Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

Hic liber olim fuit Bastii, Parisiis mortui. 1812

Cette Edition est collationnée avec le Manuscrit de la Bibliotheque du Roi 2954 lequel offre une foule de Variantes interessantes, remplit des Lacunes, enrichit le Scholiaste, et devient indispensable pour donner une nouvelle édition. Ce MS contient toutes les œuvres de Lucien et paroit ecrit dans le 14e siecle

un Second Manuscrit du Roi Coté 1428. est designé sous les Lettres C.H. parcequ'il a appartenu a J. Hurault Boistaller. Huraldi Boistalleri. Il contient VIII Dialogues des Dieux. Le Songe ou le Coq. le Timon. les deux Phalaris L'Hippias ou le Bain. Les Contemplateurs. Promethée ou le Caucase.

Un troisieme Manuscrit de la même Bibliotheque numeroté 2955 est collationné avec cette edition. Il contient le Jupiter le Trag. L'Icaromenippe. le Coq. l'Hippias Je l'ai designé sous les Lettres C. Col. cet a dire Codex Colbertinus qui vient de la Bibliotheque de Colbert. il offre des Lacunes precieuses son ecriture est du 16e siecle

un quatrieme MS de la même Bibliotheque, numeroté 2956 du 14e siecle est egalement collationné avec cette edition. Je le designe par la Lettre M.

un Cinquieme numeroté 2957. de la même Bibliotheque du 14e siecle designé par la Lettre B. il contient peu de bonnes Leçons excepté dans le traité du Timon où il en offre d'excellentes en assez grand nombre.

un sixieme MS numeroté 3011. du treizieme siecle au moins. un des plus precieux de la Bibliotheque du Roi. Je le designe par la Lettre [illegible]. ce manuscrit offre plusieurs Scholies inédites qui sont designés par les lettres Sch. Z.

Liste des Traductions de Lucien

Les Oeuvres de Lucian traduites en françois par Philebert Bretin Aussonois. Paris 1606 in fo

Lucien traduit par Perrot d'Ablancourt divisé en 2 parties, 1654 in 4° 2 Vol.

Idem 2e Edition 1660 in 12 2 Volumes.

Idem. nouvelle Edition avec des remarques 1707 in 12. 3 Vol.

La Mouche de Lucian et la maniere de parler et de se taire traduits par Geof. Tory. in 8°.

Le Menteur et l'incredule traduits par Louis Maigret 1548. in 4°

Dialogue de Lucien intitulé de la navigation par Pelletier 1612. 8°.

Les Oeuvres de Lucian traduittes en anglois par Spence avec la vie de Lucian par le même 1684. 8° 2. vol.

Dialogi di Luciano tradotti in volgare per M. Nic. da Longo. in Venegia 1529 in 8°.

nouvelle traduction angloise de M. Barr. 178..

Dialogues des Dieux par Longepierre

Les Philosophes a l'encan et

Les ressuscités par Le même.

Jupiter tragique et la Mort de Peregrinus par M. l'abbe Mordy inseré dans le recueil des Varietés litteraires. C. 3.

Oeuvres de Lucien par l'abbé Massieu 1784 trois Vol.

4 Dialogues des Courtisanes par Mr de Grandmaison.

Les œuvres de Lucien traduites en [illegible]

1780.

Baif ~~poete françois~~ (Jan Antoine) poëte françois du temps de Charles IX a traduit en vers † sept Dialogues des Dieux — le Jugement de Paris. Venus et l'amour. Pan et Mercure — Junon et Jupiter. Vulcain apollon. Neptune et Mercure. Mercure et le soulcil Venus et la lune Venus, amour. les Jeux de Jan antoine Baif. Paris pour Lucas Breyer Marchant Libraire M.D.LXXIII.

† sous le titre de Devis.

LUCIANI
SAMOSATENSIS
OPERA.

GRAECE ET LATINE.

In Tres Tomos distributa.

P. Langé fecit.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΑΠΑΝΤΑ.

LUCIANI SAMOSATENSIS OPERA.

CUM NOVA VERSIONE
TIBER. HEMSTERHUSII, & IO. MATTHIAE GESNERI,
GRAECIS SCHOLIIS, AC NOTIS
omnium proximae editionis Commentatorum, additis
Io. BRODAEI, Io. IENSII, LUD. KUSTERI, LAMB. BOSII,
HOR. VITRINGAE, IOAN. DE LA FAYE, ED. LEEDES,
aliisque ineditis, ac praecipue
MOSIS SOLANI & I. M. GESNERI.

TOMUS I.

Cujus priorem partem summo studio curavit & illustravit
TIBERIUS HEMSTERHUSIUS.
Ceteras inde partes ordinavit, notasque suas adjecit
IOANNES FREDERICUS REITZIUS.

AMSTELODAMI
Sumptibus JACOBI WETSTENII.
CIↃ IↃ CC XLIII.

K.K. HOF-BIBLIOTHEK WIEN

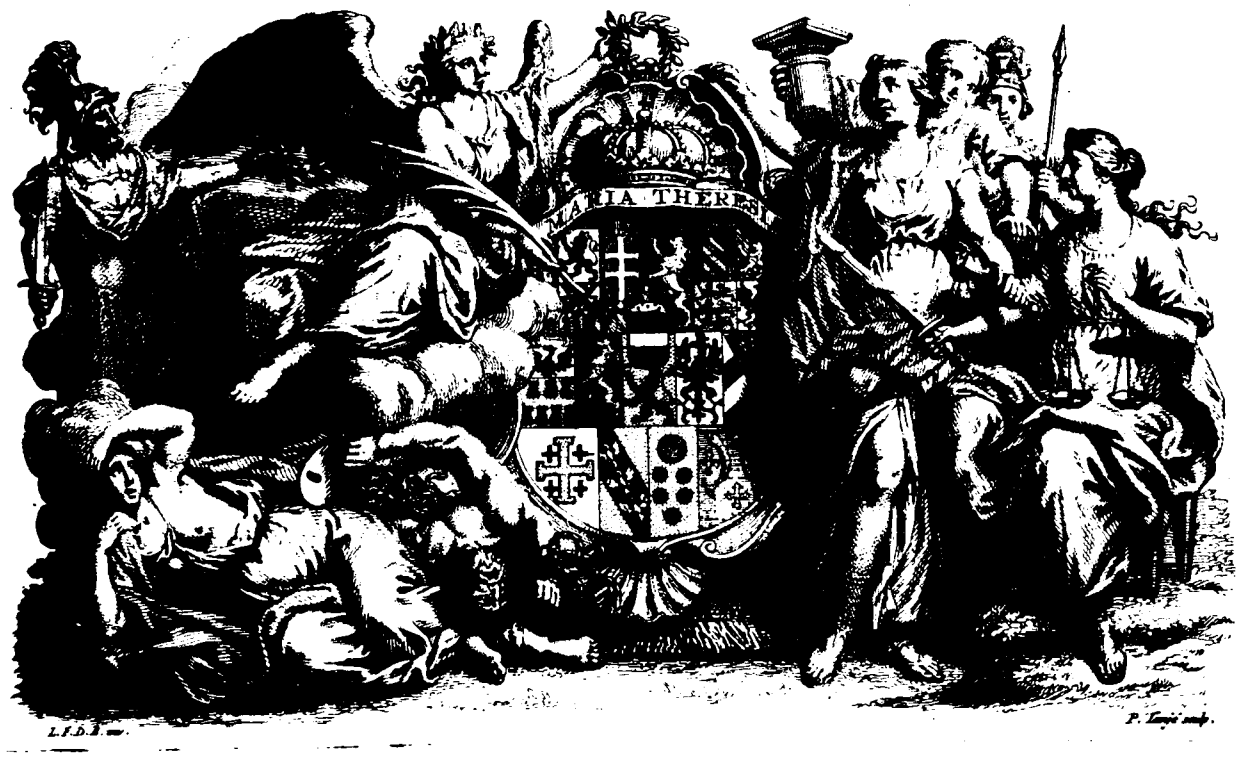

MARIAE THERESIAE,

DEI GRATIA

HUNGARIAE, BOHEMIAE, DALMATIAE,
CROATIAE, SLAVONIAEQUE &c. REGINAE,
ARCHIDUCI AUSTRIAE, DUCI BURGUNDIAE, BRABANTIAE,
MEDIOLANI, STYRIAE, CARINTHIAE, CARNIOLIAE,
MANTUAE, PARMAE ET PLACENTIAE, LIMBURGIAE,
LUCEMBURGIAE, GELDRIAE, WURTEMBERGAE,
SUPERIORIS ET INFERIORIS SILESIAE,
PRINCIPI SUEVIAE ET TRANSYLVANIAE, MARCHIONI SACRI
ROMANI IMPERII, BURGOVIAE, MORAVIAE,
SUPERIORIS ET INFERIORIS LUSATIAE,

CO-

DEDICATIO.

COMITI HABSPURGI, FLANDRIAE, TYROLIS, FERRETIS, KYBURGI, GORITIAE, GRADISCAE ET ARTHESIAE, COMITI NAMURCI, DOMINAE MARCHIAE SLAVONICAE, PORTUS NAONIS, SALINARUM ET MECHLINIAE &c. NUPTAE LOTHARINGIAE ET BARRI DUCI, MAGNAE DUCI HETRURIAE &c.

SERENISSIMA AC POTENTISSIMA REGINA.

NON indignabere, AUGUSTISSIMA PRINCEPS, ſi maximas Tuas expeditiones & illuſtriſſima facta, quibus univerſae Europae oculos men-

mentesque in Te convertis, aliquantum interpellare audeam, MAJESTATI TUAE hoc opus dedicando atque obferendo tam insigni tutela ac praesidio tanto dignius, quanto magis idem a pluribus retro saeculis communi harum elegantiarum peritorum suffragio est comprobatum.

Cui enim id meliore jure consecrare fas esset, quam Principi, cujus ingenii ac scientiae magnitudo praecelso respondet Potentissimae gentis stemmati, quo ut nemini es secunda, ita animi magnitudine, virtute & constantia adeo anteis, ut nihil reperiatur eorum, quae vel a celebratissimis praeteritorum saeculorum Heroinis memorabilia gesta sunt, quod TECUM, Reginarum Praestantissima, Tuisque rebus gestis componi queat: Principi inquam, quae ad imperandum nata solis suis dotibus ac regnandi facultate & benignitate regnum per se administrat, cujus fortitudo invictaque constantia Heroibus, quotquot sera posteritas progignet, imitandum praebebit exemplar.

TUUM hoc, AUGUSTA, Regnum maxime

no-

notabilem hujus aevi aeram constituet, Augustaeque Tuae Domui immortalem gloriam conciliabit: venerantur TE foederati, amant subditi, admiratur omnis, qua patet, terrarum orbis, laudesque ac prospera vota undique in TE derivas; hanc igitur da supplicanti veniam, ut in tanta TIBI certatim sua studia significantium turba non postremus numerer, qui devotionem meam testantia prodam indicia.

Editio haec, quam obferre ausus sum, fructus est laboris viginti annorum, magnaeque curae & sumptuum: Complurium eruditorum meditationibus ditata prodit, nihilque est neglectum, quo castigatissima exiret & splendidissima. Unum tamen ei deerat decus, TUUM, POTENTISSIMA REGINA, praesidium, quo munita lucem felicius adspiceret omni jam splendore cumulata; eo quidem Auctor iste non videtur indignus, tanta pollens foecundi ingenii facultate, ac dicendi facilitate, ut plerorumque priscorum philosophorum tectam sub sordido palliolo superbiam, malosque mores & pugnantes inter se sententias, absurdasque vulgi de Diis opiniones salse riden-

dendo acrius traducat ac refutet, quam ventoſi illi, quos odit, Sophiſtae, & clamoſi Rhetores, ſubtilibus & anxie quaeſitis argumentis valerent.

Sed mitto operis praeſtantiam pluribus enarrare; Tua, SERENISSIMA REGINA, perſpicacia, ut primum oculos in id conjicere vacabit, id ipſum dijudicabit ſolidius.

Utinam vere Regium Tuum, POTENTISSIMA REGINA, exemplum omnibus Principibus parem ad ſcientias & literarum ſtudia amorem inſpiret, parem ad promovendas artes, & ad nobilem illam aemulationem provocandos cives, induſtriam, quae ad regni ipſius proſperitatem haud leve habet momentum!

Quantam vero ſubditis pariter ac vicinis ſibi licet praeſagire felicitatem, quando glorioſis REGINAE fortiſſimae armis ſolio firmato, ac, divino honorificae pacis beneficio, tranquillitate in cunctis Ejusdem ditionibus revocata, MAJESTATIS ipſius poteſtas ad populi tantum felicitatem dirigetur, ad Leges tuendas, tranquillitatem publicam conſervan-

dam, virtutis & eruditionis amorem in dies magis inflammandum, ad ſalutem denique omnium & ſingulorum, quotquot ſub tutelae ſuae clipeum recipere dignabitur!

Adventus temporis tam beati ſumma ardentiſſimorum ac maxime ſincerorum meorum eſt votorum, quae pro TUA, AUGUSTISSIMA REGINA, incolumitate, quam in perlongam annorum ſeriem producat ſummum Numen, nuncupare nullum diem praetermitto, quaeque ut devotiſſimae meae reverentiae ac ſubmiſſionis pignus clementiſſime recipias, ſupplico,

REGIAE MAIESTATIS TUAE

cliens devotiſſimus
atque humillimus,

IACOBUS WETSTEIN.

IOANNIS FREDERICI REITZII
PRAEFATIO.

NIMIS diu exſpectationem tuam, amice Lector, remorata eſt eſt haec Luciani editio; nimis inquam diu in editorum operarumque manibus haeſit opus ab tot annis deſideratum, ab tot annis jam inchoatum, & forſan numquam ad exitum perducendum, niſi quis tandem inventus fuiſſet, qui rupta mora miſſisque ambagibus vi quadam atque impetu Lucianum capite in partu difficili haerentem in lucem protrahere adgrederetur. Quum enim anno 1720. ejus edendi curam in ſe recepiſſet clariſſ. TIBERIUS HEMSTERHUSIUS, & ab anno 1730. quo praelum exerceri coepit, ad annum 1736. ad ſextam circiter totius operis partem perveniſſet, id eſt ad initium Dialogi *de Sacrificiis*, Tom. I. pag. 525. veriti bibliopolae Wetſtenii ne inſignes jam factae ad comparanda undique ſubſidia impenſae ſibi perirent, & ut ſtadium vitae ſuae editorisque ſufficeret, ſi reliquae quinque partes eadem temporis ratione procederent, alium disquirere coeperunt, qui tarditatem hanc feſtinando compenſaret. Verum quum poſt varios conatus, intermiſſo interim per complures menſes commentandi labore, & quieſcente praelo, nondum inveniretur quisquam, cui per alias occupationes liceret, aut qui telam ab tanto artifice, (quantus re vera eſt HEMSTERHUSIUS) exorſam detexendam, idque ne conceſſo quidem ad praeparandum ſpatio, recipere auderet, famam reveritus, ne Atlanti illi priori impar, tantum onus minus firmis humeris ſuſtuliſſe diceretur; adeo enim adcurate atque erudite HEMSTERH. pertractavit omnia, ut nihil deſideraretur, ſi ei opus ad finem perducere licuiſſet, aut libuiſſet, quem ego Zeuxidi pictori comparo, qui teſte *Plutarcho* in Πολυφιλ. T. 2. p. m. 94. culpatus, quod tarde pingeret, reſpondit, quia in multum tempus ea vellet durare: tandem itur ad me, cui vel juſtiores erant detrectandi cauſſae, quam aliis; ſi enim occupationes ſpectes, nemo iis me magis eſt obrutus; ſi vires, id eſt ingenii facultates, doctrinaeque adparatum, ad priorem editorem compoſita conſideres, nemo illorum quos ad ſubeundas has vices ſollicitatos ſcio, me erat infirmior; quare & ego tergiverſabar initio, utramque iſtam excuſationis cauſſam ſerio praetexens, nec praeterea lubenti

animo ad opus edendum acceſſurus, ad quod nihil fere praeparati haberem, quodque meo conſilio in lucem emittere numquam deſtinaſſem. Sed mea me vicit aliis obſequendi nimia facilitas, & gloriae contemtio minus de ſucceſſu ſollicita, ſatisque jam a bibliopolis comparatum adeſſe ſubſidiorum videbam, ex quibus in ordinem redactis haud levis fieret novarum commentationum & emendationum acceſſio, quae hanc editionem prioribus omnibus redderet meliorem, etſi ego verbum de meo addidiſſem nullum. Cumque novae verſionis adornandae curam in ſe recepiſſet Clar. IOAN. MATTH. GESNERUS, cujus diligentia & ſumma in omni literarum genere eruditio notior eſt quam ut me praecone indigeat, isque ſuas etiam adnotationes additurus eſſet, dimidia me laboris parte ſublevatum ſentiebam; & cum ſpectatae diligentiae doctrinaeque Vir, MOSES DU SOUL (ſive SOLANUS, ut ipſe ſe ſcribere amat) ſatis diu in emaculando Luciano occupatus notas ſuas ad eum plane deſcriptas ac praelo paratas reliquiſſet, vel hoc nomine egregie commendabilem futuram cernebam editionem, ſi ſolis horum duorum, GESNERI ac SOLANI acceſſionibus ditatam emitterem.

His conſideratis, cetera coepi perveſtigare adminicula, quae mihi a *Jacobo Wetſtenio*, ejusque ſocio ac fratre per adfinitatem juncto, *Gulielmo Smith* tradebantur, medio fere anno 1737, comperique ſatis ſupereſſe moleſtiae in iis in ordinem redigendis ac deſcribendis, nec fieri poſſe, ut ſine ulla addita animadverſione aut commentatione iis uterer. Non tamen me deterruit labor ille, quo me eo celerius defungi poſſe confidebam, quod in legendis Luciani ſcriptis non plane hoſpes eram, ut ex crebris ejusdem locis, quos in notis a me adductos & inter ſe comparatos videbis, patebit. Satius igitur duxi editionem ea quam tempus permittebat diligentia promovere, quam nimia ſollicitudine ſingula perveſtigandi diutius premere.

Et quamvis Lector non ſoleat rogare, *quam cito*, ſed *quam bene?* neceſſarium tamen hic eſt commemorare quam parum temporis ad haec deproperanda mihi fuerit conceſſum, adeo ut interdum ne ſpatium quidem ſupereſſet ad excutienda excerpta mea literaria, ex quibus aliorum auctorum teſtimonia ad confirmandas nonnullas emendationes facientia producere potuiſſem; dato enim ſex tantum hebdomadarum ad aliquot plagulas praelo praeparandas ſpatio, operam deinde bibliopolis addixi ea lege, ut haud interrupto ſcribendi labore tantum quotidie penſi abſolverem, quantum haud impiger typotheta continuata opera typis deſcribere valeret, id quod fideliter, quantum in me fuit, praeſtiti, atque ita quinque annorum ſpatio opus ad finem perduxi. Omnia enim ad Luciani corpus pertinentia typis jam deſcripta fuere menſe Octobri 1742. ſed Indices complures, quibus priores Edd. carebant, adjiciendi, novam injecere properanti moram, atque effecere ut non prius publicari potuerint.

Jam quibus copiis inſtructus & quomodo iis uſus fuerim, B. L. accipe. Editiones Luciani adhibui principes haſce. *Florentinam* primam omnium, anni 1496. Graecam, in forma majore. Haec etſi ab typographicis vitiis non eſt immunis, in veſtigiis tamen priſcae lectionis ſervandis tantum alias praecel-

cellit, ut Codicis Manuſcripti vicem praeſtare queat. Hanc licet *Solanus* totam contulerit, ego tamen aeque ac reliquas ſaepiſſime inſpexi, ac de novo conſului.

Sequebatur *Aldina* prima, & ea Graeca, plura habens vitia typogr. in forma majore, Venetiis excuſa, an. 1503. quam utendam liberaliſſime conceſſit Clar. WESSELINGIUS in edendo *Diod. Siculo* ſtrenue occupatus; ejus margini adſcriptae erant manu antiqua varietates potiſſimum Ed. Florentinae, ſed & aliae, quas ex Codd. excerptas eſſe nullus dubito, tum quia varietatibus aliorum codicum interdum conveniunt, tum quia depravatas etiam lectiones exhibet, nusquam alibi a me detectas, quod non factum fuiſſe credo, ſi conjecturae tantum illae forent lectionis emendandae.

Hagenoanam primam anni 1526. ita contuli, ut in corrigendis operarum noſtrarum ſpeciminibus modo hanc, modo alteram, qua Cl. *Geſnerus* in conficienda verſione uſus erat, ejusque ſphalmata plurimum correxerat, fratre optimo & collega *J. H. Reitzio* praelegente, ducem ſequerer, exceptis iis locis, quae vel ex Codd. vel manifeſta ex neceſſitate mutare inſtitui, de quibus mox pluribus agam.

Dein plurimum omnium uſus ſum *Juntina* Graeca, Venetiis anno 1535. excuſa, 2. tomis in forma quam octavam vocamus, quaeque Florentinae parum inferior, licet interdum interpolata, ut videre eſt in nott. T. I. p. 356. In hujus margine *Solanus* omnes a ſe collectas varietates tam Codicum Mſſ. quam decem & nonnumquam plurium editionum, diligenter & nitide conſignaverat; ſed charactere adeo minuto, ut aciem oculorum diutius inhaerentis lectoris obtunderent. Quibus autem Codicibus ille uſus fuerit, & quo ſcribendi compendio iidem aeque ac editiones in notis & variantibus Lectionibus adlegatae deſignentur, ad finem hujus praefationis indicabimus.

Porro ad manus habui *Baſilienſem* utramque, ſimiliter mere Graecam, duobus quamque tomis in forma octava conſtantem, quarum prior anno 1545, altera 1555. prodiit. De poſteriore illa verum quidem eſt quod *Solanus* prodit, eam ita coeco ductu veſtigia primae ſecutam, ut vitia etiam typographica prioris expreſſerit. Non tamen id adeo ſemper verum, quin aliquot locis meliorem etiam lectionem altera *Baſil.* prae priore exhibeat. Ex. c. In *Bis Acc.* c. 1. ἐκκεκώφωται recte dedit altera illa, quum prior male cum aliis ἐκκεκώφηλαι. In *Philopſ.* c. 36. f. p. 378. Edit. noſtrae ἐπαντλῶν bene *Baſ.* 2. ubi ἐπανπλῶν male *Baſ.* 1. In *Dem. Enc.* c. 44. λαμβάνουσιν recte altera, λαμβάνοσι prave prior. Item in *Soloec.* init. *Baſ.* 2. bene ἐπιστάμενοι, quum prior male ἐπιστάμενος. Alibi vero etiam a priore receſſit, ut in *Icarom.* c. 28. ubi in verſ. Hom. εἶχε prior habuerat, altera ἔχε dedit, utraque male. Generaliter autem adfirmari poteſt, ſecundam iſtam prioris vitia auxiſſe, veluti quum in *Bis Acc.* c. 12. ἀκούοντι recte *B1.* haberet, altera ἀκούων τι prave expreſſit, ne pluribus Lectori moleſtus ſim. Quare miratus ego, cur *Solanus* tamen alteram longe ſaepius adleget quam priorem, potius habui plurimis in locis conſulere primam; non enim id agimus, ut vitioſas potiſſimum lectiones conqui-

quirendo, earum notandarum copia editionem exornari credamus, ſed ut ex optimae notae libris & Edd. probas lectiones eruamus (quamquam vitioſas etiam non omittendas duximus)

Baſil. quartam anni 1619. nanciſci non contigit. Tertiam vero *ibid.* anno 1563. ap. Henricum Petri editam Graeco-Latinam, cum nott. Cognati & Sambuci ſerius nactus ſum, quam ut ea adjuvari potuerim; nec multum opus erat. Cognati enim ex Pariſina inſeruimus, & in Sambuci puerilibus notis perpauca tantum lectu digna invenias.

Praeterea adhibuimus *Francofurtanam* anni 1546. mere quoque Graecam, duobus in forma minore tomis, comprehenſam, nec vitiis typographicis deſtitutam, nec multum ſingularium lectionum exhibentem, non tamen ad inſtitutum noſtrum plane inutilem, ut ex indicatis varr. lectt. adparet.

Tum non neglexímus *Salmurienſem* Benedicti Graeco Latinam omnibus notam, duobus in octavo tomis eodem anno 1619. quo Baſilienſis quarta, excuſam. De hac Salmurienſi Benedictus in praefatione adfirmat, „ ſe Grae„ cum contextum vel ex collatione variorum & antiquorum codicum, vel ex „ proprio judicio emendaſſe". Et quamvis mallem indicaſſet ubi Codd. ducibus, ubi ſolo judicio uſus fuerit, verum tamen eſſe deprehendi, nonnulla probe ab ipſo emendata, quae & mihi fuere imitanda, ut ſuis locis in notis indicabitur. A Vitiis certe typotheticis ita ſuam purgavit editionem Benedictus, ut plurima antiquiorum errata ſuſtulerit; licet ad veram lectionem ex Mſſ. reſtituendam minus operae mihi videatur impendiſſe.

Pariſinam denique Bourdelotii Graeco-Latinam, anni 1615. forma, quam in Folio dicimus, & in qua Solanus nonnulla emendarat, ſuasque paragraphorum ſive capitum diviſiones addiderat, ita adhibuimus, ut, exemplo Cl. Hemſterhuſii, ad ejus contextum, emendatis, quantum potuimus, emendandis, typothetas noſtram editionem deſcribere curaverimus. Notas vero Marcilii, Cognati & Bourdelotii textui ibid. non ſubjectas, ſed calci adnexas, exſcribere inde coactus fui.

Noviſſimam tandem Amſtelodamenſem omnium vitioſiſſimam Cl. *Graevii* editionem eo potius conſilio adhibui, ut ejus & Cl. *Gronovii* notas inde excerperem, quam ut ex Graeco ejus contextu aliquid utilitatis ſperarem, qui ita negligenter eſt habitus, ut non modo ex Codd. qui ibid. indicantur, nihil in eo ſit reſtitutum, ſed mendis typographicis Latina Graecaque ſcateant, maxime in notis & Scholiaſte. Id tamen boni habuit, quod Cl. Hemſterh. in ejus marg. quaedam adpinxerat quae de conſulendo *Dukero* ad Thucyd. *Daviſ.* ad Cic. & *L. Bos* in Obſ. Crit. monerent, unde & ea notis noſtris inſerui, monitoris nomine addito, niſi ubi forte idem per me jam notaſſem.

Nunc de ceteris adminiculis, & quid laboris exhauriendum habuerim, quidve eo praeſtiterim, mihi docendus es. Ex *Brodaei miſcell.* quas in Lampadem criticam retulit Gruterus, plurima quoque inſerui, etſi levia ſaepe ſunt, & ita vitioſe in illa crebris ubique naevis obfuſcata face expreſſa, ut ad auctoris mentem potius quam ad id quod literis expreſſum legitur, ſaepe reſpi-

spiciendum fuerit : dandum tamen hoc omnium quos novi primo Luciani commentatori fuit , ut ejus adnotata plerumque perbrevia , & contextum interdum bene emendantia repeterentur ; quare ea tantum omisi , quae nimis puerilia videbantur, ut quando ad verbum πέπονθα monet, id esse a πάσχω, vel ἁμαρτὴς , a ἁμαρτείρω, & similis farinae ; interdum & ea, quae aliud agens in Luciano emendat; sed quae nimis dispersa conquirere non potui.

Tum etiam communicatae mecum fuere notae manu scriptae *Fr. Gujeti*, ex quibus *Aeg. Menagium* sua omnia hausisse mihi persuadeo, ita ad verbum eadem ubique habet quae *Gujetus* , quo defuncto forsan nactus est exemplar Luciani in cujus marginem *Guj.* breves suas commentationes & conjecturas conjecerat, quas deinde describens auxit. Sunt enim *Gujeti* illae notulae aliquanto plures quam quas *Menagius* dedit ; & veterem fuisse popularium hujus querelam, quod ex aliis sua desumere amaret, vid. in *Miscell. novis Lipsi.* quae in forma minore prodiere anno 1742. vol. 1. pag. 122. Item *Lamberti Bos*, *Horat. Vitringae*, & paucae *Maturini Veyssierii La Croze*, quae omnes rursus a me describendae non modo erant , aeque ac *Solani* illae supra jam commemoratae , sed & quaerendum quo pertinerent ; cum quisque fere alia Luciani editione usus aliam paginam adlegaret, & *Solan.* notas etiam suas ad *Juntinae* paginas adcommodasset. *La Crozii* autem commentationes serius nactus, a Tom. 2. demum inferere coepi , ceteras Addendis adjecturus, nisi easdem observatt. ab aliis jam occupatas deprehendero. Notas *J. H. Maji* ad Macrobios, & *Er. Schmidii* ad Tragopodagram unde hauserim , ad initium eorum Dialogorum indicavi. In hoc vero negotio plurimum temporis absumendum fuit , ut in omnium notis prolata Luciani testimonia , tam diversis paginis indicata jam ad paragraphorum sive capitum nostrorum numeros aptarem, id quod aliquot millies contigisse facile credes , ubi Cl. *Jensii* notam, quae est T. 2. p. 481. sive ad *Imag.* c. 22. consideraveris , in qua sola Lucianus advocatur plus centies & quadragies; *Solanus* quidem Lucianum adlegans saepius capitum numeros a se institutos quam paginarum expressit ; sed quum Cl. *Hemst.* ad medium usque Tomi I. capita aliter dispescuit, in notis tamen *Solani* numeros eorum non mutavit, accidet interdum, ut id jam aliquot paragraphis ulterius quaerendum sit , quod *Solanus* in anterioribus inveniri scripsit. E. c. quando ex T. I. adfert *Nigrin.* c. 10. id jam ex divisione Hemsterhusiana est c. vel §. 17. Totum enim *Nigrinum Solanus* distribuerat in capita 23. *Hemst.* in 38. Nos vero dialogos omnes sequentes a Dial. *de Sacrif.* ad fin. tomi ult. ex mente *Solani* dispescimus , ne opus esset singulas adlegationes mutare , quod in iis facere coacti sumus quae partem illam priorem spectabant , exceptis forsan aliquot locis per festinationem mutare neglectis , quae Lector tamen hac ratione indicata facilius inveniet.

In hisce tamen interdum sublevatus sum juvenum praestantissimorum opera , primum *Theodori Woertmanni* , qui olim gymnasii nostri coryphaeus, jam in causarum patronis eximium tenet locum , procedente tempore principem etiam obtenturus. Hoc vero gravioribus negotiis occupato idem auxi-

 lium

lium mihi partitis vicibus praestitere *Regnerus Henricus Siblink*, & is Juris Doctor ex meritis nuper renuntiatus, nec non *Jacobus Gobius*, eodem honore brevi forsan mactandus. His itaque discipulis olim primariis ac dulcissimis, nunc amicis optimis, hoc nomine quantas possum gratias ago.

Ex Clar. IOAN. IENSII Lectionibus Lucianeis inserui omnia, resectis tantum paucis excursionibus ad Lucianum non plane spectantibus, atque in compendium redactis Luciani verbis ab eo longiore serie productis, quae repeti nihil opus erat, quum textui Lucianeo jam subjectae sint illae observationes, ex quo nexus verborum peti potest. Ut autem egregiam illius de me optime meriti viri in Luciano emaculando operam magni facio, literarumque peritiam in ea juventute qua illas Lectt. conscripsit, admiror, ita ipse non aegre feret, ubi bis terve tamen ab ipso dissensero, sed pari humanitate mihi & alibi per festinationem lapso ignoscet.

Variantium autem Lectionum sat amplum catalogum ab *Solano* in Ed. Juntinam, ut supra monui, collatum, totum describere lectorique exhibere, interdum & alias ab eo omissas addere, non sum veritus, ut adpareret quanta diligentia editionum codicumque collatio sit instituta. Interdum tamen nimis manifesto vitiosa qui meri tantum errores typothetarum esse adparebant, quaeque nec *Sol.* notarat, omittere satius duxi, ut quando *Junt.* in *Jov. Trag.* c. 30. habet ϖρίποδα pro τρίποδα, vel cum in *Abdic.* c. 23. f. eadem ridicule exhibet ἰατρῖς pro ἰατροῖς. Alibi ον@· pro μόν@·, ubi manifestum est μ tantum inter imprimendum excidisse, vel ubi *Hag.* 2. in *Bis Acc.* c. 2. δεσπότης pro δεσπότης, & ib. c. 31. τολμόντων pro τολμώντων, & similibus. Etsi enim non sum in eorum sententia qui nihil utilitatis ex collectione variantium lectionum exspectant, eosque ad praefationem Lucani a summo literatore *P. Burmanno*, & ad praefat. *Montefalconii*, quam bibliothecae Coslejanae praemisit, ablegare, quam hic multa super his disputare malo, satis enim uterque earum necessitatem commendavit; modum tamen aliquem servari posse in iis notandis, probe intelligo; plus enim ex uno antiquo & adcurate scripto codice ad emendationem auctoris denuo edendi profici, quam ex decem aliis vitiosis sive codd. sive edd. nemo negaverit. Quumque *Solanus* plus millies adscripserit † *Fl.* vel † *Edd.* id est nihil mutare Florentinam vel Editiones ceteras, sed eum vulgata lectione convenire, nihil opus credidi id ubique addere, quia ex varietatum silentio satis patebit Edd. consentire. Qui autem etiam sine codicum ope se omnia sanare posse contendunt, sua fruantur felicitate. Mihi certe mira videntur dicta Cl. *Heumanni*, qui in Poecile *nimis servilem operam* vocat, *ex Codicibus corrigere*; quod iis nihil opus sit, ubi rem ingenio perficere possis. Et ut facile largiar, ingeniosiorem esse illum, qui sua sponte invenit emendationem, quam qui ex libris tantum eandem describit; ita tamen mihi largietur vicissim, ingenii quidem acumine posse excogitari quid auctor dicere potuerit, non semper quid re vera dixerit; qui tamen veterum scripta recudendi primarius est finis. quin & in Codd. tales saepe numero e-

men-

mendationes invenias, de quibus vel acutissimus Criticus ne quidem cogitasset umquam.

Ceterum omnino cum eodem & Cl. *Gronovio* sentio, inutiles fere esse tot repetitas auctorum edd. & Codd. collationes, si semper emendanda & sananda haec vel illa verba clames, corruptas interim lectiones ubique serves, nihilque in contextu usquam mutare audeas. Quare & ego mediam quandam viam inter audaciam ac timiditatem nimiam sectari studui, in contextum saepe recipiens quae vel in Codd. inveni vulgatae multo praestantiora, vel quae necessitas etiam sine librorum auctoritate mutare jussit, id quod Cl. noster *Wesseling.* etiam in D. Siculo facere instituit, E. gr. L. XI. c. 46. vs. 8. ἔργῳ πεῖραν εἰληφὼς in textum recipiens sine auctoritate, pro vulgato ἐγὼ &c. idque & alibi recte faciens. Sed ut de nostris emendationibus Lector eo melius judicet, nonnulla hic adponam ex iis quae audaciora videbuntur, at parva literarum imo unius literae, syllabae, accentusque mutatione verum sensum auctori reddunt.

Ita T. I. *pro Lapsu* c. 8. Καρδιανὸς praeeunte *Sol.* dedi, contra Codd. & Edd. quae Σαρδιανός. De *Merced. Cond.* c. 30. med. consentientibus commentatoribus hoc dedi, ut θέλω pro θέλῃ reciperem, quia res ipsa clamabat, verbum primae personae requiri.

Εἴκοσι ἔτη simili confidentia cum eodem edidi in *Hermot.* c. 59. f. pro absurdo vulgato εἰκὸς ἔτι.

Ἄφυκλον in ἄφυκλον mutavi paullo post, sine Codd. & Edd. auctoritate, sed exemplis Luciani.

Αὐτῦ bis dedi pro αὐτοῦ, in T. 2. *Quom. Hist.* c. 62. ac saepissime alibi, quoties opus erat, nihil in his fidem librorum exspectans. Ὀνομάζων excudi curavi pro ὀναμάσων, ex emendatione necessaria *Jensii*, in *Quom. Hist.* c. 41.

Ἐπιτολῶν jussu *Gesneri* ib. c. 57. pro ἔτι πόλεων.

Ἁπάντων ὧν ἐγὼ εἶδον dedi sine auctoritate librorum, pro vulgata Edd. lectione, ἅπαντα· ὧν ἐγὼ εἶδον. T. II. 1. *Ver. Hist.* c. 40. etsi versionem ad vulgatam compositam intactam reliqui.

Αὐτὸς μὲ ἀγνοεῖν edidi in 2. *Ver. Hist.* c. 20. ex uno *Pell.* invitis ceteris, quia sensus id postulabat.

Ζῶν ἔτι non extimui edere sine auctoritate, pro absurdo ζῶντι, praeeunte *Sol.* in *Tyran.* c. 1.

Αἰτιᾷ item pro αἴτια, *Abdicat.* c. 21. ejusdem Tomi II.

Γὰρ omissum inserui jubente *Solano*, sine alia auctoritate, ib. *Salt.* c. 75. f.

Ἡ τὸ τῦ Βριαρέως excudi jussi in *Imag.* c. 8. f. pro vulgato ἢ τῆ - - ut Latina versio congrueret, quam Cl. *Gesn.* sic optime dederat.

Καλλίῳ δὲ ᾧ ἐρασμιωτέραν ψυχὴν σκέπτεσα necessario reposui *ibid.* c. 22. pro καλλίων ᾧ ἐρασμιωτέρα ψυχὴν σκέπτεσα.

Αὖθις inserui ex uno Cod. O. *Jov. Conf.* c. 3. ubi Lector judicet, anne sic longe melius procedat oratio?

Πεπαρόδηται admisi sine auctoritate, pro πεπαρώδηται, *ib.* c. 14.

Ἐπὶ τῷ συμφέροντι ex uno L. recepi, quia res ipsa clamat, quum Edd. male ὅτι τὸ συμφέροντι. *ibid.* c. 19.

Conjunctionem τε ejeci in ἄλλως τ' ἠδὲ φιλόπονος ὤν, & in sensum oppositum versionem necessario mutavi ib. *Gall.* c. 29. med.

Δεδιότας pro δεδιότες expressi sine alia auctoritate, quam quia προϊόντας & ἀποκλείοντας proxime connectitur, in *Parasit.* c. 55.

Distinctionem mutavi in *Bis Accus.* c. 16. quae erat: καλαδόμενος, ἔωθεν εἰς ἑσπέραν μεθύων ἀεὶ, ᾗ κραιπαλῶν, comma prius tollens & ante μεθύων collocans, quia μεθύων jam habebat suum adverbium temporis. Sed & alias distinctionem non raro immutavi, praecipue editionis *Juntinae* innumera illa commata, quorum magnam partem *Sol.* jam deleverat, saepe rejiciens, interdum etiam trajiciens, quando necessitas id flagitabat, quod nemo culpabit, qui norit in hisce plenam fere editorum esse libertatem.

Μελλήσας exarari curavi, pro μελήσας praeeunte *Gesnero*, distinctioneque mutata etiam δὲ pro ᾗ dedi Tom. III. in *Rhet. Praec.* c. 18. p. 20. init.

Συνηλίσθησαν dedi pro συνηυλ-- eod. T. III. *Philopf.* c. 12.

Ἐπικλυσθῆναι revocasse pro vulgato ἐπικλεισθῆναι religioni non duxi, consensui doctorum virorum magis quam libris obsecutus eod. *Philopf.* c. 36. f.

Βορρᾶν *ventum boream* feci ex βορὰν *escam*, quod licet in omnibus legeretur, audacter mutavi in *Hipp.* c. 7.

Ὑπὸ τῶ δρομέων γίγνεσθαι exhibui sine ulla auctor. pro vulgato ὅτι τῶ — idque tamen necessario, quia ὅτι jam praecesserat, vid. *Calumn.* c. 12.

Δράματος ἀγωγεὺς restitui pro πράγματος ἀγωγεύς, in *Mort. Per.* c. 3.

Τοῦτο quod vulgabatur, diremi in τοῦ τὸ sine Codd. sed belle monente Fabro, *ibid.* c. 20.

Συνεξελέξαντο scribere non dubitavi, quum omnes male haberent συνεξελλέξαντο, in *Epist. Sat.* c. 28. med. *Ibid.* συγκεκαθυμῶσθαι jubente *Solano* reposui pro vulgato συγκεκομμῶσθαι.

Ἐπ' ἴσης ἀξίας jussu *Gesneri*, sine auctoritate librorum, pro vulgato ὅτίσης ἀξίως in *Demosth. Enc.* c. 10.

Καλὸν γὰρ κρησφύγετον θάνατος rescripsi contra libros, qui θάναλον absurde; nam ὅτι intelligitur, *ibid.* c. 46.

Εὐχήμως etiam restitui pro εὐχημόνως, ut metro Euripideo consulerem *ibid.* c. 47.

Notabilem recepi correctionem, ἠδὲν χεῖρον reponens ex Cod. L. in *Cyn.* c. 4. pro ἠδὲ εἰ χεῖρον ἔχουσιν, quod ridicule etiam olim vertebatur in Parisinae p. 1103. *At non possent, seu sese melius seu deterius haberent, officium suum praestare?*

Ἔκλαυσε δακρυβρόων reposui, pro ἔκλυσε δακρ. in *Philopatr.* c. 6. suasu *Solani*, etsi invitis libris. *Ibid.* c. 9. τε inserto versui consultum, & c. 10. λόχμια receptum pro δόχμια.

Tandem in *Tragopod.* versu 41. ἄτλω cum *Gesnero* scripsi sine alia auctoritate, pro αὐτήν. quia metrum Anacreonticum ac sensus ita postulant.

Ubi

Ubi vero major erat mutatio facienda, non usus sum pari audacia, ut quando in *Hermot.* c. 77. elegantissima conjectura *Solanus* ἔξω τῆ ὁδῆ ἐστι rescripserat, pro vulgato ἔξω τ῀ ὁδῦ ἐσμεν, idque deleta vulgata lectione jam contextui inseruerat, ego id tamen non admisi, ne modestiae fines egrederer. Quare etiam abstinui manum, ubi vulgata tolerabilem praestabat sensum, etsi melior poterat excogitari, aut a viris doctis probabilior erat proposita.

Haec igitur speciminis loco sufficiant; cetera enim ex Codd. vel antiquioribus Edd. emendata satis, spero, se probabunt, suntque ea haud pauca, ita ut adfirmare non dubitem, mille fere locis jam aliter legi, quam ante.

Versionem Cl. *Gesneri* rarissime mutavi, nisi in levioribus ac manifestis, quae vel ipsum sic reddi velle facile credebam, non quod supra illum sapere mihi persuadebam, sed quod is eadem non habens subsidia, aut ad vulgatam lect. tantum adcommodavit interpretationem, aut eam mancam vertendo adjuvit: alias intactam servavi, etiam ubi a Graeco contextu, qualis is nunc est, differret, ubi videlicet ratio ex variantibus lectt. vel notis adparet, uti T. III. in *Rhet. Praec.* c. 2. p. 3. f. *anhelantes* ab ἕκπνους relictum est in versione, licet ἐκείνους jam legamus, quia in notis id defendit.

Accentuum curam quantam potui, habui, ut ad Grammaticorum placita revocarentur, ubi in Edd. ab iis erat recessum; quod non raro contingit. Ita & encliticorum tonum ad Grammaticos canones restituere laboravi, quorum ii mihi videntur rectius sentire, qui duos accentus acutos in syllabis contiguis non admittunt, nolentes scribi λόγός τις, sed λόγ῀ τις, nec ἄλλῳ τινι, sed ἄλλῳ τινὶ, nec patientes praepositionis accentum sequente enclitica mutari, sed jubentes σοὶ σῦ scribere, non σοί συ. Verum postea animadvertens Edd. antiquissimas, interdum & Codd. persaepe tamen ita duos acutos jungere, enchiticarum autem accentum semper in praepositionem trajicere, quoties opus est, idque Cl. *Hemsterhusium* etiam secutum, qui e. c. in *Necyom.* §. 4. edidit ὥς τέ μοι, ibid. §. 6. σοί τινα. Rursus §. 10. ἄλλό τι & ἔκ τινα, ac saepissime alibi; ideo deinde etiam in praepositionibus a simili scriptura non adeo sollicite abstinui, quamvis prius institutum servarim, ne umquam ἄλλό τι scriberem, nisi forte per incuriam ita remanserit. Sed quid his minutiis lectorem detineo?

Placet super hisce sententia *Joan. Wallis*, qui in praef. ad Claud. Ptolem. Harmon. bene monet, alia minutiora esse quam ut semper notentur. „ Idem„ que dicendum de vocum encliticarum accentu vel retento, vel inclinato, „ vel penitus amisso; puta δὲ ἐστὶ, vel δὲ ἐστὶ, vel δ' ἐστὶ, & quae sunt hujus„ modi: qua in re tum plurimum variant Codd. tum magnam sibi solent scri„ ptores (scribas dicere ego malim) licentiam indulgere, seu pingendi, seu „ non pingendi; & sic, aut secus. Ego itaque in tantillo negotio (praeser„ tim nisi emphaseos ratio hoc aut illud suadeat) codices ubi consentiunt, se„ quor; ubi differunt, arbitrio utor meo; neque admodum sollicite, ne ni„ mis curiosus videar in re nihili: permisso interim aliis judicio suo, si quan„ do secus factum malint.

Cum itaque & ego viderem Scholiaſten Luciani accentum in ὃς & φησὶ fere perpetuo retinere, hunc ei morem plerumque relinquere ſatius habui.

„ Idem intellige, pergit *Wallis* de vocibus, quae nunc conjunctim, nunc „ ſeparatim ſcribi ſolent, & quidem pro cujusque arbitrio: ut ὥς τε ὥστε, οὐκ „ ἔτι οὐκέτι, οὐδ' ὅλως οὐδόλως, μὴ δὲ μηδὲ, μόνον οὐ μονονοὺ, τοὶ γὰρ ἦν τοιγαροῦν, ἐφ' ὅσον „ ἐφόσον, ἐξ ἀρχῆς ἐξαρχῆς, ἐφ' ἑξῆς ἐφεξῆς, ὅν τινα ἦν ὁντινῶν, τοῦτ' ἔστι τουτέστι, „ δι' ὃ διὸ, γ' ἂν γοῦν, & multis aliis.

Addo ὄμενον, quod *Fl.* in Luciano ὀμενοῦν, & ſimilia, quae in variantibus ſemper notaſſe inane fuiſſet. Inter μὴ δὲ autem & μηδὲ volui initio obſervare differentiam; ſed comperi deinde id eſſe ἀδύνατον, cum aliae Edd. id perpetuo connectant, aliae perpetuo disjungant, aliae promiſcue utantur; quare Pariſinae ſcripturam in eo plerumque retineri ſum paſſus, quae fere ſemper μηδὲ, ubi *J.* & *H.* μὴ δὲ, licet & *Fl.* id perſaepe ſejungat. Addere poſſem ἐπιμήκιστον, quod jungunt Edd. ſed *Fl.* ſeparat, vid. quae *Hemſterh.* ad *D. Mort.* VI. 5. notat. Item ἀγαθοῦτο quod *J.* amat, ac ταυτὸν & ἐπιπλέον. Sed quo major in his diligentia, eo minus forſan utilitatis. Sic τ' ἄλλα *Junt.* fere ſemper, *Fl.* vero & pleraeque τ' ἄλλα. Eadem κωλύει τὲ, & κύειν τὲ, cum tamen in οἷός τε, in ἡδονήν τε accentum particulae adimat. Ita & *Rhodomanni* editio D. Siculi τὲ ubique accentu inſignit. Nos vero τε etiam in κωλύει τε & ſimilibus accentu privavimus ex accuratiorum Grammaticorum praeceptis.

Commentatoribus autem ſuam ſervavi orthographiam, interdum & vitia, maxime *Bourdelotio*, quod & *Hemſterh.* feciſſe video, ut ejus incuria adpareret. Quare ne putes me omnia illorum probare, quae non refutavi, quaeve poſt deſcripta demum typis folia detexi, E. gr. quando T. 2. in *Demon.* c. 30. *Solanus* in contextu ὠδὲ μέγα nihil immutans, in notis tamen ſcribit ὠδὲν μέγα, ut alia mittam.

Scholiaſten vero totum manu deſcribere ſumus coacti, quia plurima erant emendanda, quae Cl. *Clericus* non correxerat, plurima longe alio ordine collocanda, & integra ſcholia perſaepe ad alios dialogos referenda, ad quod tamen Doct. *Solani* diligentia viam jam munierat, ſingula numeris diſtinguendo, & varias lectt. ex Codd. Anglicis adjiciendo, atque utrumque *Voſſianum* codicem conferendo, quem & ipſe oculis ſubjicere volui; ſed bis fruſtra aditu ad Mſſ. bibliothecae Leidanae expetito, non tanti duxi, ut tertium iter eodem ſuſciperem. Cetera typothetica vitia, quibus immanem in modum ſcatebant illa ab *Clerico* edita Scholia, quantum licuit, ſuſtuli, interdum & pauca quaedam corrupta ex conjectura emendavi; ſed reſtant & alia nondum ſana, quae feſtinatio non ſivit attingere, neque tanti eſt iſte Scholiaſtes, ut cura adeo exquiſita dignus ſit. Mirere tamen qui *Clericus* in epiſtola ad *Graevium*, quam huic praefationi ſubjungam, de ſua cura majora praedicet quam praeſtitit.

Sed nec noſtra Scholiorum nec Luciani editio ab mendis eſt libera; etſi enim ab Viro perito ſedulo eſt correcta, ante quam ad me ſpecimina transmitterentur, tamen arte nulla caveri poteſt, quin aliqua reſideant, vel quae noſtram

ſtram legentium aciem effugere, vel quae operae negligunt, quantumvis corrigas; id quod eo facilius contingit, quando praelum alia in urbe exercetur, quo factum eſt, ut ſemel tantum perluſtrare mihi quamque plagulam licuerit; hoc tamen adfirmare audeo, vel minus typographicarum mendarum jam in contextu Luciani inventum iri, quam in Edd. aliarum ulla. Quare Lector non tam reſpiciet quot forſan remanſerint, quam quot ſublata ſint, pro tribus enim rurſus admiſſis, contra vel triginta eſſe emendata deprehendet.

In commentationibus autem meis interdum a me erratum, aut, ſi mavis, peccatum eſſe mea culpa, ſed per properationem, jam deprehendi; quare in Addendis potiſſima corrigam, ſi modo & ad ea ſubjungenda tempus concedatur, quod ſi non ſuperfuerit, Lector veniam dabit in aliam occaſionem & ea rejicienti quae ſubinde in notis promiſi adcuratius in Addendis excutere.

Luciani vitam promiſerat *Solanus*; nec dubitabam quin eam jam confecerit, quum ab anno 1720. quo ſe ſuas ad Lucianum notas typographo tradidiſſe, ſcriptum reliquit, vel ſaltem ab anno 1723. quo additamenta etiam quibus eas auxit, ad finem ſe perduxiſſe teſtatur, ſatis ſpatii ad id praeſtandum habuiſſe videtur; decennio enim & amplius ſupervixit: ſpem deinde quoque fecit peritiſſimus omnis elegantioris literaturae *Hemſterhuſius*, ſe illam vitam conſcripturum; quod cum per alias occupationes facere prohiberetur, & Clar. noſter *Geſnerus* eamdem ſpem feciſſet; hinc ego minus de ea concinnanda ſollicitus excerpere atque colligere ex ipſo Luciano neglexi, quae illuc ſpectant; tamen quae ex eodem aliisque corradere per tempus licebit, Lectori exhibere, quam neceſſariam hanc provinciam plane deſerere malo.

Indices Graecos tres incredibili labore ac patientia, (continent enim ſupra quinquaginta locorum indicatorum millia) confecit frater dulciſſimus *Carolus Conradus Reitzius* Gorinchemiani gymnaſ. rector, quorum duos adjecimus, primum Scholiorum & Variantium quarumdam Lectionum; Notarum alterum. Tertium omnium verborum ac phraſium, tam locupletem, ut adnecti tertio Luciani tomo non potuerit, retinere coactus ſum. Et quia praecipua tamen in notarum indice ſatis quoque amplo, occurrunt, confidimus Lectorem hisce duobus contentum fore, eoque magis, quum priores Edd. nullo Graeco Indice, praeterquam ſolo Dialogorum, ſint donatae. Quum vero copioſiſſimus ille tertius Index jam plane confectus ſit, promiſit bibliopola ſe eum quoque ſtatim praelo ſubjecturum, ut primum ſenſerit eum eruditorum votis expeti. Ego vero, qui nullus dubito, quin deſiderio plurimorum reſpondeat iſtud opus, vel meo periculo illum ſeorſum edi curabo, ubi Wetſtenius noſter hanc aleam ſubire gravabitur, & quidem eadem forma, qua haec volumina, faciamque ut Lexici Lucianei vicem praeſtare queat, indicata via, qua, etſi ad noſtram potiſſimum editionem eſt aptatus ac deſtinatus, non adeo magno negotio etiam ad alias editiones uſui eſſe queat; hunc enim majore cura quam reliquos compoſitum eſſe novi.

In indicandis autem Luciani locis, non ſolum paginarum numerum, ut vulgo fit, Indices hi commonſtrabunt; ſed & Dialogorum paragraphos ſive ca-

capita simul addita reperies, ut numquam frustra sis quaesiturus; nam si forte in exprimendo altero numero erratum sit ab operis, alter tamen tibi locum commonstrabit.

Ut igitur ego fratri immortales gratias ago habeoque, quod mea gratia molestum hunc laborem subierit, nihil reveritus ignobilis, ut nonnullis audit, hujus operae exprobrationem, ita & benevolus Lector sua studia hac ope adjuta gratus adgnoscet, & utriusque conatibus benigno judicio favebit. Vale. Dabam Trajecti ad Rhen. ipsis Kalend. Martiis, anni CIↃ IↃ CC XLIII.

Etsi mox subjungam notata *Solani*, de Scripturae compendiis quibus Editiones & Codices in Variantt. Lectt. designantur, tamen & hic monendus es, Literis quadratis Codices Manuscriptos, currentibus vero, typis vulgatas editiones notari; exempli caussa P. significat Poli Cardinalis vel Perizonii collationes ex Cod. sed *P.* obliquius exaratum, editionem Parisinam; W. Codicem Wittianum, *W.* edit. Wechelianam; quam deinde potius per *Wech.* indicavi; sed tam raro occurrit ejus mentio, contra tam frequenter W. Codex, commemoratur, ut confusio non sit metuenda. B. Baroccianum Codicem, *B*1. edit. Basil. primam, & sic deinceps, ut in catalogo sequente fusius exponitur. At si penes me stetisset, potius integris syllabis haec expressissem, *Par. Bas.* &c. scribendo, quam unica tantum litera, quod brevitas ista negotium facessit & corrigenti & lectori; sed quia sic coeptum erat, non licuit mihi ab isto more recedere; cum tamen viderem Solanum in Ed. Hagenoana varietates Florentinae sola litera *F.* designasse, idque & Hemsterhusium sic expressisse, usque ad medium Tomi primi: at in Juntina eumdem Solanum, in qua longe plures varietates adleverat, *Fl.* pinxisse pro Florentina, & *Fr.* pro Francofurtana, id sedulo deinde sic distinxi. Cumque idem dubium possit oriri ex sola litera *A.* sitne Aldina an Amstelodama intelligenda; licet per *A. Amstelodamam* denotat Hemst. & Solanus plerumque *Ald.* ad priorem illam denotandam, scripserit, tamen interdum in eo ab ipso erratum deprehendi; quare & hoc postea distinxi integras syllabas exprimens, nisi ubi numerus 1. 2. additur, ut *A*1. *A*2. satis patet *Aldinam* intelligendam, quia *Amst.* non bis est excusa. Ita varietates *Aldinae primae Wesselinganae* semper sic notantur, marg. *A*1*W.*

MO-

MOSIS SOLANI
SYLLABUS NOTARUM.

m. 1. mendoſe.
2. (poſt numerum) *mediam paginam* ſignificat.
i. *initio paginae.*
f. *finem, ſub finem.*
— Deeſt (At cum litterae ſubjicitur, nihil in reliqua voce mutatum eſſe, notat.
E. vel EE. Editiones tunc ad manum.
Edd. (*Fl. Ald. Fr. P. J.*) vel *reliquae editiones.*
Bı. Baſil. 1. in *erratis* ſeu potius variis lectionibus.
Coll. *Collectanea Galaei.*
W. *Wittianus Codex Mſ. a Jenſio collatus.*
M. *Marcianus Codex Mſ.* (qui olim Wittianus) *a me in his conſultus.*
P. *Poli* (Card.) cujus collatio penes Perizonium.
Ex. *Excerpta* penes Perizonium ex Ed. Flor. *cum Codice Poli collata.* i. e. Edit. Fl.
L. *Longolii excerpta* ex Codd. Mſſ. penes eumdem Perizonium; ſunt autem hi collati cum edit. Ald.
W. *Wecheli editio* quorumdam opuſculorum Luciani.
r. Recte.
V. Mſ. *Codex Vaticanus* in his locis a Cl. Joh. Maſſon collatus. In Scholiis Codex Voſſianus.
O. Mſ. *Oxonienſis* vel Ox.
marg. *Aı W.* margo Aldinae primae Weſſelingii, de qua in praef. plura I. F. Reitz.

CATALOGUS
Commentatorum Luciani, ſecundum ordinem aetatis.

Joannes Brodaeus. deſignatur	*J. Br.*	Jacobus Gronovius. . . .	*J. G.*
Gilbertus Cognatus. . . .	*G. C.*	Joannes Clericus. . . .	*J. Cler.*
Joannes Bourdelotius. . . .	*J. B.*	Joannes Jenſius.	*J. J.*
Theodorus Marcilius. . .	*Th. M.*	Ludovicus Kuſterus. . . .	*L. K.*
Lambertus Barlaeus. . . .	*L. B.*	Lambertus Boſius.	*L. B.*
Jacobus Palmerius a Grentemeshil.		Horatius Vitringa.	*H. V.*
. . . . .	*J. P. a G.*	Jo. de la Faye. . . .	*J. de la F.*
Tanaquillus Faber.	*T. F.*	Eduardus Leedes.	*E. L.*
Franciſcus Gujetus. . . .	*F. G.*	Moſes du Soul, (ſive Solanus)	*M. du S.*
Aegidius Menagius. . .	*AE. M.*	Maturin. Veyſſi. la Croze.	*M. V. la Cr.*
Adolphus Vorſtius. . . .	*A. V.*	Tiberius Hemſterhuſius. . .	*T. H.*
Jacobus Tollius.	*J. T.*	Joannes Matthias Geſnerus.	*J. M. G.*
Joannes Georgius Graevius.	*J. G. G.*	Joannes Fredericus Reitzius.	*J. F. R.*

M. DU SOUL, *sive* SOLANI *monita.*

EDITIONES LUCIANI, quibus usi sumus:

Anno 1496. Florentina Graeca, quam totam cum hac contuli. designatur in Var. Lect. nota *Fl.* vel *F.*
1503. Aldina 1. Graeca. notatur *Ald.* vel *A1.*
1522. Ald. 2. Gr. designatur *A2.*
1526. Hagenoana 1. Gr. insignitur *H.*
1535. Juntina Gr. scribitur *J.*
—— Hag. 2. Gr. *H2.*
1545. Basileensis 1. Gr. *B1.*
1546. Francofurtana Gr. *Fr.*
1550. Veneta 2. Gr. *V2.*
1555. Bas. 2. Gr. (Bas. 1. ne correctis quidem mendis in indice notatis exprimit.) *B2.*
1563. Basil. tertia, *B3.*
1615. Parisina Graeco Latina. *P.*
1619. Salmurienſis Graeco Lat. *S.*
—— Basil. 4. Gr. Lat.
1687. Amstelod. Gr. Lat. *Amst.* & *A.*

CODICES COLLATI.

O. vel B. Baroccianus vel Oxonienſis Codex Mſ.
I. Codex Mſ. Bar. (N°. LVI.) continet hoſce Luciani libros.

Διαϐ.	fol. 132.
Καλαπλ.	136.
Συμπ.	142.
Ἰκαρ. (deeſt folium unum aut alterum)	147.
Ῥητ. (capite truncatus NB. in Catal. omiſſus)	152.
Προμ. ἐν Λόγ.	154.
Εὐχ.	155.
Ἔρωτες (de induſtria omiſſa hic plurima)	162.
Ζ. τρ. (deeſt folium unum)	164.
Ζ. ἐλ. (non integer)	171.
Δικ. (pars tantum)	173.
Ἀναϐ.	174.

II. —— (N°. 136.) continet tantum dialogos aliquot *Mort.* cum *Jud. Dearum* & uno *Marino.*
III. Bodlejanus N°. E. 2. 16. *Dialogos Mortuorum* non plures *quinque.*

I. IEN-

I. IENSIUS.

I. [Nobiliſſ. Joh. de Witt dedit mihi anno 1698. Codicem quorundam Luciani opuſculorum Manuſcriptum, quem contuli, & reperi eum eſſe ſatis antiquum. 1°. numquam litera ι ſubſcribitur, ſed pone apponitur. Tum vocabula γε῀ν, ὅταν, ἐπειδὰν &c. ubique diſtinctim erant ſcripta, ut γ' ἓν ὅτ' ἀν ἐπεὶ δ' ἀν &c. Tum ζῷα non ζῶα. πρώην non πρώην. Littera B. ſcripta eſt υ. nullae usquam diſtinctae erant dialogorum perſonae ipſis perſonarum nominibus; ſed duo tantum puncta (:) exeunte qualibet perſona, erant picta. Denique ſcholia ad marginem, ſed ita minutis & abolitis litteris, ut minima pars eaque vix legi potuerit.]

Opuſcula Mſſ. erant haec

Πρ. λ.	Ἀρμ.	Εὐν.	Ἐρω.	Ἡσιοδ.	De hoc ipſo Codice vide plura a me initio vol. 2. annotata
Μισ.	Σκυ.	Ἀφρ.	Υ. εἰκ.	Συρ.	
Ἀ. μισ.	Συγκρ.		Γυμν.		
Πτα.	Ὀρχ.		Ἀποφρ.		
Ἑρμ.	Αεξ.		Δι. ὑπ.		

Omnia quae ex illo Mſ. Cod. in Jenſiano codice erant annotata, in hunc meum a me ſub nota W, transſumpta ſunt. *M. du Soul.* 1707.

II. [Excerpta codicis Reginaldi Poli Cardinalis tit. Iſ. Nirei & Achillei Archiepiſcopi Cantuarienſis, anno MDLVII.] (ad παρασ. usque; caetera manca.)

III. [Excerpta ex Chriſtophori Longolii Luciano (ap. Ald. MDIII.) cum Mſſ. collato. MDL.]

De Codice MARCIANO.

Codex eſt membranaceus in folio, ut vocant, qui ex libris Cardinalis Seripandi olim fuiſſe teſtem habet ejus manum. Alibi etiam Chalcopyli Conſtantinopolitani fuiſſe, ſcriptum eſt.

Ex Italia advexiſſe credo virum Nob. Joh. de Wit; quo defuncto, emtus eſt a viro nob. D°. van der Mark, qui eum nunc Ultrajecti poſſidet. Codicem hunc Mſ. nunc vir egregius, Lucianique ſtudioſiſſimus Bridges J. C. Anglus 1722.

Scriptus eſt elegantiſſime, nullis literarum, niſi una aut altera voce, compendiis; ut θ--ς, πν, & αν--ς, pro θεὸς, πνεῦμα, ἄνθρωπ῀. Littera β. in textu hac fere forma pingitur ꞵ. in ſcholiis vero figura β conſtanter adhibetur; unde patet recentioris eſſe aevi.

Continet autem opuſcula Luciani ſequentia; hoc ordine.

1. Πτα. ἀκέφαλον	eſt	8. Μισθ.	ξς'.	15. Ἐρωτ.	οη'.
2. ἀ. μισθ.	ξ'.	9. Γυμν.	ξζ'.	16. Ὑ. εἰκ.	οθ'.
3. Αρμ.	ξα'.	10. Συρ.	ξη'.	17. Ἀποφρ.	οε'.
4. Ἡσ.	ξϛ'.	11. Ὀρχ.	ξθ'.	18. Ἑρμ.	ος'.
5. Σκυ.	ξγ'.	12. Λεξ.	ο'.	19. Πρ. λ.	οζ'.
6. Συγγρ.	ξδ'.	13. Εὐν.	οα'.		
7. Διψ.	ξε'.	14. Ἀστρ.	οϛ'.		

Quibus opuſculis adſcripti ſunt quos hic vides numeri. Unde liquet LVIII. titulos ab initio periiſſe; ſummamque, ſi a fine integer cenſeatur, fuiſſe libellorum LXXVII. qui numerus, rejectis ſpuriis, cum noſtris Codicibus ſatis conſtat, in quibus LXXXI. cum nothis inveniuntur.

Quaterna folia erant, niſi quod, lacerato folio uno, primo tria tantum inveniuntur. Quaternario autem cuique inſcriptus numerus Graecus, indicat amiſſos a capite quaterniones XLVI. & XLVII. in folium unum; incipit autem Codex, non ab initio libelli *de Lapſu* &c. ſed ab his in eo verbis, τὸ ὠδεῖον ἢ προσαγορεύσεως, quae in Junt. editione p. 312. occurrunt. Definit, ſerie continua quaternionum, cum LXIII.

Ex 63. quaternionibus.
deme 46. qui periere.
habebis 17. quaterniones ſuperſtites.
qui ducti in 16. paginas cujusque quaternionis,
efficiunt. 102.
17.
272. pag.
aufer 4. pag. laceratas,
habebis 268. paginas, quibus codex nunc conſtat.

Conſtiterat autem, cum integer eſſet a capite, mille & 8. paginis; qui numerus ex 63. quaternionibus in 16. paginas ductus conficitur.

Ego ratione inita comperio 268. illas quibus nunc conſtat Codex, efficere 312. Junt. editionis paginas 1008. quibus integer conſtabat, efficiebant 1173. qui numerus vera ſumma (1274.) 101. paginis diſtat; quibus aut a fine multatum codicem cenſeas oportet, aut in eo non exſtitiſſe ſpuria quaedam, numero IV. quibus & titulorum numeri diſtant, ut ſupra monitum eſt.

Contuli ego poſt Cl. Jenſium { Συγγρ. μισθ. γυμν. } integros

in quibus paucula a viro doctiſſimo omiſſa obſervavi, in reliquis, quia feſtinabam, ea tantum loca conſului, quae mihi negotium faceſſebant.

Scho-

Scholia quamvis sint aliquando evanida; alicubi etiam vitiato codice, nulla ope legi possint; & abscissis multis marginibus, non habeantur omnia, plerumque tamen cum Vossianis conveniunt, aut cum ineditis Galaeanis.

Paucula tamen etiam in eis nova a me quam potui diligentissime, sunt descripta, praeloque cum reliquis parata 1707. *M. du S.*

INDEX ALPHABETICUS
VARIORUM LUCIANI TRACTATUUM,

Quem verbis dimidiatis exhibeo, quia sic adlegari solet in notis SOLANI.

(Αἰρ.) vel Ἑρμ. p. 315.
Ἀλεκτρ. Tom. II. 702.
Ἀλιεύ. II. 207.
Ἀλκ. I. 176.
Ἀναχ. v. Γυμν. II. 883.
Ἀνάδ. I. 570.
Ἀπαιδ. III. 99.
Ἀποκ. II. 159.
Ἀποφρ. III. 161.
Ἄρμ. I. 850.
Ἀστρολ. II. 360.
Β. ὠρ. I. 540.
Γυμν. 263.
Δημ. III. 490.
Δημων. II. 374.
Διάδ. III. 125.
Θ. Ἀσχλ. I. 204.
Ἐν. δ. I. 291.
Νεκ. δ. I. 328.
Ἑτ. Δ. III. 280. & 469.
Δικ. II. 791.
Δ. Φων. I. 83.
Δίον. III. 74.
Διψ. III. 234.
Δραπ. III. 365.
Εἰκ. II. 458.
ὑ. εἰκ. II. 484.
Ἐκκλ. III. 527.
Ἐνυπν. I. 1.
Ἐπιφκ. I. 487.
Ἐπιστ. κρον. III. 401.
Ἑρμ. I. 739.
Ἐρωτ. II. 397.
Ἑτ. Δ. (vid. Δ.)
Εὐν. II. 350.
Εὐχ. III. 247.
Ζ. ἐλ. II. 626.
Ζ. Τρ. II. 642.
Ζευξ. I. 838.
Ἡλεκτρ. III. 87.
Ἡρακ. III. 82.
Ἡροδ. I. 831.
Ἡσ. III. 240.
Θ. Δ. I. 204.
Θυσ. I. 525.
Ἰκαρ. II. 751.
Ἱππ. III. 66.
Ἰχ. a. II. 70.
Ἰχ. b. II. 104.
Καταπλ. I. 620.
Κρον. III. 385.
Κρονοσ. III. 393.
Κυν. III. 539.
Λεξ. II. 317.
Μακρ. III. 208.
Μισθ. I. 651.
ἀ. Μισθ. I. 704.
Μυια. III. 91.
Νεκ. I. 455.
Νερ. III. 636.
Νιγρ. I. 37.
Οἰκ. III. 190.
Ὄν. II. 567.
Ὀρχ. II. 265.
Παρασ. II. 836.
Πατρ. III. 229.
Πεντ. II. 922.
Περ. III. 325.
Πρ. λ. I. 23.
Προμ. I. 185.
Πται. I. 724.
Ῥητ. III. 1.
Σκυ. I. 859.
Σολ. III. 552.
Συγχρ. II. 1.
Συμπ. III. 418.
Συρ. III. 451.
Τιμ. I. 98.
Τοξ. II. 507.
Τραγ. III. 643.
Τυρ. II. 141.
Φαλ. a. II. 187.
Φαλ. b. II. 201.
Φιλοπ. III. 584.
Φιλοψ. III. 29.
Χαριδ. III. 618.
Ψευδ. III. 552.
Ὠκυπ. III. 664.

ALPHAB.
Ἑταιρ. Διαλ.
A. 299.
Γλ. III. 280.
Δ. ib. 301.
— 319.
I. 310.
K. 289.
— 292.
— 322.
Λ. 315.
M. 281.
— 284.
— 286.
— 295.
T. 308.
X. 303.

Codices Vaticani Mſſ. quos inſpexit Vir Cl. JOH. MASSON.

V. 1. perg. fol. n°. 90. videtur XI. ſeculi. Incipit a Φαλ. α. fol. 5. (quatuor primis foliis chartaceis manu recentiſſima) ordo opuſculorum in eo Codice hic eſt.

Φαλ. α. β.
γ. Ἱππ.
δ. Διον.
ε. Ἡρ.
ϛ. Ἡλ.
ζ. μυια.
η. Νιγρ.
ϑ. Δημων.
ι. οἰκ.
V. 2. πατρ.
κ. Μακροϐ.
ἱϛ. α. β. paucis Schol.
Ἀϱχϐ.
δ. Φων.
Συμπ.
ψευδος.
καϐαπλ.
Z. ἐλ.
Z. τρ.
Ἀλεχϐρ.
Προμ.
Ἰκαρ.
Τιμ.
ἐπισκ.
β. πρ.
ἀναϐ.
δ. κατ.
ϑυς.
ἀπαιδ.
ἐνυπν.
πϑμσ.

φιλοψ.
V. 2. νεκ. δ. 7.
{ εν. δ. 19. / ετ. δ. 7. / γυμν. &c.
Deinde in quibusdam aliis ab hoc diſcrepat.
ϑ. κρ.
μιαϑ.
γυμν.
νεκ.
ὀν.
Ἀλεξ.
εἰκ.
Συρ.
Ὀρχ.
λεξ.
εὐν.
ἀϱτρ.
ἐρ.
ἀποφρ.
ϑ. ἐκκ.
τυρ.
ἀποκ.
Περ.
Ταξ.
Δημ.
συγϱρ.
διψ.
Κρον.

Ηροδ.
Ζευξ.
πτ.
ἀ. μιαϑ.
Αρμ.
Ηϛ.
Σκυθ.
Τραγ.
Ερμ.
πρ. λ.
ἀλκ.
εὐχ.
ὠκ.
* προς Αριϛείδην.
Κυν.
νεκρ. δ.
ἐν. δ.
ϑ. δ.
Deſunt igitur:
ἑτ. δ.
δραπ.
υ. εἰκ.
Νερ.
παλρ.
πενθ.
ῥητ.
Φιλοπ.
& χαριδ.

Novus autem unus libellus hic comparet, qui προς Αριϛωδην ſtellula notatus in laterculo conſpicuus eſt.

In Codice f. 34. leguntur haec verba Εγω Ἀλεξανδ. ὀπτικοπος Νικαιας ϑ κα-

τα

τα Βιθυνας μετα Ιακωβυ τῦ φιλατυ ἀδελφυ ϗ μιτροπολιτῦ Λαριωσης. Eadem manu ac cetera. f. 45. Idem nomen, sed cum alio conjunctum, sc. μετα Θεοδωρυ Δραχόνυ τῦ ἡμιν ὑπηρετυντος. F. 122. ad marginem nota haec reperitur: Εγω Αλεξανδ. Ἐπισκοπος Νικαιας ὁ ἐν Βιθυνια μετα Ιακωβυ τῦ ὁμοψυχυ ἀδελφυ ϗ μὴ ἀριεζης τῦ πρωτ' μ. τ' κατα δρομ. τ̃ Βυλγαριων, ἰδιωσαντ' ἀναλωμασιν ἀναστησαντ' κ'κο's μεν αὐτῆ κ'κ τοις κτημασι δόντος πλείονα. f. 124. E. A. — ε — N — της προς τη Ασκανίᾳ μετα Ιωαννυ τῦ Ἐπὶ τη ἀδελφη Κηδεςυ. Alibi f. ut supra, μετα τυ ον μεμνηλε... συνιερεως ϗ συνεπισ'κ' ἀδελφυ.

V. 2. n°. 89. Chartaceus 4°. incipit a Φαλ. β. cum scholiis passim, literis rubris, f. 299. Δραπ. videtur xv. seculo nitide satis exaratus.

V. 3. Chart. 4°. n°. 88. haud nitidus. Paulo recentior illo videtur: habet fol. 316. opuscula quae continet alio ordine quam in superioribus. Pauca sunt scholia. fol. 308. Φιλοπ. usque ad f. 315. sine Schol. solus Codex, qui hunc Dial. habeat.

Epistolas Cl. *I. Clerici* & *I. Vossii* ex Remonstrantium Bibliotheca Amstelodami mecum communicavit Cl. *J. J. Wetstenius.*

Illustri viro ISAACO VOSSIO S. P. D. *Ioannes Clericus.*

QUod te ignotus compellare audeam, Vir Illustris, non miraberis, postquam causam exposuero. Scis te misisse Scholiastas Graecos Mss. in Lucianum ad Blavium, aliosque ejusdem societatis Typographos. Fortasse etiam nosti eos invitos in eis edendis cunctatos fuisse, quod non invenirent qui vellet emendationis laborem suscipere; neque enim exiguo opus erat sudore ad dialogos ad usitatum ordinem revocandos, notandas paginas novae Editionis Luciani, emaculandaque specimina typographica ex Codice mendis scatente ducta. Tandem ad me cum venirent, id operis, licet aliis nimium quam vellem districtus suscepi studio juvandae reip. literariae, quae alioquin egregiis Scholiastis diu videbatur adhuc caritura. Vidi quidem illico mihi desudandum fore, at non exspectaveram Augiae stabulum expurgandum mihi oblatum iri, quemadmodum reapse contigit. Si hic taedium quod mihi vorandum fuit, describere aggrediar, vereor ut tibi haud absimile pariam, cum probe noveris, ex tribus aut quatuor exscriptoribus qui tuum Ms. descripserunt, unum duntaxat καλλιγραφίας peritum fuisse, alii cum imperite descripserunt, & portenta vocum effinxerunt, tum forte etiam inemendato codice decepti σφάλματα αὐτογράφυ in sua transtulerunt ἀπόγραφα. Verum quidquid id est, conatus sum menda omnia tollere, quae indubitata videbantur, in ceteris tanta religione versatus, ut maluerim menda exem-

pla-

plaris relinquere, quam Lectori pro ipsis Scholiastae verbis meas obtrudere conjecturas. Nec dubito etiam post incredibilem laborem multam messem me reliquisse eruditis Lectoribus, in qua emendandis veterum scriptis exercitati εὐτοχίαν *suam ostentare poterunt. Tu, Vir Illustris, optime judicabis, tum de labore emendationis, tum de notulis quas hinc inde adjeci, brevi ad Te ibunt ac judicio tuo se sistent; sed prius est quod Te ego & Typographi oratum velimus, qua in re etiam spero benignitate tua exoratores nos abituros. Praefigenda est praefatiuncula, in qua omnino dicendum esset qua ex bibliotheca desumti sint Scholiastae tui, etsi quid aliud de iis rescire possimus; rogo igitur quam primum indices quid censeas dici posse; exspectant enim Typographi, & illius folii editionem quae alioquin intra paucos dies fieri posset, cum jam plus quam dimidia pars typis descripta sit, eo usque procrastinabunt, donec respondere dignatus fueris. &c.* (reliqua enim huc nihil facientia omittimus)

RESPONSUM ISAACI VOSSII AD HANC.

Tardius aliquanto, quam vellem, rescribo, Vir doctissime, quod per plures hebdomades negotiis implicitus molestis, & praeterea adversa adflictus valetudine ex Medicorum praescripto Londini haerere fuerim coactus. Dubito itaque an tempestive satis ad tuas perventurae sint manus istae quas nunc demum scribo; praesertim cum Typographus omnis morae impatiens Lucianum *suum in lucem protrudere festinet. Doleo quamplurimum, quod amanuenses, qui Scholia quae habes descripserunt, adeo male suo functi fuerint officio, ut magnum in expurgandis illis laborem tibi exhibuerint. Et sane aliter fieri non potuit, cum a tribus mercede conductis hominibus iisque satis imperitis fuerint expressa. Si qua certa & secura occurrat occasio, libenter, si ita tibi placuerit, ipsum transmittam exemplum, neque enim dubito, quin hujus beneficio complura possis tollere menda, quibus lubrica occurrere conjectura perquam fuerit difficile. Displicet, quod more Hollandis typographis solemni, adeo minuto Lucianum ediderint charactere, ut oculos meos effugiat. De Simonio tecum sentio. Vidi & legi cum voluptate prius tuum scriptum quod huic opposuisti, placuitque inprimis solidum argumentandi genus, quod in adversario nostro multum requiro.*

AD

A D

IO. FREDERICUM REITZIUM

VIRUM DOCTISSIMUM CELEBERRIMUMQUE

IO. MATTHIAE GESNERI

EPISTOLA.

MONITUS ab ornatiſſimo viro Wetſtenio noſtro, ſi quid haberem, quo frons operis, quod ab aliquo inde tempore molimur, exornari poſſet, tempus eſſe; jam prodire tandem geſtire Lucianum, & oculos hominum atque manus ſubire: excutere equidem coepi, quae in ſcidas, ut fit, conjecta diverſis temporibus, ſecure deinde repoſueram. Sed mox abjeci illud conſilium, cum obſervarem, quanta tu, Vir Doctiſſime, diligentia & judicio in iisdem rebus verſatus eſſes, quamque metuendum eſſet, ne aut fruſtra alteruter noſtrum exhauſiſſet illum colligendi ordinandique laborem, aut bis eadem legenda offerrentur lectoribus, quod poſterius tanto magis vitandum erat incommodum, quo magis vela nos contrahere, & brevitati ſtudere juberet ἐργοδιώκτης noſter Wetſtenius. Ne tamen plane ἀσύμβολος ab hoc velut primo miſſu dapum Lucianearum diſcedam, juvat paucis ea vel apud te commemorare, vel tibi commendare, quae illis partibus, quas in hoc opere atque munere adhuc ſuſtinui, videbuntur conjunctiora.

Nam de ipſo Luciano dicere totum tibi relinquo, cum vix aliunde, quam ex ipſius libellis hauriri poſſint, quae ad ipſum pertinent: quos tibi ita notos eſſe, *ut domus* cuique eſt ſua, apparet. De libellis quibusdam quid ſentirem, paſſim jam, de Philopatride etiam juſta diſputatione, indicavi. Placetne, de aliis quibusdam hic breviter ferre me ſuffragium, quos tu calculos forte ad Catalogum opuſculorum referes. Igitur

AMORES non videntur Luciani eſſe. Sunt certe alterius plane characteris, & multo magis, quam eſt ipſe Lucianus, Sophiſtici.

IMAGINES totum, quantus eſt, Lucianum ſpirant & referunt.

JUPITER CONFUTATUS, & alter ille TRAGOEDUS multum mihi videntur ad evertendam ſuperſtitionem, & fidem Dis illis abrogandam contuliſſe. Referendi hi libelli ad Apologias pro religione Chriſtiana, in quantum harum princeps fere argumentum eſt, deſtruere ſuperſtitionem & cultum Deorum.

DE ASTROLOGIA opuſculum imbecilli hominis & ſuperſtitioſi, non igitur Luciani, niſi tamen imitatione, & velut παρῳδία ridere voluit ſuperſtitioſum aliquem ſcriptorem, quod etiam Ioniſmi affectatio oſtendit.

DE DEA SYRIA idem, quod de libello de Aſtrologia, exiſtimo.

Aliud velut caput eorum, quae hic a me exſpectari debent, ſunt obſerva-

tiones quaedam, quae, dum percurro missas ad me chartas festinans plerumque & aliis rebus impeditus, in mentem mihi venere. Has ad te mitto, intexendas, si videtur, *Addendis*, quae parari video, reliquis. Habes autem ea tantum, in quae a media fere parte Tomi I. incidi: si qua ad priora de interpretatione praesertim monenda occurrebant, ea ad TIBER. HEMSTERHUSIUM virum clar. pro veteri amicitia jubentem perscripsi.

♣ ♣ ♣

Superest, ut, id quod conceditur vulgo scriptoribus, de meo consilio & laboribus meis quaedam apud te disputem, quae nempe ad ipsos quoque posteros eadem opera cupiam perferri.

Fuisse mihi veterem cum Luciano familiaritatem, ostendunt ea, quae jam quarto decimo hujus saeculi anno, qui aetatis meae tertius & vicesimus erat, in Philopatrin & de Philopatride a me scripta, & in Ienensium Philosophorum cathedra disputata sunt. Jam eo tempore consilia agitabam revocandi in publicam lucem Sophistae doctissimi, amoenissimi, & ad variam eruditionem, quam adamavi a puero, accommodatissimi: quae caussa fuit, ut nunquam plane illum deponerem de manibus, etsi illi editionis consilio multa subinde impedimenta objicerentur, quo factum est, ut non *nonum* modo *in annum* ex Horatii praecepto, premerentur pleraque cogitata nostra, sed fere ad *tricesimum* penes nos delitescerent, nisi quod capitalem illam encomii Demosthenis restitutionem, non tantum anno saeculi XXI. cum Venerabili jam Collega meo C. A. HEUMANNO, & cum laudatissimo viro TIB. HEMSTERHUSIO, communicavi; sed etiam mense Julio anni XXXI. in Chrestomathia Graeca publicavi Lipsiae, unde in Acta Eruditorum illius anni relata est.

Inter haec modo cum THO. FRITSCHIO, principe dum viveret librariae negotiationis, consilia agitata, modo communicata cum Cl. HEMSTERHUSIO, quae effectu caussis hic non commemorandis caruere: donec vir hic doctissimus provinciam, quam nemo melius ipso ornare potest, nescio quibus rebus commotus, deponeret, & bonum Lucianum cum sexta circiter pars illius praeclare ab ipso curata esset, suas sibi res habere juberet. Hic enim ad me, veterem sodalem suum confugit, &, si non aliud, certe Latine paullo commodius disertiusque loqui se docerem rogavit, & impetravit, quantum per alia, in primis per curationem Thesauri Linguae Latinae, licuit. Quinctilianus enim & Plinius junior non multum temporis sibi vindicarunt. Interpretationem igitur plane novam, quod diu est cum optarunt eruditi homines, condidi a libello inde de Sacrificiis. Eorum quae praecedunt versionem emendavit, puto, Cl. HEMSTERHUSIUS. Porro in interpretando eam rationem tenui, ut ex Graeco exemplari Hagenoënsi transferrem omnia, non inspecta prius alia interpretatione, quam tum demum adhibere solebam, ubi aliquid circa lectionem dubitationis offerretur, ut quam secutus esset superior interpres, liberet exquirere. Igitur non habeo dicere, quatenus mea interpretatio vel conveniat cum vulgata (id est ea, quam Benedictus emendatam a se & interpolatam dedit, a diversis auctoribus scriptam) vel ab ea discrepet, melior illa sit,

an

an deterior. Hoc tantum scio, cum juvenis tractarem Lucianum, sexcentis locis me offensum vulgata, quam dixi, interpretatione, & jam tum speraſſe melius aliquid a me posse dari: quae spes ne me falleret, studiose equidem elaboravi: & illud inter alia dedi operam, ut, quantum ejus per utriusque linguae rationes licere, non discederem a singulorum verborum significatione, nec ab ordine verborum, & figura dictionis; sed ipsum quoque genus dicendi eumque quem charactera vocant, exprimerem: quod illis praecipue locis difficultatem habuit, ubi corruptum sermonem ridendo imitatur, & imitando ridiculum facit auctor. Iniquus ergo fuerit, si quis talibus locis offendatur, aut vitia accuset, quae ultro affectavimus, uti similis esset Lucianeae nostra oratio. Ubi plane nihil difficultatis erat in Graecis, minus singulorum rationem verborum habuimus, si eo genere charactera, quem dixi, assequi facilius nos posse sperabamus, in primis iis in locis, ubi poëticas formulas, aut versus integros Homeri & aliorum, parodiasque adeo, intexit: quod genus vix ad verbum licet exprimere, nisi putidus fieri velis, & pro jucunda salsaque oratione languidum & fatuum sermonem reddere.

Servile enim illud & *interlineari* simile interpretandi genus facilius ad pueros corrumpendos, quam ad sublevandos juvandosque viros pertinere, judicamus: ut contra illam Gallorum praesertim quorundam licentiam bonis literis fraudi esse dicimus, qua non quid sibi voluerit Lucianus, spectavit, ut hoc potissimum hic utar, Ablancurtius, sed quid a mulierculis & cirratis facile capi & probari adeo posset. Voluimus ergo interpretationem nostram Lucianeae orationi, quantum ejus consequi potuimus, esse simillimam. Annotationes adjecimus, non quibus divitias in hoc genere ostentaremus, sed quibus vel rationem redderemus interpretationis, si ea a vulgata legendi ratione discederet; vel conjecturas de emendando contexto, cum argumentis sicubi opus videretur, proponeremus; vel denique lucem affunderemus locis, quos obscuros videri etiam his posse putabamus, qui in his literis jam aliquo usque progressi sunt. Suspenso hic plerumque animo fuimus, cum semper metueremus, ne ea poneremus, quae alii jam occupassent: quod quidem satis saepe accidisse video, tum in aliis, Elsnerianis, ut hoc utar, cujus viri doctissimi observationes nescio qua mea incuria, vel quo casu alio oculis, cum ista scriberem, a me usurpatas non memineram; tum frequentissime in his, quae Vir Doctissimus Moses Solanus commentatus est. Hujus viri observata adeo saepe cum nostris congruere deprehendi, postquam emendata ab illo interpolataque Luciani interpretatio ad me missa est, ut interdum optaverim pudoris mei caussa, ne factum esset, quod optimo consilio factum novi, ut illud monumentum diligentiae viri Clar. ad me mitteretur. Superest, ut mihi consulam qua licet, & primum hoc indicem, pervenisse ad me e mercatu verno Lipsiensi A. xxxvii. exemplum versionis Latinae variorum, cum argumentis Micylli, initio & fine truncatum, editionis, ut conjicio, Francof. 1538. f. cum mea interpretatio processisset ad finem Hermotimi. Solebam autem, quod scis, Vir Doctissime, per mercatus modo dicti opportunitatem mittere

penſiones velut Luciano debitas. Illud porro exemplum manu *Solani* elegan-ti & nitidula, quae animum etiam bene compoſitum indicet, correctum & interpolatum eſt eo haud dubie conſilio, uti traderetur typographis: conti-netque opuſcula Luciani usque ad Anacharſim ſine de Gymnaſiis libellum, cu-jus tantum initium hic eſt, usque ad columnam 616. Fuit itaque in muſeo meo interpretatio illa diverſorum Solani manu caſtigata, a declamatione inde Herodoti ſ. Aëtione T. I. p. 831. ad principium libelli de Gymnaſiis T. II. p. 889. niſi quod Amores & Lucium libellos Solanus non attigit. In his igitur libellis, qui ſecundum jam Tomum implent, plerisque, potui conſulere Sola-ni ſententiam, quod aliquoties a me factum, in ipſis meis annotationibus pro-feſſus ſum. Nimirum inſpexi interdum, quoties cognoſcere cupiebam, quam ille lectionem in locis dubitationem aliquam habentibus ſecutus ſit. Perpetuam collationem neque cum hac, neque cum ulla alia interpretatione inſtitui. Quid enim attinebat, in hac laborioſa praeſertim vita mea, circumſpicere, quomo-do alii ea interpretati eſſent, quae recte a me intelligi, recte converſa eſſe, non poteram dubitare? Annotationis plane nihil, literam nullam Graecam, libro huic adſcripſit vir doctiſſimus: quem librum in Bibliotheca Academiae noſtrae publica repoſui, ut ſi qui vel jam viventes vel poſteri adeo requirere velint, in quantum mihi cum Solano conveniat, ſuis poſſint oculis fidem ha-bere. Qui hoc agere volent, illi collatis noſtris annotationibus intelligent fa-cile, non minus ſaepe nobis convenire in iis libellis, quorum ego interpreta-tionem a Solano correctam oculis uſurpare non potui, quam in aliis: conve-nire nobis ſaepe in annotationibus, quarum ego plane nullam unquam vidi ante, quam typis expreſſae ad me venirent: convenire in illa encomii Demo-ſthenis reſtitutione, de qua T. III. p. 511. ſeq. convenire tamen ita, ut appa-reat, duo eſſe, qui unum egerint, ambo familiares Luciano, ambo non no-vicios in hoc genere ſtudiorum, ſed qui ſuam ſibi viam teneant, non opus habeant ſemper alios reſpicere. Apud te quidem, Doctiſſime Reitzi, non opus erat haec diſputare, qui conſcius es, qui aliquot locis indicaſti, tibi quo-que in mentem venire ſolere, quae vel a me vel ab aliis occupata deinde in-tellexiſti: qui ipſe aliquot locis hunc ipſum veri charactera prodidiſti, quod inter me & alios, de quorum cogitatis neutris aliquid conſtare poterat, pul-chre convenire obſervares. Itaque tota haec oratio ſupervacua apud te & pe-ne inanis eſt: neque, fateor, mihi in mentem veniſſet, ita minute hac de re diſputare, cum conſcientia videri poſſit tam accuratum in tali re ſtudium: niſi hiſce ipſis diebus mihi allatus tandem eſſet liber, in quo a magna me ſpe de-jectum, non ſine morſiuncula quadam doloris obſervo. Putabam ita a me ad-miniſtratam provinciam edendorum *ſcriptorum rei ruſticae*, ut forte in inge-nio meo, in diligentia, in doctrina aliquid deſiderari poſſet; candoris qui-dem, pudoris, honeſtatis ſummam a me habitam rationem, ſcio, ejusque rei animum meum teſtem habeo, ut velim ita mecum agi dum vivo, & cum ero mortuus, ut ego cum viventibus & mortuis egi, quorum mihi lucubrationes commiſſae atque creditae erant.

Ita-

Itaque laetus in manus sumebam exspectatum aliquandiu librum JULII PONTEDERAE viri merito suo clarissimi Patavii CIↃ IↃ CC XL editum, cui titulum praescripsit, *Antiquitatum Latinarum Graecarumque enarrationes atque emendationes praecipue ad veteris anni rationem attinentis epistolis* LXVIII. *comprensae & tabulis plurimis ornatae.* Cupide evolvebam Epistolam LIII, quam agere docebat argumentum *de Lipsiensi rusticorum auctorum editione.* Non magis, credo, perturbatus est Cicero, cum redux a Quaestura Sicula & laudibus suorum civium inhians, quas meruisse sibi videbatur, observaret, esse homines Romae, qui ipsum de vultu ac nomine nossent, qui iidem, fuisse ipsum in Sicilia, nescirent; quam ego miratus sum, non potuisse me humanitatem & fidem meam probare *Pontederae*, sed eorum postulari, quae ego non nisi ab humilis admodum & abjecti animi hominibus admitti posse, arbitror. Conjecit ille quidem partem majorem eorum, quae inclementer & inique in me & editionem illam dicuntur, in personam amici sui ANDREAE MARANI, de qua re, fateor, in mentem mihi venit Ciceronis illa expostulatio cum Appio, *Tu cum istiusmodi sermones ad te delati de me sunt, non debuisti credere. Si autem hoc genere delectaris, ut quae tibi in mentem veniant, aliis attribuas, genus sermonis inducis in amicitiam minime liberale. — Quare potes — genus hoc totum orationis tollere*, Disputabant, Ego contra disserebam: Dicebant, Ego negabam. *An mihi de te nihil esse dictum,* (nihil dici posse de epistolis tuis) *putas?* cetera. Verum sit ita. Ita calide amaverit JULIUM PONTEDERAM, dignum profecto amore ob multas res, quas ego vel e tanto intervallo nosse potui, ANDREAS MARANUS, vir vel hoc nomine a me non contemnendus, quod Pontederae bona videtur intelligere. Sit igitur: ita amarit Maranus Pontederam, ut indulgentissima mater suos liberos: amarit etiam cum aliena injuria. At a Pontederae sapientia hoc exspectari jure poterat, ut bilem amici, quam injustam ipse agnoscit, quam de *puerorum* impotentia aliquid habere ipse fatetur *, mitigaret potius privatis literis, &, ut potens est herbarum, catharticis quibusdam educeret, quam ut victuris eas chartis mandaret, monumentum futuras, quidquid de caussa existiment homines, pudoris alicujus literarum, quibus parum profecto decorum est, objecta talia esse rusticarum rerum editori, sive vera sint illa crimina, sive ficta.

Plane & simpliciter ficta esse ad unum omnia, non ausim equidem dicere. Neque enim otium adhuc fuit indagare omnia: quam rem aliquantum operosiorem fecit ratio illa, quod non usus est vir doctissimus consuetudine ea, qua solemus loca scriptorum quae designamus accurate indicare, qua ego per totum opus rusticum non librum modo & caput, sed minorem etiam particulam laudavi: sed plerumque ne librum quidem nominavit, verum simpliciter unum aut pauca verba, ad quae crimen pertinet, posuit. Unde fit, ut si cujus

* P. 464. med. Hoc si dabis (quod nullo modo inficiari potes) PUERI EST credere, quae ex te commemoravimus, ad Gesnerum pertinere.

jus non multum intereſt, ille ne evolvere quidem curet locum, de quo agitur, & ita ne audire quidem alteram partem poſſit. Nondum igitur indagare lubuit omnia: ſuperſunt ſex ſeptem loca ita laxe uti dixi, deſignata, ea praeſertim, ubi argumenta Victorianarum annotationum, id eſt verba ad quae illae referuntur, non recte dicuntur poſita, de quibus nihil niſi hoc dicere poſſum, ſecutos nos eſſe rationem hanc, ut annotationibus tanquam titulos ſive indices praemitteremus, verba ad quae referuntur, qualia ſupra in ipſo contexto ſcriptorum ſunt expreſſa: ita tamen ut ſi vel Victorius, vel Pontedera, vel alius, quid mutandum cenſeret, illud ex ipſa annotatione intelligi ſatis poſſet. Fac autem bis, ter, quater, ſaepius, aliquid hic peccatum eſſe, quod nondum equidem deprehendi: humanorum hominum erat, ut cum tot a nobis commoditatibus auctos ſe ſentirent, ut non jam per plures, raros bonam partem, libros diſcurrendum eſſet, aut bibliothecae Italiae, Belgii, Galliae, Germaniae adeundae; viciſſim aliquid nobis ignoſcerent, homines eſſe tum nos, tum correctores, & typographicas operas, cogitarent, pro millenis καλορθώμασι unum nobis alterumque humanum errorem ſine ſcutica transmitterent. Ingrati enim profecto animi eſt & nimis jejuni, uti aliorum laboribus, ingeniisque dum commodum eſt, ſexcentis inde in ſingulos prope dies commoditatibus frui: & deinde, ubi ſemel aut aliquoties caeſpitatum eſt, clamare, flagella, ſtimulos, faces verborum expedire, ſtigmata inurere hominibus optime meritis. Redeo ad Epiſtolam Pontederae. Non auſim confirmare, plane nihil eſſe in hac Epiſtola veri: ſuperſunt enim, quae nondum invenire potui: fateor aliquot locis omiſſum eſſe, cum ego Gottingae jam eſſem, ultima operis excuderentur Lipſiae, nomen Pontederae: ſed iis in locis, quae vel ſui auctoris alium charactera haberent, vel e quibus nihil, ſi reliqua viri decora ſpectes, ipſi decedere; parum mihi, addendum enim hoc quoque eſt, accedere, ſi quis mihi tribuat, poſſit. Ut enim is eſt vir doctiſſimus, ea illius in his literis exſtant decora, quae nullam profecto jacturam ſentiant, ſi aliquot minutae annotatiunculae operarum typographicarum culpa nomine ipſius careant: ita me non ita abjectum & ignavum hominem terra protulit, ut velim illa aerugine de Pontederae theſauris detrita diteſcere. Nam quod objicitur, „Noſtra (*i.* Pontederae obſervata) ut abdita eſſent, neque lucem, „ſi fieri poſſet, aſpicerent, qua potuit diligentia curavit. Huc atque illuc „diſperſit inhonora atque abſcondidit", illud movere eum forte poteſt, ſi quis opus illud nunquam in manus ſumſit. Nam caeteri vident, nos ſecutos eſſe morem olim receptum, ſuis locis adjiciendi annotationes, unicuique annotationi nomen ſui auctoris, literis quidem majuſculis & ferientibus oculos, adſcribendi; niſi quod noſtras eo ipſo ſatis ſignatas putabamus, ſi nullum nomen adſcriptum haberent. Qua in re moleſtum nobis laborem compendii poteramus facere, & ſumtum Bibliopolae non mediocrem, ſi illo more, quem temere v. g. in Julio Caeſare Jungermannus, Henninius in Juvenale, uno tenore poni juſſiſſemus, primo Beroaldi obſervationes, tum explicationes ſuarum caſtigationum Victorii, & ita Scaligeri, Urſini, Pontederae, lucubratio-

tiones. Nempe lectoris cpmmoditati istuc datum est, quos labore, sumtu, molestia, & ut nunc apparet, invidia nostra adjuvimus. Quod si separatim sua edi jussisset Vir Clarissimus, a laetis ac triumphantibus hoc ipsi datum esset.

Ex eodem fonte est, quod sequitur, „ Tabulas ipsarumque explicationes „ (quae libro tertio Columellae praemissae sunt) *eo animo* distribuit, ut non „ nostra, sed Gesneriana existimarentur. Non nulla itaque praemisit, dein„ de nostra annexuit nullo intervallo aut indice separata. Quamobrem qui „ meum nomen in extremis legerit, id a nobis tantum; reliqua sine nomine „ a Gesnero prodita reputabit". Quin qui morem ac legem libri supra expositam intelliget, is putabit, illam praemissam nostram animadversiunculam, cui nomen meum apponere neglectum est, (quia alias, ultimum locum tenentibus meis observationibus, illud apponi, quemadmodum modo monui, non solebat) etiam esse Pontederae, cujus illum tanto minus pudere debet, quod ea continet, quae ipse quoque observavit. Et ita cohaeret tabularum illa explicatio, ut oporteat non luscum sed caecum, non festinantem sed stupidum & pene furiosum videri, qui de illa Gesnero aliquid attribuat: quod quidem genus hominibus ego auctor videri tabularum non opto.

Illud plane non intelligo, quod sequitur, „ de suis vero *nihil nisi* ampla „ forma, & magnifice exornatum edendum fuit". Praefatio nostra si huc forte respexit, pro more majoribus est literis expressa, reliqua ita aequalia, ita similia, ut, quid sibi velit accusatio ista, nullo modo comminiscar. Sequitur grave crimen. „ Tum a magno illo rustico apparatu, quae a nobis „ restituta sunt, ad rusticos auctores intelligendos maxime attinentia, rejecit; „ ubi enim *seges*, ut nos explicavimus; ubi *arvum*; ubi *origia* & *auriga*; ubi „ *focus* & *foculus*; ubi *capiuntur* prisca significatione & *praecipio*; ubi *fictores* & reliqua a *fico* pro *fero*; ubi *serarius*; ubi *articularius*; ubi *curia* pro „ *coenaculo*; ubi tot alia"? Cum haec legerem, putabam amissum aliquid esse, non perveniisse ad me omnia viri doctissimi in rusticos commentaria. Nam culpa mea nihil subtractum, satis certus eram. Sed cum de *segete* ipsa mihi memoria subjiceret, cum scirem in ultima Fabri editione laudatum a me illo nomine Pontederam, lubuit quaerere, licet non sine temporis jactura, cum loca neque hic indicata sint. Sed invem suis locis praeter unum omnia. Nempe ea, quae statim ad manus fuerant, sub ipso contexto orationis, ut de *Segete* & *Arvo* ad Varr. 1, 29, 1. reliqua in Addendis, quae serius venerant: *Origa* & *auriga* Varr. 2, 7, 8. *Focus* & *foculus* Cato. 76. 4. *Capiuntur* & *praecipio* Cat. 142. *Sictores* & *fico* Cat. 144, 3. *Serarius* Cat. 150, 2. *Articularius* Cat. 157, 8. Ubi *curia* pro *coenaculo* lateat, non habeo jam dicere: culpa quidem mea, dolo volebam dicere; culpam enim quis praestare omnem potest? literam unam Pontederae abesse nego. De compendiis quibusdam lectorum in gratiam, vel emtorum potius admissis, in praefatione caussa dicta est, quam aliis me probasse, sat exploratum habeo.

Quod deinde dicitur Hieronymus Lagomarsinius xc. varietates in Columellae lib. 2, 2. notatas e Politiani libro protulisse, quibus careat Lipsiensis editio,

tio, fieri poteſt : neque meum eſt praeſtare quidquam , praeter hoc, quae HENRICI BRENKMANNI ſtudio deſcripta Florentiae & ad Thomam Fritſchium miſſa ſunt , ea diligenter & cum fide repraeſentata eſſe. Adhuc nihil dictum eſt contra Geſnerum , in quo non injuriam illi factam videant , quicumque aperire oculos voluerint. Graviora ſuperſunt. „ Nemini perſuadere „ poterit Geſnerus ", de Marani ſententia, quam a parte probat Pontedera, „ ea ſe inveniſſe primumque excogitaſſe, quae a Pontedera Lipſiam miſſa in„ ter manus habebat. Quis enim ante illum de Creſcentio in illa re ſomnia„ vit unquam? Quis de Catonis libro, Caroniana omnia eſſent an contra, a „ quo eſt ante Pontederam oſtenſum ? Quis de Columellae volumine *de ar„ boribus* inſcripto ea, quae tu collegiſti, meditatus eſt "? Quaſi vero mirum eſſet duo homines ab ingenio & literis non deſtitutos , hoc agentes diligenter, cum eadem ſubſidia habeant, videre idem. Quin ille ipſe veri character eſt, ſi idem pluribus videatur. Caeterum viam unumquemque noſtrum ſuam iviſſe , apparebit , ſi quis tanti putet noſtras utriusque commentationes inſpicere & inter ſe comparare. Pauca moneamus de ſingulis. De Creſcentio, ut bona fide & quaſi teſtis circumſpectus agam, non auſim poſt xv. annorum intervallum, neque dicere, neque negare , primam illius notitiam a me deberi vel Pontederae , vel Morgagno. Sed hoc ſcio, me in Bibliotheca quam curabam Vinarienſi reperiſſe exemplar illud ipſum , cujus in Catalogo ruſticis praemiſſo mentionem feci, in quo cum viderem crebram Catonis & Varronis & Palladii mentionem , & ipſe ſatis otii non haberem, dedi librum Io. RODOLPHO ENGAVIO, diſcipulo tum meo, jam Anteceſſori apud Ienenſes praeclare merenti , ab eoque petii , ut ubicumque triumvirorum alicujus mentionem videret fieri , locum ipſum diligenter quaereret , & quo libro , capite, particula inveniretur , ſcriberet in margine libri , verba autem ex illis ſumta ſubductis lineis ſignaret : quod alacriter , ut erat ardens , ſi gratificare mihi poſſet , ab illo perfectum ſummam mihi commoditatem conferendi illos locos praeſtitit. Porro monumentum illud diligentiae Engavii ſervat adhuc Bibliotheca Vinarienſis; vivit autem, & diu, quaeſo, vivat ipſe ENGAVIUS, quem mendacii mei conſcium habere nolim. De Catone, & Columellae libro qui potuit me fugere, niſi peponem pro corde haberem? qui familiariter per plures annos in illis verſarer, qui in Lexicon illud ruſticum referrem illorum formulas, qui componerem hinc ſcriptores inter ſe, hinc ſecum ipſo unumquemque, hinc omnes cum Plinio: qua in re meis me oculis uſum, docet ipſa illa allegandi ratio , qua nemo ante me uſus eſt, ipſa illa adſcripta loca parallela demonſtrant. Igitur nunquam mihi in mentem venit gloriari, tanquam viderim aliquid in Catone & Columellae de arboribus libro: ſed ſtupidum me putarem, & obtuſum , ſi non vidiſſem Catoniani libri hinc defectus hinc interpolationes , Columelliani autem operis praelectionem repetitam. Si alii ante nos haec non viderunt , non ingenium illis defuiſſe puto , ſed hoc, quod in praefatione ruſticorum memoravi, quod deſultoriam nimis operam navare ſolent libris antiquis plerique , quod non uno tenore legunt , non contrahunt

cum

cum iis penitiorem velut familiaritatem. Haec, tu Reitzi praestantissime, vere a me dici eo facilius senties, quo plura tibi vel hic ipse noster Lucianus suppeditavit ejus rei specimina. Si tamen subdolus hic fui, si invadere gloriam alienorum inventorum volui; si porro consilio omittere Pontederae alias observationes ausus sum: quis me stupor, aut quae religio tenuit, quo minus ea omitterem, in quibus illa inventa hecatombe digna Pontedera proposuit? Quis non furem rideat, qui in divitem domum absente per multa millia passuum domino ubi irrepsit, & satis temporis habuit suo arbitratu optima quaeque eligendi; deinde scruta quaedam secum auferat, pretiosa monilia, & auri fiscos intactos relinquat? Talis ego profecto, tam astutus Autolyci de gente fur sum, si ea subducere volui, de quibus supra dictum est; publicari autem cum nomine Pontederae curavi, & ad ea insuper lectorem remisi, quibus suppressis mihi tribuere pulchra quaedam inventa in solidum poteram. Ad summum crimen accedo, in quo commotiorem fuisse moderatum alioquin virum, res ipsa loquitur, id est verba, quibus utitur p. 465. „ At enim in nos „ *dicaculus* evasit, nostraque, ejus fidei tradita & commissa ut ederentur, te„ mere habuit, *immiscuit*, dictis perstrinxit & carpsit, eorum vim infirmare „ & dissolvere conatus, quod nemo suspicatus esset, quia *sacra* & intemerata „ esse oportebat"? In his omnibus nihil agnosco nisi illud *immiscuit*. Nempe, si id crimen est, fateor, me reliquorum hominum eruditorum, Victorii, Scaligeri, caeterorum annotationibus ea, qua supra dictum est, ratione cogitata Pontederae *immiscuisse*. Male id factum, si invito Pontedera factum est. Tu quidem, mi Reitzi, vel non juranti mihi facile credis, me maluisse simpliciter tradere typographis Pontederae observationes, quam curare singulatim descriptae ut suis quaeque locis insererentur. Reliqua vana sunt: & possem ego, si *dicaculo* esse mihi luberet, hic pluscula reponere. Cogita hoc unum Reitzi, si mihi in mentem veniret tibi objicere, dolo tuo omissa esse, quae tu suo loco posita esse e vestigio posses demonstrare; si quererer mihi subrepta, in quibus tu eadem tibi in mentem veniisse ostendis, si indignarer a te reprehensas esse annotationes quasdem meas, si ea in re ita essem disertus, qualem modo virum clarissimum audivimus: ecquid de me cogitares, diceres, scriberes? Sed nimirum satis, ac plus forte quam satis erat, datum est famae meae, cui obesse poterat Epistola Cl. *Pontederae*, si plane eam silentio praetermisissem. Obesse autem, scio, nihil poterit apud eos, qui conferre inter se & meam & viri doctissimi rationem voluerint, potuerintque. Examen quidem & judices acerrimos adeo non refugio, ut potius optarim, sedere Cassiana quosdam severitate, & satis eosdem rerum de quibus agitur peritos. Si caeteroquin in his epistolis deprehendero, & spero me inventurum pluscula, quae prodesse rusticis nostris censeam, (majorem quidem partem, praeter laboriosas de anno veteri disputationes, nos jam habere puto) diligenter curabo, ut illa utilia esse queant pluribus, hoc est, ut repetendae rustici operis editioni inserantur, honosque habeatur eorum auctori, cui, si in me fuit iniquior, non ideo subtrahendae sunt gratiae, & laus, quae ob rem

 be-

bene geſtam ipſi debetur. Quin acerbitatis & contentionis omnis adeo ipſa quoque veſtigia tollere conabimur, ſtudebimusque honeſtiſſimam ex hoc certamine palmam aequitatis humanitatisque referre, ut fruantur per nos poſteri utriusque ingenio & induſtria, litem interceſſiſſe ne quidem ſuſpicentur. Hoc Pontederae bellum, hoc ſi quis alius pugnare mecum velit, denuncio.

Verbum hic addere lubet de accuſatione, qua in Commentario ad Lucanum petitus ſum a viro, cujus ego doctrinam & merita ſemper feci, ut merebantur, maximi. Inſimulatus ſum *quaeſiviſſe* in ſummi, dum viveret, viri obſervatis ad Quinctilianum *quod reprehenderem.* Ab hac malignitate cum abeſſe mores meos noverim, etiam famam meam liberari equidem cupio. Sed cum graviter aegrotante, deinde mortuo, contendere indecorum amicis & mihi videbatur. Igitur haec ſilentio contrivi, neque unquam ulciſcar; niſi provocatus ab his, qui Virgilium ipſius curant: tum enim cogar oſtendere, quam non quaeſierim quod reprehenderem, ſed quae ultro ſe obtulerint, ut ſumus homines, *peccata*, ea me ſedulo, uti decebat literas noſtras, uti poſtulabat quam profitemur humanitas, *texiſſe.* Non ego deprecor, quo minus vel Burmannus, aliique acerbam etiam cenſuram in ſcripta a me exerceant, ne iniqua quidem de ingenio, de doctrina, de laboribus meis, judicia deprecor; nunquam, ubi de hiſce agetur rebus, contendam ultra, niſi ſi forte illuſtrari ſententia aliqua mea poſſit: quin beneficio me affectum profitebor ab eo, ſi quis meas mihi aberrationes vel placide, vel ſuperbe etiam oſtenderit; Beneficium, inquam, interpretabor, quamquam non ex diſciplina Senecae. Magis enim mihi placet Platonici Timaei illud, Ἀλλὰ τῷ τοῦτο ἐλέγξαντι, χὠ ἀνευρόντι δὲ μὴ ὄντως ἔχον, κεῖται φίλια τὰ ἆθλα. Sed cum nihil mihi pudore, candore, ingenuo animo, majus videatur aut carius; cum mihi conſcius ſim quanto laudem illam ſtudio conſecter; non eſt mihi committendum, ut eam quisquam tacente me mihi ereptum eat; quoties nempe in manu mea eſt, iniquitatem accuſationis oſtendere. Si quis tamen, ubi feci omnia, maledicere, *de animo*, *de conſilio* meo exiſtimare, h. e. divinationem ſibi arrogare injuſtam & ridiculam voluerit: meum erit ea contemnere, & a conſcientia & animi tranquillitate petere, quam aliis obnoxiam non eſſe oportet, felicitatem. Haec galea nobis, hic clipeus, hic thorax erit: gladio enim utemur nunquam, certe non niſi ad repellendum. Caeterum apud te iſta diſputata, Reitzi humaniſſime, aegre non feres, arbitrum idoneum talium negotiorum, in fronte operis, quod poteſt hanc noſtri conſilii ſignificationem ferre ad omnes, quibus probari illud cupio, quodque duraturum videtur cum ipſis literis. Haec igitur non dimittenda erat opportunitas. Dixi, quae volebam de Luciano & de me etiam. Quod ſupereſt, te rogo, Vir doctiſſime, ut quae inter nos contracta eſt Luciani occaſione notitia, eam coaleſcere in amicitiam, ſi non indignum me exiſtimas, patiare.

Gottingae xv. a. Kal.
Febr. CIↃ IↃ CC XLIII.

LECTO-

LECTORI BENEVOLO

S. D.

TIBERIUS HEMSTERHUIS.

QUUM primum ad Lucianum expoliendum adgrederer, comparatis rebus neceſſariis, quibus eram haud ſane contemnendis inſtructus, id praecipue mearum eſſe partium duxi, ut doctis peritisque literarum antiquarum hominibus diligentiae meae fideique adhibitae ratio conſtaret. Verſatus in hoc labore qua poteram adtentione animi notas, easque ſaepe luculentiores, certe ſatis verboſas, perduxi ad paginam usque 525. & finem Ἐπισκοπούντων qua quidem in re ingenio meo nonnihil indulgere malui, quam multo faciliorem & nimis jejunam brevitatem conſectari. Non itaque refugi voces aliquas paulo retruſiores loquendique formulas uberius explicare, & quaedam paſſim interſerere, quae non nimis videbantur ab inſtituto abhorrere: quod dum ago, haud raro contigit, ut aliis etiam ſcriptoribus qua corrigendo, qua ſenſus eorum ignoratos enodando, prodeſſe fuerim conatus. Quid autem quantumque, & an quicquam ſtudio noſtro Lucianus debeat, judicium aequi lectoris facio. Ad eum, quem ſupra dixi, locum poſtquam perveneram, res ita tulit, ut conſultius exiſtimarem operae ſuſceptae curam deponere, & curſu interrupto aliis lampada non invitus traderem. Ex illo tempore anni plures effluxerunt, quibus equidem, quid Luciano fieret, ad me pertinere non putavi. Nunc, quum fauſto pede in publicum eſt proceſſurus, temperare mihi non potui, quin lectoris in gratiam, ne quid a me commiſſum ipſi officeret, olim ſcripta repeterem, &, quae videbantur emendationis indigere, paucis enotarem. Huc eo magis ſum impulſus, quod Io. MATTH. GESNERUS, Vir ut excellenti doctrina multisque rebus probata praeditus, ſic, quod ego non minoris aeſtimo, omni humanitate perpolitus, literis ad me datis ea perſcripſiſſet, quae Luciani intereſſe arbitrabar, ne privatis chartis premerentur. De verſione vero illius, quam curavi, Lucianeae partis hoc unum admonere reſtat, eam a me fuiſſe confectam in multis prorſus novam: in aliis, praeſertim in Nigrino, MOSIS SOLANI Viri doctiſſimi ſervata eſt paene integra, niſi quid aliud vel ſenſus Luciani manifeſtus, vel verba ejus ex Codd. mutata poſtularent. Timonis tota eſt *Tanaquilli Fabri*, hominis ingenio ſimul & eruditione praeſtantiſſimi, qua melior, ſi univerſam ſpectes, dari vix poterat. Haec ideo non praeterire operae videbatur pretium, ne quis me cogeret ad praeſtandum, quod ab aliis forte fuiſſet admiſſum. Vale.

ADDENDA ET EMENDANDA.

P. 2. v. 3. Ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο] Egregie congruunt illa *Libanii* T. I. p. 804. A. Ἐπειδὴ γὰρ παῖς ἤδη ἦν, ἐν ᾧ τῆς ἡλικίας καιρὸν λαμβάνει τὰ παιδεύματα, συνεβουλευόμην τοῖς ἐπιτηδείοις, ἤν τινα αὐτῷ τέχνην δοτέον· qualia ſunt in eo permulta, ſi quis ad *Lucianum* diligentius conferre velit. Quum autem ludum literarium reliquerit noſter ἤδη πρόσηβος ὢν, annum egiſſe quartum & decimum manifeſtum eſt; quo ſcilicet expleto puberes fiebant, ut Stoicos ſecuti Proculeiani tradiderunt, obſervante *Merillio* Obſ. I, 22. id enim aetatis ſtudiis liberalibus vacabant pueri, ut intelligi poteſt ex L. 21. §. 5. D. de Ann. Leg. & Fideic. Ceterum verti poterat initium hujus libelli, quod me monuit etiam Vir eruditionis elegantiſſimae *Jo. Matth. Geſnerus*, paulo melius hunc in modum: *Tantum quod deſieram ludum literarium frequentare pubertati jam proximus, quum pater deliberabat cum amicis, quid me tandem doceret:* ubi *docere* ſumendum eſt ea poteſtate, qua reſpondet Graeco διδάξασθαι· velut L. 12. D. de Leg. & Fideic. *ut eum haeres artificium doceat, unde ſe tueri poſſit:* & mox: *ſtatuet, quod potiſſimum artificium haeres docere eum ſumtibus ſuis debeat.* Neque aliter in principio Vitae Terentii *Donatus: a quo, ob ingenium & formam, non inſtitutus modo liberaliter, ſed & mature manumiſſus eſt.*

P. 3. v. 23. Ἐν τοῖς μάλιστα εὐδόκιμος] Simillimum mendum apud *Suidam* in Μεσομήδης Κρὴς, λυρικὸς, γεγονὼς ἐπὶ τῶν Ἀδριανοῦ χρόνων, ἀπελεύθερος αὐτοῦ, ἢ ἐν τοῖς μάλιστα φίλοις. Lege: καὶ ἐν τοῖς μάλιστα φίλος.

P. 28. b. Epigramma venuſtiſſimum, cujus a me facta fuit mentio, non eſt, nec per temporis rerumque memoratarum rationem eſſe poteſt *Callimachi*. Bacchylidem aut Simonidem vetus Codex, teſte *Rich. Bentleio*, auctorem praeſcribit. Simonidi ſine dubio tribuendum, ſi *Stephanum* ſequimur in Ἀκαμάντιον· nam quod ait, καὶ Φυλὴ Ἀκαμαντὶς τῆς Ἀττικῆς, ὡς Σιμωνίδης, id in hoc ipſo Epigrammate reperitur.

P. 28. v. 67. Τὰ μετὰ τοῦ ξένου αὐτὰ πεποιθότα] Nunc lectionem, quam ferri poſſe dixi, conjecturae meae praepono: eoque magis, quod illam in partem inclinare ſe ſignificaverit praeſtantiſſimus *Geſnerus*.

P. 29. a. *Agatharchides* bis ſcribendum pro *Agatharcides*.

P. 71. Ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας] Ἵνα illud ἐκβατικῶς poſitum hoc ſenſu: Verum dicunt in tabulis ultimarum voluntatum, ſed eo eventu, *ut non fruantur ſua veritate*. Hanc *Jo. Matth. Geſneri* acutam explicationem dignam judicavi, quam cum erudito lectore communicarem.

P. 80. v. 31. Τῇ Ῥέᾳ λαμβάνονται] Νόσῳ vel πυρετῷ λαμβάνεσθαι probum eſt; ut apud *Harpocrationem* Theopompus tradit Artemiſiam Mauſoli mariti ejusdemque fratris deſiderio contabeſcentem φθινάδι νόσῳ ληφθεῖσαν ἀποθανεῖν· nec quicquam obſtat, quo minus pari modo dicatur θεῷ, τῇ Ῥέᾳ λαμβάνεσθαι, haud ſecus atque ἔχεσθαι χαλεπωτέρῳ δαίμονι *Antonin. Liber.* c. XXX. τῷ αὐτῷ θεῷ κατέσχημαι *Lucian.* Διαλ. Νεκρ. XIX. κατεχόμενοι τῷ Πανὶ in Bacch. Liban. Decl. IX. p. 348. C. ταὐτὸ πέπονθα ταῖς Βάκχαις, αἱ τῷ Διονύσῳ πληγεῖσαι οὐ δύνανται μένειν ἐφ' ἑαυτῶν· aliaque iſtius generis non pauca. *Herodot.* IV, 79. Ἡμῖν γὰρ καταγελᾶτε, ὦ Σκύθαι, ὅτι βακχεύομεν, καὶ ἡμέας ὁ θεὸς λαμβάνει· νῦν οὗτος ὁ δαίμων καὶ τὸν ὑμέτερον βασιλέα λελάβηκε, καὶ βακχεύει τε, καὶ ὑπὸ τοῦ θεοῦ μαίνεται. Quare non temere vulgatam lectionem eſſe ſollicitandam nunc exiſtimo; praeſertim quod colorem a *Platone* traxiſſe Noſter videatur, cujus hic eſt locus in Ione p. 365. E. Οὐ γάρ τέχνῃ, οὐδ' ἐπιστήμῃ περὶ Ὁμήρου λέγεις, ἃ λέγεις, ἀλλὰ θείᾳ μοίρᾳ καὶ κατακωχῇ· ὥσπερ οἱ κορυβαντιῶντες ἐκείνου μόνου αἰσθάνονται τοῦ μέλους ἐξέως, ὃ ἂν ᾖ τοῦ θεοῦ, ἐξ ὅτου ἂν κατέχωνται, καὶ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέλος καὶ σχημάτων καὶ ῥημάτων εὐποροῦσι, τῶν δὲ ἄλλων οὐ φροντίζουσιν. Res adeo mira *Porphyrio* fuit viſa, ut obortam inde difficultatem a

Jam-

Iamblicho sibi voluerit expediri: τῶν ἐξιςαμένων ἔνιοι τινες αὐτῶν ἀκούοντες ἢ κυμβάλων, ἢ τυμπάνων ἢ τινος μέλους ἐνθουσιῶσιν, ὡς οἱ τε κορυβαντιζόμενοι, καὶ οἱ τῷ Σαβαζίῳ κάτοχοι, καὶ οἱ μητρίζοντες· ille autem quid responderit, vide de Myster. p. 69. Dicuntur vero οἱ μητρίζοντες sive μητρωάζοντες propria ratione τῇ Ῥέᾳ μαίνεσθαι. Phryges mortalium antiquissimi, teste *Arriano* apud Eustath. ad *Dionys. Perieg.* v. 809. μαίνονται τῇ Ῥέᾳ, καὶ πρὸς Κορυβάντων κατέχονται· in *Philostrati* Ep. XV. οἱ τελούμενοι τῇ Ῥέᾳ μαίνονται πληγέντες τὰ ὦτα κτύποις ὀργάνων, dubites, utri verbo τῇ Ῥέᾳ jungi debeat, nisi potius utrique sit aptandum. Hinc perspici potest, quam bene sit meritus de *Seneca* Cod. Mediceus, ex quo *Jo. Fr. Gronovius* restituit in Agam. v. 688. *Quae turritae turba parenti Pectora ramco concita buxo Furit, ut Phrygium lugeat Attin.* Non aliter τῷ Διονύσῳ μαίνεσθαι· *Heraclit.* apud *Clem. Alex.* Protr. p. 30. Διόνυσος, ὅτεῳ μαίνονται καὶ ληναΐζουσι. *Pausan.* X. p. 812. ἀπὸ ταύτης (Θυίας) δὲ καὶ ὕσγεον, ὅσαι τῷ Διονύσῳ μαίνονται, Θυιάδας καλεῖσθαι. Eadem loquendi forma, qua solent; κείρεσθαι τῆσι παρθένοισι τῆσι ἐξ Ὑπερβορέων, τῷ ποταμῷ, *in honorem virginum Hyperborearum, fluvii, rhu sacro crines ponere.* Rem dixit *Julian.* Ep. XLI. p. 421. καθάπερ οἱ τῷ Διονύσῳ τὸν θύρσον κρούσαντι πρὸς τὴν Βορείαν ἄνετοι φέρονται· adeundus etiam *Aretaeus* I. p. 33. Quod si legeretur in *Luciano*, ἀλλ' ὁπόσοι αὐτῶν τῇ Ῥέᾳ μαίνονται, id omnium minime mutatum vellem: videtur enim tam concinne ad totam orationem respondere, ut aliter fuisse scriptum vix mihi persuadeam.

P. 111. b. *Ad Mardonii in Atticam expeditionem*] Ista ut clarius intelligantur, sic repone: *Haec quin ad Mardonii in Ioniam, Thraciam ac Macedoniam, aut potius Datis & Artaphernis in Atticam expeditionem pertineant* &c. itidemque mox: post occupatas a Cyro Sardes; *aut, si mavis, sub initium Olymp. LXX.*

P. 112. b. infima. *Acciendum.* L. acuendum.

P. 113. Διασιαίνειν] Vide quae notavimus ad Schol. p. 372.

P. 142. ad Schol. n. 7. Huic adnotationi pro *M. du S.* subjice *T. H.*

P. 167. b. ἁρμόξεσθαι. L. ἁρμόζεσθαι. *Sext. Emp.* adv. Gramm. p. 265. πρὸς τὰ παρόντα ἁρμοζόμενοι πρόσωπα. Ad proverbii, quam dedimus, explicationem confirmandam pertinet illud *Alciphronis* III. Ep. 71. Διονυσίοις τοῖς ἐπιοῦσι, *proximis Liberalibus.* Ceterum emendatio *Zenobii* quanquam valde sit probabilis, haud tamen adsperner, si quis, duce *Suida*, resingi malit: ξενὰς δὲ ἔχει δύο καὶ μακρὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους κατάρσεις· sunt enim κατάρσεις οἱ ἐπιτήδειοι εἰς καταγωγὴν τόποι, καὶ εἰς τὸ προσορμίζεσθαι, ut monet *Schol. Thucydid.* ad IV, 26. παραπλέων δὲ τὴν χώραν, ἧ κατάρσεις ἀναγκαίας καὶ καταφυγὰς ἑώρα τοῖς πολεμίοις. Vide notata de verbo καταίρειν p. 83.

P. 179. v. 33. L. τῷ ποτε, & additam huic voculae notam dele: vid. p. 207, 75.

P. 184. b. *Plato.* In Phaedonis initio p. 45. E. Xanthippen nominat ἔχουσάν τε τὸ παιδίον αὐτοῦ καὶ παρακαθημένην· non procul a fine p. 86. A. quum jam tempus adpeteret educendi poculi cicuta mixti, ἠνέχθη παρ' αὐτὸν τὰ παιδία, δύο μὲν αὐτῷ υἱεῖς σμικροὶ ἦσαν, εἷς δὲ μέγας, καὶ αἱ οἰκεῖαι γυναῖκες ἀφίκοντο· & mox: τὰς μὲν γυναῖκας καὶ τὰ παιδία ἀπιέναι ἐκέλευσεν· tum p. 87. A. ἐγὼ μέντοι, inquit Socrates, οὐχ ἥκιστα τούτου ἕνεκα τὰς γυναῖκας ἀπέπεμψα. Ex his clarum, utramque marito vixisse superstitem. Ille natu major filius & μέγας Xanthippes est Lamprocles, quem bene restituit in Epp. Socrat. p. 57. *Leo Allatius:* sed monere simul debuerat, id nominis abiisse violatum librarii culpa in ἅμα Τυροκλῆς· nam illud ἅμα ex priore syllaba ΑΑΜ conflatum nullius usus est, & orationi nocet. Idem pejus *ex Myrto prima uxore sublatum esse* scribit: etenim apud *Xenophontem* Lamprocles Socratis πρεσβύτατος υἱὸς a patre commodo monitore castigatus, quod matri vehementius succenseret, quum respondet Ἀπομν. II. p. 432. v. 20. οὐδεὶς ἂν δύναιτο αὐτῆς ἀνασχέσθαι τὴν χαλεπότητα, nonne Xanthippen, ejusque notos mores designat? De duabus Socratis uxoribus quibus argumentis Panaetius pugnaverit ad convellendam *Platonis* auctoritatem, equidem ignoro.

P. 190. v. 91. Clariſſ. *Geſnerus* non opus eſſe arbitratur emendatione, modo meminerimus ironicum eſſe totum exordium, cujus haec ſit vis: *Quaſi vero opus eſſet longa oratione . . . . nec ſatis foret ſola capita exponere* &c.

P. 227. b. Oraculum illud Byzantinum extat in *Achill. Tat.* II. p. 93. qui lectus facile deteget incogitantiam *Bourdelotii*.

P. 229. a. Herodoti. L. Herodori.

P. 237. a *malim ἀγόμενος*. Adde: vel propius *ἠγμένος*.

P. 242. Infra *Luciani* contextum poſt Εὐγλωττίᾳ L. haec ſunt adponenda:

b. Ἄρῃ] Ita ſola *P.* Reliquae omnes Ἄρην, quod prave mutatum a *Bourdelotio*. Quam varie flectatur Ἄρης monet *Sylburgius* ex *Laſcari* Not. ad *Clenard.* p. 572.

P. 281. a. *Ut, quin aliis itidem in mentem venerit, vix dubitem.*] Vidit hunc errorem ſcripturae, ſuſtulitque *Cl. Salmaſ.* Plin. Exerc. p. 392. E.

P. 283. b. *Nondum, cur ſcriptura vetus mutari debeat, rationem invenio.*] Mutanda eſt, ſi *Servium* ducem ſequimur ad AEn. III, 12. qui *Varronem* teſtem citat, ex quo praeterea legendum foret, *ante portum ſtatuit.* Vide *G. Cuperi* Obſ. IV, 9. p. 103.

P. 284. b. infima: *quae Urania dicitur.*] Praeter *Lutatium* meminit *Olympiodorus* hiſtoricus in *Photii* Biblioth. p. 112. v. 14. & philoſophus ad *Ariſtot.* Μετεωρολ. I. f. 4. b. *Τούτους δὲ τοὺς τυφῶνας καὶ σίφωνας καλοῦσι διὰ τὸ καὶ ὕδωρ πολλάκις ἀναπέμπειν· καλοῦσι δὲ αὐτὴν καὶ οὐρανίαν ἰδιωτικῷ ὀνόματι.*

P. 300. a. *niſi quis eruditior moretur.*] Moratur, atque adeo me paene retrahit Doctiſſimus *Geſnerus* ita ſcribens: *verba κατὰ τὰς πλευτέας decere opinor copiam illam Luciani, qui non ſatis habuit acetabula nominare; etiam cirros memoravit, quorum in articulis ſedant acetabula.*

P. 339. b. *ſingularine libro* &c.] *Athen.* XIV. p. 641. F. Διναίαρχος ἐν πρώτῳ τῆς Τροφωνίου καταβάσεως· unde conficiendum videtur, ſingulare fuiſſe de deſcenſu in antrum Trophonii volumen, inque libros plures diviſum.

P. 356. v. 11. Non poſſum, quin cum lectore communicem, quae hoc de loco ad me ſcripſit elegantiſſimus *Geſnerus*: *Totum hoc in parentheſi videtur eſſe, πίνει δ' ἐπιεικῶς ζωρότερον*, bibit ſatis meracum. *Duos quaſi gradus facit, primo comparativum in ζωρότερον, qui intendit aliquantum ſignificationem; deinde ἐπιεικῶς iterum moderatur. Poſſis igitur etiam vertere:* bibit aliquanto meracius. *Eo autem totum hoc pertinet, ut facultas admiſcendi veneni indicetur, quod facilius alienus ſapor ſentitur, quo magis dilutum eſt vinum; difficilius autem, quo eſt meracius.*

P. 358. a. *Illa tamen, ni fallor, ab* Archilocho *ſumſerat* Plato.] Fallor: ſumſit ab ipſo Critia, ut loco diligentius inſpecto manifeſte patet.

P. 381. v. 83. Ita *Jo. Matth. Geſnerus* ad me: *Non difficile fuerit crimen depellere a* Luciano, *quaſi neſciverit Hannibalem Graece potuiſſe; modo levi transpoſitione ſic legamus: Ἐν μὲν τοῦτο, ὦ Μίνως, ὠάμην ἐντεῦθεν, ὅτι καὶ τὴν Ἑλλην.* Hoc mihi unum hic prodeſt, quod etiam Graece didici, *cum nempe apud ſuperos eſſem.* Ego *Luciani* patrocinium ſuſcipi, aequiſſime fero.

P. 386. a. Ἄννωνος τοῦ Καρχηδονίων βασιλέως Periplus inſcribitur: eoque modo *Solinus* c. 56. Hannonem vocat *Poenorum regem*, quem *Plinius ducem* vel *imperatorem.*

P. 388. a. De Hannibale Campana luxurie corrupto, tanquam de re vulgo nota loquitur *Cicero* de L. Agr. §. 95. *deinde ea luxuries, quae ipſum Hannibalem, armis etiam tum invictum, voluptate vicit.* Marcellus apud *Liv.* XXIII, 45. quo ſumma vi milites ad pugnam hortaretur, *Capuam Annibali Cannas fuiſſe: ibi virtutem bellicam, ibi militarem diſciplinam, ibi praeteriti temporis famam, ibi ſpem futuri extinctam:* quae non minus ipſum Poenorum ducem, quam milites petere videntur.

P. 390. v. 18. Ὅμοια Praestantissimus *Gesnerus accipit* similia, *id est*, *consentientia & convenientia oraculo Hammonis.* Mallem, si retineri debeat ἅμοια, παρὰ τὴς Ὀλυμπιάδος· nam paulo post, οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τοῦ Ἀμμωνίου προφῆται ἔλεγον. Sed pristina conjectura displicere mihi nondum potest. Usum vtrborum *volutari* & κυλίεσθαι eximie declaravit *Pricaeus* Not. ad *Apul.* Milesc. IX. p. 488. Commode vero Alexander & Diogenes apud inferos novitii colloquuntur: utrique enim eodem die, hic Corinthi, ille Babylone, in Orcum se penetrarunt, ut testantur *Diogen. L.* VI, 63. & *Plutarchus.*

P. 393. v. 69. Si color aliquis vulgatae lectioni possit induci, nihil equidem speciosius invenio, quam quod suggessit *Jo. Matth. Gesnerus: Non puto*, inquit, *hanc vocem esse silentio tegi volentis dedecus Aristotelis: contrarium enim apparet. Sed hoc vult*, sine me scire, *id est*, *concede*, *ut ego melius quam quisquam sciam*, *& dicam adeo*, *quis fuerit Aristoteles*, *ut nostri*, Das muss ich am besten wissen. *Μόνον non excludit alios a cognitione futura*, *quam omnibus jam impertit*, *sed a praeterita.*

P. 415. v. 53. Vide pereruditam & ingeniosissimam de Pythagorae κυάμῳ disputationem in Miscell. Observ. A. 1735. p. 417. quam qui legerit, nihil est, cur quicquam amplius a nobis desideret.

P. 446. a. Graevius *quin felici conjectura . . . non dubito.*] Nunc ut dubitem faciunt, quae perquam ingeniose pro vulgata lectione scripsit ad me politissimus *Gesnerus*: eummet ipsum audi causam hanc agentem. *Certatim viris doctis placuit ἀπετάπησαν*, *quod ipse ejus restituendi auctor* Graevius *vertit*, emarcuerunt, pannosae factae sunt. *Sed hic nondum viri character erit*, *verum vetulae aut aegrotae. Quin retinendam puto scriptionem constantem omnium*, *qui usquam sunt*, *librorum*, *ἀπετάθησαν*, extensae sunt *non in longitudinem dependentem*, *sed crati pectoris intentae*, *ut nihil ibi laxum*, *nihil pendens relinqueretur. Ita collis ἀποτείνεται*, *sive* extenditur, *cum solo aequatur: unaquaeque enim linea curva*, *sive arcus circumscribens collem illum extenditur*, *& fit recta; certe ad rectam magis accedit.* Haec ille, quibus si vetusti scriptoris ad usum eum verbi *ἀποτείνεσθαι* firmandum auctoritas accederet, jam sublata foret omnis dubitandi causa.

P. 469. b. infima. Extat versus a *Diacono* prolatus in *Orphei* Εὐχῇ v. 45. ibique legitur, ἐρανήν. Praeferendum arbitror, quod restitui.

P. 486. v. 13. Περὶ μηδὲν ἐσπουδακώς.] Plane noster Tiresias cum Simonide sensit, cujus erat praeceptum παίζειν ἐν τῷ βίῳ, καὶ περὶ μηδὲν ἁπλῶς σπουδάζειν. Vid. *Theon.* Progymn. p. 84. Mox autem κλειθρίαι si fenestra sit, *clathratam* intelligere oportet. Κλειθρίδια dabit *Evagrius* H. E. I, 14. Πρὸς τῇ ὀροφῇ τοίνυν τῶν λεγομένων ἐσῶν κλειθρίδια κατεσκεύασε· θυρίδας ἔνιοι καλοῦσι pauloque post iterum κλειθρίδιον· ibi *Langi* & *Christophorsoni cancellos* repudiat *Valesius*, & *clathros* mavult vertere. In Onomastico, Κλειθρὶς, *rima*: alii signatius *januae rimam* interpretantur, ut monuit *H. Stephanus* in Th. L. Gr. nullo alio, quam hoc ipso Luciani loco adhito. Posses foramen januae vel cistae pervium, in quod clavis inmittitur, exponere: κλεῖθρον vocat *Numenius* in illa facetissime narrata Lacydae historia, quae delusum philosophum ad *ἐκαταληψίαν* adegit, apud *Euseb.* Εὐαγγ. Προπ. lib. XIV. τὸν δακτύλιον κατεσύλισε διὰ τοῦ κλείθρου· & saepius in proximis: ὀπὴν vocavit *Diogen. L.* IV, 59. Κλειθρίον paulo diversa potestate reperies in *Heron.* Autom. p. 251. 262.

P. 491. b. Not. ad Schol. ἐπιθαμῆς. L. σπιθαμῆς.

P. 493. b. La Pogogia.] *Achilles Statius* ad *Catulli* Phaselum adnotavit, Lusitanos la Poia vocare pedem veli. Hoc ex altero contractum.

P. 496. a. Not. ad Schol. raecum. L. Graecum.

IOHAN-

IOHANNIS BENEDICTI,

De ſua Graeci Contextus, & Latinae verſionis Luciani recognitione, ad candidum & φιλέλληνα Lectorem

PRAEFATIO.

MIRUM tibi videri poſſit, Amice Lector, me poſt viginti celebria Doctorum virorum nomina, recognoſcendis Luciani ſcriptis, & retexendæ maxima ex parte illorum in Latinam phraſim tranſlationi manum admoviſſe: cum veriſimile ſit eos viros, ſui temporis lumina, Graecam linguam ita calluiſſe, ut probe intellectum authorem e Graecia in Latium pede nunquam caeſpitante, animo nunquam dormitante tranſtulerint: me vero, jam primum hoc eruditionis ſpecimine innoteſcentem, nihil melius praeſtare potuiſſe, quam excellentes illi interpretes praeſtiterint: adeo ut huic coepto plus audaciæ ſit tribuendum, quam veræ laudis rependendum. Ego ſane ingenue agnoſco cum eruditionis meæ mediocritatem, tum egregiam virorum illorum praeſtantiam, quam neque ſuſpicere, neque laudare ſatis poſſum: imo cui plurimum deberi ſyncere confiteor. Sed, veluti non raro accidit, ut etiam indoctiores doctiorum inventis non contemnenda ſuperſtruant & addant: ita & mihi contigiſſe, ni fallor, judicabis, ut via, editæ antehac metaphraſeos beneficio, reſerata, plerisque in locis ſcopum authoris clarius & melius attingam. Occaſionem exhauriendi laboris iſtius obtulere mihi ſelectiores & graviores quidam authoris hujus Dialogi, quos dum utile dulci permixturus, publice legebam, & ſingulas ſententias ac voces diligenter expendebam, plerumque non placebat vetus interpretatio, quandoque etiam mendoſa videbatur lectio, unde fiebat ut non plene, planeque ſatis locorum nonnullorum ſenſus caperetur. Idcirco Graecum contextum, vel ex collatione variorum & antiquorum codicum, vel ex proprio judicio emendabam: & ſicubi mentem authoris melius reddere poteram, id ſobrie quidem, & moderate faciebam. Poſt ea mihi ſuccurrit, ſiquidem diverſi diverſorum Dialogorum & Tractatuum erant interpretes, ſingulorum partem ſaltem aliquam attente examinare: quo perſpicerem an Graeca Latinis apprime reſponderent. Hinc variorum interpretum varia ingenia, & quam alius alio foelicior eſſet metaphraſtes, intellexi. Utque, quod ſentio, ingenue pro innato mihi animi candore dicam: comperi Thomam Morum tam fœliciter officio metaphraſtæ functum, ſententias ſingulas ad verbum ſervata latinitate pura reddendo, ut vix aliquid nactus ſim, quod melius redderem: imo potius ipſum hac in mea recognitione imitari voluerim. Ad hanc laudem proxime accedit Eraſmus Roterodamus: in quo quanquam plura quam in illo immutanda judicavi, pauca quidem illa ſunt, ſi cum reliquis compares. Tertius eſt Iacobus Micyllus, Eraſmo fere aequiparandus hoc in negotio. Reliqui interpretes inter ſe ferme pares, tribus illis, me judice, multum cedunt. At omnium infœliciſſimus mihi viſus eſt Vincentius Obſopœus: qui non ſolum ſuperflua verborum luxurie mentem authoris paſſim obſcurat, ſed etiam plerumque vel non capit, vel corrumpit. Atque is eſt qui tertiam ad minimum illius partem Latine exaravit. Cujus interpretationis, quamquam retineo quicquid poſſum, tam obſcura reliqui veſtigia, ut haec prorſus mea non immerito dici poſſit: non ſecus atque [Aſini] ſive [Lucii] verſio, quæ usque adeo miſera prius erat, ut ſuo nomini bene conſuluerit vetus interpres, quum illud reticuit. Caeterum hoc in cœpto ſum verſatus, non ut laudem magnis illis viris ullo pacto praeripiam, praereptam in me transferam, ab iſtiusmodi veſana φιλοτιμίᾳ tantum ſum alienus, quantum virtus a vitio,

tio, jus ab injuria distat. Hic animus, hoc consilium solummodo fuit, ut dum otio in aliquo negotio uti licebat, quod esset opis meæ (quæ quam sit tenuis, agnosco) id in rem literariam conferrem. Velim igitur, Amice Lector, conatum hunc meum boni consulas, eoque sic fruaris, ut quod in eo desiderabis, humaniter toleres: &, si saltus asperrimos superasse non videbor, clementer condones. Nolim enim tam bene de me sentire, ut contendam me tibi versionem istiusmodi exhibere, quæ omnis censuræ expers esse possit: quandoquidem ardua res est eadem elegantia, eademque festivitate authorem hunc de Graeca phrasi in Latinam transferre: ita proprius est unicuique linguæ genius, & inexplicabilis venustas. Forte autem objiciat aliquis me debuisse eos locos notare, quibus in primis emendandis operam impendi. Id utique facere nolui duabus praecipue de causis. Una, quoniam commoda forma, in gratiam eorum qui libros hosce secum circumferre volent, editionem faciendam, & voluminum majorem vel molem vel numerum vitandum putavi. Altera, quoniam confido eum qui veterem versionem cum hac recognitione, & prius excusos Graece codices cum nostro conferet, nullo negotio vel ex ipsa sermonis serie, & locorum sensu, nostræ mutationis rationem deprehensurum. Quamobrem duxi me satis in praesentia praestiturum, si, quoad fieri posset, purum authorem, & versionem ante vulgata commodiorem & fideliorem, cum Indice rerum opere illo contentarum exhiberem. Nunc superesset ut aliqua commendatione Lucianum cohonestarem, nisi sic, actum ab aliis multis, agerem. Et certe quid opus est ut post illos repetam eum esse Atticæ eloquentiæ exemplar syncerum, summa dicendi festivitate, magna rerum varietate, magna scientia, multaque doctrina clarere? Hic si res serias tractat, fit gravis: si jocosas, festivus: si praecipit, si monet, si mordet, est prudens, est lenis, est asper: si orator causam agit, est facundus, acutus, solidus. Denique adeo fœcundo, flexilique valet ingenio, ut veluti Proteus omnes formas, veluti Chamaeleon omnes orationis colores suscipiat: varioque ~~styli~~ penicillo varia argumenta explanet, dum in gravibus exurgit sublimis, in tenuibus incedit humilis, in mediis inter utrumque dicendi genus fertur medius: semper sacrificat perspicuitati: sicubi lubet obscuritatem affectare, dextre id facit. Ex quibus constat nullum esse authorem, quo commodius uti possit, quicumque Graece discere studebit. Hic, si locos recte deligas, tyronibus est facilis, provectioribus accommodus, Graeca lingua jam plene imbutis utilis. Hinc florentissimis Europæ gymnasiis commendatissimus, ut ex eo studiosa juventus, tanquam ex fonte, purum Graecismum hauriret: illique aliorum, qui in scholis praelegi solent, authorum fabulis scatentium, amplus & planus esset commentarius: & ex varietate scriptorum πολυτρόπου hominis hujus, apud quem nulla fere res est, quæ non veniat in sermonem, Graece loquendi formularum flores decerperet. Quæ cum citra controversiam ita sint, omne punctum tulit Lucianus, qui utile dulci miscuit: dignus profecto quem omnis φιλόμουσος amet, quem alioqui impium vel pius non dedignetur, siquidem puris omnia pura, qui ceu Ponticæ apes, mel dulcissimum ex amarissimo absinthio conficiunt. Age ergo quicumque seria, quicumque jocosa quaeris, hic invenies quod animum tuum quocumque tandem modo affectum refocillet, sive te domi haerentem, sive ruri versantem, sive peregre euntem, politissimi authoris lectione recreare cupies. Hinc inter agrorum sata laeta, rerum omnis generis segetem tibi suppeditabit: in horto florido, rhetoricorum florum varias coronas nectet: in viridi & irriguo prato, perenni eloquentiæ scaturigine, & limpidis facundiæ rivis te recreabit. Denique magno parvove sub lare degentem, moribus tuæ sorti convenientibus, nunc salsa dicacitate vitia mordendo, nunc merita laude virtutem extollendo, nunc recta praecipiendo, te informabit.

******

IOAN-

IOANN. GEORGIUS GRAEVIUS
LECTORI
S. P. D.

Vides hic recentem editionem Luciani, quam adornarunt Amſterodamenſes bibliopolae, hoc nomine ſane ceteris meliorem, quod in illam contulerint Bourdelotii, Palmerii, Tanaquilli Fabri, aliorumque politiorum hominum notas: quibus etiam acceſſerunt novae curae nunquam antehac publicatae virorum Clariſſimorum, Menagii, Gujeti, Boivinii, quas mihi miſit Menagius, Iacobi I. F. F. Gronovii, nec nullae meae. Excerpturus plures eram, ſi per temporis anguſtias, & occupationes alias potuiſſem huic negotio maturius & diutius vacare. Uſus ſum editione Florentina anni milleſimi quadringenteſimi nonageſimi ſexti, quam Vir doctus cum optimo codice manu exarato contulerat. Eam primam omnium eſſe perſuaſum habeo. Uſus etiam ſum Aldina anni milleſimi quingenteſimi tertii, nec non duabus Baſileenſibus, altera Graeca anni milleſimi quingenteſimi quinquageſimi quinti, alteri adjecta eſt verſio Latina, quae notiſſima eſt, ut & Salmurienſis Benedicti. Bourdelotianam mihi conſulere nunc non licuit, quamvis olim adoleſcens eam evolverim. Secuti ſunt typographi tam in Graecis, quam Latinis exprimendis, editionem Benedicti, qui vetuſtiorum interpretum verſiones interpolavit. Si quis poſt haec novam Luciani editionem moliri velit, ei ſim auctor, ut novam interpretationem Latinam concinnet, dignam tam culto ſcriptore. Nam ſatis magnus campus patet Graeca docto induſtriam ſuam exercendi. Cum jam omnia typis eſſent deſcripta, miſſus fuit typographis ex Anglia Scholiaſtes Graecus ineditus, quem cum illis communicavit, cum id ab eo petiiſſent, Vir Illuſtris Iſaacus Voſſius. Is enim ex ſuo codice juſſit eum deſcribi, & Amſterodamum perferri. Typographi calci Luciani haec Scholia ſubnecti juſſerunt. Si quid in illis deſiderabis, curis poſterioribus ſperant id emendatum iri. Nunc feſtinantibus multas ob cauſſas ignoſce, & vale.

TESTI-

TESTIMONIA DE LUCIANO.

LACTANTIUS de falsa relig. c. 9. §. 8. Non enim ista Lucilius narrat, aut Lucianus, qui Diis & hominibus non pepercit.

Suidas Atheum & blasphemum vocat, ut vid. deinde, in ejus vita. Ex eo omnes fere deinde certatim Lucianum hoc cognomine ornarunt, quo jure, vid. in Dissert. seq. de ejus aetate ac vita.

Thom. Pope Blount in Censura celebriorum auctorum, p. 121. 122. sequentia etiam congessit, quibus nos & nonnulla alia intexuimus.

Joan. Andr. Quenstedt. Lucian. Samosat. homo *Atheus*, quippe qui promiscue risit omnem religionem; Gentilium *Deos* magna libertate exsibilavit & laceravit, ipsique Christo mundi Servatori maledixit & conviciatus est, nominans eum *Sophistam* de palo suspensum (sit venia blasphemiam repetenti!) unde & *blasphemi* sive *dysphemi*, i. e. maledici & inauspicati, vel potius impii cognomen sibi diabolicis suis calumniis acquisivit. Simplicitatem doctrinae coelestis risit hac voce, quam saepe contra pios usurpavit, *omnis doctrina, omnis sapientia vestra est, Crede.*

Lud. Vives de veritate Fid. Christian. l. 2. p. 126. *Lucianus* hominum & Deorum subsannator. — Pessime *Lucianus Samosatenus* sophista, qui adimens hominibus veterem ac receptam religionem, non saltem reponebat novam aliquam. Quod irrideret antiquas dementias ac insanias, recte id quidem: sed alia debebat substituere potiora. Sublatis enim prorsus religionibus, quid aliud quam hominem sine humanitate relinquebat?

Idem de Trad. Discip. *Luciani* verba sunt tersa, & *phrasis* dilucida.

Bourdelot. vero in praefat. Luciani: unicum exemplum continentiae LUCIANUS, vitiorum omnium inimicus, unius virtutis & philosophiae completae sectator, cui *Nec viget quidquam simile aut secundum.*

Barth. Adv. L. 2. c. 8. *Lucianus* ingeniosus & dicacitati adeo devotus scriptor, ut contra omnium *Deorum hominumque* fidem suis strophis se stare posse existimet.

Ger. Vossius de philosophorum Sectis p. 57. Lucianus Samosatensis metuo ne haud satis justa de caussa ἄθεος apud *Christianos* audiat. Scio *Suidam* tradere eum ita appellatum, quod in *Christum* debacchetur; verum nusquam in eum maledicus invenitur, praeterquam in persona *Peregrini*, ubi *Christum* appellat *Sophistam*, quae vox non solum *Impostorem* significat, sed etiam in bonam partem sumitur. *Christiani* vero vocem illam aestimarunt, quasi ex *Luciani*, non ex *Philosophi*, in quo τὸ πρέπον servandum erat, persona dictum fuerit. Non tamen recte scenae servitur, cum de *Deo* agitur; eoque culpa *Lucianus* haud plane vacat.

Erasm. Epist. L. 29. Ep. 5. in *Luciani* Somn. *Omne tulit punctum* (ut scripsit Flaccus) *qui miscuit utile dulci.* Quod quidem aut nemo, mea sententia, aut noster hic *Lucianus* est assecutus; qui priscae comoediae dicacitatem, sed citra petulantiam referens, *Deum* immortalem! qua vafricie, quo lepore perstingit omnia, quo naso cuncta suspendit, quam omnia miro sale perfricat, nihil vel obiter attingens, quod non aliquo feriat scommate, praecipue philosophis infestus, atque inter hos *Pythagoricis* potissimum, ac *Platonicis* ob praestigias:

Stoicis item propter intolerandum ſupercilium, hos punctim ac caeſim, hos omni telorum genere petit; idque jure optimo: quid enim odioſius, quid minus ferendum, quam improbitas virtutis nomine perſonata? Hinc illi *Blaſphemi*, hoc eſt, maledici vocabulum addidere; ſed hi nimirum, quorum ulcera tetigerat.

Idem ibid. Tantum obtinet in dicendo gratiae, tantum in inveniendo felicitatis, tantum in jocando lepôris, in mordendo aceti, ſic titillat alluſionibus, ſic ſeria nugis, nugas ſeriis miſcet: ſic ridens vera dicit, vera dicendo ridet; ſic hominum mores, affectus, ſtudia, quaſi penicillo depingit: neque legenda, ſed plane ſpectanda oculis exponit, ut nulla comoedia, nulla ſatyra cum hujus *Dialogis* conferri debeat, ſeu voluptatem ſpectes, ſeu ſpectes utilitatem.

Boecler. de ſcriptor. p. 62. Multa eloquentia & varia eruditio ei ineſt.

Turneb. adverſ. p. 542. *Lucianus* feſtiviſſimus & politiſſimus ſcriptor.

Phot. cod. 128. Ad ſtylum quod attinet, longe optimus: dictione uſus ſignificante ac propria, quae efficax dicendi genus decet. Diſtinctionis adhaec, atque puritatis, aeque ut perſpicuitatis, & aptae magnitudinis, ſi quis alius, perſtudioſus eſt. Compoſitionem quoque adeo commode concinnat, ut lector credat, non ſe orationes legere, ſed jucundum aliquod carmen, ſine manifeſto cantu, audientium auribus inſtillari.

Cael. Rhodig. L. 9. Lect. Antiq. c. 19. p. 478. *Lucianus* homo foediſſimus, loquentiae multae, at ſapientiae minimae. Idem tamen L. VI. c. 17. p. 301. conceſſerat eſſe doctiſſimum atque ingenioſiſſimum.

Tan. Fab. in nott. ad L. IV. Phaedri, fab. 7. Quid venuſtius dici aut fingi poteſt? ſed ſolens more ſuo facit *Lucianus*. Neque enim temere quemquam reperias terſiorem, elegantioremque.

Iſ. Caſaub. de Rom. Satyr. L. 2. p. 268. *Lucianum* a *Menippo* non pauca eſſe mutuatum, & in multis aemulatum fuiſſe, non dubito: ſed facies orationis tota diverſa. Quin ipſe gloriatur novum ſcribendi genus ſe inveniſſe: ac ſub comica jocoſitate gravitatem philoſophicam occuluiſſe.

M. V. La Croze in Miſcel. Berol. T. I. p. 27. Inter eos Scriptores qui aetatem tulerunt, vix ullum eſſe ferme contenderim, qui tot ac tantis ſe dotibus ingenii Lectori commendet, atque *Lucianus*. Cetera vide in Diſſert. ſeq. de Ejus vita &c.

Tib. Hemſterhuſius in prolegom. notarum ad Luciani Dial. Mortuor. Edit. minor. Ad noſtram certe aetatem nullum ingenioſi hominis monumentum, quod cum Luciani Dialogis poſſit comparari, pervenit.

Alia de eodem judicia vid. in Diſſert. ſeq. de ejus vita.

Luciani Samoſatenſis Dialogi, viz. mors *Peregrini*, & *Philopatris*, prohibentur in *Indice Romae* impreſſo anno 1664. juſſu *Alexand.* VII. Pontif. Max.

I. F. REIT-

I. F. REITZII SYLLOGE
DE AETATE, VITA SCRIPTISQUE
LUCIANI.

PRo exiguo quod mihi conceditur temporis ſpatio, (cauſſam in fine praefationis indicavi) vitam Luciani concinnaturus ab nemine adhuc plene conſcriptam, ſatisque inveſtigatu difficilem, ſi ſingula perſequi velis, ea incedam via, ut prius omnia quae inveſtigare potui ſparſim ab aliis tractata colligam, atque in una tabella, immixtis obſervatiunculis quibusdam, proponam; poſtremo vero meam de Noſtro ſententiam ſubjungam, aetatemque ejus ex ipſius ſcriptis, quantum licebit, eliciam, ibi deſiturus, ubi typographorum efflagitatio manum de tabula tollere juſſerit: quumque plerique, maxime *Zvingerus* & *Bourdelotius*, in ſuis praefationibus nimis amplificatis, quam ut totae repeti mereantur, ſuum de Luciani ſcriptis atque aetate judicium ita conjunxerint, ut aegrius disjungi queant, eundem ſequar morem, de aetate, vita ſcriptisque Noſtri ſimul agendo, & ex amborum praefatt. ea tantum, quae huc pertinent, ante excerpendo, quam ad alios transeam. Praemittimus autem ecce vitam LUCIANI ex SUIDA, qualem *Zvingerus* editioni ſuae Baſileenſi tertiae praefixit.

Lucianus Samoſatenſis, cognomento blaſphemus, ſive maledicus, aut atheus potius appellatus, eo quod in Dialogis ſuis ridicula etiam illa eſſe proponit, quae de rebus divinis & ſacris prodita ſunt. Dicitur autem vixiſſe temporibus Trajani Caeſaris, & deinceps. Caeterum fuit ab initio cauſſidicus, Antiochiae, quae in Syria eſt; ſed cum ea res illi non ſatis ex ſententia ſuccederet, ad ſcribendum ſeſe convertit, ſcripſitque adeo infinita. Obiiſſe autem ipſum, fama eſt, a canibus laceratum, quoniam & contra veritatem velut rabiem exercuiſſet. Nam in vita Peregrini Chriſtianiſmum quoque inſectatur, ipſum Chriſtum contumelioſe inceſſit, ſceleſtus ille. Quare & rabiei iſtius poenas ſufficientes in praeſenti vita dedit, & in futurum haeres aeterni ignis una cum ſatana erit. Haec ille. Addit autem Volateranus, neſcio quo auctore: cum ab initio Chriſtianus fuiſſet, poſtea ejusdem religionis deſertorem factum eſſe, dictitantem ſe nihil ex ea conſecutum, quam quod nomen ipſius corruptum eſſet, ex *Lucio*, *Lucianus* factum. Fuit autem Samoſata, ut hoc quoque addamus, urbs non longe ab Euphrate ſita, Commagenes metropolis. Plinius & Stephanus.

Haec partim vera, partim ficta aliquanto melius exſequitur *Bourdelotius*, Luciani vitam hisce verbis conſcribens:

Luciani Samoſatenſis Philoſophi vitam ſcripturum, ope ſumma niti decet, ne temere voluntati & opinioni eorum videatur aſſentiri, qui aggreſſi hactenus falſa veris miſcuerunt, & ex tribus vel pluribus hujus nominis vel rhetoribus vel ſophiſtis, longo inter ſe intervallo viventibus, Luciani noſtri vitam texuerunt. Suidas qui ex antiquis βιογράφοις ſolus Lucianum nobis tradidit, proh Jupiter! quae mendacia blateravit? Satis ad eum refutandum quae nos in contrarium ſcribimus. Volateranus non Suidae contentus nugis alias inſuper de ſuo liberalis adjunxit. Caeteri aut non viderunt viam qua iretur ad illam, aut viſam ſimilibus aliisque mendaciis refarſerunt. Igitur ne ſimili coinquiner audacia, Lucianum de ſe

narrantem exſcribo, ut verus ad oculos legentis accedat. LUCIANUS natione Syrus fuit, urbe Samoſata (*a*), quae juxta Euphratis confluenta ſita eſt: circa Trajani (*b*) tempora videtur natus, cum Epictetus, illud virtutis exemplar, velle eſſe deſineret. Patris ignoratur conditio, ſed tamen ut appareat eum ex hoc genere hominum fuiſſe, qui in extrema paupertate morientes non multum heredem adjuvant. Nam cum deliberandum eſſet de futura Luciani filii conditione, videretque patrem ſuum & uxoris fratrem eximios audiri ſtatuarios, ne deliberavit quidem ut videretur contatus, ſed ſtatim fortunae ſtatuariae filium addixit: qui neſcio an ingenii bona indole, an fato (*c*) quodam, artis ſtatuariae deſertor efficitur, & ad meliorem frugem ſe recipit, atque ſtatim ut ſibi reliquam aetatem a ſtatuaria procul habendam decrevit, meliora pollicitus, rei familiaris inopia, relicta Samoſata, ubi levioribus ſtudiis inſtructus fuerat, Antiochiam petiit, ut cauſis dicendis (*d*) operam daret: ſed cum non illi ad mentem ſuccederet cauſidicinae conditio, videreturque nominis illuſtrior gloria futura, ſi Rhetoricam, qua plurimum pollebat, profiteretur: ut illa noteſceret, varias animo concepit peregrinationes, & ſuſcepit: juvenis in Galliam (*e*) profectus, auditorum frequenti corona, & laudem meruit & retulit: ex Gallia Macedoniam (*f*) petiit, ubi variis diſſertationibus perfectiſſimum dicendi robur exponebat: quales ſunt, Herodotus, Scytha, Harmonides. Sed cum videret, Rhetores inductionibus & fallaciis, divitias & caetera quae prima mortales putant, potius ſibi quaerere, quam verae virtutis mercedem, ea relicta philoſophiam (*g*) aggreſſus eſt: in qua quid profecerit, eſt incredibile memoratu. Sed tamen ipſi etiam philoſophi plus divitiis quam philoſophiae parentabant, auditores invicem ſibi aut vellebant aut vellicabant: & civitates, quibus fucatam illam oſtentabant philoſophiam, factionibus infeſtabant. At Lucianus non fuco cum fucatis, non factione cum factioſo, ſed cum ſtrenuo virtute, cum modeſto pudore, cum innocente abſtinentia certabat (*h*), ſemper ingenio ut conditione liber, tandem ſub Divo Marco Aegypti procurationi (*i*) praepoſitus, &

(*a*) Urbe Samoſata] *Lucian.* T. 2. *Q. Hiſt.* §. 24. τὰ Σαμοσάτα dicit plur. num. ut etiam *Strabo:* itaque *Samoſatis* natus dicendum fuiſſet. Cl. *J. Alb. Fabricius* in Bibl. Graec. L. IV. p. 485. eandem hanc vitam ex Bourdelotio exhibet, additis notulis; ad haec autem verba ait: Lucianum patriam indicantem vid. in *Quom. Hiſt.* l. d. Item in *Scytha* T. I. ad fin. §. 9. τοὺς Σύρους ἡμᾶς. In *Reviviſc.* T. I. §. 19. πατρὶς δὲ τίς; Σῦρος — τῆς Εὐφρατίδων. Porro Luciani nomen jam Λυκῖνος efferri, jam Λυκιανός.

(*b*) Trajani] *Fabric.* hic *Suidam* indicat, qui ἐπὶ τῷ Καίσαρι Τραϊανοῦ κ) ἐπίκτητα. Sed conferendum Voſſium II. 25. de *Hiſt. Gr.* Immo c. 15. ubi eum ſerius collocat, quod pluribus referemus deinde, in hac Diſſert.

(*c*) An fato] Quid dubitemus? ipſe cauſſam refert, in T. I. *Somn.* §. 3. ſeq. quod ſcutica percuſſus ab avunculo, ac nimis duriter habitus ſit.

(*d*) Cauſis dicendis] *Fabric.* monet videnda. *Reviv.* T. I. §. 29. ubi *propter fraudes, mendacia ac temeritates, quibus cauſſidicis utendum*, ſe illam artem deſeruiſſe & ad philoſ. transiiſſe refert.

(*e*) In Galliam] Vid. Apolog. *pro Merced. Cond.* T. I. §. 15. ubi Sabinum adloquitur. Obſervatque *Fabr.* Eloquentiam & Atticam dicendi ſuavitatem in Luciano praedicat *Photius* Cod. 128.

(*f*) Macedoniam] *Lucian.* T. I. *Herod.* verſ. fin. ſed & in *Ionia* & *Achaja* audiſſe ſe ſcriptores Hiſtoriam belli Parthici (A. C. 165. geſti) recitantes teſtatur lib. *Quom. Hiſt.* T. 2. §. 14. Confer ejus *Bis Acc.* T. 2. §. 27. *J. A. Fabric.*

(*g*) Philoſophiam] Moralem potiſſimum, cujus argumenti ſunt pleraque ejus ſcripta. Ita cum Socrate exiſtimabat, reliquam philoſophiam univerſam parum ad nos pertinere, certe parum eſſe utilem, niſi ad uſum vitae referatur. In *Convivio* philoſophor. T. III. §. 34. ὡς ὑδὲν ὄφελος ἦν ἄρα ἐπίστασθαι τὰ μαθήματα, εἰ μὴ τις ἄρα καὶ τὸν βίον ῥυθμίζει πρὸς τὸ βέλτιον. Neque philoſophiam ex ſolis libris, ſed & conſuetudine cum honeſtis hominibus hauriendam ratus, prope verum eſſe duxit quod multi dicerent, ὅτι τὸ παιδεύσασθαι ἀπάγῃ τὸν ὀρθῶν λογισμῶν τοὺς ἐς μόνα τὰ βιβλία καὶ τὰς τῶν ἐκείνοις φροντίδας συνεχῶς ἀφορῶντας. *eruditionem a recto ſenſu bonisque inſtituris abducere iſtos, qui ſolos libros eorumque ſenſa aſſidue ſpectarent.* Ceterum Epicureum ſe fuiſſe indicat in Pſeudomante, & a Graeco Scholiaſte diſerte fuiſſe τῶν Ἐπικούρου αἱρέσεως traditur, licet ex ſcriptis ejus tantum non omnibus rectius collegeris eum perinde, ut, cujus vitam ſcripſit, Demonactem, Philoſophiae non unam ſectam peculiariter coluiſſe. T. II. *Demon.* §. 5. *Idem.*

(*h*) Abſtinentia certabat] T. I. *Reviviſc.* §. 20. μισαλαζών εἰμι, καὶ μισοψευδὴς, καὶ μισότυφος — φιλαλήθης δὲ καὶ φιλαπλοϊκὸς, καὶ ὅσα τῷ φιλεῖν συγγενῆ. *Arrogantiae, impoſturae, mendacii & faſtus ſum oſor — amator veritatis, honeſtatis, ſinceritatis & eorum quaecumque amore digna ſunt omnium.* Idem.

(*i*) Aegypti procur.] *Apol. pro Merced.* T. I. §. 6. Immo potiſſimum §. 11. & ſeqq. ſed hoc *Tilemont.* jam egit.

& ſuo & amicorum nomine innotuit. Qui mendaciis ſuis invicem credunt Chriſtianum fuiſſe (*k*) arbitrantur, ſuppoſitiorum pravitate decepti. Ipſa de Morte Peregrini narratio ſatis evincit errorem. Nec ſanior eorum opinio qui a canibus laceratum (*l*) aſſeverarunt. Nam ſenio, vel, quod verius eſt, podagra (*m*) nonagenarius obiit: ſuperſtite unico filio (*n*), qui ſummus ſophiſta Juliani tempore, & ad quem hujus Imperatoris extat epiſtola.

De Luciani autem moribus, vita, ſcriptisque haec fere IA. ZVINGERUS loco ſub init. indicato: Primo autem plures Lucianos refert, *Politicum* unum, cujus Suidas mentionem facit, *Philoſophum* alterum, qui hic noſter Samoſatenſis, cui, an quae leguntur in Anthol*og.* tribuenda ſint epigrammata, adhuc ſub judice litem vigere haud umquam decidendam: pergitque *ibid.* Sunt ea quidem σκωπτικὰ nonnulla: at plura, quod notat H. Stephanus, tam elegantis pietatis, ut ne Chriſtiano quidem auctori pudori eſſent.

Theologos quoque Lucianos complures fuiſſe mox commemorat; & apud Cyprianum eſſe, cui IV. & XVII.ma epiſtolarum adſcribatur. Fuiſſe & hoc nomine Antiochenae eccleſ. presbyterum, item Hieroſolymitanae, qui & monumentis literarum poſteris innotuerit, ib. commemorat. Sed quum de his Biographi poſſint conſuli, nihilque ad noſtrum inſtitutum faciant, ſufficiat eos tantum nominaſſe, & potiſſima Zvingeri ad Noſtrum ſpectantia excerpere; de quo ille p. 2. & ſeqq. ait:

Parentes noſtri Luciani tenuis fortunae homines puerum Lucianum praeclara indole ad literarum ſtudia natum, arti ſtatuariae addixere, majus inde certiusque lucrum, quo ſublevarentur, captantes, & ſumptus diſciplinae minores. [Sed vide haec ipſum plenius narrantem in Dial. omnium primo] Nominare quidem eos videtur in Piſcatore, vocans ſe Parrhiſiaſten Alethionis Elenxiclei. At ficta ſunt nomina, quibus ſtudium, quo ducatur, veritatis, & perſonatae ſapientiae odium deſignat.

Patria Samoſata, Syriae civitas, non longe ab Euphrate, ut ſe ipſum Syrum & Aſſyrium non ſemel cognominet: alibi etiam Patrenſem, quae civitas eſt Achajae: tamquam natus hinc, oriundus illinc, ait Beroaldus in octavum Apuleji [locus quem Zvingerus ob oculos habuit, eſt T. 2. in *Aſin.* c. 55. ubi ait: *Patria nobis Patrae, urbs Achajae;* ſed er-

(*k*) Chriſtianum fuiſſe] Confer *Baronium* ad A. C. 171. num. 7. & *Tillemont.* Hiſt. Imperat. T. 2. p. 709. (ſed eum nos totum addidimus) Scholiaſtes Graecus ad T. III. *Mort. Peregr.* §. 13. Οἷα λῃρεῖς, ὦ κατάρατε, κατὰ τὸν Σωτῆρα Χριστοῦ &c. Eidem Scholiaſtae ad Sacras hiſtorias Lucianus alludere videtur, notat *Fabric.* aliaque Scholiaſtae adfert, ubi is Luciano male dicit, quod in S. Prophetas, in virgam Aaronis, in Moſen, & Joſephum ſcommata jacere videatur, ſed Scholiaſten fugiſſe rationem, ut Editor bene obſervarit. Additque: ab Atheiſmi crimine Lucianum abſolvit D. *Jo. Phil. Treunerus* in Diſſ. de Theologia Luciani. Jen. 1697. 4.

(*l*) A canibus lacer.] *Suidas* in Λουκ. nimirum ſolenne fuit multis, horrenda mortis genera comminiſci de iis quorum dogmata improbaſſent. Confer quae de Epicuro idem *Suid.* in Ἐπικ. & quae de Zoilo notavi Lib. 2. c. 7. p. 365. *J. A. Fabr.*

(*m*) Podagra] Podagra laboraſſe Lucianum colligitur ex iis quae in laudem podagrae ſcripſit T. III. fin. Ita Agrippinum Paſonium refert Stobaeus ſolitum rerum quae ipſi adverſae accidiſſent encomia componere, ſi quidem febriret, febris, ſi notaretur infamia, infamiae, ſi exſularet, exſilii. *J. A. Fabr.*

(*n*) Superſtite — filio] Haec verba *Fabricius* a vita Luciani Bourdelotiana reſcidit, ut aliena; ſed p. 488. ea referens merito refellit, dicens: parachroniſmus eſt, cum a M. Aurelii obitu ad primum annum Juliani Imp. intercedat ſpatium annorum amplius CLXXX. Equidem in Juliani epiſtolis trigeſima ſecunda inſcribitur Λουκιανῷ σοφιστῇ — Sed utrum iſte Luciani Samoſatenſis vel nepos fuerit (quos avorum nomine frequentius quam parentum appellabant, licet nec hoc inauditum fuiſſe, Antiſthenis exemplo pateat) vel pronepos, vel utrum ulla eum cognatione attigerit, neutiquam conſtat; nam filium quidem non fuiſſe certos nos facit temporum ratio. Meminit Luciani noſtri etiam *Lactantius* L. I. c. 9. *Non enim iſta Lucilius narrat aut Lucianus, qui Diis & hominibus non pepercit, ſed hi potiſſimum, qui Deorum laudes canebant.* Latinae ſe linguae utcumque peritum fuiſſe teſtatur Lib. de errore in ſalutatione T. 1. §. 13. Haec ille, optime. Sed Bourdelotii error forſan inde natus, quod Chronologos conſulens, Didium Julianum, pro altero longe poſteriore acceperit feſtinans.

errare virum doctum, & alium esse istum Lucium Patrensem, & Biographi, & nostri commentatores satis indicarunt.]

De tempore nativitatis nihil certi. *Suidas* eum sub Trajano, ante quem etiam fuerit, floruisse dicit: alii de Adriano quoque meminerunt. [aliquanto certiora tamen de Nostri aetate dabuntur deinde]

Quanta vero fuerit ingenii praestantia Luciani, pergit *Zvingerus* p. 3. f. non est in dubium vocandum. A prima pueritia emicuerant indicia artificis ingenii, ut eum pater ad praeclaram fingendi artem dexterrimum arbitraretur.

Sed ad majora natus puer, cui non lapidum sed humanorum animorum scabrities erat emendanda; innutritus ergo liberalibus disciplinis, Rhetor fuit, Poëta; Logicus. Testantur id ipsius scripta: inprimis quanta dexteritate adversarios disputando convicerit: quanta facundia causas in foro peregerit, quanta facilitate Comicorum personam non tam ligato quam soluto dicendi genere repraesentarit.

Ad Dei cognitionem & verum cultum si spectemus; hac parte vel maxime impium fuisse eum & παμμιαρὸν, ut ait *Suidas*, libenter fatemur, qui non solum Dei providentiam risui habere, sed & Christum ipsum humani generis vindicem cavillis & maledictis insectari fuerit ausus: tam ferali rabie, ut per ludibrium ἀνεσκολοπισμένου σοφιστὴν scelerate calumniaretur, & quod *Ponticus Virunius* in quadam epistola observat, Joannis quoque Euangelium incesseret: quod de Philopatre dictum existimari potest [At neque *Philopatrin* ab Nostro scriptum, nec *Peregrini* nomine Christum, sed aliquem *Cynicum* Pario Hellesponti oppido oriundum, de quo *Gellius* aliique diserte meminerunt, vel martyrum quendam sub Antonino Vero designari, satis apertum est. Vide *Gesneri* Dissert. de Philopatr. notasque ejusdem & *Solani Fabrique* T. III. p. 324--5. & quid de Christiana religione sciverit, senseritque Lucianus, ipsi dicemus ad finem hujus Vitae.]

Deos certe Ethnicos coelo deducit graphice, tantam impietatem, tam profana scelera nullo divino honore dignanda arguens. Id quidem hactenus nec indigne nec impie: at quod inde ingratus homuncio, nec ex sui ipsius quidem, ut alia taceam, vel corporis vel animi mira structura, ad aliquam veri Dei, & vel saltem ignoti, Athenienſium exemplo, reverentiam erigere sese vel voluerit, vel potuerit: sed Epicureorum fatalem necessitatem, omni metu Deorum sublato exosculatus admiserit, id vero extremae impietatis esse, ipsius gentilis arbitrio, non ignoratur: a qua infame nomen ἀθέου optimo jure promeritus est. [Immo nemo magis fatalem illam necessitatem risit; inspice nostri *Jov. Confut.* T. II. p. 626. maxime c. 4. f. & c. 7. ubi servos Parcarum vocat Deos, si fato obnoxii forent. Sed ante omnia c. 18. ubi fatum directe & valide impugnat. De Atheismo autem videbimus in fine.]

Quod si ad Physicam & Mathematicam nos convertamus, pergit *Zvinger.* plus quod laudemus, quam reprehendamus sese objiciet. [Immo in mathematicis parum versatum fuisse, bene aliquoties demonstravit *Solan.* in notis errores ejus indicans]

In practicis autem, ait *Zvingerus*, habitibus, major est ipsius praestantia. Ethicus fuit, minimeque defes veritatis & virtutis sectator; sed & alios secus agentes re & calamo acerrime est persequutus, ut ab antiquis δύσφημος καὶ βλάσφημος: a *Vive* subsannator Deorum & hominum: ab *Erasmo* mitius, nugator festivus: quod ludendo acerbitatem animi ceu velo obducto occultare sciret, cognominaretur. Hujus philosophiae (Ethicae) se admiratorem fuisse & sectatorem, ipse fatetur in Dial. *Piscatoris*, ubi apertis verbis interroganti Philosophiae profitetur, *duarum artium se scientem esse, Amandi virtutem, & Odio prosequendi vitia.* Saevissimus autem adversus philophos fuit virtutum nomine abutentes, qui summi boni vice honorem, lucrum, voluptatem luxurioſe ambirent, effeminati mimi instar Achillem vel Theseum exprimerent, leonina pelle induti, ad Cumani asini exemplum,

bar-

barba nimirum, inceſſu, induvio, philoſophiam mentiri infami ſtudio contenderent.

Vives equidem ad proſcindendam philoſophiam invidia Plutarchi Chaeronenſis impulſum fuiſſe ſcribit, quem in magno honore eſſe apud Trajanum Caeſarem invitus & dolens vidiſſet. [ſed errat *Vives*, ut *Voſſius* poſt paucas paginas adlegandus, oſtendit]

Politiae etiam & Oeconomiae ſtudioſus fuit, quod idem ſcripta ejus teſtantur: ut cum jam ſenior, quod ſcribit *Gilb. Cognatus*, in aulam & familiam Caeſaris ſe contuliſſet, Procuratoris Principis conditionem acceperit.

Quod ad exercitationem, docuit viva voce, & ſcriptis ſimiliter inclaruit. Adhuc juvenem in Gallia, & aliis in locis Rhetoricam profeſſum ſe eſſe, ipſemet teſtatur: quo non ſuccedente, ut *Suidas* vult, ad ſcribendum ſe contulit.

Sunt autem ejus ſcripta quam plurima, quorum cauſſas omnes quanta licebit brevitate enumerabimus. Finis illorum fuit veritas & virtus aſſerenda, & ut vel ſuis ſaltem monitis exorbitans humanum genus in viam rediret, & ſapere diſceret.

Verbis ad hoc uſus eſt, cum Aſianus fuerit, terſis, ingenio ac moribus ſuis congruentibus: tam apta facilitate, ut communem loquendi elegantiam miro ſucceſſu expreſſerit, rebusque dicendis adcommodarit, ut & his ſimul & iis lector magna animi voluptate perfundatur. In forma ſcribendi Platonis exemplum ſecutus, Dialogos ſcripſit, quibus res ipſa ceu geri videatur, magisque audientium & legentium animis imprimi. Comica tamen facilitate & argutia illorum diluit gravitatem tam dextre, ut, ſi quis ullus miſcuit utile dulci, is *Thomae Moro* & *Eraſmo* Lucianus ſit.

Materia ſcriptorum ejus varia eſt, & Hiſtorica, & Philoſophica. Hiſtoriam partim in genere perpendit, quomodo tractanda ſit, praeceptis propoſitis in Dialogo QUOMODO HISTORIA SCRIBENDA SIT: & exemplis, fictis licet, ad praecepta tamen accommodatis, duobus libris DE VERA HISTORIA: partim in ſpecie: varia nimirum, quae vel aliis contigerunt, vel ſibi. De ſua ipſius adoleſcentia in SOMNIO agit: de ſenectute vero, in qua ne tum quidem eloquentiae exercitia deſeruerit, in HERCULE GALLICO. Quae ad alios ſpectant, diverſa ſunt: Theologica, in dialogo DE DEA SYRIA. Naturalia, de grandaevis, in MACROBIIS.

Politicam attinentia, tum ad plures, de amicitia Scytharum & Graecorum, in TOXARI. De philoſophis diverſarum ſectarum apud Ariſtaenetum convivantibus, in CONVIVIO: tum ad unum aliquem: ſic Demonactis vitam in DEMONACTE perſequitur. Lucii transmutationem in ASINO: Alexandri cujusdam res geſtas & vitam, qui ſe Podalyrii filium mentiebatur, in ALEXANDRO. Neronis conatus perfodiendi Iſthmi, in NERONE. Peregrini cujusdam mortem voluntariam, in oratione de MORTE PEREGRINI.

Ipſi praeterea Dialogi meras continent narrationes antiquae & gentilitiae religionis, fideique ſuperſtitioſae, quam ſcoptice traducere, & narrando dumtaxat, in contemtum audientium, quibus, modo vellent, facile liceret inter lupinos & aera facere diſcrimen, abripere voluit.

Organica ejus ſunt multiplicia, & quidem Grammatica nonnulla: de literis, in JUDICIO VOCALIUM: de Soloeciſmo, in PSEUDOSOPHISTA: de dictionis apophradis proprietate, in PSEUDOLOGISTA: de Oratione adfectata, in LEXIPHANE.

Poëtica tangit in cavillatione poëtarum, quae inſcribitur, DISSERTATIO CUM HESIODO. In TRAGOPODAGRA & OCYPO dramatum duorum ſpecimen dat.

Ad Rhetoricam pertinent ejusdem BACCHUS, de ELECTRO, eamque contra reprehenſores defendit in ZEUXI & Apologia contra eum a quo PROMETHEUS IN VERBIS fuerat adpellatus; tum exemplo orationis in Macedonia habitae illuſtrat in HERODOTO. Confirmat in RHETORUM PRAECEPTIS, in quo de corrupta ſuorum temporum eloquentia &

****

ad-

adfectato genere dicendi conqueritur. Orationes sunt aliquot illustres omnium generum. Demonstrativi, Encomium balnei in HIPPIA : DEMOSTHENIS : PATRIAE: DOMUS: Macedonum quorumdam in SCYTHA: podagrae, in TRAGOPODAGRA : Pulcritudinis in CHARIDEMO : studii sui erga auditores, in DIPSADIBUS. Deliberativi sunt : dum suadet taurum, supplicii genus, dono oblatum nequaquam parvi pendendum esse, in PHALARIDE SECUNDO : commendatitia in HARMONIDE. Judicialis generis, ut cum quaeritur, dignus ne sit praemio Tyrannicidae, qui filium tyranni occidit, in TYRANNICIDA: an receptus in familiam possit abdicari, in ABDICATO : an Phalaris taurum aeneum missurus Delphos jure ac necessitate tyrannidem adripuerit, in PHALARIDE PRIMO.

Ad Philosophiam in genere pertinent ea, quae tum contra sectas philosophorum sui temporis declamat in BIS ACCUSATO, & HERMOTIMO: tum de auditore philosophiae, qualis is sit, esseve debeat, lectioni potius quam multitudini deditus, in Dialogo ADVERSUS INDOCTUM: & an eunuchus possit esse philosophus, in EUNUCHO.

Contemplatio de Deo & spiritibus metaphysica est hic apud nostrum Auctorem, & positiva (verba sunt Zvingeri) in ALCYONE, ubi de Dei potestate, quod illi omnia sunt possibilia, disserit; licet secundum *Athen.* & *Laërt.* is dialogus sit Leonis philosophi Academici. [hujus, non Luciani esse, Commentatores etiam nostri persuadent ad §. 1. *Halcyonis*, Tom. I. p. 176.] Et negativa, dum festive & acriter contra Deos ethnicos eorumque ridiculos cultus invehitur, in CONCILIO DEORUM, JOVE TRAGOEDO, ac ceteris DEORUM DIALOGIS.

Religionem omnem, tum Christianam in PHILOPATRE, tum Ethnicam in CYNICO, ludibrio habet [sed Philopatrin ab ipso non scriptum, jam diximus]: In Saturnalia invehitur in SATURNALIBUS : in Sacrificia, in Dial. de SACRIFICIIS. Contra incantamenta & spectra in PHILOPSEUDE.

Mathematica attigit in ASTROLOGIA.

Physica inseruit subinde, ut in Dial. MUSCAE, ALCYONIS, DIPSADUM.

Inter Ethica sunt, quae de fine, summo bono agunt contra philosophos, in TIMONE MISANTHROPO, NAVIGIO, CYNICO. De virtute ac moribus in ICAROMENIPPO, NIGRINO, VITARUM AUCTIONE, PISCATORE, FUGITIVIS.

Contra libidinem in AMORIBUS & DIALOGIS MERETRICIIS. Contra calumniantes in oratione de NON TEMERE CREDENDO CALUMNIAE. Contra assentatores, in Diall PRO IMAGINIBUS. Pro arte assentandi, in PARASITO. De humanitate in salutando, in Dial. PRO EO QUI INTER SALUTANDUM VERBO LAPSUS FUERAT: de avaritia, de incommodis divitiarum, & commodis paupertatis in SOMNIO s. GALLO.

De amicitia colenda in TOXARI. De Luctus vanitate in Dial. DE LUCTU.

Politica sunt mere particularia, ut DE GYMNASIIS in quibus adolescentes boni cives evadant. De aulicae vitae molestiis quas ingenuus subire non debeat, in MERCEDE CONDUCTIS: de *Saltatione*, in Dialogo ejusdem inscriptionis.

Oeconomicum etiam aliquid tetigisse videtur in IMAGINIBUS, describens mulierum virtutes praecipuas, & bona corporis & animi: quae inprimis in domestica administratione sese proferre solent.

BOURDELOTIUS eadem singulis de Luciani scriptis praedicat in praefatione, sed ordine aliquantum immutato & argumento multum dilatato, Auctorem summis ubique laudibus cumulat. Missis autem illis ambagibus, ac resciscis quae perlonga & ad pompam composita oratione de fatis priscae philosophiae praemittit *Bourdelotius*, quomodo ab antiqua simplicitate ac virtute discesserit, quam revocare Epictetus, Favorinus, Musonius, Demonax, Nigrinus, & alii quidam boni, frustra tentabant, ac potius exemplo virtutis austerae invidiam

diam sui provocabant; ideoque elephantorum exemplo taciti servitutem deplorabant, donec unicum continentiae exemplum LUCIANUS, vitiorum omnium inimicus, unius virtutis & philosophiae perfectae sectator, cui (ut ille ait) *Nec viget quidquam simile aut secundum*, aliam viam ingressus, ubi rectum iter vitae coepit inspicere, cum ipsis ingeniis, ipso fato, & ipsis, quod ajunt, Diis conflictari, liberrimaque indignatione corruptos totius orbis mores mordaci Vero radere voluit.

Delibemus igitur breviter ea tantum quae de scriptis ejus adcuratius quam *Zvingerus*, exposuit, ne bis eadem propinemus.

Si quis, ait, desiderio flagret divinam virtutis imaginem ab Luciano depictam intueri, videat Dialogos, quorum tituli IMAGINES, in quibus dum Pantheam Abradatae conjugem effingit, virtutem praebet absolutam. Sed non solum virtutem efformandam decreverat, verum omnia insuper quibus conjungi Dea, & a quibus disjungi solet. Ne igitur incomitata procederet, eximios viros, unicum ornamentum decusque seculi, addidit comites & adsessores NIGRINUM & DEMONACTEM.

Qui autem veros philosophos a fictis & simulatis discernere decreverit, exemplum utriusque rei perfectissimum habet in Dialogis VITARUM AUCTIO, PISCATORES, NIGRINUS; quantum enim virtutis comites laudibus extulit, & aemulatione persequutus est, tantum pessimas illas & execrandas aves in his dialogis insectatus est, vanos & fucatos eos clamitans, qui falso se nomine jactarent, cum veram philosophiam ignorarent, ac plane diversa docerent, ob quaedam verbula virtutis nomine intexta non continuo in Heliconem veniisse; nec solum circa res humanas incerta ac stulta docere, sed & de mundo, de Deo, de sideribus, de providentia divina, falsa, ementita & impia jactare, quae neque viderint ipsi, nec aliunde cognoverint. Quae omnia diligenter exsequitur sublimis ille ICAROMENIPPUS. Veros philosophos, qualem *Nigrinum*, *Demonactem* & CYNICUM exhibet, nusquam scientia tumuisse, Socratis exemplo se nihil scire professos, cum imperitiae professio summa prudentia sit. Simias vero & mimos suos ob quaedam ventosa & obscura argumenta, & falsas rerum definitiones ita ferre supercilium & elatos incedere, ut vix salutatione quemquam dignarentur.

Veros philosophos amicitiae symbolum summa conservasse diligentia, ut probat eximiis decem exemplis TOXARIS sive *Amicitia*.

Nullum esse pretium operae, si verbis virtutem laudemus, disciplinas omnes perdiscamus, omnes artes fuerimus adepti, nisi simul vitae societatem, qua nihil melius Divi humano generi quidquam largiti sunt, profiteamur. Quae omnia diligenter in LAPITHIS, in EUNUCHO & DE SECTIS amplexus est. Virtutis adsessores modestia & frugalitate censeri, nihil in vitam, nihil in mores peccare. Elatos illos & tumidos torrenti ambitione vanaeque gloriae adpetitu torqueri, in summam interim temeritatem & infamiam praecipitari, nihil intentatum relinquere, nec sibi nec alteri parcere, ut vel post mortem superstitem nominis gloriam relinquant, Empedoclis duri sensuum damnatoris, sed simulati, & inani gloriolae petitoris exemplo, ut patet tractatu DE MORTE PEREGRINI.

Alios dum poëtarum carmina & vaniloquam Theologiam praedicant, non solum homines in densissimas tenebras injicere, verum Deos Deorumque principem Jovem: ut patet in DEORUM CONCILIO, PROMETHEO, in JOVE TRAGOEDO, JOVE CONFUTATO, DISSERTATIONE CUM HESIODO. Ineptam etiam & nugacem esse de fato persuasionem, quale scilicet plebecula poëtarum fabulis decepta effingit sibi, Deos etiam huic fato subjici; ut testatur JUPITER CONFUTATUS.

Si quis regnandi desiderio teneatur, videat miseros tyrannorum casus, domesticos luctus, insidias omnium, servilem metum, cum antitheti vitae paupertinae amplificata exhibent CATAPLUS, TYRANNICIDA. privatorum vitam praestantissimam ac tutissimam esse.

Nam divitias, imperia, regna, magiſtratus & cetera prima mortalium, ad quae mundus avidiſſime ſuſpirat, quae ficti philoſophi totis viribus quaerunt, vana, fluxa, caduca.

Eorum animos in pecudes, & praecipue aſinos transire, quorum anteacta vita inerti pigritia langueſcebat, in LUCIO ſ. *Aſino*.

Omnium vitam eorumdem judicum ſententiis ſubjici, nullam aeſtimationem cujuscumque fortunae futuram, nullam perſonarum rationem, nullam, potentiae, divitiarum, famae, dignitatum; pro virtute, pro vitiis, praemia & ſupplicia parari: DE MORTUIS.

Vana eſſe perditorum ſacrificia, niſi vitam virtuti ſacrificent: Jovem non placari donis hoſtiis eorum, qui perjuris linguis minus audientem fatigant: litabilem eſſe hoſtiam, animum purum, rectam mentem, & ſinceram conſcientiam, quae omnia propoſuerunt VOTA & tractatus DE SACRIFICIIS.

Denique Lucianum fuiſſe Grammaticum, Rhetorem, Advocatum, Medicum, Hiſtoricum, Philoſophum, Poëtam, Politicum, ex ceteris ejus Dialogis eodem fere more *Bourdelotius* demonſtrat, quo *Zvingerus*. Quare illa non repetentes, haec notabiliora, quibus praefationem concludit, tantum addimus:

„ Scripta haec (Luciani) poſtquam ingenioſorum hominum manibus teri coeperunt, cre„ vit ſcientiarum & virtutis amor, qui usque in hodiernum diem quorumdam pectoribus „ inſidet. Et ex hac pingui ſegete philoſophicum illud ſemen concretum eſt, cujus pro„ genies & ſurculi Philoſtratum, Eunapium & alios occuparunt. Tantumque potuit ae„ mulatio, ut Syri antea praedae intenti & latrociniis accincti, quibus cum odium virtu„ tis & literarum innatum erat, relicta ferarum & praedonum natura, philoſophiam ſum„ mo deſiderio ſint proſequuti. Nam ab antiquiſſimis Pherecyde & Iſaeo, pauciſſimisque „ aliis Syris, quibus philoſophia cordi fuerat, usque ad Luciani tempora vix ullum Sy„ rum inter tot philoſophantium ſectas poteris numerare, licet Laërtium, Philoſtratum & „ alios evolveris. Atqui poſt Lucianum, mirandaque Luciani ſcripta, caetera ſunt phi„ loſophorum Syrorum maria. Haec poſterior aetas uno ſaeculo Lucianum attingens, avis „ longe melior tulit Jamblichum, Epiphanium, Libanium, Magnum, innumerosque alios „ Syros, qui ſi cum coaetaneis, qui Juliani Caeſaris tempora illuſtrabant, conferantur, „ longe a primis erant ſecundi.

Tandem Lucianum ſuum ab obtrectatoribus defendit, in quos acerbiſſime invehitur, eos peſtes hominum vocans, qui nihil poſſunt quam meliores carpere; quumque primum objiciant, caeteros philoſophos, aliam oſtendiſſe viam, qua iretur ad virtutem; tum quod Chriſtum rerum omnium Dominum inſectatus ſit; denique quod amatoriis dialogis adoleſcentulos flagitiis nobilitet. Ad ea reſpondet, Lucianum ipſum ſatis haec refutare ſcriptis ſuis, & accuſationem falſi convincere, ipſumque a principio ad riſum provocaſſe. Fateor (ait) aliud propoſuiſſe philoſophos, nec quidquam ſimile propoſuiſſe. Nam ſi a philoſophiae reſtauratione talem viam fuiſſent ingreſſi, qualem Lucianus; non tam diu, Andabatarum more, de vero virtutis tramite digladiaſſent.

„ Longe acrius pungit (pergit Idem) quod ſequitur, Chriſtum contumelioſis verbis lae„ ſiſſe. Impium, ſceleratum, damnandum fateor, niſi ſuperſtitionum erroribus etiamtum „ irretito parcatur: poenam in ſe repoſcere, quam Tacitus, Suetonius & alii Chriſtia„ norum hoſtes acriores paſſi ſunt. Nam eum nunquam Chriſtianum fuiſſe, alibi do„ cuimus.

Reſtant amores meretricii (Dialogum amorum non eſſe Luciani probabimus) in quibus quid aliud deſcribitur, niſi peſſima & ſceleratiſſima meretricum vita, nefanda vitia, corruptelae juvenum, avaritia, gula, ſcelera in unum collecta? Ut enim in ceteris Dialogis

ſo-

ſolus Lucianus interiora virorum examinat, ita quarumdam feminarum vaſerrimum & praviſſimum ingenium explorat. In haec facinora quaere ſupplicium

Tu qui, naſute, ſcripta diſtringis ſua.

Haec autem *Bourdelotii* promiſſa probatio, *Amores* non eſſe Luciani, huc rediit, ut in notis ad hujus Dial. initium diceret: *Non eſſe Luciani, — ſed alicujus qui Lucianum ſupervixerit, jam monui praefatione ad Lectorem, videtur eſſe Ariſtaeneti.* Interim & mihi aeque ac Kuſtero, non videtur Luciani eſſe, tam ex adfectato & inflato ſtylo, quam ex longioribus digreſſionibus ante quam ad ipſam diſputationem veniatur, aut redeatur; nam ſi Luciano tribuendus ſit, conjicere licet, ſcriptum eſſe, ut Philoſophis παιδεραστία exprobretur, ut vid. §. 35. ejus *Dial.* T. 2. ubi manifeſto pungit eosdem, dicens cum divina philoſophia hunc etiam amorem adoleviſſe. At non mihi ſatisfacit illa conjectura, & peſſimus hic exprobrandi eſt mos, qui nec ſatis ab auctore ridetur, nec ridendo ſanatur, ſed abominatione dignus.

G. I. Vossius de Hiſt. Graec. L. 2. c. 15. Lucianum Samoſatenſem aequalem facit Athenaeo Naucratitae, qui ſub M. Aurelio vixerit, ſed poſt Commodum etiam, imo usque ad Pertinacem & Severum vitam protraxerit. [quod non adeo mirum; ſi enim poſt Commod. vixit, facile Severum attingere poteſt, propter perbreve Pertinacis & Did. Juliani, duorum triumve menſium imperium] paullo majorem natu facit *Suidas;* nam vixiſſe ait ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Τραιανοῦ, καὶ ἐπέκεινα. Suntque in hac ſententia *Gilb. Cognatus* & *Jac. Zvingerus;* quin *Ludovicus Vives*, vir acris judicii ſuſpicatur eum ad inſectandos philoſophos impulſum fuiſſe invidia Plutarchi Chaeronenſis, quem ſummo apud Trajanum loco eſſe cerneret ac doleret. Mihi ſecus videtur, nec levi de cauſſa; quippe meminit Lucianus Marci Caeſaris, ac belli Marcomannici ab eo geſti, [in *Alex. ſ. Pſeudom.* T. 2. §. 48.] Διαπέμπεται ἐν Σερμιζίῳ πολέμου ἀκμάζοντος, ὅτε θεὸς Μάρκος ἤδη τοῖς Μακρομάνοις καὶ Κουάδοις συνεπλέκετο. Vides ut non tantum belli meminerit cum Marcom. & Quadis; ſed Marcum θεὸν *Divum* vocet, quod arguit eum naturae ceſſiſſe. Quare extra controverſiam poni debet, Lucianum tum Marci Antonini Philoſophi aetate vixiſſe, cum referat ſermones quos habuit ipſe cum Alexandro Pſeudomante, tum ſub Commodi Antonini philoſophi filio. — Meretur locum inter Hiſtoriae ſcriptores, non ob *Ver. Hiſt.* libros, ſed propter tractatum *Quom. Hiſt. ſit ſcrib.* de *Dea Syria*, ac *Macrobios.* Eunapio vero refertur inter vitarum ſcriptores propter unam *Demonactis* vitam. — *Gul. Philander* ad Vitruv. Apollonii vitam Luciano huic adſcribit, & *G. Cognatum* in nott. ad *Pſeudom.* eodem propendere arbitror; ſed Lucianum minime eſſe hujus vitae ſcriptorem, facile probabo; nam Epicurei rident omnes praeſtigias ac vaticinia. Lucianus autem tam Epicureae ſectae addictus erat, quam qui maxime. Quorum neutrum negabit, qui vel ejus Alexandrum oculis percurrerit non conturbatis. [at non ita totus Epicureus fuit, ut ex aliis ejus ſcriptis patebit; & qui etiam Epictetum probarit] Illud quoque valide hanc rem confirmat, pergit *Voſſ.* quod Lucianus oſtenſurus a cujusmodi praeceptoribus hauſerit hoc vitae genus, refert, quomodo eum primo in contubernium receperit ἑρασὴς γόης, — huic ſe eum proſtituiſſe, ac mercedis loco κακίαν, ſeu maleficii artem, reportaſſe: fuiſſe autem doctorem hunc genere Tyaneum, e comitibus Apollonii Tyanei; cujus omnes impoſturas probe calluerit. Sic enim inquit: Ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος, καὶ ἑρασὴς, τὸ γένος Τυανεὺς τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ πάνυ συγγινομένων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγῳδίαν εἰδότων. Quae manifeſte indicant, quo loco Apollonium habuerit Lucianus. Quemadmodum & illud, quod mox ſubjicit; Ὁρᾷς ἐξ οἵας σοι διατριβῆς ἔνθρυπτον λέγω; Haec pluribus commemorare viſum fuit, quo pareat cuivis, quam inanis ſit ſuſpicio eorum, qui libros de Apollonii vita, contra Codicum omnium fidem, contra auctoritatem Eunapii, B. Hieronymi, Photii, Suidae, & tot aliorum, abjudicant Philoſtrato.

Voſſio maximam partem adſtipulatur Cl. HEMSTERHUSIUS, in praef. ad Polluc. p. 25. b. ſcribens: „ variis e Luciani locis patet, eum floruiſſe ſub Antoninorum imperio & „ Commodi: hac ſane de re nemo Luciano paululum familiarior addubitet: legendus enim „ ſolus ejus *Pſeudomantis* ſeu *Alex.* qui omnem, ſi quis eſt, ſcrupulum demat: in eo θεὸν „ vocat Marcum Philoſophum, ex quo recte collegit *Voſſius*, l. d. eum de hoc Imperatore „ jam defuncto & in Deos relato loqui: huc accedit, quod oraculum illud Alexandri „ mendax Antonini Pii & Marci aetate ſit exortum, —— ea vero de re Lucianus tanquam „ ſibi comperta & explorata, quaeque ſe contigerit vivente & vidente ſcribit, quod recte „ *Marcil.* cum alibi, tum ad Philopatrin obſervavit: de hoc autem oraculo legendum „ ſuadeo prodigiali doctrina virum *Exech. Spanh.* de Uſ. & Praeſt. numiſm. p. 176. Demonax, cujus buccinatorem egit Lucianus, iisdem vixit temporibus: inter alia vero „ meminit Herodis Sophiſtae, quem Marci Philoſophi praeceptorem fuiſſe Capitolinus tradit": cetera de Soſtrato, quae ibi ſequuntur, etiam adlegavit *Solan.* ad T. 2. *Demonactis* §. 1.

IOAN. IONSIUS de Scriptoribus Hiſtoriae philoſophicae, L. III. c. 19. §. 6. p. 60. de Noſtro haec praedicat: Lucianus, patria erat Samoſatenſis, teſte ipſo de ſe libro, *quomodo Hiſtoria ſit ſcribenda*, quo libro Avidii Caſſii poſt Lucium Verum defunctum Anticaeſaris ſub Marco occiſi aequalem ſe eſſe indicat: & Vologeſi, Frontonis, Titani & Severiani meminit, ut coaetaneorum, ad Celſum quoque dialogum ſcripſit. Hic vero laudari debet, quod *Demonactis* philoſophi vitam literis prodidit etiamnum ſuperſtitem. Vixit Demonax ille ſub Antonino Pio & M. Antonino, aequalis Epicteti, Luciani, Timocratis Heracleotae, Peregrini, qui & Proteus dicebatur, & ſub Marco flammis ſe devovebat, Herodis, Onocrati Cynici, Favorini, Pollucis, qui nobis Onomaſticum Commodo Imperatori nuncupatum reliquit, Agathoclis Peripatetici, Cethegi viri conſularis, Rufini peripatetici, ut ex Demonactis vita apud Lucianum intelligimus. Laudat illam vitam *Eunapius* prooem. Λουκιανὸς ὁ ἐκ Σαμοσάτων, ἀνὴρ σπουδαῖος εἰς τὸ γελασθῆναι, Δημώνακτος φιλοσόφου κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους βίον ἀνέγραψεν, ἐν ἐκείνῳ δὲ τῇ βιβλίῳ καὶ ἄλλοις ἐλαχίστοις δι' ἄλου σπουδάσας. *Lucianus Samoſatenſis, vir ad concitandum riſum factus, Demonactis ſua aetate philoſophi vitam in literas retulit, atque eo in libro, ut perpaucis aliis, ſeriam operam conſumſit.* Edidit quoque Demoſthenis encomium, Dialogum de Sectis, de moribus Philoſophorum, & Vitarum auctionem, quo dialogo cujuscumque ſectae philoſophos mire exagitat. Fuerunt qui Apollonii Tyanei Pythagorici vitam a Philoſtrato ſcriptam Luciano adſcribere malint, quorum ſententiam jure improbat *Voſſius* Hiſt. Gr. II. 15. Diverſus a noſtro eſt *Lucianus* ille, cujus meminit Laërtius L. VI. *Diog.* [i. e. L. VI. Sect. 73. p. 349. ubi ait: ὡς δῆλον ἐν τῷ Θυέστῃ ποιεῖ. εἴ γε αὐτοῦ αἱ τραγῳδίαι, καὶ μὴ Φιλίσκου τοῦ Αἰγινήτου ἐκείνου γνωρίμου, ἢ Πασιφῶντος τοῦ Λουκιανοῦ, ὧν φησι Φαβωρῖνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, μετὰ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ συγγράψαι. quod nihil mirum, aliquot enim ille ſaeculis antiquior noſtro, qui ante Diogenem etiam, ut ex *Laërt.* patet, vixit, & cujus alia quoque patria ibi commemoratur]

De Theologia autem Luciani, diſſertationem Jenae habitam ſub praeſidio *J. Phil. Treuneri*, idem *Jonſius* prodit, p. 208. L. III. cujus & *Fabricius* meminit in Bibl. Gr. eamque indicat Jenae prodiiſſe 1697. ut ſupra vidimus. Si illius compos fieri potuiſſem, nonnihil inde delibaſſem; ſed quum eam inveſtigare ἀδύνατον ſit, videamus num quid Cl. J. A. FABRIC. amplius de noſtro habeat, praeter jam indicata ad vitam Lucian. a *Bourd.* ſcriptam: Concinnavit *Fabric.* catalogum ſingulorum Luciani ſcriptorum, cum breviſſimo eorum argumento; ſed ſatis de his jam actum; ideo pauca, ad aetatem Noſtri facientia, & alia quaedam ſingularia tantum inde exhibeamus: P. igitur 496. de Diſſert. *Quom. Hiſt.* agens, ait: liber ad Philonem, quo Mileſium quendam tum Creperium Calpurnianum Pompejopolitam, Callimorphum Medicum haſtatorum legionis ſextae, Philoſophum Corinthium Antio-

tiochianum Hieronicem Apollinis, Demetrium Sagalassensem, Pisidium aliosque ineptos illa aetate belli Romanor. cum Parthis A. C. 165. commissi scriptores perstringit, tum docet historicum alienum esse debere a rationibus encomii & invectivae, nec voluptati consulere alii lectorum, nisi quae ex veritate consequatur — res narrare libere, perspicue, graviter, non paucis illis ad quos scribentis amor, odium, metus & spes forte spectet, sed omnibus, & posteris praecipue. T. 2. p. 1-79. Lucianus promittit *ib.* §. 24. se in alio opere ostensurum prooemia quaedam Historiarum esse, vulgus lectorum latentia. Nisi respicit alterum locum §. 52. seq. quod mihi non videtur. Sic *Fabric.* Non video tamen commodiorem alium locum, ubi hoc egerit Lucian. quam in eod. tractatu *Quom. Hist.* a §. 52. ad 56. ubi prooemiorum virtutes, absentiam, exempla prodit; nisi dicas promissum ejus §. 24. verbis ἐς ἐν ἄλλοις δέξομεν comprehensum, spectare prooemia sua aliis dialogis praefixa.

De Macrobiis Luciani ad Quintillum scriptis notat Idem, alterum librum de Longaevis Romanis [quem promisit §. ult. *Macrob.*] ad eumdem Quintillum vel intercidisse, vel a Luciano non esse scriptum. Sed unde hi suppleri queant, vide ad T. III. in not. *Majo* ad p. 229.

De Mercede Conductis dissertationem ad philosophum *Timoclem* esse conscriptam, qui id vitae genus amplexurus erat, observat Idem, nihil vero de tempore quo scripta sit, hinc eliciendo, [forsan quia difficile dijudicatu, Stoicus ne is Timocles, an alius, vid. not. ad T. I. Dial. *Merc. Cond.* c. 2. id ergo disquiremus deinde.]

Apologiam vero pro Merced. Cond. ad *Sabinum* philosophum & ipsum, atque amicum suum esse conscriptam, qua probet ad se non spectare quae superiore libro disseruit, licet aetate provectus (ἐν γήρᾳ ὑστέρῳ, §. 4.) sub Imperatore Remp. susceperit tractandam (procurator, ut videtur, in Aegypto constitutus a M. Antonino Imp.) notat *Idem.*

Tum de Morte Peregrini differit: eum philosophum Cynicum Parianum ex Christianum fuisse, qui senex se ipsum post Olympia celebrata A. C. 169. die 16. Julii in Arpina quae viginti stadiis Olympia distabat, conscenso rogo, spectantibus omnibus combussit, Epistola ad Cronium T. III. 325-364. Non integrum ad nos pervenisse hunc libellum contendit idem *Fabr.* in not. ad ejusd. *Peregr.* §. 11. [sed refutatur a *Solano* & *Gesnero*] Peregrinum a Christianis rejectum fuisse innuit Lucianus. §. 16. quod de idolothytis comedisset — ἐσθίων τῶν ἀποφήτων. Varias hinc inde in Christum & Christianos effutit blasphemias §. 11. & 13. & per νομοθέτην πρῶτον Christianorum, *ibid.* videtur intelligere Joannem Euangelistam, qui in Euangelio & Epistolis unus maxime omnium commendat illam de qua Lucianus, ἀδελφότητα. Quae §. 39. de vulture ex rogo Peregrini evolante leguntur, iis cum doctissimo *Lemonio* vix crediderim perstringi acta Martyris Polycarpi: viderint etiam alii, num ad imitationem S. Ignatii fecerit Peregrinus, quod §. 41. traditur ante mortem omnibus fere celebrioribus civitatibus Epistolas misisse, διαθήκας sive praecepta, admonitiones & leges. Fuit haec sententia magni *Pearsonii* in Vindiciis Ignatii, parte 1. p. 6.

Dem. de Rhet. Praec. T. III. pag. 1. ait: hoc libello Jul. Pollucem perstringi, cujus Onomasticon habemus, auctor est Graecus Luciani Scholiast. Sed vide quae adversus hanc sententiam disserit Cl. Pollucis editor *Hemsterh.* in prolegomenis p. 31. seq. qui Dioscoridem quendam Rhetorem illius aetatis a Luciano exagitari existimat. Idem ex eod. notat *Solan.* noster l. d.

De Dea Syria, T. III. p. 451-490. haec observat: scriptus est hic liber dialecto Ionica & Luciano hinc abjudicatur a Petro Jurieo in Hist. Critica rituum Judaicorum, Gallice non ita pridem edita. Sed Arrianus quoque cum reliqua Attice scripsisset, nonnulla (ut Indica) scripsit Ionice. De Dea Syria consulendus praeter laudatum Jurieum Seldenus syntagm. 2. de Diis Syris cap. 2. Quae de arca Deucalionis §. 12. & columba §. 33. a Lucia-

ciano traduntur, illustrat *Octav. Falconerius* in diss. ad numum Apameensem T. X. Antiq. Graec. p. 678.

Timon. nobis T. I. pag. 98-176. de quo ultimo loco agit *Fabric.* qui ad seriem alphab. Gr. dialogos disposuerat, susius eidem enarratur, quae omittimus, ex nota ejusdem historica hoc addentes, (quia *Solan.* ait aetatem ejus assignari non posse) „ Timon Athenien„ sis Echecratides e tribu Colytto, clarus fuit circa tempora belli Peloponnesiaci, quod „ gestum ab Olymp. LXXXVII. 1. ante Christ. 432. Timonem se ipsum deferentem ob „ Alcibiadis amores finxit *Liban.* Decl. IX. T. 1. p. 343. Callim. in eum Epigr. III. 7. „ Anthol. Ab hoc Antonius ab Augusto victus regiam suam vocavit Timonium, in ea „ deinceps Timonis instar procul ab hominum consortio victurus, teste *Strab.* L. 17. p. „ 745. Conf. *Plutarch.* in Ant. p. 948. seq. qui praeter dicta ejus quaedam & Callimachi „ Epigramma affert Timonis Epitaphium, & ab Aristophane & Platone Comicis ob misan„ thropiam reprehensum refert. At Pseudo Plato philosophus Ep. 24. inter eas quas Al„ latius edidit: συνέγνων ὅτι Τίμων οὐκ ἦν ἄρα μισάνθρωπος, μὴ εὑρίσκων μέντοι ἀνθρώπους οὐκ ἠδύνα„ το θηρία φιλεῖν. De hoc Timone & morte ejus Suidas in ἀποφθέγμας. Hunc inferorum ja„ nitorem fingit Lucianus, T. II. 2. *Ver. Hist.* c. 31. Fuit & alius Timon junior Sillogra„ phus poëta, patria Phliasius ἰδιοπράγμων & ipse, teste Laërtio IX. 112. discipulus Pyr„ rhonis Sceptici, de quo supra L. III. c. ult. Praetereo Timonem Aegyptium, memo„ ratum Ptolemaeo Hephaestioni L. 4. & Timonem quem in Symposiacis suis colloquen„ tem inducit Plutarch." *Faber* in nott. quas seorsum calci T. I. adjecimus eum ad an. ante Christum 429. refert; sed *Fabricius* Chronologor. recentiorum calculum videtur sequutus. Multa de Timone etiam Cl. *Hemsth.* in Ed. Luciani minore, ubi summis laudibus hoc ingenii Lucianei monumentum effert, at nihil de ejus aetate, quam curiosius hic investigare nihil opus credo. Addo tantum *Photium*, qui Epist. CIV. p. 149. *Timon ille, apud antiquos improbitate hominum fortassis intolerabili motus prudenter egisse quidem visus est, cum pro Philanthropo misanthropus haberi volebat.*

Philopatrin demum quod *Fabricius* contra aliorum sententiam Luciano tribuat, nihil esse, jam occupavimus supra, ad Diss. *Gesneri* de illo, provocantes.

Celebratissimus Petr. Baylius in Lex. Historico Critico, quod miror, de Luciano separatim non agit; in transitu tamen suum de eo judicium profert in notis ad Tit. Perriers, T. III. p. 678. b. ubi ait: Patres Ecclesiae, qui omnia ridicula falsorum Deorum exposuere, omnino sunt laudandi; id enim egere, ut Ethnicis oculos aperirent, fidelesque confirmarent. Non ignorabant, se contemtum cultus Ethnici inspirando efficere ut credentes fortius verae fidei adhaererent, simulque bona arma Christianis contra persecutionis impetum submini strare. Sed Lucianus, qui adeo subsannavit falsos Ethnicorum Deos, omnique jucunditate perfudit descriptionem ineptiarum & fraudum quibus Graecorum religio abundabat, non ideo minus detestatione dignus est; quandoquidem id non agens utili consilio, nil aliud quaesivit, quam ut ad deridendum nato suo satisfaceret ingenio, & ut liberum evagandi campum aperiret Satyrico suo stilo, & quia se aeque indifferentem, vel aeque aversum a veritate praebet, quam a mendacio.

Idem Bayl. T. I. Tit. Apellis, not. p. 258. b. Anachronismum Luciani multis exagitat, quod in *Calumn.* T. III. §. 2. Apellem proditionis accusatum cum Theodoto Phoenices praefecto, referat, cujus tamen conspiratio spectet regnum Ptolemaei Philopatoris, quae coeperit centum annis post Alexandri mortem, adeoque Apelles in vivis esse non potuerit. Confudisse igitur existimat quamdam conspirationem sub Ptolem. Philadelpho, cum proditione Theodoti, quod & mihi haud improbabile videtur.

Idem ibid. p. 653. Tit. Brachmanes, observat Lucianum horum se cremandi intrepi-

dum

dum morem opponere morti Peregrini, medias in flammas ſubito inſilientis; ac velle methodum Brachmanum qui ſeſe tenebant immobiles, dum igne aſſarentur, multo eſſe glorioſiorem, ſuperque his *Baylius* ita judicat: „ Ecce quomodo homo deriſor omnia carpere „ novit. Si Peregrinus iſtos philoſophos Indos eſſet imitatus, Lucianus eum accuſaſſet „ inertiae, ac dixiſſet: *paciſci cum morte quaerit, ac ſenſim ſenſimque ſe confirmare ſtudet:* „ *plus enim animi oſtenderet, ubi ſe uno ſaltu in rogum conjiceret.*

At juſtius, ingenioſe Bayli, forſan objiceres, quod eumdem ſubito in ignem inſiliendi actum laudet, ac generoſi animi eſſe praedicet T. I. *pro Merced. Cond.* §. 4. ἐκὼν δὲ μάλα εὐψύχως ἐς τὸ πῦρ ἁλλόμενος. Sed & haec ironice, & alterius nomine cum dicat, mihi non videntur contraria. Cumque & Brachmanum dementiam, & Peregrini aeque rideat, omnino licuit ei dicere Brachmanes eſſe fortiores; ſi tamen ea mens eſt Baylii, oportuiſſe Lucianum in Peregrini facto improbando ſubſiſtere intra vanae gloriae exprobrationem, non vero extenuare ejusdem audaciam aut fortitudinem, contra veritatem, recte judicavit.

D. TILLEMONTIUS in Hiſt. Imperatorum. Tom. II. part. 2. art. 29. p. 707—10. cujus verba ſic verto: „ Celſus philoſophus Epicureus, (qui Eccleſiam ſcriptis oppugnare adgreſſus eſt) tempore Commodi adhuc vivebat, aeque ac LUCIANUS, qui ad eum poſt Aurelii exceſſum miſit hiſtoriam Alexandri impoſtoris, quam ejus rogatu conſcripſerat. (vid. T. 2. Alex. ſ. Pſeudomant. §. 1. & 48.) Ille LUCIANUS & hodie perceleber eſt ſcriptis ſuis, quae ob Linguae Graecae puritatem ſtilumque politum, jucundum, vividum & acuminis plenum, magna cum voluptate leguntur. Sed palam profitetur impietatem, aeque ſubſannans veram religionem, de qua diverſis in locis loquitur, ac ſuperſtitiones Ethnicorum, quas vere ridiculas eſſe demonſtrat. Inde cognomen blaſphemi & Athei traxit, teſte Suida. Namque & philoſophiam Epicuri ſectabatur, ut vid. in ipſius *Lucian.* Pſeud. c. 61. ſive ult. *Phot.* c. 128. p. 309. (quae ab atheiſmo parum diſtat) vel potius neque ulli religioni addictus fuit, neque dogma certum & conſtans fovit, omnia vero ut incerta ac problematica conſiderans, & omnia ridere volens. Quod ipſum adparet ex quatuor verſibus qui tempore Photii ejus operibus praefixi legebantur [jam Epigrammatum primum eſt] Sed quod praeterea ſcripta ejus reddit lectu periculoſa, illud eſt, quod ſaepe non majorem pudori quam religioni reverentiam exhibet.

Oriundus erat Samoſatis in Syria, (vid. T. 2. *Quom. Hiſt.* c, 24.) fortuna tenui, per aliquot tempus cauſſas dixit, (adi T. I. *pro Merced. Cond.* §. ult.) & extrema ſenectute munus Graphiarii praefecti Aegypti accepit, (conf. *pro Merc.* c. 5. 9. & 12.) non aliam forte occaſionem nactus qua paupertatem effugeret (ipſe nos & alia plura ſingularia de ſua vita docet, quae non neceſſaria duximus referre. Vidimus eum ſcripſiſſe canones ſuos hiſtoricos haud ſerius anno Chriſti 166. vitamque Alexandri poſt mortem Marci Aurelii) Itaque non poſſumus ſequi illos, qui ex narratione *Suidae* eum collocarunt in tempus Trajani (Baron. 171. §. 7.) *Suidas* addit referri, eum a canibus diſcerptum interiiſſe, in poenam, quod auſus eſſet cavillari JESUM CHRISTUM (quod forſan ne ipſi quidem daemones umquam ſunt auſi. Nos vero optaremus id teſtimoniis melius comprobatum) Creditur etiam nonnullorum dictum quod Chriſtianus fuerit, haud aliunde natum, quam ex verbo Suidae male intellecto, & ex eo, quod majorem Chriſtianiſmi notitiam habuerit quam multi alii Ethnici. (*Bar.* 171. §. 7.)

Non habemus hiſtoriam quam conſcripſerat de Soſtrato Boeotio philoſopho illis temporibus celebratiſſimo, (vid. *Lucian.* T. 2. Demonact. §. 1.) cujus vita maxime dura fuit atque auſtera, & cujus vice alii contra omnem rationem atque auctoritatem eidem tribuunt vitam Apollonii Tyanenſis, quam Philoſtratus reliquit. (*Voſſ.* Hiſt. Gr. L. 2. c. 15. p. 233. 234.)

****

En-

Eunapius pr. p. 12. 13. adſeverat hunc, qui tam pauca compoſuit ſeria opera, auctorem eſſe vitae philoſophi Demonactis, cujus per longum temporis ſpatium diſcipulus fuerit. Eum omnium quos noverit maximum nobis philoſophum facit. Interim adparet, eumdem tamen modo fuiſſe Cynicum aliquantum humaniorem ac magis politum quam ceteros. (*Luc.* Vit. Demon. c. 3. 4. &c.) Nullam religionem amplectebatur, aut certe nulli ſatis favebat. [Verba Tillemontii erant : *Il avoit peu ou point de religion*, & ut id demonſtret, adlegat *Demon.* p. 547. Ed. Par. i. e. §. 5. T. 2. p. 377. Edit. noſtrae, ſed locum inſpicienti patebit non id dicere Lucianum, ut ad finem hujus vitae oſtendam] quod tamen in eo melioris notae eſt, in eo conſiſtit, quod claro loco natus, (Dem. c. 3.) opibusque eloquentia ac ſcientia inſtructus (ib. c. 6.) interea duram ac pauperem egit vitam, neminem ſibi adſciſcere volens qui ei miniſtraret aut ſerviret. (ib. c. 5.) Sed finis hujus ſplendidae virtutis fuit, quod videns ſe centeſimum fere annum agentem auxilio alterius indigere, nec ipſum ſibi amplius miniſtrare poſſe, fame interire maluerit (c. 65. & 66.) Natus erat Cypri, (c. 3.) ſed vitam transegit Athenis, (c. 11.) ibique obiit magna cum exiſtimatione Athenienſium, tam in vita quam poſt mortem. (ib. c. 66.)

Narratur de eo, quum Athenienſes pugnam gladiatoriam vellent inſtituere, ne Corinthiis hac in re quidquam cederent, ipſum eos monuiſſe, *ut ante quam hoc agerent, aram, quam miſericordiae conſecraſſent, deſtruerent.* (c. 57.) Quumque Imperator ex eo quaeri juſſiſſet, quaenam optime gubernandi ratio eſſet, reſpondit, *pauca loqui, audire multa, & numquam iraſci.* Nullo caſu commovebatur, praeterquam morbis ac morte amicorum, non majus bonum in vita adgnoſcens quam amicitiam. (c. 10.)

Optaremus, pergit Idem, hic enarrare poſſe complura jucunda quae acciderunt, & ad bene inſtituendam vitam utilia, quae Lucianus ſuis operibus immiſcet, & in primis hiſtorias quae ipſius tempore contigere, quasque in dialogo de Amicitia commemorat ; ſed hoc ab inſtituto noſtro longius nos abduceret. In quadam harum hiſtoriarum (T. 2. *Tox.* c. 39.) loquitur de variis bellis Scytharum ad Tanaim habitantium, adverſus ceteros Septentrionis barbaros, maxime contra Boſpori adcolas, quorum Leucanor ac deinde Eubiotus frater nothus eo tempore reges erant. (*Tox.* c. 44. 51. & 54.) Leucanor forſan ſucceſſerat Rhoemetalci, qui erat Rex Boſpori, tempore Antonini. (*T. Ant.* v. p. 20. *Lucian.* Pſeud. c. 57.) Naves quae Lucianum ſervaverant, ut mox videbimus, vehebant Legatos Eupatoris ejusdem terrae Regis, quae in Bithyniam proficiſcebantur ad ſolvendam pecuniam quotannis a ſe debitam, aut ad accipiendam eam quam Romani ipſi ſolvebant : verba enim Auctoris ἐπὶ κομιδῇ, dicto c. 57. *Pſeudom.* [ſed locum diligentius examinanti patebit, non in utramque partem accipi poſſe haec verba] utrumque ſenſum admittunt. Eubiotus in bello contra Scythas dux praeerat omnibus Graecis, ſecundum verba Luciani, (Tox. c. 54.) id eſt, ut exiſtimo, incolis urbium Graecarum Cherſoneſi : idque eorum confirmat ſententiam, qui credunt iſtam regionem paruiſſe imperio Regis Boſpori.

Idem *Tillemontius* eod. T. 2. p. 711. hiſtoriam Alexandri impoſtoris ex Lucian. enarrat, quam ex Noſtro petendam non repetemus, haec tamen ex p. 713. ſeq. ad aetatem Luciani facientia non omittemus : Fama Alexandri mox in Italiam usque delata eſt, & venerabantur eum etiam in aula *M. Aurelii*, ubi patronum habuit Rutilianum, virum primae dignitatis, ſed admodum ſuperſtitioſum, quique eo dementiae proceſſit, ut aetate valde profecta filiam hujus impoſtoris duceret, credens Lunam ejus eſſe matrem. Falſa quae ediderat oracula *Severiano* & *Vindici* ducibus exercituum Romanorum, (*Pſeudom.* c. 27.) auctoritatem ejus non minuebant, in mentibus illorum quos daemon captivos tenuit, quique merebant ut ſpiritui erroris relinquerentur, ut crederent mendacio, quod non receperant ac dilexerant veritatem quae eos ad ſalutem perduxiſſet.

Eo porro inſolentiae progreſſus eſt, ut ab Imperatore veniam rogaret monetae percutiendae

dae quae imaginem ſuam ab altera parte, & Glyconis ab altera referret. Non additur num id obtinuerit. [ſed ex parte obtinuiſſe exiſtimat *Solanus* in nota ad c. 58. *Pſeudom.*]

Fraus tandem deſiit morte impoſtoris — Periit enim ante *M. Aurelium*, (ſi ille idem eſt Alexander) de quo *Athenagoras* p. 29. 30. ait, circa annum 180. conſpici ſepulcrum in area, *grande place* (foro majore) Pariae urbis Helleſponti, in eodemque foro ſtatua etiam erat Alexandri, cui ſacrificabatur ut Deo, feſtaque publica inſtituebantur, ſpe obtinendae ſanationis a variis morbis.

Lucianus tandem accuſare Alexandrum tentavit coram praefecto Bithyniae & Ponti; ſed cum nihil obtineret a praefecto metuente, ne Rutilianum offenderet, non aliam Lucianus de Alexandro vindictam ſumere potuit, quam ejus vitam, poſtquam obiiſſet, ſcribendo. Ibi ſe inimicum ejus profitetur, adeoque accidentia quaedam addidiſſe potuit, quibus hunc impoſtorem magis diffamaret. Ipſius tamen hiſtoriae textus adeo certus atque in vulgus notus erat, ut ſuſpicari non liceat, veritatem ab eo eſſe adulteratam.

Ejusdem Tomi p. 724. *Tillemont.* quaedam de *Lucio Patrenſi* refert, qui auctor fertur Dialogi de mutatione in aſinum, ex quo *Lucianus* aeque atque *Apulejus* ſuam hauſerint narratiunculam. [Sed quum ex *Voſſii* Hiſt. Gr. haec tantum adferat, *Solanusque* & *Geſnerus* in notis ad iſtum Dial. T. 2. p. 566. & 67. hoc aliquanto pluribus dixerint, iſthoc mitto, *Geſneri* ſententiae interim omnino adſentiens, Lucianum iſta ſcripſiſſe; ſtilus enim & ingenium plane reſpondent; ſed fictionem forſan ex altero hauſiſſe, inſertis ſuis jocis, quibus abſurditatem fabulae, & hominum turpes mores ac ſuperſtitionem derideret; licet idcirco laſcivum hoc ſcribendi genus minime probem.]

Biographi ceteri vix quidquam de Luciano ſingulare adferunt; ſed Suidam fere ſolum ſequuntur, vel Bourdelotium a quo circa iter Luciani tamen aliquantum diſcrepat *J. C. Iſelinus* in Lexico univerſali Hiſtorico-Geographico haec referens; quae addere viſum fuit, quia corpus illud Germanice conſcriptum paucorum in manibus eſt: Initio, ait, cauſſidicus evadere ſtuduit; ſed cum lites forenſes ei diſplicerent, philoſophiae ac praecipue oratoriae operam dedit; tumque primo Antiochiam habitatum conceſſit, ac deinde Ioniam totamque Graeciam peragravit, unde in Galliam atque Italiam ſe contulit, ac tandem per Macedoniam in patriam rediit. Ex nonnullorum relatione vitam ad 90. annos produxit, ſcilicet a tempore Imperatoris Trajani, ultra finem imperii M. Aurelii, ſub quo magna in dignitate vixit, praefectusque Imperatorius Aegypti eſt conſtitutus. Fuit quidem ſummi vir ingenii atque eruditionis, ſed nulli religioni addictus, ac ſcurra Chriſtianae Ethnicaeque doctrinae. Fertur quondam Chriſtianiſmum profeſſus, & propter diſſoluram vitam a fide rurſus deſciviſſe. *Suidas* a canibus diſcerptum prodit. Auctores vero unde haec hauſerit *Iſelinus*, adlegat noſce: *S. Hieron.* in catal. *Phot.* cod. 128. *Suidam*, *Voſſ.* de rhetor. antiq. c. 12. de Hiſt. Graec. L. 2. c. 15. *Ablancourt.* & *Jonſ.* de Script. hiſtor. philoſ. l. 3. c. 10. ac *Fabr.* Bibl. Gr. p. 485.

Hoogstratanus vero in Lexico ejusdem tituli, nulla quidem addita auctoritate, eadem habet; hoc tamen de eodem haud ineptum, ſi ea, quae de Philopatri ab antiquiore Chriſtiano ſcripto praedicat, excipias, judicium addens: non ſolum ex maximis ſui aevi ingeniis fuit, ſed & omnis antiquitatis. In operibus ſuis utile dulci miſcere ſcivit, erudire ſimul ac deridere, doctrinamque cum eloquentia conjungere. Perpetuum in ejus ſcriptis videas jocum contra Theologiam Ethnicorum Deorum, vitamque ac mores philoſophorum. In iisdem ſubinde ingentia praebet virtutis exempla imaginesque philoſophiae repurgatae, ubique contemptum vitiorum inſpirans, quae ita deridicula propoſuit, ut odio digna adpareant. Nonnulli credidere eum Chriſtianum fuiſſe; &, ſi Dialogus de Peregrino revera

ab ipso profectus esset, verosimile foret, eum in mysteriis Christianorum fuisse exercitatum: sed hoc opus est antiquioris Christiani, qui Paulum viderat atque audierat, quod Luciano, qui sub Trajano natus fuit, contingere non potuit. Illi qui Lucianum impium ac sine religione nobis descripsere, recte judicarunt, si religionis nomine intellexere Theologiam poëtarum Ethnicorum, aut opinionum philosophicarum portenta. Sed nullo jure impietatis vel Atheismi accusatur, respectu existentiae & cultus veri Dei, quia numquam alterutrum impugnavit.

Henr. Dodwel in Dissert. de *Isidoro Characeno*, quae reperitur in Geograph. veteris Scriptt. Graecis minoribus, Vol. 2. pag. 62. & seqq. adcuratius quam quisquam priorum de aetate Luciani egit; quare haec ex eodem ad verbum descripta inferere non pigebit, quando ait:

Athenaeo paulo antiquior erat, ut puto, *Lucianus*, qui nostrum, ut existimo, advocat *Isidorum* [*in Macrobiis* T. III. p. 218.] Nam a Parthiae finibus aliena non sunt, quaecumque ille ab *Isidoro* mutuatus est, de Persarum novo rege *Artaxerxe*, de *Gosethro* illius fratre, & *Goaese Omanorum*, aliisque *Characis Spasinis* Principibus. Non alium *librum* intellexit *Lucianus*, quam hunc ipsum quem habemus, quamvis illum ipsum legerit multo, quam habemus, *auctiorem*. Nec alium proinde *Auctorem* quam illum, de quo agimus, *Isidorum Characenum*. Hinc rursus intelligimus, *Persarum* regem, de quo *Isidorum* testem advocat, *Artaxerxem* illum intelligi non posse, qui Persarum regum jura in Parthorum ditionem quasi e postliminio revocavit. Hunc certe si intellexisset, *Persiae mansiones*, non *Parthiae* appellavisset, & *Persiae*, non *Parthiae*, Periegesin. Sic enim loqui solent de illo ipso Romanorum aemulo Imperio, Scriptores *juniores*, jure Imperii ad *Persas* translato. Imo, ne is intelligi possit, obstat certe hoc ipsum testimonium *Luciani*. Se quidem ad *senectutem* perveniisse non uno in loco ipse testatur: T. I. *Apol. pr. Merc. Cond.* sub init. πρὸς αὐτῷ ἤδη τῷ Λιακῷ γενόμενον, καὶ μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ (*Charontis* πορθμεῖον intelligit) ἔχοντα. Rursus ib. c. 4. f. ἐν γήρᾳ ὑςάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδόν. Iterum γῆρας causatur c. 10. Sic etiam in *Baccho*, de *senibus*, οἱ κατ' ἐμὲ, c. 6. f. Ibid. suos de *Silemi* senectute jocos in se quadrare fatetur c. 8. In *Hercule Gallico*, *Herculem* illum *Gallorum Ogmium*, quem γέροντα εἰς τὸ ἔσχατον. T. III. c. 1. sibi confert τηλικῷδε ὄντι c. 7. Vereturque ne ad leviora stylum convertens videretur κομιδῇ μειρακιώδη ταῦτα ποιεῖν, καὶ παρ' ἡλικίαν νεανιεύεσθαι. ib. Tum χαλεπὸν γῆρας c. *eod.* a *junioribus* sibi exprobratum esse fingit, & se ἡλικιώτην τῆς εἰκόνος, illius nempe, quem dixi, *Herculis* agnoscit, & ὑποπόλιον γένειον. Additque denique: ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμαυτοῦ.

Hac demum aetate studiorum suorum mercedem reportavit *Lucianus* ἀρχὴν quandam sub *Caesare*, de qua hac egit *Apologia*. Eam *Aegyptiacam* fuisse testatur T. I. *pro Merc.* c. 12. Et T. III. *Soloecist.* c. 5. *Procuratoriam* fuisse innuunt verba *Apolog.* οἱ τοιαῦτα ἔθνη ἐπιτροπεύοντες T. I. c. 11. Jus etiam dixit, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν imposuit. *ib.* De *fisco*, ut opinor, quod a *procuratoris* officio alienum non erat. Sed *majorem* praeterea habuit dignitatem quam fuerit illa *Procuratoris*, quaeque a *principis* persona illum *abesse* non pateretur: τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἀπαξαπάντων ὑπομνήματα γράφεσθαι, καὶ τάς τε ῥητορείας τῶν δικαιολογούντων ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τοῦ ἄρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφέςατον ἅμα καὶ ἀκριβέςατον σὺν πίςει τῇ μεγίςῃ διαφυλάττειν καὶ παραδιδόναι δημοσίᾳ πρὸς τὸν ἀεὶ χρόνον ἀποκειτομένας. ib. c. 12. Itaque stipendium accepit, non ἰδιωτικὸν, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως. ib. Et quidem illud πολυτέλειαν. Nempe τῆς μεγίςης ἀρχῆς quodammodo κοινωνὸς, ib. c. 12. p. 721. Quia scilicet principis ipsius negotia aulica tractabat. Erat ergo tum etiam in *Aegypto Princeps* ipse, sub quo *Commentarios* publicos confecit *Lucianus*. Annus erat, ni fallor, Aerae nostrae 202. quo *persecutionem* in *Christianos* decrevit *Septimius Severus*, & quo scripsit, hac occasione in Christianos *Philopatridem* ipse *Lucianus*. [non scripsisse, quoties dicendum est?]

Edi-

Edidit enim edictum illud *Severus Alexandriae*, teste *Spartiano*, in Sever. c. 47. quem nos potius credimus fuisse *Lampridium*. Nam praevias huic *persecutionis Christianorum* nuptias memorat testis horum temporum exceptione major *Theophilus Antiochenus* ad *Autolyc.* quod nescio quorsum commodius retulerimus, quam ad scurrae celeberrimi *Philopatridem*, si minus *solam*, at saltem cum aliis *minoris* notae *Comoedis Antiochenis*. Comicae enim lasciviae infamia Urbs utraque inclaruit, tam *Antiochiae*, quam *Alexandriae*: *Antiochiae* in *Julianum* Apostatam, *Alexandriae* in *Caracallam*. [sed non tam sero, collocandum Lucianum mox videbimus]

Erat certe *Alexandriae*, ut videtur, *Lucianus*, cum scriberet *Philopatridem*. (T. III. *Philopatr.* c. 22.) Hoc e nomine mensis colligimus *Mesori Alexandrini*, non *Syri*, non *Graeci*, non *Romani*. Hostes quidem *Persas*, & Regiam *Susa* nominat *Lucianus* pro *Parthis* & Regia illorum Urbe *Ctesiphonte*. Nempe quia stylum affectat *Comicum* e veterum Poëtarum *Atticorum* aliorumque laciniis, quibus ignoti *Parthi* atque *Ctesiphon*. Habet ipse *Lucianus* exempla similia in Libro, *quomodo scribenda sit Historia*, coaevorum scil. Scriptorum, qui pro *Parthorum* nomine *Persarum* nomen reposuerint. Hinc ergo belli *sedes* vel *tempus* intelligi non potuit. Facitque illa affectatio ut difficillimus fuerit *Lucianus* in *coaevis Historiis*, quod raro admodum *res* vel *homines* iisdem *nominibus* appellarit, quibus tum *vulgo* appellari solebant. Idem autem cum *Arabas* hostibus accenset, facit, opinor, ne quis alius *Princeps* praeter *Severum* intelligi possit. Bellum enim designavit in *Arenos Arabes*, quos nemo Principum *Romanorum*, quod meminerim, aggressus est, a temporibus *Trajani* usque ad *Severum*, uterque autem satis infeliciter. Sed melius *Severus*. Et quidem *mala* illa *Christianorum* mundi *finem* in dies exspectantium de Republ. Romana *auguria*, quae perstrinxit in *Philopatride Lucianus*, causam *Persecutioni* dedisse verisimillimum est, quae *Christiani* nominis *hostes* pro argumento animi in *patriam* infensi alienique habuerint. Tanti erant certe hoc ipso tempore Christianorum metus, ut *Judas* decimum *Severi* annum pro *Danielis συντελείᾳ* habuerit, ap. *Euseb.* H. E. VI. 7. S. *Hieronymi* de Script. Eccl. in *Jud.* & *Chron.* Non est certe cur hoc miremur in Principe *saevissimo*, eodemque *Astrologiae ominumque* studiosissimo. Satis autem erat *Luciano* ad illam, de qua loquitur, *senectutem*, si fuerit *sexagenario* major. Ea certe aetate suum fuisse dicit *Hermotimum* T. I. c. 13. & seqq. item *ib.* c. 77. Sic autem de eo postea: γέρων ἤδη, καὶ πάντως ἡδέως ἔξωρος ἦν, καὶ τὸν ἕτερον πόδα φασὶν ἐν τῇ σορῷ ἔχειν. c. 78. f. Verba fere ipsa sunt quibus *suam* ipse tum *senectutem* descripserat. Erat certa aetas illa ἀμογήροντος, illius nimirum qui *primam* senectutis metam fuisset ingressus. Hoc anno *veteranis* honesta *missio* erat. Hoc anno a *muneribus* Reip. gerendis excusabantur. Ut proinde *sera* esset *honorum* merces, cum alii a *capessendis* honoribus *excusarentur*. Ego tamen illo anno paulo *seniorem* existimo *Lucianum*. Illius *aetatem* ita colligo. Erat, ut fatetur ipse, cum scriberet *Hermotimum*, quadragenarius, c. 13. Scripsit autem, ut suspicor, in gratiam *Avidii Cassii*, ut studium *philosophiae*, quo flagrabat *Marcus*, viro *principe* indignum ostenderet. Sic *Marcum Cassius annum philosopham* appellaverat, & *Dialogistam*, Vit. *Avid. Cass.* c. 2. 3. cum aliud praeterea nihil haberet quod objiceret. *Marcus Antoninus*, inquit, *philosophatur*, *& quaerit de clementia*, *& de animis*, *& de honesto & justo*, *nec sentit pro Republica*. Hunc ergo traducit *Lucianus* in persona *Hermotimi Clazomenii*, cujus *animam* pro arbitratu suo e corpore egredi solitam fabulantur *Musicae Encom.* p. 376. Ed. Graev. Fingit nimirum in *Marco* jam agere illam ipsam *Hermotimi* animam. Et certe personam non *suam* agit in hoc *Luciani* dramate *Hermotimus*, sed *Marci*. *Stoicum Hermotimum* facit *Lucianus*, ut fuit *Marcus*. *Sexagenarium* illum facit, *majoremque* natu quam fuerit *Marcus*. Hoc, ut videtur, consilio, ut personam senis *elementarii* sustineret, quod *Marco* objectum *scholas philosophorum* frequentanti plus quam quinquagenario. Egit tum annum *aetatis* LIV. Paulo tamen ab exemplo *Marci* in *aetate*

diſceſſit, ne illum videretur *dedita opera* deſignare, & quod *aetas* illa, quam dixi, magis ad *ſenectutem* videretur accedere. Sed quod converſus tandem *Hermotimus pallium philoſophicum* exuit, induitque *purpuram*; hoc certe eo ſpectabat, ut ſimiliter *philoſophi* perſonam *Marcus* exueret, indueretque illam, quam *Respubl.* contulerat perſonam *Principis*. Sic enim perſonatus *Hermotimus*, (*Hermot.* plane ad fin.) τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα μεταμφιάσομαι, ὡς εἰδῆτεν ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεστιν. Spectat eodem, quod in *Hermotimo Philoſophiam* omnem damnat, cum tamen in *Demonacte*, & alibi *abuſum* tantummodo *Philoſophiae* perſtringat, non veram *Philoſophiam*. Nempe quia *cauſa* ipſa quam agebat in *Marcum*, hoc ab eo exigebat, in quo nihil habebat quod reprehenderet *alienum* a praeceptis caſtigatiſſimae *Philoſophiae*. Eodem denique ſpectare cenſeo Dialogum, *de fide calumniis non facile adhibenda*. Nempe ut ſe muniret in illos qui, *Caſſii* cauſſa profligata, *Luciani* illam, quam dixi, ſententiam ex illius *Hermotimo* collegiſſent. Animum certe ſibi *conſcium* ipſa illa arguit *Apologia*, quae verſatur in *univerſalibus*, nec ad *cauſae* meritum penitus examinandum deſcendit. Sic ergo illo ipſo *anno*, quo defecit *Caſſius*, Hermotimum ſcripſerit *Lucianus*, annumque adeo egerit vitae, ipſo teſte, *quadrageſimum*. Itaque poſt *mortem Veri*, *media hyeme* 169. aerae noſtrae *Chriſtianae*, cum *Tribunitiam Poteſtatem* IX^m. haberet ipſe *Verus*. Et tamen *ante* annum 173. ſi *Marci* gener fuerit *Pompejanus*, quem in *ſequentem* annum Cos. deſignabat *Marcus*, cum de Caſſii cauſa ageretur. Sed alius fuerit oportet. Nam Coss. anni 175. defecit Caſſius, cum, metu *Caſſii*, *Roma* accerſeretur *Commodus* ad *virilem togam* in *limite* recipiendam. Cum *Tribunitiam Poteſtatem* daret pater impetratam a *Senatu*. Hinc enim certe numerantur *Tribunitiae Commodi Poteſtates*. Sic *natus* fuerit *Lucianus* anno aer. Chr. 135. Deſiit ludum *literarium* frequentare ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσηβος. Somn. p. 1. ἀντίπαις p. 11. κομιδῇ μειράκιον, *Bis Accuſ.* p. 231. Eſt autem *Luciano* μειράκιον, qui *annos* natus eſſet XIV. praeter propter, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν. *Philopſeud.* p. 333. Ἐξ ἐφήβων autem qui ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη. ib. p. 344. Πρόσηβος ergo qui illa *aetate* paulo *inferior* erat. Sic tamen ut eam *proxime* attigerit: Ἀντίπαις propterea ſeu βούπαις appellandus, quod pueri aetatem nondum *egreſſus* eſſet, quae Romanorum erat *adoleſcentia*. Notae hae in *annum* conveniunt aetatis $\frac{14}{15}$ aerae *noſtrae* 149. quo *patriam* reliquerit *Lucianus*, & *peregrinationes* verſus *occidentem* ſuſceperit, *rhetorices* ſtudiis deinceps initiandus. Tum *barbare* loquebatur, lingua *Aſſyriaca*, *Candyn indutus*, *neſcius quo ſe verteret*, *Bis Accuſ.* p. 231. Conveniunt ſatis accurate cum hac *Luciani* aetate reliqua ejusdem *tempora*. Proximis aderat *Olympiis*. Olympiadis nimirum 233. quae anno aerae *Chr.* 153. celebrata eſt. Prima enim erant *Olympia* eorum quae *quater* tum viderat *Lucianus* cum ſcriberet de morte *Peregrini*. Et quarta proinde *Olympia* ante illa quibus ſe combuſſit *Peregrinus*. de morte Peregrin. p. 583. Tum *comitem* navigationis ipſum habuit *Peregrinum*. Tum venit e *Syria Lucianus* p. 589. Poſtquam evagatus fuiſſet per *Ioniam*. Bis Accuſat. p. 231. Egerit ergo tum *Lucianus* annum vitae $\frac{14}{15}$. Sic *tria*, quibus poſtea aderat, *Olympia* in annos vitae convenient $\frac{14}{15}$ $\frac{15}{16}$ $\frac{16}{17}$ *Chriſti* autem 157. 161. 165. Ante annos, quam ſcriberet Hermotimum, XV. πρὸ πεντεκαίδεκα σχεδὸν ἐτῶν, ad *Philoſophiam* illum hortatus fuerat πρεσβύτης quidam, quem ille ὑπ' ἀνοίας καὶ νεότητος contempſit. *Hermotim.* p. 521. *Aetatis* ſuae anno $\frac{14}{15}$. *Chriſti* 160. Anno autem *aetatis* ſuae $\frac{15}{16}$ *Chriſti* 163. in *Ionia* audit *Hiſtoricos* de rebus primis *Veri* auſpicio geſtis in *Armenia* adverſus *Vologeſum* recitantes: *Quom. ſcrib. ſit Hiſt.* de *peſte Niſibi* orta, ab *Aethiopia* & *Aegypto* ἐς τὴν βασιλέως γῆν πολλὴν progreſſa. Locum autem Ioniae quo praecipue verſatus eſt, Epheſum fuiſſe, colligimus e *Pſeudologiſta*. p. 437. 444. Anno aetatis $\frac{16}{17}$ Chriſti 166. ſcripſit librum *Quomodo ſcribenda eſſet Hiſtoria*. Poſt συνεχεῖς νίκας p. 601. *Lucii* nempe *Veri* Imperatoris, unde *Armeniacus*, *Parthicus* & *Medicus* appellatus eſt, & *Imp.* II. III. IV. ἁπάντων ἤδη κεχειρωμένων. p. 604. Cum tamen nondum triumphaſſet p. 624. Quae *hujus anni* notae ſunt. Jam erat in *Ionia*. p. 611. Πρώην in *Achaja*

ja ib. *Corinthi* p. 614. Quod ſcilicet *Olympiis* ſuperiori anno interfuiſſet. *Peſtis* adhuc τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἱρουμένοις. p. 612. Quae tamen *Verum* redeuntem *Romam usque ſecuta eſt*. Capitolin. *Ver.* c. 9. *Vologeſum* praeterea memorat p. 612. 615. 624. Osroëm. p. 615. *Priſcum* ducem, p. 616. *Hujus* nimirum *Belli* nomina. Hoc *primum Opus* ſcripſit, ni fallor, *Lucianus*. Simili enim argumento eſt uſus, cur etiam *ipſe* manum calamo admoveret, quo & *Juvenalis*, a *multitudine* eorum ducto, qui *Veri* cum *Parthis* bellum deſcribendum ſuſceperant. Nec vero ullum *alterius* generis ſcriptum a ſe editum fuiſſe innuit, aut *novum* ſibi fuiſſe ſcribendi duntaxat *Argumentum*, aut *Hiſtoriam* a ſe illorum exemplo ſcribendam. Imo alienum ſe ab illo Argumento ſatis aperte profitetur. Nam quod *veram*, quam appellat, *Hiſtoriam* pro ſtyli *Hiſtorici* exemplo ſcripſerit, in eo *luſit* tantummodo, & pro more ſuo *cavillatus* eſt. *Satyra* enim illa verius in *Hiſtoricos*, quam *Hiſtoria*, appellanda erat. Cum ſcriberet in *Indoctum divitem*, P. 386. ait quidem fuiſſe quendam, qui χθὲς καὶ πρώην *Peregrini* baculum emiſſet, cum quo in *ignem* inſiluiſſet ipſe *Peregrinus*, quod fieri potuit *multis* a *morte* Peregrini *annis*. Et certe *Regem* tum memorat *unicum* p. 390. duntaxat παιδείαν τιμῶντα, cui *luxus* diſpliciturus erat, qualis certe nullus erat poſt *Marcum* usque ad *Severum*. Tum *pauper* erat ipſe *Lucianus*, p. 380. nondum *ſtipendium* πολυτέλεστον adeptus. Tum adhuc *Syrus* p. 388. necdum, ut poſtea, in illuſtrem aliquam *Graecam* civitatem adſcitus. Certe poſt annum *Aer. Chr.* 169. quo diſceſſit *Lucius*. Forte poſt *caedem Caſſii* A. D. 175. cum in *Orientem* veniret *Marcus*. Hinc ergo ſequitur annum fere 90.^m attigiſſe *Lucianum*, ſiquidem *eousque* ſuperſtes fuiſſet, cum iniret *Alexander Severus*. Ea autem certe *aetate* eſſe non potuit, cum ſcriberet de *Macrobiis*, quo opere noſtri meminit *Iſidori*. Alioqui certe *ſuam aetatem* non tacuiſſet, qui *Juniores* ſeſe multos *Macrobiis* accenſuit. Vidit ille ſenem *Demonactem* & cum eo verſatus eſt, qui *Epicteto* familiaris erat liberto *Epaphroditi* ſub *Nerone*, & quem nos alibi ſub *Hadriano* periiſſe probavimus. Diſſ. de Aet. Peripli Mar. Euxin. n. 10. 11. A fine enim *Neronis* A. D. 68. Ad primum *Alexandri* annum A. D. 222. ſpatium eſt annorum plus quam 150. *Pii* certe Imperio non admodum provecto (qui A. D. 138. coepit) *Lucianum inclarniſſe* multa docent, antea proinde *natum*. Illum ergo *Artaxerxem* non potuit videre *Lucianus*, nedum ſcripta *Iſidori*, quibus mentio fuerat *Artaxerxis*, ſiquidem *Artaxerxi* par aetate fuiſſet non *Iſidorus* ipſe, ſed parentes duntaxat *Iſidori*. Itaque quam certum eſt *noſtrum* eſſe *Iſidorum* quem teſtem advocat *Lucianus*, tam certum etiam eſſe neceſſe eſt alium eſſe ab eo, quem vicit *Alexander Severus*, *Artaxerxem Perſarum* regem, quem in *Iſidoro* reperit *Lucianus*. Huc usque *Dodwellus*, cui ſubjungimus, quae ad illius dicta commentatus eſt M. V. LA CROZE in Miſcell. Berolin. Societatis Regiae, part. 1. pag. 27.

Inter eos ſcriptores Graecos qui aetatem tulerunt, vix ullum eſſe ferme contenderim, qui tot ac tantis ſe dotibus ingenii lectori commendet, atque Lucianus, etenim ſive ad rerum varietatem & copiam animum attenderis, ſive ad feſtiviſſimos ſcriptoris elegantiſſimi jocos, & incredibilem in exagitandis vulgi & Philoſophorum opinionibus ingenii & orationis amoenitatem, nihil, opinor, erit, in quo eum ullo veterum inferiorem affirmare poſſis. Itaque non nunquam ſubiit admirari, cur in tanta Criticorum copia, quos ab inſtauratis litterarum ſtudiis floruiſſe novimus, nemo inventus ſit praeter Tanaquillum Fabrum, aliosque oppido paucos, qui in eo ſcriptore adornando ſupra Grammaticas obſervationes aſſurgere conati ſint. Latent haud pauca in Luciani ſcriptis, idonea rebus hiſtoricis illuſtrandis; quod hic brevi & properato ſpecimine demonſtrare conſtitui.

Edidit nuper vir inſignibus eruditionis & humanioris litteraturae monumentis merito celeberrimus, Henricus Dodwellus, diſſertationes in minores Geographos a viro Clariſſimo Johanne Hudſon Oxoniae editos, in quibus de eorum aetate, qui veterem Geographiam ſcriptis ſuis illuſtrarunt, accuratiſſime diſputat. In ea autem quae eſt de Iſidoro Characeno

To-

Tomo ſecundo Geographorum, Luciani aetatem & res geſtas, occaſione data, ex ipſis elegantiſſimi ſcriptoris lucubrationibus, ita illuſtrare aggreditur, ut ea in re ante eum nihil adhuc actum eſſe videatur. Sane licet vir Eruditiſſimus ſemel & iterum fortaſſis (*a*) a vero aberraſſe cenſeri poſſit, multa tamen ſunt quae in medium profert, quibus res & aetas Luciani extra omnem controverſiam temporibus ſuis aſſignantur.

Vereor tamen ut facile eruditis approbet ingenioſiſſimam conjecturam, qua Luciano Hermotimum Dialogum ſcriptum eſſe contendit, ut Avidio Caſſio blandiretur, & philoſophicos Marci Aurelii mores ſale ſatyrico defricaret. Quaecumque ab eo eam in rem afferuntur, ingenio quidem & eruditione Clariſſimi auctoris lectorem alliciunt; at in re ſatis obſcura, vim & evidentiam demonſtrationis non habent. Avidium tamen Caſſium, (*Gallican. pag.* 453.) Luciani popularem, teſte Dione, & a Marco Aurelio Syriacis legionibus praefectum Samoſatenſi noſtro innotuiſſe, per ſe omnino veroſimile videtur: mihi etiam permulta animadverſa ſunt, quae Lucianum inter Avidii Caſſii familiares cooptatum aliquando fuiſſe propemodum perſuadeant. Etſi enim celeberrimi iis temporibus Caſſii nomen raro in Luciani (*legitur in tractatu quomodo conſcribenda ſit hiſtoria, pag.* 624.) lucubrationibus appareat, non nunquam tamen tacito nomine non obſcure Caſſius apud eum ſignificari videtur. Crediderim ſane Lucianum tota illa προσλαλιᾷ quae eſt de lapſu inter ſalutandum (*b*), ipſum Avidium Caſſium adulari, & modeſte excuſare vocem ὑγιαίνειν, apud eum in matutina ſalutatione alieno tempore uſurpatam. Hominem certe in praecipua dignitate conſtitutum arguunt haec Luciani verba: (*pag.* 500. & 501.) Νῦν δὲ καὶ ἔωθεν καὶ μετούσης ἡμέρας, καὶ νύκτωρ ἀεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον καὶ μάλιϛα ΤΟΙΣ ΑΡΧΟΤΣΙΝ, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν ὅση καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθαι τοῦ σώματος. *Nunc vero & mane meridie noctuque bene valere ſemper neceſſe eſt: imprimis vero principibus vobis, qui multa negotia geritis, eoque ad multa ſano corpore opus habetis.* Sunt & alia quaedam, quae in eadem oratione Avidium Caſſium innuere videantur, cui, antequam a Marco defeciſſet, jam Lucianus, ut puto, adhaeſerat. Ejusdem praeterea σύνεσιν καὶ ἀνδρείαν καὶ μεγαλόνοιαν a Luciano (*pag.* 489.) commendari opinor in Apologia pro mercede conductis, quae circa ea tempora ſcripta eſt, quibus jam Avidius cum exercitu ſuo defecerat. Haec enim non abs re mihi colligere videor ex his Luciani verbis, in quibus jactat ſpes ſuas, & mercedem fidei in Avidium, in cujus partes Syros omnes conjuraſſe Dio apud Xiphilinum (*pag.* 491.) teſtatur. Καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως, οὐ σμικρὸς οὐδὲ οὗτος, ἀλλὰ πολυτάλαντος, καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δὲ οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, ΕΙ ΤΑ ΕΙΚΟΤΑ ΓΙΓΝΟΙΤΟ, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτραπῆναι, ἢ τινας ἄλλας πράξεις βατιλικάς. *Deinde non a privato, ſed ab Imperatore mercedem accipio, eamque non exiguam, ſed multorum talentorum. Poſtea, ſi quod par eſt contigerit, ſpes non inanis eſt, fore ut alicui provinciae praeficiar, aut imperatorium aliquod mihi negotium demandetur.* Hinc manifeſto ſatis apparet ſtuduiſſe novis rebus una cum Avidio (*Capitol. in Marc. & Volc. Gallic. in Avidio Caſſio.*) ſuo Lu-

(*a*) Clariſſimus Dodwellus Hermotimi nomine Marcum Aurelium vult intelligi, qui tamen in Luciani Dialogo pag. 514. ſe anno aetatis XL. philoſophari coepiſſe profitetur, quod ſane de Marco Aurelio (*Capitolin. in Marco Antonino Philoſ. c.* 1.) *in omni vita philoſophante viro*, dici non potuit. Tribuit praeterea idem Dodwellus Philopatrim Dialogum Luciano, qui tamen Dialogus ab ejus ſcribendi ratione immane quantum abit, & propterea τολύσθαι veteribus Criticis merito annotatur. Credidit poſt alios non paucos Vir incomparabilis Hugo Grotius, (*in Pſalm. CIV.*) ſcriptum fuiſſe Philopatrim imperante Trajano: verum id de eo ſcriptore dici non poteſt qui Artemidori Daldiani Ὀνειροκριτικὰ laudat. (p. 775.) Ego ad Aureliani Imperatoris tempora, adeoque diu poſt Luciani aetatem referendam eſſe ejus Dialogi ſcriptionem aliquando demonſtraturus ſum.

(*b*) Πρὸς Ἀσκλήπιον, id eſt ad quendam Aeſculapium ſcriptam fuiſſe credidit Bourdelotius. At male intellexit ultimam τῆ προσλαλιᾷ periodum, quae non Aſclepium, quem hic ſibi finxit Bourdelotius, ſed ipſum Aeſculapium Medicinae inventorem alloquitur. Neque id obſervarem, niſi nuper Bourdelotii lapſum viro cuidam celebri & erudito fraudi fuiſſe animadvertiſſem.

Lucianum; nec post ejus fata futurum fuisse superstitem, nisi Marcus Aurelius clementissimus principum, in quemquam Cassianorum saeviri vetuisset.

Laudavit uno & altero eleganti Dialogo Lucianus principem feminam, uxoris Abradatae Xenophontei cognominem, Pantheam videlicet nomine, quam Bourdelotius (*in notis ad imagines Luciani.*) eandem esse cum Abradataea, lapsu plane joculari affirmat. Eam ego Avidii Cassii uxorem fuisse conjicio, antiquis quibusdam historiarum scriptoribus memoratam, qui tamen ad unum omnes nomen ejus reticuerunt. Quae mea opinio, hisce potissimum nititur argumentis. Pantheae illius in Dialogo Luciani nomen certe fictitium non est, & eam mulierem innuit, quae uxor esset Romani Imperatoris. Ita eam τὴν βασιλεῖ συνοῦσαν Lucianus (*Tom. 2. pag. 7.*) appellat, eamque quam decuit Imperatorem virum bonum & mansuetum inter cetera felicitatis instrumenta numerare (*pag. 15.*) Ἔπρεπε δὲ καὶ τῷ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν εὐδαιμονῆσαι, ἵς ἐπ' αὐτοῦ καὶ Φῦναι γυναῖκα τοιαύτην, καὶ συνοῦσαν αὐτῷ τοῦδε αὐτόν. *Conveniebat enim ut Imperator qui vir bonus est & mansuetus, hujus etiam boni possessione una cum aliis quae jam habet, bearetur, ut nasceretur ejus aetate mulier hujusce modi, quae cum eo matrimonio conjuncta, ejus amore flagraret.* Unde manifestum est, in utroque horum Dialogorum contubernalem Imperatoris laudari, quae & Panthea dicta sit, & a pulchritudine & ab animi moderatione merito commendata. Quam Pantheam cum neque historiarum scriptores, neque inscriptiones ullae, neque numismata commemorent, Avidii Cassii, cujus nulla hujusmodi monumenta supersunt, uxorem fuisse prope adducor ut credam. Neque enim ulla fuit Luciani (*pro imag. pag. 29.*) temporibus eo nomine mulier quae Graeca esset, Romani Imperatoris conjux, & Abradatae Xenophontei uxoris cognominis. Haud enim facile animum induxerim ut credam Pantheam nostram eam concubinam fuisse Marci Aurelii, (*Capitolin. in Marco Antonin. Philos. sub finem.*) quam ille sibi post Faustinae mortem adscivit, procuratoris uxoris suae filiam, ne tot liberis novercam superduceret. Ei tamen sententiae forte favere videbuntur supra memorata verba Luciani, in quibus Imperatorem Pantheae maritum a bonitate & mansuetudine morum commendat; quae dotes ut Marci Aurelii propriae sunt, ita ab iis quae de Cassio scriptores antiqui retulerunt, abhorrere videntur. Verum quis nescit immanes etiam tyrannos enumeratione earum virtutem interdum commendari, a quibus communi hominum sensu alieniissimi judicantur? At alia sunt quae impediant quo minus Pantheae nomine, Marci concubinam intelligi putem. Haud puto, vixit in tanta rerum affluentia concubina modestissimi Imperatoris, neque in eam convenire dixerim & Eunuchos & milites, quos se in Pantheae comitatu Lucianus (*pag. 7. & 24.*) vidisse commemorat; ut taceam laudatam in ea morum in summa rerum amplitudine moderationem; quae sane omnia in eam mulierem cadere videntur, quae legitimo connubiorum jure deducta esset in torum illius, qui aut Imperator foret, aut imperatoriam sibi dignitatem vindicare aggrederetur.

Longior fui quam putaram in exigui momenti rebus. Multo plura & forte meliora supersunt commodiori occasione dicenda. Lucianum tamen dimittere animus non est, antequam rem, ni fallor, aliis indictam de Alexandro Pseudo-Propheta Abonotichitarum attigero. Prolata sunt jam olim in medium a viris doctissimis ea numismata quae aetatem tulerunt, in quibus redivivus ille Paphlagonum Aesculapius Glycon, ad eam plane formam exactus est, quam Lucianus in Pseudomanti descripsit. At nemo animadvertit eam fraudem quae, Luciano narrante, Marco Aurelio facta est in Germania contra Marcomanos & Quados bellum gerenti, in columna Antoniniana accurate depictam exhiberi. Eam hic ego cum ipsa narratione historiae ex ipso Luciano desumta, a Collega meo conjunctissimo harum rerum intelligentissimo depictam exhibeo; [*quam & nos hic excudi, & addi curavimus*] ut inde manifestum sit, tum quanta in rebus historicis Luciano fides haberi possit,

****

tum

tum quantum utilitatis rei litterariae sit accessurum, si quis in criticam historicam lucubrationum Luciani sedulus investigator incubuerit. (*Lucian. Pseudom.* p. 775, 776.)

Cum jam sibi non mediocrem in Regiam, aulamque Caesaream aditum patefecisset ingressumve; ad celebrem virum Rutilianum, vigente Germanico bello mittit oraculum, quo tempore DIVUS MARCUS (θεὸς Μάρκος) *cum Marcomanis & Quadis confligebat. Jubebat autem oraculum ut duo leones cum multis aromatibus magnificisque victimis in Danubium immitterentur.* Sed praestat ipsum oraculum referre.

Istri gurgitibus celsi Jovis imbribus aucti,
Injiciant binos Cybeles edico ministros,
Ortas monte feras, tum quas alit Indicus aër
Flores atque herbas bene olentes; moxque futura est
Et victoria, pax & amabilis & decus ingens.

His factis ut praescripserat, leones cum regiones hostium enatassent, barbari tanquam canes peregrinosve lupos fustibus confecerunt. Tum protinus nostrorum magna strages est edita, viginti ferme millibus simul extinctis. Deinde secuta sunt ea quae Aquileiae contigerunt, quum parum abfuit quin illa urbs caperetur. [Sic la Croze verterat, Graeca etiam praemittens, quae omisi, quia ex Luciano peti possunt]

Voluptati futo erit hic rem uni Luciano memoratam Graphice depictam agnoscere, tranantes videlicet e superiori narratione leones, & ipsum Marcum Imperatorem summi Pontificis officio fungentem, & praecepta in oraculo aromata in ipsa Danubii ripa adolentem. De eo tamen vulnere, τραῦμα vocat Lucianus, Romanorum exercitibus a Germanorum copiis illato, frustra aliquid apud eorum temporum scriptores quaesiveris, deperdita jam dudum Dionis ejus aevi historia, unde procul dubio Luciano maxima lux affunderetur. Verum de his forte alias uberius agam, ut de Christianismo & apostasia Luciani, cujus vestigia quaedam mihi aliquando visus sum in ejus scriptis observare, quae modo investigare non licet, ut & multa alia quae in eo scriptore ad veterem historiam pertinent, nemini adhuc Criticorum memorata.

Huc usque *Crozius*. Tempus est nostram sententiam paucis addere.

LUCIANI *patria* satis constat, eamque jam satis audivimus. Educationis initia quoque satis ipse refert T. I. *Somn.* Transitum ab opificio ad studia liberalia *ibid.* Iter quod eorum caussa suscepit, ex vita a *Bourdelotio*, subjectaque nota Fabricii; satis quoque notum Athenas se profectum ad Graeca discenda. *Tox.* c. 57. In Macedoniam T. I. *Aët.* c. 7. Qui caussidicorum gregem deseruerit, ob fraudes & mendacia, I. *Piscat.* c. 29. p. 598. & ad philosophiam transierit, & hoc alios bene observantes audivimus. vid. T. I. *pro Merc.* c. ult. De *aetate* nondum confectum negotium; quare hoc experiamur quantum licet ex ipso elicere; dein de Christianismo deserto & Atheismo, quem objiciunt, ingenioque & moribus ejus disquiramus.

AETAS facilius & adcuratius ex scriptis ejus erueretur, si Dialogos haberemus hodie eodem ordine ac serie dispositos, qua ipse eos conscripsit; cum vero ad extremam se jam fere senectam perveniisse testetur in T. I. Differt. *pro merced. conduct.* c. 1. & 4. ut satis jam adlegatum supra; in sequente vero Dial. *Hermotimi* c. 13. se quadraginta annos natum diserte dicat, perversio ordinis facile patet, aeque atque ex aliis locis, haud aliunde nata, quam quod diversis temporibus singuli libelli prodierint, prout scribendi materies subnascebatur. Juvant tamen ejusmodi aetatis suae commemorationes. Potissimum autem aetas Nostri cognoscitur ex *personis* quas ut aequales adloquitur, aut paullo ante se defunctas indicat; ex *auctoribus* quos adlegat, quorum catalogum diligenter conscriptum subjunximus, & ex *factis historicis* quae se vivente contigisse memorat.

Praecipui autem aequalium aut proxime antecedentium quos memorat virorum, sunt:

Ale-

Ex Columna Antonina Bellorii, Tab. XIII.

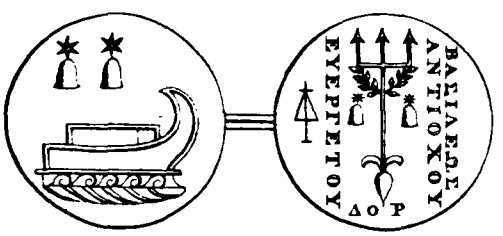

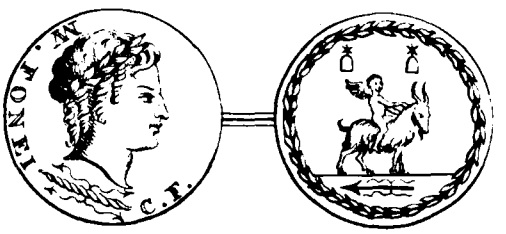

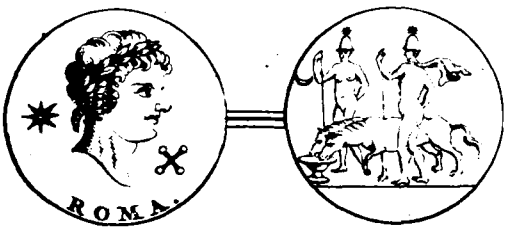

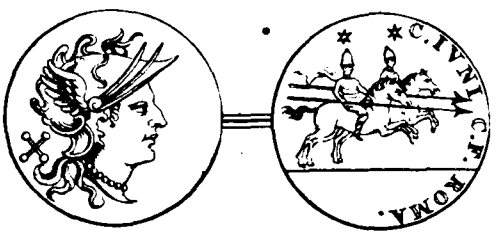

Tom. I. pag. 282.

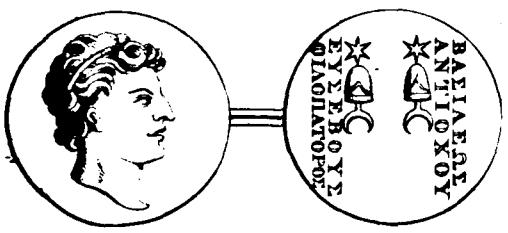

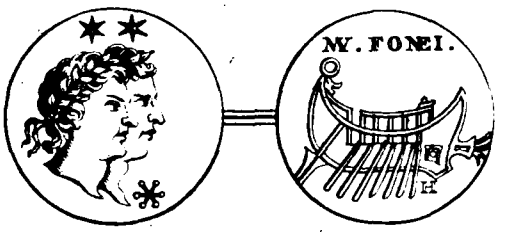

Alexander impoſtor, *Apollonius Thyanenſ.* T. 2. *Alex.* c. 5. & not. 27. *Arrianus*, (T. 2. *Alex.* c. 2. p. 209.) *Celſus*, (ibid. c. 1. p. 207. & not. *Sol.* item c. 17. & 21.) *Cronius* (de quo *Geſn.* ad *Peregr.* c. 1.) *Demonax*, *Epictetus*, *Herodes Sophiſta*, T. II. p. 384. *Paetus Medicus*, (qui vivus memoratur, *Alex.* c. 60.) *Peregrinus*, (ejus mort. T. III. p. 325. ſeqq.) *Quintillius*, (ad quem Macrobios ſcripſit. T. III. p. 208. ubi conf. not. *Sol.* annum Chriſti CLXXI. indicantem.) *Rutilianus*, (*Alex.* c. 30.) *Sabinus*, (T. I. *Merc. Cond.* 1. & *pro merc.* c. 15.) *Soſtratus*, ut ceteros mittam ab *Jonſio* ſupra jam indicatos. Ex his omnibus liquido adfirmari poteſt, veriſſimum eſſe, quod Cl. *Hemſth.* in praef. Pollucis ſtatuit, floruiſſe Lucianum ſub Antoninorum & Commodi imperio, ob rationes ex vita Alexandri Pſeudomantis jam adlegatas. Ipſum autem annum nativitatis ac mortis Luciani definire eſt ἀδύνατον, illud tamen, quantum colligere ex ipſo potui, propius jam ſtatuere poſſum, vixiſſe Noſtrum ab anno Chriſti CXX. ad CC.

Sed incipiamus ab Epicteto cum noſtri tempore comparando. Hic ſi ad Marci usque tempora vixerit, ut *Menag.* ad Laërt. T. 2. pag. notar. 1. ex *Suida* & *Themiſtio* adſerit, (vid. *Themiſt.* or. XII. ut in Menag. nott. adlegatur, vel or. V. p. 63. Edit. Pariſ. ubi invenio, multa commiſiſſe Epicteto utrumque Antoninum) etiam ſerius collocandus eſt Lucianus, quam adhuc factum; loquitur enim de Epicteto ut jam aliquamdiu defuncto. T. III. *Adv. Indoct.* c. 13. narrans „ſua aetate fuiſſe, & forte adhuc ſupereſſe, qui lucernam fictilem „Epicteti Stoici 3000. drachmis emerit". Illa autem verba, *& forte adhuc ſupereſt*, indicium praebent jam aliquod tempus ab Epicteti morte elapſum. Eundem vero libellum *adverſ. indoct.* ſcriptum eſſe paullo poſt Peregrini in rogum inſilientis mortem, docet c. 14. ubi heri & nudius tertius aliquem emiſſe ejus baculum, refert. Cumque *A. Gell.* XII. 11. Peregrini vivi, quicum ipſe collocutus ſit, meminerit, nihil de ejus morte; patet Lucianum & Gellio aequalem, ſed & aliquanto poſteriorem. Peregrini autem hanc mortem contigiſſe *Solanus* exiſtimat T. III. p. 356. anno Chr. CLXV. quod non repugnat ſententiae, nempe Epictetum tum jam aliquandiu ante eſſe defunctum; cum Lucian. *Adv. Indoct.* ſcriberet, adeoque Lucianum eum potuiſſe videre. Falli tamen Bourdelotium putem, qui Lucianum Epicteto mortuo demum natum ſtatuit; ſi hic ſenex ſub Nerone jam vivens Adriano familiaris, (vid. Ael. Spart. adr. c. 16. p. 159.) ad Marc. usque vit. protraxiſſe potuit, ut etiam Caſaub. obiter monet ad l. d. Vixiſſe autem Lucianum aliquamdiu poſt Epictetum, etiam patet ex Lucian. T. 2. *Alex.* c. 2. ubi Arriani Epicteti diſcipuli meminit, & quidem tamquam defuncti, ubi confer not. *Solani*, ac vid. eumdem ad ejusd. *Alex.* c. 48. not. 44. & c. 56. ſ. p. 260. ubi Alexandri inſidias Luciano ſtructas contigiſſe anno Chriſti circiter CLXX. probabiliter adſerit, quo Lucianus in flore aetatis adhuc eſſet, qui patrem ſuum vivum ibid. commemoret. Unde ego porro colligo, quum Lucianus Alexandro ſupervixerit, eoque demum mortuo librum ſuum contra ipſum ediderit, ut refert T. 2. p. 263. eum miſerrime periiſſe, nondum 70. annos natum, aeque ac Rutiliano, qui ad ſeptuaginta annos vitam produxit, ſuperſtitem ſe vixiſſe teſtatur eod. *Alex.* c. 34. f. quem cum ſexagenarium duxiſſe Alexandri filiam refert, quod Luciano vidente contigit, facile patet, Lucianum non ſolum reliquos X. annos Rutiliani, ſed & plures vixiſſe. Plura alia *Solan.* ad c. 35. p. 242. quem & confer ad ejusd. c. 4. p. 211. N°. 83. & c. 5. N°. 27. & c. 30. & ad ejusd. T. 2. *Demon.* c. 1. ubi Demonactem Luciano partim aequalem, partim anteriorem fuiſſe quadragenarium conjicit, anno Chriſti CXXV. vel CXXX. Adde jam quae T. 2. *Imag.* c. 3. p. 461. habemus, de Panthea Avidii Caſſii uxore, ut Cl. *La Croze* adſerit, & quod *Jonſius* adtulit, de bello Parthico, cujus meminit Lucian. quod *Jonſ.* anno Chriſti 165. contigiſſe retulit, ut ſupra vidimus. Cumque in *Quom. Hiſt.* T. 2. init. Lucianus perſtringat ejus belli ſcriptores, patet, eumdem Noſtrum aliquamdiu poſt id bellum vixiſſe, adeoque, quod & pag. una ſuperius indicavi, aliquanto ſerius vixiſſe,

quam nonnulli putarunt. Ad ſummam autem ſe ſenectam perveniſſe, ſatis ipſe teſtatur T. I. *pro Merced.* c. 1. qui prope Aeacum eſſet, & alterum pedem in cymba Charontis haberet. ib. c. 5. ἐν γήρᾳ ὑςάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδόν. Quin ad Commodum ſe perveniſſe, ex nomine unius Imperatoris bene judicat *Sol.* ad T. I. *pro merc.* c. 12. p. 721. aeque ac *Hemſt.* in praef. Poll. ſupra indicata, quod Marcum θεὸν vocet Lucianus, adeoque de defuncto loquatur. Conf. quae *Tillemont.* ſupra excerptus, ex pag. 713. T. 2. de Severiano, qui etiam in *Q. Hiſt.* c. 24. commemoratur, ait, eum Priſco jungi, ducemque cum Vindice fuiſſe, & nott. ad Noſtri T. 2. *Alex.* c. 27. & 48. cujus rei & plura habeo indicia; ſed plura nunc addere nequeo; reſtaret enim adcuratius definienda Epicteti vita, de qua diſſident Salmaſius & Menag. ex qua lite diremta adcuratius etiam vita Luciani definiretur, ſed & hoc jam dimittendum (licet ad Menagii ad Laërt. ſententiam paullo ſupra adducti propendeam, ut forſan in praef. Indicis majoris dicam) & nonnihil de Noſtri dotibus addendum.

Eruditionis certe ſumma documenta in ſcriptis ejus elucent, ingenii autem tanti, quantum ejus ſeduli lectores viri docti recte depraedicarunt. Stilus ejus eſt admodum floridus at ſimul ſimplicior, quod non exigui eſt ingenii. Imitatur ſaepe Alciphronem, ut plus decies in notis, praecipue ad *Dial. Meretric.* monuimus, nec ab Longi, qui Paſtoralia reliquit, ſtilo multum ejus dictio abit. In Timone vero & in traducendo Socrate T. I. *Vit. Auct.* 15-18. & alibi imitatur Ariſtophanem, licet & alibi prodat ſe magni facere virum. Ceterum vel millies dictione utitur Homerica, quod nec opus erit monuiſſe. Itaque quamquam non fuit natione Graecus, ingenio ſuo, tempore, atque Athenis verſando Attiticiſmi lepores ſibi ita reddidit familiares, ut vel commodius eo idiomate verba faceret, quam hi qui in Attica erant nati. Ter, quater tantum frigidos ejus jocos improbat ſummus ceteroquin ejus admirator Hemſterhuſius, cujus judicio plus tribuo, quam decem aliis; nec ego Lucianum nunquam dormitare, dixero; tamen, quia facile ſe pati in ſua praefat. dixit, Luciani defenſionem ſuſcipi, videndum cenſeo, anne, quando T. I. in *Timon.* c. 52. p. 169. nimis adfectatam illam blanditiam praetermitti potuiſſe ab Luciano ait, ſtudio frigidos adulatoris ſales propoſuerit Lucianus, quo paraſitorum mores eo abſurdiores proponeret, & quia adſentatores plerique re vera tales eſſe ſolent; qui etſi acutiores jocos etiam proferunt, tamen prae dicacitate non poſſunt quin & frigidos, etiamſi vel ingenioſiſſimi eſſent. Conf. Dial. *Paraſiti* fin. T. 2. p. 882. ubi ſimilia abſurda tribuuntur paraſitis, ut ibi paucis indicavi.

Nullam eum religionem profeſſum fuiſſe, ex *Demon.* c. 5. ait *Tillem.* Unde & alii Atheiſmum ejus deducunt. Sed ex iſto Luciani loco nihil aliud conficias, quam eum philoſophum fuiſſe eclecticum, ut hodie dicimus; quare Atheiſmus ejus ex aliis potius locis, vel ex toto ejus libellorum habitu deducendus foret, quem tamen ei non impingendum idem Tillem. & Hoogſtratanus monent, quia atheiſmum nusquam diſerte profiteatur. Mihi tamen diu ſuſpectus fuit Atheiſmi, tum ex charactere laſciviae, quem his miſeris fere proprium eſſe, recte Bentlejus in *Fiponnerie Laïque* obſervat, aliique ſaepe monuerunt: tum ex nimio omnia ridendi ſtudio; tum quod & animae immortalitatem rideat. Verum eſt, non ſemper ſufficere, vitiorum tantum turpitudinem proponere; niſi & virtutum laudem ſubinde addas; nam ut avaritiae ſordes, ebrietatis deformitas, rixarum de rebus nauci vel incertis, ſtultitia, ſimiliaque ſatis impugnantur, ſola earum deformitate propoſita; ita tamen impurorum amorum turpitudo non eodem modo ſe erui ex juvenum animis patitur, nuda illorum imagine propoſita, eaque revelando, quae natura ipſa tegi flagitat; quin ii ſic incenduntur potius. Sed & poſtea detegens, non eſſe ab noſtro profectos dialogum illum impuriorem *Amorum*, ſcriptaque cetera diligentius pertractans, benignius de auctore exiſtimare didici; cui tamen & peſſimum illum dialogum *Meretricium* V. abjudicare poſſe vel-

vellem, in cujus fine aliquam quidem pudoris sui conscientiam prodit, nimius tamen fuit ipse jam turpiculus in ejus pictura, quam longe magis odiosam, omissis obscoenitatibus, potuisset proponere, si vere ab turpitudine abhorruisset; sed cum naturalia non esse turpia male cum perditis Epicureis sentire videtur, licentius in his sibi indulsit, qui licet nulli sectae addictus fuerit, Epicuro tamen prae aliis favebat, cujus continentiam virtutesque amavit, (loca ex Indice peti possunt)

Amor autem ejus in veros philosophos patet ex pluribus locis, seque impostores tantum traducere, diserte ait T. I. *Pisc.* c. 15. p. 586. & seqq. ac virtutis amatorem se profitetur. Vide T. 2. Vit. *Demon.* c. 2. f. & 3. ubi ad virtutem & bonorum exemplorum imitationem hortatur. Adde & *Nigrinum* T. I. aliaque hic non repetenda. Sed & sinceritas ejus patet ex testimonio pessimo ab Alexandro Pseudomante in Lucianum pronuntiato, c. ejus Dial. 54. *Noctivago gaudet coitu, incestoque cubili.* quod omittere potuisset; at proferre non veretur, quia eo non tangebatur; nec verbis refutat, quia ipsa vita id refutabat. Tum & honestas Luciani patet ex eo ipso, quod caussidicorum gregem reliquerit ob fraudes & mendacia, T. I. *Reviv.* c. 29. p. 598.

Christianum quondam fuisse minime exputo; melius enim eorum dogmata sciviſſet, nec Judaeorum ritus cum horum confudisset, ut qui illis sacerdotes & scribas Judaeorum tribuat, Tom. III. in *Peregr.* c. 11. p. 333. scribens: Χριστιανῶν — τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμματεῦσιν συγγενόμενος, quod bene etiam *Solan.* ad l. d. observavit. Nec adeo infensus fuit Christianis atque alii existimant; charitatem enim eorum mutuam in eod. Peregr. vere praedicat, morumque simplicitatem eorumdem ita describit, ut quae se falli potius sinat, quam ut fallat; sed eosdem praestigiis ac superstitionibus tamen non falli se siviſſe, sive studio, sive casu, sincere tamen agit, qui commemoret, in *Alex.* c. 38. ubi impostor Christianos etiam arcebat suis sacris, veritus ne hi facilius ipsius fraudes detegerent ac riderent; sed & idem Atheos arcebat & Epicureos, unde quidem nihil probatur, quod Christianos ibi laudarit Lucianus; sed ejus integritas tamen adparet; at Christum Sophistam vocat idem in *Peregr.* l. d. nec ego confugio ad excusationem Vossii, quasi id alterius nomine dicat, & quod etiam in bonam partem valeat illa vox; nam se nihili facere religionem Christianam, satis patet aliunde, & licet hoc doleam, non tamen magis miror in Luciano, quam in aliis auctoribus priorum seculorum, qui multo pejora in hanc scripsere, & quos tamen ferimus, ac propter alia utilia laudamus: quin sic verum videmus quod Apostolus dixit, se adnuntiare Christum, qui Judaeis offensio, Graecis stultitia esset; quumque Judaeos feramus, Christo, pro dolor! maledicentes, quidni hunc feramus neque Christo, neque Christianis male dicentem? Risit autem Epicureorum more animae immortalitatem vitaeque sempiternae exspectationem, in *Peregr.* c. 13. quodque hac spe freti sponte se occidendos praebeant. Ut autem priorem illius sententiam merito improbamus, ita & Christianorum istorum voluntario impetu ad martyrium ruentium gloriam probare non possumus. Num vero & in eo plane cum Epicuro senserit, otiosum Deum faciens, non satis indicat; nam T. II. in *Jov. Conf.* c. 10. p. 634. Jovi dicenti: *Tu vis ostendere nullam nos rerum humanarum curam agere?* respondet: *Non meum hoc est.* Nisi credas, eo ipso id tacite exprobrari Jovi, quasi velit Lucianus: non opus est, ut hoc a me probetur; te enim ipsum hoc melius deceret probare tuis actionibus, si id a nobis credi velis. Nam Scepticum fuisse Nostrum, satis prodit, utcumque Scepticos belle traducat in T. I. *Vit. Auct.* c. 27.

Praefecturam Aegypti quod spectat, quam ei mandatam alii jam narrarunt ex T. I. *Merc. Cond.* c. 11. p. 719. sed quam graphiarii munus fuisse *Tillemont.* statuit; videmus ejusmodi fuisse, ut non omnino Praefectus Provinciae totius fuerit; nam προεστώς munus suum generaliter adnumerans distinguit tamen a majore praefectura, *ib.* & in fin. c. 12. ubi fore praesumit, ut deinde etiam integra gens ei committatur. Et quamvis *non servilem se conditionem*

nem accepiſſe, ſed publici imperii ſe participem eſſe, *eoque nomine mercedem* ab *Imperatore accipere* c. 11. & 12. declaret, tamen ſe actuarii vel graphiarii partes egiſſe, qui ſub ſe habet ſcribas, ibid. indicat, dicens: *ſe eorum quae aguntur in judiciis commentarios ſcribendos curare, & decreta — tradere reponenda.* Itaque actuarius ſive graphiarius fuerit ac Procurator partis Aegypti: num vero voti campos factus ſit, ut integrae provinciae gubernandae praeficeretur, non proditur. Dignitas autem ac gravitas perſonae quam ſuſtinuit, haud levi eſt indicio, vitae fuiſſe noſtrum compoſitae, laborioſae, & ad magna aptae.

Pauperem ſe tacite fatetur eadem Apologia T. I. *pro mercede conductis* c. 11. Non tamen famelicum; neque enim ita pauperem olim fuiſſe oportet, cui tanta itinera eruditionis adquirendae cauſſa inſtituere licuit; ſed quum ſenectuti ingruenti melius proſpiciendum exiſtimarit, nihil mirandum, ſi mercedem complurium talentorum, ut indicat *ib.* p. 722. praetulit vitae privatae, in qua peculium puſillum conſumendum, & ad graviorem paupertatem potius recidendum fuiſſet, quam ut priſtinis laboribus victum parare potuiſſet.

Matrimonium iniit media aetate; filiique meminit T. II. *Eunuch.* c. 13. f. p. 359.

Periiſſe podagra non adfirmare auſim cum Bourdelotio; licet id non abſimile vero ſit; ſi ipſe auctor eſt tragopodagrae, quod Luciano ingenio non indignum drama; ſed verſibus ſaepe adeo claudicantibus, ut potius ſtatuendum ſit, eum tragica licentia & aetatis venia, ſtudio hic uſum, quam ut emendationem centum locis tentemus. A canibus vero laceratum, fabulam eſſe nullis teſtimoniis probandam; ſed ad aetatem provectam ſupra octoginta annorum perveniſſe, ſatis eſt certum.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΤΟΥ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

LUCIANI OPERUM INDEX.

Numerus paginam notat.

TOM. I.

Περὶ τῦ Ἐνυπνίυ, ἤτοι, βίᾳ Λυκιανῦ.	De ſomnio, ſeu, vita Luciani. p. 1.
Πρὸς τ εἰπόντα, Προμηθεὺς εἶ ἐν λόγοις.	Contra eum qui dixerat, Prometheus es in verbis. 23
Νιγρῖνᾳ, ἢ περὶ φιλοσόφυ ἤθυς.	Nigrinus, ſive de morib. philoſophorum. 37
Δίκη φωνήεντων.	Judicium Vocalium. 82
Τίμων ἢ μισάνθρωπος.	Timon, ſive Miſanthropos. 98
Ἀλκυὼν, ἢ περὶ μεταμορφώσεως.	Halcyon, ſive de Transformatione. 176
Προμηθεὺς ἢ Καύκασος.	Prometheus, ſive Caucaſus. 185

ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. / DEORUM DIALOGI.

Προμηθέως καὶ Διὸς.	Promethei & Jovis. 204
Ἔρωτος καὶ Διὸς.	Cupidinis & Jovis. 205
Διὸς καὶ Ἑρμῦ.	Jovis & Mercurii. 207
Διὸς καὶ Γανυμήδυς.	Jovis & Ganymedis. 208
Ἥρας καὶ Διὸς.	Junonis & Jovis. 213
Ἥρας καὶ Διὸς.	Junonis & Jovis. 216
Ἀπόλλωνος καὶ Ἡφαίςυ.	Apollinis & Vulcani. 220
Ἡφαίςυ καὶ Διὸς.	Vulcani & Jovis. 224
Ποσειδῶνος καὶ Ἑρμῦ.	Neptuni & Mercurii. 227
Ἑρμῦ καὶ Ἡλίυ.	Mercurii & Solis. 229
Ἀφροδίτης καὶ Σελήνης.	Veneris & Lunae. 231
Ἀφροδίτης καὶ Ἔρωτος.	Veneris & Cupidinis. 233.
Διὸς, Ἀσκληπιῦ καὶ Ἡρακλέυς.	Jovis, Aeſculapii & Herculis. 235
Ἑρμῦ καὶ Ἀπόλλωνος.	Mercurii & Apollinis. 238
Ἑρμῦ καὶ Ἀπόλλωνος.	Mercurii & Apollinis. 241
Ἥρας καὶ Λητῦς.	Junonis & Latonae. 243
Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμῦ.	Apollinis & Mercurii. 245
Ἥρας καὶ Διὸς.	Junonis & Jovis. 247
Ἀφροδίτης καὶ Ἔρωτος.	Veneris & Cupidinis. 249
Θεῶν κρίσις.	Dearum Judicium. 252

Ἄρεως καὶ Ἑρμοῦ.	Martis & Mercurii.	267
Πανὸς καὶ Ἑρμοῦ.	Panis & Mercurii.	269
Ἀπόλλωνος καὶ Διονύσου.	Apollinis & Bacchi.	273
Ἑρμοῦ καὶ Μαίας.	Mercurii & Majae.	275
Διὸς καὶ Ἡλίου.	Jovis & Solis.	277
Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμοῦ.	Apollinis & Mercurii.	280

ΕΝΑΛΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. MARINI DIALOGI.

Δωρίδος καὶ Γαλατείας.	Doridis & Galateae.	288
Κύκλωπος καὶ Ποσειδῶνος.	Cyclopis & Neptuni.	291
Ἀλφειοῦ καὶ Ποσειδῶνος.	Alphei & Neptuni.	295
Μενελάου καὶ Πρωτέως.	Menelai & Protei.	298
Πανόπης καὶ Γαλήνης.	Panopes & Galenes.	300
Τρίτωνος, Ἀμυμώνης καὶ Ποσειδῶνος.	Tritonis, Amymones & Neptuni.	302
Νότου καὶ Ζεφύρου.	Noti & Zephyri.	305
Ποσειδῶνος καὶ Δελφίνων.	Neptuni & Delphinum.	307
Ποσειδῶνος καὶ Νηρηίδων.	Neptuni & Nereidum.	310
Ἴριδος καὶ Ποσειδῶνος.	Iridis & Neptuni.	314
Ξάνθου καὶ Θαλάσσης.	Xanthi & Maris	316
Δωρίδος καὶ Θέτιδος.	Doridis & Thetidis.	318
Ποσειδῶνος καὶ Ἐνιπέως.	Neptuni & Enipei.	320
Τρίτωνος καὶ Νηρηίδων.	Tritonis & Nereidum.	321
Ζεφύρου καὶ Νότου.	Zephyri & Noti.	325

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. MORTUORUM DIALOGI.

Διογένους καὶ Πολυδεύκους.	Diogenis & Pollucis.	328
Πλούτων ἢ περὶ Μενίππου.	Pluto seu contra Menippum.	356
Μενίππου, Ἀμφιλόχου καὶ Τροφωνίου.	Menippi, Amphilochi & Trophonii.	338
Ἑρμοῦ καὶ Χάρωνος.	Mercurii & Charontis.	341
Πλούτωνος καὶ Ἑρμοῦ.	Plutonis & Mercurii.	343
Τερψίωνος καὶ Πλούτωνος.	Terpsionis & Plutonis.	346
Ξενοφάντου καὶ Καλλιδημίδου.	Zenophantae & Callidemidae.	355
Κνήμωνος καὶ Δαμνίππου.	Cnemonis & Damnippi.	358
Σιμύλου καὶ Πολυστράτου.	Simyli & Polystrati.	359
Χάρωνος καὶ Ἑρμοῦ.	Charontis & Mercurii.	363
Κράτητος καὶ Διογένους.	Cratetis & Diogenis.	367
Ἀλεξάνδρου, Ἀννίβου, Μίνωος καὶ Σκιπίωνος.	Alexandri, Annibalis, Minois, Scipionis.	380
Διογένους καὶ Ἀλεξάνδρου.	Diogenis & Alexandri.	389

Ἀλεξάνδρυ καὶ Φιλίππυ.	Alexandri & Philippi.	394
Ἀχιλλέως καὶ Ἀντιλόχυ.	Achillis & Antilochi.	399
Διογένυς καὶ Ἡρακλέυς.	Diogenis & Herculis.	402
Μενίππυ καὶ Ταντάλυ.	Menippi & Tantali.	406
Μενίππυ καὶ Ἑρμοῦ.	Menippi & Mercurii.	408
Αἰάκυ, Πρωτεσιλάυ, Μενλάυ καὶ Πάριδος.	Aeaci, Proteſilai, Menelai, & Paridis.	410
Μενίππυ καὶ Αἰάκυ.	Menippi & Aeaci.	412
Μενίππυ καὶ Κερβέρυ.	Menippi & Cerberi.	426
Χάρωνος, Μενίππυ καὶ Ἑρμοῦ.	Charontis, Menippi & Mercurii.	423
Πλούτωνος καὶ Πρωτεσιλάυ.	Plutonis & Proteſilai.	426
Διογένυς καὶ Μαυσώλυ.	Diogenis & Mauſoli.	429
Νιρέως, Θερσίτυ καὶ Μενίππυ.	Nirei, Therſitae & Menippi.	431
Μενίππυ καὶ Χείρωνος.	Menippi & Chironis.	434
Διογένυς, Ἀντισθένυς καὶ Κράτητος.	Diogenis, Antiſthenis & Cratetis.	437
Μενίππυ καὶ Τειρεσίυ.	Menippi & Tireſiae.	445
Αἴαντος καὶ Ἀγαμέμνονος.	Ajacis & Agamemnonis.	448
Μίνωος καὶ Σωκράτυς.	Minois & Soſtrati.	450
Μενίππυς, ἢ Νεκυομαντία.	Menippus, ſive Necyomantia.	455
Χάρων, ἢ Ἐπισκοπῆντες.	Charon, ſive Contemplantes.	487
Περὶ θυσιῶν.	De Sacrificiis.	525
Βίων πρᾶσις.	Vitarum auctio.	540
Ἁλιεὺς, ἢ Ἀναβιῶντες.	Piſcator, ſeu Reviviſcentes.	570
Κατάπλους, ἢ Τύραννος.	Cataplus, ſive Tyrannus.	620
Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων.	De iis qui mercede conducti in divitum familiis vivunt.	651
Ἀπολογία περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων.	Apologia pro iis qui merc. cond. ſerviunt.	704
Ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγορεύσει πταίσματος.	Pro eo quod inter ſalutandum verbo lapſus fuerat.	724
Ἑρμότιμος, ἢ περὶ αἱρέσεων.	Hermotimus, ſive de Sectis.	739
Ἡρόδοτος, ἢ Ἀετίων.	Herodotus, vel Aëtio.	831
Ζεῦξις, ἢ Ἀντίοχος.	Zeuxis, vel Antiochus.	838
Ἁρμονίδης.	Harmonides.	850
Σκύθης, ἢ Πρόξενος.	Scytha, ſeu Hoſpes.	859

TOM. II.

Πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν.	Quomodo hiſtoria ſcribenda ſit.	1
Ἀληθοῦς ἱστορίας λόγος πρῶτος.	Hiſtoriae verae liber primus.	70
Ἀληθοῦς ἱστορίας λόγος δεύτερος.	Hiſtoriae verae liber ſecundus.	104

****

Τυραννοκτόνος.	Tyrannicida.	141
Ἀποκηρυττόμενος.	Abdicatus.	159
Φάλαρις πρῶτος.	Phalaris prior.	187
Φάλαρις δεύτερος.	Phalaris alter.	201
Ἀλέξανδρος, ἢ Ψευδόμαντις.	Alexander, seu Pseudomantis.	207
Περὶ ὀρχήσεως.	De Saltatione.	265
Λεξιφάνης.	Lexiphanes.	317
Εὐνοῦχος.	Eunuchus, seu Pamphilus.	350
Περὶ ἀστρολογίας.	De Astrologia (non videtur Luciani)	360
Δημώνακτος βίος.	Demonactis vita.	374
Ἔρωτες.	Amores (non videntur Luciani)	397
Εἰκόνες.	Imagines.	458
Ὑπὲρ τῶν εἰκόνων.	Pro imaginibus.	484
Τόξαρις, ἢ Φιλία.	Toxaris, sive Amicitia.	507
Λούκιος, ἢ Ὄνος.	Lucius, sive Asinus.	567
Ζεὺς ἐλεγχόμενος.	Jupiter Confutatus.	626
Ζεὺς Τραγῳδός.	Jupiter Tragoedus.	642
Ὄνειρος, ἢ Ἀλεκτρυών.	Somnium, seu Gallus.	702
Ἰκαρομένιππος, ἢ Ὑπερνέφελος.	Icaromenippus, sive Hypernephelus.	751
Δὶς κατηγορούμενος, ἢ Δικαστήρια.	Bis accusatus, seu Fora.	791
Περὶ τῶν ἀσίτου, ἤτοι ὅτι τέχνη ἡ παρασιτική.	De parasito, sive quod ars sit parasitica.	836
Ἀνάχαρσις, ἢ περὶ γυμνασίων.	Anacharsis, seu de Gymnasiis.	883
Περὶ πένθους.	De Luctu.	922

TOM. III.

Ῥητόρων διδάσκαλος.	Rhetorum Praeceptor.	1
Φιλοψευδὴς, ἢ ἀπιστῶν.	Philopseudes, seu Incredulus.	29
Ἱππίας, ἢ βαλανεῖον.	Hippias, siue Balneum.	66
Προσλαλιὰ, ἢ Διόνυσος.	Allocutio, sive Bacchus.	74
Προσλαλιὰ, ἢ Ἡρακλῆς.	Allocutio, sive Hercules Gallicus.	82
Περὶ τοῦ Ἠλέκτρου, ἢ Κύκνων.	De Electro, seu Cycnis.	87
Μυίας ἐγκώμιον.	Muscae encomium.	91
Πρὸς ἀπαίδευτον καὶ πολλὰ βιβλία ὠνούμενον.	Adversus Indoctum, & libros multos ementem.	99
Περὶ τοῦ μὴ ῥαδίως πιστεύειν διαβολῇ.	De non temere credendo calumn.	125
Ψευδολογιστὴς, ἢ περὶ τῆς Ἀποφράδος.	Pseudologista, sive de Apophradé.	161
Περὶ τοῦ οἴκου.	De Domo.	191
Μακρόβιοι.	Macrobii.	208

Πατρίδος ἐγκώμιον.	Patriae encomium.	229
Περὶ τῆς διψάδων.	De Dipsadibus.	234
Διάλεξις πρὸς Ἡσίοδον.	Dissertatio cum Hesiodo.	240
Πλοῖον, ἢ εὐχαί.	Navigium, seu vota.	247

ΕΤΑΙΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. DIALOGI MERETRICII.

Γλυκέρα καὶ Θαΐς.	Glycera & Thais.	280
Μυρτίον, Πάμφιλος καὶ Δωρὶς.	Myrtium, Pamphilis & Doris.	281
Μήτηρ καὶ Φίλιννα.	Mater & Philinna.	284
Μέλιττα καὶ Βακχίς.	Melissa & Bacchis.	286
Κλωνάριον καὶ Λέαινα.	Clonarium & Leaena.	289
Κρωβύλη καὶ Κόριννα.	Crobyle & Corinna.	292
Μήτηρ καὶ Μυσάριον.	Mater & Musarium.	295
Ἄμπελις καὶ Χρυσίς.	Ampelis & Chrysis.	299
Δορκὰς, Παννυχὶς, Φιλόστρατος, Πολέμων.	Dorcas, Pannychis, Philostratus, Polemon.	301
Χελιδόνιον καὶ Δρόση.	Chelidonium & Drose.	305
Τρύφαινα καὶ Χαρμίδης.	Tryphaena & Charmides.	308
Ἰόεσσα, Πυθιὰς καὶ Λυσίας.	Ioessa, Pythias & Lysias.	310
Λεόντιχος, Χηνίδας καὶ Ὕμνις.	Leontichus, Chenidas & Hymnis.	315
Δωρίων καὶ Μυρτάλη.	Dorio & Myrtale.	319
Κοχλὶς καὶ Παρθενὶς.	Cochlis & Parthenis.	322
Περὶ τῆς Περεγρίνου τελευτῆς.	De morte Peregrini.	325
Δραπέται.	Fugitivi.	365

ΤΑ ΠΡΟΣ ΚΡΟΝΟΝ. SATURNALIA.

Ἱερεὺς καὶ Κρόνος.	Sacerdos & Saturnus.	385
Κρονοσόλων.	Cronosolon, id est, Saturnalium legumlator.	393

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΡΟΝΙΚΑΙ. EPISTOLAE SATURN.

Ἐγὼ Κρόνῳ χαίρειν.	Ego Saturno salutem.	401
Κρόνος ἐμοὶ τῷ τιμιωτάτῳ χαίρειν.	Saturnus mihi charissimo salutem.	407
Κρόνος τοῖς πλουσίοις χαίρειν.	Saturnus divitibus salutem.	411
Οἱ πλούσιοι τῷ Κρόνῳ χαίρειν.	Divites Saturno salutem.	416
Συμπόσιον, ἢ Λαπίθαι.	Symposium vel Lapithae.	418
Περὶ τῆς Συρίης θεοῦ.	De Syria Dea. (abjudicat Gesn. Luciano. Ego nondum audeo)	451
Δημοσθένους ἐγκώμιον.	Demosthenis Encomium.	491

Θεῶν ἐκκλησία.	Deorum Concilium,	527
Ψήφισμα.	Decretum.	536
Κυνικὸς.	Cynicus.	540
Ψευδοσοφιστὴς, ἢ Σολοικιστὴς.	Pseudosophista, seu Soloecista (qui tamen per incuriam Pseudologistes inscriptus, dubiumque an Luciani)	552
Φιλόπατρις, ἢ Διδασκόμενος.	Philopatris, seu, qui docetur (non est Luciani)	584
Χαρίδημος.	Charidemus.	618
Νέρων, ἢ περὶ τῆς ὀρυχῆς τοῦ Ἰσθμοῦ.	Nero, sive de fossione Isthmi.	636
Τραγοποδάγρα.	Tragopodagra.	643
Ὠκύπους.	Ocypus.	664
Ἐπιγράμματα.	Epigrammata.	674

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

LUCIANI SAMOSATENSIS

DIALOGI.

De Somnio, ſeu, Vita Luciani.

Περὶ τῦ Ἐνυπνίου, ἤτοι, Βίου Λουκιανοῦ.

I. NUPER admodum cum deſiiſſem in ſcholas ventitare, jam pubertati proxi-

ΑΡΤΙ μὲ ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν, ἤδη τ' ἡλικίαν προσηκῶν ἄν-

Σχόλια.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ.] Οὕτως ἐν τῷ Πῶς δεῖ ἱστορίαν, (c. 24.) καὶ ἐν τῷ * Λούκιος, ἢ Ὄνος, περὶ πατρὸς αὐτοῦ καὶ πατρίδος· καὶ ἐν τῷ τέλει τῆς Ἀπολογίας (A. μισθ. c. 15.) καὶ Ψευδομάντει· (c. 55.) Περὶ ἡθῶν αὐτοῦ ἐν τῷ Δικαστηρίῳ· περὶ δὲ λέξεως καὶ λόγων αὐτοῦ ἐν τῷ Ζεύξις, καὶ ἐν τῷ Πρὸς † εἰκόντα Προμηθεύς. Ὅρα καὶ περὶ Ἀσσυρίας θεοῦ (c. 60.) καὶ ἐν τῷ Ἁλιεὺς ἢ Ἀναβιῶντες. Collectanea Galei.

2. Φοιτῶν.] Ἀττικῶς ἀντὶ τῦ φοιτᾶν· ἔστω καὶ τὸ † γλύφων, ἀντὶ τῦ γλύφειν. C. G.

πρωΐθρης videtur p. 346. 19

* Λούκιος] In *Aſino* fruſtra Lucianum quæras: quæ enim illic de patria parentibusque Scriptoris traduntur, non Luciano, ſed Lucio Patrenſi conveniunt. *M. du S.*

† Γλύφων] Reſpicit iſta c. 3. εἰ φασοίμην γλύφειν. *T. H.*

ADNOTATIONES.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ. Δ.] Sic titulum authori meritiſſimo fecimus, meliores Editiones ſecuti. *MSS.* duo e Regis Chriſtianiſſimi Bibliotheca, quos beneficio viri Clariſſimi *Nicolai Rigaltii* videre contigit, nec titulum nec ordinem agnoſcunt. A poſtrema etiam *Editione Baſilienſi* duæ poſtremæ voces aberant. *J. B.*

Mixta cum ſint opera *Luciani*, in ſuas quæque claſſes olim diſtributa fuiſſe omnia credibile eſt; quæ nullo nunc ordine, neque temporum, neque rerum habita ratione, uti a majoribus edita ſunt, a me quoque traduntur. Iſtarum claſſium præcipua, *Dialogi*; qui titulus ab iis, qui, poſt inventam artem Typographicam, *Lucianum* primi ediderunt, omnibus præfixus manſit. De ordine opuſculorum in præfatione à me dicetur. *M. du S.*

ΛΟΥΚ. Σ. Δ.] Hunc titulum reperio in *Editis. M. du S.*

Περὶ τῦ Ἐνυπνίου.] Non dubium eſt, quin προσλαλιὰν iſtam voluerit *Lucianus* operibus ſuis præfigi. Nec tamen perſuaſum habeo ſcribendi exordium eam illi fuiſſe. De ordine, quem in his Dialogis ſervandum putavimus, dictum eſt in Præfatione noſtra ad Lectorem. *J. B.*

Eſt λαλιὰ, vel προσλαλιὰ, ut patet in fine, ubi ait, οἷς δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπαινελήλυθα. *Th. M.*

Scriptum eſt hoc Somnium a *Luciano* poſt primas in Græciam, Italiam & Galliam peregrinationes, cum, in patriam redux, eloquentiæ ſpecimen edidit-

rus, ſe ſuasque fortunas oſtentare ſuis voluit; ne ſibi, foris tam claro, domi noceret generis nota humilitas; eademque opera tenuioris fortunæ adoleſcentulos ad res magnas ſuo exemplo exſtimularet. *M. du S.*

P. 1. l. 1. Εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτ.] Habet a *Platone*, in quo totus eſt, & a *Xenophonte*, cujus eſt aſſiduus imitator, apud quos εἰς τοὺς διδασκάλους φοιτᾶν. Sic in *Hermotimo*, ſive de Sectis: παρὰ τοὺς διδασκάλους φοιτῶντα. Sic de Merc. Cond. & paſſim alibi. Inde φοίτησαι, ἀντὶ τῶν μαθητῶν. *Heſych. Suid. Poll.*

Diligens Lector monendus eſt, *Lucianum* ſæpiſſime loquendi modos eosdem, easdem paræmias, & citationes uſurpare: quî enim aliter fieri potuit in tam florida & variegata ſcriptura? Quod igitur ſemel monuerimus, illud ſequentibus ſufficiat. Ea ſatis conſtans ratio videbitur, cur paululum in his principiis immorandum. *J. B.*

Εἰς διδασκάλους ſolent illi Scriptores uſurpare, non εἰς διδασκάλους· & ſic *Noſt. Epim.* 82. & *Ep.* §. 44. *M. du S.*

2. Τὴν ἡλ. πρόσηκον.] Idem eſt prope finem hujus ſcripti ἀντίστροφος, ut *Jungerm.* adnotavit ad Polluc. II, 9. n. 51. Vocem, quia rarius occurrat, nudam nullaque auctoritate fultam deſtituunt Lexicographi: habet *Xenoph.* K. Π. I. p. 8. v. 29. *Clearchus* apud *Athen.* XII. p. 548. B. γυμνὴ παιδιὰν πρόσηκον. *Dionyſ. Hal.* A. R. II. p. 125. v. 41. πρόσηκον κῦρος, & παῖδες πρόσφορόν τι ἐς τὴν πομπεύειν ἔχοντες ἡλικίαν, VII. p. 457.

ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο μετὰ τῶν φίλων, ὅ, τι ἂν διδάξαιτό με. Τοὺς πλείστους ὧν ἔδοξε παιδεία μὲν καὶ πόνῳ πολλῷ, καὶ χρόνῳ μακρῷ, καὶ δαπάνῃ οὐ σμικρᾷ, καὶ τύχης δεῖσθαι λαμπρᾶς· τὰ δὲ ἡμέτερα μικρά τε εἶναι, καὶ ταχείᾳ τινὶ τῇ ὑπηρεσίᾳ ἀπαιτεῖν. Εἰ δέ τινα τέχνην τῶν βαναύσων τούτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκοῦντα πρὸς τὴν τέχνην· καὶ μηκέτι οἰκόμus, tum pater consilium inire cum amicis, quid me doceret : plerisque igitur eruditio visa fuit & labore multo, & longo tempore, & sumtu non exiguo, & fortuna indigere splendida ; reculas autem nostras tum tenues esse, tum promtum quoddam subsidium postulare : sin aliquam vilium istarum artium, quae manu constant, edidicissem, primum me quidem ipsum statim inde habiturum, quo vitam tuear, neque amplius domi

a Τινα] Deest in F. in cujus margine notatur ex P.

4. Διδάξαιτό με.] Διδάσκομαί τινα, * εἰς διδάσκαλον πέμπω μανθανόμενον. V.

* Εἰς διδάσκαλον] Leg. διδασκάλου. M. du S.

Hoc quidem ad Atticam normam elegantius: sed & altetum εἰς διδάσκαλον vel εἰς διδάσκαλε φοιτῶ, praesertim recentiores, usurparunt, *Julian.* Misop. p. 351. A. *Diogen.* L. VI. 69. *Basil.* Hom. πρὸς τοὺς Νέους (quamquam *H. Stephano* Ep. ad Redinger. Commentario de L. A. Idiom. praemissa per ignotationem Atticae dialecti genitivus διδασκάλου in accusativum depravatus fuisse videatur apud Basilium) Thom. M. in voc. quamobrem vulgatae lectioni sua constat auctoritas : vid. *Bergler.* ad Alciphr. p. 20. 21, *Wesseling.* ad Chrysost. τοῦ Ισρ. p. 500. nec tamen *H. Valesium* culpo, qui, cum apud *Eusgr.* H. E. IV. c. 29. legeretur εἰς χαμαιδιδασκάλους φοιτῶντα, restituit e MS. εἰς χαμαιδιδασκάλου. T.H.

v. 47. quos *impuberes* in pompis solennibus Latini dicunt. *Aelian.* V. H. III, 32. παῖς ὢν ἔτι πρόσηβος. *Liban.* T. II. p. 156. D. 263. C. de Juliano: ἤδη δὲ πρόσηβος ἦν· *Glossae* : Πρόσηβος, *proximus pubertati* : formula loquendi ex Romano Jure sumta, quales ibi multae : L. 111. *D. de Reg. Jur.* & §. 18. *Inst. de Obl. quae ex del.* retinuit ergo Latinas voces *Theophilus:* hinc integrandae, quod & Eruditiss. *Schultingium* feciss video, Glossae verb. Jur. Πρόξιμος παιδευτέος, ὁ ἡγγὺς ἐφηβότητος· sic enim illi vocabulo veteribus ignoto τὴν τοῦ ἐφήβου ἡλικίαν, vel τὴν ἐφηβείαν vocant : *vicinum pubertati, Servius* etiam dixit ad Virgil. Ecl. VIII, 39. quae ex antiquo Jurisconsulto videntur descripta. Πρὸς τὴν ἥβην πρόσαγε apud *Hippocratem* est Aph. S. III. Sequentibus ista *Libanii* simillima sunt T. I. p. 804. A. ἐπειδὴ γὰρ παῖς ἤδη ἦν, ἐν ᾧ τὴν ἡλικίας καιρὸν λαμβάνει τὸ παιδιόμελα, συνεζευγνύμην τοῖς ἐπηβηδίοις, ὧν τινα αὐτῷ τίκτω δοτέον. T. H.

6. Τύχης δεῖσθαι λ.] *Jac. Micyllus*, vir Doctissimus, Interpres hujus λαλιᾶς, autoris mentem saepissime frustratur: *& egere quodam fortuna splendore.* Sic de Merc. Cond. J. B.

Τύχης δ. λ.] *Aristot. Pol.* IV. c. 11. πρὸς παιδείαν, ἃ φύσεως δεῖται καὶ χορηγίας τυχηρᾶς· neque inelegante *Artemid* IV, 69. ἱρόδου παιδείας ὁ πλοῦτος. Λαμπρᾷ τύχῃ non aliter hic intellige, quam λαμπρὰν οὐσίαν apud *Alciphronem* I, 38. p. 182. *opes splendidas & lautas.* Idem I, 8. p. 30. τὰ ἡμέτερα, ὡς οἶσθα, παυϊλᾶς ἐστιν ἄπορα, καὶ βίου κομιδῇ σμικροῦ. ubi *Bergl.* Lucianeum illud, quod sequitur, adnotare non neglexit. T. H.

7. Τὰ δὲ ἡμ.] *Facultates autem nostras.* J. Br.

8. Ταχείᾳ τινὶ τὴν ὑπ.] Secundam voculam omisit *Ed. Fl.* sola: ceterae cum *Codd. Mss.* tenent, quibus haud invitus accedo. Solennis Atticorum in τὶς pleonasmi *H. Stephanus* exempla dedit plena manu App. de D. A, p. 80. *Nost.* in Nigr. §. 33. T. H.

9. Τίχνην τῶν βαναύσων] Generaliter pro qualibet mechanica: ἁπλῶς tamen βαναυσία, πᾶσα τίχνη, ut vult *Hesych. Suid.* vox est Peloponnesiaca : in Peloponneso βοῶν κάμινον ἢ ὑσίαν δηλοῖ. *Interpr.* Aristoph. Poll. J. B.

Βαναύσων] Βάναυσος πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος· εἰρῆσθαι δὲ παρὰ τὸ τοὺς βαύνους αὔειν, τουτέστι τοὺς καμίνους καίειν· καλεῖσθαι δὲ ἡ λέξις εἰς πάντα χειροτέχνην. A. V.

Ex Etymologo sumta in V. Βάυνος. T. H.

11. Μηκέτι οἰκοῖ.] In *MSS.* & *aliis Editionibus* quoties occurrunt duae vocales in duabus dictionibus, prior semper eliditur, quod semel monitum volui. J. B.

12. Οὐκ εἰς μακρ.] Brevi, non multum post tempus. J. Br.

13. Τὸ γιγν.] Τ' γιγνόμενον μισθόν. J. Br.

Τὸ γιγνόμενον] Artis proventum. *Budaeus* vertit *justum mercedem.* J. B.

i. e. μισθόν. A. V. Vid. Μισθ. c. 23. & Τοξ. c. 18. M. du S.

Τὸ γιγνόμενον] *Quod mercedis ex opera bonae nascitur* : quam Latinam locutionem Graecae formulae comparatione J. Fr. Gronovius illustrat de P. V. p. 252. *Budaeus* C. L. G. p. 84. interpretatur, *justam mercedem* : illa vis aliis in locis apta, hic neutiquam : res est manifesta e *Luciani* Tox. ubi Agathocles, ut amicum Diniam tueretur, in insula Gyaro purpurariis operam addicebat, καὶ τὸ γιγνόμενον ὑπ' αὐτοῦ ἀποφέρων ἔτρεφε τ' Δεινίαν. T. H.

18. Καὶ πρόχ. ἔχ. τ. χορ.] *Quae parantur opem ferret: quae promtas praberet suppetias.* Ea repetit passim. J. B.

22. Ἑρμογ. &c. καὶ λιθ.] Ἑρμογλύφος, ἑρμογλυφεῖος, qui statuas sive hermas fabricat ex quavis, ut ego putem, materia · λιθοξόος, λιθογλύπτης, λιθογλύφος, qui e lapidibus id praestat. *Th. Magister* in Dict. Att. Ecl. improbat vocem λιθοξόος, ut minus Atticam. Ait, ἑρμογλύφος & ἑρμογλυφεῖος, & λιθοξόος &c. Pari ratione, qua hic agit *Th. Magister*, posset quis impro-

mi comparatum (paternae mensae gravem) id aetatis: dein non diu fore, quin patrem sim hilaraturus, allato usque, quod mihi natum erit mercedis.

2. Ergo secundae deliberationis initium est propositum, quae optima sit artium, & ad ediscendum facillima, & homini libero conveniens, & expedito sumtu parabilis, & quaestu commodo: alio aliam commendante, ut cujusque sensus aut experientia ferebat, pater ad avunculum conversus (aderat enim maternus avunculus, qui optimus esse statuarius videretur, & poliendis lapidibus in

σιλῆ εἶναι, τηλικοῦτο ὄν· ὁρᾷς οἷς μακρὰν δὲ ἡ τ πατέρα εὐφραινεῖν, ἀποφέρων ἀεὶ τὸ γιγνόμενον.

Δευτέρας οὖν σκέψεως ἀρχὴ πρώτη ἔστω, τίς ἀρίστη τῶν τεχνῶν, καὶ ῥᾴστη ἐκμαθεῖν, καὶ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πρέπουσα, καὶ πρόχειρον ἔχουσα τὴν χορηγίαν, καὶ διαρκὴ τὸν πόρον. Ἄλλος τοίνυν ἄλλῃ ἐπαιτῶντος, ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ πατὴρ εἰς τὸ θεῖον ἀπιδών, (πατρὶ γὰρ ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, ἄριστος ἐρμογλύφος εἶναι δοκῶν, [b] καὶ λιθοξόος ἐν τοῖς μάλιστα

ἐμπειρίας ἢ γνώμης Z.

[b] Καὶ] Abest ab F. habuit P. ceteraeque *Edd.*

probare ἑρμογλύφου & ἑρμογλυφεῖς, ut voces minus Atticas, ac probare τὸ λιθοξόου. Quid enim? an non continuo post priora *Luciani* ab *Thoma* nostro producta verba sequitur λιθοξόου; cur hoc magis quam illa improbari meretur? quin aliquoties τὸ λιθοξόου in hoc brevi dialogo habet *Noster*: iterum §. 7. ὅ, τε ἡ πάππός σε λιθοξόον ᾖ, & §. 9. ἀγαθὸς πατρὶ λιθοξόος γενόμενος. *J. J.*

23. Ἐν τοῖς μ. εὐδοκίμοις] Non dubito, quin legendum sit εὐδοκίμου. Sic enim loqui amant Graeci; voces ἐν τοῖς μάλιστα, quae nihil aliud designant, quam *cum primis*, *maxime*, ponunt inter duos similes casus, quorum alter est nominis substantivi, alter adjectivi. Aelian. V. H. I, 31. Νόμος ἐν τοῖς μάλιστα φυλαττόμενος *Lex quae maxime servatur*. Idem XIV, 40. Ἀλέξανδρος ὁ Φεραίων τύραννος ἐν τοῖς μάλιστα ἐδόκει ἀμότατος εἶναι. *Alexander Pheraeorum tyrannus quammaxime truculentus fuit.* Lucian. noster in *Gallo*: Ἐν τοῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἄξιος. Plutarch. in *Coriolano* p. 223. Ἄππιος δέ ἐν Κλαυδίοις αἰτίαν ἔχων ἐν τοῖς μάλιστα μισόδημος εἶναι. Idem in *eodem* p. 232. Ἦν δὲ ἐν τοῖς μάλιστα δεινὸς εἰπεῖν. Et in *Iside & Osir.* p. 364. Ἔτι τὸν Αἴγυπτον ἐν τοῖς μάλιστα μεγάλην οὖσαν. *Dionys. Halic.* lib. I. p. 49. τὸ τ Τρώων ἔθνος Ἑλληνικὸν ἐν τοῖς μάλιστα ἦν. Idem pro eo dicit ἐν τοῖς πάνυ. lib. I. p. 15. Τοῦτο τὸ ἔθνος ἦν ἐν τοῖς πάνυ μέγα τι & ἀρχαῖον. *Herodot.* dixit eodem sensu, ὅμοια τὰ μάλιστα, ut alibi ostendimus. *L. Bos* Obs. Crit. c. V. p. 18.

Ἐν τοῖς μ. εὐδοκίμοις] Contra Codices scriptos & Edd. omnes veriſſimam emendationem probo *L. Bos*, ἐν τοῖς μ. εὐδοκίμοις. Origo vitii a librariorum inscitia, qui post ἐν τοῖς illud εὐδοκίμου alio casu positum pati non potuerunt, praesertim quod crederent cum hoc ipso vocabulo conjungi debere μάλιστα. Graeci solent, inprimis Attici, ἐν τοῖς μάλα, μάλιστα, πάνυ, σφόδρα εὐδοκίμου, ἄριστος, ἀρχαῖος· ubi perspicuum est intelligi, ἐν τοῖς μάλα vel μάλιστα εὐδοκίμοις ὢσιν εὐδοκίμου, ut bene docuit *H. Stephanus* App. de D. A. p. 181. 182. *Thucyd.* VIII, 90. ἀνὴρ ἐν τοῖς μάλιστα & ἐν πολίτου ἐπιεικοῦς τῷ δήμῳ. ubi nulla est causa, cur *H. Stephanus* miretur, quid venerit in mentem Enarratori Thucydidis, ut ἐν τοῖς μάλιστα exponeret, ἐν τοῖς ἐχθροτάτοις· hoc enim voluit, qui revera loci Thucydidei sensus est, *vir inter vehementissimos, & a longo jam tempore infestus plebi*: quemadmodum in *Plutarchi* Coriol. Appius Claudius αἰτίαν ἔχων ἐν τοῖς μάλιστα μισόδημος εἶναι, id est, ἐν τοῖς ἐχθροτάτοις, *praecipuus inter eos, qui vehementissime plebem oderant.* Egregius *Platonis* locus sub initium Sympolii, quique optime, quomodo locutio suppleri debeat, ostendit: Aristodemus Σωκράτους ἰφασεν ὢν ἐν τοῖς μάλιστα τ τότε in Crit. p. 38. E. & ἐκ ἤκιστα Ἀθηναίων σι, ἀλλ' ἐν τοῖς μάλιστα intellige, ταύτας ταῖς αἰτίαις ἐνεχομένους· mox: ὅτι ἐν τοῖς μάλιστα Ἀθηναίων ἐγὼ αὐτοῖς ὁμολογήσας τυγχάνω· similia, si quis desideret, reperiuntur apud *Dionys. Hal.* A. R. I. p. 53. v. 3. *Muson.* apud *Stob.* p. 166. v. 16. *Aelian.* V. H. II, 38. XIV, 44. *Dion. Cassium*, imitatorem veterum diligentissimum, XLIV. p. 244. C. 249. A. Neque adjectivis tantum, sed & verbis apponitur: *Dionys. Hal.* de Comp. Verb. p. 51. v. 36. ἐν (Demosthenem) ἐν τοῖς μάλιστα οἶμαι τὴν ποιητικὴν ἐκμιμήσασθαι. *Plutarch. Pyrrh.* p. 391. B. & διετέλει τὸν ἄνδρα τιμῶν ἐν τοῖς μάλιστα & χρήσιμος. *Noster* in Pseudol. §. 14. τοῦτο ἐν τοῖς μάλιστα τύχομαι διετέλεσεν. Haec qui perpenderit, facile mihi largietur, corruptum *Eunapii* locum in *Chrys.* p. 194. sic esse corrigendum, δυσκίνητος δὲ ἦν περὶ τὰς διαλήξεις, ταῖς φιλοτιμίαις ἐν τοῖς μάλιστα τὰς ἀνθρώπους ὑπολαμβάνων ἐκπαχύνεσθαι· a quorum mente *Hadr. Junius* prorsus aberravit. Nec dispar est ratio in similibus aliis, quae istorum adverbiorum indolem imitantur: *Plato* Crit. p. 32. C. ἡν (ἀγγελίαν) ἐγὼ, ὡς ἐμοὶ δοκῶ, ἐν τοῖς βαρύτατα ἂν ἐνέγκαιμι· *quem nuncium equidem, ut mihi videor, inprimis*, vel, *ut qui maxime feram aegerrime*; credat aliquis explendum esse, ἐν τοῖς βαρύτατα φέρουσιν· sed idem, si contulerit priora, minime dubitabit, quin rectius intelligatur, ἐν τοῖς β. φέρουσι vel ἐνεγκεῖν *Thucydid.* VII, 71. ἐν τοῖς χαλεπώτατα δὴ γεγονόσι· in quo H. Stephanus itidem obhaesit. Ionibus autem forma non multum diversa placuit, εὐδοκίμος ὅμοια τοῖς μάλιστα, vel, τῷ μ. *Herodot.* VII, 116. ἀνὴρ δόκιμος ὅμοιος τῷ μάλιστα· parique modo c. 141. quibus in locis equidem, quae ratio *L. Bos* impulerit Obs. Misc. p. 57. ut contra fidem *Edd.* legeret

σα [a] εὐδόκιμος, ὁ Δημις, εἶπεν, ἄλλῳ τέχνῃ ὑπακρατεῖν, σοῦ παρόντος· ἀλλὰ τοῦτον ἄγε, δείξας ἐμοὶ, καὶ δίδαξε παραλαβὼν λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι, καὶ συναρμοστὴν, καὶ ἐρμογλυφέα· δύναται γὰρ καὶ τοῦτο, Φύσεώς γε, ὡς οἶδα, ἔχων δεξιῶς· ἐτεκμαίρετο δὲ ταῖς ἐκ τοῦ κηροῦ παιδιαῖς. ὁπότε γὰρ ἀφεθείην [b] ὑπὸ τῶν διδασκάλων, ἀποξέων ἂν τὸν κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵππους, ἢ καὶ γὴ Δί' ἀνθρώπους ἀνέπλαττον, εἰκότως, ὡς ἐδόκουν τῷ παιδὶ· ἐφ' οἷς καὶ μὲν τῶν διδασκάλων πληγὰς ἐλάμβανον· τότε δὲ ἔπαινος εἰς τὴν εὐφυΐαν καὶ ταῦτα ἦν· καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας, ὡς ἐν βραχεῖ μαθησόμενος τὴν τέχνην, ἀπ' ἐκείνης γε τῆς πλαστικῆς.

primis laudatiſſimus) fas non eſt, inquit, aliam artem primas tenere, Te praeſente: quin Tu illum ducito, me demonſtrans, tuamque in curam receptum effice lapidum artificem bonum, & coagmentatorem, ac ſtatuarium: poteſt enim, idque ingenio praeditus, ut noſti, dextro. Scilicet argumentum capiebat ab iſtis e cera ludicris: nam dimiſſus a magiſtris, deraſa cera, boves aut equos, aut, ita me Jupiter amet, homines effingebam, ſcitule, ut videbar patri: ob quae quidem a magiſtris vapulabam; at tunc ad ingenii felicis laudem & iſta quoque pertinebant: quare bona tenebantur de me ſpe fore, ut brevi artem diſcerem, idque ex iſta fingendi dexteritate.

3. Si-

[a] Εὐδόκιμος] Edd. priores εὐδοκίμους. [b] ὑπὸ] ἀπὸ P. L. V. 1.

ret ὅμοια τὰ μάλιστα, nequaquam intelligo; repugnat enim iſta ſcriptura non minus Graecae linguae ingenio, quam ipſi *Herodoto* III. c. 8. σίδοῖαι δὲ Ἀράβιοι πίσῃς ἀνθρώπων ὅμοια τοῖσι μάλιστα. c. 57. Θησαυρὸς ἦν Διλφοῖσι ἀνακείμενος ὅμοια τοῖσι πλουσιωτάτοισι. ubi intelligendum eſt, πλούσιος ὅμ. &c. Ad hoc exemplum *Thucydides* quam proxime, veteris Ατθίδος, quae cum Ionica dialecto fere tota congruebat, unica norma I, 25. Corcyraei χρημάτων δυνάμει ὄντες κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὅμοια τοῖς Ελλήνων πλουσιωτάτοις. *H. Stephanus* hic parum extricat, nullaque parte lectorem adjutum dimittit: atqui in talibus ὅμοια ponatur, an ὁμοίως, nihil intereſt; *Herodot.* III, 68. Ὀτάνης μὲν Φαρμάσιον μὲν παῖς, γένει δὲ καὶ χρήμασι ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσέων qui locus ad Thucydideam ſtructuram aptiſſime quadrat: neque aliter *Pauſanias*, qui ſtudioſe obſoletam quandam orationis compoſitionem ſectatur, II. p. 199. Arriphon Λυκίων τοῖς μάλιστα ὁμοίως δόκιμος X. p. 825. de Herophila Sibylla: ταύτην ταῖς μάλιστα ὁμοίως οὖσαν ἀρχαίαν εὑρίσκον· atque ita ſcribendum judico, deleto σὺ VII. p. 591. ξόανον δὲ τοῖς μάλιστα ὁμοίοις ἔστιν ἀρχαῖον pro ἐν τοῖς μ. & X. p. 836. forte ὅμοια pro ὁμοίως, quemadmodum IV. p. 364. Ὅμοιον ſimiliter apud *Thucydidem* extat VII, 29. τὸ γὰρ γένος τὸ τῶν Θρακῶν ὅμοιον τοῖς μάλιστα ἐν βαρβαρικῷ &c. *Φοινικάτατόν ἐστι* at Scholiaſtes cum vetuſtis Codd. ὅμοια, quam lectionem praeferendam eſſe nullus dubito: vid. *Dion. Caſſ.* XLIX. p. 404. D. Porro, ut operam hanc abſolvamus, pari virtute dicitur, εὐδόκιμος ἐν ὀλίγοις, quemadmodum πόλεμος ἐν ὀλίγοισι μίσγας apud *Herodot.* IV. c. 52. πομπὴν ὁπόσην ἐν ὀλίγοις γενομένην, *Heliodor.* II. p. 127. πλούσιος ἐν ὀλίγοις apud *Long.* IV. p. 123. & τὰ πολεμικὰ συνετὸς ἐν ὀλίγοις, quam Vaticani Codicis lectionem ſecutus eſt jure merito *Hudſonus* in *Dionyſ Hal.* A. R. IV. p. 237. v. 19. eaedem membranae *H. Stephani* acumen approbant hunc loquendi florem *Dionyſio* reſtituentis Sched. V. c. 27. *Interpretem Aeliani* de Anim. X. c. 50. haec formula fefellit, male a praecedentibus, ad quae pertinebat, divulſa: πατρὶς εὐδαιμονιζομένη ὡς ζηλωτὴ δικαίως ἐν ὀλίγοις illud ἐν ὀλίγοις ſequentibus adjunctum reddidit, *paucos poſt dies*, cum debuiſſet, *invidendis opibus inter paucas beata*: ſic enim & Latini loquuntur: *Liv.* XXIII. c. 44. *pugna memorabilis inter paucas*: apud quem ſaepius occurrit. *T. H.*

26. Δίδασκε] Διδάσκου *Thom. Mag.* in Διδάσκαμαι· atque ita margo Ed. A. 1. Weſſelingii. Probavit hanc lectionem *Pricaeus* ſic proferens ad *Pauli* Ep. II. ad Timoth. II, 15. Utrumvis rectum. *T. H.*

28. Δύναται γὰρ καὶ τοῦτο.] Meo judicio melius erit mutari diſtinctionem: δύναται γὰρ, καὶ τοῦτο φύσεώς γε &c. Felices filii profectus ſibi amicisque pater ſpondet, neque dubitat, quin in formando ad ſtatuariam Luciano opera minime ſit peritura. Formula quaedam legitima, δύνασαι γὰρ, δύναται γὰρ. *Callimach.* H. in Apoll. v. 29. Τὸν χορὸν ὦ πόλλων &c. Τιμήσω· δύναται γὰρ, ἐπεὶ Διὸς ἔσσι. in Del. v. 226. Latinis haud minus uſitatum: *Valer. Flacc.* I, 13.

— *verſam proles tua pandet Idumen,*
(Namque poteſt) Solymo & nigrantem pulvere fratrem.

ibi plura notat *N. Heinſius*, & *Adr. Behot.* Apoph. III. c. 20. *T. H.*

29. Δεξιῶς] *Anglic.* & *Mſſ.* δεξιᾶς, minus Attice. *J. B.*

Δεξιῶς] In Codd. A. R. P. & L. δεξιᾶς· at Vat. I. δεξιῶς. Vide ſupra hoc ipſo capite, & Τοξ. c. 44. Ετ. Δ. VII. ὁ πάνυ μορφῆς εὐφυοῦς ἔχοντες adde & Εικ. c. 11. ubi in Impr. quidem legitur μορφῆς δὲ ἰκάσας: ego vero cum eo, qui in Cod. L. id adſcripſit, ἴσχυσας malim: ſed vide, quae illic in eam rem a me aliisque ultro citroque ſunt allata. *M. du S.*

Δεξιῶς] Nihil eſt, quod in hac phraſi deſideres: ſimiliter enim dicitur, ac φύσεως οὐ ἔχων. *Julian.* apud *Cyrill.* p. 229. E. *Zoſim.* I. p. 12. verum conſpirantes in δεξιᾶς plerique *Codd.* vitii ſuſpicionem movent: quid ſi a *Luciano* fuerit? φύσεως τυχὸν δεξιᾶς quomodo

3. Simul igitur atque idonea videbatur dies arti auſpicandae, committebar avunculo, rem haud ſane quam valde gravatus: quin & ludum quendam non injucundum mihi videbatur habere, & ad aequales oſtentationem, ſi Deos ſculperem, & ſimulacra quaedam parva concinnarem mihimet ipſe, & quibus vellem. Tum primum illud, & quod ſolet incipientibus, contigit: ſcalpro mihi dato avunculus juſſit leniter perſtringere tabulam in medio jacentem, addens vulgatum illud, *Dimidium facti, qui cœpit, habet*: me vero durius impingente prae imperitia, confracta eſt tabula: ille indignatus, ſcutica,

40 Ἅμα τε ἦν ὀπτὴ ἡδονὴ ἐδόκει ἡμέρα τέχνης ἀρχεσθαι, κἀγὼ παρεδεδόμην τῷ θείῳ, μὰ τὸν Δί' οὐ σφόδρα τῷ πράγματι ἀχθόμενος· ἀλλά μοι καὶ παιδιάν τινα οὐκ ἀπῆρτη ἐδόκει ἔχειν, καὶ πρὸς [c] τοὺς ἡλικιώτας ὀπιδεῖξιν, εἰ 45 Φαινοίμην θεούς τε γλύφων, καὶ ἀγαλματιά [d] τινα παρὰ καλὸν κἀγαθὸν ἐμαυτῷ τε, καὶ οἷς βουλοίμην. Καὶ τόγε πρῶτον ἐκεῖνο καὶ σύνηθες τοῖς ἀρχομένοις ἐγίγνετο· ἐγκοπέα γάρ τινά μοι δοὺς ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι 50 πρέμα καθικέσθαι πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπεπτὸν τὸ κοινὸν, Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντός. Σκληρότερον δὲ καὶ ἐγκόπτη ὑπ' ἀπειρίας, κατέαγε μὲν ἡ πλάξ· ὁ δὲ

γλύφειν Z.
θεοὺς Z.

c Τοὺς] Deeſt in B 2. P. d Τινα] Deeſt in F.

51. Ἀρχὴ δέ τ. ἥ. π.] Ἡσιόδῳ τοῦτο, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν α Προβλημ. καὶ Πολλιανὸς πέμπτῳ· αὐτὸς δὲ Λουκιανὸς ἐν Ἑρμοτίμῳ. C. G.

do Archytas apud *Stob.* p. 44. v. 24. φύσιος εὐτύχου τι καὶ μνημοσυνᾶς καὶ φιλοπόνου τυχόν nescio quis apud *Suidam* in Πάριον φύσιός τι δεξιᾶς τέλυχνιος vel, φύσιος λαχὸν δεξιᾶς, ut *Democritus*, teſte *Dione Chryſoſt.* p. 553. B. Ὅμηρος φύσιος λαχὸν ἀναξίου· & de hoc ipſo Dione *Syneſius*, ὁ δὲ λαχὸν φύσιος θείας· neutrum ſane tam longe ab ἔχων diſtat, quin, prima litera per vetuſtatem evaneſcente, facile potuerit in illam vocem abire. Commode quoque φύσις δεξιά· *Malchus* apud *Suidam* in Παυσανίᾳ· Φύσει πρὸς ἅπασι δεξιᾷ χρησάμενος· & δεξιὸς τὴν φύσιν in V. Γαϊδλος. *T. H.*

31. Ὑπὸ τῶν δ'.] Lege ἀπό. *J. Br.*
Ὑπὸ τῶν δ'.] Angl. ἀπὸ. *J. B.*

33. Ἀνέκλαιεν] Ex hoc puerilis luſus oblectamento, ſi ſupra aetatem procedere videretur, indolis majora promittentis omen capiebant. Locus eſt in *Ariſtoph.* Nub. v. 875. tam ſimilis, ut *Lucianus* imitatus fuiſſe videatur: *Schol.* ad v. 879. βάλλειν δὲ αὐτὸν ὡς ἐπὶ παιδὸς λεπτύνειν ἰόφοιτα, καὶ γλύφειν ἀστία διακάρδιον. Vid. *Gataker.* ad M. Antonin. VII. §. 23. *T. H.*

33. Εἰκότως] *Ad veram imaginem*, πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Non enim εἰκότως ibi vulgariam recipit interpretationem, cum nullus ſenſus elici poſſit. *J. B.*

37. Ἐν βραχεῖ] Χρόνῳ addi non ſolet. *J. Br.*

40. Ἐπιτηδεία — ἡμ.] *Dies apta*, quae opponitur *diei parum auſpicatae*, ἀποφράδι, de qua *Lucian.* in Pſeudol. *J. C.*

41. Παρεδεδόμην] Praefero παρεδεδόμην. *T. H.*

50. Πλακὸς] Tabulam lapideam intelligit *Soping.* ad *Heſych.* in Πλάξ. Sic Moſis tabulae legis πλακὲς λίθιναι. Locutionem καθικέσθαι πλακὸς, toturnque locum illuſtrat *A. Dounaeus* ad *Chryſoſt.* p. 578. *T. H.*

51. Τὸ κοινὸν] *Quod vulgo dicitur.* *J. Br.*

51. Α. δὲ τοι ἥ.] Hemiſtichium eſt *Heſiodi*, citante *Luciano* in Hermot. Illud *Horat.* in Ep. lib. I. ad Lollium ad hunc modum expreſſit: *Dimidium facti, qui bene cœpit habet.* *G. C.*

Ἀρχὴ δέ τοι] Heſiodeum illud repetit in Hermotimo & alibi. *J. B.*

Ἀρχὴ δέ τοι ἥ. π.] Proverbium hoc *Lucianus* Heſiodo tribuit Ἑρμ. c. 3. cujus auctoritatem *Scholiaſtes* aliique non cunctanter ſunt ſecuti. Verum neque in *Heſiodo* hodierno legitur, neque omnino Heſiodeum eſſe acute nuper conjecit *Albertus Fabricius* Vir clariſſimus in notis ad p. 85. *vitae Procli.* Putat enim confundi hoc adagium cum alio illo trito, πλέον ἥμισυ παντός, quod hodieque in *Heſiodo* legitur, & a *Platone* alicubi meminimus allatum. (*Ed. Baſ.* 534.) Et ſane in alio illo *Platonis*, quem affert, loco, *de Legg.* VI. Ed. Lugd. p. 614. D. ἀρχὴ γάρ λέγεται μὲν ἥμισυ παντὸς ἐν ταῖς παροιμίαις ἔργου &c., ut & in *vita Procli*, *Proverbium* quidem audit, ſed *Heſiodeum* eſſe minime dicitur. *Suidas* etiam ſine auctoris nomine habet. *Galenus* etiam *de Semine* l. I. p. m. 229, l. 10. τὸ ἥμισυ τοῦ παντὸς, ὡς ὁ κοινὸς λόγος deinde ad *Platonis* locum ea de re alludit. Nam quod *Scholiaſtes* Ariſtotelem videtur adducere teſtem, nihili eſt; cum in *Problem. I.* fruſtra iſta verba quaeras; *Polit.* autem V. de *Heſiodo* auctore nihil habeat. ἡ δ' ἀρχὴ λέγεσθαι ἥμισυ εἶναι παντός. Adde & Ἡθ. Νικ. I. p. m. 4. l. 6. ubi, δοκεῖ δὲ πλεῖον ἢ τὸ ἥμισυ τοῦ παντὸς εἶναι ἡ ἀρχή. De *Heſiodo* ne γρῦ quidem. *Jamblichus* diſertis verbis *Pythagorae* auctori tribuit N. 162. ἀπόφθεγμα Πυθαγόρου αὐτοῦ. Latine reddidit *Horat. Ep.* I. 2. ℣. 40.

Dimidium facti qui cœpit habet.

Locus *Platonis*, de quo ſupra, extat *de Legg.* III. p. 590. G. Ed. Lugd. Idem *Plato* Πολ. B. Ed. Ald. p. 27. A. aliter effert; ἴσθι οἶσθα, ὅτι ἀρχὴ παντὸς ἔργου μάγιστον. *M. dis S.*

λιθίον πειμε- ην Z.

δὲ ἀγκυπετήσας, σκυτάλην τινὰ καμέ- quae sub manu erat, capta, haud placide;
λην πλησίον λαβὼν, ἐ πρᾴως, ἀλλ' ἀγα- neque adhortantis more me initiavit, sic ut
τρεπτικῶς μὲ κατήρξατο, ὥστε δάκρυά μοι τὰ lacrimae mihi procemium essent artis.
προοίμια τ τέχνης.

Ἀποδρὰς ἓν ἐνταῦθα ὅπι τ αἰκίαν ἀφικ- 4. Hinc ergo me domum proripio, crebros
νοῦμαι, συνεχὲς ἀνολολύζων, ἐ δακρύων singultus ducens, lacrimisque oculos opple-
τὺς ὀφθαλμὺς ὑπόπλεως· ἐ δηγοῦμαι τ60 tus: commemoro scuticam, vibicibusque
ostен-

59. Ἀνολολίζων] ἄλλως γράφεται ἀναλύζων. C. G.

Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ π.] *Hesiodo* qui tribueret, antiquiorem *Luciano* neminem inveni: sed infra *Lucianum Hierocles* etiam Hipp. II. p. 172. Ἡσίοδ☉ μ ἥμισυ τοῦ παντὸς φησιν εἶναι τὴν ἀρχήν. *Diogenian.* C. II. n. 97. Ἀρχὴ ἥμισυ παντός· ἐπὶ τῶν εἰς τι προκοπτόντων παρῆκται δὲ ἐκ τ Ἡσιόδου· vel scribendum ἐκ τῶν Ησ. vel haec, quod potius credo, mutila sunt; suspicor autem hunc ad modum in integrum restitui posse: παρῆκται δὲ ἐκ τ Ἡσ. παροιμίας, πλέον ἥμισυ παντός· ut significare voluerit, istam paroemiam ad Hesiodei dicti, quod itidem proverbii locum obtinuit, exemplar fuisse expressam: hoc suadet usus verbi παράγειν vel παρῆχθαι pro *deduci*, *derivari*. Nulla primi auctoris apud veteres mentio: *Polyb.* V. c. 32. Οἱ μὲν γὰρ ἀρχαῖοι τὴν ἀρχὴν ἥμισυ ☧ παντὸς εἶναι φάσκουσι· ita nimirum solent laudare τοὺς ἀρχαίους, cum proverbia, vetustissimae sapientiae reliquias, proferunt, neque pluribus in locis aliud est quicquam κατὰ τοὺς ἀρχαίους, ὡς οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι, quam, *ut vetus habet proverbium*. *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 122. καὶ τὴν παροιμίαν ἐποίησαμεν· Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντὸς, ὡς ἐοικυῖαν τούτῳ τῷ σημερῳ πασῶ· (nondum constituit, utrum malim, ἐποίσαμεν an ἐποιησάμεθα· ἐποίσαμεν certe vitiosum.) Saepius idem adagium non totidem verbis, sed eleganter orationi intermixtum aliis etiam rebus aptatur: *Dionys. Halic.* de Ant. Orat. p. 129. v. 9. καίτοι μέρ☉ γε ☧ παντὸς ἥμισυ ἀρχὴ λέγεταί τε καὶ ἔστιν. *Aristot.* Probl. S. X. p. 75. ἡ μὲν γὰρ ἀρχὴ παντὸς ἔργου μίγιστον· ἄμισυ γὰρ· τὸ δὲ στέρημα ἀρχή. *Ovidium* huc respexisse A. A. I, 610.

Hac tantum incipias, sponte difertus eris,

observavit *N. Heinsius*. *Marini* locum in Vit. *Procli* c. 34. descripsit *Suid.* in Ἀρχὴ, ἡ μὲν φυσικὴ &c. Porro videndi sunt praeter *Erasmum* in *Principium dimidium totius*, *Elias Vinetus* ad *Auson.* Ep. 81. & *And. Schottus* ad Prov. *Suidae* C. III. n. 64. *T. H.*

54. Σκυτάλην] De hac voce ejusque varia acceptione copiose Grammatici. In *Cod. Flor.* & *Edit. Basil.* male σκυτάλλην. *J. B.*

56. Κατήρξατο.] Ut hic locus recte intelligatur, vocis κατάρχομαι sensus adstruendus est, quem lexica non satis diserte notarunt. De ritibus proprie usurpatur, qui victimae mactationem antecedunt. vid. *Schol. Eurip.* ad ϒ. 40. *Iphig. in Taur.* Κατάρχομαι μὲν, σφάγια δ' ἄλλοισι ῥίπτει. κατάρχομαι, inquit *Scholiastes*, ἀλοχύτας, τῦτ' ἐστὶ προβύματά τινα, ὡς ἴθ☉ ἀρχαίοις Ἕλλησιν, ἐξ ὑλῶν, ἤγουν κριθῶν ἁλσὶ μεμιγμένων, οἵοις τισὶ ἀπαρχαῖς ἐπιχέοντες τοῖς βωμοῖς. Eo sensu usurpat *Nester* Teĩ. c. 6. Hic idem valet quod τὰ προτίλεια &c. *Mich.* c. 14. *M. du S.*

56. Τὰ πρ. τ.] Poterat interponi μοὶ εἶναι τὰ πρ. vel μοι εἶναι πρ. sed nihil opus videtur. Eleganter in hac voce transferenda Graeci luxuriant, praesertim recentiores: nam veteres illi, castigatae sobriaeque orationis legibus adstricti, parcius. In *Sophili* fabula *Phylarcho* apud *Athen.* III. p. 100. A. parasitus, dum prima mensae fercula imponuntur, bene sibi fore ominatur, τὰ προοίμια, inquiens, ὁρῶ. & *Alexis* p. 107. B. *Strab.* I. p. 35. B. φιλιδήμων γὰρ ὁ ἄνθρωπ☉ τὸ προοίμιον δὴ τοῦτο τὸ φιλόμυθον· quod propius ad *Nostrum* accedit, ὁ ἐν προοιμίοις τ τέχνης apud *Liban.* Or. XXVIII. p. 619. A. paria reperies & verecunde translata in *Maxim. Tyr.* D. IX. p. 94. *Aristid.* T. III. p. 305. 309. *Philostr.* de V. S. II. p. 579. ne plura, quod facile foret, congeram. *Juven.* imitatur III, 288.

— miserae cognosce proocemia rixae.

Declamatorem illum vix fero, qui *Palaephati* caput 47. de Hyacintho in florem verso concinnavit: λέγουσι δ' ἔτι καὶ τ προσηγορίας ἐν φύλλοις ἐπιγεγράφθαι τὸ πρόοιμον. Nec sane me multum capit audax *Basilii Seleuc.* figura in Vit. Thecl. p. 8. Ἰκόνιον πόλις τ Πισιδῶν καὶ Φρυγῶν χώρας ἐν προοιμίῳ κειμένη· *Constantin. Porph.* de Them. I. p. 34. τὰ δὲ ἄνω καὶ μεσόγαια τ μικρᾶς Ἀρμενίας εἰσὶ προοίμια· quod genus similia nescio equidem, an veteres illi eloquentiae naturali cultu nitentis auctores licere sibi voluerint. Praeterea *Lucianus*, ut arbitror, solcanem hujus vocis in sacris usum spectavit; eoque magis, quod praecedat indidem petitum κατήρξατο· nam προοίμια sunt praeludia hymnorum, qui victimis in aram impositis decantabantur. Pari modo *Julian.* Or. II. p. 56. D. τ ἐν τοιούτοις προοιμίοις ἐ προνομίοις ἀρξάμενον, quae utraque junxit etiam *Synes. Calv.* Enc. p. 66. D. *T. H.*

59. Σκληκ. ἀναλύζων] Emendo ἀνολολύζων. *J. Br.*

59. Ἀνολολίζων] *Mss.* & *Angl.* ἀνολύζων: de qua voce dico ad lib. 10. Heliod. *J. B.*

Ἀναλαλίζων.] In P. L. & Coll. G. ἀναλύζων. Sed genuina est vulgata. Sic Ετ. διαλ. XI. ὀλολύζων ὡσπερ βρύ☉. & Θ. Δ. XII. V. *Eurip.* Troad. 1000. Utitur tamen eo sensu verbo simplici λύζω. Πιερ. c. 6. *M. du S.*

Ἀνολολύζων] Utra lectio palmam mereatur, haec an ἀναλόζων, (pro quo *Bourdelotium* vitio scripsisse ἀνολόζων, pene credo) dijudicare promtum non est. Olim de faustis acclamationibus & ululatibus, quos mulieres ad sacra vel furore divino percitae ingeminabant, ὀλολύζειν, ἐλελιγμὸν & ἐλελιγμὸν proprie posuerunt: *Poll.* I, 28.

in

ollentis; & incuſata multa quadam (avunculi) crudelitate, adjeci, hoc illum ex invidia feciſſe, (metuentem) ne arte ſe ſuperarem. Indigne ferens mater quum multa fratri dixiſſet convicia, ego primis tenebris obdormivi adhuc in lacrimis, totamque noctem cogitabundus.

οικυτάλην, ἡ τὸς μάλωτας ἐδέξατο. ἡ καλῆγόρων πολλήν τινα ἀμότητα, πρασθεὶς, ὅτι ὑπὸ φθόνε ταῦτα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβάλωμαι τῇ τέχνῃ. Ἀγανακτησαμένης δὲ τ μητρὸς, ἡ πολλὰ τῷ ἀδελφῷ λοιδορησαμένης, ἐπεὶ νὺξ ἐπῆλθε, κατέδαρθον ἔτι ἐν δάκρυσι, ἡ τ νύχθ' ὅλην ἐνόουν.

Μέχρι μὲν δὴ τύτων γελάσιμα, ἡ μειρακιώδη τὰ

3. Hactenus quidem, quae dixi, ridicula

in *Euripidae* Medea v. 1173. ancilla anus, cum Glaucam Creontis filiam infelicis doni veneno contactam in ſolium incidere ſolutis membris vidiſſet, ἀνωλόλυξε, quippe

— ἐξεκώκυσε
Ἡ παῖς ὀργὰς, ἥ τιν' ἐθὼν μολεῖν

ſed animadverſa ſaevientis mali labe, quae a furore divinitus immiſſo multum aberat, Εἶτ' ἀντίμολπον ἦμαρ ὀλολυγῆς μέγαν Κάκτῶν, *pro ſacro ululatu in flebiles ejulatus prorupit*: quod ideo monere viſum fuit, ne quis per errorem hunc locum in contrariam plane ſententiam, quod factum memini, capiendum exiſtimaret: ſimiliter Iph. in T. v. 1337. certe, niſi in rebus laetis, ἀνωλόλυξαν apud veteres vix reperias uſurpatum: vide *Euripid.* El. v. 691. idque praeter *Caſaubon.* ad *Theophr.* Char. c. XXI. & Equit. Ariſtoph. v. 613. docuit *Ez. Spanhem.* ad Callim. H. in Del. v. 258. H. in Pall. L. v. 139. attamen ad fletus & lamentationem traducta ſunt a poſterioribus haec vocabula, eorumque poteſtas tam prope ad λύζειν acceſſit, ut ſaepius ad id verbum explicandum adhibuerint Grammatici: vid. *Heſych.* in Ἀναμὸς, *Suid.* in Ἀναλύζουσα, Ἀναγκαίουσα, Λυγμὸς. *Schol.* Ariſtoph. ad Acharn. v. 690. Λύζω] ἴσον λέγει (vel μᾶ, ut *Suid.* habet) τῷ ζ ὀλολύζω· ἴσον δὲ χωρὶς τῷ ζ ἀλύω, τετάχυω, ἀδημονῶ. Λύζω, πνεῖμα φωνῇ τραχείᾳ ἀφίημι, ἢ λυγμῷ συνέχομαι. ubi probe ſeparandae ſunt adnotationes binae, prima vetuſtioris *Scholiaſtae* diverſam in *Ariſtophane* lectionem conſignantis Εἶτα λύζει & Εἶτ' ἀλύει (nam ut λύει vice εὖ ἀλύει unquam fuerit poſitum pro ἀδημονεῖ, quamquam in *Heſychio* ſic quoque legatur, non inducor, ut credam) recentioris altera, vulgatam &, meo quidem judicio, deteriorem ſcripturam exponentis; quod minus intellectum tenebras objecit *H. Stephano* Ind. Theſ. in Λύζω, & *Foeſio* Oecon. Hipp. in Λύζω. Hinc patet, quam facili errore potuerit altera vox in alterius locum immigrare. Neque tamen diffiteor praeferendum mihi videri ἀναλύζων propter illud συνεχὲς, *crebros ſingultus ducens*, vel, ut cum *Val Flacco* dicam III, 338. *crebris quatiens ſingultibus ora*. Vid. *Petron.* c. 91. p. 440. *Philo* περὶ Πρ. πρὸς Γ. p. 1019. B. ὁ δὲ μόλις μὲν, ἀναλύζων δὲ ὅμως κατομόλῃ τῷ πατρὶ φησὶ· antea mentionem fecerat δικρύων ἀθρόας φορᾶς. Similiter ταῦτα λέγων ὁ Ἰάσιος (de B. J. VI. c. 2. §. 2.) μετ' ὀδυρμῶν δικρύων λυγμῷ τὴν φωνὴν ἀνέκοπτε, vel potius (cur enim refpuamus auctoritatem *Mſſ.*?) ἀνέκοπτεν. *Stat. Theb.* VII, 360.

Dicentis maduere genae —
— *vocisque repens ſingultus apertum*
Intercepit iter:

nec minus eleganter *Pedo Albin.* ad Liv. v. 120.

Tandem, ubi per lacrimas licuit, ſic flebilis orſa eſt,
Singultu medios impediente ſonos:

cujus generis innumera congregare nihil adtinet: *Lucianus* etiam in Peregr. ἰδάκρυε μαλλα γελοίως, & mox, ἀπῆγεν αὐτὸν λύζοντα μαλακῶς. *Heſych.* Ἀναλύζων, ἀναπνέων· *niſi potius ſcripſit* ἀναλύττων, inquit *H. Stephan.* in Theſ. Ind. hoc ſi verum, nam nonnihil addubito, in λογμὸς itidem pro ἀναναγμὸς reſtituendum erit ἀναλυγμός· ut non vereor affirmare, verbum illud Heſychio reddi debere in Ἀσαλύζων, ἀναλύζειν, κλαίειν & Ἀσυλάζει, λυπεῖ μετὰ κλαυθμοῦ. utrobique ſcribe, ἀναλύζων, λύζει· neutrum pervidere potuit *Barneſius* ad Anacr. Od. 56. p. 196. *Gloſſae* quidem Cyrilli: Ἀποβλύζω, λύζω, *ſingulto*: ſed hic quomodo defendi poſſit & declarari ex formula poëtarum, *ſingultare animas, ſanguinem*, facile video; in *Heſychio*, non item. Pari virtute dici ἀναφέρειν oſtendit *Galenus* in Gl. Hipp. δηλοῖ ποτὲ καὶ τὸ ὑπολύζειν ἀναπίοντα, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ περὶ κόπων τῷ μικροτέρων· καὶ ἀναφέρειν ὥσπερ πνεῖσα τὰ πεπαυμένα, μᾶλλόν τε καὶ ὡς τὰς ῥίνας ἐκείλεσθαι τὸ πνεῦμα· haec commode faciunt ad ſingultus Luciani verberati, quod clarius patebit, ſi reſcribas πεπαυμένα vel πεπαυσμένα· tantillum vitium cum Foeſius in Ἀναφέρειν non animadverteſſet, prava verſione incruſtavit: idem apud *Heſychium* eruditos fefellit in Κρουτά. Egregie *Propertius* illud ἀναπνεῦν ὑπαλύζοντα expreſſit: *Surget & invitis ſpiritus in lacrimis* I. El. XVI, 32. Λυγδὸν κλαίειν eſt apud *Sophocl.* Oed. Col. v. 1618. *T. H.*

59. Δικρύων τὰς ὀφθαλμὰς ὑπεπλησε] Τὰς ὀφθαλμὰς aberant ab uno *Mſſ.* *J. B.*

62. Ποθὴν τινα ἀμ.] Vix eſt, ut non putemus excidiſſe: καὶ κατ. ποθὴν τινα τῇ θείᾳ τὴν ἀμ. hoc, niſi fallor, poſtulant ἔδρασε & αὐτὸν. Mox illud ἐνόουν ſuccedens poſt κατέδαρθον ἔτι ἐνδάκρυος mihi non probatur: ἔννοια potius vigilanti convenit: *Long.* II. p. 39. ἀγρυπνίᾳ ἔχουσα καὶ ἔννοιαι τῶν γινομένων, καὶ κατάμερυψιν (adſentior *Rhodomanno* & *Jungermanno* ſic emendantibus: Mollius aberrat) τῶν παραλελειμμένων. melius quadraret ἐννυχίζων vel ἐνυπνοπολῶν, quemadmodum in *Liban.* Decl. XXXVII. p. 807. B. πρὶν μοι πρῶτον ὕπνον κατέδαρθον ἔτι ἐνυπνοπολήσας τὴν ἐμὴν, ἀπηγμένην· ſed haec a vulgata lectione nimis recedunt. *T. H.*

64. Ἀγανακτησαμένης] Reſtitue ἀνακτησαμένης. *J. Br.*

64. Λοιδ. δὲ τ μ.] *Thomas Mag.* in Ἠγανακτησάμην. Neminem fore credo, cui *Brodaei* conjectura blandiatur. *T. H.*

71. Φιλα-

τὰ εἰρημένα· [a] τὰ μὲν ταῦτα δὲ ὐκέτι εὐκαλαφρόητα, ὦ ἄνδρες, ἀκουστέα, ἀλλὰ καὶ πάνυ φιλητικόων ἀκροατῶν δεόμενα· ἵνα γὰρ καθ' Ὅμηρον εἴπω, Θεός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρ[ος], Ἀμβροσίην διὰ νύκτα, σιαρχὴς ὕτως, ὥστε μηδὲν ἀπολείπεσθαι τῆς ἀληθείας· ἔτι γὰρ καὶ μετὰ τοσοῦτον χρόνον τάδε σχήματά μοι τῶν φαινέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, καὶ ἡ φωνὴ τῶν ἀκουσθέντων ἔναυλ[ος]· ὕτω σαφῆ πάντα ἦν.

Δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν χεροῖν εἷλκόν με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως καὶ καρτερῶς· μικρῷ γὰρ με διεσπάσαιλο πρὸς ἀλλήλας φιλοτιμούμεναι· καὶ γὰρ ἄρτι μὲν ἡ ἑτέρα ἐπεκράτει, καὶ πρὸ μικροῦ ὅλον εἶχέ με. ἄρτι δὲ ἂν αὖθις ὑπὸ τῆς ἑτέρας εἱλκόμην. ἐβόων δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρα, ἡ μὲν, ὡς αὐτῆς ὄντα με κεκτῆσθαι βούλοιλο· ἡ δὲ, ὡς μάτην τῶν ἀλλοτρίων ἀντιποιοῖτο. ἦν δὲ ἡ μὲν ἐργαλικὴ, καὶ ἀνδρικὴ, καὶ αὐχμηρὰ

sunt & puerilia: quae vero deinceps conſequuntur, non jam contemtu digna, o viri, accipietis, ſed talia, quae valde diligentes auditores requirant: ut enim cum Homero dicam, Divinum mihi ſecundum quietem venit inſomnium almam per noctem, tam clarum, ut nihil abeſſet a veritate: quare poſt tantum tempus ſpecies rerum viſarum in oculis uſque inhaeret, & ſonus auditorum auribus inſonat; tam erant omnia manifeſta.

6. Duae mulieres prehenſis manibus me utraque ad ſe trahebant vehementer ſane & valide, ſic ut parum abeſſet, quin me diſcerperent illo mutuo contendendi ſtudio: namque modo haec ſuperior pene me totum habebat, modo rurſus ab altera tenebar: interea vociferabantur invicem ambae; haec, eam me ſuum poſſidere velle: illa, fruſtra res alienas iſtam ſibi vindicare. Erat autem una operaria, virilis, ſqualida coma, manibus cal-

a Τὰ μ. τ. δὲ] Τὰ δὲ μ. τ. F. b Θεὸς &c.] *Homer.* Il. B. 56. c Γὰρ] Γ' οὖν F. quae pari modo ſaepius.

72. Ἐνύπνιον] τ. κατὰ ὕπνον. C. G.

71. Φιλητικόων] Φιλήκο non debet verti *auſcultandi cupidus*, ſed *literatus* vel *ſtudioſus literarum*, qui ſic dicitur, quod ſit adſuetus audire docentem, & libenter eruditis ſermonibus aurem praebeat. Hinc φιλητικοία, *diſcendi ſtudium*. *J.C.*

72. Θεός μοι] Agamemnonis verba, lib. 2. *Iliad.* *J.B.*

Θεός μοι &c.] Tritus uſu veterum verſiculus: ab eo orationem Ἀσκληπιάδης exorſus eſt *Ariſtid.* T. I. p. 73. σύφημος dicebant θεῖον ὄνειρον. *Ariſtoph. Ran. v.* 1379. Ὡς ἂν θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω. *T.H.*

73. Ἐναργὴς] Indicium hoc eſt ſomnii divinitus miſſi: nam cetera ſomnia minus vivida eſſe credebantur. *J.C.*

77. Ἔναυλ[ος]] Hac dictione paſſim utitur. ἔναυλος ὁ ἐντὸς τῆς αὐλῆς. ὅθεν ὁ λόγος ἔναυλος ὁ ἐντὸς ὢν τῆς ἀκοῆς· atque hanc vocem ſic capit, dum ait σχήματά μοι τῶν φαινέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, &c. *J.B.*

Ἔναυλος] In Galei Coll. adſcriptum: *inſonans:* quomodo *Boeth.* C. Ph. II. Pr. 3. *Itaque quum haec auribus inſonare deſierint.* Quam *Bourdelotius*, eandem notavit vocis interpretationem *Vorſtius:* ſumta ſunt ex *Euſtath.* ad Il. Φ. p. 1236. v. 52. quem Phavorinus deſcripſit. *T.H.*

78. Δύο γυναῖκες] Hoc Luciani ſomnium, ſeu viſio convenit cum Prodici Cei Sophiſtae figmento, quo induxit Voluptatem & Virtutem in ſolitudine Herculi adhuc puero apparuiſſe, ut utram vellet ſibi comitem vitae adſumeret. Hujus Prodici σύγγραμμα περὶ Ἡρακλέους *Xenophon* lib. Ἀπομν. II, citat. Meminit ejusdem Quintil. IX, 2. Cicero de Off. I. & ad L. Luceium Epp. lib. V. Nec diſſimilis eſt Chriſti Doctrina de arcta & lata porta Matth. VII. & Pythagorae de litera bicorni, de qua praeter Virgilii carmen videndus eſt *Lactant.* lib. VI. c. 3. 4. Heſiodium bivium exponit etiam Plato in Protag. & de LL. IV. nos in libro noſtrarum Mythologiarum ſecundo Herculem Prodicium. Silius porro Italicus XV. Xenophontis figmentum ab Hercule ad Scipionem tranſtulit. *G.C.*

Δύο γυναῖκες] Totius narrationis ſive τῦ ὑπνίου exordium ſumptum è *Prodici* Philoſophi Hercule. *Suid.* in Prod. aliique multi. Verum figmentum illud non *Prodico* ſed *Xenophonti* quidam adſcripſerunt, ut *Cic.* epiſt. 12. lib. 5. ad Fam. *Scholiaſt.* Homeri ad 14. Odyſſ. *Lucianus* hac προσλαλιᾷ §. 17. Male hoc illi. *Prodicus* enim hujus autor primus, ut patet apud ipſum *Xenophontem.* poſt primum autorem alii illud ipſum tetigere, ut *Max. Tyr.* ſerm. 4. *Themiſt. Euphrad.* Orat. 3. *D. Baſil.* Orat. ad Nepot. *J.B.*

Δύο γ.] Imitatio Herculis *Prodici.* de quo vide *Xenoph.* ἀπ. β'. p. 429. Ed. St. *Cic.* Off. I, 32. *Ovid.* III. Amor. 1. *Sil. Ital.* XV. *Baſil. De leg. Gr. lib.* (Grot. Ed. 91.) *M. du S.*

Δύο γυναῖκες] Quin ex Hercule Prodici delitigantium inter ſe Εὐμογλυφικῆς & Παιδείας hanc imaginem *Lucianus* conceperit, dubitat nemo, paſſimque Eruditi Viri notarunt, *Dauſqu.* & *Drakenborg.* ad Sil. Ital.

cillo plenis, succincta vestem, calce referta, qualis erat avunculus, quum poliret lapides: altera vero facie valde formosa, habitu decora, atque eleganti vestitu. Tandem ergo mihi permittunt arbitrari, utri malim adesse. Prior autem inculta illa & virilis sic est locuta:

7. Ego, care puer, ars sum Statuaria, quam heri coepisti discere, & domestica tibi & cognata genere: etenim & avus tuus, (matris ipso nomine patrem appellabat,) lapidum erat sculptor, & avunculi utrique magnam sunt adepti laudem ex nobis: siquidem optes nugis & quisquiliis, quas illa praebet, abstinere (monstrabat alteram) & me sectari mecumque degere, primum tu quidem aleris firmo cibo, & humeros habebis robustos; ab omni autem invidia eris alienus, neque unquam abibis in peregri-

ἡ κόμην, τὸ χεῖρε τύλαν ἀγάπλεως, διεζωσμένη ἡ ἐσθῆτα, τιτάνῳ καταγέμισα, οἷος ἦν ὁ θεῖος, ὁπότε ξέοι τὺς λίθους. ἡ ἑτέρα δὲ μάλα εὐπρόσωπος, ἡ τὸ σχῆμα εὐπρεπὴς, ἡ κόσμιος ἡ ἀναβολήν. τέλος δ' ἦν ἐφιᾶσί μοι διαιτᾶσθαι, ὁποτέρᾳ βουλοίμην συνεῖναι αὐτῷ. πρότερα δὲ ἡ σκληρὰ ἐκείνη ἡ ἀνδρώδης ἔλεξεν·

Ἐγὼ, φίλε παῖ, Ἑρμογλυφικὴ τέχνη εἰμὶ, ἣν χθὲς ἦρξω μανθάνειν, οἰκεία τέ σοι ἡ συγγενὴς οἴκοθεν· ὅ, τε γὰρ πάππός σου, εἰπεῖν τἀληθὲς, μητροπάτωρ, λιθοξόος ἦν, ἡ τὸ θεῖον ἀμφοτέρω ἡ μάλα εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς. εἰ δὲ θέλοις λήρων μὴ ἡ φλυάφων τῶν ἀπ' ταύτης ἀπέχεσθαι, δείξασα ἡ ἑτέραν, ἥτις δὲ ἡ σωφρονιεῖν ἐμοὶ, πρῶτα μὲν θρέψῃ γενναίως, ἡ τὺς ὤμυς ἕξεις καρτεροὺς, φθόνου δὲ παντὸς ἀλλότριος ἔσῃ, ἡ ὅπου ἄπει ἴθι ἡ ἀλλοδαπὴν,

Ital. XV, 20. *J. Barnes.* V. Eurip. §. 12. ad *Homer.* Od. N. 288. *J. A. Fabric.* B. G. II. c. 23. & 41. Quid sibi velit *Bourdelotius*, quum *Lucianum* inter eos ponit, qui fabulam Herculis non Prodico, sed Xenophonti tribuerint, nullus capio. *T. H.*

79. Βιαίως καὶ παρτερῶς] Sic jungi solita in *Xenophonte* & *Platone*. *J. B.*

82. Ὅλον σὲ χέ με] Sic in Epist. amator. *Philost.* *J. B.*

86. Τῶν ἀλιτηρίων] ἀγαθῶν. *J. Br.*

88. Τὸ χεῖρε] Sic in omnibus & *Mss.* & *Edit.* sic passim, ut infra, τὸν χεῖρε, τὸν τέχνα, & similia in *Platone*. *J. B.*

88. Τύλαν ἀναπ.] Ut solent, quibus a rustico aliove gravi opere, fabriliumque instrumentorum tractatione manus occalluerunt: huic hominum generi vitam ingloriam, qui Musis operantur, adscribunt; divites ac potentes in Hieronis persona *Theocritus* hortatur Ecl. XVI, 32. ut in poëtas faciles sint & largi, ne ἀκλεεῖς ad Acherontem plorent, Ὡσεί τις μαχίλᾳ τριλοβώμου ἔνδοθι χεῖρας. *Dion. Chrys.* p. 410. B. ὁ τῶν χειρὶ τύλας ἔχοντα. *T. H.*

92. Κόσμιον τὴν ἀναβολὴν] Ut post passim, κοσμιώτερον τὴν ἀναβολήν. *J. B.*

1. Τὸ θ. ἀμφοτέρω. καὶ μ.] Tollo distinctionem omnium Edd. καὶ τὸ θεῖον ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον. quod fieri jubet verbi numerus dualis: εὐδοκιμεῖν ad avunculum utrumque pertinet, non item ad avum maternum, qui statuarius quidem, sed artis laude inferior. Illud καὶ μάλα, quasi novam periodum ordiri deberet, turbavit librarios. *Thucyd.* VIII, 1. ἡ ὡς ἔδοξεν αὐτοῖς ἐ ἐκείνων ταῦτα. *T. H.*

5. Θρέψῃ γενναίως] Male verterunt: *generose edu-caberis*: hoc voluit *Lucianus*: *aleris firmo cibo*, unde validos humeros laborique aptos nanciscaris: nam delicatae dapes, quibus isti nutriuntur, robur corporis enervant. Γενναῖος & γενναῖος, illud rarius, hoc frequentissimum, pari sunt propemodum potestate: primum saepe videas degenerasse in γενικὸς, quae tamen distingui debere & ratio linguae docet, & recte monuit *H. Stephanus* in *Thes. Hesych.* Γενναῖος, ἰσχυρὸς, γενναίως prave *Suidas* Γενναῖος. *Lucian.* Pseudom. §. 55. *Dionys. Halic.* Vet. Scr. Cens. p. 124. v. 13. γενναῖα ἡ μεγαλοφυῆ τὰ προσόντων ἴθη ἐ πάθη lege, γενναῖα· frustra est *Sylburg. fortasse* γενναῖα *malet aliquis pro* γενικὰ· reponendum enim & p. 175. v. 4. γενικώτερον idem remedium apud *Suidam* placet in Πρόκαπος, ubi *Porto* suspicanti γενναῖα *Kusterus* adstipulatur: hoc tamen in loco *Suidae* si quis μανικὸν potius habuerit, haud equidem adversabor: quemadmodum in *Gregor. Nazianz.* Stel. II. p. 98. ὀφθαλμὸς μανικὸν βλέπων. Non aliter apud *Platonem* scribendum est in *Theaet.* p. 107. E. Γενικὸν λέγεις τὸν ὕδωρ· *Phrynichum* Ecl. p. 42. γενικώτατον μάρτυρα, ubi *Nunnesius*, *nobilissimum testem*, quasi unquam ea virtus esset in γενικῷ. Porro Atticorum est θρέψῃ pro τραφήσῃ. *Plato* de Rep. II. p. 600. E. VIII. p. 726. D. *Libanius*: πόθεν ὁ ἀριστεὺς θρέψεται; *T. H.*

Ibid. Τοὺς ὤμους ἕξεις καρτεροὺς] Ut in Deor. & Mortuor. dialog. & in Contempl. *J. B.*

7. Ἄπει ἐπὶ τὴν ἀλλοδ.] De Sophistarum peregrinationibus vide *Cresoll.* A. G. X, 87. sed, qui ibi laudatur, *A. Gellius* de Philosophis erraticis loquitur. *M. du S.*

τὴν πατρίδα καὶ τοὺς οἰκείους καταλιπὼν [a] οὐδὲ ὀλίγοι λόγοις ἐπαινέσονταί σε πάντες.

nas regiones, patria familiaribusque relictis; nec te sane ob declamatiunculas laudabunt cuncti.

Μὴ [b] μυσαχθῇς δὲ τῷ σώματος τὸ εὐτελὲς, μηδὲ τὸ εὐήτριον τὸ πιναρὸν ἀπὸ τῆς τοιούτων ὁρμώμενος καὶ Φειδίας ἐκεῖνος

8. Cave autem, fastidiveris habitus vilitatem, aut illud vestimenti sordidum: a talibus enim initiis profectus etiam Phidias ille Jovem

[a] Οὐδὲ] οὐδὲ P. οἱ δὲ margo. A. 1 W. [b] Μυσαχθῇς] Μυσαχθεὶς F.

Ἀτεί.] Attico more pro ἀτελείας quod ne quis usurpet, cui castigatioris styli sit cura, sedulo cavet *Phrynich.* p. 10. *Thom. M.* in Ἀτειῶν & Ἰών. *Plato* Apol. p. 23. C. σὺν ὕβρει ἀφίσω αὐτὸν, οὐδὲ ἄτιμον. Utitur hoc *Luciani* loco *Kusterus* ad *Aristoph. Plut.* v. 70. Vide *H. Stephani*, qui jampridem haec copiosius fuerat persecutus, App. de D. A. p. 139. *T. H.*

8. Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις] Longe alia lectio concipitur ex Mss. & Angl. Cod. οἱ δὲ ἐπὶ λόγοις, (id est, qui partes τῆς παιδείας tuentur) οὐκ ἐπ' ἔργοις ἐπαινέσονταί σε, ἀλλ' ἐπὶ λόγοις. Recepta lectio facilior, haec durior. πάντες abest a Mss. *J. B.*

Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονταί σε πάντες] Pater adscripsit notam Bourdelotii, mentem suam de ea non aperiens. Sane vulgata haec locum & salem Luciani & bonum sensum non habet. Cui enim dicere licuit, *neque ob orationem laudabunt te omnes*, ut *Benedictus* vertit, aut, ut apertius *Micyllus*, sed abundantius quam Graeca patiuntur, *neque etiam ob verba & orationem modo laudabunt te omnes?* ad quod ipsum vides tendere Bourdelotium. Quem illum omnes laudant? Sed nec judicium Bourdelotii probum est, dum censet receptam lectionem faciliorem, eam, quae in Mss. est, duriorem; nam contrarium verum est. Quid enim facilius & gratius hac lectione, οἱ δὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονταί σε, omissa voce πάντες, quam non habent scripti libri? Sensus est, *pauci vero quidam* (sic per contemptum doctos & facundos viros vocat οἱ δὲ, ne nominare quidem dignata) *ob studia laudabunt te*, nisi quod etiam Graeca vox λόγος invidiam quandam & contemptum majorem prae se fert, fabulas quoque & narratiunculas & nugas denotans. ἐπαινοῦσιν ἐπὶ τοῖς passim in Luciano obvium. *J. G.*

Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις &c.] Recte animadvertit *J. Gronovius*, non posse haec aliter Latine exprimi, quam: *neque propter verba laudabunt te omnes.* Sine dubio opponuntur λόγοις ἔργοις, *verba operibus.* Sed cum prior dicat Statuaria, Eloquentia etiamnum tacente, tota res exprimi debuit. Omnino ergo existimarim, omissa fuisse verba haec, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις. Cum librarius scripsisset ad vocem λόγοις, oculosque a libro amovisset, repetereteque scriptionem, deceptus syllaba γοις, omissis tribus vocibus, quasi eas jam descripsisset, transiliit ad eam, quae proxime sequebatur vocem ἔργοις. Lege ergo, οὐδὲ ἐπὶ λόγοις, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις ἴσαν. &c. *non propter verba*, ut solent oratores, qui rivalem meam sequuntur, *sed propter opera laudabunt te omnes.* Eo clare respicit Eloquentia hisce verbis, quae ostendunt Statuariam ea dixisse, quae exposuimus: Εἰ δὲ καὶ Φειδίας ὁ Πολύκλειτος γένοιτο, καὶ θαυμαστὸς ἐκεῖνος ἦν. ΕΡΓΑΣΑΙΟ, τῷ δὲ τίχνῳ ΑΠΑΝΤΕΣ ΕΠΑΙΝΕΣΟΝΤΑΙ &c. Scio laudari Mss. Codices, qui pro οὐδὲ habeant οἱ δὲ, & omittant etiam πάντες sed haec confutat orationis series, & videntur esse παραδοξότητες Grammatici, lacunam hic esse non intelligentia. De ejusmodi omissionibus egimus in *Arte Critica* P. III. Sect. I. c. 5. *J. C.*

Ἐπὶ λόγοις [ἀλλ' ἐπὶ ἔργοις] ἴσ.] Sic edi ex conjectura curavimus, cum in editis antea legeretur, οὐδ' ἐπὶ λόγοις ἐσ. σ. π. nullo aut perobscuro sensu. Praeiverit emendationi nostrae scriptura Codicis *Bourdelotii*, cujus notam praemisi: in P. tamen est οὐδὲ. Ne quis autem hoc exemplo audaciae me insimulet, quod mea pro Lucianeis obtrudam, sciat in paucissimis iisque fere desperatis locis id factum, neque usquam quicquam contra fidem Codicum seu impressorum seu manuscriptorum scientem prudentemque, non monito lectore, mutatum. De ἐπὶ λόγοις vid. c. 7. ἐπὶ τοῖς ἀφ' ἑστίας εὐδοκιμοῦσιν. & Philops. c. 6. ἐπὶ τοῖς Πλάτωνος λόγοις θαυμάζουσι. *M. des S.*

Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις] Turbatum hic fuit in Codd. Mss. eam ob rem, ut puto, quod quae primum ad illustrandam sententiam margini fuerant adjecta, postmodum ipsum *Luciani* contextum invaserint. Summo opere contendunt Eruditiss. Viri, ut inseratur, tanquam necessarium ad mentem *Luciani*, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις vulgatam lectionem, quam princeps Ed. Fl. fidelissima sane, nec minus Junt. tuentur, ut moverem, impetrare a me non potui. Oratio est morata, quae, sicut in dramaticis usu venit, ipso gestu vultuque ad irridendum composito juvari debet: *me si praetuleris*, inquit, *non peregrinabere procul patria & propinquis, neque ob orationes (quae adversarios meos lapsos sunt & φλύαφοι) cunctis te laudabunt.* In his quid jure desiderari possit, equidem non video: ista ἐπὶ λόγοις per se posita, quiddam invidiosum habent, quod evanescit, simul atque adsutum fuerit ἀλλ' ἐπ' ἔργοις. Ἐπαινοῦσιν ἐπὶ λόγοις extat in *Lexiph.* c. 22. οἱ δὲ pro οὐδὲ notavit etiam ignota manus ad oram Ed. A. W. patrocinatur huic lectioni *J. Gronovius*: ego nihil aliud dicam, nisi me non adsentiri. *T. H.*

10. Μὴ μυσαχθῇς] In Flor. Cod. μυσαχθεὶς, male. hanc vocem alibi interpretatus sum. *J. B.*

Ibid. Τῷ σώματος τὸ εὐτ.] Imo vero χρώματος, *vestis ornatus*: nemini enim suum ipsius corpus vile est. Vertendum ergo: *ne abhorreas a vili ornatu*, aut, *a sorde vestium.* *J. C.*

Τὸ

Jovem exhibuit, & Polycletus Junonem effinxit, & Myron in laude, & Praxiteles in admiratione fuerunt: hi nunc propterea cum Diis adorantur. Jam si tu unus eorum fias, qui potest fieri, quin celebris apud omnes homines ipse habeare?

ἔδειξε † Διΐα, καὶ Πολύκλειτος † Ἥραν ἐργάσατο, καὶ Μύρων ἐπηνέθη, καὶ Πραξιτέλης ἐθαυμάσθη· προσκυνεῖται γοῦν ὅτοι μὴ τῶν θεῶν. εἰ δὴ τούτων εἷς γένοιο, πῶς μὴ ὁ κλεινὸς αὐτὸς καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις γένοιο; ζηλω-

καὶ ἄλλοι Z quae γοῦν omittit.

Τῷ σώμ. τὸ εὐτ.] Subscribo *J. Clerico*: quemadmodum jungitur hic † ἰσχνὸς τὸ εὐμεγέθη, eodem modo paulo ante χῆμα & ἀνεβολή· tum c. 13. quod emendationi probandae solum sufficit, χιτῶνα εὐμεγῆ καὶ χῆμα δουλοπρεπές· quod quid aliud est quam τῷ χήματι τὸ εὐτελές; contra χῆμα εὐπρεπὲς viri literis expoliti, eodem §. vid. *Tim.* §. 54. Σχῆμα vero corporis habitus, qui, si liberalis, ingenium bene natum prodit; si vilis & indecorus, turpe atque abjectum. Saepius hae voces commutantur: bene merebor de Heraclide Pontico, eumque obesi corporis, quod simili vitio debet, male liberabo. *Diogen. L.* V, 86. ὅτι ἰσχνὸς τὰ μαλακῇ ἰσχνότητι, καὶ ὑπόγυιος ἦν τὸ σῶμα. *Interpr. tumentisque fuit corpore:* ut apud *AElian.* V. H. XIII, 1. p. 787. τὸ ὑπόγυιον τοῦ σώματος commemoratur: at tu lege potius, τὸ χῆμα, *specie corporis erat magnifica, & quasi ad pompam composita:* quocirca non Πολιτικὸν, unde domo erat, sed Πομπικὸν Attici dixerunt. Quod porro sequitur apud *Diogenem*, opinionem nostram firmat: πρός τι ἦν τὸ βάδισμα & σχῆμα. junguntur saepe χῆμα & βάδισμα. *Xenoph.* Socr. Ap. p. 411. v. 21. *Aristoph.* Vesp. v. 1165. *Diogen. L.* VII, 22. *T. H.*

Ibid. Τὸ εὐτελὲς] *Vilitatem.* Hanc vocem saepe interpretati sunt viri doctissimi. Cetera hujus concionatricis habes in Piscat. *J. B.*

12. Φειδίας ἔδειξε † Διΐα] Olympicum, ut patet postea, & apud Jul. Imper. in epist. *J. B.*

13. Ἔδειξε † Διΐα] Vidi, qui daret: *fecit Jovem:* adlato pari verborum ἀπαθανατισμὸν & ἀνατύπωσιν usu: hoc procul a vi locutionis abest. Tu cape: *tantam simulachro dignitatem addidit, ut Jovem ipsum mortalibus ostendisse viderentur.* Ἀπεικόνισις pictorum est, fictorumve, qui expressissima similitudine imagines animant. *Noster* in *Imag.* §. 7. τὸ δ' ἄλλο σῶμα ὁ Ἀστυλλὰς διῆκτο κατὰ τὴν Παγκράτη. *Piscat.* §. 38. ἔδειξε τὰς ἄκρας ἀναργῶς κατάπερ ἐκ τοῦ γραφῆς τὰ κάτω προσωπόντας vide locum. Eadem mens *Senecae Contr.* V, 36. p. 387. *Non vidit Phidias Jovem* &c. *dignus tamen illa arte animus & concepit Deos & exhibuit:* ἔδειξε. Simillimum illud *Plotini* Enn. V. libr. VIII. p. 542. E. ubi, qualis idea sit intelligenda pulchri, multis disputat. Ἔστιν (l. ἔστωσαν) ὁ Φειδίας † Διὶ πρὸς ἰδὲν αἰσθητὸν ποιήσας, ἀλλὰ λαβὼν (addendum omnino videtur τῷ) εἴδει ἂν γένοιτο, εἰ ἡμῖν ὁ Ζεὺς δι' ἡμμάτων ἰδίως φανῇ. vide *Damasc.* apud *Suid.* in Ἰσέχιος ἰατρός. *Liv.* XLV. c. 28. *Olympiae & alia quidem spectanda visa, & Jovem velut praesentem intuens motus animo est:* in his, quod gravem historicum decebat, magnificum est orationis pondus: quanto jejunius, idque minime mirandum est, *Valer. Max.* III, 7. Ext. §. 4. *vultum Jovis propemodum ex ipso coelo petitum eboris lineamentis amplexus.* Sed cogitate *Quinctilian.* I. O. XII. c. 10. p. 1087. *cujus pulchritudo adjeciisse aliquid etiam receptae religioni videtur; adeo majestas operis Deum aequavit.* Cujus laudis amplissimum sane praeconium cumulasse videri potest *Propert.* III, 7. v. 15. *Phidiacus signo se Jupiter ornat eburno*, modo lectio sit proba; quod nunc quidem exquirere non lubet. Scurra Noster illam hominum opinionem de Phidia tam honorificam palam irridet de Sacr. §. 11. qui in templum ingrediuntur, non jam Indicum ebur amplius se videre putant, neque erutum e Thraciae venis aurum, ἀλλὰ † Κρόνου & Ῥέας ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μιμησαμένου. Porro notum est, quos *Homeri* versus, ut dignam Jove majestatem repraesentaret, animo secutus fuisse Phidias tradatur: eam ob rem de utroque perinde dictum, ὁ τὰς † Θεῶν εἰκόνας ἢ μόνον εἰδὼς, ἢ μόνον δείξας *Strab.* VIII. p. 543. operae pretium erit Apollonii disputationem in *Philostrato* contulisse de V. A. T. VI. p. 256. Vere ergo scripsit, atque eleganter *Schol. Homer.* ad Od. A. 612. Phidiam καλλικλεῖσαι εἰς † Διὰ τὸ πᾶν † ἰαυτῷ τίχνης. De Polycleto *Maxim. Tyr.* XXVI. p. 266. Juno, οἵαν Πολύκλειτος Ἀργείοις ἔδειξε λεύκολενον &c. credas ipsi fuisse in mente *Parmenionis* Epigramma *Anthol.* IV. c. 12. Ep. 65. Eosdem, qui Luciano memorantur, artifices conjunxit etiam *Dionys. Halic.* περὶ Θουκ. χαρ. p. 224. *Juven.* VIII, 102. de quibus vide *Fr. Junium* in Catal. *T. H.*

Ibid. Τὸν Διΐα] *Jovem Olympium.* *J. Br.*

Τὸν Διΐα] Jovis Olympici statuam, quae inter VII. orbis miracula habita est. de qua videndus *Pausan.* El. I. p. 156. *Noster* Συγγ. c. 27. Τπ. εἰκ. c. 14. Περ. c. 6. *Clem. Alex.* p. 19. B. † τῷ μὲν ἐν Ὀλυμπίᾳ Διΐα, καὶ τὴν Ἀθήνησι Πολιάδα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος καλλισκάσας Φειδίας, σαφῶς σου σαφής. *M. du S.*

Ibid. Πολύκλ. τὴν Ἥραν] De qua nos in Epigrammata Graeca. *J. Br.*

Πολύκλειτος τὴν Ἥραν] Argivam. patet apud *Plin.* de horum duorum operibus, Autor libri de mundo, *Cic.* Tuscul. I. *Plin.* c. 8. lib. 34. *Val. Max.* c. 15. lib. 8. *J. B.*

Πολ. τὴν Ἥραν] *Bourdel.* Argivam Junonem. *Basilius* de Leg. Gr. libr. Grot. Ed. 107. B. Myronis vacca, Praxitelis Venus. *M. du S.*

15. Ἐθαυμάσθη] Mss. Ἐθαυμάσθη. *J. B.*

Ibid. Μυτὰ † Θεῶν] Pictores inter Deos referuntur apud *Ciceron.* Tusc. I. *J. de la F.*

Vid. Ἐπ. c. 16. de phrasi ipsa vid. *Jamblich.* n. 30. & *Porphyr.* n. 20. *M. du S.*

ζηλωτὸν δὲ ᾗ τ πατέρα ἀποδείξεις, φέρ-
βλεπτον δὲ ἀποφανεῖς ᾗ τ πατρίδα. ταῦτα
καὶ ἔτι τούτων πλείονα ἀφηπταίουσα, καὶ
βαρβαρίζουσα [a] πάντοθεν, εἶπεν ἡ Τέχνη,
μάλα δὴ σπουδῇ συνείρουσα, καὶ πείθειν με
πειρωμένη· ἀλλ' ἐκέτι μέμνημαι· τὰ
πλεῖστα γὰρ ἤδη μου τ μνήμην διέφυγεν. ἐπεὶ
δ' ἦν ἐπαύσατο, ἄρχεται ἡ ἑτέρα ὧδέ πως·

Ἐγὼ δέ, ὦ τέκνον, Παιδεία εἰμὶ ἤδη
συνήθης σοὶ, ᾗ γνωρίμη, εἰ ᾗ μηδέπω εἰς
τέλος μου πεπείρασαι. ἡλίκα μὲν οὖν τὰ

imo patrem efficies, ut beatus praedicetur te filio, patriamque insuper reddes illustrem. Ista, atque istis itidem plura titubans & usquequaque barbare locuta dixit statuaria, perquam sane sedulo composita, ut quae mihi persuadere conaretur: sed non amplius recordor: nam plurima jam quidem memoriam effugerunt. Postquam igitur desiit, insit altera hunc fere in modum:

9. Ego, fili, Eruditio sum, jam tibi familiaris & nota, etsi necdum ad finem usque me pertentaveris. Quanta quidem tu bona

a Πάντοθεν] Pr. Edd. pleraeque πάμπολλα.

24. Μυήμην διέφυγεν] * Ὁ τὰ χήματα τ φωνήτων τοῖς ὀφθαλμοῖς ἱστιτιπωμένα φέρων, ᾗ τὴν φωνὴν ἄναυλον, ἆρα τὸν ἔντεχνον τ ὑφημένων οὕτω ταχέως ἠμέλησας; παντὸν τοῦτο. V.

* Ὁ τὰ] Ita V. prave fuerat editum ὅτι. M. du S.
† Ὁ λαγὼς] In Galei Collectaneis quaedam ex veteri Codice sunt descripta, alia recentis & multo deterioris notae ab Italo homine, ut nonnullis indiciis deprehendisse mihi videor, adlita, mixtis inter Graeca, velut lusendi causa, Latinis: quae propterea, quia religio erat vetustis Scholiis insc-

20. Πλείονα ἀφηπταίουσα] Hunc locum imitatus est *Julian.* Imp. ᾧ προσπταίων, ᾧ διαπολογῶν, ὡς ἐφιστάμενος ἐφ' ᾧ τὴν ἀνάμνησιν ἀνθοῦσαι σὺν χρόνῳ. J. B.

Ibid. Καὶ βαρβαρίζουσα, πάμπολλα εἶπεν] Hic quoque adscripsit Pater Mss. lectionem πάντοθεν, quae longe melior, etsi aliud videatur *Bourdelotio*: mutetur modo distinctio sic, ᾗ βαρβαρίζουσα πάντοθεν, εἶπεν ἡ τέχνη, *in quacunque sermonis parte barbarizans.* Nihil est *pleraque dicere.* J. G.

21. Πάμπολλα] Angl. & Mss. πάντοθεν. Sed πάμπολλα Lucianicum est: atque ipsa hac dictione passim utitur. J. B.

Πάντοθεν] Sic praeter Mss. *Bourdelotii* & A. P. L. & Ed. Junt. Reliquae πάμπολλα, quod minus placet. M. du S.

Πάντοθεν] Ferri poterat, *βαρβαρίζουσα πάμπολλα, plurima barbare locuta*, exemplisque pluribus adfirmari: sed mos fuit gerendus plerisque libris, cum quibus judicium Eruditorum hominum consentit: πάντοθεν in *Nigr.* §. 19. 31. &c. T. H.

27. Εἰς τέλος] Recte ibi Latinus interpres *ad plenum.* Virg. lib. 2. Georg.

Huc ager ille malus, dulcesque a fontibus undae
Ad plenum calcentur. J. B.

Εἰς τέλος] *Ad plenum. Virgil.* II. Georg. 244. sic ἀφ' τέλους. *Eurip.* Ἡρ. μ. Οἱ τ εὐτυχοῦντες ἀφ' τέλους εὖ τυχεῖν. M. du S.

29. Αὐτὴ] Pro αὐτὴ mutato spiritu & accentu legerim αὕτη. Id namque διαλλαττόμενον. *Etenim quanta sis consecuturus bona, statuarius factus, illa* (Ἑρμογλυφικὰ) *ante me exposuit.* Idem fecerim in Deor. Dial. Ir. & Nept. Ἦ τοίνυν τῷ αὐτὴ ἀνάμεστός ἐστ vulgo αὐτὴ legitur, quod quum *ipsa* notet, non convenit isti loco, ut ex toto praecedentium contextu clarum est. Recte autem id observatum in Contempl. §. 13. Τάμμερις οὐσίη ἐστὶ ᾗ τὴν κεφαλὴν γε ἀντιμοῦσα τῷ Κόρῳ αὕτη, καὶ ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. & in Reviviſc. §. 16. Τίνες δὲ οὗτοι; . . . ἀρετὴ μὲ ἡ ἀνδρώδης αὕτη, σωφροσύνη ᾗ ἐκείνη . . . ἡ ἀμωμοτὰτη ᾗ αὕτη. At male iterum in Prometh. Δὸς ἑ τὴν ἑτέρην (χεῖρα) καλιλλήθω ἵ μάλα ἑ αὐτὴ sed scribendum αὕτῃ quod perspicuum est. Pro αὕτη apud AEschylum in hoc Prometheo v. 61. legitur ἥδε: nam cum Vulcanus alterum Promethei brachium vinxisset, ait Κράτος, Καὶ τόνδε [ἀλόλου] τὸν πάγκακον ἀσφαλῶς. J. J.

Αὐτὴ] *Fensius* pro vulgato αὐτὴ. Et in hac quidem voce, ut recte observat, saepissime peccatur. M. du S.

31. Τῷ σώματι πονῶν] Sallustiana phrasi, inquit J. *Fr. Gronovius* Obs. II, 7. p. 260. *opifices agrestesque omnes, quorum res fidesque in manibus sitae erant.* Hunc *Luciani* locum descripsit totum & interpretatus est *Herald.* An. in Salmasii Obs. ad J. A. & R. II. c. 22. §. 3. ubi multa de βαναύσοις. Idem ad *Martial.* I. Ep. 10. formulam loquendi ταπεινὸς τὸν γνάμψω obiter illustrat. T. H.

34. Τὴν πρόοδον] Alii Codices, τὸν πρόσοδον. J. Br.

Τὴν πρόοδον] Ἐτημὸς τὴν πρόσοδον legit *Micyllus*, non πρόοδον. G. C.

Ἐτημὸς] Ita scriptum typorum errore pro ἑτοίμως repetendum tamen fuit, ut pateret inconsiderata *Bourdelotii* festinatio. T. H.

Τὴν πρόοδον] Sic recte in omnibus & Mss. & impressis.

bona sis consecuturus, si statuarius fias, ista praedixit: nihil utique nisi operarius eris, corpus labori impendens, in eoque spem vitae omnem habens repositam; dum ipse sis obscurus, parvam eamque illiberalem accipias mercedem, humilis animo, vilisque prodeas & incomitatus in publicum, neque amicis utilis advocatus, nec inimicis metuendus, nec quem tui cives aemulentur; sed ipsum illud operarius, unusque e plebe multa, qui semper praestantiorem revereatur, dicendo promtum colat, leporis vi-

ἀγαθὰ προεῖπε λιθοξόῳ γενόμενον, αὐτὴ προείρηκεν· οἶδεν γὰρ ὅτι μὴ ἐργάτης ἔσῃ, τῷ σώματι πονῶν, καὶ τούτῳ τ' ἄπασαν ἐλπίδα βίου τεθειμένος, ἀφανὴς μὲν αὐτὸς ὢν, ὀλίγα καὶ [b] ἀγεννῆ λαμβάνων, ταπεινὸς τὸν γνώμην, εὐτελὴς δὲ τὴν [c] πρόοδον, οὔτε φίλοις ὠφελήσιμος, οὔτε ἐχθροῖς φοβερὸς, οὔτε τοῖς πολίταις ζηλωτός· ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ τὸ ἐκ τῆς πολλῆς δήμου εἶς, ἀεί τι πρόχειρα ὑποπτήσσων, καὶ τὸ λέγειν δεινάμενον θεραπεύων, λαγὼ βίον ζῶν,

[b] Ἀγεννῆ] Ἀγενῆ *Fr. S. A.* [c] Πρόοδον] Πρόσοδον *Fr. S. A.*

35. Οὔτε φ. ἐπιδικάσιμος] Ὁ τοῖς φίλοις ὠφέλιμος καὶ τοῖς ἐχθροῖς δεινός. *V.*

39. Λαγὼ βίον ζῶν] † Ὁ λαγὼς, ἐπὶ δειλίας αἰτίᾳ. Φιλόσφ. δ. βίου Ἀπολλων. *C. G.*

Παροιμία ἐπὶ τοὺς δειλούς· δειλὸν γὰρ ἄγαν ζῶον ὁ λαγώς. *Vorst.*

rere, in Adnotationibus contexui Lucianeo subjeci. Hoc ipsum quoque ex isto genere, sed Graece tamen scriptum; quae causa est, cur sedes mutare non jusserim. *Philostrati* locum quaerat, cui lubet; ego in Apollonii Vita, quod ad hoc proverbium faciat, de lepore quicquam me legisse non commemini. *T. H.*

pressis. *Jacob Micyll.* nihilominus vult legi ἵστημι τὴν πρόσοδον. *J. B.*

Τὴν πρόσοδον] Sic recte Fr. & S. Reliquae πρόοδον, quod omnino repudiavimus. *M. du S.*

Τὴν πρόσοδον] Non video, quid inter ὀλίγα & ἀγεννῆ λαμβάνων, & αἰτίαν τὴν πρόσοδον interfit, nec *Lucianum* credo tam fuisse sermonis inopem, ut scribendi nitorem inani ταυτολογίᾳ corrumperet: quam ob causam ex primis Edd. revocare placuit πρόοδον, cujus locutionis vim & ambitum per partes mox persequitur: rem alio loco exponam. *Heraldus* vertit: *vilis in hominum congressu, denique cujus amicitiam nemo admodum expetat, aut tueri laboret:* utrumque non optime: ἐπιδικάσιμος optime, me judice, *J. Fr. Gronovius, amicis advocatus*, quam rarissimae vocis potestatem hoc in loco sententiae ratio requirit: eadem *H. Stephano* adversatur Thes. T. I. p. 1013. scribenti: *Ego ἐπιδικάσιμον τοῖς φίλοις appellari puto, qui propensus est ad adjudicandum sua sententia amicis quod petunt.* *T. H.*

35. Οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος] Micyllus, *neque amicis expetibilis.* Benedictus, *nec amicis in foro auxiliaris*, rectius. Rectissime adscripsit pater *amicis advocatus.* *J. G.*

37. Ἐκ τῆς π. δ. εἷς] *Unus e vulgi faece.* *J. Br.*

39. Λαγὼ β. ζ.] *Erasmus* in Proverb. *Leporis vita.* *J. Br.*

Λαγὼ βίον ζῶν] Demosth. περὶ στεφ. λαγὼ βίον ἔζης, δειλὸς καὶ τρόμων ἀεὶ πληγὰς προσδοκῶν. Parœm. λαγὼ βίον ζῆν λέγονται οἱ ἐν συνεχεῖ φόβῳ καθεστῶτες καὶ ἀπαθῶς ζῶντες. Ex hoc proverbio illud natum, λαγωὸν δειλότερος. de quo *Lucianus* Pisc. & saepe alibi. *D. Anast.* in Epist. de hujus animalis metu. *Arist.* c. 1. lib. 1. hist. anim. & in Physiogn. *Varr. Horat. Oppian. Ælian. Apul. Jul. Poll. Sidon.* Neque ineleganter *Q. Cornificius* poëta apud Euseb. in Chron. milites fugaces vocavit *galeatos lepores.* Horum proverbiorum origo est, quam profert *Herod.* in Thal. ὅτι ὁ λαγὼς ὑπὸ πάντων θηρεύεται καὶ θηρίου, καὶ ὀρνιθος, καὶ ἀνθρώπου. Hinc metus leporis apud *Anson.*

At lepus, In me omnis terra pelagique ruina est,
Forsitan & coeli, si canis astra tenet. *J. B.*

Λαγὼ βίον ζῶν] *Demosth.* περὶ Στεφ. 191. C. λαγὼ βίον ἔζης, δειλὸς καὶ τρόμων ἀεὶ πληγὰς προσδοκῶν, ἐφ' αἷς σαυτῷ συνῄδεις ἀδικοῦντι. *M. du S.*

Λαγὼ β. ζῶν] *Demosthenis* locus de Cor. p. 516. D. *Erasmum* non fugit in *Leporis vita*: manifesto *Galenus* imitatur περὶ τῆ Προγ. ubi, quae genuinum medicum pericula maneant, enarrat: τὰ μὲν ἁπλογούμενον, τὰ δ' ὑποπτήσσοντα λαγὼ βίον ζῆν, ἀεὶ τρέμοντα καί τι προσδοκῶντα. *Liban.* Ep. LXXVIII. p. 251. καθαφανίσῃ μὲ τὸ πολλὰ πεπραμένον, λαγὼ δ' βίον ζῶντα. Ad eos spectat, qui aliis obnoxii & humiles in perpetuo timore vivunt, nec suis se opibus & virtute ab alieno nutu pendentes tutari possunt; quorsum etiam refertur elegans illud, τῷ κρείττονι ἅρμαιον ὦν. Ab animalium moribus istius generis plura Graeci ad homines transferunt. Καμηλοῦ τινα βίον ἀφ. ζῆν. *Plat.* in *Gorg.* λάρου βίον ζῆν *Ælian.* Ep. 18. sic σκώληκος βίον. Adde *Pallad.* de V. *Joh. Chrysost.* p. 216. *T. H.*

ζῶν, καὶ ζ κρείττονα ἔρμαιον ὤν. εἰ δὲ καὶ Φειδίας, ἢ Πολύκλειτος γένοιο, ἢ θαυμαστὰ πολλὰ ἐξεργάσαιο, ἢ μὲν τέχνῃ ἅπαντες ἐπαινέσουσι, οὐκ ἔστι δὲ ὅστις τῶν ἰδόντων, εἰ νῦν ἔχοι, εὔξαιτ' ἂν σοι ὅμοιος γενέσθαι· οἷος γὰρ ἂν ᾖς, βάναυσος, καὶ χειρώναξ, καὶ ἀποχειροβίωτος νομισθήσῃ.

Ἦν δέ μοι πείθῃ, πρῶτον μέν σοι πολλὰ ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ πράξεις θαυμαστὰς, καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγγέλλουσα, καὶ πάντων, ὡς εἰπεῖν, ἔμπειρον ἀποφαίνουσα· καὶ τὴν ψυχὴν, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, καλλιακοσμήσω πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σωφροσύνῃ, δικαιοσύνῃ, εὐσεβείᾳ, πραότητι, ἐπιεικείᾳ, συνέσει, καρτερίᾳ, τῷ τε καλῶν ἔρωτι, τῇ

tum vivens, potentiorisque praeda facilis. Fac autem te Phidiam aut Polycletum fieri, multaque admiranda affabre perficere, artem cuncti laudabunt; at nullus eorum, qui spectant, siquidem sapiat, optet se tibi similem esse: qualiscumque enim fueris, vilis artifex mercenariusque & manibus vitam quaerens habebere.

10. Quod si mihi morem geras, primum equidem tibi multa ostendam veterum virorum acta, resque gestas admirabiles, dum eorum scripta tibi recito, atque omnium, ut plane dicam, te peritum reddo. Quin & animum, quae tui pars est primaria, excolam multis bonisque ornamentis, temperantia, justitia, pietate, placiditate, aequitate, prudentia, constantia, honesti amore, acri

a Ἀπαγγέλλουσα] Ἀπαγγελῶ & ἀποφανῶ P. Margo A. 1 W.

40. Ἕρμαιον] * Τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος, λέγει δὲ οὐ ταῖς ὑδῶν τιθεμένων ἀπαρχῶν, ἃς οἱ ὑδατόροι καταστέλλουσι. V. Ἢ λέγει τῷ ὃ ὕδωρ λαγχανόντων, καὶνὸς Ἑρμῆς, ὃν ἐν σωμαστῶν τε αἶον, κοινὸν τὸ εὕρημα. Vorst.

* Τὸ ἀπροσδόκητον] Haec totidem verbis leguntur in *Suida* & *Etymologo*: apud quem illud etiam, quod Vorstius adscripsit. T. H.

40. Ἕρμαιον] *Mercuriale Horat.* Sat. II, 3. *A. V. Phaedr.* F. 87. *M. du S.*

43. Οὐκ ἔστι δὲ] Eleganter haec *Plutarch.* in Pericle statim ab initio. *J. B.*

Οὐκ ἔστι ὃς, τις αἱ νῦν ἔχοι, εὔξαιτ' ἂν ὅμοιός σοι γενέσθαι] Si ad rationem temporum hic respiciatur, videtur postulari ἔσαι, non ἐστί. Sed Graeci, in hac loquendi forma, ἐστὶ de quolibet fere tempore usurpant: sicut enim hic pro futuro, ita pro praeterito vel imperfecto ponit *Noster* in Herodoto c. 2. ὧδε ἂν ἅπαντες αὐτὸν ἤδεσαν, πολὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτούς. καὶ οὐκ ἔστιν ὃς, τις ἀνίκητος ἦν τῷ Ἡρακλέους ὀνόματι. In Demonacte c. 10. καὶ ἀλλ' οὗτος φίλος ἦν ἅπασι, καὶ οὐκ ἔστιν ὅτῳ οὐκεῖον ὠνόμαζε. In aliis quoque casibus Graeci alia pro aliis tempora adhibent. Sic in Deor. dialogis D. IX. de Iove cum fulmine ad Semelen accedente, ὡς δ' ἐπεύθη, καὶ ἔκαε ἔχων ἐν τῷ κεραυνῷ, ἀνεβόησε καὶ ἡ Σεμέλη ἀλεξήσει ὑπὸ τοῦ πυρός· sensus requirit διεφθείρετο. Alia exempla, alibi collecta, huc transferre supersedeo. Achilles apud Homer. Il. A. 163. Οὐ μὲν σοί ποτε ἶσον ἔχω γέρας, ὁππότ' Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπέρσωσ' εὐκτιμένην πτολίεθρον debuit εἴξω. *J. J.*

Οὐκ ἔστι ὃς ὅστις] Consentit *Plutarch.* V. *Pericl.* p. 153. A. ὠδὶς οὐδεὶς ὑφῆς ἢ τὸ σὸ Πίσῃ θαυμάζομεν Δία γενέσθαι Φειδίαν ἐπεβώμησεν, ἢ τὴν Ἥραν τὴν ἐν Ἄργει, Πολύκλειτος quae sequuntur, an Lucianum item habitura sint adstipulatorem, haud scio: ὧδ' Ἀνακρέων ἢ Φιλήμων ἢ Ἀρχίλοχος ἐᾶσεν αὐτῶν τοῖς ποιήμασιν. *T. H.*

45. Οἷος γὰρ ἂν ᾖς] *Summus quantum voles statuarius.* *J. Br.*

Ibid. Βάναυσος] *Sedentarius Plauto* in Aul. III, 5. v. 39. *J. de la F.*

Ibid. Χειρώναξ] Χειρῶν ἄναξ, μόναις ταῖς χερσὶ διατέζων. Aliter Hesych. *J. B.*

50. Ἀπαγγέλλουσα] Aliud exemplar: ἀπαγγελῶ & ἀποφανῶ. *J. Br.*

Ἀπαγγέλλουσα] Mff. & Angl. ἀπαγγελῶ Id. Cod. pro ἀποφαίνουσα, ἀποφανῶ. *J. B.*

51. Τὴν ψ. ὅπερ σοι κυρ. &c.] Videntur hic Interpretes mentem *Luciani* parum intellexisse, quando verterunt: *animum, quae tui pars est praecipua, multis ac praeclaris ornamentis exornabo.* Negare quidem nolumus, κύριον sc. μέρος significare *partem praecipuam*, neque etiam, animum esse partem hominis praecipuam: sed existimamus, illud heic loci ab Auctoris intentione alienum esse, qui haec verba, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, non referre voluit ad animum, sed ad commodum, quod hic proponit: ita quidem: *Deinde (id quod tibi praecipuum est praeter cetera) animum tuum multis atque praeclaris ornamentis exornabo.* *H. V.*

Ὅπερ σοι κυριώτατόν] Aberrant quidem Interpretes ab hac lectione, ut animadvertit *Her. Vitringa*, cujus explicationi videtur auctor accedere *Budaeus* C. L. G. p. 43. non tamen a *Luciani* mente: pollicetur enim Eruditio, se animum, quae pars ejus sit longe praestantissima, omnibus virtutis ornamentis condecora-

acri denique praestantissimarum rerum studio; ista enim vere sunt sincera mentis decora. Praeteribit autem te nec vetustum quicquam, nec quod nunc fieri expediat: quin & futura prospicies mecum; & in universum quicquid est rerum divinarum humanarumque non diu erit, quod te docebo.

11. Tum qui nunc pauper audis, & istius, cujus nomen vix constat, filius, qui deliberas adhucdum de tam ignobili arte, paulo post omnibus eris aemulationi & invidendus: honores laudemque consequeris, ob rerum optimarum cultum insignis, quique genere ac divitiis excellunt te suspicient: porro tali veste, (sua, quam splendidissimam gerebat, ostentata,) amictus, magistratu primaeque sedis honore dignus habeberis: si quo

πρὸς τὰ σεμνότατα ὁρμῇ· ταῦτα γάρ ἐστιν ἃ ἡ ψυχῆς ἀληθῶς κόσμος λήσει δέ σε οὔτε παλαιὸν ὄφελος, οὔτε νῦν γενέσθαι δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ δέοντα προόψεται μετ' ἐμοῦ· καὶ ὅλως, ἅπαντα, ὁπόσα ἐστὶ τότε θεῖα, τότε ἀνθρώπινα, ὧδε εἰς μακράν σε διδάξομαι.

. Καὶ ὁ νῦν πένης ὁ τοῦ δεῖνος, ὁ βουλευσάμενός τι περὶ ἀγενοῦς οὔτω τέχνης, μετ' ὀλίγον ἅπασι ζηλωτὸς καὶ ὀφθαλμὸς ἔσῃ, τιμώμενος καὶ ἐπαινούμενος, καὶ ὅτι τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμῶν, καὶ ὑπὸ τῆς γένει καὶ πλούτῳ προέχόντων ἀποβλεπόμενος, ἐσθῆτα μὲ ταιαύτην ἀμπεχόμενος, (δείξασα ἑαυτῆς πάνυ δὲ λαμπρὰν ἐφόρει) ἀρχῆς δὲ καὶ προεδρίας ἀξιούμενος. καί σου ἀποδημῆς,

consumatam; quod utique multo conducibilius foret, quam si solum corpus ad vilis artificii labores instrueretur. Scribendum igitur ὅπερ σῶ πεμπτάτου Platonica loquendi formula: hujus enim scholae philosophi Pythagoram secuti docebant, τὸ πεμπτατὸν ἐκ ἐγκεκοσμημένον ἀνθρώπου μέρος εἶναι τῆς ψυχῆς, quae propterea excoli debeat inprimis & ornari: *Noster* in περὶ τῆς ἐν Μ. Σ. §. 19. τὸ πεμπτατὸν τῆς ψυχῆς τῶν ἐμπειρῶν. Mox σωφροσύνης, δικαιοσύνης, ὁσιότητος ita junxit *Paulus* ad Tit. II, 12. σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ ὁσίως, ut notatum *L. Bos* ad eum locum. *T.H.*

57. Ἀνάμεστον νόσου] Sic passim alibi: sic *Justin.* in Epist. dixit ἀνάμεστα χρυσὸν defucatum, ἀνεμπόδιστον, ἀνάμεστον, ἄφθονον, ἄφθαρτον, κεκωφὸν, θεῖον, ἀγνὸν. *J.B.*

58. Γνώλης δέον] Suspectus mihi locus. Utitur tamen etiam in Tim. c. 28. τοῦ N. τὸ δέον ὠφελιμώτερόν ἐστιν. In plurali frequenter, τὰ δέοντα λέγειν *Demosthenis* familiaris dictio, ut 179. A. τὰ δέοντα πρᾶξαι *Thucyd.* I, 70. C. *M. du S.*

59. Τὰ δέοντα πρ.] Nihil est in sensu, quod magno opere reprehendas: *& quae fieri expediant mecum prospicies*: scilicet illam facultatem, qua quis exercitato in exemplis memoriae prioris ingenio futura solerter praevideat, per eruditionem colligere licet. Inter alia naturam Alexandri hoc signo describit *Arrian.* VII. c. 28. ξυνιδὼν ὅ τὸ δέον ἴτι οὐ ἀφανῆ ὄν δυνάτον apud *Liban.* T. I. p. 804. B. πλεῖστον ἀφιστάντα τῆ τὰ δέοντα εἰδέναι. Nec tamen nonnihil offendunt tam propinqua τὸ γνώλης δέον & τὰ δέοντα· quare malim equidem τὰ μέλλοντα, unde facile fieri potuit, ut decepta librarii manus isto proximo δέον iterum deflexerit in δέοντα. Opportune vero sibi succedunt, οὔτε πεπαιδευμένον εἶδε, οὔτε νῦν &c. ἀλλὰ καὶ τὰ μέλλοντα, quomodo simul non parum juvatur τὸ προόψει. Pro omnium autem rerum complexu ponuntur τὰ πεμπλέοντα, τὰ τε ὄντα & τὰ ἐπόμενα *Liban.* Or. XXXI. p. 644. D. & *Empedocles* apud *Apul.* de Mundo: Πάντ' ὄσα ἦν, ὅσα τ' ἐστὶ, καὶ ὅσσα τε ἔπειτα ἐπέσται. quorum scientia primum divinae naturae tribuitur pervidenti πάντα καὶ τὰ ὄντα καὶ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι, ut *Hippocrates* ait de Carn. in initio, *Orac.* apud *Diogen. L.* I, 33. *Xenoph.* Symp. p. 517. v. 42. deinde Apollini, — *per me quod eristque fuitque Estque patet: Ovid.* Met. I. & Musis ab *Hesiod.* Theog. v. 38. iisdemque verbis vatibus ab *Homer.* Il. A, 70. sed saepius viris etiam prudentibus atque eruditis: de Themistocle *Thucyd.* I. c. 138. τὰ μελλόντων ἐπιπλέον τῆ γνησιοθρόνου ἀρετῆ εἰωθότες: mox: τό, τι ἄμεινον ἢ χεῖρον ἐν τῷ ἀφανεῖ ἔτι προεύρισκε μάλιστα· quod *Arrianus*, quum Alexandrum describeret, aemulatus est: de eodem propius ad *Lucianum Aristides* T. III. p. 321. A. καὶ μὴν τῷ μὲ ἰσχύειν τὰ δέοντα, καὶ προορᾶν, καὶ μηδαμοῦ τῶν πραγμάτων ψεύδεσθαι, ἀλλ' ἀμείνων τῶν μαντέων τὸ μέλλον προλέγειν, σοφίας εἰδότως δεῖγμα τοῦτο ἐνέγκατο· ex quibus verbis erit forte, qui vulgatae *Luciani* scripturae patrocinium petat. *T.H.*

63. Ὁ τῦ δεῖνος] *Hic hujus filius hominis infimae ac tenuis sortis.* *J. Br.*

Ibid. Ὁ βουλευσ. τι] Litera detrita est: lege ὁ βουλευόμενος ἔτι, quod sententiam multum ornat: *Tu qui adhuc deliberas, neque utram sectari velis decrevisti:* hactenus enim auditor tantum *Lucianus*. Ὁ τῦ δεῖνος, filius hominis ignoti, nullaque re praeclara commendabilis. Dictum vero ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμῶν, ut ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις γνωρίζεσθαι ὑπὸ τῶ Πυ. §. 16. quod si scriptum foret ἐν τοῖς ἀρ. εὐδ. hoc quidem loco mutatum nollem: *inter optimos celebratus*: paulo post: προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. *Tanaris* τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων in *Scyth.* §. 4. *T.H.*

70. Λαμπρὰν] Vid. *Obs. Ferrar.* P. II. de R. V. lib. IV. c. 13. *T.H.*

73. Τὰ

μῆς, οὐδ' ὅλη ἡ ἀλλοδαπῆς ἀγνὸς οὐδ' ἀφανὴς ἔσῃ· τοιαῦτά σοι περιθήσω τὰ γνωρίσματα, ὥστε τῶν ὁρώντων ἕκαστον τὸν πλησίον κινήσας δείξει σε τῷ δακτύλῳ, ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, λέγων.

peregre proficiscaris, no in extera quidem regione ignotus eris obscurusve: ejusmodi tibi circumdabo insignia, ut videntium unusquisque proximum impellat, teque digito designans, *Hic ille est*, ajat.

Ἂν δέ τι σπουδῆς ἄξιον ᾖ, ἢ τοὺς φίλους ἢ τὴν πόλιν ὅλην καταλαμβάνῃ, εἰς σὲ πάντες ἀποβλέψονται· κἂν πω τι λέγων τύχῃς, κεχηνότες οἱ πολλοὶ ἀκούσονται, θαυμάζοντές σε τὸν λόγον καὶ εὐδαιμονίζοντές σε τὸν δυνάμεως,

12. Si quid autem majoris momenti aut amicos, aut civitatem etiam universam occuparit, ad te cuncti respicient: dixeris aliquando publice, a tuo dicentis ore plerique pendebunt auditores admirabundi, & gratulabuntur tum tibi disertae orationis poten-

73. Τὰ γνωρίσματα] Dixerunt Viri Clariss. hac de re, dico ad *Heliod.* *J.B.*

74. Τὸν πλησίον] *Prope adstantem.* *J.Br.*

75. Δείξει σε τῷ δακτύλῳ] *Arrian.* Epict. c. 1. lib. 3. Viri Clariss. *Th. Marcil. Des. Herald.* δακτυλοδεικτεῖσθαι. *J.B.*

Δείξει σε τῷ δακτύλῳ] Nihil antiquius potiusve priscis fuisse videtur atque eo pervenire, ut digito non infami sed indice tamquam exemplum imitationis dignum demonstrarentur. Fuit autem illa demonstratio duplex in honorem & infamiam; in honorem legas apud *Horatium* Carm. l. 4. Od. 3.

Totum muneris hoc tui est,
Quod monstror digito praetereuntium.

Plinius junior lib. VI. Epist. VI. *solebat tamen vixdum adolescentulo mihi pater ejus cum magna laude monstrari.* Et lib. IX. epist. XIII. *Cui Rufinus, demonstrans me, vides hunc?* in ignominiam vero apud *Ovidium.* lib. III. Amor. Eleg. VI.

Quid moror? en digitis designor adultera vulgi.
Th. J. ab Almeloveen.

Δ. σε τῷ δακτύλῳ] *Pers.* Sat. I. *Pulchrum est digito monstrari, & dicier, hic est. Horat.* IV, 5. *M. du S.*

Ibid. Οὗτος ἰκεῖνος] Hic ille est Lucianus, insignis orator. *Persius: At pulchrum digito monstrari & dicier, hic est.* *J.Br.*

Οὗτος ἰκεῖνος] Digito monstrari, & dicier, hic est, aliquando pulchrum; ut illud, *Ecce agnus Dei:* &, ὁ αὐτός ἐστι Δημοσθένης· & quod de Telamone memoratur, ob cujus os, ait *Cicero*, Graji ora obvertebant sua: & *Persius* Sat. I. *At pulchrum est digito monstrari & dicier, Hic est:* aliquando contumeliosum est, ut illud, *Ecce somniator venit. Lucian.* in Harmon. In turba insignem esse, digitoque demonstrari. *G.C.*

Οὗτος ἰκεῖνος] Sic in Harmonid. & alibi. *J.B.*

77. Ἂν δέ τι &c.] Sophistae ea aetate legationibus saepe fungebantur. Vid. *Spanhem.* de U. & P. N. p. 708. *M. du S.*

78. Καταλαμβάνῃ] In malam partem usurpant Graeci de periculis & casibus, qui inopinati repentino impetu superveniunt: in *Thucydide* satis frequens; apud quem ideo legendum est IV, 31. εἰ καταλαμβάνοι ἀπαχάρησις βιαιοτέρα, non βεβαιοτέρα, quod vocabulum cum ista verbi potestate consistere nequit. *Demosth.* in *Aristog.* p. 846. B. ὅταν τις πόλιν τυραννικῶς καταλαμβάνῃ τὴν πόλιν *Pisistr.* vel qui nomen ejus mentitur, apud *Diogen. L.* I, 53. ἂν ὁ πόλεμος ὑμᾶς καταλάβῃ· *Dion Chrys.* p. 47. B. 530. D. ἂν μή τις μείζων ἀνάγκη καταλάβῃ· *Galen* περὶ τῆς Προγ. αὐτὴ μὲν ἐν κοινῇ τῶν τεχνῶν ἅπασιν δυστυχίᾳ κατέλαβε καὶ τὸν βίον, *oppressit aetatem nostram & corripuit.* Vid. *AElian.* V. H. II, 4. *Julian.* Or. I. p. 34. Nisi fugisset haec potestas priores Interp. non monuissem. *T.H.*

80. Κεχηνότες] Ut in Nigr. Timo. Charont. & passim. *J.B.*

Ibid. Θαυμάζοντες καὶ εὐδαιμονίζοντές σε] Mss. Θαυμάζονταί σε τὸν δυνάμεως. Impressa lectione alibi saepe utitur. *J.B.*

83. Ἀθάνατοι] In transitu fabulas hominum in Deos relatorum traducit: vera, quae in hominem cadat, immortalitas, virtute & eruditione comparatur, quam sibi *Lucianus*, non vanus augur, promittit. Eleganter *Diodor. Sic.* sub initium libri primi scribit principes viros inflammari τῷ πρὸς τὴν δόξης ἀθανατισμῷ, quem fructum capiunt τὰς ἀρετὰς αὐτῶν τὴν ἱστορίας ἀπαθανατιζούσας· istius loci parapharsin pene dedit *Agath.* in Prooem. Vid. eundem *Diodorum* XV. p. 458. B. *T.H.*

85. Τοῖς παιδλυμβδμοῖς] Πεπαιδλυμβδμοις, ἀμφιλογίας vitandae causa. *Th. M.*

87. Τὸν Δημοσθ.] *Aphthonius* in Chria: Τὸν Δημοσθένους ὁρᾷ μοι βίον, πάντως μὲν ὄντα φιλοπονώτερον ῥήτορος γεγονότα ἢ πάντως εὐπλεέστερον. *G.C.*

Ibid. Τῶν υἱὸν ὄντα] μαχαιροποιοῦ δηλονότι, quod tamen falsum esse docui. *J.Br.*

Τῶν υἱὸν] Demosthenis patrem, si de patre haec intelligas, nimis deprimit: *Plutarchus* enim ex *Theopompo* (qui, ut ex *Suida* constat, Demosthenis aequalis) longe aliter de eo in Ejus Vita: Δημοσθένης, inquit, ὁ πατὴρ Δημοσθένους ἦν μὲν τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ὡς ἱστορεῖ Θεόπομπος ἐπεκαλεῖτο δὲ μαχαιροποιός, ἐργαστήριον ἔχων μέγα, καὶ δούλους τεχνίτας τοῦτο πράττοντας. Sed ad matrem respicit *Lucianus*, de qua statim addit *Plutarchus*: ὁ δὲ Αἰσχίνης ὁ Ῥήτωρ εἴρηκε περὶ τῆς μητρὸς,

tentiam, tum patri prolis felicitatem. Quod autem ferunt immortales fieri quosdam ex mortalibus, id tibi conciliabo: etenim quum e vita discesseris, non tu desines unquam adesse doctis, & consuetudinem habere cum optimis. Viden Demosthenem illum, quo patre natum, ego quantum reddiderim? viden AEschinem, qui piatricis tympanum pulsantis erat filius? & tamen ipsum propter me Philippus coluit. Socra-

τὴν τ πατέρα τ εὐποτμίας. ὃ δὲ λέγουσιν, ὡς ἄρα ἀθάναλοι γίγνονταί τινες ἐξ ἀνθρώπων, τοῦτό σοι παρεσκευάσω. καὶ γὰρ ἦν αὐτὸς ὅτι ζ βίᾳ ἀπέλθῃς, ὅπως παύσῃ σιωὼν τοῖς πε- παιδευμένοις, προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. ὁρᾷς τ Δημοσθένην ἐκεῖνον, τίνα υἱὸν ὄντα ἐγὼ ἡλίκον ἐποίησα; ὁρᾷς τ Αἰσχίνην, [a] ὃς τυμ- πανιστρίας υἱὸς ἦν; ἀλλ' [b] ὅμως αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιππος ἐθεράπευσεν· ὁ δὲ Σωκράτης ἡ

/ καὶ addit

a Ὃς τυμπανιστρίας] Ὡς τυμπανιστρίας F. V. margo A. 1. W. P. ὃς J. V. 2. b Ὅμως] Ὅπως P. J.

πρὸς, ὡς σὺ Γύλιππός τινος ἐκ' αἰτίας προδοσίας φυγόντος ἐξ Ἄργους ἐγεγόνει, ἡ βαρβάρου γυναικὸς, σὺκ ἔχομεν εἰκῆ αὐτ' ἀληθῶς εἰρῆσθαι, ὡς τὰ βλασφημῶν ἐς καταψευδόμενος. Certe *Valerius Maximus* ignotum fuisse ipsius Demosthenis seculo, qualis fuerit, tradidit III, 4. *M. du S.*

Τύνος υἱὸν ὄντα] *J. Brodaeus* significat *Miscell.* IV. c. 26. ubi de Demosthene pluribus exponit: vide porro, *Andr. Schottum* in Vit. Demosth. ad A, I. *T. H.*

88. Τὸν Αἰσχύλου] *Plin. Diog. Laërt.* Autor vitæ *Æschinis.* *J. B.*

Ibid. Ὡς τυμπανιστρίας] Τοὺς θιάσους μὴ τυμπάνου τιλοῦσης. Hoc Demosthen. περὶ Στεφ. AEschini improperat. *J. Br.*

Τυμπανιστρίας] Τύμπανον intelligendum, quod Galli nunc vocant, *un tambour de Basque*; hoc est, exiguum, & quod saltantes manibus pulsabant. Figuram ejus cernere licet in elegantissima gemma, quae exprimitur in Opusculis *J. Scaligeri* p 575. & quam *Is. Casaubonus* de Sat. Poës. I. p. 67. repraesentavit. Ejusmodi autem mulieres, ut & tibicinae ac fidicinae servae erant aut libertae, & pleraeque omnes meretrices. Quae optime omnium tympanum pulsabant, Syrae erant: tympanum enim Orientalium fuit inventum: vide quae notavimus ad Genes. XXXI, 27. Nomen matri AEschinis erat *Glaucothea*, ut testatur *Plutarchus* in Ejus Vita. Cavendum, ne hunc AEschinem, Demosthenis parem, Atrometi filium, misceamus cum Socratico AEschine, Charini filio, cujus vitam scriplit *Diogenes Laërtius*: quod moneo, quia eum errorem erravit *J. Bourdelotius* in Notis ad hunc *Luciani* libellum. Quin & amicus noster *H. Westenius*, in pulcherrima editione *Diogenis Laërtii*, vitae Socratici AEschinis praefixit imaginem Oratoris AEschinis e marmore Ducis Etruriae. *J. C.*

Τυμπανιστρίας] *Suidas* Leucotheam pro Glaucothea vocat (vid. *Plutarch.* 1543.) sed pro τυμπανιστρία is τιλίστριαν dicit. Vid. *Demosthen.* pro Cor. 170. B. C. & 194. unde *Noster* habet, ubi Glaucotheam a filio dictam ait, quam omnes Empusae nomine norant. De Philippi in eum favore videndus *AElian.* V. H. VIII, 11. Adde, si lubet, *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 64. & *Philostr.* p. 506. cum Notis. *M. du S.*

89. Ἀλλ' ὅπως] Legendum ὅμως. *J. Br.*

Ὅπως] Ex P. & Ed. *J.* restituimus pro aliarum

ὅμως, quod frigidius visum. *Philostr.* p. 507. τὸν δ' ὡς Φίλιππον ὁρῶντων ὁ Κ. Αἰσχίνης. *M. du S.*

Ἀλλ' ὅμως] Retinui: sensus est: Vides AEschinem illum, qui tympanistriae filius erat: nec tamen obfuit illi generis humilitas, quin Philippus eum observaret & coleret. Ὅπως locum tueri poterat, siquidem abfuisset ἀλλὰ, hoc ordine structurae: ὁρᾷς τ Α. ὅπως αὐτὸν ὁ Φ. ἐθ. *vides quanto opere AEschinem illum observaverit Philippus.* Ad marginem Ed. *A. W.* notatum erat ὡς pro ὅπως· frustra. De AEschinis matre, quae piatrix moto tympano lustrationes obibat, opportunior erit dicendi locus. Τυμπανίστριαν vocat *Lucianus* post *Demosthenem*, quod *M. Schottum* non praeteriit in *Vit. Demosth.* neque aliter *Tzetz.* ad *Hesiod.* p. 2. ὁ τ τυμπανιστρίας Αἰσχίνης· quae satis refellunt errorem *Olearii* ad *Philostr.* de V. S. I, 18. vice τυμπανιστρίας in Oratorum Principe τιλίστριαν potius legendum esse conjectantis: eo nimirum prolapsus est, quoniam, quae τυμπανίστρια diceretur, ignorabat. *T. H.*

Ibid. Δι' ἐμέ] Διὰ τὴν Ῥητορικὴν ἢ παιδίαν. *J. Br.*

90. Σωκράτης] Fuit Socrates Sophronisci lapidarii filius, qui etiam servivisse & sculpsisse lapides dicitur. Adferunt quidam Gratias vestitas, quae sunt in arce, illius opus esse: unde & *Timon* illum in Sillis, *Laërtio* teste, sculptorem lapidum dixerit. *G. C.*

Σωκράτης] Serius quam *Noster* statuariae valedixisse *Socrates* videtur, cujus opus fuisse ajunt Gratias, quae Athenis in arce amictae conspiciebantur. *Diog. Laërt.* 37. *F. Aristoph.* Schol. Νεφ. V. *Paus.* Att. IX. p. m. 87. *Plin.* XXXVI, 5. & *Aul. Gellius* IV, 919. *M. du S.*

Σωκράτης] Phaenareta (perperam Phanerete apud *Cassiodor.* ad Psalm. LXXII.) obstetrix, primum, ut quidem videtur, Sophronisco marmorario nupta Socratem; deinde Chaeredemo Patroclem peperit. *Plato Euthyd.* p. 207. uterque statuariam artem didicerunt: de Socrate res certa est; vide *Fr. Junii Catal. Artif.* & *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 19. *Dion. Chrysost.* p. 558. D. Socrates ἐμάθετο λιθοξόου τὴν τοῦ πατρὸς τέχνην. De Patrocle suspicor tantum: *Plin.* H. N. XXXVII, 8. scribit Ol. XCV. inter alios floruisse Patroclem; quem equidem ab isto Socratis fratre ὁμομητρίῳ, quia temporis ratio satis congruit, non esse diversum opinor: alius est sine controversia Patrocles, cujus *Pausan.* meminit VI. p. 457. Ceterum qua re λιθοξόοι

 diffe-

ἢ αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἑρμογλυφικῇ ταύτῃ τραφεὶς, ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε βέλτιονος, καὶ δραπετεύσας παρ' αὐτῆς ἠτομόλησεν ὡς ἐμὲ, ἀκούεις ὡς πᾶσι πάντων ἄριστος εἶναι δοκεῖ;

tes autem & ipse sub ista Statuaria nutritus, simul atque meliora percepit, illaque deserta transfugit ad me, audis, ut ab omnibus celebretur?

Ἀφεὶς δὲ αὐτὸς τηλικούτους καὶ τοιούτους ἄνδρας, καὶ πράξεις λαμπρὰς, καὶ λόγους σεμνοὺς, καὶ σχῆμα εὐπρεπὲς, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν, καὶ ἔπαινον, καὶ προεδρίας, καὶ δύναμιν, καὶ σχολὰς, καὶ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκιμεῖν, καὶ τὸ ἐπὶ συνέσει εὐδαιμονίζεσθαι, χιτώνιόν τε σιναρὸν ἐνδύσῃ, καὶ σχῆμα δουλοπρεπὲς ἀναλήψῃ, καὶ μοχλία, καὶ γλυφεῖα, καὶ κοπέας, καὶ κολαπτῆρας ἐν ταῖν χερσὶν ἕξεις, κάτω νενευκὼς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετὴς, καὶ χαμαίζηλος, καὶ πάντα τρόπον ταπεινός· [a] ἀνακύψῃς δὲ ὑδέποτε, οὐδὲ ἀνδρᾶσι, οὐδὲ [b] ἐλευθέριον οὐδὲν ὀπιπεύσῃς, ἀλλὰ τὰ μὲν ἔργα ὅπως εὐρυθμα καὶ εὐσχήμονα ἔσται σοι προνοῇ, ὅπως δὲ αὐτὸς

13. His tu missis tantis talibusque viris, rebus splendidis, sermonibus sapientissimis, habitu decoro, honore, gloria, laude, principe considendi loco, opibus, dignitate, facundae orationis fama, publica prudentiae gratulatione, tuniculam indues sordidam, & habitum suscipies servilem, vecticulos, coela, malleolos, scalpra in manibus habebis, vultu ad opus prono, humilis & humilia consectans, omnemque in modum abjectus: nunquam tu rectum caput efferes, virile nihil, nihil liberale cogitabis; sed opera quomodo tibi concinna & elegantia procedant, providebis; ut ipse sis con-

a Ἀνακύπτῃς] Ἀνακῇφῃς A. P. F. J. V. 2. Margo A. 1. W. b Ἐλευθέριον] Ἐλεύθερον C. F. & hinc margo

differant & ἑρμογλύφοι, quoniam Viri Docti non satis enucleate definiunt, paucis exponendum videtur. Ἑρμογλύφος proprie, qui statuas Mercuriales sive Ἑρμᾶς sculpit, cujusmodi rudiore opificio confectae ab Athenienses, ut notissimum est, ad fores apponi solebant. Pythagorei eos, qui mercede philosophiam discipulis impertiebantur, χείρους τῶν ἑρμογλύφων ἐπιδείξειν τεχνιτῶν ἀποφαίνουσι. τοὺς μὲν γὰρ ἐκδομένου τοὺς Ἑρμῆν, ζητεῖν εἰς τὴν διάθεσιν τὸ μορφῆς ξύλου ἐπιτήδειον &c. *Jamblich.* de V. P. S. 245. ubi adagium illud nobile respici, ἐκ παντὸς ξύλου Ἑρμῆν ἂ γίνεσθαι, manifestum est. Ab hoc principio deinceps in latiorem significandi ditionem, quae statuariam artem universam complectebatur, ea vox pervenit: hinc ἑρμογλυφεῖα, *statuariorum officinae* in *Plat. Conv.* p. 1202. A. quem locum *Julianus* expressit Or. VI. p. 187. Verum λιθοξόος, qui lapides ac marmora radendo polit, ut apte coagmentari possint: id enim ξέειν λίθους c. 5. & ξεστὸς λίθος *Liban.* Decl. XIV. p. 418. D. nec dubitandi locum relinquit *Noster*, quando pro λιθοξόῳ ponit λίθων ἐργάτῃ ἢ ξυναρμοστῇ. ideoque *Proclus Diad.* III. p. 250. eodem ordine numerat, quo τεκτονικὸς, τέκτων, ξυλοχισὴς &c. Horum itaque munus praecipuum non erat statuas perficere, sed marmora lapidesque expolire: nec tamen non saepissime contigit, ut, quia utraque ars in eadem versabatur materia, unus homo utramque exerceret; quod in avunculo *Luciani* clarum est: idcirco minime mirandum, si ad statuarios vocabulum hoc saepissime pertineat: οἱ λιθοξόοι τοὺς Ἑρμᾶς Ἀθήνησι πρὸς Ἀλκιβιάδου ἀπείπαζον, teste *Clem. Protr.* p. 35. D. Socratis pater *Diogeni L.* λιθουργὸς, *Dioni Chrys.* & *Maximo Tyrio* λιθοξόος, ἑρμογλύφος *Theoni Progymn.* c. 8. p. 105. Socrates ipse λαξεύς *Timoni Phliasio*: sed egregius inprimis *Cyrilli* locus contra *Julian.* VI. p. 207. 208. &, quem testem producit, *Porphyrii*; ubi nunc λιθουργὸς, mox ἑρμογλύφος, tum δημιουργὸς uterque appellatur, dicturque Socrates εἰργάσθαι σὺν τῷ πατρὶ τὴν λιθοξοϊκὴν, &, πατρώᾳ τέχνῃ χρῆσθαι τῇ λαξευτικῇ. Jam vero qui proprie λιθουργοὶ, quae λιθουργικὴ, optime docet *Suidas*, vel is potius, quem descripsit in V. *Manetho* vocat Λαστόφους τε πέτρης σκληρᾶδος IV, 335. sic enim ibi legendum: & tamen Phidias apud *Aristot. Hist. N.* VI. c. 7. tantus artifex λιθουργὸς σοφὸς, ubi *Paraphrastes Andronicus* addere non dubitavit, ὅτι ἄριστος ἦν τὴν λιθουργικήν. *Moeris* adnotat Λιθουργὸς *Thucydidem* dixisse, (locus est IV. c. 69.) *Antiphontem* λιθοκόπους recte igitur *Hesych.* Λιθουργὸς, λιθοκόπος, λιθογλύπτης. Sed haec latius persequi vetat instituti ratio: praetermittendus tamen non est *Plutarchi* locus pro *Nobil.* p. 217. Ἡ δὲ Σωκράτους ἀδοξία μαίας καὶ ἑρμογλύφου πατρὸς οὐκ ἦν εὐγενεστέρα τοῦ Σαρδανικοπάλου δόξης; Ex his simul intelligi potest, quo jure *Thomas Mag.* probans ἑρμογλύφος & ἑρμογλυφεὺς, λιθοξόον rejiciat. *T. H.*

91. Ὑπὸ τῇ ἑρμ.] *Laertius* in Socrate: Δοῦρις δὲ καὶ δουλεῦσαι αὐτὸν, καὶ ἐργάσασθαι λίθους. *Valerius* non Socratem, sed ejus patrem Sophroniscum marmorarium fuisse perhibet. *J. Br.*

6. Ἀνακύπτων] Cod. Angl. ἀνακῇφων. *J. B.*

Ἀνακύπτων] P. *Fl.* & *J.* ἀνακῇφων. Utrum utri praestet ex Mss. definiendum est; utrumque enim aptum. *M. du S.*

Ἀνα-

concinnus & honestis moribus ornatus, minime cufabis, sed lapidibus te viliorem reddes.

14. Haec quum adhuc diceret, ego, non expectato sermonum fine, surgens litem decrevi: mox illa deformi atque operaria spreta, conferebam me ad Eruditionem valde laetus: maxime quandoquidem in mentem mihi venit scutica, & plagas statim non paucas inchoanti mihi hesterno die fuisse impositas. Illa deserta primum indignabatur manibus complosis, & dentes infrendens: tandem, quomodo Nioben audimus, fixa diriguit, inque lapidem fuit versa. Si vero passa videatur incredibilia, ne tamen non credatis; miras enim somnia praestigias objiciunt.

15. Tum altera, quum ad me respexisset, at ego jam, inquit, tibi vices rependam causae justissime dijudicatae: age ergo,

οὐρυθμός τε καὶ κόσμιος ἔσῃ, ἥκιστα σεφροσυνικὸς, ἀλλ' ἀτιμότερον σοιῶν σεαυτὸν λίθων.

Ταῦτα ἔτι λεγούσης αὐτῆς, ἐγὼ μὲν τὸ τέλος τῶν λόγων, ἀναστὰς ἀπεφηνάμην· καὶ τὴν ἄμορφον ἐκείνην καὶ ἐργαλικὴν ἀποσκλιπὼν, μετέβαινον σρὸς τὴν Παιδείαν μάλα γεγηθώς· καὶ μάλιστα ἐπεί μοι καὶ εἰς νῶν ἦλθεν ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι σληγὰς εὐθὺς οὐκ ὀλίγας ἀρχομένῳ μοι χθὲς ἐνετρίψατο. ἡ δὲ [c] ἀπολειφθεῖσα τὸ μὲν σρῶτον ἠγανάκτει, καὶ τῷ χεῖρε συνεκρότει, καὶ τοὺς ὀδόντας [d] ἐνέσρισε· τέλος δὲ, ὥσσερ ἡ Νιόβη ἀκίνητος, ἐσεσήγει, καὶ εἰς λίθον μεμεθέλητο. εἰ δὲ σαράδοξα ἔσαθε, μὴ ἀσιστήσῃτε· θαυμαστοσοιοὶ γὰρ οἱ ὄνειροι.

Ἡ ἑτέρα δὲ σρός με ἀσιδοῦσα, τοιγαροῦν ἀμείψομαί σε, ἔφη, ἡ δὲ δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας. καὶ ἐλθὲ ἤδη, ὅσι-

A. 1. W. c Ἀπολειφθεῖσα] Ἀπολιφθεῖσα in quibusdam *Edd.* d Ἐνέσρισε] Συνέσρισε margo *A. 1. W.*

Ἀνακύπτων] Ἀνατήφειν ponitur de iis, qui ad sanam & sobriam mentem redeunt: quae potestas quum aliena sit a *Luciani* mente, totiusque orationis contextu, nihil est causae, cur scriptorum Codd. primarumque Edd. auctoritate moveamur. Ἀνακύπτειν contra *emergere & recto capite sese erigere*, quod animi generosioris est indignam se conditionem aspernantis: hoc ipsum postulant ταπεινὸς, ac cetera quae praecedunt. *Plato* in *Phaedr.* p. 1223. E. ψυχὴ ὑπεριδοῦσα τὰ νῦν ἐόντα φαμὲν, καὶ ἀνακύψασα εἰς τὸ ὄντως ὄν· plura dabit *Budaeus* C. L. G. p. 71. Idem & ἀνανεύειν *Dioni Chrys.* Or. IV. p. 71. *Isidor. Pelus.* I. Ep. 275. quod eleganter *J. Potter.* ad *Clem. Protr.* p. 49. n. 4. restituit *Origeni* contra *Cels.* p. 334. opponitur τῷ κάτω νευδικῶσι εἰς τὸ ἔργον, ut modo dixit *Noster*, *obstipo capite ac demisso operi intentum esse*. Ad mentem & animi sensus utraque transferri solent: *Tatian.* ad *Graec.* §. 22. & 26. p. 61. locutione Platonica: τὰς γνώμας αὐτῶν ἀποστρέφουσι κάτω νευδικυίας, ὅπως μὴ ἀρσιοῦσιν ἐξαδωματῶσι. *Hierocl.* in A. C. p. 208. *Noster* in περὶ τῆς ἐπὶ Μ. Σ. θανάτου εἰς κάτω νευδικός. *Platonem* confer de Rep. IX. p. 738. A. Adhibuit ea verba *Lucianus* hoc in loco, quae utramque vim propriam & translatam venuste contineant. Porro his usus est *Herald.* de Rer. Judic. Auct. I. p. 65. *T. H.*

8. Τὰ μὲν ἔργα] Sic Socrates apud *Diogen. Laërt.* II, 33. ἔλεγέ τε θαυμάζειν τοὺς τοὺς λιθίνους εἰκόνας καλλασκεύαζομένους, τοῦ μὲν λίθου προνοεῖν, ὡς ὁμοιόταται ἔσαι· αὐτῶν δὲ ἀμελεῖν, ὡς μὴ ὁμοίους τῷ λίθῳ φαίνοιτο. *Clem. Alex.* p. 24. Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ὅπως ποτὲ ὁ ἀνδρίας ὅτι μάλιστα ὡραιότατος τεκταίνῃ, προσκαρτερεῖτε, ὅπως δ' αὐτοὶ μὴ ὁμοιοι δι' ἀναισθησίαν τοῖς ἀνδριάσιν ἀπτελεσθῆτε, ἀ φροντίζετε. *M. du S.*

17. Ἡ σκυτάλη] *Flagra, verbera.* *J. Br.*

18. Ἐνετρίψατο] Quis? an ἡ Ἑρμογλυφική; si vulgatam lectionem probamus, alia videtur intelligi posse nulla, cui non inscite tribuat, quod ab avunculo fuerat factum. Alias facili mutatione legi posset: καὶ ὅτι σληγὰς ὁ θεὸς οὐκ ὀλίγας &c. *T. H.*

19. Ἀπολιφθεῖσα] *Fl.* & *J.* Ἀπολειφθεῖσα. *M. du S.*

21. Ἐνέσρισε] Docta manus ad marginem Ed. A. 1. συνέσρισε priscam lectionem mutari nihil est opus: utrumque bonum συμπρίειν & ἐμπρίειν τοὺς ὀδόντας. Vid. *Suid.* in Εμπρίσαιλες & Καλατείνας ἱρᾶ· quemadmodum συμβρύκειν vel συμβρύζειν τοὺς ὀδόντας *Jambl.* de V. P. S. 194. & ἐμβρύζειν. Διαπρίειν alibi *Noster* habet & πρίειν τοὺς ὀδόντας D. M. XII. *T. H.*

23. Θαυμαλοποιοὶ γὰρ ὄνειροι] Dixi ad illud *Petron.* c. 104.

— *Somnia quae mentes ludunt.* *J. B.*

26. Τῆς δὲ σῆς] Fuit cum crederem legendum τῆς δὴ σῆς. sed sic etiam usurpatur elegantissime. *M. du S.*

27. Καὶ ἐλθὲ ἤδη] Multum abest, ut damnem: *Noster* de Sacrif. §. 8. φέρε ἤδη. Nec tamen hoc loco non praetulero, καὶ ἐλθὲ δή, quod in istis adhortandi formulis, ἄγε δή, ἴθι δή, δεῦρο δή fere perpetuum ab *Aristophane*, *Luciano*, spectatissimisque scriptoribus frequentatur. Hoc idem *Sylburgium* movit, Graecae linguae scientissimum, ut in *Dionys. Hal* A. R. VI. p. 391. pro ἄπιτε ἤδη rectius putaret ἄπιτε δή. Vid. *Thom.*

ἐπίσθι τούτῳ ᾧ ὀχήμαλος, (δείξασά τι ὄχημα [a] ὑποπτέρων ἵππων τινῶν, τῷ Πηγάσῳ ἐοικότων) ὅπως [b] ἴδῃς οἷα καὶ ἡλίκα μὴ ἀκολυθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσειν ἔμελλες. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἦλαυνε, καὶ [c] ὑφηνιόχει ἀρθεὶς δὲ εἰς ὕψος ἐγὼ [d] ἐπεσκόπουν, ἀπὸ τῆς ἑῴας ἀρξάμενος ἄχρι πρὸς [e] ἑσπέραν, πόλεις, καὶ ἔθνη, καὶ δήμους, καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος ἀσπορείων τι ἐς τὴν γῆν. ἐκέτι μέν τοι μέμνημαι ὅ, τι τὸ σπειρόμενον ἐκεῖνο ἦν· πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι κάτωθεν ἀφορῶντες οἱ ἄνθρωποι, ἐπῄνουν, καὶ μετ' εὐφημίας, καθ' ὃς γενοίμην τῇ πτήσει, παρέπεμπον.

Δείξασα δέ μοι τὰ τοσαῦτα, κἀμὲ τοῖς ἐπαίνοις ἐκείνοις, ἐπανήγαγεν αὖθις, ἐκέτι

οἱ ἀκροι πρὸς τὰς ἑσπερίους πόλεις. Ζ.

inscende in hunc currum (currum aliquem ostendebat equorum alatorum, Pegaso similium) ut perspicias qualia & quanta, si te mihi non dedisses, ignoraturus fueras. Simul autem adscendi, agitabat illa & moderabatur: atque ego in altum evectus contemplabar, ab Aurora cursu instituto ad Occidentem usque, urbes, gentes, populosque, quasi Triptolemus seminis quiddam in terram projiciens: quanquam haud sane memini, qualenam esset sparsum illud semen, nisi hoc tantum, homines ad me suspicientes laudare, & faustis acclamationibus, quoscumque volatu adiissem, prosequi.

16. Postquam igitur tot res mihi, meque laudantibus istis ostendissent, reduxit iterum

a Ὑπεκτέρων] Ὑπόπτερον F. J. b Ἴδῃς] Εἰδῆς A. B. P. J. c Ὑφηνιόχει] Ἡνιόχει J. V. 2. d Ἐπεσκόπουν]

Thom. in Φάρι. Ἐπιβαίνειν τῷ ὀχήματι ex hoc loco profert *Scheffer.* de R. V. I. p. 232. praetermittens proximum illud ἀνίσχειν, quod multo rarius occurrit. *T. H.*

29. Πηγάσῳ i.] E nummis exhibet *Spanhemius* in eximio de *Praestantia & Usu Numismatum* opere p. 272. Ed. postremae; & *Gryphas* intelligit. *M. du S.*

30. Ὅπως ἴδῃς] Mss. & Angl. εἴδῃς toleranda lectio, aliter tamen ceterae editiones; atque aliter legit Interp. *J. B.*

34. Ἀ. π. τὰς ἑσπερίους πόλεις] Corrige, τὰς τῆ ἑσπέρας πόλεις. *J. Br.*

Ἄχρι πρὸς ἑσπέραν, πόλεις] Angl. πρὸς τὰς ἑσπέρ. πόλεις. Mss. πρὸς ἑσπερίας. *J. B.*

Ἄχρι πρὸς ἑσπέραν πόλεις] Ex iis, quae apponit *Bourdelotius* non potest esse dubium, quin legi debeat ἄχρι πρὸς τὰ ἑσπέρια πόλεις, &c. *J. G.*

Ἄχρι π. ἑσπέραν] *Gronovii* conjectura non improbabilis. *Hesych.* Ἑσπέρια, δύσεις μέρη quod *Berkelius* observavit ad *Stephan.* in Ἑσπερία. Saepe *Philostr.* de V. A. T. IV. c. 47. ἑσπέρια τῆς γῆς· V. p. 219. Idem tamen VII. p. 282. τὴν Κελτῶν ἑσπέραν. Neque tamen ulla nobis ratio constat, cur vulgata lectio videretur mutanda. *T. H.*

35. Ὁ Τριπτόλεμος] Cum Triptolemo, sationis inventore, qui nova reperta vitaeque humanae utilissima disseminant, comparari solent. *Paetus* ad *Artaxerx.* inter Epist. Hipp. II. Hippocrates Ἀφροσπίσιν παιδαχόθεν, ὥσπερ ὁ Τριπτόλεμος τὰ τῆς Δήμητρος σπέρματα, τὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ βοηθήματα. Vid. *Athen.* V. p. 203. C. Huic Paulus Christianae religionis consitor & propagator confertur a multis Patrum aperte: consideratius in re sacra fabuloso nomine abstinere voluit *Isidor. Pelus.* III. Ep. 176. ὁ δὲ Παῦλος, ὥσπερ ὑπόπτερος γεωργὸς, πᾶσαν χέδυ ἐπιδράμοι τὴν οἰκουμένην &c. τοῖς ἀνθρώποις ἱερσπείρων τὸ θεῖον κήρυγμα. Significat etiam Triptolemi currus mirificam quandam itineris celeritatem, ut apud *Ovid.* Tr. III. 8. neque aliter *Amm. Marcellin.* XXII, 2. *Utque solet fama novitates augere, properabat exinde sublimior* Julianus, *ut quodam Triptolemi curru* &c. Alias poetae sibi currus vindicant, quibus vel sublimes ignota prioribus via ferantur, vel celebres per ora hominum & publicas laudes procedant: *Pindarus* illo, quo solet, spiritu: Οἱ πάλαι φῶτες, οἱ χρυσαμπύκων Ἐς δῖφρον Μοισῶν ἔβαινον Π. I, 102. Vid. *Aristid.* T. III. p. 669. *Manil.* II, 58. 138. quem locum egregie sanavit *J. Fr. Gronovius* Obs. II, 5. p. 242. ibi *Choerili* veteris versus opportunos produxit *Jos. Scaliger*, nec non ad *Euseb.* p. 101. in quorum ultimo legendum profecto, νεοζυγὲς ἅρμα ἐλάσαι vel ἐλάσαι, non πελάσαι. hoc *Scaligerum* & *D. Heinsium* de S. H. II. p. 270. fugisse miror, non item *Muretum* V. L. XII, 14. & *Sam. Petit.* Obs. II. c. 2. Huc pertinent illae *Ciceronis* quadrigae poeticae II. ad Quint. Ep. 15. Porro *famae gloriaeque volucres currus* in poetis notissimi: nec *Philostratus* sprevit V. S. II. p. 596. de Ptolemaeo Sophista: ἀλλ' ὥσπερ ἐπὶ λαμπροῦ ὀχήματος τὸ φήμης πτερούμενος δήμοις τὰ ἄστη. Illud autem *Callimachi* longe tenerrimum est, quum Hipponicum significare vellet gratiis omnibus instructissimum, Ep. L. ἅρμασιν ἐν Χαρίτων Φορηθείς. Artificiosa vero modestia *Lucianus* se non meminisse scribit, quale esset illud, quod in terram seminaret: satis enim auditoribus patebat, eruditos intelligi fructus ingenii, quibus magnam sibi famam pepererat. *T. H.*

36. Ἀποσπείρων τινὶς] Repone, ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν. *aliquid in terram spargens:* nota est omnibus Triptolemi fabula. *J. Br.*

43. Ἐνδεδυκότα] σὺν ἔτι τὴν ἐσθῆτα ἀκοίτην ἐνδεδυκότα. sic Thom. M. in Ἐνδεδυκώς. *T. H.*

45. Κατα-

terum non iſta quidem veſte indutum, quam habebam, quum volucri curru efferrer: ſed videbar omnino mihi in amictu honoratiore & praetextato redire. Quin &, ut patrem invenit adſtantem, meque opperientem, monſtrabat ipſi veſtem illam, & me, qualis reverterer: imo etiam ſubmonefecit, quam fere de me conſilii rationem iniiſſet. Iſta me vidiſſe memini pueritiam tantum quod egreſſus, ut mihi quidem videtur, conturbatus ex verberum metu.

17. Haec dum exſequor, Hercules, inquit nonnemo, quam longum ſomnium & judiciale: tum alius interpellat; hibernum ſcilicet; nam longiſſimae ſunt noctes: aut ſi forte trinoctiale, quemadmodum Hercules eſt & ipſe: quid vero ipſi in mentem venit, ut iſta nugaretur ad

τ αὐτὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα, ἣν εἶχεν ἀφιπτάμενος· ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκει εὐπάρυφός τις ἐπανήκειν. καὶ ἅμα ἔβλεπε τὸν τ πατέρα ἑστῶτα καὶ προσμένοντα, ἐδείκνυεν αὐτῷ ἐκείνην τ ἐσθῆτα, καὶ ἐμέ, οἷος ἥκοιμι· καί τι καὶ ὑπέμνησεν, οἷα μικρῷ δεῖν προ ἐμοῦ ἐβουλεύσαλο. ταῦτα μέμνημαι ἰδών, ἀντίπαις ἔτι ὤν, ἐμοὶ δοκεῖ ἐκταραχθεὶς πρὸς τ τῶν πληγῶν φόβον.....

Μεταξὺ δὲ λέγοντος, Ἡράκλεις, ἔφη τις, ὡς μακρὸν τὸ ἐνύπνιον, καὶ δικανικόν. εἶτ' ἄλλος ὑπέχρουσε, χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτι μήκιστα εἰσὶν αἱ νύκτες· ἢ τάχα που τριέσπερος, ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτός ἐστι. τί δ' ἂν ἐπῆλθεν αὐτῷ λῆρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς,

Ἐσκέψαν *f.* margo *A. 1. W. e* Ἐσπέμαν] Τὰς ἑσπέρι A. P. τὰς ἑσπερίας B. *f. f* Ἐβουλεύσατο] Pr. *Edd.* ἐβουλεύσαλο.

45. Καλαλαβοῦσα ἐς τ πατέρα] Alia lectio in Mſſ. καλαβαλοῦσα κ τὸν ἐκεῖνον ἐσθῆτα. Recepta lectio in margine regii Cod. adſcripta eſt. *J. B.*

45. Τὸν πατέρα] De reditu illo fuſius in Ἀλεξ. c. 56. unde patet, quousque pater ei obviam venerit. *M. du S.*

47. Καί τι κ] Lege: καί τοι κ. atque ita video poſſe fuiſſe *Fac. Tollium* ad *Longin.* p. 181. Ἐβουλεύσαλο defendi poſſe non nego: melior tamen, & ad ea, quae ſupra ſunt narrata, convenientior C. R. lectio, quam ſecutus ſum. *T. H.*

48. Ἐβουλεύσαλο] In Mſſ. ἐβουλεύσατο. ut hoc referatur ad patrem. *J. B.*

53. Δικανικὸν] Forenſe dixit, vel quod duae perſonae inter ſe decertent: vel quod forenſes cauſae multis clepſydris perorentur. Notat autem prolixam & ineptam orationem, quam etiam hybernum ſomnium vocavit, quod hyeme noctes ſint longiores, & proinde longiora ſomnia. *G. C.*

54. Χειμερινὸς ὄν.] Vide Eraſm. in Chil. *A. V.*

Ibid. Ὅτι μήκ.] *J. G. Graevius* ad Πρ. ἢ Κ. ὅτε ſcribi jubet; quod recepiſſem utique, ſi vel unus addixiſſet Codex: nunc lectione vulgata nos oportet eſſe contentos: *hybernum ſomnium: nam longiſſimae ſunt noctes. Polyd. Vergilius Cognatum* ſecutus ex his paroemiam effinxit, *Somnium hybernum*, & cur *dicanicum* diceretur, explicare fuit conatus: utrumque male: nam & tali proverbio libenter caremus, & alia longe eſt cauſa, cur ὑπνίον δικανικὸν vocaverit, *ſomnium abſurdum & omnibus grave*, qualia nimirum multa cauſidici deblaterare ſolent. Parum diſtat illud *Platonis* in *Apol.* p. 25. A. ἐμοῦ ὑμῖν φορτικὰ μέ, κ δικανικά, ἀληθῆ δέ. Theaet. p. 128. E. Simili modo apud *Lucianum* ſaepe occurrere notavit *Herald.* An. in *Salm.* Obſ. ad J. A. & R. VI. c. 10. §. 9.. *T. H.*

55. Αἱ νύκτες] Hinc Platonis Comici fabula, cujus titulus *Nox longa*, laudata *Polluci* VI, 33. *M. du S.*

Ibid. Τριέσπερος] Facete, ut ſolet: τριέσπερον vocat Herculem ab trinoctio illo, quod traditur in eo concipiendo inſumtum. Nota eſt fabula trinoctii concubitus Jovis & Alcmenae vel ex *Plauto*, vel ex ipſo *Luciano* in Dial. Merc. & Solis. *G. C.*

Τριέσπερος] Haec ait per alluſionem ad *Lycophronem* in Alexandra ſtatim initio, ubi de Hercule ſic: Αἵ αἵ τάλαινα θηλαιῶν κεκαυμένη Καὶ πρόσθε μ πεύκησιν ἀλκᾶ μηθόρος Τριεσπέρου λέοντος —. Quem Herculem τριέσπερον λέοντα dixit, ut interpretatur *Tzetzes*, vel quod plures noctes impendit Jupiter in ejus generationem, vel quod per tres dies manſit in ventre ceti, ut Heſionem liberaret. *J. P.*

Τριέσπερος] Agnoſces etiam *Lucianum* in *Gall.* §. 12. τριέσπερον ἂν ἰδεῖς ἔτι εἰδὸν τ ὄνειρον. Apud *Schol.* Homer. ad Il. Ξ. 323. Hercules τριέσπερος, & in Ara *Doſiadae* II. *Lycophroni* v. 33. τριέσπερος λέων, ubi vide *Tzetz.* & *J. Meurſ. Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 42. τ Βουθοίναν παρήσομεν αὐτοῖς ἐς τ Τριεσπέρου τ κ γιγνάμενον ὕτως ἐς χιονῶντα μεγαλοχειρωνᾶς. Scriptor Chriſtianus neſcio quis apud *Suid.* in Ἰω. parum concinne: Οὐ κατὰ τ Ἡρακλέους μῦθον ἐς τὸν Ἀδμήτου Ἄλκησιν, ὃν ὁ Καλλίνικός τε κ τριέσπερος ὑπὲρ τῆς ἀνδρὸς τελευτήσασαν ἤγειρε· hinc apud *Alciphr.* p. 356. ὁ Ἡρακλέους τριέσπερος, ubi nonnulla *Berglerus*. In hiſtoria Jonae originem fabulae ponit *Cyrillus* Comm. in Jon. quam ſubtilitatem Eccleſiae patri nullus invideo: tanto minus, quod continuatarum noctium numerus haud ſane conſtet: magnos quidem auctores, ut vidimus, habet trinoctium; quibus accedant *Orpheus*, aut is potius, qui Orphei ſubiit perſonam, Argon. v. 118. verſibus elegantiſſimis, & *Lucan.* apud *Lactant.* ad *Stat.* Theb.

ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι παιδικῆς νυκτὸς, καὶ ὀνείρων παλαιῶν, καὶ ἤδη γεγηρακότων; ἔωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία· μὴ ὀνείρων τινῶν ἡμᾶς ὑποκριτάς τινας ὑπείληφεν; Οὐκ ὦ γαθέ. οὐδὲ γὰρ [a] ὁ Ξενοφῶν ποθὲ διηγούμενος τὸ ἐνύπνιον, ὡς ἐδόκει αὐτῷ ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα, (ἴσε γὰρ) οὐχ ὑπόκρισιν τὴν ὄψιν, οὐδὲ ὡς φλυαρεῖν ἐγνωκὼς αὐτὰ

nos, puerilemque noctem commemoraret, & somnia vetera, jamque obsoleta: futile profecto hoc narrationis frigus: num nos somniorum interpretes esse quosdam statuit? minime certe, o tu, quisquis es: neque enim Xenophon, quum narraret aliquando somnium, fulmen sibi visum in paternam cecidisse domum, & reliqua (nostis enim) velut histrionicam, visionem istam, neque nugaturus

a Ὁ Ξενοφῶν] Anab. γ. p. Br. p. 175. v. 4.

IX, 424. sed nonnulli binas tantum noctes (vid. *Passerat.* ad *Propert.* II, 18. v. 25. *Muncker.* ad *Hygin.* F. XXIX.) novem alii conjungunt, *Clem Protr.* p. 20. D. & *Potter.* illi brevius, quam par erat, contracto temporis spatio, ternarii numeri perfectionem, quam in hoc etiam negotio spectari voluit *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. VIII, 75. temere violant: hi multo sane melius Herculis honori consulunt, cujus tanta fuerit fortitudinis excellentia, ut in eum formandum solidas novem noctes impendere Jupiter debuerit: nam si verum est, quod *Diodorus* IV. p. 151. D. historica gravitate confirmat, τὸ γὰρ Διὰ μισγόμενον Ἀλκμήνῃ τριπλασίαν τὴν νύκτα ποιῆσαι, καὶ τῷ πλήθει τῶν πρὸς τὴν παιδοποιΐαν ἀναλωθέντος χρόνου προσημῆναι τὴν ὑπερβολὴν τῶν γενησομένου ῥώμης, si hoc, inquam, verum est, tanto magis eadem ratio in novenario noctium numero valebit. Jam neminem fore puto, qui vim istius μεγαλοπρεπῶς apud *Nazianzenum* non capiat. *T. H.*

59. Ἔωλος γὰρ ἡ ψ.] Bona notavit, hoc etiam loco prolato, *H. Stephan.* Ind. Thes. in V. Ἔωλος, & *Jungerm.* ad Poll. I, 65. n. 38. *T. H.*

61. Ὑποκριτὰς] Hinc cum similibus aliis adnotavit *Budaeus* C. L. G. p. 776. Displicent ὀνείρων τινῶν ὑποκριτάς τινας· alterutrum, si nitorem loquendi consulas, sufficerit: nec sane in Ed. Fl. primum illud τινῶν extat, quod in posteriores omnes unde fuerit invectum, mihi non liquet: quanquam in Exc. Cod. *Regin. Poli* reperiam adscriptum, per me tamen licet exturbetur. *T. H.*

62. Ὁ Ξενοφῶν] Videtur somnium hoc intelligere, quod est lib. III. Anab. quo vidit *Xenophon* per quietem domum suam paternam fulmine totam collucere. *G. C.*

63. Ὡς ἐδόκει] Tutatur se *Lucianus* exemplo atque auctoritate *Xenophontis*, & ejus praesertim somnii narratione, quod, desperatis Graecorum militum rebus, ereptis jam sibi per fraudem ducibus, ea ipsa qua visum est nocte, commilitonibus narrat, Anab. III. initio fere. Verba autem quibus id agit hic *Lucianus* subobscura & depravata etiam videntur. Nam cum ait, οὐκ ὦ ἀγαθὲ, non negat, quod novissime ab auditore objici sibi finxerat; sed vocem λαβεῖν respicit aut ἔωλος ψυχρολογία, quasi dicat, *nequaquam, o bone, nugae sunt pueriles; nisi forte nugatum etiam Xenophontem putas, cum somnia sibi visa narrat, tum domi, jam profecturo, tum alia.* Obscuritas inde oritur, quod λαβεῖν, quod repeti debuit, omissum est in hunc modum. οὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τ. ἐ. ἐλάβετο, ὡς ἐδόκει αὐτῷ. Deinde somnium non unum indicat. Trajectio est itaque insignis, *Luciano* tamen non infrequens: nam scribi debuit, οὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. ποτε, ὡς ἐδόκει αὐτῷ τὸ ἐ. δ. V. *Euripid.* p. 401. B. ἐδόκα. Ut autem verba se habent, excidisse puto articulum τὸ ante τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ. Similes trajectiones apud hunc vide N. Δ. XXI. & XXII. Sed & hoc monendus est lector, aut male locutum *Lucianum*, aut memoria lapsum, cum scribit ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ. Somnium enim illud non *domi* profecturus vidit, sed *in reditu* Graecorum. Erroris occasionem praebuit, quod in somnio paternam domum fulgure coruscantem sibi videre visus est Xenophon. Nullum enim in toto opere somnium narrat sibi domi visum. *M. du S.*

Ὡς ἐδόκει αὐτῷ] Satis est ad fidem vitii faciendam, quod in hoc loco illa expedita styli Lucianei facilitas delideretur. Dum meliorum Codd. opem expectamus, nam in nostris nihil est quicquam subsidii, ita conjecto, periisse descriptoris negligentia (quod quam crebro vetustis in membranis, etiam emendatissimis, fiat, experti non ignorant) versum unum, quem si ex *Xenophonte* revocare licet, sensus saltem & oratio tolerabilis exibit: οὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τὸ ἐν. ὡς ἐδόκει αὐτῷ βροντῆς γενομένης σκῆπτος πεσεῖν ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα (ἴσε γὰρ) οὐχ ὡς ὑπόκρισιν τὴν ὄ. ὑ. φλ. ἐ. αὐτὰ δ. quae sic interpretor; *neque enim Xenophon aliquando somnium enarrans, quo videbatur ipsi facto tonitru fulmen in paternam cecidisse domum, & cetera (nostis enim) veluti scenicam actionem hoc visum, aut ipse de industria nugaturus ista referebat* &c. illud ὡς ἐδόκει αὐτῷ plane videtur postulare partem istam a nobis interseram, praecipue si *Xenophontis* verba perpendas K. A. III. p. 175. μικρὸν δ' ὕπνου λαχὼν, εἶδον ὄναρ· ἐδόξεν αὐτῷ βροντῆς γ. &c. Haec nostra, simul ac meliora quis dederit, lituram debent. Ceterum vereor, ne duo *Xenophontis* somnia diversa confuderit *Lucianus*: hoc certe, cujus modo meminimus, apud suos commilitones exposuisse non legitur, sed aliud lib. IV. p. 191. cum Chirisopho communicavit, idque etiam in magna rerum desperatione. *T. H.*

72. Εἰσ-

rus de induſtria perſequebatur, idque in bello & deſperatione rerum, urgente hoſte; ſed ſane & utile quiddam habebat iſta narratio.

18. Similiter & ego ſomnium iſtud meum enarravi vobis ejus rei cauſa, ut juvenes ad meliora convertantur: inprimis ſi quis eorum ob paupertatem animo deficiat, ſeque deterioribus applicet, indolem haud ignobilem corrumpens: hic, ſat ſcio, confirmabitur, audita ſomnii noſtri fabula, meque ſibi idoneum exemplum ob oculos ponet conſiderando, ex quali conditione ad pulcherrima me contuli, eruditionemque concupivi, nequaquam ignave cedens rei familiaris, quae tum premebant, anguſtiis; itemque qualis ad vos me recepi, ſi nihil aliud, at ſaltem nemine ſculptorum obſcurior.

διεξήει. καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ ἀπογνώσει πραγμάτων, φειδωλίων πολεμίων, ἀλλά τι καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ διήγησις.

Καὶ τοίνυν κἀγὼ τοῦτον ὄνειρον ὑμῖν διηγησάμην ἐκείνου ἕνεκα, ὅπως οἱ νέοι πρὸς τὰ βελτίω τρέπωνται, καὶ παιδείας ἔχωνται· καὶ μάλιστα, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας [a] ἐθελοκακεῖ, καὶ πρὸς τὰ ἥττω ἀποκλίνει, φύσιν οὐκ ἀγεννῆ ἀμαυρούμενος. ὑπερῴδησε δ' οὖν ὅτι κἀκεῖνος, ἀκούσας τοῦ μύθου, ἱκανὸν [b] ἑαυτῷ παράδειγμα ἐμὲ προσλαμβάνοιτο, ἐννοῶν οἵῳ μὲν ὢν πρὸς τὰ κάλλιστα ὥρμησα, τῆς παιδείας ἐπεθύμησα, μηδὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τὴν πενίαν τὴν τότε, οἵῳ δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα, εἰ μὴ μηδὲν ἄλλο, ἀδελφοῦ γοῦν τῶν λιθογλύφων ἀδοξότερον.

70 σάμην ἐκείνου ἕνεκα, ὅπως οἱ νέοι πρὸς τὰ βελτίω τρέπωνται, καὶ παιδείας ἔχωνται· καὶ μάλιστα, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας [a] ἐθελοκακεῖ, καὶ πρὸς τὰ ἥττω ἀποκλίνει, φύσιν οὐκ ἀγεννῆ ἀμαυρούμενος. ὑπερῴδησε δ' οὖν ὅτι κἀκεῖνος, ἀκούσας τοῦ μύθου, ἱκανὸν [b] ἑαυτῷ παράδειγμα ἐμὲ προσλαμβάνοιτο, ἐννοῶν οἵῳ μὲν ὢν πρὸς τὰ κάλλιστα ὥρμησα, τῆς παιδείας ἐπεθύμησα, μηδὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τὴν πενίαν τὴν τότε, οἵῳ δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα, εἰ μὴ μηδὲν ἄλλο, ἀδελφοῦ γοῦν τῶν λιθογλύφων ἀδοξότερον.

a Ἐθελοκακεῖ] Ἐθελοκολακεῖ F. adſcriptum ἐθελοκακεῖ ex P. b Ἑαυτῷ] Priores Edd. ἑαυτοῦ.

72. Ἐθελοκακεῖ] Mſſ. & Baſil. & Flor. ἐθελοκολακεῖ. male. J. B.
Ἐθελοκακεῖ] Adducit Budaeus C. L. G. p. 25. T. H.
76. Ἑαυτῷ] Scripſi ἑαυτῷ. alterum illud Graeci ſermonis norma reſpuebat: προτύπωμα ἑαυτῷ προτιθέναι Σωκράτει Simplic. in Epictet. p. 283. παράδειγμα προτίθεσθαι Noſter habet in Πρ. ἢ Κ. T. H.

Ad eum qui dixerat, Prometheus es in verbis.

1. PRometheum igitur me eſſe ais? ſi ea ratione, o optime, quod & mea opera lutea ſint, agnoſco imaginem, meque ſimilem illi eſſe fateor: neque luti figulus dici recuſo: tametſi lutum mihi vilius ſit, quale ex triviis colligitur, cœnum prope-

Πρὸς τὸν Εἰπόντα, Προμηθεὺς εἶ ἐν λόγοις.

1 Οὐκοῦν Προμηθέα με εἶναι φῄς; εἰ μὲν κατὰ τοῦτο, ὦ ἄριστε, ὡς πηλίνων κἀμοὶ τῶν ἔργων ὄντων, γνωρίζω τὴν εἰκόνα, καὶ φημὶ ὅμοιος εἶναι αὐτῷ· εἰ δ' ἀναίνομαι πηλοπλάθου ἀκούειν, εἰ μὴ φαυλότερος ἐμοὶ ὁ πηλός, οἷος ἐκ τριόδου, [a] βόρβορός τις

a Βόρβορός] Ita recte F. V. 2. P. S. A. βάρβαρος M. O. & ceterae Edd. prior lectio adſcripta margini A. W.

ΠΡΟΣ] Poſt annum Luciani quadrageſimum ſcripta eſt haec oratio, qua fautores quosdam ſuos ſolam in ejus ſcriptis novitatem laudantes monet, non tam novitate exempli, quo Comoediam cum Dialogo conjunxerat, laudem ſe captaſſe, quam ex ipſis ſalibus ac totius operis concinnitate ac forma. Ejusdem argumenti aetatisque forte eſt Zeuxis.. Poſt Dialogos ſcriptus A. 2. M. du S.
1. Προμηθέα] Hanc vocem interpretor ad lib. 5. Heliod. partem priorem hujus dialogi interpretatur Athen. lib. 7. Scalig. ad Euſeb. J. B.
6. Βαρβαρός τις τῶν δημοτικῶν] Legendum βόρβορός τις. Eraſm. in Adagio: Barbarus e trivio. J. Br.
Βόρβορος] Mirum omnes editiones habuiſſe βάρβαρος,

ᾠδὴ μικρᾷν. εἰ δὲ ὑπερεπαινῶν τὺς λόγυς ὡς δῆθεν [a] εὐμηχάνυς ὄντας, τ̃ σοφώταλον τ̃ Τιτάνων [b] ἐπιφημίζεις αὐτοῖς, ὅρα μή τις εἰρωνείαν φῇ, κ̀ μυκτῆρα, οἷον τ̃ Ἀτλικὸν, προσεῖναι τῷ ἐπαίνῳ. ἢ πόθεν γ̀ εὐμήχανον τυμόν; τίς [c] δ' ἡ ἀττικὴ σοφία κ̀ τρομήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν; ὡς ἔμοι γε ἱκανὸν, εἰ μὴ πάνυ σοι γήϊνα ἔδοξε, μηδὲ κομιδῇ ἄξια τ̃ Καυκάσυ. καίτοι πόσῳ δικαιότερον ὑμεῖς ἂν εἰκάζοισθε τῷ Προμηθεῖ, ὁπόσοι ἐν δίκαις εὐδοκιμεῖτε, ξὺν ἀληθείᾳ τοιούτοις τὺς ἀγῶνας; ζῶντα ἓν ὡς ἀληθῶς, κ̀ ἔμ-

modum. Sin vero extollens orationem meam, perinde ut artificiosam, doctissimi illius Titanum nomine eam cohonestas, vide ne quis ironiam dixerit, & quasi quandam Atticam subsannationem subesse huic laudi: unde enim artificiosum est, quod ego facio? Quae vero eximia sapientia & prudentia in scriptis meis? Mihi certe illud satis fuerit, si non lutea prorsus, aut digna Caucaso tibi videantur. At vero quanto justius vos comparari Prometheo poteratis, quicunque in causis agendis celebres estis, vera certamina subeuntes? Viva enim re ve-

ra

a Εὐμηχάνους] Ἀμηχάνους F. εὐμ. E. P. b Ἐπιφημίζεις] Ἐπιφημίζεις P. c Δ'] Δαὶ W.

10. Τὸν Ἀτλικὸν] Οἷον φησὶ, εἰ κ̀ Ἀτλικόν μοι ἐπαινῶν εἶπας τ̃ Σύρου κ̀ ἐκ Σαμοσάτων. μυκτηρισμὸν γ̀ ἂν ἐγκρίνω, οὐκ ἔπαινον * τοῦτο. V.

* Τοῦτο] V. τοῦτο. Sed totum Scholium absurdum est: respicit enim Auctor notam Athenienſium ἰρωνείαν. M. du S.

ρον, cum de menda viri docti monuissent: repetit illud *Lucianus* passim. J. B.

Βόρβορον] Sic *Plato* de *Rep.* VII. Ed. Lugd. p. 488. B. κ̀ τῷ ὄντι ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῷ τινὶ, de anima tenebris ignorantiae immersa. In Mss. tantum O. & W. & plerisque impressis βάρβαρον legitur. Sed Coll. & J. Ed. veram scripturam asserunt, quam conjectura etiam assecutus est Benedictus. In Cod. W. notatam eam vocem puto, cum ei versui in margine nota hæc [÷] sit adscripta. M. du S.

Βόρβορον] Eo differt a πηλῷ, quod & male oleat, & nulli sit usui; quum contra πηλὸς, *terra liquore adfuso subacta*, ad fingendum sit idoneus: a *Platone* in Theaet. p. 109. C. memoratur πηλὸς ὁ τ̃ χυτρίων, κ̀ πηλὸς ὁ τ̃ κορατλάθων, κ̀ πηλὰς ὁ τ̃ πλινθουργῶν· hoc Latinis *lutum*, illud *coenum*; quam vocabulorum istorum in utraque lingua proprietatem recte Glossae veteres observant: eadem in translationibus inde ductis distincta facile patet. De βόρβορον & βορβορώδης vide *H. Junii* Adagia in *Coeni agitator*. Nihilominus fieri nonnunquam potest, ut in eandem propemodum significationem conveniant: *Aristoph.* in Vesp. v. 248. 257. 259. T. H.

9. Ἐπιφημίζεις] Male in omnibus editionibus ἐπιφημίζεις. Alia lectio melior, de qua dico alibi. J. B.

Ἐπιφημίζεις] *Omnibus* hic nullus locus; aptissima contra *elogiorum* magnificorum mentio. Hinc est quod hanc scripturam secuti sumus, M. etiam Codice firmatam. *Demosth.* p. m. 329. A. χρὴ . . . . πάνθ' ὅσα τις πράττει τοὺς Θεοὺς ἐπιφημίζων, τοιαῦτα φαίνεσθαι, οἷα μηδ' ἂν ἐπ' ἀνθρώπου πραχθέντα πονηρὰ φανείη. ubi Schol. ὁ πράττων ἐπὶ ὀνόματι τ̃ Θεῶν τὶ ὀρθῶς. Adde *Athenag.* p. 52. C. D. *Clem. Alex.* p. 17. A. & 18. A. & Basil. p. Ed. Bas. 411. C. Vid. tamen Il. A. 22. M. du S.

Ἐπιφημίζεις] Gratiam facimus *Bourdelotio*, judici Graecarum venustatum non peritissimo, praeposterae correctionis: nota sunt ἐπιφημεῖν, & diversa potestate σφημίζειν· probandum fuerat ἐπιφημίζειν, idque ea virtute, quam locus hic postulat. Meliora docuit *Budaeus* C. L. G. p. 593. bene Lucianei loci sensum interpretatus: *Titanum principis titulo & nomine insignis & ornas.* Restituendum *Pausaniae* I. p. 90. ubi vulgatur ἐπιφήμισαν tu lege: ἐπιφήμισαν, scilicet τῇ τ̃ κυάμων σπορᾷ. ut p. 100. & saepius: *compertum autem nihil*, inquit, *habeo dicere, primusne hic Cyamites fabas severit, an huic invento heroem quendam Cyamitae titulo donatum inscripserint.* Sic *Aristid.* T. I. p. 450. B. τούτοις (frumenti sationi) Κέλσός τε & Μετάνειρα & Τριπτόλεμος ἐπιφημίζουσι· male vertit *Canterus*, ut & p. 331. A. nec multo rectius in Epistolis *Libanii*, quas *J. Chr. Wolfio*, egregie de literis merenti, debemus p. 114. οἷς τε πράττεις, ἐκεῖνον ἐπιφημίζεις, *quae ipse geris, illi attribuis; quasi ab illo gesta praedicas.* Aliorum exemplis adde *Philon. Jud.* L. ad C. p. 1011. E. 1016. A. *Pollux* IX, 95. 112. T. H.

10. Εἰρωνείαν & μυκτῆρα] Copiose vir Clariss. *Is. Casaub.* ad *Theophr.* Charact. in subsannationem Atticam. Id. *Lucianus* de Gymnas. εἴητε εἴρωνες ἐν τοῖς λόγοις. Sic postea ἐς τὴν Ἀτλικὴν ἀριμύτητα τ̃ σκωμμάτων. *Eunap.* in *Liban.* ipse saepiss. sic χλεύασμὸς, ἁλισμὸς, ἐμπαιγμὸς, & similia Atticor. de quib. interp. *Aristoph.* J. B.

Εἰρωνείαν] Ἀθηναῖοι εἴρωνες ἐν τοῖς λόγοις. Vid. *Casaub.* ad *Theophr. Char.* A. V.

Ibid. Μυκτῆρα] *naſum: ironias. Erasm.* in Proverbio: *Naso suspendere.* J. Br.

Μυκτῆρα] Utuntur hoc loco *J. Brod.* Misc. IV. c. 32. *H. Stephanus* App. de D. A. p. 245. & *Is. Casaubon.*

ra atque animata vobis opera sunt, & per Jovem etiam calor illorum ignitus est. Quod ipsum a Prometheo profectum videri possit, nisi quod hoc discriminis inest, quod ex luto vos non fingitis, sed aurea vobis plerisque figmenta sunt.

2. Nos autem, qui ad multitudinem prodimus, atque ibi hujusmodi declamationes profitemur, simulachra tantum quædam spectanda exhibemus. Et in summa, circa lutum, uti paulo ante dixi, hæc figulina versatur, quemadmodum puparum figuli: ceterum neque motus similis inest, neque animæ significatio ulla, sed delectatio quæ-

ψυχα ὑμῖν τὰ ἔργα. καὶ νὴ Δία, καὶ τὸ θερμὸν αὐτῶν ἐστὶ πύρωσις. καὶ τοῦτο ἂν τοῦ Προμηθέως ἂν εἴη, πλὴν [d] εἰ μὴ διαλλάττοιτε, ὅτι μηδ' ἂν πηλοῦ πλάττετε, ἀλλὰ χρυσᾶ ὑμῖν τοῖς πολλοῖς τὰ πλάσματα.

Ἡμεῖς δὲ οἱ ἐς τὰ πλήθη παριόντες, καὶ τὰς τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἐπαγγέλλοντες, εἰδώλα ἄττα ἐπιδεικνύμεθα. καὶ τὸ μὲν ὅλον, οὐ πηλῷ, καθάπερ ἔφην μικρὸν ἔμπροσθεν, ἡ πλαστικὴ καὶ ταὐτὰ τοῖς κοροπλάθοις· τὰ δ' ἄλλα, ὅτε κίνησις ὁμοία πρόσεστιν, ὅτε ψυχῆς δεῖγμά τι, ἀλλὰ τέρψις ἄλ-

[d] Εἰ μὴ διαλλάττοιτε] Εἰ μὲ διαλλάττοιτε O. εἰ μὲ διαλλάττοιτε M.

bem. ad *Theophr.* Ch. Eth. c. I. *T.H.*

Ibid. Ἀτ̃ικῶν] Omnium enim Graecorum dicacissimi & facetissimi habiti sunt Attici. *J.Br.*

15. Τῇ Καυκ.] Ubi deligatus Prometheus a vulture manditur. *J. Br.*

18. Τὰς ἀγῶνας] Nam declamatorum orationes *umbratilem pugnam* vocat Cicero. *J. Br.*

Ibid. Ζῶντα ἂν] Haud dubie ἀμψυχότερον MS. Wittiana Ζῶντά γ' ἂν &c. *J.J.*

Ibid. Ἔμψυχα] Vide omnino Leosthenis de Demosthene dictum, a *Nostro* allatum Δημοσθ. c. 14. unde desumtum hoc credo. *M. du S.*

21. Πλὴν εἰ μὴ διαλλ.] In versione Lat. hoc modo: *Nisi si sic dirimatis, vos ex luto non fingere, sed aurea plerisque vestris figmenta esse.* Tu potius sic redde: *Nisi in eo tantum differretis* (a Prometheo sc.) *quod non ex luto fingitis, sed quod aurea vestrum plerisque sunt figmenta.* Sic pro *Imag.* §. 21. Ἀλλὰ καὶτοι οὐ σμικρὰν διαλλάττουσι. *Sed hac re etiam non exigua a se invicem differunt:* & alibi. *Xiphilin. Nerone* p. 189. Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ἐκ τοῦ ὁμοίου πάντα ἐπρατ̃ον, ἐν δὲ τούτῳ διήλασσον. *Cuncta enim eodem modo faciebant, tantumque discrepabant in eo* &c. *L. Bos* Obs. Crit. c. V. p. 19.

Πλὴν εἰ μὴ διαλλάττοιτε] Jure *L. Bos Benedictum* castigavit: is, verbis tantum mutatis, errorem *Micylli* fuerat secutus: sed jamdudum sententiam hujus loci viderat *Budaeus* C. L. G. p. 239. Mox scribo, ὅτι μὴ ἐκ πηλοῦ· nihil enim juvat otiosum illud εἰ. Merito *Noster* probatis causarum patronis χρυσᾶ τὰ πλάσματα tribuit; tunc enim temporis haec ducebatur ad magnas divitias via compendiosa. *Damascius* apud *Suidam* in Σιδηριανός· δίκας λέγειν καὶ χρηματίζεσθαι τὴν ἐπιμισθίαν τῶν χρημάτων· & in Σαλούστιος· ἡ πολυπράγμων δικανική, nimirum ob opes, quas promittebat. Haec illa sunt *forensia lucra*, quae se contemsisse, deserto patrocinia tractandi studio, *Julius Firmicus* gloriatur Praef. lib. IV. Math. *Manetho*, modo ne falso nomine, quod suspicor, aetatem mentiatur, commemorat II, 259. Ῥητῆρας μύθοντε, καὶ εὖ ἀγορῆσιν ἀρίστους Νεῖκεα τ' ἰθύνειν, καὶ τιφοβρόμοισιν ἀρίγνειν. Ἔστε δίκας πολίεσσιν ἰριδμαύοσας ἔπεσσιν, Ὧν ἄπο πᾶσιν ἀπειρίσιοι ἐν χρήματ' ἄγειραν· e penultimo versu maculam obiter eluamus: tali structura, καὶ ἰρ. δίκας ἔπ. ἐν πόλεσι, qualemcunque sententiam extundere sibi visus est *J. Gronovius*; & sane illud ἐν πόλεσι satis frequens v. 238. 233. & 224. Θητοὺς ἄλλοισι ἐν οὐ πολίεσσιν ἀγητοὺς Τεύχει &c. hanc enim esse veram corruptissimi loci medicinam nullus dubito: sed quum scribit, *judicia vocibus irritantes*, ego quidem, quid sibi velit, non adsequor: vertisset saltem, *causas agentes*; quamquam ἰριδμαύειν δίκας insolens sit, & plane inauditum. Possis itaque non absurde, Ἔστε δίκαις πολίεσσιν &c. verum, ut quidem arbitror, poëtae manus fuit Ἔστε δικασπολίῃσιν ἰρ. &c. vitii genus in *Manethone* frequens θυμίλεσι, πενίεσι, σοφίεσι pro θυμίλῃσι, πενίῃσι, σοφίῃσι. Fama tamen eorum, qui in foro versabantur, valde laborabat, quasi per fraudes summamque aliorum injuriam divitias congererent: audi *Synesium* Ep. 100. p. 240. C. Ἐτέρως δὲ σὺν ἔσῃ πλουτῶν ἐν ταῖς παὶ ὑμᾶς ἀγοραῖς μὴ πάντα μιγνύντα ἐν θεῖα ἐν ἀνθρώπινα δίκαια, καὶ κίρναντα αὐτ' ἀλλήλοιν γινόμενον· & Ep. 147. p. 286. B. Hic si testis videatur parum idoneus, quippe iniquior, quod pluribus in locis non dissimulat, isti vitae instituto, vide, an potius *Maternum* probes, *quem patrocinia tractantem tenuerunt causarum conflictationes, & caninae contentionis jurgiosa certamina:* is se *forensium certaminum depugnationibus liberatum, exutum etiam quodammodo invidiae laqueis* gaudet, *improbis & perfidis hominibus crassa livoris & rapiendi, immo potius latrocinandi* (indicare nimirum voluit, non plus una litera verbum hoc a *patrocinando* distare) *potestate permissa.* *T.H.*

28. Τοῖς κοροπλάθοις] Vide *Ex. Spanhemium* ad *Juliani* Caes. Preuves des Rem. p. 107. ubi perperam hic locus ex Halcyone *Luciani* profertur. *T.H.*

30. Δεῖγμα.] Suspicabar legendum esse δῆγμα. Sed nunc nihil muto. *M. du S.*

ἄλλως, καὶ παιδιὰ τὸ πρᾶγμα. ὅστέ μοι ἐνθυμεῖσθαι ἔπεισι, μὴ ἄρα οὕτω με Προμηθέα λέγοις εἶναι, ὡς ὁ Κωμικὸς τὸν Κλεώνα φησὶν οἶδά σοι περὶ αὐτοῦ. Κλέων Προμηθεύς ἐστι μετὰ τὰ πράγματα. ἐν αὐτοῖς δὲ Ἀθηναῖοι τοὺς κυτρέας, καὶ ἰπνοποιούς, καὶ πάντας, ὅσοι πηλουργοί, Προμηθέας ἀπεκάλουν, ὀπισκώπτοντες ἐς τὴν πηλόν, καὶ τὴν ἐς τὸ πυρὶ οἶμαι τῶν σκευῶν ὄπτησιν. καὶ εἴγε σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεύς, πάνυ εὐστόχως ἀπετετόξευται, καὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν δριμύτητα τῶν σκωμμάτων, ἐπεὶ καὶ εὔθρυπτα ἡμῶν τὰ ἔργα, ὥσπερ ἐκείνοις τὰ χυλρίδια. καὶ μικρόν τις λίθον ἐμβαλὼν, συντρίψειεν ἅπαντα.

dam ad ſummum, & lufus merus eſt. Ut cogitare incipiam, num ita me Prometheum dixeris, ut Comicus ille Cleonem, noſti ſiquidem. *Cleon*, inquit, *Prometheus ipſe, poſt negotia eſt.* Ipſi etiam Athenienſes figulos ollarum, fumorum conſtructores, & quicunque circa lutum verſantur, Promestheos vocabant olim, alludentes ad lutum, opinor, & ad illam, quæ fit in igne, vaſorum coctura. Quod ſi hoc ſibi vult Prometheus iſte tuus, admodum directe jaculatus es, & ſecundum Atticam illam mordendi acerbitatem; quoniam & noſtra opera fragilia ſunt, perinde ut illorum ollulæ: & modicum quispiam lapillum injiciens, facile contriverit omnia.

Καίτοι φαίη τις ὢν δημυθύμους, καὶ ταῦ-

3. Atqui, dixerit aliquis, conſolando nos,

a Μοι] μοι Edd. μοὶ O. M. b Ἰπνοπ.] Edd. ἰπν. in O. ἰπν. c Καὶ] καὶ C. L. P. S. ἢ καὶ J. εἶναι O. M.

31. Ὥσε μοὶ] Ex O. & M. illud μοι reſtituimus, pro quo in impreſſis μι, mendoſe. *M. du S.*

Ὥσε μι] Praeter Codd. illud μοὶ revocari poſtulat non minus Graeci ſermonis indoles, quam ipſe *Lucianus*: in Nigr. §. 37. ἐπῆλθέ δ' ὧν μοὶ λόγων· *Diogenian.* apud *Euſeb.* P. E. VI. p. 264. A. ὥσε μοι θαυμάζειν ἔπεισε. *Cleomed.* K. Θ. II. p. 89. τοῦ Ὁμηρικοῦ Θερσίτου ἔπεισί μοι αὐτὸν ἀπεικάζειν. p. 87. ὡς· οἷόν ἐπῆλθέ μοι αὐτῷ ἐκεῖνο. *Plutarch.* Ageſ. p. 603. D. 616. F. parem habet & notionem & ſtructuram ἐπήρχετο. in Amor. §. 23. *Demoſth.* Olynth. I. p. 1. B. Ep. II. ἐπήρχεταί μοι παῤῥησιάζεσθαι· in Macart. p. 1028. B. Ἀλλ' ἀπορῶ δὲ, τί ἂν ἐπέλθῃ τούτοις. *Strabo* XIII. p. 891. B. αἰτίαι, δι' ἃς τῶν Ἰλιέων ἐκῆλθε τοὺς μὲν τιμᾶν, τοὺς δὲ μή. *Alciphr.* III. Ep. 12. *Plutarch.* Nic. p. 527. E. plenius *Dion Chryſ.* p. 466. B. σκοπῶν δὲ μοι ἐπελήλυθεν μανικόν τι, Liviana locutione, *ſubiit animum impetus.* Haec ſimul probant in Jud. Voc. §. 2. legendum eſſe: ὦ Ἡράκλεις ὡς μικροῦ μοι &c. ἐπήρχε, non μι. Utroque caſu gaudent ἐπέρχεσθαι & ἐπέοικα. Vid. *Priſcian.* XVIII. p. 1178. *Thom. Mag.* in Εὐηθία. *Platonis*, quae proferunt, loca reperies in Phaed. p. 44. F. 45. A. de Rep. I. p. 573. E. Idem de LL. VIII. p. 910. C. οἰκῶλόν δὲ μοι, οἷον εἰκός, φοβηθῆναι. Lyſ. p. 506. E. Ceterum haec tota periodus usque ad τὰ πράγματα quomodo cum iis, quae praecedunt & conſequuntur, apte cohaereat, mihi non ſatis eſt apertum: quid enim huc facit, ſi Cleon ab Eupolide vocitetur Προμηθεὺς μετὰ τὰ πράγματα, niſi ut planum, his demtis, ſententiae curſum interrumpat? quare concinnius immitti poſſet ſupra poſt προμήθεια τὸ τοῖς γράμμασιν, ubi vox προμήθεια partem illam hic tam abrupte poſitam pene flagitat; verum ea conditione, ut iſta, ὡς ἐπ. ἐν. οἱ μὲν π. σ. γ. ἔ. μηδὲ κ. ἄλλα τῷ Κ. ſuperioribus, βάρβαρός τις ὢν Θρᾴκιος, adjungantur. Haec uti pro certis non vendito, ſic paucos tamen arbitror fore, qui tali ratione non fateantur totam orationis ſeriem multo melius procedere. Offendit etiam, οἶδα περὶ αὐτοῦ praeferrem, οἶδα γὰρ αὐτὸ, vel potius Platonicum illud, οἶδά που ὁ αὐτός. Tum lepore quidem Comico, ſed acerbo ſimul, Cleon dicitur Προμηθεὺς μετὰ τὰ πράγματα, quaſi poſt rem geſtam verus Epimetheus conſiliis abundaret, opportuno videlicet tempore nihil ſapiens. Hanc praeposteram ineundi conſilii rationem Athenienſibus objicit *Demoſthen.* Phil. IV. p. 99. F. Οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες ἄνθρωποι πρὸ τῶν πραγμάτων εἰώθασι χρῆσθαι τῇ βουλεύσει· ὑμεῖς δὲ μετὰ τὰ πράγματα. *Scholiaſtae* credo, *Eupolin* eſſe patrem hujus jambi, adfirmanti: eum etiam κωμικὸν ſimpliciter vocat *Lucian.* in Nigr. §. 7. *T. H.*

33. Ὁ Κωμικὸς] Ariſtophanes. *J. Br.*

34. Κλέων Προμηθεὺς] *Ariſtophan.* verſ. Ἱππ. De eo idem *Ariſtoph.* in Pac. & *Thucyd.* *J. B.*

Κλέων . . . .] *Ariſtophanis* eſſe videtur; ſed in fabula a *Bourdelotio* indicata fruſtra haec verba quaeſiveris. Neque usquam in ſuperſtitibus ejus fabulis reperio. *M. du S.*

35. Μετὰ τὰ πράγματα] Rebus peractis, quique fero, nec niſi confecto negotio ſapit. Ex Comico quopiam citat hunc verſiculum dictum in Cleonem. *G. C.*

36. Ἱππ.] Scribe ἰπνοποιούς, pro ἰπνοποιούς, qui furnos facit, quod non monerem, niſi omnes editiones hanc mendam pervaſiſſe viderem. *J. G. G.*

37. Προμήθειας] *Juvenal.* IV. 133. *Debetur magnus patinae ſubitusque Prometheus: Satyrice*, inquit *Schol. figulus:* imo Attice: nec mirum figulos ita vocatos, quum Tragici ipſum Prometheum vulgi fictilis auctorem dixerint πηλουργόν. Eleganter *Dion Chryſoſt.* Or. XXXVII. p. 466. C. ἄνθρωπον Προμηθέα, ἄρθρα πηλοῦ. Hunc

mos ; nequaquam iſta aſſimilaſſe te Prometheo , ſed novitatem hanc , laudans, & ad nullum aliud exemplar effictum opus ; quemadmodum ille, cum nondum eſſent homines, ſua ſollertia excogitatos illos finxit , ac talia animantia formavit atque adornavit, quæ & moverentur facile , & aſpectu gratioſa forent ; & in ſumma, architectus ipſe erat, ſed cooperabatur tamen etiam Minerva, quæ & lutum inſpirabat , & figmenta illa animata reddebat. Talia quidem ille dixerit, in meliorem partem dictum iſtud exponens. Et fortaſſis hæc ſententia etiam dicti fuit : ſed mihi non ſane ſatis eſt , ſi videar nova finxiſſe, figmentoque noſtro nihil vetuſtius

τα εἰκάσαι τοῦ Προμηθέι, ἀλλὰ τὸ καινοτέρον τοῦτο ἐπαινῶν, καὶ μὴ πρός τι ἄλλο ἐξεύρετον μεμιμημένον· ὥσπερ ἐκεῖνος ὅτε ὅπω ἀνθρώπων, τέως ἐννοήσας αὐτοὺς ἀνέπλασε. τοιαῦτα ζῷα μορφώσας, καὶ διακοσμήσας, ὡς εὐκίνητά τε εἶη, καὶ ὀφθῆναι χαρίεντα. καὶ τὸ μὲν ὅλον, ἀρχιτέκτων αὐτὸς ἦν· συνεργάζετο δὲ [e] τοι καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐμπνέουσα τὰ πηλοῦ, καὶ ἔμψυχα ποιοῦσα εἶναι τὰ πλάσματα. ὁ μὲν ταῦτα ἂν εἴποι, πρός τε τὸ εὐφημότερον ἐξηγούμενος τὸ εἰρημένον. καὶ ἴσως ἔστιν ὁ τῆς ἐν τῷ λελεγμένῳ· ἐμοὶ δὲ εἰ πάνυ ἱκανόν, εἰ καινοποιεῖν δοκοίην· μηδὲ ἔχοι τις [f] λέγειν ἀρχαιότερόν τι τοῦ πλάσματος,

ταῦτ' εἰκ. B.

συνεργαζ. B.
τι C. R. B.
ἄλλου ἔσται ἄλλου εἶναι a B
qui habet τα πρόσ.

λέγων B.
attice.

Edd. ceteræ. *d* Ἡμῶν] Ὑμῶν *F.* *e* Τοι] Τι O. W. *f* Λέγειν] Λέγων O. M. *et* C. R.

Hunc *Noſtri* locum uſurpavit *Brodæus* ad Anth. IV. c. 5. Ep. 7. *H. Stephan.* App. de D. A. p. 196. poſitis *Luciani* verbis addit : *ubi infinitivus εἶναι mendoſe ſcribi videtur, & καὶ in ejus locum ſubſtitui debere.* *T. H.*

38. Καὶ] Ita *P. S. Coll.* & L. recte. *J.* ἢ καὶ. Reliquæ εἶναι & ipſe *Ox.* vitioſe. *M. du S.*

40. Βούλεται] *Fr. Luiſinus* Par. III. c. 4. *& ſi tibi hoc indicare debet Prometheus:* obſcuriuſcule, nec ſatis convenienter, quamquam de ipſa hac loquendi formula non male ceteroqui commentetur. *Platoni* frequens: βούλεται μὲ εἶδον ἵππου ὁ νόμος εἶναι τῷ ὄντι εὐρέσις in Min. p. 565. B. *Ariſtid.* T. III. p. 421. C. καὶ εἰ μὲ τοῦτο ἐβούλετο παροιμία βούλεται δηλοῦν. *T. H.*

45. Παραμυθούμενος] Paulo reconditiorem verbi venuſtatem non adſecuti ſunt Interpretes: tu cape: *mollius, in meliorem partem interpretatus*, quod ſcilicet duriuſcule dictum videri poterat, atque adeo ipſum illud *Luciani*, quod paulo poſt ſequitur : πρὸς τὸ εὐφημότερον ἐξηγούμενος. Vim illam, quae fluit a propria poteſtate τῷ παραμυθεῖσθαι, *mitioribus verbis flectere*, declaravit *Budæus* C. L. G. p. 680. 681. nec non *Iſ. Caſaubon.* ad *Strab.* I. p. 63. n. 4. Saepe *Wolfius* in *Ulpiano* non intellexit: quum *Demoſth.* pro Cor. p. 477. E. ſcripſiſſet κλέμμα μὲ Φιλίππου, ita notat: παραμυθεῖται τὰς συμφορὰς, κλέμμα λέγων, ἀλλ' ἐπανόρθωμα *calamitates opportuna voce mollit tegitque, furtum Philippi dicens, non factum prudens atque egregium.* Similem in modum Θεμιστίου τὸ σκληρὸν τοῦ λόγου apud *Schol. Pindar.* ad Olymp. B. 162. *phraſin duriorem commodo epitheto mitigare.* *T. H.*

47. Ἐπαινῶ] Ante Salmurienſem omnes ἐπαινῶν pro quo non abſurde *Benedictus* Infinitivum praetulit. Aliud remedium, veteri lectione ſervata, quodque mihi magis etiam arridet, in promtu eſt : ἐ ταῦτα εἰπεῖν σε τοῦ Πρ. ἀλλὰ τ. κ. τ. ἐπαινῶν. Poſſes quoque: ἐ ταῦτα εἰπεῖσθαι τοῦ Πρ. ἀλλὰ τὸ κ. τ. ἐπαινῶ non eam in partem, quam dixiſti, cum Prometheo comparatus es, ſed ille ſcilicet, qui te Προμηθέα ἐν λόγοις vocavit, novitatem inventionis laudat &c. Quum nullum ſit in hoc loco librorum veterum auxilium, reduxi priorem ſcripturam; cujus vice quin, quod maxime placuerit, quisque reſtituat, non intercedo. *T. H.*

49. Τῶν ἐποίησας] Benedictus *ſuo marte commentus.* Non cepit vim & elegantiam. Verte *hactenus comm.* *J. G.*

Τῶν ἐν τ.] Pravam diſtinctionem, quae planiſſimae ſententiae nitorem obfuſcabat, mutavi. Id licet ſaepius a me factum, ſemper tamen admonere operae non fuit. *T. H.*

53. Συνεργάζετο ἡ Ἀθηνᾶ] Omnia, in quibus mentis ἀκμὴ & τὸ θειότατον τῆς ψυχῆς deprehenditur, Minervæ ſolent adſcribi. *J. B.*

Συνεργ. δή τοι] Melius Mſ. συνεργάζετο δή τι ἡ Ἀθηνᾶ. *J. J.*

55. Πρός τι τὸ εὐφ. &c.] Aut delendum τι, aut lacunae ſignum addendum poſt καὶ hoc modo : *cum in optimam partem interpretatus dictum, tum etiam* * * *Et fortaſſe hic eſt ſenſus:* τὸ εἰρημένον καὶ * * * καὶ ἴσως αὐτὸς ὁ νοῦς. Nam poſt τι ſequi debet καὶ. *J. C.*

Πρός τι] Scribi jubet norma linguae Graecae πρός γε tantilla mutatio omnem lacunae ſuſpicionem demit. Τοι & τι ſaepe in Codd. alterum alterius occupavit locum : illud malebam in Somn. §. 16. hic prae vulgata Wittiani libri auctoritatem ſperno. Minerva Prometheo fuit in fingendis hominibus adjutrix, idque juſſu Jovis : *Stephan.* in Ἰκέσιον ubi *Luciani* locus hic a *Berkelio* prolatus: quin Minervae auxilio in coelum eſcendit, adhibita facula ad rotam Solis, ignem furaturus, teſte *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. VI, 42. *T. H.*

59. Ἀρχαιότερον] Si quis pertendat, video ſatis, quemadmodum defendi poſſit : mihi tamen perſuaſum eſt, vix potuiſſe *Lucianum* aliter ſcribere, quam

ματος, ἢ τοῦτο ἀπόγονόν ἐστιν· ἀλλὰ εἰ μὴ ἁ χάριεν φαίνοιτο, αἰσχυνοίμην ἄν, εἰ ἴοιμι, ἐπ' αὐτῷ, ἢ ξυμπατήσας ἂν, ἀφανίσαιμι. εὖδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ, τῷδε γε ἐμοὶ, ἡ καινότης, μὴ οὐχὶ συντριφθαι ἄμορφον ὄν. ἢ εἴγε μὴ ὕτω φρονοίην, ἄξιος ἂν μοι δοκῶ ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι, εἰ συνιείς, ὡς πολὺ ἀμορφότερα τὰ μὴ τοῦ ξένου αὐτὰ ᵇ πεποιθότα.

afferri possit, cujus progenies censeatur. Sed nisi elegans videatur, pudeat me sane (sat scias) illius, & conculcans comminuerim. Neque illi profuerit apud me novitas, quo minus conteratur, si non & formosum videatur. Ac nisi ita sentiam, dignus mihi videor, qui a sedecim vulturibus arrodar: ut qui non intelligam, longe deformiora ea esse, quæ cum peregrinitate conjunctam habent turpitudinem.

Πτολεμαῖος οὖν ὁ Λάγου δύο καινὰ ἐς Αἴγυπτον ἄγων, κάμηλόν τε Βακτριανὴν παμμέλαιναν, ἢ δίχρωμον ἄνθρωπον, ὡς τὸ μὲν ἡμίτομον αὐτοῦ, ἀκριβῶς μέλαν εἶναι, τὸ δ' ἕτερον, ἐς ὑπερβολὴν λευκὸν, ἐπάσης δὲ μεμερισμένον, ἐς τὸ θέατρον ᶜ συναγαγὼν τοὺς Αἰγυπτίους, ἐπεδείκνυτο αὐτοῖς ἄλλατε

4. Ptolemæus igitur Lagi filius, cum duas res novas in AEgyptum adduxisset, Camelum Bactrianam totam nigram, & hominem bicolorem, cujus dimidia pars plane nigra, altera autem supra modum candida erat; congregatis in theatrum AEgyptiis, exhibuit illis cum alia multa spec-ta-

a Χάριεν] ἢ χάριεν P. *F. S. A.* χαρίεν τι C. L. ἢ χαρίεντα *F. A. H. P.* ἢ abest in O. M. b Πεποιθότα.] Πε

ἀρχέτυπον, vocem in hac re propriam, & jam modo sic usurpatam: Imag. §. 15. εἰκὼν πρὸς τὸ ἀρχέτυπον μεμιμημένη· & quod huic simillimum extat §. 17. εἰ μηδὲν ἀρχέτυπον ἐπιδείξαι ταύτης δυνάμενος τῆς γραφῆς· at nihil accedit propius, quam illud *Lucilii* apud *Atil. Fortunat.* in Art. p. 2686. *Veteres lege, id est, ut ait* Lucilius, *Archetypa, unde haec sunt omnia nata*· sic τὰ ἀπὸ τῶν ἀρχετύπων καλούμενα ῥήματα. *Dionys. Halic.* Ind. de *Dinarcho. Onesicritus*, teste *Diogen. L.* VI, 84. operum argumentis *Xenophontem* aemulatus, styli quoque genere proximus accedit, πλὴν ὅτι ὡς ἀπόγραφος ἀρχετύπου δεύτερός ἐστι. Ceterum hanc de scriptis suis hominum opinionem saepius indignatur, & qua virtute maxime censeri velit, docet *Lucianus*: vid. Zeuxin. *T. H.*

60. Ἀλλὰ εἰ μὴ χαρίεντα φαίνοιτο] Fortean *Luciani* filio fuit, ἀλλὰ εἰ μὴν ἓ χαρίεν τι. *Th. M.*

Ibid. Χάριεν] Sic P. & Ed. *F.* recte. Præter *Salm.* & quæ eam secuta est *A.*, omnes χαρίεντα cum ipsis Mss. Ox. & M. præferunt. Coll. χαρίεν τι. *M. du S.*

63. Αὐτῷ] Emendationem *Fensii* in textum recepimus, quamvis omnes editi & Ox. Ms. habeant αὐτό. De reliqua phrasi vide Κρον. Ep. I. c. 2. *M. du S.*

Αὐτὸ] Typorum, opinor, vitio legitur apud *Fensium* αὐτῷ· ὠφελεῖ quidem utrumque recipit casum, sed accusativum frequentissime: *Thom. Mag.* in Ὠφελεῖσι. Particula γὰρ incommode posita: melius transferri potest: εὖδ' γὰρ ἂν ὠφ. αὐτὸ παρά γ' ἐμοὶ &c. quod & *Clerico* venisse in mentem video: γ' ἐμοὶ certe sine controversia rectum est: nam γοῦν *Brodaeo* & *Marcilio* probatum talem orationis ordinem postularet: παρὰ γοῦν ἐμοὶ, vel παρ' ἐμοὶ γοῦν ἡ καιν. εὖδ' ἂν (seu εὖδ') ὠφ. αὐτὸ, μὴ οὐχὶ &c. *T. H.*

Ibid. Παρὸν ἐμοὶ] Lege παρὰ γοῦν ἐμοί. *F. Br.*

Παρὰ γὰρ ἐμοὶ] Παρὰ γοῦν ἐμοὶ *apud me quidem. Th. M.*

Παρὰ γὰρ ἐμοὶ] Aut delendum γὰρ, aut loco movendum: εὖδ' γὰρ ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ παρ' ἐμοὶ ἡ καινότης· *neque enim quidquam ei prodesset apud me novitas. J. C.*

Παρὰ γὰρ ἐμοὶ] Pro γὰρ *Marcilius* γοῦν. atque ita legendum, monuerat jam *Brodaeus* IX. Miscellan. cap. 5. Aliquid sane eo ipso adfertur: sed ita hic locus, sublata prava distinctione, legendus videtur. Οὐδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτῷ τῷδε γε ἐμοὶ ἡ καινότης, μὴ οὐχὶ συντριφθαι ἄμορφον ὄν. *Neque sane prodesset illi novitas apud me quidem, quo minus contereretur, si esset deformis.* Vides sensum planissimum, immo ipsam, si eam consideres, *Luciani* mentem; quam quoque vulgata versio est adsequuta, quare ea sumus contenti. *J. J.*

Παρὰ γὰρ ἐμοὶ] Ed. *F.* γοῦν rectius; suspicor tamen scriptum fuisse tantum παρὰ γ' ἐμοί. *M. du S.*

67. Ὡς πολὺ ἀμορφότερα] Vult *Lucianus* deformiora ea esse, quibus accidit, ut cum novitate displiceant. *J. B.*

Ibid. Μετὰ τοῦ ξένου] Μετὰ τῆς καινότητος. *F. Br.*

Τὰ μὴ τοῦ ξένου αὐτὰ πεποιθότα] Αὐτὸ πεποιθότα. Ex sequentibus patescit. *Th. M.*

68. Αὐτὰ] Alii Codices: ταὐτὸ πεποιθότα. *F. Br.*

Αὐτὰ πεποιθότα] *Marcilii* emendationem, confirmantibus collectaneis G. necessario admisimus, pro πεποιθότα (quod in omnibus, quas quidem videre licuit, Edd. & ipsis Mss. Ox. & M. legitur) hoc reponentis. *M. du S.*

Αὐτὰ πεποιθότα] Vellem *Brodaeus* veteres illos Codd. quos nonnunquam laudat, accuratius paulo designasset. Ferri quidem potest, ταὐτὸ πεποιθότα, nimirum τὰ ἄμορ-

tacula, tum inter poſtrema, hæc quoque, camelum & ſemialbum hominem: putabatque, ſe magnam admirationem iſto ſpectaculo concitaturum eſſe. At illi ad cameli quidem conſpectum perterriti ſunt, & parum abfuit quin exilientes profugerent, quanquam tota ea auro exornata, ac purpura inſtrata erat, frenum etiam gemmis diſtinctum habebat, ex Darii, aut Cambyſis, aut etiam ipſius Cyri theſauris depromptum. Homine autem viſo, pleriqueridebant: quidam etiam ut monſtrum ſunt averſati. Quare Ptolemæus intelligens ſe parum laudis capere, neque novitatem apud AEgyptios in admiratione eſſe, ſed præ ipſa concinnitate juſtamque formam probari, abduci ea juſſit; hominemque non amplius eodem honore habuit, quo antea. Camelus neglecta mortua eſt:

πολλὰ θεάματα, καὶ τὸ τελευταῖον καὶ ταῦτα, ἡ κάμηλον, καὶ τ' ἡμίλεθκον ἄνθρωπον· καὶ ᾤετο ἐκπλήξειν τῷ θεάματι. οἱ δὲ, πρὸς μὲν τ' κάμηλον, ἐφοβήθησαν, καὶ ὀλίγου δεῖν ἔφυγον ἀναθορόντες· καίτοι χρυσῷ πᾶσα ἐκεκόσμητο, καὶ ἀλουργίδι ἐπέζωτο, καὶ ὁ χαλινὸς ἦν λιθοκόλλητος, Δαρείου τινὸς, ἢ Καμβύσου, ἢ Κύρου αὐτοῦ [d] κειμήλιον. πρὸς δὲ τ' ἄνθρωπον, οἱ μὲν πολλοὶ ἐγέλων· οἱ δέ τινες, ὡς ὅτι τέρατι [e] ἐμυσάττοντο. [f] ὥστε ὁ Πτολεμαῖος συνιεὶς ὅτι οὐκ εὐδοκιμεῖ ἐπ' αὐτοῖς, οὐδὲ θαυμάζεται ὑπὸ τ Αἰγυπτίων ἡ καινότης, ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς τὸ εὔρυθμον καὶ τὸ εὔμορφον κρίνουσι, μετέστησεν αὐτά· καὶ τ' ἄνθρωπον οὐκέτι ἀφ' τιμῆς ἦγεν ὡς πρὸ ὅ· ἀλλ' ἡ μὲν κάμηλος ἀπέθανεν ἀμελουμένη·

πωλύτα C. c Σπαγαγὼν] Ἀγαγὼν O. P. d Κειμήλιον] Καμήλου O. e Ἐμυσάττοντο] M. & Ox. Excepta S. & A. priores Edd. omnes ἐμυσάττ. f Ὥστε] Ὁ μέν τοι J. Margo A. 2. W.

ἄμορφον, quibus accidit, ut deformia ſint, adjuncta inſuper inventionis novae peregrinitate; qua fiat, ut multo etiam videantur inelegantiora: nec tamen diſſimulare volo, quid mihi blandiatur maxime: legendum hariolabar: τὰ μόνον τῇ ξένῃ ἀντιποιούμενα, *quae ſolam ſibi novitatem vindicant, nihilque, quo placeant, aliud habent*: hoc, niſi fallor, ad *Luciani* mentem apte quadrat. Si quid ad veterum exemplar male ſit compoſitum, ac venuſtate careat, id quidem ineptum & ἄμορφον veruntamen quae ſola nituntur inuſitata quadam novitate, neque χάριτος & εὐρυθμίας ullam habent commendationem, illa ſane multo deformiora. Haec poteſtas eſt in ἀντιποιεῖσθαι. *Plutarch.* Symp. II. p. 637. D. ἡ μὲν ἀλλὰ τὸ σπέρμα μὴ ἄλλως γέ πως ἀρχὰς τινὸς ἀντιποιεῖται. *Syneſ.* Ep. 116. διὸ δὴ ἀντιποιοῦνται σὺ πρότερον &c. Clem. Paed. II. p. 208. D. φιλοκοσμίαν σώματος ἀντιποιουμένην. Vid. *Suid.* in Ἀντιποιοῦνται. *T. H.*

69. Πτολεμαῖος] Ptolemaeorum inſigne fuit in veſtigandis rarioribus naturae miraculis ſtudium: ſi quae animalia reperirentur inviſitata, Alexandriam ad eos mitti ſolebant. Philadelphum praeſertim, propter corporis infirmitatem φιλιστορεῖσθαι ab hac ſedulae curioſitatis laude commendat *Strab.* XVII. p. 1138. B. Vid. *AElian.* de Anim. III, 34. VI, 10. XVII, 3. *Agatharcides* initio lib. I. refert Πτολεμαῖον τ μὲν τ Λάγου πρῶτον ἐλεφάντων θήρας συνήσασθαι· ἀλλὰ γὰρ τῶν ἐμπειροτέρων id *Photius* miratur, quandoquidem diu ante Porus adverſus Alexandrum elephantos in aciem eduxerit: nos minime, quibus ex dicto *Strabonis* loco atque Adulitano monumento ſatis conſtat, quemadmodum *Agatharcides* ſit intelligendus. Ad Ptolemaeos & Syriae reges eidem ſtudio deditos pertinere puto, quae canit *Manil.* I, 41. Κάμηλον Βακτριανὴν memorat *Lucianus*; nam duo camelorum genera Bactriani & Arabici, qui quomodo differant docet *Ariſtot.* περὶ Ζ. atque ex eo *Plin.* H. N. VIII, 18. *T. H.*

80. Ἀναθορόντες] Vox poëtica. Ἔρμ. c. 71. ἐκθορεῖν. reperitur tamen etiam apud *Plutarch.* Vorſtius, ſcholii loco, ἀναπηδῶντες. *M. du S.*

Ἀναθορόντες] *Heſychio* debetur, quod ſcholii vice *Vorſtius* appoſuit: neque aliter exponunt *Suid. Schol. Euripid* ad Oreſt. v. 1416. Eorum ſaepe, qui ſtupefacti ſunt & ſubito caſu perculſi, repentinos impetus atque exſiliendi vehementiam ſignificat. Habent *Plato*, aliique veterum, ſed parcius: recentiores frequentant: *Heliodor.* I. p. 5. ἡ μὲ τ πίτρας ἀνέθορεν & pluribus in locis: itidem *Achill. Tat.* IV. p. 341. ἀνέθορεν ὑπ' ἐκπλήξεως. p. 343. &c. *Dion Caſſ.* p. 625. B. ἐξ ἀνδρίαντος τινὸς κηπτὸς πολὺς ἀνέθορεν *Apollod.* I. p. 11: rariore forma *AElian.* de Anim. XI, 32. ὅτ τῆ λέχους ἀνεθόρησε. & XVII, 46. ὑποθορύσμου quamquam hoc de libidine venerea ponatur: ut ἐκθόρνυζ in Amor. §. 22. utriſque carent Lexica. Similiter ἐκθορεῖν apud *Noſtrum Philoſtr.* V. A. T. I. c. 5. *Appian.* de B. C. III. p. 938. ὅτ τ ὠὸς ὄζος ἐξέθορε de infantibus uſurpatur, quum ex utero in lucem erumpunt: falſus *Hippocr.* Ep. ad Damag. ὅτ μητρῶων τὸ λίθος τοιοῦτος ἐξέθορεν *Callimach.* H. in Del. v. 255. idem eſt προθορεῖν, ἐκπροθορεῖν. *Maneth.* VI, 33: 100: *Proſilire* Latinis: *Arnob.* II. p. 70. *Feminarum ex genitalibus proſilirent.* *T. H.*

87. Ἡ καινότης] Antea illam vocavit τὸ ξένον. *J. B.*

90. Ὡς πρὸ τοῦ] Ut antea. *J. Br.*

τὸν ἄνθρωπον δὲ τὸν διττὸν Θέσπιδι τῷ αὐλητῇ ἐδωρήσατο καλῶς αὐλήσαντι ποτόν.

hominem autem illum duplicem Thespidi cuidam tibicini, cum in convivio belle cecinisset, dono dedit.

Δέδοικα δὲ μὴ καὶ τὴν ἐμὴν, κάμηλον οὖσαν Αἰγυπτίαν, οἱ ἄνθρωποι, ἢν καλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζωσι, καὶ τὴν ἀλεκτρυόνα. ἐπεὶ δὲ οὐδὲ τὸ ἐκ δυοῖν τοῖν καλλίστοιν συγκεῖσθαι, διαλόγου καὶ κωμῳδίας, οὐδὲ τοῦτο ἀποχρῆ εἰς εὐμορφίαν, εἰ μὴ καὶ ἡ μίξις ἐναρμόνιος, καὶ κατὰ τὸ σύμμετρον γίγνοιτο. ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον ἢ ξυνθήκην εἶναι, οἷον ἐκεῖνο τὸ προχειρόταλον, ὁ ἱπποκένταυρος. εἰ γὰρ ἂν φαίης ἑπέρασόν τι ζῷον τυτὶ γενέσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑβριστόταλον, εἰ χρὴ πιστεύειν τοῖς

5. Vereor itaque ne & mea, camelus in AEgypto, sint, cujus homines adhuc frenum & purpuram admirentur: neque enim ad elegantiam sufficit, quod ex duobus optimis constat, Dialogo & Comoedia, nisi & ipsa compositio inter se consentiens, justaque proportione temperata fuerit. Ex duobus pulchris certe compositio absurda fieri potest, quale illud vulgatissimum est Hippocentaurus. Non enim amabile hoc animal esse dixeris, sed potius contumeliosissimum, si modo convenit pictoribus credere,

94. Δέδοικα ἢ μὴ] Cum viderem hæc omnia esse confusa, non ausus sum ex ingenio solo meliorem lectionem asserere, quam nec agnoscebant ullæ editiones, nec Mss. Hæc omnia sic puto posse legi: ποτόν. οἱ ἄνθρωποι τὸ καλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζουσι, καὶ τὴν ἀλεκτρυόνα. δέδοικα δή, &c. *J.B.*

95. Οἱ δὲ ἄνθρωποι &c.] Hoc vult: Vereor ne, quemadmodum cameli nigrae magis mirabantur AEgyptii fraenum & stragulam vestem, quam ipsam camelum; ita etiam in meo opere aliena ornamenta lectores mirentur, ipso spreto: hoc est: pergamenam, καλλιγραφίαν librariorum, aliaque similia. Sic miramur chartam & elegantiam typorum in multis libris, quos ceteroqui spernimus, ad rem ipsam quod attinet. Nihil ergo hic mutandum. *J.C.*

96. Θαυμάζουσι] Θαυμάζωσι. *Th.M.*

Ibid. Ἐπεὶ ἢ οὐδὲ] Ἐπειδὴ οὐδὲ O. suspensum ex antecedente. *Th.M.*

Ἐπεὶ δή] Non me fugit, quos usus habeat ἐπεὶ tum in probationibus, tum si quid objiciatur: sed ista nihil ad hunc locum. Legendum omnino videtur: ἔτι δή, Porro ne hoc quidem, si quid ex duobus pulcherrimis confletur, ad venustatem sufficit. Ab argumento priore discedens *Noster* aliud ingreditur ac diversum; quo in genere commodum est & usitatum ἔτι· de Consc. Hist. §. 8. ἔτι ἀγνοεῖν δοίκασιν οἱ τοιοῦτοι §. 10. ἔτι κρίνειν εἰκὸς ἄξιον nec pluribus in re clara indigemus. Creberrimo Codd. antiquorum vitio ἔτι, ἐπὶ & ἐπεὶ confunduntur. Interpretes non moror, qui male haerentem sententiam obscuriore versione incrustare frustra sunt conati. In proximis *Bourdelotio* res pessime successit, ut satis manifestum est, si *Lucianum* ipsum conferas in Zeux. §. 12. ἆρα ταῦτα μὲν σκοπεῖν, μὴ καὶ τύμβου ὄμοιον ἢ τῷ Ἀστιόχῃ. &c. *T.H.*

98. Διαλόγου δὲ κωμῳδίας] De quibus in dial. Δὶς κατηγ. *J.B.*

99. Μίξις ἐναρμ.] Vide *Horat.* de Arte Poët. ipso limatissimi carminis initio, tredecimque illos versus, ni memoriter jam tenes, perlegito. *M. du S.*

1. Ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον, τὸν ξυνθήκην εἶναι] Ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν, ἀλλοκότου. *Th.M.*

2. Ἀλλόκ. τὸν ξυνθ.] Hoc est, rerum natura diversarum compositione absurdum, quemadmodum *Humano capiti cervicem pictor equinam Jungere si velit, & varias inducere plumas, Undique collatis membris, ut turpiter atrum Desinat in piscem mulier formosa superne. Horat.* in A. P. Etymologicum Magnum: Ἀλλόκοτον, τὸ ἀνόμοιον, ἢ ἐξ ἀνομοίων συνεστῶς· ἀλλόκοτον, καὶ καθ' ὑπερβασμὸν ἀλλόπολον· *dissimile, vel ex dissimilibus constans: dictum est primum* ἀλλόκοτον (quasi ex alio genere natum) *deinde transpositione literarum* ἀλλόπολον. Postea: σημαίνει δὲ ἐξαλλαγήν, καὶ ἰδιότροπον· *significat ergo in aliam formam mutatum & morosum.* *J.C.*

3. Ὁ Ἱπποκένταυρος] Hippocentauri ex homine & equo sunt conflati, & propterea διφυεῖς ab *Isocrate* appellantur. Compositio diversa & varia Hippocentaurus vocatur. *G.C.*

Ὁ Ἱπποκένταυρος] Duplici fere sensu veteres usurpant: primum ad significandam rem sive insolitam & portenti similem, sive fictam & vera natura vacuam adhibetur: *Eustath.* ἀνυποστάτους ἐνοίας, καὶ ἃς οὐκ οἶδε φύσις τελεσφορεῖν ad Il. A. p. 102. *quis enim hippocentaurum fuisse, aut chimaeram putat?* ut ait *Cicer.* de N. D. II. c. 2. *Noster* in Hermot. §. 72. quum chimaeras & gorgonas adjungit, in animo certe *Platonis* habuit locum in Phaedr. p. 1211. B. qui ἀμηχάνους πλάσει τε καὶ ἀτοπίᾳ τερατολόγους φύσεις vocat. *Cicer.* de N. D. I, 38. *quid interest, utrum de hippocentauro, an de Deo cogitemus?* Ad hanc normam somniorum interpretes hippocentauros, atque ejusmodi alia somniantibus oblata exigunt. Vid. *Artemid.* II, 49. IV, 49. Sic illi veteres: nunc naturae miraculorum periti disputant, an major habenda sit fides *Plinio*, qui H. N. VII, 3. hippocentaurum ex AEgypto in melle Romam allatam se vidisse adseverat. Deinde poni solet haec vox de iis, quae dissimili genere in unum congregantur ac coalescunt. Sic Chaeremon Hippocentaurum fecerat, μικτὸν ῥαψῳδίαν ἐξ ἀκάνθου καὶ μύρτου. teste *Aristot.* de Poët. p. 224. v. 24. *Victorius*, eumque secutus

dere ; temulentiam & cædes illorum exhibentibus. Quid ergo ? an non rursus ex duobus optimis compositum fieri potest pulchrum ? Ut ex vino & melle commistum & temperatum suavissimum ? Potest sane. Meas vero compositiones contendere non ausim tales esse ; quin potius vereor, ne utriusque pulchritudinem ipsa mixtura corruperit.

6. Neque enim omnino consueta inter se atque affinia ab initio Dialogus & Comœdia fuere. Siquidem ille domi & seorsum, mehercle, in ambulacris cum paucis quibusdam disputationes suas habebat : Hæc vero, Baccho se totam tradens, in theatris

ζωγράφοις ὑπιδεικνυμένοις τὰς παρορείας, καὶ σφαγὰς αὐτῶν. τί οὖν οὐχὶ καὶ ἔμπαλιν γένοιτ' ἂν εὔμορφόν τι ἐκ δυοῖν τοῖν ἀρίστοιν ξυνιὸν, ὥσπερ ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος τὸ ξυναμφότερον ἥδιστον ; Φημὶ ἔγωγε· οὐ μὴν θεά γε τῇ ἐμοὶ ἔχω ἀξιοτείνεια ὡς τοιούτων ὄντων, ἀλλὰ δέδια μὴ τὸ ἑκατέρου κάλλος ἡ μίξις συνέφθειρεν.

Οὐ πάνυ γὰρ συνήθη καὶ φίλα ἐξ ἀρχῆς ἦν ὁ διάλογος, καὶ ἡ κωμῳδία· εἶγε ὁ μὲν, οἶκοι, καὶ καθ' ἑαυτὸν νὴ Δία ἢ τοῖς πάνυ πιστοῖς μετ' ὀλίγων τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο· ἡ δὲ, πᾶσαν τῷ [a] Διονύσῳ ἑαυτὴν, θεάτρῳ

[a] Διονύσῳ] Ita O. C. W. Edd. Διονυσίῳ.

tus D. *Heinsius* Κύπριον dederunt, quia eum in modum *Athenaeus* proferat XII. p. 608. E. addens, ὅπερ δῆλόν ποθεν ἐστι. & XV. p. 676. E. ego nihil in Philosopho movendum censeo, ut qui minime dubitem, quin titulus ab hac metrorum varietate sit petitus : quo pacto Hippocentaurum dixeris an Centaurum, perinde erit. Ad idem scriptum pertinet, quod tradit *Aristot.* de Poët. c. 24. p. 252. ἔτι ὁ ἀποστάτερον, εἰ μιγνύοι τις αὐτὰ (de metro heroico, jambico & tetrametro fuerat locutus) ὥσπερ Χαιρήμων· illa μίξις ἄτοπος, qualis est Hippocentauri, opinionem de titulo meam confirmat. Simili modo *Noster* in Bis Accus. §. 33. Dialogum querentem facit : ἐκπαλαιταύρου δηλῶ σύνθετόν τι καὶ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούουσιν δοκῶ. & in Fugit. §. 10. seu *Lucianus*, sive quis alius, non inficete quidem Sophistas traducit, velut Hippocentaurorum genus quoddam, σύνθετόν τι καὶ μικτὸν ἐκ μίσους ἀλαζονείας καὶ φιλοσοφίας πλαζόμενον de quibus quae notat *Lud. Cresollius* Th. Rh. II. c. 1. si ad haec adjungas, nihil erit magno opere, cur plura desideres. *T. H.*

4. Ἐπίφασιν] *Ovid.* Met. XII. 394. de Centauro :

Si modo naturæ formam concedimus illi. *M. du S.*

5. Ὑοριστάλων] Placet ὑοριγικάλων. *J. Br.*

Ὑοριστάλων] *Brodaeus* loco citato pro ὑοριστάλων legit ὑοριγικάλων debuit ὑοριγικάλων. Fateor, me nescire, num Graeci dicant ὗρις, unde deberet oriri ὑοριστάτος neutiquam tamen ὑοριστάτος rejiciendum esse, convincat vel unus *Aristophanis* in Vespis locus ubi v. 1294. legitur :

Τούτων ἐκάστων ἦν ὑοριστάτων μαχῇ.

Vides versum jambicum. Adde *H. Stephanum* (qui & hunc ex *Aristophane* producit versum) ὑοριστάτερον quoque ex idoneis auctoribus probantem. Vocem ὕρις *Dukerus* V. Cl. eruit ex Etymol. Magno. V. Πύξις. *J. J.*

Ibid. Χρὴ πιστεύειν τοῖς ζωγράφοις] Hac de re copiose *Philostrat. Liban. Greg. Nazianz.* *J. B.*

9. Τὸ ξυναμφ.] Τὸ οἰνομέλι. *J. Br.*

Τὸ ξυναμφ.] Utitur hoc loco *Fabrot.* ad *Theophil.* Inst. de Rer. Div. §. 25. Vid. L. 9. D. de Trit. vino vel ol. leg. ubi *mulsum* & *oenomeli* quasi diversa. *T. H.*

13. Ἡ μίξις συμφθείρει] De industria τὸ συμφθείρειν, cujus significatio sit ambigua, *Lucianum*, ut erat perquam eruditus, posuisse, credo. Pictoribus, unguentariis ac tinctoribus propria φθείρειν, φθοραὶ & συμφθείρεσθαι de colorum unguentorumque diversi generis mixtura : hac quidem temperatione sua cuique perit pulchritudo, & corrumpitur ; sed arte tamen alius existit color, qui naturalem saepe vincat. Istas voces illustravit *L. Kusterus* ad *Aristoph.* Plut. v. 530. quarum tamen haec virtus jamdudum explicata fuerat a *Casaub.* ad *Pers.* S. II. v. 64. *Gataker.* ad *Marc. Antonin.* VI, 30. & *Fr. Junio* de P. V. III. c. 3. §. 3. Ea mente *Dionys. Halicarn.* quem certe Interpres non intellexit, scripsisse puto de tribus Graecorum literis duplicibus, διπλᾶ ἃ λέγουσιν αὐτὰ ὅτου ἀπὸ τὸ σύνθετα εἶναι τὸ μὲ ζ ἀπὸ τοῦ σ καὶ δ. &c. σωιφθαρμένων ἀλλήλοις, καὶ ἰδίαν φωνὴν λαμβανόντων· περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 22. v. 23. Neque aliunde ductum est illud *Statii* Ach. I, 307. *Lactea Massagetae veluti cum pocula fuscant Sanguine puniceo, vel ebur corrumpitur ostro :* ubi *fucant N. Heinsii* pro *fuscant* nequaquam mihi probatur : noti sunt *Homeri*, versus quorum suavissima venustate capti & *Hic*, & *Virgil.* AEn. XII, 67. & alii poëtae Latini certatim eos exprimere contenderunt. *T. H.*

18. Τῷ Διονυσίῳ] Sacris Libero patri ludis. *J. Br.*

Τῷ Διονυσίῳ] Nempe Dionysiis, seu die festo Bacchi, populo solebant dari ludi scenici. Vide *Aristoph. Schol.* ad Nub. v. 11. & alibi saepe. *Horat.* Epp. lib. I. Ep. I, 139. & sequ. vide & Artem Poëticam a v. 220. Sic nata Comoedia, quod pluribus persecuti sunt

L 2

τρώ ὁμίλει, καὶ ξυνέπαιζε, καὶ ἐγελοιοποίει, καὶ ἐπεσκωπτε, καὶ [a] ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλόν. ἐνίοτε καὶ τὸ ὅλον ἀναπαίστοις μέτροις [b] ἐποχουμένη, τὰ πολλὰ τῶν ξυνδιαλόγων

versabatur, simulque ludebat, & risum movebat, gaudebatque salibus, & dicacitate, & ad numeros tibiæ incedebat. Interdum etiam anapaesticis versibus prorsus vecta, Dialogi sectatores utplurimum

a Ἐν ῥυθμῷ] Ἐν deest in P. notatur quoque in margine *A. 2 W.* b Ἐποχουμένη] Ἐπηχουμένη *B. 2. P.*

Is. Casaubonus de Satirica Graecorum Poësi, & *G. J. Vossius* in Art. Poët. *J. C.*

Τῷ Διονυσίῳ] Pro Διονυσίῳ Mss. uti oportet, habet Διονύσῳ neque vero Bacchus Διονύσιος, sed Διόνυσος Graece dicitur. *J. J.*

Τῷ Διονυσίῳ] Sic omnes, quas vidi, editiones; quum tamen vel infans in his literis videat Διονύσῳ legendum. Baccho nempe se tradidit Comoedia, &c. Res notissima. Errorem tamen non animadverterunt, nec *Coelius Rhodiginus*, qui Antiq. Lectionum lib. IV. c. 17. haec *Luciani* Latine reddens, τὸ, *Dionysio*, etiam Latine retinet; nec *Brodaeus*, qui eamdem scripturam retinet Miscell. IX. c. 5. Infra in Deor. Dial. XVIII. ubi de Baccho agitur, idemtidem in versione *Dionysius*, *Dionysii*, intrusum vides, ubi Graece recte id nomen Διόνυσος scribatur. *J. J.*

Τῷ Διονύσῳ] Sic legendum recte monuit *Jensius*. Emendationem, per se liquidam, firmant Codd. Ox. Coll. & W. Impressi omnes corrupte Διονυσίῳ. *M. du S.*

20. Ἐν ῥυθμῷ] Sic Dial. περὶ ὀρχήσ. Angl. ῥυθμῷ ἔβαινε. *J. B.*

21. Ἐνίοτε δὲ τὸ ὅλον &c.] Versio Lat. *Interdum etiam anapaesticis versibus plerumque in sublime evecta, dialogi socios subsannabat.* Prava haec versio a prava distinctione est orta. Quid *interdum* & *plerumque* in uno membro? Distinguenda sunt verba hoc modo: Ε. καὶ τὸ ὅ, ἀ. μ. ἐποχουμένη, τὰ π. τ. τῶν δ. i. ἰχλ. nam τὰ πολλὰ pertinet ad membrum posterius: verte igitur: *Interdum etiam omnino anapaesticis versibus vecta, multa in Dialogi socios scommata conjiciebat.* Sic πολλὰ λοιδορεῖσθαι dixit *Noster* in Somnio §. 4. & πολλὰ κατηγορηθῆναι in Tim. §. 38. τὰ πολλὰ ἐπισκάπτειν in Dial. Mor. I. Πολλὰ καταρᾶσθαι ἀνδράσι πονηροῖς dixit Comic. in *Lysistr.* v. 816. Similiter Latini, *multa invehi in aliquem. L. Bos* Obs. Crit. c. V. p. 19.

Ibid. Ἀναπ. μ. ἐποχουμένη] Secutus sum *L. Bos* recte distinguentem: idem monuit de Ell. Gr. p. 142. Miror Interpretum, *in sublime evecta*, quasi anapaestis vecta Comoedia tanquam Pegaso quodam in altum evasisset. Singularis est quaedam atque elegans in ista loquendi formula potestas: *Plato* de LL. IV. p. 818. E. ἐπὶ δὲ τῷ ἐλπίδος ὀχουμένοι ταύτης, *illa spe vecti & confisi*: nitide *Alexand. Aphrodis.* de Fat. p. 119. ἐποχεῖσθαι τοῖς ἀπροσμένοις, *dubiis inniti non aliter ac si certissima forent.* Sic igitur comoediam puto μίτροις ἀναπαίστοις ἐποχεῖσθαι, quando confidentius in scenam procedit, in philosophis irridendis modum pene non servans. Illud insuper, quo magis vis phraseos elucescat, animadvertendum videtur, versus quasi vehiculum aliquod orationis spectari: *Empedoclis, Parmenidis* aliorumque carmina λόγοι διὰ κεχρημένοι ὡδῇ ποιητικῇς, ὥσπερ ὄχημα, τῷ ὄγκῳ & τῷ μέτρῳ, ἵνα τὸ πιθανὸν ἀφθόγγως ita *Plutarch.* de Aud. Poët. p. 16. C. de Pyth. Or. p. 406. E. κατίδοι δὲ τὸ μέτρον, ὥσπερ ὀχημάτων, ἡ ἱστορία. Porro *Davisius* utitur hoc loco ad defendendam *Ciceronis* vulgatam lectionem T. D. III. c. 24. *potentissimi regis anapaestum*; ubi *Lambino* placebat *anapaesticum*; sine causa. *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 20. v. 24. ἀνάπαιστον ὑπὸ τῦ Χορῦ λεγόμενον. *Noster* Symp. §. 18. ἀνάπαιστα συγκροτῶν, quod *Berglerus* opportune notat ad *Alciphronis* ἀνάπαιστα ὑπνοτικὰ ἐπιλέγοντες III. p. 368. *Ammian. Marcellin.* XXIV, 6. p. 441. *velut pedis anapaesti praecinentibus modulis*: ibi vide *H. Valesium.* *T. H.*

22. Ἐποχουμένη] Ἐπηχουμένη. *Th. M.*

23. Φροντ.] Socratem ac reliquos philosophos. *J. Br.*

Φροντιστὰς & μετεωροπολοῦντας] Socratem proculdubio innuit ab *Aristophane* in Nebulis subsannatum, & φροντιστὴν & μετεωροφιλοσοφοῦντα vocatum. *J. P.*

Φροντ. & μετεωρ.] Apud *Aristoph.* l. c. dicuntur μετεωροφροντισταὶ, & alio in loco μετεωροφιλοσοφοῦντες. Sed quia variant hae voces a Lucianeis, videtur aut alias ejusdem poëtae respexisse fabulas, aut aliorum Comicorum. Ego Eupolidem respexisse crediderim, qui & ipse a *Nostro* narratur in Socratem fabulas scripsisse. Nihil tamen ea de re *Diogenes Laërtius.* Sed *Xenophontem* adi in *Sympos.* p. Ed. St. 520, 35. ubi discres eo nomine solitum fuisse vocari Socratem. Ἆρα σὺ, ὦ Σώκρατες, ὁ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ ἐπικαλούμενος; sed & sequentia in ipso Xenophonte legito, ut & rationem illius cognominis discas, & ipsum Socratem ea de re audias opprobria in se jacta diluentem. *M. du S.*

25. Μίαν τ. προίλυσιν] Hoc est, illa sola de causa procedebat in publicum, ut eos irrideret. Ad *Aristophanis* Nubes respicit, quae in eum solum finem factae erant, ut infamaretur Socrates, una cum discipulis. Προίλυσις, τὸ προελθεῖν, inquit *Hesychius*, hoc est, *in scenam prodire, procedere.* *J. C.*

Προίλυσιν] Angl. προσαίρεσιν. *J. B.*

Προαίρεσιν] Verissima lectio quam praefert Ed. *J.* & agnoscunt Codd. P. L. & Galaei Collectanea; nec longe abludit Angl. Mss. Eadem voce alibi utitur. προείλευσιν, quod alias Edd. insidet, & ipsum M. Cod. & Ox., nihili est. *Vorstius* margini adscripsit i. e. ὁδὸν. *M. du S.*

Προίλυσιν] Recte *J. Clericus* exponit, cui prorsus adsentior. Quid sibi voluerit *H. Stephanus* in Thes. T. I. p. 1273. sane non video. Quanquam προαίρεσιν ingerant *C. A.* & *Ed. J.* plus tamen apud me valet meliorum membranarum & Ed. Fl. auctoritas; quam ne me temere secutum putes, dum paucis ago, illa mihi video tradenda, quae, quando occurrunt singu-

la,

ginum, ſubſannabat, *meditatores*, ac *vanos ſublimium rerum diſceptatores*, & id genus alia vocitando. Eique id cordi erat, ut eos

ἑταίρας ἐχλεύαζε, φροντιστὰς, καὶ μετεωρολέσχας, καὶ τὰ τοιαῦτα προσαγορεύσας. καὶ ξυμίαν ταύτῃ ᶜ προέλθοιεν ἐπεποίητο ἐκείνης ὅπως

ᵇ Προέλθοιεν] προαίροιεν C. P. L. *J.* margo *A.* 1 *W.* προσιμ. A.

23. Μετεωρολέσχας] Οἱ φλυαροῦντες τὰ μετέωρα *V.* ᵈ ἐν ταῖς Νεφέλαις Ἀριστοφάνης addit *M.*

ᵈ Ἐν ταῖς Νεφέλαις] Ex eadem *Ariſtophanis* fabula μετεωρολέσχας produxit *Suid.* in Μετεωροσοφιστὴς. Ibi tamen hodie nulli reperiuntur μετεωρολέσχαι, ſed μετεωροφένακες v. 332. μετεωροσοφιστὴς v. 359. Apud *Scholiaſten* extant ad v. 223. 330. *T. H.*

la, non difficilia quidem pleraque, ſed, quo communi nexu inter ſe cohaererent, parum videntur intellecta. Qui domo in publicum prodeunt, προιέχονται ἔξω προελθεῖν *Antonin.* de Rep. S. XI. §. 28. προελθεῖν εἰς ἀγορὰν *Philo Jud.* p. 793. C. ſic in *Dione Chryſ.* XXXII. p. 392. D. ἴσ' ἂν ἴσως προελθοι, ἢ ne domo quidem ad *emendum aliquid ſe moveat*, capi poteſt: ſed ibi malo προελθεῖν. προιέναι εἰς τὸ δημόσιον, *Plutarch.* Cat. Min. p. 762. C. ea mente *Luciano* in Somn. §. 9. αὐτὸς τὴν πρόοδον, qui nullo ſtipatus amicorum comitatu, quemadmodum homines nobiles & clari ſolent, (vid. Necyom. §. 12.) ſed ob vilitatem vitae contemtus ac ſolus in publicum prodit: tales quoque potentium feminarum πρόοδοι, vel, qua voce frequentius appellantur, ἔξοδοι, de quibus alio loco dicam. Deinde προέρχονται, qui magna cum pompa, eaque publica & quaſi triumphali procedunt. Conſulum ſolennes proceſſus vel proceſſiones πρόοδους *Juſtinianus* Nov. CV. προελεύσεις *Theophilus* Inſt. de Rer. Div. §. 48. vocant; illud enim apud hunc multo, quam προσελεύσεις, malo. De ſacris Eccleſiaſticorum feſtisque proceſſionibus vide *J. Meurſii* & *Caroli du Fresne* Gloſſ. in Προέλασις recentioribus idem vocabulum pro triumpho in uſu fuit: *Euſtath.* ad Il. Φ. p. 1292. v. 16. ἐντεῦθεν καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον ἡ πομπὴ ἐς τὸ πέμπειν ἐπὶ θριαμβικὰς προελεύσεις & ſignatius ad Il. I. p. 762. qui locus *C. Fabrottum* non fugit: ἦν καὶ πομπὴ ὁ θρίαμβος, ὃν προέλθοντι ἡ κοινὴ γλῶσσα λαλεῖ. πρόοδον dixit *Thom. Mag.* in Πομπή. Tum porro alia quaedam huic verbo addita eſt poteſtas in concionem prodeundi, orationem in ſenatu vel cum populo habendi: *Dionyſ.* A. R. VIII. p. 507. v. 28. προελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα· quod cum *Sylburgio* in παρελθὼν mutatum nolim: ſimiliter enim *Plutarch.* in Craſſ. p. 550. E. ἀναβὰς ἐπὶ τὸ βῆμα καὶ προελθὼν ipſumque hoc in Cat. Min. p. 780. E. ἐπὶ τὸ βῆμα τοῦ Κάτωνος προελθόντος nec major eſt cauſa, cur quicquam novetur VIII. p. 465. v. 28. τοσαύτην νύττηται ἐξ ἑνὸς ἤθους ἀφορμὴν σφίσιν ἐπὶ τὴν θέαν προελθεῖν quam lectionem quum ipſa tueatur ſtructurae forma, repudiandum cenſeo προσελθεῖν V. C. & *Porti*. Apud *Iſidor. Peluſ.* Epaminondas εἰς ἐκκλησίαν παλούμενον παρητήσατο προελθεῖν &c. II. Ep. 146. In *Socratis* H. E. III, 25. ſervandumne ſit προελεύσεις ποιεῖν τοῦ βασιλέως, an cum *H. Valeſio* praeferendum προσελεύσεις, non ſatis habeo conſtitutum: ſi retineas, recte de ſectarum inter Chriſtianos principibus eo ſenſu dicetur, quaſi nunc e latebris, quibus ſe Juliani metu continuerant, proreperent, Jovianum Imperatorem quisque precibus adituri, ſuis ut partibus potiſſimum faveret. Eadem plane forma πρόοδον, πρόοδοι vel πρόοδον ποιοῦνται apud Atticos, qui ad Senatum, aut pro concione cum populo agunt, apud Chriſtianos, qui ſacras conciones habent: utrumque erudite declaravit *H. Valeſius* ad *Euſeb.* V. C. IV, 29. σχολὴν ὁ λογογραφῶν σωσχεῖς ἐποιεῖτο τὰς παρόδους &c. 55. σωισθεὶς ὁ τὰς πρόοδους ποιεῖσθαι. Moris autem erat Athenis, ut, qui Senatus adeundi vel populi poteſtatem ſibi fieri petebat, nomen & rem, de qua ſit dicturus, in tabella perſcripta profiteretur: hoc fuit τὴν πρόοδον ἀπογράψασθαι· *Iſocr.* Or. Ar. p. 142. E. ſive etiam ſimplici verbo γράψασθαι· id quidem legas in Timocratea *Demoſth.* p. 781. A. πρόοδον γράψασθαι πρὸς τὴν βουλήν· *referre ad Senatum* laxe nimis *Wolfius* interpretatur: hoc Timocrati Orator crimini vertit, quod tulerit legem οὐκ εἰς τὴν βουλὴν, οὐκ εἰς τὸ δῆμον εἰσὼν περὶ τούτων ὁδόν. Si copia dicendi non concederetur, λόγου μὴ ἐργεσθαι, ἐκκλεῖσαι, ἢ τυχεῖν dicebantur: ſin contra, λόγου τυγχάνειν, προσέρχεσθαι τῷ δήμῳ *Demoſth.* pro Cor. p. 474. D. παρέρχεσθαι εἰς τὸν δῆμον, & ſingulari quodam modo πρόοδον ποιεῖσθαι· *Iſocr* in initio Areop. & ad finem p. 157. τὴν τε πρόοδον ἐποιησάμην, καὶ τοὺς λόγους εἰρηκα τούτους· *Aeſchin.* in Tim. p. 11. v. 43. ἐν βουλῇ τῇ ἐπ' Ἀρείῳ πάγῳ πρόοδον ποιουμένης πρὸς τὸν δῆμον· idemque περὶ τῆς Παραπρ. p. 35. v. 30. 37. commemorat τὰς εἰς vel πρὸς τὴν βουλὴν καὶ πρεσβείων προόδους. *Libanius* etiam de eo poſuit, qui damnatus a judicibus ad populum provocat, cauſamque ſuam apud cives agit: in Προβ. Declam. XXX. p. 689. reperias, ἃ μὲν ἐπ' ἀδήλοις τοῖς ἀδικήμασι ὁ λόγον ποιεῖται τὴν πρόοδον· at in oratione prima: ἔστ' ἂν ἰδίᾳθεν προσέλθῃ. Pari virtute Sophiſtae οἱ εἰς τὰ πλήθη παριόντες ſupra §. 2. ἔτι εἰς τὰ πλήθη παριὼν τοὺς βουλομένους ἀκούειν ἀργύριον εἰσπράττω in Ep. *Socrat* p. 2. & ſimpliciter οἱ παριόντες apud *Demoſth* Olynth. III. p. 38. A. quod recte *Scholiaſtes* interpretatur, οἱ δημηγοροῦντες. Jam ſcenicis actoribus haec eadem non diſpari ratione conveniunt: *Schol. Ariſtoph.* ad Equ. v. 608. τῷ ὑποκρίτου προιέναι, *actore in ſcenam prodeunte*. *Plutarch.* Nic. p. 524. E. λέγεται δέ ποτε τινι χορηγίᾳ παρελθεῖν οἰκέτης &c. *Andronic* Paraphr. Eth. Nic. IV. c. 3. p. 210. τοῖς καμῳδοῖς χορηγὸν παριοῦσι quorum pravam *D. Heinſii* verſionem jure caſtigavit *Salmaſ.* de Uſ. p. 57. ipſe viciſſim merito caſtigatus a *Deſ. Heraldo* An. in O. ad J. A. & R. VI. c. 8. paulum quidem illud *Syneſii* diſcrepat de Prov. II. p. 128. D. ὁ τοῖς θεάτροις ἢ δή τινα προεξελθόντα ἀφαλέχθαι τοῦ δήμου, τι μὴ μικρὸν ὄψεται· nam hae prologi ſunt, aut ejus, qui nuncii perſonam ſuſtinebat, partes, antequam ad ipſam fabulam actores aggrediantur: ſed quod mox ſequitur, plane congruit; ὥσπερ ἐν δὴ καὶ παρεμπόμπου τὸ προοδοῦ

ὀπισκώπτειν, καὶ ἡ Διονυσιακὴ ἐλευθερία καλαχεῖν αὐτῶν· ἄρτι μὲ ἀεροβατοῦντας δεικνύουσα, καὶ νεφέλαις ξυνόντας· ἄρτι δὲ, ψυλλῶν πηδήμαλα ἀλφιτεμένους, ὡς δῆθεν τὰ ἀέρια λεπτολογοῖμεν. ὁ Δίφιλος δὲ σεμνοτάτας ἐποιεῖτο τὰς συνουσίας, φύσεώς τε περὶ καὶ ἀρετῆς φιλοσοφῶν· ὥστε τὸ τῶν μουσικῶν τοῦτο, δὶς διὰ πασῶν, εἶναι τὴν ἁρμονίαν, ἀπὸ βαρυτάτου ἐς τὸ ὀξυτάτου· καὶ ὅμως ἐτολμήσαμεν ἡμεῖς τὰ ὕστως ἔχοντα πρὸς ἄλληλα ξυναγαγεῖν, καὶ ξυναρμόσαι,

fugillaret, & Dionyſiacam iſtam libertatem in eos effunderet; nunc *in aëre ambulantes*, & *cum nubibus verſantes* illos exhibens, nunc *pulicum ſaltus metientes*, ut qui de aëreis & ſublimibus iſtis rebus nimis exiliter argutarentur. Dialogus vero graviſſimas diſputationes habebat de natura rerum, deque virtute philoſophans: ita ut Muſicorum illud, bis per omnes chordas, ab acutiſſimo ad graviſſimum usque, inter eos eſſet. Et tamen auſi fuimus nos, hæc ita ſeſe habentia, inter ſeſe conjungere & compta-

30. Ὁ Δίφιλος] Ὥσπερ * Ἀρίστωνος Πλάτων. *M.*

* Ἀρίστωνος] Adde ὁ Αρ. ut Ariſtonis filius Plato. *T. H.*

τὸ σύνθημα· ἡ πρόοδος nihil aliud, quam ἡ προείλουσις, quando ſigno dato in ſcenam procedunt actores. Atque ob has quidem rationes gradum, ut puto, tuebitur ἡ προείλουσις· non quin recte dici poſſit comœdia μίαν ταύτην προαίρεσιν πεποιῆσθαι τοὺς φιλοσόφους ἐπισκοπτειν, quemadmodum *Chryſoſtom.* T. VII. p. 422. E. καὶ μίαν σπουδὴν (mulierum ſcenicarum) πᾶσαν ἐκ βάθρων ἀνασπάσαι τὴν σωφροσύνην· ſed quod illud eruditius ſit, & magis accommodatum. *T. H.*

26. Διονυσ. ἐλευθ.] Hoc eſt, libera dicteria, quibus licebat uti feſto Dionyſiorum: quae *libertas* vocatur ab *Horatio* & *licentia*. Eleganter conjungit cum hisce *Lucianus* verbum καλαχεῖν, *perſtrendere*. *Horatius* de homine dicteriis acriter proſcisſo lib. I. Sat. VII, 32. *At Graecus poſtquam eſt Italo perfuſus aceto Perſius.* *J. C.*

Διονυσιακὴν ἐλευθερίαν] De qua copioſe *Philoſtr.* dico ad *Heliod.* *J. B.*

27. Ἀεροβατοῦντας] Ex *Ariſtoph.* Neb. ut hæc tota narratio: ſic in Charont. & Icarom. *J. B.*

Ἀεροβατ.] *Ariſtoph.* περὶ. v. 4. Sc. III. A. I. ἀεροβατῶ δ' ἀφροσύνῃ τ' ἠλίου. Socrati tribuit. Adde Plat. Ἀπολ. p. 7. C. *M. du S.*

28. Νεφέλαις] Inde titul. *Ariſtoph.* Νεφέλαι, ex quibus hic locus integer deſumptus. *J. B.*

Ibid. Ψυλλῶν πηδήμαλα] Reſpicit procul dubio hos verſus Comici in Nebul. Act. 1. Sc. 2.

Ἀνηρώτ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης
Ψύλλαν ἐπόσους ἄλλοιτο τοὺς αὑτῆς πόδας.

Hoc alibi ſæpe tangit, dum Socrati, Platoni, & aliis inſultat. *J. B.*

Ψυλλῶν . . .] A. I. Sc. II. Introducitur Socrates dimetiens ὁπόσους ψύλλα τοὺς αὑτῆς πόδας ἄλλοιτο. *A. V.*

Eandem calumniam tangit etiam *Xenoph.* loco ſupra citato. *M. du S.*

Ψυλλῶν πηδ.] Notarunt *L. Bos* Obſ. Crit. c. 12. p. 64. & *L. Kuſter* ad *Ariſtoph.* Nub. v. 145. Adde *Eunap.* in AEdes. p. 38. ψυλλῶν πηδήματα καλαμωκάμπους· ubi plura. *Syneſius* iſtos Comici verſus praecipue, quaſi rotundiſſime decurrentes, laudavit in Dion. p. 40. B. *T. H.*

33. Δὶς διὰ πασῶν] *Eraſmus* in Proverbio· δὶς διὰ πασῶν. *J. Br.*

Δὶς διὰ πασῶν] Proverbium a muſicis mutuo ſumtum, quo maximum discrimen & longiſſimum intervallum ſignificatur. Vid. *Eraſm.* Chil. Hoc uſus eſt *Lucian.* in lib. de Conſcr. Hiſt. & in ſermone, qui eſt de Mercede ſervientibus. *G. C.*

Δὶς διὰ πασῶν] Utitur paſſim hac comparatione. *J. B.*

Δὶς διὰ πασῶν] Vetuſtiores muſici, uti ex hoc proverbio patet, ſcalam ſuorum tonorum non ultra duas, quas hodie dicimus, *octavas* extendebant. V. *Eraſm.* Chil. ſæpius uſurpat Noſter, ut ἀ. μισθ. c. 11. συγγρ. c. 7. & ἀπαιδ. c. 21. *M. du S.*

40. Τὸ ϑῆλυ τοῦ ἄρρενος] Hac de re *Phædrus* fine Fab. & ibi interp. *J. B.*

Τὸ ϑῆλυ τοῦ ἀρ. ἐγκ.] Miſcet hic *Lucianus* duo figmenta: Poëtarum nimirum figmentum de Prometheo, quem homines e luto formaſſe dicebant, & *Platonis* de primis hominibus, quos primum ἀνδρογύνους fuiſſe ait in *Sympoſio*, deinde in duas partes ſectos. *J. C.*

Τὸ ϑῆλυ] Hac de re *Phædrus* IV, 14. *A. V.*

41. Ἐγκαλαμίξας] Recte, ne quis conjectet συγκαλαμ. *Noſter* de Conſc. Hiſt. §. 13. τὸ λευκὸν ἐγκαλαμίξῃ πολὺ τοῦ φαρμάκου *Achill. Tat.* IV. p. 261. Pari modo Scriptor de Mund. p. 13. v. 8. χρωμάτων ἐγκεραυνωμένη φύσεις, pro συγκερ. *T. H.*

42. Τοιοῦτο φανοίην] Neſcio quid ita cunctas Edd. infederit vitioſum illud φανοίην pro φανείην aut φανοίμην, quod vel Grammaticae leges expelli jubeant. Praeterea legendum ſine dubio τοιοῦτος, id eſt, ὁμοιόν τι τῷ Προμηθεῖ πεποιηκώς· *magis etiam eo metu commoveor, ne alia quadam in re talis videar, qualem ſe Prometheus praebuit.* *T. H.*

44. Ὃς ἅ π.] AEſchylus in Prometheo. *J. Br.*

Ibid. Κικαλυμμένα τῇ πιμελῇ] Sic in Prometh. & Dial. Prom. & Jov. ex *Heſiod.* I. Oper. *J. B.*

45. Γέλωτα] τουτέστι, γέλωτα κωμικόν. *J. Br.*

46. Φιλοσόφων] Sic Ed. *J.* Reliquae φιλοσόφῳ, quod etiam in O. & M. eſt; duriuſcule, quamvis extet ἐρ. c. 45. P. & *B* 2. φιλοσόφου. *M. du S.*

Φιλοσόφῳ] Lectionem Ed. *J.* interpolatam utique va-

deaptare, non admodum obsequentia, neque facile societatem sustinentia.

7. Vereor itaque ne denuo simile aliquid Prometheo isti tuo feciisse videar, ut qui fœminam cum mari commiscuerim, & ob id ipsum nunc reus agar. Vel potius aliud quid, ne videar decepisse fortasse auditores, atque ossa apposuisse ipsis pinguedine obducta, risum scilicet Comicum sub philosophica gravitate. Ad furtum enim quod attinet (nam & furandi arte hic Deus insignis est) absit; hoc certe nostris inesse non dices. Unde enim furatus sim? nisi

ἐ πάνυ πειθόμενα, οὐδὲ εὐμαρῶς ἀνεχόμενα τ κοινωνίαν.

Δέδια τοίνυν μὴ αὖθις ὅμοιόν τι τῷ Προμηθεῖ τῷ σῷ πεποιηκὼς φαίνωμαι, τὸ θῆλυ τῷ ἄῤῥενι ἐγκαλαμίξας, ϗ δι' αὐτὸ δίκην ὑπόσχω. μᾶλλον δὲ μὴ ϗ ἄλλό τι τοιοῦτο [a] φανείην, ἐξαπατῶν ἴσως τοὺς ἀκούοντας, ϗ ὀστᾶ ὑποβαθεὶς αὐτοῖς κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ, γέλωτα κωμικὸν ὑπὸ σεμνότητι [b] φιλοσόφῳ· τὸ γὰρ κλεπτικῆς (ϗ γὰρ κλεπτικὸς ὁ Θεὸς) ἄπαγε· τοῦτο μόνον οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι τοῖς ἡμετέροις. ἢ τοῦτό τε γὰρ ἂν συλέ-

a Φανεῖν] φανοῖν Edd. priores. Quod restituimus est in O. M. b Φιλοσόφῳ] φιλοσόφων *J.* φιλοσόφου P. B. 2. c Κλεπτικὸς] Edd. priores κλεπτικῆς.

valere jussi: quomodo γέλως κωμικὸς, sic & σεμνότης φιλοσόφου τὸ πυρώτερον ἀντὶ πτηλικοῦ, ut solent Grammatici, quo nihil est frequentius. Sic φιλόσοφος χαρακτὴρ λόγου *Apollon. Tyan.* Ep. XIX. βίου Euseb. H. E. VI, 3. φιλόσοφον ἤθους, χῆμα *Origen.* in *Celsi.* I. *T. H.*

Ibid. Τὸ γὰρ τ κλεπτικῆς, ϗ γὰρ κλεπτικῆς ὁ Θεὸς, ἄπαγε τοῦτο μόνον, οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι τοῖς ἡμετέροις.] Latinos interpretes si consulas, nihil hoc loco est obscurius: Sic enim vertunt: *Quod enim est furti. (nam furti est aliquis Deus) apage hoc solum, non dixeris inesse nostris scriptis.* Non poterat insulsius. Quis enim intelligat: *Quod est enim furti?* dein quid hoc ad rem, esse furtorum deum, sive is sit Mercurius, sive quis alius? Non perceperunt mentem *Luciani.* Primo post ἄπαγε cum veterioribus editionibus pone distinctionem. ἄπαγε· τοῦτο μόνον, & verte: *sed quod ad furandi artem attinet, (nam & furandi arte hic Deus insignis est) absit. hanc solam nostris inesse non dices.* forte, inquit *Lucianus*, Prometheus dicor, quod furatus sim, ut ille ferula ignem est furatus & cœlo subduxit. Apage, hac sola in re nunquam Prometheo comparabor. *J. G. G.*

Ibid. Καὶ γὰρ κλεπτικῆς &c.] Facilem & verissimam *Graevii* distinctionem sum secutus. Ἄπαγε, formulam abominandi, absurdum aliquid procul amovendi, sic interponunt: *Noster* Amor. §. 38. ἄπαγε, μή μοι γένοιτο· Pseudol. §. 31. *Chrysostomo* frequens: ἀχὶ τὸ σῶμά ἐστι τὸ τυφλοῦν τὴν ψυχὴν, ἄπαγε ἀθρήσῃς, ἀλλ' ἡ τρυφή· Hom. XXXIX. ad I. ad Corinth. *Suid.* Ἄπαγε, γενικῇ· παῦσαι, μὴ γένοιτο. Praeterea ne quid loci venustatem turbaret, scribendum fuit κλεπτικός· nam quis credat *Lucianum* tam insignitam Mercurio factum iviisse injuriam, ut in eo munere, quod totius antiquitatis consensu solus obtinuerat, Prometheum ipsi socium adjungeret? sed κλεπτικὸν eum jure potuit appellare, quippe qui semet ipse in cognomine dialogo ἐμύτιχιον Mercurio fateatur. *T. H.*

47. Ὁ Θεὸς] Προμηθεὺς *Hesiod.* οὐ E. ϗ H. *J. Br.*

Ὦ Θεὸς, ἄπαγε τοῦτο μόνον] Sic in Somnio, ἀποτρέπεσθε ὦ θεοὶ, τὸ δεῖνον. Hac in re utitur dictionibus ἀπεύχεσθαι, ἀποτρέπειν, ἀπάγειν. Quod semel monitum volo. *J. B.*

Ὁ Θεὸς] P. mendose, ὦ Θεὸς, quod *Bourdelotio* & *Vorstio* fraudi fui.. In Fl. tota parenthesis deest; certe incommode dicitur Deus κλεπτικὸς. *M. du S.*

48. Ἐκεῖναι] Scribo ἐνεῖναι. *J. Br.*

Ibid. Ἡ γὰρ τῷ γὰρ ἂν ἐκλείπτομεν; εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε τοιούτους πιτυοκάμπτας ϗ τραγελάφους ἐ αὐτὸς συντεθεικώς;] *Unde enim furaremur? nisi quis me latet, qui tales pinuum incurvatores & hircocervos ipse composuerit.* Sic interpres. Quis autem ex hac versione intelligat, qui sint illi pinuum incurvatores, & quid illi hic agant, ubi de furto loquitur? Ignoraverunt πιτυοκάμπτας esse centauros. Suidas, πιτυοκάμπτης ὁ κένταυρος. sic proprie dictus est Sinis centaurus, quem Theseus occidit. de quo *Ovid.* VII. Metam:

Occidit ille Sinis magnis male viribus usus
Qui poterat curvare trabes, & agebat ab alto
Ad terram late sparsuras corpora pinus.

Vertendum itaque, *nisi quis me fugit, qui tales centauros, & hircocervos ipse composuerit.* suos vero dialogos ex comicis salibus, & gravibus sententiis, ex philosophicis disputationibus haustis, compositos, ut paulo ante ostendit, vocat centauros & hircocervos, quo scribendi genere nemo ante *Lucianum* fuerat usus. *J. G. G.*

Ibid. Perperam scribitur, ἢ ὦθεν τῷ γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν. corrige, ἢ ὦθεν του γὰρ ἂν ὤμλ. Ubi hic articulus pro τὶς ponitur, est, veluti τὶς, particula enclitica. Similis macula in Epicteti Enchiridio turbavit eruditos. Ait Stoicae sapientiae gravis doctor cap. XXX. Ἀρκοῦ ἂν σὺ πάντα τῷ εἶναι φιλόσοφον· εἰ ϗ ἐ δοκεῖν βούλει, τῷ εἶναι σεαυτῷ φαίνου, ϗ ἱκανὸς ἴσθι. *Wolfius* interpretatione sua palam facit, se non intellexisse veram mentem, & quia *Politianus* omisit τῷ εἶναι, ipse non necessarias has voculas judicat. *Mericus Casaubonus* nescio quid *acutum* ex iis primo elicere tentans, post eas suspectas habet. Recte novissima interpretatio vertit, *Sin alicui etiam videri Philosophus cupis.* Ad hanc versionem etiam Graeca accommodari oportuit, & excudi, εἰ ϗ ἐ δοκεῖν βούλει τῷ εἶναι, σεαυτῷ φαίνου,

ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε τοιοῦτος [a] πιτυοκάμπτας, ἢ τραγελάφους ἢ αὐτὸς συνεθεικώς; πλὴν ἀλλὰ τί ἂν πάθοιμι; forte quis me fugit; qui ejusmodi Pityocamptas & Hircocervos & ipse composuerit. Verum quid faciam? Perseverandum

[a] Πιτυοκάμπτας] Ita K. M. S. πυτιοκ. O. F. A. 1. 2. & pleraeque Edd. ἱπποκάμπτας L.

&c. τῷ pro τινὶ etiam hic positum. Quod autem neque Simplicius, neque Paraphrastes illud τοῦ σίνιος agnoscunt, in eo haud dubie imperfectiores sunt magistro suo *Epicteto*, cujus ea mens est: *Id tibi in omni tempore, loco, & negotio sufficiat, esse te philosophum: quod si vero quis sit, cui talis videri optes, is, cui talis videri cupias, tu sis: tu vero ipsemet tibi satis idoneus & quasi perfectus eris, cui philosophus esse videaris.* Hinc etiam manifestum, puto, est, *Epicteti* ἢ ἱκανὸς ἴσῃ, longe plenius & perfectius esse prae *Simplicii* & *Paraphrastae* ἢ ἱκανὸν εἶναι τοῦτο. *J. J.*

Παρά του] *Jensii* Emendatio. *M. du S.*

50. Πίνων.] Castigo: πιτυοκάμπτας ἢ τραγελάφους, hoc est, *monstra quaedam.* *J. Br.*

Πίνων.] *Pinuum incurvatores*: quo nomine Scinis appellatus fuit, quem occidit Theseus incurvantem pinus, & ex iis alligatos homines, & in sublime emissos dilaniantem. Eundem πιτυοκάμπτην vocat lib. II. Ver. Hist. *G. C.*

Ἱπποκάμπτας] Legebatur hic antehac πιτυοκάμπτας ut ἀ. ἱ. β. c. 23. (vel mendose Πυτιοκ—) quod huc non facit. v. *Apollod.* III. L. aliam scripturam exhibet, nisi quod illic ἰ—μπτας, legitur. In Ox. vero πιτυοκάμπτας. De his consule *Spanh.* & *Ælian.* de An. XIV. 20. Hippocampos in Imaginibus describit *Philostratus* iun. p. 774. (locum ipsum vide ad *i. d.* VI.) Vide & p. 729. ubi, ex nummis, Hippocamporum & Hippopotamorum figuras doctissimus ejus interpres exhibet. *M. du S.*

Πιτυοκάμπτας] *Graevio* πιτυοκάμπτας explicanti Centauros pracivit *Fr. Luisin.* Par. III. c. 25. quod si ad liquidum deduci posset, rem haberemus confectam. Negari quidem non potest, apud *Suidam* extare in Πίτυς, ὅθεν ὁ Πιτυοκάμπτης (vel potius, ut *Kusler.* Πιτυον.) ὁ Κένταυρος· verum his in rebus tantam *Suidae* auctoritatem non agnosco, qua sola nos contentos esse oporteat. Πιτυοκάμπτης est Sinis vel Sinnis (ductum a latrociniis & nocendo nomen, quod male nonnusquam *Scinis* & praeter linguae rationem scribi puto) quem suo ipsius, quod in alios statuerat, exemplo Theseus interemit: lege *J. Meurs.* in Thes. c. V. Hunc de gente fuisse Centaurorum, quis veterum prodidit? imo tantum abest, ut Theseum ipsum materno genere contingeret: *Pausan.* I. p. 90. ἀπεκτόνας τὸν Σίνιν τὸν πρὸς Πιτθέως συγγενῆ quippe natum, ut nonnulli scripserunt, Canetho & Heniocha Pitthei filia: *Plutarch.* in Thes. p. 11. F. Jam si forte Centauros omnes hoc epitheto existimes affectos, quid tandem proferri poterit, unde nominis, quod a singulari unius Sinidis crudelitate profectum esse satis constat, origo repetatur? nam quod *Luisinus* est commentus, *quoniam bello acres habebantur, eorum impetum pictores flexis stratisque arboribus, quacunque furebant, exprimere solitos esse*, ut alia mittam, Graeci sermonis normae prorsus repugnat: quis, quaeso, πιτυοκάμπτας diceret eos, qui arbores vasto corpore & impetu currendi prosternunt? *Th. Galeus* ad *Apollod.* III. p. 95. ubi de Sinide pinuum inflexore agitur, hunc *Luciani* laudavit locum, sed laudavit tantum, nulla parte alia lectorem adjuvans. Non me praetereunt *Aristophanis* in Ran. v. 997. σαρκασμοπιτυοκάμπτ), de quibus ita *Schol.* ὡς σαρκάζοντας μὲ ἢ προσποιουμένους τὰ πολεμικὰ, οὐκ ἀληθῶς ὄντος τοιούτους ἰσχύοντας ἢ ἐπιμελουμένους· paulo plenius *Suidas*: Σαρκασμοπ. ἀντὶ τοῦ μιγάλοι, ὡς σαρκάζοντες μὲ ἢ προσπ. &c. ubi legendum ex prioribus apparet, ὡς σαρκάζοντες: necdum enim persuadere mihi possum, quod tamen in mentem venisse non diffiteor, alteram hanc in aliis Comici vetustis Codd. extitisse lectionem, ἁρπασμοπιτυοκάμπτ). De Sinide vero quin *Schol.* cogitaverit, quum ista commentaretur, dubitare non licet: neque absurdum est, ut per Comicam facetiam homines in bello timidi, sed inanibus in rebus, quae vero periculo carerent, robur ostentantes dicti fuerint πιτυοκάμπται· eoque pertinere non incommode videatur *Hesychii* glossa; Αἰροπίλαδα, πιτυοκάμπτας, ex veteri quodam Comico depromta, sive vocabulum utrumque demta distinctione jungas, sive ἀιροπιλάδους per se solos intelligas, *aërem verberantes, jactatis per aërem manibus inanem strepitum excitantes*: vel etiam, *aërem implentes clamoribus*: nam in *Hesychio* multae sunt voces, & sententiae nonnunquam, quae additam interpretationem habent nullam. Aliud *Palmerio* placuit πιτυοκάμπται legenti; quod si quis conjecturae nostrae anteferendum statuat, haud equidem magno opere obnitar: verum idem ipsum in *Aristophane Frischlinus* spectavit vertens *Erucosaniones*, tanquam si legendum censuisset, σαρκασμοπιτυοκάμπται. Sunt sane πιτυοκάμπται genus erucarum ex eo nominatae, quod pinis arboribus adhaereant; quarum meminit *Plin.* H. N. XXII, 2. 4. *Dioscorid.* Alexiph. c. 2. sed illae, quantum video, nihil ad *Aristophanem* faciunt, multoque minus, quamvis crebris formarum mutationibus ex aliis in alias bestiolas abeant, ad *Lucianum*: in quo retinui sane priscam lectionem, ἱπποκάμπτας, vel, ut scribi debebat, ἱπποκάμπτους, etsi ad sensum melius congruere videantur, non ausus admittere; praesertim, quoniam nullus Codex, qui quidem alienis oculis non sit inspectus, adsentitur. De Hippocampis adi magnum illum *J. Scaligerum* in Conject. p. 35. a quo si quid in re forte, quod sollicite perquirere non vacat, fuerit commissum, egregiis emendationibus certe pensatur, & *Rob. Constantin.* in Suppl. L. L. Τραγελάφων mentio in *Aristoph.* Ran. v. 968. qui jungit ἱππαλεκτρύονας· haec causa est, cur, si scripti cujusdam libri ductus adspirarent, in *Luciano* probarem τοιούτους ἱππαλεκτρύονας ἢ τραγελάφους etenim vix est, ut ad illum Comici locum non respexerit. Meminit & *Plato* Πολ. VI. p. 674. B ἀλλὰ δεῖ ἐκ πολλῶν αὐτὰ ξυναγαγεῖν &c. οἷον οἱ γραφεῖς τραγελάφους ἢ τὰ τοιαῦτα μιγνύντες γράφουσι. Ponere quoque solent, ut hippocentaurum, pro re, quae

dum enim est in iis, quæ semel elegi; mutare enim consilium, Epimethei, non Promethei est.

ἐμμενετέον γὰρ οἷς ἅπαξ προειλόμην· ἐπεὶ τόγε μεταβουλεύεσθαι, Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως ἐστί.

quae nusquam existens sola cogitatione effingitur: *Eustath.* in Il. A. p. 102. Rogat *Aristot.* initio lib. IV. *Hist. Anim.* πῶς γάρ ἐστι τραγέλαφος ἢ σφίγξ. Vid. *Stephan.* in Γάλης & *Berkel.* Pocula, quibus ob hirci cervique mixtam figuram impositum fuerit τραγελάφων nomen, recenset *Athen.* XI. p. 484. D. E. p. 500. E.

Postquam haec scripseram, conjecturam mecum perquam elegantem communicavit Vir Eruditissimus, & pulcerrimo Prolegomenorum in N. F. editionem Graecam specimine commendatissimus *J. Jac. Wetstenius*; quam, quia prope abest, quin veram putem, celare religioni duco. Legendum censet Vir egregius τοῦτο φιλοκέμηλης quasi hunc in modum *Lucianus* ratiocinaretur: *Primus ego res plane discordes, philosophicam gravitatem, & lepores libertatemque jocorum Comicam consociavi: quod inceptum audax non minorem habet difficultatem, quam si binas arbores rigidas curvando jungere nitaris: imo majoris est artificii* καὶ τραγελάφους συνεῖναι, τὰς διπλόους τὴν φύσιν (ut Aristides Orat. Platon. 1. T. 2. p. 46. de Hippocentauris loquitur) *i. e. non tantum binas arbores ejusdem speciei, verum* ETIAM *res diversissimas hircos atque cervos sive Philosophiam Comoediamque jungere. Si quis ante me idem fuisset conatus, is certe fama facinoris Sinim aequaret? ad meamque sine dubio notitiam perveniisset.* Jam tu, quaeso, ad animum revoca, quae leguntur sub finem §. 6. ΕΤΟΛΜΗΣΑΜΕΝ ἁμοῦ τὰ οὕτως ἔχοντα πρὸς ἄλληλα ΣΥΝΑΓΑΓΕΙΝ ΟΥ ΠΑΝΥ ΠΕΙΘΟΜΕΝΑ· ecce πιτυοκάμπτην, qui mg niſu in unum cogit consociatque nixa diversis radicibus, & materiam minime sequacem tractando mollit. *T. H.*

Ibid. Τραγελάφους] De his, si lubet, consule *Plin.* VIII, 33. Cervis excepta barba & armorum pilis similes. Hujusmodi monstrum, quod fictitium prorsus credidit *Lucianus*, vidisse sese *Salmasius* narrat *Plin.* Exercit. 862. b. B. Ed. post. De iisdem consule *Spanh.* 200. & 203. *M. du S.*

51. Τί ἂν πάθοιμι] Locutionem illustrat *Gataker.* ad *Marc. Antonin.* XII. §. 16. *T. H.*

53. *Μεταβουλεύεσθαι*] *Post rem consulere*: unde & *Pindarus* in Pyth. V, 36. illum appellat ὀψίφρονα, quasi *sero sapientem*. *Hesiodus* in Theog. v. 511. Haec, inquit, peperit Προμηθέα Ποικίλον, ἀιολομήτην ἀμαρτίνοον τ' Ἐπιμηθέα, *Prometheum* vafrum nominans, ac variis instructum consiliis, *Epimetheum* post erratum sapientem. *G. C.*

Nigrinus, sive de Moribus Philosophorum.

EPISTOLA AD NIGRINUM.

Lucianus Nigrino salutem.

NOctuas Athenas, inquit proverbium: quasi ridiculum sit, si quis eo no-

Νιγρῖνος, ἢ περὶ Φιλοσόφου Ἤθους.

ΠΡΟΣ ΝΙΓΡΙΝΟΝ ἐπιστολή.

Λουκιανὸς Νιγρίνῳ εὖ πράττειν.

ΗΜὲν παροιμία φησὶ, Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας, ὡς γελοῖον ὂν εἴ τις ἐκεῖ κομίζει

ΠΡΟΣ....] Philosophicam hanc disputationem *Lucianus* paulo post adventum suum Romae scripsisse videtur; in qua quam pronus in Satyram fuerit jam prodit; sed nondum comicos illos sales cum reliquo ornatu theatrali in Dialogum invexisse, cum haec scriberet, palam est: graviter enim hic vitia perstringit ex gravissimi Philosophi persona, cujus famae invidit illa aetas. *M. du S.*

ΝΙΓΡΙΝΟΝ.] Romanus esset, an Graecus olim ambigebam, quamvis de *Nigrinis* legissem apud *Spartianum* in *Hadriano* & *Xiphil* p. 260. & *Plutarch.* 849. Nunc autem Romanum fuisse statuo, ob ea praecipue, quae de reditu ex Graecia habet c. 17. & de fundo prope Romam c. 26. *M. du S.*

1. Γλαῦκα εἰς Αθ.] Subaudiendum, porto, aut, mitto. Hanc paroemiam *Lucianus* hic exponit, quae inde fluxit, quod Athenis abundant ululae, & Atticae regioni quasi peculiares sunt. Proinde ut absurdum videlicet noctuam Athenas deportare, cum illic passim omnia noctuis abundarent, ita ridiculum sit homini consultissimo consilium dare. *G. C.*

Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας] Proverb. ἐπὶ τῶν μάτην ἐπισωρεύοντάς τινα τοῖς πρόσθεν ἀρχουσιν, οἷον εἴ τις εἰς Αἴγυπτον σῖτον ἐπαγάγοι ἢ εἰς Κιλικίαν πρόσοδον. *Aristoph.* Ὄρν. & ibi Scholiast. *J. B.*

Γλαῦκα] Vid. *Suid.* & *Schol. Aristophan.* *M. du S.*

Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας] Utitur hoc loco *Erasm.* Adag. *Ululas Athenas. Diogen. L.* III, 47. Γλαῦκα γὰρ εἰς Ἀθήνας, φασὶν, εἰ δή σοι τὰ κατ' οἶδα διηγῆσθαι. Noctuarum copiam, quae proverbio locum dederit, Athenienſibus objecerunt Comici: praeter *Aristoph.* Av. v. 302. *Antiphanes* apud *Athen.* XIV. p. 655. Mox παρ' αὐτοῖς, quasi praeceſſiſſet Ἀθηναίοις in Tim. §. 9. οἶδ' ἀπίθλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ μάλιστα εἴ τι φιλοσοφίᾳ καὶ λόγοις ἱκανὸς ἐπεπόλασεν αὐτοῖς· libello ſuperiore §. 5. σφαγὰς αὐτῶν, intellige, Centaurorum. Similia notavit *J. Davis.* ad *Ciceron* de Divin. II. c. 61. Ratio paulum diverſa in *Aristoph.* Pl. v. 503. πολλοὶ — πλουτοῦσι Ἀθήνας αὐτὰ ξυμφέρεσθαι χρήματα continentur in πλουτοῦσιν eo pertinet αὐτὰ, v. 566. εἰ γε δὴ λαθοῦν αὐτὸν ſcilicet κλέπτειν. *T. H.*

μίζει γλαῦκας, ὅτι πολλαὶ παρ' αὐτοῖς εἰσιν. ἐγὼ δὲ εἰ ἦν δύναμιν λόγων ἐπιδείξασθαι βουλόμενος, ἔπειτα Νιγρίνῳ γράψας βιβλίον ἔπεμπον, εἰκόμην ἂν τῷ γελοίῳ, γλαῦκας ὡς ἀληθῶς ἐμπορευόμενος. ἐπεὶ δὲ μόνην σοι δηλῶσαι τὴν ἐμὴν γνώμην ἐθέλω, ὅπως τε νῦν ἔχω, καὶ ὅτι μὴ παρέργως εἴλημμαι πρὸς τῶν λόγων, ἀποφεύγοιμ' ἂν εἰκότως καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου λέγοντος, ὅτι ἡ ἀμαθία μὲν θρασεῖς, ὀκνηρὸς δὲ τὸ λελογισμένον ἀπεργάζεται. δῆλον γὰρ ὡς οὐχ ἡ ἀμαθία μοι μόνη τοιαύτης τόλμης, ἀλλὰ καὶ ὁ πρὸς τοὺς λόγους ἔρως αἴτιος. ἔρρωσο.

ctuas apportet, quoniam apud illos abundent. Ego vero si dicendi facultatem ostendere volens, Nigrino librum a me scriptum mitterem, obnoxius equidem huic ridiculo forem. Nunc autem, cum id solum agam, ut sententiam meam tibi aperiam, & quo nunc sim animo, & quod non leviter oratione tua affectus fuerim, effugero sane merito etiam Thucydidis illud, quum ait: imperitia audaces, res autem cogitata atque considerata cunctatores efficit. Manifestum enim est, mihi non imperitiam solum, verum etiam amorem ac studium orationis, hujus audaciæ causam esse. Vale.

ΕΤΑΙΡΟΣ, ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

AMICUS, LUCIANUS

Ὡς σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα, καὶ μετέωρος ἐπανελήλυθας; ἢ τοίνυν προσβλέ-

1. QUam oppido gravis nobis & sublimis rediisti? Neque enim adspi-

a Αὐτοῖς] αὐταῖς *J.* & Margo *A.* 1. *W.* Prava rectae lectionis emendatio.

6. Εἰκόμην] Ἀντὶ τοῦ ἔοικα ἦν. *V.*

8. Ὅπως τε νῦν ἔχω] Non inficior bonam esse locutionem: *Noster* in Hermot. §. 30. εἰ καθάπερ νῦν ἔχω, ἀγνοῶν ἔτι verum hoc quidem in loco ad sententiam, quae requiritur, parum commode respondet. Idcirco malim, ὅπως τε νῦν ἔχω, *quoque sim erga Te animo*: nota loquendi formula: *Lucian.* Ap. περὶ τοῦ Ε. Μ. Σ. §. 14. ὅπως ἔχει πίστεως ἡ σπουδὴ καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγκεχειρισμένα. *Artemid.* Praef. lib. IV. καὶ ταῦτα ὅπως εἶχον διώμοσεν. Paulum aliter *Demosth.* Ep. I. p. 190. B. ἀνάθου χρῆναι τὴν ἐμαυτοῦ γνώμην, ὡς ἔχω περὶ τούτων, εἰς μέσον θεῖναι. *Xenoph.* K. Π. VII. p. 116. οὐχ οὕτω τρόπου μόνον ἔχεις. *Liban.* Apol. Socrat. οὕτω γνώμης ἔχοντα. Dixerit aliquis exponi posse, *& quemadmodum nunc sim affectus*: quasi significaret se, qui ante fuerit a studio philosophiae multum remotus, eo deductum oratione Nigrini memoriam monitorum integram conservare: sed hoc, ut tolerabile videatur, minus congruit cum eorum, quae consequuntur, mente. *T.H.*

10. Καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου] *Benedictus* enervavit versionem, in qua negligit efficaciam voculae primae, quam recte sic *Micyllus* expressit, *effugero sane merito etiam Thucydidis illud*. Hoc enim intendit auctor convincere, ut non modo immunis esse debeat ab insultatione proverbii Attici, sed etiam ne Thucydideum quidem illud in ipsum verti possit. *J.G.*

11. Ἀμαθία μέν] Hanc sententiam sic efferunt: Ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δ' ὄκνον φέρει. Et sic *Thucyd.* ut patet etiam apud *Plin.* Epist. 7. lib. 4. hanc sic interpretatur *D. Hieronym.* Epist. ad Euagr. *Imperitia confidentiam, eruditio timorem creat.* *J.B.*

Ἀμαθία μέν &c.] Vertendum: *Imperitia audaces, segniores ad agendum ratio facit.* Nam τὸ λελογισμένον idem est, ac λογισμός designatur eorum consuetudo, qui nihil sine ratione, nihil inconsiderate agere volunt. *J.C.*

Ἀμαθία] In oratione funebri, quam Pericles habuit. Verba habes in *Bourdelotii* nota. *M. du S.*

Ἡ ἀμαθία] II. c. 40. Celebris sententia, quam multi expresserunt. *Procop.* Goth. III. p. 256. ἐμπειρία μὲν λογισμὸν φέρουσα θρασύνεσθαι ἠκίστα εἴωθεν ibi *D. Hoeschelium* hic *Luciani* locus non praeteriit. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* VII, 171. *Synes.* Ep. 153. ἀμαθίας ἡγουμένης τὸ θράσους idem Ep. 79. Thucydidea sententia parumper immutata: τὸ μὲν ἀλόγιστον ἀνδρεῖον μὲν εὐδαιμονοῦν, ὡς ἔοικε, τοὺς καιροὺς διιλόν τε καὶ θρασὺ γίνεται. *Sallustius* etiam imitatur B. J. c. 7. p. 243. ubi plura notat ejus generis *Jos. Wasse.* Quod autem pro λογισμὸς *Lucianus* dederit τὸ λελογισμένον, in eo *Euripidem* est secutus, cui hoc frequens, Iphig. in A. v. 368. &c. paulo aliter *Philostr.* Her. p. 723. τὸ μὲν ἐπιεικὲς καὶ λελογισμένον σὺν αὐτοῖς μᾶλλον τοῖς φοβεροῖς ἔχειν AEneam. *T.H.*

17. Φ. καὶ Λ.] *Bourdelotium* laudo, quod nomina personarum, in aliis Edd. omissa, editioni suae inseri curaverit. At istud laudare non possum, quod quae *Luciani* partes erant, eas *Amico* dedit. *Lucianus* ipse Nigrinum audierat: hoc enim epistola diserte profitetur. Ipse itaque nunc *Lucianus*, bonis avibus, Nigrini orationem amico enarret. *M. du S.*

19. Ὡς σεμνὸς] Similiter *Alciphr.* I. Ep. 34. ut *Jerglerus* observavit. *T.H.*

22. Ὁμοίων

spicere nos amplius dignaris, neque conversaris nobiscum, neque sermones ut antea confers, sed repente immutatus es, & omnino fastidiosus videris evasisse. Lubens igitur audierim ex te, unde ad hoc insolentiæ perveneris, & quæ ejus rei causa sit? LUC. Quid enim aliud, o amice, quam felicitas? AM. Quid ais? LUC. Insperato felicem & beatum vides factum, & quod in scena solet usurpari, ter beatum. AM. Papæ! tam subito! LUC. Ita res habet. AM. Quidnam autem tantum illud est, quo te sic effers? ut non summatim modo lætemur, sed &, auditis singulis, accurate scire possimus? LUC. An non admiratione dignum tibi videtur, per Jovem, pro servo liberum, pro paupere vere divi-

ειν ἡμᾶς ἔτι ἀξιοῖς, οὐδ' ὁμιλίας μέλειν δίδως, οὔτε κοινωνεῖς τοῦς ὁμοίων λόγων, ἀλλ' ἄφνω μεταβέβλησαι, καὶ ὅλως ὑπεροπτικῶ τινι ἔοικας; ἡδέως δ' ἂν καὶ σὲ τοῦτο ἔροιμι, ὅθεν οὕτως ἀτόπως ἔχεις, καὶ τί τοῦτων αἴτιον; Α. τί γὰρ ἄλλο γε, ὦ ἑταῖρε, ἢ εὐτυχία; Ε. πῶς λέγεις; Λ. ἁδῦ πάρεργον ὄντα σοι εὐδαίμονά τε καὶ μακάριον γεγενημένον, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἀπὸ τῆς σκηνῆς ὄνομα, τρισόλβιον. Ε. Ἡράκλεις, οὕτως ὀλίγου δεῖ; Λ. καὶ μάλα. Ε. τί δὲ τὸ [a] μέγα τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ καὶ κομᾷς, ἵνα μὴ ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ εὐφραινώμεθα, ἔχωμεν δέ τι καὶ [b] ἀκριβῶς εἰδέναι τὸ πᾶν ἀκούσαντες; Λ. ὑ θαυμαστὸν σοι δοκεῖ πρὸς Διός, ἀντὶ μὲν δούλου ἐλεύθερον, ἀντὶ δὲ πένητος ὡς ἀληθῶς πλού-

ἀκριβὴς B.

σιον;

a Μέγα] Edd. priores μετά. b Ἀκριβῶς] ἀκριῶς P. F.

22. Ὁμοίων λόγων] Ὁμοίοις λόγοις Sermones inter pares, pari libertate & conditione habiti ultro citroque, ut apud *Homer.* ὁμοῖο πόλεμο, ὁμοῖο θάνατο, ὁμοίοις γῆρας. *F. B.*

23. Ὅλως] Defendi potest, etiam ex iis, quae notat *F. Fensius* L. L. II. c. 11. Malo tamen ὅλο, ut ad praecedens μεταβέβλησαι aptius conveniat: *Tu, qui comis esse solebas & affabilis, nunc repente mutatus es, totusque speciem superbi geris.* *T. H.*

27. Ὀδοῦ π.] *Erasm.* in eo Adagio. *F. Br.*

Ὀδοῦ πάριργον] *Ut te non morer.* *F. B.*

Ὀδοῦ παριεργον] Non est, *ne te morer*, ut habet *Bourdelotius*: sed καθ' ὁδοῦ πάριργον, *obiter, aliud agendo, en passant je suis devenu heureux.* *F. C.*

29. Σκηνῆς ὄνομα] Sic idem alibi. *F. B.*

30. Τρισόλβιο] *Ter beatus atque felix.* *F. Br.*

Τρισόλβιον] *Sophocles* apud *Plutarch.* de aud. Poët. Ed. Hanov. an. 1599. p. 21.

——— ὡς τρισόλβιοι
Κεῖνοι βροτῶν οἳ ταῦτα διεξβάντες τέλη
Μόλωσ' ἐς ἅιδου· τοῖς γὰρ μοίροις ἐνεῖ
Ζῆν ἐκεῖ, τοῖς δ' ἄλλοισι πάντ' ἐκεῖ κακά. *M. du S.*

31. Μέγα] Hanc vocem pro μὴ reposui, quod in omnibus libris reperio. Ratio emendationis in promptu est: nihil enim hactenus narravit, ad quod τὸ μὴ τοῦτο referri possit, sed *se beatum esse* tantum dixerat; quo dicto hic *tantam tamque repentinam* felicitatem, quae ei obtigisset, cognoscere volens, ut edisserat hisce petit; ex vulgata nullus elici possit sensus, qui ex hac limpidissimus est. Ne dicam errorem proclivem τοῦ μεγα in μετά. *M. du S.*

Μέγα] Emendatio certissima, quam praestant mox, ὑ θαυμαστὸν εἶναί σοι δοκεῖ, pauloque post, μέγιστον μὲν quae si quis recte considerarit, nullus est dubitationi locus relictus: quare causa non erat, cur in re clara Mss. fidem expectandam putarem. Graeci usurpant μέγα τι pro *admirabile quid ac memorandum*: *Plato* Apol. p. 16. E. ἂν δίξῃ τι ὑμῖν μέγα λέγειν Phaedr. p. 1231. B. τοῦθ' ὧν μέγα λέγω. *Xenoph.* ad *Xanthipp.* in Ep. Socrat. p. 47. ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι καὶ τὸν θάνατον αὐτῷ μέγαν τε καὶ καλὸν γεγονέναι. *Leo Allatius*: *At ego & mortem illius magnam & desiderabilem contigisse, mihi autumo*: inepte, ut plura: vertendum fuerat: *Etenim ego existimo, mortem ejus admirabilem atque honestam fuisse*: de Socrate praecedit, μέγα τι ἡμῖν ἐγένετο ὅτι ὁ ἀνὴρ *mirificam quandam nobis utilitatem ac lucem attulit hicce homo.* *Aristocles* apud *AElian.* de Anim. XI. c. 4. — ἢν δέ τι τοῦτο μέγα Κρίτιτ' ὦ Ἑρμιονῖτα. *AElianus* ipse I, 60. εἴ τε γὰρ μὴ ἔχουσι πόθεν ἀδικήσουσι, μέγα τοῦτο. Jungitur aliquando θαυμαστόν. *Athen.* ex *Chamaeleonte* VI. p. 273. D. καὶ τοῦτ' ἦν αὐτῷ μέγα καὶ θαυμαστὸν πρὸς εὐδαιμονίαν. *Chrysostom.* T. VII. p. 422. B. ὑ θαυμαστὸν ἐ μέγα. quod apud eum frequens: *Raphelium* vide ad 2. ad Corinth. XI, 14. 15. Notum proverbium: Πολλ' οἶδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἰχθὺς ἓν μέγα. Eodem pertinet, οὐδὲν μέγα, *nihil autem magnum & admiratione dignum.* *Diogen. L.* VI, 44. Ex Latinis similia poterant proferri plura. *T. H.*

32. Κομᾶς] *Superbis.* κομᾶν indulgere genio & elatum esse. *Aristoph.* Equit. ubi *Scholiast.* κομῶσι, τρυφῶσι. τὸ γὰρ ἐ ἐπὶ τῆ τρυφᾶν λέγεται ἐ γαυροῦσθαι ἐ μέγα φρονεῖν. alias κομᾶν, κόμην ἔχειν. κομᾶν, ἐπιμελεῖσθαι. *Poll. Hesych. Suid.* *F. B.*

Ibid. Ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ] Ἐν κεφαλαίῳ, & ἀκριβῶς opponuntur. εὐφραίνεσθαι ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ dicuntur qui, re nondum intellecta, ad vultum amici exporrectum & hilarem laetantur. *F. B.*

37. Τετυ-

σιον, ἀντὶ δὲ ἀνοήτου τε καὶ τῦφωμένου γενέσθαι μειλιώτερον;

Ε. Μέγιστον μὲν οὖν· ἀτὰρ ὅπως μανθάνω σαφῶς ὅ, τι καὶ λέγεις. Λ. ἐξάλλου μὲν εὐθὺ τῆς πόλεως βεβλόμην ἰατρόν ὀφθαλμῶν θεάσασθαί τινα· τὸ γάρ μοι πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ μᾶλλον ἐπεῖχε. Ε. οἶδα τούτων ἕκαστα, καὶ ἠξίουν σε τινὶ σπουδαίῳ ἐντυχεῖν. Λ. δόξαν οὖν μοι ἀφ' ὅλης προσιέναι Νιγρῖνον τὸν Πλατωνικὸν φιλόσοφον, ἔωθεν ἐξαναστὰς ὡς αὐτὸν ἀφικόμην, καὶ κόψας τὴν θύραν, καὶ παιδὸς εἰσαγγείλαντος, ἐκλήθην· καὶ παρελθὼν εἶσω, καλαμβάνω τὸν μὲν ἐν χερσὶ βιβλίον ἔχοντα,

tem, pro ſtulto autem & inſano me factum modeſtum?

2. A M. Immo vero maximum. Sed nondum tamen plane intelligo quidnam illud ſit, quod dicis. L U C. Recta in urbem profectus ſum, ut ibi oculorum aliquem medicum circumſpicerem: nam ille oculi affectus, quo laborabam, magis ac magis ingraveſcebat. A M. Ordine hæc omnia novi, ideoque etiam optabam, ut in bonum atque peritum aliquem incideres. L U C. Cum igitur ſtatuiſſem, Nigrinum quoque illum Platonicum philoſophum, ut quem longo temporis intervallo non videram, compellare, mane ſurgens, ad ipſum adeo, & pulſata janua, cum puer intro de me renunciaſſet, arceſſitus ſum. Ingreſſus, deprehendo ipſum quidem manibus librum tenen-

45. Ἐπιτυχεῖν] Ὅρα τὸ ἐπιτυχεῖν κείμενον * ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν, καὶ δοτικῇ συντάσσει. V.

* Ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν] Supplevi ex V. Haec in G. C. etiam legi notaverat M. du S. T. H.

37. Τῦφωμένου] In quibusdam τῆλεφωμένου ſed recepta lectio ſana eſt. τῦφωμένου, ὁ ἐκπεπληγμένος ἢ ἀλάζων, ἠμαθοφρονήμονα, ἤγουν φρενῶν. τῦφωμένους hebeti ac ſtolido ingenio præditos ſignificare tradunt veteres Grammatici, ut ſunt qui fulmine tacti fuere. *Moſchop. Heſych.* qui etiam τυφωθέντα interpretatur ἐκπαγέντα, ὑπερφανεὶς σαλα. J. B.

41. Εὐθὺ τ. π.] *Recta ad urbem profectus ſum. J. Br.*

Ibid. Πόλεως] Romam intelligit. *M. du S.*

Ibid. Ἰατρὸν ὀφθ.] Cyrus πέμψας δηλαδὴ Ἄμασιν αἰτεῖ ἰατρὸν ὀφθαλμῶν. *Herodot.* III, 1. *Medici ab oculis, ocularii:* meminit *Scribon. Larg.* §. 37. 38. ubi vide *Joh. Rhodium.* Οἱ ὀφθαλμικοὺς ἑαυτοὺς ὀνομάζοντες ἰατροί. *Galen.* de Uſ. Part. X. *Gloſſ. Medicus ocularius*, ὀφθαλμικός· habet etiam *Etymol.* p. 30. Apollinem autem prodidit Hyginus *artem ocularium medicinam primum feciſſe* p. 328. *T. H.*

49. Εἰσαγγείλαντος] Hunc locum uſurpat *Caſp. Sagittar.* de Jan. Vet. c. XVI. §. 32. Servorum ad januam ſive τῆς θυρωρῶν munus εἰσαγγέλλειν. *Plat.* Protag. p. 220. A. *Xenoph.* Symp. p. 510. εἶτε τῷ ὑπακούσαντι εἰσαγγεῖλαι, ὅστις τε εἴη. Inde in Regum aulis εἰσαγγελεῖς. *T. H.*

51. Ἐν χερσί] *Alciphr.* I. p. 104. χάρτῃ ἀφ' χειρὸς ἔχοντα· ibi locus hic a *Berglero* productus: ἔχων βιβλίδιον μετὰ χεῖρας. Idem p. 140. *T. H.*

53. Προὔκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας χημάτων καλαγεγρ.] Vertit Interpres, *poſita etiam erat in medio quaedam tabella, in qua geometricae quaedam figurae deſcriptae erant*, quaſi legiſſet τοῖς χημασι καλαγεγραμμένον. Ego non video, qui ſalva Graeca phraſi dicatur καλαγεγραμμένον τῶν χημάτων. At videtur *Lucianus* ſcripſiſſe καλαγεγραμμένων. Tum autem illa ita verterim, *poſita autem erat in medio etiam tabella aliqua ex iis, quae figuris geometricis erant conſcriptae* Ἀπὸ autem conjungo cum χημάτων. Et certe καλαγεγραμμένον ἀπὸ χημάτων eodem prorſus modo, quo infra §. 24. quis dicitur ἐπίσημος ἀπὸ τῶν χήματος. & Philoſophia in Reviviſcentib. c. 13. Κόσμιος ἀπὸ τῶν χήματος.

Haec jam ſcripſeram, cum incidi in editionem Florentinam, ubi locus hic aliter diſpunctus legitur; nimirum, Προὔκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ χημάτων. καλαγεγραμμένων. καὶ σφαῖρα, &c. quod eruditus Lector conſideret. *J. J.*

Ibid. Πινάκιον . . . . καλαγ.] Nihil mutato opus eſt, quanquam inſolentior dictio eſt. Et in *Fl.* extat γεωμετρίας, quod a *Jenſio* in ea deſcribenda, neſcio quomodo, omiſſum eſt. V. *A Gell.* I, 20. Jamblich. §. 22. *M. du S.*

Πινάκιόν τι] Ego quam recte dicatur πινάκιον τῶν ἀπὸ γεωμετρίας χημάτων nunc non diſputo: ſi ſit, ut eſſe debet, *tabella figuris geometricis deſcripta*, quorſum illud καταγεγραμμένον jam plane ſupervacuum & nulli uſui? ergo refingendum πινάκιόν τισι τῶν ἀπὸ γεωμετρ. χημ. καταγεγραμμένον, *tabula mathematicis quibusdam figuris conſcripta.* *T. H.*

55. Καὶ σφαῖρα καλάμου] *Et ſphaera ex arundine.* Sphaerae hujusmodi κρίκωτοὶ vocantur. *J. Br.*

Καὶ σφαῖρα Καλάμου] Sic voluit Interpres, cum omnes codd. habeant καλάμου. in margine Mſſ. καλάμου ἢ ἀπὸ καλάμου. *Theod. Marcil.* vir clariſſimus monuit me ſe moniturum, tu conſule. *J. B.*

K. σ. K.] *Robertus Titius* locis ſuis controverſis c. 14. lib. II. relegit, καὶ σφαῖρα Καλάνου &c. *de ſphaera Calani* &c.

antem, circum autem undique multas veterum ſapientum imagines poſitas. In medio autem erat etiam tabella quædam, in qua Geometricæ quædam figuræ deſcriptæ erant, ac ſphæra arundinea, ad imitationem univerſi, ut videbatur, compoſita.

3. Amantiſſime igitur me amplexatus ille, interrogavit de rebus meis. Quibus omnibus illi expoſitis, & ego quoque viciſſim ex eo quæſivi, & quid ipſe ageret, & numquid apud ſe ſtatuiſſet in Græciam denuo navigare. Ibi vero ille, o amice, poſteaquam cœpiſſet de hisce rebus dicere, ſuamque ſententiam explicare, tantam verborum ambroſiam mihi affudit, ut mihi plane Sirenes illas, ſi quae unquam fuerunt, & luſcinias & Loton illam Homeri obſcu-

πολλὰς δὲ εἰκόνας παλαιῶν σοφῶν ἐν κύκλῳ κειμένας. πρόκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι ἔτι ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καλαγεγραμμένον, ἐν σφαῖρα [a] καλάμου πρὸς τὸ τοῦ παντὸς μίμημα, ὡς ἐδόκει, πεποιημένη.

Σφόδρα οὖν με φιλοφρόνως ἀσπασάμενος, ἠρώτα, ὅ, τι καὶ πράττοιμι. κἀγὼ πάντα διηγησάμην αὐτῷ· ἐν δὴ τοσούτῳ καὶ μέρει ἐν αὐτὸς ἐξίων εἰδέναι, ὅ, τι τε πράττοι, καὶ εἰ αὖθις αὐτῷ ἐγνωσμένον εἴη ἐς Ἑλλάδα. ὁ δὲ ἀπαρξάμενος, ὦ ἑταῖρε, περὶ τούτων λέγειν, καὶ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην διηγεῖτο, τοσαύτην τινά μοι λόγων ἀμβροσίαν καταχέασεν, ὥστε ἐν τοῖς Σειρῆνας ἐκείνας, εἴ τινες ἄρα ἐγένοντο, καὶ τὰς ἀηδόνας, καὶ τὸν Ὁμήρου

φιλοσόφων B

ἢ ἀπὸ καλάμης C. R. Schol. ſup. ſer. alia a C. R.

ſuppl. ὁδὸν. / καὶ addit. C. R.

[a] Καλάμου] Καλύκου P.

&c. eaque de re quantumvis copioſe diſſerit, aut potius diſperdit opus: magiſter autem ejus *Yvo Villiomarus*, ſive is *Scaliger* eſt, aliud diſcipulo ſuo nihil præcipit, quam ſe non videre, quemadmodum ſphæra ex calamo fieri poſſit. Utique & diſcipulo & magiſtro ejus fraudi fuit, neſciſſe etiam ex orichalco fila craſſiora dici calamos ſive culmos. Atqui eos id *Theodoretus* docere potuit Orat. III. De providentia. Ὀργάνῳ γάρ, inquit, τὸ σῶμα ἔοικεν ἐκ χαλκῶν συγκειμένῳ καλάμων καὶ ἐκ νεύρων διαφόρως τεταμένῳ, καὶ κινουμένῳ ὑπὸ τῆς τεχνίτου διακτύλου, καὶ ἀπηχοῦντι τὴν ἐναρμόνιον ἐκείνην ἠχώ. Dixeris Latine, *Os enim*, nempe hominis, *inſtar eſt organi contexti de culmis aheneis, & a follibus inflati, & moti artificis digitis, & ſonum illum harmonia plenum efficientis*, &c. Idemque mox dentes oris humani cum aheneis calamis ſive culmis comparat. Et rurſus paucis interjectis, καὶ τὸ, inquit, ἐκ τῶν χαλκῶν καλάμων ἔργαστον. *Th. M.*

Καλάμου.] Videtur potius *arundinem* hic denotare. *A. V.*

Καλάμου] V. Th. Cr. Gruter. II. 457. ubi de *Calano* ſomniat neſcio quis. Quin ipſe id in Græcum contextum admiſit *Bourdelotius*, & ante eum *H.* 1. Et ita ſane videtur legiſſe in ſuo codice *Micyllus*. *M. du S.*

Σφαῖρα καλάμου] Apud *Brodaeum* Theſ. Crit. T. II. de Calano quaedam, nihil de hoc *Luciani* loco reperio. *T. H.*

56. Τῷ παντός] *Univerſi*, hoc eſt, mundi. *J. Br.*

64. Τοσαύτην τινά μου λ. &c.] Interp. *Tantamque verborum ambroſiam mihi affudit, ut mihi plane videretur Sirenas illas, ſi quae unquam fuerunt, & aëdonas, lotumque illum Homeri antiquum referre.* Prorſus non tetigit ſcopum: ſenſus enim verborum eſt: *Tam dulcia mihi verba ipſius fuerunt, ut Sirenes, luſciniae, lotusque Homeri nugae eſſent ad haec*, vel, *ut antiqua*, ſtulta & *deliramenta viderentur iſta alia prae dulcibus hujus verbis.* Sic recte cepit locum hunc Schol. qui ἀρχαῖον interpretatur ἀνόητον. Graeci paſſim ἀρχαῖος & κρόκιος pro ſtulto & deliro ſumunt. *Comic.* in Nub. v. 912. Σὺ γ' ἀρχαῖος· *Sed tu ſtolidus*: v. 1360. Ὁ δ' εὐθὺς ὡς ἀρχαῖος ἦν ἔφασκε τὸ κιθαρίζειν Ἅδιν τε πίνειν. *At hic continuo ſubjecit, ſtultum eſſe pulſare citharam & cantare inter bibendum.* Sic Latini, *antiqua. Negligimus iſta*, inquit Phil. I. *Cicero*, & *nimis antiqua & ſtulta ducimus.* Et quemadmodum hic *Lucianus* ἀρχαῖον ἀηδίζειν, ita Ariſtophanes Κρόνους ἀηδίζειν in Veſp. v. 1471. Καὶ τοὺς τραγῳδοὺς φησιν ἀηδίζειν Κρόνους Τὸν νοῦν. *Et Tragoedos mente ſtolidos eſſe probaturum ſe dicit.* Simili phraſi *Noſter* παῖδας ἀποφαίνειν dixit in de *Mort. Peregr.* §. 11. ὁ βραχὺς παῖδας αὐτοὺς ἀποφαίνει, *brevi illos prae ſe pueros eſſe oſtendit.* Ceterum ſententiam hanc aliis verbis expreſſit *Auctor* in *Imag.* §. 13. ὁπόταν ἢ ἐς τὸ καλὸν ἐκεῖνο ᾄδῃ &c. *Quando vero eximium illud canit, inprimis ad citharam, tunc utique tacendum halcyonibus, cicadis & oloribus. Prae illa enim omnia haec ſunt expertia cantus* (vel, *canendi imperita:*) *quin & ſi Pandionis filiam dicas, rudis etiam illa & imperita, quamvis vocem multiſonam emittas.* *L. Bos* Obſ. Crit. c. V. p. 20.

65. Τὰς Σ. καὶ τὸν Ὁμ. λωτὸν] *Homerus* in Odyſſea. *J. Br.*

Ὥσ τὰς Σειρῆνας] Deſumptum ex Odyſſ. μ'. *Ariſtaenetus* Ep. I. *Petron.* Sat. *J. B.*

Σειρῆνας] *Spanhemium* de his conſule (251.) qui inter fabuloſa merito recenſet. *M. du S.*

66. Καὶ ἀηδόνας] *Luſcinias.* *J. Br.*

Ἀηδόνας] Quas hic *Luſcinias* memoret, mihi non ſatis conſtat. Fabuloſas voluiſſe cetera non obſcure innuunt. Conſule *Spanhem.* 255. ubi *de Luſciniis* multa. *M. d. S.*

ϱω λωτὸν ἀρχαῖον ἀποδεῖξαι· ὅτω θεσπέσια ἐφθέγξατο.

Προήχθη γὰρ αὐτήν τε φιλοσοφίαν ἐπαινέσαι, καὶ ἅ ἀπὸ ταύτης ἐλευθερίαν, καὶ τὰ δη-70μοσία νομιζομένων ἀγαθῶν καταγελάσαι, πλοῦτον, καὶ δόξης, καὶ βασιλείας, καὶ τιμῆς, ἔτι τε χρυσοῦ, καὶ πορφύρας, καὶ τὰ πάνυ πολλοῦ βλέπεσθαι τοῖς πολλοῖς, τέως δὲ κἀμοὶ δοκούντων. ἃ δὴ ἔγωγε ἀτενεῖ καὶ ἀναπεπταμένῃ75 τῇ ψυχῇ δεξάμενος, αὐτίκα μὲ οὐδὲ εἶχον εἰκάσαι ὅ τι ἐπεπόνθειν, ἀλλὰ παντοίως ἐγιγνόμην· καὶ ἄρτι μὲ ἐλυπεῖτο, ἐλελεγμένων μοι τὰ φιλτάτων, πλοῦτόν τε, καὶ δέ-ξυρίαν, καὶ δόξης· καὶ μόνον οὐκ ἐδάκρυον ἐπ'80 αὐτοῖς καθῃρημένοις· ἄρτι δὲ αὐτὰ μὲν ἐδόκει μοι ταπεινὰ καὶ καταγέλαστα· ἔχαιρον [a] δ' αὖ, ὥσπερ ἐκ ζοφερᾶς τινος ἀέρος καὶ βίου καὶ πρόσθεν, ἐς αἰθρίαν τε καὶ μέγα φῶς ἀναβλέπων· ὥστε δὴ (τὸ καινότατον) [b] καὶ ὁ-85

raſſe & obliteraſſe videretur. Adeo divina erant quæ loquebatur.

4. Huc enim dicendo provectus eſt, ut Philoſophiam laudaret, &, quæ ab ea manat, libertatem, & iſta, quæ vulgo pro bonis habentur, irrideret, divitias nimirum, gloriam, regna, honores: præterea aurum quoque, & purpuram, & cetera, quæ admodum ſpectabilia plerisque, antea vero etiam mihi videbantur. Quæ ego animo intento atque aperto accipiens, continuo ita affectus fui, ut quid paterer ipſe, neſcirem: atque in omnes partes raperer. Nunc quidem dolebam, quod vanitatis coarguerentur ea, quæ mihi chariſſima fuerant, divitiæ videlicet, argentum, & gloria: ac tantum non lacrymabar, cum de gradu dimotas cernerem: eadem mox mihi videbantur vilia atque ridicula eſſe; gaudebamque rurſum tanquam ex tenebroſo quodam aëre prioris vitæ ad ſerenitatem & magnam aliquam lucem reſpiciens. Adeo ut, novo ſane

a Δ' αὖ] δ' ἂν Margo *A.a.W.* b Τῷ ὀφθαλμῷ] τὸ ὀφθαλμοῦ, & mox αὐτῶν in *P.* ut reſtituimus, eſt in C.P.L.

67. Ἀρχαῖον] Ἀνόητον *V.* ματαῖον addit *C.R.*

67. Λωτὸν] De quo *Homer.* Odyſſ. 9. *Eumap.* AEdeſ. p. 50. *J.B.*

Λωτὸν] De Loto AEgyptio conſule *Spanhem.* 301. flos ejus in nummis lilio ſimilis. *M. du S.*

Ibid. Ἀρχαῖον ἀποδεῖξαι] Quæ de voce ἀρχαῖος paulo ante notat *L. Bos*, illa quidem vera ſunt, & a *Budaeo* jam occupata C. L. G. p. 132. neque tamen ſatis eſt adſecutus hujus loquendi formulae poteſtatem. Sic intellige: tanta me ſermonum ſuavitate perfudit, ut Sirenas illas, ſi quae modo fuerunt &c. obliteraret, earumque ſuae orationis lenociniis memoriam deleret. Ἀρχαῖον aliquando, quod jam vetuſtate obſolevit, atque ex uſu & animis hominum abiit: ἀρχαῖοι νόμοι, *leges abrogatae. Plato* Ep. IV. ὡς ἂν τῶν πάντων ἐρῴδῳ παμποικιλίζων, τὸ τε Λυκοῦργον ἐκεῖνον ἀρχαῖον ἀποδείξων, καὶ τὸ Κῦρον, καὶ εἴτις ἄλλος πώποτε ἔδοξεν ἤθει καὶ πολιτείᾳ διενεγκεῖν. Peſſime *Ficinus*: *conare Lycurgum illum antiquum exprimere*: neque aliter, *Stephano* nihil monente, *Serranus*. Sed an vertemus? *Sic igitur mores vitamque inſtitue, ut Lycurgus ille & Cyrus ſtulti delirique ſint ad te comparati*: minime vero; ſenſus enim, ſi quid judico, certiſſimus eſt hic: *Tu igitur, tanquam ſi omnium in te oculi ſint conjecti, eum in modum te compara, ut Lycurgus ille & Cyrus, & ſi qui alii unquam moribus & regendorum civium arte praeſtitiſſe ſunt viſi, obſcurati tuis laudibus obſoleſcant, & non ſola amplius magnae virtutis exempla commemorentur.* *T.H.*

69. Φιλοσοφ. ἔπαιν.] Improbitas nihil habet commune cum philoſophia, multo minus improbi. Sic *Plato* in Ep. ad Ariſtod. τὸ γὰρ βέλτιστον καὶ πιστὸν καὶ ὑγιὲς τοῦτο ἐγὼ φημι εἶναι τὴν ἀληθινὴν φιλοσοφίαν. *G.C.*

72. Πλούτου] Ad *Arrian.* de Exp. Alex. IV. p. 160. n. 48. *Jac. Gronovius* monet *ea voce exprimi faſtum illum ex nimia opulentia proveniensem, & decori mediocritatisque deſpectum & negligentiam, denique excelſum fortunae nimiae ſtrepitum; qui praegnans ſenſus in voce Graeca* πλοῦτος *& Latina* divitiae *non videtur animadverti ab viris magnis.* Lucian. *Nigrin. quum dixiſſet* πλούτου, *addit tandem ſubjungens* χρυσοῦ καὶ πορφύρας καὶ τὰ πάνυ περιβλέπτων τοῖς πολλοῖς. *T.H.*

74. Τοῖς πολλοῖς] *Vulgo.* *J.Br.*

75. Ἀναπεπταμένῃ] Eleganter: animo patente, (ſicuti *Tacit.* in Germ. c. 22. n. 4. *tanquam nullo magis tempore aut ad ſimplices cogitationes pateat animus* &c.) quique infuſam doctrinae copiam cupide recipiat: contra *Quinctilian.* I. O. I. p. 31. *majora intellectu velut parum apertos ad percipiendum animos non ſubibunt*: quos modo cum *vaſculis oris anguſti ſuperfuſam humoris copiam reſpuentibus* comparaverat. Nonnihil diſſidet illud *Damaſcii* apud *Suidam* in Δῶρος· ἀνοίγουσιν αὐτῷ τὴν ψυχὴν εἰς μέγα πέλαγος τῆς ἀληθείας, *animam ejus tanquam velis expanſis immiſit in immenſum veritatis pelagus*: qualia ſunt venia magis, quam lau-

sine exemplo, neglecto oculo ejusque infirmitate, animo perspicaciori paulatim evaserim, quem ad id tempus cæcutientem insciens circumtuleram.

5. Tandemque in eum statum adductus sum, de quo mox querebare. Nam & elatus oratione illius, & tanquam in sublime evectus sum, & omnino humile nihil jam cogito. Videor enim mihi a philosophia non aliter affectus, quam Indi a vino feruntur, quando primum bibere eis contigit. Natura enim calidiores cum jam essent, accedente potu adeo vehementi, continuo bacchari coeperunt, ac duplo quam ceteri magis ex mero insanire. Ita & ego oratione ejus quasi furore captus, ac ebrius obambulo.

6. A M. Atqui hoc quidem non est ebrium, sed sobrium atque temperantem esse. Ego vero optarim, si fieri possit, ipsam illam audire orationem. Neque enim contemnere eam, opinor, fas est;

φθαλμῶ μὲν, ᾗ τ' ἐμὲ αὐτὸν ἀσθενείας ἐπελανθανόμην· ἡ δὲ ψυχὴν ὀξυδερκέστερόν τι μικρὸν ἐγιγνόμην. ἐλελήθειν γὰρ τέως αὐτὴν τυφλώττουσαν ὠφελοῦσα. εὐφενόμην B

Προϊόντι δὲ ἐς τόδε ὠφελήχθην, ὅσῳ ἀρτίως ἡμῖν ἐπεκάλεις. γαῦρός τε γὰρ ὑπὸ τοῦ λόγου ᾗ μετέωρός εἰμι, καὶ ὅλως μικρὸν ἔτι οἶδεν ὀνίομαι B. ὄντινα. δοκῶ γάρ μοι ὁμοιόν τι πεπονθέναι πρὸς φιλοσοφίαν, οἷόν περ οἱ Ἰνδοὶ πρὸς τὸν οἶνον λέγουσι πιεῖν, ὅτε πρῶτον ἔπιον αὐτό. θερμότεροι γὰρ ὄντες φύσει, πιόντες ἰσχυρὸν οὕτω ποτὸν, αὐτίκα μάλα ἐξεβακχεύθησαν, καὶ διπλασίως ὑπὸ τοῦ ἀκράτου ἐξεμάνησαν. οὕτω σοι κἀγὼ αὐτὸς ἔνθεος, καὶ μεθύων ἐνθεος C. R. ὑπὸ τῶν λόγων ὠφελέρχομαι.

Ε. Καὶ μὴν τοῦτό γε, ὦ μεθύειν, ἀλλὰ νήφειν τε καὶ σωφρονεῖν ὄφελον. ἐγὼ δὲ βουλοίμην ἂν, εἰ οἷόν τε, αὐτὸν ἀκοῦσαι τοῦ λόγου. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν αὐτὸν οἶμαι θέμις, ἄλλως

laude digniora, & ingenio Damascii in seculi vitium prono condonanda. Perforatum animum & transmittentem, quicquid acceperat *Seneca* dabit Ep. 99. p. 487. Est apud *Hesiod.* in Theog. v. 661. ἀτιμῆ νόῳ. *T. H.*

78. Ἐλελεγμένων] Legendum ἐλελεγχμένων ἐλέγχω. *J. Br.*

Ἐλελεγ.] *Brodaeus* Miscell. IX. cap. 6. corrigit ἐλελεγχμένων. Immo sic quidem ex vocis ipsius natura scribendum foret; sed quum non hic tantum, verum & alibi apud *Nostrum* etiam in aliis hujus verbi temporibus, litera χ sit plane extrita (velut in Dialogis Mortuor. XXX. ἐξελέλεγξαι. ibidem ἐλέλεγμαι. iterum ἐλελεγμένων in Phalaride c. 9. & Pseudomanti c. 33. & in Asino c. 38. ut & apud *Achillem Tatium* lib. VI. p. 406. ὁ Σωσθένης αἰδοῖος ὡς ἐλελεγμένος) forte dicendum, id facilioris enunciationis causa Graecos factitasse. *J. J.*

83. Ἐκ ζοφεροῦ &c.] Concepit hanc imaginem ex illa mirifica *Platonis* spelunca sub initium lib. VII. de Rep. ubi tantum non haec eadem extant verba. Sacpius eo respicitur, praesertim a Platonicis: vide *Alcin.* c. 27. *Procl.* Th. Plat. p. 7. *Platonem* ab *Empedocle* sumsisse docet *AEneas Gaz.* in Theophr. p. 10. Sed hac de re plura dicemus ad *Jamblich.* Protr. *T. H.*

85. Ὥστε δὴ τὸ καιν.] *Ut, quod absurdum maxime est.* *J. Br.*

Ibid. Τῶν ὀφθαλμῶν] Sic reposuimus, ratio patet legenti. *J. B.*

86. Αὐτὸν] Ed. *J.* uti *Vorstius* emendabat. In reliquis αὐτῶν, nisi quod *P.* etiam τῶ ὀφθαλμῶν. *M. du S.*

Αὐτὸν] Correctio necessaria: unico tantum oculo laborabat *Lucianus*: §. 2. τὸ παθ' τὸ οὐ τῷ ὀφθαλμῷ unde liquet, quam inepte *Bourdelotius* modo τῶ ὀφθαλμῶν reposuerit in *E. P.* pro τῷ ὀφθαλμῷ. *T. H.*

90. Ἀρτίως] ἄρτι dicendum erat. Vide *Ammon.* v. ἄρτι. *L. K.*

91. Γαῦρος] Haec clausula interpretatur illud τετυφωμένου. §. 1. *J. B.*

94. Οἱ Ἰνδοὶ] *Nonn.* Dionysiac. *J. B.*

Οἱ Ἰνδοὶ] Quum Indos expeditione suscepta Bacchus debellare non posset, vino tandem inebriatos fertur in potestatem redegisse: profert egregium eam in rem *Duridis Samii* locum *Etymol.* p. 460. v. 49. Hoc etiam inter Bacchi strategemata reponit *Polyaen.* I. c. 1. Plura dicam ad *Luciani* Bacchum. Recte vero θερμότεροι τῇ φύσει nam qui calidiore sunt natura, vinum avidius appetunt: de Scythis quaerit *Aristot.* Probl. III. §. 8. cur θερμοὶ ὄντες, eo magis φίλοινοι. *T. H.*

99. Μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων] Sic apud *Philostr.* & alios ἔρωτι μεθυσκόμενος. *J. B.*

2. Μεθύειν] *Liban.* Declam. XVI. p. 460. A. νῦν νήφω καὶ σωφρονῶ· τότε δ' μεθύων ὑπὸ φιλοτιμίας ἠγόμην. *T. H.*

5. Οὐδὲ γὰρ οἶδ' ὅπ. καταφρ. &c.] Aliquid supplendum in hac oratione, ut series ejus intelligatur hoc modo: *Non opinor enim, non opinor fas esse mihi spernere eos sermones, ὥσπερ καὶ ἡ θέμις ἐστί σοι τὰς δήσεως αὐτοὺς ἀκούειν ἐπιθυμοῦντος καταφρονεῖν, ut nec fas est tibi spernere preces optantis eos audire, praesertim cum ille, qui*

λως τε εἰ ᾗ φίλῳ, καὶ σὲ τὰ ὅμοια ἐσπευδαχὼς ὁ βυλόμενος ἀκούειν εἴη. A. Θάρρει ὦ γαθέ. τοῦτο γάρ τοι τὸ ζ Ὁμήρου, σπεύδοντα καὶ αὐτὸν προκαλεῖς. καὶ εἰ γε μὴ ἔφθης, αὐτὸς ἂν ἐδεήθην ἀκοῦσαί μου διηγουμένου. μάρτυρα γάρ σε προσποιησάμενος πρὸς τοὺς πολλοὺς ἐθέλω, ὅτι οὐκ ἀλόγως μαίνομαι· ἄλλως τε καὶ ἡδύ μοι τὸ μεμνῆσθαι αὐτῶν πολλάκις, καὶ ταύτην ἤδη μελέτην ἐποιησάμην· ἐπεὶ κἂν τις μὴ παρῶν τύχῃ, καὶ ἅπαξ δὶς ἢ τρὶς τὰς ἡμέρας ἀναχυκλῶ πρὸς ἐμαυτὸν τὰ εἰρημένα.

præsertim si qui audire cupit; & amicus est, & eodem tenetur studio. LUC. Bono animo esto, o bone. nam juxta Homericum illud, ultro festinantem hortaris. Ac nisi prævortisses, jam ipse rogassem, me narrantem audires. Testem enim te adhibere apud homines volo, me non sine ratione insanire. Quin & crebro meminisse, volupe mihi est; & hanc meditando familiarem jam exercitationem feci. Nam etiamsi nemo mihi adsit, tamen sic quoque bis terve de die dicta illa mecum ipse revolvo.

7. Εἰ

a Γάρ] ἢ J.

audire vult, sit amicus. Nescio an exciderit aliquid, an vero elliptica sit oratio *Luciani*. J.C.

Οὐδὲ γὰρ ὑδὲ κ. αὐτῶν] *Micyllus* & *Benedictus* ita verterunt, ac si legisset αὐτῷ· αὐτῶν certe nihil habet, quocum incolumi sententia copulari possit: nam si ad λόγων referas, *nimis inepte cum iis, quae sequuntur, cohaerebit*, ut egregie *M. Gesnerus* animadvertit ad Philop. p. 97. qui propterea *auctorem, parum ad verborum ordinem attentum, quae dicturus erat, praecepisse quasi, idemque sibi voluisse* existimat, *ac si dixisset*, ὑδὲ γὰρ καλλαφροσῦν ΤΩΝ ΒΟΥΛΟΜΕΝΩΝ ΑΚΟΥΕΙΝ οἶμαι θέμις: *neque omnino insolens esse* arbitratur, *ut ex iis, quae sequuntur, superior expleri oratio debeat*. Haec quanquam ingeniose sunt cogitata, & adjuvari videntur ab iis, quae scripsimus ad initium Nigrini, haeret tamen in αὐτῶν, qui tum sententiam, tum superbum illud aurium judicium laedat, scrupulus ingratus; cujus amovendi causa sic mutatione minima refingendum censeo: ὑδὲ γὰρ ὑδὲ καλλαφροσῦν ἂν σοι, vel potius, ne suo casu verbum destituatur, ἄν του, οἶμαι, θέμις sensu aperto: *neque enim ne fas quidem, opinor, est contemtum aliquem repellere* ab audiendis tam praeclaris sermonibus, *multoque minus, si & amicus sit, & similium rerum studio ducatur, qui cupiat audire*: aut, si propius etiam exprimenda sit vis particulae ἂν, *neque enim ne fas quidem, opinor, est, ut aspernari velis aliquem* &c. Οὐδὲ γὰρ ὑδὲ, ὑδὲ μὰ ὑδὲ virtutem orationi addunt: *Demosth.* in Timocr. p. 790. B. ὑδὲ γὰρ ὑδ' ἄκων ὑδὲν ἤθικεν ὀρθῶς ἔχον. *Dion. Chrys.* p. 401. A. ὑδὲ γὰρ ὑδ' οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἵππους ἀσελγεῖς. *Artemid.* IV. p. 198. ὑδὲ γὰρ ὑδὲ ἐνεδέχετο τάχα οὕτως ἀλλήλων κεχωρισμένα σωματοποιεῖν &c. Vid. *Apollon. Rhod.* I, 122. 224. *Maneth.* II, 379. Mox binarum particularum ordinem inverte: ἄλλως τε & εἰ φίλῳ &c. legitima quaedam formula, ἄλλως τε κἂν εἰ, ἄλλως τε κἂν ἐπειδὴ, vel ἐάν. T.H.

9. Σπεύδ. κἀ.] *Homerus* Il. Θ. τί μοι σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρυνεῖς. J.Br.

Σπεύδ. κἀ.] Metaphora est ducta ab his, qui cursu certant, quibus acclamatio solet addere velocitatem. Sumpta ex illo *Homer.* Il. Θ. 293. Ἀτρεΐδη κύδιστε, τί μοι σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις — *Quid me sponte mea properantem, maxime Atrida, Exstimulas?* Eodem alluxit Od. Ω. 486. Ὡς εἰπὼν ὄτρυνε παρ' μενεαίνων Ἀθήνῃ. *Jam dudum promtam ac cupientem his Pallada dictis Excitat* — Itaque currentem incitamus, cum ad id vocamus aliquem, ad quod suapte cupiditate fertur ac propendet. G.C.

Σπεύδοντα παροιμιακῶς] De hac paroemia copiose paroemiogr. & *Erasm.* J.B.

Ibid. Καὶ εἰ γε μὴ ἔφθης] *Calasir.* apud Heliod. lib. 2. ἀδύνα γὰρ ἐγὼ αὐτὸ πρός τινας ἐξεπιεῖν εἰπὼν ἂν τάχα καὶ τοῖς καλάμοις κατὰ τὸ μῦθον, εἰ μή σοι προσέτυχον. Sic in Lapith. J.Br.

18. Τῶν παιδικῶν &c.] E *Platonis* Phaedro, cujus locum expressit quoque *Maxim. Tyr.* Δ. 38. p. 387. ubi vide *D. Heinsium*. Non injucundum erit contulisse ductas ab eadem re similitudines in *Plutarch.* περὶ Ἀδ. p. 513. Symp. VI. Qu. 6. *Eunap.* Prooem. p. 9. Mox αὐτοῦς retinui, quod positum pro ὑπ' αὐτῶν jungi debet cum εἰρημένους, ut recte fecerunt Interpp. Quum certioribus argumentis erit firmatum, αὐτῷ ἀναμνημονεύειν, ἐξετάζειν (nam in *AEliano Kuhnius* optime conjecit αὐτά) tum viderimus, an quicquam hic mutari sit necesse: illorum autem λαλεῖν ἑαυτῷ, ἑαυτῇ συνειδέναι ratio longe dispar. T.H.

19. Αὐτοῦς ἀναμνημονεύουσιν] Emenda αὐτοῖς *secum, apud animum suum recordantur*. Plus centies in hoc scriptore erratum est in hujus vocalis spiritu. Est autem αὐτῷ ἀναμνημονεύειν τι idem, quod paullo ante dixerat *Noster* ἀνακυκλεῖν πρὸς αὐτὸν, vel ἑαυτὸν, τὰ εἰρημένα. & paullo post τοὺς λόγους πρὸς ἑαυτὸν ἀνατυλίττειν. & similiter in Tim. c. 54. βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτόν. ubi itidem perverso spiritu, αὐτὸν legitur. In transitu non possum, quin confirmem lectionem *AEliani*, quam injuria sollicitarunt Eruditi. Locus est in Ποικιλ. II. c. 20. Ἀντίγονόν φασι τὸ βασιλέα δημοτικὸν καὶ πρᾷον γενέσθαι. καὶ ὅτε μὲ σχολὴ τὰ κατ' αὐτὸν διδόναι, καὶ αὐτῷ ἑκάστα ἐξετάζειν ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός, εἰώθασι ἐτίθεσαν. Hic pro αὐτῷ alii legunt αὖ τά· alius αὐτά. At vero αὐτῷ

7. Et quemadmodum amatores, abſentibus amaſiis, dicta eorum & facta memoria repetunt, iisque immorando morbum fallunt, perinde ac ſi illi ipſi amati adſint: quidam vero etiam colloqui ſecum illos putant, atque iis, quæ tum ſibi audire viſi ſunt, quaſi paulo ante revera dictis, gaudent, animumque memoriæ præteritorum applicantes, macerandi ſeſe præſentibus otium non habent; ſic ſane & ipſe, philoſophia non præſente, verba, quæ tum audivi, recolligens, & mecum crebro revolvens, non exiguum capio ſolatium.

Καὶ ὥσπερ οἱ ἐρασταὶ, τῶν παιδικῶν ὑ παρόντων, ἔργ' ἄττα ϗ λόγους εἰρημένους αὐτοῖς ἀναμιμνήσκουσι, καὶ τούτοις ἐνδιατρίβοντες ἐξαπατῶσι τὸν νόσον, ὡς παρόντων σφίσι τῶν ἀγαπωμένων· ἔνιοι γὰρ αὐτοῖς ϗ προσλαλεῖν οἴονται), ϗ ὡς ἄρτι λεγομένων πρὸς αὐτοὺς, ὧν τότε ἤκουσαν, ἥδονται), ϗ προσάπτοντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρελθόντων οὐκ ἄγουσιν [b] ὅπη τοῖς ἐνεστῶσιν ἀνιᾶσθαι. οὕτω δὴ ϗ αὐτὸς, φιλοσοφίας ὑ παρούσης, τοὺς λόγους, οὓς τότε ἤκουσα, συναγείρων, ϗ πρὸς ἐμαυτὸν ἀναλυλίττων, ὑ μικρὰν ἔχω παραμυθίαν. ὑ

ὑ Ἐπὶ] Priores Edd. ἐν, quod ipſum deeſt in *F.*

20. Διαμιμνησκόμενοι] Ὁρᾶ τὸ Διαμιμνησκόμενοι, ὡς ἐνεστωτικῇ συντάξιν. *V.*

29. Ἀναλυλίττων] Σημειῶ τὸ * ἀναλυλίττων ἐστὶ τῷ ἀνειλίττων κείμενον. *V.*

* Ἀναλυλίττων] ἀναλυλίττω *V.* *T. H.*

αὐτῷ ἕκαστα ἐξετάζων ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς, est, *ſingula quaeque, quae de illo viro memorentur, cum animo perpendere*; pro quo *Lucianus* noſter in Sacrificiis c. 1. alibi, πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάζειν. in *Herodoto* c. 1. & 7. σκοπεῖσθαι πρὸς ἑαυτόν. Tertius autem caſus, (qui regitur a ſuppreſſa praepoſitione σὺν) admodum in his locutionibus frequentatur. Sic in propoſito *Luciani* loco; ſic alibi, ut in Scytha c. 6. Λαλεῖν ἑαυτῷ. in Hermotimo dicitur veritas elegantiſſime, μηδὲν κεῖσθαι ἑαυτῇ συνειδυῖαν. Sed & aliter eadem haec locutio concipitur; ut apud *Noſtrum* in Hermotimo c. 51. ὥσπέρ τινα ῥῆσιν ἐπὶ σαυτῷ λογιζόμενον. *F. F.*

Αὐτοῖς] Cl. *Jenſ.* αὐτοῖς & Τιμ. c. 31. πρὸς αὐτόν. *AEl.* V. H. II. 20. αὐτῷ ἐξετάζειν ut *Lucian.* πρὸς ἑαυτόν, Ἡρ. c. 1. *M. du S.*

24. Τότε] Pro τότε legendum eſſe πότε & ſenſus ſuadet & vox ſequens ἤκουσαν, quae non poteſt intelligi niſi de praeteritis, ut & praecedens ἄρτι. Vide amplius, ſi lubet, *Nouv. de la Rep. des lettres* 1702. p. 513. *M. du S.*

Τότε] Intellige, tunc, quum praeſentes ipſis adeſſent. Tollit omnem dubitationem *Lucianus*, qui mox, τοὺς λόγους, οὓς τότε ἤκουσα, quando aderam Nigrino. *T. H.*

Ibid. Προσάπτοντες τὴν ψ. &c.] *Animum applicantibus memoriae praeteritorum non vacat iis, quae ſunt ante pedes*: quid tandem non vacat? an ἀνιᾶσθαι *moleſtia affici?* nihil hoc ad rem. Legendum ἀνίεσθαι, hoc eſt, *relaxari animo*, praeſentibus objectis. Ita intenti ſunt iis, quae memoria recolunt, ut nihil eos avocare ab iis cogitationibus poſſit. *T. C.*

26. Ἐν τοῖς ἐν π.] Prius ἐν vacat. *J. Br.*

Ἐν τοῖς ἐν ποσὶ] Dele prius ἐν, & interpretare ἐν ποσὶ *praeſentia*. Proverb. *Pind.* Pythiis Od. ἡ. τὸ ϗ ἐν ποσὶν ἔχει. *Anacr.* ξυλίνους ἀστραγάλους ἐν ποσὶ *ante pedes*. *Terent.* Adelph. Sic paſſim apud *Lucianum*; ut in Dial. Mort. XII. XIII. Contra ἐν ποδὶν, ut in Piſcat. §. 32. & paſſim alibi. *J. B.*

Ἐν τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιᾶσθαι] *Bourdelotius* delet primum ἐν ita & ante eum fecit *Brodaeus* in Miſcell. IX. c. 6. Ego vero *Lucianum* ſcripſiſſe exiſtimo, ἐπὶ τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιᾶσθαι. plane ut in Mortuor. Dialog. XIII. Οὕτω δὲ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενος. in Apolog. pro Mercede Cond. c. 15. Καὶ μὰ Δί' οὐδ' ἐπὶ τούτῳ ἀνιᾶσθαί μοι ἄξιον: in Pro lapſu inter ſalut. c. 1. Ὡς μὴ πάνυ ἀνιώμην ἐπὶ τῷ πταίσματι. in de Conſcrib. Hiſtoria c. 38. Μήτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσηται ἐπὶ τῇ Κλείτου σφαγῇ. in Bis Accuſato c. 11. Καὶ ἀνιώμαν ἐπὶ τῇ τῶν πώγωνος ὁμοιότητι. in De Gymnaſiis c. 38. E. Ὁρᾷς μητέρας ἀνιωμένας ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις. & in Epiſtolis Saturnalibus c. 20. Ἥτλον ἂν οὖν ἐδὲ ἀνιώμεθα ἂν ἐπ' αὐτοῖς: Patet *Auctori* noſtro placuiſſe, eam praepoſitionem ἐπὶ, quae alias ſolet omitti, ſaepe addere. *F. F.*

Τοῖς ἐν ποσὶν] Sic Ed. *F.* uti *Voſſius* emendabat; non ut in reliquis, ἐν τοῖς ἐν π. ut *Jenſii* emendatione opus non ſit. *M. du S.*

Ἐν τοῖς] Si §. 21. vitio caret γελᾷν ἐν τοῖς γιγνομένοις, nihil eſt cauſae, cur hic tolerari nequeat ἀνιᾶσθαι ἐν τοῖς &c. verum utrobique corrigendum credo ἐπὶ, atque adeo *Jenſii* conjecturae idoneis exemplis munitae ſubſcribo: *Arat.* Phaen. v. 196. Φαίης κεν ἀνιάσειν ἐπὶ παιδί. Contra *Apollon.* Rh. IV. 997. — Φαίης κεν ἑοῖς ἐπὶ παισὶ γάνυσθαι. III, 643. Ἐν & ἐπὶ creberrime alterum alterius invadit locum. Dial. Mort. XXVII. §. 4. ἐπιστρόμῳ ἐν αὐτοῖς. *T. H.*

27. Φίλοσ. ὑ παρ.] Hoc eſt, *Philoſopho non praeſente*, quem honoris cauſa cum ipſa philoſophia miſcet: quaſi dicas, qui non tam philoſophus unus e multis haberi poteſt, quam ipſum philoſophiae numen. *J. C.*

καὶ ὅλως, καθάπερ ἐν πελάγει καὶ νυκτὶ πολλῇ φερόμενος, ἐς πυρσόν τινα τοῦτον ἀποβλέπω, πᾶσι μὲν παρεῖναι τοῖς ὑπ' ἐμοῦ πραττομένοις τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον οἰόμενος· ἀεὶ δὲ ὥσπερ ἀκούων αὐτοῦ τὰ [a] αὐτὰ πρός με λέγοντος, ἐνίοτε δὲ, καὶ μάλιστα ὅταν ἐνερείσας τὴν ψυχήν, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ μοι φαίνηται, καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς ἐμμένει. καὶ γάρ τοι κατὰ τὸν κωμικὸν, ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπέ τι κέντρον τοῖς ἀκούουσι.

In ſumma, perinde ac ſi in pelago, & per noctem atram ferar, ad hanc quaſi quandam facem reſpicio, omnibus illis rebus, quæ a me geruntur, virum illum coram adeſſe exiſtimans, ſemperque velut audiens ipſum eadem illa ſua ad me dicentem. Interdum etiam, & maxime, quando mente in id defixa conſtiti, vultum ipſum illius videre mihi videor, & vocis ſonus in auribus mihi reſonat. Etenim juxta Comicum, revera aculeum quendam in auditorum mente reliquit.

Ε. Παῦε, ὦ θαυμάσιε, μικρὸν ἀναχωρῶν μενῶν, καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς, ἀναλαβὼν ἤδη τὰ εἰρημένα· ὡς ὑπ' ἀμηχανίας με ἀποκναίεις θεάγων. Λ. εὖ λέγεις, καὶ ὕτω

8. A M. Subſiſte, o admirande, paulumque retrocede, & ab initio repetens jam tandem dicta illa enarra, quoniam non mediocriter me his ambagibus excrucias. LUC. Recte dicis, atque ita facto opus eſt:

[a] Αὐτὰ] Αὐτῦ pleraeque Edd. αὐτῦ B. 2. αὐτὰ L. *J.* Margo *A.* 1. *W.* Non dubito, quin haec vera ſit lectio.

31. Πυρσόν τινα] Πυρσοὶ, λαμπάδες, πυρκαϊαὶ, λαμπτῆρες, * φρυκτωρίαι. *V.*

* Φρυκτωρίαι] Lege ex *Suida*: λαμπάδες, πυρκαϊαὶ, λαμπτῆρις, φρυκτωρίαν non φυκτωρίαι, ut in Mſ. vitiose habebatur. *J. C.*

38. Τὸν Κωμικὸν] Σημαίνει τὸ τῦ †Εὐπολίδου. *G. C.*

In ipſo *Cod. V.* ſcriptum eſt φρυκτωρίαι, & πυρσὸν non πυρσὸν, quod in *E. A.* legebatur. *T. H.*

† Εὐπολίδου] *L.* Εὐπόλιδος. *T. H.*

31. Ἐς πυρσόν] Pharo cuidam impoſitum. *J. Br.*

34. Τὰ αὐτὰ] Sic veriſſime L. & Ed. *J.* Reliquæ τὰ αὐτῦ. *M. du S.*

37. Καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος] Demæneta apud *Heliod.* lib. 1. *J. B.*

38. Κατὰ τὸν Κ.] Eupolidem. *J. Br.*

Κατὰ τὸν Κωμικὸν] Eupolim intelligit, qui hoc de Pericle dixit tanquam oratore eloquentiſſimo. Verſus citantur a *Diod. Sic.* lib. 12.

——— Περικλῆς Ὀλύμπιος
Ἥρπαπτ', ἐῤῥίπτα, συνεκύκα τὴν Ἑλλάδα.
Πειθὼ τὶς ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χείλεσι,
Οὕτως ἐκήλει, καὶ μόνος τῶν ῥητόρων
Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις.

Cic. lib. 3. de orat. de Pericle loquens. *Cujus in labiis veteres Comici, etiam cum illi maledicerent (quod tum Athenis fieri liceret) leporem habitaſſe dixerunt, tantamque in eo vim fuiſſe, ut in eorum mentibus qui audiviſſent, quaſi aculeos quosdam relinqueret.* *J. B.*

Κωμικὸν] De Pericle hic verſus ex *Eupoli* citatur:

——— ὁ μόνος τῶν ῥητόρων
Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις. *A. V.*

Κωμ.] *Died. Sic.* XII. *Cic.* de Orat. III, 34. & in Brut. 9. & 15. *M. du S.*

39. Ἐγκατ. τι κ.] Conſule *Plinium Secundum* libr. Epiſt. primo circa finem. *J. Br.*

Ἐγκατ. τι κ.] De Pericle hic verſus ex *Eupoli* citatur: —— ὁ μόνος τῶν ῥητόρων Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις. *G. C.*

Ibid. Τὸ κέντρον] Imo τὸ κέντρον nam quod vulgatur ad minuendam laudem citius pertineret; quum tamen in Nigrino mirificos orationis aculeos, quos haud ſecus, ac Pericles, in auditorum animis infigebat, celebrare conſtituerit. Idem poſtulat ὡς ἀληθῶς, ipſique Eupolidis verſus: —— καὶ μόνος τῶν ῥητόρων Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις· nec mihi dubium eſt, quin pari modo corrigi debeat in *Demoſth.* Encom. §. 20. ibi plura dicam. *T. H.*

40. Π. ὦ θ. μ. ἀναχρούμενος] Inſulſe admodum Interpres: *Ceſſa, o admirande, paulum praeludere.* Nihil aliud eſt μικρὸν ἀναχρούομαι quam μικρὸν ἐπανιὼν apud *Xenoph.* Κυρ. Π. 1. Metaphora deſumta a re nautica, in qua κρούεσθαι & ἀνακρούεσθαι πρόμναν dicuntur, *qui remis inhibent curſum navis & paulatim retrocedunt*, uti docuere viri magni *J. F. Gronov.* lib. IV. Obſerv. & *J. G. Graevius* ad Lucian. Ver. Hiſt. I. inde μεταφορικῶς, κρούεσθαι & ἀνακρούεσθαι ſumuntur pro *retrogredi*: ita apud *Aelian.* Hiſt. An. III, 13. κρουσαμένη τὸ

est: sed illud quæso, vidistine aliquando sive Tragicos, sive etiam, per Jovem, Comicos histriones, malos istos dico, qui sibilo excipiuntur, quique poemata agendo corrumpunt, ac postremo theatris ejiciuntur, tametsi ipsæ fabulæ sæpenumero bene se habeant, ac palmam etiam reportarint? A M. Multos novi tales. sed quorsum hoc? L U C. Vereor ne & ipse minus apte imitari videar; alia quidem inordinate continuans, interdum autem etiam ipsam sententiam præ imbecillitate ingenii corrumpens; adeo ut cogaris sensim ipsam damnare fabulam. Nam ad histrioniam meam quod attinet, non admodum ægre id feram. Cæterum argumentum ipsum non mediocri dolore me affecturum esse videtur,

χρὴ ποιεῖν. ἀλλ' ἐκεῖνο, ὦ ἑταῖρε, ἤδη τραγικὰς, ἢ καὶ νὴ Δία κωμικὰς φαύλας ἑώρακας ὑποκριτὰς, τῶν συριττομένων λέγω τούτων, καὶ διαφθειρόντων τὰ ποιήματα, καὶ τὸ τελευταῖον ἐκβαλλομένων· καίτοι τῆς δράματα πολλάκις εὖ ἐχόντων τε, καὶ νενικηκότων; E. πολλοὺς οἶδα τοιούτους. ἀλλὰ τί τοῦτο; A. δέδοικα μή σοι μείζω δόξω γελοίως αὐτὰ μιμεῖσθαι· τὰ μὲν ἀτάκτως συνείρων, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸν ὑπ' ἀδυνασίας τῶν διαφθείρων· κατὰ [b] πραχῆς ἡρέμα καὶ αὐτὸν καλαγνῶναι τῆς δράματος. καὶ τὸ μὲν ἐμὸν, εἰ πάνυ ἄχθομαι· ἡ δὲ ὑπόθεσις εἰ μετρίως με λυπήσειν ἔοικε

μεταξὺ λόγων

b Πραχῆς] πραχεῖς L. F. P.

τὸ πυμὸν dicitur avis, quae retrovolat. Praeterea in τῇ πυῖ similiter alluſit *Lucianus* ad rem nauticam: ea enim voce Celeusta jubebat remiges quiescere, & non ulterius remigare: ita Charon apud *Comicum* in Ran. v. 271. Ὦ πυῖ πυῖ, πυῖ, ὦ βέλτιστε τῆς κωπίης. Sensus itaque *Luciani* hoc loco est: Desine, o bone vir, plura loqui, ne perge ulterius in tua narratione, sed paululum eam inhibe, retrogredere & repete. Hoc sic esse evincunt sequentia, καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβὼν ἤδη τὰ ὑπομόνα. L. *Bos* Obs. Crit. c. V. p. 21.

Ibid. Ἀνακρουόμενος] Rectissime *L. Bos.* Indidem metaphoram duxit *Aristaen.* I. Ep. 5. p. 28. ὁ τραχὺς ἐκεῖνος ἐνόφρυς (ex pluribus, quae pro corrupto verbo in mentem venerunt, nihil aeque placet, atque ἰνίκλιος) γέρων, τὸν τι θυμὸν ἀνακρούεται· contra quam *Propert.* III, 13. v. 44. *Nescit vestra ruens ira referre pedem: Mercerus* elegantissimus sententiam venusta versione reddidisse contentus, intellexerit vim locutionis nec ne, non aperuit. Hinc *Platoni* lux est inferenda in Phileb. p. 371. E. ὁ λόγος ἐκπεσὼν ἡμῶν οἰχήσεται· πάλιν ἐν αὐτὸν ἀνακρουώμεθα. qui cum *Budaeo* in C. L. G. p. 460. *exordiamur* sunt interpretati, scilicet a pulsis tentandi praeludendique causa citharae chordis rationem phraseos esse repetendam censuerunt; id enim ἀνακρούεσθαι, sicut in cantu μέλος ἀναβάλλεσθαι. Hoc utcumque ferri poterat: longe deterius *Serranus.* Vereor etiam, ut satis considerate, proque more suo locum hunc perpenderit magnus *J. Fr. Gronovius* in observatione illa ceteroquin perdocta ad *Liv.* III, 30. At apud *Platonem* utrumque non minus ἐκπίπτειν quam ἀνακρούεσθαι a re nautica sumtum est, neque dubitandum ullo modo, quin hunc in sensum debeat explicari: *periculum est, ne sermo noster, tanquam navis de recto cursu abrepta, in scopulos nobis impingatur: remis igitur inhibeamus ac retro cedamus:* sequitur autem, ne quid scrupuli superfit, καὶ τάχ' ΑΝΙΟΝΤΕΣ εἰς τοὺς ὁμοίους &c. quemadmodum in *Luciano* ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβών. A re nautica metaphorae saepius ad sermones traductae: sic ἀνάγεσθαι apud *AEschin.* Eryx. c. II. ibi satis commode *Serranus*, *Serranumque* secutus *Clericus*: reliqui Interpretes aberrant. *T. H.*

44. Ἀλλ' ἐκεῖνο] Latini, *at illud:* formulam elegantem bene *Livinejus* illustravit ad *Plin.* Paneg. c. 73. ne omisso quidem hoc loco. *T. H.*

46. Ὑποκριτὰς] *Plato* Charm. p. 468. C. ὁ δ' οὐκ ἠνείχετο, ἀλλά μοι ἔδοξεν ὀργισθῆναι αὐτῷ, ὥσπερ ποιητὴς ὑποκριτῇ κακῶς διατιθέντι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα· contra *Philostr.* V. S. p. 607. de Antipatro, qui Severo fuit ab epistolis: ὥσπερ τραγῳδίας λαμπρὸν ὑποκριτὴν, τῷ δράματι τῷ ξυνιέντα, ἐπάξια τοῦ βασιλείου προσώπου φθέγξασθαι. *T. H.*

Ibid. Τῶν συριττομένων] *Qui sibilum excipiunt. J. Br.*

Τῶν συριττομένων] Sic pag. seq. ἐκσυρίττης, & ὀξύτατα συρίξομαι. ὀξύτατα, *rusticatim*, *plausu incomposito.* De plausuum generibus dixerunt alii. Hanc comparationem sæpissime usurpat: ut & illam §. 11. τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὅμοιος, οἱ πολλάκις ἢ Ἀγαμέμνονος, ἢ Κρέοντος &c. *J. B.*

48. Ἐκβαλλομένων] *Exactorum* e theatro, phrasi Terentiana, ex prologo Andriae. *J. C.*

53. Αὐτὸν] Malim αὐτῷ, Nigrini, viri illius & philosophi excellentis: ut in αὐτὸς ἔφα· qua de re jamdudum monuerunt Eruditi. *T. H.*

55. Τῷ δράματος] Persistit in metaphora: supra est: καὶ τοι τῶν δραμάτων πολλάκις εὖ ἐχόντων. *J. Br.*

ἔοικε συνεκπίπτουσα, καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀχημονοῦσα.

Τοῦτ' οὖν παρ' ὅλον μέμνησό μοι τὸν λόγον, ὡς ὁ μὲν ποιητὴς [a] ἡμῖν τῆς τοιούτων ἁμαρτημάτων ἀνεύθυνος, καὶ τῆς σκηνῆς πόρρω που κάθηται, [b] μέλον τῆς ἐν θεάτρῳ [c] πραττομένων. ἐγὼ δὲ ἐμαυτὸν σοι πεῖραν παρέχω, ὁποῖός τίς εἰμι. τὴν μνήμην ὑποκριτὴς, οὐδὲν ἀγγέλου τὰ ἄλλα τραγικοῦ διαφέρων. ὥστε κἂν ἐνδεέστερόν τι δοκῶ λέγειν, ἐκεῖνο μὲν ἔστω πρόχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν· καὶ ἄλλως ὁ ποιητὴς ἴσως διεξῆλθεν· ἐμὲ δὲ κἂν ἐκσυρίττῃς, οὐ πάνυ τι λυπήσομαι.

si mecum una cadat, & (mea culpa) indecorum appareat.

9. Proinde hoc per totam memineris mihi orationem, quod poëta quidem ipse talium peccatorum innocens est, ac procul a scena sejunctus alicubi sedet, neque quicquam eorum curat, quæ in theatro aguntur: Ego vero mei ipsius periculum tibi exhibeo, qualis scilicet histrio sim, quantumque memoria valeam, quod ad cetera attinet, nihil a nuncio Tragico distans. Quare si quid minus pro rei dignitate dicere visus fuero, illud tibi in promptu sit; quod scilicet melius hoc fuerat; & quod ipse poëta aliter fortassis idem dixerat. Me vero si exsibilaveris, non admodum molestе feram.

10. AM.

a Ἡμῖν] Ita quoque margo *A.* 1. *W.* F. & plures Edd. ὑμῖν. b Μέλον] μέλων *H.* 1. & aliae quaedam Edd. c Πραττομένων] πραγμάτων *J.* Margo *A.* 1. *W.*

60. Μίμνησο] Ὅρα σύνταξιν τῦ μίμνησο. *C.G.*

58. Συνεκπίπτουσα] *Una cadens. Cadere* dicitur histrio, qui excidit spe, quam conceperat, de victoria reportanda, & cum illo συνεκπίπτει δρᾶμα, hoc est, excidit hominum existimatione. Vix dignum hoc erat notatu, nisi Interpres in hac voce postea cespitasset. *J.C.*

Συνεκπίπτουσα, καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀχημονοῦσα] *Si mecum rejiciatur, measque partes dehonestet.* Sic apud Basileenses & Bourdelotium *Micyllus* & hujus imitator *Benedictus*. Non secus ac ἀχημονεῖν idem plane sit notetque quod καθαιχύνειν §. 11. quod sic quoque interpretantur. At in eo, quod meas partes dehonestat, vitium inest, nec ego crimini hinc fio obnoxius; quod plane *Lucianus* negat omnia contraria significans, nempe non ut illa meas partes dehonestet, sed ut meæ partes actionesque illam dehonestent. Verte igitur *simul rejecta & per meam operam*, vel *quantum ad me, meas partes, meam personam, apparens indecora*. Ἀχημονεῖν neutrum est, non activum. Id debebant non modo cognoscere, sed tum quoque recordari boni interpretes, promptaque habere illa *Cebetis* ἀναγκάζει ταύταις ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ πανθ' ὑπομένειν, καὶ ἀχημονεῖν. Τὸ ἐμὸν μέρος alibi dicit τὸ μὲν τοι ἐμὸν, τόγε ἐπ' ἐμοὶ, τὸ ἐμὸν, τέμον, ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, τόγε κατ' ἐμὲ. *Dinarchus* contra Demosthen. in fine. ἐγὼ μὲ ὅσον εἰς τὸ μέρος τέμον τῆς καλλιγορίας ἦκει, βεβοήθηκα. Apud *Maximum Tyrium* Dissertat. 6. ait Anaxagoras οὐτε τὸ ἐμαυτοῦ μέρος ἀδοξότερον ἡμῖν τὴν πόλιν ἐν τοῖς Ἕλλησι ἀπεργάσωμαι. *J.G.*

59. Ἀχημονοῦσα] Actor scenicus ἀχημονεῖ, quando personae, cujus partes agit, dignitatem non tuetur neque implet: sic posuit *Epictet.* Ench. c. 59. ἐὰν ὑπὲρ δύναμιν ἀναλάβῃς τι πρόσωπον, καὶ ἐν τούτῳ ἠχημόνησας *Simplicius* ad eum locum saepe. *Athen.* XIII. p. 583. F. ἐν ἀγῶνι ἔν ποτε αὐτὸν ἀχημονήσαι σφόδρα ἀρθῆναι ἐκ τῦ θεάτρου συνίβη. Egregie *Synes.* de Prov. I. p. 106. C. καὶ δὴ ἐν τῷ τῆ γραὸς (προσωπείῳ) εὐδοκιμῶν τιφανοῦται τε ὑπὸ κηρύττει, καὶ ἐν τῷ τῦ βασιλέως ἀχημονῶν κλάζεται ὑπὸ συρίττει, ἵνα δὲ ὅπου ὑπὸ λίθου βάλλει· ubi multo plura, quae huc spectant. Tunc autem actores a spectatoribus exsibilati, συριττόμενοι, solent ἐκπίπτειν. *Demosth.* de Cor. p. 516. F. ἐξέπιπτες, ἐγὼ δὲ ἐσύριττον quem verbi usum jam *Budaeus* observavit C. L. G. p. 536. & ἐκβάλλειν. unde ductum illud *Aeschinis* Dial. III. c. 12. δήμων παίγνιον ἐκβαλλόμενον, συριττόμενον &c. nam sic apud *Stobaeum* rectissime pro ἐμβαλλ. Mox praefero πόρρω που κάθηται· parique modo in proximo *Synesii* loco, ἵνα δὲ ὅπου. *T.H.*

61. Ἡμῖν] Sic optime Ed. *J.* & *B* 2. Reliquae omnes mendose ὑμῖν, qua in voce saepissime peccatur ab oscitantibus librariis operisve. *M. du S.*

63. Μέλον] *Curae est.* *J.Br.*

67. Τὰ ἄλλα] Hoc quid sibi velit, aeque intelligo atque Interpretum, *quod ad cetera attinet*. Rescribe, τάχα, eademque opera vitium idem *Harpocrationi* deme in Ξενίζειν· τάχα δ' ἂν εἴη μᾶλλον &c. pro τἄλλα· alibi quoque *Lucianus* pari remedio indigebit. Nunciorum autem sive ἀγγέλων persona minoris erat momenti: illi si quid peccarent, μικρὸν τὸ πταῖσμα, ut patet ex Ἀναχ. §. 33. *T.H.*

69. Ὡς ἄμ. ἦν] Quod ipse narravit auctor. *J.Br.*

Ὡς ἄμεινον ἦν] Quanquam τὰ, ὡς ἄμεινον ἦν, facile tolerari possunt; quid tamen si ὡς ἀπ' ἐμοῦ ἦν scripserit

10. AM. Ut bene ſane, ita me Mercurius amet, & juxta rhetorum leges exordium hoc tibi peractum eſt. Videris igitur etiam hæc additurus, ſermonem non fuiſſe longum, teque ad dicendum non venire paratum, & melius futurum fuiſſe, ſi ipſum dicentem audiſſem; te enim pauca quædam, & , quantum licuit, memoriæ mandata depromere. An non hæc quoque dicturus eras? Nihil igitur illis apud me tibi opus eſt: exiſtimes autem, quantum ad hoc attinet, omnia jam tibi praedicta eſſe: habes enim & acclamare & plaudere paratum. Sin vero moras nectas, cum in rem ipſam ventum erit, alieniore me uſurum te ſcias, & acutiſſime ſibilaturo.

Ε. Ὡς εὖγε, νὴ τὸν Ἑρμῆν, καὶ χαρίεντος τοῦ ῥητόρων νόμου παρεσκευάσθαί σοι. ἔοικας γὰρ καὶ ἐκεῖνα προσθήσειν, ὡς δι' ὀλίγου ἡμῖν ἡ σωτηρία ἐγένετο, καὶ ὡς οὐδ' αὐτὸς ἥκεις πρὸς τὸν λόγον παρεσκευασμένος, καὶ ὡς ἄμεινον εἶχεν αὐτῷ ταῦτα λέγοντος ἀκούειν· σὺ γὰρ ὀλίγα, καὶ ὅσα οἷόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεχομισμένος. ὅταῦτ' ἐρεῖν ἔμελλες; οὐδὲν ἂν ἦν αὐτοῦ ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ· νόμισον δὲ τοῦτο γε ἕνεκα πάντα σοι προειρῆσθαι, ὡς ἐγὼ καὶ βοᾶν καὶ κροτεῖν ἕτοιμός εἰμι. ἢν δὲ ἀφαμέλλῃς, μηνσικακήσω γε τῷδε τὸν ἀγῶνα, καὶ ὀξύτατα συρίξομαι.

ἡμῖν C. R. male.

abest in C. R.

Λ. Καὶ

rit *Lucianus? Si quid minus dignum videar dicere, illud continuo cogitetur, id a me profectum, & quaſi adlitum, aliterque forte ab ipſo Poëta pertractatum.* Senſus haud dubie elegantior & plenior. Nam ſi ἄμεινον fuerit, quod cogitandum ſit dictum fuiſſe ab poëta, cur ἄλλως additur, quod ὁ τῷ ἀμείνονι jam incluſum eſt? Nihil ad conjecturae hujus commendationem addam, quum ex literis earumque ordine ac forma in ἄμεινον, & ἀπ' ἰμοῦ, ſpectatis, ſponte pateat proclivisſima commutatio. Ceterum huic loco ſimilis occurrit alius apud Noſtrum in Rhetorum praecept. c. 12. Γελοῖον γὰρ ὑπὲρ τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, φαῦλον ὑποκριτὴν ὄντως τὸν τοιοῦτον ἐκ τηλικούτου, μὴ ἐκ συντρίψω που πεσὼν τὰ ἅρματα, ὧν ὑποκρίνομαι. *Ridiculum enim, pro tali rhetore verba fieri a me, qui talium ac tantorum futilis forte mimus ſim, ut ne alicubi labens, heroa, cujus perſonam ago, conteram.* *J. J.*

Ὡς ἄμ. ἦν] Formula loquendi, ὡς ἄμεινον ἦν, qua utebantur illi, qui alios docebant, quid facere par eſſet, vel corrigebant non ſatis recte quippiam dicentes vel facientes: occurrit apud *Heſiod.* in Ἔργ. ad Perſen fratrem v. 570.

Τὸν δὲ μετ' ἰφθιγόην Παιηλονίδης ἄρτο Χιλιδὼν
Ἐς φάος ἀνθρώπους, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο.
Τὴν φθάμενος ὤιξας ἐξεταμνόμενος ὡς τὸ πάρος γε.

& apud *Homer.* Il. A, 217.

Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον· ὡς τὸ πάρος γε.

Ita hic *Lucian* ὡς ἄμεινον ἦν, *ſic erat melius.* Pro eo quod hic dixit, ἐκεῖνο ἔγωγε προέχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν, alibi habet, διεύθυνον in Prometheo §. 14. Εἴ τι μὴ καλῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ, διόρθωτε. *L. Bos* Obſ. Crit. c. V. p. 22.

Ὡς ἄμεινον ἦν] Aberrat Vir Clariſſ. *L. Bos*: ſenſus eſt: Si quid deterius, quodque ab argumenti dignitate longius abeat, videar dicere, hoc tibi ſit in promtu, iſta melius ab ipſo Nigrino fuiſſe diſputata. Haec *Luciani* mens ex ſequentibus manifeſtum in modum patet: quam ob rem Doctiſſ. *J. Fenſii* conjectura, licet ingenioſa, non inviti caremus. Recte *Brodaeus* intellexit. Ὡς omnes Edd. non ὡς. *Alciphr.* p. 392. *T. H.*

70. Διεξῄει] *Referebat.* *J. Br.*

73. Ἔοικας γάρ &c.] Cum his ſunt conferenda, quae Socrates apud *Platonem* ad Critiam, ut omnem ipſi anſam tergiverſandi eripiat, in Dialogi cognominis initio dixit. *T. H.*

79. Τῇ μνήμῃ συγκ.] Ex hoc loco *colligendi* poteſtatem in iſto verbo probat *Budaeus* C. L. G. p. 335. recte quidem: ſed alia ſtructura *Lucianum* dediſſe credo: εἰς τὴν μνήμην συγκ. tu quippe pauca, quaeque retinere poteras ex Nigrini colloquio in memoriam collecta recondidiſti. Ita meliorum uſus jubet: *Xenoph.* Cyrop. I. p. 15. κάλλιστον ὂν πάντων καὶ πολυμικτότατον κτῆμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκεκομίσθαι. *T. H.*

80. Αὐτοῦ] Legendum cum Interprete, αὐτῶν *nihil opus eſt illis.* *J. C.*

Αὐτοῦ] Editio Salm., & ex ea Amſtelaedamenſis peſſime dedit, οὐδὲν ἂν αὐτῷ ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ. ubi ſenſus & ratio loquendi poſtulet αὐτῶν, nec aliter dederint editores omnes priores. *J. J.*

83. Διαμείλῃς] Interpr. *ſi prolixior fueris.* Lege ἀφαμείλῃς, *ſi cunctatus fueris.* *J. C.*

Διαμείλῃς] Ante ἀφαμείλῃς, vitio in vetuſtis praeſertim Edd. ſolenni: jamdudum hoc de loco monuit *Jungermann.* ad *Long.* p. 227. & in re nota pluribus exemplis, ſi quis delideret, uti non eſt gravatus. *Artemid.* Praef. p. 2. προστρίψαλό μοι μὴ ἀφαμίλλειν, μηδὲ ἀναβάλλεσθαι. Reſtitue *Heſychio* in Κατωρίσας, καὶ μὴ ἀφαμιλλήσας. *A. Schottum* fefellit in Zenobii C. I. n. 18. ἐμίλει ſcriptum pro ἤμελλε. *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 181. *T. H.*

84. Παρὰ τὰ ἀγῶνα] Alludit ad certamina ſcenica Dionyſiorum, in quibus, auditis variis fabulis, Agenothetae uni praemium dabant. Vid. *A. Gellii* N. A. XVII, 4. *J. C.*

Λ. Καὶ ταῦτα μέ, ἃ σὺ διῆλθες, ἐβουλόμην ἂν εἰρῆσθαί μοι· κἀκεῖνα δέ, ὅτι γε οὐχ ἑξῆς, οὐδὲ ὡς ἐκεῖνος ἔλεγε, ῥῆσίν τινα περὶ πάντων ἐρῶ. πάνυ γὰρ τοῦθ' ἡμῖν ἀδύνατον. ἀλλ' αὖ ἐκείνῳ περιθεὶς τοὺς λόγους, μὴ γὰρ κατ' ἄλλό τι γένωμαι τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὅμοιος, οἱ πολλάκις ἢ Ἀγαμέμνονος, ἢ Κρέοντος, ἢ γὰρ Ἡρακλέους αὐτοῦ [a] πρόσωπον ἀνειληφότες, χρυσίδας ἠμφιεσμένοι, καὶ δεινὸν βλέποντες, καὶ μέγα κεχηνότες, μικρὸν φθέγγονται, καὶ ἰσχνόν, καὶ γυναικῶδες, καὶ τὴν Ἑκάβης ἢ Πολυξένης πολὺ ταπεινότερον. ἵν' οὖν μὴ καὶ αὐτὸς ἐλέγχωμαι, πάνυ μεῖζον τῆς ἐμαυτοῦ κεφαλῆς πρόσωπον περικείμενος, καὶ τὴν σκηνὴν καλαιχύνων, ἀπὸ γυμνοῦ σοι βούλομαι τοῦ ἐμοῦ προσώπου προσλαλεῖν, ἵνα μὴ συγκαλασπάσω σοι τῶν ὑποκρίνομαι.

Ε. Οὕτως ἀνὴρ οὐ παύσεται σήμερον πρός με πολλῇ τῇ σκηνῇ καὶ τῇ τραγῳδίᾳ χρώμενος.

11. LUC. Equidem & hæc, quæ tu commemorasti, dicta volui: & illa quoque, me neque ordine, neque ut ille, justa quadam & continua oratione de omnibus dicturum esse; meae enim facultatis hoc minime est: neque rursum illius personæ attribuendo sermonem, ne hac etiam in parte histrionibus illis similis fiam, qui sæpenumero aut Agamemnonis, aut Creontis, aut etiam ipsius Herculis persona assumpta, ac vestibus auro contextis induti, & horrendum tuentes, ore in immensum diducto, exiguum & gracile, adeoque muliebre quiddam loquuntur, ipsa etiam Hecuba Polyxenave multo demissius. Ne igitur & ipse deprehendar majorem omnino, quam pro capite meo, personam induisse, ipsumque ornatum dehonestare, ex nuda tecum volo meaque propria persona colloqui, ne cadens alicubi, quem ago Heroem, mecum una convulsum terræ affligam.

12. AM. Homo hic non desinet hodie apud me crebra illa scena atque tragœdia uti.

a Πρόσωπον] προσωπεῖον *J.* Margo *A. 1. W.*

88. Ῥῆσίν τινα] Sensum vidit *Micyllus*, *justa quadam & continua oratione*, perperam relictus a *Benedicto*: sed ego, quomodo respondeat ad hanc mentem τινα, neutiquam video; pro quo, si meum sit arbitrium, legam ῥῆσιν μίαν, *unam & perpetuam orationem*: pariter ac *Thucydid.* V, 85. ὅπως ὁ μὲν ξυνεχεῖ ῥήσει &c. cujus vice mox sequitur ἐν λόγῳ· nam quod in multis est Codd. ἐν ὀλίγῳ, sententiae repugnat. *Aristoph.* Acharn. v. 415. Δεῖ γάρ με λέξαι τοῦ χοροῦ ῥῆσιν μακράν· ut apud *Platon.* de Rep. X. p. 755. E. Tragici heroes μακρὰν ῥῆσιν ἐκτεινοῦσιν ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς, *praelongam orationem extendentes in lamentationibus*. Aliud est ῥῆσιν εἰπεῖν, ut bene docuit *Is. Casaubon.* ad *Theophr.* Ch. Eth. c. 15. p. 125. & post eum *Gisb. Cuperus*, Obs. I, 16. in eo deceptus, quod nullum esse dubium putet, quin pro ἡ χρῆσις in *Euripidis Scholiaste* legi debeat ἡ ῥῆσις, quum certissimum sit, nulla omnino opus esse mutatione. Χρῆσιν de poëtae, qui proferatur, loco poni scivit *Billius*, Obs. Sacr. I. c. 21. Vid. *Jos. Scaliger.* ad *Varron.* de R. R. p. 211. *T. H.*

94. Χρυσίδας] Rarissima vox pro vestimentis aureis vel auro intextis: *Budaeus* apud *H. Stephanum* ex hoc solo notavit loco. Pene mihi persuadeo, legendum esse ξύσιδας· ξύσις enim exponitur, ἔνδυμά τι τραγικὸν. *Harpocr. Hesych.* in V. *Schol. Aristoph.* ad Nub. v. 70. Χρῶνται ὁ αὐτῷ δὲ οἱ τραγικοὶ βασιλεῖς. In hoc etiam instrumento recenset *Poll.* IV, 116. Vid. *Durid.* apud *Athen.* XII. p. 535. F. *T. H.*

99. Μεῖζον τῆς ἐμ. κ. πρωσ.] Larvae veterum erant cassides, quibus totum caput tegebatur. Liquet hoc ex verbis *Gabii Bassi* apud *A. Gellium* V. c. 7. ubi ita loquitur de persona: *Caput*, inquit, *& os cooperimento personae tectum undique tantum vocis emittendae causa pervium* &c. Vide praesertim p. 127. Gemmarum *Leon. Augustini.* *J. C.*

3. Συγκαλασπάσω] *Ne lapsus mecum trahem heroem:* hoc est, ne, dum male ago personam herois, exsibiler, eumque mecum contemtui objiciam. Absurde hic vertit Interpres. *J. C.*

Συγκαλασπάσω] *Plato* de Rep. V. p. 651. B. ἀλλὰ μὴ σφαλεὶς τῆς ἀληθείας ἐμὲ μόνον αὐτὸς, ἀλλὰ καὶ τοὺς φίλους ξυνεπισπασάμενος κείσομαι· ob oculos ipsi versabatur vulgatum illud πεσὼν vel ἐμὲ πεσὼν γε κείσομαι· quod ab athletis profectum ad alia quoque migravit: vide *D. Heins.* L. Th. c. VII. Lucianeo verbo *Galenus* usus, Ὅτι αἱ ποιότητες ἀσώματοι in fine: ταῦτα τοὺς Στωϊκοὺς, φίλε Πύθωρ, λύειν ἀξίου, μὴ συγκαλασπᾶν ἑαυτοὺς ἄλλους, ὡς τοὺς αὐτοὺς ἐνεχομένους πταίσμασι. *Xenoph.* K. Π. V. p. 85. v. 40. Φρούρια πρότερον εἰς τὴν Σόφων ἐπιχράτειαν συγκαλασπασθέντα. Quod veretur, ne faciat, *Lucianus*, id AEschini contigit Oenomaum agenti, si *Demosthenem* audimus de Cor. p. 503. E. ὃν ἐν Κολωνῷ ποτε Οἰνομάου παπᾶς ὑπομύδρῳ ἐκτρίψας. *T. H.*

10. Φο-

gi. LUC. Immo desinam, & ad incepta me nunc convertam. Principium igitur orationis illius commendatio fuit Græciæ, & eorum hominum, qui Athenis commorantur, quod cum philosophia & paupertate degant, & neque civium neque peregrinorum quenquam intueri gaudeant, qui luxum ad sese invehere conentur: sed si quis etiam veniat ad illos ita affectus, & paulatim transforment ipsum, & veteres mores dedoceant, atque ad puritatem vitæ transferant.

13. Memorabat itaque quendam ex istis multo auro fulgentibus, qui cum Athenas venisset admodum insignis & turba comitum gravis, varia veste auroque ornatus, Athenienſibus omnibus sese admirationi esse existimabat, & tanquam beatum suspici; cum iis contra infelix quidam homuncio videretur: quin & erudiendum eum sibi sumpserunt, non acerbe, neque aperte vetantes, ne in libera civitate pro lubitu viveret: sed cum in gymnasiis, & balneis molε; Λ. ἐγὼ μὲν παύσομαί γε· πρὸς ἐκεῖνα δὲ ἤδη τρέψομαι. Ἡ μὲν ἀρχὴ τῶν λόγων ἔπαινος ἦν Ἑλλάδος, καὶ τῶν Ἀθήνησιν ἀνθρώπων, οἱ φιλοσοφίᾳ καὶ πενίᾳ σύντροφοί εἰσι, καὶ ὅτε τῶν ἀγρῶν, ὅτε τῶν ξένων ἡδέα τέρπονται ὁρῶντες, ὃς ἂν τρυφὴν εἰσάγειν εἰς αὐτοὺς βιάζηται· ἀλλ' εἴ καί τις ἀφίκηται παρ' αὐτοὺς ὕστερα ἁλισκόμενος, ἤρεμα τε μεθαρμόττουσι, καὶ ἀνδραποδαγωγοῦσι, καὶ πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης μεθιστᾶσιν.

Εἰσάγειν αὐλοῖς

ἀφικοίλο Lego

Ἐμέμνητο γοῦν τινος τῶν πολυχρύσων, ὃς ἐλθὼν Ἀθήναζε μάλα ἐπίσημος, καὶ φορλικὸς ἀκολουθῶν ὄχλῳ, καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι, καὶ χρυσῷ, αὐτὸς μὲν ᾤετο ζηλωτὸς εἶναι πᾶσι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ ὡς ἂν εὐδαίμων ἀποβλέπεσθαι. τοῖς δ' ἄρα δυστυχεῖν ἐδόκει τὸ ἀνθρώπιον· καὶ παιδεύειν ἐπεχείρουν αὐτόν, ἁπαλῶς, οὐ λίχνους ἀπαγορεύοντες ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, καθ' ὅν τινα τρόπον βούλοιτο, βιᾶν· ἀλλ' ἐπεὶ καὶ τοῖς γυμνασίοις καὶ λουτροῖς ὀχληρὸς ἦν,

μάλ' ἐπιδ. B.

βούλεται c. B

b Βιάζηται] βιάζεται F.

10. Φιλοσοφίᾳ καὶ πενίᾳ σύντροφοι] Hic unus e præcipuis *Luciani* scopus. Hinc illa in *Aristotelem* & Peripateticos prælia. Multi in hanc philosophantium pauperiem scripsere, de quibus *Cicer.* Tusc. 1. & 5. *Hanc* sæpe mendicantium habitu simulabant, cum pera auro, lupinorum vice, plena: ut in dial. Mort. Piscat. Catapl. & alibi. *J. B.*

Ibid. Πενίᾳ σύντρ.] Sumsit ab *Herodot.* VII, 102. τῇ Ἑλλάδι πενίη ἀεί τοι σύντροφος ἐστί. *T. H.*

15. Παραπαιδαγωγοῦσι] Verbum elegans, *pravum leniter corrigere, atque in melius mutare. Plutarch.* feliciter in metaphoris audax de Fort. Rom. p. 321. B. fabulosum esse adfirmat Egeriam διαίτῃ σοφῇ amore captam operam dedisse Numae, & ἀνδραποδαγωγῶν καὶ συχνματίζων τὴν πολιτείαν aptissima phrasi, quia de Romana civitate tantum quod nata, & hactenus infante usurpatur. *Clem. Alexandrinus* ea, quam dixi, tralatae orationis virtute *Plutarcho* non dissimilis, Paedag. III. p. 247. D. πολλοὺς ὁ καὶ τὸ χεῖρον παραπαιδαγωγεῖ μὴ ἁμαρτάνειν ἀλλὰ τὸ εὐθὲ λεγόμενον. Ceterum Athenienſibus ista veluti propria laus tribuitur, quod ad emendandos ineptorum mores castigandamque vitae rationem multum valuerint: Athenas ergo Pericles apud *Thucydid.* II, 41. esse dicit τῆς Ἑλλάδος παίδευσιν & *Dicaearchus* p. 10. testatur: ὅσον αἱ λοιπαὶ πόλεις πρός τι ἡδονὴν καὶ BIOY ΔΙΟΡΘΩΣΙΝ τῆς ἀγρῶν ἀφέσεως, τοσοῦτον τὴν λοιπὴν πόλιν ἡ τῶν Ἀθηναίων παραλλάττει· eo spectat Menedemi dictum a *Plutarcho* laudatum de Ad. & Am. discr. p. 81. si quis autem juvenis divitis & inepte fastuosi, qui cum hoc Lucianeo conferri possit, aliud exemplum desideret, is eundem adeat *Plutarch.* Symp. I. Qu. 2. *Athen.* IV. p. 159. D. *T. H.*

16. Πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης] Tangit fœditatem seu malis feritatem sive δυσχέρειαν philosophorum *Lucian.* in Lapith. & alibi. *Liban. Theophrast.* in Charact. *J. B.*

19. Ἀχολ.] *mancipiorum.* *J. Br.*

Ἀχολούθων ὄχλῳ] Refert ad multitudinem officiosorum, sive comitum, sive prosequentium, de quibus nota res. sic §. 20. & in Catapl. *J. B.*

Ibid. Καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι] Sic postea τὴν ἐσθῆτα τὴν ποικίλην. & in Tim. §. 27. ποικίλαι ἐσθῆτες, & alibi. Has vestes vocare videtur alibi, τὸ ἀνθηρὸν, quæ in quibusdam Græciæ urbibus vestes muliebres. *D. Basil.* ad Gregor. Theolog. *Apul.* alii. Apud Athenienses meretricum fuerunt. *Suid.* νόμος Ἀθήνησι τὰς ἑταίρας ἄνθινα φορεῖν. apud Locrenses hoc omnino vetitum: idem *Suid.* ut & apud Romanos, Lege Oppia. *Liv.* Lib. 34. luxu tamen gliscente receptum. Potest tamen referri, propter mentionem pavonis, ad plumatas, de quibus *Tertull.* de pall. *Achil. Tat.* Lib. 3. *J. B.*

20. Ὤετο ζηλ. εἶναι] Non prout oportebat, expressit Interpres *Benedictus: omnibus quidem Athenienſibus in admiratione erat.* Tu potius sic verte: *ipse quidem putabat, se omnibus Athenienſibus esse admirationi.* *H. V.*

ἦν, θλίβων τοῖς οἰκέταις, καὶ στενοχωρῶν τοὺς ἀπαντῶντας, ἡσυχῇ τις ἂν ὑπεφθέγξατο, προσποιούμενος λανθάνειν, ὅσῳ μὲ πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον ἀποτείνων, Δέδοικε μὴ [a] ὠδὶ πόλῃ μείζοσι λοιδοροῦμαι. καὶ μὴν εἰρήνη γε μακρὰ κατέχει τὸ βαλανεῖον· οὐδὲν ἂν δεῖ σφαλοπέδης. ὁ δὲ ἀκούων ἃ ἦν, μείζοσι ἐπαιδεύετο. ἢ δὲ ἐσθῆτα ἢ ποικίλην, καὶ τὰς πορφυρίδας ἐκείνας ἀπέδυσαν αὐτὸν, ἀστείως πάνυ τὸ ἀνθηρὸν ὑπισχνούμενοι τῶν χρωμάτων, ἔαρ ἤδη, λέγοντες, καὶ, πόθεν ὁ ταὼς οὗτος; καὶ, τάχα δ μήτηρ ἐστὶν αὐτῷ· καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ τὰ ἄλλα δὲ οὕτως ἀπέσκωπτον, ἢ τῶν δακτυλίων τὸ πλῆθος, ἢ τὸ κόμης τὸ θέεργον, ἢ τὸ ἁβρὸν τὸ ἀκόλαστον. ὥστε καὶ μικρὸν ἐσωφρονίσθη, καὶ πολὺ βελτίων ἀπῆλθε, δημοσίᾳ πεπαιδευμένος.

καὶ τ' ἄλλα δὲ B.

stus esset, suis servis premens, & in angustum cogens obvios, submissa voce quidam, quasi latere vellet, neque illum perstringeret: Metuit, inquit, ne inter lavandum pereat? Atqui pax certe longa balneum tenet: proinde nihil opus est exercitu. Ille autem verum audiens, interea erudiebatur. Præterea varia illa veste atque purpurea eundem exuerunt, urbane admodum floridum colorum nitorem irridentes, Jam ver adest, dicebant: &, Unde nobis pavo hic? &, Fortassis materna est: & similia. Atque eodem pacto cetera illius cum risu carpebant, nunc annulorum multitudinem, nunc comam justo curatiorem, nunc victus intemperantiam atque luxuriam notantes. Quare paulatim ad modestiam est revocatus, & longe melior, publice ita emendatus, abiit.

14. Quod

a Παμπόλιται] ὠδὶ πολίται F. pleraeque ὠδὶ πόλλιται, exceptis J. V. 2. S. A. Emendatum ὠδὶ πόλιται in margine A. 1. W.

27. Θλίβων τοῖς οἰκέταις] Ἀντὶ τοῦ, ἀλλὰ τοὺς πλήθους τῶν οἰκετῶν στενοχωρίαν ποιῶν. V.

27. Θλίβων] *Athenienses servis suis obterens.* J. Br. *Ibid.* Στενοχωρῶν] Utrumque verbum junxit *Alexand. Aphrod.* Probl. I. §. 47. Saepius in *Artemid.* Θλίψεις καὶ στενοχωρίαι· & *Paulo* ad Rom. II, 9. posterius, ut gravius, semper secundo loco ponitur, ideoque a priore Θλῖψιν disjungi potest, ut factum a ad Corinth. IV, 8. Rarior est, sed Atticae tamen urbanitatis potestas neutra: *Machon* apud *Athen.* XIII. p. 582. B. [a]Ὃς δ' ἀναβὰς τότε παρελθὼν ῥᾳδίως Ἀλλὰ στενοχωρῶν ἔφην Σοστενοχωρῶν, cujus exemplum in *H. Stephani* Thes. nullum est, *Plutarchus* habet de Exil. p. 601. D. T. H.

32. Δεῖ τραπ.] *Tanto comitatu nihil opus est.* J. Br.

33. Ἀκούων ἃ ἦν] *Micyllus: audiens, quae res erat: Benedictus* absurdius, *quae dicebat.* Istud tam frigidum ἃ ἦν a *Luciano* profectum esse, non inducor ut credam: una litera revocata rem expediet: ἀκούων ἄδων vel ἄδων nam de spiritu veteres ipsi non consentiunt: sensu sane optimo: neque enim credibile est, adolescentem vecordem, nisi frequentius haec auribus ejus insonuissent dicta, tam cito ad bonam frugem fuisse rediturum. *Herodot.* IX, 38. ὡς ὁ ἄδων εἶχε κτείνοντες. *Clem.* Paed. III. p. 259. ὁ παιδαγωγὸς ἡμῶν ἄδων διείλεπται. De Zenone *Diogen. L.* VII, 16. εἰ δέ τινα ἐπικόπτοι (hoc a libris probatum causa non est, cur postponamus τῷ ἐπικόπτοι) ἀξιοπαλφίους, καὶ σὺ ἄδων ἄλλα πάρροθεν si quem reprehenderet, id facte aculeoque velut praecipiato, & non palam ad satietatem usque dicta ingerens. Haec vulgo male vertuntur. Illa *Luciani* proxima τὸν δὲ ἰδιῶτα τὸν ποικίλον &c. Ob. *Fervarius* habet de Re Vest. P. II. Lib. IV. c. 13. T. H.

37. Ἔαρ ἤδη] *Jam ver adventat.* J. Br. Ἔαρ ἤδη] Athenienses, in primis Attici φιλοκάλλωπες, &, *Dicaearcho* teste p. 9. ὠδὶ πρᾶται τῷ ἐπιτηδεύματι βίον· quamobrem, si quis conspicuo quodam laboraret vitio, mox huic veluti notam inurebant jocosum aliquod cognomen: quam eorum libidinem traducit *Anaxandr.* apud *Athen.* VI. p. 242. E. Idem discere licet, ne alia memorem, ex *Harpocr.* in Ἀργᾶς, Βάταλος, Ἐπικράτης, Μαργίτης, Νάνιον &c. Atque haec est causa, cur Oratorum acerba, quibus pro concione se invicem impetebant, convicia tam aequis auribus acciperentur. Quicquid grata colorum varietate vernat, ἔαρ apud Graecos: appositе *Lucian.* de Dom. §. 11. pavo explicata cauda ἐπιδείκνυ τὰς ὄψεις τὰς αὐτοῦ καὶ τὸ ἔαρ τῶν πτερῶν, ὥσπερ αὐτὸν προκαλοῦντος τῇ λειμῶνος εἰς τὴν ἀμιλλαν· quibus adfirmari potest *P. Cunaei* emendatio in *Nonno* p. 104. Ταὼς de homine, qui vestimento versicolore sit indutus, Comicum est: ob eam rationem Persarum legatos ita vocat *Aristoph.* Ach. v. 63. nam quae praeter hoc *Scholiastes* profert, nullius apud me sunt pretii. *Philostr.* Ic. II. c. 32. ὁ βασιλεὺς (Persarum) ἐπὶ χρυσοῦ θρόνου ἕκτηται, οἷον ταὼς. in Heroic. p. 724. ad pavonem confertur Paris in cultu nitidissimo sese circumspiciens. Quod autem sequitur, τάχα δ' μήτηρ ἐστὶν αὐτῷ, sic capiendum putat *Cuperus*, quasi homines urbani matrem huic juveni stolide superbo meretricem objicerent Obs. II, 8. p. 289. neque dissentio: sed ista quum scribebat, *ubi narrat Lucianus, quendam introiisse theatrum indutum veste*

14. Quod autem non pudeat eos paupertatem confiteri, referebat mihi vocem quandam, quam ajebat publice ab omnibus emissam audisse sese in ludis Panathenaïcis. Deprehensum enim quendam ex civibus fuisse, & ad præsidem ludorum adductum, quod veste tincta amictus spectaculo interesset: quo viso misertos illius, ac veniam precatos esse: præcone autem proclamante contra leges feciisse, quod tali cum veste ludos spectaret, omnes una voce, quasi antea super hoc deliberassent, exclamare cœpisse, ut venia ei daretur tali veste induto: neque enim aliam habere illum. Hæc igitur ille laudabat. & præterea libertatem, quæ illic est, ac victus frugalitatem, & tranquillitatem, & otium, quæ apud illos sunt cumulatissima. Ostendebat etiam, conversationem eorum hominum philosophiæ con-

Ὅτι δ' οὐκ αἰσχύνονται πενίαν ὁμολογοῦντες, ἐμέμνητο πρός με φωνῆς τινος, ἣν ἀκοῦσαι πάντων ἔφη κοινῇ προειμένων ἐν τοῖς ἀγῶσι τῶν Παναθηναίων. ληφθέντα γάρ τινα τῶν πολιτῶν ἄγεσθαι πρὸς τὸν ἀγωνοθέτην, ὅτι βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐθεώρει· τοὺς δὲ, οἰκτίραντας ἐλεῆσαί τε, καὶ συγγνώμης, καὶ κήρυκος ἀνειπόντος, ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐποίησε, τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος, ἀναβοῆσαι μιᾷ φωνῇ πάντας, ὡσπερ ἐσκεμμένους, συγγνώμην ἀποτίμειν αὐτῷ τοιαῦτά γε ἀμπεχομένῳ· μὴ γὰρ ἔχειν αὐτὸν ἑτέρα. ταῦτά τε δὴ ἐπῄνει, καὶ προσέτι τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἐκεῖ, καὶ τὴν ἀφειδίτην τὸ ἀνεπίφθονον, ἡσυχίαν τε καὶ ἀπραγμοσύνην, ἃ δὴ ἄφθονα παρ' αὐτοῖς [b] ἐστί. ἀπεφαίνετό τε καὶ ἀπεφαίνετο φιλοσοφίᾳ σωφρόνων τῶν περὶ τοὺς τοιούτους διατρι-

φιλοφ. B

[b] Ἐστι] Deest in F. [c] Φιλοσοφίᾳ] φιλοσοφίαν C.

veste varia, minus attendisse Cuperum satis patet. T. H.

38. Τάχα τοῦ μητρὸς] Vestis haec matris ejus est. Erasm. in adagio: Quem mater amictum dedit observare. J. Br.

Τάχα τοῦ μ. ἐστὶ αὐτῷ] Subintellige ἱμάτια· forte hae vestes sunt matris ejus: nam vestes variae muliebres erant non viriles. Inepte Interpres. fortasse suae hic est matris. Quis vero non est suae matris filius? ubi hic acumen? J. C.

40. Τῶν δικτυλίων τὸ πλῆθος] De horum numero, materia & usu plene alibi. J. B.

43. Δημοσίᾳ παιδεύονται] Sic in Scytha. & in omni civitate frugi, advenae δημοσίᾳ παιδεύονται: qua de re dico copiose alibi. J. B.

49. Βαπτὸν] Colore aliquo tinctum. Videntur enim Athenienses vestibus candidis induti ludos spectasse, uti etiam sacra feciisse, ac se ad laetitiam dediisse. AEschin. κατὰ Κτησιφ. τὴν λαμπρὰν ἐσθῆτα λαβὼν, ἐστεφανώθη. J. Br.

Βαπτὸν] Solebant nimirum Athenis, quemadmodum Romae, antiquis temporibus candidis vestibus uti. Vide Theophr. Char. XI. περὶ μικρολογίας sub finem. J. C.

Βαπτὸν . . . . νόμον] Νόμος γὰρ Ἀθήνησιν, ut Suidas ait, τὰς ἑταίρας ἁβρῶς φορεῖν. A. V.

Legis hujus Atheniensium ne Meursius quidem, harum rerum indagator diligentissimus, apud alios auctores vestigium reperire potuit. Olympionicis nempe solis id licuisse patet ex nostro, Δημων. c. 16. Consule Suidam. v. βαπτά. & Aristoph. p. 55. Sed qui fit, inquies, ut pauper vestem non haberet nisi βαπτόν? Forsan & hic pulla intelligenda est, quo sensu apud Athen. in Comico sumitur, 290. C. M. du S.

Βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον] Solum hujus legis testem producunt Lucianum J. Meursius Them. Att. II, 34. Panath. c. XIV. & Sam. Petitus LL. Att. p. 23. quare a Solone, an post eum fuerit lata, decerni nequit: ratio tamen non est in obscuro. Scilicet ludos castissimae Dearum Minervae sacros in ornatu meretricio ac lenonio spectari noluerunt: πορνοβοσκὸς βαπτὸν ἀμπεχόμενος τριβώνιον apud Dion. Chrys. Or. IV. p. 75. A. Vid. Poll. IV, 119. 120. meretricibus etiam βαπτὰ, βαπτὰς ἐσθῆτας sive ἀνθινὰς φορεῖν per leges licuit, quarum usu matronis interdictum erat: Sam. Petitus ad LL. Att. p. 476. Kuster. ad Suid. in Ζάλακος. Floridas autem ejusmodi vestes Olympionicis licuisse solis gestare, colligi mihi posse non videtur e Luciani Demonacte, qui contra Olympiae victorem irridet, quod cum ea veste, quae virum fortem dedeceret, in publicum prodire non vereretur: aliud enim est, quando pompa solenni victores in urbem patriam invehebantur floride picta veste conspicui, qua de re legendus est Ez. Spanhem. ad Julian. Caes. Preuves des Remarq. p. 129. T. H.

50. Καὶ τῷ κήρυκος ἀνειπόντος] Legem ex Suida supra retuli: aliam causam hic assignat. Sed hoc ita accipiendum, Athenis ἑταίρας ἢ γυναῖκας ἢ τοιοῦτόν τι ἄλλο ἀφροδισιάζον, βαπτὸν ἢ ἀνθηρὸν ἔχον ἱμάτιον, ἄγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην, quod adfuisset τῇ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. haec alibi copiosius explicanda. J. B.

52. Τοιαύτῃ ἐσθῆτι] Recte sane, si sequeretur χρώμενον nunc scribendum puto: ἑστῶσαν, ὃν τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος. Quemadmodum illa virtus, de qua pluribus alibi dicam, praepositionis ὃν est nota, sic omitti in hac similive locutione unquam haud equidem memini. T. H.

ζῆν, καὶ καθαρὸν ἦθος φυλάξαι δυναμένην, σπουδαίῳ τε ἀνδρὶ καὶ πλούτου καταφρονεῖν πεπαιδευμένῳ, καὶ τῷ πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν προῃρημένῳ τὸν ἐκεῖ βίον ὡς μάλιστα ἡμερωμένον.

Ὅστις δὲ πλούτου ἐρᾷ, καὶ χρυσῷ κεκήληται, καὶ πορφύρᾳ, καὶ δυναστείᾳ μέρει τὸ εὐδαίμον, ἄγευστος μὲν ἐλευθερίας, ἀπείρατος δὲ παῤῥησίας, ἀβέβαιος δὲ ἀληθείας, κολακείᾳ τὰ πάντα καὶ δουλείᾳ σύμφορος· ἢ ὅστις ἡδονῇ πᾶσαν τὴν ψυχὴν ἐπιτρέψας, ταύτῃ μόνῃ λαλεῖν διέγνωκε, φίλος μὲν πλεῖστον τραπεζῶν, φίλος δὲ πότων, καὶ ἀφροδισίων, ἀνάπλεως γοητείας, καὶ ἀπάτης, καὶ ψευδολογίας· ἢ ὅστις ἀκόων τέρπεται κρεμάτων τε, καὶ τερετισμάτων, καὶ

δουλεύειν c. R

sonam esse; moresque puros conservare posse; viroque gravi, & qui divitias contemnere didicisset, & qui secundum ea, quæ natura honesta sunt, vivere statuisset, vitam, quæ illic vivitur, quam maxime aptam atque accommodatam esse.

15. At qui divitias amat, aurumque stupet, purpuraque & potentia felicitatem metitur, qui libertatem in dictis factisque nunquam gustavit, qui veritatem nunquam vidit, & cum assentatione & servitute enutritus est, aut qui totam animam voluptati addixit, eique uni inservire statuit, amans opiparæ mensæ, indulgens vino ac rebus venereis, plenus præstigiarum, fraudis atque mendacii: aut cui chordarum pulsationes, instrumentorumque lascivos crepitus, cantilenasque perditas audire volupe

63. Πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν] Per dictionem καλὰ temperat austeritatem dictionis τῷ ζῆν, *latari*, *genio indulgere*: de qua dixere viri doctissimi. Cetera hujus paginæ in Gallo. *J. B.*

67. Μιτροῖ] Hoc vitium omnes Edd. insedit: μετρεῖ, quod reposui, structurae ratio postulabat. *Demosth.* pro Cor. p. 521. C. τῇ γαστρὶ μετρῦντες ἐν τοῖς αἰσχίστοις τὴν εὐδαιμονίαν qui locus, quum in Rhetorum esset scholis pervulgatus (vid. *Theon.* Progymn. p. 95.) ad imitandum mirifice placuit: totidem verbis *Plutarch.* T. II. p. 97. D. & saepius alibi: *Herodian.* I, 6. τὸ εὐδαίμον γαστρὶ καὶ τοῖς αἰσχίστοις μετρεῖσθαι adde *Damasc.* apud *Suid.* in Ψυχή accusabat Timocratem, fratrem suum, Metrodorus, *quod dubitaret, omnia, quae ad beatam vitam pertineant, ventre metiri*, teste *Cicer.* de N. D. I. c. 40. *metiri suis commodis omnia* Id. de LL. I, 14. Phrasin *Noster* variavit Παρ. Ελεγ. §. 10. μέτρον εὐδαιμονίας τὰς τῆς γαστρὸς ἡδονὰς τιθέμενοι. Sic *Mason.* Ep. τῷ ἀργυρίῳ πάντα μετρεῖν. Ejus generis in patribus Ecclesiae plurima volens praetereo, itemque Protagorae dictum toties a Platone impugnatum, Πάντων μέτρον ἄνθρωπος. Istis autem, quae hic tractantur, multa habet adsimilia *Longin.* Sect. ultima. *T. H.*

72. Λατρεύειν] *M. Brunnerus* ad *Palaephat.* c. 45. utitur hoc loco, ubi de δουλεύειν & λατρεύειν agit. *T. H.*

77. Διεφθορότων ἀσμάτων] Διεφθορότα ἄσματα, quae aliis κατηγόρια μέλη, ni fallor. *J. B.*

79. Μισαὶ] Ex *Homero*. quales perpetuae parodiae in *Luciano*. *J. B.*

Μισαὶ] Ex *Arato* haec in prooem. de Jove, quae in rem suam, qui mos ei solemnis, vertit noster. Versus *Arati* habes Προμ. c. 9. Confer cum his *Plutarch.* 1257, 1. *M. du S.*

Μισαὶ] *Aristid.* T. I. p. 98. C. μισαὶ ὑπ' ἀγυιαὶ, φασὶ, καὶ λιμένες καὶ τὰ εὐρύχωρα τῆς πόλεως τῆς καθίκαστα ἐξηγωμένων τὰ εὐρύχωρα τῆς πόλεως posuit pro ταῖς ἀγυιαῖς quomodo oraculum apud *Demosth.* in Mid. p. 611. D. hoc pacto corrigendum — εὐρυχόρους κατ' ἀγυιὰς Ἰσταμένους ἀρχαίου Ἑρμοῦ χόρον ἄμμιγα πάντας editur εὐρυχόρους, ἀρχαῖον, χαρίν. Εὐρύχορος idem est, quod εὐρύχωρος apud *Homerum*, qui syllabae pertinaciam, ne cogeretur epitheto tam splendido carere, in brevem versa vocali longa fregit. Sed ecce apud *Aristidem* consuetum illud in adagiis usurpandis φασὶν ergo vel a proverbio jam ante communi Aratus sumsit, vel primus paroemiae suis e versibus ductae dedit originem. Cum sequentibus congruit *Dion Chrys.* Tars. I. p. 408. D. ἡ μὲν ἀσώλγεια ἐστὶ δ' ὅταν ἐν δ' ὀφθαλμῶν καὶ παιδαχόλου ἡδονῆς & alter *Johannes* T. VIII. p. 291. B. ἡ τῶν ἀσίμων θεαμάτων καὶμία, ἡ λεγ. τῶν αἰδοίων ὀφθαλμῶν ἐστὶ ἀκοὴς, ὅσπερ λεγ. τῶν θηρίων τὸ λεγειν ἐπιστάμενα. *T. H.*

Ibid. Πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ] Ex *Arato*: πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. *J. Br.*

80. Πάσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν καλαδέχου] *Suet.* *Lamprid.* in Alogab. *J. B.*

83. Υ. ἧς δὴ . . .] Sic recte P. & *J.* In reliquis δὴ legebatur. *M. du S.*

Ὑφ' ἧς δὴ ῥ.] Scilicet ἡδονῆς quae lectio si placet, probandum sane δὴ ex Ed. *J.* At structura mihi videtur rudior paululum & incultior, quam ut a *Luciano* proficisci potuerit: ne dicam, parum accurate sic sequi τὸ τοιοῦτο φῦλον τῆς ἡδονῆς quanto venustius exibit & rotundius, τροφῆς δὲ φεύσης, quod ego quin Lucianeum sit, vix dubitare possum. Modo ἀφροδίσια pro verendis partibus videtur posuisse: contra αἰδοῖα, quae pudenda sunt, pro ἀφροδισίοις vel rebus Venereis usurpavit *Homer.* Od. O, 372. nam plane sic intelligendum esse poëtam *J. Scaligero* ad *Fest.* in *Adfatim* adsentior: *Barnesius* ab ista veterum opinione imprudenter discessit. Tam elegantiam verbi ὠθεῖσθαι non

pe est : talibus videlicet hominibus convenire hujus urbis consuetudinem.

16. Hic enim rerum charissimarum ipsis, omnes plateas, omniaque fora referta esse : ac licere ipsis omnibus quasi portis voluptatem recipere, partim per oculos, partim per aures & nasum, partim per gulam, & per venerea : qua fluente perenni turbulentoque flumine, omnes viæ dilatantur. Una enim irruunt & adulterium & avaritia, & perjurium, & reliqua id genus voluptatum cognatarum natio. A quibus exundantibus, animo undique submerso, verecundia, & virtus, & justitia abripiuntur : quibus carens jam solum semper siticulosum multis ac feris cupiditatibus suppullulat. Ta-

διεφθορότων ἀσμάτων, τοῖς δὴ τοιούτοις πρέπειν τ' ἐνταῦθα διαίρισιν.

Μεγαὶ γὰρ αὐτοῖς τ' φιλτάτων πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, πᾶσαι δὲ ἀγοραί· πάσεσι δὲ πάσαις πύλαις τ' ἡδονὴν καλαδέχεσθ'· τοῦτο μὲ δι' ὀφθαλμῶν· τοῦτο δὲ δι' ὤτων τε, καὶ ῥινῶν· τοῦτο δὲ κ' ἀφ' λαιμῦ, καὶ δι' ἀφροδισίων· ὑφ' ἧς [a] δὲ ῥεούσης ἀενάου τε καὶ θολερῷ ῥεύματι, δὴ B. πᾶσαι μὲ ἀνθυρύονται ὁδοί· συνειςέρχεται γὰρ μοιχεία, καὶ φιλαργυρία, καὶ ὑπορκία, καὶ τὸ τοιοῦτο φῦλον τ' ἡδονῶν· ὠθεῖται δὲ, τ' ψυχῆς ὑποκλυζομένης πάντοθεν, αἰδὼς, καὶ ἀρετὴ, καὶ δικαιοσύνη· τ' δὲ ἔρημος ὁ χῶρος γενόμενος, [b] ἄψης ἀεὶ πιμπλάμενος, ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ὀπιθυμείαις. τοιαύτῃ

a Δὲ] δὴ P. *J.* Margo *A.* 1. *W.* b Ἄψης] ἰλὺς A. P. *J.* Margo *A.* 1. *W.*

non ceperunt Interpretes, nec sane *Budaeus* C. L. G. p. 727. fluviorum est & torrentium, qui aquis adactis praecipitantes violento impetu obstantia secum rapiunt: *Aristoph.* Equ. v. 524. mallem etiam in *Phil.* de Mon. p. 814. E. καθάπερ ὑπὸ χειμάῤῥου παρασυρῶσι pro ἀπασυρῶσι. *Arrian.* Epict. IV, 9. ὡς ὑπὸ ῥεύματος παρασύρεται. Congruit haec potestas cum ψυχῆς ὑποκλυζομένης, vel, quod malim, ὑπικλ. *T. H.*

85. Ἀνθυρύονται] ἀδὺ] Sic in Amorib. hanc vocem interpretatus sum ad *Petron.* & alibi hoc opere. *J. B.*

87. Φῦλον] *Horat.* Carm. I. Od. III. 29.

Post ignem aetheria domo
Subductum, Macies & nova Febrium
Terris incubuit Cohors. *M. du S.*

90. Ἴλυν] *Limo semper impletus:* forte ὕλαις, ut infra in *Prometheo.* *J. Br.*

Angl. ἰλὺς quod ferri potest ut & adscripta lectio. quid ἔρημος ὁ χῶρος dico alibi. *J. B.*

Ἰλύος] Ex *J.* Ed. P. & Angl. Codd. haec scriptura. Ἄψης in reliquis, quod pravum. Cui neutra lectio placebit legat, per me licet, ὕλης, ut in *Prom.* c. 12. ἄγριόν τι χρῆμα & ἄμορφον, ὕλαις ἄπασιν & ταύταις ἀνημέροις λάσιος. *M. du S.*

91. Ἀνθεῖ πολλαῖς τε & ἀγρίαις ἐπιθυμίαις] Fuit cum ex hoc loco publice notarem simul & probarem τὸ ἀνθεῖν Graecis etiam simpliciter pro *abundare* dici. Nunc juvat alia quaedam in hanc rem addere. *Noster* in Scytha c. 9. urbem quampiam Poëtae cujusdam verbis appellat ἀνθοῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, *omnibus bonis abundantem.* Ἀνθοῦσαν quoque a Graeco scriptore Philadelpho appellatam fuisse Florentiam testatur *Politianus* Lib. I. Epist. 2. Sic apud eumdem *Nostrum* de Domo c. 9. Οὐρανὸς stellis variegatus elegantissime dicitur ἀνθεῖν καὶ πυρί. *Herodotus* initio libri III. Ἀνθοῦσαν Ἀσσυρίης ἀνθρώπων. Item apud *Eustathium* ad Iliada ex veteri poëta, Τοῖς δὲ τέθηλε πόλις, λαοὶ δ' ἀνθοῦσιν ἐν αὐτῇ. Quin & apud Latinos *florere* pro *abundare* positum. *Cato* apud Sosip. Charisium : *Postquam Massiliam praeterimus, inde omnem classem ventus auster lenis fert*, mare velis florere *videres ultra angulum Gallicum, inde noctu aura profecti sumus. Livius* XXI. cap. eodem: *Ita enim hae gentes, non pacis solum, sed etiam victoriae bonis florebunt.* Plane ut poëtae illi ἀνθοῦσα ἀγαθοῖς. *Livius* iterum XLI. C. XI. *Florere* (Persea) *praeterea juventute, quam stirpem longa pax ediderit: florere opibus regni; florere etiam aetate.* Hic in primo & secundo loco quid *florere* aliud quam *abundare?* *J. J.*

Ἀνθεῖ] Quid audio, ἄψης πιμπλάμενον ἀνθεῖ ἀγρίαις ἐπιθ. Haec certe ἀκυρολογία ne in poëta quidem dithyrambico sit ferenda, nedum in *Luciano*; cui qui potuit in mentem venire, ut verbum laetissimae significationis contra Graeci sermonis usum tam male collocaret? nam quod apud *Aeschylum* legitur in Agam. v. 668. ἀνθοῦν πέλαγος νιφοῖς, exponendum est, *mortuorum cruore rubens mare*, quod & *Stesichorum* praeteriit; vel, si mavis, *spumans*, de qua vocis virtute *Berglerum* vide ad *Alciphr.* I. Ep. 1. neque me fugiunt illa *Platon.* Polit. p. 538. E. τὸ δ' παλαιᾶς ἀνομοσίας πάθος τιλαυτοῦντος ἐκανθεῖ τῷ χρόνῳ. de LL. IV. p. 827. F. ὅπερ οἶδεν παισὶ καὶ θηρίοις &c. ξύμφυτον ἐκανθεῖ & similia plura: verum ista huc non convenire, nihil est, ut apud peritos probem. Hujus igitur criminis ut *Lucianus* absolvatur, refingendum puto αὐχμοῦ. cujus verbi opportunissimi sane fieri vix potest, quin *Noster* meminerit inter ista tam cognata, ἔρημος ὁ χῶρος, ἄψης, ἀγρίαις ἐπιθυμίαις. Ἄψης, inquam: nam quod ex Ed. *J.* profertur ἰλὺς, multum huic scripturae posthabeo. Agris arentibus & longo aestu squalidis ἄψις tribuitur & ἀψῖδι. Ἀψὶς κόνις, ἐκὼν

αὐτῷ ἀπέφαινε τὴν πόλιν, καὶ τοσούτων διδάσκαλον ἀγαθῶν.

lem esse urbem, taliumque magistrum bonorum ostendebat.

Ἐγωγ' οὖν, ἔφη, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπανῆλθον ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, πλησίον πως γενόμενος, ἐπισχὼν ἐμαυτὸν λόγον ἀπήτουν τοῦ δεύρο ἀφίξεως, ἐκεῖνα δὴ τὰ ἐξ Ὁμήρου λέγων·

17. Ego itaque, inquit, quando primum ex Græcia reversus jam propius accessissem, constiti, a meque ipso rationem poposci mei huc adventus, Homerica illa videlicet mecum ipse dictitans:

Τίπτ' αὖ, ὦ δύστηνε, λιπὼν Φάεος ἠελίοιο,

Cur autem, infelix, deserto lumine Phœbi

καὶ Ἑλλάδα, καὶ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην, καὶ τὴν ἐλευθερίαν, ἦλυθες, ὄφρα ἴδῃς τὴν ἐνταῦθα θόρυβον, συκοφάντας, καὶ προσαγορεύσεις ὑπερηφάνους, καὶ δεῖπνα, καὶ κόλακας, καὶ μιαιφονίας, καὶ διαθηκῶν προσδοκίας, καὶ φιλίας ὑποπλάστους; ἢ τί καὶ πράξειν διέγνωκας, μήτ' ἀπαλλάττεσθαι, μήτε χρῆσθαι τοῖς καθεστῶσι δυνάμενος;

(Græcia, nempe, & felicitate illa atque libertate) *Venisti? ut videas* loci hujus tumultum, sycophantas, salutationes superbas, epulas, adulatores, cædes, testamentorum expectationes, & amicitias simulatas? Aut quid tandem facere decrevisti, cum neque discedere hinc, neque institutis hisce uti possis?

Οὕτω δὴ βουλευσάμενον, καὶ, καθάπερ ὁ Ζεὺς τὸν Ἕκτορα, ὑπεξαγαγὼν ἐμαυτὸν ἐκ βελέων, φασίν, ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔχθ' αἰ-

18. Cum ita mecum consultassem, & quemadmodum Jupiter Hectorem, ita me ipsum *e telis*, ut ait ille, subducens, *eque ho-*

a Ἐμαυτὸν] ἐμαυτῷ Margo *A. 1. W.*

ἔρημος *Hesych.* quod a *Sophocle* sumtum in Antig. v. 252. ἀοίκητος ἐν δύσει γῇ, *Clem. Alex.* Strom. I. p. 317. C. ubi ἔρημος & ἐρημία praecessit: neque obscurum est, cur Λιβύης δύσεα γαῖαν dixerit Oppian. Cyn. IV, 320. *Eumenius, Libyae arva sitientia: nam*, ut scribit *Mela* I, 4. *pleraque ejus inculta, & aut arenis sterilibus obducta, aut ob sitim coeli terrarumque deserta sunt:* notum est illud *Virgilii — ubi hiulca siti findit canis aestifer arva:* praetereo πολυδίψιον Ἄργος, quod varie veteres explicuerunt, *Horatii siticulosam Apuliam, Columellae, aridum ac siticulosum solum.* Percommode *Dionys.* Perieg. v. 182. de Libya: Ἣ δὲ δίψῃ τε ἐν αὐχμώσασα τέτυκται· pariter in *Aristoph.* Nub. v. 440. juncta reperies δίψη & αὐχμῶν *Lucian.* Δ. πρὸς Ησ. §. 7. ἢν ὁ αὐχμὸς ἐπιλάβῃ καὶ δίψήσωσιν αἱ ἄρουραι &c. τοῦ δίψει αὐτῶν. Eleganter vero de mente, quae nullis imbuta virtutibus & rigata, tanquam aridum aliquod atque incultum solum, noxio vitiorum proventu squalet horretque: *Chrysost.* T. I. p. 500. B. τῆς ψυχῆς ἠμελημένης, ῥυπώσης, αὐχμώσης, λιμῷ διαφθειρομένης &c. neque ex eo plura colligere juvat. *T. H.*

96. Ἐπισχὼν ἐμαυτὸν] Ferri potest, ut inter duo verba medius accusativus ad utrumque referatur, & ἐπισχὼν ἐμαυτὸν positum sit pro ἐπισχὼν, quemadmodum in principio Platonici Convivii, μόγις ἐπισχὼν περιέμεινα· & ἐπισχόντες σιωπῇ ἐφ' ἑαυτοὺς διαβλέψαντες apud *Plutarch.* T. II. p. 548. B. sic τὴν πορείαν ἐπισχὼν *Eunap.* p. 117. v. 11. & ἐπισχὼν τὸν σόλον, τὴν φυγήν. *Plutarch.* T. I. p. 527. A. 549. D. *Aristot.* Top. V. p. 353. v. 7. ἐνίοτε μὲν ἐπὶ τὸ σύμπαν βλέψας, ἐνίοτε δ' ἐπὶ τὸ κατὰ μέρος λεγόμενον αὐτὸς αὑτὸν ἐπισχὼν quamquam hoc aliter etiam intelligi possit. Atque ita fere *Lucianum* Interpretes ceperunt; *Micyllus* intricatius, *revocans me ipsum, & quasi verbis compellans: Benedictus, constiti* &c. At ego, distinctione mutata ἐπισχὼν, ἐμαυτὸν λόγου ἀπ. verius esse puto, ut hunc in modum interpretemur: *animum advertens, reque considerata, cum memet ipso rationes exigebam.* Illam vim habet ἐπισχεῖν per se: *Eusseb.* P. E. I. καί τοι πῶς οὐκ ἄξιον θαυμάζειν ἐπισχόντας mox: ἰδοὺς ἂν ἐπισχόντας. *Dion Chrys.* p. 404. B. καὶ ἐπισχόντες ἀναστραπῶσιν ubi ridiculum Interpretis errorem recte castigavit *Casaubonus. Ammonio* restitue, ubi quid differant Ἐννοεῖν & ἐνοεῖσθαι docet: Ἐννοεῖν μὲν γὰρ ἄφνω μὴ ἐπισχόντας in Edd. quas vidi: ἐπισχ. *Apollon.* περὶ Κ. I. c. 50. ἄξιον δὲ ἐπισχεῖν πρᾶγμα, *digna res, quae animadvertatur:* dixerat c. 48. ἄξια δ' ἐστὶν ἐπισχόντας τὰ ἁμαρτήματα. Plena locutionis forma ἐπισχὼν τὸν λογισμὸν, ut *Theophr.* Praef. Char. vel, quod apud *Galenum* est in Protr. εἰ γὰρ ἐπισχὼν τοῖς πράγμασι τὸν νοῦν, *si mentem rebus adhibeas.* Plura dabunt *Budaeus* C. L. G. p. 478. *Duport.* ad *Theophr.* Ch. Eth. p. 221. Hanc potestatem *M. G. Raphelius* parum mihi commode visus est, ceteroquin Graecae linguae peritissimus, adhibuisse ad explicandum illud *Pauli* 2 ad *Timoth.* IV, 2. ἐπίστηθι· quod, me quidem judice, sine controversia valet: *insta atque incumbe*, ut solent ἐργοδιῶκται, qui nullum intermittunt tempus, quin institutum opus urgeant:

hominum tede, atque tumultibus, eque cruore, de cetero domi me continere ſtatui: & vitam hanc muliebrem & timidam plerisque viſam, anteponens, cum ipſa philoſophia, & Platone, & veritate colloquor. Ac me-ipſum quaſi in frequentiſſimo theatro collocans, ex ſublimi admodum contemplor ea quæ geruntur: quæ partim ejusmodi ſunt, ut multum delectationis ac riſus exhibere poſſint: partim talia, in quibus vir vere conſtans periculum de ſe ipſo faciat.

μαλος, ἐκλε κυδοιμῷ, τολοιπὸν οἰκυρεῖν εἰλόμιλω, ϗ βίον τινὰ τῶτον γυναικώδη, ϗ ἄτολμον τοῖς πολλοῖς δοκῶνλα προλιθέμλος, αὐτῇ Φιλοσοφίᾳ, ϗ Πλάτωνι, ϗ ἀληθείᾳ προσλαλῶ. ϗ καθίσας ἐμαυτὸν, ὥσπερ ἐν θεάτρῳ μυριάνδρῳ, σφόδρα πω μετέωρ@ ὁπισκοπῶ τὰ γιγνόμλα, τῶτο μὲν πολλὴν ψυχαγωγίαν ϗ γέλωλα παρέχειν δυνάμλα, τῶτο δὲ πεῖραν ἀνδρὸς ὡς ἀληθῶς βεβαίω λαβεῖν.

μετέωρον. B.

19. Nam ſi malorum quoque encomium aliquod dicere convenit, ne credas majorem ullam virtutis palæſtram eſſe, aut veriora usquam animorum experimenta fieri, quam in hac urbe, & in ea, qua hic vivitur, conſuetudine. Neque enim parum eſt reſiſtere tot cupiditatibus, tot ſpectaculis atque aurium illecebris undique attrahentibus ac detinentibus: ſed oportet omnino Ulyſſis exemplo præternavigare illa, non quidem ligatis manibus, ut ille, (nam hoc formidoloſum foret) neque etiam auribus cera obturatis, ſed

20. Εἰ γ' χρὴ ϗ κακῶν ἔπαινον εἰπεῖν, μὴ ὑπολάβῃς μεῖζόν τι γυμνάσιον ἀρετῆς, ἢ τ ψυχῆς δοκιμασίαν ἀληθεςέραν τῆσδε τ πόλεως, ϗ τ ἐνταῦθα διαλριβῆς. ὐ γ' μικρὸν ἀντιχεῖν τοσαύταις μὲν ὑπ. θυμίαις, τοσύτοις δὲ θεάμασί τε ϗ ἀκούσμασι πάντοθεν ἕλκυσι, ϗ ἀνιλαμβανομένοις. ἀλλ' ἀτεχνῶς [b] δεῖ τ Ὀδυσσέα μιμησάμενον πλεῖν αὐτὰ, μὴ δεδεμένον τὼ χεῖρε, δεινὸν γ', μηδὲ τὰ ὦτα κηρῷ φραξάμενον, ἀλλ' ἀκούον-

[b] Δεῖ] δὴ F. et C. R.

13. Προστιθέμενος] Ὅρα ὡς αἰτιατικῇ τὸ * προστιθέμενος συνέταξε. P.

* Προστιθέμενος] Abſurdum ſcholium: recte in textu legitur προτιθέμ. M. du S.

geant: diverſa ſignificandi virtus in Aor. 2. quae multum ab Aor. 1. diſſidet. Multo gravius errat *Olear.* ad *Philoſtr.* V. A. T. I. c. 34. n. 2. T. H.

97. Τὰ τῶ Ὁμ.] *Homerus* Od. A. vs. 92.

Τίπτ' αὖτ' ἂ δύσηνε λιπὼν φάος ἠελίοιο
Ἦλυθες. J. Br.

98. Τίπτε] Imitatio eſt *Homeri* Odyſſ. A. verba Tireſiæ ad Ulyſſem. J. B.

Ibid. Αὖ] *Hom.* & *Fl.* αὖτ'. ſed *Lucianum* mutaſſe credo. M. du S.

2. Καὶ προσαγορεύσης ὑπερφάνου] Καὶ προσαγορεύσεις ὑπερφάνους. Th. M.

8. Καθ. ὁ Ζεὺς τ Ἕκ.] Alluſit ad Proverbium, ἔξω βελῶν, *extra telorum jactum*; quod eſt, *in tuto citraque periculum.* Eſt autem apud *Homerum* Il. Ε, 130.

Ἐκ βελέων, μή που τις ἰφ' ἕλκεϊ ἕλκε@ ἄρηται.

Extra tela, uti nequis vulnus forſitan addat ad vulnus — Hoc proverbio uſus eſt *Lucian.* in Dial. Nept. & Cycl. Veneris & Cupid. Rurſum in Votis: ſed in Baccho alio huic contrario. G. C.

Καθάπερ ὁ Ζεὺς τ Ἕκτορα] Locus eſt Iliad. Δ.

Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὑπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης,
Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ. J. B.

10. Ἐκ τ' ἀνδροκτ.] *Homerus* Il. Λ. 164.

Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ. J. Br.

11. Οἰκουρεῖν] *Philo Jud.* de Abrah. p. 352. D. Ὁ δὴ ἀρετῆ@ ἵμπαλιν ἀπρόϊγμον@ ζηλωτὴς βίου ὑποχωρεῖ, ϗ μόνοις ἀγαπᾷ &c. συγκλεισάμλος οἴκοι τὰ ποθὰ καθαμένει, μόλις τὰς κλισιάδας ὑπερβαίνων, ἢ λῷ τοὺς ἐπιφοιτῶντας σωιχίσειεν ἔξω πόλεως προιλθὼν εἰ μοναγρίαν ποσεῖται τὰς λῷστρίδας, ἥδιον συμβιωτὰς χρώμλ@ τοῖς ἅπαντ@ τῶ γένους τ ἀνθρώπων ἀρίστοις, ὧν τὰ μὲ σώμαλα διέλυσεν ὁ χρόν@ &c. T. H.

16. Μετίωρ@ ὑπισκεπῶ] Hinc dialogi de Charonte, ſive Contempl. titulus & occaſio, J. B.

21. Ὑπολάβῃς] Rectius legatur ὑπολάβοις. M. du S.

25. Θεάμασι] Adulatores Commodum, patre defuncto, corrumpebant ὑπομιμνήσκοντες αὐτὸν τ ὑ Ῥώμῃ τροφῆς, θεάματά τε ϵ ἀκούσμαλα τερπνὰ διηγούμλοι &c. ut tradit *Herodian.* I, 6. T. H.

28. Μὴ δ. τὼ χ.] *Homerus* Od. M. J. Br.

29. Τὰ ὦτα κηρῷ φραξάμλον] Sic in Croniis ſive Saturnalib. *Julianus* Imper. *Liban.* Omnes ex Odyſſ. M. J. B.

ἀκύβολα, καὶ λελυμένον, καὶ ἀληθῶς ὑπερφανον.

Ἔνεστι δὲ καὶ φιλοσοφίαν θαυμάσαι, τὸ θαθεωρῆντα τὴ τοσαύτην ἄνοιαν, καὶ τὸ τῆς τύχης ἀγαθῶν καταφρονεῖν, ὁρῶντα, ὥσπερ ἐν σκηνῇ καὶ πολυπροσώπῳ δράματι, τὸν μὲν ἐξ οἰκέτου δεσπότην προϊόντα, τόνδ' ἀντὶ πλουσίου, πένητα· τὸν δὲ, σατράπην ἐκ πένητος, ἢ βασιλέα· τὸν δὲ φίλον τούτου· τὸν δὲ ἐχθρόν· τὸν δὲ φυγάδα. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὅτι καίτοι μαστυρουμένης τῆς τύχης παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, καὶ ὁμολογούσης μηδὲν αὐτῶν εἶναι βέβαιον, ὅμως ταῦθ' [a] ὁσημέραι βλέπουσες, ὀρέγονται καὶ πλούτου, καὶ δυναστείας· καὶ μεστοὶ πάσιν ἐλπίσι πάντες ὑ γιγνομένων ἐλπίδων.

audientem & solutum, & vere animum supra hæc elatum habentem.

20. Licet autem & philosophiam mirari, conferendo cum illa tantam hominum amentiam: bonaque ista fortunæ contemnere, ubi aspexeris, velut in scena, ac multiplicium personarum fabula, alium quidem ex servo dominum prodire, alium autem ex divite pauperem: contra alium ex paupere satrapam, aut regem: rursus alium amicum hujus, alium inimicum: alium etiam exulem esse. Nam hoc certe vel gravissimum est, quod licet Fortuna ipsa testetur sese in humanis rebus ludere, fateaturque nihil illarum certum ac stabile esse, nihilo minus tamen qui quotidie ista aspiciunt, & divitias expetunt, & potentiam, ac pleni obambulant omnes earum rerum spe, quæ non contingunt.

21. Quod

[a] Ὁσημέραι] ὅσαι ἡμέραι *J.*

30. Ὑπερφανον] * Ὑπερφανον θαυμασίως ἐνταῦθα κεῖται. *C. G.*

* Ὑπερφανον] Ex *G. C.* ad §. 26. postquam enotavit Clariss. *M. du Soul*: ὡς μάλιστα ἁρμοσμένου] Ὑπερφανον θαυμασίως ἐνταῦθα κεῖται. hanc insuper adnotationem adjecit: *Corruptis usus est Scholiasta Codd. in nostris enim non comparet; nisi forte respiciat c. 19. ubi ea vox occurrit.* Obsecutus sum recte monenti: sed Praeterea junctæ lego: ὡς μάλιστα ἁρμοσμένου ὑπερφανου θ. ἰ. π. ut hoc totum sit Scholiastae dicentis, *quam accommodatissime vox ὑπερφανου egregie hic posita est.* Extat quidem §. 14. ὡς μάλιστα ἁρμοσμένου, & §. 26. τῆς διανοίας τὸ ἁρμοσμένον sed ad ea loca quid faciat hoc scholion, nemo ne suspicione quidem adsequatur. *T. H.*

36. Ἐξ οἰκέτου δεσπότην] Hanc crebro repetit comparationem. vide quæ diximus ad illud *Petron. Grex agit in scena.* *J. B.*

41. Τῆς τύχης] Dei. sic sæpissime *Lucianus* τὴν τύχην, ἀντὶ τοῦ θεοῦ ἢ δαίμονος usurpat, ut monui multis exemplis ad lib. 1. *Heliod.* *J. B.*

Ibid. Παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων] Sic res humanæ τῇ τύχῃ λογισθέν, τὸ τύχης παίγνιον. Legend. *Marcil.* ad Horat. *Aurel. Victor.* in Æl. Pert. *J. B.*

42. Ὁμολογούσης] Non video, quo pacto satis apte de fortuna dici possit, eam ὁμολογεῖν μηδὲν τῶν ἀνθρωπίνων εἶναι βέβαιον, quum hoc ad ipsos potius homines pertineat, qui rerum suarum incertam conditionem quotidianis experimentis discunt, ac fateri coguntur: quamobrem, nisi quid majoris vitii subsit, legerim, ὁμολογοῦντες, in quo mutando facile peccare potuit librariorum temeritas propter praecedens μαστυρουμένης, hoc sensu: illud enimvero mirandum est maxime, & gravissimum, quod, licet testatissimum sit fortunam res humanas habere ludum (nam perperam Interpp. *licet fortuna ipsa testetur*, quasi scriptum foret μαστυρούσης) ipsique fateantur, nihil istorum esse firmum, tamen, quum ista quotidie videant, divitiis inhient &c. Παίζειν *jocum atque ludum ducere, per ludum vertere ac mutare*: *Heliod.* V. p. 209. ἐπαίζε δὲ ἄρα τι τὴ Κνήμωνα δαιμόνιον, ὁ δὲ τὰ ἄλλα χλιαίνων ὡς ἐπίπαν τὰ ἀνθρώπεια τῇ παιδιᾷ ἐπαίρεται *Suidas* in Ζήνων ὁ βασιλεύς. *T. H.*

47. Ἐν τοῖς] L. ἐπὶ. Dixi ad §. 7. *T. H.*

49. Οἱ] Ex Ed. *J.* est; reliquæ non agnoscunt. *M. du S.*

51. Καὶ τὰς δακτύλους προτείνοντες] Καὶ τὰς δακτυλίους πρ. δακτυλίους, ut ante τὰς πορφυρίδας προφαίνοντες. *Th. M.*

Δακτύλους] Probo *Marcilii* δακτυλίους. quod neque Interpretes praeteriit. Nota divitum Romanorum in annulis ostentandis ineptia: *Quinctilian.* I. O. XI, 3. p. 1031. dum oratorem suum informat, cavere necesse habuit: *Manus non impleatur annulis, praecipue medios articulos non transeuntibus:* ne scilicet nihil invalescenti consuetudini concederet. Hanc stultitiam *Seneca* severe reprehendit, *Martialis* saepius irridet: neque in Christianis vanissimam luxuriem antiqui Patres aequo animo tulerunt, ut ex *Clementis* Paedagogo, & *Chrysostomo*, qui locis pluribus in annulorum pretia & multitudinem acriter invehitur, satis constat.

Vid.

21. Quod autem dixi, licere in iis, quæ geruntur, ridere, animumque oblectare, illud tibi jam exponam. Quomodo enim non ridiculi sint divites ipsi, qui & purpuram suam spectandam exhibent, & digitorum annulos ostentant, & multas produnt ineptias? Quod autem omnium absurdissimum est, etiam obvios aliena voce salutant, & hoc quasi magno aliquo contentos esse volunt, si solum ipsos aspexerint. Quidam vero fastuosiores adorari etiam se patiuntur, non e longinquo, neque ut Persis mos est, sed necesse est propius accedentem, & sese incurvantem, animo diu jam ante demisso, illiusque affectu etiam per corporis similitudinem declarato, pectus aut dextram deosculari: quod beatum atque spectabile videtur iis, qui ne hunc quidem honorem assequuntur. Ille vero diu stat se ipsum præbens decipiendum.

Ὁ δὲ δὴ ἔφην, ὅτι γελᾷν ἔνεστι τοῖς γινομένοις, καὶ ψυχαγωγεῖ, τοῦτο ἤδη σοι φράσω. πῶς γὰρ οὐ γελοῖοι μὲ [b] οἱ πλουτοῦντες αὐτοί, καὶ τὰς πορφυρίδας προφαίνοντες, καὶ τοὺς δακτύλους προτείνοντες, καὶ πολλὴν καίπηγοροῦντες ἀπειροκαλίαν; τὸ δὲ καινότατον, τοὺς ἐντυγχάνοντας ἀλλοδαπῇ φωνῇ προσαγορεύοντες, ἀγαπᾶν ἀξιοῦντες, ὅτι μόνον αὐτοὺς προσέβλεψαν. οἱ δὲ σεμνότεροι, καὶ προσκυνεῖσθαι θεμένοντες, οὐ πόρρωθεν, οὐδ' ὡς Πέρσαις νόμος, ἀλλὰ δεῖ προσελθόντα, καὶ ὑποκύψαντα, καὶ πόρρωθεν τὴν ψυχὴν ταπεινώσαντα, καὶ τὸ πάθος αὐτῆς ἐμφανίσαντα τῇ σώματος ὁμοιότητι, τὸ σῶμα, ἢ τὴν δεξιὰν καταφιλεῖν, ζηλωτὸν καὶ μακάριον τοῖς μηδὲ τούτου τυγχάνουσιν· οὗ δ' ἕνεκα παρέχων ἑαυτὸν εἰς πολὺν χρόνον ἐξαπατώμενον. ἐπαι-

Πάντοθεν lego

[b] Οἱ πλουτοῦντες] οἱ πλουτ. etiam in margine *A. a. W.* Priores Edd. excepta *J.* omittunt οἱ.

Vid. *Kirchmann.* de Ann. c. XVII. & *H. Valesium* ad *Amm. Marcellin.* XXVIII, 4. p. 578. ubi pro eo, quod in Codd. est scriptum, *digitis & metatis*, interea, dum quid melius extundatur, lego, *digitis & eneratis*: idque confirmare licet e *Luciani* Gall. §. 12. δακτυλίους βαρεῖς &c. *T. H.*

53. Τοὺς ἐντυγχάνοντας] De hac Divitis fastuosi nota *Aristophan. Plaut.* Ipse *Lucianus* alibi. *J. B.*

Ibid. Ἀλλοτρίᾳ φωνῇ] *Nomenclatoris voce.* *J. Br.*

Ἀλλοτρίᾳ φ.] Per nomenclatorem, qui eam in rem sequebatur, & nomina civium norat. Vid. *Laur. Pignorium* de Serv. p. 282. *J. C.*

57. Ὡς Π. νόμος] Quia longe prostrati regem venerantur. *J. Br.*

Ὡς Πέρσαις νόμος] Sic de Merced. conduct. & multis aliis locis. de hac adoratione Perfica locus dicendi ad lib. 7. *Heliod.* *J. B.*

Ὡς Πέρσαις ν.] *Zenob.* C. V. n. 25. Πέρσαι τοὺς βασιλεῖς ἑαυτῶν ὡς θεοὺς προσκυνοῦσι καὶ οἱ μὲ ἴσοι ἀλλήλους καταφιλοῦσι, οἱ δὲ ταπεινότεροι τὴν παρειὰν τὴν μείζονος μόνον τυγχάνουσι scio quam explicationem recipiat τυγχάνειν τῆς παρειᾶς, *admitti ad genas osculandas*; praeferendum tamen videtur θιγγάνουσι· quod visum an *Schottus* insuper habuerit monere, non dixero: vertit sane, *genam modo contingunt*: utitur autem hoc *Luciani* loco, ut jam ante *B. Brisson.* de R. P. I. p. 11. Porestatem istius locutionis προσκυνεῖσθαι θεμένοντες satis recte declaravit *Jer. Hoelxlin.* ad *Apoll. Rhod.* III, 434. reprehensa *Benedicti* versione, *adorari se patiuntur*: nam *Micyllus* melius ad ejus mentem: *adorari etiam cupiunt.* *T. H.*

60. Τὸ σῶμα ἢ τὴν δεξιάν] *Idem* Disl. Mortuor. & in Pseudom. patet apud *Martial.* *J. B.*

Τὸ σῶμα] Hujus moris exempla vide apud *Plutarch.* in Bruto. Steph. Ed. 181, 3. C. καὶ σίφια ἐ κεφαλὴν καταφίλουν. *pectus & caput deosculabantur.* & apud *Nestrum* iterum Mus. c. 12. *M. du S.*

Τὸ σῶμα] Appositissimus est *Ammiani* locus XXVIII, 4. p. 574. *Ex his quidam, cum salutari pectoribus oppositis coeperunt, osculanda capita in modum taurorum minacium obliquantes, adulatoribus offerunt genua suavianda vel manus, id illis sufficere ad beate vivendum existimantes.* Manum soli olim servi osculabantur: ut arrogantes ac superbi liberis etiam hominibus porrigere auderent, adulatorum est crimen: quamobrem τὴν χεῖρα καταφιλῆσαι καὶ θωπεῦσαι δ' ἐπαίνου ut sapiente & forti viro indignum adspernatur Epictetus apud *Arrian.* III. c. 24. Hunc fastum in Imperatoribus utcumque tolerabilem Romani tamen antiquae libertatis memores moleste tulerunt: ideo *Plin.* in Paneg. Trajani laudibus illud non infimum adnumerat, quod Senatum osculo exciperet, neque illos imitari vellet, qui manum tantum, & hanc cunctanter & pigre & imputantibus similes promerent. Similiter plane *Lucianus* eos divites, qui praebitam osculo manum imputabant, describit. Vid. *Ramires. de Prado* & *Des. Heraldum*, quem hic *Luciani* locus non praeteriit, ad *Martial.* II, 21. sed inprimis *Lipsii* Elec. II, 6. *T. H.*

61. Περιβλ.] Τὸν προσιόντα δηλοῦντος εἶναι videtur deesse. *J. Br.*

62. Τοῖς μηδὲ τ. τ.] Quibus manum osculari non licet. *J. Br.*

ἐπαινῶ δέ γε ταύτης αὐτὼς τ ἀπανθρωπίας, ὅτι μηδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενται).

Illorum autem laudo inhumanitatem, quod ad ora osculanda nos non admittant.

Πολὺ δὲ τούτων οἱ προσιόντες αὐτοὶ καὶ θεραπεύοντες γελοιότεροι· νυκτὸς μὲ ἐξανιστάμενοι μέσης, περιθέοντες δὲ σὺν κύκλῳ τ πόλιν, καὶ πρὸς τ οἰκετῶν ἀποκλειόμενοι, κύνες, καὶ κόλακες, καὶ τὰ τοιαῦτα ἀκούειν ὑπομένοντες. γέρας δὲ τ πικρᾶς ταύτης αὐτοῖς περιόδου, τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον, καὶ πολλῶν αἴτιον συμφορῶν· σὺ ᾧ πόσα μὲ ἐμφαγόντες, πόσα δὲ παρὰ γνώμην ἐμπιόντες, πόσα δὲ, ὧν οὐκ ἐχρῆν, ἀπολαλήσαντες, ἢ μεμφόμενοι τὸ τελευταῖον, ἢ δυσφορῆντες ἀπίασιν, ἢ ἀγροικάλλοντες τὸ δεῖπνον, ἢ ὕβριν, ἢ μικρολογίαν ἐγκαλοῦντες· πλήρεις δὲ αὐτῶν ἐμέτων οἱ στενωποὶ, καὶ πρὸς τοῖς χαμαιπετείοις μαχομένων. καὶ μεθ' ἡμέραν οἱ πλείονες

Illorum autem laudo inhumanitatem, quod ad ora osculanda nos non admittant.

22. Cæterum his multo ridiculi magis sunt, qui eos sectantur, atque observant, de media nocte surgentes, & totam urbem circumcursitantes, & a servis foribus exclusi, canes, & adulatores, & id genus alia audire sustinentes. Præmium vero acerbæ illius circuitionis, onerosa illa, atque multorum malorum causa, cœna est: in qua illi, quam multis comesis, epotisque præter animi sententiam, quam multa non dicenda proloquuti, postremo reprehendentes, aut ægre ferentes discedunt: & vel ipsam criminantur cœnam, vel contumeliam aut sordes accusant! Pleni autem & angiportus sunt vomentibus istis, & circa vilissima quæque prostibula depugnantibus. Et plerique eorum in multum diem decumbentes,

65. Ὅτι μηδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενται)] Quum *Micyllus* vertisset *quod neque ore nos approbant aut compellant*, *Benedictus* duo posteriora vocabula amputavit. Sed plane & approbare & compellare nihil ad προσίεσθ. Verte, *quod ad ora* salutanda vel osculanda *non admittant nos*. Nota illorum oris obscœnitas. *J.G.*

Ibid. Τοῖς στόμ.] *Ore*, id est, osculo. *J.Br.*

Στόμασι] Paucos enim osculo excipiebant, eosque summæ demum dignitatis viros. V. *Capitol.* in M. Aurel. III. & *Sueton.* Ner. c. 87. Quod autem sibi gratulatur Nigrinus negatum osculum, eo spurcitiem oris eorum notat; de qua plura dicere pudor vetat. V. Διόφρ. c. 23. *M. du S.*

67. Νυκτὸς μὲ ἐξανιστάμενοι] Sic in μελέτῃ de Merced. conduct. & in Gallo. *J.B.*

Νυκτὸς μὲ ἐξαν.] Molestias matutinarum salutationum describit, & quam vilium essent animorum multis docet *Seneca* de Brev. Vit. c. XIV. qui cum *Luciano* conferri poterit. *J.C.*

Νυκτὸς] Salutationes & officia Romae fuerunt antelucana: ex aliis & hoc loco docet *Is. Casaubon.* ad *Sueton. Aug.* c. 53. Confer, quae plura *Noster* habet de Merc. Cond. prorsus his similia. *T.H.*

69. Πρὸς τ οἰκετῶν] Quanta fuerit vilium catenatorumque mancipiorum importunitas, ex eo vel maxime constat, quod gravissimi viri temperare sibi non potuerint, quin de ista indignitate acriter conquererentur: *Senecae* loca dabit *Herald.* ad *Martial.* I, 71. *Columella*, vir avitae libertatis memor Praef. lib. I. p. 5. *An putem fortunatius a catenato repulsum janitore saepe nocte sera foribus ingratis adjacere, miserrimoque famulatu* &c. *Tacit.* Ann. IV, 74. *Juxta gratiam aut fastus janitorum perpetiebantur.* Hi igitur *Luciani* οἰκεταὶ, janitores sunt, ostiarii, θυρωροὶ, ut ipse vocat περὶ τ ἐπὶ *M. Σ.* Ciceroni ducitur laudi, quod domus ejus aperta janitorem non haberet: ἡ δ' οἰκία θυρωρὸν οὐκ εἶχεν· *Plutarchus.* *T.H.*

Ibid. Κύνες καὶ κόλακες] Eleganter hoc apud *Demosth.* οὐ τὰ περὶ στεφ. ἀντὶ μὲν φίλων & ξένων, ἃ τότε ἀνομάζοντο ψυχαὶ ἐδωροδόκουν, τοὺς κόλακας καὶ θεοῖς ἐχθροὺς καὶ τ' ἄλλα ἃ προσῆκε πάντα, ἀκούουσι. *J.B.*

70. Ἀκούειν] Ut loco *Demosthenis* proxime citato. Sic ἀκούσῃς apud *Theocrit.* in Charit. & κλύειν apud *Æschyl.* in Prometh. sic apud Latinos *audire*. *Horat.* Sat. 7. lib. 2. *audis*. hunc *Luciani* locum profert *Casaub.* ubi de officiis salutantium apud *Suet.* *J.B.*

72. Καὶ τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον] Idem de Merced. conduct. & in Gallo & saepe alibi. De his incommodis sportulae causa perceptis interpretes *Martial.* & *Juvenal.* *J.B.*

Τὸ φορτικὸν δεῖπνον] *Sportulam* intellige clientibus & salutantibus exhiberi solitam. *M. du S.*

Φορτικὸν δεῖπνον] Intelligo coenas rectas, quas beati homines ac potentiores Romae clientibus suis atque adulatoribus praebebant. Has autem vespertinas epulas matutinae salutationis officio venabantur: *Jul. Firmicus* VIII. p. 216. *per omnium limina matutinis semper salutationibus discurrent. Manilium* expressit V, 64. *Instar erit populi, totaque habitabit in urbe Limina pervolitans, unumque per omnia verbum Mane salutandi portans communis amicus:* luculentissime *Juvenalis* Sat. V. *Stat.* IV. Sylv. IX, 48. Vid. *Des. Heraldum* ad *Martial.* VII. Ep. 38. qui hunc ipsum Luciani locum adscripsit totum. Neque philosophi aliarumque artium professores, οἱ τὸ δεῖπνον μᾶλλον ἢ σῖτον σπουδάζοντες in ditiorum aedes ac gratiam irrepere detrectabant hac via, quam sane muniverat Simonides· rogatus enim ab uxore Hieronis, expediretne magis divitem fieri an sapientem, divitem respondit: τοὺς μὲν σοφοὺς ὁρᾶν ἐπὶ ταῖς τ πλουσίων θύραις ἀγρυπνοῦντας, teste

Ari-

bentes, circumeundi cauſam medicis præbent. Quibusdam enim, novo ſane exemplo, ægrotandi otium non eſt.

23. Ego vero adulatores longe iis, quibus adulantur, nequiores exiſtimo, & propemodum auctores illis exiſtere ſuperbiæ ac faſtus iſtius. Nam cum illorum opulentiam admirantur, aurum laudibus extollunt, veſtibula mane complent, & adeuntes ipſos quaſi dominos appellant, quid quæſo illos cogitare conſentaneum eſt? Quod ſi vero communi decreto vel tantiſper abſtinerent ab hac voluntaria ſervitute, an non putas vice verſa ipſos divites ad fores pauperum venturos eſſe, ultro rogantes, ne ignobilem, & abſque teſte latentem ſuam felicitatem relinquerent, neve inutilem, & ab omni uſu remotam menſarum pulchritu-

αὐτῷ καλαχλιθέντες, ἰάλροις παρέχυσιν ἀφορμὰς πλειόδων. ἔνιοι μὲν γὰ, τὸ καινότατον, οὐδὲ νοσεῖν ἀχολάζυσιν. — τὸ δεινόλατον

Ἐγὼ μέντοιγε πολὺ τὸ κολακυομένων ἐξωλεστέρυς τὰς κόλακας ὑπείληφα· ἡ ἀχεδὸν [a] αὐτοῖς ἐκείνυς καθίσαας τὸ ὑπερηφανίας αἰτίυς. ὅταν γὰ αὐτῷ τὸ πλυσίαν θαυμάσωσι, καὶ τὸ χρυσὸν ἐπαινέσωσι, καὶ τὰς πυλῶνας ἑωθεν ἐμπλήσωσι, ἡ προσελθόντες ὥσπερ δεσπότας προσείπωσι, τί καὶ φρονήσειν ἐκείνυς εἰκὸς ἔξιν; εἰ δέ γε κοινῷ δόγματι καὶ μὴ πρὸς ὀλίγον ἀπέχοιλο τῆσδε τὸ ἐθελοδυλείας, οὐκ ἂν αἰεὶ τυραντίον αὐτὺς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας τὸ πλυσίυς, μὴ ἀθέατον αὐτῷ μηδ' ἀμάρτυρον τὸ εὐδαιμονίαν καλαλιπεῖν, μηδ' [b] ἀνόητόν τε ἡ ἄχρηστον τὸ τραπεζῶν τὸ κάλλος;

a Αὐτοῖς ἐκείνυς] αὐτὺς ἐκείνυς *J.* b Ἀνόητον] ἀνόητον C. *J.*

Ariſtot. Rhetor. II. p. 89. eo reſpexit *Plato* de Rep. VI. p. 675. A. Alja *Galeno* mens, qui ſaepius in has verae doctrinae maculas invehitur: περὶ τὺ Προγινάσιον. Ἤσκηται δὲ, ἐξ ὧν ἄν τις εὐδοκιμήσειεν παρὰ τοῖς πολλοῖς, εἰκῇ τι ἐ πρᾶξαι πρὸς ἡδονὴν, κολακεύσας, θωπεύσας προσαγορεύσας ἐκάστης ἡμέρας τὺς πλυτοῦντάς τε ἡ δυναμένυς ἐν τοῖς πόλεσι, συμπροίρχεσθαι, ὠθεῖσθαι πρωτερχομένυς οἴκαδε, δωροφορεῖν ἐν τοῖς δείπνοις, βωμολοχεύεσθαι &c. Apertius idem Θεραπ. Μεθ. lib. I. ubi, Amici, inquit, me identidem objurgant, mihi meisque inutilem me fore dicentes, niſi ab iſto quaerendae veritatis intento ſtudio paululum deflectam, προσαγορεύσιμι ἡ θεπηχόμενον ἴωθεν, εἰς ἑσπέραν τε συνδεῖπνῆσαι τοῖς δυναμένυς lege cetera, in quibus τὺς ἐπὶ τ' Ῥώμης πλυσίυς nominatim memorat: aliam vero, qua ad laudem eniterentur, veteres Aſclepiadas inſtitiſſe viam: ἀλλ' ἐδὲὶς τυύτων οὔτε ἴωθεν ἐπὶ τὰς τ' πλυσίαν ἰφοίτα θύρας προσαγορεύσων αὐτὺς, οὔτ' εἰς ἑσπέραν δειπνησόμενος. At in iſtis coenis homines famelici ſapientiam ſola ſpecie ac nomine mentiti cibis & vino ſe diſtendebant, quod *Lucianus* falſe ridet, *Galenus* in fine libri ſerio indignatur: Οὐδὲ γὰ χολή γε αὐτοῖς ἔστιν ἀληθείαν ζητεῖν ἴωθεν μὲ ἐν ἀσπασμοῖς ἀλατρίοντσιν, ὃς αὐτοὶ καλοῦσιν ἀσπασμυὺς, εἰς ἑσπέραν ἡ ἐμπιπλαμένυς ἐ μεθυσκομένυς. Ergo minime mirum eos, quod *Noſter* adfirmat, ἰατροῖς παρέχειν ἀφορμὰς πλειόδων *Galenus* certe περὶ Εὐχ. ἡ Κακοχ. ſalubrem vitae modum ſeſe praeſcribere illis duntaxat teſtatur, ὅσοι βίον ἡσύχιον εἵλοντο μήτε πρὸ ἡμέρας ἀναγκὲ ἔχοντες ἐπὶ τὰς τ' πολὺ δυναμένων ἐπιέναι θύρας, μήτε λυομένυς τισι παρεῖναι, μήτ' εἰς οἶκον ἐπανερχομένυς αὐτὺς ἀθεπέμπειν, εἶτα μὴ πολλῆς σπυδῆς αὐτοὶ λυσάμβροι πρὸς τὸ δεῖπνον ἐπείγεσθαι. nam hoc qui Romae ſaeram volverent, ut firma ſanitate frui poſſint, nullam eſſe ſpem. Porro vocati teſſeras accipiebant, ne a janitoribus repellerentur: *Liban.* Decl. VII. p. 317. B. ὡς ἐδιξάμην τὸ σύνθημα quod ſi quis invitatus excuſaſſet vel non adfuiſſet, contumeliam gravem interpretabantur. p. 320. B. Οἷδα πηλίκαι τοῖς καλοῦσιν ὀργαὶ προσιζάνυσι, ἐπειδὰν τὰ κεκλημένων τις ἐκλίπῃ τὴν σύνοδον· οἷδα πηλίκα βρενθύεσθαι συνηθὲς αὐτοῖς, κἂν ἀνάγκην κἂν συμφορὰν οἱ κεκλημένυς προβάλλωνται· idem conſtat ex *Amm. Marcellino* XXVIII. p. 577. ubi *Valeſium Libanii* locus non fugit. *T. H.*

73. Πόσα] Octo ſequentes lineae crebro repetuntur in *Luciano*. *J. B.*

75. Ἀπολαλύσαιλες] Ἀπολαλήσαιλες. *Th M.*

81. Ἰατροῖς παρίχυσιν ἀφ. πλειόδων] Hinc ἰατροὶ dicti πλειόδυται, ut patet in excerptis Gloſſar. cap. de Medic. Recteque apud *Heſychium* interpretatur περιόδῳ, ἡ ὠθεῖ τοῖς ἰατροῖς. Nam voluit *Hippocrates* τὺς τὰς πόλεις φοιτῶντας μὴ λόγῳ μόνον ἀλλὰ ἡ ἔργῳ ἰατρὺς νομίζειν. *J. B.*

83. Οὐδὲ νοσεῖν ἀχολάζυσι] Cogitatione ſe refert ad *Theſmopolidem*, qui jam moriturus *Eucratis* conviva venerat, ut patet in Gallo. *J. B.*

85. Ἐξωλεστέρυς τὺς κόλακας] Ἐξωλεστέρυς τυύτυς κόλακας. *Th. M.*

Ibid. Ὑπείληφα] *Cenſeo.* *J. Br.*

86. Ἐκείνυς] Placet ἐκείνης. *J. Br.*

91. Κοινῷ δ.] *Communi decreto ac conſenſu.* *J. Br.*

95. Ἀθέατον] *Euripid.* Med. 542. . .

Εἰη δ' ἔμοι γε μήτε χρυσὸς ἐν δόμυις,
Μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,
Εἰ μὴ 'πίσημος ἡ τύχη γένοιτό μοι. *M. du S.*

λος, ἢ τὴ οἰκων τὸ μέγεθ[ος] ὑ γ' ὕτω ζ ωλυτεῖν ἐρῶσιν, ὡς ζ ἀφ' [a] τὸ ωλυτεῖν εὐδαιμονίζεσθ. ἢ ὕτω δὲ ἔχει, μηδὲν ὄφελ[ος] εἶναι ωὐκαλλὲς οἰκίας τῷ οἰκοῦντι, μηδὲ χρυσῦ ἢ ἐλέφαντος, εἰ μή τις αὐτὰ θαυμάζοι. ἐχρῆν οὖν ταύτῃ τοι καθαιρεῖν αὐτ', ἢ ἀπευωνίζειν τ δυναστείαν, ὑπιτιχίσαντες

dinem, & domorum magnitudinem esse paterentur? Neque enim tantopere divitias amant, quam propter divitias beatos atque felices sese existimari. Atque ita sane res habet, ut neque pulchrarum ædium, neque auri, neque eboris ulla domino sit utilitas, nisi sit qui illa admiretur. Oportebat igitur tali aliqua via diruere ipsorum, & vilem reddere potentiam, contemptum hoc

a Τὸ] Edd. priores τῦ.

99. Διὰ τὸ πλ.] Florent. ceteraeque omnes Edd. ἀφ' τῦ πλουτεῖν manifesto errore, quem correxi. Mox etiam scribendum: ἢ ὕτω δή, non δι. *T. H.*

2. Εἶναι ωὐκαλλὲς οἰκίας τῷ οἰκοῦντι] Εἶναι ωὐκαλλὲς κύριον οἰκίας τῷ οἰκοῦντι. *Th. M.*

3. Εἰ μή τις αὐτὰ θαυμάζοι] *Cicer.* in Parad. eod. sensu ipse Gallo. *J. B.*

4. Ταύτῃ τοι] *Aliqua hujusmodi ratione.* *J. Br.*

5. Ἀπευωνίζειν] *Vile reddere*: vox satis infrequens. *J. B.*

Ἀπευωνίζειν] Εὐων[ος] parvo pretio parabilis adeoque vilis: usu rariore *Aristoteles* initio lib. II. Οἰκον. de nummis ipsis: περὶ τὸ νόμισμα λέγω, ποῖον, ἢ πότε τίμιον ἢ εὔωνον ποιητέον. Ad multa, variata figuratae locutionis indole, venuste traducitur: *Polyb.* IV, 35. p. 423. quum Lycurgi, qui singulis Ephoris talento corruptis regiam dignitatem fuerat praestinatus, historiam retulisset, addit: ὕτως εὔωνα πάλαχῆ τὰ καλὰ γίγονε. *Isidor. Pelus.* IV, 181. μὴ ὡς εὐωνόν τινα ἐ ἰσπέρειον ῥᾳτῆς τ λόγον explicat Christi dictum: μὴ δῶτε τὰ ἅγια τοῖς κυσί. *Macar.* de Libert. Ment. §. 33. οὕτως εὔωνον ὄντως ἢ ῥᾴδιον εἶναι, ὡς πόνων ἐκτὸς ἐ καιμάτων καθορᾶν τῷ βουλομένῳ. *Gregorius* eleganter Stel. I. p. 8. eos Christianos, qui a Juliano illecti salutem vili lucro donaverant, vocat οὐ ωὐσίας ωτωχοὺς τε ἢ εὐώνους. Inter locutiones, quibus homo nihili significetur, reponit *Pollux* V, 163. εὐωνότερ[ος] τ ἀπὸ κεφαλῆς, & mox ἐπευωνισμ[ός]. Hinc ductum ἐπευωνίζειν dispari quidem paululum, & ad plures formas communicata potestate, sed quae pretii temperati deminutique virtutem semper contineat. Ita lex frumentaria, quae annonae excandefactae modum adhibet, νόμ[ος] σῖτικὸς ἐπευωνίζων τοῖς πένησι τὴν ἀγορὰν apud *Plutarch.* in Gracch. p. 837. A. atque adeo res, quarum pretia descendunt ac laxantur, ἐπευωνίζονται. *Dion Cass.* ἐπὶ ἢ τῷ πλήθει τ διὰ πολυπραγμοσύνην πολὺ πάντα ἐπευώνισε. in *Polluce* I, 51. ἐπευωνισμένην τ πυρῶν, cui junctum est, τ τιμῆς τῦ σίτου καταβεβηκυίας, & VII, 10. Mercatores etiam, qui translatis mercibus caritatem semper vilitatemque captant, ut *Arnobius* ait II. p. 71. ἐπευωνίζουσι, quando venalia parvo vendunt: verbis igitur ἐπιτιμᾶν, ἀναλίσκειν, ἐπιτείνειν τὰς τιμὰς contraria sunt apud *Poll.* III, 125. ἐπευωνίζειν, ἄξια πιπράσκειν. *Philoni Jud.* p. 870. D. τινὲς ὑπ' ἀνδραποδοκαπήλων ἐπευωνιζόμενοι mancipia sunt a mangonibus parvo tradita; & p. 774. E. ἀνδράποδα πρὸς τὰς τ σωμάτων εὐεξίας ἐ εὐμορφίας, ἢ τἀναντίον προσεπευωνίζοντας. Tum porro attribuitur illis, qui res sub hasta, vel publico praeconio venum propositas minimo addicunt: *Dion Cass.* p. 335. C. τ δὲ δὴ λογιστὴν τοὺς μὲ τοῖς κτήμασι τοῖς τ δεκαλλυμένων ἐπιλέξαι (triumviri) τὰ μὲ ἐπευωνίζοντας, τὰ ὃ ἢ προῖκα σφίσι χαριζόμενοι· recte *Basil.* Hom. II. in Ps. XIV. p. 160. A. ubi sermo de hominibus est foenore obrutis, quo se, nisi bonis distractis, expedire nequeant: τί δ' ὅτι μικρὸν ὕστερον ἄλλ[ος] αὐτὰ προκομιεῖ ἐ ἀπαιτήσει τὰ σά, ἢ οὐ ὀφθαλμοῖς τοῖς σοῖς ἐπευωνίζων αὐτὰ ἀφ[ε]θήσεται· similiter de foeneratore *Plutarch.* T. II. p. 828. E. δυτιμήσω, κἂν πωλῇς, ἐπευωνίσεις. *Xylandrum* non probo: *si quid vendis, pretium diminuit.* Graviter autem *Demosth.* adv. *Aristocr.* p. 758. turpem perditissimorum rhetorum avaritiam incusat, ἃ τοσαύτην ὑπερβολὴν ωεποίηται τ αὐτῶν αἰχροκερδίας, ὥστε τὰς τιμὰς ἐ τὰς παρ' ὑμῶν δωρεὰς, ὥσπερ οἱ τὰ μικρὰ ἢ καμιδῆ φαῦλα λυπηρότατος, ὅτ' ωωλοῦσιν ἐπευωνίζοντες, ἢ ωολλοῦ λαὸ τ αὐτῶν λημμάτων (ut sententiae consulatur scribendum censeo, ἀντὶ τ ἀπ' αὐτῶν λ.) γράφοντας πᾶν ὅ, τι ἂν βούλωνται, quorum opera honores & munera, quibus Athenienses bene de rep. meritos ornabant, tantum evilescerant, ut quibusvis nunc hominibus promiscue sordido velut praeconio addicerentur. Locum Oratoris principis, ut optimos quosque solet, imitatus est *Philo Jud.* de Gigant. p. 289. D. Πᾶς γὰρ οὐκ ἐναργῶ ἢ πρόδηλα τὰ οἰκεῖα τ λεγόντων μὲ εἶναι σοφῶν, ωωλοῦντας ἢ τὴν σοφίαν κ ἐπευωνιζόντων, ὥσπερ φασὶ τοὺς οὐ ἀγορᾷ τὰ ὤνια προκηρύττοντας, τότε μὲ μικρῷ λήμματ[ος] &c. In promtu mihi longe plura sunt hujus verbi exempla: quorum partem non ideo tantum, quod in Lexicis frustra quaerantur, duxi notandam, verum etiam, ut simul monerem, quanquam ἐπευωνίζειν saepenumero fuerit oblatum, nusquam tamen ἀπευωνίζειν, quod in *Luciano* legitur, me reperisse: neque omnino aliunde, quam ex hoc solo loco, *Stephanus* protulit: quae causa mihi videtur satis gravis, cur pro genuino non agnoscam, donec certioribus argumentis approbetur. Interea restitutum nostro scriptori velim, ἐπευωνίζω τὴν δ. potentiam divitum atque opes, quae jam per pauperiorum adulationes atque admirationem maximi aestimentur, contemtu ac fastidio ad pretium deducere vilissimum. *T. H.*

Ibid. Ἐπιτιχίσαντες] Hanc vocem interpretatur *Ulpian.* Demosthenis *Scholiast.* ad Phil. 1. dixi ad illud *Petronii*, *pariete interjecto.* *J. B.*

Ἐπιτιχίσαντες] Lege ἐ——ς, quo facto limpidior sen-

hoc quasi munimentum divitiis opponendo : nunc vero colendo, ad amentiam perducunt.

24. Ac certe homines indoctos, & ignorantiam aperte confitentes, talia factitare, tolerabilius merito existimetur : verum eos quoque, qui se philosophari simulant, multo

τῷ πλούτῳ τὴν ὑπεροψίαν. νῦν δὲ λατρεύοντες, εἰς [b] ἀπόνοιαν ἄγουσι.

Καὶ τὸ μὲν ἄνδρας ἰδιώτας, καὶ ἀναφανδὸν τὴν ἀπαιδευσίαν ὁμολογοῦντας τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, μετριώτερον ἂν εἰκότως νομισθείη. τὸ δὲ καὶ τοὺς φιλοσοφεῖν προσποιουμένους, πολ-

[b] Ἀπόνοιαν] ἄνοιαν C.

sententia evadet. *M. du S.*

Ἐπιτειχίσασθαι] Ἐπιτειχίζειν & ἐπιτείχισμα, nisi quod ex compositione potestas intendatur, nonnunquam idem atque τειχίζειν & τείχισμα· ut quando philosophiam Alcidamas vocavit ἐπιτείχισμα τῶν νόμων, teste *Aristotele* Rhet. III. p. 124. poeticam *Sext. Empir.* adv. Gramm. I. §. 298. ἐπιτείχισμα ἀνθρωπίνων παθῶν, propugnaculum ac munimentum, quod animi humani motus tueatur ac confirmet. At longe aliud est, si mutata structura dicant ἐπιτείχισμα τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσι, vel κατὰ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, quorum illud apud veteres, hoc recentioribus est ulitatius, munimentum ad coercendos animi adfectus & domandos comparatum. Hanc vim in ἐπιτειχίζειν posuerunt : frequens est ἐπιτειχίζειν Ἀθηναῖς vel τοῖς Ἀθηναίοις Δακεδαίμονι & notum e *Thucydide* VI, 93. VII, 18. vide *Lucian.* Amor. c. 24. unde figuram elegantem traxit *Synes.* Ep. 79. p. 225. D. imperitissime quidem a *Petavio* versam, sed Scholiastae veteris ope melius in Notis explicatam. *Strab.* V. p. 328. A. *Arrian.* Ex. Al. IV. c. 27. & alibi saepius in utroque. Hinc ἐπιτείχισμα castellum vel munimentum prope aliam urbem extructum, ut eam inclusam obsideas, vicinosque agros quotidianis excursionibus depopuleris : quam virtutem satis explanarunt *Schol. Thucyd.* ad I, 122. ἐπιτειχισμὸς τῇ χώρᾳ. & 142. *Harpocr.* & *Suid.* in V. *Ulpian.* ad *Demosth.* Phil. I. p. 48. B. ubi legendum censeo ἐπιτειχίσματα τῇ αὐτῇ χώρᾳ, & Accesss. e *Lutec. Cod.* p. 1161. 1167. locus, quem proferunt e *Demosthenis* Orat. pro Ctesiphonte, extat p. 486. F. Philippus Euboea expulsus ἴτερον κατὰ τὰ πόλεως ἐπιτειχισμὸν ἐζήτει (quomodo *Philoni* p. 1114. C. ἐπιτειχισμὸς δὲ κατὰ τὰ ψυχῆς βαρὺς αὐτός ἐστι) & p. 483. F. ὁ τὴν Εὔβοιαν &c. κατασκευάζων ἐπιτείχισμα ἐπὶ τὴν Ἀττικήν. *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 16. Φρούριον καὶ ἐπιτείχισμα κατὰ τὰ Ὀμβρίκων quam structurae formam hic quidem saepissime sequitur. Hinc facile est antiqui scriptoris locum, qui tam salebrosus *Kustero* fuit visus, ut versionem omiserit, emendare apud *Suid.* in Κατάκλειστον· Ἐπιτείχισμα ἦν πρὸς κατακωχὴν τῆς χώρας, non τῆς ὁρμῆς, quod editur. Is in hoc verbo multiplicis & concinnae translationis est fons: *Demosth.* Phil. IV. p. 97. B. τυραννίδα ἀπαιτοῦσι τὰ Ἀττικῆς ἐπιτείχισιν ὑμῖν ἐν τῇ Εὐβοίᾳ placuit in primis *Philoni Jud.* de Pr. & Poen. p. 919. D. τὸ τῆς ψυχῆς ἄλογον μέρος ἐπιτετειχικὼς τῷ λογικῷ. p. 921. A. 1049. C. & variata structura, ἐπιτειχίσαντες τὰς ψευδεῖς δόξας κατὰ τὰ ἀληθείας p. 814. C. 945. E. ut alia multa praetermittam, in quorum versione saepenumero est peccatum. *Sext. Empir.* V. §. 2. ἐπηρεάζοντες τῷ βίῳ, μεγάλῳ δή· ἡμῖν ἐπιτειχίζοντες δεισιδαιμονίαν sensum evertit Interpres : *& in nobis magnam struentes superstitionem.* His in exemplis rebus aptatur: non minus eleganter personis adjungi solet. Apud *Philostr.* in Her. p. 710. Ulysses a Palamede superatus ἐπιτειχίζει αὐτῷ τὸν Ἀγαμέμνονα. Brutus Antonio parcens αἰτίαν ἔχειν ἐπιτειχίσαι τῇ σωμωσίᾳ βαρὺν καὶ δόκιμον πολέμιον *Plutarch.* in Brut. imitatur *Isidor. Pelus.* II. Ep. 146. *Joh. Chrysost.* Ed. Par. T. VII. p. 423. D. τὰς περιεσομένας γυναῖκας ταῖς σωφρονούσαις ἐπιτειχίσωσιν & p. 500. D. quae utraque pessime vertuntur: paulo quidem aptius T. I. p. 241. B. δεῖ τῇ τῶν αἰσχρῶν κακουργίᾳ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιτειχίζειν τὸ παρθένου, sed ita tamen, ut vim locutionis minime perspectam fuisse pateat : verum in Antistite disertissimo saepius ad hoc verbum offenderunt : *A. Dounaei* nota Ed. Eton. T. VIII. p. 237. & correctione prava & errore non uno laborat ; cujus generis plura cumulare non lubet. Ex dictis autem tum vocabuli virtutem, tum in *Luciano* formulae venustae potestatem abunde constare arbitror. Nonnulla dedit *Budaeus* C. L. G. p. 559. *T. H.*

8. Ἰδιώτας] Ed. *J.* ἀγραμμάτους, quod minime spernendum, quamvis glossema sapiat. *M. du S.*

11. Τῶν φιλοσοφεῖν προσπ.] Omissum τινὰς, quod Atticis & *Platoni* frequens. *Diogen. L.* II, 133. *Luc.* A. A. XXI, 16. vide *Is. Casaubon.* ad A. A. VI, 7. quanquam is locus, meo judicio, non indiget hoc subsidio. Cum horum autem hominum, qui titulo tenus erant philosophi, descriptione compara *Dion. Chrysost.* Or. LXXVIII. p. 660. καί τοι τί ποτε βούλεται τὰ μακαρίων τιμᾶς θεραπείας πρὸς ἀνθρώπων ἐλευθέρων εἶναι φασκόντων, καὶ τοὺς καλουμένους φιλοσόφους ἐπὶ θύραις αὐτῶν ὁρᾶσθαι τακτοὺς· multi beatiorum igitur honori sibi duxerunt, si philosophos in comitatu haberent adsectatores : mox : ὅταν ἰδή τις τῶν φιλοσόφων τινα καλουμένων περὶ τὰς αὐλὰς ἐν πόθῳ φαίνοντα καὶ τακτικόν. *Aristid.* Plat. III. p. 511. 512. τοὺς ὑπὸ τῶν πλουσίων ὀψοποιοὺς καὶ σιτοποιοὺς καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἄλλαις τάξεσι πέρδωδεν εὐθὺς ἀσπάζονται πρὶν εὖ καλῶς ὀφθῆναι, ὥσπερ τούτου χάριν ἐξ εὐνῆς ἀναστάντες καὶ τῆς προθύρου κυλινδοῦνται πλείω τοῖς θυρωροῖς σωθῆναι ἢ τοῖς δισπόταις denique, ut omnem in eos bilem effundat, τοῖς ἐν Παλαισίνῃ δυσὶ δίσι παρακλήσιοι τοὺς τρίτους· quibus Christianos designari minime dubito. Haec belle conveniunt ad *Luciani* τοῖς ἐπὶ τὰ δεῖπνα προαγγέλλουσι κοινολογουμένοις vocatores significat aut *nomenclatores*, de quibus egregie *Vales.* ad *Amm. Marcellin.* XIV. c. 6. p. 28. *T. H.*

16. Τῶν

πολλῷ ἔτι τούτων γελοιότερα ὁρᾶν, τοῦτ' ἤδη τὸ δεινότατόν ἐστι. πῶς γὰρ οἴει τὴν ψυχὴν διατεθεῖσθαί μοι, ὅταν ἴδω τούτων τινὰ μάλιστα τῶν προβεβηκότων ἀναμεμιγμένον κολάκων ὄχλῳ, καὶ τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ δορυφορούντα, καὶ τοῖς ὀπὶ τὰ δεῖπνα παραγγέλλουσι κοινολογούμενον, ὀψιμώτερον δὲ τῶν ἄλλων ἀπὸ τοῦ σχήματος ὄντα, καὶ φανερώτερον; καὶ ὁ μάλιστα ἀγανακτῶ, ὅτι μὴ καὶ τὴν σκευὴν [a] μεταλαμβάνουσι, τὰ ἄλλά γε ὁμοίως ὑποκρινόμενοι τοῦ δράματος.

to etiam ineptiora his, magisque ridicula facere, illud tandem omnium maxime dolendum est. Quomodo enim me putas animo affectum esse; quoties video istorum aliquem, maxime eorum, qui ætate provecti sunt, adulatorum turbis immixtum: & illorum aliquem, qui honores gerunt, satellitum modo sectantem: & cum iis, qui ad cœnam vocant, sermones conferentem: ceteris insigniorem & magis conspicuum ob habitum? & quod vel maxime indignari soleo, quando non itidem habitum mutant, cum utique, quod ad cetera attinet, easdem partes agant.

Ἃ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάζονται, τίνι τῶν κολάκων εἰκάσομεν; ὃν ἐμφορῆται μὲν ἀπειροκαλώτερον, μεθύσκονται δὲ φανερώτερον, ἐξανίστανται δὲ πάντων ὕστατοι, πλεῖα δὲ ἀποφέρειν τῶν ἄλλων ἀξιοῦσιν;

τῶν ἀγαθῶν
C. R. optime

25. Nam quæ in conviviis designantur, cui quæso adulatorum illa comparabimus? An non magis rustice replentur cibo? An non inebriantur magis, quam alii, manifeste? a convivio autem surgunt omnium ultimi: deinde & plura aliis auferre secum volunt: si

[a] Μεταλαμβάνουσι] Edd. priores μεταλαμβάσουσι.

21. Μεταλαμβάνουσι] Ὅρα τὸ μεταλαμβάνουσι αἰτιατικῇ συντεταγμένον. *V.*

44. Οὐδὲ ἐπιθῆναι] Ἀργῆς τοῦτο ἐ ῥαβύμου ψυχῆς ἐ μὴ

* Τηπόσης] Leg. ὑπαρχόσης. *M. du S.* Retineo: sic solent, praesertim recentiores: vid. *Eunap.* p. 34. v. 9. p. 82. v. 12. *Herodotum* imitantur: βίῳ τὸ ἀρχαῖον ὑπῶν I. c. 31. Pro τῆς σωτρ. male *C. V.* τοῦ τῆς ante κτήσιος abjiciendum. *T. H.*

** Ἄλλος] Leg. ἄλλως. *M. du S.* Proxime *C. V.* ἄλφ. *T. H.*

† Ὥσπερ ἐ] Leg. ὡσπερεί. *T. H.*

‡ Παρισσῆς] In Ed. *A.* inserta hic erant verba textus: σπιρισσῆς. [καὶ τὸ ἄμμον τῷ τρόπῳ] Insulse; unum enim est schoσιδνίας εἰς δίον χρῆσις τοῦ κτήματος· ἢ γὰρ ἐχρῆν φιλοσοφοῦντα μηδὲν τὴν ἀρχὴν κεκτῆσθαι, ἢ τοῦ πατρόθεν ὑπούσης τοῦ κτήσεως ἀπεσκιδάσθαι τὸ ἀσχολίας ὠφέλιτον, ἀλλὰ μὴ κεκλη-

16. Τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ] *Eorum aliquem, qui magistratum gerunt.* *J. Br.*

19. Ἀπὸ τοῦ χ.] *E pallio*, quod philosophiae professorem sectatoremque decet. *J. Br.*

Σχήματος] Pallium intelligit, quod Philosophi ne Romæ quidem deponebant, ut inter togatos insignires essent. V. μισθ. c. 24. *M. du S.*

20. Καὶ ὁ μάλιστα] Verba non satis cohaerent, nisi reponas, καίτοι μάλιστα ἀγ. vel potius mutata vocularum sede, ὁ ἐ μάλιστα ἀγ. ut §. 31. *T. H.*

21. Τὴν σκευὴν] *Philosophi pallium.* *J. Br.*

Ibid. Μεταλαμβάνουσι] Μεταλαμβάσουσι. *Th. M.*

Μεταλαμβάνουσι] Hanc lectionem, ut meliorem vulgata μεταλαμβάσουσι, ex Scholiasta & Coll. auctoritate restituimus, uti ante me volebant *Marcilius* & *Vorstius*. *M. du S.*

22. Τὰ ἀλ.] Fabulae, quam ante retulit, statimque declarat. *J. Br.*

25. Τίνι] Repetendum est τίνι, vel, si quis illud, me probante, malit, τίσι a τί aut τίνα, secus atque Interpretes fecerunt: *cum quibus rebus, quae ab adulatoribus ac parasitis committuntur, comparabimus?* *T. H.*

Ibid. Οὐκ ἐμφορῦνται] Repetit hanc philosophorum ἀπειροκαλίαν. Vitar. auct. *Pisc. Lapith.* & passim. *J. B.*

28. Πλείω δ' ἀποφ.] Quae enim supererant e coena, domum portabant convivae, ut alias docui. *J. Br.*

Πλ. δ. ἀποφέρειν] Hunc morem & alibi tangit *Noster*. Vide Τιμ. c. 32. *M. du S.*

31. Τῶν ἐπὶ μισθῷ] De quibus tractatum edidit qui de Mercede Conductis. *J. B.*

32. Τὴν ἀρετὴν ὄνιον] In hos aretalogos plenae satyricorum paginae, pleni philosophorum, οἱ ἀληθεῖς, libri. *J. B.*

33. Ἐξ ἀγορᾶς] Junge hoc ordine, πρότ. τὸν ἀρ. ὄν. ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς. Formula confueta: πρὸς Ἀπαιδ. §. 4. εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἦν πριάσθαι. & Ἀναβ. §. 4. ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκρῖναι σοφοὺς ἄνδρας· sic ἄρτος ἐξ ἀγορᾶς, qui vilior & in communem usum coctus in foro venum exponebatur: is omnium optimus Athenis, sed eo tamen, quem puriorem domi ditiores confici curabant, semper deterior: haec istum, quem movit ad *Alciphronem* Eruditiss. *Berglerus* p. 83. scrupulum levant: τὰ ἐξ ἀγορᾶς ἐμπαλιγκίντα κρεάδια *AElian.* de Anim. II, 47.

Scri-

si qui vero ipsorum urbaniores paulo sunt, sæpenumero etiam cantare non erubescunt. Atque hæc quidem ille ridicula censebat. Præcipue vero eorum mentionem faciebat, qui pacta mercede philosophantur, virtutemque ipsam venalem tanquam de foro proponunt. Hinc & officinas cauponasque illorum scholas vocabat. Censebat enim eum, qui divitias contemnere alios docere vellet, primum se ipsum quæstu superiorem gerere debere.

οἱ δὲ ἀστειότεροι πολλάκις αὐτῶν ᾠδήσαι προήχθησαν· καὶ ταῦτα μὲν ἐν γελοίᾳ ἤγειτο. μάλιστα δὲ ἐμέμνητο τῶν ὅτι μισθῷ φιλοσοφούντων, καὶ τὴν ἀρετὴν ὤνιον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς προϊθέντων. ἐργαστήρια γὰρ ἐκάλει καὶ καπηλεῖα τὰς τούτων σχολάς· ἠξίου γὰρ τὸν πλούτου καλαφρονεῖν διδάσκοντα, πρῶτον [b] ἑαυτὸν παρέχειν ὑψηλότερον λημμάτων.

26. Quod & præstabat ipse: non solum gratis conversando ac differendo cum volentibus, sed & indigentibus necessaria subministrando, omnemque omnino opulentiam contemnendo. Ac tantum aberat ut aliena expeteret, ut ne suarum quidem rerum, quæ corrumpebantur, curam gereret; ut qui agrum, quem non procul ab urbe situm habebat, jam

Ἀμέλει καὶ πράττων ταῦτα διετέλει· οὐ μόνον προῖκα τοῖς ἀξιοῦσι συνδιαλέγων, ἀλλὰ καὶ τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν, καὶ πάσης οὐσίας καλαφρονῶν· τοσούτου δέον ὀρέγεσθαι τῶν ὄντων προσηκόντων, ὥστε μηδὲ τὰ ἑαυτοῦ φθειρομένων ποιεῖσθαι πρόνοιαν· ὅς γε καὶ ἀγρὸν οὐ πόρρω τῆς πόλεως κεκτημένος, οὐδὲ ὁπωσοῦν αὐτοῦ πολ-

[b] Ἑαυτὸν] αὐτὸν *F.*

μόνον ἐτάσιον ** ἄλλο ἄχθος ἀφαιρεῖν, † ὥσπερ ὑ φθονοῦντα τ τῷ ἀγρῷ ‡ ἀφεστῶς καλλιεργίας, καὶ τ ὁπ ταύτης τοῖς χρῄζουσιν ὠφελείας· ὥσπερ οἶμαι καὶ ὁ Θηβαῖος Κράτης

lium. *M. du S.*

§ Ἀγρὸν] Reposui pro Ἀργὲς, & modo τῷ ἀγρῷ pro ἀργῷ. Vitium pluribus adhuc locis insidens. In *Servio* ad Ecl. IV, 34. correxit *G. Voss.* ad *Valer. Fl.* I, 310. *T. H.*

τοῖς ἄλλοις ἀφῆκε μηλόβολον τὴν κατὰ § ἀγροὺς κτῆσιν. ὥστε ὁ κατὰ Κράτητα Νιγρῖνος τὸ φιλοσοφεῖν, οὐδὲ πρὸς ἔπαινον ¶ ἀδίκως κρίνειν ἐπιτηδεύει ἀνδρί. *V.*

¶ Ἀδίκως] Leg. ἀδικάσως. *M. du S.* Praeclaram emendationem adjuvat *C. V.* ubi utraque vox hac figura scribitur: ἀδικα. *T. H.*

Scribi quoque poterat ἐπ' ἀγορᾶς hoc enim non minus usitatum: *Liban.* Decl. XI. p. 381. A. καὶ εἴ τι πολὺ χαρίεν ἦν τῶν ἰδιωτῶν ἐπ' ἀγορᾶς· nam paulo ante alio sensu: ὁ τῶν ἐπ' ἀγορᾶς ἡμῶν, *non unus eram forensium tabularium. Philostr.* de V. S. II. p. 603. τῶν οἰκίας ἀγοραστροπόλους ἐπ' ἀγορᾶς prorsus ad *Lucianum Philo Jud.* de V. M. p. 685. A. καὶ ὥσπερ μισθαδίουσι οἱ λογοθῆραι τῶν σοφιστῶν πιπράσκοντες ὡς ἄλλό τι τῶν ὠνίων ἐπ' ἀγορᾶς δόγματα καὶ λόγους· confer p. 289. D. Ceterum quod istorum scholas ἐργαστήρια vocabat, & καπηλεῖα Nigrinus, a Platone sumtum, apud quem saepe Socrates καπήλων & καπηλεύοντων nomine Sophistas infamat: vide *L. Bos* in Ep. II. ad Corinth. II, 17. Nicolaus Damascenus τὸν ἄνδρα τῶν παιδευμάτων πρὸς ἀργυρισμὸν ἐχρήσατο καὶ ἐπεκάπηλευσεν, ut testatur ipse in *Exc. Vales.* p. 417. Κάπηλον etiam, quanquam ratione paulum diversa, *Lysias* apud *Athen.* XIII. p. 612. D. AEschinem appellat Socraticum: οἱ ὑπόλοιποι τῶν ἑταίρων φοβοῦσι περὶ τοῦτον τὸν κάπηλον ὡς περὶ σκάλμη λῃστρικῷ· ut περὶ ἕρμα ἀπεράγηναι apud *Dion. Cass.* LII. p. 475. A. aliud agebat Vir summus, quum sententiam exponeret; *universa illa pecunia, quanta quanta est, apud proximum cauponem perit: κάπηλος* iste, & illa σκάλη impactam navim diffringens ipse est AEschines, quod alio loco clarius ostendam. Proferunt autem, & pluribus illustrant hunc scriptoris nostri locum *P. Faber* ad Tit. I. de Just. & Jur. p. 154. *D. Herald.* de Rer. Jud. Auct. II. c. 12. §. 12. *T. H.*

Ibid. Ἐργαστήρια γὰρ ἐκάλει ἐ καπηλεῖα] Primam vocem *tenedi.tus* reddidit *tabernas*, Micyllus *er*ꝛ*astula. Ludov. Crefollius* libro v. theat. rhet. c. 3. amplius & propius *meritorias officinas*. Nam talem aliquam supponere debemus, ut pag. 153. *J. G.*

38. Ἀμέλει καὶ πράττων &c.] Redit ad Nigrinum, quem ut veri philosophi exemplum proponit, & ut ante illius orationem, sic & hic doctrinam ejus & vitam commendat. *G. C.*

41. Δίων] Edd. omnes praeter *J. Dor* mendose. In L. etiam recte δίων. *M. du S.*

43. Οὐ πόρρω τ π.] Suburbana praedia maximi erant pretii & usus, quod fessis rerum urbanarum facile illuc excurrere liceret, atque illinc iterum in urbem redire. Fingit ergo *Lucianus*, ut magis extollat virtutem Nigrini, neglectum ab eo praedium non quodvis, sed suburbanum. *J. C.*

44. Οὐδ' ἐπιδῶν] Legendum ἐπιδῶναι & διιλληφάς. *J. Br.*

πολλῶν ἐτῶν οὐκ ἠξίωσεν, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αὐτῆς εἶναι διωμολόγει. ταῦτ' οἶμαι διελήφθη, ὅτι τούτων μὲν φύσει οὐδενός ἐσμεν κύριοι, νόμῳ δὲ καὶ παραδοχῇ τῇ χρῆσιν αὐτῆς εἰς ἀόριστον παραλαμβάνοντες, ὀλιγοχρόνιοι δεσπόται νομιζόμεθα, καὶ ἐπειδὰν ἡ προθεσμία παρέλθῃ, τηνικαῦτα πάλαι ἄλλος ἀπολαύει τοῦ ὀνόματος. ὃ μικρὰ δὲ ἐκεῖνα παρέχει τοῖς ζηλῶν ἐθέλουσι παραδείγματα, καὶ τροφῆς τὸ ἀπέριττον, καὶ τῆς γυμνασίων τὸ σύμμετρον, καὶ τοῦ προσώπου τὸ αἰδέσιμον, καὶ τῆς ἐσθῆτος τὸ μέτριον· ἐφ' ἅπασι δὲ τούτοις, τῆς ἀφροσύνης τὸ ἡμερούμενον, καὶ τὸ ἥμερον τοῦ τρόπου.

Παρήνει δὲ τοῖς σωφρονοῦσι [a] μήτ' ἀναβάλλεσθαι

tot annis ne inviſere quidem dignatus fuerit. Imo ne ſuum quidem prorſus eſſe affirmabat; illud, opinor, reputans, quod natura iſtarum rerum nullius domini ſumus, lege autem & per ſucceſſionem uſum earum in tempus incertum accipientes, temporarii poſſeſſores habemur: quo exacto tempore, alius easdem a nobis accipiens, nomine itidem fruitur. Idem non parva præbet imitari volentibus exempla, victus ſcilicet frugalitatem, exercitiorum juſtum modum, vultus modeſtiam, & veſtitus mediocritatem, & ſuper omnia hæc compoſitam mentem morumque manſuetudinem.

27. Monebat ſecum verſantes, ne bene agen-

[a] Μήτ' ἀναβάλλεσθαι] μήτ' ἀν. μηθ' ὑπερτίθεσθαι *J.* μηθ' ὑπερτίθεσθαι *V.* 2. μήτ' ἀναβ. Margo *A.* 1. *W.*

45. Ἀλλ' οὐδὲ τ. ἀρ. ἀ. εἶναι διωμ.] * Λουκιανοῦ ἐς τὸ πίγραμμα,

† Ἄγρὸς Ἀχαιμβρίδου γενόμην πότε, νῦν δ' ὑπὸ Μανίκτου
Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον
Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔχειν με πρὸ * *V.*

* Λουκιανοῦ] Eſt inter Epigrammata Luciani inſcriptum εἰς τὸν τύραννον unde mendoſiſſime hic deſcriptum emendavimus: ſed & debuit poſt πρότ' addi καὶ τὰ ἑξῆς, *&c. caetera*, cum deſit finis hexametri verſus & totus pentameter. *J. C.*

† Ἄγρὸς] In *C. V.* erat ἄκρος & γείμην. recte vero φάλη. *T. H.*

45. Τὴν ἀρχὴν] Scopulus Interpretum, quem, qui monuerant ipſi, ſaepius vitare non potuerunt. Vid. *Perizon.* ad *AElian.* V. H. III, 14. n. 4. *L. Bos* Obſ. Crit. p. 59. inprimis accuratiſſimum *Sylburgium* Praef. *Pauſan.* p. 928. *T. H.*

46. Αὐτῆς εἶναι] Sic apud *Euripid.* Phoen. 557...

Οὗτοι τὰ χρήματ' ἴδια κέκτηνται βροτοί.
Τὰ τῶν θεῶν δ' ἔχοντες ἐπιμελούμεθα.

Grot. Flor. 381.

Non poſſidemus propria mortales bona.
Sed jus Deorum noſtra diſpenſatio eſt.

Horat. Lib. II. Sat. II.

Nunc ager Umbreni ſub nomine, nuper Oſelli
Dictus, erit nulli proprius; ſed cedet in uſum
Nunc mihi, nunc alii. *A. V.*

Αὐτῆς εἶναι] Unde & II. Carm. Od. XIV, 24. elegantter admodum *brevem Dominum* vocat. *M. du S.*

47. Τούτων μὲ φ. οὐδενὸς &c.] Aut ſimilia prorſus cogitarunt, aut ex eodem fonte hauſerunt *Horatius* & *Lucianus*. Ita claudit *Venuſinus* vates Sat. II. libri II. ut nihil poſſit ſimilius Lucianeis dici:

Nam propriae telluris herum natura neque illum,
Nec me, nec quemquam ſtatuit. Nos expulit ille;

48. Νόμῳ δὲ καὶ παραδοχῇ] Sic in Timone, ſive Miſanthr. μισοπονηρίαν δὴ παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον. & in Charonte, ſive Contempl. τὴν οὐσίαν δὲ, καὶ τὰ ἀργύριον, καὶ τὸ χρυσίον, οὐκ ἄλλων εἶναι, μᾶλλον δὲ πάντων τῶν θνητῶν· haec apud *Lucianum* paſſim. *Lucianus* ſive is ſive alius poëta:

Ἄγρὸς Ἀχαιμβρίδου γενόμην πότε, νῦν δ' ὑπὸ Μανίκτου,
Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον.
Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔχειν με πρὸτ' ἦεν, καὶ πάλιν ἔτερος
Οὗτοι, ἐμοὶ δ' ὅλως οὐδένες, ἀλλὰ τύχης. *J. B.*

Ibid. Τῶν χρῆσιν &c.] Noſtra ſunt *uſu* non *mancupio*, ut loquebantur Juriſconſulti. *Vitaque mancupio nulli datur, omnibus uſu.* *J. C.*

49. Ὀλιγοχρόνιοι δεσπόται] Ea paſſim in *Luciano* ſed praecipue in Charont. ſive Ἐπισκεπ. *J. B.*

51. Πραλαιῶν ἄλλος] *Cicer.* ad *Attic.* XII. Ep. 19. *in omni mutatione dominorum, qui innumerabiles fieri poſſunt in infinita poſteritate.* *T. H.*

53. Παρήνει] Nigrinus, ut ex orationis ſerie manifeſtum

agendi tempus prorogarent, ut multis solenne est, certum sibi tempus præfinientibus, aut festos dies, aut solennes conventus, quibus auspicentur non mentiri, & recte agere. Moræ enim expertem esse illum ad honesta impetum debere volebat. Ostendebat etiam, se philosophos illos damnare, qui ad virtutem formare se adolescentes putant, si multis tormentorum necessitatibus atque laboribus sustinendis exerceant; vincire plerique jubentes, alii flagris cædentes, & si qui elegantiores, etiam ferro cutim perradentes.

λεῶς τὸ ἀγαθὸν, ὅσῳ τῶν πολλῶν ποιεῖν, προθεσμίας ὁριζομένους ἑορτὰς, ἢ πανηγύρεις, ὡς ἀπ' ἐκείνων ἀρξομένους ἢ μὴ ψεύσασθαι, ἢ τὰ δέοντα [b] ποιήσειν. ἠξίου γὰρ ἀμέλητον εἶναι τὴν πρὸς τὸ καλὸν ὁρμήν. δῆλος δὲ ἦν καὶ τῶν τοιούτων καταγνωκὼς φιλοσόφων, οἳ ταύτῃ ἄσκησιν ἀρετῆς ὑπελάμβανον, ἢν πολλαῖς ἀνάγκαις, καὶ πόνοις τοὺς νέους ἀντέχειν καταγυμνάσωσι· τοῦτο μὲν δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες, ἄλλοι δὲ, μαστιγοῦντες· οἱ δὲ χαριέστεροι, καὶ σιδήρῳ τὰς ὀπτανίας αὐτῆς καταξύοντες.

28. Putabat enim ille multo prius in animis duritiem istam & firmitatem contra dolores ac perturbationes parandam esse; eumque, qui homines optime instituere

Ἡγεῖτο γὰρ χρῆναι πολὺ πρότερον ἐν ταῖς ψυχαῖς τὸ στέρρον τοῦτο καὶ ἀπαθὲς κατασκευάσαι, καὶ τὰ ἄριστα παιδεύειν ἀρ-

[b] Ποιήσειν] ποιῆσαι Margo *A. 2. W.* Vulgatam retinere malim ea conditione, ut modo scribatur ψεύσασθαι.

festum est: lapsi sunt Interpretes, dum conjungunt, ἐκεῖθεν παρέχει. *T. H.*

58. Μᾶλ' ἐκτρέπεσθαι] Restituo ἐκτρίβεσθαι ac προθεσμίας. *J. Br.*

62. Ἀμέλητον εἶναι] Dignum philosopho praeceptum, quod & *Persius* tractavit V, 66. ubi a *Casaubono Luciani* locus hicce est adductus, nec non a *Gatakero* ad *Marc. Antonin.* II. §. 4. *Epictet.* Ench. c. 75. ἂν αὐτὸ προθέσεις ἐκ προθέσεων ποιῇς, vel, ut *Simplicius* ait p. 323. προθεσμίας ἐκ προθεσμιῶν, καὶ ἡμέρας ἄλλας ἐπ' ἄλλαις ὁρίζῃς, μεθ' ἃς προσίξεις σεαυτῷ· hoc *Epicteto* dicitur ἀναβάλλεσθαι τὴν προσοχήν. Idem vitium in Christianis corrigendae vitae curam ad solennia festa differentibus graviter increpant Patres, quorum loca nihil attinet adscribere. Hoc est ψυχῆς κάθαρσιν ταμιεύεσθαι scriptoris incerti apud *Suid.* in Ταμιεύω, *animae purgandae, & recte vivendi*, ut ait *Horat.* I. Ep. II, 41. *horam prorogare.* Atque ita fere contingit, ut, qui ad constitutum vitae deterioris emendationem rejiciunt, vitiis suis blandientes nunquam ad meliorem frugem veniant: elegantissime *Manilius*, etsi in re non prorsus eadem IV, 5. — *dum quaerimus aevum Perdimus, & nullo votorum fine beati Victuros agimus semper, nec vivimus unquam.* *T. H.*

67. Τοῦτο μὲν δεῖν] Exponere licet λέγει τοῦτο, eam ob rem, ut dolores & incommoda tolerare discant: quomodo §. 37. τοῦτο τοι· sed tum oratio est paululum impeditior, & habet nescio quid inconcinni, tum τοῦτο μὲν ita solet poni plerumque, ut τοῦτο δὲ vel semel vel saepius etiam sequatur: exemplum mox ipse *Lucianus* praebet, *Demosth. Encom.* p. 253. A. B. *Dion Prus.* p. 214. A. quare parum abest, quin scribendum putem. καταγυμνάσωσιν, ἔστι μὲν δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες. Philosophi vero ac Sophistae verberibus discipulos ac flagellis castigabant: *Xenoph.* Ἀπομν. I. p. 415. v. 44. οἶδα δὲ καὶ τοῦτον σωφρονοῦντα ἔστι Σωκράτει συνόντα, ὑ φοβουμένῳ μὴ ζημιοῖτο ἢ παίοιτο ὑπὸ Σωκράτους· eoque pertinet, quod in *Aristoph.* Nub. v. 440. Strepsiades Socratis adscriptus contubernio τὸ σῶμα παρέχει τύπτειν, πεινῆν, διψῆν, Αὐχμεῖν, ῥιγοῦν, ἀσκὸν δορεῖν. *Libanius* etiam Or. περὶ τῶν Τάξ. p. 577. C. ἐγὼ γάρ τοι τὸ μὲν ἀλγεῖν πληγῶν ἕνεκα μαστίγων περάσθαι τοιούτων ἔφυγον. & περὶ Συνθηκῶν p. 613. C. Verum praeterea haec flagrorum aliorumque cruciatuum tormenta, praesertim apud philosophos, genuinis auditoribus fuerunt injuncta, quo durato per haec supplicia corpore ad τὴν καρτερίαν firmarentur, atque initae libidinis intemperantiam extirparent: sane Pythagoras βασάνους τε ποικιλωτάτας & κολάσεις & ἀνακόπας πυρὶ & σιδήρῳ σωτηλουμένας ἀβασανιστήτους dicitur a *Jamblicho* S. 68. Xenocratem laudat *Diogen. L.* IV, 7. ὅτῳ εἴη ἐγκρατῆ, ὅτε & τομὰς & καύσεις προλάβοι ὑπομεῖναι περὶ τὸ αἰδοῖον. Mos, ut videtur, a mysteriorum ritu deductus, quibus initiari neminem fas erat, nisi probata per multos ἀνωγὰς, βασάνους & καύσεις, sic vocant, gradus animi constantia experimentum sui certum dedisset. Meminit etiam *Arrian.* in Epict. istius philosophicae probationis. *Superianus*, ut inertiam ac tarditatem ingenii excitaret, flagra sibimet ipse admovere non dubitavit, teste *Damascio* apud *Suid.* in Σουπριανός. Christiani ascetae, postquam vestitum philosophorum veterum adsciverant, haec quoque, quae *Lucianus* merito deridet, praeposterа formandae pietatis instrumenta non spreverunt; quo de genere non pauca reperies in Vitis Patrum & *Cassiani* Institutionibus. Multa notant, sed admodum perturbate, *Cresoll.* Th. Rhet. V. c. 6. 7. *Boilav.* Hist. Flag. c. IV. p. 78. quorum errores persequi non juvat: neuter hunc ipsum *Luciani* locum praetermisit. *T. H.*

Ibid. Δεῖν] Venit hic in mentem, quod de fibulis alicubi legere me memini; an eo tamen respiciat pro certo affirmare non ausim. *M. du S.*

ἀνθρώπους προαιρέμενον, τοῦτο μὲν ψυχῆς, τοῦτο δὲ σώματος, τοῦτο δὲ ἡλικίας τε καὶ τοῦ πρότερον ἀγωγῆς ἐπιμελεῖσθαι, ἵνα μὴ τὰς δυνάμεις ὑπερτείνων ἐλεγχῆι. πολλοὺς γοῦν καὶ τελευτᾶν ἔφασκεν ὕστως ἀλόγως ὑπερτείνοντας· ἕνα δὲ καὶ αὐτὸς εἶδον, ὃς καὶ γευσάμενος τῶν παρ' ἐκείνοις κακῶν, ἐπειδὴ τάχιστα λόγων ἀληθῶν ἐπήκουσεν, ἀμελήσας ἅπαντα φεύγων ὡς αὐτὸν ἀφίκετο, καὶ δῆλος ἦν ῥᾷον ἀναχείμενος.

velit, partim animi, partim corporis, partim etiam ætatis, & prioris educationis rationem habere debere, ne, ea quæ vires excederent imponendo, reprehensionem incurrat. Multos itaque & mortuos ex eo esse dicebat, dum præter rationem ita supra vires intenderentur. Unum autem etiam ipse vidi, qui cum jam ea apud illos mala degustasset, audita statim vera doctrina, irrevocabili cursu aufugiens inde, ad ipsum venit, quem mox ab eo refectum cernere erat.

29. Ἤδη δὲ τούτων ἅπτας, τὰ ἄλλων αὖθις ἀρ- 29. Jam vero ab istis ad alios digressus, urbis

76. Παρὰ δύναμιν ἐπιτάττων] Talis est βδελυρὸς ille apud *Theophr.* Charact. περὶ βδελυρίας, qui solet τῷ ἀπολούθῳ ἐπιθεῖναι μεῖζον φορτίον ἢ δύναται φέρειν. *J.B.*

78. Ἐπιταθέντας] Castiga ἐπιτιμηθέντας. *J.Br.*

81. Ἀμιταγρεπτὶ] Sic Horatius

Oculo irretorto
Spectat acervos. *M. du S.*

85. Καὶ τὰ ἀθισμὸν αὐτῶν] Hæc παραγκωνίσματα tangit de Merced. cond. & multis aliis locis, in quibus hac de re proverbium explicamus. *J.B.*

86. Τὸν ἱππόδρομον] Hanc ἱπποδρομίαν multis verbis describit Autor de causis corruptæ eloquentiæ. *Juvenal. Achill. Tat.* lib. 2. Tangit *Longus* lib. 3. *Liban.* paras. omnes passim. *J.B.*

Ibid. Τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας] Putavi aliquando hunc locum debere aliter legi. Reponebam scilicet τοὺς τῶν ἡνιόχων ἀγῶνας. Nam & mihi hæc lectio magis convenire videbatur antecedentibus, ubi ait ταραχὰς διεχύσει, & ne dissimulem, vix ab ea sententia discedo. Notum est, quantas turbas olim fecerint agitatorum certamina, quantas seditiones excitarint, adeo ut sæpe milite opus fuerit, ut sedarentur rixæ & tumultus, quos aurigarum factiones & faventium cunei excitabant. Ideo nihil fuit Romæ magis celebre, nihil in circulis, hominum sermonibus, magis agitatum, quam Circensium eventus, & Prasinorum, Venetorum, Russatorum, & aliorum victoriæ vel infortunia. Non possum tamen damnare lectionem vulgatam. Nam *Martialis* lib. 5. epigr. 96. ubi de Scorpi nobilissimi agitatoris imaginibus loquitur, sic ait:

Hoc, rogo, non melius, quam rubro pulpita nimbo
Spargere & effuso permaduisse croco?
Quam non sensuro dare quadringenta caballo,
Aureus ut Scorpi nasus ubique micet?

Et *Capitolinus* in Vero testatur equo Circensi, cui nomen erat *Volucris*, ab Ælio Vero Imperatore factum aureum simulachrum. Itaque non mirum, si agitatoribus quoque nobilibus id honoris genus impertiebatur. Fuisse autem in circo posita ea simulachra ex hoc loco conjicere licet, & rationi consentaneum videtur. *J.P.*

87. Εἰκόνας] Vide Inscript. *Sponii.* *M. du S.*

Ibid. Τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα] De quibus quam cupide sermones habuerint, egregius ostendit *Joh. Chrysostomi* locus T.V. Ed. Et. p. 315. καὶ οἱ μὲν περὶ τὸν Διομήδην τὰ τῶν ἵππων ἀμιλλᾶσθαι ἐπιτηδεύουσι καὶ ὀνομάζειν καὶ ἀγαλλεσθαι ἐπὶ γένει καὶ παιδείᾳ ἀνατρεφομένων τῶν ἵππων ἴσχουσιν αἰτίαν μετ' ἀκριβείας ἁπάσης, καὶ ἵππου ζωῆς καὶ ἐνεργείας θρέμμα. Equi præstantiores suis nominibus insigniti jam inde ab heroicis temporibus; neque per curiosam veterum diligentiam nos fugit, quemadmodum primi Hippodamiae proci Marmacis equae fuerint appellatae: vid. *Pausan.* VI. p. 507. Plura dabunt *Lindenbrog.* ad *Amm. Marcellin.* p. 385. *J. Gothofred.* ad Cod. Theodos. XV. Tit. X. *J. A. Fabric.* ad *Sext. Empir.* p. 19. Equus Hadriani Borysthenes est apud *Dion. Cass.* p. 792. D. & in *Epigr. Pith* p. 121. Phosphorus *Ausonii* Epit. 35. *T.H.*

90. Ἐπίληπται] Hæc ultima verba male vertit *Micyllus.* Vertendum erat: *multos, qui graves esse videntur, occupavit.* *J.P.*

Ἐπίληπται] Male Micyllus: *Jam & multos eorum, qui pro studiosis ac gravibus habentur, reprehendebat:* pari lapsu *Benedictus: Quin etiam multos qui pro gravibus haberi volunt, reprehendebat.* Nam & versio Lucianum non adsequitur, & male periodum hanc majore distinctione ab præcedente separant. Sed nec bene *Palmerius: multos, qui graves esse videntur, occupavit.* At mens Luciani est. *Multus enim profecto est in equis furor, & multos, qui graves videbantur esse, redarguit;* eos quum graves videri vellent, probavit vanos, & quum deberent contemptores horum esse, in iisdem nugis insanire ostendit. Quia autem in præcedentibus ait *Lucianus* de equorum nominibus, non potui quin ad ejus illustrationem hic apponerem inscriptionem, quam ex schedis Peirescianis depromptam publicavit excellens antiquitatis vindex *Jac. Sponius*, quum ad auctores interpretandos hæc vetustatis imago vivam fere vim afferat. Ea sic habet:

..II PRAEMISIT ET C. T.
OCCUPAVIT ET CIT. CCCV
INTROIUGIS VICIT

S'ANIPPO CINIS.	X	HILARO AF.	I
AEGYPTO PE.	I	MACUL. AF.	I
PEGASO AF.	I	AQUILIN. AF.	I

EU-

urbis tumultus, & turbæ conflictus, perſequutus eſt, & Theatra, & Circum, & aurigarum ſtatuas, & equorum nomina, deque iis ipſis in angiportis colloquia; frequentiſſimum enim revera equorum inſanum ſtudium, quod jam & multos ſummæ exiſtimationis viros invaſit.

30. Poſt hæc quaſi alteram fabulam orſus eſt, notando ea, quæ circa funera & teſtamenta agitantur, hoc addens, unam hanc vocem Romanos per omnem ætatem

θρώπων ἐμέμνηλο, καὶ τὰς ἐν τῇ πόλει παραχὰς διεξῄει, καὶ τὰ ἀθισμὸν αὐτῷ, καὶ τὰ θέατρα, καὶ τὸ ἱππόδρομον, καὶ τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας, καὶ τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα, καὶ τὰς ἐν τοῖς γενησοῖς περὶ τούτων ἀλόγους. πολλὴ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἡ ἱππομανία, καὶ πολλῶν ἤδη σπουδαίων εἶναι δοκούντων ἐπείληπ-

Μετὰ δὲ ταῦτα, ἑτέρῳ δράματι ἤπτετο τῆς ἀμφὶ τὰ νεκυΐα τε καὶ παραθήκας καλινδουμένων, προσιθεὶς, ὅτι μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸν βίον προΐενται, τὴν ἐν ταῖς παραθήκαις λέγων, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τὰ σφετέρας ἀληθείας. *Jacob. Micyll.* interpres, *quod unam hanc vocem Romanorum pueri per omnem ætatem veram emittant, eam intelligens, quæ in teſtamentis uſurpatur, qua petunt, ne a ſua veritate depellantur.* Quibus verbis, ut equidem ſentio, vult interpres *Lucianum* intelligi de liberis exhæredatis, variis modis patris teſtamentum infirmare nitentibus, & petentibus, ut patrem liceat arguere dementiæ, prodigalitatis, & luxuriæ. Quam licentiam non ſolum in exhæredatis ſed in omnibus olim Solon, eumque ſequuti, legibus ſuis inhibuerant; ſcilicet τὸ τιθηνεύεσθαι μὴ κακῶς ἀγορεύειν. Hanc interpretis mentem eſſe facile quivis judicaverit. Aliud tamen fortean voluit ἀλισμὸς Nigrini, & Ῥωμαίων παῖδες accipi de ipſis Romanis. Ingemiſcunt Romani quod ſe ſentiunt prohibitos veritate ſua & voce libera frui, ſcilicet prohibitos legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis teſtamenti quicquam elogii alterius famam læderet, niſi ſuorum, quos exhæredare leges permittebant cum elogio. Solebant autem Græci Romanique κακοήθεις, vitam & mores eorum, cum quibus graviora odia & ſimultates habuerant, teſtamento laceſſere, & hac licentia nullius exiſtimationi & famæ parcere. & ita in Codicillis Petronii *flagitia Principis ſub nominibus exoletorum, fœminarumque, & novitate cujusque ſtupri præſcripta & obſignata miſſa* Neroni apud *Tacit.* annal. 16. hanc tamen antea teſtamentorum licentiam ſenatus ſæpe in Principum gratiam inhibuerat. *Sueton.* Aug. c. 50. *Et tamen de inhibenda teſtamentorum licentia, ne ſenatus quicquam conſtitueret interceſſit.* Hujus loci cum mentem quærerem conſului viri Clar. *Iſaaci Caſaub.* Animadverſiones, in quibus hunc Luciani locum acceptum, ut nos interpretamur, deprehendi, quod gaudeo. *J. B.*

EUTONO AF.	I	PEGASO AF.	I
ADVOLA. AF.	I	COTYNO AF.	I
DROMO HISP.	I	SICA AF.	I
PASSER AF.	I	CIRPATO AF.	I
LUPO AF.	I	MELISS. AF.	I
SILVANO AF.	I	DELICAT. MAV.	I
LUCIN AF.	I	PARATO AF.	I
EUTONO AF.	IV	BALLIST. AF.	VIII
PYRAL. AF. SE.	IV	ANDREM AF.	VIII
PARDO AF.	IV	SPICULO GAL.	VIIII
ROMULO LAC.	V	ROMULO AF.	VIIII
RAPACE AF.	V	LUPO AF.	VIIII
BAETIC. AF.	VI	PALUMB. AF.	VIIII
CAMM. AF.	VI	ROMULO AF.	VIIII
DAEDAL. AF.	VI	GLAPHYRO SPH.	VIIII
GAETUL. AF.	VI	BALIST. XIII.	III
ALCIMO	VI	MEMNO LAC.	XI
HILARO HIS.	I	BARB. AF.	I
SMARAGD. AF.	I	CALLID. CYR.	I
DRAUCO AF.	I	THELO AF.	I
ARANIO AF.	I	ARIONE AF.	I
EXACT. MAV.	I	HELIO AF.	I
PISTO CIR.	I	HIRBINO HEV.	II
PUGIO AF.	I	PALMAT. AF.	II
ANDRE. AF.	I	PASSER. TH.	II
ROMAN. GAL.	I	CATTA AF.	II
CANDID. AF.	I	PUGIO AF.	II
ABASC. THE.	XX	EXCELL.	
ARCAD. AET.	XVI	ARACIN.	
LUPO HISP.	XXII	CALLID.	
SAGIT. AF.	XI XIIX	AQUILA.	
AIACE AF.	XXX XXII	PECUL.	
AETHER AF.	XXX XXX	....	
INGEN. ING.	XXIIX	HILAR.	
ARGO APH.	XXX		
VICTORE. AF.	XXXII. XL		
INNOCE. AF.	XXVIII		

PALMAS SIBI COMPLEVIT
CALLID. AF. BALLIST. AF.
QUOS EQUOS C.

J. G.

Ἐπιλάπτεται] Vere aſſeruit *Palmerius* hujus vocabuli ſenſum. Metaphora eſt a morbis aliisve irruentibus malis ducta. Sic ἁλ. c. 23. ἢν πόλις κῦφον πυρετὸς ἐπιλάβηται. & συμπ. c. 47. quo fere ſenſu etiam inferius uſurpat καταλαμβάνομαι· συγχύσει δ' ἰλίγγῳ καταλημφόμενον. c. 21. V. etiam de hac ipſa re, Ep. Δ. IX. *Tacit.* An. XIII. 25. Conſule etiam, ſi lubet, Σα. c. 5. & 9. Δ. XVII. *M. du S.*

93. Μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες] Hic cogor inſtituti mei brevitati fraudem facere, quod locum obſcurum, ut multi, ita ego judicem. *B. Briſſon.* vir clariſſ. longe hoc de loco diſſerit, & poſtea vir doctiſſimus *Guther.* lib. de Jure man. Horum interpretationem æquiſſimo Lectori relinquo. Ait Nigrinus, ὅτι μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸν βίον προΐενται, τὴν ἐν ταῖς παραθήκαις λέγων, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τὰ σφετέρας ἀληθείας. *Jacob. Micyll.* interpres, *quod unam hanc vocem Romanorum pueri per omnem ætatem veram emittant, eam intelligens, quæ in teſtamentis uſurpatur, qua petunt, ne a ſua veritate depellantur.* Quibus verbis, ut equidem ſentio, vult interpres *Lucianum* intelligi de liberis exhæredatis, variis modis patris teſtamentum infirmare nitentibus, & petentibus, ut patrem liceat arguere dementiæ, prodigalitatis, & luxuriæ. Quam licentiam non ſolum in exhæredatis ſed in omnibus olim Solon, eumque ſequuti, legibus ſuis inhibuerant; ſcilicet τὸ τιθηνεύεσθαι μὴ κακῶς ἀγορεύειν. Hanc interpretis mentem eſſe facile quivis judicaverit. Aliud tamen fortean voluit ἀλισμὸς Nigrini, & Ῥωμαίων παῖδες accipi de ipſis Romanis. Ingemiſcunt Romani quod ſe ſentiunt prohibitos veritate ſua & voce libera frui, ſcilicet prohibitos legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis teſtamenti quicquam elogii alterius famam læderet, niſi ſuorum, quos exhæredare leges permittebant cum elogio. Solebant autem Græci Romanique κακοήθεις, vitam & mores eorum, cum quibus graviora odia & ſimultates habuerant, teſtamento laceſſere, & hac licentia nullius exiſtimationi & famæ parcere. & ita in Codicillis Petronii *flagitia Principis ſub nominibus exoletorum, fœminarumque, & novitate cujusque ſtupri præſcripta & obſignata miſſa* Neroni apud *Tacit.* annal. 16. hanc tamen antea teſtamentorum licentiam ſenatus ſæpe in Principum gratiam inhibuerat. *Sueton.* Aug. c. 50. *Et tamen de inhibenda teſtamentorum licentia, ne ſenatus quicquam conſtitueret interceſſit.* Hujus loci cum mentem quærerem conſului viri Clar. *Iſaaci Caſaub.* Animadverſiones, in quibus hunc Luciani locum acceptum, ut nos interpretamur, deprehendi, quod gaudeo. *J. B.*

προίωνται, ἢ ὁ τὰς ἀληθείας λέγων, 95 veram emittere, ea intelligens, quæ in te-

sta-

96. Ἵνα μὴ ἀπολ. &c.] *Ne e veris fuis fermonibus quidpiam incommodi capiant:* nam *veritas*, juxta *Terentium*, *odium parit*. *J. Br.*

Ἵνα . . . . . .] Senſum hujus loci, quem interpres adſecutus non eſt, explicat *Briſſonius* form. l. VII. mox ab initio. *A. V.*

Ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τ. σφετέρας ἀληθείας] Non melius profecto hunc locum intellexit *Bourdelotius*, quam *Micyllus*, quem deſerit ac refutat. Quid enim? an hic dicitur ingemiſcere Romanos, quod ſe ſentiunt prohibitos veritate ſua & voce libera frui, eaque prohibitio in eo conſiſtit, quod prohibiti ſint legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis teſtamenti quicquam elogii famam alterius læderet, niſi ſuorum, quos exhaeredare leges permittebant cum elogio? Quæ ſpecies prohibitionis in Græcis, nedum talis? immo quæ fortaſſe nunquam contigit? Nam quod de conſenſu *If. Caſauboni* jacit, vereor, ne aliter omnibus videatur, qui modo inſpexerint lucubrationes magni ejus viri. Sed neque *Benedictus* bene, *ne ex ſua veritate damnum capiant*. Plane enim *Lucianus* vult contrarium, nempe Romanos tota vita quum ſimulate egerint, veram unam vocem edere in teſtamentis, ne ex hac ſua veritate voluptatem capiant: hoc eſt, ne poſt eam veritatis vel mentis ſuæ veriſſimam profeſſionem patefactam (quod fit aperiendo teſtamento, neque id contingit niſi poſt mortem teſtatoris, ut non videat, non ſentiat, quid animi ſit illis, quibus laqueum aut infamiam legavit) lætari poſſint eo facto, quod inimicum ulti ſint ac læſerint malo voto, neque ſi ille propterea doleat, illi eum dolentem ſpectare poſſint. Hæc ſimplex & ipſa *Luciani* ſententia. Nam cur ἀπολαύειν ſumunt in malam partem? Neque hinc abire libet, quin alium locum per eandem hanc jactationem ambiguum tangam, qui eſt in Timone §. 2. qui ſic ad Iovem. ὅτω δαλόν τινα ἐκπεμπτέον δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲ ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτῶν μὴ διδόναι, μόνον ὃ τῦτο οἰεσθ' ἀπολαύειν τῶ τραύματος, ὅτι ἀναπλησθήσον) τ. ἀσθόλως ubi Eraſmus, *verum hoc ſolum vulneris inferri poſſe judicent, ut fuligine compleantur*. Tan. Faber, *hocque unum ex vulnere malum ſibi accidere exiſtiment, quod fuligine operiantur atque inquinentur*. Quam interpretationem eſt alius, qui præter duas poſtremas voces repetit, & ſub titulo obſervationis negat τὸ τραῦμα hoc loco convenire, quum fuliginis fiat mentio, unde etiam ſtatim ſe legere ait καύματος, fulmenque & fulgur adurere & uſtulare dici notat. Sed mirum, ſi vel ſententiam vel elegantiam hujus loci ullo genere adſequatur. Cur enim & ille & priores ἀπολαύειν accipiunt in malam, & ad homines fulminatos applicant, non in propriam notionem voluptariamque, ut paſſim ſolet, ac mox vidimus, & rurſus in ipſo hoc Timone, ubi pari modo ἰκανὸν ἀπόλαυσιν οἰομένους, atque ipſi Iovi attribuunt, ut prorſus debebant? ſic enim elegantiſſima ironia accipiendum; *hactenus autem* (vel *in hoc ſolo*, *ad hoc ſolum*) *exiſtimant te frui vulnere* (voluptatem capere ex jactu fulminis, quo ſtolide putas, o Jupiter, illis grave vulnus a te inferri) *ut operiantur fuligine*, videas modo eos nigredine obduci, quam tu male interpretaris vulnus, quum ſit ſimplex & ridicula fuligo, velut fulmine in carbones & fumum reſoluto, quum ad homines deveniat. Qui perfectiſſimus ſenſus. *J. G.*

Ἵνα . . .] Locus difficilis, ſed minime corruptus. De teſtamentis ſermo eſt, deque codicillorum Romæ licentia; quæ, aliis omnibus per dominationem ſuppreſſis, integra ſemper manſit. Cujus rei apud *Tacitum* aliosque luculenta extant exempla. Sed unicum afferre ſufficiat, Fulcinii Trionis (*Ann.* VI. 38.) qui accuſatus, & mori jam certus, *ſupremis tabulis multa & atrocia in Macronem ac præcipuos libertorum Cæſaris compoſuit; ipſi* (Tiberio) *fluxam ſenio mentem, & continuo abſceſſu velut exſilium objectando. Quæ ab hæredibus occultata, recitari Tiberius juſſit: patientiam libertatis aliena oſtentans, & contemptæ ſuæ infamiæ; &c.* Nigrini ergo jam facile mentem perſpicis, *omnia Romæ præter teſtamenta, adulatione aut metu falſa. Sueton.* etiam in *Aug.* LVI. *Et tamen de inhibenda teſtamentorum licentia, ne ſenatus quicquam conſtitueret interceſſit.* Vide etiam apud *Valerium Maxi.* quomodo illuſerint ea ætate hominibus Romani, hæredes ſe eos ſcripſiſſe per totam vitam profeſſi; quos aut præterierant, aut probris, ut ex *Tacito* abunde conſtat, laceſſebant VII. extremo. Conf. *Guth.* de jure manium III, 27. De ἀπολαύω vide H. A. X. XXI. & Τιμ. 1. &c. *M. du S.*

Ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τ. σφ. ἀλ.] In his verbis eorumque ſenſu difficultas haeret præcipua. Sed operæ pretium erit, qua fortuna locus hic fuerit conflictatus, lectori breviter ob oculos poni. *Baru. Briſſonius* de Form. lib. VII. poſtquam monuerat, accuratam fuiſſe veterum in teſtamentis ſcribendis diligentiam, teſtamenta ſpecula eſſe morum cujusque, teſtamenta denique ex Quinctiliani Declam. 332. eſſe, quibus omnem affectum fatemur, haec ſubjungit: *Quod & ſenſiſſe videtur Nigrinus apud Lucianum, cum ait:* Ὅτι μὴν φ. &c. *Quibus verbis, quorum ſenſum interpres adſecutus non eſt, hoc ſignificabat, Romanas veras demum voces tum cum ſuprema ſua ordinant mittere, nudaque eorum pectora in teſtamentis patere, nec, dum vivunt, ſua ipſos veritate utifrui, ſed ad alios ejus fructum pervenire.* Aliam omnino viam eſt ingreſſus *Fac. Gutherius* de Jur. Man. III. c. 27. is, prolatis & *Luciani* verbis & *Micylli* interpretatione, hunc in modum pergit: *Non prætermittam, quod hic dicitur, liberos a parentibus petere, μὴ ἀπ. τ. σφ. ἀλ.* ne veritatis ſuae detrimentum patiantur. *Nam* ἀπολαύειν *in malam quoque partem uſurpari Grammatici docent. Vertit Interpres* Luciani, ne a veritate ſua depellantur, *quem auctoris ſenſum non aſſecutum* Briſſonius *Præſes aſſerit.* Hoc enim ſignificabat, *inquit*, Romanos veras demum voces &c. *Quae mihi a Luciani mente longe remotiora videntur, quam quae reddidit Interpres. Ego quidem veritatis ſuae damnum capere, idem puto, ac bonis avi-*

fermentis ſcribuntur, (quia verentur dum in vivis ſunt) ne ſibi veritas noceat.

ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς ὀφειτέρας ἀληθείας.

ἀὲ

ovitis, aut juſta hereditate privari, quae lege obvenit, & jure quodam naturae liberis defertur. Tum probat ἀληθὴς pro *διαφ*, *verum* pro *juſto* poni: quibus an quid excogitari potuiſſet abſurdius, equidem neſcio: ſed *Gutherius* erroribus graviſſimis obnoxius plerumque, & caute, ſi quisquam, legendus, nihil eſt cauſae, cur nos magno opere moretur. Majorem utroque longe major lucem attulit *Iſ. Caſaubonus*, ad *Suetonii* Aug. notans: *Romanorum mos fuit in teſtamentis inerrare alios, maledicere aliis, & liberam de quibuscunque vellent vocem edere: ideo dixebat Nigrinus apud* Lucianum: *Μίαν φ.* &c. ex quibus Virum Magnum illud ἀπολαύειν non aliter ac *Brodaeum* accepiſſe pro incommodum aut detrimentum pati, non obſcure colligitur. Fruſtra conſenſum, ut recte notatum *Gronovio*, jactat *Bourdelotius*, qui neſcio quam obſervationem ex lecto *Torrentii* ad eundem *Suetonii* locum commentario conflavit, quam vereor valde, ut ipſe ſatis intellexerit. Tandem mirifica quaedam eſt oratio, quam *Gronovius* confixit. *Romani, tota vita quum ſimulate egerint, veram unam vocem edunt in teſtamentis, ne ex hac ſua veritate voluptatem capiant, neve poſt eam veritatis vel mentis ſuae veriſſimam profeſſionem laetari poſſint eo facto* &c. (poſt mortem opinor) qualem ſententiam ab homine, qui, quid ſcribat, cogitet, nedum a Luciano potuiſſe proficiſci, ego mihi non perſuadeo. Ad me quod attinet, ſi vera eſt, quam cuncti Codd. tuentur, recepta lectio, τοὺς ἀμφὶ τὴν κυκεῶνα τε καὶ τὰς ἀληθείας καλινδουμένους captatores intelligo tam graviter a *Luciano* praeſertim exagitatos, quorum ſane ſtudium omne in funerum juſtis & teſtamentorum tabulis verſabatur. De iſto inſidiatorum genere quum ageret Nigrinus, hoc quia adderet inſuper, praeterire non potuit, unam Romanos totam vita veram vocem emittere, (tum nimirum, quando corvis hiantibus deluſis pro haereditate ſperata reſtim cum digniſſimis elogiis relinquunt) quam non libere quidem & palam expromant, ſed abditam ultimae voluntatis teſtimonio conſignent: cur hoc autem? ne ſcilicet ex apertis animi veris ſenſibus, quos commodi cauſa diſſimulare cogebantur, magnum ad eos malum redundaret: nam haeredipetae non omnes vilis quaedam hominum faex, ſed potentiores quoque & in principum aulis gratioſi, qui, ſi vera eorum, quorum bonis inhiabant, de ſe judicia ſcirent, pro blandiſſimis adſentatoribus inimicos ſe gererent infeſtos: erat igitur cauſa ſatis juſta, quare patefactionem arcani, ſi, dum in vivis erant, in publicum efflueret, damnoſi, poſt mortem differendam putarent. Momentum aliquod accedit ab ipſo κυκεῶνος, cujus uſus fere frequentiſſimus in rebus inhoneſtis ac turpibus: exempla petere licet a *Budaeo* C. L. G. p. 828. *Berghero* ad *Alciphr.* p. 95. Hoc autem modo fieri plane non poteſt, quin ἀπολαύειν τῆς ὀφειτέρας ἀληθείας in deteriorem partem ſumatur. Verumtamen nexu orationis expenſo inducor pene, ut in aliam plane ſententiam diſceſſionem faciam. Primum exigua mutatione ſcripturae vulgatae ſubveniendum putem: ἵνα μὴ ἀπολαύουσι τῆς ὀφειτέρας ἀληθείας, *ubi*, id eſt, *quibus in teſtamenti tabulis nullum capiunt veritatis fructum*: quinam? οἱ Ῥωμαίων παῖδες οἱ ἀμφὶ τὴν κυκεῶνα τε καὶ τὰς ἀληθείας καλινδούμενοι, quos tum interpretor *Romanos, qui ſollicitam curam ac diligentiam condendis teſtamentis adhibebant*, ea propemodum virtute, qua de Cyro *Xenophon* ſcripſit K. Π. I. p. 8. v. 38. ἀλλ' ἐκαλινδεῖτο ἐν τῇ πειρᾶσθαι αὐτὸς βέλτιον ποιεῖν. *Iſocrat.* περὶ τ. *Αντιδ.* p. 316. B. τὸ περὶ τὰ δικαστήρια κυλινδυμένων. *Alciphr.* I. p. 108. οἱ περὶ τὰς ψήφους ἐν τῷ δακτύλῳ τὰς κάμψεις εἰλινδούμενοι. Deinde μίαν φωνὴν ἀληθῆ προΐεσθαι ita fere, quomodo fecit *Briſſonius*, accipio, *veros animi affectus, remotis utilitatibus, cunctisque ad ſeverum examen adductis profiteri*: cum *Lucretio* dicas, quanquam ille alia paululum in re III, 58. *Nam veras voces* (φωνὰς ἀληθεῖς) *tum demum pectore ab imo Eliciuntur, deripitur* (ſic legendum arbitror) *perſona, manet res.* Eximius inprimis *Senecae* locus, quem *Briſſonius* quoque advocare non praetermiſit, de Benef. IV. c. 11. *Quid cum ipſo vitae in fine conſtitimus, cum teſtamentum ordinamus, non beneficia nobis nihil profutura dividimus? quantum temporis conſumitur, quamdiu ſecreto agitur, quantum & quibus demus? Quid enim intereſt, quibus demus, a nullo recepturi? Atqui nunquam diligentius damus, nunquam magis judicia noſtra torquemus* (hoc eſt illud καλινδεῖσθαι, & modo, *quantum temporis conſumitur*) *quam ubi remotis utilitatibus ſolum ante oculos honeſtum ſtetit: tamdiu officiorum mali judices, quamdiu illa depravat ſpes ac metus, ac inriſſimum vitium voluptas. Ubi mors intercluſit omnia, & ad ferendam ſententiam incorruptum judicem miſit, quaerimus digniſſimos, quibus noſtra tradamus, nec quicquam cura ſanctiore* (vides μίαν ἀληθῆ φωνὴν) *componimus, quam quod ad nos non pertinet.* Nihil ad hunc *Luciani* locum accommodatius proferri poteſt: ſic autem continua ſerie cohaerebit oratio tota, dum teſtamentorum diligentiam ab hac quidem parte laudat Nigrinus, quod veritas, cujus cultus omnem vitam debuerat ornare, hic tandem excuſſo ſinu & nudato patefiat; ab altera vero multo magis vituperat, quia ſtuporem mentis & rerum inaniſſimarum ſtudia voluntatis ultimae chartis mandata teſtificentur. Ἵνα μὴ ἀπολαύουσι vero pro οὐ πᾶς οὐκ ἀπολαύουσι non eſt, ut multis apud Graecae linguae peritos probem. Recte porro veritatis in teſtamenta reconditae fructum capere dicuntur nullum, qui ſervientes utilitati ſuae ſub perſona vivunt, & ſaepe, ne aliorum in offenſionem incurrant, cariſſimos affectus procul a ſe habent. Haec qualiacumque lectoris eruditi arbitrio permitto, tam non ipſe conjecturae meae fidens, ut ſuſpicer etiam poſitum eſſe gravius aliquod vulnus huic loco, cui medicina ſine meliorum Codicum ope non ſit parata. De teſtamentorum licentia praeter alios *Lipſius* egit ad *Tacit.* Ann, VI, 38. XIV, 50. *Micyllus* vel legit, neſcio quo pacto deluſus, vel legendum putavit, ἵνα μὴ ἀπολαύουσι τῆς ὀφειτέρας ἀληθείας. T. H.

6. Ἐσθῆ-

προσχθῆν C. R.

ἀ δὲ γ μειδιῶν λέγοντος αὐτῶ γελᾶν προσήχθην, ὅτι καὶ συγκαλύπτειν ἑαυτοῖς ἀξιοῦσι τὰς ἀμαθίας, γ τ ἀναλγησίαν ἐγγραφον ὁμολογοῦσιν· οἱ μὲ ἐσθῆτας ἑαυτοῖς κελεύοντες συγκαλαφλέγεσθαι, οἱ δ' ἄλλο τι τ ὧδε τ βίου τιμίων· οἱ δὲ γ ὧδε μένειν τινὰς οἰκέτας τοῖς τάφοις· ἔνιοι δὲ γ φέρειν τὰς φιάλας ἄνθεσιν, εὐήθεις ἔτι γ ὧδε τ τελθυτὴν διαμένοντες.

ἠξίουν C. R. qui Hemsterh. emendationem fidem.

Εἰκάζειν ὧν ἠξίουν, τί πέπρακται τούτοις ὧδε τ βίον, εἰ τοιαῦτα περὶ τ μ τ βίον ὑποσκήπτουσι. τούτους γὰρ εἶναι τοὺς τὸ πολυτελὲς ὅλον ὠνουμένους, καὶ τ οἶνον ἐν τοῖς συμ-

Quæ vero dum ab eo dicebantur, risum tenere non potui, (haec nimirum sunt) quod & secum sepeliri ignorantiam suam velle eos ajebat, & stultitiam suam aperte scripto etiam testari, dum hi vestes, alii aliud quid eorum, quae per vitam fuerant carissima, comburere eodem rogo secum mandant: alii & servos certos ad sepulchra adstare: alii etiam cippos sertis coronari præcipiunt, stolidi videlicet etiam in ipsa morte manentes.

31. Conjecturam igitur inde fieri volebat, quid in vita ab illis actum sit, quando talia de iis, quæ post mortem secutura sint, testamentis mandant. Hos enim illos esse, qui cara obsonia emunt, vinumque in conviviis

a Ἠξίου] Edd. priores ἠξίουν.

1. Ἐσθῆτας ἑαυτοῖς] Cætera hujus paginæ copiose exequitur *μελέτη* de Luctu: & dixere nuper viri doctissimi. *J. B.*

2. Συγκαλαφλέγεσθαι] De funebribus ceremoniis & earum irrisione plura reperies in *de Luctu* & in *Charonte*. Has funebres expiationes submovit *Lycurgus*, nec concessit, ut quicquam una cum cadavere sepeliretur, (nam aliae nationes, si quid fuisset vivo charissimum, id mortuo addebant in sepulchrum, damnosa simul & ridicula superstitione, quasi mortui sentiant aliquid) sed in puniceo amictu & oleae foliis ex aequo positos omnes sepeliri jussit. *G. C.*

Ibid. Οἱ δ' ἄλλο τι] Hæc verba, quæ in reliquis deerant ex Ed. *J.* & *V.* 2. supplevimus. Agnoscit etiam *Brissonius* de form. VII. teste *Vorstio*. *M. du S.*

6. Παρὰ τὴν τελθυτὴν] Ut in Tyrannic. §. 1. ubi perperam interpretati sunt: πρὸς τῇ τελθυτῇ *Chrysippus* apud *Athen.* IV. p. 159. B. Rectum hoc quidem, ac non plane abjiciendum: at longe praetulero πέρα τ τελθυτῆς, *ultra mortem*, quod si subjeceris, convenient utique multo melius ἔτι γ & ἀφιμένοις & mox μ τ βίου. *Pers.* VI, 41. *Haec cinere ulterior metuas?* ibi vide *Is. Casaubonum*. Haec duo vocabula saepe confusa: pro ὧδε τῦ μητρίου apud *Sozomen.* VI. c. 1. in Cod. Fuketiano *H. Valesius* invenit πέραν τῦ μητρίου, quod solum sine controversia verum est: *Strab.* XIV. p. 942. B. παῤῥησιασάμενος πέραν τῦ μητρίου, vel πέρα, quod ἀτλικώτερον in Mss. extat. Prave legitur in *Hesych.* Βῦς ἐπὶ γλώσσης, τὰς ὧδε τῦ δίκτυος παῤῥησιαζομένους· restituendum ex *Zenobio* πέρα. *T. H.*

7. Ἠξίουν] *Vorst.* ἠξίου. Ego vero ἄξιον a *Luciano* scriptum fuisse existimem. *M. du S.*

Ἠξίουν] Verissime *Vorstius* ἠξίου· quod reponere non dubitavi. Ad Nigrinum ipsum pertinet, ut supra §. 25. 27. *T. H.*

Ibid. Τί πέπρ. τούτοις] Qui vana haec & ridicula esse omnia nunquam didicerunt. *J. Br.*

10. Καὶ τ οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μ κρόκου τε ἢ ἀρωμάτων ἰκχύοντας] Sic Dialogo Panopes & Galenes, τ μ πινόντων, ἴνιον ὃ κρατούντων. *Th. M.*

Τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μ κρόκου τι ἢ ἀρωμάτων ἰκχύοντας] Hæc male convenire videntur. Quid enim commune habet plausus cum aromatibus? Ergo non dubito debere legi μ κρόκου vel κρόκου ἢ ἀρωμάτων· ea enim optime conjunguntur, ut & crocus vino. Nam ea misceri solere, & in deliciis fuisse eam mixtionem testis est *Plinius* lib. 21. cap. 6. ubi de croco loquitur: *Usus ejus in coronis nusquam, herba enim est folio anguste pene in capillamenti modum. Sed vino mire congruit, praecipue dulci tritum* &c. Hæc *Plinii* verba omnino firmant nostram conjecturam. *J. P.*

21. Μετὰ κρόκου] Sic legit interpres, quod ex fide Mss. & impressorum Codd. retinendum censuimus. Monebat tamen Cod. Florent. meus, in cujus margine docti cujusdam manu scriptum κρόκου: quod etiam reperi in amicissimi mei viri clarissimi *Petri Golmani* Cod. Angl. his accedebat nobilissimi Senatoris Burdigalensis *Godofredi Maluyni Primetii* calculus: sed quoniam hoc ipsum sæpe *Lucianus* repetit, non ausus sum tolerandam lectionem movere; monere sufficiat. Et, ut libere fatear, raro Græci plurative κρόκου efferunt. Cur vino miscuerint, rationem reddit *Dioscor.* cap. 25. l. 1. Hac de re viri doctissimi ad *Propert.* & *Martialis* Amphitheat. *J. B.*

Μετὰ κρόκου] P. etiam. Vide *Plutarch. συμπ. Probl.* III, 1. Ed. *St.* 1150, 1. quo loco croci vires in vino sumpti narrat. Adi etiam eundem VI, 7. 1253, 2. quibus confirmantur quæ de hoc more *Palmerius* habet. *A. Gell.* X, 144. Vide etiam *Sueton. Ner.* 25. Mox pro ἀρωμάτων, in L. est ἀκροαμάτων. prave. Itali etiamnum adhibent, præsertim Romæ. *M. du S.*

Μετὰ κρόκου] Nihil erat, cur *Bourdelotius* κρόκου rescribere vereretur: audi *Cresollium* Th. Rhet. III. c. 20. §. 9. *De conviviis* (ibi plausus dari consueviss) *probare* Luciani *forte locus videatur in Nigrino, cum luxum & divitum profusiones describit.* Hos, *inquit*, illos

viviis cum croco & odoribus effundunt: qui media etiam hyeme roſis opplentur, quas, dum raræ ſunt & intempeſtivæ, amant: tempeſtivas & a natura (nullo cogente) datas tanquam viles faſtidiunt. Hos illos eſſe, qui & unguenta bibunt: &, quo nomine vel maxime eos carpebat, qui ne uti quidem cupiditatibus ſcirent, ſed & in hiſce peccarent, finesque earum confunderent, animum voluptatibus undique conculcandum permittentes, & quod in Tragœdiis atque Comœdiis dicitur, alia quavis parte potius quam per patentem januam, irrepoſίοις μὴ [b] κρόκων τε καὶ [c] ἀρωμάτων ἐκχέοντας, τοὺς μέσου χειμῶνος ἐμπιπλαμένους ῥόδων, καὶ τὸ σπάνιον αὐτῶν καὶ τὸ ὡραῖον ἀγαπῶντας, [d] τὸ δὲ κατὰ καιρὸν, καὶ κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελὲς ὑπερηφανοῦντας· τούτους εἶναι τοὺς καὶ τὰ μύρα οἰνοῦντας· ὃ καὶ μάλιστα διέσυρεν αὐτῶν, ὅτι μηδὲ χρῆσθαι ἴσασι ταῖς ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ καὶ ταύταις ὡδαιμονοῦσι, καὶ τοὺς ὄρους συγχέουσι, πάντοθεν τῇ τρυφῇ ὡδοὺς διδόντες αὐτῶν τὰς ψυχὰς πωλεῖν, καὶ τοῦτο δὲ τὸ κατὰ καιρὸν ταῖς τραγῳδίαις τε καὶ κωμῳδίαις λεγόμενον, ἤδη καὶ ὡδὸν θύραν εἰσιαsiaε producta. Conſimilis *Pacati Drepanii* & elegans locus a *Laev. Torrentio* notatur ad *Horat.* I. Od. 38. v. 3. ſed *guſtu* calami vitio ſcriptum pro *ſumtu*. Plura dabit *Def. Herald.* ad *Martial.* V. Ep. 66. *T.H.*

illos eſſe, qui pretioſa ac cara opſonia emere ſolent, καὶ τ' οἶνον τὸ τ. σ. μ. κρόκου τι κ. ἀ. συ. *vertunt*, vinumque in conviviis cum plauſu & odoribus effundunt. *Mihi dubium nullum eſt, quin mendoſus ſit iſte locus, & legendum* μὴ κρόκων· *intelligit enim Lucianus quam ſparſionem vulgo vocant, ſive* imbrem odoratum, *qui ex croco fiebat, vino vel aqua diluto, non modo in theatris, verum etiam in conviviis: κρόκου ῥαινόμενον Graeci vocant*, Ovidius liquidum crocum, Corycium imbrem *Martialis. De hujusmodi croco & aromatibus vino mixtis eſt ſplendidus locus Plutarchi in* Sympoſiis VI, 2. VII. *qui Lucianum maxime illuminare poteſt: ſic enim ille,* τ' οἶνον οἱ μὲ ἀλόαις χρυτίζοντες, καὶ κιναμώμου ἢ κρόκου ἡδυνόντες, vinum aloe aut cinnamomo vel croco inficiunt. &c. *Sed hoc obiter, ut plauſum, qui Luciani crocum omnem ebiberat, leviter emendaremus.* Viden ut *Plutarchus* κρόκοις extulerit plurative. In lautioribus autem conviviis frequens aderat crocus: *Liban.* Decl. XXXVII. p. 803. C. de nuptiis: λαμπτήρων δὴ τόσων, ὡς ἀθρόως, οἴνου πολλοῦ, μύρου, κρόκου. *Ariſtoph.* Nub. v. 51. *Longolius*, quem nulla vitii in κρόκου ſuſpicio tetigerat, ut huic congruens vocabulum adjungeret, ἀρωμάτων mutandum cenſuit in ἀκροαμάτων eſt enim haec nuda tantum conjectura, non libri cujusdam ſcripti lectio: inepte vero: explicare perquam erit difficile, quid ſit οἶνον ἐκχεῖν μὴ ἀκροαμάτων. Potes autem vel ſejungere οἶνον, κρόκου & ἀρώματα, vel οἶνον μὴ κρόκων τε & ἀρωμάτων intelligere vinum croco atque aromatibus imbutum paratumque: familiare Medicis non ſolum οἶνον ἁλόης, ſed & μὴ ῥόδων pro ῥόδινον. *T.H.*

12. Μέσου χειμῶνος] *Mamertin.* Grat. Act. c. 11. *Quin etiam prandiorum & coenarum magnitudines populus Romanus ſanciebat, cum quaeſitiſſimae dapes non guſtu, ſed difficultatibus aeſtimarentur, miracula avium, longinqui maris piſces, alieni temporis poma, aeſtivae nives, hibernae roſae.* Ibi *J. Livinejus* iſta *Luciani* non praetermiſit ab aliis etiam eandem in rem

13. Καὶ τὸ σπάνιον] Invehitur ſapienter in prodigos & voluptuarios illos Sybaritas, τὰ κατὰ καιρὸν & κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελὲς ὑπερηφανοῦντας, qui communia naturæ munera faſtidiunt, μόνον ἀγαπῶντας ὡραῖα. Tangit hoc *Horat.* in Satyr. Sic apud *Juvenal.* Sat. II.

Magis illa juvant quae pluris emuntur.

Sic apud *Petron.*

Quidquid quaritur, optimum videtur.

Coripp. lib. 4.

Quidquid latet extat honorum. *J.B.*

Ibid. Παράκαιρον] *Capitolinus* in Vero 5. *Alieni temporis floribus corona* intertextæ. quo forſan *Lucianus* reſpexit: nam nobile hoc fuit convivium. *Menander* γνωμ. p. 161. Ed. *Hemſt.* ea voce utitur. ἡ γὰρ ὡραία καιρὸν ἤδη τίκτει βλάβην. *M. du S.*

16. Τὰ μύρα π.] *Vinum unguento perfuſum.* *J.Br.*

Τὰ μύρα π.] Οἶνον μυρίνον. Vide *Heſych.* *AElian.* V. H. XII, 31. & Comm. *T.H.*

22. Παρὰ θύραν] *Neglecto per fores apertas ingreſſu, alio in aedes aditu perrumpunt.* Cum enim liceat vino aut aqua ſitim explere, quid aromata aut unguenta potui miſcere convenit? *Eraſm.* in Prov. *Ita fugias, ne praeter caſam*, hoc aliter explicuit. *J.Br.*

Παρὰ θύραν] *Lucianus Eraſmo* reſpexiſſe viſus eſt ad hoc adagium Demiphonis Terentiani in Phormione: *Ita fugias, ne praeter caſam:* quo quidem admonemur, ne ſic aliquod vitium fugiamus, ut in aliud majus incauti devolvamur. *G.C.*

τοιοῦτον C. R

διαζόμενοι. Σολοικισμὸν ἦν ἐκάλει τὸ τοιοῦτο τῆ ἡδονῆ.

ruentes. Solœcismum igitur vocabat tale voluptatum genus.

Ἀπὸ δὲ τ αὐτῆς γνώμης καὶ ἐκεῖνα ἔλεγεν, ἀτεχνῶς ζ Μώμῳ τ λόγον μιμησάμενος· ὡς γ ἐκεῖνος ἐμέμφετο ζ ταύρῳ τ δημιουργὸν θεὸν, ὃ προθέντα τ ὀφθαλμῶν τὰ κέρατα, οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς ἠτιᾶτο τ στεφανουμένους, ὅτι μὴ ὄσφρονται [a] ζ στεφάνου τ τόπον. εἰ γάρ τοι, ἔφη, τῆ ὀσμῆ τ ἴων τε καὶ ῥόδων χαίρουσιν, ὑπὸ τῆ ῥινὶ μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς στέφε-

32. Ceterum & hoc ex eadem ſententia dicebat, prorſus Momi dictum imitatus. Ut enim ille reprehendebat tauri artificem deum, quod cornua ante oculos non poſuiſſet: ita & ipſe inſcitiæ arguebat eos, qui corollas in capite geſtabant. Nam ſi odore, inquiebat, violarum, roſarumque delectantur, ſub naribus potiſſimum eas collocari oportebat,

a Τῆ στεφάνου] στεφ. τινες. Margo A 1 W.

Παρὰ θύραν] Quid de hoc adagio ſentiat *Eraſmus* jam alii monuerunt. Ego vero legendum putarem περὶ θύραν, ut ſimilitudo ducta ſit ab his, qui in aliquem locum ingredi cupientes vel inde egredi, in ipſo limine ita ſeipſos premunt, ut ſibi ipſis ſint impedimento. Hos ſic videtur deſcribere *Phædrus* Fab. 5. lib. 2.

Eſt ardelionum quadam Roma natio
Trepide concurſans, occupata in otio,
Gratis anhelans, multa agendo nihil agens,
Sibi moleſta, & aliis odioſiſſima. *J. B.*

Παρὰ θύραν] *Lucan.* II. (p. 44. B.)

—— *Non tam portas intrare patentes*
Quam fregiſſe juvat.

V. *Plutarch. συμπ. προβλ.* II, 2. 1096, 1. μὴ δυκᾶμεν τῆ αὐλείῳ τ τύφον ἀποκλίσαντες εἰσάγειν τῆ παραθύρᾳ. Ex quibus verbis emendandus hic locus & legendum τῆ παραθύρᾳ, quam vocem in lexicis fruſtra quæras, quinquam proba eſt, & *poſticum* notat. *M. du S.*

Παρὰ θύραν] *Eraſmus* vertens, *jam & præter caſum incitati*, Terentianum illud adagium, *Ita fugias, ne præter caſum*, quo Lucianum reſpexiſſe opinatur, minime percepit: ejus enodati laudem debemus, cui tot alia, *J. Fr. Gronovio* Obſ. III. c. 9. nihil ergo inter iſtud proverbium & *Luciani* verba eſt commune. Quamobrem recte quidem *H. Stephanus* animadvertit: *vereor, ut nimis violenta ſit* (Eraſmi) *interpretatio, & hic* Luciani *locus obtorto, quod ajunt, collo ad Latini proverbii ſenſum trahi videatur*: ſed ipſe, quum haud ſcire ſe teſtatur, *an referri poſſit ad id, quod ſæpe legitur apud hiſtoricos, qui deſcribentes magnam hominum turbam certatim properantium irrumpere in aliquem locum, dicunt eos ὠθίζεσθαι περὶ τὰς θύρας vel τὰς πύλας*, vehementer fallitur: nam quod addit, *fateor quidem non περὶ θύραν hic legi, ſed ὡς ἐπὶ verum niſi errorem librarii hic eſſe ſuſpicabimur, παρὰ θύραν hic ita accipere poterimus, ut apud* Ariſtophanem ὡς ἐπὶ τὴν οἰκίαν *pro* κατά, nequaquam reſpondet ad illam, quanta erat in *H. Stephano*, literarum Græcarum cognitionem: hoc tamen a *Bourdelotio* recoctum. Veriſſime *Brodæus* explicuit, nec quicquam omnino eſt mutandum. De *Plutarchi* τῆ ὡσθείσῃ *Torrentium* vide ad *Horat.* I. Ep. V, 31. Nos hoc de toto loco alias pluribus agemus. *T. H.*

23. Σολοικισμὸν] *Soloeciſmus* per translationem late accipitur, ut quicquid perperam fit, nec recte nec ordine peragitur, dicatur *ſoloeciſmus*. De hoc affatim ad *Lucian.* de Saltat. ſcriptimus. *G. C.*

Σολοικισμὸν] Solœciſmus non ſolum in verbis, ſed etiam in factis, & ſic aliquando uſurpat *Ariſtotel.* unde miror *Gellium* c. 20. lib. 5. ſcribere ſe apud Græcos hanc vocem non legiſſe. *J. B.*

Σολοικισμὸν] Sic *Plutarch.* II. p. 520. B. σολοικισμὸν βίου dixit. *L. K.*

Σολοικισμὸν] Vide etiam Ὀργ. c. 80. & quæ ibi a me notata ſunt. *M. du S.*

26. Τῆ Μώμου] *Ariſtot.* de Part. Anim. III. c. 2. meminit Momi, qui naturam incuſarit, quod bobus cornua in capite, ac non in armis potius addiderit; videlicet, quo vehementius poſſint ferire. Ad quod alluſiſſe videtur idem *Lucianus*, quum in II. Ver. Narr. libro ſcribit, ſe vidiſſe boves quosdam, quibus cornua ineſſent non in fronte, quemadmodum reliquis, ſed ſub oculis, idque ita viſum eſſe Momo. *G. C.*

Τῆ Μώμου] Hanc Momi accuſationem ſæpe repetit. In quibusdam Codd. vice hujus orationis liberæ legitur hic Jambus:

Μώμῳ τῆ ταύρου τ δημιουργὸν θεόν. *J. B.*

27. Τῆ τ. τ δ. θ.] Neptunum. *J. Br.*

Τῆ τ. τ δ. θ.] Neptunum. Fabula notiſſima eſt ex ejusdem *Luciani* Hermot. quam compendio recenſet: is enim Momi dentes in tauro effigiando non vitavit. *G. C.*

30. Στεφάνου τ τόπον] Utebantur quidem veteres coronis, ſeu ſertis, collo circumdatis; quod abunde evincunt *Plutarch.* & *Athen.* loca a *Palmerio* citata; ſed non

iis

hat, juxta ipſum, quam proxime fieri poteſt, ſpiraculum, ut quamplurimum inde voluptatis attraherent.

33. Eos quoque irridebat, qui miram quandam diligentiam in apparandis cœnis adhibent, dum condimentorum varietatem, & cupediarum bellariorumque curioſam compoſitionem ſectantur. Nam & hos brevis ac momentaneæ voluptatis amore multa negotia ſuſtinere aiebat. Indicabat autem, quatuor illos digitorum

θαι, παρ' αὐτὴν ὡς οἷόν τε τὴν ἀναπνοὴν, ἵν' ὡς πλεῖστον ἀνέσπων τὴν ἡδονῆς.

35 Καὶ μὴν κἀκείνους διεγέλα, τοὺς θαυμάσιόν τινα τὴν σπουδὴν περὶ τὰ δεῖπνα ποιουμένους, χυμῶν τε ποικιλίαις καὶ πεμμάτων περιεργίαις. καὶ γὰρ αὖ καὶ τούτους ἔφασκεν ὀλιγοχρονίου τε καὶ βραχείας ἡδονῆς ἕνεκα, πολλὰς [b] πραγματείας ὑπομένειν. [c] ὑπέφαινε γοῦν τεττάρων δακτύλων αὐτοῖς ἔνε-

b Πραγματείας] πρ. ὑπ' ἀμαθίας C. c Ὑπέφαινε] ἀπέφαινε Margo A 1 W.

39. Τῆς ἡδονῆς] Περὶ ἡδονῆς, καὶ ἐφ' ὅσον τις τὴν ἀπὸ ταύτης καιρὸν δέπεται, καὶ ὅτι μίχρι τοῦ φάγγ[illegible], καὶ τούτου μηδ' ἐπὶ τεττάρων δακτύλων μῆκος ἐκτεινομένου. V.

* Ἐκτιναμένου] Ἐκτιμένου ſcriptum fuit, ſed legendum ἐκτεινομένου. Confudit librarius hic ſonum τῆ I & EI. J.C.

iis ſolis. Nam & caput coronare Græcis etiam uſitatiſſimum. Ne longius abeam *Anacreon* ipſe, quem ab *Athenæo* laudatum in *Palmerii* nota legas, apud ipſum *Athenæum* p. 674. C. & in *Odario* XXI. Ed. *Tan. Fabri*, morem hunc Græcum fuiſſe teſtis eſt luculentus:

Δότε δ' αὖθις ἰκριώνων
Στεφάνους δ' οἴους (*Caſaub.* in ſuo Cod. legit ὅπως) πυκάζω
Τὰ φοίτικά μου πυκάσω.

Sic apud *Lucianum* ipſum διν. c. 16. *Polemo* deſcribitur τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις διπλοῦν. Vide Præfati ad M. Aurelium apud *Volcat.* in *Caſſ.* 5. epiſtolam; *flores de CAPITE, collo, & ſinus militi excutit.* ubi hi ipſi milites *Græcanici* dicuntur. Plura, in re usque adeo obvia, deſcribere piget. Conſule *Paſchal. de Coronis.* Carpit ergo non *Græcus*, ut hic *Palmerio* viſum, ſed *Philoſophus*, morem Græcis æque ac Romanis familiarem; cujus originem aſſignat *Athenæus*, quod potu nimio cum incaluiſſet caput, primo redimiculis, deinde hedera, aliisve refrigerantibus mederi cœperint; quæ omnia tandem floribus mutata ſunt, odore, præter uſum primarium, etiam inſuper gratis. Idem autem ſentiebat Nigrinus cum Diogene, qui *non caput unguento, ſed pedes delibutus*, ajebat odorem inde ſurſum ad nares ferri, qui a capite in aërem fruſtra abiret. *Diog. Laert.* p. 147. B. quam in rem adducit ad eum locum *Menagius Minutii Felicis* & *Septimii* verba coronas e floribus capiti aptatas ridentium. *M. du S.*

32. Ὑπὸ τῇ ῥινὶ] Octavius apud *M. Felic.* hujus loci erit commentarius. *J.B.*

Υ. τ. ῥ.] Ex Apophthegmate *Diogenis.* *Th.M.*

Ὑπὸ τῇ ῥινὶ μᾶλιστα ἴχνη αὐτὸς σφίγγ] Suggillat homo Græcus Romanorum imperitiam. Nam Græci & præcipue Æoles & Iones coronas circa collum in pectus pendentes gerebant in conviviis. Id nos docet *Plutarchus* Sympoſ. 3. cap. 1. & tales coronas vocabant ὑποθυμίδας vel ὑποθυμιάδας, ut melius cenſere videtur *Athenæus* lib. 15. pag. 678. his verbis: ὑποθύμις δ' ὑποθυμιάδες σέφανοι παρ' Αἰολεῦσι καὶ Ἴωσιν, ὡς περὶ τὺς τραχήλους περιτίθεντο, ὡς σαφῶς ἐστὶ μαθεῖν ἀπὸ τοῦ Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρέοντος ποιήσεως, id eſt, *hypothymis & hypothymiades corona ſunt apud Æoles & Ionas, quas circa collum circumponebant, ut aperte licet diſcere ex Alcæi & Anacreontis verſibus.* Scilicet *hypothymiades* dicebantur ἀπὸ τοῦ ὑποθυμιάζειν a ſuffitu vel ſuffumigatione, quoniam infra naſum poſitæ cerebrum ſuo ſuffitu juvabant, ut ait *Plutarchus* dicto loco. *J.P.*

Ὑπὸ τῇ ῥινὶ] *Menagii* locus eſt ad *Diogen. L.* VI, 39. adde *Wouwer.* ad *Minuc. Fel.* p. 43. Ὑποθυμιάδας Græci vocant corollas collo circumplexas: in *Heſychio* pro Ὑποθύμιον propius repones Ὑποθυμίας, quam, quod alii voluerunt Ὑποθυμίς. Vid. *Athen.* XV. p. 678. D. *Plutarch.* Symp. II. p. 641. E. ὑποθυμιάδες cur dictæ fuerint, exponit. *T.H.*

34. Ἵν' ὡς πλ. ἀνίσπων] Ἀντὶ τοῦ ἀνασπᾷν, inquit *Bud.* C. L. G. p. 46. 953. eamque ſtructuram in ἵνα, qua Indicativum rarius adſciſcit pro Subjunctivo, exemplis probat: adſentitur *H. Stephan.* App. de D. A. p. 137. Quidni vertas? *ubi quamplurimum attraherent voluptatis*, ſervata vulgari forma. Utrum malis, haud ſane multum intereſt. *T.H.*

41. Τοσ. δακτ.] Quo ſpatio e cibo ex ore in ſtomachum delabente voluptatem capiunt homines. *J. Br.*

Τεττάρων δακτύλων] Sermo eſt de voluptate gulæ, καὶ ἐφ' ὅσον τὶς ἀφ' ἡδονῆς καιρὸν δέπεται καὶ ὅτι μίχρι τοῦ φάγγ[illegible], καὶ τούτου μηδὲ ἐπὶ δακτύλων μῆκος ἐκτεινομένου. Breve iter hujus voluptatis tangit ſæpe alibi, ut *Suet. Athen.* alii. *J.B.*

Εἶναι C. R. male.

ἕνεκα πάντα ποιεῖσθαι τὸν πόνον, ἐφ' ὅσοις ὁ μήκιστος ἀνθρώπου λαιμὸς ὄζει. ὅτε γὰρ, πρὶν ἐμφαγεῖν, ἀπολαύειν τι τῶν ἐωνημένων, ἢ ὅτε βρωθέντων, ἡδίω γενέσθαι τὸν ἀπὸ τῶν πολυτελεστέρων πλησμονήν· λοιπὸν ἂν εἶναι τὸν ἐν τῇ παρόδῳ γιγνομένην ἡδονὴν τοσούτων ὠνεῖσθαι χρημάτων. εἰκότα δὲ πάσχειν ἔλεγεν αὐτοὺς, ὑπ' ἀπαιδευσίας τὰς ἀληθεστέρας ἡδονὰς ἀγνοοῦντας, ὧν ἁπασῶν Φιλοσοφία χορηγός ὄζει τοῖς πονεῖν προαιρουμένοις.

Περὶ δὲ τῶν ἐν τοῖς βαλανείοις δρωμένων πολλὰ μὲν διεξῆει· τὸ πλῆθος τῶν ἑπομένων, τὰς ὕβρεις, τοὺς ὑπεικειμένους τοῖς οἰκέταις, καὶ μικρῷ δεῖν ἐκφερομένους. ἓν δέ τι καὶ μάλιστα μισεῖν ἐῴκει, πολὺ δ' ἐν τῇ πόλει τοῦτο ἐν τοῖς βαλανείοις ὑπερωριάζον. προϊόντας γάρ τινας τῶν οἰκετῶν δεῖ βοᾶν, καὶ προαγγέλλειν προορᾶσθαι τοῖν ποδοῖν, ἢν ὑψηλόν τι ἢ κοῖλον μέλλωσιν ὑποβαίνειν, καὶ ὑπομιμνήσκειν αὐτοὺς, τὸ καινότατον, ὅτι βαδίζουσι. δεινὸν ἂν ἐποιεῖτο, εἰ στόματος μὲν ἀλλοτρίου δεηθέντες μὴ δέοιτο, μηδὲ χειρῶν, μηδὲ τῶν ὤτων ἀκούοντες, ὀφθαλμῶν δὲ ὑγιαίνοντες ἀλλοτρίων δέοιτο προορωμένων, καὶ ἀνέχοντο φωνὰς ἀκούοντες δυστυχέσιν ἀνθρώποις πρεπούσας, καὶ

causſa totum hunc ſuſcipere laborem ſolere, quorum menſuram vix longiſſimum hominis guttur æquet: neque enim antequam edant, ullam ex emptis tanto pretio cibis voluptatem eos capere: nec devoratis, ſuaviorem, quam quæ ex ceteris vilioribus fit, repletionem reddi. Reſtare igitur, ut illam, quæ velut in transcurſu percipitur, voluptatem, tam grandi pecunia mercentur. In hæc autem abſurda delabi eos minime mirum, utpote qui imperiti veriorumque voluptatum ignari, quas omnes Philoſophia iis ſuppeditat, qui laborare volunt.

34. De iis autem, quæ in balneis aguntur, multa commemorabat: multitudinem proſequentium, contumelias, eos qui ſervis impoſiti geſtantur, ac quaſi efferuntur. Unum autem maxime ac præter cetera odiſſe viſus eſt, quod in urbe frequens, & in balneis valde familiare. Præeuntes enim quosdam ex ſervis clamare oportet & admonere, ut ante pedes proſpiciant, ſi quid extantius paulo, aut cavum prætergrediendum ſit, atque commonefacere eos, (id quod abſurdiſſimum eſt) quo ſcilicet ſeſe incedere meminerint. Indignabatur itaque, ſi, cum ederent, alieno ore non indigerent, aut manibus: neque cum audirent, aliorum auribus uterentur: oculis autem aliorum, valentes ac ſani, ad proſpiciendum opus haberent, ac ſuſtinerent voces audire, quæ miſeris hominibus & excæ-

42. Πονεῖσθαι τὸν πόνον] Ut ſequentibus dialogis μῶμον μωμᾶσθαι, κομπὸν κέμπειν, & ſimilia quibus etiam Latini gaudent. *J. B.*

Ibid. Ἐφ' ὅσοις &c.] *Chryſoſt.* H. XXXIX. in I. ad Corinth. p. 513. Εἰ δὲ τὴν ἡδονὴν τὴν τυφῆς λέγοις, μέχρι τοῦ φάρυγγος· σύρησις μόνον· ὁμοῦ γὰρ τὴν γλῶτταν παρῆλθε καὶ ἀπέπτη &c. Plura, quæ ab eodem Patre multisque aliis in hanc ſententiam fuerunt dicta, coacervare non juvat. Is ridicule profecto naturam ludificari voluit, qui, ut meatus longior ſenſum voluptatis produceret, collum ſibi gruis optabat. Modo pro ἀπέφαινε præſtat ἀπέφαυε, ut §. 14. 16. Haec ſaepenumero confuſa. *T. H.*

47. Ἐν τῇ παρ.] *In ſtomachum ingreſſu.* *J. Br.*

51. Φιλοσοφία] Qui φιλοσοφίας εἰσὶν ἀχλὺς, ne minimum quidem verarum voluptatum percipere poſſunt. *J. B.*

53. Ἐν τοῖς βαλανείοις] Novam ingreditur narrationem eorum, quæ in balneis fiunt: de quibus dixere ad *Senecam*, *Athen.* *Apul.* *J. B.*

55. Τοὺς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις] Sic in dial. mortuor. de *Terpſione* & *Plutone*. οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφότα. in Somnio. Sic in Cynico: καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως καὶ βαδίζετε, μᾶλλον δὲ βαδίζειν οὐκ ἐθέλετε, φέρεσθε δ' ὥσπερ τὰ φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ δὲ ὑπὸ κτηνῶν. *J. B.*

56. Μικρῷ ἐκφερομένους] Iocus ex ambiguo, qualis ille apud *Plaut.* Amphitruo. act. 1. ſc. 1.

Merc. *Faciam ego hodie te ſuperbum, ni hinc abis.*
So. *quonam modo?*
Merc. *Auferere, non abibis, ſi ego fuſtem ſumpſero.*

Voluit Plautinus Mercurius *eferre*: quam vocem, quoniam non ad ſalivam, interpretes mutaverunt: atque ratio ibi nulla conſtat, nec jocus ullus, ſi librorum lectio retineatur. Superbi ita efferuntur, ut aliorum hu-

excæcatis convenirent: audiunt enim easdem in foro, & medio die, (viri ampliſſimi) quibus demandata eſt urbium cura.

35. Hæc atque hujusmodi alia multa oratione perſecutus, dicendi finem fecit. Ego vero interim, dum loquebatur, ſtupens auſcultabam, metuens ne conticeſceret. Ubi vero loqui deſiit, illud nimirum, quod Phæacibus olim accidit, ego quoque paſſus ſum. Diu enim defixis in eum oculis permulſus conſtiti; deinde multa confuſione atque vertigine correptus, ſudore manabam, loqui volentem oratio deficiebat, ac retro inhibebar: ipſaque vox intercidebat, & lingua titubabat: poſtremo animi pendens lacrymabar. Neque enim ſummam duntaxat cutem perſtrinxerat, aut leviter me ejus oratio tetigerat, ſed altius, & lethale vulnus erat: ſcite enim admodum libbrata oratio, ipſum, ſi ita dici fas eſt, animum trajecit. Quod ſi jam decet nonnihil & me philoſophicos attingere ſermones, ita de hisce exiſtimo.

36. Videtur mihi animus hominis, bona indole præditi, admodum ſimilis eſſe ſcopo alicui tenero. Sagittarii autem in hac vita multi, qui plenas quidem pharetras variis atque omnis generis orationibus habent: ceterum non omnes certo jaculantur, ac deſtinata feriunt; ſed alii nervo nimium inten-

πεπηρωμένοις. ταῦτα γὰρ αὐτὰ πάσχουσιν οἱ ταῖς ἀγοραῖς ἡμέρας μέσης καὶ οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι.

Ταῦτά τε καὶ πολλὰ ἕτερα τοιαῦτα διελθὼν κατέπαυε τὸν λόγον. ἐγὼ δὲ τέως μὲν ἤκουον αὐτοῦ τεθηπὼς, μὴ σιωπήσῃ περφοβημένος. ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατο, τοῦτο δὴ τὸ τῶν Φαιάκων πάθος ἐπεπόνθειν. πολὺν γὰρ δή χρόνον ἐς αὐτὸν ἀπέβλεπον κεκηλημένος· εἶτα πολλῇ συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ καταληφθεὶς, τοῦτο μὲν ἱδρῶτι κατερρεόμην, τοῦτο δὲ φθέγξασθαι βουλόμενος ἐξέπιπτόν τε καὶ ἀνεκοπτόμην· καὶ ἥτε φωνὴ ἐξέλιπε, καὶ ἡ γλῶττα διημάρτανε· καὶ τέλος, ἐδάκρυον ἀπορούμενος. εἰ γὰρ ἐξεπιπολῆς, οὐδ' ὡς ἔτυχεν ἡμῶν ὁ λόγος καθίκετο· βαθεῖα δὲ καὶ καίρια ἡ πληγὴ ἐγένετο· καὶ μάλα εὐστόχως ἐνεχθεὶς ὁ λόγος αὐτὴν, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διέκοψε τὴν ψυχήν. εἰ γάρ τι δεῖ καὶμὲ ἤδη φιλοσόφων προσάψασθαι λόγων, ὧδε περὶ τούτων ὑπείληφα.

Δοκεῖ μοι ἀνδρὸς εὐφυοῦς ψυχὴ μάλα σκοπῷ τινι ἁπαλῷ προσοικεῖναι. τοξόται δὲ πολλοὶ μὲν ἀνὰ τὸν βίον, καὶ μετοὶ τὰς φαρέτρας ποικίλων τε καὶ παντοδαπῶν λόγων, εἰ μὴν πάντες εὐστόχως τοξεύουσιν· ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῆς σφόδρα τὰς νευρὰς ἐπιτεί-

humeris & cervicibus inſultent: mortui ſuperbi ſunt, quia etiam aliorum humeris elati. hinc propriatim *efferri* mortuorum, ut apud Atticos ἐκφέρεσθαι. ex his mens Nigrini percipi poteſt. *J. B.*

Ibid. Ἐκφερομένους] Ab elatis ad geſtatos & ſervis innixos, quaſi ſuis ipſi pedibus ingredi non poſſent, jocum petunt: id hoc etiam *Luciani* loco illuſtrat *J. Fr. Gronovius* Obſ. II, 15. p. 334. *Poſidonius* apud *Athen.* XII. p. 550. B. de Ptolemaeo Euergete: ὁ δὲ πολλῇ ὑπερβολῇ τρυφῇ ζῶν εἶδέ ποτέ τινα, ὃς ἦν, οἶμαι, δυσὶν ἐπαπορουμένοις ἐπιφερόμενος. Is tamen idem in ſympoſiis ad ſaltandum citatiſſimo curſu ferebatur. *T. H.*

59. Πρεσβύτας γάρ τινας] Hunc locum interpretatur Clariſſ. *Caſaub.* ad lib. 3. Suet. *J. B.*

Πρεσβύτας] Utitur hoc loco *Caſaubon.* ad *Sueton.* Tiber. c. 60. Adde *Clem.* Paed. III. p. 253. A. Larenſis apud *Athen.* VI. p. 272. E. quum dixiſſet multos Romanorum decem, imo viginti mille ſervos & ultra poſſidere, ſubjungit: ἀλλ' οἱ πλείους τῶν Ῥωμαίων συμπεριφέροντας ἔχουσι τοὺς πλείστους. *Amm. Marcellin.* XIV. c. 6. p. 29. & *H. Valeſ.* Mox legendum omnino ὑπερβαίνων parum abfuit, quin in *Luciano* reponerem. Paulo poſt malo: ταῦτα γὰρ αὐτὰ π. *T. H.*

60. Ἡ ὠδαγωγίαν] Caſtiga ὠδαγωγίαισιν. *J. Br.*

69. Πεπηρωμένοις] *Excoecatis.* *J. Br.*

75. Τὸ τῶν Φαιάκων] *Homer.* Odyſſ. Λ. v. 332.

Ὡς ἔφατ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
Κηληθμῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα. *J. Br.*

Τὸ τῶν Φαιάκων πάθος] Tangit hos verſus *Homeri* Odyſſ. Λ.

Ὡς ἔφατ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
Κηληθμῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα. *J. B.*

84. Βαθεῖα] De qua pagin. ſequent. & de Merc. cond. ſic apud *Petron.* *vulnus ingens.* utitur crebro *Lucianus* hac translatione. *J. B.*

ναῖες, εὐτονώτερον ἢ δέον ἀφιᾶσι· καὶ ἄπτον μὲν οὖν οἵτοι τὴν ὁδόν, τὰ δὲ βέλη αὐτῶν οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ, ἀλλ' ὑπὸ τῆς σφοδρότητος διελθόντα καὶ παροδεύσαντα κεχηνυῖαν μόνον τῷ τραύματι τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν. ἄλλοι δὲ πάλιν τούτοις ἀπεναντίως· ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τε καὶ ἀτονίας οὐδὲ ἀφικνεῖται τὰ βέλη αὐτοῖς ἄχρι πρὸς τὸν σκοπόν· ἀλλ' ἐκλυθέντα καταπίπτει πολλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ· ἢν δέ ποτε καὶ ἀφίκηται, ἄκρον μὲν ὀπιλίγδην ἅπτεται, βαθεῖαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγήν· οὐ γὰρ [a] ἐπ' ἰσχυρᾶς ἐμβολῆς ἀπέστελλεν.

to, vehementiori quam par eſt impetu telum emittunt: & hi quidem recta inſiſtentes via ſcopum pertingunt, ſagittæ autem ipſorum non manent, ſed præ vehementia ictus penetrantes ac permeantes, hiantem modo vulnere animum relinquunt. Aliorum rurſus ſagittæ præ imbecillitate virium, & quod laxiore nervo emittuntur, ad ſcopum usque non perveniunt, ſed languente impetu, ſæpenumero in medio curſu deficiunt. Quod ſi vero interdum ſcopum contingant, ſummum illum quidem leviter perſtringunt, altius autem vulnus nequaquam infligunt: neque enim valido impulſu emiſſæ fuerunt.

ἀπ' C.R.
ἐπ. c.B.

37. Ὅστις δὲ ἀγαθὸς τοξότης, καὶ τύ- 37. At qui bonus jaculator eſt, atque huic no-

a Ἐπ' ἰσχυρᾶς] ὑπ' ἰσχ. P. L. Margo A 1 W.

7. Ἐπιλίγδην] Ἄχρι τῆς ἐπιξύσεως μόνον. V.

97. Τῆς ὁδοῦ] Sic omnes. Sed mendum latere ſuſpicor, excidiſſeque τοῦ σκοποῦ. M. du S.

Τῆς ὁδοῦ] Imo τοῦ σκοποῦ, ut ex ſequ. patet: οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ. Quin recte dicatur ἡ ὁδὸς, ἡ περαία τοῦ βέλους, nullum eſt dubium. Sic enim *Antiphon* Ἀκ. φόν. ἀκ. p. 121. v. 28. ἀκόντιον ἵεμαι τὸν ὀφθαλμὸν τὸν αὐτοῦ περαίας ἐξικνεῖσθαι & p. 124. v. 27. οὐ τὴν ὁδὸν τοῦ ἀκοντίου ἐπελθών· neque aliter ipſe mox *Lucianus*, ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ. Verum ad hujus quidem loci ſententiam minime congruit haec lectio. T. H.

2. Ἀπεναντίως] Sic in omnibus ſcribitur. Sed meo periculo emendes, & legas ὑπεναντίως. M. du S.

7. Ἐπιλίγδην] Ex *Homer.* Il. P. v. 599.

Ἄκρον ἐπιλίγδην γράψεν ὃ οἱ ὀστέον ἄχρις. J. Br.

Ἐπιλίγδην] Οὐ κατὰ βάθους, ἀλλ' ὡς ἐπιψαύσαι τρώσαι ἐξ ἐπιπολῆς τὴν ἐπιφάνειαν ἐκ τοῦ λείχω. quale vulnus *Menelai* lib. 4. Iliad. Sic ipſe ἐπιλίγδην poſtea interpretatur βαθεῖαν οὐκ ἐργάζεται πληγήν. J. B.

9. Ἐπ' ἰσχυρᾶς] Lege, ἀπ' ἰσχυρᾶς ἐμοῦ. hoc malo, quam quod aliis placuit ὑπ' ἰσχ. Tum ὄψεται τὸν σκοπὸν pro ὄψεται εἰ μὴ ὁ σκοπὸς σφόδρα μαλ. conſueta loquendi formula, ut notavit *Livinej.* ad *Nazar.* c. 36. T. H.

15. Ἰῷ] *Veneno*, taxo, ut tradunt nonnulli. J. Br.

Οὗτοι ἰῷ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν, ἤτοι ὀπῷ, καθάπερ τὰ Κυρήτων] Mirum eſt *Lucianum* tribuere hoc loco Curetibus ſagittandi artem, quam nullus alius antiquorum illis tribuit, licet plures de illis plura dixerint. Omnes illis gravem armaturam ſcutum & haſtas tribuerunt, & ἔνοπλιον ὄρχησιν. *Orpheus* ſeu *Onomacritus* Hymno 1. & 2. in Curetas mille illis epitheta dedit, nullum tamen, quod ſagittandi ſignificet. Imo contra eos ὁπλοφόρους φύλακας vocat, & χαλκεμφότους ἀρμὰς τυχεῖ ἔχοντας. *Callimachus* etiam Hymno in Jovem:

Οὔλαι ὄ Κύρητές γε περὶ πρύλιν ὀρχήσαντο
Τεύχεα παταγοῦσες.

Idem ait *Apollodorus* lib. 1. οἱ δὲ Κύρητες ἔνοπλοι τὸν τρόπον τὸ βρέφος φυλάσσουσιν τοῖς ὅπλοις τὰς ἀσπίδας συνηρεμοῦντες. *Dionyſius Halicarnaſſ.* lib. 7. ὅτι τὸν Δία τιθηνούμενον θέλγειν ἐδόκουν κτύπῳ τινὶ ὅπλων & κινήσει μελῶν, id eſt, *quando Jovem lactentem delectare volebant armorum ſtrepitu & membrorum motibus. Strabo* lib. 10. ubi de Creta: τούτους δ' ὠνόμαζον Κούρητας νέους τινὰς ἐνόπλιον κίνησιν μετ' ὀρχήσεως λαμβάνοντας, προσπαίζοντας μῦθον τὸν περὶ τὸν Διὸς γονάσιον. *Plinius* lib. 7. cap. 56. *ſaltationem armatam Curetes docuere, Pyrrichen Pyrrhus, utramque in Creta.* Idem ait & *Pindari Scholiaſtes* ad Pythiorum 2. &, ne te morer, lector, innumeris citationibus, quicunque de Curetibus ſcripſerunt, iis tympana & armorum ſtrepitum & ſaltationem in armis tribuerunt; nullus ſagittarum infectionem. Ætoli certe, qui prius Curetes, & a quibus ortos Cretenſes Curetas volunt, funda, non ſagittis gloriabantur, & eorum dux Pyrræchmes Degmenum Elæum ſagittarium funda proſtravit. His ductus auctoritatibus apud *Lucianum* hoc loco pro Κυρήτων lego Κρητῶν minima mutatione. Nec mihi *Diodori* locus libri 5. ubi de novem illis Cretenſibus Curetibus, ſcrupulum injicit, & ab ea lectione inhibet, ubi inter plurium rerum & artium inventionem, quam Curetibus tribuit, addit: τὰ περὶ τοξείαν & τὰς κυνηγέσιας ὑπηγήσαντο. Nam ultra quod ſolius *Diodori* auctoritas contra omnium antiquorum turbam & conſenſum mihi parum valere videtur, recantat ipſe *Diodorus*, & con-

noſtro ſimilis, principio quidem diligenter ſcopum perſpiciet, num valde mollis, num rurſus nimis ſolidus, & telo impenetrabilis. Sunt enim ſcopi quidam invulnerabiles. Ubi autem hæc omnia perſpecta habet, tum demum tincta ſagitta, non veneno, quemadmodum Scytharum ſagittæ tinguntur, neque opio, ut Curetum, ſed ſenſim mordicante pariter & dulci pharmaco infecta, certo jam jaculatur. Telum autem, valide quantum ſatis eſt impulſum, eousque penetrans ut inhæreat, intus manet, & multum medicamenti emittit, quod videlicet diſperſum, totum circumquaque animum ambit: hinc eſt, quod oblectantur, & lacrymas inter audiendum emittunt. Quod & mihi accidit,

τῷ ὁμοίῳ, πρῶτον μὲν ἀκριβῶς ὄψεται τὸ σκοπὸν, εἰ μὴ σφόδρα μαλακὸς, εἰ μὴ στερρότερος τοῦ βέλους· γίγνονται γὰρ δὴ καὶ ἄτρωτοι σκοποί. ἐπειδὰν δὲ ταῦτα ἴδῃ, τηνικαῦτα χρίσας τὸ βέλος ὅτε ἰῷ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν χρίεται, ὅτε ὀπῷ, καθάπερ τὰ Κρητῶν, ἀλλ' ἠρέμα δηλητηρίῳ τε καὶ γλυκεῖ φαρμάκῳ τοῦτο χρίσας ἀτεχνῶς ἐτόξευσε. τὸ δὲ ἐνεχθὲν εὖ μάλα εὐτόνως, καὶ ἀρκόλαν ἄχρι τοῦ διελθεῖν, μένει τε, καὶ πολὺ τοῦ φαρμάκου ἀφίησιν. ὃ δὴ σκιδνάμενον ὅλῳ οἷον κύκλῳ τὴν ψυχὴν περιέρχεται. τοῦτό τοι καὶ ἥδονται καὶ δακρύουσι μεταξὺ ἀκούοντες, ὅπερ καὶ αὐτὸς ἔπαθον, πσυ-

Vide Aristotelem de mirab. auscult. fub fin. Cap. CLIII.

contra ſeipſum pugnans, ait ex Cretenſium traditione Apollinem in Creta natum, εὑρεῖν τοῦ τόξου γνώμονα διδάξαι τοὺς ἐγχωρίους τὰ περὶ τὴν τοξικήν. At certe ſi Apollo primus fuit arcus & ſagittarum inventor, & ejus uſum docuit Cretenſes, non erat notus arcus Curetibus, qui ante Apollinem natum & ipſo Iove antiquiores in Creta habitabant. Jure igitur *Luciani* lectio hoc loco mihi ſuſpecta eſt mendi, & Κρητῶν cenſeo debere legi. Nam *Lucianus*, qui de Scytharum ſui temporis more loquitur, non mihi videretur bene iis oppoſuiſſe novem homines e fabuloſo ſeculo, & ratio vult, ut nationi nationem opponat & comparet. Ergo lego confidenter, &, ſi mihi credis, leges, καθάπερ τὰ Κρητῶν. Sed & *Micyllus* etiam hoc loco caſtigandus, qui ὀπῷ interpretatur *reſina*; numquam enim legiſſe me memini reſinam utilem fuiſſe ad ſagittarum infectionem, aut ὀπὸν dictam reſinam κατ' ἐξοχήν, cui nomen proprium eſt ῥητίνη pro Silphio certe ob plantæ excellentiam ſumitur ὀπὸς & pro papaveris ſucco ob vim medicamenti; unde ὄπιον diminutive dicitur. Verte ergo *herbarum ſucco*: opponit enim ὀπὸν ſuccum herbarum τῷ ἰῷ veneno, quod ex ſerpentibus ἰοβόλοις colligitur, quorum ferax eſt Creta, & indiga Scythia, regio frigida. *J. P.*

Ἰῷ . . Σκ.] Scytharum hunc morem ſæpius apud *Ovidium* in exilio memorari videas, qui ſibi Romæ de eo non ſatis credi conqueritur. *M. du S.*

16. Ὀπῷ] *Quodam ſtirpium ſucco.* *J. Br.*

Ὀπῷ] Quo *ſucco* certo dicere non poſſum; neque unde hoc habeat mihi compertum eſt. Malo tamen *Opium* vertere, quam, ut ante me fiebat, *reſinam*. *M. du S.*

17. Κρητῶν] Mitto, quae de Curetibus contra *Diodorum* diſputat *Palmerius*: de hoc certe loco bene meruit reſtitutis Cretenſibus, qui ſine dubio melius ad Scythas quadrant, quam Curetes. Illi ſagittarum arte non tantum, ſed ipſa inventione nobiles: a natura regionis, quam incolunt, rationem petit *Plato* de LL. I. p. 769. E. quem *Julianus* ſequitur Or. VII. p. 205. D. Vid. *Sil. Ital.* II, 96. alia dabit *J. Meurſ.* in Cret. p. 178. Obſtare tamen videtur, quod venenata Cretenſium ſpicula fere nusquam memorentur: quinimo vel Jovis ibi nati, vel, ut alii tradunt, Herculis beneficio letiferis & herbis & beſtiis Creta caruit: Excerpta *Theodoti*: καθάπερ λέγουσι τὴν Κρήτην ἄγονον εἶναι θηρίων ὀλεθρίων plura *Meurſius* in Cret. II. c. 8. ita ſane veteres; nam quae contra *Brodaeus* adfert Miſc. III. c. 11. nihil in hac quidem cauſa moror: nec probandum, quod ſcripſit *Palmerius* in adnotatione extrema, *quorum ferax eſt Creta & indiga Scythia regio frigida*, ſi modo haec vera ſit Eruditiſſimi Viri manus. Attamen *Virgilius*, pene dixi ſolus, AEn. XII, 856.

Non ſecus ac nervo per nubem impulſa ſagitta,
Armatam ſaevi Parthus quam felle veneni,
Parthus, ſive Cydon telum immedicabile torſit

Schol. etiam *Nicandri* ad *Alexiph.* v. 395. fide *Praxagorae* Pharicum eſſe appellatum tradit λεῖ Φαρικῷ τινὸς Κρητὸς τῷ ἐξάρξαντι αὐτό· quod ſi exponamus, *a Cretenſe quodam, qui ortus fuerit oppido Pharis*, effugiet hicce Commentator reprehenſionem *Salmaſii* ad *Solin.* p. 170. E. ſed hoc, ut ex ipſo Scholiaſta patet, non minus incertum, quam quale fuerit, & quomodo confectum Pharicum, fatentibus *J. Gorraeo* ad *Nicandr. Rhodio* ad *Scribon. Largum* p. 282. De Scythis res nota — *tinxere ſagittas Errantes Scythiae populi* — *Lucan.* III, 266. & VIII, 304. quemadmodum autem admixto ſanguinis humani liquore ſaniem viperinam praepararent, exponitur ab *Ariſtot.* περὶ Θ. Ἀ. p. 118. *Plin.* H. N. XI, 53. & *AElian.* de Anim. IX, 15. loco corruptiſſimo. Nec veneno ſolum uſi ſerpentum, ſed & ſuccis letiferis: ὁ Αἰθιοπία γὰρ ἡ τοὺς θῆρας χρίουσι ῥίζα τίς ἐστι θανατηφόρος· ὁ δὲ Σκύθαις αὐτή τε καὶ ἑτέραι πλείους, ut teſtatur *Theophr.* H. Pl. IX, 15. ubi vide *Bod. a Stapel.* *T. H.*

28. Βάκ-

ἡσυχῇ ἄρα ϛ φαρμάκῳ ϯ ψυχὴν θεο-
θέοντος. ἐπῆλθέ μοι πρὸς αὐτὸν τὸ
ἔπος ἐκεῖνο λέγειν,

sensim medicamento illo animum mihi pervagante. Succurrebat igitur mihi Homericum illud ipsi dicere:

Βάλλ' ὕτως, αἴ κέντι φόως ἀνδρεσσι γένηαι.

Sic jace, si qua viris per te nova lux oriatur.

Ὥσωρ γὰρ οἱ ϛ Φρυγίῳ αὐλῷ ἀκούοντες ὐ πάντες μαίνονται, ἀλλ' ὁπόσοι αὐτῶν τῇ Ῥέᾳ λαμβάνονται, ἔτοι δὲ πρὸς τὸ μέλος ὑπομιμνήσκονται ϛ πάθους, οὕτω δὲ καὶ φιλοσόφων ἀκούοντες, ὐ πάντες ἔνθεοι καὶ τραυματίαι ἀπίασιν, ἀλλ' οἷς ὑπῆν τι καὶ τῇ φύσει φιλοσοφίας συγγενές.

Quemadmodum enim qui Phrygiam tibiam audiunt, non omnes in furorem vertuntur, sed quotquot ipsorum a Rhea corripiuntur; iique audito carmine, prioris affectus reminiscuntur: ita & qui philosophos audiunt, non omnes a deo inspirati ac saucii abeunt: sed illi solum, quorum ingenio quiddam philosophiae cognatum subest.

Ε. Ὡς σεμνὰ, καὶ θαυμάσια, καὶ θεῖά γε, ὦ ἑταῖρε, διελήλυθας· ἐλελή-

38. A M. Quam gravia & admiratione digna, & divina, o amice, commemorasti! Quan-

28. Βάλλ' ὕτως] Homericum carmen Il. Θ. v. 282. *J. Br.*

Βάλλ' ὕτως] Ex Il. 4. *J. B.*

30. Τῇ Ῥέᾳ λαμβάνονται] Matris Deum sacerdotes haud obscure innuit, qui audito Phrygio tibicine statim in furorem aguntur; id quod aliis itidem hominibus usu non venit. *Senec.* Ep. 109. *Quidam ad magnificas voces excitantur; & transeunt in affectum dicentium, alacres vultu & animo: nec aliter concitantur, quam Phrygii solent tibicinis sono semiviri & ex imperio furentes.* Per *semiviros* Gallos, matris Deum sacerdotes intelligit. *G. C.*

31. Λαμβάνονται] Sub hac voce mendum latere arbitror. De re ipsa *Lucretium* legito II, 621. & *Ovid.* in Ibin:

Et Phrygio stimulat numero cava tibia mentes. M. du S.

Λαμβάνονται] Interpretes, *a Rhea corripiuntur:* eos secutus est *G. Cuperus* Obs. III. p. 308. addens, *eleganter dicere veteres* λαμβάνειν *hoc vel illo Deo Deave:* operae pretium fuerat pluribus exemplis illam elegantiam confirmari: non enim, quia θεόληπτος, νυμφόληπτος usurpentur, ideo statim hac structura, λαμβάνεσθαί τινι θεῷ, ponere licebit: nec Medici, si recte memini, quibus λαβὴ & λῆψις prima febris ingruentis est accessio, τῇ νόσῳ vel τῷ πυρετῷ λαμβάνειν solent, sed ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ perinde ὑπὸ θεῶν λαμβάνεσθαι, quemadmodum apud *Joseph* A. J. VIII. c. 2. §. 5. τοὺς ὑπὸ τῶν δαιμονίων λαμβανομένους. Cautius ad *Senec.* Ep. CVIII. p. 531. posita *Luciani* verba sic vertit *Lipsius: Sicut Phrygiae tibiae sonum qui audiunt, non omnes in furorem aguntur; sed qui Rheae sacrati addictique sunt, illi reminiscuntur eo signo affectus:* quasi voluisset, *qui Rheae capiuntur, & lecti Galli sacrantur:* sensum perspexit Vir acutus, sed qualem contumax vocabulum adspernatur: scribi debuerat, nisi forte quid interciderit non nisi vetustiorum Codicum ope reparandum, καθιέρωνται, ἀνεῖνται, ἀνάκεινται, vel aliud simili potestate verbum. Rem ipsam illustrat *Brodaeus* Misc. V. c. 13. *Philostrati*, quem adduxit, locum, reperies Ep. XV. In *Lucio* §. 37. ὁ δὲ αὐλητὴς ὥρμα ἐφύσα ἐνθεον. οἱ δὲ τὰς μίτρας ἀποῤῥήγνυσι &c. Mox lege ἔτοι δὲ non δή. *T. H.*

38. Τῷ λαῷ] *Homer.* Odyss. I. v. 93. *J. Br.*

Τῷ λαῷ κεκορεσμένῳ] Sic in *Apol.* de Merc. conduct. *J. B.*

44. Καὶ τινας ἑτέρους] Excidisse hic verbum aliquod, aut corruptum saltem locum esse, omnes, opinor, fatebuntur. Suspicor ego δικάζει post μανίᾳ, inserendum, & pro λέγθῶσι legendum πάσχουσι. Vide tamen γυμν. c. 6. & ἀποφρ. c. 25. Consule finem φιλοψ. c. 40. *M. du S.*

45. Τὸ αὐτὸ τοῦτο λέγθῶσι] Nihil est causae cur saniissimae lectioni status controversia moveatur. Graeci λέγειν accusativo duplici comitatum usurpant potestate saepius ita singulari, ut vim Graecae phrasios interpretatione Latina vix adsequi liceat: haud raro adverbium accedit, illudque inprimis frequens, οὕτως λέγεσθαι, ὡς &c. *Lys.* apud *Athen.* XIII. p. 612. E. Rem nonnullis exemplis illustrare operae pretium erit, ne tironibus, quemadmodum Interpretum haud uni, haec locutio sit fraudi. *Lys.* in Agor. p. 130. v. 37. νομίζων, εἰ λέγθειη ὑμᾶς ἄπορος, ὡσαύτως διεθήκειν, *si vos ad inopiam redegisset, ut fecit.* *AEschin.* in Tim. p. 5. v. 8. ὃς γὰρ τὴν ἰδίαν οἰκίαν κακῶς διοικήσασθαι καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως ὡσαύτως ἡγήσαιτο λέγθήσεσθαι· *eum enim, qui res suas male administraret, haud aliter in rep. versaturum esse arbitrabatur:* similiter *Lys.* in Philocr. p. 181. v. 27. κακῶς λέγθεις τὰ τῆς πόλεως. *Demosth.* in Timoth. p. 1074. F. 1106. A. I. in Stephan. p. 969. C. ὥστε διὰπαντὸς, ὡς ἔστιν μηδ' ὑστινοῦν ἰδίᾳ ἀκούειν ἡμῶν cum quo convenit illud *Xenophontis* Hell. V. p. 319. postquam narrasset, milites abeuntem Teleutiam omnibus honorum favorisque signis fuisse prosecutos, addit, quamquam nihil

Quantaque revera ambrosia, quanto loto saturatus, me inscio, fuisti! Quare & te dicente, animo commovebar, & nunc desinente, mœrore afficior, &, ut tuis verbis utar, saucius sum. Neque vero mireris: nosti enim eos, qui a canibus rabiosis mordentur, non solos rabie corripi, sed & si quos alios ipsi in ea insania momorderint etiam illos mente dejici, atque in furorem verti solere. Nam simul cum morsu etiam morbi istius quiddam in alium transfertur, & propagatur, fitque insaniæ istius multiplex successio. LUC. Itaque etiam ipse nobis jam amare te confiteris? A M. Maxime: oroque insuper, ut communem aliquam medicinam nobis excogites atque invenias. LUC. Ergo Telephi illud necesse erit

θεὶς τέ με πολλῆς ὡς ἀληθῶς τ ἀμβροσίας, καὶ ξ λωτῷ κεκορεσμένος. ὥστε καὶ μέλαξυ σῦ λέγοντος ἔπαθόν τι ἐν τῇ ψυχῇ καὶ θαυμαίνω, ἄχθομαι καὶ ἵνα δὴ καὶ ξ τοι σὲ εἶπω, τέτρωμαι καὶ μὴ θαυμάσῃς· οἶδα γὰρ ὅτι καὶ οἱ ὑπὸ τ κυνῶν τ λυσσώντων δηχθέντες, οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ κἄν τινας ἑτέρους καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο πάθωσι, καὶ αὐτοὶ ἔκφρονες γίγνονται· συμμεθαίνει γάρ τι τῷ πάθει ἅμα τῷ δήγματι, καὶ πολυγονεῖται ἡ νόσος, καὶ πολλὴ γίγνεται τ μανίας ἀφοδοχή. Λ. ἐκεῖνο καὶ αὐτὸς ἡμῖν ἐρᾷς ὁμολογεῖς; Ε. πάνυ μὲν οὖν, καὶ προσέτι δέομαί γέ σου κοινήν τινα τ θεραπείαν ἐπινοεῖν. Λ. τὸ ξ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν.

σίτραν Logic Lemmer ad Phal. Sect. p. 36 Col. 2.

hil a se praecipuum, quod ad belli rationes & machinas pertineat, referri non ignoret, hoc tamen inprimis animadvertendum videri, *τί ποτε ποιῶν ὁ Τελαμὼν ἔτυ δίδωσι τὰς ἀρχομένους, qua tandem arte voluntatem eorum, quibus praefuerit, tanto opere sibi conciliarit.* Idem R. P. V. p. 86. v. 15. Diversa paulum ratione *Plato* Charm. p. 468. C. *ὥσπερ ποιητὴς (ὀργίζομαι) ὑποκριτῇ κακῶς ἀφηγουμένῳ τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα. Marsil. Ficinus* aut non Latine, aut male: haud enim facile, utram in partem peccaverit, statuas: *histrionem inepte sua poëmata recensentem:* tu cape: *ut poëta succenset actori male sua poëmata* (in scena) *recitanti:* quo certe morbo quicquid unquam fuit poëtarum laboravit: pari modo de LL. II. p. 791. A. *Ῥαψῳδὸν ὃ καλῶς Ἰλιάδα καὶ Ὀδυσσείαν ἢ τι τ Ἡσιοδείων ἀφηγούμενα.* Ita spectatae veterum elegantiae principes, a quibus eundem usum recentiores acceptum servarunt: inprimis *Artemidorus:* eum vide I, 58. 62. *ὅταν δὲ ὁ παλαιστὴς βούληται τ ἀντίπαλον ἀφεῖναι, τοῦτο καὶ ἡ νόσος τ κάμοντα.* III, 11. &c. *Appian.* de B. M. p. 316. *αὐτὸν* (Oppium a Laodicenis traditum) *ὁ Μιθριδάτης ἤδη ἀφεθεὶς ἐκηγγυᾶτο παλαιᾷ λελυμένον. Apollodor.* I. p. 13. *ἵνα ὁ νικήσας ὃ βούλεται ἀφῇ τ ἡττημένου. Alciphr.* II. Ep. I. p. 200. *ὄψομαι τί μοι ἀφήσεις* ubi vide *Bergler.* Nec Judaeorum, qui Graece scripserunt, auctoritate destituimur: Philo de LL. Spec. p. 791. D. 793. C. *ὁ παίσας ζητείτω, τὰ ἴσα εἰς δίδηκε, παθών* de Vit. Cont. p. 895. E. *πάσχουσι οὐκ ἐλάττονα ἢν ἀφιᾶσι* ubi *πάσχειν* illud oppositum; propterea solent etiam rariore compositione, *οἱ κακόν τι παθόντες ἀντιπράττουσι τοὺς προδιαθέντας*, &, *τοὺς κακόν τι πράξαντας ἀντιδιαθέντες* quae *Suidas* ex melioribus habet in Ἀμύνασθαι & Ἀμυνόμενος *Joseph.* A. J. VI. c. 9. §. 3. *ταυτὸ δὴ ἔφη ἄρκον ἀμυνόμενον ἀφιέναι, similiter ac leonem, irruentem ursum repellens interfeci:* nequicquam in ejus loci sententia Interpretes se fatigant: verum notatur in Codice Vaticano extare, *ἀφιέμην* hoc genuinum est; quippe nullis exemplis, longe autem plura sunt ad manum, verbi Medii usum in hac phrasi Graecis placuisse constat, ratione satis manifesta. Perperam quoque versa fuit apud *Nostrum* haec locutio in Anach. uti recte monuit *L. Bos* Anim. c. XIV. p. 64. Porro vitium haeret in hoc loco, quod duarum vocalarum detrimento facile sanetur: ita lege: *σὺν αὐτοὶ μόνοι* (si quis *μόνοι*, quod editum est, maluerit, non valde repugnabo) *λυσσῶσιν, ἀλλὰ κἄν τινας ἑτέρους ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι, καὶ αὐτοὶ* (vel *αὐτοὺς*) *ἐκ. γ.* cur enim Lucianus rotundam orationem isto insiticio καὶ αὐτοὶ dedecoraret? Est autem imitatus *Platonem* in Conv. p. 1104. A. *τὴν καρδίαν γὰρ, ἢ ψυχὴν, ἢ ὅ, τι δεῖ αὐτὸ ὀνομάσαι, πληγείς τε & δηχθεὶς ὑπὸ τ ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων, οἷ ἔχονται ἰσχυρῶς ἀγριώτερον* &c. quam a viperae morsu similitudinem duxit *Plato*, eam *Noster* ad rabiosum canem transtulit: vide *Mer. Casaubon.* ad *Marc. Antonin.* X, 34. *T. H.*

49. Ἡμῖν ἐρᾷς] Locus sine dubio corruptus, in quo nihil aliud praestare possum, quam ut felicioribus ingeniis eum commendem. Sententia patet: mirum in modum voluit: Ergo & ipse animum tuum istis philosophi Nigrini sermonibus compunctum esse & vulneratum fateris: at verba non respondent: vereor, ne versus unus & alter interciderit. Nihil agat, si quis se defunctum putet conjectando: καὶ τ αὐτῶν ἡμῖν &c. quae sensum quidem, sed non hujus loci, habent. *T. H.*

50. Ἐρᾷς] μαίνεσ. *J. Br.*

52. Τὸ τῦ . . .] Mira trajectio quam a *Luciano* esse non puto; atque adeo lege *τὸ ἄρα τῦ . . . Telephi* historia nota, qui ab Achille vulneratus, &c. *Ovid. M. du S.*

Τὸ τῦ ἄρα Τηλέφου] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 182. *Apud eundem* (Lucianum) *aliam trajectionem habemus, quae durior videri possit, interjecta quidem unica voce, sed articulo alium praefixum habente: in fine ejusdem dialogi: τὸ τῦ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν. Ac dubitari etiam possit fortassis an ita scripserit.* Me quidem non admodum offendit haec, quam *Stephanus*

ποιεῖν. Ε. ποῖον αὖ λέγεις; Α. Ὅτι τ τρώσαντα ἐλθόντας ἰᾶσθαι τὸν δικαλεῖν.

facere. A M. Quodnam illud dicis? LUC. Ad eum, a quo vulnerati sumus, eundum esse, & ab illo medicinam petendam.

vocat, articuli trajectio, haud sane magis, quam quod in *Herodoto* frequens, τ τις Περσέων, τ τι ἄλλο στρατοῦ τῦ Νείλου, τ τινῶ αἰτίων εἶναι, cujus generis plura notavit *Fac. Gronovius* ad *Herodot.* p. 35, 7. 357, 12. *Athen.* III. p. 108. D. *Alciphr.* III. Ep. 20. τ τινὶ γνωρίμων ubi monuit etiam *Berglerus*. Emenda *Longum* p. 87. τ τίνι πλουσίων perperam τινῶν. In *Homeri* Schol. ad Il. Ξ. 295. τ εἰς γιγάντων, vetustiores Edd. quod male postea mutarunt. *T. H.*

53. Ἐπὶ τ τρ.] Nam Achilles altera plaga Telepho illata priorem, ut fama est, sanavit. *J. Br.*

Ἐπὶ τ τρώσαντα] Res pervulgata: vide, si tanti est, *B. Martin.* V. L. III, 24. *Torrent.* ad *Horat.* Ep. XVII, 8. *Passerat.* & *Broukhus.* ad *Propert.* II. El. 1. v. 65. *P. Keuchen.* ad *Seren. Samon.* p. 259. quem *Luciani* locus non fugit, *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. CI. Hoc in argumento tres Graecae Tragoediae principes sunt versati, eodemque Telephi titulo fabulas ediderunt, quarum hanc hypothesin enarratam legere licet in Access. ad *Ulpian.* p. 1167. Versus est ex *Euripidis* Telepho, quem *Plutarchus* protulit Περὶ τῦ ἀκούειν p. 47. F. locum, quia hisce Lucianeis simillimus est, praetermittere non possum, quin ponam: ὁ γὰρ μάγος, ὡς Εὐριπίδης φησὶ, τὸ Τηλέφου τραῦμα Πριαμίδαις λόγχης δίλγιστα ῥιπίσασι, ἀλλὰ & τ ὀκ φιλοσοφίας ἐμφύσημα σοφώτατα νίας δργμὸν αὐτὸς ὁ τρώσας λόγῳ ἴασαι. Hinc pene sumsisse credas *Schol. Theocriti* ad Eid. XII, 25. quanquam ibi legendum potius videatur, τὸ τῦ λόγου, ὃ τρώσας ἴασται. Huc pertinet illa a *Philostrato* conficta de Apollonio fabula in ejus Vita VI. c. 43. & sophisticum acumen *AEliani* de Anim. I, 56. Facile autem apparet, quo *Publii Syri* spectaverit haec sententia: *Amoris vulnus sanat idem, qui facit.* *T. H.*

Δίκη συμφώνων 2.

Δίκη Φωνήεντων.

Judicium Vocalium.

Ἐπὶ ἄρχοντος Ἀριστάρχου Φαληρέως, Πυανεψιῶνος ἑβδόμῃ ἱσταμένῃ, γραφὴν ἔθετο τὸ Σίγμα πρὸς τὸ Ταῦ ὅτι τ ἑπτὰ Φωνήεντων, βίας ὑπαρχόντων καὶ ἁρπαγῆς, ἀφῃρῆσθαι [a] λέγον πάντων τ ὁ διπλῶ ταῦ ἐχφερομένων.

11. ARchonte Aristarcho Phalereo, septima Octobris, actionem instituit Σῖγμα adversus Ταῦ apud judices septem Vocales, de vi & rapina bonorum; spoliari se dicens omnibus illis vocibus, quae duplici ταῦ proferri solent.

2. Quam-

a Λέγον] λόγων F. B 2. P.

Δ. Φ.] Quo tempore scriptum hoc fuerit incertum est. A juniore profectum incuria indicat. Res est ludicra. *M. du S.*

1. Ἐπὶ ἄρχοντος] Argumentum illud deest in Mss. autoris tamen censendum est. *J. B.*

Ἐπὶ ἄρχοντος Ἀρ.] Hanc formulam accusationis *Schol. V.* etiam notis praescripsit, nihil ab editis dissidens, nisi quod habeat, βίας ὑπαρχόντων ἁρπαγῆς, ἀφαιρεῖσθαι λέγον praestat ἀφῃρῆσθαι. Sed illud ᾗ, quod omittit plane, transferri placet hoc pacto, βίας ᾗ ὑπαρχόντων ἁρπαγῆς. *Polyb.* IV. c. 17. ἁρπαγὰς ὑπαρχόντων atque ita is idem & alii saepius: expectabimus autem, dum quis producat, βίας ὑπαρχόντων. Cetera de hoc accusationis libello alibi dicendum nobis erit. *T. H.*

Ibid. Ἀριστ. Φαλ.] Alexandrinum civem fuisse *Aristarchum*, sed in Samothracia natum, tradunt omnes. *Phalereum Aristarchum* nemo novit. Vide ergo num *Lucianus* de Grammatico summo locutus, *Aristarcho* tribuerit quod *Demetrio*, alii itidem Grammatico summo, debebatur. *M. du S.*

2. Ἑβδόμῃ] Septimum mensis diem alibi etiam *Nostor* juri dicundo in ejusmodi ludicris causis assignat; ut in Δι. c. 12. Ὀν. c. 14. quod ideo factitatum ab eo puto, quia illo die pueris ludendi copia fiebat. V. Ἀποφρ. c. 16. Erat autem Apollini sacer. *M. du S.*

4. Βίας ὑπαρχόντων & ἁρπαγῆς] Non capio acumen *Benedicti*, qui has voces alligat proxime antecedentibus, vertitque, *apud septem vocales judices vi & raptui praefectas*, non secus ac Athenis quoque certi judices certis actionibus praefuissent, ut Romae praetoribus certae causae attribuebantur. Ne dicam ridiculum esse has vocales isti judicio praefuisse, non alias literas; quae cui judicio praesederunt, oro? Nescio an bene *Bolerus*, *constitutis judicibus VII vocalibus de vi & rapina*. Certe sensus est & verti debuit, *ad tribunal VII vocalium, actione bonorum vi raptorum*, ut dicebant Romani idem prorsus judicium. Nam ὑπαρχόντων (unde causa erroris) est secundus casus ab primo τὰ ὑπάρχοντα, non οἱ ὑπάρχοντες. *J. G.*

5. Λέγον] *Fl. B* 2. & *P.* λέγων. Reliquae cum *Schol.* & P, hic quidem recte λέγον, ut edi curavimus. *M. du S.*

9. Κατασ-

2. QUamdiu, o judices Vocales, non admodum gravibus injuriis affectus fum ab hoc ταῦ, dum meis rebus abutebatur, & eo fe inferebat, ubi nullum ei jus erat; damnum non graviter tuli: nonnulla etiam, quæ dicebantur, audiviſſe me diſſimulabam, propter modeſtiam, quam noſtis me ſervare cum erga vos, tum erga alias ſyllabas: poſtquam vero eo avaritiæ & amentiæ pervenit, ut non modo non ſit contentum iis, quæ ego ſæpe diſſimulavi,

ΜΕΧΡΙ μὲν, ὦ Φαιήκισσα δικασταὶ, ὀλίγα ἠδικεῖμην ὑπὸ τουτοῖ τοῦ ταῦ, καὶ ἀχθομένῳ τοῖς ἐμοῖς, καὶ καταίροντ☉ ἔνθα μὴ δεῖ, ἐ βαρέως ἔφερον ἢ βλάβιν, καὶ παρῆκον ἔνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τ μετριότητ☉, ἣν ἴστε με Φυλάττουσα πρός τε [a] ὑμᾶς, καὶ τὰς ἄλλας συλλαβάς. ἐπεὶ δὲ ἐς τοσοῦτον ἦκει [b] πλεονεξίας, καὶ ἀνοίας, ὥστε ἐφ' οἷς ἡσύχασα πολλάκις οὐκ ἀγαπᾶν, ἤδη

a Ὑμᾶς] ὑμῶν C. b Πλεονεξίας] πλεονεξίας τι C.

9. Καταίροντ☉] Καταπλέοντ☉, κατιοχομένου. V.

15. Οὐκ ἀγαπᾶν] Οὐκ ἀρκούμβ☉. V.

9. Καταίρ. ἔ. μὴ δ.] Scribendum videtur: καθαιροῦσ☉ ἔνθα μὴ δεῖ. F.G.

Καταίροντ☉ ἔνθα μὴ δεῖ] Interpretum errorem in hac locutione caſtigavit *L. Bos* ad A. A. XXVII, 2. Καταίρειν proprium eſt de navibus in portum invectis: καταίρουσαί τε καὶ ἀφιεῖσαι ὁλκάδες apud *Philoſtr.* de V. S. II. p. 606. ἐκεῖθεν ὃ καταίρουσι οἱ λιμένα *Dionyſ. Halic.* A. R. I. p. 42. Grammatici per καταπλεῖν exponunt: *Heſych.* & *Suid.* in Καταίρουσι ex quo facile eſt priorem emendare in Κατίρουσι, quanquam tantilla labes Gujetum deceperit in hoc quoque *Luciani* loco parum felicem. Portus autem his clauſi, aliis aperti, quod ſæpe foederibus & pactis cautum; non enim quosvis pari jure λιμένι καὶ ἀγκυραῖς δέχεσθαι volebant. Jam ſi quis eos in portus devehatur, quos intrare non licet, is proprie καταίρει, ἔνθα μὴ δεῖ. & piratæ quidem vel maxime, qui de alieno praedas agunt, cujus criminis & ἀφαιρεῖν litera T incuſatur. Hinc latius ſe portigit καταίρειν pro *venire aliquo*. *Heſych.* Κατήρεσεν, ἦλθεν. Ad aves ratione quadam ſingulari pertinet aliquorſum devolantes: *Ariſtoph.* Av. v. 1288. *Plutarch.* T. II. p. 41. F. μίλιοι ἐπὶ τ τραχύτατον ☾ θρῖον καταίρουσι parique modo in *Philop.* p. 364. D. Pomp. p. 635. E. Contrarium ἀπαίρειν tum prima, tum ampliore poteſtate: non invenuſte *Cyrill.* contra *Julian.* p. 206. B. τὰς ἀπαιρούσας μ ἀπὸ τῆς Ἑλλαδικῆς, μεθερμηνεύοντες ὃ πρὸς ἀλήθειαν *Plutarch.* de Garrul. p. 514. E. ἐπί τι ὃ ἡ γλῶσσα ἀπαίρει; Hic etiam *Heſychius* eſt corruptus: Ἀπῆραν, ἐδέδυσαν lege, Ἀπῆραν, & mox: Ἀπηρώτατο, ἔπεσεν. Ἄπῃρε, μετέστη confer Ἀπαίρει &c. T.H.

12. Φυλάττουσα] Non dubito quin malam gratiam inierint ab Luciano librarii, ſcribentes φυλάττουσα pro Φυλάττων, & paullo poſt ὡς ὀλίγου δεῖν ἀσυχίαν ἀγαγόντα, μηδὲ τὸ γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι, &c. pro ἀγαγόν. Loquitur namque Σ, h. e. γράμμα, de ſe in neutro genere, ut c. 8. καὶ πέμπταμαι, ὀλίγας μὲν τοῦ χρόνου ☾ τὰς τόκα τόκα ἀνομάσῃ. & ipſum Σ, κἀγὼ μ τοιοῦτο. Nec aliter in toto hoc opuſculo de T, niſi in neutro genere, mentio fit, ut paſſim videre eſt. Rectiſſime itaque, ubi c. 7. legitur μόνῃ μ ἀπὸ ὀλίγου ἐπιχείρει, τετταράκοντα λέγειν, &c. *Gronovius*, eruditiſſimi Filii Pater eruditiſſimus, adſcripſiſſe ſuo dicitur libro λέγον ſenſus namque poſtulat participium, & neutrum genus, ut recte factum, obſervari debuit. Idem oportet fiat in verbis ibi ſubſequentibus, ἔτι ὃ τίμημον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισκήμβον, ἰδία ταυτὶ λέγειν, &c. Peſſime. Lege λέγον. *J.J.*

Φυλάττουσα] Monet *Jenſius* de Φυλάττων, quod omnino magis grammaticum. Verum cum toties aliter in hoc opuſculo legatur, contra fidem Codd. mutare conſultum non duxi. *M. du S.*

13. Συλλαβάς] *Syllabas* hic elementa vocat, quæ in unum ſonum coaleſcere apta nata ſunt; ut & c. 5. quaſi *Cives* aut *Collegas* deſignaret. *M. du S.*

14. Ἀνοίας] Repudiare quidem non auſim: *Iſocrat.* Or. Areop. in initio: *opes*, inquit, *& potentiam ſequitur* ὕβρις, καὶ μ ταύτης ἀκολασία, quibus σωφροσύνην & μετριότητα mox opponit. Attamen in hac graviſſimi criminis accuſatione convenientius puto ἀπόνοια, non illa prorſus, quam *Theophraſtus* deſcribit Char. Eth. c. VI. & *Caſaubonus* egregie declarat, ſed genus ejus quoddam; iſta nimirum perdita violentorum hominum audacia, per quam ſpretis legibus in aliena nihil penſi habentes involant. Sic ἀπόνοιαν ſumi ſatis conſtat, notavitque *H. Valeſ.* ad *Ammian. Marcellin.* XX, 4. p. 262. iis proprie tribui, qui per vim imperium occupant. Hunc in modum πλεονεξία commodiſſime praccedit, ex qua velut gradu facto ad ἀπόνοιαν perveniatur. Eadem menda *Diodorum* occupavit XX. p. 736. C. ὁ ἀρχὴ μὲ ἡ ὑπὸ τ Ἀγαθοκλέους γενεσίας ☾ ἀνοίας παραλογισθέντες *Rhodomannus* auferri jubet καὶ ἀνοίας, *ſcioli alicujus infortun.* : ego leniore medicina repono καὶ ἀπονοίας erat ſane temerarium maxime factum Agathoclis, cunctis navibus incenſis omnem ſalutis ſpem militibus ſuis praecidere. *Amentiam* ita Latini ponunt: *Liv.* XXIII, 9. aliique ſaepe. T.H.

15. Οὐκ ἀγαπᾶν] Mſſ. οὐκ ἀρκούμβ☉. *J.B.*

Οὐκ ἀγαπᾶν] De hoc idem quod ſupra ad φυλάττουσα dictum puta; ut & de ſequenti ἀγαγόντα. *M. du S.*

ἤδη καὶ πλείω προσβιάζεσθαι, ἀναγκαίως αὐτὸ εὐθύνειν νῦν πρὸς τοὺς ἀμφότερα εἰδόσιν ὑμῖν. δέος δὲ μικρόν [a] μοι [b] ὅπως ἡ ἀποθλίψεως ἐπέσχεν ἡ ἐμαυτοῦ. τοῖς γὰρ προπεπραγμένοις ἀεί τι μεῖζον [c] προστίθησιν, ἤδη με ἡ οἰκείας ἀποθλίψει χώρας, ὡς ὀλίγου δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι, ἢ ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβῳ.

verum jam majorem vim inferat, ipsa me necessitas cogit, ut accusem ipsum apud vos, qui utrumque nostrum novistis. Non autem exiguus metus propter istam extrusionem meam me invasit. Nam cum prioribus injuriis majores semper addat, prorsus me e domestica sede expellet, eoque propemodum rediget, ut silendum mihi sit, & ne inter literas quidem amplius numerer, calculoque tantum inserviam.

Δίκαιον οὖν οὐχ ὑμᾶς, οἳ δικάζετε νῦν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τοῦ πείρας ἔχειν τινὰ φυλακήν· εἰ γὰρ ἐξέσται τοῖς βου-

3. Est itaque æquum non modo vos judices, sed omnes etiam reliquas Literas ab hocce dolo sibi cavere. Nam, si ut libet uni-

a Μοι] μι Edd. priores. b Ἐπὶ τ ἀποθλ.] ἐπὶ τοῖς τ ἀποτρίψεως ἐκ. ταῖς ἐμ. C. c Προστιθὶν] προστιθὶν F.

23. Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβου] Ἀντὶ τοῦ διηνεκῆ * κεκτῆσθαι τὸ φόβον, μηδὲν πλεονεκτούσης τῆς ἀφοβίας, ἀλλ' ἐν ἴσῳ ταλαντευομένης τῇ φόβῳ. V.

Γρ. ὀρθότερον, ἐν ἴσῳ † τῷ ψόφου, ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἢ ὡς τὸ Σ ἢ ψόφος. C.G.

* Κεκτῆσθαι] Pro κεκτῆσθαι, quod nihil est, lege κεκτῆσθαι. Caeterum si hanc Scholiastae expositionem accipies, nihil requires supplementum istud, quod inculcant hic Marcilius & Bourdelotius, legentes, ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβῳ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα. J.J.

† Τῆς ψόφου] An voluit τῆς ψόφε & ψόφος; non puto, legendumque potius τῷ ψόφῳ. T.H.

18. Ms . . . . ἐπέχεται] Mοι legendum esse supra diximus ad Πρ. εἰ οὐ Λ. §. 2. T.H.

23. Ἐν ἴσῳ ϗ κεῖσθαι τῷ φόβου] Angl. ψόφ. mendose. patet postea verbo φόβου sæpius repetito. post φόβου adde τὰ λοιπὰ γράμματα. quæ dictiones scriptæ in margine unius Ms. sic & in sequent. J.B.

Ἐν ἴσῳ ϗ κεῖσθαι τῷ φόβου] Excidit forte an aliquid, ut, οὐ ἴσῳ ϗ κεῖσθαι τῷ φόβου ἢ τὰ λοιπὰ γράμματα. Δίκαιον ἦν. Th.M.

Ἐν ἴ. ϗ κ. τῷ φ.] Haec aliena & addititia videntur. Sed ἐπέχει. F.G.

Ἐν ἴσῳ ϗ κεῖσθαι τῷ φόβου] Hunc locum facile quivis corruptum esse sentiat. Verum qua ratione emendandus sit, nondum, ut opinor, viri doctissimi videbuntur aperuisse. Afferam & ego in medium, qua ratione putem procedendum. *Sigma* tot & tantis lacessita injuriis, quo tandem evasura sint ista cogitans, metuit ne aliquando e sedibus prorsus a *Tau* ejiciatur, & voce in totum adempta, *inter literas non nisi calculi gratia* numeretur, atque adeo cum *Bau*, *Coppa*, & *Sampi*, æterno damnetur silentio. Hoc puto voluisse Lucianum; extareque adhucdum hujus sensus non obscura vestigia in lectione, quam Codd. Mss. & J. Ed. præferunt. Angl. enim apud Bourdelotium habet ψόφ. P. autem L. Coll. & J. Ed. integram vocem ψόφου. quæ facile a voce ψῆφος, festinante librario, provenerit. Si quis nunc a me requirat, ut conjiciam saltem quænam *Luciani* verba fuerint, ignoscat si in tam fœdo & mutilo loco nihil proponam. Forsan leg. οὐ ἴσῳ ϗ κεῖσθε τῷ φόβου. ut *Thucyd.* VI, 78. οὐ ἴσῳ δὲ ϗ τῷ ἑαυτῷ ἅμα οὐ τῇ ἐμῇ μαχεούμενος. De *Bau*, *Coppa*, & *Sampi*, alibi dicendi dabitur locus. Interim si cui nomina ista minus nota sint, auctor sim, ut *Scaligerum* adeat in *Dissertatione de litteris Ionicis*, quam inter ejus notas ad *Eusebii* Chronicon inveniet, p. 110. Ed. post. M.du S.

Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβου] *Fr. Viger.* de Gr. Dict. Idiot. c. III. S. V. §. 5. hunc in modum vertit: *Itaque dum quiescerem parum abfuit, quin nullus mihi deinceps inter literas locus relinqueretur; atque adeo mens iste metus ad omnes literas aequaliter pertinet.* Liquet eum probasse *Bourdelotium* & *Marcilium* supplentes, ϗ τὰ λοιπὰ γράμματα· ad quale remedium excogitandum haud sane magna mentis contentione est opus. Phrasis insolentior οὐ ἴσῳ τῷ φόβου vel τῷ κινδύνου κεῖσθαι certioribus exemplis, non solo Luciani dubio loco, a *Vigero* debuerat firmari. Ego Codicum & *E. J.* lectionem, dummodo mutando casu parumper adjuvetur, satis opportunam censeo: οὐ ἴσῳ ϗ κεῖσθαι τοῦ ψόφου. Primum ψόφῳ consonis attribuitur, quemadmodum vocalibus *φωνή* literarum divisio primaria, καθ' ἣν τὰ μὲ φωνὰς ἀποτελεῖ, τὰ ϗ ψόφους: φωνὰς μὲ τὰ λεγόμενα φωνήεντα, ψόφους ϗ τὰ λοιπὰ πάντα· auctor *Aristoxenus* apud *Dionys.* de Comp. Verb. p. 21. Verum naturali quadam pronunciandi ratione ψόφος pertinet ad Σ. *Plato* Theaet. p. 147. E. κ' ϗδ' ἦ, ὦ Σώκρατες, τό, τε σύγμα τὸ ἀφώνων ἐστί, ψόφῳ τις μόνον, οἷον συριττούσης τῆς γλώττης. *AElius Dionysius* apud *Eustath.* ad Il. K. p. 813. v. 45. Deinde οὐ ἴσῳ, οὐ τοῦ ἴσῳ εἶναι venusto Graecorum usu, pro, ἴσον εἶναι, *pari loco esse & conditione*, non aliter ac Latini solent, *in facili*, *in aperto*, *in dubio*, *in incerto*, *in parato* &c. Thucydid. IV, 10. ἀποβάντες ϗ οὐ τοῦ ἴσου ἦσαν. II, 60. ἅ, τε ἦ χρὼς ἢ μὴ σαφῶς διδάξας οὐ ἴσῳ εἰ ϗ μὴ ἐπιθυμήσῃ.

IV,

unicuique licebit e suo ordine in alium violenter irrumpere, idque vos, sine quibus nihil omnino scribitur, permiseritis, non video quomodo sua quique ordines jura, juxta quae a principio constituti sunt, tuebuntur. Sed non existimo, vos unquam ad tantam incuriam vel negligentiam perventuros, ut ea feratis, quae cum æquo & jure pugnant. Nec si vos certamen declinaveritis, tamen mihi, qui injuria affectus sum, negligendum erit.

4. Atque utinam aliarum quoque literarum audacia ab initio statim, cum cœperunt contra leges delinquere, esset repressa: neque enim digladiaretur ad hunc usque diem λαμ-

λομένοις ἀπὸ τ καθ' αὐτὰ τάξεως εἰς ἀλλοτρίαν βιάζεσθ, ἢ τοῦτο ἐπιτρέψετε ὑμεῖς, ἐς C.R.
ὧν χωρὶς οὐδὲν καθόλου τι γράφεται, οὐχ ὁρῶ τίνα τρόπον αἱ συντάξεις τὰ νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ κατ' ἀρχὰς, ἕξουσιν. ἀλλ' ὅτε ὑμᾶς οἶμαι ποτὲ εἰς τοσοῦτον ἀμελείας τε ἢ παροράσεως ἥξειν, ὥστε ἐπιτρέψαι τινὰ μὴ ἐς C.R
δίκαια· ὅτε, εἰ καθυφήσεθ τ ἀγῶνα ὑμεῖς, ἐμοὶ παραλειπτέον ἐστὶν ἀδικουμένῳ.

Ὡς εἴθε ἢ τῶν ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε αἱ τόλμαι εὐθὺς ἀρξαμένων παρανομεῖν· ἢ οὐκ ἂν ἐπολέμει μέχρι νῦν τὸ λάμ-

δα

IV, 60. 61. & saepe alibi: *Euripid.* Iph. in Aul. v. 1199. apud quem ἐν ὠμαρῇ, ἐν ὑστεροῖ Hel. v. 1243. 1293. &, quae frequentiore usu teruntur, ἐν ὁμοίῳ, ἐν ἑτοίμῳ. Solent autem ἐν ἴσῳ εἶναι τινι *Scriptor* Orat. in Neaer. p. 879. F. τούτας (τὰς σώφρονας) ἐν τῷ ἴσῳ φαίνεσθαι μετέχουσας τῇ πολλάκις πολλοῖς ἑκάστης ἡμέρας συγγεγενημένῃ modo dixerat, ἐξ ἴσου φαίνεσθαι ἐκείνας τιμωρούμενας τούτῃ τῇ πόρνῃ cujus locutionis haud dispar est ratio: *Lys.* p. 168. v. 23. εἰ γὰρ ἐξ ἴσου τῇ συμφορᾷ τὴν ζημίαν ἔχω. & verbis similillimis *Antiphon* περὶ τοῦ Ηρ. Ἐβουλόμην τὸν δύναμιν τοῦ λέγειν καὶ τὴν ἐμπειρίαν τῶν πραγμάτων ἐξ ἴσου μοι παθεῖσθαι τῇ τε συμφορᾷ καὶ τοῖς κακοῖς &c. *Liban.* T. I. p. 805. A. ἐν ἴσῳ τοῖς γονεῦσιν ἄγειν. T. II. p. 227. C. μὲ μὴ τοῖς πολλοῖς ἐν ἴσῳ θέμενοι ἄφονον ἴσχυσεν ἡ τύχη. Ut alios praeteream, Grammaticis etiam haec loquendi formula non displicuit: *Hesych.* in Αὐτοκυνῶ. *Schol. Aristoph.* ad Av. v. 17. Quin hoc ipsum ἐν ἴσῳ κεῖσθαι *Erotianus* habet in Οὖρεῖ ἀιμαλῶδες in quibusdam Hippocratis exemplaribus αἱματῶδες, in plurimis, inquit, legitur αἱμαλῶδες, ὁ ἐστὶν ἐν ἴσῳ κεῖται τῷ αἱματώδει· nescio, an *Hesychius* simili modo sit emendandus: Ἀντιγραφή, κεῖται ἐν ἴσῳ τῇ ἀντιμοσίᾳ. σημαίνει ὃ ἐστὶ τὸ ἀντιποιεῖσθαι κλήρου. haec vulgo feruntur corruptissima. Apparet, quae mihi constiterit ratio, cur in *Luciano* voluerim τῷ ψόφῳ nisi quis praeponat, me non invito, τῳ, id est, τινι ψόφῳ. Sensus ex dictis itidem est manifestus: *ita ut parum absit, quin, si quietus injuriam ultra feram, e numero literarum expungar, neque alio sim loco, quam sonus aliquis*, vel, *sibilus*. Κεῖσθαι etsi rarius apud Graecos, at nonnunquam tamen de iis, quae contemta jacent: ψόφοι quoque res abjectae & vilissimae, quarum pretium, si sonum quendam verborum inanem excipias, est nullum. *T.H.*

25. Οὐχ ὑμᾶς] Si sic interpungatur, necessario post ὑμᾶς inserendum erit μόνον. Quocunque demum pacto legas, illud τὸν expungendum videtur. *M. du S.*

26. Ἀλλὰ ἢ] Omissum in priore membro μόνον, quod tum hoc loco, tum pluribus aliis ostendit *J. Davis.* ad *Ciceron.* de N. D. p. 239. *T.H.*

Ibid. Τῆς πόρνης] Attici πόρνην ἀντὶ τοῦ δούλην ἢ τέχνη, pro *dolo malo* accipiunt. *A.V.*

30. Ὧν χωρὶς οὐδὲν καθόλου τι γράφεται] Bolerus, *sine quibus nihil omnino scribitur*. Benedictus, *sine quibus plane nihil scribitur*. At multa possunt scribi, sed sine sensu. Verti debuit: *sine quibus perfecte* & integre *nihil scribitur*, ὧν προσόντων εἰς τὸ γράφειν δίκαι, ut ait infra. *J.G.*

35. Καθυφήσεθ τ ἀγῶνα] Locutio judicialis, quae latius patet, quam Latinorum *praevaricari*, tametsi in Gloss. ad id verbum explicandum adhibeatur. *Demosth.* in Mid. p. 609. C. thesmotheta quidam a Polyzelo verberatus ἰδίᾳ πειθόσις ὑπόσῳ δίκης ἀργυρίῳ καθυφεῖς τ ἀγῶνα· qui hunc diligenter imitatur *Dion Cassius* XLVI. p. 299. C. καθυφεικέναι τοὺς ὑπὲρ ἡμῶν ἀγῶνας. *Poll.* VIII, 143. ejus generis cognata jungit verba, unde potestas τῷ καθυφεῖναι facile possit intelligi. Propria virtus, contra nitentibus sponte cedere, inque re incepta tam remisse versari, ut intercidat, & adversario causa prodatur. *Nost.* in Prom. §. 3. *Demosthenes* extra forenses controversias περὶ Παραπρ. p. 295. A. πολλῶν πραγμάτων ἐ μεγάλων καιρὸν ἐάν τις ἐκὼν καθυφῇ τοῖς ἑαυτοῦ ἐ προδῷ. ubi junctum vides προδοῦναι. Olynth. III. p. 36. B. εἰ καθυφείμεθά τι τ πραγμάτων· pari modo *Joseph.* de B. J. II. c. 16. p. 191. ἐὰν τ σωτηρίων ὑμῶν καθυφηκάμην. A. J. VI. c. 3. §. 3. de Samuelis filiis a paterna virtute longe desciscentibus: δώρων ἐ λημμάτων αἰσχρῶν καθυφίεντο τὸ δίκαιον, id est, ἀντηλλάττοντο, καὶ προεδίδοσαν, ut loco hoc prolato *Suidas* interpretatur. Quare legendum censeo de B. J. VI. c. 3. §. 3. καθυφίεμεν τ λόγον, ὃν πίστεως (ἡ πατρὶς) τὰ ἔργα, ut in *Eusebio* H. E. III. p. 97. scribitur: *H.* quidem *Valesio*, quod Mazarinus C. praefert τ λόγων, magis placet; sed multo minus expedite fluit sententia, neque hujus loci est vel verbi secundus casus. Quid autem in his locutionibus distet Activi Mediique usus, non est ut pluribus ad peritiores exponam. *Hesychium* emenda: Καθυφῆναι, ἐᾶσθῆναι, ὑποχωρῆσαι, καθυποδέδεσθαι editur, Καθυφάνσι. Alia *Budaeus* C. L. G. p. 25. *T.H.*

39. Καὶ οὐκ ἂν] Illud ἢ amotum mallem, & ordine continuo legi: ὡς εἴθε &c. ὠφελομεῖν, οὐκ ἂν ἐπολέμει.

χεφαλαργίας c. R.

ἔδα τῷ ῥῶ, ἀμφισβητῶν θέλει ἡ [a] κισ-
σήρεως, ϗ κεφαλαλγίας· ἔστε τὸ γάμμα
τῷ κάππα διηγωνίζετο, ϗ ἐς χεῖρας μι-
κρῶ δεῖν ἦρχέτο πολλάκις ὂν τῷ κναφείῳ
ὑπὲρ γναφάλων· ἐπέπαυτο [b] δ' ἂν ϗ πρὸς
τὸ λάμβδα μαχόμενον τὸ, μόγις, ἀφαιρού-
μενον αὐτῶ, ϗ μάλιστα ὠμφιλέπτιον, καὶ

cum ῥῶ, disceptans de voce κίσσηρις & κεφαλαλγία. Neque etiam τῷ γάμμα esset cum κάππα certamen; neque tam sæpe ad manus propemodum venisset in fullonia, de dictionibus γναφεῖον & γνάφαλα. Quin cessasset etiam hoc γάμμα cum λάμβδα contendere, dictionem μόγις illi extorquens, imo suffurans. Adeoque reli-

a Κισσήρεως] κισσήρεως F. b Δ' ἂν] ἂν omisso δὲ solum habent C. Quaedam Edd. δὲ ἄν.

40. Κισσήρεως] Κίσηλις δὲ φασὶ γράφεται ϗ * κεφαλαργίας. V.

43. Ἐν τῷ γναφείῳ] Κναφεῖον δὲ φασὶ † φασὶ γνάφαλλα δὲ τὰ ἀπεξυσμένα. V.

* Κεφαλλί⊕] Exc. G. κεφαλαργίας. V. κεφαλαλγίας. M. du S.
† Φασὶ γνάφαλλα δὲ τὰ ἀπεξ.] Adde καὶ γναφ. vel cum excerptore G. lege φασὶν γνάφαλλα δὲ. M. du S.

In E. A. γναφεῖον, & omissum δὲ utrumque restituit Doctiss. M. du Soul. Γνάφαλα notaverat in suo libro Matth. Sladus. T. H.

λόμενον. Scio, ubi redundet haec particula: verum hic videtur ab iis inserta, qui istam periodum a priore divellebant. T. H.

40. Τῆς κισσήρεως] De pumice, & re ad exterendos expoliendosque libros apta. Κεφαλαλγίαν Attici vocant κεφαλαργίαν. G. C.

Κισσήρεως] Apud Atticos κίσηλις & κεφαλαργία, & litterae invicem mutabiles λ. ρ. priorem tamen vocem neminem legisse puto. J. B.

41. Κεφαλαλγίας] Vide H. Stephanum de hac voce disputantem in App. de D. A. p. 56. Κεφαλαργεῖ apud Hesychium est in Ὠτυνεπεῖ. Κίσηλα aeque ignoro, ac Bourdelotius, nisi quod blaesus genuinam vocem κίσσηρις vel κίσηρις eo pacto sit pronunciaturus. Ex hoc linguae vitio risum captavit Aristoph. Equ. v. 79. Vesp. v. 45. de quibus Eustath. ad Od. E. p. 1764. Vid. Plutarch. Quaest. Rom. p. 277. D. T. H.

Ibid. Γάμμα] In nummis etiam has literas frequenter permutari observat, rei nummariae cultor & ornator summus Ez. Spanhem. p. 119. M. du S.

43. Κναφείῳ] Atticorum sunt, & quidem veterum, ut scribunt Harpocr. in Γναφεῖς & Scholiastes Aristoph. ad Plut. v. 166. κνάπτειν, κναφεῖς, κναφεῖον, κνάφαλος sive κνάφαλον vel potius κνάφαλ⊕, ἄκυπτ⊕ &c. quae communis, quam vocant, Graecorum dialectus per γ solet efferre. Moer. & Thom. Mag. in Ἀκναπτον. Κνάφαλ⊕ Poll. X, 39. 41. ubi nonnulla Commentatores. In Corintho de Dial. Att. ordo est invertendus: τὸ γναφεῖον κναφεῖον λέγουσι· nimis laborat in hac parte H. Stephan. App. p. 56. Saepe Galenus unus utrumque γναφεῖον & κναφεῖον habet. Vid. Nunnes. ad Phrynich. p. 34. Quod in Philoxeni Glossis, Tomentum, κνάφαλον, κνάφαλλον scribitur, vetus Onomasticon exhibet γνάφαλον hoc Alcaeus utitur, ἀμφὶ κόρσα μαλθακὸν γνάφαλλον. Illud est apud Strabonem, qui tradit XV. p. 1016. B. quibusdam Indicarum arborum ἔκκριτον ἔριον, quo Macedones usi sint ἀντὶ κναφάλων. Atticis κνίφελον dicitur ipsa culcita: Hesych. in V. unde κλίνη ἀμφικνιφαλ⊕, cujus meminit Poll. X, 36. T. H.

45. Μαχόμενον τὸ μόγις ἀφαιρούμενον αὐτῶ, ϗ μάλιστα ὠμφιλέπτιον] Voluit si forte Lucianus: ἐπέπαυτο γὰρ ἂν ϗ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον τῷ γάμματι, τὸ μόγις ἀφαιρούμενον αὐτῶ, ϗ μαγίδα συναρπάζον. Latine dixeris, cessans vero etiam Lambda pugnans cum Gamma, propter surreptum sibi μόγις atque id ipsum etiam furripiens μαγίδα sive magidem, &c. Intelligi vult utrumque & lambda & gamma esse fures ac furari mutua. Gamma furripit μόγις, quia id μόλις rectius dicitur, sed maluere οἱ Ἀτθιδιῶντες, μόγις: Lambda furripuit μαγίδα quia corruptione Attica, tunc μαλλὰ dixere. Th. M.

Ibid. Μόγις] Helladius etiam Besmirosos eos damnat, qui μόλις pro μόγις dicunt, quod Ionibus & Aeolibus frequens est. Sed de lingua communi intelligendus uterque. Vide tamen Tim. c. 13. & Epm. c. 71. M. du S.

Μόγις] Si ridendo verum dixit Lucianus, antiquum erit & genuinum μόλις, quod postea degenerarit in μόγις. Antiquitati τῶ μόλις favent AEoles, quorum vetustissima est dialectus: iis enim hoc vocabulum adscribit Helladius apud Phot. p. 866. τὸ μόγις, inquit, ἀναλογώτερον ἀφ' τῦ γ γράφεται, ἀπὸ τῦ μὴ πόνου γινομένου ταττόμενον· οἱ δὲ Ἴωνες ϗ Αἰολεῖς ὠμφιλόγως ἀφ' τῦ λ. μόλις λέγουσις ἐκφέροντες ϗ γράφοντες· deduxit a μόγος, & utrumque pro eodem habuit voce. Alii non origine tantum, sed & potestate distinguunt, hoc a μόλαλω vel μολῶ repetitum exponentes βραδέως, illud a μόγ⊕ vel μογῶ, μὴ βίας vel μὴ πόνου· vide Etymol. & Thom. Mag. quod significandi discrimen etsi non plane repudio, quin tamen ab eodem fonte manent, vix mihi dubium est. In nostris Homeri Edd. utrumque reperias: in priscis alterutrum extitisse tantummodo, prout huic illive scripturae Grammaticorum natio studebat, a vero non abhorret. Haec est causa, cur Apollonium Rhodium, cum posuisset μόλις I, 674. Scholiastes, insiquiore quidem censura, notare non sit veritus: κακῶς ἀφ' τῦ λ. ἴδει δὲ ἀφ' τῦ γ μόγις ὠφελῶ ϗ μόγω. secutus nimirum eos, qui tum in Homero, tum

reliquæ item literæ quieviſſent, nec confuſionem legibus vetitam inferrent. Eſt enim pulchrum unamquamque literam in eo ordine, quem primum ſortita eſt, manere: tranſcendere vero eo, quo non oportet, ejus eſt, qui jus & æquum evertit.

5. Et qui primus nobis has leges fixit, ſive Cadmus fuerit ille inſularis,

τὰ λοιπὰ δ' ἀν ἡρέμει συγχύσεως ἄρχεσθαι παρανόμου. καλὸν γὰρ ἕκαστον μένειν ἐφ' ᶜ ἧς τετύχηκε τάξεως. τὸ δὲ ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρὴ, λυντός ἐστι τὸ δίκαιον.

Καὶ ὅστις πρῶτος ἡμῖν τοὺς νόμους τούτους ἁρμοσάμενος, εἴτε Κάδμος ὁ νησιώτης, εἴ-

ᶜ Ἧς] οὗ F. et C. R.

45. Μέγις] Μέγις οἱ Ἀθηναῖον μόλις ἡ κοινή. V.
Μέγις, φησὶν Ἀττικιστὴς, ἀναλογώτερον ἀφ' τὸ Γ γράφει ἐπὶ τῶ μῦ πόνων γινομένων· οἱ δὲ Ἴωνες καὶ Αἰολεῖς ἀφ' Λ ἐκφέρουσι Ε γράφουσι. C. G.

* Μέγις] Anticiſtes hic eſt *Helladius Beſantinous*, cujus locum in adnotationibus protuli; ex quo patet, legendum eſſe διὰ τῦ Γ γράφεται & Αἰολῆς. T. H.

tum alibi ſemper iſtum in modum ſcribi volebant. *Corinthus* inter Attica reponit τὸ μόγις. Alia lege apud *Joſ. Waſſe* ad *Thucydid.* p. 11. n. 60. p. 45. n. 5. p. 470. n. 85. p. 474. n. 13. T. H.

46. Καὶ μάλιστα] Locus corruptus, ſed cui non medeor. J. B.

Καὶ μάλιστα] Merito rejectis *Bourdelotio* & *Marcilio* J. *Gronovius* ad *Arrian.* IV. p. 166. emendat μὰν Δία quod eo probabilius eſt, quia omnes ibi Codd. μὰν Δία vice vulgati μάλιστα praeferunt. Proderit haec obſervatio ad alia *Luciani* loca. Quanquam conjectura minime ſit ſpernenda, hic nondum video, cur nos poenitere debeat vulgatae lectionis: μάλιστα ſaepius uſu concinniore vim habet adſeverandi: e Noſtro exempla ſuppeditabit Index. *Harpocrat.* in Ἀσωμενότατόν ἐστι μάλιστα οὖν ἂν δύναιτό τις σωιῶσαι, τί ποτε φρονῶ. *Suidas*: Μάλιστα, ἀντὶ τῦ ἀκριβῶς ὁ Θουκυδίδης λαμβάνει· ſumtum e *Schol. Thucyd.* ad I, 17. qui perinde III, 92. σωφρόνως μάλιστα τετραμμένοι explicat, ἀντὶ τῦ κατ' ἀκρίβειαν· ſed in his propria quadam ratione ad numeros pertinet. T. H.

50. Ὑπερβ. οὐς ἀ μὴ χρὴ] Uſurpat *Feder. Morell.* ad *Dion. Chryſ.* p. 13. ſed parum appoſite. *Demoſth.* in Mid. p. 613. D. ἅθ' ὅλως προσήκοντα, ὅπου μὴ προσῆκεν αὐτῶ. Adverſus φυγάδας ὅπου μὴ ἔξεστι καταίνειν dabatur ἔνδειξις. *Suid.* in ea V. *Ovid.* I. Pont. VII, 23. *Nec tamen irrumpo, quo non licet ire. Valer. Maxim.* VI. c. 2. de libertate dictis pariter ac factis teſtata, quae inter virtutem vitiumque poſita, ſi ſalubri modo ſe temperaverit, laudem; *ſi, quo non debuit, profuderit*, reprehenſionem meretur; εἰ ὑπερβαίη οὓς ἀ μὴ χρή. T. H.

53. Κάδμ. ὁ πρωιώτης] *Phoenix* fertur ſuae aetatis hominibus ingenii acumine praecelluiſſe, ut qui & ſedecim literas primus omnium in Graeciam e Phoenicia attulerit: α. β. γ. δ. ε. ι. κ. λ. μ. ν. ο. π. ρ. σ. τ. υ. His *Palamedes* Nauplius Trojano bello quatuor adjecit, θ. ξ. φ. χ. & totidem *Simonides* Syracuſ. medicus. ζ. η. ψ. ω. G. C.

Κάδμος] Hac de re copioſe vir clariſſ. *Juſt. Lipſ.* ad *Tacit.* Claud. qui haec omnia diligenter exequitur. J. B.

Ibid. Ὁ πρωιώτης] *Cadmus* ſecundum quosdam Tyrius fuit. Inſulam autem olim fuiſſe Tyrum, docet inter alios *Ovid.* Met. XV, 288. Vide *Bochartum* Geogr. II. l. 2. c. 27. *Alexandri M.* oppugnantis, operibus continenti junctа eſt. A *Cadmo* autem invecta in Graeciam literarum elementa conſtans & vera traditio eſt. V. *Lipſ.* ad *Tacit.* Ann. XI, 14. De origine literarum apud Graecos lege eruditiſſimam *Scaligeri*, ſupra laudatam, Diſſertationem. Sed XVI. tantum ab eo illatos veteres volunt. V. *Spanh.* 83. M. du S.

Ὁ πρωιώτης] Tyrius, ut Cadmum *Cinna* vocat apud *Soſip. Charif.* p. 99. *Jam inde a Belidis, natalique urbis ab anno Cecropiae* (ita legendum, non Cecropis: Cecropiam vel Athenas intelligit) *atque altа Tyrii ab origine Cadmi.* De inſula Tyro praeclare *Relandus* Palaeſt. III. p. 1052. hoc *Luciani* loco non praetermiſſo. Tyrum *Euripides* appellat πῶον in Phoen. v. 212. Φοινίσσας λιπὼ πώεας. Schol. τινὲς ἢ Φοινίσσας πώεσι τὴν Τύρον πεπιέζεσθαι γάρ. hoc rectum atque ex veterum ſententia; nam quae praecedunt a recentiore manu, nullius ſunt pretii. Ejusdem fabulae verſum ſextum, λιπὼν Φοίνισσαν πίνλίων χθόνα, ita vertunt, *relinquens Phoeniciam terram mariſimam*, quum debuiſſent, *Phoeniciam urbem*, ſive, *Tyrum mari cinctam.* Χθὼν: χώρα, γῆ pro urbe poni, praeſertim a Poëtis, docet *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Theſmoph. v. 115. nobis adſtipulantur antiqui Commentatores, quorum ad hunc locum explicatio luculentius, quam ad v. 212. & meliore fide repraeſentatur: delendum autem ἡ Φοινίκη hominis indocti adſumentum. *Meleager* Anthol. III. c. 6. Ep. 17. Νᾶσον ἰμὰ θρέπτειρα Τύρον. Apud *Joſeph.* A. J. VIII. c. 2. §. 7. Hiramus Tyri rex ad Salomonem ſcribit, ut ſibi pro opera ceteris in rebus navata frumentum mittat, ἃ ἀφ' τὸ νῆσον εἶναι δίδωσι· quae repetuntur c. 5. §. 3. *Diaconus* e *Feſto*: *Sarra, inſula Tyrus.* Conſentiunt Eruditi poſt magnum *Scaligerum* Sarram & Tyrum ab eodem manare vocabulo Phoenicio: at, ſi, quod *Iſ. Voſſius* ad *Scylac.* p. 101. contendit, accipimus, non eſſe dubitandum, quin Sarra proprie ſit Palaetyrus, erroris abſolvi nequit

εἴτε Παλαμήδης ὁ Ναυπλίου, (καὶ Σιμωνίδῃ δὲ ἔνιοι προσάπτουσι τὴν προμήθειαν ταύτην,) οὐ τῇ τάξει μόνον, καθ' ἣν αἱ προεδρεῖαι βεβαιοῦνται, διώρισαν, τί πρῶτον ἔσται, ἢ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητας, ἃς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμεις συνεῖδον. καὶ ὑμῖν μέν, ὦ δικασταί, τὴν μείζω δεδώκασι τιμήν, ὅτι καθ' αὑτὰ δύνασθε φθέγγεσθαι. ἡμιφώνοις δὲ, τὴν ἐφεξῆς, ὅτι προσθήκης εἰς τὸ ἀκουσθῆναι δεῖται. πασῶν δὲ ἐσχάτην ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν ἐνίαι τῶν πάντων, οἷς οὐδὲ φωνὴ

τοῖς C. R.

sive Palamedes Nauplii filius; (sunt & qui hanc curam Simonidi tribuant) non ordinem tantum, per quem sua quibusque literis sedes stabilita est, finierunt, quæ debeat esse prima, quæ secunda: sed qualitates etiam & virtutes, quas habent singulæ nostrûm, perspexerunt. Et vobis quidem, judices, honorem tribuerunt maximum, propterea quod sonum edere sine ope aliena valetis. Semivocalibus vero secundum, quia, ut perfecte audiantur, vestra accessione egent. Omnium autem postremum quibusdam decreverunt, quibus ne vox quidem per

quit *Festus*, qui *Tyrum insularem* exponat: sic tamen & *Servius* ad Georg. II, 506. *quae enim nunc Tyros dicitur, olim Sarra vocabatur*: idque etiam tradiderat ille nescio quis, Graecus certe scriptor apud *Gell.* N. A. XIV, 6. Mihi quidem satis exploratum videtur, & non levibus argumentis nixum, haud longe post Palaetyri initia Tyrum ob egregias loci opportunitates in insula proxima fuisse conditam, & jam ante Salomonis aetatem opibus floruisse; nullaque adeo proferri potest ratio, quae Sarram veterem esse solam Tyrum, exclusa nova, cogat. *T. H.*

54. Παλαμήδης] Παλαμήδης ἴσῳ τὸ Ζ. καὶ Π. καὶ Φ. καὶ Χ. στοιχεῖα. *Hesych.* περὶ σοφῶν. *A. V.*

Παλαμήδης] Quatuor a *Palamede* additas alphabeto literas tradidere quidam. Vide *Tacit.* A. XI. 14. *M. du S.*

Ibid. Σιμωνίδῃ] Et hic quatuor literarum additione apud veteres nobilis, quas *Plinius* VII, 56. facit Z. H. Ψ. Ω. Sed pro Z. *Suidas* & *Salmasius* Ξ ab eo additam statuunt, Not. ad inscript. *Herod.* p. 224. Consule *Spanhem.* p. 41. & 84. 85. *M. du S.*

Σιμωνίδῃ] Repertis, vel potius invectis in Graeciam literis, literarumque formis Cadmus supra ceteros omnes inclaruit. Graeci, quasi originem artis omnium utilissimae peregrinam aequo animo non ferrent, Palamedem in hujus partem laudis vocarunt: testes quidem in ejus causa sane quam multi, qui simpliciter literas illum inveniisse perhibent: *Gorgias* & *Alcidamas* personati Declamationibus adversis, *Hygin.* F. 274. *Dion Chrys.* Or. XIII. p. 225. *Philostr.* de V. A. T. IV. c. 33. Her. p. 708. 710. ubi gruum commemorat artificem volatum, de quo praeter *S. Bochartum* Hieroz. P. II. lib. I. c. 11. *Raderus* ad *Martial.* XIII, 75. ex *Philostrato* notans, quod & alii priores fecerunt, quae nusquam in eo compareant: hoc autem commentum a quo sit auctore, quamque antiquum, nunc exquirere nihil attinet. *Themistius* Cadmum & Palamedem itidem adjungens Or. IV. p. 60. A. librarios eleganter vocat τοὺς τοῦ Κάδμου καὶ Παλαμήδους τέχνης δημιουργούς. Nescio an Euripidem pro hujus opinionis auctore fuerint secuti: videntur certe: ejus ex Palamede locum egregium servavit *Stob.* p. 469. in quo minus miror tot homines Eruditissimos, eorum autem, qui de literis scripserunt, nemo fere praetermisit; nullam tetigisse vitii suspicionem, postquam Scaligeri acerrimum illud ingenium cessaverat ad *Manil.* IV, 206. praeclaram posterioris partis emendationem Viro Maximo hora melior suggessit, ut discimus ab *H. Grotio* ad Floril. Tit. LXXXI. Priores versus, quum hactenus etiam, ut puto, nonnihil laborent, ita legendos arbitror: Τὰ τ' γε λίθῃ φάρμακ' ἁρμόσας μόνος Ἄφωνα ἐ φωνήντα (φωνοῦντα, quasi Graecum foret, nimium patienter tulerunt) συλλαβάς τε θεὶς ἁρμόσας dedi pro ἁρθώσας, utpote, me quidem judice, convenientius: tametsi, si quis illud tueri velit pro, *in commodum rectumque ordinem digerere*, quomodo fere Iph. in A. v. 24. τὰ θεῶν οὐκ ὀρθούμενα, id est, ὀρθῶς διοικηθέντα, ἀμεταθέτως, non valde sim repugnaturus: tum porro σάφα δίκᾳ ἀμφὶ restituo pro καλὰ, quod, utcumque cesserit emendatio, corruptum profecto est. Ex his quidem solis, quod veteres videntur feciisse, fecerunt certe recentiores *J. Meursius* aliique, ut Palamedi literarum inventionem tribuerit Euripides, haud sane conficias: nihil utique aliud affirmat, quam quod literis ordinatis faciliorem utendi scribendique rationem commonstraverit; quemadmodum *Aeschylus* Prometheo inter alia magnifica, quae Tragicorum more perquam liberaliter heroi suo donat, etiam adsignavit v. 459. γραμμάτων τε συνθέσεις, vel potius σύνθεσιν Μνήμης ἀπάντων μουσοπόνῳ ἐργάνῃ· sic enim reponendum censeo: is tamen idem, ut scenae serviret, nihil alienum facere sibi visus est, si, quorum hic Prometheum dixisset auctorem, eorum quaedam ad Palamedem multo posteriorem alibi referret, quod observat *Schol.* adv. 457. *Sophocles* vero, qui Palamedem quoque suum ornatissime instruxit, nullam, opinor, inter ceteras ejus laudes literarum fecerat mentionem; saltem tale nihil apparet eo in loco, quem protulit vir magnus ad *Manilium*, sed ista, ex adversariis, ut saepenumero solet, deproperata parum caute scribens: *In Tragoedia autem Sophoclis Nauplio ita quidam de Palamede narrat*: nam sic *Achilles Tatius* p. 122. Σοφοκλῆς ὁ Παλαμήδει ἀνατίθησι λέγοντα τὸν Ναύπλιον ταῦτα· unde nec colligi potest, sumtos esse versus illos ex fabula Nauplio, & simul constat, de filio Palamede ipsum Nauplum, non alium

per se ulla est. Has itaque leges per vos Vocales conservari decet.

6. Hoc vero ταῦ, (neque enim possum ipsum turpiori nomine appellare, quam quo nominari solet) quod per Deos, nisi duæ quædam bonæ ex vobis, & auditu decenti, λαφα scilicet, & ὖψιλὸν, (ejus misertæ) convenissent, ne audiretur quidem, hoc inquam ταῦ mihi majorem vim, quam ullæ unquam literæ, inferre ausum est. Nam nominibus & verbis patriis me extrudere, præterea ex ipsis etiam conjunctionibus &

6 πρόσεστι καθ' αὐτά. τὸ μὲν οὖν φωνήεντα φυλάττειν ἔοικε τοὺς νόμους τούτους.

aber τόδε a C. R.

[a] Τὸ δὲ Τ τοῦτο, εἰ γὰρ ἔχω αὐτὸ χείρονι ὀνομάσαι ῥήματι, ἢ ᾧ καλεῖται, ὁ μὰ τοὺς θεούς, εἰ μὴ ἐξ ὑμῶν δύο συνῆλθον 7 ἀγαθοὶ, καὶ καθήκοντες ὁραθῆναι, τό, τε ἄλφα, καὶ τὸ Υ, οὐκ ἂν ἠνέσθη μόνον, τοῦτο [b] ὃν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τῆς πόλεως βιασάμενον, ὀνομάτων με καὶ ῥημάτων ἀπελάσαι πατρίων, ἐκδιῶξαι δὲ ὑμῶ

βιαβάμενον C. R.

a Τὸ] τὸ δὲ abest a F. τό δὲ γε C. b Οὗν] τοῦν margo A 1 W.

lium quendam, ista commemorasse. Praeterea quatuor versus, quos *Scaliger* adnectit, postremi optime quidem ad sensum respondent; sed, si verum est, ut sane videri non diffiteor, ex Nauplio Πυρκαεῖ priores esse depromtos, hi certe quatuor cum illis, quantumvis congruant, conjungi non debent: extiterunt enim in Sophoclis fabula Palamede, ut diserte testatur *Eustath.* ad Il. B. p. 228. Od. A. p. 1397. A vero igitur non abhorret propagatam esse ex Euripide minus bene intellecto illam de Palamede literarum inventore opinionem, quam quum refutaret, sapiebat sane *Tzetzes*, in illis etiam, ubi sapit, ineptissimus Chil. V, 804. XII, 39. Rectius alii curam Palamedis, nam quin ejus non fuerint hae in re nullae partes, minime dubito, ad paucas literas easque compositas adstringunt: *Serv.* ad AEn. II, 86. satis circumspecte: *secundum quasdam ipse reperit literas: quae res si forte sit dubia, tamen certum est* Θ, Φ, Χ *ab hoc inventas cum adspiratione.* Ξ addit cum aliis *Schol. Gregor. Nazianz.* ad Stelit I. p. 66. hic quam parum veteres inter se consentiant, expositum leges tum ab aliis, tum a *J. Meursio* ad *Hesych. Illust.* p. 159. & *J. G. Vossio* Art. Gramm. I. c. 10. Loquitur autem ne *Lucianus* quidem de literis inventis, sed per certas leges ad commodum ordinem atque usum dispositis: ceteroquin post Cadmum & Palamedem non nimis accurate Simonidem addidisset, qui trium tantummodo, vel quatuor ad summum compositarum habetur auctor. Operae pretium erit conferri, quae de Lino tradit *Diodor.* III. p. 140. B. prava Rhodomanni versio, quod Lino *Diodorus* adscriptum volebat, Cadmo perperam tribuit: hoc quamvis animadversum a *J. Perizonio AElian.* V. H. III, 32. n. 5. fraudi tamen fuit Ampliss. *Boubier.* Diss. de Pr. G. & L. L. §. 14. Apud *Plutarchum* etiam τάξις γραμμάτων & προσῳδία Symp. IX. Qu. 2. ubi & Cadmum, Palamedem ac Simonidem similiter atque a *Luciano* commemoratos reperies, & plura, quae ad hoc genus omnino pertinent. Ὅσων ἡ τάξις τῶν γραμμάτων ἴσχυε τοσαυτάκις, *Toxaris*, Orat. ad Gr. §. 29. Mox placet Codd. lectio, εἰ μὴ ἐν τῇ τάξει μόνῃ quod posterius retinetur an μόνον etsi parum referat, hoc tamen malo propter ἀλλὰ καὶ sequens. In Nigr. tamen §. 1. οὐ περιφανείᾳ μόνῃ. §. 38. οὐκ αὐτοῖ μόνοι λυσιτᾶσιν, ἀλλὰ καὶ &c. Haec saepius a librariis confusa. *T. H.*

56. Οὐ τῇ τάξει μόνον] Mss. οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ, quod idem. *J. B.*

61. Ἡμιφθόγγους] De his & *mutis* confule *Dionys. Halic.* de Str. Or. XIV. p. 96. Ed. Uptonianae. *M. du S.*

65. Καθ' αὑτὰ] Prave hunc locum interpungi in omnibus in hunc modum, καθ' αὑτὰ μὲν ὂν τὸ Φ. video. Revocavi igitur genuinam hanc, quam vides, lectionem: qua admissa, omnia jam plana sunt. Sola *J.* τὸ ante μὲν ὄν habet, quod adjumento fuit. *M. du S.*

67. Οὐ γὰρ ἔχω] Utitur hoc loco *Sam. Petitus*, vir doctrina quam recto judicio melior, Misc. III. c. 9. ut mirificam illam Virgiliani in Tullium Cimbrum epigrammatis emendationem illustret. *T. H.*

70. Καθήκοντες ὁραθῆναι] Cedo mihi ex veterum aliquo exemplum, quod talem usum τῷ καθήκειν probet, & detiftam huic scripturae litem movere. Interea corrigo mutatione non ita magna: καλοὶ ὄντες ὁρασθῆναι· quae usitatissima est loquendi formula. Καλὸς ἰδεῖν *Eurip.* Rhes. v. 380. κάλλιστ' ὀφθῆναι *Cornut.* de N. D. c. 32. p. 225. *Eumap.* Prisc. p. 114. v. 15. εὐπρεπὴς ἂν ἰδεῖν *AEschin.* in Tim. p. 22. v. 25. In *Platonis* Parmenide p. 1110. B. Parmenides ipse καλὸς κἀγαθὸς τὴν ὄψιν, Zeno autem εἰκότως ἐν χαρίσιν ἰδεῖν· sicut in *Luciani* Prom. in verb. §. 3. ὀφθῆναι χαρίεντα· contra αἰσχρὸν ὀφθῆναι τὴν ὄψιν de Hist. Conscr. §. 9. Rarius illud *AEschinis* in Tim. p. 7. v. 34. διὸ φύσεις ἀνθρώπων πολὺ διαφέρουσαι ὀφθῆναι ἀλλήλων τὰ αὐτὰ τὴν αὐτὴν ἀπεργάζονται· quo loco si quis vulgatam *Luciani* lectionem defendere conetur, is, meo quidem judicio, multum errabit. Ὁραθῆναι autem ne sedo sua deturbetur, intercedo: eo magis, quod ἀκουσθῆναι conjecturae sane parum felici, non vetusto Codici debeatur. Sunt enimvero A & Υ specie ad videndum pulchra, si ad literam Τ comparentur, quae crucem referat: tum animadverte, quam illud auribus ingratum accidat, καθήκοντες ἀκουσθῆναι, οὐκ ἂν ἠνέσθη μόνον. *T. H.*

Ibid. Ἀκουσθῆναι] Ex Cod. L. haec scriptura est. reliqui libri ὁρασθῆναι. *M. du S.*

74. Ἀκουσθῆναι] Melius congruere ἀκουόντων & ἐπιδίκως

δὲ non est in C.R.

ὁμῦ σωιδέσμων ἅμα ϗ προθέσεων, ὡς μηκέτι φέρειν † ἔκλοπον πλεονεξίαν. ὅθεν δὲ, ϗ ἀπό τινων ἀρξάμενον, ὥρα λέγειν.

Ἐπεδήμην ποτὲ Κυβέλῳ (τὸ δὲ ὂν οὐ πολίχνιον οὐκ ἀηδές, ἄποικον, ὡς ἐπέχει λόγος, Ἀθηναίων,) ἐπηγόμην δὲ ϗ τὸν κράτιστον ῥῶν γειτόνων τὸ βέλτιστον. καλῆγόμην δὲ παρὰ κωμῳδῶν τινι ποιητῇ, Λυσίμαχον ἐκαλεῖτο, Βοιώτιον μὲν, ὡς ἐφαίνετο, τὸ γένος ἀνέκαθεν,

prælitionibus expellere tentat; adeo ut istam immanem aviditatem ferre ulterius nequeam. Verum jam tempus est dicere, unde & a quibus initiis cœperit.

7. Peregrinabar aliquando Cybeli, (id oppidulum est non injucundum, colonia, sicuti fertur, Athenienſium,) adduxeramque mecum fortissimum ῥῶ ex vicinis meis optimum. Divertebam vero apud comicum quendam poëtam, Lysimachum nomine, genere, quantum apparebat, Bœotium, sed

82. Λυσίμαχον] Οὗτος γὰρ πρῶτος ἤρξατο τῆ τῦ σίγμα εἰς τὸ ταῦ μεταβολῆς, τίττιμα * κατατελμήσας ὠπῶν ϗ τήμερον. V.

* Κατατολμήσας] Levis menda; lege κατατολμήσας, Lysimachus scilicet. J.J.

Ita restituerant M. du Soul, & Matth. Sladius. T.H.

δώξει nemo, qui ad nexum orationis attenderit, difficebitur: hoc satis liquidum; sed βιασάμδων legatur, an βιασαμένων non multum interest. T.H.

75. Σωιδέσμων] Quo respexerit mihi non liquet; neque enim in lingua vulgari quicquam est quod huc faciat. Dialectos non moror. M. du S.

76. Ἔκλοπον] Mss. ἔκπλωτον, ἤτοι βίαιον ϗ ἁφόρητον. J.B.

78. Κυβέλῳ] Dico ad *Pausan.* J.B.

Κυβέλῳ] Bourdelotio solenne est, eorum, quae nullus intelligit, explicationem in aliud tempus promittere. Equidem de Cybelo Athenienſium colonia, & Lysimacho Comico nihil habeo quicquam, quod in medium adferam, certi. *Berkelius* ad *Stephan.* in Κυβέλεια illud oppidum esse censet, quod genere feminino dicatur a *Stephano* Κυβέλλα, idemque Cuballum *Livii*, Gallograeciae castellum XXXVIII, 18. hoc posterius ob rationes multas, quas promere longum foret, probabile non videtur. De *Stephani* loco aliter sentit *L. Holstenius* existimans esse scribendum, ἔστι Κύβελα Φρυγίας· scilicet ὄρος. Κύβελα sane notissimi Phrygiae montes, praecipue matris Deûm religione & sacris. *Hesych.* Κύβελα, ὄρη Φρυγίας ϗ ἄντρα. Θαλάμαι ita lege, non Θάλαμοι. *Schol. Homer.* ad Il. Z. 135. ex vetustioribus: ἐν Κυβέλοις τῆ Φρυγίας vide *Marqu. Gudium* ad *Phaedr.* p. 77. *Th. Reines.* ad Inscr. Ant. Cl. II. n. 68. Quominus adsentiar, interpellat me non *Tzetzes* quidem, quis enim ejus hominis auctoritate moveatur? sed quod e Scholiis ad *Lycophronis* Alexandram veterioribus ad v. 1170. videtur exscripsisse: ὁ Ἱππόναξ κύβηλιν τὴν Ῥέαν λέγει ὡσεὶ τὸ ἐν Κυβέλλα πόλει Φρυγίας τιμᾶσθαι haec si fidem merentur, habemus urbem Phrygiae Cybellam geminata litera λ. similiter ac Κυβέλλεια κάμη post Erythras inter montem Mimantem & promontorium atrum sita *Strab.* XIV. p. 954. C. de qua mihi non probantur, quae notat *Is. Vossius* ad *Mel.* I. p. 119. Haec me inducunt, ut credam in Stephano sic esse reponendum: Κυβέλεια, πόλις Ἰωνίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ· Ἡρωδιανὸς ϗ Κυβέλιον Φρυγὶ πόλιν Φωνίκης· ἔστι Κύβελλα Φρυγίας· (πόλις nimirum ex praecedentibus) ϗ Κύβελα, ὄρος ἱερὸν, ἀφ' οὗ Κυβέλης ἡ Ῥέα λέγεται. Neque tamen eo magis adfirmavero, id ipsum oppidum esse Luciani Cybelum; quanquam Nelidas etiam in Cariam & Phrygiam perveniſse satis constet: *Schol.* Apollon. Rhod. ad I, 959. Non me praeterit Thraciae, quo plures fuisse missas Atticorum colonias certum est, urbs Κύψελα prope Hebrum fluvium, cujus praeter *Stephan.* in V. meminerunt *Appian.* de B. Mithr. p. 349. *Polyaen.* IV. c. 16. facili quidem errore Κυψέλη (utrumque numerum in multarum urbium nominibus usurpari nemo nescit) migrare poterat in Κυβέλη· sed haec an Athenienſium fuerit ἄποικος, juxta cum ignariſſimis scio. Quicquid est ferme veteris memoriae Lysimachorum ob oculos mihi versatur: nullum tamen alibi reperio, in quem, quae narrat Lucianus, conveniant: nam Lysimachus iste, cujus e Lycurgo tanquam ὑστιλοῦς μιλεσιουῦ meminit *Harpocration*, huc pertineat, nec ne, quis adfirmaverit? Ergo Luciano, cui alia non pauca soli, hujus etiam Lysimachi veteris Comici notitiam debemus: is quia primus, aut saltem inter primos praecipuus, σσ, quod prisca dialectus Atticorum usurpabat, in τ commutare sustinuit: ideo Βοιώτιος ἀνήκαθεν dicitur, quem jocum aut valde fallor, aut a quodam vetustae Comoediae poëta Lucianus accepit: non enim Atticis erat hic usus vernaculus, sed a vicinis Boeotis ad eos existimabatur perveniſse. Egregius extat inprimis ad hanc rem illustrandam AElii Dionysii locus apud *Eustath.* ad Il. K. p. 813. quem totum describere non gravabor: Ἰσέον ϗ ϗ ὅτι ὁ πάνυ εὕρηται χαίρων ὁ ποιητὴς τῇ προφορᾷ τῦ τ ἀντὶ τῦ σ κατὰ τοὺς ὑστέρους Ἀτθικοὺς, οἱ Ὁμήρου σημεῖον λέγουσι, τήμερον αὐτοὶ φασιν. ὡς ϗ τὴν κοινῶς σόρδην τύρδην λέγουσι, ϗ τὸ σεῦτλον τεῦτλον. Αἰλιος ὁ Διονύσιος ἱστορεῖ τοὺς καμπικοὺς μάλιστα ἐκπλύνειν πᾶν τὸ ἔχον σιγμὸν ϗ ἐξέχοντα ϗ ψόφον, ἃ τῇ τραγῳδίᾳ μάλιστα ἐν ἁρμοττοῦσι· διὸ ϗ Ἀριστοφάνης τοὺς τραγικοὺς ὡς μὴ τοιούτους προσπαίζουσι ἐν τοῖς, ἔστωσαν ἡμῖν οἱ τῦ σιγμάτων Εὐριπίδου (ex Ἑορταῖς Platonis Comici versus, ut ostendit *Schol. Euripid.* ad Med. v. 476. ubi melius ὑμῖν, quod hic legem jambi violat, omittitur) λέγει

ſed qui ſe tamen e media Attica oriundum dici volebat. Apud hunc hoſpitem ego hujus ταῦ aviditatem deprehendi. Quod dum paucis aggrederetur dicere τετταράκοντα, privans me meis cognatis, exiſtimabam eam eſſe conſuetudinem literarum, quæ una eſſent educatæ. Præterea cum τήμερον & ſimiles quasdam voces ad ſeſe pertraheret, dicereturque eas eſſe ſuas, audiebam patienter, nec vehementer admodum me ea res mordebat.

ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιοῦντι λέγεσθαι τὸν Ἀττικῆς. ᾧ δὴ τούτῳ δὴ τῷ ξένῳ τὸ τοῦ ταῦ τούτου πλεονεξίαν ἐφώρασα. μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει τετταράκοντα λέγειν, ἀποστερῶν με τῶν συγγενημάτων μου, συνήθειαν [a] ὥμην συστεθραμμένων γραμμάτων· ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ὑπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, καὶ οἷόν τ' ἦν μοι τὸ ἄκεσμα, καὶ ὑπό τινι ἐδακνόμην ἐπ' αὐτοῖς.

Ὑπό-

[a] Ὥμην] Poſt ὥμην margo *A* 1 *W.* interſerit τὸ πρᾶγμα.

δὲ ὅτι Πυθικλῆς φησὶ πρῶτον ἐκκλῦσαι τὸ ΔΔ τὸ σύμπαν χαμαιζηλισμὸν τῷ σόματι· ὡς ἀπρεπῆ δὲ πλατεῖν, γυμναζόμενον ἀεὶ πρὸς τὸ κάτοπτρον· καὶ ὅτι Θέτταλοι δὲ Κιττιῆς, οὐχ οἱ κατὰ Φοινίκην, ἀλλ' οἱ περὶ Κύπρον, ἀπὸ πόλεως Κιτίου πληθύσαντα ὕστερον φασὶν ἀπὸ Κιτίου γυναικός τινος, Θάλαττάν φασιν καὶ πίτταν καὶ καρδιόττειν δὲ Μακεδόνας καὶ τοιαῦτα, ἅπερ ἰδιωτικὸν Ἀττικὰ νομίζονται, ἀλλὰ τῶν γειτόνων, φησὶ, Βοιωτῶν, τῷ μήτε Ὅμηρον, μήτε τραγικοὺς, μήτε Θουκυδίδην ἢ Πλάτωνα κεχρῆσθαι αὐτοῖς· ἐν δὲ τῷ τέλει τοῦ λόγου &c. Haec talia ſunt, ut ſequi debuiſſe putes, quae de Lyſimacho refert noſter *Lucianus*. Ceterum, quod obſervat AElius, θάλαττα, πίττα, iſtiusque generis ſimilia rarius ab iis, qui τὴν παλαιὰν Ἀτθίδα, eamque adhuc intemeratam ſectantur, uſurpata reperies: quamobrem jure ſuſpicari licet, ubicumque in Thucydide & Platone aliter haec ſcribantur, librariorum id accidiſſe culpa: nam Atticorum vetuſta dialectus eadem propemodum, quae Ionum, frequentem literae τ, praeſertim duplicatae uſum abhorrebat. Quantum autem Iones ſigmate delectantur, tantum Dores ac Boeoti refugiunt: nec defuere, qui totas odas, offenſi ingrato literae ſibilo, fecerint ἀσίγμους· quin Pindarus ignominioſo titulo Σὰν κίδδαλον appellavit, ut teſtantur *Dionyſ. Halic.* de Comp. Verb. p. 23. & *Athen.* X. p. 455. C. qua de re jam ante monuit *Brodaeus* Miſc. III. c. 14. Hoc porro Luciani loco parum diligenter inſpecto *Chriſt. Waſius* inconſiderate ſcripſit de Lic. Vet. Poët. c. II. p. 17. Lucianus *in Affione* Σ *adverſus* Τ *injuriarum & damni dati Lyſimachum Comicum poëtam Boeotia oriundum inducit, unde illa omnia reſciveris.* T. H.

Ibid. Πολύχιον] Sic *Julian.* Imperat. *Miſop.* de Lutecia. Mendoſe in Mſſ. πολύκιον. *J. B.*

82. Λυσίμαχον] Hujus Comici quis alius meminerit neſcio. *M. du S.*

86. Μέχρι . . . . . .] Reſtituere plene non poſſum: alii, ſi lubet, tentent. Ed. *J. ſ.* ὥμην τὸ σ. γρ. & poſt λόγειν, πρᾶγμα, haud dubie ſuo loco motum. ex qua lectione (collata cum ea, quam *Bourd.* Mſ. praeferebat) videtur locus totus ſic legendus; ἀποστερῶν μὲ τῶν συγγενημάτων μου καὶ συστεθραμμένων γραμμάτων. ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον ἴδια ταυτὶ λέγειν συνήθειαν ὥμην τὸ πρᾶγμα. Nam λέγειν, quod praeceſſit, mutandum non videtur, ob ἀποστερῶν participium ſequens. V. *Emr. Tp.* p. 501. A. ἀλλ' ὑδὶ πῶλος ἥτις ἂν διαζυγῇ τὸ συστραφείσης, ῥᾳδίως ἵλκει ζυγά. *M. du S.*

Μέχρι μὲν γὰρ] In perturbato loco, interea dum liber aliquis oriatur, qui difficultatem omnem expediat, non oberit, credo, liberior quaedam alea conjectandi. Proxime ad Mſſ. lectionem, quam *Bourdelotius* adnotavit, hunc in modum conſtitui poſſunt Luciani verba: Μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει τετταράκοντα λέγειν, ἀποστερῶν τί μὲ τῶν συγγενημάτων μου καὶ συστεθραμμένων (alterutrum, ut alterius explicatio, poſſet omitti) γραμμάτων, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, συνήθειαν ὥμην τὸ πρᾶγμα, καὶ οἷόν τ' ἦν &c. Forte nonneminem offendat λέγειν in tam brevi ſpatio bis repetitum: huic etiam faſtidio poteſt occurri: *M. μ. γ. ὀλ. ἐπ.* τετταράκοντα ἀποστερῶν μὲ, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμ. ἐπισπώμενον ἴδια ταυτὶ λέγειν, συνήθειαν ὥμην τὸ πρᾶγμα τῶν συγγενημάτων καὶ συστεθραμμένων γραμμάτων, καὶ οἷόν &c. Ut liberales ſimus, tertium aliquod remedium addere placet; *M. μ. ὀλ. ἐπ. τοῖς τετταράκοντα* ἀποστερῶν μὲ τῶν συγγενημάτων μου, ἔτι δὲ τ. καὶ τὰ ὅμ. ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, συνήθειαν ὥμην τὸ πρᾶγμα τῶν συστεθραμμένων γραμμάτων, καὶ οἷόν τ' ἦν &c. Quomodocumque ſtatuatur, hoc certe affirmare poſſe videor, συνήθειαν recte mutatum eſſe in συήθειαν, ſive apertam quandam ipſius literae Τ ſimplicitatem intelligas ſine dolo corripientis, & ad ſe trahentis, quae propria putabat, quod ſane paulo magis ferendum, quam ſi per vim & injuriam eadem facere deprehenderetur; ſive, ut in ſecunda tertiaque conjectura ſumi neceſſe eſt, ſtultam ceterarum literarum facilitatem, quae, temere deſerto Σ pene contubernali, ad violentiſſimum illud Τ ſponte ſe applicarent. Συνήθειαν profecto, in quamcumque partem vertas, quem ſenſum habere poſſit, non video: niſi forte conſuetudinem ac familiaritatem interpreteris, per quam licuiſſe ſibi cenſuerit Τ, ut vicinae amiciſſimaeque literae Σ res proprias ex veteri dicto, Πάντα φίλων κοινὰ, pro ſuis uſurparet: huic autem poteſtati, modo cujusquam calculum ferat, extra primam conjecturam locus eſſe non poteſt. T. H.

87. Λέγειν] Pater adſcripſit λέγειν. *J. G.*

88. Συνήθειαν ὥμην] Deſunt in Mſſ. *J. B.*

90. Ταυτὶ λέγειν] Poſt λέγειν in Mſſ. συνήθειαν ὥμην τὸ πρᾶγμα. *J. B.*

Ὁπότε δὲ καὶ ἓν τούτων ἐξάμβων ἐτόλμησε καλλίτερον εἰπεῖν, καὶ κάτλυμα, καὶ πίτλαν, εἶτα [a] ἀπερυθριάσαν, καὶ βασίλιτταν [b] ὀνομάζειν, ἐμέρισε ὅτι τούτοις ἀγαναχτῶ, καὶ πίμπραμαι, δεδιὼς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τύκά τις ὀνομάσῃ. καί μοι πρὸς Διὸς ἀθυμοῦντι, καὶ μεμονωμένῳ τῆς βοηθησόντων, σύγγνωθι τῆς δικαίας ὀργῆς. ἐν γὰρ τῷδὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυχόντα ἐστὶν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρεμένῳ τὸ συνή-

8. Verum postquam, sumpto ab his initio, eo audaciæ processisset etiam, ut καλλίτερον, κάτλυμα, & πίτταν pronuntiaret, deinde, abjecto omni pudore, βασίλιτταν quoque nominaret: haud leviter sum commotus, & ira accensus, timens ne quis temporis successu etiam σῦκα, σῦκα appellet. Oro autem vos per Jovem, ut afflicti, & omni ope & auxilio destituti, justam indignationem feratis. Neque enim parvum hoc, aut vulgare periculum est, cum as-

a Ἀπερυθριάσαν] ἀπεριθριάσει F. b Ὀνομάζειν] ὀνομάζει J.

3. Ἀφαιρουμένῳ * τὸ συνήθων] Ἀντὶ τοῦ ἀποτρεπόμενον ἢ ὅτι καὶ τὸ φ ἀφελέσθαι αἰτιατικῇ συντάσσεται. Ὅμηρος, ἐπεὶ μ' ἀφίλεσθέ γε αὐτήν. V.

* Τῶν συνήθων] Perperam in Scholiaste pro συνήθων ponitur συνίστων. Mox ubi ille Interpres τὸ ἀφαιρουμένῳ exponit, verba ejus ita concinnanda. Ἀντὶ τοῦ ἀποτρεπόμενον· ἢ ὅτι καὶ τὸ ἀφελέσθαι αἰτιατικῇ συντάσσεται. Ὅμηρος, ἐπεὶ μ' ἀφίλεσθέ γε αὐτήν. Vulgo ἀποτρεπόμενον & ἀφέλεσθαι emendum & sundum post συντάσσεται omittendum. J. J.

† Ἀφίλεσθε] ἀφέλεσθε V. Homeri locus Il. A. 299. ubi nunc pro αὐτὴν vulgo δῶτε. M. du S.

95. Βασίλιτταν] Quae ante commemorantur, sic satis praesertim apud Comicos & Sophistas sunt pervulgata: βασίλισσαν qui dixerit ex iis, qui superfunt, scriptoribus neodum reperi, nisi forte librariorum vitio alicubi obscuratum lateat; quare tanquam gravissimum literae T facinus exagitatur, quo prorumpere non potuerit, nisi pudore omni excusso. Sic autem existimandum est, Lysimachum, quum hoc inter alia primus in Attica scena novasset, horum indignationem, risum aliorum commovisse. Verum est porro, quod initio diximus de usu duplicis τ a Bocotis recepto: *Strabo* IX. p. 619. A. quum Mycalessi Tanagricae meminisset, monere non praetermisit: κωλεῦσι δὲ Βοιωτοῖς Μυκαλησσόν· quod repetitum ab Eustath. ad Il. B. p. 266. Tarentinorum erant, atque adeo AEolum ἀνάζω pro ἀνάσσω, πλώζω pro πλώσσω contra quae ab aliis efferebantur per ζ, isti mutabant in σσ veluti μώζω, μώσσω· σαλπίζω, σαλπίσσω· φράζω, φράσσω· in his etiam Bocoti duplex τ subjiciebant, σαλπίττω, φράττω· hoc quidem eo insolentius, quod alias diversa longe potestate φράσσω vel φράττω a Graecis usurparetur: ideo Heraclides, cujus eximium locum invenies apud *Eustath.* ad Od. K. p. 1654. verbum illud Corinnae auctoritate munire voluit. Hoc scribendi genus antiqua dialectus Atticorum prorsus fuit adspernata, maxima saltem ex parte, sicut observatum quoque Viris Eruditissimis *J. Wasse* ad *Thucyd.* I. p. 16. n. 7. *C. A. Duker* p. 83. n. 49. nova, quam vocant, auctoribus Comicis cupidius adscivit; neque tamen ita promiscue nulloque discrimine, ut non multum & aurium judicio, & normae loquendi tribueretur. Quid familiarius quam Θάττα, Θρᾷττα (Ἀθηναῖοι δὲ Θρᾴττα λέγουσι, Etymol. p. 454. v. 24.) & hujusmodi innumera: at raro, si modo unquam, Κλίνττων, Κρῆττων, ἥττων leges. Λυκαβηττὸς, Ἱμηττὸς constantissimus usus fanxit, & ad ipsos Latinos transmisit: contra cedo mihi vel unum, qui scripserit Ἁλιμαρνασσὸν aut Ἁλικαρνησσὸν, Πυρρησσὸν aut Πυρρησσὸς, quanquam hic in Phocide, ubi Dorice loquebantur, erat situs. Ista menendi causa, quae latius deducere per notarum leges non licet. Βασίλισσα autem, unde formatum βασίλιττα, ne *Polybium*, *Diodorum Siculum*, Graecos Hebraei Codicis Interpretes, *Josephum* atque alios usurpem, *Alcaei* ipsiusque *Aristotelis* auctoritate defenditur: non negat *Phrynichus*; verum ex eorum sententia, qui strictam nimis Atticae dialecti regulam condiderunt, tanto opere averfatur, ut hoc etiam argumento p. 42. *Demostheni* Orationem in Neaeram abjudicet, quod in ea Regis sacrorum uxor βασίλισσα nominetur, non βασιλὶς vel βασίλινα· quo jure, nunc non disputo: at *Pollucem* certe non retinuit illud Grammaticorum decretum, quin scriberet, τὸν δὲ συνοικοῦντα αὐτῷ (βασιλεῖ) βασίλισσαν καλοῦσι VIII, 90. consentit *AElius Dionysius* apud *Eustath.* ad Od. A. p. 1425. τῷ βασιλεῖ τὸ θηλυκὸν ἐκ μόνου βασίλισσα, ὡς ἱππεὺς ἱππίς, ἀλλὰ καὶ βασίλιννα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον. Ἀττικῶς· βασίλιννα δὲ φησι Μένανδρος λέγει. hoc jam plane Doricum, aut, si mavis, Macedonicum, simili forma, qua scribuntur Ἥρινα, Κάρινα, Μύρινα, Φίλινα pluraque talia. *Menandri*, pro quo *Nummesius* ad *Phrynich.* p. 45. *Alexandrum* male posuit, locus ab *AEliano* servatus apud *Suid.* in Παίσιππον & Τριταγωνίστας· καὶ τὸ τῆς Μενάνδρου, ἵνα τι καὶ παίσῃ, Τριταγωνιστὰ βασίλιννα fastu elatam, ut puto, & quae cristas tolleret, intelligi voluit: qui memineriit ἐμπίπλαμαι Τριταγωνίας in *Aristophanis* Lysistr. v. 1031. is unde haec appellationis Comicae facetia sit derivata, statim perfentiet. T. H.

98. Τὰ σῦκα σῦκα] Alludit ad notum proverbium, quo qui libere & audacter vitiis sua nomina ponunt, di-

fuetis & familiaribus me rebus ſpoliat; nam ἴσσαν (id eſt picam) avem meam loquaciſſimam, ex medio, ut ita dicam, ſinu, abreptam, κίτταν appellavit. Quin & φάσσαν, (id eſt palumbum,) una cum νήσσαις (id eſt anatibus) & κοσσύφοις, (id eſt, merulis,) interdicente Ariſtarcho, eripuit. Pertraxit etiam ad ſe non paucas μέλισσας (apes.) In Atticam vero veniens, ex media illa regione Ὑμηττὸν præter jus rapuit, idque vobis ipſis aliisque ſyllabis videntibus.

ἦν γὰρ συνεχολακότων μοι [c] γραμμάτων ἰκίσσαν μου, λάλον ὄρνιν, ἐκ μέσων, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τοῦ κόλπου [d] ἁρπάσας κίτταν ἀνόμασεν. ἀφείλετο δέ μου φάσσαν ἅμα νήσσαις τε, καὶ κοσσύφοις, ἀπαγορεύοντος Ἀριστάρχου. ἐξέσπασε δὲ καὶ μελισσῶν οὐκ ὀλίγας. ἐπ' Ἀττικὴν δὲ ἦλθε, καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἁρπάσας ἀνόμως Ὑμηττὸν, ὁρώντων ὑμῶν καὶ τοῦ ἄλλου συλλαβῶν.

Ἀλ-

c Γραμμάτων] ῥημάτων C. d Ἁρπάσας] Abeſt a F.

dicuntur vocare τὰ σῦκα, σῦκα. Sic *de Hiſt. Scrib.* c. 41. inter alia quibus ornatum ſibi dari vult virum, qui ſeſe ad ſcribendam hiſtoriam accinget, hoc numerat, παῤῥησίας καὶ ἀληθείας φίλον. ὡς ὁ κωμικός — φησι, τὰ σῦκα, σῦκα, τὴν σκάφην δὲ σκάφην ὀνομάσαν. Peracute itaque veretur hic *Sigma*, ne, graſſante adverſarii licentia, eo res tandem deveniat, ut σῦκα non amplius σῦκα, ſed τῦκα, dicantur; atque adeo veritas & in dicendo libertas e genere humano intercidat. *M. du S.*

Τὰ σῦκα τῦκα] Jure metuebat pro ficubus, arbuſti generis fructu ſuaviſſimo, ne Tau tam grati ſaporis delicias ſibi ſurreptum veniret, adjutore Lyſimacho, quippe Βοιωτίῳ τὸ γὰρ ἀπίναλον nam Thebani revera τῦκα pro σύκοις efferebant: docet *Stratis* in fabula Phoeniſſis apud *Athen.* XIV. p. 621. A. *Alexidis* quaedam paulo ante proferuntur, unde Lacones etiam τῦτλον & τὐτλίον dixiſſe conſtat: hinc inſula Τὐτλίουσα, Τὰτλοῦσα, Τὐτλουσα, quod ſcilicet foetu betaceo abundaret: atque ita ſine dubio ſcribendum apud *Thucydid.* VIII, 42. *T. H.*

4. Γραμμάτων] Lege χρημάτων. Certe de *literis* ferino eſſe non poteſt, cum mox *aves*, & id genus alia, nominet. Coll. habent ῥημάτων, quod proxime accedit. V. A. XXVI. Uſurpat alibi vocem πραγμάτων, Τιμ. c. 27. *M. du S.*

5. Ἐκ μέσων τ᾽ κόλπων] Hoc proverb. etiam in *Achill. Tat.* lib. 2. dico ad *Heliod.* lib. 4. *T. B.*

7. Φάσσαν] Multitudinis numero aptius dictum foret, φάσσας. *M. du S.*

8. Κοσσύφους] Φάττας, πίττας, (quas miror Boeotum in Acharn. Comici v. 875. ἴσσας vocare, quum debuiſſet potius πίττας) κίττας ſemper in Ariſtophanis Avibus, alibique: plurimum etiam in Ariſtotele περὶ Ζώων apud eundem, ut nunc quidem editur, vix aliter quam κοττύφους reperias: κοσσύφους habet Athen. VII. p. 305. B. Harum avium ſingulare quoddam genus Cyllene mons Arcadiae nutriebat: *Stephan.* in Κυλλήνη· ὃ δὲ τούτῳ δὲ φασι τὸ ὄρος τοὺς κοττύφους λάβρους γίγνεσθαι· in eadem hiſtoria ſimiliter *Ariſtot.* IX, 19. verum κοσσύφους dederunt *Aelian.* de Anim. V, 27. & *Pauſan.* VIII. p. 634. quem perperam intellectum quum deſcripſit Commentator quisquis eſt ille in Anthol. p. 374. peſſime lapſus eſt: nunquam aliter, ſi recte memini, *Aelianus*: vide XII, 28. & ſimillimum plane *Clementis* locum Paed. II. p. 188. D. Arcadas autem ipſos, quorum lingua Doricae dialecto contribuitur, κοττύφους enunciaſſe, perquam fit veroſimile, quia Cottyphus Arcas, quem Amphictyones imperatorem legerunt, memoratur ab *Aeſchine* in Ctesiph. p. 71. v. 40. & *Demoſthene* pro Cor. p. 498. 499. Hoc quidem apud Atticos itidem uſitatum; ſed ii tamen proprios ſibi κοψίχους vindicant, notante *Moſchopulo* περὶ Σχιδῶν p. 61. quare in *Moeride* Atticiſta malo legere: Κόψυχος Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ κόσυφος Ἑλληνικῶς. Sic ſane plus una vice *Ariſtophanes* in Avibus, & apud *Athenaeum* ſaepe veteres Comici: vid. p. 65. D. 558. D. VI. p. 238. D. *Ariſtophon* in Pythagoriſta de paraſito perquam facete, Ἰταλικὸς χυμῶνα λέγειν, κόψιχος ὅτι ἐστὶ κόσυφος, inquit *Euſtathius* iſta proferens ad Od. Ω. p. 1951. *Philoſtratus* Attici moris obſervantiſſimus de V. A. T. VI. c. 36. ubi quae notavit *Olearius*, Index *H. Stephani* ad Theſaurum haud paulo meliora ſubminiſtrabit. In *Longo* ſcribitur κόψυχος III. p. 96. 99. 102. nec ſecus *Suidas*: Κόψυχος, ἀπὸ ὀρνέων. Κόσυφος· ἀπὸ ἰχθύων quod ego discrimen Grammaticorum commentis adnumerandum cenſeo. *Heſychius*, niſi & hic etiam, ut plurimis in locis, foede truncatum accepimus, quando Κομῳδία reddit inter alia τὰ τῶν κοσύφων κρέα, errorem non levem commiſit: praeponendum fuerat Κοψίχων· quod fieri poteſt, ut corrupte ſcriptum invenerit Κομψίχων, quemadmodum in *Moeridis* membranis legebatur κομψυχός. *T. H.*

12. Ὑμηττὸν] Mons eſt ſatis notus. *M. du S.*

13. Συλλαβῶν] Ὑμῶν, quia Hymettus ab iisdem incipit literis: tum quoque συλλαβὰς intelligo vocis Ὑμηττὸς alioqui pro ipſis elementis συλλαβαὶ hic deberent poni, quod nusquam fieri credo. Γράμματα quidem exponit *Heſychius* συλλαβὰς, & paulo diverſe *Aeſchylus* γραμμάτων ἐν συλλαβαῖς Sept. contra Theb. v. 474. ſed hic uſus quomodo poſſit inverti, nulla conſtat ratio. Praeterea talis eorum, quae praecedunt, eſt ſenſus: apibus etiam me fraudavit non paucis ſane: quin ipſum Hymettum mihi ſubductum ex Attica media ſublimem rapuit, idque vobis inſpectantibus: Hymettus enim, ut notum eſt, μελιτόεσσα

ἀποκεκλεισμένον / ἀν θαλατταν. C.R

Ἀλλὰ τί λέγω ταῦτα; Θεσσαλίας με ἐξέβαλεν ἅλης, Θετταλίαν ἀξιῶν λέγειν; ἐκ τῆς πάσης [a] ἀποκέκλειπέ μοι ἡ θάλασσα, οὐδὲ τῶν ἐν κήποις Φειδύλλων [b] σύτλων· ὡς, τὸ δὴ λεγόμενον, μηδὲ πάσσαλόν μοι καλλιπεῖν. ὅτι δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ αὐτοὶ μηδέπω ἐγκαλέσαντι τῷ ζῆτα σμαράγδου ἀποσπάσαντι, καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ τὴν Σμύρναν· μήτε τῷ ξῦ πᾶσαν συνθήκην συνθέντι, καὶ τὸν συγγραφέα τοῦτον ἔχοντι Θουκυδίδην σύμμαχον. τῷ μὲν γειτονί μοι ῥᾳθυμήσαντι συγγνώμη, καὶ

9. Verum quid ego ista commemoro? tota me Theſſalia expulit, vultque eam Thettaliam dici? Toto inſuper (θάλασσαν,) mari ſum excluſus. Neque a (σύτλων,) betis hortenſibus ſibi temperat, ut jam, quod dici ſolet, ne (πάττακος) paxillus quidem mihi reliquus ſit. Quod vero litera ſim injuriarum patiens, vos ipſi mihi teſtes eſtis: neque enim unquam accuſavi literam ζῆτα, quæ mihi σμάραγδον abſtulit, & totam Σμύρναν ſurripuit; Nec ipſi etiam ξῦ, omnia (συνθῆκαι) fœdera rumpenti, litem intendi, ipſo etiam Thucydide opem illi ad hanc tuendam injuriam ferente. Etenim vicino meo ῥᾳθυμήσαντι venia danda, quod morbo la-

a Ἀποκέκλειπέ μοι] μου C. Edd. priores praeter *J.* ἀποκεκλεισμένον τὴν θ. b Σύτλων] σάτλων *F.*

mellificio praeſtantiſſimo adfluebat. Hanc elegantiam nulli videntur priorum Interpretum cepiſſe. *T. H.*

16. Ἀποκεκλεισμένον τὴν θάλ.] Mſ. ἀποκέκλειπέ μοι τὴν θάλασσαν. *J. B.*

Ἀποκέκλειπέ μοι] Sic reſtituimus ſecuti Ed. *J.* & Mſſ. L. & *Bourd.* In reliquis legebatur ἀποκεκλεισμένον. *M. du S.*

Ἀποκεκλεισμένον] Dedimus ἀποκέκλειπέ μοι, ut congrueret cum ἐξέβαλεν. Hiſtoricis frequens. *Dion Caſſius* XLVII. p. 345. A. ἀπέκλεισε οἱ ἐκ τῆς θαλάσσης & variata ſtructura, ἀποκλείειν τοὺς πολεμίους τῆς θαλάσσης apud *Suid.* in Ἕρμα. Hinc patet, jure *Kuhnium* in *Pauſania* VIII. p. 598. voluiſſe legi, Ἀρκάδες τὸ ἐντὸς οἰκοῦσιν ἀποκλειόμενοι θαλάσσης παντὸς χθόνιον nam θαλάσσης, quomodo vulgatur, valet, *maris interjectu ab omnibus aliis ſeclusi*: quod a Pauſaniae mente longe diſtat. *T. H.*

21. Τῷ ζῆτα] Utraeque literae Z & Σ multis in vocibus altera locum alterius obtinuit. Ζάλη, Ζαμβύκη, Ζάμολξις, Ζεῖρα, Ζιβύνη utrovis modo ſaepe ſcribuntur. At ubi literis B vel M praejiciendum erat Σίγμα, vicem ejus, invitante pronunciandi ſuavitate, ſublidere coepit Ζῆτα· tanta quidem juris ſpecie, ut apud Grammaticos in diſceptationem venerit, ζμύρνα ſcribendum eſſet an σμύρνα, ζμίλιον an σμίλιον, ut patet ex *Sexto Empir.* adv. Gramm. I. S. 169. ubi vide eruditiſſimae diligentiae virum *J. A. Fabricium.* In *Gloſſ. Cyrilli*, Ζμύρνα, *murra. Scalpellum*, *Scalpulus*, ζμίλη· in aliis iſtius generis alia. Rem pluribus exemplis illuſtrat *Euſtath.* ad Il. B. p. 217. 228. ea tradens, quae, ſi verá ſunt, cauſam literae noſtrae Σ non parum laedant: ἐφ' ὧν (παλαιῶν γραμματικῶν) καὶ τὸ ζμύρνα ἐν τῷ ζμικρὸς ἀφ' οὗ τὸ ζ κατήρχετο καταγνῶσι παρὰ τὸ ὕστερον τῇ ἀντιθέσει τοῦ σ'. His ergo teſtibus habebit, quod conqueratur de priſtina poſſeſſione dejectum Ζῆτα, & Sigma noſtrum eodem implicabitur crimine, cujus vicinum T inſimulabat. Verum ne ſic quidem, me judice, nihil erit, cur cauſae ſuae diffidat: quibus enim argumentis perſuadebimur, ut Z literae duplicis, duplicis, inquam, quicquid obnitatur *J. Pier. Valerianus* ad AEn. VII, 648. priores in hujus uſus poſſeſſione fuiſſe partes ſtatuamus? Latini, ſed, ut puto, recentiores pari modo: in *Catullo* Zmyrnam praeferre libros veteres monet *Iſ. Voſſius* p. 321. itaque nomen illud ſcribi juſſit *Mart. Capella* III. p. 57. Zmilus vel potius Zmilis *Plinio* H. N. XXXVI. c. 13. qui Graecis Σμίλις. Zmaragdos in duobus Lucretii Codd. reperiſſe ſe teſtatur *Lambinus* ad IV, 1119. in *Propertio* II, 13. v. 43. edere non dubitavit cultiſſimus *Broukhuſius*: invito certe *Priſciano* & multum reclamante lib. I. p. 564. *S quoque ſequente m, ut, Smyrna, Smaragdus: nam vitium faciunt, qui z ante m ſcribunt.* Idque adeo verum eſt, ut vetuſtiores Grammatici illius apud Latinos ſcribendi moris omnino nullam fecerint mentionem. *T. H.*

23. Σμύρναν.] In nummis hodieque ſaepe ZMYPNA. V. *Spanhem.* 116. quem, cum haec obſervaret, locus hic non latuit. *M. du S.*

Ibid. Τῷ ξῦ] Nos vulgo *Xi* vocamus, cum tamen recte *mu*, & *nu* efferamus. Vides quid uſus faciat. *M. du S.*

Τῷ ξῦ] Atticis, & quidem ſolis, eſt proprium ξὺν ſcribere pro σύν· verum illa literae mutatione non aeque omnes Attici, nec in iisdem utuntur vocabulis. Qui veterem Ἀθίδα ſecutus eſt *Thucydides* ſingulis propemodum habet paginis ξὺν, ξυμβαίνειν, ξυντίθεσθαι, ξύμμαχον, ξυμφορά &c. *Ariſtophanes* etiam hoc multo frequentius, quam alterum illud. In *Platone* autem, *Demoſthene* atque aliis, qui novam & emollitam Atticae dialecti formam uſurparunt, tantum non ſemper legas συνίσασι, συντίθεσθαι, σύμμαχον &c. In Sophiſtis recentioribus tanta apparet in utramque partem ſcribendi diverſitas, ut certa quaedam iniri ratio non poſſit. Credibile quidem eſt, in iſtis haud ſane magni momenti librarios a vera ſcriptorum manu ſaepius aberraſſe: ſed de *Thucydide* dubitare nos *Lucia-*

laborans meas apud ſe μυρίνας (id eſt myrtus) plantarit, & aliquando atra bile percitum me (ἐπὶ κόρρης) in faciem percuſſerit. Talis quidem ego ſum.

ε παρ' αὐτῷ φυτεύσαντί με τὰς μυρρίνας, καὶ παίσαντί με ποτὲ ὑπὸ μελαγχολίας ὅτι κόρρης. κἀγὼ μὲν τοιοῦτος.

10. Hoc vero ταῦ quam ſit natura vio-30 lentum adverſus reliquas etiam literas, & quam a nullis omnino abſtinuerit, conſideremus: ſed & δέλτα & θῆτα & ζῆτα, & prope omnia literarum elementa injuria affecerit. Accerſe mihi læſa Elementa. Auditis, Vocales judices, ipſum δέλτα dicens: Surripuit35 mihi meam ἐνδελέχειαν, pro qua ἐντελέχειαν dicere jubet; quod ſane contrarium eſt omnibus legibus. Auditis θῆτα plangens, & capiti

Τὸ δὲ ταῦ τοῦτο σκοπῶμεν ὡς φύσει βίαιον καὶ πρὸς τὰ λοιπά. ὅτι δὲ οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα, καὶ τὸ θῆτα, καὶ τὸ ζῆτα, μικροῦ δεῖν πάντα ἠδίκησε τὰ στοιχεῖα, αὐτά μοι κάλει τὰ ἀδικηθέντα γράμματα. Ἀκούετε, φωνήεντα δικασταί, οἳ μὲ δ λέγοντος, ἀφείλετό μου τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξιοῖ λέγεσθαι παρὰ πάντας τοὺς νόμους· οἳ θῆτα κρούοντος, καὶ τὴν κεφαλῆς

ε Παρ' αὐτῷ] παρ' αὐτῷ τυφ. C.

sianus, cui principum Criticorum obſervationes legendi fuit copia, non patitur. Quandoquidem vero aſperior eſt τοῦ ΕΥ pronunciatio, non abſurde conjecit Salmaſius de L. H. p. 432. a barbaris & Thracibus, qui Atticam olim incoluerunt, frequentiorem literae durioris uſum remanſiſſe. Verſatur in illuſtrando hoc *Luciani* loco & quibusdam proximis *H. Stephanus* Anim. in Joann. Gramm. p. 13. *T.H.*

27. *Μυρίνας*] Notant *Moeris Attic. Thom. Magiſter* & *Moſchopul.* περὶ Σχεδῶν p. 140. Vide *H. Stephan.* Anim. ad Joann. Gramm. & Corinth. p. 16. 55. In Ariſtophane ſemper Μυρρίνη ſcribuntur: nam quod in Equit. v. 59. βυρσύλλω, & v. 447. Τῶν βυρσίνης τ' Ἰππίου, quaſi ex μυρσίνη, ridiculi cauſa fictum, ut bene Schol. expoſuit, ad Cleonis opificium & βύρσαν ſpectat; in quo quidem vocabulo licere ſibi mutationem illam Attici noluerunt. Ad poſteriorem vero Comici locum referenda, quae notantur ab *Heſychio* in Βυρσάνη. Apud *Thucydidem* ſaepius legi Θάρσος & Θαρσεῖν, quam Θάρρος & Θαρρεῖν obſervat Vir Egregius *C. A. Dukerus* ad V. p. 321. n. 84. *T.H.*

33. *Μικροῦ δεῖν*] Vel κ. μ. δεῖν vel μ. δὲ δεῖν. Prius ob crebram voculae repetitionem; alterum ob ſimilitudinem ſyllabae ſequentis excidere facile potuit: alterutrum certe ad nexum orationis continuandum requiritur. Tum in iſtis, αὐτά μοι κάλει aut deeſſe dixero μάρτυρας, aut eum in modum debere ſcribi pro αὐτά· quod illis me non magno negotio perſuaſurum eſſe confido, qui perſpexerint, quam recte jungantur, ὅτι οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γραμμάτων, μάρτυρας, tam incompoſite cohaerere, ὅτι οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο τῷ. αὐτά μοι κάλει. Formula vero forenſis, μάρτυρας κάλει, qua nihil eſt in Oratorum ſcriptis frequentius: *Syneſ.* Φ. Ε. p. 77. A. αὐτίκα, ἐφ' ὧν ὑμεῖς τὸν πάππον ἐκαλέσαμεν μάρτυρα. *T.H.*

37. Ἐνδελέχειαν] De qua quæſtione inter Grammaticos Philoſophosque *Budaei* ætate ſumma contentione certabatur: vide eum *de Aſſe*. Luciano aſſentire videtur *Cicer.* Tuſc. I, 10. ubi vide Cl. *Davisii* notas. *M. du S.*

Ἐνδελέχειαν] Locus hic eorum diligentiam fugit, qui de ἐντελεχείᾳ Ariſtotelica ſunt commentati; is tamen evincit tum diſputationem illam eſſe perquam vetuſtam & philoſophorum in ſcholis jactatam, tum *Luciano* placuiſſe ἐνδελέχειαν ceteroquin, etſi homo facetus in omnes ſe formas induere ſoleat, hoc nomine parum apte Δ teſtimonium dicere juſſiſſet adverſus Τ. Igitur *Ciceroni*, a multis propterea reprehenſo, ſuffragatur Noſter: vide T. D. I. c. 10. & Eruditiſſ. *Daviſium* p. 20. *T.H.*

Ibid. Ἐντελέχειαν] *Corinthus* de Attica dialecto agens proprium fuiſſe Atticorum ait ἐνδελέχειαν ἐντελέχειαν vocare his verbis: τὰς μυρρίνας μυρσίνας λέγουσι (de Atticis loquitur) καὶ τὸ συρίζειν, συρίττειν, καὶ τὴν ἐνδελέχειαν ἐντελέχειαν. Ἐντελέχειαν per τ pluribus probatur, de quo *Budaeus* de Aſſe lib. I. qui dici putat quaſi τῷ ἐντελοῦς σωοχῶ, *perfecti corporis comprehenſionem*. *Ariſtot.* II. de Gener. Anim. c. 1. *Gaza* I. c. 16. de Cauſ. Plant. *G.C.*

39. Κρούοντος] Non debuerat contra loquendi conſuetudinem in iſta doloris ſignificatione verbum hoc ita nudum poni. Initio cogitabam κλαίοντος pro κρούοντος deinde potius mihi videbatur, translata in ſuam ſedem voce, κρούοντος τὴν κεφαλὴν, καὶ τὰς τρίχας τίλλοντος quam locutionem poſtremam veteres onerare non ſolent inutili adjectione τῆς κεφαλῆς. Τίλλειν τὰς τρίχας & κόπτεσθαι *Schol. Ariſtoph.* ad Ran. v. 426. & Pac. v. 545. ubi lege λαβώμεθα pro λαβόμεθα. *Lucian.* in Peregr. §. 6. τὰς τρίχας ἐτίλλετο quod ipſum bene reſtituit in *Cteſiae* verbis apud *Heſych.* V. Σάραπις *Gyraetus*: τὰς τρίχας καθειμένη ἐτίλλετό τε & βοᾷ ἐκαίετο. Κρούειν vero τὴν κεφαλὴν ſimiliter ac κόπτειν, τύπτειν, πλήττειν τὴν κεφαλὴν, τὸ πρόσωπον, τὸ μέτωπον *Libanius* πρὸς τοὺς βαρὺν αὐτὸν καλέσαντας §. 23. τό τε μέτωπον ἔπληξε, καὶ τὴν τριχῶν ἔτιλε. *Pectoris*, *feminum*, *capitis percuſſiones*: *Cicer.* T. D. III. c. 20.

Qui-

λῆς τὰς τρίχας τίλλοντος ὅτι τῷ [a] κολοκύνθης ἐστερῆσθαι· ἢ ζητᾷ, [b] τὸ συρίζειν, καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ [c] ἐξεῖναι μηδὲ γρύζειν· τίς ἂν τούτων ἀνάσχοιτο; ἢ τίς ἐξαρκέσειε δίκη πρὸς τὸ πονηρότολμον τοῦτο ταῦ;

Τὸ δὲ ἆρα [d] οὐ τὸ ὁμόφυλον τῶν στοιχείων μόνον ἀδικεῖ γένος, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μεταβέβηκε, τοιοῦτον τρόπον. οὐ γὰρ ἐπιτρέπει γε [e] αὐτοὺς κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώτταις· μᾶλλον δέ, ὦ δικασταί· μεταξὺ γάρ με πάλιν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἀνέμνησε περὶ τῆς γλώττης, ὅτι καὶ ταύτης με τὸ μέρος ἀπήλασε, καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶτταν. ὦ γλώττης ἀληθῶς πόνημα ταῦ. ἀλλὰ μεταβήσομαι πάλιν ἐπ' ἐκεῖνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτοὺς πλημμελεῖ. δεσμοῖς γάρ τισι σφίγγειν καὶ σπαράττειν αὐτοῦ τὴν φωνὴν ἐπιχειρεῖ. καὶ ὁ μέν τι καλὸν ἰδών, καλὸν [f] εἰπεῖν

capillos evellens, eo quod privatum est (κολοκύνθης,) cucurbita. Auditis ipsum etiam ζῆτα suis vocibus συρίζειν & σαλπίζειν spoliatum se querens, adeo ut ne γρύζειν quidem (id est mutire) illi porro liceat. Quis ista quæso ferat? aut quæ poena satis magna erit tam sceleſto Tau?

11. Verum hoc non tantum cognatum sibi elementorum genus lædit, sed jam in homines ipsos grassatur, in hunc modum. Neque enim permittit, ut recta ferantur linguis. Imo vero, Judices: interim enim res humanæ rursus me admonuerunt γλώττης, (id est linguæ:) nam me hac quoque ex parte extrusit, & γλῶσσαν facit γλῶτταν. O linguæ vere morbus ταῦ. Verum redeo ad illud, quod cœperam, hominibusque patrocinabor in iis, in quibus adversus eos delinquit. Nam vinculis quibusdam vocem eorum torquere & discerpere conatur. Cum quis pulchrum quidpiam videns, id καλὸν (pulchrum) appellare

a Τῆς κολοκύνθης] ἢ τῆ C. *F.* b Τὸ συρίζειν] τῶ *F. A* 1 *W.* c Ἐξεῖναι] εἶναι C. d Οὐ] εἰδὴ C. e Αὐτοὺς] αὐτοῖς C. Margo *A* 1 *W.* f Εἰπεῖν] αὐτῶν αὐτὸ C.

43. Γρύζειν] Γρύττειν ἢ λέγεται *V.*

53. Τὸ μέν] Ἀντὶ τοῦ ὅτου χάριν αὐτό. *V.*

Qui sæpius aliquo dolore percussi & caput plangunt, & pectora pugnis obtundunt: Eirmicus V. c. 6. *T. H.*

41. Κολοκύνθης] Κολοκύντης enim quidam scribunt. *F. G.*

Καὶ τὴ κολοκ.] Ed. *F.* & *Call.* *M. du S.*

Τῆς κολοκύνθης] Quum Græcis usurpetur κολόκυνθα, Ἀττικοὶ μόνως καλοῦσιν αὐτὴν κολοκύντιν, ut monet *Athen.* II. p. 59. C. Vid. *Phrynichi* Ecl. p. 80. & *Nunnes.* p. 82. *Petr. Pantinum* ad *Mith. Apostolii* C. IX. n. 73. *Maittair.* Alphab. Dial. ad *Aretæum* in *T.* Notum proverbium Ὑπὸ τῆς κολοκύντης *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 163. *Ælian.* Ep. X. *Corinthus*, vel potius *Gregorius* de D. A. Τὰς μυρσίνας μυρίνας λέγουσι, καὶ τὸ συρίζειν, συρίττειν, καὶ τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν, καὶ κολοκύνθην, κολοκύντην ita legendum. Hunc unicum extare puto, qui ἐνδελέχειαν & ἐντελέχειαν solo dialecti discrimine separarit: sequitur eam sententiam *Jos. Scaliger* Anian. ad Euseb. p. 1086. *T. H.*

Ibid. Τὸ συρίζειν & σαλπίζειν] Σαίττειν, σαλπίττειν. *F. G.*

Τῶν σ.] In quibusdam τὸν, in aliis omnino deest. Sola *F.* τῶν. *M. du S.*

48. Τοιοῦτον τρόπον] Sententiam non admodum juvat. An fortasse fuit? μεταβέβηκε πάντως τοιοῦτον τρόπον,

ad humanum genus lacerandum convertit istos mores violentos ac feroces: quæ contra phrasin moveri potest difficultas, eadem premit vulgatam lectionem. Tum animadvertae μᾶλλον δὲ usque ad πλημμελεῖ medium interjeci, cursu orationis institutus interrupto ad reprehendendum, quod ante memoriæ non succurrerat: est autem μᾶλλον δὲ, *immo hoc etiam, o judices, priusquam pergam, cujus me monuit illatæ hominibus injuriæ commemoratio:* alias hunc in modum procedere debuisset incepti sermonis ordo: πρὸς δὲ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις, ἀλλὰ διαφθείρει τινὰ τριβολῶν &c. *T. H.*

54. Ὦ γλ. ἀλ. νόσημα] Ἀπόλωλεν ἔχει γλῶσσαν, ἀφῆκε νόσον de Tantalo *Euripid.* Orest. v. 10. ad notissimum versum respexit, puto, *Lucianus:* quod magis etiam pateret, si scriberetur, ὦ γλώσσης αἴσχιστον νόσημα ταῦ. *T. H.*

57. Διαφθοράς] Permutatio illa τῶν *K.*, in *T.* Doribus frequens, uti a *Maschopulo* aliisque præcis Grammaticis observatum esse notat *Spanhem.* 350. *M. du S.*

60. Παρισπεύδον] Mſ. παρὴς πεσόν. Cetera hujus dialogi interpretantur autores libri de cruce. *F. B.*

66. Ὡς δ' ἐγὼ θάλ.] Hoc veterum aliquis scriptorum, forte *Dion* in Persicis, de Cyro dictum retulerat,

lare velit, hoc ταῦ ex transverso irruens ταλὸν ipsum dicere cogit: adeo cupit in omnibus primas sedes obtinere. Rursum alius quispiam dicit, περὶ κλήματος (id est, de palmite:) hoc vero, est enim re vera τλῆμον, (id est, miserum) τλῆμα facit, quod erat κλῆμα. Nec plebejos tantum homines injuria afficit, sed jam etiam magno illi regi, cui fama est ipsam terram & mare cessisse, atque naturam suam mutasse, insidiatur, & ex ipso, cum Κῦρος sit, τῦρον (caseum) quendam efficit.

12. Atque in hunc modum vocem hominum lædit. Quomodo vero re ipsa & opere eosdem lædat, audite. Plorant homines, atque suæ fortunæ vices deflent, atque ipsum sæpe Cadmum execrantur, quod ταῦ in Elementorum genus invexerit: ajunt enim Tyrannos ejus literæ corpus secutos, atque figuram imitatos, postea simili figura cruces fabricasse, quibus homines affigerent: atque ex hoc huic tam pernicioſæ fabricæ pessimum nomen obve-

60 πεῖν βούλῃ· τὸ δὲ παρεισπεσὸν ταλὸν εἰπεῖν αὐτὸς ἀναγκάζει, ὡς ἅπασι πρωτεδρίαν ἔχειν ἀξιῶν. πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος διαλέγεται· τὸ δὲ (τλῆμον γάρ ἐστιν ἀληθῶς) τλῆμα πεποίηκε τὸ κλῆμα. οὐ μόνον γε τοὺς τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ' ἤδη καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ, ᾧ καὶ γῆν καὶ θάλασσαν εἶξαι φασὶ, καὶ τὴν αὐτῷ φύσεως ἐκστῆναι, τὸ δὲ καὶ τούτῳ ἐπιβουλεύει· καὶ Κῦρον αὐτὸν ὄντα, Τῦρόν τινα ἀπέφηνεν.

Σάλατλαν c.

Οὕτω μὲν ὅσον ἐς φωνὴν ἀνθρώπους ἀδικεῖ· ἔργῳ δὲ πῶς; κλαύσειν ἄνθρωποι, καὶ τὸ αὐτῷ τύχῃ ὀδύρονται, καὶ Κάδμῳ καταρῶνται πολλάκις, ὅτι τὸ ταῦ ἐς τὸ τῶν στοιχείων γένος παρήγαγε. τῷ γὰρ τούτου σώματι φασὶ τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας, καὶ μιμησαμένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα, ἔπειτα σχήματι τοιούτῳ ξύλα τεκτήνασθαι ἀνθρώπους ἀνασκολοπίζειν ἐπ' αὐτά. ἀπὸ δὴ τούτου καὶ τῷ τεχνήματι τῷ πονηρῷ τὸ πονηρὸν ἐπωνυμίαν συνελθεῖν.

g Αὐτῶν] Edd. priores αὐτὴν. αὐτῶν quoque ad marginem *AIW.*

lerat, rege summo & ad omne genus virtutum admirabili; nam apud eorum, qui nunc quidem supersunt, ullum extare non recordor. Cyro tribuerunt, quasi naturam ipsam in potestate haberet, quod de se Deus Cyrum designans praedicat in vaticiniis *Jesaiae* XLIV, 27. XLV. De ingentis animi viris atque heroibus, quorum audacibus inceptis rerum natura cedere videtur & morigerari, locutio non solis Orientalibus propria: notissimi sunt *Claudiani* versus de III. Cons. Honor. v. 97. — *cui militat aether, Et conjurati veniunt ad classica venti:* istam habuerunt adulandi ansam Sophistae: vid. Liban. T. II. p. 141. C. Hinc, si quid difficillimo tempore praeter ordinem naturalem evenisset, ad omen prosperrimi succesſus rapiebant: velut in minore Cyro, ut pluribus supersedeam, quum praeter spem Euphrates vias nunquam ante humano vestigio initas aperuisset, ἐδόκει θεῖόν τινας, καὶ σαφῶς ὑποχωρῆσαι τὸν πόλεμον Κύρου εἰς βασιλεύσοντος. *Xenoph.* K. A. I. p. 151. v. 29. Quid autem in eo, quod pro καλῷ nonnulli ταλὸν, alii pro Κύρῳ satis ridicule τῦρον dicerent, maxime Lucianus spectaverit, me non plane pervidere fateor: de Dorica dialecto eum cogitare potuisse vix credo, quippe quae certis legibus circumscripta mutationem literae κ in τ in quibusdam semper, in aliis, quorum in numero has utrasque voces reponere licet, nunquam admisit. An vitium linguae significavit? quale in infantibus saepe, rarius in adultis animadvertitur, ut ob pronunciandi difficultatem a Κάππα deflectant ad Ταῦ. id mihi probabile videtur. Ceterum observat *Schol. Sophocl.* ad Oedip. in Col. v. 1316. qui aliis fuerit Talaus, eundem alios appellasse Calaum: ἔνιοι δὲ τὸν Ἀταλάντης Παρθενοπαίου φασὶ στρατεῦσαι, ἀλλὰ τὸν Ταλαῦ, ὃν ἔνιοι ἀφ' οὗ κ Καλαὸν προσαγορεύουσι, καθάπερ Ἀρίσταρχος ὁ Τεγεάτης. Φιλοκλῆς ἱστορεῖ· συγγραφὴν δὲ Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος. *T. H.*

68. Κῦρον αὐτὸν ὄντα] Et cum ei Cyrus nomen inditum fit, in τῦρον quendam ferum animal transformare nititur. *G. C.*

71. Αὐτῶν] Coll. pro αὐτὴν, quod in Impressis est. *M. du S.*

74. Τῷ γὰρ τούτου σώματι] Apud eos, qui de Cruce scripserunt, nobilissimus locus: ita vertit *Lipsius* I. c. 8. *Hujus enim corporis filum tyrannos ajunt secutos, ejusque speciem imitatos, simili deinde figura ligna fabricasse & homines in iis fixisse.* Vid. *Isidor.* I. c. 3. & *J. Grialum, Dougtaei* Anal. Sac. P. II. p. 156. *Tertulliani* locum, *ipsa est enim litera Graecorum Tau, nostra autem T species crucis*, tetigit Salmas. de Cr. p. 239. *T. H.*

Ibid. Σώματι] Hinc est, quod Maro Epigr. in Tullium Cimbrum ταῦ Gallicum pro cruce festive dixit & symbolice. Galli enim assueti sunt cruces & patibula in similitudinem ταῦ literae formare. *G. C.*

Σώματι] An σήματι. *F. G.*

79. Ἐπωνυμίαν] Id est, σαυρὸς, σαυρῶσαι. *F. G.*

θεῖν. τούτων δὴ ἀπάντων ἕνεκα, πόσων θανάτων τὸ ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζεις; ἐγὼ μὲν οἶμαι δικαίως τοῦτο μόνον ἐς τὸ ταῦ τιμωρίαν ὑπολείπεσθαι, τὸ τῷ ξύλῳ τῷ αὐτῷ τὴν δίκην ὑποσχεῖν· ὁ δὴ σταυρὸς εἶναι ὑπὸ τούτου ἐδημιουργήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται.

80 nisse. Propter ista omnia, quot mortibus ipsum ταῦ dignum esse censeris? Ego quidem existimo merito hoc solum ad supplicium ipsius ταῦ relinqui, ut poenam in sua illa figura sustineat, quæ sane ut crux esset istius opera effectum est, nomenque etiam 85 apud homines sortiretur.

Παντυμίαν συνειλεῦν] Verissima vocis σταυρὸς originatio: ταῦ, ταυρὸς, hoc est, in modum *tau* efformatus: & per contractionem ταυρὸς: & præposito sigma ut fieri solet, σταυρός. *AE.M.*

Παντυμίαν] Volueritne Ταῦ Græcis *Crucem* notasse, an vocem σταυρὸς ex Ταῦ deductam, mihi non liquet; nec tanti res est. De *Tau* figuram crucis referente, vide apud *Spanhem.* 73. *Hieronymus* eam similitudinem mysticam alicubi facit. *M. du S.*

83. Τῷ ξύλῳ τῷ αὐτῷ] *Baronius* ad A. Ch. 34. §. 93. *T enim litera, quod crucis figuram exprimat, notari consuevisse fures, apud* Lucianum (Jud. Vocal.) *testatum habetur.* Video, quid voluerit Annalium conditor: scilicet in hoc libello T literam furti rapinaeque ream τῷ ξύλῳ τῷ αὐτῷ τὴν δίκην ὑποσχεῖν, id est, quomodo ille intellexit, *sua figura insuetam notamque poenas luere debere.* Hæc sane sunt absurdissima, & a *Luciano* longe distant: sed obscuram ejus mentem ne Casaubonus quidem cepit Exerc. XVI. c. 76. *T. H.*

84. Ὁ δὴ σ. εἶναι] Τὸ εἶναι abundare videtur. *F. G.*

Ὁ δὴ σταυρὸς . . . .] Mens *Luciani* satis aperta; verborum compositio nescio quomodo intricatior est. *M. du S.*

Ὁ δὴ σταυρὸς εἶναι] Nihil hic intricati, quantum video. Verum est, quod scribit *Guyetus*, εἶναι abundare, sed Attico more. *Plato* in Protag. p. 221. D. ἐγὼ ὃ τούτοις αἴτιος κατὰ τοῦτο εἶναι ὁ ξυμφέρομαι· apud eum saepe. *Aristot.* Polit. VII. p. 219. v. 29. τὸ δὲ τοσοῦτον ἡμῖν εἶναι πρὸ ὀδοῦ γίγνεται· plura praebebit Index *Luciani*. Usus est hoc loco *S. Petitus* Misc. III, 9. p. 153. *T. H.*

Τίμων, ἢ Μισάνθρωπος.

ΤΙΜΩΝ. ΖΕΥΣ. ΕΡΜΗΣ. ΠΛΟΥΤΟΣ. ΠΕΝΙΑ. ΓΝΑΘΩΝΙΔΗΣ. ΦΙΛΙΑΔΗΣ. ΔΗΜΕΑΣ. ΘΡΑΣΥΚΛΗΣ.

Timon, sive Misanthropos.

TIMON. JUPITER. MERCURIUS. PLUTUS. PAUPERTAS. GNATHONIDES. PHILIADES. DEMEA. THRASYCLES.

ΤΙΜΩΝ.

Ὦ Ζεῦ Φίλιε, καὶ Ξένιε, καὶ ἑταιρεῖε, καὶ ἐφέστιε, καὶ ἀστεροπητά, καὶ ὅρκιε, καὶ νε-

TIMON.

11. O JUPITER Philie, & Xenie, & Hetæreie, & Ephestie, & Asteropeta, & Horcie, & Nephe-

ΤΙΜΩΝ] AEtas hujus unde certo assignetur nihil est. Sed inter *Luciani* optima merito censeatur. Comœdiam habes elegantissimam; in qua adulatorum non unius generis mores artesque graphice admodum depicti, cum aliis multis ad divitias spectantibus, miro artificio exhibentur. Hoc opusculum qui cum *Aristophanis Pluto* contulerit, palmam, si mecum sentiat, huic *Nostro* multis de causis, quas hic enarrare nimis longum foret, deberi facile concedet. *M. du S.*

1. Ζεῦ φίλιε] Exordium ab attonitis poëtis. οἱ συστοιχοῦντες colunt τὸν Ἐφέστιον, Φίλιον Φίλιον, εἰ σὺ τῇ ῥοπῇ τάξει Ἑταιρεῖον, ξένιε Ξένιον, σὺ ὅρκιος συμφωνίας ποιοῦντες Ὅρκιον, οἱ διόμφιοι Ἰκέσιον, οἱ ἀδελφοὶ Ὁμόγνιον. *Interp. Sophocl.* ad Ajac. Mastig. nomina collecta ex variis Jovis officiis, de quibus alius locus dicendi. *J. B.*

2. Ὅρκιε] Poëticarum harumce vocum exempla adducere supervacaneum, cum pleraeque tales sint, ut nulli, qui poëtas Græcos vel a limine salutarit, ignotæ esse posse videantur. Sola hæc mihi negotium aliquandiu facessivit de Jove dicta, adeo ut de emendatione cogitarem, crederemque ἁρκεῖ vel ἔρκιε, legendum; (V. *Suid.* & *Euripid. Tro.* v. 17.) at nunc ex *Euripidis Med.* 169. video nihil mutandum. Adde *Schol.* ad *Hecub.* ejusdem v. 345. *M. du S.*

Ὅρκιε] Ut omnis vinculi naturalis, quod vitam humanam continet, sic & jurisjurandi, cujus summa fuit apud veteres religio, curator & praeses Jupiter: ab hoc munere ducta sunt cognomina non tantum Φιλίου,

phelegaretes, & Enigdupe, & si quo te alio vocant nomine attoniti poëtæ, idque adeo cum in versu faciundo hærent impediti; (tunc enim magno nominum agmine sustines versum labantem, & rhythmum hiantem reples,) ubi nunc fulgur illud tuum tanto strepitu erumpens? ubi tonitru tanto fremitu boans? ubi illud flammans, candens, ac terribile fulmen? Cuivis sane constare potest, ea omnia nil esse aliud quidquam præter nugas sonoras, ac fumum

φελησιγαρέτα, ϗ ἐνιγδοπε, ϗ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντησι ποιηταὶ καλοῦσι, ϗ μάλιστα ὅταν σκάπτωσι πρὸς τὰ μέτρα· τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γινόμενος ὑπερείδεις τὸ πίπτον τῷ μέτρῳ, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχηνὸς τῷ ῥυθμῷ· ποῦ σοι νῦν ἡ ἐρισμάραγος ἀστραπὴ, ϗ ἡ βαρύβρομος βροντὴ, ϗ ὁ αἰθαλόεις, καὶ δεξιγήεις, ϗ σμερδαλέος κεραυνός; ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη ἀναπέφηνε, ϗ καπνὸς

ποιη-

10. Ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος] Ἀντὶ τοῦ εἶδε, εἰ μὴ μόνον ψόφος. * ποιηταῖς ἐνομάτων. V.

* Ποιητὰς] C.G. ποιητὰς τῶν ὀνομ. M. du S.

λίου, Ἐστίου, Ἑταιρείου, Ἑφεστίου, Ὁμογνίου, Γαμηλίου, sed & Ὑπατοῦ est autem in ista forma vocabulorum, quando Diis aptantur, præsidii ac tutelae significatio. Ita cultus Jupiter ἑρκεῖος & dedicatus in Eleorum curia, teste *Pausania* V. p. 441. ea specie, quae ἐς ἐπιπλῆξιν ἀδίκων ἀνδρῶν erat comparata; nam fulmen utraque manu tenebat: quare existimandum est *Lucianum* infra §. 4. ubi διπάλτην κεραυνὸν memorat, non de Phidiaci Jovis signo (hoc enim plenissima propitiae majestatis facie altera manu præferebat sceptrum, victoriam altera) sed de hoc ipso Διὸς ἑρκείου cogitasse: idque tanto argutius, quod Timon Jovem irrideat tanquam vetulum, & viribus effoetis jam non amplius commissorum impune scelerum vindicem, nihilque minus adeo, quam qualem simulacrum illud ostentabat. Plura protulit *J. H. Meibomius* ad Jusjur. Hippocr. c. II. §. 4. ubi Ζεὺς ἑρκεῖος reperitur. Apud *Phurnutum*, quem *Cornutum* dicere malim, c. 9. p. 150. pro ἕρκιον e Mſ. notavit, si recte capio, *Th. Galeus* ἑρκεῖον & ἑρκεῖον ut, quin illae voces inter se commutentur, dubitari non possit: in *Luciano* tamen ἕρκιος plane retinendum, utpote quod ceteris Jovis cognominibus, quae Timon coacervat, multo magis sit consentaneum quam Ἑρκεῖος ea *Cornutus* pleraque, quo dixi loco, explanavit, & inprimis ex philosophi persona *Dione Chryſost.* Or. XII. p. 216. Haec *Luciani* attigit *Ex. Spanhemius* ad *Callim.* H. in Dian. v. 7. ubi de Deorum πολυωνυμίᾳ vere *Xenophon* in Symp. p. 522. Ζεὺς ὁ αὐτὸς δοκῶν εἶναι πολλὰς ἐπωνυμίας ἔχει. Hymnus in Jovem, quem sub Cleanthis nomine vulgavit *H. Stephan.* in Poëſ. Philoſ. Κόδις' ἀθανάτων, πολυώνυμε, παγκρατὲς αἰεὶ Ζεῦ. — Vide *B. Martini* V. L. III, 13. *Stanl.* ad *AEſchyl.* P. V. v. 210. *T. H.*

4. Ἐμβρόντητοι] Ἔνδοξοι, Θυελλῆδες, μυσοέλληδες, ὑπὸ Μουσῶν κάτοχοι, & voce Comica, μυσοπάταγοι sunt poëtae: eos facete Noſter in Jovialium tonitruum mentione vocavit ἐμβροντήτους, quasi iisdem illis telis, quae tam liberaliter Jovi donant, ipsi tangerentur. In re diversa similem elegantiam adhibuit *Dion Chryſ.* p. 286. C. ἔστι δὲ βάρβαρος ὢν ὁ Διόνυσος ϗ ὑπὸ κεραυνοῦ ἐβροντᾶς γεγονώς, ὡς φασὶν οἱ ποιηταὶ, τοὺς ἀμαθεῖς ἐκεῖνον χρηματίζοντες ἀστιγῶς πυρὸς πιμπλάσι, ϗ τοῦ ὅτι πολλοὺς αὐτῶν ἐμβροντήτους ἐκάλεσεν. *Heſychius* quidem, Κεραυνοβρόντητοι, ἐμβρόντητοι (male legitur ἐμβρόντητος) sed proprie tamen distinguuntur, ut patet e *Xenoph.* E. IV. p. 312. v. 42. πίπτει κεραυνὸς εἰς τὸ θεατρόπεδον, ϗ οἱ μὲν τινες πλήττονται, οἱ δὲ ἐμβροντηθέντες ἀπέθανον interpretis vicem agat *Paſan.* III. p. 217. καί τινες ἀπέθανον τῶν θεατιστῶν κεραυνωθέντες, τοὺς δὲ ἐκφρονας ἐποίησαν οἱ βρονταί. Hinc pro stupido, insano, & cui communis sensus est excussus: simul hunc in modum non noluit intelligi Lucianus, quum Timonem ita facit poëtas appellare. *T. H.*

6. Ὑπερίδιος τὸ πίπτον τῷ μέτρῳ] In Virgilii vita, quem *Tan. Faber* indicavit, hic est locus: *quippe qui, dum scriberet, ne quid impetum moraretur, quaedam imperfecta reliquit; alia leviſſimis verſibus veluti fulſit, quos per jocum pro tigillis & tibicinibus interponi a se dicebat ad ſuſtinendum opus, donec ſolidae columnae advenirent.* Haec *Suetonio* non sunt indigna: apparet autem non plane commode tibicines istos ad eum sensum, quem volebat *Faber*, quadrare. *Ariſtoph.* in Ran. v. 1209. eleganter σοφὸν vocat ξύλον τῷ λόγῳ, qualem stipatores, qui merces in navibus componunt, infulcire solent: recte *Schol.* ἐφεστὼς ὁ παρέλκον ἐν τῷ λόγῳ, ἀπὸ τῶν σοφῶν τῶν φορτίων· ibi haec Lucianea *Kuſterus* non praetermisit. Par est ratio, quando παραπληρώματα dicunt: *Schol.* ad Med. v. 665. notat, Euripidem esse valde proclivem ad usurpandam vocem σοφός, etiam quum nihil ad sensum ornandum prodest: ὥσπερ παραπληρώματι χρῆται τῇ λέξει utriusque propriam vim discere licebit ab *H. Valeſio* ad *Harpocrat.* p. 150. *Apollon* Alex. de Synt. III. p. 264. ubi de conjunctionibus agit, quibus nomen est παραπληρωματικοῖς, veram esse negat eorum sententiam, qui censuerunt μόνους αὐτοὺς ἀναπληροῦν τὸ κεχηνὸς τῆς ἑρμηνείας ipsam vides *Luciani* phrasin. *T. H.*

8. Ἐρισμάραγος] Epith. Jovis ipsius apud *Heſ. Θεογ.* Annotatum margini Timonis a *Tan. Fabro* editi penes Doctiſſ. Virum *Joh. de la Faye*: manus annotantis ignoratur, ideoque *Anonymum* deinceps in hoc Opusculo vocabo. *M. du S.*

9. Βαρ. βρ.] Respicit hic inter alia locum *Euripidis* quem margo indicat· Ἰὼ Νίμφαις, ϗ Διὸς βαρυβρόμοι βρονταὶ κεραυνίου τε πῦρ αἰθαλόεντα κτίσαν· habet *Heſ.* Θ. 504. *M. du S.*

11. Καὶ ταῦτα ποιητικὸς ἀστιγῶς ἔχει τῷ πατέρῳ τῶν

ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω γὰρ κατάγει τὸ ὀνομάτων. τὸ δὲ ἀοίδιμόν σε, καὶ ἐκηβόλον ὅπλον, καὶ πρόχειρον, οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυχρόν ἐστι, μηδὲ ἀλίγων σπινθῆρα ὀργῆς τῶν ἀδικούντων [a] Διαφυλάττον.

plane poëticum, nominum ſtrepitum ſi demas. Telum autem illud ita decantatum, & longe feriens, & expeditum, neſcio quo pacto plane reſtinctum eſt, & refrixit, ne tantillulam quidem iræ ſcintillam adverſus ſceleratos retinens.

2. In-

ὀνομάτων] Recte Cl. *Faber ac fumum plane poëticum, nominum ſtrepitum ſi demas.* ultra quod tentare quidquam error eſt. *J.G.*

12. Ἔξω τῦ κατάγου τὸ ὀνομ.] *Nugæ canoræ, Horat.* *M. du S.*

Ἔξω τῦ κατάγου] Imperfectam orationem ſupplendam putavit *Barlæus*: nihil hic imperfectum; vertendum enim, ut *Faber* rectiſſime convertit. Is uſus particulae ἔξω familiaris apud optimos ſcriptores: *Tim.* περὶ Ψ.Κ. ὃ πόλλα φθαρησόμενον ὑπ' ἄλλου αἰτίου ἔξω τῦ αὐτὸν σωτηταγμῷ θεῷ. *Demoſth.* περὶ Παραπρ. p. 309. A. τίνα ἀνθρώπων ἐλύπησεν ἢ τί εἰρήνη ἔξω τῦ ἀδόξως γεγενῆσθαι; *Longinus*, ſtructurae non minus, quam verborum locutionumque diligentiſſimus S. 24. §. 2. Ὑπερίδης πρὸς τῷ πάντα, ἔξω γε τὸ συνθέσεως, μιμεῖται τὰ Δημοσθένους κατορθώματα· vid. *Thom. Mag.* in V. Concinne poſitum ὁ πάταγος τῦ ὀνομάτων, quia πάταγος ut aliarum rerum, ſic praecipue tonitruum fragorem interruptum exprimit: §. 3. ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο· & ſaepius in *Ariſtophanis* Nub. Jam quod fulminis eſt proprium, ipſis poëtarum epithetis tribuit, tanquam ſi ſenſu prorſus vacua inanem tantummodo ſtrepitum ederent. Lucrifecit eorum ex veteribus opinionem *Lucianus*, qui cavillabantur apud Homerum pluribus in locis epitheta velut injecta temere manu correpta ſic inferciri, ut nullum inde ſententiae lumen accederet novum; quin ſaepius etiam epitheto praepoſtere collocato proximorum obſcurari nitorem & corrumpi: quod crimen objectum ut diluerent poëtarum principis admiratores, ea nonnunquam fuerunt commini ſcenda, quae tacuiſſe fuiſſet melius. Haec ſane perquam ſunt venuſta, & ingenium *Luciani* in hoc elaboratiſſimo ſcripto elucens ſummo opere commendant: quae ſingula tironum in gratiam explananda ſi ſumerem, grandi commentariorum mole foret opus. *T.H.*

13. Ὅπλον] *Fulmen.* *J.Br.*

16. Σπινθῆρα ὀργῆς] Proprie *Dionyſ. Halic.* A. R. II. p. 103. v. 41. ἐπὶ τὸ κατεψυγμένης πρὸ πολλῦ, καὶ ἀίδηλα φυλαττούσης σπινθῆρα τίφρας. Facete *Ariſtoph.* de bello Peloponneſiaco a Pericle parvis ab initiis ſuſcitato: ἐξέφλεξε τὸν πόλεμον Ἑλληνικὸν σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρικῦ ψηφίσματος. Quaſdam vitae reliquias exiguas σπινθῆρα τῆς ψυχῆς vocat *Philoſtr.* de V. A. T. IV. c. 45. *Cornuto* de N. D. c. 20. p. 189. opem feramus: primum, inquit, genus humanum e terra natum probabile eſt fuiſſe violentum, & mutuis in ſe invicem odiis ſaeviiſſe, ἐπὶ τὸ μηδέπω δύνασθαι ἀλεξικάκως, μηδὲ ῥιζῶσθαι τὸ ἐνόντα αὐτοῖς σπινθῆρα τῆς κοινωνίας· debuerat quidem ἐρριζῶσθαι vel ῥιζοῦσθαι· ſed concoquat, qui ſtomacho ſit tam ferreo, duriſſimam ἀκυρολογίαν, σπινθῆρα ῥιζοῦσθαι, dum legam μηδ' ἐρριπίζῃ· nota ſunt ῥιπίζειν, ἀναῤῥιπίζειν, ἐκριπίζειν· alterum illud verbum ſi ſcripſiſſet, addidiſſet utique τὸ ἐνὸν αὐτοῖς σπέρμα τῆς κοινωνίας. *T.H.*

18. Θᾶττον γοῦν &c.] Profert *Adr. Turnebus* Adv. XXV. c. 9. itaque vertit: *Itaque eorum, qui pejerare aggrediuntur, citius quispiam extinctum ellychnion formidaverit, quam fulminis iſtius omnium domitoris flammam.* Docet ibi a *Virgilio* ſancire foedera fulmine dici Jovem, *qui fulmine vindicat id, quod contra formulam & religionem juris jurandi commiſſum eſt.* Similem in modum *Diotogenes* Pythag. apud *Stob.* p. 332. Jovem eſſe oſtendit eundem & χρυσῶ & διὸς ἀλλ' τὸ καλάζειν τὰς ἀδικίστας & κρατεῖν & κυριεύειν πάντων ἴσχει δὲ καὶ τὸ κερανὸν μὴ χεῖρα σύμβολον τὰς διωτάτου. *T.H.*

19. Θρυαλλίδα] Copioſe de hac voce doctiſſimus *Chriſtian.* ad veſp. *Ariſtoph. Pollux.* *J.B.*

Θρυαλλίδα] Vid. *Ariſtophan.* *A.V.*

20. Δαλόν τινα] *Manifeſto declarat titionem in Timonis Lucianei principio: Jer. Hoelzlin.* ad *Apollon.* III, 291. videtur ſane: ſed propria vis eſt, quam origo vocabuli poſtulat, titionis ardentis & accenſi. Grammatici veteres ad Od. E, 488. ἀλέκτορον ξύλον, & pluribus *Heſychius*: δαλὸς ἀπὸ τῦ βωμοῦ *Antoninus Liber.* c. XVIII. *ambuſtum torrem Chorineus ab ara Corripit: Virgil.* AEn. XII, 298. Δαλὸν Gloſſae *titionem* & *torrem* exponunt. *Titionem vulgus appellat extractum foco torrem ſemiuſtum, extinctum: Lactant.* IV. p. 394. Vid. *Pric.* ad *Apul.* Met. p. 392. Ludit *Arnob.* VI. p. 209. *riciniatus Jupiter, atque barbatus, dextera fomitem ſuſtinens perdolatum in fulminis morem.* *T.H.*

23. Ἀπολαύειν τῦ τραύματος] Sunt qui haec verba, μόνον & τῦτο εἶσθαι ἀπολαύειν τῦ τραύματος, intelligunt de iis, in quos Jupiter ignes ſuos intentet; eos nimirum dici exiſtimare, ſe in eo tantum affici ab immiſſo igne, quod oculi fuligine impleantur. At non ego certe detrecto accedere optimo meo quondam doctori, *Jac. Gronovio* (cui pro digno & juſto διδάκτορι nihil majus reponere habeo, quam aeternas gratias, pectusque ejus nomini devotiſſimum) haec verba ad ipſum Jovem referenti. Liceat tamen nobis varios τῦ ἀπολαύειν uſus in medium proferre. Τὸ ἀπολαύειν pro *frui re grata & accepta*, atque adeo pro *delectari fructu alicujus rei*, paſſim ſumi, res eſt notiſſima. Eſt tamen non ſemel, ubi ἀπολαύειν de malo uſurpatur. Apud *Noſtrum* in Deorum dial. X. Sol

que-

2. Inde eſt quod perjuri potius metuerint heſternum aliquod ellychnium, quam fulminis cuncta domantis flammam. Ita videris illis titionem jaculari, ut ignem ejus vel fumum haud timeant: hocque unum ex vulnere malum ſibi accidere exiſtiment, quod

Θᾶττον γὰρ τὸ ὀπορχεῖν τις ὀπιχειρήτων ἔσλον θρυαλλίδα φοβηθείη ἂν, ἢ τὸ τῆς παν-
δαμάτορος κεραυνοῦ φλόγα· οὕτω δαλόν τινα ἐπαναλείνας δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὴ ἢ κα-
πνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι· μόνον δὲ τοῦτο οἴεσθαι ὀπλαύειν τὸ τραύματος, ὅτι ἀνα-
πλη-

querens multa incommoda ex trinoctio Jovis cum Alcumena concubitu oritura; viam tam diu non tritam, equis Phoebeis fore difficiliorem, hominesque in tenebris confeſſuros; tandem ait, Τοιαῦτα ὀπλαύσονται τὸ Διὸς ἐρῶντες. Reſpondet paullo poſt Mercurius, Σώφρα, ὦ Ἥλιε, μή τι κακὸν ὀπλαύσῃς τὸ λόγου. Clariſſime quoque D. D. XXI. Οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μή ποτέ τι κακὸν ὀπλαύσωμεν τὸ φλυαρίας. In Necyomantia §. 17. de Mauſolo, qui dicitur τοσοῦτον ὀπλαύων τοῦ μνήματος, ὅσον ἐβαρύνετο τηλικοῦτον ἄχθος ἐπικείμενος. Hic ſicuti non plane in malam, ita nec omnino in bonam partem ſumitur ὀπλαύω; at ironice potius. Tantum, ait facetus *Noſter*, Mauſolus ab ſuperbo ſibi poſito monumento adficitur, quantum gravatus eſt, tanto ponderi ſuccumbens. In Phalaride de Perilao, aenei bovis fabricatore, inque illum primo incluſo, ὁ μὲν δίκαια ἔπαιχεν, ὀπλαύων τὸ αὐτοῦ ἐπιτηδεύματος. Acerbiſſima profecto haec & lethifera ὀπλαύσεις. In Pſeudologiſta: Οἷς ἱκανὸν ἦν ἐκεῖθεν μόνα τὰ κακὰ τοῦ σοῦ τρόπου ὀπλαύειν. In malum quoque clare habet *AElianus* II. Ποικιλ. c. 34. Ὥρα πᾶσιν ἡμῖν τὸν ταχίστου ἀνύσαντα, πρὸ τοῦ τινὸς τὸ ἀπολαῦσαι κακοῦ πρεσβυτιδίου.

Eſt ergo τὸ ὀπλαύειν plane *adiáφορον*, & in bonum & in malum, ſimpliciter notans *affici ab re aliqua*, ſeu id, quod ex re quapiam proveniat, ſive gratum, ſive minus, percipere. Idcirco videntur accuratius loquentes, maluiſſe ſaepe aliquid addere, unde bonum vel malum, quod quis ὀπλαύῃ, intelligeretur. Sic κακὸν ὀπλαύειν τὸ φλυαρίας, *Lucianus*: κακοῦ πρεσβυτιδίου ὀπλαῦσαι, *AElianus*. *Ariſtophanes* in Pluto vſ. 236. adjicit ἀγαθόν

Ἀγαθὸν γὰρ ἀπίλαυσ' οὐδὲν αὐτῆ πώποτε.

Ellipſin amant Graeci in uſu τοῦ, ὀπλαύειν, ut in pleriſque locutionibus. Ubi enim ὀπλαύειν τινος, dicunt, ſubauditur τι, vel ἀγαθὸν, vel κακόν. quae, ut vidimus, aliquando adſunt. Sed nec vel tunc, ubi dicunt ὀπλαύειν ἀγαθόν τινος, plena eſt oratio; intelligitur autem ὀπὸ, unde pendet genitivus; ſine quo genitivo vix utuntur τῷ, ὀπλαύειν. Ἀπὸ, inquam, ſupprimitur; quam praepoſitionem reperio additam apud *Noſtrum* in Mortuor. Dialogis p. 224. C. ὃς ἂν ὀπὸ τούτων ὀπλαύσειεν. ubi iterum τι relinquitur intelligendum. *J. J.*

Ἀπολαύειν τοῦ τραύματος] Vulgatam retinui, quia in *Dial. Xanthi & Maris*, τραύματα iterum vocat quae igne inuſta fuerant: ὀπλαύειν etiam ſatius viſum eſt ad *homines* referri quam ad *Jovem*, quia ad eos reliqua pertinebant, & vox eo ſenſu apud *Noſtrum* non infrequens, uti ſupra obſervatum a me eſt, ad Nigr. c. 30. Vide & *Arrian.* Epict. p. 286. A. ἀμήχανον, τὸ συναναβιβάζεσθαι τοῦ ἡσθησομένου μὴ ἐξ αὐτὸν ὀπολαῦσαι τὸ ἀσθενοῦς. *Virgil.* VI. 593. — *non ille faces nec fumea tadis Lumina* &c. de vero Jove. *M. du S.*

Ἀπολαύειν τοῦ τραύματος] Haec quicquid eſt Interpretum ad contemtores Jovis pertinere cenſuerunt: diverſus abit ſolus fere *J. Gronovius* ad Nigr. §. 30. rogatque ſatis confidenter, *cur accipiant in malum, non in propriam notionem voluptariamque atque ipſi Jovi attribuant?* reſpondebo pro aliis, quia ipſa Luciani mens explanatiſſime propoſita, & ſtructura verborum huic explicationi palam refragatur: quare per me non ſtabit, quominus ſemper ſolus hanc cauſam defendat *Gronovius*. Ἀπολαύειν verbum apud Graecos in utramque partem ambiguum eleganter uſurpari ſolet & per ſe ſimpliciter & conſtructe. *Ariſtoph.* Av. v. 1358. Ἀπίλαυσα γὰρ ἐλθὼν ἐνθαδί· quod ludendo perinde eſt poſitum, atque ἀπώλεσα vel ἀπώλεσα ἂν. *praeclare enimvero mecum agatur.* Addunt nonnunquam ἀπολαύειν κακόν τι, τι φλαῦρον, *Iſocr.* Συμμ. p. 175. B. ſaepius omittunt. At frequentiſſime genitivus accedit ejus vel perſonae vel rei, unde bonum malumve aliquod vel incommodum nobis proficiſcitur, plerumque ὀπὸ vel ὑπ intellecto, rarius expreſſo: *Dionyſ. Halic.* A. R. I. p. 74. v. 16. τοῦτο μόνον ὀπολαύσαντες ὑπ τῶν πολλῶν ἐπιμέξεων ubi mediae ſignificationis eſt. *Plato* Phaedr. p. 1227. F. ἀπ' ἄλλου ἀπ' ἄλλου ὀφθαλμίας ὀπολελαυκώς, *qui ab alio oculis laborante vitium contraxit*: eleganter *Syneſ.* p. 18. C. ταρίχη ὀπολελαυκότα τοῦ χρόνου, *quae a vetuſtate vitium contraxerunt*: *Euripid.* Iph. in T. v. 526. Ἀπίλαυσα δή τι κἀγὼ τῆς κατὰ γάμων *nonnihil ad me quoque mali ex Helenae nuptiis pervenit.* Sic ὀπολαύειν συμφορᾶς, *alienae calamitatis eſſe particeps*, *Plutarch.* T. II. p. 837. A. Apud *Platon.* de LL. p. 961. D. ἐξ ὧν πᾶσα ἔστως ἡ πόλις ὀπολαύῃ τὸ ἀσεβῶν τρόπου τινὸς δικαίως, *Serranus* vim phraſios *Ficino* longe melius expreſſit: *atque ita impiorum hominum ſupplicia in univerſam civitatem quodammodo juſte redundent.* *Platoni* ſine dubio Heſiodeum illud in mente fuit E. κ H. v. 240. Πόλλακι ἓ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπηύρα· ubi ut rem ipſam & ſenſum recte, ſic naturam locutionis ſecus intellexit Eruditiſſ. *Graevius*. *Ariſtot.* Polit. V. p. 135. v. 5. αἱ τῶν γνωρίμων φύσεις συναπολαύουσι ποιοῦσι ἓ τὴν ὅλην πόλιν, *nobilium ſeditiones contagione quadam totam civitatem corripiunt*: parum diſtat, quod legimus in *Mich. Apoſtolii* C. XV. n. 78. ἵνα μὴ συναπολαύσειν τῷ Παρφίλῳ τῶν κακῶν quod, niſi fallor, ex vetuſtis Scholiis excerptum ad *Ariſtoph.* Plut. v. 174. *Maxim. Tyr.* D. II. p. 24. ſi quis, inquit, cum homine μαρίλης ἐμπε-πλης-

πληθήσουσ᾽ ἢ ἀσβόλου. ὅτε ἤδη ἀφ᾽ ταὐτά σοι ὁ Σαλμωνεὺς ἀνθρόοντ᾽ ἐτόλμα, ὡ πάνυ τοι ἀπίθανος ὤν, πρὸς ὕτιν ψυ-

fuligine operiantur; atque inquinentur. Hinc adeo est quod Salmoneus ille, te contempto, contra tonare ausus est, vir qui hanc de se opinionem in animis hominum

πληρῶσθαι colluctetur, eum maculari necesse est, ὅταν μὴ ὅστις ἀδίκῳ ἀνδρὶ συμπλέκεται ἢ συγκυλινδεῖσθαι ἀξιοῖ, ἀνάγκη τοῦτον συναπολαύειν ἢ τῆ κακοῦ, ἢ συναναπίμπλασθαι τῆ μιάσμ. ibi junctum a *Luciano* verbum itidem apparet, similiter atque in Amat. *Plutarchi* p. 765. B. ὑιοὶ φίλων ἢ οἰκείων σβεννύναι πειρωμένων βίᾳ ἢ λόγῳ τὸ πάθ., ὐδὲ ἀπειλοῦσαι αὐτῆ χρηστὸν, ἀλλ᾽ ἢ παιτοῦ ἢ ταραχῆς ἐπίπλεως ἑαυτούς. Vid. *Suid.* in Ἀπειλοῦσιν *Isocratis*, quem profert, locus, quanquam verba parumper varient, is idem est, qui supra fuit a me indicatus. Quemadmodum autem hac in parte frustra fuit *Gronovius*, ita jure optimo *G. Cuperi* (hunc enim designat) conjecturam repellit, qui Obs. III. c. 2. quum elegantiam opportunissimae vocis τραῦμα nullus adsequeretur, legebat κάυματ. *huic loco*, verba sunt *Cuperi*, τὸ τραῦμα *minus videtur convenire cum* ἀσβόλου *seu fuliginis fiat mentio: quare lego* καύματος, *id est*, adustione, *quomodo fulmen & fulgur adurere, ustulare dicuntur: ita ante dixit* φλόγα πεμφθῆ. Haec pluma leviora: melius est, ut *Lucianum* audiamus in Jove Conf. §. 15. ὐδὲ γὰρ τὸ πεμφθὲν αὐτὸν φαίην ἂν αἰτίᾳ μοι γενέσθαι τῆ τραύματος. Perquam appositе *Euripides*: Πολλοὺς ὁ βροτῶν τραῦμ᾽ ἄναιμον ὤλεσε· istum versum *Theon Smyrnaeus* περὶ Μουσικῆς c. 2. p. 75. quum poneret, nihil aliud praemittit, quam ὡς τις ἔφη pro beneficio patefacti auctoris veram lectionem in solutum accipiat *Plutarch.* Symp. IV. p. 666. C. apud quem perverse scribitur, πνεῦμα ἄναιμον quanquam Latinis usitatum *adflari fulmine*, at Graecis, ut puto, plane est insolens πνεῦμα βροντῆς· deinde, quod rem extra controversiam ponit, optime cohaeret ἄναιμον cum τραῦμα, prorsus inelegantер cum πνεῦμα. Observationem eximiam mecum vir & amicus, dum fuit, summus *L. Kusterus* communicavit. Denique *Lucretius* VI, 419. ubi, dum Jovi fulminis missionem ereptum it, multa reperies, quae cum *Luciano* comparari possunt: *cur fuss Demit imaginibus violento vulnere honorem.* Quid porro congruentius, quam ut fulmina vulnus faciant, quandoquidem *tela* dicuntur & βέλη saepe *Lucretius* eo, quem dixi, loco: — *patris cur telum perpetiuntur Obtundi — teli determinet ictum. Herodot.* IV, 79. ὡς ταύτῃ θεὸς ἐπέστηψε βέλος· VII. c. 10. §. 5. ὡς σίνηται τὰ μάγιστα &c. τὰ τοιαῦτα ἀποσοφίσματα τὰ βέλεα· cujus apud multos praeter *Lucretium* imitationem loci invenire licet. *Sophocl.* Trach. v. 1103. Ἔστενον, ὄναξ, ἰγκατάστηψον βέλος, Πάτερ, πεμφθέν. notavit ad eum locum *H. Stephanus*. *T. H.*

26. Ἀπίθανος ὤν] Olim arridebat: ὡ πάνυ τοι ἀπιθάνως, ὡς πρὸς ὕτιν ψ. nunc nihil muto. *Plutarch.* T. II. p. 595. A. ἐξεπεσχέναι πιθανὸν ὄντα τὴν πρᾶξιν ὑπὸ δόξης. *Arrian.* A. A. II. c. 12. εἴτε πιθανὸς δοκεῖ τοῖς ξυγγράψασιν Ἀλέξανδρος, ὡς ἐ ταῦτα ἐν πράξας &c. *Porphyr.* de A. N. p. 250. ὅτι ὁ πλάσαν ἕτερον ἀπίθανος ἢν Homerus. *Plutarch.* T. I. p. 91. E. T. II. p. 291. A. ὅτι μὴ πανταχῆς ἀπιθάνους εἶναι τοὺς λόγους. *Aeschines* sub initium orationis περὶ Παραπρ. καὶ γὰρ ἐγὼ πρὸς τὴν ὑποψίαν ταύτην. Haec ostendunt, quomodo cum personis vox ista conjungatur. Salmonei nescio quam bene *Noster* meminerit in hac scena: in eo certe sui contemtus Jupiter exemplum statuerat satis grave; qualia si adversus alios sceleribus ac flagitiis insignes edidisset plura, non erat profecto, cur tanto opere Timon inertiam vetuli Jovis incusaret. De Salmoneo versus sunt *Manilii* V, 91. post multiplicem hominum eruditissimorum curam nondum, ut mihi quidem videtur, persanati: quid melius sit vir primarius *J. Fr. Gronevius* Obs. III, 15. non me fugit; hunc tamen in modum si constituantur, propius ad priscam poëtae manum accedi posse censeo: *Hinc mihi Salmoneus (qui coelum imitatus in orbe, Pontibus impositis* (nisi malis, *Pontibus ac positis*) *missisque per aera quadrigis Expressisse sonum mundi sibi visus, & ipsum Admovisse Jovem terris de fulmine finxit: Sensit ea immensos ignes; super ipse secutus Morte Jovem didicit*) *generatus possit haberi.* Sensum, quo erat admirando ingenii acumine, pervidit *J. Scaliger. de fulmine* capiendum est ea fere potestate, quam *Salmasius* explicuit ad *Tertullian.* Pall. p. 139. etiam ipsum se Jovem terris admoviisse finxit, quod ad fulmen adtinet, jacto fulmine: *Euripid.* apud *Dicaearch.* B. E. p. 22. — ὅστ᾽ ἐκ᾽ Ἀλφειοῦ ῥοαῖς Θεῖ μανεὶς ἔμπρησε Σαλμωνεὺς φλόγα· plura, quae ad firmandam conjecturam valent, persequi non vacat. Ceterum Salmoneum & Tantalum pro hominibus impiis & Deos oppugnantibus posuit *Heraclit.* Alleg. Hom. p. 408. Vid. *Maxim. Tyr.* D. XXXVI. & *Hadr. Junii* Adagia in *Salmoneus alter*, ubi quod ex *Eunapio* profert, legitur apud *Suidam* in Εὐτρέπιζ & Χρῆμα. *T. H.*

28. Πῶς γάρ] Omnino legendum πῶς δ᾽ ὐ; quod Graecis frequens. V. *Eurip. Rhes.* p. 472. C. *M. du S.*

Πῶς δ᾽] Interpretes ita verterunt, ac si legissent, quod volebat Doctiss. *M. du Soul*, πῶς δ᾽ ὐ; eum in modum sane legendum foret, si tali ratione sententiam expleres: πῶς δ᾽ οὐκ ἀντιβροντήσει σοι ὁ Σαλμωνεύς; *quidni enim Salmoneus adversum te fulmina jacularetur?* vel, *quid enim obstet, quominus tuum fulmen Salmoneus aemuletur.* (nam utramque explicationem recipit ἀντιβροντᾶν, ut alio loco dicam) *nisi tu, velut perducta mandragorae potione alium stertis.* Verum nihil moveri debet, intelligendumque, si ad superiora velis connectere, πῶς δ᾽ φοβηθεὶς ἂν τὸ ἐπιφθὸν τὴς ἐπιχειρήσεως τὴν τῦ κεραυνοῦ φλόγα· sin ad proxima, πῶς δ᾽ ἀπίθανος ἂν εἴη ὁ Σαλμωνεὺς· utrumvis ad sententiam *Luciani* aeque commodum. Πῶς δ᾽ ὐ, addita negatione, ut Grammatici loquuntur, καταφατικὸν ἐπὶ ἀποφατικοῦ, aut, κατάφασιν δηλοῖ· contra πῶς δ᾽, ἀποφατικὸν *Lucian.* Ἀλεκτρ. §. 14. ἔτ᾽ ζῶν μὲ ὐδὲ ὀβολὸν ἔδωκε τῷ Σίμωνι· πῶς δ᾽; ὡς ὐδὲ αὐτὸς ἔκτισέ τ᾽ χρημάτων *hic, dum vivebat, ne obolum quidem dedit Simoni: nonne quam*

num facile tueretur, audax quippe & ardens animo, adversum Jovem tam frigidum. Quidni enim? cum tu veluti sub mandragoris recubans perju-

χεὸν † ὀργὴν Δία, δεδμιυργὸς ἀνὴρ, ² ἢ μεγαλαυχήσῃ. πῶς γὰρ, ὅπου γε καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρα καθεύδεις; ὃς ὅτε † ὑπαρχων-

χὴ aliena? μανδραγόρᾳ C. H. vulg. Z.

² Καὶ] Al. καὶ vel solum ἢ dele. Margo *AIW.*

27. Θερμιυργὸς] Θερμιυργὸς ὁ * ὠδηκακιυμβρόῳ ἢ πάντλαμῳ *V.*

29. Ὑπὸ μανδραγόρα] Παροιμία † ὑπὸ † ἀνειμένων ἢ ῥαθύμων, παρόσον οἱ † μανδράγορον φαγόντες ἀναίσθητοι ὑπάρχουσιν. *V.*

* Παρακιπαμίνῳ] Blandiebatur παρακιπαδιαμίνῳ sed non valde opus est hac mutatione. Noster σὺν τῷ μὴ P. II. Δ. §. 5. ὑπόθημον καὶ παρακιπαμίνον. Vid. *Suid.* in Θερμὸς & Παραθήμῳ. *T. H.*

† Ὑπὸ] Lege ὑπό. *T. H.*

quam sane, ut qui ne ipse quidem divitias suas attingeres. Lys. p. 94. v. 17. πῶς γὰρ ἄν, ὅστις &c. p. 178. v. 31. πῶς γὰρ, οἷς ἐδὲ ταῦτα &c. *Isaeus* p. 72. v. 11. πῶς γὰρ; οἱ μὲν γὰρ ὀνομάζονῦ συγγενεῖς. *Gorg.* pro Palam. p. 189. v. 35. nam sub initium ejus orationis p. 187. v. 32. *H. Stephano* adsentior pro πῶς γὰρ, ὅσῳ σώζει πατρίδα &c. reponenti πῶς γὰρ ἐ; ὅσῳ σώζει. *Alciphr.* I. p. 92. πῶς γὰρ ἢ πόθεν; ibi vide *Steph. Berglerum. Athen.* VI. p. 265. E. πῶς γὰρ; ἐκότε &c. In his, minimis quidem, sed ad nativam Graeci sermonis indolem permagni sane momenti, mirum est, quam saepe fuerit offensum. *T. H.*

29. Ὑπὸ μανδρ. καθ.] *Sub mandragora dormis:* qua etiam epota somniculosi sunt homines: *Demosth.* Phil. Δ. ἀλλ' ὑδὶ ἀνεγερθῆναι δυνάμεθα, ἀλλὰ μανδραγόραν πεπωκότι, ἢ τι φάρμακον ἄλλο τοιοῦτον, ἐοίκαμεν ἀνθρώποις. *J. Br.*

Ὑπὸ Μανδραγόρα] De hoc Proverb. parœmiogr. de Mandragora, *Dioscorid. Hesych.* *J. B.*

Ὑπὸ Μανδραγόρα καθεύδεις] *Ubi tu perinde ac sub mandragora fiertis.* Ita vertit *Erasmus*, bene secundum vulgatam lectionem; male secundum rationem. *Henr. Stephanus* in V. Μανδραγόρας videtur legisse ὑπὸ μανδραγόρου, non multo melius. Faceta satis est sententia versionis *Erasmi*, qui mandragoram herbam lactucae non absimilem, ut ex *Theophrasto* & *Plinio* patet, in arborem, umbram dormientibus facientem, transformat. Certe non ita scripsit, non ita intellexit *Lucianus*. Lege meo periculo ὑπὸ μανδραγόρου, id est, *post mandragoram sumtam*, vel, *post mandragorae potionem*. Sic & ad eundem sensum infra in Demosth. Encom. εἶναι ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας, id est, *a mandragorae potu* vel *esu*. Sic etiam loquuntur medicorum filii, ὑπὸ πλησμόνης, ὑπὸ φαρμάκου, id est, *statim post repletionem, statim post pharmaci potionem*. Mandragoram vero esse ναρκωτικὸν φάρμακον, & somnum inducere, notum est vulgo. *J. P.*

Ὑπὸ μανδραγόρα καθεύδεις] Viderit *Palmerius* in Erasmo lapsum; sed an non majore ignorantia ipse corrigit ὑπὸ? An non millies ὑπὸ apud Lucianum notat causam efficientem: utque idem sit prorsus vocularum ὑπὸ? Vertit sane Erasmus *sub mandragora*: an ideo ille adspiciendus erat transformator herbae in arborem, quae dormientibus umbram faceret. Sed opinor scribebat nobilis ille Gallus haec, quum comes *Luciani* venit ad Ἀλεκτρύονος ἱερὸν, viditque illic ὑλώδη ἀνεμπνοίαν, ἧς ἐνδοθεν ἦν μήκωνες ὑψηλαὶ ἐ μανδραγόραι in libro I. Verae histor. & tam vere nunc in Erasmo sic divinando conjicit, ac illi, qui vaticinari solebant tenentes os animalis, quod alligari debebat ad radicem mandragorae, in qua similitudinem somniabant corporis humani. Sic igitur & quum sub corona vendi aliquem dicet, credetur interprete *Palmerio* ex coetu militum circumstante vel serto facere arborem; & speciosius cum veles dicitur sub vitem sumicere hastas, stare censebitur in vinea. Iocosa hominum ingenia! an *Erasmo* unquam exciderit illud ὑπνωτικὸν ὁ μανδραγόρας? Lenius sodes. *J. G.*

Ὑπὸ μανδραγόρα] Jam diu hoc in loco intricata quaedam, ut putabant, difficultas eruditos advertit: quicquid in *Luciano*, ubi mandragorae fiat mentio, studiose collectum ab *H. Stephano* Sched. VI. c. 6. operae pretium est ejus verba proferri. Postquam hunc ipsum posuisset locum, & alterum ex *Demosth.* Encom. §. 36. ἀλλ' ἐκείνοις μὲ ἀκούειν εἶναι ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας τοὺς αὐτῶ πολίτας, ita pergit: *Quid? an aliud uno quam altero in loco significare voluisse* Lucianum *dicemus? Haud crediderim: sed quemadmodum dicuntur hic* καθεύδειν ἐκ μανδραγόρου *illi, quos* Demosthenes μανδραγόραν πεπωκότας *dicit, idem & de illis, quorum illic fit mentio, esse intelligendum. Sed quomodo* ὑπὸ μανδραγόρᾳ *in dandi casu legendo intelligi illud poterit? Ego vel retinens* μανδραγόρᾳ *non subscribam ι literae α, ut talis sit genitivus, qualis* Πυθαγόρου *vel in* μανδραγόρου *mutabo, ut in posteriore loco* ἐκ μανδραγόρου *habemus. Sive autem hoc sive illo modo genitivus scribatur, dixerim* ὑπὸ μανδραγόρου *sonare*, prae mandragora, *pro eo quod est*, prae nimio mandragorae potu: *sicut dicitur* ὑπὸ οἴνου & ὑπὸ μέθης. *Denique nullo modo interpretationem illam admiserim*, sub mandragora dormis. *Mirum est autem apud Erasmum eo ipso in loco, ubi male hunc locum interpretatur (ejus enim illa est interpretatio) & tanquam lectionem illam vulgarem sequens* ὑπὸ μανδραγόρα *tamen recte (meo quidem judicio) legi* ὑπὸ μανδραγόρου. *Haec enim lectio cum in aliis editionibus extat, tum vero in duabus Frobenianis anni* 1533. & 1540. Illas easdem Editiones secutus etiam *Leo Allat.* ad *Eustath.* Hexaëm. p. 57. Ste-

κείνων ἀκούεις, ὅτε τὰς ἀδικίας ὑπισχνῆ· πεῖς· λημᾷς δὲ, καὶ ἀμβλυώττεις πρὸς τὰ γινόμενα· γιγνόμενα C. H. καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι, καθάπερ οἱ παρηβηκότες.

ἐκκεκώφωσαι. Male.

Ἐπεὶ νέος γε ἔτι, καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαίῳ τῷ ὀργῇ, πολλὰ καθ' ἡμέραν τῶν ἀδίκων καὶ βιαίων ἐποίεις, καὶ ὑδέποτε ἦγες τότε πρὸς αὐτοὺς ἐκεχειρίαν, ἀλλ' ἀεὶ ἐνεργὸς

oros non audias, neque injuſtos adſpicias; contra autem lippis & luſcioſis oculis ea quæ fiunt videas; neque acriores habeas aures, quam qui ætatis ſunt jam provectioris.

3. Nam cum adhuc juvenis eras, ardenti animo, & iracundia gravi, multa quotidie adverſus injuſtos ac violentos deſignabas, ſublataque omni induciarum ſpe, bella cum iis gerebas, neque unquam otioſum erat

44. Πολλὰ κατὰ τὸ ἀδίκων] * Εἴ ποτ' ἄλλοτε μάλιστα καὶ τούτων χρεία τοῦ λοιδυσπετημάτων. Καταλλήλως ἄγαν καὶ προσφυῶς ἐκάστῃ πληγῇ τὴν ἔκβασιν ἐπιφέρει. V.

* Εἴ ποτ' ἄλλοτε] Per haec Scholiaſtes, quisquis ille eſt, nequiſſimam aetatis ſuae conditionem perſtringit, cujus gravia delicta nunc non minus atque olim iratum Jovem & fulmina vibrantem depoſcant. Mox ἐκάστῃ πληγῇ ſunt ὁ κεραυνὸς, ἡ αἰγὶς, ἡ βροντὴ, ἡ ἀστραπὴ &c. quibus ſtatim ἡ ἔκβασις ἐπιφέρεται, ἐπρᾳόνει ἂν, ἐπισοῖτο, ἐπαταξώτο &c. Quam hic πληγὴν, ictum orationis dixit *Quintilianus*. T. H.

Stephani obſervata *Palmerium* fugerunt, quando *Eraſmi* verſionem tam falſe irridet, ipſe propterea viciſſim a *J. Gronovio* irriſus: cujus equidem rationes *Eraſmum* defendentis me non capere lubens profiteor: hoc ſaltem recte, quod ὑπὸ mutari vetet in λὰπ quanquam enim nihil alienum dixerit *Palmerius* (eſt ſane is uſus, quem vult, voculae λὰπ non apud Graecos tantum, ſed & apud Latinorum Medicos in *a* vel *ab* perquam receptus, ut *J. Rhodii* Lexicon Scribonianum oſtendit) minime tamen iſto auxilio indigemus: plane autem ipſi non concedendum, quod in Demoſth. Encom. ſimiliter ὑπὸ μανδραγόρου accipiat. Miror *Fabrum*, qui dederit, *veluti ſub mandragoris recubans*, quaſi non arborem quidem mandragoram cogitaſſet, ſed Jovem mandragorae foliis, ut roſarum delicatuli ſolebant, contectum, quorum vim ſomnificam intimis penitus medullis hauſerit. Neque admodum probo *Stephani prae mandragora*, vel, *prae nimio mandragorae potu*: rectius vim locutionis perſpexit *J. Tollius* in Notulis *Rondelii* Expoſitioni Vet. Signi ſubjectis p. 294. a cujus ſententia non diſcrepat *J. Gronovius*. Sane καθεύδειν ὑπὸ μανδραγόρου non aliter dicitur, ac frequentiſſimum illud, λαθεσθῆναι ὑπό τινος. Eam ob cauſam fieri omnino non poteſt, quin ſecundum caſum praeponamus. *Stephani* ὑπὸ μανδραγόρᾳ, demto ι, Florentina liquido praefert: id ſequentes Editores videntur immutaſſe pro ſuo quisque captu, hic in μανδραγόρᾳ, quod jam in utraque Veneta & Aldina prima reperitur, alius in μανδραγόρου neque diffiteor eam eſſe formam longe uſitatiſſimam, ſic ut alterius exemplum adhuc mihi in promtu ſit nullum: non tamen idcirco ſpernenda videbatur principis Editionis auctoritas, praeſertim quum & *Stephanus*, haud parvum in hoc literarum genere momentum, accederet, & analogia formandi par in multis aliis nequaquam refragaretur. De mandragorae virtute ſoporifera complures: *Seren. Samon. Nec non mandragorae guſtu ſopor additur altus*: ibi vide *Reb. Keuchen.* p. 282. & *Seberum* ad *Poll.* V, 132. n. 73. *Xenoph.* Symp. p. 512. v. 28. ὁ αἰγὶς ἄρδην τὰς γνὰς, τὰς δὲ λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει· ἀνθρώπους ſervant *Athenaeus* & *Stobenſis*: *Artemidorus* I. c. 68. ἀνδρὸς, vel, ut *Tollius* etiam poſuit, ἀνδρὸς· pro quo *Cornarium* animadvertimus in verſione longe aliud expreſſiſſe, nimirum ἀνίας vel ὀδύνας. T. H.

31. Λημᾷς] Haec illuſtrat *Eraſm.* Adag. in *Saturniae lemas*. Proxime ſequitur, τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι de Jove, cui prae ſenio aures obſurdeurunt: ipſa locutio Platonica, ſed paulo diverſa poteſtate, quando quis frequenti & moleſta pene rei commemoratione alium obtundit atque exſurdat: in Lyſ. p. 497. E. ἡμῶν γοῦν ἐκκεκώφωκε τὰ ὦτα, καὶ ἐμπέπληκε Λύσιδος quae quum imitaretur *Ariſtaen.* I. Ep. 24. p. 110. ſcripſit ἐκκεκώφηκας ἡμῶν τὰ ὦτα. Nihil intereſt utram formam uſurpes, ἐκκωφῶ an ἐκκωφοῦ prior in *Ariſtoph.* Equ. v. 312. ubi prorſus diſplicet *Suidae* lectio ἀνακεκώφηκεν, quippe, niſi fallor, linguae Graecae genio contraria: poſteriorem *Athenaeus* habet V. p. 188. C. πρὸς τὸ θέλγοντον (τὴν Ἑλένης) ἐκκεκωφωμένοι πάνυ attoniti & ſtupore capti, *dum celebratiſſimam illam Helenae formam ſpectabant*. Ingenioſiſſime *Salmaſius* apud *Achill. Tat.* III. p. 195. reſtituit, τοσοῦτον ἡ λύπη μοι τὴν συμφορὰς ἐξεκώφωσε, vel, ἐξεκώφωσε, quod vulgo legitur ἐξεκούφισε. *Clem. Alex.* Str. V. p. 551. C. ἐκκωφούμενοι πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Adde Stephani Ind. Theſ. in Ἐκκωφῶ. T. H.

36. Οὐδὲ πόλις ὅγις &c.] Ad ea fine dubio reſpexit, quae fabulantur de Lycaone, filiisque ejus improbiſſimis, quos fulmine Jupiter percuſſit, καὶ τὴν Ἀρκαδίαν σωιχὰς ἐκπρήσαντα, ὡς ἡ γῆ ὀφθαλοῦσα τὸ Διὸς τὸν χεῖρα ἐξέτεινε· διὸ φασὶ πρώτους τὸ Ἀρκάδων ἐκεχειρίαν γενέσθαι. Tzetz ad *Lycophr.* v. 481. ibi plura, quae ex *Apollodori* Bibl. III. p. 201. 203. deſcripſit. Eorumdem etiam ſcelera impuliſſe dicuntur Jovem, ut diluvio Deucalioneo, cujus mox meminit *Lucianus*, genus humanum obrueret. T. H.

38. Ἡ αἰγὶς] Sic in Dial. Jovis & Cupid. & Ὑπὲρ πρεσ. & Bis accuſ. paſſim denique. J. B.

39. Καὶ ἡ ἀστρ. συνιχὶς &c.] Interp. *Jucundorum in morem*

erat fulmen ; ægis concussa illis intentabatur, tonitru remugiebat, fulgur in morem velitaris pugnæ usque & usque mittebatur : terræ autem motus ita frequenter fiebant, ut cribri agitationem plane referrent : nix acervatim ruebat, grandinem autem saxa diceres ; & ut violentius dicam & elatius paulo, imbres ῥαγδαῖοι & vehementes deferebantur in terras ; singulæ guttæ fluvium æquabant. Quamobrem puncto temporis

πάνυ ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσείετο· ἠ ἡ βροντὴ ἐπαλαγεῖτο, ἠ ἡ ἀστραπὴ συνεχὲς, ὥστε εἰς ἀκροβολισμὸν, προηκοντίζετο. οἱ σεισμοὶ δὲ, κοσκινηδὸν, ἠ ἡ χιὼν, σωρηδὸν, καὶ ἡ χάλαζα, πέλεκυδον. ἠ ἵνα σοι φορτικῶς ἀγορεύωμαι, ὑετοί τε ῥαγδαῖοι, ἠ βίαιοι, πολὺς ἐκάστη σταγών. ὥστε τηλικαύτη ἐν ἀκαρεῖ χρόνου κατα-

morem densissime ex edito loco devolantium. Barlaeus dicit alios reddere: *in morem levis & velitaris pugnae;* additque vocem utrumque significare ; non tamen affirmat, utro hic sumendum sit modo. At posteriore omnino hic intelligendum videtur : vult enim *Lucianus* fulgur ita praemitti, ante tonitru, quemadmodum velitatio praecedit pugnam : atque ita similiter infra in Abdicato §. 3. ταῦτ' εἶναι νομιζοντες ἀκροβολισμὸν εἶναι εἰς μακρὰν ἐπιπεσουμένου τοῦ κακοῦ. *H.V.*

41. Κοσκινηδὸν] *Cribri instar frequentes.* *J. Br.*

Κοσκινηδὸν] Hoc apud *Suidam* extat & πέλεκυδον, σωρηδὸν apud *Hesychium*. Praeceps autem & abruptus vocum illarum sonitus artificiosam quandam rerum, quas exprimunt, imitationem in auribus efformant. Intra paucos versus similia *Philo Jud.* jungit in Flacc. p. 978. παντοδαπαὶ σωρηδὸν προσκομιζόμενα. . . συνδιδημῶσαν δοράτων φορμηδὸν . . . ἀριθμαμάξαι στοιχηδὸν ὑπὸ μίαν ὄψιν. Pari modo *Apul.* Met. IV. p. 146. *Esitur ac potatur incondite : pulmentis acervatim, panibus aggeratim, poculis agminatim ingestis.* Acutum illud *Fabri* de Luciano ὑετὸς ῥαγδαῖος in oratione prosa φορτικῶς dici judicante non laudo : quid probabilius, quam, quod suspicatus est Eruditiss. *Jensius*, haec esse e veteri poëta Tragico desumta ? sunt sane verba Tragica, & grande quiddam sonant : sed praeterea horridum aliquid ac pene insulsum in istis, πολλαχοῦ ἐκάστη σταγὼν, qualia *Longinus*, ut puto, in castigato scriptore nunquam ferret: neque abhorret utique, si haec de ipso diluvio Deucalioneo a quocumque demum fuisse posita credamus. Poterant eadem ridicule quidem & per jocum a Comico quopiam videri dicta : eamque in partem potissimum inclinarem, nisi me retineret illud *Luciani* φορτικῶς, quod quin παρ' ὑπόνοιαν pro ποιητικῶς vel τραγικῶς sit positum, vix dubitandum videtur. Jam mihi cum illis compara dictum *Basilii Seleuc.* Or. I. de Noe, & diluvio sacro : ἄνωθεν ὑραὶς χειμαῤῥους ἐκόντιζε &c. hoc scilicet vel *Lucianus* vel *Longinus* probare potuissent : non lubet alia proferre plura, ubi in hac ipsa re boni patres, nimis saepe in tumorem orationis indecorum proni, paratragoediant. Jure merito *Photius* in Eunapio reprehendit πολλαχοῦ δὲ ἄκρων, quod in dithyrambo vix ac ne vix quidem condones, p. 100. ubi rectissimam, qua erat optima judicandi facultate, de scriptoris hujus stylo fert sententiam. *T.H.*

43. Ὑετοί τι ῥαγδαῖοι] In his verbis *Faber* delet τι. nec certe ad sensum requiritur, quum praecedat καὶ; debuisset etiam post ῥαγδαῖοι esse collocatum. Sed suspicor haec verba ex antiquo aliquo Tragico esse desumpta, & quamvis superfluum, maluisse Nostrum retinere illud τι. & certe si adsit, verba grandius sonant; ac propter eamdem causam existimo, idem illud τι ita initio orationis positum, ac legimus statim cum principio opusculi de Astrologia, Ἀμφί τι ὑρανῷ, ἀμφί τι ἀστέρων ἡ γραφή. Caeterum ῥαγδαῖοι ὑετοὶ iterum leguntur apud *Nostrum* Philop. §. 24. *J. J.*

Ὑετοὶ . . .] Cujus haec verba sint nescio. Certe Tragici esse non obscure innuit. *M. du S.*

45. Ἐν ἀκαρεῖ] *Temporis momento.* *J. Br.*

Ἐν ἀκαρεῖ χρόνου] Ita *Noster* saepe §. 23. ad Atticorum elegantiam magis convenit ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, quod *Aristophanes* habet in Plut. v. 244. ibi vide *Ez. Spanhemium*. Ἐν ἀκαρεῖ χρόνου *Aristid. Quinctil.* de Mus. III. p. 162. *T.H.*

Ibid. Ναυαγία] Vide Συρ. c. 12. ubi fuse describit inundationem sub *Deucalione* factam. *A.V.*

Ναυαγία ἐπὶ τῶ Δευκαλίωνος ἐγένετο * προσοκεῖλαν τῷ Λυκωρεῖ] Mirifice haec illustrant Marmor Arondelianum & vicissim inde lucem capit *Lucianus*, ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΡ. . ΦΥΑΦΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ ΕΠΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣ ΕΓΕΝΕΤΟ ΚΑΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ ΤΟΥΣ ΟΜΒΡΟΥΣ ΕΦΥΓΕΝ ΕΓΑΥΚΩΡΕΙΑΣ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ ΠΡΟ. . . ΟΝΚΑΙΤΟΥΔΙΟ. . ΥΟ. . . ΔΔ... ΜΤΟΥΤΟΙΡ. . ΟΝΙΔ..... Ο. . ΤΑΣΩΤΗΡΙΑ ΕΘΥΣΕΝ. Ubi sic supplet *Palmerius* πρότερον κ' τῶ διὸς πανομβρίου δ' ἑαυτῷ τὸ ἱρὸν Ἀπόλλωνι δημήσαλο & τὰ σωτ. Ubi miror illum Δία πανόμβριον in chronico & sermone pedestri poni pro ὄμβρων πανομβρίων. Primo ipsa rei ratio non patitur. Quid enim ? quum ipse esset Athenis, cur Δία πανόμβριον exspectare debuit ? & eo cessante demum aedificavit templum ? Deinde non Graecus sermo admittit, nec ante dixit ζεὺς ἐγένετο, sed καταικλυσμὸς adeo licet dicatur Jupiter pro imbre, non poterit hic bono sensu dici pro cataclysmo : nec cataclysmus cessavit cessante pluvia. Sed nec per pluviam contigisse cataclysmum auctor ante suppositi. Et quod ad ΠΡΟΤΕΡΟΝ potest ea suppletio ferri, licet ipse videns Seldenum, quum id ponit charactere communi, facere sex puncta, conjecerim ΠΡΟΣΚΡΑΝΑΟΝ. dein suppleo ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΥΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΤΟ ΙΡΟΝ ΙΔΡΥΣΑΤΟ ΚΑΙ ΤΑ. De templo Jovis Olympii erecto ab Deucalione testatur clare *Pausanias* in Atticis pag. 32. *J.G.*

ὅτι ἐπὶ Δευκαλίωνος ἐγένετο, ὡς ὑποβρυχίων ἁπάντων καταδεδυκότων, μόγις ἔν τι κιβώτιον ἀσινωθῆναι προσκεῖλαν τῷ Λυκωρείᾳ, ζώπυρόν τι τοῦ ἀνθρωπίνου σπέρματος ἀφυλάτταν εἰς ὕστερον κακίας μείζονος.

sub Deucalione tot naves perierunt, ut omnibus aqua obrutis unica modo superfuerit arcula ad Lycoreum montem appulsa, veluti quendam generis humani fomitem servans, quo majora deinde scelera subolescerent.

Ταυγάρτοι ἀκόλουθα τῆς ῥᾳθυμίας ταπίχειρα κομίζῃ παρ' αὐτοῦ, ὅστις θύων οὔτι σοι τινὸς οὔτε σφανῶν ἕνεκος, εἰ μή τις ἄρα παράεργον Ὀλυμπίων· ἔστω, δὲ πάνυ ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι δέχαιον συνελῶν. καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνου σε, ὦ θεῶν γενναιότατε, ἀποφαίνουσι, παρ-

4. Ergo pretium ob socordiam ab iis tulisti, cui nemo hodie rem sacram facit, nec coronam quidem imponit, nisi forte unus aut alter quasi Olympiorum corollarium, idque qui tibi præstat, rem se haud sane perneceſſariam facere existimat, sed veteri nescio cui instituto id dandum credit. Illi te, o deorum præstantissime, paulatim in Saturni locum redigunt, qui te omni honore

47. Ἐν τι κιβώτιον] Ὡς ἐπὶ τῆ Νῶε ὁ κατακλυσμὸς γίγονε. *V.*

51. Ταπίχειρα] Μισθούς, τὰ ἀφ' ὧν χειρῶν κέρδη· τὰ ἐπίχειρα, * τὰ ἐπιχειρήματα, αἱ ἀνταποδόσεις. *V.*

* Τὰ ἐπιχειρήματα] Interpretatio sane mala, si vulgari significatione capias: an apud recentiores unquam ea potestate, quae conveniat τοῖς ἐπιχάρμοις, haec vox fuerit usurpata, mihi non constat. *T. H.*

47. Κιβώτιον] *Deucalionis naviculam.* *J. Br.*

48. Τῷ Λυκωρείᾳ] Lycori oppido prope Delphos, quod etiam *Lycoria* dicitur. *J. Br.*

Τῷ Λυκωρείᾳ] Ad Parnassum appulisse alii tradunt. V. *Apollod.* I. p. 10. BC. *M. du S.*

49. Ζώπυρον] Recte observat *Thomas Magister* dictum hoc a Platone esse desumptum; quem vide *de Legg.* III. ab initio fere, Ed. Lugd. p. 585. C. D. ὡς καταφθεῖς ποτε σμικρὰ ζώπυρα τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους ἀφανισθείσης. Sic passim *Origenes c. Celsi.* locutus; Vide p. 194. 216. *M. du S.*

Ζώπυρον] *Platonem* imitatus etiam *Dionys. Halic.* A. R. p. 36. v. 39. μικρὰ ἄττα ἀφανιζούσας ζώπυρα τοῦ Πελασγικοῦ γένους. p. 35. v. 34. ζώπυρα ἄττα ἀφελληνόμορφα τοῦ παλαιοῦ γένους· plures alii; ne de patribus ecclesiae dicam, qui sacpius in Noacho, ad cujus familiam arctis oppido limitibus inclusam tota spes generis humani redierat, hanc locutionem ponunt. Tu vide *J. Fr. Gronovium* Obs. IV. p. 42. *T. H.*

50. Κακίας μείζονος] Deteriores enim postea abierunt homines, quam prius fuissent. *J. Br.*

51. Ταπίχειρα] Solent haud raro, quemadmodum μισθοί, per illusionem ponere: vid. *Suid.* in Ταπίχειρα· quod in *Aeschylo* legitur P. V. v. 28. Τοιαῦτ' ἀπώμοσα τοῦ φιλανθρώπου τρόπου vetustior Scholiastes non ineleganter exponit, τὰ τοῦ φιλανθρωπίας ἐπίχειρα τοιαῦτά σοι ἐγίνετο ex ipso Tragico v. 319. *Philo Jud.* de Somn. p. 1119. D. ταῦτ' ἐστὶ τοῦ ἀκαίρου παῤῥησίας τὰ ἐπίχειρα· prave legitur ἐπὶ. *Diodor.* XIII. p. 387. B. οἱ μὲν ὑπὸ ἐξαπαλήβιντες ἐπίχειρα τῆς ἀνοίας (non ἀγνοίας) ἔλαβον. Praeclarum est illud *Euripidis* apud *Clem.* Str. IV. p. 496. B. *Sola rerum humanarum virtus οὐκ ὠνητὰ θνητοῖς ταπίχειρα λαμβάνει, Αὐτὴ δ' ἑαυτὴν ἆθλα τοῦ πόνου ἔχει. Poll.* III, 143. & *Jungerm.* *T. H.*

53. Εἰ μή τις ἄρα παῤῥήγορ &c.] Quasi defungendi causa, νόμου, ὁσίας, ἀφοσιώσεως χάριν, ut monuit *Des. Herald.* Anim. in *Salmas.* Obs. ad J. A. & R. V. c. 3. §. 3. Eadem *Nostri* verba de Sacrif. §. 11. Simulatam illam in obeundis sacris & histrionicam religionem acriter insectatur *Plato* de Rep. II. & pluribus in locis. Pythagorei vetabant τὰ θεῖα τὸ παῤῥήγορ τίθεσθαι. *T. H.*

56. Κρόνου] Prov. i. e. ἀνόητον & μωρὸν, λῆρον, ἀνασθητον. *A. V.*

58. Ἐᾶν λέγειν, ἐπισάκις &c.] Ex sententia *Gisb. Cuperi* Obs. III. p. 298. *his verbis sine dubio* Lucianus *ad Dionysii sive patris sive filii historiam respicit*, teneturque adeo eodem errore, *si is error est*, cujus *Ciceronem* accusavit *P. Victorius* V. L. XXI. c. 10. Ego de Dionysio utrovis ne cogitasse quidem *Lucianum*, quum ista scriberet, credo. Haec a Nostro paululum, ut scenae serviret, in majus aucta: quis tamen dubitet, quin Eleorum templa sacrilegas manus aliquando fuerint experta? quanquam, si facinoris auctor fuisset deprehensus, gravissimis tormentis excarnificaretur: vide *Plutarchi* Quaest. Graec. p. 302. B. ubi proverbii originem explicat Σαμβύκου διώτερα πάσχειν. De fanis Deorum *sacrilegis violationibus appetitis, ipsisque Diis vadentibus in antra praedonum* similia non pauca facete pernumerat *Arnob.* VI. p. 207. 208. &c. *T. H.*

59. Τὸν νεὼν] V. *Justin.* XXI, 3. & XXXIX, 2. *Plut. V.* 839. C. Ed. St. *M. du S.*

60. Ὀλυμπιάσιν] Eo accentu plerumque scribitur. Κεχρημένον πρότερον Ὀλυμπιάσιν *Aristot.* Rhet. II. p. 106. δρόμον ἀγωνισαμένῃ Ὀλυμπιάσιν *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 191. τῷ γενομένῳ ἀγῶνι Ὀλυμπιάσι *Apollon.* de Synt. III. p. 249. Apud *Demosthenem* autem adversus Theocr. p. 659. D. Ὀλυμπιάσι νικήσας παῖδας γάμους con-

nore ſpolient. Mitto jam dicere quoties templum tuum expilarint. Quidam etiam manus tibi apud Olympiam ſunt admoliti; & tu, quem ὑψιβρεμέτην poëtæ vocitant, ne auſus quidem es excitare canes, vel vicinos advocare, qui e veſtigio concurrentes comprehenderent ſacrilegos, res ſuas etiamnum convaſantes, ut in pedes ſe protinus darent. Sed tu, fortis bellator, & qui γιγαντολέτωρ, & τιτανοκράτωρ prædicaris, ſedebas, manu decemcubitale fulmen ſuſtinens, interea dum cincinnos aureos otioſe tibi attondebant. Hæc igitur, o deorum præſtantiſſime, ecquando tandem diſſimu-

ωσάμβοι † τιμῆς. ἐῶ λέγειν ὁπόσακις ἤδη σε † νεὼν σεσυλήκασιν· οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοι τὰς χεῖρας Ὀλυμπιάσιν ἐπιβε- ἀπορ. C. H. male
βλήκασι, ϗ σὺ ὁ ὑψιβρεμέτης ἄκινησας, ἢ ἀναρῆσαι τοὺς κύνας, ἢ τοὺς γείτονας ἐπικαλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες αὐτὰς συλλάβοιεν, ἔτι συσκυβαζομένους πρὸς † Φυγήν. ἀλλ' ὁ γενναῖος, ϗ Γιγαντολέτωρ, ϗ Τιτανοκράτωρ, ἐκάθησο, τοὺς πλοκάμους θεικειρόμενος ὑπ' αὐτῶν, δεκάπηχυν κεραυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα τοίνυν, ὦ θαυμάσιε, πηνίκα ποτὲ ἔτως

59. Οἱ δὲ ϗ αὐτῷ σοι] Ὁμοία ἡ σύνταξις † αὕτη τῇ ἐν τῇ ἱερᾷ ‡ τοῦ Εὐαγγελίου Ματθαίου συγγραφῇ, τῇ οἱ δὲ ἐδίσασαν ἀντὶ τοῦ τινὲς τὸ οἱ ὂν κεῖται. V.

63. Ὡς βοηδρομήσαντες] Ἀντὶ τοῦ μὴ βοηθήσαντες. V.

† Ταύτη] Exc. G. & V. αὕτη. Mdu S.

‡ Τῷ Εὐ. M.] Locus extat Matth. XXVIII, 17. *Et videntes eum adoraverunt, οἱ δὲ ἐδίσασαν.* Sic habent omnes Codd. Attamen *Beza* voluit emendari οἱ δὲ, *neque*, tum propter alias rationes, tum quod, ut ait, rarum ſit omnino illud οἱ δὲ iſto ſignificatu, hoc eſt, pro *quidam*. Verum & ſic ſumitur οἱ c. XXIV, 3. ut ex collato Marco apparet, nec adeo rarum eſt apud bonos ſcriptores: & quæ mutationis aliæ ab eo afferuntur rationes omnes in auras abeunt, ſi vertamus, *quidam vero dubitaverant*, uti obſervavit H. Grotius. J. C.

Uſus eſt hoc Scholiaſtæ loco *L. Bos* Exerc. Phil. ad *Matth.* T. H.

conſideranda eſt optimi Codicis Auguſtani lectio, Ὀλύμπια νικήσας. Quanquam vulgarem lectionem tueatur Iſocrat. de Big. p. 351. C. Ὀλυμπιάσιν ἐνίκησε, & 357. B. pro vetuſtiſſimis tamen membranis facit *Antipater* Anth. I. c. 1. Ep. 5. — ἄνδρας ἑνίκα Πυγμὴν ἐνίκα Νικοφῶν Ὀλύμπια· & *Simonides* Ep. 8. & *Lucianus* infra §. 53. Verum in *Ariſtophanis* Lyſ. v. 1133. Ὀλυμπιάσιν, ὦ Πύλαις, Πυθοῖ· ubi ſane verſus ratio produci ſyllabam iſtam poſtulat: contra in Veſp. v. 1375. Ὀλυμπιάσι γὰρ νικᾷ ἱππικὸν ἐγώ ad metrum perinde eſt, pro brevi habeas, an longa: ſed Scholiaſtes plane præcipit Ὀλυμπίασι, ſecus atque hoc in loco plurimique aliis editur: ſic enim ille: νῦν προπαροξύνεται λέγεται γὰρ περὶ τόπου rationem adfert, tum προπερισπᾶσθαι, quando Olympiades ſignificantur: γράφεται γὰρ τὸ μὲ λὰδ τοῦ Ὀλυμπίας (voluit, credo, Ὀλυμπία, niſi ſecundum caſum oſtendendæ formationis ergo ponat) τὸ ὂ λὰδ τοῦ Ὀλυμπιὰς, Ὀλυμπιάσι. Sequitur aliud ex Grammatico neſcio quo excerptum, quod, ut in iſtis Scholiis ſæpenumero fit, huc addiderunt: ϗ ὅτι τὰ εἰς ι λήγοντα τῶν ἐπιρρημάτων ζητεῖ τὸ πρῶτον τοῦ ὀνόματος τόνον οἷον, Ὀλυμπίας, Ὀλυμπιάσι (hoc omnino cum inſtituto Grammatici pugnat: legendum, Ὀλυμπία, Ὀλυμπίασι niſi malis Ὀλυμπίαθι, quam formam adnotavit Etymol. p. 25. v. 16. ut proxima ſane videntur ſuadere) πλὴν τὸ ἄλφα τοῦ οθεν ἐκεῖθεν γὰρ ἐνάλλαξεν. οἷον, ἔπκθεν, ἐπκόθεν στιγμείωσαι) τὸ οἰκοθεν. Illud ἐπκόθεν, ne quem alium, quo modo me diu, habeat exercitum, eſt *Homeri* Od. Θ, 515. Veteres itaque tonum retraxerunt in antepenultimam. Vide porro accuratiſſimum *Dukerum* ad *Thucydid.* VIII. p. 562. n. 81. T. H.

62. Ἀναρῆσαι τοὺς κύνας] Nullus hic *Barlæi* canibus οἰκουροῦς locus eſt: vigilaciſſimum animal ad templorum cuſtodiam veteres adhibebant. AEtnae in Vulcani templo canes excubaſſe mirifica quadam bonorum improborumque dignoſcendorum ſagacitate præditos refert *AElian.* de Anim. XI. c. 3. Idem alium illum commemorat ſane diligentem, quem, quia, ceteris dormitantibus, AEſculapii donariorum expilatorem detexiſſet, publico demenſo grati Athenienſes remunerarunt, VII. c. 13. Aliquanto plenius etiam *Plutarch.* T. II. p. 969. E. inter alia: ὁ ϗ φρουρὸς κύων ὄνομα Κάππαρος nam operae quidem erat pretium, ad firmandam hiſtoriae veritatem, rariſſimae beſtiae nomen memoriae mandari. *Philoſtratus* quoque de V. A. T. VIII. c. 30. canes ad valvas templi Dictynnae in Creta cuſtodes egiſſe narrat. Nolim porro nimis virtutem æſtimari Scipionis ex eo, quod Capitolium ingredienti, velut hoſpiti Deorum ipſiusque Jovis & familiari canes nunquam allatrarint: vide *Gell.* N. A. VII, 1. de Vir. Illuſtr. c. 49. Aliud ſunt illi φύλακες Ἡφαίστου κύνες *Eubuli* apud *Athen.* III. p. 108. B. & alio loco explicandi. Sed quo plura in re ſatis protrita? T. H.

66. Τοὺς πλοκάμους θεικειρόμενος] Aurei plerumque Deorum crines, quique adeo furum cupiditatem irritare poterant. Sed vis eſt in iſto θεικειρόμενος· hoc enim ignominioſum, & cum magna contumelia conjunctum, ut dicemus ad Dial. Mer. VIII. meminit *Eraſmus* in *Circumtondere comam.* Paulum diſtat, ſic tamen ut cum *Luciano* comparari poſſit, illud *Perſii* Sat. II, 28. *Idcirco ſtolidam præbes tibi vellere barbam Jupiter?* T. H.

67. Δεκάπηχυν κ.] Atqui *Pauſanias* auctor eſt Jovem Olympicum dextra non *fulmen* ſed *victoriam* geſtaſſe,

ἔτως ἀμελῶς παρορώμενα; ἢ πότε κο-
χολάση C. H. λάσεις τὴ τοσαύτην ἀδικίαν; πόσοι φαέ-
θοντες, ἢ δωδεκαλίνωες, ἱκανοὶ πρὸς ἔτως
ὑπέρπλεον ὕβριν τῦ βίυ.

Ἵνα γὰρ τὰ κοινὰ ἐάσας, τἀμὰ εἴπω,
τοσέτυς Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλε-

lare desines? Ecquando erit ut tanta facinora ultum eas? Quot orbis conflagrationes, quot diluvia satis esse queant, ut tam inexhausta hominum insolentia compescatur?

5. De me enim ut dicam, iis, quae ad ceteros pertinent, omissis, postquam tot Athenienses evexi, divitesque

71. Πόσοι φαέθοντες] Τὴν ἐκπύρωσιν ἀφ' τῦ φαέθοντος ὑπεδήλωϵ, ὥσπερ ἀφ' τῦ δωδεκαλίνωος τ κατακλυσμόν· δι-κεῖ δὲ μοὶ κ τὴν θείαν γραφὴν μὴ ἀνεπισήμαντον τ ἐκπυρώσεως ἀφανισθῆναι, ἀλλὰ ἀφ' Σοδόμων * ὑποφαίνειν. V.

* Ὑποφαίνεται] C. ὑποφάνειν. V. ὑποφαίνει M. du S.

sinistra Sceptrum. Mensuram autem statuae idem Auctor nobis, quia minorem justa tradi censebat, invidit *El.* I. p. m. 565. *Hyginus* pedes LX. sedenti tribuit. Fab. CCXXIII. *M. du S.*

71. Φαέθ. ἢ Δδν.] *Orbis terrarum incendia aut eluviones.* *J. Br.*

73. Ὑπέρπλεον] Operae nonnihil huic est voci impendendum, tum ut explorati quid de ea constet, tum ut Lucianeae locutionis elegantia, quae sane fugit Interpretes, illustretur. Ἄντλος, ἄντλον, ἀντλία, quemadmodum Latinis *sentina*, & aqua sordida, sive ex mari in naves ingesta, sive per tenues rimas & junctiuras hiantes sese insinuans, & ipse locus navis inferior ad carinam, quo confluit haec aquae illuvies, foetoremque gravem & molestum contrahit. *Eustath.* ad Od. M. p. 1728. v. 56. ἄντλον, ὁ τόπος ἔνθα ὕδωρ συῤῥεῖ τότε ἄνωθεν ϵ τὸ ὀκ τ ἁρμονιῶν &c. *Etymologum* emenda: is ἀντλῶ dici monet παρὰ τὸ ἄντλον, hoc autem ὀκ τῦ ἀντλῶν (imo potius ἀνατλῶν) κ καρτερεῖν ἐκεῖσε τὸ ὕδωρ τὸ ἀφ' τ ἐχισμένων ὀπῶν εἰσερχόμενον· vulgo legitur ἰσφιγμένων τόπων· prius certum; de altero non contendam, si quis τόπων retineat: sed origo Grammatici hominis ingenio plane digna. *AEschyl.* VII. ad Theb. v. 802. Πόλις δ' ὑ εὐδία τε, κ κλυδωνίου Πολεμίοις πλαγαῖς ἄντλον ὄκ ἰδίξαλο· aquam utique marinam, quam fluctus procellis agitati in navim involvunt: significat rejectos oppugnatores & depulsos, quantocumque impetu irruerent, intra moenia penetrare non potuisse: sic recte *Scholiastes* primus, qui, tametsi haud magni pretii, secundo tamen longe melior. Ambiguum est, utro modo capi conveniat in *Euripid.* Troad. v. 686. Ὁ δ' ἄντλον εἴργων ναὸς. ἦν δ' ὑπερδάλλη Πολὺς παραχθεὶς πόντ — vertunt: *Alius vero sentinam hauriens:* cur spernas, praesertim accuratius servata τῦ εἴργειν proprietate? *undam insultantem a navi arcens:* caute nimirum deflectendo, & subterfugiendo molem fluctuum imminentem. Praetermitto dissensionem veterum in explicandis *Homeri* locis Od. M, 411. O, 478. quem posteriorem protulit *Pindari Schol.* ad O. Θ, 79. Apud *Zenob.* C. I. n. 23. ἐμπόρου γάρ τινος τὴν ναῦν ἀλῶν πληρώσαντος, κ καθεύδοντος, τὴν ἀντλίαν ἐκκενῶναι σωθῆναι τὰς ἄλας. *Schottus* non optime, ut solet fere vir literas juvandi studio praeclarus, sed in vertendis Graecis haud sane pari sollertia; *aquam sentina hauriente*; at voluit *Zenobius*, sentinam, quae per inertiam dormitantis nauclerii evacuata non fuerit, tantum increvisse, ut irrumpens in ipsam navis alvum sales liquefaceret. In *Diogeniano* C. II. n. 34. perperam, ut arbitror, extat ἐκκενασάσης, quod ostendit *Mich. Apostol.* C. II. n. 39. 40. Hinc non admodum est difficile definire, quid sit ὑπέρπλεον σκάφος, ναῦς ὑπέρπλεος· nempe cujus sentina, vel aqua per fatiscentes rimas illabente, vel tumidis fluctibus desuper infusis, tanta copia exundat, ut intra limites contineri amplius neque exhauriri possit, atque adeo periculum instet praesentissimum, ne mersa navis intereat; quod postremum vel maxime venit animadvertendum in explananda translatae potestatis ratione. Pauca duntaxat, & velut ad aditum aperiendum, delibabo. Primum integrum aliquem *Philonis* locum, quia corruptus vulgo fertur, apponam, de Somn. p. 1119. E. χειμῶνά τις ὁρᾶν ἀκμάζοντα κ βαρὺ πνεῦμα ἐναντίον ϵ λαίλαπα καλαιγίζουσαν κ κυματούμενον πέλαγος, ἐγκομίζειν δίον, ἐξορμίζειν κ ἐξανάγεται· τὸς ἢ κυβερνήτης ἢ ναύκληρος ἔτω ποτὲ ἐμπεσὼν ϵ παρόντησεν, ἵνα, ὅσων εἶπον καλασκηψάντων, ἐθελήσας πλεῖν, ὑπέρπλεος ἄνωθεν ἐπιχυθείσης τ θαλάττης ἡ ναῦς γενομένη πλωτῆρσιν αὐτοῖς συγκαλαποθῇ· partem vidit *D. Hoeschelius*, male quidem mutans ἐγκομίζειν· ἐθελήσας absolute positum rariore structura, quanquam *Philo* saepius utatur, turbavit librarios. Idem p. 884. D. Hercules μόνος πλήρωμα κ ἥρωας ὢν ἐναυδάρει, δίος ὢν ἄγχειν τοῖς συμπλέουσι, μὴ τὸ σκάφος ὑπράντλον γένηται· ne tanti viri pondere depressa navis aquas hauriat & submergatur: & sane *Antimachus* in Lyda ideo Herculem ab Argonautis expositum tradiderat διὰ τὸ καταβαρῆσθαι τὴν Ἀργὼ ὑπὸ τῦ ἥρως, teste *Schol. Apoll. Rhod.* ad I, 1289. Similem in modum usurpavit *Plutarch.* Lucull. p. 499. E. ὀλκάδος πρὸς τὴν θάλασσαν ἤδη βαρείας κ ὑπεράντλου γενομένης· & *Dion. Cass.* LII. p. 473. A. elegantissimo loco, ubi Maecenas rem Romanam cum navi procellis jamdudum agitata componens Augustum quam potest acerrime adhortatur, ut ejus gubernacula capessat: μήτ' ἂν χειμαζομένῳ σοι αὐτὴν παρεῖδῃς· ὁρᾷς γὰρ ὡς ὑπέρπλεός ἐϛι. μήτε περὶ ἕρμα τραπέσθαι ἐάσῃς· qua quidem in comparatione mirum est, ni versus *Alcaei* nobilissimos in mente habuit, qui post *D. Heinsii* conatus ad *Sil. Italic.* X, 325. necdum sunt persanati. *Diphilus* usu paululum insolentiore naviculariorum ipsum, cujus ratis in hoc periculum sit adducta,

que ex pauperculis reddidi, atque omnibus ea, quibus egebant, benigne largitus sum, seu, ut verius dicam, postquam acervatim, ut in amicos beneficus essem, opes effudi, atque ea re factum est, ut ad inopiam redactus sim, illi me ignorant; sed ne aspiciunt quidem, cum tamen antea me revererentur, adorarent,

σίους ἐκ πενεστάτων ἀποφήνας, καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις ὑπεκρήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον ἐς εὐεργεσίαν τῶν φίλων ἐκχέας τὸ πλεῖστον, ἐπειδὴ πένης ἀφ' ταῦτα ἐγενόμην, οὐκ ἔτι γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν, ἀλλὰ προσβλέπουσί με οἱ πέως ὑποπτήσσοντες καὶ προσκυνοῦντες, καὶ

ἐκχέας C. H. ἐκχέας B. 2. ἐκχέαι C. H. et B. et Z.

ἔτα, ὑπέραυλον dixit γενέσθαι adferam locum ex *Athen.* VII. p. 292. A. aliquanto minus, quam editur, depravatum: Ναύκληρος ἀπεβύετι τὰς ὑῦς ἀπεβαλὼν Τὸν ἱστὸν, ἢ παιδάριον συντρίψας πεὼς, Ἢ φορτί' ἐκρίψας ὑπέραυλος γενέσθαι fallatur autem, meo saltem judicio, si quis emollire tentet refingendo ὑπεραύλου γενομένης. Non invenuste *Heraclitus*, vel potius, qui nomen ejus mentitur, Ep. V. ἴσον ἦ φθάσαι ὑπέραυλον γένεσθαι τὸ σῶμα, δύσεται εἰς τὸ ἁλμυρώτερον *sin, antequam possim mederi, aquae intercutis copia quasi sentina corpus fuerit obrutum, mergetur in destinatam fati sortem*; cum quibus omnino conferendus est Seneca Ep. XXX. *Suidas* exponit, Ὑπέραυλον, πλήρη, additque incerti scriptoris verba: οἱ δ' ὑπεραυλον ποιησάμενοι τὸ πλοῖον, ἀσφαλῶς παρεκομίσθησαν εἰς τὴν νῆσον en mirificam versionem: *illi autem vento pleno navigantes*; vulgatum ego non expedio, nisi corrigas τὸ πλοῖον, tali sensu: *illi autem, quum navim ultra modum oneraſſent, tuto tamen ad insulam appulerunt*: rectene conjectarim nec ne, inventus olim locus ostendet. Verum ea ipsa potestate, quam notavit *Suidas*, & alia quidem longe in re vocem adhibuit *Themistius* Or. XVIII. p. 221. B. ἔχουσι αἱ σιτοθῆκαι μεσαὶ εὐρῶτος καὶ ἀραχνίων, ἀλλ' ὑπερχειλεῖς ἐ ὑπέραυλοι· quid audio? σιτοθήκας ὑπεραύλους; equidem valde vereor, ut *Themistius*, si veteres illos auctores purae & elimatae dictionis capiamus arbitros, durissimam iis figuram approbet: me si appellet advocatum, vadimonium deserere sum paratus: satis erat audacem fuisse in ὑπερχειλεῖς. Quanto verecundius tralationem instituit *Euripid.* Hippol. v. 767. Χαλεπᾷ δ' ὑπέραυλος ὥσα Συμφορᾷ· gravi pressa ac tantum non mersa calamitate, sic ut nullae resistendi vires ultra suppetant. Etsi nihil singulare doceat, causa tamen est, cur *Scholiastae* verba sint producenda: ὡς μεταφορᾶς, inquit, τὸ οὐ τῇ νηὶ μηκέτι τῷ ἀντλίας ὑπερίσχειν δυναμένων ἀδυνατοῦσα, φησὶ, πρὸς τὴν συμφορὰν, καὶ ὑπερβαρῆ γενήσασα τὴν ἀγχόνην ἐβουλεύσατο· apparet eos dici μηκέτι τῷ ἀντλίας ὑπερίσχειν δυναμένους, qui, quando laxis, ut cum *Virgilio* dicam, laterum compagibus navis accipit inimicum imbrem rimisque fatiscit, exuberantem sentinam superare & vacuefacere nequeunt. Jam mihi confer *Aristophanem* in Pac. v. 17. Οὐ γὰρ ἔθ' ὡς τὸ πρῶτον ὑπερίσχειν τῷ ἀντλίας· hoc scilicet indicat: *ego enim tantum offarum subigendo parare non valeo, quantum ad istum scarabaum explendum sit satis*: rectius, nisi fallor, quam *Scholiastes*, cui aliquid alienum est adsutum e *Suida*, eumque secutus *Flor. Christianus*: si tu, quod isti volunt, admittas, id certe secundum illam, quam dedi, explicationem consistere necesse est. Apud Comicum *Suidas* exhibet in Ἀντλίᾳ undecumque depromtum, ὡς τὸ εἰρὶ ἀδιανύχειν, ipse tamen servans vulgarem scripturam in Ὑπερίσχει, quam ego vel propter *Euripidae Scholiastem* repudiare nolim. Non secus autem ac Phaedram χαλεπᾷ ὑπέραυλον συμφορᾷ, dicere quoque licet συμφορὰν ὑπέραυλον, tam vehementer ingruentem, ut hominem obruat. Igitur *Luciani* ὑπέραυλος ὕβρις τοῦ βίου tanta est humanae vitae tamque gravis protervia atque injustitia, quae cogat eam subsidere, velut occupatam a sentina ratem, secundumque aliquod diluvium flagitet, nec, nisi submersis hominibus, expiari queat: hoc perquam venuste sequitur post, πόσοι Δοδωναίων ἱκανοί; §. 18. quamvis variata figura: μὴ ὑπέραυλος ὑπ' ἀπίστων ἐπικλύσῃ αὐτόν. *Faber* iteravit priorum *inexhaustam:* id tamen in *Pollucis* Interprete merito reprehendebat Eruditiss. *Kuhnius* ad I, 92. quem, qua erat Graeci sermonis peritia, vim vocabuli habuisse perspectam non diffiteor. *Hesychius:* Ὑπέραυλα, πολλὰ· imo sane: sic expone, si lubet, ὑπέραυλον ὕβριν, πολλὴν· sed idem agnosce, nihil hoc ad significandi valere proprietatem. Et huic jam voci satis est superque factum. Ceterum multa sunt apud alios hisce *Luciani* prorsus adsimilia: tu vide de malitia generis humani, quod nullis se vel exusti orbis vel aquis obruti poenis coerceri emendarique patiatur, Jovem ipsum conquerentem apud *Stat.* Theb. I, 215. addendus est *Lutatius*. Jure quidem metuebat *Ovidius*, ne Jovem brevi inermem haberemus, si quandocumque peccant homines, fulmina mitteret. Verum haec talia colligere non lubet. *T. H.*

77. Τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας] Eadem locutio in Κρον. §. 36. τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν Nigr. §. 26. Hoc multo frequentissimum: *Isocrat.* Arch. p. 130. A. *Demosth.* pro Cor. p. 517. B. *Eusebius* apud *Stob.* p. 20. v. 51. τοῖς δεομένοις τὰ δίκαια ἐπαρκέσομεν. *Hierax* p. 106. v. 38. *Philostr.* V. A. T. V. p. 220. v. 19. de V. S. II. p. 547. 605. v. 13. Eodem modo *Paulus* I ad Timoth. V, 10. 16. Paraphr. Enchirid. §. 37. & *Mer. Casaubon.* Usurpari a Scriptoribus Ecclesiasticis pro, *sumtus, viaticum subministrare*, vel, *stipem conferre*, monuit *Henr. Vales.* ad *Euseb.* H. E. VII, 5. *Aristoph.* Plut. v. 831. — ἐπήρκουν τοῖς δεομένοις τῶν φίλων· quem locum nisi cum *Luciano* conferas, minus habebis elegantiam ejus perspectam. *T. H.*

81. Ὑποπτήσσοντες] Advocat *Des. Heraldus* ad ista *Arnobii* VII. p. 221. *Tum deinde salutet asclinii, ancillatum servuli pavibunda trepidatione imitatus*, ut ego quidem legendum existimo: quin opportunius etiam advocasset, quae Nigrinus commemorat §. 21. *T. H.*

καὶ ἐμοῦ νεύματος ἀπρήμυδοι. ἀλλ' ἦν
τις ἐν ὁδῷ βαδίζων [a] ἐντύχοιμι τινι αὐτῷ,
ὥστερ τινὰ στήλην παλαιᾶς νεκρᾶς ὑπτίαν,
ὑπὸ δὲ χρόνου ἀναλέλραμμένην, παρέρχονται, μηδὲ ἀναγνόντες· οἱ δὲ ἐκ πόρρωθεν ἰδόντες, ἑτέραν ἐκλέπουσι, δυσάντητον, καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψεως ὑπολαμβάνοντες, τὸ πρὸ πολλοῦ σωτῆρα, καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γεγενημένον.

Ὥστε ὑπὸ τῶν κακῶν ὅπου ταύτῃ τὸ ἐ-

& ex meo penderent nutu. Quin etiam si forte cui ipsorum in via occurram, ii me veluti eversum hominis jamdudum sepulti titulum, & temporis diuturnitate collapsum, prætereunt, ne legentes quidem: alii autem quam longe me vident, in aliam deflectunt viam, rati quippe visuros se spectaculum aliquod occursu infaustum, atque aversandum, me, inquam, qui non ita pridem σωτὴρ ipsis & εὐεργέτης fui.

6. Tot itaque malis circumvallatus, in hunc

[a] Ἐντύχοιμι] ἐντύχω F. et C. H. et Z.

83. Ὁδῷ . . .] *Euripid.* Med. 561. Πάντα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος. *Menander:* Ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι. γν. p. 168. *M. du S.*

84. Στήλῃ παλαιᾷ νεκρᾷ] Proverb. Idem de Merced. Cond. §. 28. & alibi. *J. B.*

Στήλῃ π. ν.] De Columnis sepulcralibus intelligendum, & Cippis. *Anonym.*

Στήλῃ παλαιᾷ νεκρᾷ ὑπτίᾳ] Ut probet, in sepulcris etiam columnas erigi, haec adtulit *Fr. Luisin.* Par. III. c. 8. *Rufinus* Anth. VII. Ep. 146. — ὡς ἦ τάφον, νῦν σε παρεχόμεθα· te nimirum vetulam & jam capularem, quae cum rugis & defloreſcente forma priſtinos amatores amiſiſti. *T. H.*

87. Ἐτέραν] ὁδόν. *J. Br.*

Ibid. Δυσάντητον καὶ ἀποτρόπαιον] Valde *Luciano* familiaris locutio, ut notatum *J. Brodaeo* Miſc. IV. c. 1. *Theophyl.* Ep. 23. ἵνα σε πάντες ὥστέ τι κακὸν δυσάντητον ἀποφεύγωσιν. *Infauſtos malique ominis* Latini dicunt: *Ammian.* XIV, 6. p. 28. *Eruditos & ſobrios, ut infauſtos & inutiles vitant:* ubi pene mihi perſuaſi legendum eſſe, *infauſtos & mutiles:* eorum enim, qui non integri corporis erant, ut ait *Seneca*, malum omen faciebat occurſus: facile tamen diſſentientem feram. *Chariſius* apud *Rutil. Lup.* de Fig. Sent. II. p. 11. *hunc omnes conquirebant: illum visabant, ne ab eo viderentur.* *T. H.*

89. Σωτῆρα & εὐεργέτην] Voces quae jungi ſolitae, de quibus ad *Heliod.* lib. 2. *J. B.*

91. Ὑπὸ τῶν κ.] malis oppreſſum. *J. Br.*

Ibid. Ἐπὶ ταύτῃ τὴν ἰχατιὰν τρ.] Hoc loco notanda eſt inſignis maximi viri hallucinatio, *Eraſmi* dico, qui τὴν ἰχατιὰν pro ultima deſperatione ſumpſit, & hoc modo vertit: *ad extrema redactus conſilia.* At nihil aliud eſt ἰχατιὰ, quam praedium ruſticum longe ab urbe ſitum, forte in finibus Atticae. Ideo vertendum erat, *ad hoc ultimum rus redactus.* Deus bone, quis ab erroribus homo ſe vendicabit, quando tantus vir reliquit etiam errores humanitatis ſuae indicia. *J. P.*

Ἐ. τ. τ. ἰχατιὰν] Ἐχατιὰ, ὡς δὲ μὲ τὸ ποιητὴ, τὸ ἄπλως ἰχάλον, κατὰ τόπον μέρος. παρὰ δὲ τοῖς ὑστέροις, ἐρημίαν τινὰ ἡ λέξις δηλοῖ. *Euſtath. ad Il.* I. *A. V.*

92. Ἐναψάμενον διφθέραν] *Ariſtoph.* Nub. v. 72. Eccleſ. v. 80. διφθέραν ἐπημμένον, ἀξεσβολημένον, inquit *Suidas. Myron Prienenſis* apud *Athen.* XIV. p. 657. D. conſtituiſſe Lacedaemonios refert Hilotas κοινόν τι ἔκαστον φορεῖν ἐκ διφθέρας ἀξεσβολωμένης. *Alciphr.* III. Ep. 70. p. 446. στέλλας ἑμαυτὸν ἀγρικῶς, νάκον ἐναψάμενος καὶ σμινύην λαβών· νάκος & διφθέρα hoc quidem uſu non differunt. *Philoſtr.* Her. p. 664. v. 27. διφθέραν τε προσαρμοσάμενος (neſcio an praeponi debeat binorum Codicum ἐναρμοσάμενος) καὶ σμινύην φέρων uterque jungit σμινύην ad opus ruſticum faciendum, quomodo *Lucianus* δικάζων ideo Timon §. 7. ὑποδύεται σκάπτειν δὴ, ἔφασαν &c. §. 8. δικαιότης καὶ διφθέρας & §. 42. δικαίων & φιλτάτῃ διφθέρᾳ jam novis opibus auctus Pani conſecrat. Eſt autem διφθέρα, ἱμάτιον γεωργικὸν, στρῶμα, πρὸς ὄμβρον μᾶλλον ἀποφυγὼν ἐκαστὸν; ut recte Scholion illud inſertum *Dioni* Or. IV. p. 70. C. quod, poſt *Caſaubonum* tamen, animadvertit etiam *Kuhn.* ad *Poll.* IV, 119. n. 31. Porro de ruſticorum διφθέραις apud Atticos *Iſ. Caſaubon.* ad *Theophr.* Char. c. IV. p. 41. *T. H.*

95. Προσφιλοσοφῶν] *Seberus* ad *Poll.* X, 129. n. 100. obſervat *pro* Luciani *phraſi magis propria* Phocylidem *dixiſſe* v. 149. σκάπτειν ἀκίλλῃ· multum abeſt a noſtri Scriptoris elegantia. Ego jam, inquit Timon, procul ab omni hominum, quos peſſime odi, conſortio cum ſolitudine atque iſto ligone philoſophor, & rationes meas deduco. Qui remotis arbitris, quando aperte proloqui non audent, calamitates vel ſuas vel aliorum deplorant, eos poëtae dicunt quaſi proverbio αὔραις & ἀήτοις λιγαίνειν· γῇ & ἀρούρῃ λαλιῇ, ut illa nutrix in *Euripid.* Med. v. 57. quem locum facete alio deflexit *Philemon* in fabula Milite. Noſter, ut Timonis ſui perſonam tueretur, ligonem & ſolitudinem ſubſtituit. *T. H.*

99. Ὑπνον] Vide *Celſum* apud *Origenem* VI, 329. ὁ θεὸς ὕσπερ ὁ ὦδός τοῦ ποιητοῦ Ζεὺς ἐν τῷ μακρῷ ὕπνῳ διατείνας &c. *M. du S.*

1. Νήδυμον] Ex *Homeri* Il. B, 2. Δίε δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. *J. Br.*

Νήδυμον] Totus Homericus hic dialogus: in eo tamen *Ariſtophanis* multum ineſt. *J. B.*

Ibid. Ὑπὲρ τὸ Ἔτειμ.] *Eraſm.* in Proverb. *Epimenidis ſomnus.* *J. Br.*

Ὑ. τὸ Ἔτειμ.] Varie traditur annorum, quibus dormiit

hunc remotum & deſertum agrum conceſſi; & ſuſpenſo ex humeris rhenone terram colo, quatuor in diem obolis locata opera, hic cum ligone & hac ſolitudine philoſophans. Mei certe laboris hoc videor præmium vel maximum conſequi, quod plerosque præter æquum & bonum fortunatos non ſum viſurus. Id enim mihi moleſtum eſt ut quod maxime. Ecquid igitur, Saturni ac Rheæ fili, excutiens altiſſimum iſtum ſomnum ac vere *νήδυμον*, (nam Epimenidem dor-

χαλιὰν τραπόμενος, ἀναλάμνων διφθέραν, ἐργάζομαι τ γῆν, ὑπόμισθος ὀβολῶν τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ διαλλῃ 95 τῶν φιλοσόφων ἐνταῦθα. τοῦτο γοῦν μοι δοκῶ κερδανεῖν, μηκέτι ὄψεσθαι πολλοὺς παρὰ τ ἀξίαν εὖ πράττοντας· ἀνιαρότερον γὰρ τοῦτό γε. ἦδη ποτὲ οὖν, ὦ Κρόνου καὶ Ῥέας υἱέ, τ βαθὺν τοῦτον ὕπνον ἀποσειράμενος, καὶ νήδυμον, (ὑπὲρ τ Ἐπιμενίδου γὰρ κεκοί-

1. Ὑπὲρ τ Ἐπιμενίδου γὰρ κτλ.] Ὑπὲρ γὰρ τ Ἐπιμενίδου. Ὁ Ἐπιμενίδης οὗτος Κρὴς ἦν χρησμολόγος, ὃς καὶ τὸ, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, λόγιον λέγουσι· δὶς δ ξ ἔτη ὑπνώσαντα οὕτω μὴ ταῦτα ἀναπεῖσαι τοὺς ἀλλάττοντα καὶ κεκινημένον τὸν διάνοιαν, καὶ † εἰς χρησμολογίαν τὸ ἐντεῦθεν λοιπὸν ἀπιδεῖν. V.

* δ ξ ἔτη] Prave apud *Suid.* in Ἐπιμενίδης, & *Apoſtolium* C. VIII, n. 84. τὰ δὶ ἐξ ἐκδοθήσ. Vide *Kuſterum*. T. H.

† Εἰς χρησμόλογον] V. εἰς χρησμολογίαν. C. G. πρὸς χρησμολογίαν. M. du S.

miit Epimenides, numerus. Alii LVII. alii L. aut XL. faciunt. *Plin.* VII, 52. & *Diog. Laert.* 29. A. LVII. *Varro de L. L.* VII, quinquaginta. *Plut. an ſeni gerenda ſit Reſp. Tertull.* & *Pauſan.* in *Att.* quadraginta. Vide *Menag.* ad *Diog. Laërt.* p. 39. M. du S.

Ὑπὲρ τ Ἐπιμενίδου] Cui non dictus Epimenidis ſomnus? Argute is, & perſonae ſuae convenienter, quippe homo ruſticus, apud *Alciphr.* III. Ep. 38. ὑπνοῦ δὲ, ὥσπερ ἔοικε τοῖς σοφιστῇ λέγουσι Ἐπιμενίδην τινὰ Κρῆτα κεκοιμῆσθαι. Vid. *P. Victor.* V. L. XXIV. c. 1. *A. Schott.* ad Prov. App. Vat. C. III. n. 97. *Menag.* ad *Diogen. L.* I, 109. *Faber* in Epimenidis aetate ſcrupulos movet, hunc nullius, alterum alicujus momenti. Niciam Nicerati filium, qui ad Epimenidem arceſſendum fuit miſſus, quis illum docuit eum eſſe, quem Sicula clades nobilitavit? non *Diogenes* certe: nam is quidem tempus, ſextam ſive ſeptimam & quadrageſimam Olympiadem, accurate perſcribit. Athenienſes Nicias & Niceratos plures, etiam in hac ipſa familia, poſſem, ſi hoc ageretur, oſtendere: quid ergo prohibet, quominus unum aliquem ex iſtius Niciae, qui expeditioni Siculae praefuit, majoribus intelligamus? Verum difficilior eſt nodus in *Platone*, qui diſertis ſane verbis Epimenidem Athenas adveniſſe refert πρὸ τ Περσῶν δεῦρο ἥκοντι πρότερον de LL. I. p. 780. F. *hoc eſt*, *ut opinor*, inquit *Aldobrandinus* ad *Diogen. L.* nam operae pretium erit eum audire, *antequam Perſae in Lydiam venirent*: τῇδε γὰρ ἴσως &c. *in quo cum Laërtio conſentis* Plato: *nam Cyrus rex Perſarum Sardis ingreſſus eſt victor annis decem poſtquam Epimenides urbem Athenas purgaverat.* Callidum utique commentum, ſed quod, ſi propius inſpicias, in irritum cadit: primum calculos male poſuit Vir Eruditus; pro decem annis dixiſſet Olympiadas decem, remitteremus annorum aliquot diſpendium; quanquam eo pacto totum illud Platonis cum Diogene conciliandi remedium evaneſcat. Deinde, communi nunc etiam, ſed peſſimo tamen nimis inconſiderate ſcribentium vitio, in eo peccat gravius, quod poſt poſita quaedam philoſophi verba ſententiam dicat, ne lectis quidem, nedum perpenſis, quae proxime conſequuntur: καὶ δὴ ἐφοβοῦμήν τ Περσικὸν Ἀθηναίων τόλμ, εἶπον ὅτι δεῦρο μὲ ἐτῶν οὐκ ἔλαττον· ὅταν δ ἔλθωσιν, ἀπαλλαγήσον) πράξαιλις ἂν ἐν ἡλικίοις, παθόντες ἢ δράσαιλις πλεῖον κακόν. Haec quin ad Mardonii in Atticam expeditionem pertineant, nullus eſt dubitandi locus: igitur *Plato* intercedit ipſe, ne πρὸ τ Περσικῶν explicemus, *antequam Perſae in Lydiam venirent*, ſtatuitque plane, Epimenidem Athenis adfuiſſe ſecundo tertiove anno Ol. LXVIII. hoc eſt, ſex & triginta plus minus annis poſt occupatas a Cyro Sardes: tum praeterea III. LL. p. 804. D. hoſpitem illum Athenienſem ita loquentem facit: Ἆρ οἶσθ', ὦ Κλεινία, † ΦΙΛΟΝ ὅτι παρίλιπες † ΑΤΕΧΝΩΣ ΧΘΕΣ γενόμενον is Epimenides eſt, ut mox patet. Haec pro notarum modulo ſufficiunt: nam de Epimenide, deque tempore, cui Plato confabulationes iſtas de legibus illigavit, longior eſt diſputatio, quam ut hiſce terminis circumſcribi poſſit. Porro quod *Plutarch.* narrat de Iſ. & Oſir. p. 378. E. Φρύγες δὲ τ Θεὸν οὐδαμοῦ χειμῶνος καθεύδειν, Θρᾴους δ' ἐγρηγορέναι, τότε μὲ κατάσασμους, τότε δ ἀνεγέρσεις βακχευούσης αὐτῷ τελετῆς, id quidem vere Phrygium, & iſtorum, quos ipſa natura pene brutos finxerat & ſervos, ingenio dignum; quod *Demochares* apud *Athen.* VI. p. 253. C. de abjecto Athenienſium erga Demetrium ſtudio, ὀρχούμενοι δ ἐπαίδοντες, ὡς εἷς μόνος Θεὸς ἀληθινὸς, οἱ δ' ἄλλοι καθεύδουσιν, ἢ ἀποδημοῦσιν ἢ οὐκ εἰσί, luculentum priſtinae virtutis in foediſſimam adulationem verſae ſpecimen. Probabilius & figurate dormitare Deos conqueruntur, & alto velut ſopore obrutos rerum humanarum curam intermittere, quando malis non interrupto felicitatis curſu bene eſt, dum boni non communes tantum aerumnas, ſed iſtorum etiam injurias perpeti coguntur & exhaurire. Sic in Epigrammate, quod Bachetus edidit ad *Diophant.* Arithm. V. Qu. 33. n. 21. a fratre frater iniqua haereditatis partitione fraudatus exclamat: Ζεῦ βαθὺν ὕπνον ἔχεις. Comici, qui-

κοίμησαι,) ἢ ἀναῤῥιπίσας τ κεραυνὸν, ἢ ἐκ τ Οἴτης [a] ἐναυσάμβωσ, μεγάλῳ ποιήσας τ φλόγα, [b] Ἐπιδείξαιό τινα χολὴν ἀνδρώδης καὶ παικτῆ Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ἐστὶ τὰ ὑπὸ Κρητῶν περὶ σῦ, καὶ τ [c] σὴς ταφῆς μυθολογούμενα.

miendo vicisti) flatu denuo suscitans fulmen, aut ex Ætnæ crateribus accendens, ingenti edita flamma, iram illam Jovis fortis ac manu prompti exeres; nisi forte vera illa sunt, quæ de te Cretes, & sepulcro tuo apud se sito fabulantur?

ΖΕΥΣ. Τίς ὗτός ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κεχραγὼς ἐκ τ Ἀττικῆς πόθεν τ Ὑμηττὸν ὀρ τῇ ὑπωρείᾳ; πτωχὸς ὅλος, καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδίφθερος.

7. JUP. Quis hic est, Mercuri, qui ex Attica vociferatur ad radicem montis Hymetti, sordidatus, & squalidus, & caprinis pellibus semiamictus?

in-

a Ἐναυσάμβωσ] ἐγκαυσάμβωσ C. b Ἐπιδείξαιο] Sic vetustae Edd. omnes. S. & A. ἐπιδείξας. c Σῆς ταφῆς] τ ἐκῶ σ. τ. J. notatur quoque ad marginem AIW.

2. Ἀναῤῥιπίσας] Ἀνακινήσας. V.

3. Ἐκ τ Οἴτης] Ἡ Οἴτη ἔστι μὲ τ Φωκίδος ὄρος ὕψηλον, * καὶ μέντοι ἐ πεφυκὸς φλόγας ἀνίησιν· πῶς ἂν τοῦτο λέγοι τις; ἔοικε μοι, διότι ἐκεῖ Ἡρακλῆς τὸ τελευταῖον κατ' ἰδίαν ἀξίωσιν ὑπὸ † Φιλοκτήτου ὁλοκαυτώθη. V.

10. Πιναρὸς] Ρυπῶν. V.

* Οὐ μὴν καὶ] V. μὴν (μέντοι). M. du S.

† Φιλοκτήτε] C. Φιλοκτήμονος. M. du S.

quibus scenica protervia Deos irridere licuit, tam facetum Jovis, haud nimium diligentis rerum humanarum arbitri, somnum ad partes vocarunt: eorum aliquem quin, ut solet in plurimis, secutus fuerit Lucianus, *Celsi* locus apud *Originem* dubitare nos non patitur: *Themistius* eodem respexit Or. VII. p. 91. A. Ridet etiam, sed acerbiore joco, Baalem dormitantem, ut vix sacerdotum clamoribus excitari possit, Elias III Reg. XVIII, 27. Illa jam veritati sinceræ sacrisque literis propiora, quum apud *Stobaeum* Tragicus poëta dicit, Οὐχ ὑδλὶ Διὸς ὀφθαλμὸς *AElianus* apud *Suidam* in Βραγχίδαι, ἢ μὴν ἱκαθόδων ἡ τῦ Διῦ πρόνοια. Hinc πρόνοια ἀνύσακτος, quod in Simplicio alicubi corrupte legitur ἀσύβαλος. Rex vates Psalm. XLIII, 23. Ἐξεγείρεσαι, τί ὑπνοῖς, κύριε, significans Deo neutiquam convenire somnum illum, quem numinibus suis gentiles adscribant. *T. H.*

2. Ἀναῤῥιπίσας] Non putem cum *Barlaeo* verbum hoc in *vibrandi* significatu accipiendum: nihil enim aliud denotat proprie, quam *ignem prope extinctum flatu exsuscitare*, quod *AElian.* Hist. Anim. IX, 20. dixit ῥιπίδι ὑπερεξάψαι, alias ἀναζωπυρεῖν. Translate *Plutarch.* in *Amatorio* p. 785. Τὸ ποιητικὸν καὶ μουσικὸν ἐξόρμησε καὶ ἀνεῤῥίπισεν· & *Lucian.* in Gymnas. §. 21. quare in versione hujus loci pro *denuo vibrato fulmine* ponendum erat, *fulmine flatu rursus excitato.* In principio hujus Dialogi dixerat extinctum esse fulmen Jovis: τὸ ᾧ ἀοίδιμόν σου, καὶ ἐκηβόλον ὅπλον, καὶ πρόχειρον οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη &c. *L. Bos* Obs. Crit. c. IX. p. 48.

3. Ἐκ τ Οἴτης] Ex Oeta monte: ex Herculis scilicet busto. *J. Br.*

Ἐκ τ Οἴτης ἐναυσάμβω] Offendit Graecus Interpres ad OEtam montem, unde, quia nullas flammas vomat, fulmen accendi non possit: molliendae tamen difficultati remedium, quale res ferebat, petit ab Hercule, qui in summo vertice (τ Οἴτης Ζηνὸς ὕψιστον πάγον appellat *Sophocl.* Trach. v. 1203.) fuerit crematus. Hoc sane verum; nam & casus iste loco nomen dedit non unum. Rogum, quo conflagravit Hercules, πυρὰν Graeci plurimum vocant: frequenter *Sophocl.* in Trach. *Theocrit.* Eid. XXIV, 81. *Clem.* Protr. p. 19. C. κατέρρηξε τ βίον λέξ τ ἐν Οἴτῃ πυρᾶς κεκαδυμένος *Hygin.* F. XXXVI. *Serv.* ad AEn. VIII, 300. Hoc nomen in eo loco resedit: *Theophr.* H. Pl. IX, 11. τ Οἴτης περὶ τὴν Πυράν. vide *Liv.* XXXVI, 30. Itidem Φρυγία λέγεται τὸ ἐκεῖ πεφρύχθαι τ Ἡρακλέα· *Stephan.* in V. alia notant *Muncker.* ad *Hygin.* p. 83. *Ex. Spanhem.* ad *Callimach.* H. in Dian. v. 159. Tertium vix reperias extra *Lutat.* ad *Stat.* Theb. IV, 158. *Oeta, in qua esset concrematus Hercules eo loco, cui* Prestion *nomen est:* melius, ut puto, Πρηστών. nam ne de vitio suspicemur, prohibet originis ratio percommoda, λαὸ τῦ πρῆσαι, quod de rogo Herculis succendendo posuit *Sophocl.* Trach. v. 1211. Probarem equidem istam solvendi nodi viam, si perpetuum aliquod ignis egesti monumentum Herculis pyra reliquisset: specioseque poterat ex ejus heroïs, qui severissime vivus in malos animadvertisset, rogo flamma fulminis extincti redintegrari: verum apud veteres nullum extat ardentis Oetae vestigium. Non me praeterit stare pro vulgata lectione *Is. Vossium* ad *Catull.* p. 287. 288. & credere insuper, *nonnunquam flammas & incendia, etiam cum accolarum damno, eructare hunc montem:* sed, ex quibus hoc conficiat, *Catulli, Statii Maniliique* loca perperam exposuit; quod quum lectorem paulo peritiorem fallere videatur non posse, nihil est causae, cur in pravis Ejus interpretationibus refellendis operam insumam. Placet ergo *Tan. Faber* pro Οἴτης reponens Αἴτνης· nihil verius vel arbitro *Luciano* §. 19. ubi Cyclopas ἐκ τ Αἴτνης Jupiter arcessi jubet ad acciendum fulmen: §. 40. Mercurius ὑπὲρ τὴν Αἴτνην, in-

incurvus autem, opinor, fodit; homo garrulus atque audax: haud dubie Philosophus est; neque enim sermones de nobis adeo impios deblateraſſet. MER. Quid ais, o Pater? tun' ut Timonem Colyttensem, Echecratidæ F. haud noris? hic ille est, qui nos toties sacris rite factis opipare accepit; ille repente dives; qui totas hecatombas mactabat; apud quem splendide solebamus agere Diasia.

σκάπτει δὲ οἶμαι ὀπισθόφυλλος λάλος ἄθρασος, καὶ θρασύς. ἦτοι φιλόσοφός ἐστιν· εἰ γὰρ μὴ ὕστερος ἀσεβεῖς τοὺς λόγους διέξεισι καθ' ἡμῶν. ΕΡ. τί φῄς ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχεκρατίδου, τὸν Κολυττέα; οὗτός ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καθ' ἱερῶν τελείων ἑστιάσας, ὁ πάνπλουτος, ὁ τὰς ὅλας ἑκατόμβας· παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν ἑορτάζειν τὰ Διάσια. ΖΕΥΣ.

18. Τὰ Διάσια] ‡ Ἑορτὴ Ἀθήνησι ἥτις καλουμένη, ἣν διάθεσαν μετὰ γιγάντων ἐπιτελοῦν, θύοντες Διὶ τῷ Μειλιχίῳ ἔσικε· ὃ καὶ τοὔνομα ταύτῃ λαβὼν τῇ § Δισσαίνειν τιθῶσθαι. V. Διασιαίνειν· ὃ τὸ ἀποτάσσεσθαι τοῖς ἀνίαις· ὅρα εἰ τῷ Ἰκαρομ. ἢ προστίθει τῶν τοῦς ἐκεῖ. C. G.

‡ Ἑορτὴς A. ἣ. καλουμένη] L. ἑορτὴ . . . καλουμένη· & sic V. M. du S.

§ Δισσαίνειν] Verbum nihili, quod ex Grammaticis veteribus male intellectis vel mendose scriptis arripuit: interpretatio in Exc. G. non melior. Διάσια volunt dici ἀπὸ τῆ διαφυγεῖν αὐτὰς ψυχὰς (quibus Jovem Μειλίχιον adibant) τὰς ἄσας· ita Suid. ex Aristoph. Schol. ad Nub. 407. apud quem perverse legi ἄτας monuit Kusterus: idem vitium ex Sapphus Oda deterſit H. Stephan. ad Erotian. p. 158. Brevius Etymol. παρὰ τὰς ἄσας τὰς αἰτίας. Non quaero, quam recte: sed hinc saltem patet quam vocis originem probaverint. Debuerat ergo scripsisse noster Commentator, ἀπὸ τῦ διαθεῖσθαι vel ἀποτρίψειν τὰς ἄσας, ἤγουν τὰς αἰτίας. Quod si ab ἀσαίνω compositum extitisse unquam διασαίνω, longe diversa foret ejus potestas. In Etymologo quoque vestigium aliquod hujus Grammaticorum insciitiae reperiri suspicor, Διασία ἦν, ἡ ἀποτριψασα τὰς ἄσας, eo accentu, quasi singulare femininum esset: tametsi fateor eam difficultatem posse tolli, modo scribas, Διάσια, intelligasque, ἑορτὴ ἡ ἀποτριψασα &c. sed citius inepti hominis adsumentum esse dixerim. De voce ἄσαι multa Foes. in OEcon. Hippocr. Istius συγγίνεται (minus recte E. A. συγνάται) Hesychius meminit, sed plane mutilus in Διάσια· tum scribe in C. G. ἀποτρ. τὰς αἰτίας. Nostri locus in Icarom. §. 24. T. H.

inquit, ἐς τ ὑμνὸν ἀναπτήσομαι· tum quid apud poëtas est vulgatius, quam haec fulminum Jovialium officina? Idem *Faber* pro ἀναυσάμενος libenter legerit ἀναυσάρμενος non adientior: ἀναίνειν hac significatione notum; alterius auctoritatem desidero: quamvis ἀνάπτειν & ἀνάπτειν pro *succendere*, *ignem immittere*, illud frequentissime, rarius hoc usurpari non ignorem. T. H.

6. Ὑπὸ τῶ Κρητῶν] Qui te juxta Gnosum oppidum sepultum praedicant. J. Br.

Ὑπὸ Κρητῶν] *Callimach.* ὑὸς Δία, & tangit illud alibi *Lucian.* J. B.

Ibid. Τῆς ἐκεῖ σῆς τ.] Restituimus ex Ed. J. vocem ἐκεῖ in aliis omissam. Vid. 3. Θυσ. c. 10. Z. τρ. c. 45. & Φιλοψ. c. 3. *Lactantius* ipsum sepulchri titulum exhibet I, 11. ΖΑΝ ΚΡΟΝΟΥ. Vide & *Chrysost. Hom.* III. in Ep. ad Tit. Not. ad *Porphyr.* n. 17. M. du S.

10. Ἱππολύθρους] *Caprina pelle amictus.* J. Br.

12. Φιλόσοφος] Ex eorum philosophorum familia, qui de Diis male sentiunt. J. Br.

13. Οὐ γὰρ ἂν] Excidisse videtur ἄλλως vel simile quid. M. du S.

Οὐ γὰρ ἂν] Nihil excidit: οὐ γὰρ ἂν, οὐ γὰρ ἂν πότε, οὐ γὰρ ἂν ποτε, *ceteroquin*, *alioqui non*, ut *Budaeus* aliique docuerunt. T. H.

Ibid. Καθ' ἡμῶν] τ θεῶν. J. Br.

15. Τὸν Ἐχεκρ.] Echecratidae filium, e Colytto vico Atticae. J. Br.

Ibid. Κολυττέα] Quid monuerit *Sponius* de hoc nomine scio. Sed scripturam omnium quos vidi librorum sequi malui. Monendi tamen quibus Mss. Codicum copia est, ut videant num in iis etiam, uti in marmoribus, quae ille inspexit, ΚΟΛΑΥΤΕΥΣ legatur. Certe ΚΟΛΑΥΤΕΥΣ scribitur in *vita Platonis* apud *Diog. Laërt.* p. 70. D. Vid. A. G. IV, 733. & *Suid.* M. du S.

16. Καθ' ἱερῶν τ.] Quae *Homer.* Od. Δ. & P. τελήσσας ἑκατόμβας vocat. J. Br.

Καθ' ἱερῶν τ.] Sic *Thucyd.* V, 47. M. du S.

Καθ' ἱερῶν τελείων] Formula loquendi haud sanequam frequens: hunc solum *Budaeus* locum protulit C. L. G. p. 625. ubi ἑστιᾶν ita constructum apparet: usitatius, quod ibidem ostendit, καθ' ἱερῶν τελείων ὁμόσαι: paulo diversum κατὰ βοὸς, καθ' ἑκατόμβης ὄϊν καλ, de quo *Kuster.* ad *Aristoph.* Equ. v. 657. In Philops. §. 21. dedimus ex sententia *Graevii*, ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἑστιᾶθῇ, quum prius esset in plerisque ἀφ' ἱερῶν τ. Quemadmodum autem καθ' ἱερῶν τελείων, sic perinde solent ἐφ' ἱερῶν τελείων, ἐπὶ τομίων ὀμόσαι: utramque structurae formam ad ἑστιᾶν traduxit *Lucianus*, haud satis scio, an praeter usum veterum. De ἱεροῖς τελείοις adeundus est *Dukerus* Eruditissimus ad eum *Thucydidis* locum, quem indicavit *M. du Seul.* T. H.

17. Ὁ πάνπλουτος] Atqui mox paterna bona fuisse indicabit c. 8. Tamen sic iterum usurpat Τοξ. c. 12. Mortuo ergo subito patre. M. du S.

Ibid. Ὁ τὰς ὅ. ἑκ.] Θύων subauditur. J. Br.

18. Ἑορτάζειν τὰ Διάσια] Ἀθήνησιν ἑορτὴ Μειλιχίου Διὸς, μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος θύοντος. Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος Δισσαίνειν τὰ Διάσια, ἀπὸ τ τῦ Μειλιχίου Διὸς ἑορτὰς ὀνομάσθαι λέγων. Vide hac de re *Scholiast. Aristoph.* ad Nub. Sic ἑορτάζειν τὰ ἐπινίκια. ut apud *Long. Pastor.* lib. 2. & *Lucian.* alibi, quod aliis notatum. J. B.

Ibid. Διάσια] Vide Scholium & *T. Fabri* notam. Adde etiam *Thucyd.* I, 126. & Scholia. Meminit *Nos-*

ΖΕΥΣ. Φεῦ· τί ἀλλαγῆς ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλούσιος, καὶ ὃν οἱ τοσοῦτοι φίλοι; τί πάθων ὃν τοιοῦτός ἐστιν; αὐχμηρός, ἄθλιος, καὶ σκαπανεύς, καὶ μισθωτός, ὡς ἔοικεν, ὕστε βαρείαν καταφέρων τὴν δίκελλαν.

ΕΡ. Οὐτωσὶ μὲν εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτὸν, καὶ φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τοὺς δεομένους ἄπαντας οἶκτος. ὡς δὲ ἀληθῆ λόγῳ, ἄνοια, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκρισία καὶ τοὺς φίλους· ὃς ὑ συνίει κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος. ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσούτων ὁ κακοδαίμων κειρόμενος τὸ ἧπαρ, φίλους εἶναι αὐτοὺς, καὶ ἑταίρους ἡγεῖτο ὑπ' εὐνοίας τοὺς πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ βορᾷ.

JUP. Heu! quæ istæc rerum conversio? illene pridem honestus, quem tot amici colebant? Unde igitur eo miseriarum devenit, squalidus, infelix, & fossor mercede conductus, uti ex ligone conjicere est, quem ille adeo gravem in terram demittit?

8. MER. Sua illum, ut minus exacte loquar, comitas perdidit atque humanitas, nec non effusa in omnes inopes misericordia: vere autem ut dicam, stultitia & simplicitas, & imprudentia in admittendis amicis; qui non animadverteret corvis se & lupis gratificari; existimaret præterea, tot vultures jecur sibi assidue exedentes, amicos esse & sodales aliqua in se benevolentia permotos, cum tamen opsoniorum gratia circa illum essent.

Ii

a Τοὺς φίλους] τοὺς φίλους R. et Z.

ster Ixar. c. 24. ubi neglectum ab Athenienſibus hoc feſtum innuit; &, ſi foetus eſt genuinus, Charid. c. 1. *M. du S.*

Διάσια] Meminit hujus loci *J. Meurſius* Graec. Fer. in Διάσια, ſic vertens: *Ille eſt, qui crebro nos per integras victimas reficiens, recens locuples, qui integras hecatombas, apud quem ſolemus ſplendide epulari feſtum Jovis:* ſatis quidem incondite. Fallitur autem, quando Diaſia Munychionis die nono & decimo acta putat: diſerte *Schol. Ariſtoph.* ad Nub. v. 407. μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος, ut *Caſtellano* jam obſervatum: longe alia eſt ἱπτίων illa πομπὴ, quam memorat *Plutarchus* in Phocione. Ceterum ita loquitur de Diaſiis *Lucianus*, quaſi victimas eo feſto Jovi immolaſſent: hoc negare videtur *Thucydides* I, 126. ſi paulo diligentius attendas, non plane negat: ἔστι γὰρ ἑορτὴ Ἀθηναίοις Διάσια, ἃ καλεῖται Διὸς ἑορτὴ Μειλιχίου μεγίστη, ἔξω τοῦ πόλεως, οὗ ἡ πανδημεὶ θύουσι πολλοὶ, οὐχ ἱερεῖα, ἀλλὰ θύματα ἀτιχόφωτα· ſi πολλοὶ, non omnes utique, ſed illi nimirum, quibus inſtituti veteris, quum ſolis frugibus faciebant, major erat religio. Jam olim nonnihil in iſto loco fuiſſe turbatum, non *Scholiaſtes* ſolum, ſed vel maxime *Pollux* I, 26. ſuſpicionem movet: utrosque in conſilium ſi adhibeas, hunc in modum videri poteſt ſcripſiſſe *Thucydides*: οὗ ἡ πανδημεὶ ἑορτάζουσι, θύουσι ὃ πολλοὶ οὐχ ἱερεῖα, ἀγνὰ ὃ θύματα ἀτιχόφωτα. Poſtquam illud ἀγνὰ ſemel corruptum fuit in ἀλλὰ, minime mirum eſt interiiſſe δέ· confer *Porphyr.* περὶ Απ. II. §. 16. poſſem multis firmare, quibus nunc ſuperſedeo. Hoc probabilius ſit, an memoriolam *Polluci* vacillaſſe, quod *Camerarius Kuhniusque* contendunt, arbitrentur eruditi. *T. H.*

24. Οὐτωσὶ μὲν εἰπ.] *Ut ita dicam:* ὡς δὲ ἀληθῆ λόγῳ, *ut vere dicam, at revera.* *J. Br.*

Οὐτωσὶ . . . . .] Eodem redit cum his in Αρμ. ἔστι λόγῳ μὲν, ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναβρίψομεν τὸν κύβον, τὸ δὲ ἀληθὲς, ὥσπερ ἂν εἰ τοῖς ἀπαλαχθεῖσιν ἀνθρώποις ἐπεδικύμων τοὺς λόγους. Vetiam *Dial. Jun.* & *Jov.* οἰνοχοῶν δὲ τῷ λόγῳ. Vide *Tan. Fabri* notam. *M. du S.*

Οὐτωσὶ μὲν εἰπεῖν] Vid. *L. Bos* ad Harmonid. §. 3. Formula quaedam loquendi ſolennis: ſimiles notant *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 36. *Joſ. Waſſ.* ad *Salluſt* B. J. c. XIV. p. 261. *Duker.* ad *Thucydid.* p. 563. n. 7. Τῷ μὲν ἡδονῇ, τῇ δὲ ἀληθείᾳ *Theon Progymn.* p. 97. λόγῳ μὲν καὶ τῷ δοκεῖν, ἔργῳ δὲ p. 132. λόγῳ μὲν, τὸ δὲ ἀληθὲς p. 138. Illam χρηστότητα & φιλανθρωπίαν, quae ſaepe mera ſit ſtoliditas, tetigit *Herald.* de R. J. A. I. c. 5. §. 6. *T. H.*

28. Κόραξι καὶ λύκοις] Idem paſſim Dial. Mort. Sic vocat ὀψοφάγους καὶ κόλακας. dictum antea ex *Demoſth.* ad Nigrin. §. 22. *J. B.*

34. Ἐκμυζῶσαν] Hanc perelegantem nudati ſpoliatique Timonis picturam exquiſita phraſium luce ornavit *Lucianus.* Ἐκμυζᾶν, *fugendo eximanire:* ἐκμυζᾶν τὸ αἷμα, *Hero* Spirit. p. 147. plus una vice, ubi junctum itidem ἀναστάζει, ſicut apud *Sotionem* Geop. VII, 15. διεκμυζῶντες ἀναστᾶσι μιᾷ τὸ πρωΐ. Feris ſanguinem medullasque exſugentibus tribuitur: *AElian.* de Anim. I, 32. alibique ſaepe: *Teſtam. Patriarch.* p. 204. ὡς παρδάλεις ἐκμύζει ἰχῶρα haec enim vetuſta verbi forma (μύζειν *Hippocr.* habet de Carn. p. 250. v. 41. ἀμύζειν *Xenoph.* K. A. IV. p. 196. v. 18. vid. *Heſych.*) in recentiorum uſum rediit. Ex his metaphorae ratio facilis ad intelligendum. Propriam vim & translatam junxit *Themiſt.* Or. XXII. p. 282. C. μιτάνοια βραδεῖα καὶ ἡ σφόδρα εὐκαίρως δυσμαὶ ὁμοῦ (ita lege, ne ſenſus nutet, non ὅπως) δέ τινας οὐκ ἐᾷ πάμπαν ὑπὸ τῶν ἑρπετῶν ἐκμυζηθῆναι iſta ἑρπετὰ ſunt ejuſdem generis, cujus & illae ferae, quae Timonem exhauſerunt. *Ariſtid.* T. II. p. 312. C. δεινὸν γὰρ ἡ φύσις παῖσαι καὶ θορυβῶδες, καὶ τῇ φθορᾷ προσπλήσιον ἔλκει γὰρ (*dilacerat enim*: niſi forte malis ob mentionem τῆς φθορᾶς, ἑλκοῖ γάρ, *nam exulcerat*) ἁπάσας τὰς δυνάμεις, καὶ προσπεφυκὸς ἐκμυζᾷ τὸ κινοῦν. Notum illud *Juvenalis* Sat. VIII, 90. *Oſſa vides regum vacuis exſucta medullis:*

cu-

Ii vero nudatis Timonis ossibus, & circumrosis, ac medulla, si qua supererat, probe & diligenter exucta, aridum illum & ab radicibus imis excisum relinquentes, abierunt, ne noscentes quidem amplius aut aspicientes, (cur enim id facerent?) aut opem ferentes, vel aliquid vicissim largientes. Itaque ligone, uti vides, & rhenone instructus, urbe præ pudore relicta, agrum mercede conductus arat, tot malis ad insaniam adactus, quod certos homines a se antea ditatos prætereuntes superbe videat, ne hoc quidem tenentes, Timon necne dicatur.

οἱ δὲ τὰ ὀστᾶ γυμνώσαντες ἀκριβῶς, καὶ ἐκπεπραγότες, εἴ τις ἦν μυελὸς [b] ἔτι, ἐκμυζήσαντες καὶ τοῦτον εὖ μάλα ὀπτιμέλως, ἔρχονται, αὖον αὐτὸν, καὶ τὰς ῥίζας ὑπολειπομένων ὀπολιπόντες, οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι, οὐδὲ προσβλέποντες, πόθεν γὰρ; ἢ ὀπωπυρῶντες, ἢ ὀπιδιδόντες ὁτῳοῦν μέρει. Διὸ καὶ ταῦτα δικελλίτης, καὶ διφθερίας, ὡς ὁρᾷς, ὀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνης τὸ ἄστυ, μισθῷ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς· ὅτι οἱ πλουτοῦντες παρ' αὐτῷ, μάλα ὑπεροπτικῶς παρέρχονται, οὐδὲ τοὔνομα εἰ Τίμων καλοῖτο εἰδότες.

9. JUP. Sane nobis talis vir haudquaquam contemnendus negligendusve est. infelix enim jure indignaretur,

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν ὁ παροπτέος ἀνὴρ, οὐδὲ ἀμελητέος, εἰκότα γὰρ ἠγανάκτει δυστυχῶν· ἐκεῖ

[b] Ἐὼν] ὢν *F.*

cujusmodi plura dabit magnus *Bentl.* ad *Horat.* Ep. V, 37. eam vocem puto restituendam *Prudentio* Psychom. v. 600. *Mox spolia exsucto de corpore deripit* — id est, extenuato & prorsus arefacto, quale Avaritiam decebat: a me stat Egmondani Codicis auctoritas. Αὖον saepius a *Luciano* dici *exhaustum bonis & evolutum* monuit *Kuster.* ad *Aristoph.* Thesmoph. v. 853. venuste subditur τὰς ῥίζας ὑποτιμησάμενον nam τὰ φυτὰ τὰ ἀπὸ γῆς ῥίζης ἀκρατεστάτην αὐαίνεται καὶ σήπεται, ut est in *Demophili* Sentent. p. 624. Non procul ab hac mente *Theocrit.* Eid. XVI, 12. Ἔνθ' αὖη σφίσιν ἕδρη — ibi Gratiis nostris aridum est minimeque locupletatum domicilium, quum nudis pedibus nullisque muneribus auctae domum redeunt, inque cistae fundum tristes se recondunt. Similis etiam in alia voce, quem *Hesychius* notavit, Comicorum usus: Κρίνον, τὸ ἔρημον ἐκόσμησαι ἢ ἐπὶ πτωχῷ. *T. H.*

36. Αὖον] Metaphora ab arbore vulsa. *J. Br.*

38. Πόθεν γὰρ] Phrasis *Demostheni* familiaris, sed alio sensu. Vide etiam *Euripid.* p. 260. B. *Arrian. ad Epict.* p. 103. B. *M. du S.*

Πόθεν γὰρ] Priores Interpretes, quasi cum sequentibus una serie cohaereret, πόθεν γὰρ ἢ ἐπικουρῆσις. Rectius disjunxit *Faber*, sed parum accurate vertens. Distinguendum, ut bene in Ed. *P.* πόθεν γὰρ; ἢ ἐπικουρῶντες, intelligendumque haud aliter, atque apud *Demosthenem* creberrime, *non amplius agnoscentes illum, aut adspicientes (nihil illi quidem minus: vel, nequaquam sane) aut opem ferentes.* Ita solet interponi, praesertim apud Atticos πόθεν; πόθεν γάρ; quando non simpliciter sed oratione morata negant. Saepe fefellit Interpretes; ut apud *Liban.* Declam. XIV. p. 418. C. τί οὖν; ὄρκοισί με ῥύσασθε; πόθεν; *quid ergo? valuitne ad me liberandum ara? neutiquam*; ubi pejus insuper tentatur: *Dion. Chrysost.* p. 395. D. 421. C. ad quem optime monuit *Casaubon.* Diatr. p. 49. Grammatici exponunt ὀδυρμῶς *Schol.* ad *Euripid.* Phoen. v. 1614. ad *Aristoph.* Ran. v. 1503. quem *Suidas* descripsit: *Euripid.* apud *Plutarch.* T. II. p. 107. B. Corruptus *Hesychius*: Πεθὲν, λάθ' τινὸς μύθους, ἢ μεθ' ὑποκρίσεως αὐτ. τῷ ἔτυ· lege: Ποθὲν, λάθ' τινὸς μύθους· ἢ μεθ' ὑποκρίσεως αὐτὶ τῷ ἔτι· vel ἔτυ· hoc posterius ad πόθεν pertinet; nam accentus significandi facit discrimen: illud autem μεθ' ὑποκρίσεως est, quod diximus, in oratione morata. Vide *Etymol.* in Πά, qui perinde Atticis notat usurpari πώμαλα. Haec satis est tetigisse; nam ubivis obvia sunt exempla. Adde, si lubet, *Perizon.* ad *AElian.* V. H. XIII, 2. *Kuster.* ad Ecclez. *Aristoph.* v. 968. *T. H.*

39. Ἐν τῷ μέρει] *vicissim.* *J. Br.*

41. Τὸ ἄστυ] *Urbem, Athenas.* *J. Br.*

42. Μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς] *Micyllus, Benedictus: adversus ingratos atra bile stomachatur:* hoc si verum foret, scribi debuerat, omisso οἱ, ὅτι πλουτοῦντες παρ' αὐτῷ &c. Sed multum sudabunt, dum probent Graecos usurpare μελαγχολᾶν τινι pro, *atra bile percitum stomachari alicui.* Recte *Faber*: τοῖς κακοῖς est ὑπὸ τῶν κακῶν· neque aliter *H. Stephan.* Thes. T. IV. p. 555. A. quem dum describit *Barlaeus*, invitum onerat adsumento deterioris versionis, *ob mala* vel *malos.* *T. H.*

46. Ἠγανάκτει] Duo hic mutat *Tunaq. Faber*, ἀγαναυτεῖ pro ἠγανάκτει, & ποιήσομεν pro ποιήσωμεν. quae utraque mutatio ex non satis perspecto Graecae linguae, hoc in casu, genio orta est. Verba autem, sicut recte vulgo leguntur, ita interpretanda, *At vero homo hic neutiquam fastidiendus & negligendus; jure enim indignaretur suam infelicitatem, quum & nos similes foremus exsecrandis illis adulatoribus, obliti virum, qui nobis*, &c. Ἠγανάκτει tritissimo Hellenismo positum est pro Fabri ἀγαναυτεῖ, *indignaretur.* ποιήσομεν vero itidem pro ποιήσοιμεν vel ποιήσωμεν; plane ut in Reviviscent. §. 10. ubi Socrates reliquos Reviviscentes Philosophos perpellere studens, ut Lucianum, ad quem lapidibus obruendum, paullisper

ἐπεὶ ἢ ὅμοια ποιήσομεν τοῖς καλαράτοις κόλαξιν ἐκείνοις, ὑπιλελησμένοις ἀνδρὸς, τοσαῦτα [a] μηρία ταύρων τε, ἢ αἰγῶν πιόταλα καύσαντι ἡμῖν ὑπὲρ τ βωμοῦ. ἔτι γὰρ ὧν ταῖς ῥισὶ τ κνίσαν αὐτοῦ ἔχω. πολὺν ὑπ' ἀσχολίας τε, ἢ θορύβου πολλοῦ τ ὑποκρινόντων, ἢ βιαζομένων, ἢ ἁρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου ἅ τοὺς τ ἱεροσυλούντων, πολλοὶ γὰρ εἰσι, ἢ δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ' ὀλίγον καλαμῶσαι ἡμῖν ἐφιᾶσι, πολὺν ἤδη χρόνον ὑπ' ἀπόβλεψα

si eadem faceremus ac fceleſti illi aſſentatores, virum talem negligentes, qui nobis tot caprarum, totque taurorum femora in altaribus cremaverit; eorum certe nidorem etiam in naribus habeo. Ceterum propter negotia, quibus diſtrictus fui, ingentemque pejerantium turbam, nec non eorum, qui per vim rapiunt; tum vero propter metum ſacrilegorum (ii enim bene multi ſunt, & quos haud facile quis vitet, neque nobis connivendi ſpatium relinquunt) jamdiu in Atticam oculos non con-

a Μηρία] Hac voce, quam R. habet, caruerunt priores Edd. Pro ὑπιλελησμένοις Margo *AtW.* ἐπιλελησμένοις. male.

πεκῶν κόλμωνα ἢ σκότου πύλας λιπόντες, veniſſent, cauſam ſuam dicere ſinerent, ait, Παρίξομεν γὰρ ἀφορμὰς τοῖς κακηγορεῖν ἐθέλουσι, καλαλυσανίης ἄνδρα μηδὲν ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Rotundior namque hic ſenſus eſt, ſi παρίξομεν intelligatur pro παρίξοιμεν, *praebuerimus*. Manifeſtiſſime iterum apud *Noſtrum* de Saltatione §. 3. Ὅπερ ἡ σὲ ἂν ἔγκλημα εἶη μόνον, ἀλλὰ ἢ ἡμῶν, εἰ μή σε κατὰ τ Ὀδυσσέα τὸ λαιὸ ἀποσπάσαντες, ἐπὶ τὰς σωθείσας ἀφτρίβας ἐπανάξομεν, &c. ubi recte Interpres, *Quae non modo tua, ſed etiam noſtra foret culpa, ſi non Ulyſſis in morem te a loto abſtractum, ad conſueta literarum ſtudia reduxerimus.*

Sed nec ſolus *Faber* in hanc uſitatiſſimam, ſi quaequam, loquendi impingit formulam; Interpres *Luciani* Latinus, ubi tamen alibi bene ſe in eo gerat, labitur in Hermotimo §. 3. dum ὅσῳ γὰρ ἐπ' ἐκεῖνο, πάλαι ἀνεσπάσμην ἄνω, ἢ σωθῆν αὐτοῖς, vertit, *Etenim quantum ad illius operam attinet, jam dudum trahor ſurſum, & cum ipſis verſor*; quum debuerit; *Dudum attractus fuiſſem ſurſum, cumque iis* (Virtute & Magiſtro, quique praeterea ἐν τῷ ἄκρῳ fuerint. Vide ſuperiora) *verſarer*. Idem errat in Scytha §. 3. ubi in verbis, Ὁ Ἀνάχαρσις ἦ, πόθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω ὁμοεθῆ ὄντα, vertit ἔγνω *agnovit* pro *noviſſet*, ut jam animadvertit Cl. *Gravius*. Inſulſa quoque eſt interpretatio, qua haec verba ibidem §. 8. [ἢ σὺν ἂν ἐδὴ ἀνέκρινεν εἶναι ἐς Σκύθας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε] vertuntur, *Sed neque, ut puto, niſi mortuo Solone, rediit ad Scythas* Anacharſis. Tu verte: *Quin ne revertiſſet quidem, puto, in Scythas, ſi non mortuus fuiſſet Solon*. Nec minus inſulſe vertitur & hoc in Phalaride I. §. 5. Ταῦτ' οἶδ' ὅτι συνεβούλευσατ' ἄν, *hoc, ſat ſcio, conſilium mihi dediſtis. Lucianus* voluit, *Id, ſat ſcio, conſilium mihi dediſſetis*. At quid diutius his Interpretis inficetiis immoror, quae paſſim & in aliis locutionibus vertendis, inquinatiſſimam terſiſſimi ſcriptoris verſionem exhibent. Vel hinc etiam diſcimus, quam tuto ſtetur ſaepe verſionibus. Non perſpexit hunc Helleniſmum etiam *Corn. Tollius*; qui ubi in *Palaephati* Incredibilium c. VI. poſt memoratam ſationem dentium Draconis a Cadmo factam, unde homines armati exſtiterunt, legitur, Εἰ ἢ αὐτὸ ἦν ἀληθὲς, οὐδεὶς ἂν τ ἀνθρώπων ἐσπειρεν ἀλλό τι ἢ ὀδόντας δρακόντων, vertit, *Illud autem ſi verum eſſet, nullus quidem hominum aliud conſevit, quam araconum dentes*. Sed debuit, *nullus hominum quidquam aliud quam dentes draconum ſereret*, vel *ſeverit*. Non debuit in hac ſola hujus loci mente fluctuari eruditus ad *Palaephatum* commentator; quum ea ſit ſimplex, nec alia huic loco affingi queat. Video hunc interpretis errorem correctum in Mythologorum Graecorum faſciculo, quem typis Wetſtenianis edidit *Th. Gale*. *J. J.*

47. Ὅμ. ποιήσ.] *Eorum ingratitudinem imitaturi ſumus*. *J. Br.*

48. Τοσαῦτα ταύρων τε ἢ αἰγῶν πιόταλα] Barbarum hic pronunciat *Faber* τοσαῦτα πιόταλα, legitque ex Cod. Reg. Τοσαῦτα μηρία ταύρων τε, &c. Nec certe aliter videtur ſcripſiſſe *Noſter*, qui & eadem haec habet in de Sacrificiis §. 3. Τοσαῦτά σοι μηρία ταύρων τε ἢ αἰγῶν ἔκαυσα ἐπὶ τ βωμῶν. & in Philopatride §. 8. Ἀλλὰ τοῖς σωζομένοις μηρία καίομεν ταύρων, ἢ αἰγῶν. Nimium tamen immite videtur *Fabri* dictum, τὸ, τοσαῦτα πιόταλα, eſſe barbarum; quum ferme ſimili modo legatur in Demonacte: Πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνα βλέπειν καὶ παραδείγμασιν σφᾶς αὐτοὺς ῥυθμίζειν. *J. J.*

Τοσαῦτα τ. τε ἢ αἰγῶν πιόταλα] Vocis μηρία ex Regio C. reſtitutae gratiam habemus *Tan. Fabro*: ſine hoc enim adjumento oratio vitioſa male claudicat. Priores Interpretes ſecutus eſt inconſiderate *Barlaeus*, in iſtis αἰγῶν πιόταλα pro αἶγας πιοτάτας etiam conſtructionem Atticam nobis imputans. Quin rectiſſime dicantur αἰγῶν πιόταλαι, nemo dubitabit: αἰγῶν πιόταλα, hoc quidem ſenſu, multum vereor, ut pro *Barlaeo* quisquam idoneis exemplis confirmet; nam ſi proferat τὰ κολάκων τὰ πρῶτα, τὰ ἄκρα τ Ἑλλήνων & ſimilia, de quibus alibi exponam, operam omnino ludat. Errorem plane geminum, qui fuerat commiſſus ad *Salluſt.* B. C. c. 52. ubi *effoeta parentum* pro *parentibus effoetis* nonnulli capiebant, caſtigavit acutiſſimus Latinae proprietatis judex *J. Fr. Gronovius* Obſ. I. c. 2. p. 21. 22. Nihil huc faciunt *ſtrata viarum*, & quae plura praeter alios collegit *de la Cer-*

la

conjeci; maxime poſtquam Philoſophia, & verboſæ illæ concertationes inter eos exortæ ſunt. Cum enim inter ſe ſe digladientur, perpetuoque vociferentur, non eſt ut quisquam noſtrum preces & vota hominum poſſit exaudire; quare vel obſtructis auribus otioſe ſedendum eſt, aut ab iis moleſtia confici neceſſe, Virtutem neſcio quam, & Incorporea, & meras nugas magna voce connectentibus. Hanc ipſam ob cauſam evenit, ut hic Timon, vir ſane neutiquam contemnendus, a nobis usque adhuc fuerit neglectus.

εἰς ἢ Ἀτλαντίνην· ἢ μάλιστα ἐξ ὧν φιλοσοφία, καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. 60 μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κεκραγότων, ὡδὲ ἐπακούειν ἐστὶ τῶν εὐχῶν. ὥστε ἢ ὀπιθυσάμβνον χρὴ τὰ ὦτα καθῆσθαι, ἢ ὀπιρριβῆναι πρὸς αὐτῆς, σχετήν τινα, ἢ ἀσώματα, καὶ λήρους μεγάλῃ τῇ φωνῇ ξυν- 65 είροντων. Ἀφ' ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη πρὸς [b] ἡμῶν, ὡ φαῦλον ὄντα.

ἐς c.B.Z.

ξυνέβη C. a Z.

Ὅμως παρ' ἡμῶν.

b Ἡμῶν] Priores Edd. ὑμᾶς. Reſtituta lectio eſt in R. L. Marg. *AIW.*

da ad *Virgil.* AEn. I, 426. Verum eſt, hunc ſtructurae morem, ut adjectivis ſecundos adjungant ſubſtantivorum caſus, libenter uſurpare Graecos, idque tum potiſſimum, quum res aliqua poteſt in varias ſeparari ſpecies, ut οἱ σπουδαῖοι τῶν γονίων, οἱ μεγαλοφυεῖς, οἱ πολύπειροι, οἱ ἀρχαῖοι τῶν ἀνθρώπων, οἱ πρακτικοὶ τῶν λόγων, τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων, αἱ τοιαῦται τῶν ἀκροάσεων apud *Noſtrum* in Πρ. εἰ ἐν λ. §. 2, cujus generis, ſi quaeras, plura contulit *J. Jenſ.* ad Tragop. v. 9. illamque formam, quam nulla non lingua facile ferat, Latinos etiam fuiſſe imitatos, qua de re notant *Salmaſ.* ad *Tertullian.* Pall. p. 311. *Drakenborch.* ad *Sil. Italic.* I, 564. ſed oſtende vel unum, qui genere mutato ſcripſerit τὰ σπουδαῖα τῶν γονίων, τὰ ἀρχαῖα τῶν ἀνθρώπων. Aliquantulum diſcrepat, quando ſingulari numero frequentant, τὸ πλεῖστον τοῦ βίου ἐντεῦθεν ἐποιοῦντο. *Thucyd.* I, 5. τὸ πολλὸν τοῦ χρόνου διατρίβουσα, *Herodot.* I, 24. τὸ ἥμισυ τοῦ χρόνου, *Demoſth.* in Leptin. p. 542. B. πολλὸν τὸ Ἀσίας, *Plutarch.* T. II. p. 211. A. quomodo ſaepe πολλὸν τὸ γῆς, τὸ ἱερᾶς χώρας apud *Thucydidem* & *Diodorum Siculum*, πολλὸν τὸ στρατιᾶς ἀπολέσας *Joſeph.* A. J. XI. c. 8. §. 3. Ex his autem necdum mihi ſatis eſt apertum, an vulgata *Zoſimi* lectio I. p. 7. Τιβέριος . . . . . εἰς ἐχάτλω ὠμότητος ἐκπρεπεῖς, adverſus *Stephanum* defendi poſſit ſcribentem ἔχαλον ὠμότητος vel ἐχάτλω ὠμότητα. Porro, ſi dicere licet, quod ſentio, non nimis videtur immite *Fabri* dictum ad ſolos relegantis barbaros τοσαῦτα πίστατε· huc minime quadrat, quod *Fabro* Doctiſſ. *Jenſius* oppoſuit, τὰ ἀρχαῖα μόνα τῶν ἀφελιγμάτων. *T. H.*

49. Μηρίᾳ] Hanc vocem, quae in omnibus editis deerat, cum in Mſſ. inveniri teſtetur *Tan. Faber*, in textum lubens recepi. *M. du S.*

Ibid. Ταύρων τε ϑ αἰγῶν] Ex *Homer.* I. Iliad. quae repetit multoties. *J. B.*

59. Καὶ λόγων ἔριδες] Sic in omnibus dialogis: haec enim *Luciano* ſubjecta materies. *J. B.*

Ibid. Ἐπεπόλασαν] Nullum verbum aeque *Luciano* frequens. Sic Catapl. §. 1. de Merc. Cond. §. 23. & paſſim. ἐμπολᾶ τὸ ἀπὸ τῶν πιπρασκομένων ἀναγόμενον, ἐμπολᾶν, κερδαίνειν. *Interp. Sophocl.* ad Ajac. Flag. *Heſych. Suid. Poll.* *J. B.*

Ἐπεπόλασαν] Abſurdiſſima adnotatio, quam conſuetum *Bourdelotio* feſtinanter & inconſiderate ſcribendi dicam, an vix tenui cogitatione informata profundendi cacoëthes peperit. Eum in modum commentatur, ac ſi extaret in *Luciano* ἠμπόλησαν, ἐπημπόλησαν, vel ἀπημπόλησαν· haec verba occurrunt illis in locis, quae adduxit. Multa ſunt in obſervatiunculis ejus haud ſane magni pretii peccata; quae quidem ſingula mihi notare non lubet, neque operae eſt pretium. *T. H.*

60. Μαχομένων] τῶν φιλοσόφων. *J. Br.*

62. Ἐπεσούσαμβον] *Procopio* verbum hoc reddidit *D. Hoeſchel.* de AEdif. Juſtin. p. 17. v. 18. attulitque hanc ipſam *Luciani* noſtri locutionem. *T. H.*

63. Ἀρετήν τινα] Hic Stoicos pungit Lucianus. *J. Br.*

64. Μεγάλῃ τῇ φωνῇ] Sic paſſim inducit Pſeudophiloſophos ſuos μεγάλῃ τῇ φωνῇ κεκραγότας, magna & tragica voce ſibi invicem obſtrepentes. *J. B.*

66. Πρὸς ἡμῶν] Potuit *Tan. Faber* oportuniorem locum reperire invehendi in lectores incurioſos & editores. Licet enim pro certiſſimo ſit hanc lectionem ſic ſtare non poſſe, non tamen ideo diſcedendum ei fuit ad mutationem ejus omnino non neceſſariam, immo prorſus vanam. *Benedictus* eſt, qui ad hanc lectionem concinnavit iſta Latina, *hinc factum eſt, ut hic quoque a nobis neglectus fuerit, quamvis non ſit deſpicabilis.* Sed & *Benedictis* his & *Fabris* longe perſpicacior *Eraſmus* noſter, *haec in cauſa fuerunt, ut hunc quoque neglexerim, quum haud mediocriter de nobis ſit meritus.* Unde patet divinum virum ita cenſuiſſe diſtinguendum διὰ ταῦτα τοι ϑ τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη, πρὸς ἡμᾶς ὡ φαῦλον ὄντα, quae ipſa manus & mens *Luciani* eſt ringentibus licet illis: ut taceam enervari omnem ſententiae huc facientis efficaciam, dum φαῦλον vertit *contemnendum*, quod huc non pertinet, voce adſtricta & alludente ad pium & gratum erga Deos & eorum metuentem animum. *J. G.*

Πρὸς ἡμῶν] Monet *Tan. Faber* locum hunc aliter in Mſſ. legi, nempe πρὸς ἡμῶν, ὡ φ. ο. Et ſane in L. ita legi Excerpta penes Cl. *Perizonium* docent; ut Προμ-

Ὅμως δὲ τὸ Πλοῦτον, ὦ Ἑρμῆ, προσλαβὼν, ἄπιθι παρ' αὐτὸν κἀκ τάχους. ἀγέτω δὲ ὁ Πλοῦτος καὶ τὸ Θησαυρὸν μετ' αὐτοῦ, καὶ μενέτωσαν ἄμφω παρὰ τῷ Τίμωνι, μηδὲ ἀπαλλαττέσθωσαν οὕτω ῥᾳδίως, κἂν ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότητος αὖθις ἐκδιώκῃ αὐτοὺς ἡ οἰκίας. προσὶὸν δὲ τῶν κολάκων ἐκείνων, καὶ τὴν ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὖθις ἐπισκέψομαι, καὶ δίκην δώσουσιν, ἐπειδὰν τὸ κεραυνὸν ὀπισθοδόσῃ· καλεαγμέναι γὰρ αὐτοῦ καὶ ἀπεστραμμέναι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγι-

10. Sed ut ut haec se habent, assumpto tecum Pluto abi, Mercuri, ad illum quam ocyssime. adjungat sibi comitem Thesaurum Plutus; maneantque ambo apud Timonem, neque tam cito ex ejus ædibus concedant, licet eos Timon, qua bonitate est, denuo emittat: de assentatoribus autem, qui se adeo immemores beneficiorum præbent, post videro: eos plectere certum est, ubi fulmen recusum fuerit. Radii enim ejus duo omnium maximi diffracti sunt & re-

c. 8. & aut ita legendum fuit, aut aliter erat interpungendum; ut ad ὄντα referretur, ut mox ἐς πρὸς ἐμέ. & ὑ. εἰκ. c. 8. Aliter tamen in Δικ. c. 17. ὃν τρόπον διάκειται πρὸς ἐμοῦ. *M. du S.*

Πρὸς ἡμᾶς] Si retineas, omnino probanda est *J. Gronovii* sententia: sin minus, jungi convenit ἀμοιληθῆναι πρὸς ἡμῶν, ut §. 5. ἐὰν γνωρίζωμαι πρὸς αὐτόν. §. 25. Hoc, praeter auctoritatem Regii Codicis, quia magis congruit ad mentem *Luciani*, & jam olim secutus sum, & adhuc sequendum puto. *T. H.*

79. Ἡκόντισα] Historiam, quam tangit, varie a veteribus narrari tradit *Diog. Laertius*, p. 36. A. Sed quod de fulmine habet noster frustra apud alios quæras. Nempe ficta sunt inquies; neque ego repugno. Ita tamen ficta esse statuendum est, ut quod de incensa æde Dioscurorum fulmine dicitur verum esse deceat. De eo tamen nihil *Meursius*. Pericles autem, cujus tum auctoritas in civitate summa, vix eripere Anaxagoram valuit, cum se palam ejus discipulum esset confessus. Quod ait autem ὑπερίχειν χ. petitum videtur ex *Il.* Δ. 249. & Ε. 433. I, 420. Od. Ε. 184. *Eusseb.* Præpar. Ev. XIV, 5. & *Plutarch.* 583, 2. *M. du S.*

81. Ἡμᾶς τοὺς θεούς] Ead. in Jove Confut. & Tragœd. *J. B.*

82. Ὑπερίχε αὐτῷ τὴν χεῖρα] Etsi minime sit audiendus, *Cuperum* tamen audiamus Obs. III. c. 2. *Jovem introducit dicentem se fulmen vibrasse in Anaxagoram philosophum, eumque tutatum esse a Pericle: ὑπερίχε, inquit, γὰρ αὐτῷ τὴν χεῖρα Περικλῆς*, protenta namque manu tutatus eum est Pericles: *Quod interpretandum de judicio; nam in eo impietatis accusatus Anaxagoras a Pericle defensus est discipulo suo: ὑπερίχε τὴν χεῖρα autem eleganter dixit, quia in orando manus dextra movebatur, & accommodabatur ejus motus ad verba pronuntiantis. Testatur id locus elegans Aristophanis ἐν Ἐκκλησιάζ.* v. 263. *ubi salax mulier*: Ἐκεῖνα δ' ἃ περιφορτίκαμεν, ὅτω τρόπω τὰς χεῖρας αἴξειν μνημονεύσομεν τότε. Ἐδιδασκόμεν γὰρ ἡμᾶς αἴρειν τὰ σκέλη. Illud autem non praevidimus, quonam modo Manus tollere tunc meminerimus: Quippe non manus, sed pedes tollere assuetae sumus. *Isque apud Graecos in dicendo habitus erat, ut dextrum brachium humero exsererent. Praxagora ibid.* Χάλιπτον τὸ πρᾶγμ', ὅμως ὁ χειροτονητέον Ἐξωμισάσαις τὸ ἕτερον βραχίονα. Res illa difficilis est, tamen extendendae manus Ab humero audantibus brachium. *Quare unius tantum manus mentionem facit Lucianus.* Haec *Cuperus*, quae talia sunt, ut a tirone parum adhuc exercitato, qui prima studiorum rudimenta publico commendabat, profecta esse facile existimes: eo certe capite quicquid in *Luciano* conatur excusatione, quam laude dignius est. Ut cetera praetermittam, quam alienum est, quod *J. Gronovius* etiam attigit, locutionem illam ὑπερίχειν τὴν χεῖρα, vetante Graeci sermonis genio, ad motum gestumque oratorum referre; praesertim in Pericle, cujus aetate, quemadmodum *Æschines* testatur in Timarch. tam composita rhetorum erat modestia, ab omnique orationis externo cultu abhorrens, ut audax videretur & importunum τὴν χεῖρα ἔξω ἔχοντα λέγειν. nihil dicam de Comici locis perperam huc allatis. Est autem in ea loquendi formula, ὑπερίχειν τὴν χεῖρα, praecipua quaedam virtus, quae ad Deos commodorum humanorum custodes proprie pertinet, inprimis si velut objecta manu imminentia mala propulsent avertantque. Ita quidem *Homerus* semper, Il. Ω, 374. in Camino: Δεῦρ' ἄγ' Ἀθηναίη θ' ὑπερίσχε χεῖρα παμπρύνου. Nec poëtae solum poëtarum principi, sed & orationis prosae scriptores hanc elegantiam debere voluerunt: *Philostr.* de V. A. T. VII. p. 302. ἡμῶν ἐς ἀμήχανά τε καὶ φοβερὰ ἐμβεβηκότων, θεῶν τις αἴρεται ὑπερίσχει χεῖρα, ἐς μὲν ἐκπίσσειν σωτηρίας πάσης. *Aristid.* T. I. p. 302. D. καὶ λιλίλειπτο τὰ πράγματα ὑπ' αὐτοῦ Λακεδαιμονίοις, ὅτε δὴ τὰ θεῶν τινὰ χεῖρα ὑπερίσχειν. *Philo Jud.* Leg. ad Caj. p. 1024. B. θεοῦ μοι προνοίᾳ δοκῶ τὴν χεῖρα τὸ ἀδικουμένου ἀφανῶς ὑπερίσχειν. *Maxim. Tyr.* Δ. XXVI. p. 267. τούτοις δὲ τὸ θεῶν ἐθέλει ξυνίσασθαί τι καὶ ξυπιλαμβάνεσθαι τοῦ βίου ὑπερίσχον χεῖρα καὶ κηδόμενον. In *Euripidis* Iph. in Aul. v. 915. Clytaemnestra difficillimo tempore Achillem implorat, quasi praesentissimum aliquod ac tutelare numen: — ἦν ὁ τελμήσας σὺ μοῦ Χεῖρ' ὑπερτείναι, σῖσῖσμὸν — *Nicol. Damasc.* in Exc. p. 433. εἰ μὴ βασιλεὺς ὁ δεσπότης αὐτῷ ὑπέρχοι τὸν δεξιόν. Hinc festivissime jocum duxit *Aristoph.* Equ. v. 1170. Ὦ δῆμε, ἐναργῶς ὑπὸ θεὸς σ' ἐπισκοπεῖ, Καὶ νῦν ὑπέρχει σου κύτραν ζωμοῦ πλέαν· obscure Scholiastes unus: ἀντὶ τοῦ ὑπεραστίζει σοῦ. (ista descripsit *Suidas* in Ὑπερίχει) ἀντὶ δὲ τοῦ εἰς τὸν δεξιοφάλαιον, εἴπε κύτραν, ὡς μάγειρος alter optime, ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ χεῖρα. Horum tamen leporem frustra sis, si capere te putes, nisi, quo respexerit *Comicus*, ante habeas exploratum: sunt *Solonis* versus apud

retusi, cum illud vehementius paulo in Anaxagoram Sophistam jacularer, qui discipulis suis persuadebat nos Deos in rerum natura non existere; & ab eo aberravi frustrato ictu; protenta namque manu tutatus eum est Pericles; fulmen autem in Castorum ædem cum præter spem delatum esset, eam exussit; ipsum autem fulmen tantum non ad saxum comminutum est. Quanquam interea satis pœnarum luent assentatores, si in re perquam ampla Timonem viderint.

11. MER. Quantam affert utilitatem magnis clamoribus rem agere, & molestum

ἔφαι, ὁπότε φιλαληθέστερον ἐκβάλοιμι πρὸς τὸν σοφιστὴν Ἀναξαγόραν· ὃς ἔπειθε τοὺς ὁμιλητὰς μηδὲ ὅλως εἶναί τινας ἡμᾶς τοὺς θεούς. ἀλλ' ἐκεῖνον μὲν διήμαρτον (ὑπερέσχε γὰρ [a] αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς.) ὁ δὲ κεραυνὸς εἰς τὸ Ἀνάκειον ἐμβαλὼν, ἐκεῖνό τε κατέφλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν συνερρίφη [b] περὶ τὴν πέτραν. ὥλλη ἱκανὴ ἐν τοσούτῳ καὶ αὕτη τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλουτοῦσιν Τίμωνα ὁρῶσιν.

παρὰ c. B.

εἰ abeam ex elegantior in C. ἐπεὶ πλείονι Z

ΕΡ. Οἷον ἦν τὸ μέγα κεκραγέναι, καὶ ὀχλήρον εἶναι

[a] Αὐτοῦ] αὐτὸν J. [b] Περὶ] Ex R. ante ἐμβαλὼν τὸν πέτρον edebatur. melius opinor. nam περὶ πιν πετ. significat de loing ou autour de la pierre) παρὰ vero contre la pierre.

83. Εἰς τὸ Ἀνάκειον] Τὸ τῶ Διοσκούρων ἱερὸν Ἀνάκειον ἐκαλεῖτο· Ἄνακες γὰρ αὐτοὶ παρ' Ἕλλησιν ἐκαλοῦντο. V.

† vide de Hiere cond. p. 659 t

J. ἀποχρὴν αὐτ νομίζοντ, εἰ δε

apud *Demosthen.* περὶ Παραπρ. p. 333. A. Ταῖν γὰρ μεγάλοιν θεοῖν ἐστίασεν Ὀλυμπιοπάτρη Πάλλας Ἀθηναίη χεῖρας ὑπερθεν ἔχει· proxime, quod omnem dubitandi locum intercludit, sequitur in *Aristophane* Ὀλυμπιοπάτρα, Simul ex his patet, perquam facete *Lucianum* Olympio Pericli tribuisse talem phrasin, quae Jovem ceterosque Deos eximie decebat. *T. H.*

83. Εἰς τὸ ἀνάκειον] Vide *Suid.* & *Hesych.* verbo ἄνακες. *J. B.*

Εἰς τὸ ἀν.] Templum Castoris & Pollucis: ἄνακες enim Διόσκουροι ὑπὸ Ἀττικῶν. *A. V.*

Εἰς τὸ ἀνάκειον] Addendus & hic locus illis est, quae ab *Maussaco* perdocte notantur ad hanc vocem in *Harpocratione.* Quod propterea moneo, ut vites cum prioribus interpretibus vertere *in Castoris & Pollucis templum*, aut cum *Fabro in Castorum ædem*, quo nil nasutius. Vera enim esse, quae observat *Maussacus*, censeo, & plane illos Ἄνακτες ex *Cicerone* intelligendos, ut nil commune habeant cum aliorum Græcorum aut Latinorum Castore & Polluce vel Castoribus; quos sane quum innuere vult auctor, novit ille Διοσκούρους, ut apparet ex dialogo de saltatione. Itaque idem observari debet in Reviviscentibus c. 42. ubi rursus dicuntur οἱ ὑπὸ τὸ πρὸς τὸ ἀνάκειον πτερώματος πλήμμαπας. Miror autem ea, quae observari video ad praecedentia ὑπερέσχε γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς, quasi id respiceret ad orationis pronunciandique gestum, & non unice ad patrocinium ac tutelam, eo modo, quo excellentissime id notavit familia Æmilia in nummo, Lepidum tutorem pueri Ptolemæi exhibente. *J. G.*

Εἰς τὸ ἀνάκειον] Quum *J. Gronovius Maussacum* laudabat ad *Harpocr.* in Ἀνάκειον, nondum viderat, quae adversus sententiam ejus confidenter, ut solet, venditarat erudite disputata sunt ab *Henr. Valesio* p. 225. Eundem errorem notavit etiam *Jac. Oisel.* ad *Minuc. Felic.* p. 126. De Διοσκούροις ἄνακτι studiose *Davis.* ad *Ciceron.* de N. D. III, 21. de Ἀνακείῳ *Meurs.* Athen. Att. I, 7. quem, ibi non una vice labentem, *Lucianus* loca fugerunt: hunc ipsum attulit *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 12. Fuit autem Ἀνάκειον vetustum, quod hoc proprio nomine sic dicebatur, in asty, ut liquido patet ex *Thucyd.* VIII, 93. *Andocid.* περὶ τ. Μυστ. p. 7. v. 9. *Lucian.* Ἀνάχ. §. 42. nam aliud erat multo recentius Διοσκούρων ἱερὸν in Piraeeo. Equidem non dubito, quin Anacei fulmine icti conflagrationem ab historia sumserit *Lucianus*, cujus memoriam ex tot Comicorum, qui nunc perierunt, numero potuit unus aliquis facile conservasse. Ejusmodi sunt apud artis Rhetoricae magistros non pauca, de quibus, etsi prima specie ficta videri queant, idem statuere licet. Veluti quod legimus in *Hermogene* de Inv. I. p. 86. de hoc nostro Pericle: ἀνέχθη σκηπτὸς ἐπὶ τὴν Περικλέους εἰκόνα, καὶ συνεβούλευέ τις μηκέτι αὐτὸν Ὀλύμπιον καλεῖν· fulminatum vere Periclis simulacrum ingenia rhetorum excitavit. *T. H.*

86. Ἐν τοσούτῳ] *Interim dum fulmen instauro & exacuo.* *J. Br.*

Ἐν τοσούτῳ] Interpres: *Quanquam vel id supplicii satis magnum in istis fuerit.* Ego malim: *verumtamen satis magna interim & haec ipsis erat poena.* Omisit Interpres illa ἐν τοσούτῳ, quae significant *interea.* Auctor Noster in Dial. Panopes & Galen. Ὁ γὰρ Ποσειδὼν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσούτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος· nam me Neptunus jusserat, *Panope*, *tranquillum interea servare pelagus*: & paulo post: ἡ Ἔρις ἡ ἐν τοσούτῳ &c. In *Contempl.* §. 14. ἐν τοσούτῳ δ' ἐπαιρόμενον ubi perperam Interpres: *verum adeo in sublime attollantur.* Debebat: *interim autem in sublime evehantur*: i. e. dum adhuc vivunt, ante mortem: habet iterum in *Sympos.*, ubi Schol. exponit, μεταξύ. *L. Bos* Anim. c. XIII. p. 58. Eundem vide de Ellip. p. 200.

89. Κεκραγ.] Sic enim vociferatus est Timon: ὦ Ζεῦ φίλε ἐξ ἴσου, & reliqua. *J. Br.*

91. Ἀλ-

εἶναι, καὶ θρασύν; ὁ τοῖς δικαιολογοῦσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον· ἤδη γὰρ αὐτίκα μάλα πλουσίῳ ἐκ πενέτου καλαῖσιν ὁ Τίμων, βοήσας, καὶ παῤῥησιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ὑπορρέψας τὸν Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπτεν ὀπισκευφὼς, ἔτι ἂν ἔσκαπτεν ἀμελούμενος. ΠΛΟΥ. ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν. ΖΕΥΣ. ἆρα τί, ὦ ἄριστε Πλοῦτε, καὶ ταῦτα, ἐμοῦ κελεύσαντος;

deserve to be called a man of worth and courage? not only for pleading the cause of those who implore your aid, but for praying for it yourself. Timon, for instance, has become rich all at once from a poor man, by crying out aloud, and speaking his mind freely in his prayer, and by shaking Jupiter. If he had been digging in silence, and with his face turned away, he would have been digging still unregarded. PLUT. But I will not go away from him. JUP. What then, excellent Plutus, and that by my command?

ΠΛ. Ὅτι νὴ Δία ὑβριζέν εἰς ἐμὲ, καὶ ἐξεφόρει, καὶ εἰς πολλὰ καλεμέριζε, καὶ ταῦτα, πάλαι αὐτῷ φίλον ὄντα· καὶ μόνον οὐχὶ δικράνοις με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀποῤῥιπτοῦντες. αὖθις οὖν ἀπέλθω παρασίτοις καὶ κόλαξι, καὶ

PLUT. Because he was insolent to me, and turned me out of doors, and divided me into many parts, though I was formerly a friend to him; and had almost driven me out of his house with pitchforks, as men do those who hold fire in their hands. Shall I go again then to parasites, flatterers, and

a Αὐτόν] αὐτῷ F. / b Χειρῶν] τειχῶν L.

1. Ἐξιφόρει] Ἀπήντλει, ἐξέφερε. C. G.
4. Δικράνοις] Δίκρανα πτύα τινὰ ἢ σιωνιχῆ, ἀλλὰ δημηρύα, οἷς ἐφάπτονται τοῦ σωροῦ, * ἢ κατὰ δύο ἢ κατὰ τρία· τούτοις ὃ ℰ λιχμώσιν οἱ ταῖς ἄλωσιν. V.

* Ἢ κατὰ δύο] Transpone: δημηρύα ἢ κ. δ. ἢ κ. τρ. οἷς ἐφάπτονται. T. H.

91. Ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον] Pater adscripsit τούτοις legere *Pricaeum* ad *Matthaeum* 6, 7. quod sane nec necessarium, & convenientior vulgata scriptura. J. G.

96. Ἀμελούμενος] A Jove neglectus ac pro nihilo habitus. J. Br.

4. Δικράνοις] Absurdum est quod hic vides Scholium. δίκρανα sunt *furcae*; & proverbium est apud Graecos tritum, quod & *Horatius* Latine dixit *naturam expellas furca, tamen usque recurret* &c. Sed haec jam *Barlaeus* occupavit. M. du S.

Δικράνοις ἐξωθεῖ] Tanti paene non est, fateor, ut subsistam: sed tamen jure voluit *Faber* καὶ interjungi ante καθάπερ. Timonis sollicitam illam & male sedulam festinationem domo exturbandi Plutum duplici figura *Lucianus* exponit, *tantum non furcillis*, &, *velut illi solent, qui quam possunt celeriter ignem de manibus excutiunt:* haec sane, ut oratio recte procedat, separari debent. Est autem δικράνοις ἐξωθεῖν, *vi maxima ejicere atque exturbare*, quod docuit *Turneb.* Adv. XIII, 3. Tu vide *Scaligerum* ad *Fest.* in *Furcilles*, ubi Vir Maximus *Cedreni* locum adduxit peropportunum. T. H.

Ibid. Καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χ. ἀπ.] Ut verum fatear, non adsequor hic acumen *T. Fabri*, ἀνακόλουθον in his verbis videntis, ideoque καὶ ante καθάπερ inculcantis. Quaeso & ego, quae ἀνακολούθου species in his? *Et tantum non furcillis me ejecit domo, velut qui ignem e manibus abjiciunt.* Tam propere, & ne minimo quidem morae interjecto, ait Plutus, me Timon profudit, ac ii, qui ignem in manibus tenentes, eum prae dolore acerrime pungenti, illico dejiciunt. Certe illud Fabri καὶ videretur mihi, si adforet, δικράνοις ἐξωθοῦντες. J. J.

7. Ἑταίρους] Scribe, ἰταίρους, *scortis.* J. Br.

Ἑταίρους] Ita primae Edd. ceteraeque, ni fallor, omnes. Mutandum censuit *Cuperus* Obs. III, 2. *Emendo ἰταίρους: neque enim meretricum ullibi hic mentio, quas sine dubio huc introduxisset emunctae naris homo, non secus ac parasitos, adulatores, aliosque sorios & amicos Timonis.* Et hoc sane notatum quoque reperio ad marginem Ed. A. 1. *Wesselingii.* At vide, quantum judicia discrepent: invenerat *Brodaeus* in nescio qua sive editione sive membrana scripta ἰταίροις: is reponi jubet ἰταίρους. Nos etiam meretricibus suum locum inter damnosissimas fundi quantumvis opulenti calamitates facile patimur: argumento *Cuperi* siculneo nihil est, cur quisquam moveatur; tanto minus, quia in *Alciphronis* III. Ep. 34. de hoc Timone nostro scribit Gnatho, σκαπτόμενος τὴν οὐσίαν εἰς ἡμᾶς τοὺς παρασίτους καὶ τὰς ἰταίρας· ibi commode *Berglerus* verba *Luciani* protulit: vid. Plutum *Aristoph.* v. 243. *Joh. Chrysost.* Οἱ μὲ πορνικοῖς δίδουσι, οἱ δὲ παρασίτοις, οἱ δὲ κόλαξιν, οἱ δὲ τύραννοι. Diogenes apud *Stob.* p. 506. elegantissima divitiarum cum vitibus arbustisque, quae praeruptis & inaccessis rupibus innascuntur, com-

meretriculis objiciendus? Ad illos, Jupiter, me, quæso, mittas, qui benignitatis modum intelligant, qui me amplectantur, quibus pretiosus sim & desiderabilis: hi vero fatui cum Paupertate usque & usque versentur, quando illam me potiorem ducunt, acceptoque ab ea rhenone & ligone, quatuor obolorum mercedula contenti vivant; qui decem talentorum munera sic neglectim abjiciunt.

13. JUP. Nil tale posthac adversus te Timon faciet; a ligone probe perdoctus fuit te Paupertati anteponere; nisi si lumbos forte fortitus est cuilibet dolori impenetrabiles. At tu mihi mirum in modum querulus videris, qui nunc Timonem accuses, quod tibi recluſis foribus hac illac vagari, prout libet

c ἑταίραις] ἑταίροις Margo *A* 1 *W*.

10. Οἱ λάροι] Ἀντὶ τοῦ, † οἱ ἡδεῖς. *V.* ἢ οἱ ἀδδηφάγοι. *C.G.*

13. Ἀγαπάτωσαν] Ἀντὶ τοῦ ἀρκείσθωσαν. *V.*

15. Προϊέμθοι] ‡ Ἀμελήται. *V.*

† Οἱ ἡδεῖς] Error ridiculus. Λαρὸς est *dulcis, suavis, expetendus.* Frequens apud *Homerum* inprimis & poëtas: inde vulgatum illud μάθε λαρὸν *Apollon.* I, 456. 473. 659. ubi vide *Schol.* v. 968. *Orph.* Arg. v. 1235. Haec noster ille putavit ad *Luciani* λάρος pertinere. Praeter alia vel accentus refragatur: *Cyrillus* vel quisquis est de Voc. acc. distinctis: Λαρός, ὑ, ὁ, *Dulcis, acuitur.* Λάρος, λάρι, ὁ, *larus avis, penacuitur.* Paulo melius *E. G.* nam *Suidas* de laro vel gavia, ὄρνιν ἱερὰν ἀσπαλιεῖ καὶ ἀδδηφάγον. *T. H.*

‡ Ἀμελήται] Scribi jubebat Doctiss. *M. du Soul.* ἀμελητί, hac addita nota: *Haec vox in textu praecedit* προϊέμθοι. Ego quid sibi voluerit *Scholiastes*, haud sane video: forte omissa interpretatio in causa fuit, ut, quae conjungi debebant, separarentur. *T. H.*

comparatione. Rarius quidem occurrunt in tam sordido comitatu ἑταῖροι, *amici sodalesque*; & tamen nonnusquam. *Heraclid.* apud *Athen.* XII. p. 537. C. πατὴρ δ' ὑ πάλαιος, ἢ τί πλῆθος· οὐχ ἑταίρων περὶ αὐτὸν (Calliam Hipponici filium) ἦσαν vertit *Dalecampius*, quasi legisset ἑταιρῶν· quod quidem necesse non est. *Philostr.* de V. S. II. c. 25. §. 3. Hermocrates paternas opes dissipavit εἰς ἄκρατον καὶ ἑταίρους οἵους παραχεῖν καὶ κωμῳδίας λόγου, οἷον παρέχον οἱ Καλλίου ποτὲ τὸ Ἱππονίκου κολακεύσαντες. Ad eum locum *Olearius* & diversos Callias confudit, & prorsus ignoravit in mente fuisse *Philostrato* notissimam *Eupolidis* fabulam Κόλακας, qua Calliam cum sodalibus suis impuris acerbissimum in modum traduxit, ut constat ex *Athen.* p. 506. F. & *Schol. Aristoph.* ad Av. v. 284. *T. H.*

10. Οἱ Λάροι] *Stolidi & obsonatores:* adagium a Lari, id est, gaviae ingenio sumtum. *J. Br.*

Ibid. Λάροι] Quid voluerit Scholiastes cum exponit per ἡδεῖς, ego nescire me lubens fateor: Coll. Gal. melius, ἀδδηφάγοι. *Vorstius* ἀνόητοι reddit & ad Adagia *Erasmi* nos amandat. Certissimum est quod *Barlaus* monet, avem esse non voracem tantum, sed quae etiam celeriter quicquid in ventrem demisit egerit; quod & in anatibus observatur. *M. du S.*

Λάροι] Stolidos talique ingenio praeditos, ut insidiis aliorum ac fraudibus sint expositi, significat: iidem Atticis κίτφοι. Proverbium a gaviae natura ductum, quae ostentata maris spuma inescari se patitur & capi. *Schol. Aristoph.* ad Plut. v. 913. exponens, ὦ κίτφοι· εἰλημμένοι ὑπ' εἰς παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν καὶ εὐκόπων καλεῖται ὁ κοινῶς λάρος. *Eustath.* ad Od. E. p. 1522. v. 52. λάρους τοὺς εὐήθεις φασὶν εἶναι δὲ ἐκ κίτφους ibi lege plura. Hoc in Timonem similisque ingenii homines quam apte conveniat, facile intelligitur. Longe aliud est, & ab origine manat diversa de voracibus & parasitis usurpatum, *Larus hians*, de quo *Erasmus* in Adag. descriptus ab *H. Stephano* Ind. Thes. V. Λάρος, *Suidas* in Λάρος ψιχηνὸς, quod ab *Aristophane* fluxit in Equ. v. 952. *Hesychius*: Λαρὸν, ἡδὺ, πρόσφατες, γλυκὺ, ἀπολαυστικὸν, καλὸν, σπάνιον, ἄπληστον, λαιμόν. Λαρὸν & λάρον confusa: posterius interjice ante ἄπληστον. Aliud etiam in *AEliani* Ep. XVIII. λάρου βίον ζῆν, *omnem in fluctibus & navigando vitam degere:* par est ac paene idem — ἀλλ' ἐμὸς αἰὼν Κύμασιν αἰθυίης μᾶλλον ἰσωνίσατο *Callimach.* Fragm. Bentl. n. CXI. & Epigr. LXII. *T. H.*

λθθέρως, ὅτε ἀποκλείων, ὅτε ζηλοτυπῶν. ἄλλοτε δὲ τἐναντίον ἠγανάκτεις καὶ τὸν πλουσίων, καλακεκλεῖσθαι λέγων πρὸς αὐτοὺς ὑπὸ μοχλοῖς, καὶ κλωσὶ, καὶ σημείῳ [a] ἐπιβολαῖς· ὡς μηδὲ παῤῥακύψαι σοι ἐς τὸ φῶς δυνατὸν εἶναι. ταῦτα γὰν ἀπωδύρω πρός με, ἀποπνίγεσθαι λέγων ὑπὸ πολλῷ τῷ σκότῳ· καὶ διὰ τοῦτο ὠχρὸς ἡμῖν ἐφαίνου, καὶ φροντίδων ἀνάπλεως, συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους πρὸς τὸ ἓξ καὶ τ συλλογισμῶν, καὶ [b] ἀποδράσασθαι ἀπειλῶν εἰ καιρὸν λάβοιο παρ' αὐτοῦ. καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπέρδεινον ἐδόκει σοι, ὑπὸ χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ Δανάην, παρθενεύεσθαι ὑπ' ἀκριβέσι καὶ παμ-

bitum fuit, permiſit, neque domi claudens, neque in te zelotypia ardens. Olim autem adverſus divites indignabaris, claudi te ab iis conquerens repagulis, clavibus, & annulo impreſſo, ut ne oculis quidem obliqui lucem tibi fas eſſet aſpicere. Hæc igitur apud me lamentabaris, in tantis tenebris ſuffocari te dictitans: atque id propterea pallidus eras, curis perditus, digitosque contractos habebas ob frequentem computandi conſuetudinem; quin & minitabaris te quandoque aufugiturum, ſi quam nanciſci occaſionem poſſes. Ad pauca ut redeam, graviſſimum tibi videbatur, in ferreo aut æreo thalamo virginem cuſtodiri velut alteram Danaën, & ſub acribus & ſcelero-

a Ἐπιβολαῖς] ἐπιβουλαῖς F. J. A1. b Ἀποδράσασθαι] ἀποδράσεσθαι Schol. Aor. 1. & Fut. 1. ſaepe commutantur, ſic ut, quid ab ipſo Scriptore venerit, dijudicari nequeat.

32. Καὶ ἀποδράσασθαι] Ἀποδράσασθαι παρ' αὐτῶν, ἀντὶ τοῦ ἐξ αὐτῶν. V.

26. Ἐπιβολαῖς] Antiquiores Edd. omnes ἐπιβουλαῖς, quod obſervatione haud indignum viſum eſt. Nihil tamen hactenus repperi. *M. du S.*

28. Ἀποπνίγεσθαι] *Strangulari*: illud enim optime poteſt cum hoc verbo comparari, cujus apud Latinos elegantiam quum explanaret *J. Fr. Gronov.* Diatr. Stat. c. XXVII. mirum eſt eum, qui proxima *Luciani* loca in medium adferebat, praetervidiſſe τὸ ἀποπνίγεσθαι. Herodes, homo liberalis & ſplendidus, ἐκάλει τοὺς θησαυρούς, εἰς οὓς ἀποτίθει τὰ χρήματα ἕτοι, πλούτου δυσμνήστους, narrante *Philoſtrato* in Ejus Vita c. I. *Dion Chryſoſt.* Or. IV. p. 75. C. ἀνιξόδου καὶ ἀχρῖος φυλάττουσα τὸν πλοῦτον τοῦ ὅστις, κατέκλεισεν ἴσως τισὶ κρυπτοῖς ἐν ἀφορήτοις βαράθροις. Sed omitto plura, quorum ex utriusque linguae ſcriptoribus larga ſeges eſt ad manum, conſtipare Lucianeis hisce ſenſu verbisque quam ſimillima. *T. H.*

31. Συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους] Primum probo *J. Fr. Gronovii* συλλογισῶν neque improbabit quisquam, qui, quid orationis legitimae ſeries poſtulet, attenderit. Tum συνεσπακὼς τ. δ. ita plerique Interpretes accipiunt, quaſi dicat, ex conſuetudine ſupputandi vix unquam intermiſſa digitos obriguiſſe, curvatosque vitium contraxiſſe, quemadmodum fere in Gall. §. 21. ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα ἐπὶ τούτοις ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους κατασκληρύνοντα perperam, me judice. Paulo rectius, ut quidem videtur, *Benedictus: contractis contortisque digitis, ut fieri ſolet in rationum collectionibus*: nam ſolebant mobili digitorum geſtu flexibusque variis numeros & rationes ducere: hae ſunt τὰ δακτύλων αἱ κάμψεις *Alciphronis* p. 108. ubi vide *Bergler.* & inprimis *Joh. Wouwer.* de Polym. c. VII. *Firmic.* Aſtron. I. p. 6. *Vides ut primos diſcentes computos digitos tarda agitatione deflectant*: dixit etiam in eadem re *digitos agitare Plin.* II. Ep. 20. Eſt ergo συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους, qui digitis ſedet conſtrictis, ut numerorum formas effingendo colligat rationes ſuas atque explicet. *Apollin. Sidon.* IX. Ep. 9. per gymnaſia pingi refert *Chryſippum digitis propter numerorum indicia conſtrictis, Euclidem propter menſurarum ſpatia laxatis*: vide *Savaronem, Martian. Capell.* VII. p. 236. *Quae* (Arithmetica) *mox ingreſſa ſeptingentos decem & ſeptem numeros, complicatis in eos digitis, Jovem ſalutabunda ſubrexit*: habes ibi συνεσπασμένους δακτύλους neque omittendum eſt, quod proxime praecedit: *Digiti vero Virginis recurſantes, & quadam incomprehenſae mobilitatis ſcaturigine vermiculati*: id eſt, ſi modo tumidam Afri Scriptoris locutionem recte capio, in modum operis vermiculati multifariam implexi. Addam *Zenonis Veronenſis* locum Serm. I. de Avaritia. *Hinc* (Hic) *unus pecuniam ſuam tanquam hamum proponit, ut facultates ad ſe attrahat alienas: quam peregrinantem feralis ſupputatione nutrire* (mox *Lucian.* ἀνατρέφοιμι) *non deſinit, ut ſummam quaeras, non quam commodatio dedit, ſed quam ei pepererint armati numero dies, menſes & digiti.* Haec admodum eſſe corrupta, qualia in iſtius ſive Zenonis, ſive cujusibet ſermonibus, aut dicam potius laceris reliquiis ſunt ſane permulta, nemo diffitebitur: etiamſi quis poſteriora ſic refingat, *armati numero*, vel, *arctati in numeros dierum menſiumque digiti*, ab auctoris ipſa manu abeſſe tamen procul credo: certius a veteſtis Codicibus expectandum eſt auxilium. *T. H.*

32. Τῶν συλλογισμῶν] Adſcripſit Pater, forte συλλογιῶν. Quod quidem manifeſtius, ſed poteſt retineri

terosis pædagogis educari, Fœnore & Ratiocinio.

14. Eos itaque plane ineptos esse dicebas, qui cum te misere amarent, possentque frui, non auderent tamen: neque amore suo secure uterentur, quibus id liberum esset; sed te pervigili custodia servarent, sigillum aut repagulum oculis haudquaquam demotis aspicientes; seque abunde potiri existimantes, non si fruerentur ipsi, sed omnibus fruendi facultatem si præreptum irent; quod plane canem in præsepio factitare videmus, qui nec ipse hordeum attingat, nec equum esurientem sinat attingere. Insuper, si satis memini, eos irridebas, qui perpetuo parcerent, & custodi-

ποπόροις παιδαγωγοῖς ἀναλεφόμενον τῷ Τόχῳ, ἢ τῷ Λογισμῷ.

Ἄτοπα γῶν ποιεῖν ἔφασκες αὐτὺς, ἐρῶντας μὲ εἰς ὑπερβολὴν, ἐξὸν δὲ ἀπολαύειν, ἢ τολμῶντας, ὧδὲ ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἐρῶτι, κυρίως γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάτειν ἐγρηγορότας, ἐς τὸ σημεῖον ἢ τ μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας, ἱκανὴν ἀπόλαυσιν οἰομένους, ἢ τὸ αὐτὺς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μεταδιδόναι τ ἀπολαύσεως, καθάπερ ἢ ὁ τῇ φάτνῃ κύων, μήτε αὐτὸν ἐσθίσαν τὸς κριθῶν, μήτε τῷ ἵππῳ πεινῶντι ἐπιτρέψαν. ἢ προσέτι γε ἢ καλεγέλας αὐτὸς φειδομένων, ἢ φυλατ-

ἐς C. H. et B

/καὶ addit C. H

qui φ[illegible] φυλάτλων[illegible] habet. prave

τόν-

neri quoque alterum. *J. C.*

Ibid. Ἀποβάσεως] Sic recte Scholia. In omnibus Impr. ἀποβάσεως, minus apte. *M. du S.*

36. Δανάης παρθενίας] Sic postea Δανάης παρθενεύσεις. Dial. Deor. & de Salt. ubi in quibusdam edition. Δαν. παρθένευσις imminutio, infloratio. *J. B.*

40. Ἐξὸν δὲ] *Cum autem liceret.* *J. Br.*

43. Ἐς τὸ σημεῖον] *Quo obsignata erant domi omnia.* *J. Br.*

44. Ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας] Ἀσκαρδάμυκτος, μὴ μύοντας τοὺς ὀφθαλμούς. σκαρδαμυκτῖν τὸ σκαίειν ἢ μύειν τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ πυκνῶς βλεφαρίζειν, ἰδιωτικῶ ἢ ἀλλαντοποιῶν. *Schol. Arist. Ecc. Hesych. Suid. Poll.* aliam tamen etymologiam proferunt alii Grammatici, de qua postea. *J. B.*

45. Ἀπολαύειν ἔχειν] Mirâ dictio. sine Mss. auctoritate mutare nolui. *M. du S.*

Ἀπολαύειν ἔχειν] Sensus minus attento paullum intricatior, sic tamen, ut haud difficulter expediri possit. Avari ἐξὸν ἀπολαύειν ἢ τολμῶσι, ut modo *Lucianus*: magnos acervos oculis obire ipsis votorum finis est, congestosque nummos in arca contemplari, dum experiri non audent, quo valeat nummus, quem praebeat usum: itaque, quod ad eos attinet, videri poterat ἐκὰν ἀπόλαυσις, copiam bonorum possidere satis largam, quibus, modo animum inducerent, possent frui: hoc est, τὸ αὐτὸς ἀπολαύειν ἔχειν, reconditis thesauris defossisque non quidem frui, id enim sapientis esset, sed duntaxat posse frui. Interea cur non hoc ἀπολαύσεως genere, quam avaritiae credas sufficere, contenti, fructum divitiarum aliquem, quod ipsi reformidant, alios capere patiuntur? Verum hoc ut faciant tantum abest, ut contra illam demum ἐκὰν ἀπόλαυσιν existiment, si ceteros omnes pariter ab usu rerum suarum omni prohibeant, in eos non minus atque in semetipsos iniqui, haud secus ac canis ad praesepe &c. In his nihil est, ut arbitror, quod quis jure mutatum velit, nisi ipsos avarorum mores. *T. H.*

47. Τὸν ἐν τῇ φ. κ.] *Erasmus* in Paroem. *Canis in praesepi.* *J. Br.*

Ἐν τῇ φάτνῃ κύνα] Sic alibi Proverb. κύων ἐν φάτνῃ, sic sæpe vocat Philosophos & præcipue Cynicos, obvios insequentes. Repetit illud, adversus Indoctum. *J. B.*

Ἐν τῇ φ. κ.] Eadem libro ad Indoctum libros coëmentem. *Th. M.*

K. τὸν ἐν τῇ φ. κύνα] Alludit manifeste ad *Æsopi* fabulam, quæ in Æsopo hodierno non extat: eandem iterum tangit extremo ἀπαιδ. *M. du S.*

49. Καὶ προσέτι γε ἢ καλ. &c.] Haec verba ita vulgo vertuntur: *Quinetiam ridebas ipsos qui parcerent, asservarentque, & (quod esset absurdissimum) se ipsos zelotypia prosequerentur: nec intelligerent fore, ut aut sceleratissimus famulus, vel oeconomus, aut puerorum praeceptor furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem postea sinat ad fuliginosam & oris angusti lucernulam, ac siticulosum scirpulum usuris invigilare.* Praeterquam quod illud *quem postea* de suo addidit, nihil minus hic fecit bonus Interpres, quam cepit mentem *Luciani*, sive Jovis. Agitur nempe, ut diximus, de sordidissimo avarorum genere, quorum animi tanta macerentur enecenturque avaritia, ut non modo ipsi non fruantur honeste bonis suis, sed ne aliis quidem quidquam impertiant; eoque vesaniae abripiantur, ut dum tenacissima cura opibus suis parcant, easque conditas servent, sibi ipsi quasi invideant, ac ferme diffidant; at qui ignorent, quemadmodum perditus aliquis servus, vel dispensator, vel pueris erudiendis praefectus, clam subrepens (in cellam videlicet, vel penum, ubi cibus potusque accumulata serventur: tale quid enim hic intelligi debere, ex fine paginae praecedentis liquidum est) intemperanter se ingurgitet, ac basilice agat, infelicem & morosum herum ad fuliginosam & oris angusti lucernulam usuris suis invigilare sinens. Hoc, & nihil aliud, vult *Lucianus*, Servos furtim quibusdam hero suo subtectis, hilariter ac temulente vivere, dum

τόντων, ᾗ τὸ καινόταλον, αὐτοὺς ζηλοτυπούντων· ἀγνοούντων δὲ ὡς κατάρα τῷ οἰκέτης, ἢ οἰκονόμῳ, ἢ παιδότριψ [2] ὑπεισιὼν λαθραίως ἐμπαροινήσει, τ κακοδαίμονα, ᾗ ἀνέραστον δεσπότῃ, πρὸς ἀμαυρόν τι ᾗ μικρόσομον λυχνίδιον, ᾗ δι᾽ ψαλέον θρυαλλίδιον ἐπαγρυπνεῖν ἐάσας τοῖς τόκοις. [b] πῶς ἂν οὐκ ἄδικον, πάλαι μέν

rent, & (quod prodigii inſtar ſit) in ſe ipſos zelotypi forent; ignorarent autem ſceleſtiſſimum aliquem ſervulum, aut pædotribam, clanculum ſubeuntem, hero inamabili & diis iratis nato ſubliturum os, dum ad lucernam obſcuram, & exiguum habentem ellychnium, paululoque inſtructam oleo, uſuris computandis invigilat. Qui autem, o Plute, abſurdum non ſit, hæc olim diviti-

a Ὑπεισιὼν] ὑπεισιὼν *J.* Marg. *AIW.* b Πῶς ἂν οὐκ ἄ.] πῶς ἂν οὐκ ἄδικα ταυ. . . . πάλαι μὲ ἐκεινα αἰτιᾶ. . . . Ita notatur in Exc. ex P. In C. πῶς ἂν οὐκ ἄδικα ταῦτα π. μ. ἐκεῖνα. *J.* habet πῶς ἂν οὐκ ἄδικα ταῦτα σοι, πάλαι μὲ ἐκεῖνον αἰτιᾶσθαι. *B.* 2ª. πῶς εἶναι.

53. Παιδότριψ] Παιδοτρίβης, ἀλείπτης, διδάσκαλος, γυμναστής. *V.*

miſerrimus herus, ut ad juſtam ſedeat lucernam, ab avariſſimo animo impetrare nequeat. Ἐμπαροινήσει (pro quo multo potius legerem ἐμπαροινήσῃ, ut ſignificetur, furacem ſervum id jam perpetraſſe, & in ſecreta aedium parte etiamnum temulentum laſcivire) non conjungendum cum κακοδαίμονα & iis quae ſequuntur, ſed commate dividendum. Neque vero quarti caſus illi, qui ſubjiciuntur, ab ἐμπαροινήσει pendent, ſed ab ultima voce ἐάσας· quod Interpreti fraudi fuit, eumque, ut ſupra monui, coëgit de ſuo duas voces allinere. Sed nec ἐμπαροινῶν cum quarto, verum cum tertio caſu conſtrui, doceat nos ipſe *Lucianus* infra in Deor. Dialog. V. ubi Juno ad Jovem, Μίμνησο γοῦν οἷά μοι ἀφ᾽ τ οὐσχόνη τέτον (Γανυμήδη) ἐμπαροινῆς. & in Cataplo §. 26. Πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις ἐμπαροινῶν. Scio aliter ibi ἐμπαροινῶν ſumi, nempe pro ὑβρίζειν, ut vulgo ab omnibus gloſſographis exponitur; at hic loci τὸ ἐμπαροινεῖν ſimpliciter eſſe *intemperanter indulgere cibo ac potui, atque inde laſcivire*; ut & hunc locum non aliter, ac nos fecimus, ad mentem Auctoris exponendum eſſe, non putem, alicui attenta mente totam hanc *Luciani* periodon luſtranti, viſum iri dubium.

Caeterum quod avarus ille herus dicitur ſedere πρὸς ἀμαυρόν τι ᾗ μικρόσομον λυχνίδιον, ᾗ δι᾽ ψαλέον θρυαλλίδιον, eodem ferme modo itidem de avaro ſermo fit in *Noſiri* Gallo §. 29. Ὁρᾷ νὴ Δία πρὸς ἀμαυρόν γε ᾗ δι᾽ ψῶσαν τὴν θρυαλλίδα. Quae de Strepſiade habet *Ariſtophanes*, notarunt alii. *J. J.*

53. Παιδότριψ] *Suid.* Παιδοτρίβας, ἀλείπτας, γυμνασάς· ᾗ παιδοτρίβης ἡ εὐθεῖα· ᾗ παιδότριψ τῷ Δωρικῷ Λουκιανῷ ἐν Τίμωνι ἢ Μισανθρώπῳ. Miſcet παιδοτριών & παιδότριβα, a quo errore nec *Stephanus* ſibi cavit in Theſ. T. III. p. 9. παιδοτρίων eſt *magiſter exercitor*: παιδότριψ in familia ſervulus, qui curam habet puerorum, in eoque munere operam conterit. *H. Stephanus*, quando e *Platonis*, vel potius *AEſchinis* Axiocho profert, ᾗ γυμνασαὶ, ᾗ παιδοτρίβες, lectorem fruſtratur: extat ibi c. 7. παιδοτρίβαι, etiam in Codice Mediceo. Pari forma οἰκότριψ. *T. H.*

55. Πρὸς ἀμαυρόν τι] Lege ἀμαυρόν τι. *J. Br.*

Ibid. Πρὸς ἀμαυρόν τι ᾗ μ. λυχνίδιον] Hunc locum imitatus eſt *Apul.* lib. 2. Mileſ. ubi de Milone hoſpite ſuo: *Lucian.* in Gall. §. 29. *J. B.*

56. Διψαλέον] Cui prae avaritia oleum parce infunditur. *J. Br.*

Διψαλέον θρυαλλίδιον] Vid. *J. Gronovium* ad *Harpocrat.* in Ἀδδηφάγους p. 11. *T. H.*

58. Ἄδικα . . . . .] Sic optime Ed. *J.* In omnibus impreſſis peſſime ἄδικον, π. μ. σου ταῦτα ἀι. Unde doctorum conjecturae, quae plerumque corruptum quidem locum eſſe demonſtrant, raro absque codicum ope veram reſtituunt ſcripturam. Coll. & P. ἄδικα ταῦτα; πάλαι μὲ ἐκεῖνα. L. σοι. *M. du S.*

Πῶς ἂν οὐκ ἄδικον] Nihil admodum juvat Ed. Juntinae lectio, quae ut ipſa poſſit conſiſtere, mutatione habet opus: πῶς ἂν οὐκ ἄδικα ταῦτα, σι πάλαι μὲ ἐκεῖνον αἰτιᾶσθαι &c. Sed in eo, quod a *Fl.* Ed. proditum plurimae retinent, dummodo pro σῦ reſcribas, ut in re facili plerique jam viderunt, σὶ, nihil eſt, quod quemquam morari poſſit aut offendere. Quae *J. Gronovius* hic argutatur, nullius ſunt pretii. Mox autem ὡς πρὸς ἐμὲ eam ob cauſam interſeritur, quia liberalitas illa Timonis erga alios effuſiſſima praeclarum erat εὐνοίας, quantum ad eos quidem adtinebat, ſpecimen: ſaltem iſtam in partem τῷ Τίμωνι τὸ πάνυ τέτο ἀνειμένον, quod Pluto tanto opere diſplicet, interpretaturi erant adulatores, ad quos fructus inde non contemnendus redundabat: ideo reſtringi debuit illud οὐκ εὐνοϊκὸν appoſito, ὡς πρὸς ἐμέ. Paulo poſt ἐν θύραις, quod certatim impugnant, rectiſſimum eſt: vim praepoſitionis ἐν in iſtiusmodi multis loquendi formulis alibi ſatis munitam praeſtabo. *T. H.*

Ibid. Π. μὲν σου] Scribo σι. *J. Er.*

Πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰτιᾶσθ᾽] Non utique ſignificabit *te in his accuſare* vel *harum rerum*, ut rebatur Cl. *Faber*, & ideo ſcribit σι. Poteſt enim intelligi *hac tui* vel *hanc tuam rationem olim accuſaſſe*. ut in Hermotimo. ὁ γοῦν Μάμων, ἀκήκοας οἶμαι ἅττα ἠτιάσατο τὸν Ἡφαίστου. Ita hoc loco vides eosdem rei & perſonae caſus, in quo reticetur quartus caſus agens, quia ipſe is erat. Codici Academiae adſcriptum πάλαι μὲν σου.

vitibus objeciſſe te, nunc vero plane contraria Timoni vitio vertere?

σὺ ταῦτα αἰτιᾶσθαι, νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ἐγκαλεῖν;

15. PLUT. Atqui ſi vera lubet inquirere, utrumque meritiſſimo videbor facere. Nam hujus quidem Timonis ſoluta licentia, mera negligentia, non benevolentia, ad me quod ſpectat, haberi debet: illos autem qui me clauſum tot oſtiis in tenebris deti-

ΠΛΟΥ. Καὶ μὴν εἴγε ταληθῆ ἐξετάζοις, ἄμφω σοι εὔλογα δόξω ποιεῖν. ὅ τε γὼ Τίμωνος τὸ πάνυ τοῦτο ἀνειμένον, ἀμελὲς καὶ οὐκ εὐνοϊκὸν, ὡς πρὸς ἐμὲ, εἰκότως ἂν δοκοίη· τοὺς δὲ κατάκλειστον ἐν θύραις καὶ σκότῳ φυλάτ-

ττω. Sed non neceſſarium. In duabus ſequentibus notulis apparet, eundem *Fabrum* ſibi feciſſe fraudem, imminutas & decurtatas contemplantem neſcio unde voces, quæ in ipſo contextu ſunt integerrimæ & pleniſſimæ. *J.G.*

62. Τῶ τι γὰρ Τίμωνι &c.] Pulchre vidit & monuit Vir Clariſſimus, *Jac. Gronovius*, *Fabrum* in duabus ad haec verba [τῶτε γὰρ Τίμωνι τὸ πάνυ ἀνειμένον ἀμελὲς, καὶ οὐκ εὐνοϊκὸν ὡς πρὸς ἐμὲ ἂν δοκοίη] notulis, fraudem ſibi feciſſe, qui decurtata & imminuta ſpectarit verba. Priora certe nemini vel leviter his literis tincto, poſſunt non cenſeri elegantia. Quod ad ὡς πρὸς ἐμὲ (*Faber* has duas voculas citans, omittens πρὸς, corrigit εἰς ἐμὲ) attinet, non male id vulgatus Interpres *quod ad me attinet* reddidit: eſtque locutio alibi ab *Noſtro* amata. Ipſe Timon poſthac §. 42. Ω Μίδα, ὦ Κρῶσε, καὶ οὐ Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς ἔδειν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς τὸν Τίμωνα ἢ τὸν Τίμωνα πλοῦτον. *Nihil eratis ad Timonem* (ſic namque Latini etiam loquuntur) *ſive, cum Timone ejusque opibus non fuiſtis comparandi.* In Contemplant. §. 7. Τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος ὡς πρὸς ἐμέ. *Prae me*, ſive, ut Interpres, *ſi mecum componatur, caecus eſt ille Lynceus.* In Hermotimo §. 4. Καὶ τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἀρετῆς ἄσκησιν. *Et hoc, ſi ad virtutis exercitationem referas, exiguum.* Ibid. §. 13. Παῖδας ἂν ἴδοι ὁμοίως ἅπαντας ὡς πρὸς σε. *Perſuaſum habeas, te putaturum omnes, ſi tecum comparentur, eſſe infantes.* §. 81. Ἄγροικος ἄνθρωπος καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ ὑμέτερα. *Agreſtis homo & rudis, cum veſtris rebus collatus.* paulo poſt: Τοὺς δ' ἄλλους, ἀνδράποδα, καὶ καθάρματα νομίζω ὡς πρὸς ἐμέ. *Alios vero mancipia & piacula prae me cenſere.* Apud eumdem Noſtrum in Imaginibus §. 13. Ἅμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα. *Prae illa enim omnia a Muſis abhorrentia.* In Philopſeude §. 16. Ἀμαυρόν τι θέαμα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυόττους. *Res ſpectatu tenuiſſima, quantum ad nos obtuſa acie laborantes.* In Hippia §. 5. Εἶτ' ἐχόμενον αὐτῶν οἶκον, πλεττὸς μὲν ὡς πρὸς τὸ λουτρὸν, ἀναγκαῖον δὲ ὡς πρὸς τὴν τῶν ἐϋδιαιμονεστέρων ὑποδοχήν. *Deinde continuum illis domus, longe quidem praeſtantior, quam ut balneo conveniat; ſed neceſſaria ad excipiendos opulentiores.* De non temere cred. Calumn. §. 27. Δίκαιον μὲν γὰρ ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστείδης. *Etenim juſtus quidem erat, ſi cum aliis compararetur, Ariſtides.* Xenophon quoque I. Κυροπαιδ. Ἴωμεν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ὡς ἐγὼ σαφῶς ἐπίσταμαι αὐτοὺς ἰδόντας ὄντας ὡς πρὸς ὑμᾶς ἀγαθίζεσθαι. Non ſatis accurate Leuenclavius, *eamus in hoſtem, quem ego viſum a me antehac, certo ſcio pugnandi adverſum nos rudem eſſe*, vertit. Praeterquam quod ὑμᾶς non ἡμᾶς legitur, atque adeo *vos*, non *nos* in verſione dicendum fuerat, debuit quoque ita, *pugnandi rudem eſſe, ſi vobiſcum comparetur.*

Saepe omittitur ὡς, eadem ſignificationis vi manente. *Noſter* in Halcyone §. 3. Νεογιλὸς ὁ τῦ βίου χρόνος πρὸς τὰ πάντα αἰῶνα. In Hermotimo §. 7. Οὐδὲν γάρ ἐστι ταῦτα πρὸς τὸ ἐν τῇ ἀρετῇ βίον. In Zeuxide, Τί ἂν ἡμεῖς ἦμεν πρὸς αὐτούς; In Pſeudomanti, Παῖς ἂν ὢν οἶδα ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε. De Paraſito, τοιοῦτοι μὲν οἱ πολέμιοι πρὸς ῥήτορας καὶ φιλοσόφους εἰσὶν οἱ θράσιστοι. In Rhetorum praeceptis, τί γὰρ ὁ Παιανιεὺς πρὸς ἐμέ; De Electro, ὡς τοὺς κόρακας, ἢ τοὺς κολοιοὺς σιρῆνας μὲν εἶναι πρὸς αὐτούς. In Pſeudologiſta, ὡς τὸ Σινωπέως πίθον, τὴν Διὸς αὐλὴν εἶναι πρὸς αὐτο. In Navigio ſeu Votis, οἱ δὴ νῦν πλούσιοι, πρὸς ἐμὲ Ἴρεις. Ex tot itaque in uno *Luciano* exemplis patet mira doctiſſimi caeteroquin *Fabri* oſcitatio; neque enim eum nunquam ad hanc locutionem, ita frequentem, advertiſſe, credibile eſt. Haec autem, qua de agimus, loquendi ratio eſt elliptica; ut, cum dicitur, ἔδειν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα, ſubaudiendum ſit ἐξετάζεσθε. Ita enim plene hanc phraſin effert *Noſter* in Saturnalibus §. 4. Οὐ μικρὰ ὀλως, εἰδὲ παντάπασιν εὐκαταφρόνητα, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τὴν συμπάσης ἀρχῆς. *Non omnino exigua, neque prorſus facile abjicienda, ſi ad vim univerſi imperii exigantur.* Intelligi poteſt & θαλλέσθαι, id quod addit *Joſephus* contra Apionem p. 1070. D. Ed. Genev. Λυκοῦργος καὶ Σόλωνες ὡς ἐχθὲς δὲ καὶ πρώην, ὡς πρὸς Μωσέα θαλλόμενοι, φαίνονται γεγονότες. *J.J.*

64. Ὡς πρὸς ἐμὲ] Aut non vidit *Tan. Faber* illud πρὸς, aut non ſatis attendit cum videret. ὡς ἐμὲ aliud longe eſt quam ὡς πρὸς ἐμέ. Vide notam noſtram ad c. 6. πρὸς ἡμᾶς ἢ φαῦλον ὄντα. Adde Ὑπ. εἰκ. c. 8. τὰ πρὸς τοὺς Θεούς. Ego nihil muto. *M. du S.*

65. Ἐν θίξαις] Reſtituo ἐν θήκαις nec θήραις (θέραις) placet. *J. Br.*

Ἐν θύραις] Patet jam olim fuiſſe variam hic lectionem. *Brodaeus* enim IX. Miſcell. c. 7. videtur legiſſe θίξαις & θύραις; at rejiciens utrumque, reponit θήκαις. Cl. quoque *Faber* ita emendat; qui non raro cum *Brodaeo* convenit. Sic in verbis apud *Noſtrum* praecedentibus [πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰτιᾶσθαι] *Brodaeus* pariter ac *Faber* legunt σε pro σου. (ſed iſtum locum aliter exponit Cl. *Gronovius*. Ita infra §. 28. in verbis [ἐγὼ δὲ δεῖ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτούς.] *Brodaeus* pro δεῖ legit δὴ, item *Faber*. *J.J.*

Ἐν θύραις] *Brodaus* θήκαις. alii θίξαις, quod probo V. *Athen.* 129. E. & *Caſaub.* *M. du S.*

λάτλοιλας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γενοίμην, καὶ πιμελὴς, καὶ ὑπέρογκος, ἀτιμελήμυλος, οὔτε προσαπλομένους αὐτοὺς, οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγοιλας, ὡς μηδὲ ὀφθείην πρός τινος, ἀνόητος ἐνόμιζον εἶναι, καὶ ἀβρὸς, εἰδὼς ἀδικώτατά με ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς καλαστήσοιλας. Οὐκ [a] εἰδότας ὡς μικρὸν ἀπίασιν ἄλλῳ τινὶ τῶν εὐδαιμόνων με καλαλιπόντες.

Οὔτ' ἂν ἐκείνους, οὔτε τοὺς πάνυ προχείρους εἰς ἐμὲ τούτους ἐπαινῶ, ἀλλὰ τοὺς ὅσῳ ἄριστόν ἐστι, μέτρον ἐπιθήσοιλας τῷ πράγματι, καὶ μήτε ἀφεξομένους τοπαράπαν, μήτε προησομένους τὸ ὅλον. σκόπει γὰρ, ὦ Ζεῦ, πρὸς σὲ Διός, εἴ τις νόμῳ γήμας γυναῖκα νέαν, καὶ καλὴν, ἔπειτα μή-

nerent, dantes operam, ut me craſſiorem rederent & pinguiorem, atque corpulentiorem æquo, neque ipſi me attingentes, neque in lucem producentes, ut ne a quoquam viderer, prorſus deſipere, & in me contumelioſos eſſe rebar, qui nil peccantem computreſcere juberent tot vinculis impeditum, neſcientes interim poſt paulo ſe e vita deceſſuros, meque fortunatorum cuipiam relicturos.

16. Itaque adeo neque illos reſtrictos laudem, neque eos rurſus, qui me libentius contrectant & inſumunt, ſed potius eos, qui, quod adprime in vita utile eſt, moderationem adhibeant; qui neque prorſus abſtineant, neque omnino projiciant, & cuilibet obtrudant. Illud enim per Jovem vide, quæſo, Jupiter; ſi quis legitimis nuptiis formoſulam aliquam uxorem in ipſo ætatis flore duxerit, deinde neque domi cu-

[a] Εἰδότας] εἰδότες F.

78. Σκόπει γὰρ ὦ Ζεῦ] Παίζει πρὸς τοὺς ῥήτορας ὅτω * συνεχῶς κεχρημένους ἢ ἐ ἠλικὸν τοῦτο ποιεῖ καὶ ἀπλοϊκόν. V.

* Συνεχῶς] Nimirum vult rhetoras a Luciano irrideri, quibus nihil inter declamandum in ore ſit crebrius, quam ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ & πρὸς τῆ Διός. Sed illa demum ratio, quae ſequitur, vera eſt, & commode mentem Luciani exponit. T. H.

66. Παχύτερος] Unde Horatius feſtive dixit *nummos alienos paſcere.* Anonym.

68. Οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγοιλας] Hoc omne Pluti mutuatum ab *Ariſtophanis* Pluto. tu conſule. Tangit idem in Catapl. in Somnio & alibi. J. B.

72. Ἀπίασιν] *E vita migraturi ſunt.* J. Br.

78. Τὸ ὅλον] *Prorſus, penitus.* J. Br.

84. Ἀπάγοι] *Tanaq. Faber* concoquere ait ſe non poſſe illud ἀπάγοι, quum in ſequentibus non legatur educta foras ab marito uxor, ſed domi cujuslibet libidini vulgata: quare legit προάγοι. Mitis ſcilicet haec & plauſu digna criſis. Sed & parum differentiae, hoc quidem in loco, ἀπάγειν inter & προάγειν, mihi liquet. At nihil profecto mutandum. Quamquam non revera foras educta hic intelligenda eſt femina, ſatis tamen commode *Lucianus* utitur verbo in perductionibus ad ſtuprum uſitato. Ita enim ipſe illud iterum de hac re uſurpat in De Gymnaſiis: τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν, ὁρῶ ἐνίοις ὑμῶν ἀπολλυμένας, οὔτε πατρίδος κινδυνούσης, οὔτε χάρας προθυμένης, οὔτε φίλων, ἢ οἰκείων τινὸς ὕβριν ἀπαγομένων. *Virtutes, corporum bona habitudines, pulchritudines, & audaciam, nullius magnae rei gratia vobis perire video, cum neque periclitetur patria, neque devaſtetur regio, aut amici, vel domeſtici ad ſtuprum rapiantur.* Ita quoque in Cataplo: οἱ δὲ, οἰκίων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων ἀγανακτήσαντες. *Illi vero liberos ad ſtuprum raptos indignati.* In Fugitivis §. 18. Ἔνιοι δὲ, καὶ ξένων τὰς σφετέρων γυναῖκας ἀπάγουσι μοιχεύσοντες. *Alii vero hoſpitum ſuorum uxores rapiunt, eas ſtupraturi.* & §. 30. Οὗ τὴν γυναῖκα ἀχθόμενος ἀπάγων. *Cujus uxorem rapiebat. Antoninus Liberalis* c. 13. de Melitaeo quodam Tyranno, cui nomen Tartaro; Οὗτος εἴ τις ἀφροσύνη παρθένος ἐπὶ κάλλει τὰ ἐγχώρια, ἁρπάγειν αὐτὴν ἐ ἐμίγνυτο πρὸ γάμου κατὰ βίαν. *Hic ſiqua virgo inter populares formae praeſtantia ferretur, abducebat eam, & ante nuptias violabat.* Iterum ibid. τότε δ' ἤρητο (ὁ Τάρταρος) πρὸς τοὺς θεραπεύοντας ἀπάγειν Ἀσπαλίδα, &c. *Tunc vero dicebatur ad miniſtros Aſpalidem perducere.* & iterum, ἡ δὲ παῖς, ὡς ἤκουσε ὁ λόγος ἐγένετο, περὶ ἀφικέσθαι τοὺς ἀπάξοντας, ἀνήρτησεν ἑαυτήν. *Puella vero ſimul rumor differebatur, antequam abducturi ipſam venirent, ſuſpendit ſe.* Aelianus in elegantiſſima illa Aſpaſiae hiſtoria lib. XII. Ποικιλ. cap. 1. Ἡ δὲ Φωκαὶς τὰ πρὸς ἀγωγὰς μὲν οὐ προσῖγεν, ὡς αὐτὴν ὁ ἀπάγων Σατράπης πρὸς βίαν ἐκόμιζεν. *Phocais vero non juſſui paruit, donec eam Satrapa, qui perducebat eam, conſidere cogeret.* Et hic certe ὁ ἀπάγων Σατράπης Aſpaſiam non foras eduxit, quippe quae jam erat in aula Cyri; quare eo magis fruſtra *Lucianum* hic refingere tentat *Faber.* Ita & γυναικῶν ἀπαγωγαὶ leguntur in *Noſtri* Phalaride. In eodem hoc ſenſu, quo ἀπάγειν, invenio & ἀνάγειν ſumptum ab *Noſtro* in Tyrannicida c. 5. Ὁ τοὺς ἐφήβους ἀναστέφων, ὁ ὑμεναίοις τοὺς γάμους, ἐκείνῳ αἱ παρθένοι ἀνάγοντο. *Ad eum, qui ephebos ad ſe trahebat, qui nuptis vim inferebat,* vir-

cuſtodiat, neque ullo zelotypiæ ſenſu moveatur, noctu & interdiu qua viſum eſt vagari permittens, & cum obviis quibusque ætatulam ſuam oblectare; aut potius aliquo corrumpendam ab adulteris ducat, fores aperiens, proſtituens, & omnes ad eam convocans; quid, quæſo, talis vir uxorem amare videatur? Haud iſtud tu quidem dixeris, Jupiter, qui quid ſit amor, re ſæpenumero expertus es.

17. Si quis contra uxorem lege domum duxerit, *Arvo ut venereo lætus liberos ſerat*, florentem autem puellam nec attingat ipſe, neque alium quemquam ad illam oculos adjicere ſinat; domi autem concluſam cuſtodiat, nullam ex ea prolem ſuſcipiens, ejus tamen amore flagrare ſe dictitans,

τε φυλάτ[τ]οι, μήτε ζηλοτυποῖ τιπαράπαν, ἀφιεὶς ϗ βαδίζειν ἔνθα ἂν ἐθέλοι κάστωρ, ϗ μεθ' ἡμέραν, ϗ ξυνεῖναι τοῖς βουλομένοις, μᾶλλον δὲ [b] αὐτὸς ἀπάγοι μοιχευθησομέ- ἀπαγων C. H.
νην, ἀνοίγων τὰς θύρας, ϗ μαστροπεύων, ϗ πάντας ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἆρα ὁ τοιοῦτος ἐρᾶν δόξειεν ἄν; ϑ σύ γε, ὦ Ζεῦ, τοῦτο φαίης ἄν, ἐραθεὶς πολλάκις.

Εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς οἰκίαν νόμῳ γαμήσας ἐπ' ἐρότῳ παίδων γνησίων, ὁ δὲ μήτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκμαίας ϗ καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῳ προσβλέπειν ἐπιτρέποι, ἄγονον δὲ ϗ σπεῖραν καλακλείσας παρθενεύοι, ϗ ταῦτα ἐρᾶν φάσκων, ϗ

ἐρωτι. Z. male.

b Αὐτὸς] αὐτοὺς *F.*

90. Ἐπ' ἀρότῳ] Ἐπὶ σπορᾷ. *C.G.*

virgines perducebantur. Per me tamen licuerit, ſi quis & hic maluerit ἀπάγεσθαι. Dixerunt id Latini *perducere. Suetonius* in Tiberio cap. XLV. *Feminarum quoque, & quidem illuſtrium, capitibus quantopere ſolitus ſit illudere, evidentiſſime apparuit Malloniae cujusdam exitu, quam perductam, nec quidquam amplius pati conſtantiſſime recuſantem, delatoribus objecit.* Sic Lollia Paullina *perducta* Caligulae memoratur ab eodem in Calig. c. XXV. Sic *perductus*, haud dubie ad ſtuprum, dicitur Pauſanias, interfector Philippi Macedonis, ab *Juſtino* IX. c. 6. ubi vide *Bernecceerum.* Apud Ciceron. lib. I. in Verr. 12. *lenonum, aleatorum, perductorum nulla mentio fiat*: & V. in Verr. 12. dicitur Tertia quaedam per dolum ad Verrem perducta. *J.J.*

90. Ἐπ' ἀρότῳ] *Ad liberos procreandos.* *J.Br.*

Ἐπ' ἀρότῳ] εἰς τὸ σπερμαίνειν γυναῖκα, ut ait *Heſiod.* εἰς σπόρον τ᾽ γονῆς. *J.B.*

Ἐπ' ἀρότῳ] Conſule Not. ad *Jamblich.* n. 210. *M.du S.*

Ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων] Legitima quaedam apud Athenienſes haec erat formula: *Iſidor. Peluſ.* III, 243. παρ' Ἀθηναίοις ἡ σωφροσύνη ἡ κατὰ νόμον ἐπ' ἀρότῳ παίδων ἐλέγετο γένεσθαι quanquam in *Artemidoro* II. c. 24. ἄροτρον dicatur eſſe ἀγαθὸν πρὸς γάμον ϗ παίδων γονὴν, ſi hoc viſum ſomnianti obveniat, hic tamen ſatis eſt certum debere legi ἐπ' ἀρότῳ. Vitium frequens fefellit *Sam. Petitum* ad LL. Att. p. 436. & *Lindebrog.* ad *Donat.* p. 643. animadverterunt *Gataker.* de N. T. Styl. c. XI. ubi verecundas honeſtioresque de re venerea locutiones pluribus illuſtrat, & *L. Kuſter.* ad *Jamblich.* de V. P. §. 210. cui γυνὴ σὺν ἐπὶ τεκνοποιΐᾳ σώφρονί τε ϗ νομίμῳ γυναικὶ. *Ariſtaen.* I. Ep. 19. ϗ ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων ἐρασθεὶς ἠγάγετο γαμετήν. mireris ſane Elegantiſſimi *Joſiae Merceri* perſpicaciam non minus hic ceſſaſſe, quam *Lambecii* in Prodr. Gell. ad IV, 3. Quin *Deſid. Heraldus*, tametſi ad *Arnob.* VII. p. 263. hunc ipſum protuliſſet *Luciani* locum, p. 119. ſcripſit *contrahitur matrimonium* ἐπ' ἀρότῳ παίδων. Multo gravius corruptum in *Alciphr.* I. Ep. 6. peritiſſimo linguae Graecae *Berglero* non obſtitit, quominus certam emendationem perviderent: parentes, inquit, οἵ μοι ἐγγυητὴν ἐπίκληρον ἐπὶ παίδων ἀρότῳ γνησίων σωτηρίᾳ σοι γάμου non aliter extabat in duobus Bibliothecae Heidelbergenſis Codicibus, quorum a *Neveleto* inſtituta collatio penes me eſt. Audi *Platonem* in Crat. p. 279. C. ubi inter alias τῆς Ἀρτέμιδος origines hanc etiam, neſcio an nimis ridiculam, adjungit: τάχα δ' ἂν ϗ ὡς τ ἄροτον μισητὸν εἶναι τ ἀνδρὸς ϗ γυναικί. Ad Amorem ſic *Oppian.* Halieut. IV, 26. Πρῶτος δ' ἐρατοῖς ἀρότοις ἐπέηκεν τέρμωρα (paulo ante ſimili ratione *Lucian.* μίτρου ἐπιβόσεως) ubi *Rittershuſius*, ut ſolet, plena manu. Imo liberos ipſos *Euripid.* Med. v. 1281. vocat, τέκνων, οὓς ἔτεκες, ἄροτον *Heſych.* Ἥρωσιν, ἐγέννησεν inde ἀροτὴρ, *pater legitimus.* Ceterum utriusque vocis ἄροτος & ἄροτρον invicem commutatae, ſi quis quaerat, exempla reperire licet in *Theophr.* H. Pl. VI, 5. & *Dionyſ. Halic.* A. R. I. p. 9. v. 44. *Plutarch.* T. II. p. 495. E. *Suid.* in Προηροσίαι. *T.H.*

93. Καλακλείσας παρθενεύοι] Vid. *Budaei* C. L. G. p. 691. ubi ex hoc loco docet παρθενεύειν eſſe *virginem cuſtodire.* Eodem pertinet καλακλείσας nam caſtae virgines, & honeſtiores matronae, quae publicum virorumque conſpectum fugientes thalamum ſervabant, κατάκλειστοι & θαλαμεύόμεναι *Salmaſ.* ad *Tertul-*

ὴ δῆλον ὧν ἀπὸ τ χρόας, ἢ τ σαρκὸς ἐκλείψεως, ἢ τ ὀφθαλμοὺς ὑποδεδυκότων, ἐοὖ ὅπως ὁ τοιοῦτον εὐπαρθένον δόξειεν ἂν, δέον παιδοποιεῖσθαι, ἢ ἀπολαύειν τ γάμων, καλλαμαραίνων εὐπρόσωπον ὕτω ἢ ἐπέραστον κόρην, καθάπερ ἱέρειαν τῆ Θεσμοφόρῳ τρέφων ἀφ' ἁπάντων τ βίων; ταῦτα ἢ αὐτὸς ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως λακτιζόμενον ἢ λαφυσσόμενον, ἢ ἐξαντλούμενον· ὑπ' ἐνίων δὲ, ὥσπερ στιγματίας δραπέτης πεπεδημένον.

ΖΕΥΣ. Τί ἐν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτούς; οἶδάσι γὰρ ἄμφω καλὴν τὴν δίκην· οἱ μὲν, ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἄπολοι ἢ ἄγλυκοι, καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ὑπιχεχηνότες μόνον τῷ χρυσίῳ· οἱ δὲ, καθάπερ ὁ Φινεὺς, ἀπὸ τ φάρυγγος τὴν τροφὴν ὑπὸ τ ἁρπυιῶν ἀφαιρούμενοι. ἀλλ' ἄπιθι ἤδη σωφρονεστέρῳ πολὺ τῷ Τίμωνι ἐνθυξόμενος. ΠΛ. Ἐκεῖνος γὰρ ποτε παύσεται ὥσπερ ἐκ κοφίνου τετρυπημένου

idque indicans vultus colore, macrescente in dies & horas corpore, concavis & introrsum recedentibus oculis; annon ejusmodi vir pro cerrito circumferri debeat, qui quasi Cereri sacerdotem per totam vitam nutriens, tam venustam, tamque amabilem puellam 1 deflorescere absque omni Veneris usu sineret, cum contra liberos ex ea tollere & conjugio frui deberet? Ad hunc plane modum quidam me calcibus ignominiose quatiunt, luxuriaque sua effundunt atque exhauriunt: 5 a nonnullis autem velut fugitivus aliquis notis compunctus vincior.

18. JUP. Quid, quæso, illis succenses? utrique enim graves pœnas dant: alii enim veluti Tantalus aliquis, ore sicco ac jejuno perstant, ad auri aspectum rictu diducto 10 hiantes: alii autem sibi, itidem ut Phineus, cibum ex penitissimis faucibus ab Harpyis eripi vident. Sed jam abi: nam Timonem multo impensius quam antea sapere deprehendes. PLUT. Quid autem! an is aliquando desinet consulto, veluti ex perfo- 15 rato

1. Θεσμοφόρῳ] Τῇ ἱερείᾳ· ἐπαρθενεύοντο γὰρ αἱ ἱέρειαι αὐτῆς παλαιοῦ. *V.*

4. Καὶ λαφυσσόμενον] Ἀντὶ τοῦ λαφύσσεσθαι καὶ ἐξαντλεῖσθαι ὡσαρουμένου. *V.*

tullian. Pall. p. 177. utrumque junxit *Philo* in Flacc. p. 977. E. γύναια κατάκλειστα μηδὲ τ αὐλείου προερχόμενα ἐθαλαμώδη παρθένοι. *Plutarch.* περὶ Πολυπρ. p. 519. E. τὸ γὰρ τοσαύτας παρειλθότα κοινὰς ἐδημοσιωμένας γυναῖκας ἐπὶ τὴν κατάκλειστον ἀθεῖσθαι ἐπολυτελῆ &c. hoc sane vel *Horatio* judice vincet *Plutarchus*. *Clem.* Paedag. III. p. 232. C. ἔξεστι δὲ τοῖς βουλομένοις τ ἄλλων οἴκοι τὰς καλακλείστους γυμνὰς ἐν τοῖς βαλανείοις θεάσασθαι. Vid. *Hieronym.* ad *Jes.* c. VII. *T.H.*

96. Ὀφθ. ὑποδ.] Ὀφθαλμῶν κοιλῶν, quae omnia amoris ac tristitiae signa sunt. *J.Br.*

97. Παραπαίειν] *Non desipere videretur.* Recte vim verbi explicuit *Barlaeus*. Addam tantummodo *Lucianum* hoc verbum ab *Aristophane* desumsisse, qui conjungit λῆρεῖν & παραπαίειν in *Plut.* v. 508. Δύο πρεσβύτα ξυνειδότα τὰ λῆρεῖν ἐ παραπαίειν. *Vos duo vetuli, nugarum & vesaniae socii.* *H.V.*

1. Ἱ. τῇ Θεσμ.] *Cereri.* *J.Br.*

Ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ] *Æschines, Demosthen. Æschyl.* quales Vestales. *J.B.*

Ἱέρειαν τῇ Θεσμ.] De continentia matronarum in hoc festo an hic locus sit intelligendus nescio; de *virginibus* enim loqui videtur *Lucianus*, quae quasi Cereris *Vestales* essent. *Bourdelotius* nos, pro more suo, ad auctores, non citatis locis, amandat. *Lucianus* alibi etiam meminit; *Dial. matris & Musarii*: καθάπερ οἶχ ἱεραῖα, τ ὑ Θεσμοφόρου ἱερειά τις ἦσα. At nullibi, inquies, legimus apud Auctores de ejusmodi *Sacerdotibus*. Fateor. Sed *Scholiastes Theocriti* ad Id. IV. p. m. 328. C. *Virginum* meminit, quae eaedem videntur cum ea, quam hic *Lucianus* ἱέρειαν vocat. Adi etiam *Hesych.* (v. πρυτανεῖον) ubi tales publice ali solitas docet. V. Pott. 369. Ceres *legifera. Virgil.* IX, 58. *Ovid.* Met. V, 343. V. *Plutarch.* V. 1576, 2. *M.du S.*

Ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ] *J. Meurs.* Graec. Fer. in Θεσμοφορια. *T.H.*

5. Στιγματίας] Frontem litteratus hoc charactere ΦΦ. ἁπλῶς pro servo, ut Catapl. *J.B.*

Στιγματίας δραπέτης] His usus est *Des. Heraldus* ad *Martial.* III. Ep. 21. *Clem. Alex.* Paed. III. p. 220. A. ὡς γὰρ τ δραπέτην τὰ στίγματα, ὕτω τὴν μοιχαλίδα δείκνυσι τὰ ἀνθίσματα. *T.H.*

8. Ἄμφω] Sic *Il.* B. 124. pro ἀμφότεροι. *M.du S.*

9. Τάνταλος] *Horat.*

Tantalus a labris sitiens fugientia captat
Flumina . . . . . Quid rides? mutato nomine, de te
Fabula narratur. Congestis undique saccis
Indormis inhians, & tanquam parcere sacris
Cogeris, aut pictis tanquam gaudere tabellis. M. du S.

19. Ἐς τ τ Δ. πίθ. ὑδρ.] *Plato* scribit Danaidas apud inferos has poenas dare, ut urnis perstillantibus aquas assidue hauriant, atque in perforata dolia inferant, gravi

rato cophino exhaurire me, priusquam totus influxero, (veluti prævenire ſtudens nimiarum opum influxum,) ne copioſior incidens ipſum inundem? Quare videor mihi aquam in Danaïdum dolium congeſturus, & fruſtra infuſurus, cum vas perfluat, & id quod ingeſtum fuerit, jam jamque ſit effluxurum, priusquam influxerit; adeo latus eſt ad effluxum liquoris hiatus dolii ac facilis exitus.

19. JUP. Proinde rimam iſtam & hiatum niſi ſemel & diligenter obſtruxeris, in fæce dolii rhenonem una cum ligone reperiet, poſtquam tu cito effuſus fueris. Sed jam aliquando abite, atque hominem dimittite. At heus tu, Mercuri, curato adductos tecum ex Ætna Cyclopas, qui mihi fulmen exacuant ac reficiant; eo enim perquam acuto nobis opus erit.

20. MER. Pergamus, Plute. Quid hoc autem?

μένω, πρὶν ὅλως εἰσρυῆναί με, ἐς σπουδὴν ἐξαίλων, φθάσαι βυλόμενος τὸ ἐπιῤῥοὸν, μὴ ὑπεραίλων εἰσπεσὼν ἐπικλύσω αὐτόν; ὥστε ἐς τὰς Δαναΐδων πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, ἢ μάτην ἐπαίλησειν, ἢν κύτος μὴ γένηται· ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναι, χεδὸν ἐκχυθησομένῳ τὸ ἐπιῤῥέον· ἔτως εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἔκχυσιν κεχηνὸς τοῦ πίθου, καὶ ἀκώλυτος ἡ ἔξοδος.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν εἰ μὴ ἐμφράξει τὸ κεχηνὸς τοῦτο, καὶ εἰς τὸ ἄπαξ ἀναπεπλαμένον, ἐκχυθέντος σοι βραχεῖ σου, ῥᾳδίως εὑρήσει τὸ διφθέραν αὖθις, καὶ τὸ δίκελλαν σὺν τῇ τρυγὶ τοῦ πίθου. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, καὶ σπευδίζετε αὐτόν· σὺ δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρμῆ, ἐπανιὼν, πρὸς ἡμᾶς ἄγειν τοὺς Κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτνης, ὅπως τὸ κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐπισκυβάσωσιν, ὡς ἤδη γε τεθηγμένῳ αὐτῷ δεησόμεθα.

ΕΡ. Προΐωμεν, ὦ Πλοῦτε. τί τοῦτο; ὑπο-

χυμιστος c. H. f. χύματος volu

ἐμφραξεται c. H. et B. ἐμφραξῃ c. H.

12. Ἀφαυροῦμαι] Παθητικῶς ἀκουστέον, ἀντὶ τοῦ σπεύδομαι. *V.*

22. Τοῦ ἐπιῤῥέοντος] Τῆς ἐπιῤῥοῆς. *V.*

26. Εἰς τὸ ἄπαξ] Ἀντὶ τοῦ δίολον. *V.*

gravi nimirum & inutili labore. *Ovid.* IV. Metam. *Molirique ſuis lethum patruelibus auſae Aſſidue repetunt, quas perdunt, Belides undas.* Idem in Ibin: *Quaeque gerunt humeris periturae Belides undas.* Hujus fabulae mentionem facit rurſus *Lucian.* in Hermot. item de Dipſad. & in Dial. Crat. ac Diog. *Alciphron* in Ep. Galeni ad Cyrtonem ad hanc alluſit: καὶ τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο εἰς Δαναΐδων τοὺς ἀμυθρίας ἐκχέοντας πίθους. *Plautus* in Pſeud. *In pertuſum ingerimus dicta dolium: operam ludimus. Catullus: Dolia virgineis idem ille repleverit urnis.* G.C.

Ἐς τὰς τῶν Δαναΐδων] Accentuum etiam ad nos cura pertinet, ſi quid inde redundet ad *Lucianum* detrimenti. Δαναΐδων Edd. quotquot inſpexi, omnes: ſcribi tamen debebat ſine controverſia Δαναΐδων, ut recte monuit *Berglerus* ad *Alciphr.* p. 10. Quod paulo ante praeceſſit, ὥσπερ οἱ κοφίνου τέλματος, quem uſum in hac oratione praeſtet, aut quomodo cum ceteris apte cohaereat, vix ac ne vix quidem intelligo: ſi ab ipſo *Luciano*, quod inficias ire non auſim, fuerit profectum, ego quidem veteres illos, accuratiſſimos ſtyli exactores, ſic ſcripſiſſe exiſtimo, ut quaedam tamen emendatius, ſi diligentiorem adhibuiſſent limam, potuerint ſcribi: lubens in *Horatii*, judicis acerrimi, ſententiam concedo: ubi plura nitent, non ego paucis offendar maculis, quas aut incuria fudit, aut humana parum cavit natura. T.H.

20. Τῶν π. μὴ ε.] *Fundo vaſis liquorem non continente.* J.Br.

21. Σχεδὸν ἐκχυθησομένῳ τοῦ ἐπιῤῥέοντος· ἔτως εὐρύτερον] Sic diſtingue has voces, ut recte Latina praeverunt, & nuper fecit quoque *Faber*. Mox διφθέραν inepte verterunt Salmurii *ſagum*, & ineptius nunc impreſſum *fagum*. Faber *rhenonem* transtulit. J.G.

25. Εἰ μὴ ἐμφράξηται &c.] Verto: *niſi hiatum iſtum, & perpetuo apertam fiſſuram obturaverit:* quod hic eſt τὸ ἀναπεπταμένον, id in Dial. Mort. IV. τὸ ἀνεῳγὸς dicitur. Paſſim apud *Lucianum* τὸ ἀναπεπταμένον ſumitur pro *apertura*, ſive pro *eo quod apertum eſt*. Ita de Domo §. 3. 6. Merc. Cond. §. 3. Abdic. §. 27. H.V.

26. Εἰς τὸ ἄπαξ ἀν.] *Tan. Faber* aliter haec conjicit tranſponenda. Sed profecto εἰς τὸ ἅπαξ ἀναπεπλαμένον ſenſu commodiſſimo, & huic locó ſatis conveniente, dicitur; quem non abſurde expreſſit Interpres, *perpetuam perſtillationem*. Adde quod *Th. Magiſter*, voce ΚΑΘΑΠΑΞ, haec verba, eo, quo hodie in Luciano legimus, ordine diſpoſita, in dictionibus Atticis allegat. J.J.

Εἰς τὸ ἄπαξ] Dem. (77. C.) *Tan. Faber* εἰ μὴ——ἐμφράξῃ — &c. *Th. Mag.* cum Codd. noſtris facit in Καθάπαξ. M. du S.

31. Ἐκ τῆς Αἴτνης] Illic enim fabrili arti dare operam feruntur. J.Br.

34. Τί τοῦτο ὑποσκάζεις] Diſtingue: τί τοῦτο; ὑποσκάζεις; Τί ἦν; τί τοῦτο; ſic ſolent uſurpari. T.H.

ὑποσκάζεις; ἐλελήθεις με, ὦ γενναῖε, ὑ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὤν. ΠΛ. Οὐκ ἀεὶ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλ' ὁπόταν μὲ ἀπίῃ τινὰ πεμφθεὶς ὑπὸ Διός, οὐκ οἶδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χωλὸς ἀμφοτέροις, ὡς μόλις [a] τελεῖν ὅπι τὸ τέρμα, προγηράσαντι ἐνίοτε καὶ πεμφθέντος. ὁπόταν δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέῃ, πτηνὸν ὄφει, πολὺ τῶν [b] ὀρνέων ὠκύτερον. ἅμα γοῦν ἔπεσεν ἡ ὕσπληξ, κἀγὼ ἤδη ἀναχηρύττομαι νενικηκὼς, ὑποπηδήσας τὸ στάδιον, ὥστε ἰδόντων ἐνίοτε τὸ θέατρον. ΕΡ. Οὐκ ἀληθῆ ταῦτα φῄς. ἐγὼ δὲ [c] καὶ πολλοὺς ἂν εἰπεῖν ἔχοιμί σοι, χθὲς μὲν ὑδὲ ὀβολὸν, ὥστε

claudicas? Ignorabam, o bone, esse te non modo cæcum, sed claudum etiam. PLUT. Id mihi non semper usu evenit: sed cum ab Jove ad quempiam mittor, repente tardior paulo fio, & utroque crure claudus, ita ut vix atque ægre itineris finem attingam, cum is jam, ad quem missus fueram, longo senio confectus plerumque jacet. At si quando discedendum sit, tum vero me alatum dicas, ipsis avibus celeriorem. Itaque ubi primum excidit circi repagulum, jam me victorem proclamat præco, qui stadium tanta pernicitate percurrerim, ut quandoque ne spectatores ipsi oculis me currentem sequi potuerint. MER. Minus vere isthæc, Plute: nam multos ego memorare possum, qui, cum heri ne obolum quidem haberent, qui sibi

μόγις C.H.

ὀνείρων C.B. et Z.

τοὶ C.H. et B.Z.

a Τελεῖν] ἐλθεῖν R. P. L. J. Marg. AIW. b Ὀρνέων] ὀνείρων R. P. J. Marg. AIW. c Καὶ] τοὺς R.

43. Ἔπεσεν ἡ ὕσπληξ] * Τὸν συνίχοντα τὰς κιγκλίδας μοχλὸν, ἢν ἀρτίως ** λάμναν φασι, ὕσπληγα καλεῖ. V.

* Τὸν συνίχοντα] C. ὅτι κατὰ τ. σ. τῆ κιγκλίδ. L. τῆς. M. du S.

Scribi debet, ὅτι καὶ τὸν συνίχοντα τῆς κ. &c. Editum fuit in Schol. Καὶ τὸν συνίχ. τ. κ. μοχλὸν, καὶ delevit M. du Soul, auctoritatem, ut puto, scripti libri secutus: alioquin nihil est, cur ejiciendum videatur. T.H.

** Λάμναν] Id est, *laminam*: sic σίτλαν *litulam* apud *Trallianum*. Ita recte M. Sladus. Retinui ὕσπληξ & ὕσπληγα formam scribendi consuetam in vetustis Codd. & Edd. Non aliter apud *Phrynich.* p. 12. & *Th. Magistrum* in V. T.H.

35. Οὐ τυφλὸς μ.] Caecus a Graecis divitiarum deus fingitur: *Posidonius* in subterraneis Hispaniae locis hujus domicilium constituit, eo quod regio ea metallorum foecunditate reliquis antecellat. Battus apud *Theocrit.* in Mesior. non solum caecum esse Plutum, sed & Cupidinem dicit. G.C.

36. Καὶ χ. ὤν] Lege ἄν. J.Br.

39. Χωλὸς ἀμφ.] *Lucianus* hic imitatus est *Aristophanem* in Pluto, qui consimilia quaedam de Pluto divitiarum Deo narrat, qui caecus quidem semper est, at tum demum claudicans, quoties ad bonos viros mittitur, alias pedibus pernicissimis. G.C.

Χωλὸς ἀμφοτέροις] Ἀμφιγυήεις. Ut Vulcan. Homericus. *Aristoph.* in Plut. J.B.

Ibid. Ἀμφοτέροις] Ποσὶν addi non solet. J.Br.

40. Ἐλθεῖν] P. L. & Ed. J. pro τελεῖν. M. du S.

Τελεῖν ἐπὶ τὸ τ.] Retinendum omnino videbatur cum *Fabro*: talia sunt τελεῖν ἐπὶ vel εἰς τὸ σκόπον, τὸ προκείμενον, τὴν ἐλπίδα. T.H.

Ibid. Τὸ τέρμα] Metaphora a cursoribus. J.Br.

43. Ὀνείρων] Alii Codices ὀρνέων. J.Br.

Ὀρνέων] P. & Ed. J. ὀνείρων, quod etiam in Mss. R. G. reperiri testatur *Faber*, quodque ego verum puto. Vid. Od. A. 221. M. du S.

Τῶν ὀρνέων] *Euripides* quidem in Meleagro πλούτου ἀκτῖνα esse πτέρυγα dixit apud *Stob.* p. 448. sed valde tamen languet vulgata lectio, si comparetur ad ὀνείρων, quod perquam venusta figura significat divitias, quando negligentissima profusione diffluxerunt, quasi somnium aliquod opulentae felicitatis praetervolasse. Ὀνείρους quoque veteres alis instruxerunt: ταυροκέφαλα ἄλλα ὀνείρατα *Orpheus* H. 85. πτηνῶν ὀνείρων *Basil. Seleuc.* in V. Th. p. 78. ὀνείρου φύσις &c. ἀποπτῆναι πάλιν ἀφανῶς. Ad ὀνείρους conferri solent, quae ita dispereunt, ut nullum prorsus vestigium quidem relinquant: *Apollon. Rhod.* IV, 385. —— ἀμφὶ δὲ τοῖσιν ὀνείροις Οἴχοιτ' εἰς ἱρεῦσι μιλαμώνιον ——. T.H.

44. Ὕσπληγξ] Allegorice haec dicta a celeritate equorum in stadio Olympico, aut aliis stadiis, vel eorum, qui pedum pernicitate certabant. *Anonym.*

49. Πρίασθαι βρόχον] Sic fine hujus dialogi. J.B.

50. Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους] Sic de Merced. cond. dixi ad *Heliod.* fine operis. J.B.

Λευκοῦ ζεύγους] *Horat.* Sisennas, Barros ut equis praecurreret albis. *Anonym.*

Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους] Hoc inter praecipuas pretiosasque splendidorum hominum delicias adnumerat inprimis *Lucianus*, non mediocriter, ut videtur, ista descriptione delectatus: nihil in eo frequentius quam οἱ ἐλαύνοντες ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, οἱ ἐξυπτιάζοντες ἐπὶ λ. ζ. *Chrysostom.* περὶ Τελείας ἀγάπης ζεῦγος λευκῶν ἡμιόνων χρυσῷ κατακοσμούμενον ex eo longum foret similia congerere. Vid. *Bocharti* Hieroz. II. c. 7. §. 2. T.H.

52. Χρυσόχειρες] *Annulos aureos manibus gestantes.* J.Br.

Χρυ-

sibi pararent laqueum, hodie repente divites existunt, sumptus ingentes faciunt, & bigis albis vehuntur, quibus ne asellus quidem unquam domi fuit; & tamen purpura aureisque annulis fulgentes incedunt, qui, ut opinor, nondum satis sibi persuadere possunt, suas illas opes somnium non esse.

21. PLUT. Istuc quod dicis, Mercuri, longe diversum est; nec tunc meis me pedibus porto, neque me tunc Jupiter, sed Pluto ad eos mittit, ut pote qui πλουτοδότης & ipse sit (opum largitor) & splendidorum munerum dator, quod & suo ipsius nomine satis indicat. Itaque cum mihi ab alio ad alium migrandum est, me in tabulas testamentarias conjiciunt; ac diligenter obsignantes

τρία βρόχον, ἐχηκότας, ἄφνω δὲ τὴ- δήμεσον c.
ομερον πλουσίους, καὶ πολυτελεῖς, ὅτι λιθικῇ
ζεύγους ἐξελαύνοντας, οἷς οὐδὲ κἂν ὄνος ὑπ- πόλε c. B.
ῆρξε πώποτε. καὶ ὅμως πορφυροῖ καὶ χρυ-
σόχειρες ἐξέρχονται, οὐδ' αὐτοὶ πιστεύοντες
οἶμαι ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν.

ΠΛ. Ἕτεροῖον τοῦτ' ἐστὶν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ
οὐχὶ τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε. οὐδὲ
ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλούτων ἀποστέλλει με
παρ' αὐτούς, ἅτε πλουτοδότης, καὶ μεγαλό-
δωρος καὶ αὐτὸς ὤν. δηλοῖ γοῦν καὶ τῷ ὀνό-
ματι. ἐπειδὰν τοίνυν μεταπεμφθῆναί δέῃ με δέοι c. B.
παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον, ἐς δέλτον ἐμβα-
λόντες με, καὶ κατασημηνάμενοι ἐπιμελῶς,
φορη-

49. Πρίασθαι βρόχῳ] Βρόχον τις τὸ δι' ἀπορίας βίου ἀνάψαντας ἑαυτοὺς ἀπολῦσαι τῆ ζωῆ. *V.*

52. Χρυσόχειρες] Χρυσόχειρες ἤτοι τοῖς δακτυλίοις περιαγχαζόμενοι τοῖς χρυσοῖς, ἢ δι' ὑπερβάλλουσαν χειροπληθῆ † χρυσοῦ † διαστείροντες. *V.*

57. Ἀλλ' ὁ Πλούτων] Αἰτίττεται εἰς τοὺς ἀπὸ τῆ τιλου-

† Διαστείροντες] Sic legendum, non, ut editum, διαστείροντες Χρυσόχειρες, *sive aureis annulis undique splendescentes, vel ob affluentissimam copiam, plena manu aurum profundentes.* *J. F.*

‡ Ταύτῃ] L. ταυτῃ pro ταύτῃ, φυσιν pro φασιν, κρείττονα pro κρείττωσι. *M. du S.*

τῶντων πλουσίων διαφθειρομένους ‡ κλῆρον. ‡ ταύτῃ τοι καὶ ἐπὶ τὸ πλούτων φησὶν § αὐτοῖς τὴν ἀπὸ τῆ χειρόνων ἐπὶ τὰ κρείττονα μεταβολήν. *V.*

61. Δέλτον] Δέλτον καλεῖ καὶ ¶ τὸ ἐν εἰλήσει βιβλίον. *C. G.*

§ Αὐτοῖς] Αὐτὰς *V.* *M. du S.*

¶ Τὸν ἐν εἰλήσει β.] Τὸ ἐπιλιθὸν βιβλίον. *T. H.*

Χρυσόχειρες] Quibus manus auro sunt annulisque oneratae: ἀπὸ χρυσοδακτύλιο· ἐκ λαμπρᾶ ἐσθῆτι Epist. *Jacob.* II, 2. ubi notavit *Luciani* locum *L. Bos.* Πορφυροῖ, purpureis induti: similiter ἀλουργοί res in plerisque facilis & nota; in paucis tamen, quae paulo reconditiorem habent rationem, quosdam fefellit *Simmias* in Securi: Δαρδανιδᾶν χρυσοδαφῆς τ' ἐσωφιλὴς ἐκ Θημίθλων ἀναίλας· hoc video tentari in nuperrimis ad *Philem* Animadv. p. 181. scilicet vix dubitatur, quin legendum sit, χρυσοδαιτῆς, *opulentos & longe ditissimos.* Non bene, si quid video: neque tamen opus erit propterea, ut reges ipsos in cortinam tinctoriam demittamus: χρυσοδαφῆς, quia vestibus χρυσοδαφέσι auro variegatis induuntur. Vox autem ipsa ne scrupulum injiciat, ἐμβάδας χρυσοδαφῆς dabit *Callixen.* apud *Athen.* p. 200. D. Quam *Casaubonus* ex Epitoma protulit non contemnendam, ut ait, lectionem χρυσογράμμους, illud interpretamentum est lectionis priscae. *Hesych.* Χρυσεόμαγις, χρυσοδαφὴς· prius vocabulum unde sit ductum, discere licet ex ipso *Hesychio*, in Ῥήγια, *Etymol.* in Ῥῆγος, *Schol. Homer.* ad Il. I, 657. *T. H.*

54. Ὄναρ] *Per somnium.* *J. Br.*

58. Πλουτοδότης] Constantinus πλουδοδότηρ exhibet ex *Hesiodo*, apud quem non reperio. Hinc DIS, & DIS PATER, Romanis. *M. du S.*

Πλουτοδότης] Extat illa vox in *Hesiodi* E. καὶ H. δαίμονες Πλουτοδόται, in quos post mortem abierunt aurei generis homines. *Orpheus* δαίμονα sive Genium Πλουτοδότεω Θεὸν H. 39. De Plutone H. 17. Πλουτοδοτῆρ γενεὴν βροτέην καρποῖς ἐνιαυτῶν, quod a vetusta τῆ πλοῦτος, quam bene *D. Heinsius* ad *Hesiodum* expositi, potestate pendet. Tradit *Schol. Aristoph.* ad Ran. v. 482. quum Daduchus in Lenaeorum festo praelata face diceret, Καλεῖτε Θεὸν, respondisse magno clamore, qui sacris intererant, Σεμελαῖ Ἰάκχῳ Πλουτοδότᾳ. Jacchus Diis χθονίοις adcensetur: *Artemid.* II, 44. Serapis etiam πλουτοδότης· in quibus omnibus appellationis ratio non est obscura. *Lucian.* D. Meretr. VII. δηλοῦσι σεφανῶσαι ἐκ τὴν Πλουτοδότειραν. *T. H.*

61. Ἐς δέλτον ἐμβαλόντες] Tabulae testamenti sive ligneae ceratae, sive cujuscumque generis apud veteres quidem Atticos, nisi fallit memoria, nunquam; apud recentiores aliquando δέλτος vel δέλτος. In *Hieroclis* Ἀστεῖος §. 22. πινακίδες· Scholasticus in naufragii periculo πινακίδας ᾔτει, ἵνα διαθήκας γράψῃ. Merito autem *Lucianus* καλασημηνάμενοι ἐπιμελῶς· quanta enim in obsignando cura debuerit adhiberi, ex Jure notum. Hac tota de re testamentaria quum multi diligentissime tractaverint, hujus loci, digni profecto cujus haberetur ratio, mentionem a quoquam esse factam, non succurrit. *T. H.*

Φορηδὸν ἁρπάσαντες, μελαχομίζουσι. καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκολεινῷ τινι τοῦ οἰκίας πρόκειται, ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾷ τῇ ὀθόνῃ σκεπόμενος, περιμάχητος ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένουσι κεχηνότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα προσπελομένην τέριγότες οἱ νεοττοί.

domo me bajulorum opera efferunt; interea mortuus in obscuro aliquo ædium loco jacet, detrito linteo obtectis genibus, dum circa ipsum decertant feles, ejus cadaver attingere gestientes; me autem ii, qui tamdiu speraverant, ad forum itidem ut hirundinem advolantem pulli expectant.

Ἐπειδὰν δὲ τὸ σημεῖον [a] ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ λῖνον ἐνέμηθῃ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ

22. Ubi autem sublatum est sigillum, & lineum testamenti vinculum incisum est, tabulæque apertæ, ac novus

a Ἀφαιρεθῇ] ἀφηρηθῇ & mox ἀνοιχθῇ A.

70. Ἀφαιρεθῇ] Τὸ ἀφαιρεθῇ ἐ τὰ ἐξῆς χῆμα ἐστιν ἰσοκατάληκτον ὧδε τοῖς ῥήτορσι λεγόμενον, * ἢ ἐ πάρισον. V.

* Ἢ καὶ πάρισον] ὃ καὶ παρ' ἴσον. C. G. M. du S.

64. Πρόκειται] Ad mortui πρόθεσιν vel conlocationem proprie pertinet: *Noster* de Luct. §. 12. 13. *Proclus* ad *Platonis* X. de Rep. ὁρᾶσθαι πᾶσι νεκρὸν ἐν τῇ πατρῴᾳ προκειμένην οἰκίᾳ· alibi, si quid diligentiam hominum Eruditissimorum effugit, sedulo colligemus. Quandoquidem vero conlocatio in celeberrimis aedium locis ipsoque adeo atrio fiebat, ut cadaver ab omnibus inspici posset, quid est rei, cur *Lucianus* addiderit, ἐν σκολεινῷ τινι τοῦ οἰκίας; potuit intelligere priorem illum mox post animam efflatam corporis in humum deponendi morem, quod Graecis est χαμαὶ κατατιθέναι, χαμαὶ κεῖσθαι· malo tamen existimare, haec ad veram πρόθεσιν esse referenda, sed invidiosius a *Luciano* describi, ut amicorum familiariumque contemtum & in curando divitis jam emortui corpore gravem incuriam perstringat: eodem spectant παλαιᾷ τῇ ὀθόνῃ & περιμάχητος ταῖς γαλαῖς. *T.H.*

66. Ἐμὲ δ' οἱ ἐπελπίσαντες] Cum alibi active fere hanc vocem usurpari apud alios, & hunc nostrum constet, videtur requiri ἐπελπισθέντες· sed praeterquam quod *Basilium* sic etiam usurpasse video (in *Constantini* lexico) contra fidem Codd. non placet temere conjecturas pro Lucianeis obtrudere. *M. du S.*

Ἐμὲ δ' οἱ ἐπελπίσαντες] Ἐμὲ conjungi non debet cum ἐπελπίσαντες, sed cum περιμένουσι· tantilla res implicuit eruditos: ceterum vide, quae dicemus ad D. M. V. *T.H.*

69. Τέριγότες οἱ νεοττοί] Ex Iliad. B. In vaticinatione Calchantis. *J.B.*

70. Ἀφαιρεθῇ] Anglic. ἀφηρηθῇ & ἀνοιχθῇ. Tangit autem veterem testamentorum formam & literarum, de qua alibi. *J.B.*

Ibid. Τὸ λῖνον] *Quo tabulae testamenti ligantur. J.Br.*

Τὸ λῖνον ἐντμηθῇ] *Tabulae, quae publici vel privati contractus scripturam continent, adhibitis testibus ita signantur, ut in summa marginis ad mediam partem perforatae triplici lino constringantur, atque impositae supra linum cerae signa imprimantur:* haec *Paulus* V. Sent. Rec. T. XXV. §. 6. proinde recte *Lucianus*, primo loco posuit τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῆναι, quae locutio apud *Demosth.* est in Phaen. p. 1023. E. altero τὸ λῖνον ἐντμηθῆναι, tertio τὴν δέλτον ἀνοιχθῆναι. Vid. *Kirchmann.* de Ann. c. VII. qui Nostri verba produxit. Haec autem scena quamquam in agro Attico agatur, eaque aetate, a qua procul abest *Lucianus*, multa nihilominus intermiscet, quae in pravos sui temporis mores praecipue conveniant. *T.H.*

72. Ὁ κοινὸς] Placet κοινός. *J.Br.*

74. Ἐκ παιδικῶν τίμιος] Id. Dial. Mort. interpretes *Martial.* & *Petronii.* *J.B.*

Ibid. Ὑπεξυρημένος] An ut pubertatem vixdum ingressus videatur? An vero notatur hoc ut Barbarum? Vide Δ. N. IX. & Σκυ. c. 3. *M. du S.*

76. Ἔξυρος] Vide *Dial. Simyli & Pol.* ubi ætas diserte additur, & si clarius velis, finem Galli; & Ἰφ. β'. c. 28. Eadem vox occurrit & Θυσ. c. 7. & Ἀλεξ. c. 6. *M. du S.*

80. Πυῤῥίου] Dixerunt ad Persium viri clarissimi: de his nominibus copiose *Aristoph.* *J.B.*

Π. Δ. ἢ Τιβίου] Nomina Servorum, quorum ultimum a regione ductum est; est enim in Phrygia mons *Tibius.* Emenda obiter apud *Theophr. Eth. Char.* π. ἀναιχ. — p. 30. B. Τίβιος. Vid. *Steph.* Byz. & *Salm.* Plin. Ex. 34. G. & Μισ. c. 25. Ἀλ. c. 29. A primo fit *Byrrhia* — Terentii; cujus ut & *Dromonis* etymologia in propatulo est. V. *Grav.* ad περὶ Ὀρχ. §. 29. *M. du S.*

Πυῤῥίου ἢ Δρ. ἢ Τιβίου] Servorum apud veteres nomina variis ex causis ducta, ut exponunt *Donatus* ad *Terent.* Andr. A. I. Sc. 3. ubi vide *Lindenbrog.* p. 635. *Hellad.* apud *Phot.* p. 870. v. 20. *Strabo* VII. p. 467. A. a qualitate corporis & specie formae, ut *Pyrrhias*, *Thylacus:* a moribus, ingenio, itidemque, quod ominis ergo fieri solebat, serviendi diligentia, *Dromo*, *Synetus*, *Onesimus*, *Molo*, *Parmeno:* creberrime tamen aut ex iis gentibus, unde mangones advehebant, ut, *Thrax*, *Syrus*, *Davus*, *Carion*, *Geta*, *Phryx*, *Lydus*; Λυδὸς ὁ Φιρικλέους, Lydus Phereclis servus apud

An-

novus opum dominus declaratus eſt cognatus aliquis, aut aſſentator, aut ſervulus denique, qui ad obſequium venereum præſto erat, & ea gratia ceteris prælatus omnibus, raſa etiamnum barba; magnum pretium ferens tot voluptatum, quas hero attulit, dum ſe, jam exoletus, ei perdepſendum obſequioſe permittit. Is igitur, quisquis tandem ſit, me cum teſtamenti tabulis arripiens, curriculo domum contendit, mutato repente nomine, ut qui antea Byrria, vel Dro-

ἀναπηρυχθῇ με ὁ καινὸς δεσπότης, ἤτοι συγγενής τις, ἢ κόλαξ, ἢ καταπύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν τιμώ-
μενος, ὑπεξυρημένος ἔτι τὸ γνάθον, ἀντὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἤδη ἐξώρησε τῷ ὑπηρέτησεν αὐτῷ, μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γεναιότατος Ἀπολαῦσις, ἐκεῖνος μὲν, ὅστις ἂν ἢ ποτε, ἁρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ, θέῳ φέρων, ἀντὶ Βύρρίου, ἢ Δρόμωνος,

80. Ἀντὶ τοῦ τίμιος Πυῤῥίου] Οἰκειοτικὰ ταῦτα ὀνόματα καὶ τοῖς παλαιοῖς ὀνόμασι. V.

Andocid. de Myſter. p. 3. v. 23. aut talia certe indebantur, quae penes eas gentes pro nominibus propriis plurimum eſſent uſitata; *Manes*, *Midas*. Ad horum alterutrum Tibius quoque referri debet; nonnihil enim hac in parte diſcedunt. Aliis tantundem eſt, ac Phryx: nam tota Phrygia, ſi *Suidae* fides conſtat, dicta quondam Tibia: ſumſit a Proverbiorum auctore in App. Vatic. C. II. n. 71. locus paululum intricatior, quem ſic lego: Μάνης (hoc recte viderat *Canterus*) καὶ Τίβιος· ταῦτα ὀνόματά ἐστι Φρυγικὰ διὸ καὶ ἐπιφωνεῖται, ὡς Μάνης ὁ Φρυγίᾳ· (quaſi nullum fere hominis aliud ibi nomen reperiatur) τὸ δὲ Τίβιος ὁ Μάνδρος σωιχῶς (an σωιθῶς; quanquam non valde neceſſarium: *Th. Reineſius* V. L. III. c. 6. p. 467. *Glaſeri* praeceptoris ſui interpretationem merito repudiavit) Τίβιον ὀνομάζει (ego in *Menandri* reliquiis ſaltem extare vocabulum illud non recordor) καὶ ὅλη ἡ Φρυγία Τίβια καλεῖται neque tamen in his nihil adhuc ſupereſſe, quod me moretur, lubens fateor. Tibium ex *Stephano* multi notarunt, Phrygiae montem, a Tibio quodam, ut ait, appellatione deducta: ἀπὸ τούτου καὶ Τιβίους τοὺς δούλους καλοῦσι. At *Strabo* diſertis verbis ſignificat, in Paphlagonia tritiſſimum Tibii fuiſſe nomen, atque ideo ſervis indidem adportatis tributum. Haec *Caſaubono* ratio conſtitit, cur XII. p. 830. B. ubi nomina *Strabo* non pauca recenſet Paphlagonica, quorum uſus itidem frequens fuerit per Cappadociam finitimasque regiones, pro Τίμιος reponi voluerit Τίβιος neque multum refragor; niſi parum intereſſe putes, utrum legatur, quia videri poſſunt eadem origine profecta Τίβιος, Τίβης, Τίβιος, Τίμιος. Minimum tamen abeſt, quin lib. IV. p. 298. A. ἐνθένδε οἱ Ὀσίσμιοί εἰσιν, οὓς Τιμίους ὀνομάζει Πυθέας corrigendum cenſeam Τιβίους poſtquam commemoraverat Belgarum παρακλιτῶν, qui Oceanum attingunt, partem Venetos, monet, eos ſibi videri οἰκίσεως εἶναι τῆς κατὰ τὴν Ἀδρίαν, quorum alii aborigines eſſe Paphlagonas opinentur: ἀφ' ὧν δὴ τὴν ὁμωνυμίαν Παφλάγονας φασὶν αὐτούς inde ſequuntur in productiore promontorio Oſiſmii, quos ſi Timios appellavit Pytheas, id nullam non tantum auctoritatem habet, ſed nec rationem: ſi Tibios, fateor equidem neminem a me poſſe proferri alium, qui nomen hoc uſurparit: verum tam propinqua Paphlagonum mentio conjecturam ſuggerit haud abſurdam, Pytheam exiſtimaſſe, derivatos ſimul & dictos ut Venetos a Paphlagonibus Venetis, ſic Oſiſmios ſeu Tibios a Tibiis. Hoc utcumque ſit, nam aliorum induſtriam provocare potius volui, non certi quicquam conſtituere, peraeque vitiata fuit haec vox in *Theophraſti* Char. Eth. c. IX. p. 44. ἰσχνοῦ Τίμιος; judice *Salmaſio* P. E. p. 34. cui praeter *Menagium* acceſſit *Needhamus*: tametſi hoc quidem in loco patrocinium *Caſaubono* parari, & ſatis commode vindicari poſſe lectionem vulgatam arbitror. Hic autem qualiscumque de Tibio diſſenſus ad concordiam redigi poteſt, ſi ſumas plura fuiſſe, quod ſane verum eſt, nomina virorum propria, quae & gentium ſint, olimve fuerint: ſic Σίμων, Ἕλλην, Λάκων, Ἀττικός, Ἀθηναῖος, ejusque generis non pauca. Pari modo Τίβιος & antiquum populi nomen, quod pedetentim exolevit, & multorum in ea gente proprium: quocirca ſervis, qui ex Phrygia, Paphlagonia proximisque terris petebantur, imponi conſuevit. Hoc & plura reperies Epigr. XVII. eorum, quae *Bachetus* edidit ad *Diophant.* V. Quaeſt. 33. *Syneſ.* Ep. III. τούτου (Harmonii) τὴν θυγατριδῆν ὁ θεῖος Ἡρώδης ὁ θυρωρὸς εἰς Σωσίας τε καὶ Τίβιον ἀπέδοτο, id eſt, ut ego quidem intelligo, *viliſſimo mancipio deſponſam velut vendidit, atque in manus tradidit:* mitto, quae aliis jamdudum obſervata: ſaepe *Noſter*, ut Index oſtendet: hujus autem loci plerique, quos ſupra memoravi, meminerunt. Quae vero in uſu quotidiano frequentiſſima fuerunt ſervorum nomina, ad ſcenam eadem ſunt traducta: hinc Davi, Syri, Phryges, Getae, Sacae. *Schol. Ariſtoph.* ad Acharn. v. 242. Εἰσὶ δὲ καὶ οἱ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οἰκέται, Ξανθίας, Τίβιος, Σωσίας, Δᾶος, Γέται. Porro nominibus olim liberi ſervique diſtinguebantur: poſtea diſcrimen illud ſic confuſum eſt, ut iſta nota non amplius poſſent dignoſci. Inſignis eſt *Olympiodori* locus ad Alcib. I. *Platonis* a *Caſaubono* productus ad *Perſ.* V, 116. πάλαι δὲ οἱ τοῖς ὀνόμασι διακρίνοντες οἱ ἐλεύθεροι τοὺς δούλους καὶ ταῖς θριξί. Γέται γὰρ οἱ Δάοι καὶ Φρύγες ὠνομάζοντο· νῦν δὲ καὶ ταῦτα συνεχύθησαν. Hinc jam patet, ob quam cauſam *Lucianus* mancipium infame, poſtquam obſequio flagitioſo luculentam haereditatem crevit, repente mutato nomine ſcribat in publicum prodire, & pro Pyrrhia, Dromone vel Tibio ſalutari Megaclem, Megabyzum aut

μων, ἢ Τίβιος, Μεγακλῆς, ἢ Μεγάβυζος, ἢ Πρώταρχος μειρομακδείς. Μεγάβυζης c. H.

mo, aut, si mavis, Tibius vocabatur, deinceps Megacles, Protarchus, aut Megabyzus dicatur: il-

Protarchum, haud secus ac Simon ille coriarius in Gallo divitiis auctus Simonidem se dici postulavit. Diversas mutandi nominis rationes ex vitae conditione mutata politissimus exponit idemque doctissimus *Jos. Mercerus* ad *Aristaen.* I. Ep. 14. Ad *Lucianum* optime conveniunt, quae ponit *Theophrastus* in Maledici descriptione p. 110. *Illius*, sic iste nequam, in cujuscumque mentionem inciderit, *patri nomen primitus erat Sosias: deinde in castris militavit Sosistratus: ἢ μέντοι μήτηρ εὐγενὴς Θρᾴττά ἐστι· τὰς δὲ τοιαύτας εἰς τὴν πατρίδι εὐγενεῖς εἶναι φασίν* haec ego saniissima judico, neque digna, quae, cum Eruditiss. *Needhamo*, ullam in partem sollicitentur: perquam maligne & ἀθικτῶς loquitur maledicentissimus veterator: id servuli servaeque conditionis humilitatem solantes dictitabant, inter suos nobili se loco natos esse; fortunae scilicet invidia factum, ut malam servitutem serviant: Thraces inprimis: unde notum illud *Menandri* apud *Zenob.* C. II. n. 12. Θρᾷξ εὐγενὴς εἰ πρὸς ἄλλας ἠγορασμένος, vel, ut *Apostol.* habet C. II. n. 59. ἐωνημένος· sed ex eodem Comico quae leguntur apud *Strabon.* p. 455. C. omnem dubitandi ansam amovent: Πάντες μὲν Θρᾷκες, μάλιστα δ' οἱ Γέται Ἡμεῖς ἁπάντων (καὶ γὰρ αὐτὸς εὔχομαι Ἐκεῖθεν εἶναι τὸ γένος) &c. quae tu Getam aliquem de Comoedia vernilis ingenii crede pronunciasse. Hoc illud est, quod AEschini Demosthenes objecit pro Cor. p. 494. F. quum turpissimis ortus parentibus in civium adscriptus numerum fortuna paulo meliore uteretur, patrem, qui Tromes dictus fuerit, Atrometum vocasse; matrem Empusam, eo saltem cognomine notissimam, satis magnifice Glaucotheam. Inter Christianos idem quoque nec unam ob causam factitatum: de haereticis, quando scholae suae praeficiebantur, colligere licet e *Photio* I. contra Manich. §. 3. 4. De iis, qui martyrium subituri nomen vel prophetae, vel sanctissimi cujusdam viri adscisebant, *Eusseb.* de Martyr. Palaest. p. 429. quae totidem pene verbis ab eo repetuntur ad *Jesaiae* c. XLIV. p. 527. B. *T. H.*

81. Μεγακλῆς] Studio *Lucianus* ea delegit nomina, quae grande quiddam & superbum sonarent. Megacles non unus in Alcmaeonidarum gente Athenis nobilissima: Comici hominem primarium, qui multum splendori generis arroget, aliosque prae se fastidiat, ita vocant, quemadmodum Κοισύραν feminam potentem: *Aristoph.* Nub. v. 46. ubi ἐγκεκοισυρωμένην intelligo longa Coesyrarum serie superbam: *Hesychius* e vetustis Grammaticis opportune, sed hoc pacto constituendus: Ἐγκεκοισυρωμένη, ἀφ' Κοισύρας τῆς Μεγακλέους μητέρα τῆς Ἀλκμαιωνίδου· ἐστὶ δὲ, σεμνυνομένη τοῖς γένεσι. Ἐγκεκορδυλημένη, ἐνειλημένη ἢ ἐγκεκαλυμμένην plura sine dubio plenius adnotarat, quae nefaria manus, ut alia in eo infinita, truncavit. Protarchus, praeter alios, ex *Platonis* Philebo notus. De Megabyzo Vir Magnus ad *Diogen. L.* II, 51. *Sic vocabantur Ephesiae Dianae sacerdotes, ut observavit Doctiss.* Turnebus. *Sed & alios ita solitos appellari, conjicio ex hoc* Luciani *loco in Timone*, Ἐκεῖνός μὲ, ὅστις ἂν ἦ ποτε (*loquitur de servo, quem herus instituit haeredem*) ἀρπασάμενός με &c. Graecorumne ullus isto nomine unquam fuerit appellatus, haud equidem scio: sed tum Persarum multos, eosque nobilissimos & historiae Graecae cognitissimos, tum antistites Ephesiae Dianae ita fuisse dictos, satis est exploratum. Inter Persas qui orti memorantur ex illustri familia & regibus conjuncta nunc Megabazi, alias Megabyzi parvula variatione solent scribi: utramque formam habet *Herodotus*; secundam semper *Ctesias*, in *Photii* saltem Excerptis: nam Megabazum ex eo producit *Stephan.* in Κυρταῖα, quod ne nimis calide mutaret in Megabyzum, retinere debuerat *Berkelium* non ignota scripturae discordia: vide exactissimae Virum doctrinae *C. A. Dukerum* ad *Thucydid.* I, 109. Corruptum arbitror literis trajectis in *Xenoph.* K. Π. VIII. p. 136. v. 25. ubi Cyrus in Arabiam milit Μεγάζυξον. *Liban.* T. II. p. 490, C. οἱ τοὺς περὶ Μεγάβυζον λοιπὸν ἀνελόντες ὑπὸ Μακεδονίας μὴ τὸ δίκτυον ἐκφερομένους εἰς ἀφροδίτην ἔδικον ὑπὸ τῆς μοίρας· Interpres: *qui Megabasum interfecerant*: nec cetera nimis recte: si sic reliquit, vix *Libanius* effugere potest, quin historiae violatae sit reus; non enim ipse Megabazus eo venerat, tantum abest, ut fuerit interfectus, sed legatos miserat ad Amyntam Macedonem, teste *Herodoto* V, 17. cum quo ut illi conveniat, malim sane lenissima manu moderi, οἱ παρὰ Μεγαβάζου, *missi a Megabazo.* Idem homo *Ctesiae* Megabyzus, sed *Dinoni*, quod aliquanto longius distat, Bagazus apud *Athen.* XIII. p. 609. A. ἡ Βαγάζου γυνὴ, ἥτις ἦν ὁμοπάτριος Ἐῤῥῆ ἀδελφῇ ὄνομα Ἀποντις καλὸν ἦν τὸ ἐν Ἀσίᾳ γυναικῶν ἐ ἀπολαστότατος· scio Casaubonum haec eum in modum reformare, ut cum Ctesia consentiant: verum cur Viro Maximo non plane subscribam, rationes habeo, quas nunc quidem explicare commodum non est: ex eo autem mihi probabile fit, Persicae vocis asperitatem, ut solebant saepius, emolliisse Graecos, ad suaeque linguae similitudinem ac mitiorem sonum accommodasse: quare eos, qui nominis istius, tanquam si de genuina pronunciatione liquido constaret, originem ex hodierno Persarum sermone repetere satagunt, si quis in tenebris micare existimet, ab opinione mea non multum dissidebit. Porro ad Persarum Megabyzos quam prope accedant, quidve habuerint commune Dianae Ephesiae sacerdotes, non facile dixero: eos certe, seu ἱερεῖς sive νεωκόρους, appellatos fuisse Μεγαβύζους tam luculentis veterum testimoniis est firmatum, ut nullius dubitationi relictus sit locus: diserte *Strabo* XIV. p. 950. A. Ἱερείας δ' εὐνούχους ἔχον, ἃς ἐκάλουν Μεγαλοβύζους, καὶ ἀπαχθέντι μετιόντας καὶ τινας ἀξίους τῆς τοιαύτης προστασίας, καὶ ἦγον ἐν τιμῇ μεγάλῃ σωτειρᾶσθαι δὲ τούτοις ἐχρῆν παρθένους. *Strabonem* in hac causa testem quis prudens aspernetur? qui & ipse, quando Ephesi versabatur, curiosissimus rerum antiquarum indagator potuit scisitari, & *Appianum* habet suffragatorem de B. C. V. p. 676. B. καὶ τὸ ἐν Ἐφέσῳ δὲ τῆς Ἀρ-

illos incassum hiantes, & inter se aspicientes relinquens, dolore non ficto lugentes,

τὺς μάτην λοιπότας ἐκείνους εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντας καὶ λιπὼν, ἀληθὲς ἄγοντας τὸ πένθος, οἷς

ἐς altera X. h. et Z.

Ἀτιμιῶδες ἱερέα, ὃν Μεγάβυζον ἀγορεύεται, ὑποδεέστερόν ποτε τοῦ Ἀρτεμισίου ὄντα βασιλίδα, ἀχθῆναι μὴ ἐκέλευσεν, Ἐφεσίων δὲ αὐτὸν Κλειτάρχου ἐκτετάχθαι μισθοῦν Antonius: ex quibus simul liquet, tum qua vixerit aetate, quantaque dignatione fuerit Megabyzus iste, tum quam carum habuerint Dianae suae sacerdotem Ephesii. Verum in *Strabone*, nisi fallor, vitium haeret unius literae: refinge μετιόντες, *etiam aliunde arcessentes*: nam fieri potuisse saepius existimo, ut civium nemo dignitatem quantumvis amplissimam amissae virilitatis damno cuperet consequi: quare eunuchus aliquis, sed tamen ἄξιος τῆς προστασίας, aut talis certe, qui corporis integritatem splendidissimo muneri postponeret: alicunde fuit conquirendus. *Heraclit.* Ep. ad Hermodor. *Sed neque canem canis exsecat, ut vos Deae sacerdotem exsecuistis Megabyzum, metu ne virgini vir consecretur: & quo pacto impii adversus naturam, pii sitis adversus simulacrum. Principio enim id agitis, ut Diis primus imprecetur sacerdos amissa virilitate.* Haec & plura Latine dedit *Politianus* Obs. & Em. c. LI. cujus fidem ut in dubium non voco, sic unde literas illas Heracliti habuerit erutas, nescire me profiteor. tale quidem nihil iis in Epistolis invenias, quae nunc vulgatae Heracliti nomen mentiuntur. Eodem refero *Menandri* locum apud *Suid.* in Ζώπυρος — ὁ Μεγάβυζος ἦν, ὡς τις (forte melius Ὥς τις) γένοιτο ζώπυρος — ubi plane videtur positum pro Eunucho: nam de *Quinctiliano* I. O. V, 12. p. 456. quin ita voluerit intelligi, nihil est cur dubitemus, praesertim quum lateri junctus haereat Bagoas. At *Plauto* quid facies in Bacch. A. II. Sc. III, 72. *Nos apud Theotimum eunum aurum deposuimus, Qui illic sacerdos est Dianae Ephesiae.* Nic. *Qui istic Theotimus est?* Chr. *Megalobuli filius, Qui nunc in Epheso est, Ephesiis carissimus.* *J. Meursius* primum legit Megalobuzi, vel Megabyzi, quod jam praeceperant *Turneb.* Adv. XVIII, 31. & *Lambinus*; deinde nodum hunc nectit: *Sed hoc quid est, quod Plautus dicit*, Theotimum filium Megabyzi, *si ille Megabyzus Eunuchus?* quem ut solvat, operae pretium est audire: *Explico:* Megabyzi filius *idem valet, ac si dixisset* Megabyzus: *nam appellativum illud nomen fuit: quomodo* ἰατροῦ παῖς *pro eo quod est* ἰατρός. Vide, quo possit probabi, qui nativam Graeci sermonis indolem non penitus perspexerit; quod Meursio defuisse scientissimo ceteroquin universae Graecorum antiquitatis, adfirmare non vereor: falli se passus est Vir egregius isto vulgari, γραμματικῶν, φιλοσόφων, ἰατρῶν παῖδες, putavitque nihil obstare, quominus eadem loquendi ratio e numero plurali migraret in singularem: hoc si vel Graecis licuisse ponas, probandum utique fuerat, Latinis idem placuisse. Ut autem motae difficultati occurratur, quid si *Megabuli* (hoc ad metri leges aptius respondet) *filius* retineas; non sacerdotis, sed viri clari, cujus filius sacerdotio fuerit functus? Sin malis, in quam sententiam Eruditi Viri propendent, *Megabyzi filius*, statuendum est, Megabyzum istum, antequam imminuta virilitate dignitatem susciperet antistitis, liberos, Theotimum saltem, procreasse, qui Theotimus sacerdos quidem Ephesiae Dianae, non princeps sive Megabyzus (hoc patris erat munus) sed inferioris gradus. Suspicari tamen potius lubet vitii quiddam in hoc Plautino loco residere, quod vide, an sic curari possit: *Megalobyzus fidius*, pro, *medius fidius*: quo pacto optime sane sententiae consultum erit. Ipsum vero nomen fueritne dignitatis, & splendidum hominem apud Ephesios ac magnificum proprie significarit, an ab antiquiore quodam Megabyzo, qui summa cum laude in hoc munere sit versatus, ad successores propagatum venerit, ego quidem, ubi veteres silent, definire non sustineo: hoc tamen docet memoriae vetustae fides, saepius usu veniisse, ut primi sacri ordinis auctoris nomen ad posteros demanaret. In Olba Jovis templum Αἰαντος ἱδρυμα τῆ Τεύκρου· unde οἱ πλείους γε τῶν ἱεροσυλούντων ἀπομάζοιντο Τεύκροι ἢ Αἰακίδες. *Strab.* XIV. p. 989. Lucianus autem quin, ut Megaclem & Protarchum, vulgata quidem inter Graecos nomina, non ab usu tamen communi, sed a Comoedia, sic & Megabyzum petiverit, minime dubito. Fuit apud Comicos in ista voce non potestas solum, ut arbitror, viri divitis & splendidi, verum praeterea divitiarum ostentatoris inepti. Sic fere *Crates* apud *Athen.* VI. p. 248. A. eximie restitutus a *Casaubono*: μέγαν δ' εἶναι Μεγαβύζου δόξειας ἐπὶ μισθῷ σῖτον *Apollon. Tyan.* Ep. II. ἡ προικά γε χρημάτων αὐτῇ (σοφιστείᾳ) πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐπιτέρπει δή σοι καὶ τὰ Μεγαβύζου *quoniam tibi jam partae sunt opes ingentes, quae supercilium tollant.* Vim comicam ipsa nominis forma Graeca multum adjuvat, quippe quae complectatur & τὸ μέγα, ex quo factum, ut μεγαλοβύζους etiam dixerint, & βυζόν, id est, ut *Hesychius* exponit, πυκνὸν, στιβαρὸν γυῖον ἢ μέγα. *Etymol.* in Βόμβης· τὸ δὲ βῶ ἐπὶ τῆ μεγάλῃ ἐλέγετο καὶ Σάφων βόμβα (an βυζα; quamvis apud *Hesych.* Βυσὰ (ita legendum) ταῦτα ἐπὶ τῆ μεγάλῃ τάττεται) αὐτὸ τὸ μιγα ἢ πλήρη ἢ μεγάλα· βύζειν εἰς τὸ πῆμα· hunc in modum iste locus distingui debet: posteriorum sensus; *de verbo βύζειν quaerenda est vox πῆμα*, quam vide p. 603. v. 38. Ex scena delati quoque Μεγαβύζιοι λόγοι, quos *Hesychius* interpretatur, sed ita, ut facile sit intellectu, diversos abiisse veteres Grammaticos, unde ratio significationis sit derivanda, a Persicis Megabyzis, an ab Ephesiae Dianae sacerdotibus: hoc mihi verosimilius videtur. Multa reperies de Megabyzis ad *Quinctilianum* notata, sed parum accurate cogitateque, ut Virum Doctissimum satis appareat festinantem & rerum copia, quae ad manus erat, obrutum meditandi tempus digerendique sibi non indulsisse. *T. H.*

82. Μετρομανεῖς] Ut alibi etiam in Somnio Luciani, qui ex Simone fit Simonides. *Anonym.*

84. Ἀληθὲς . . πάθῃ] Juvenal. *Ploratur lacrymis amissa pecunia veris.* *Anonym.*

85. Θυε-

αὐλοῖς c. B melius.

οἱ[ς] [a] αὐτὸς ὁ θύννος ὀκ μυχῷ τ σα-
γήνης διέφυγεν, οὐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ
καλαπιών.

Ὁ δὲ, ἐμπεσὼν ἀθρόως ἐς ἐμὲ ἀπειρόκα-
λ[ος] κ μαχύδερμ[ος] ἄνθρωπος, ἔτι τ πέ-
δην πεφρικὼς, κ εἰ ταριὼν ἄλλ[ος] μαστί-
ξειέ τις, ὄρθιον ἐφιστὰς τὸ ὦς, κ τ μυλῶνα
ὥσαρ τὸ ἀνάκλορον προσκυνῶν, οὐκ ἔτι φο-
ρητός ἐστι τοῖς ἐντυγχάνουσιν· ἀλλὰ τοὺς τε
ἐλευθέρους ὑβρίζει, κ τοὺς ὁμοδούλους μαστιγοῖ,
ἀποπειρώμεν[ος] εἰ κ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἔξε-
στιν· ἄχρις ἂν ἢ ἐς πορνίδιόν τι ἐμπεσὼν, ἢ
ἱππολοφίας ὀπιθυμήσας, ἢ κόλαξι πολλοῖς
ἑαυτὸν ὁμνύουσιν, ἢ μὴν εὐμορφότερον μ Νι-
ρέως εἶναι αὐτὸν, εὐγενέστερον δὲ τ Κέκροπος,
ἢ Κόδρου, σωφρονέστερον δὲ τ Ὀδυσσέως,

qui tantum thynnum ex intimo ſagenæ receſſu elapſum amiſerint, poſt opimam eſcam conſumptam.

23. In me igitur irruens talis vir, rerum bonarum imperitus, ſtolidus; qui pedicas etiamnum exhorreſcit, &, ſi quis temere præteriens loris increpuerit, arrectis auribus repente reſiſtit; piſtrinum autem veluti templum adorat; talis, inquam, vir, iis, quibuscum verſatur, non amplius tolerabilis, ſed in homines liberos contumelioſus eſt, conſervos autem ſuos flagellis urit, quaſi experiundi gratia, num id ſibi quoque liceat; usque adeo donec meretriculam aliquam nactus, vel equorum alendorum ſtudio inſaniens, aut aſſentatoribus ſeſe totum dedens, dejerantibus formoſiorem ipſum Nireo eſſe, Cecrope aut Codro nobiliorem, Ulyſſe prudentiorem, ſede-

a Αὐτὸς] Αὐτῷς Marg. *AIW.*

88. Ἀπειρόκαλ[ος] Σημειῶ τὸ ἀπειρόκαλ[ος] πᾶς ἐχρήσατο αὐτὶ τῦ ἄπειρ[ος] τῦ καλοῦ. *V.*

85. Θύννος] Proverbium: piſcis eſt marinus, in portu Luſitano magno numero capitur ad Lyſibonam & juxta mare Herculeum. De eo *Plin.* IX. c. 15. *Athen.* VII. Euſtath. ad Il. Ζ. & Od. Μ. X. G.C.

Θύννος ἐκ μυχῦ τ σαγήνης] *Ælian.* Hiſt. animal. Proverb. ſic id. Piſcat. inde σαγηνεύειν. *J.B.*

86. Τὸ δέλεαρ] *Magna ad eum ineſcandum munera.* *J.Br.*

89. Παχύδερμος] *Rerum imperitus, craſſoque ingenio præditus.* *J.Br.*

Παχύδερμος] *H. Stephan.* Th. T. III. p. 11. Παχύδερμος, *qui eſt cute craſſa. Affertur autem ex Timone Luciani pro fatuo ſeu ſtupido* &c. *ſed Budæus exponit, Ruſticus & illotus ſqualidusque.* Craſſa cutis & rigens ad indicium trahebatur ſtuporis ac ſtoliditatis: huic enim hominum generi ſubtiliter ſentiendi facultas videtur occalluiſſe; ideo παχύδερμοι & ἀναίσθητοι. *Schol. Ariſtoph.* ad Nub. v. 1239. ὡς παχύδερμον ὄ αὐτὸν χλευάζει. Vid. *Ælian.* V. H. XIII, 15. ibique *Kulmium: Philoponi* locus ad *Ariſtot.* περὶ ψυχ. II. productus etiam a *Suida* in Μαλακός inter alia: διὸ & τοὺς ἀνοήτους παχυδέρμους καλοῦμεν in Plautinis quoque ſalibus *corium bubulum & elephantinum.* Hoc ſine dubio voluit *Lucianus*; ſed praeterea ſignificat mancipium nequam, cujus corpus ex continuis flagrorum ictibus compedumque veſtigiis cicatrices duxit creberrimas & obduruit: hoc ſuadet mentio πίδης, μαστίγων, μυλῶνος. Recte *Faber*, εἰ παλμὸν ἄλλως pro ἄλλος. Conferendus autem cum Luciano locus egregius *Philonis* Jud. p. 888. C. D. Quomodo *Noſter* τ μυλῶνα προσκυνῶν, ſic & *Demoſth.* περὶ Παραπρ. p. 343. C. ὁ τίως ἔτι προσκυνῶν τὸν Θόλον, ubi publicis diariis per biennium fuerat nutritus AEſchines. Poena ſervorum μυλὼν vel piſtrinum: *Demoſth.* in Stephan. I. ὥστε ἐν τῷ μυλῶνι προσῆκεν αὐτὸν εἶναι μᾶλλον, ἢ τ λοιπῶν κύριον γενέσθαι· & ſaepius. *Lyſ.* Or. I. p. 93. v. 24. μαστιγωθῆναι εἰς μύλωνα ἐμπεσῶν, ex quo loco *Luciani* elegans uſus eorum, ἐμπεσὼν εἰς ἐμὲ, patet: venuſte *Liban.* T. II. p. 632. C. λαὸν μυλῶνι & τ ἐν αὐτοῖς ἀγμυνίων ἄγεσθαι ἐπὶ δωρεάς τε & ἀρχῶν λαμπρότητας, *a ſordidiſſima ſervilique conditione ad honores tolli.* Ἀνάκτορον quorumvis Deorum templum, vel interior templi receſſus, & propterea Caſtorum etiam: proprie vero Cereris Eleuſiniae: τὸ σεμνὸν ἀνάκτορον τῶν θεῶν. Notat *H. Stephan.* Th. T. I. p. 424. hic pro ἀνάκτιον quosdam poni velle: male. *T.H.*

91. Τὸν μυλῶνα] *In piſtrinis enim truſatilem molam egerat.* *J.Br.*

92. Ἀνάκτορον] Idem eſt cum Ἀνάκτιον (*Harpocr.*) ubi mancipia venundari ſolita. *Demoſth.* Or. I. in *Steph.* ſ. fin. p. 106; 2. Vid. *Meurſ.* AG. IV, 842. & *Suid.* in Ἀνάκτιον. & not. ad Συμπ. c. 9. & 32, unde ſatis liquere arbitror de Caſtore & Polluce intelligendum. *M. du S.*

97. Ἱπποτροφίας] Vide *L. Bos* Obſ. Crit. p. 62. *Heraclides* tradidit Empedoclem fuiſſe λαμπρᾶς οἰκίας ἱπποτροφικῆς τῦ πάππου apud *Diogen. L.* VIII, 51. *T.H.*

98. Ἢ μὴν εὐμορφότερον] Id. Dial. Mort. & copioſe in Somnio ubi de Simonide. *J.B.*

99. Κε-

sedecim simul una Crœsis ditiorem ; puncto temporis ea effundat infelix , quæ unciatim ex multis perjuriis , rapinis ac fraudibus sibi pepererit.

24. MER. Id ferme, quod res est, dicis. Cum vero tuis ipsius pedibus uteris, qui , quæso , tanta in te cum sit cæcitas, viam tamen invenis ? aut qui tandem dijudicas, ad quos te miserit Jupiter, divitiis illos esse dignos deputans ? PLUT. Credis videlicet invenire me , quinam illi sint ? MER. Sane haud facile arbitror. Neque enim rejecto Aristide ad Hipponicum te aut Calliam adjungeres , compluresque ex Athenienſibus , homines vix obolares. Ceterum ab Jove missus quid facis ? PLUT. Sursum deorsum vagor perambulans , donec imprudens in quempiam incidam ; is autem , qui me cumque πλουσιώτερον δὲ σωμάμα Κροίσου ἐκκαίδεκα, ὃν ἀχαρεῖ ἅμα χρόνῳ ἄθλιος ἐκχέῃ τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ὀβολιαίων, καὶ ἁρπαγῶν, καὶ πανουργιῶν συμπελεγμένα.

EP. Αὐτά σου κεδνὰ φρὸς τὰ γιγνόμενα. ὁπόταν δ' ἐν αὐτόποις [b] βαδίζῃς, πῶς ἔτι τυφλὸς ὢν εὑρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις ἐφ' οὓς ἄν σε ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ, χρίνας εἶναι καὶ πλουτεῖν ἀξίους ; ΠΛΟΥ. οἴει γὰρ εὑρίσκειν με οἵ τινές εἰσι; EP. μὰ τὸν Δία ἔγωγε. ἐπὶ γὰρ Ἀριστείδην καλαλιπὼν, Ἱππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ προσῄεις, καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων οὐδὲ ὁβολοῦ ἀξίοις. πλὴν ἀλλὰ τί πράττεις καλαπεμφθείς ; ΠΛ. ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι θεινόμενος, ἄχρις ἂν λάθω τινὶ ἐμπεσών. ὁ δὲ, ὅστις ἂν πρῶτός μοι θεὶ-

[b] Βαδίζῃς] βαδίζεις Marg. *AIW.*

99. Κέκροπος] *Cecrops* & *Codrus* Athenienſium reges fuerunt. *J. Br.*

5. Σπιλαγμένα] T. Fab. *sibi pepererit.* Male, quum de quæsitis ab eo, cujus hæres est, intelligi debeat. *M. du S.*

Expressit fere eadem , quæ *Horatius* Sat. de Ulysse & Tiresia, *Qui quamvis perjurus erit, sine gente, cruentus Sanguine fraterno*, &c. *Anonym.*

7. Αὐτόποις] Quia antea dixerat ὐχὶ τῶν ἰμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε. *M. du S.*

12. Οὐ γὰρ Ἀριστ.] *Aristidem* , Justum cognominatum Plutarch. in Ejus Vita. *J. Br.*

Οὐ γὰρ Ἀριστίδην καταλιπών] Hac de re oratores Græci. Idem Jove confutat. *J. B.*

Ἀριστ. κ.] Cui sumptus funeris defuit. *Corn. Nepos. M. du S.*

Ibid. Ἱππ. καὶ Καλ.] *Hipponicus* pater fuit *Calliae* prodigi nepotis, de quo alias complura. *J. Br.*

Ἱππονίκῳ & Κ.] Athenienſis uterque. Calliam *Laccoplutum* dictum *Suidas* ait. Fuit utique Athenienſium ditissimus, *Plut. π. Φιλοπλ. Hipponici*, ut videtur, filius. Adeo autem ille scelestus , ut cum Solon consilium ei suum de nominibus novis faciendis aperuisset , ingentes pecunias mutuatus , agros emerit; quo facto creditores , mox lege de novis tabulis lata, frustratus est. V. *Plutarch. Sol.* 158. & 935, f. *Pericl.* & in *Arist.* 612. *Callias* munera a rege Persarum accepisse creditus. *Callia* hujus *divitis* matrem viduam duxerat primo *Pericles* , qua repudiata Aspasiam deinde duxit. Vide *Plutarchum* in v. *Pericl.* 301. A. Ed. St. Vid. *Aristoph. Av.* p. 554. & *Ran.* p. 233. & Ἐκκλ. *M. du S.*

Ἱππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ] Ista gens tanta floruit per omnem Graeciam divitiarum opinione, ut, quia Graecorum nemo cum illis comparari posse videbatur', proverbio locum dederit : Καλλίου τοῦ Ἱππονίκου πλουσιώτερος *AEschin.* D. II. §. 9. Vid. *Maximi Tyr.* Diss. XXIII. p. 238. 239. *Lysias* pro *Aristoph.* p. 156. Καλλίας ὁ Ἱππονίκου, ὅτε νεωστὶ ἐτεθνήκει ὁ πατὴρ, ὃς πλεῖστα τῶν Ἑλλήνων ἐδωκει κεκτῆσθαι &c. *Andocid. περὶ Μυς.* p. 17. v. 8. A pari virtutis morumque laude longe abfuerunt : quare a Comicis acerbius exagitati saepe in exemplum ponuntur talium hominum , quibus indignis amplissimae opes contigerunt : *Maxim. Tyr.* Diss.-XXX. p. 309. μικρὸν τῷ παρὰ τὴν ἀξίαν φοιτᾶν, καὶ πλουτήσεις καὶ Ἱππόνικος ἦς, νικήσεις καὶ Κλέων ἦς, (vid. *Nostrum* §. 30.) αἱρήσεις καὶ Μίλτων ἦς. Recte vero *Lucianus* atque ex historiae veritate Aristidem , ut vita dissimillimum, opposuit : nam Calliae daducho capitis postulato hoc inimici gravissimum objecerunt crimen, quod quum bonis adflueret , Aristidem ἀνεψιὸν in summa paupertate vivere pateretur : cujus invidiam , quae judicum animos vehementissime commoverat , quemadmodum ipsius Aristidis interventu depulerit, legere licet in *Plutarch.* T. I. p. 334. Eam historiam respexit *Teles* apud *Stob.* p. 516. Ordinem illustris familiae contexuit *Jac. Perizon.* ad *AElian.* V. H. XIV, 16. in haud paucis lapsus: liberalius & apparatiore doctrinae copia Vir Magnus *J. Fr. Gronovius* Obs. IV. c. 7. p. 103. Nos alias hanc operam non paucis adhuc difficultatibus impeditam navabimus, & multos aliorum errores conabimur expurgare. *T. H.*

15. Ἄνω & κάτω] Tetigit hunc locum *Fr. Luisinus* Par. III, 18. *T. H.*

ΠΛΟΥΤΟΣ. Ἐξαπατᾷ σε, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀπάγει πρὸς ἑαυτὸν ὁ Ζεύς.

ΕΡΜΗΣ. Ἀλλὰ τί ἐγὼ ποιήσω, ὦ Πλοῦτε; ἐπὶ τῷ κερδολόγῳ γὰρ καὶ τὸν Ἑρμῆν ἔστειλεν.

ΠΛ. Ἀλλ' ἐπίσχες, καὶ ἐπειδὰν ἐκεῖνος ἐπιλάβηται τοῦ πώγωνος, ἐπιβὰς τῶν νώτων ἀπόδος τὸ κέρας καὶ ἀπόστρεφε τὸν ἵππον ἐπὶ τὰ ὀπίσω.

ΕΡ. Οὐκοῦν ἐξαπατᾷ ὁ Ζεύς, ὁμοῦ δὲ καὶ ἁρπάζει με, ὅτι τὰ αὐτῷ δοκοῦντα πλουτίζειν ἐᾷ καὶ οὐ τοὺς ἀξίους;

ΠΛ. Μάλα δικαίως, ὦ Ἑρμῆ· ἐπειδὴ γὰρ τυφλὸς ὢν ἐτύγχανε, καὶ ἐπέμπετο ἀναζητήσοντα τὰ ἀγαθά, ἐκεῖνος μὲν οὐδὲν ἐποίει τοιοῦτον, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ βίῳ ἐτύφλου τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἐν τῷ θανάτῳ ἐκεῖνος ἐτύφλου τοὺς νεκρούς· ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖνος ἀπεδήμησεν, ἐγὼ δὲ ἀνέβλεψα καὶ ἐπανῆλθον, ἐπιτρέπει μοι ἐκεῖνος τὰ πράγματα καὶ ἐπιτάττει τοῖς ἀγαθοῖς ἀνθρώποις ἀγαθὰ διανέμειν, τοῖς δὲ πονηροῖς τὰ ἐναντία. ἐγὼ δὲ ἐπειδὴ ἐκεῖνος μὲν ἐν τῷ οὐρανῷ ἐστιν, ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἐν τῇ γῇ, ἐκεῖνος μὲν οὐδὲν ἐπιστάμενος ἐκ τοῦ μακρόθεν ἐπιπέμπει τὰ ἀγαθά, ἐγὼ δὲ ἐπιστάμενος ἐκ τοῦ ἐγγὺς οὐ δίδωμι τοῖς ἀναξίοις, ἀλλὰ τοῖς ἀξίοις μόνοις. ἐκεῖνος μὲν οὖν ἐκ τούτου ἀγανακτεῖ καὶ ἐπιβουλεύει μοι, ὅτι οὐ τὰ αὐτῷ δοκοῦντα διανέμω·

cum illos relinquis; quo pacto tam facile aufugis, qui viam non noris? PLUT. Ad solam fugiendi occasionem oculi mihi ac pedes vigent.

26. MER. Hoc mihi quoque respondeto; qui tandem fiat, ut, cum cæcus sis, insuper etiam (neque enim vera libet reticere) pallidus, & cruribus gravior, tot amatores habeas, ut omnes omnino homines unum te aspiciant; sique potiri te licuerit, beatos se existiment, sin minus, vitam sibi abjudicent. Novi enim permultos, qui te ita misere amarunt, *Ut se præcipites piscosa per æquora saltu Sublimi e scopulo dederint*, existimantes a te contemni, quod

ἐπειδὴν καλαλίπῃς αὐτὸς, ῥᾳδίως φεύγεις, οὐκ εἰδὼς † ὁδόν; ΠΛ. ὀξυδερκὴς τότε ὦ ἐγὼ ἐρέπτης γίγνομαι πρὸς μόνον † καιρὸν τὴν φυγήν.

ΕΡ. Ἔτι δή μοι ἐγὼ τοῦτο ἀπόκριναι, πῶς τυφλὸς ὢν, εἰρήσεται γὰρ, καὶ πρόσετι ὠχρὸς, καὶ βαρὺς εἰς τοὺς σκέλους, τοσούτους ἐραστὰς ἔχοις, ὥστε πάντας ἀποβλέπειν εἰς σέ; καὶ τυχόντας μὲ, εὐδαιμονεῖν οἴεσθαι· εἰ δὲ ἀποτύχοιεν, οὐκ ἀνέχεσθ' ζῶντας; οἶδα γὰρ τινας οὐκ ὀλίγους αὐτῷ οὕτω σφ δυσέρωτας ὄντας, ὥστε καὶ εἰς βαθυκήτεα πόντου φέροντες ἔρριψαν αὐτούς, καὶ πέτρων κατ' ἀκρωτηρίων, ὑπερφρονοῦντες νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ὅτι-

e Ἔχοις] ἴσχοις *Va. B2.* recte: notatur etiam in Marg. *AIW.* f Βαθυκήτεα] βαθυκήτου R. *J.*

41. Οἶδα γὰρ τινας] Τὸ θεόγνιδος ἀλληπαίζει. *V.*

Καὶ γάρης παλιῶ, Κύρνε, καὶ ἰπιάλου.
Ἦν δὲ χρὴ φεύγοντα ἐς μεγακήτια πόντου
Ῥηγτῶν, καὶ πετρέων, Κύρνε, κατ' ἀκρωτήρια.

Ed. *J.* cum Mss. *T. Fabri* βαθυκήτεα. Sed eadem sibi non satis constans alibi vulgarem sequitur scripturam, quæ in Coll. etiam invenitur. Vide *Mod.* c. 5. & *Aud.* c. 10. *M. du S.*

Βαθυκήτεα] Editus Theognis meusque scriptus, μεγακήτεα quam vocem servant *Aphthon.* Progymn. p. 14. *Schol. Thucydid.* ad II. c. 43. *Eustath.* ad Il. Ξ. p. 998. v. 25. Apud *Stob.* p. 518. ad marginem additur βαθυκήτεα quasi varia vetusti codicis lectio: utrumque reperias in *Plutarcho*, hoc T. II. p. 1039. F. illud p. 1069. D. Cum *Luciano* consentit *Clemens* Str. IV. p. 483. C. ut difficile sit dijudicatu, utrum ab ipso Theognide fuerit profectum. Μεγακήτης post *Homerum* Od. Γ, 158. ponto vel mari frequenter adjungunt, *Apollon. Rhod.* IV, 318. *Dionys. Perieg.* v. 1087. alii: longe rarius est βαθυκήτης. Ut plurima sunt in *Homero*, quorum certa ratio posterioribus minime constitit, sic quam germanam habeat potestatem μεγακήτης, opinionum dissidio Grammatici dubium relinquunt. Qui μεγάλα κήτη ἔχοντα, quod in maris epitheto percommodum esse non diffiteor, interpretantur, videant illi, quo pacto hæc virtus adhiberi possit ad μεγακήτεϊ νηῒ μελαίνῃ Il. Θ, 222. A, 5. 599. Hoc alios compulit, ut exponerent μεγάλως κοίλην, vel, εὐρύχωρον ἐς πλατεῖαν, vel, quod habet *Dionysii Schol.* μεγαλόστολον imo in Etymologo legas, μέγα κύτος ἔχουσαν, ὁ ἐστι πλατεῖαν p. 574. unde, quæ sit origo diversæ lectionis βαθυκήτεα, manifesto colligi potest. Nolo commemorare, quid moliantur in explicanda Lacedæmone κατοικίσαι Il. B, 581. Equidem existimo, κῆτος olim in compositis magnitudinem immensam indicasse; quod si sumseris, planus erit ubique vocabuli istius intellectus. Nunc *H. Stephanum* audiamus in Thes. Ind. *Βαθυκήτεα πόντου Lucianus dixit, vel quod in profundis suis recessibus cetos habeat, vel quod habeat cete ingentia: est enim & piscosum mare & profundum.* Mallem hæc indicta, quæ prorsus ab ingenio linguæ Græcæ abhorrent: ad compositorum enim rationem se minus attendisse satis declarat: ego vertam, *profundissimum* vel *immensæ profunditatis mare. Amm. Marcellin.* XXIX, 1. p. 600. *angustiis formidandæ paupertatis adstriti, cujus metu vel in mare vos ire præcipites, suadet Theognis poëta vetus & prudens.* *T. H.*

44. Πέτρων] *Ac se e scopulis præcipites dederunt.* *J. Br.*

45. Ὅτιπερ] Videtur *Lucianus* scripsisse aut ὅσπερ, aut ὅτε περ: quamvis libri omnes habeant ὁτιπερ. De ὅτε, vide εἰ Δ. VII. extremo. Ἑρμ. c. 23. De ὃς Σκυθ. c. 2. *M. du S.*

Ὅτιπερ] In *Timone*, quem *Tan. Faber* iis notis illustravit, quibus si in reliquos similes extarent, aut ab eodem viro, aut ab aliis conscriptæ, Lucianus certe longe melius haberet, unicum indicabo intactum ei locum, qui levicula mutatione nitori suo reddi posse videtur. *Novi*, inquit Mercurius, *adeo perdite te* (Plutum) *amantes, ut mortem sibi consciverint, ὑπερφρονεῖσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ὍΤΙΠΕΡ δὴ τὴν ἀρχὴν ἡμᾶς αὐτούς:* hoc est, Benedicto interpreti, *rati fastidiri sese abs te*, PROPTEREA *quod illos nullo pacto respexisses.* Sed jocus, quem in voce ὑπερφρονεῖσθαι captat, nisi aliter & legas & vertas, perit. Scribit itaque ὑ. ν. ὑπὸ σοῦ, ὍΣΠΕΡ δὴ τ. ἀ. ἡ. ἀ. & verto, *despici se a te rati, quos ne adspexisti quidem.*

ξυνίεις. Z. ἑαυτῷ β.

ὥρᾳ οὐδὲ † ἀρχὴν ἴσως αὐτούς. πλὴν ἀλλὰ non omnino
ipsos ne primo quidem congressu aspicere
σὺ ἂν εὖ οἶδα ὅτι ὁμολογήσειας, εἴτι ζωΐης voluisses. Ceterum tute ipse confiteberis,
σαυτῇ, κορυβαντιᾷν αὐτούς, ἐρασμίῳ τοιούτῳ opinor, si modo te nosti, insanire istos,
ὄντι μεμηνότας. qui talem amasium, tam vehementi, tam-
que perdito amore prosequantur.

ΠΛ. Οἴει γὰρ τοιοῦτον οἷός εἰμι ὁρᾶσθαι 50 27. PLUT. Censes nimirum, eum me
αὐτοῖς, χωλὸν ἢ τυφλὸν, ἢ ὅσα ἄλλα ipsis videri qui sum, claudum scilicet, cæ-
μοι πρόσεστιν; ΕΡ. ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλοῦ- cum, & quæ alia in me sunt vitia? MER.
τε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσί; Qui, quæso, nisi & ipsi cæci sunt?
ΠΛ. οὐ τυφλοί, ὦ ἄριστε· ἀλλ' ἡ ἄγνοια, PLUT. Haud ita est, o bone, sed igno-
καὶ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν κατέχουσι τὰ πάν- rantia & error, quæ nunc omnia invase-
τα, ἐπισκιάζουσιν [a] αὐτούς· ἔτι δὲ καὶ αὐ- runt, caligimem ipsis objiciunt. Adde quod
τὸς, ὡς μὴ παντάπασιν ἄμορφόν εἶναι, ipse quoque ne prorsus deformis videar,
προσωπεῖον εὐθέμους ἐρασμιώτατον, διά- aptata mihi persona perquam amabili, inau-
χρυσον, καὶ λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδὺς, rata, gemmisque distincta, insuper varia
ἐντυγχάνω αὐτοῖς. οἱ δὲ αὐτοπρόσωπον 60 veste ornatus, iis me offero: illi autem, qui
οἰόμενοι ὁρᾶν τὸ κάλλος, ἐρῶσι, καὶ σπαρ- credant videre se non personatam aliquam
λύουσι μὴ ἐντυγχάνοντες. ὡς εἴ γε τις αὐ- pulchritudinem, sed in ipso vultu efflore-
τοῖς, ὅλον σπουδάσας, ἐπέδειξέ με, δῆλον scentem, amore inardescunt, ac nisi potian-
ὡς καλεγίνωσκον ἂν αὐτῷ, ἀμελυώτιοντες tur, præ doloris impatientia sese ipsi perdi-
tum eunt. Sane si quis me nudatum iis
ostenderit, damnabunt ipsi sese, qui tanto-
pere

ξυσθασπεινόν τι ἐρασμιώτατον περιθ. Z. μὴ τυγχάνοντες β ἐπιδείξειε malient

[a] Αὐτούς] αὐτοῖς Marg. *A1W.* utrumque bonum.

60. Αὐτοπρόσωπον] Ἀντὶ τοῦ αὐτόχρημα. *V.*

64. Ἀμελυώτιοντες] Ἀντὶ τοῦ μὴ ἔχοντες, ὅτου μὴ δυνάμενοι βλέπειν τοσαῦτα μεγέθη † κακῶν ἢ συμπεσοῦσιν τὴν εἰς πρόθυσιν, * ἵν' ᾖ, ἀμελυώτιοντες εἰς τὰ τηλικαῦτα, οἱονεὶ, σκιοδινιῶντες, τὸ ἀκριβὲς τοῦ βλέπειν ἀπολελοιπότες. *V.*

78. Λαθὼν ὁ τύφος] Τύφος λέγει τὸ οἰονεὶ ἐκπεπωμάδος χωρίου ** ἐξημιῶσθαι † ἐκλελοιπότα τοῦ πάθει τούτῳ †† βελτίστων φρενῶν, καὶ μηδ' ὁπωσοῦν ἴσως συμφρόντος αὐτῷ ἐπιεικόμενον, παρ' ὃ καὶ τύφος εἴρηται τὸ πάθος † τύφω γὰρ τὸ φλέγω καὶ καίω φασί· σύνδρομος δὲ τούτῳ καὶ ἄνοια· ἀνοητεύουσι γὰρ οἱ τοῦ τύφου σεσωγκεδρότες ‡ τοῦ μὲν εἰδέ-

* Ἵν' ἀμελυώτιοντες] *C.* ἐν ᾖ· *V.* ἴν' ᾖ. *M. du S.*

** Ἐξημιῶσθαι] *C.* ἐξεπωμῶσθαι· *V.* ἐξεπεμῶσθαι. *M. du S.*

† Τύφω γάρ] O prioris Ed. mutaverat in τὸ *M. du Soul*, induxeratque φασί. Si abest a scripto *C.* legendum est τ. γὰρ ὁ Φ. καὶ κ. *T. H.*

‡ Τῷ μὲν δοῦ δὲν ἴχειν οἱ χρήσοντας] Verba profecto inquinatissima in posteriori parte. Τῷ μὲ δοῦ δὲν ἴχειν quid aliud, quam turpe verborum monstrum? Doctissimus *Clericus*, primus horum Scholiorum editor, *Videtur*, inquit, *legendum* ἃ μὲν δοῦ ἴχειν. *ut sensus sit: Qui volunt habere quae non oportet, eos importuna invadit superbia.* Quid ergo τοῖς, οἱ χρήσοντας ἑαυτοῖς fiet? Sed & ἐπισκήπτειν statim legendum fuit. Non piget nostram hic conferre symbolam.

Ita nempe haec ultima legenda putem, Σύνδρομος γὰρ τούτῳ (τύφῳ) καὶ ἡ ἄνοια. ἀνοητεύουσι γὰρ οἱ τοῦ τύφου σεσαγηνευμένοι τῷ μηδ' εἰδέναι ἴχειν, ὅ, τι χρήσονται ἑαυτοῖς. Ἐπὶ τούτοις ἡ ἀκρασία ἐπισκήπτειν μεγαλοψυχία, &c. Vides, quam ferme nihil mutem, vestigiis modo corruptae scripturae inhaerens. Expono autem: *Huic* fastui *adjuncta est* desipientia. *Namque quos fastus constrictos tenet* (qui fastu fascinati sunt) *desipiunt eo, quod nesciunt* (sive, *quod scientiam non habent*, vel, *quod scire nequeunt*) *quemadmodum sese gesturi sint. In hos intempestiva insuper se infundat magnanimitas, nata ex divitiarum abundantia.* Ἔχειν εἰδέναι eodem modo *Scholiastes* hic dicit, quo infra in Hermotimo §. 7. ipse Lucianus, ὡς οὐδὲν χρὴν ὑπομένειν σε αὐτὰ, οὐδὲν ἔχοντα εἰδέναι; *unde scis, propterea esse omnia subeunda?* Ibid. §. 27. Οὐ μέντοι ἔγωγε εἰδέναι εἰ ἀληθῆ φασιν. *Neque tamen scio* (vel *scire possum*) *num vera dicat.* §. 38. Καὶ ἐμέντοι, ἔχοντα εἰδέναι, ὡς ἐκεῖνο ἐν τῷ ὑπολαμβάνεις; *Et ubi brevissimis, scilicet, illud esse ipsum, quod amissum fuerat?* Porro pro οἱ χρήσοντας ἑαυτοῖς, unius literae beneficio emendatius reposui ὅ, τι χρήσονται ἑαυτοῖς. Sic Noster in Scytha §. 3. ὃν ἔχων ὅ, τι χρήσεται ἑαυτῷ. In Imaginibus §. 5. Ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ὅ, τι καὶ χρήσεται αὐτοῖς. Isocrates in Panathenaico pag. 281. D. Ἀστοῖν ἔφασκεν ὅτι χρήσεται τοῖς σπλοῖς. Emendatius scribes, ὅ, τι χρήσονται τ. σ. Quae post haec apud eumdem *Scholiastem* sequuntur, non minus spurea, & lectori crucem figentia, alius Oedipus expediat. *J. J.*

Malim μηδ' εἰδέναι ὅ, τι. *C. G.* τῷ μὲ εἰδέναι ἴχειν ἃ. *M. du S.*

Pro οἱ *M. du Soul* ὃ praetuli *J. Jensii* ὅ, τι. *M. Stadius* ὅτι. τὸ μηδὲν ἴχειν minus recte. *T. H.*

Sic enim aliquo modo servatur jocus ille. Quomodo enim eos caecus Plutus adspiceret? Ridet itaque quaerentes *se supercilioso adspectos a caeco*; quae vis est vocis ὑπερόπτης. *M. du S.* in Specimine.

46. Οὐδὲ τὸν ἀ.] *Nunquam, prorsus.* *J. Br.*

48. Κορυβαντιᾷν] *Corybantiare*, ut ex *Plinio* docet μανιερίτης *Scalig.* ad *Catull.* *J. B.*

61. Εὐόμφους] Placet εὐόμφους. *J. Br.*

64. Αὐ-

pere cæcutiant, & res prorsus inamabiles & invenustas, tam studiose petant.

28. MER. Quid quod, postquam jam divites facti sunt, ac sibi personam aptavere, adhuc falluntur? Quid quod nonnulli capite libentius careant quam persona, si quis hanc illis eripere postulet? Neque enim cuiquam credibile sit, ipsos, qui omnia introrsus videant, ignorare totam illam pulchritudinem inauratam esse. PLUT. Plurima sunt, o Mercuri, quæ me in ea re adiuvant. MER. Quænam illa? PLUT. Cum aliquis semel tantum mecum congressus, apertis foribus me admittit, ingreditur una mecum, eo non animadvertente, Arrogantia, Dementia, Jactantia, Mollities, Insolentia, Fraus, aliaque sexcenta; quæ ubi hominis animum invaserunt, ibi tum quæ miranda non sunt miratur, & quæ fugienda appetit; me autem

65 τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες ἀπράκτων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων.

ΕΡ. Τί οὖν [b] ὅτι καὶ οὐ αὐτῷ ἤδη τῶν πλουτεῖν γενόμενοι, [καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ περιθέμενοι] ἔτι ἐξαπατῶνται; καὶ ἢν τις ἀφ-
70 αιρῆται αὐτούς, θᾶττον ἂν τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ προσωπεῖον [c] προέλοιτο; εἰ γοῦν [d] δὴ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτούς, ὡς [e] Ἐπίχαρις ἡ εὐμορφία ἐστὶν, ἔνδοθεν τὰ πάντα ὁρῶντας. ΠΛΟΥ. οὐκ ὀλίγα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ πρὸς τοῦτό
75 μοι συναγωνίζεται. ΕΡ. τὰ ποῖα; ΠΛΟΥ. ἐπειδάν τις ἐντυχὼν τοπρῶτον, ἀναπετάσας τὰς θύρας εἰσδέχεταί με, συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ λαθὼν ὁ τύφος, καὶ ἡ ἄνοια, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλα-
80 κία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἄττα μύρια. ὑπὸ δὴ τούτων ἁπάντων καταληφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ μὴ θαυμαστὰ, καὶ ὀρέγεται τῶν φλυκτῶν. κἀμὲ

b Ὅτι] Priores Edd. Τί οὖν ἐν ἐν. ὅτι καὶ R. Marg. Alii. τί οὖν ὅτι ἐν αὐτῷ. *F.* c Πρόοιτο] πρόοιτο *F.* d Δὴ] Ita C. P. L. Priores Edd. δῆτα. e Ἐπίχαρις] Sic omnes Edd. antiquae: ἐπίχαρις *S.* & *A.* quod *Faber*, etsi nihil moneat, secutus videtur.

καὶ ἴχνη ἔ, τι χρήσονται ἑαυτοῖς. Ἐπὶ τούτοις ἡ ἄκαιρος ἐπισήχηται § μεγαλαυχία τῇ δοκῇ τοῦ πλούτου ἀξιοττότητος τὸ δόξαν ὑποθυμίᾳ φιλάνθρωπον, ἀλλά γε δὴ ἐ μαλακίας συνίσιον αὐτοῖς ἐξιάζεται τιθέναι ἑαυτὴν, τὸν θρύψιν τε ἐ θηλύτητα ἀλλὰ τὴν εὐπορίαν προσαλλομένην. Σόμοιχοι τούτοις λοιπὸν ὕβρις τε καὶ ἀπάτη, τ' ἄλλων ἄλλα τ' πλοῦτου ὑπερφρονεῖν ἰχούσης, τ' δὲ τὸ ἀθάλογον τ' αἰσθησεως κρατούσης ἀναπεισθούσης, καὶ ὡς καλῷ καὶ σωτηρίᾳ τούτῳ προσανακεῖσθαι. *V.*

§ *Μεγαλαυχία*] Prave antea legebatur *μεγαλοψυχία* Vide textum Lucianeum. *M. du S.*

Obtemperavi Doctiss. *M. du Soul.* Attamen prope mihi persuadeo, inveniisse Scholiastem in corrupto *Luciani* Codice *μεγαλοψυχία*, quam *liberalitatem* intellexit: ea quum per se sit valde laudabilis, cavere voluit adjecto *ὡς ἔπαιρε*, ne quis in meliorem partem acciperet. Idem ex eo patet, quod τὸ φιλάνθρωπον ὑποθύεσθαι dicatur: hoc ad *μεγαλοψυχίαν* illo, quem indicavi, sensu sumtam optime, ad *μεγαλαυχίαν* minime convenit. Sequentia vero, quae Viris Eruditissimis tam spurce foedata, & OEdipo quodam indigere sunt visa, solius fere distinctionis ope sanari possunt atque in integrum restitui. τὸ ἀπὸ τῆ σωλότε σπερτότητι τὸ δόξαν ὑποθυμίαν φιλάνθρωπον. ἀλλά γε δὴ καὶ μαλακία συνίσιον αὐτοῖς (ἑαυτοῖς scripserat *M. du Soul*) ἐξιάζονται τιθέναι ἑαυτὴν, τὸν θρύψιν τε καὶ θηλύτητα διὰ τὴν εὐπορίαν προσαλλομένην. Mox sensus erit dilucidior, si interseras, τῆς μὲν τὰ τῶν ἄλλων διὰ τὸν σωλῆτον ὑπερφρονεῖν ἰχούσης. Facile autem apparet, ab aliquo lectore semidocto, qualium in his Scholiis non rara sunt vestigia, declamatorie nec castigatissime esse scripta. *T. H.*

64. *Αὐτῶν*] Lege *αὐτῶν*. *M. du S.*

65. *Ἐρῶντες ἀνηράτων* &c.] Profert *Thom. Mag.* in *Ἀνήρατος*. *T. H.*

67. *Ὅτι καὶ . . .*] Sic edi curavimus; cum in vulgatis Edd. legatur tantum *καὶ . . .*, auctoritatem secuti Mss. a *Fabro* memorati, & Ed. *F.* quæ *ὅτι* habet sine *καί*. *M. du S.*

68. *Αὐτὸ*] Legendum *αὐτοῦ*. *M. du S.*

71. *Οὐ γὰρ δὴ*] Emenda *δῆτα*. *J. Br.*

Δὴ] Ita P. L. & Coll. Emendaverat & *Vorstius* in suo codice, cujus pars prima penes me est. In omnibus impressis legitur *δῆτα*, nullo prorsus sensu. *M. du S.*

72. *Ἐπίχαρις*] *Fucata*. *J. Br.*

77. *Συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ*] Paucis rem totam complectitur Plutus Aristophaneus v. 107. Cum istis plane concordant, quae *Longinus* περὶ Ὕψ. c. 43. p. 236. 238. neque hoc *Tollium* praeteriit. *T. H.*

83. *Φευκτῶν*] Legendum est *φυκτίων*, quia *φευκτὸς* mere Tragicum est, & *inevitabilis* significat, non *vitandus*. *M. du S.*

Φυκτῶν] Apud philosophos *αἱρετὰ* & *φυκτὰ* inter se pugnant. *Cebes* p. 77. ὅταν γὰρ ἐ ἀφέλιμον ἐ βλαβερὸν ἀλλ' εἰη, καὶ αἱρετὸν ἐ φυκτὸν ἅμα εἰη· sacpissime *Plato*: quare nihil hic mutandum. *T. H.*

τ' πάντων ἐκείνων πατέρα τ' εἰσεληλυθότων κακῶν τέθηπε, δορυφορέμενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ πάντα πρότερον πάθοι ἂν, ἢ ἐμὲ προέσθαι ὑπομείνειεν ἄν.

tot malorum, quæ ingressa sunt, parentem suspicit, illorum cinctum satellitio; cruciatus autem quoslibet patiatur facilius, quam me abjicere sustinuerit.

ΕΡ. Ὡς δὲ λεῖος εἶ, ὦ Πλοῦτε, καὶ ὀλιθηρὸς, καὶ [a] δυσκάθεκτος, καὶ ἀφεντικὸς, εὐδιάφευκτον ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ [b] ἐγχέλεις, ἢ οἱ ὄφεις, ἀφ' τῶν δακτύλων δραπέτευεις· οὐκ οἶδα ὅπως· ἡ Πενία δ' ἔμπαλιν [c] ἰξώδης τε, καὶ εὐλαβὴς, καὶ μυρία τὰ ἄγκιστρα [d] ἐκπεφυκότα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἔχουσα, ὡς πλησιάσαντας εὐθὺς ἔχεσθαι, καὶ μὴ ἔχειν ῥᾳδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μέλλοντες ἤδη φλυαρεῖν

29. MER. Quam vero lævis es & lubricus, Plute, quamque ægre retineris; facile autem fugis, ansam nullam, quæ firma sit, præbens; sed veluti anguillæ, aut angues, inter digitos nescio quo pacto elaberis; at contra viscosa ac tenax Paupertas est, facilem ansam præbens, & infinitos uncos ex omnibus corporis partibus exertos habet, ita ut, qui ad eam accesserint, continuo arripiantur, nec se illinc expedire queant. Verum interea dum sermones nugando cædimus,

a Δυσκαθεκτος] δυσκάτοχος R. b Ἐγχέλεις] οἱ ἐγχ. R. c Ἰξώδης] Ita A. P. L. (in quibus Exc. additur ἰξώλη τι) *J.* B1. *V*2. *S. A.* Marg. *A*1*W.* ubi, sicut in *F.* & *P.* ἰξώδης. d Ἐκπεφυκότα] ἐμπεφ. R.

97. Ἀλλὰ μεῖλαξὺ] Ἀτελὴς ὁ λόγος, αὐτῷ τοῦ τῦ δράματος ὄθεν· πολλὰ τοιαῦτα [σὺ] τῇ κωμῳδίᾳ. *C. G.*

4. Ἐπισκήψας] Ἐντειλάμενος. *V.*

10. Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι] Ὑπέβολος ἦτος, ὡς Ἀνδροτίων φησὶν, Ἀντιφάνους ἦν, (1) ὃν ὠσρακίσθαι λέγουσι φασιόλοις. ὁ δὲ αὐτὸς Ὑ λυχνοποιὸς ἦν, (2) καὶ λιθογραφῶν, ὡς Ἀνδροκίδης ἱστορεῖ, ὃς Ὑ ἔφασκεν αὐτὸν εἶναι καὶ βάρβαρον βούλεται· ἐπὶ τούτου δ' Ὑ τὸ ἔθος τοῦ ὠσρακισμοῦ κατελύθη, (3) ὡς Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ Νόμων λέγει· Πολύζηλος δ' ἐν Δημοτικοῖς (4) Φρύγα αὐτὸν εἶναι εἰς τὸ βάρβαρον σκάπτειν φησι. Κρατῖνος δ' ἐν Ὥραις ὡς (5) παρελθόντος νέου τοῦ βήματι μίμησαι καὶ παρ' ἡλικίαν, καὶ Ἀριστοφάνης Σφηξὶ, καὶ Εὔπολις Πόλεσι· Πλάτων δὲ ὁ Κωμικὸς ἐν (6) Ὑπερβόλῳ Λύδον αὐτὸν φησὶν εἶναι. . . . . ἄλλως δ' ἦτοι τῇ ἀληθείᾳ (7) Χρέμητος, ὡς Θεόπομπος ἐν τοῦ περὶ Δημαγωγῶν· Θεόπομπος δ' πάλιν ἐν δικάτῳ Φιλιππικῷ ἐν Σάμῳ φησὶν ἐπι-

(1) Ὃς ὠσρακίσθαι] Legendum ὠσράκευσι. Quid sit ὀσρακίζεσθαι dudum offenderunt Eruditi. *J. J.*
V. ὃν ὠσρακίσθαι. Exc. *G.* ὃν ὠσρακῖσθαι· *C.* Περιθυδ. ὃν καὶ ὠσρακίσθαι. *M. du S.*
Dedi lectionem *C. V.* restituerat *M. du Soul* ὃς ὠσρακίσθη. Hæc autem optimæ sunt inprimis notæ, atque ex vetusto quodam vel Aristophanis vel alterius Comici Scholiaste depromta. Commentatorem nostrum de Hyperbolo testem citat *J. Wasse* ad *Thucyd.* p. 548. n. 42. Quod e C. adfert Doctiss. *M du Soul* Περιθυδ. integrandum est Περιθοίδης· hoc demo ortus Hyperbolus, ut docuit *J. Meursius* de Pop. Att. in Περιθοίδαι· quare Scholion sic potest suppleri: Ἀντιφάνους ἢ Περιθοίδης, ὃν ὠσρ. &c. *T. H.*

(2) Καὶ . . . . . Ἀνδροκίδης] Lacunam prioris Editionis ex C. supplevimus, in quibus mox Ἀνδρικίδης legebatur: sed nihil mutavimus. Vid. *Schol. Aristoph.* ad Vesp. p. 1001. ad Pac. v. 680. *M. du S.*

(3) Ὡς Θεόφρας] Hæc omnia in impr. manca ex C. & supplevimus & refinximus. *M. du S.*

(4) Φρύγα] Prior Editio: κατελύθη, καὶ Φρύγα δ' αὐτὸν εἶναι, Φρύγα (in *V.* extat φασὶ, sed scribendi compendio, quod qui

(5) Παρελθόντος] Προσελθόντος· hoc enim postulat τῷ βήματι παρελθεῖν ἐπὶ τὸ βῆμα pariter usitatum. *T. H.*

(6) Ὑπερβόλῳ] Fabulæ nomen ab hoc ipso Hyperbolo: quod non animadversum in Scriptorum Indice, quos nominat *Athenæus*, alios itidem in errorem traxit: recte *J. Meurs.* in Att. Biblioth. recenset etiam *Suid.* in Πλάτων Ἀθηναῖος, κωμικός. Ejusdem generis inter ejus comœdias Pisander & Cleophon. Quum autem Lydum dixit Hyperbolum, nihil aliud significare voluit, quam mancipium vile servis parentibus natum; quemadmodum *Polyzelus* Φρύγα vocaverat: tales enim Lydi & Phryges, notissima servorum nomina. *T. H.*

(7) Χρέμητος] Χρεμιδος· *Schol. Aristoph.* ad Pac. v. 680. Rectius puto, quod noster Scholiastes habet. Atqui modo ex Androtione notatur, Antiphanis eum fuisse filium: suspicari licet, Antiphanem jocosa Comœdiæ libertate transformatum abiisse in Chremetem; quod Theopompum fallere potuit: nam Androtioni major est in rebus patriis habenda fides. Mox lege ἐν δ. Φιλιππικῷ. *M. du S.*

85. Τέθηπε] *miratur.* *J. Br.*

91. Ἐγχέλεις] De multiplici forma numeri pluralis in hac voce, ἐγχέλυες, ἐγχέλυ, ἐγχέλεις agit *H. Stephan.* Th. L. G. T. I. p. 1931. hujus etiam loci non immemor. *T. H.*

93. Ἐξώδης] Cod. Angl. ἰξώδης. utrumque rectum, ἰξώδης tamen legit interpres. *J. B.*
Ἰξώδης] Mendose plerique libri ἐξώδης. Vera scriptura, quam expressimus, ex *J.* B1. & *S.* est: agnoscunt etiam P. & L. In uno tamen L. ἰξώλη τι. *M. du S.*

97. Ἀπελεύθερος] Post vocabulum hoc expuncto Πλοῦτος scribe ἀλλὰ μεῖλαξὺ &c. δέλεαθι. Post vocem hanc loquitur Πλοῦτος· τὸ ποῖον; Ἑρμ. ὅτι τὸ θηρατρὸν & reliqua. *J. Br.*
Ἀπ. Πλ. ἀλλὰ μεῖλαξὺ] Male hic notata Pluti persona: loquitur enim hæc idem, qui superiora, Mercurius. *Th. M.*
Πλ. ἀλ. μ. . . . Ἑρ.] Nomina personarum antea per-

dimus; rem haud negligendam obliti fumus. PLUT. Quam? MER. Thefaurum non adduximus, quo tamen vel maxime nobis opus erat.

30. PLUT. Hac quidem cauſa animo otioſo eſto. Eum enim ſemper ſub terra relinquo, cum ad vos aſcendo, imperans domi ut adſit foribus occluſis, neve cuiquam aperiat, ni me clamantem audierit. MER. Sed jam Atticos fines ingrediamur; tu vero ſequere hac prehenſum me chlamyde tenens, donec ad Timonis ſolitudinem pervenero. PLUT. Recte ſane, o Mercuri, quod mihi cæco viam præis; ſin me deſeras, fortaſſe in Hyperbolum aliquem, aut Cleonem oberrans incidam.

ξῆτας ἡμᾶς πρᾶγμα ὐ μικρὸν διέλαθε. ΠΛΟΥ. τὸ ποῖον; ΕΡ. ὅτι τ Θησαυρὸν ἦλθ ἐπηγαγόμεθα ὅτῳ ἔδει μάλιστα.

ΠΛΟΥ. Θάρρει τούτου γε ἕνεκα. ἐν τῇ γῇ αὐτὸν καταλείπων, ἀνέρχομαι πάρ' ὑμᾶς, ὅπισθ ἥκων ἔνδον μένειν ὅπλεισάμενον τ θύραν, ἀοίγειν δὲ μηδενί, ἢν μὴ ἐμοῦ ἀκούσῃ βοήσαντος. ΕΡ. εἰκὸς ὅπιδαίνωμεν ἤδη τ Ἀττικῆς. καί μοι ἔπου ἐχόμενος τ χλαμύδος, ἄχρις ἂν πρὸς τ ἐσχατιὰν ἀφίκωμαι. ΠΛΟΥ. εὖ ποιεῖς, ὦ Ἑρμῆ, χειραγωγῶν, ἐπεὶ ἦν γε ἀπολίπῃς με, ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλεώνι ἐμπεσοῦμαι τῶν ἐκείνου.

καταλιπὼν B. ἀεὶ add. B. 2. Z. ἀεὶ καταλ. ἵν' μὴ ἀκούσῃ ἐμοῦ βοήσαντος B. 2.

ἀλ-

e Ἀπέχουσιν] ἀπὸ ἀσφ. R. quod mihi placet.

βαλλόντα ὑπὸ τ Ἀθήνηθεν ἐχθρῶν ἀναιρεθῆναι, τὸ δ ὑπερὸν αὐτῆ εἰς σάκκον βληθὲν (8) ῥιφῆναι εἰς τὸ πέλαγος.

Ὁ δὲ Κλέων δημαγωγὸς ὢν Ἀθηναίων προσὰς αὐτῶν ἔσθ ὅτε, ὡς πρῶτος (9) δημηγορῶν ἀνέκραγεν ἐπὶ βήματος ἢ ἱλαροφορῶν, θρασὺς ἂν ἦτος, οὗτε, καθὼς Θεόπομπος ἱστορεῖ, συνεληλυθότων Ἀθηναίων παρελθεῖν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τόλμαν ἔχοιμ, ἢ κελεῦσαι αὐτοὺς ἀναβαλέσθαι τ σύλλογον, συγχώσειν δ αὐτὸν θύοντα, καὶ ἔτους ἑκὼν μᾶλλον, ἢ ἀφελεῖσθαι τὴν ἐκκλησίαν. Δημοκλῆς δὲ εἰς (10) ὑπερβολὴν ὑπῆρχεν ἢ τοῦτο δηλοῖ αὐτοῦ ἡ γραφὴ τοιαύτη (11) ὑπ αὐτοῦ Μιλησίους ἐπιτολὴν ὑστερον δὲ Μιλησίης ἀλούσης ὑπὸ Πάχητος τῦ στρατηγοῦ, τὴν μὲ ἔμπρησθεν ἡμέραν συμπεσεῖσαι τ δῆμον, ὡς χρὴ Λεσβίων ἀπάντων πλὴν Μηθυμναίων τοὺς μὲ ἡβῶντας ἀποκτεῖναι, παῖδας δ γυναῖκας ἀνδραποδίσασθαι. ἢ τὸ ψήφισμα τοῦτο λόγῳ εἰλαι ἐπὶ τ Παράλου τ δὲ νυκτὸς ἐπιούσης ἐλθόντων ἐς αὐτὸν τ ἐπιδημούντων Ἀθήνησι Λεσβίων, ἢ δόξαι ταλάντου αὐτὸν ἐργορίου μισθωθέντων, μεταπεῖσαι πάλιν τ δῆμον, ἢ τριη-

(8) Ῥιφῆναι] Exc. G. ῥιφῆσαι & C. M. du S.
Neque aliter in V. ſcriptum eſt: idcirco repoſui. T. H.
(9) Δημήγορ] δημηγορ V. id eſt, δημηγορῶν. M. du S.
(10) Ὑπερβολὴν] ὑπέμβελον V. prave. M. du S.
(11) Ὑπ' αὐτῦ] ἀπ' αὐτῦ V. M. du S.

perturbata reſtituit jam ante nos *Benedictus*. *M. du S.*

Ἀλλὰ μᾶλλον &c.] Locum in cunctis Edd. excepta *Salm.* prava perſonarum diſtinctione laborantem adjuvit, præter *Broduæum*, *Franc.* etiam *Luiſinus* Par. III. c. 2. *T. H.*

99. Ἔμ. τὸ ποῖον; ὅτι τ Θησ.] Male notata etiam hic perſona Mercurii, & omiſſa Pluti: eſſe debet: Πλ. τὸ ποῖον; Ερ. ὅτι τ Θησαυρόν. *Th. M.*

7. Ἐχόμενος τ χλαμύδος] *Luciniam ducens.* Dixi ad *Petron.* *J. B.*

8. Τὴν ἐσχατιὰν] *AEſchin.* in Tim. p. 13. v. 43. τούτῳ δ καταλιπὼν ὁ πατὴρ &c. ἐσχατιὰν δὲ Σφηττοῦ, Ἀλωπεκῆσι ἢ ἕτερον χωρίον ad ea, quales fuerint Atticorum ἐσχατιαὶ, optime docuit antiquus *Scholiaſtes* & nondum editus, cujus verba ex *Harpocratione* & *Suida* paululum emendata deſcribere non gravabor. Ἐσχατιαὶ αἱ τόποι ὄχθαι τ χώρας πεπατούμεναι ἢ εἰς ὄρη ἢ εἰς θάλατταν τὰς ἐπὶ τοῖς τέρμασι τ δήμων ἐσχατιαὶ ἐκαλοῦντο. Ἄλλως δὲ τοῖς χωρίοις ἐναπολαμβάνοντο ὄρη ἢ ἄκραι κατὰ τὴν Ἀττικὴν παρ αὐτὰ δὲ ὑψηλοὶ τόποι εἰσὶν, οἱ ἐσχατιαὶ καλοῦνται. Saepe ἐσχατιαὶ *ſingulorum agri ſuis finibus diſtincti & ſeparati*, ut monuit *Caſaubon.* Lect. Theocr. c. XIV. eorum errorem caſtigans, qui *de neſcio quibus agrorum extremitatibus interpretantur*; ſed tamen remotiores, & ad cujusque demi fines poſiti, vel mari montibusve proximi: meminit *Demoſth.* in Phaenipp. p. 1023. B. ἐπορευόμην Κηθήρασδε (lege Κυθήρασδε) εἰς τὴν ἐσχατιὰν αὐτῦ ἐ πρῶτον μὲ ἐξεμαγάγον τὴν ἐσχατιὰν αὐτῦ πλέον ἢ ταλάντου ὄντα τετιμήκατε. & compluries in ſequentibus, ad quae pertinet *Harpocrationis* obſervatio in Ἐσχατιά. Nonnunquam vero quin ultimos agri Attici ſive demi fines ἐσχατιαὶ ſignificent, dubitari non poteſt: vide *Xenophont.* E. II. p. 276. v. 20. *Heſych.* in Ἀλωπεκῆθεν. eum in modum hiſtorici non raro: ut *Diodor. Sic.* XVII. p. 576. τ Λυσίας περὶ τὰς ἐσχατιὰς illudque proverbii vice poſitum a *Conſtantio* Ep. ad Antioch. in *Athanaſii* Apol. καὶ τοι τὶς ἀγνοεῖ ἐ τ τὰς ἐσχατιὰς οἰκοῦντα. Quamobrem merito *Lucianus* Timoni, ut longius ab hominum, quos odio capitali proſequebatur, occurſu ingrato abeſſet, ἐσχατιὰν colendam commiſit, ὀρεινὸν ἐ ὑπόλιθον γηδίον non aliter, quam *Libanius* Δυσκόλῳ ſuo, quem pinxit Declam. XXXVI. p. 793. B. 795. B. 799. C. *T. H.*

10. Ὑπερβ. τάχα ἢ Κλ.] hoc eſt, *Peſſimo cuipiam Athenienſi*: Cleonem & Hyperbolum Ariſtophanis Comoediae infamant. *J. Br.*

Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι] *Ariſtophan.* in Pace. *J. B.*

Ὑπερβ.

ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος οὗτός ἐστι, καθάπερ σίδηρος πρὸς λίθον.

Sed quis hic sonus, quasi si ferrum ad saxum allidatur?

ΕΡ. Ὁ Τίμων οὗτοσὶ σκάπτει πλησίον ἀρειὸν, καὶ ὑπόλιθον γήδιον. παπαῖ, καὶ ἡ Πενία πάρεστι, καὶ ὁ Πόνος ἐκεῖνος· ἡ Καρτερία δὲ, καὶ ἡ Σοφία, καὶ ἡ Ἀνδρία, καὶ ὁ ταῦτος ὅχλος τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ ταπεινωμένων ἁπάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων. ΠΛΟΥ. τί οὖν οὐκ ἀπαλλαττόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, ἢ ταχίστην; ἐγὼ γοῦν τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον, πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικούτου στρατοπέδου παρεσκευασμένον.

31. MER. Hic Timon videlicet montanum ac saxosum agellum fodit. Papæ! Et Paupertas adest, & ille Labor, tum etiam Tolerantia, & Sapientia, nec non Fortitudo, & totum illud agmen, quod secum sub signis habere solet Fames; multo haud dubie animosiores sunt satellitibus tuis. PLUT. Quid igitur causæ sit, quin hinc quam ocyssime fugiamus? neque enim est ut quidquam a nobis memorabile geratur cum eo viro, qui tanto instructus exercitu sit. MER. Jovi aliter visum est; quare strenui simus.

ΠΕ. Ποῖ τοῦτον ἀπάγεις, ὦ Ἀργιφόντη

32. PAUP. Cæcum istum, o Argiphonte

ρη πάλιν ἄλλην ἀποστέλλει ἀναιροῦσαν τὸ ψήφισμα· ὅτε (12) Θουκυδίδης. Ἐπίση δὲ καὶ πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνη, ὡς Φιλόχορος καὶ Ἀριστοφάνης, πρωθεὶς ἄρχοντος Εὐθύνου. (13) Ἀριστοτέλης δὲ καὶ ἐπεζωσάμενον αὐτὸν λέγει δημηγορῆσαι, εἰς τὴν θρασύτητα αὐτοῦ ἀποσκώπτων. τὰ δὲ ὑπὸ τὴν ὄψιν ἦν ἀργαλέα, καὶ μάλιστα τὰς ὀφρῦς· εἶχε δὲ καὶ φυ-

(12) Θουκυδίδης] Lib. III. c. 36. & sequ. cujus verba nonnulla Scholiastes expressit. *T. H.*

(13) Ἀριστοτέλης δὲ] Sic Exc. *G.* & *V.* In Impr. Ἀριστοφάνης καὶ περιζωσάμενον. *M. du S.*

Extat in *V.* tale scripturae compendium Ἀριστοτ'. quomodo philosophi nomen plerumque solet in membranis exhiberi, & mox vitiose δημηγορήσας. In his plura sunt corrupta & alieno loco posita: illud ἀποσκώπτων Aristophani melius quam Aristoteli conveniat: veluti modo πρωθεὶς ἄρχοντα Εὐθύνου aptius post Philochoros interferantur: Philochorum enim notum est historiam Atticam per Archontes digestam literis mandasse; quanquam ne sic quidem haec verba difficultate vacent: nam ejus anni, quo Cleon obstitit, ne pax cum Lacedaemoniis iniretur, archon fuit Stratocles, non Euthynus, nisi forte ἐπιλαχὼν, & subsortitione Stratocli defuncto suffectus: eam rationem credi potest habuisse *Scholiastes*, cur de Philochoro moneret, illum huic anno, secus atque alii, non Stratoclem, sed Euthynum inscripsisse summum magistratum. Quare melius erit, si mutatis quarundam vocum sedibus ita legamus, ὡς Φιλόχορος πρωθεὶς δ. Ε. καὶ Ἀριστοτέλης· (in Ἀθηναίων πολιτείᾳ nimirum) Ἀριστοφάνης δὲ καὶ περιζ. Hoc postremum adnotavit etiam

Ὑπερβ.] Adde gravissimum de hoc Thucydidis testimonium qui μοχθηρὸν ἄνθρωπον vocat. VIII, 73. *M. du S.*

Ὑπερβόλῳ ἢ Κλέωνι] Nobile par hominum improbissimorum, quos vitiis vitaeque turpitudine infames, neque tamen eo minus Athenis magna praeditos auctoritate, quia solent plerumque Comici, junxit etiam *Lucianus*: caute quidem neminem alium addens inferiorem; nam hos utrosque in administranda rep. versatos provectior aetate videre potuit Timon. Cleon Cleaeneti filius jam vivo Pericle, quum is odio civium atque invidia laborare cepisset, viam ad remp. affectavit: *Plutarch.* Per. p. 170. D. ἐπεφύτο δὲ καὶ Κλέων ἤδη λοιδορῶν πρὸς ἐκεῖνον (Periclem) ὀργῆς πορευόμενος ἐπὶ τὴν δημαγωγίαν· eo defuncto sine controversia primas tenuit, ὢν καὶ ἐς τὰ ἄλλα βιαιότατος τῶν πολιτῶν,

Scholiastes ad *AEschin.* Orat. in Tim. Mss. Λέγονται δὲ Κλέων ὁ δημαγωγὸς παραβὰς τὸ ἐξ ἔθους σχῆμα (scilicet τὸ ἐντὸς ἔχειν τὴν χεῖρα λέγοντα) περιζωσάμενος δημηγορῆσαι. Verum haec a nobis alio loco, ubi magis erit commodum, ad examen accuratius revocabuntur. *T. H.*

(14) Βυρσοδέψου] Βυρσοδέψου corrigendum: neque enim Cleon fuit femina, nec σκωπτικὸς cum hoc femineo nomine fuisse appellatum, quoquam modo liquet. *Aristophanes* certe in Equit. hunc βυρσοδέψην nominat. *J. J.*

(15) Μανίας] Lege μανίαι. *Plutarch.* T. II. p. 855. B. historici malignum animum hoc indicio deprehendi statuit, si δυσχερεστάτοις ὀνόμασι καὶ μάσσαν ἐπιπλασίαν σκαιότητος utatur; veluti quando θρασύτητα καὶ μανίαν Κλέωνος μᾶλλον ἢ κερδολογίαν dicit. Cleonis κερδολογίαν perstringit *Thucydid.* IV, 27. sed idem quoque c. 39. καὶ τὸ Κλέωνος καλὸν μανιῶδες ὅτι ἡ ὑπόσχεσις ἀπίβη. *T. H.*

(16) Ἀμεινίου] Consentit Schol. Aristoph. ad Nub. v. 552. *Androtion* tamen, eodem teste, scriptum reliquerat, interiisse Cleonem Archonte Alcaeo, qui Aminiam excepit: hoc *Diodorus* firmat, mukum in istius pugnae narratione discrepans a *Thucydide* V. c. 10. *T. H.*

τοῦ τε δήμου ὑφηγουμένου τῷ τότε πιθανωτάτῳ, teste *Thucydid.* III, 36. IV, 21. Postquam ad Amphipolin pulsus a fortissimo duce Brasida, & in fuga caesus interiisset Cleon, deterior Hyperbolus aliquo tempore inter demagogos praecipuum in rep. locum occupavit: ad *Aristoph.* Pac. v. 680. Scholiastes: μετὰ τὸν Κλέωνα Ὑπέρβολος ἐπολιτεύσατο· mox: ὅτος μετὰ τὴν τοῦ Κλέωνος δυναστείαν (ita solent aliquando potentiam civis eminentem, qui factionis sit caput, vocare: ἀνὴρ ἐν τῇ πόλει δυναστεύων, τοῦ Θουκυδίδου δὲ Περικλέους. *Plutarch.* T. I. p. 155. A.) διεδέξατο τὴν δημαγωγίαν· donec Alcibiadis consilio sociatis factionibus, quam aliis paraverat, ipse nihil minus metuens poenam subiret, testularumque suffragiis ex urbe ejiceretur. In hos utrosque Comici certatim impetum fecerunt, ut ostendit testis inprimis fide diguus *Aristoph.* Nub. v.

549.

te Mercuri ; quonam abducis ? MER. Nos ad Timonem allegavit Jupiter. PAUP. Quid ? nunc ad Timonem Plutus mittitur ? quem ego peſſime a Luxu habitum cum accepiſſem , his , quos vides , Mercuri , Sapientiæ , & Labori tradens virum fortem & quantivis pretii effeci ? Itane vobis idonea Paupertas viſa eſt , in qua ſic illudatis , ut quem unum mihi habebam , eripere poſtuletis , poſtquam ad virtutem probe factus eſt , ut illum Plutus denuo acceptum Contumeliæ & Arrogantiæ tradens , qualis olim fuit , talem eum efficiat , mollem ſcilicet , ignavum & ſtolidum ; mihi denique illum reddat , ubi nullius pretii fuerit , & detrito panno haud melior. MER. Jovi ſic viſum eſt , o Paupertas.

τα , χειραγωγῶν. ΕΡ. ὅτι τοιοῦτ᾽ ἦν τὸ Τίμωνα ἐπεμφθῆναι ὑπὸ τοῦ Διός. ΠΕ. νῦν ὁ Πλοῦτος ὅτι Τίμωνα , ὁπότε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῆς Τρυφῆς ἀβδηλαβοῦσα , τοιοῦτοις ἀβδοῦσα , τῇ Σοφίᾳ καὶ τῷ Πόνῳ , γενναῖον ἄνδρα καὶ πολλοῦ ἄξιον ἀπέδειξα ; εἶτα [a] ἆρα εὐκαταφρόνητος ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ , καὶ εὐαδίκητος , ὥσθ᾽ ὁ μόνον κτῆμα εἶχον , ἀφαιρεῖσθέ με , ἀκριβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐξειργασμένον , ἵν᾽ αὖθις ὁ Πλοῦτος ἀβδηλαβὼν αὐτὸν ὕβρει καὶ Τύφῳ ἐγχειρίσας ὅμοιον τῷ πάλαι , μαθακὸν , καὶ ἀγεννῆ , καὶ ἀνόητον ἀπφίνας , ἀποδῷ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἤδη γεγενημένον ; ΕΡ. ἔδοξε ταῦτα , ὦ Πενία , τῷ Διΐ.

ἀφαιρεῖσθαι C. H et Z.

ΠΕ.

[a] Ἆρα] ἄνδρα. *F.* nulla diſtinctione poſt ἀπέδειξα poſita. Adſcriptum in hac Ed. ex P. ἆρα *fecimus* C. H.

549. 558. ubi vide *Ez. Spanhemium* : neque mirum eſt, qui praeclariſſimis viris nequaquam parcebant, in eos ſtyli acerbitatem exeruiſſe , qui tot veris criminibus oppugnari poſſent. *Plutarch.* T. II. p. 826. D. τὸν Περικλέους πολιτεύμενον ἐπαινοῦμεν ἐν τῷ Βίῳ τοῦτον ψέγομεν δὲ τὸν Ὑπερβόλου ἐν Κλέωνι. Egregie *Dion Chryſ.* p. 282. A. Athenienſis populi quaſi δαίμονας & genios, a quorum arbitrio nutuque pendeant toti , numerat Piſiſtratum ac Themiſtoclem : tum Alcibiadem, Niciam, Cleonem & Hyperbolum, τοὺς μέν τινας ἐπισκῶς τυχόν , τοὺς δ᾽ πάνυ πονηροὺς καὶ χαλεπούς. p. 541. D. οἷς πώποτε ὕστως ἐγένετο θρασὺς δημαγωγὸς οὐδὲ Ὑπέρβολος ἰκνοῦμαι ἢ Κλέων. Cleonem & Cleophontem in hoc genere ſociavit *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 315. Hyperbolum & Cleophontem *Iſocr.* de Pac. p. 174. B. plures *Himerius* Prop. ad Flavianum apud *Phot.* p. 615. Ἐσυκοφάντει Περικλέα Κλέων· ἔφυγε Νικίας· Ὑπέρβολον Δημάδης δέ· ἔκρινε Δημοσθένους· Κλεοφῶν Ἀλκιβιάδην ἐγράφετο. *T. H.*

15. Ὀρεινὸν] Male Baſil. edit. ult. ὀνειρὸν, ut & quædam aliæ edit. *J. B.*

16. Ἐκεῖνον] Non ignoro , quam vim ſaepe pronomen illud habeat , velut , quod paulo ante protulimus e *Dione* , Ὑπέρβολον ἐκεῖνον neque tamen non hic malim ἐκεῖνο, ſcilicet Τίμωνι. *T. H.*

23. Περιεχαράδρου] Adducit *Thom. Magiſt.* in Κατέχημαι. *T. H.*

25. Ἀργιφόντα] Homeric. Patet Dial. Jovis & Merc. poſtea. *J. B.*

33. Εὐαδίκητος] Quem alias Graeci ἐπιτήδειον, Latini *opportunum* & *obnoxium* vocant. Eleganter *Hipparch.* apud *Stob.* p. 573. v. 39. Θνατοὶ καὶ σάρκινοι, εὐαδίκητοι καὶ φθαρτὸν κεκτημένοι σῶμα. Cum his compone , quae Paupertas de ſe praedicat in *Ariſtoph.* Pl, v. 558. *T. H.*

36. Ἐγχειρίσας] Secuti ſumus emendationem *Tan. Fabri* , cum tamen in omnibus legatur ἐγχειρίσας. *M. du S.*

Ibid. Τὸν πάλαι] *Qui dudum fuit Timon.* *J. Br.*

38. Ῥάκος ἤδη γεγεν.] *Jam laboribus exercitatum atque attritum.* *J. Br.*

Ῥάκος ἤδη γεγενημένον] Male *Brodaeus:* melius *Eraſm.* Ad. in *Pannus lacer* , *hominem faſtiditum & rejectum* exponit. Hic divitiis & voluptatibus corruptum , atque ad nullos amplius uſus idoneum intellige. Receptam vulgo fuiſſe proverbii formulam *Lucianus* indicat Pſeudol. §. 18. ἄχρι δήσω, τὸ τῦ λόγου, ῥάκος πολυχιδὲς ἐργασάμενος ἐξέωσε· iisdem verbis περὶ τ ἐπὶ μ, σ. §. 39. Hinc ſumſit *Scaliger* in Strom. Proverb. v. 1337. *Antiphilus* I. Anth. LVI. Ep. 3. Μυριστὴς, ἁλίοιο βίου ῥάκος — qui piſcatione corpus ad ultimam ſenectutem contriverat. Proximum eſt *Euripidis* in Autolyco primo de athletis apud Athen. X. p. 413. E. quum aetate florent , incedunt πώλοις ἀγαλμασια — ὅταν δὲ προσπίσῃ γῆρας πικρὸν τριῶνος ἐκβαλόντος οἴχονται κράνας. Cadaver *Crinagorae* ῥάκος dicitur in Epigr. quod edidit R. Bentleius ad *Callimach.* p. 470. Similes alias uſurpare veteres ſolent figuras : quale mihi viſum fuit *Ariſtophanis* illud apud *Polluc.* X, 33. Τὶ μ᾽ ὦ πόνηρ᾽ ἐξώρισας ὡς κλιντήριον ita ſi legas , jambus erit tolerabilis; ceteroquin ejus loci integritatem non praeſto : *Ariſtophanes* etiam in Equit. v. 529. Cratinum effoetum & prae ſenio paene delirantem leſtulo comparat Ἐκπίπτουσῶν τ ἡλίκτρων, καὶ τῦ τόνου σὺν ἵτ᾽ ἰόντος &c. Paulo aliter *Seneca* , teſte *Gell.* N. A. XII, 2. *Qui hujuscemodi verſus amant , liqueat tibi , eosdem admirari & Soterici lectos :* viliſſimos puta , nullaque artis admiratione dignos. *Jon* apud *Heſych.* in Σάρον , ὡς παλαιὸν ἄγεις σάρον· ſic enim emendandum videtur : Θέλει δὲ λέγειν, inquit *Heſych.* ὅτι ἄχρηστοί εἰσι, ἀφ᾽ τὸ γῆρας· ac ſi diceret, *tanquam ſcopas ducis vetuſtate abſumtas. Petron.* c. 114. p. 525. *Si quid ingenui ſanguinis habes , non pluris illam facies , quam ſportam.* *T. H.*

ΠΕ. Ἀπέρχομαι· ὑμεῖς δέ, ὦ Πόνε, καὶ Σοφία, καὶ οἱ λοιποί, ἀκολουθεῖτέ μοι. ὅτος δὲ τάχα εἴσεται, οἵαν με ἔσαν ἀπολείψει, ἀγαθὴν συνεργὸν, καὶ διδάσκαλον τῆς ἀρίστης ἢ σωμάτων, ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐρρωμένως δὲ τῇ γνώμῃ διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἐστὶν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων. ΕΡ. ἀπέρχεσθαι· ἡμεῖς δὲ προσίωμεν αὐτῷ.

ΤΙ. Τίνες ἐστὲ, ὦ κατάρατοι; ἢ τί βουλόμενοι δεῦρο ἥκετε, ἄνδρα ἐργάτην καὶ μισθοφόρον ἐνοχλήσοντες; ἀλλ' εὖ χαίροντες ἄπιτε, μιαροὶ πάντες ὄντες· ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων ταῖς βώλοις, καὶ τοῖς λίθοις, συντρίψω. ΕΡ. μηδαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλῃς· εὖ γὰρ ἀνθρώπους ὄντας βαλεῖς. ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, ὅτος δὲ, ὁ Πλοῦτος. ἔπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς ἐπακούσας τῶν εὐχῶν· ὥστε ἀγαθῇ τύχῃ δέχου τὸν ὄλβον, ἀποστὰς τῶν πόνων. ΤΙ. καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη,

33. PAUP. Abeo igitur. Vosque adeo Labor, Sapientia, vosque ceteri, qui mecum aderatis, sequimini. Næ iste posterius sentiet, qualem me reliquerit, optimam nempe operis consortem, & quæ ipsum ad res præclaras erudierim; me, inquam, quacum degens, tum salubri corpore, tum animo vegetus fuit, viri vitam agens, & se se respiciens; cetera autem supervacanea existimans, ut re ipsa talia sunt. MER. Abeunt, o Plute; nostrum nunc est hominem convenire.

34. TIM. Qui estis vos, o scelera, aut quorsum huc venistis? mihine ut molesti sitis, homini mercede conducto? Sed non sine infortunio estis hinc abituri, cum pessimi mortalium sitis: jam enim vos & glebis, & saxis opertos male perdam. MER. Cave faxis, Timon: non enim, quod credis, homines, sed deos percusseris. Videlicet ipse ego Mercurius sum, hic vero, Plutus. ad te autem Jupiter, auditis precibus tuis, nos misit. Itaque adeo, quod tibi faustum sit, felicitatem & opes excipe, laboribus in posterum valere jussis. TIM. Vos quoque, etsi, ut prædicatis, dii

a Προσίωμεν] δὲ καὶ προσίωμεν. R. b Ἐπακούσας] ὑπακούσας. Marg. *AiW.*

44. Ἀγαθὴν σύνεργον] Σημειοῦ τὸ ἀγαθὸν σύνεργον πρὸς τὸν πενίαν θηλυκοῦ ὄντων γένους ἀποδοθὲν αὐτὸ ἀρσενικῶν ὄν. *V.*

42. Οὗτος] Legendum ὅτος. *J. Br.*

43. Ἀπολείψει, ἀγαθὴν σύνεργον] Legendum ἀπολείψῃ, ut jam *Faber* recte monuit. *Hic vero continuo intelliget, qualem me reliquerit, bonam auxiliatricem & rerum praestantissimarum magistram.* Caeterum Scholiastes ex MS. in fol. legit hic ἀγαθὸν σύνεργον, idque observari jubet, quum Πενία, quae loquitur, sit femina. Sed mirum ni in malum codicem inciderit Interpres ille, ubi vitio librariorum, ignorantium σύνεργος & διδάσκαλος etiam in genere femineo dici, ἀγαθὸν pro ἀγαθὴν scriptum fuerit. *J. J.*

Ἀπολείψει] Si hanc vocem, auctore *Tan. Fabro*, in ἀπολείψῃ mutes, innumera tibi cum Luciani tum aliorum, qui ita scripsere, loca erunt mutanda. Sic noster in *Prometh.* c. 5. ὡς μειρακίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι & ἀγαναντῶ εἰ μὴ τὸ μεῖζον αὐτὸς λήψεται. quem locum itidem Cl. *Jensius*, ut & sequentem sollicitavit. Sic in *Dial. Terps.* & *Plut.* seu N. Δ. VI. μὴ δὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις ἢ πρεσβύμψεις πάντας τοὺς κόλακας. In *Dial. Min.* & *Sostr.* ἀλλ' ὁρᾶ εἰ δικαίως κολασθήσομαι. Sic Philostratus in *vita Apoll.* IV. p. 146. Vide etiam in *Asino* c. 4. εἰ μή τις ὑπακούσει αὐτῇ. &c. 11. εἰ δέ μοι καιρὸς ἐπιτρέψει· in Δισ. c. 30. εἰ μακρῷ χρήσομαι τῷ λόγῳ. *M. du S.*

44. Ἀγαθὴν σύνεργον] *Synes.* Ep. 100. p. 239. C. φιλοσοφοῦμεν, ὦ γαθὲ, τὴν ἐρημίαν ἀγαθὴν ἔχοντες σύνεργον. *T. H.*

47. Αὐτὸν] Leg. αὐτόν. *M. du S.*

55. Τοῖς βώλοις] Qualis gleba Ægyptia: de qua copiose *Achill. Tat.* in Clitoph. *J. B.*

Τοῖς βώλοις] *Alciphr.* III. Ep. 34. p. 348. de Timone nostro: ταῖς βώλοις τοὺς πλησίον βάλλει· ibi recte *Berglerus* monuit, hic itidem ταῖς β. potius legendum esse, quam τοῖς, quod in omnibus extat *Luciani* Edd. Peritissimi Bergleri judicium sum secutus, etsi non ignorem in *Apollonio* legi III, 1392, — εἰ μὲ ὠθεῖ τρηχοτὰ βῶλον ὀδοῦσι Λαζόρμιοι πρηεῖς —. Τοῖς βώλοις *Gesnerus* ediderat in *AElian.* Ep. XIII. bene Ald. & Gen. ταῖς. *T. H.*

59. Τῶν εὐχῶν] Praefero σῶν εὐχῶν. Hae voculae saepius commutatae. *T. H.*

60. Δίχου τῶν ὄλβον] Respicit solemnem litationis ad populum renuntiationem, de qua *Casaub.* ad *Theophr. Char.* 59. Adde Ἀλεξ. c. 14. *M. du S.*

63. Ἀ-

die ellis ; vapulabitis tamen ; nam & deos & homines ex æquo odi. Cæcum vero iſtum, quisquis eſt, hoc meo ligone comminuere certum eſt. PLUT. Per Jovem, o Mercuri, abeamus, ne quod malum jumento meo accerſam : plane enim homo infamire videtur.

35. MER. Ne quid inſcite facias, Timon ; quin potius agreſte iſthuc & aſperum ingenium mitte, porrectisque manibus fortem Fortunam excipe, ut denuo dives fias, & Athenienſium primus ; illosque ingratos deſpicias, tibi uni beatus. TIM. Ne mihi negotium faceſſite. vobis haudquaquam egeo : affatim copiarum in hoc ligone habeo ; cetera felix, ſi ad me nemo accedat. MER. Tene adeo inhumane agere, amice?

Hæcne Jovi referam tam dura atque aſpera dicta?

κείσθω θεοὶ ὄντες, ὡς φατέ· πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ, τυφλὸν δὲ τὸν τυφλόν, ὅστις ἂν ἦ, καὶ ὀπτρίψειν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ. ΠΛ. ἀπίωμεν, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς τοῦ Διός, μελαγχολᾷν γὰρ ὁ ἄνθρωπος ἐμετρίως μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν ἀπέλθῃ προσλαβών.

ΕΡ. Μηδὲν σκαιὸν, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πάνυ τοῦτο ἄγριον καὶ τραχὺ καλλαλὸν, προλείνας τὼ χεῖρε, λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλούτει πάλιν, καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, καὶ χαῖρε τῶν ἀχαρίστων ἐκείνων, μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν. ΤΙ. οὐδὲν ὑμῶν δέομαι· μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι· ἱκανὸς ἐμοὶ πλοῦτος ἡ δίκελλα. τὰ δ' ἄλλα, εὐδαιμονέστατός εἰμι, μηδενός μοι πλησιάζοντος. ΕΡ. ἔτως, ὦ τᾶν, ἀπανθρώπως;

Τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε, κρατερόν τε;

Καὶ

63. Ἀνθρώπους μισῶ] Inde cognomen μισάνθρωπος c. 44. *Interp. Ariſtoph.* ad Aves & Lyſiſtr. *J. B.*

69. Μηδὲν σκ.] Ποιήσεις ſubauditur. *J. Br.*

70. Τὸ ἄγριον] Τὸν ἀγριόπλα. *J. Br.*

72. Ἀ. τὰ πρῶτα] *Princeps, primae claſſis homo. J. Br.*

Ἀθηναίων τὰ πρῶτα] Atticis perinde atque Ionibus locutio familiaris : plura notat *Faber* ad *Lucret.* I, 87. *Lexicon Bala.* §. 3. ὁ δὲ μαχεσαίατο τι ἂν τὰ πρῶτα *Euripid.* Hec. v. 794. — πρῶτα τῶν ἐμῶν φίλων *Ariſtoph.* Ran. v. 424. Κρὶς τὰ πρῶτα τῶν ἐπὶ μοιχθρίᾳ. *Liban.* T. II. p. 211. C. Τούτου Μάνδρις μὲν ἦν πατὴρ, τὰ πρῶτα Καρυάνδων *Herodot.* IX, 77. Ἐν δὲ Πλαταιῇσι οὐ τοῦ τρομοκράτεος τῶν Λεωγυτίων ἦν Λάφανες ὁ Πύθεω, Λεωγυτίων τὰ πρῶτα nam ſupervacuum illud φέρω, quod Edd. trahunt, optime judicavit *Jac. Gronovius*, auctore Med. Codice, reſecandum eſſe, obſervans φερόμενον in hoc genere loquendi locum habere, non φέρεσθαι ſic & *Xiphilinus* e *Dione* p. 796. A. *Cornelius Fronto* ὁ τὰ πρῶτα τότε Ῥωμαίων σὺν δίκαις φερόμενος. Pari modo *Philoſtr.* de V. S. II. c. XXVII. §. 5. *Megiſtias* ὁ τὰ δύτερα φυσιογνωμονούντων νομιθείς. *Olearium* probo itidem §. 1. praeferentem ex Cod. S. μηδὲ δεύτερα (niſi forte praeſtet μὴ τὰ δύτερα) τῶν προτιμηθέντων σοφιστῶν μηδὲ Ἱππόδρομόν τις ἡγεῖσθαι. In multis eandem loquendi formam ſectantur. *Sophocl.* Philoct. v. 435. Πάτροκλος, ὅς σοι (repono, ὅς σοῦ) πατρὸς ἦν τὰ φίλτατα· ibi *Camerarius* ex *Euripide* profert Herc. Fur. v. 1428. Τὰ μέγιστα Φίλαν ἰλάσκεσθε, id eſt, Herculem. *Reynich.* Ecl. D. A. p. 78. ἔτως ἄρα μέγιστόν ἐστιν ἀνθρώποις γνῶσις, ἴσως γε δὴ καὶ τὰ ἄκρα τῶν Ἑλλήνων παιδεύσας ὁρᾶται quin ſcripſerit πταίειν ὁρᾶται, vix aut omnino non dubito : Polemonem intelligit, de quo Sophiſtarum principe modo fuerat locutus : ſtructurae rationem exempla, quae poſui, ſatis confirmant ; ἐν τοῖς πρώτοις, τὸν δεύτερον νομισθείς· exquiſitius loquendi genus librarii pro more contaminarunt regulis Grammatices vulgatiſſimis obſecuti : tale erat in Somn. ἐν τοῖς μάλιστα εὐδοκίμοις. Verum obſervari meretur, iſtam dictionis elegantiam multo frequentiſſime de uno homine, aut certis ſaltem & deſignatis uſurpari : τὰ πρῶτα Ἀθηναίων, hic vel ille, cujus mentio fuerit expreſſa : at τὸ πρῶτον τῶν Ἀθηναίων, quicumque ſunt Athenienſium praecipui. Excuſamus *Baſilium* in V. Thecl. p. 54. Thamyris γένει λαμπρότατος, καὶ πλούτῳ κομῶν, καὶ τῇ πόλει δοὺς τὸ κράτιστον debuerat potius, καὶ πόλεως ἔφυ τὸ κράτιστον idem accuratius p. 86. εἰ μὲ γὰρ (γυναῖκες) ἐφόβουν τοὺς πραγματικοὺς κατὰ τὸ Θάλης, ὅσον ἀστρολογίας ἐν ἀκόλαστον ἦν ὅσον μόνον γε σωφρονῶν καὶ κόσμιον &c. Diverſum eſt, quando *Sophocl.* in Phil. v. 449. τὸν πανοῦργον καὶ πολύτροπον & τὸν δίκαιον ἐν τοῖς χρῆσθαι pro hominibus ponit πανούργοις ἐν πολυτρόποις, & δικαίοις καὶ χρήσιμος. Ex Latinis ſimilia notat *P. Burmann.* ad *Quinctil.* Decl. I. p. 13. hunc ipſum quoque *Lucianum* locum proferens. *T. H.*

79. Τόνδε φέρω &c.] *Homer.* Il. O, 202. *J. Br.*

Τόνδε φέρω] Tenuit, ut plurimi principis poëtarum verſus, quaſi proverbii locum : Soſtratus eo quam opportune fuerit uſus ad Antigonum regem, narrat *Sext. Empir.* adv. Gramm. p. 276. §. 276. *T. H.*

Καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον σὲ εἶναί σε, τοσαῦτα ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθεον δὲ μηδαμῶς, ὅτως ὑπιμελουμένων σε τῶν θεῶν.

ΤΙ. Ἀλλὰ σοὶ μέν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διὶ πλείστη χάρις ἡ ὑπιμελείας. τοῦτον δὲ τὸν Πλοῦτον οὐκ ἂν λάβοιμι. ΕΡ. τί δή; ΤΙ. ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κακῶν μοι αἴτιος ὢν κατέστη, κόλακί τε πολλῷ, καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγὼν, καὶ μῖσος ἐπεγείρας, καὶ ἡδυπαθείᾳ [a] καλαφθείρας, καὶ ὑπόφθονον ἀποφήνας. τέλος δὲ, ἄφνω καλαλιπὼν ὅτως ἀπίστως καὶ προδολικῶς. ἡ βελτίστη δὲ Πενία, πόνοις με τοῖς ἀνδριωτάτοις καλαγυμνάσασα, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παῤῥησίας προσομιλοῦσα, τότε ἀναγκαῖα κάμνοντι παρεῖχε, καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων καλαφρονεῖν ἐπαίδευσεν, ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τοῦ βίου, καὶ δείξασα ὅστις ἦν ὁ πλοῦτος ὁ ἐμὸς, ὃν οὔτε κόλαξ θωπεύων, οὔτε συκοφάντης φοβῶν,

Non ſane incredibile erat, inviſos eſſe tibi homines, a quibus tot tibi ortæ eſſent injuriæ; deos autem odiſſe, qui tibi optime conſultum velint, haud ſane par fuit.

36. TIM. Tibi quidem, Mercuri, ac Jovi præterea maximam habeo gratiam, quod me haud neglexiſtis. Iſthunc vero Plutum haudquaquam admittam. MER. Quamobrem? TIM. Quia olim infinitorum mihi cauſa malorum fuit, aſſentatoribus me prodens, mihi inſidiatores immittens, odium exſuſcitans, deliciis corrumpens, & livori objiciens; ad poſtremum me repente per ſummam perfidiam, ut proditore dignum erat, deſerens. Contra autem optima Paupertas labore perquam virili me exercens, ac mecum perpetuo agens cum Veracitate, & Libertate dicendi, quæ tempus poſtulavit, ea mihi opus facienti præbuit, & tot illas res deſpicere docuit, efficiens ut omnes ſpes vitæ in memet ſitæ eſſent; oſtendens præterea, quænam divitiæ meæ forent, quas neque eripere poſſet aſſentator palpans, neque ſycophanta autem me terrens, non

[a] Καταφθείρας] Διαφθείρας *J.* Marg. *AIW.*

86. Πλείστη χάρις] Loquendi formula teſtificantis gratum animum, tum quoque, ſi quid oblatum honeſte recuſet: §. 37. Contra, ἀδίμια σοὶ χάρις, *nullam in partem tibi ſum obſtrictus:* quod impudenti tribuit *Theophraſt.* Char. Eth. p. 46. qui, quum laviſſet, mercedis vice balneatorem hoc dicto remunerabatur: eo in loco κεῖσε ſi vertas, *eo ibi, eo tum porro*, poteſtate illa, quam nec Latini refugiunt, nihil eſt, cur quicquam aliud deſideres. Atticae venuſtatis eſt, quod *Ariſtoph.* habet in Lyſiſtr. v. 865. 869. ἀδίμως ἔχω γε τῷ βίῳ χάριν· τοῖς δὲ σιτίοις Χάριν ἀδίμως εἰδ' ἐδῶν· *vitam cibosque nihil amplius moror: nihil in his eſt, quod me poſſit oblectare. Lyſ.* in Andocid. p. 105. v. 34. καίτοι τίς χάρις τῷ βίῳ &c. *T. H.*

92. Οὕτως] Erunt forte, qui hac ſint lectione contenti. Mihi multo magis placet: ἄφνω καλαλιπὼν ὅτως ἀπίστως ubi magna cum invidia repeti vides illud ὅτως. Alia res eſt §. 38. ὅτως ἀτίμως. *T. H.*

1. Ὃν ὅτε κόλαξ θωπεύων] Similes ſententiae a multis congeſtae ad *Matth.* Euang. VI, 20. Ceterum egregius eſt *Teletis* locus apud *Stob.* p. 69. ubi cauſam ſuam Paupertas agit adverſus ingratos, docens quantorum eos bonorum compotes faciat. *T. H.*

Ibid. Θωπεύων] Κολακεύων, ἀπατῶν, *Interp. Ariſtoph.* Acharn. *Heſych.* *J. B.*

12. Ἡδηδὸν] *Ne puberibus quidem exceptis.* *J. Br.*

Ἡδηδὸν αἰμώζειν ποιῆσαι] Omnes Interpretes ad Jovem haec pertinere ſibi perſuaſerunt; ac ſi diceret Timon; Plutum ſuum ſibi Jupiter habeat: hac re ſola mihi poterat gratificari, ſi homines univerſos infortunio mactaret: ac tum ſane liquidior oratio procederet ita conſtituta: ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν, ἂν π. ἀ. ἡ. αἰμώζειν ποιῆσαι, vel, ποιῆσαι, vel ποιῇ. Id quidem non plane repudiandum videtur: neſcio tamen, an ſatius fuerit ad ipſum Timonem referre, hoc ſenſu: Ego hac in ſolitudine averſus a conſpectu malorum, quae noſtra fert aetas, paupertate mea, cui iſte ligo ſufficiet, contentus vivam: at tu, Mercuri, cum illo Pluto, quocum mihi nihil eſſe commune volo, hinc te quam primum aufer ad Jovem: mihi ad animum explendum hoc unicum fuerit ſatis, ſi cunctos mortales plorare non quidem juſſero, ſed re vera fecero. Formula ſolennis & nota, μακρὰ κλαίειν, αἰμώζειν σοὶ λέγω, σὺ κελεύω· id parum erat Timoni pro odio, quo ferebatur in humanum genus, acerbiſſimo, niſi peſſimos ad lacrimas ejulatusque compelleret, ac peſſimis modis mulcaret: ideo ποῆσαι, non κελεῦσαι vel λῖξαι. Convenit ad hanc mentem reſponſio Mercurii, quam ſic capio: Hoc tu ne feceris, o bone: neque enim omnes ad gemitum ſunt facti: quin tu mitte potius iracundum iſtud & juveniliter ridiculum, ac Plutum recipe. Heracliti dictum ſine dubio reſpexit, qui

non populus exasperatus, non quilibet in concione suffragium ferens, non denique tyrannus insidias struens.

37. Aucto itaque per laborem robore, agrum hunc industrie colens, nihil videns malorum eorum, quæ tot in urbe occurrunt, sufficientem ac perennem victum hujus ligonis ope mihi paro. Quare iter tuum relegens abito, Mercuri, Plutum ad Jovem abducens: mihi autem sat erit, si omnes omnino homines ejulare coëgerit. MER. Cave isthuc dicas, o bone. neque enim omnes ad ejulandum recte comparati sunt. Sed istam tuam iracundiam, & inconsulti adolescentis impetum mittas, Timon, ac Plutum recipe. Quæ a Jove mittuntur dona, ea neutiquam aspernanda sunt. PLUT. Quid, Timon, utrum vis me causam adversus te agere? an tibi molestum est loqui me? TIM. Dic, sino, modo ne longam orationem & prolixis proœmiis gravem habeas, quod facere perditissimi isti rhetores solent. Id enim Mercurio, qui hic adest, a me tribuatur, tibi ut pauca dicenti aures præbeam.

ὑ δήμῳ παροξυνθείς, ὐκ ἐκκλησιαστὴς ψηφοφορήσας, ὐ τύραννος ἐπιβουλεύσας ἀφελεῖαι δύναιτ' ἄν.

Ἐρρωμενοῦς τοιγαροῦν ὑπὸ τοῦ πόνου, τιθοῖ τ' ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος, ὐθὲν ὁρῶν τοῦ ἐν ἄστει κακῶν, ἱκανά μ' ἀφορμὴ ἔχω τὲ ἄλφιτα ποιεῖ τ' δικέλλης. ὥστε παλίνδρομος ἄπιθι, ὦ Ἑρμῆ, τ Πλοῦτον ἀπαγαγὼν τῷ Διΐ. ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν ἦν πάντας ἀνθρώπους ἡσθῆναι ποιῆσαι. ΕΡ. μηδαμῶς, ὦ γαθέ· ὐ γὰρ πάντες εἰσὶν ἐπιτήδειοι πρὸς οἰμωγήν· ἀλλ' ἔα τὰ ὀργίλα ταῦτα, μεταχειρίσθη, τὸν Πλοῦτον παράλαβε. ἅτοι ἀποβλητά εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ Διός. ΠΛΟΥ. βούλει, ὦ Τίμων, διαλογήσομαί πρός σέ; ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι; ΤΙ. λέγε, μὴ [b] μακρὰ μέντοι, μηδὲ μετὰ προοιμίων, ὥσπερ οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς ῥήτορες· ἀνέξομαι γάρ σε ὀλίγα λέγοντα, καὶ τ [c] Ἑρμῆν τιθοῖ.

ΠΛΟΥ.

τὸν ἀγρὸν ἐργάζετο Z.

ὦ E. [c] παλινδ Z.

ἐστι B c. Z.

[b] *Μακρὰ*] Ita sola *F.* ceterae *μακρόν*. Notatum quoque in Marg. *AIW.* [c] *Ἑρμῆν*] Excepta *P.* omnes *Ἑρμῆ*.

22. *Ἀνέξομαι γάρ σε*] Σκόπει, πῶς ἐπήλλαξε τὴν σύνταξιν, εἰπὼν ἐς τὸ ἀνέξομαι λοιδορίας τὴν πτῶσιν, ἀλλ' αἰτιατικὴν * ἐπενέγκας, οἷον ὀλίγα λέγοντά σε. Ἴσως δὲ τὸ ἀνέξομαι ἀντὶ τοῦ † εἰσδέξομαι ἢ ὑποχωρήσω προσλήφθη. *V.*

* *Ἐπενέγκας*] Ita scripsi pro *ἀπενέγκας*. Inepti hominis observatio, cui tanquam usitatius obversabatur *ἀνέχεσθαι* genitivo junctum: quid enim aliud sibi velit *ἐπήλλαξε τὴν σύνταξιν* exputare nequeo. *T.H.*

† *Εἰσδέξομαι*] *M. du Soul* reposuit *προσδέξομαι*, & pro *παραχωρήσω* prioris editionis *παραχωρήσω* posterius etiam vidit *M. Sladus*: prius an Codici debeatur, ignoro. *T.H.*

qui Ephesios, quum Hermodorum, civem omnium excellentissimum, urbe expulissent, *ἐπήλασεν ἡσθῆναι ἀπαγξάμενον. B. Πρ. §. 14. ἐγὼ δ' κέλομαί σε πᾶσιν ἡσθῆναι ὠμώζειν* ibi vide plura. Vel sic tamen in *Luciano* praetulerem: *ἐμοὶ δ' τοῦτο ἱκανὸν, ὃν πάντας ἀνθρώπους ἡσθῆναι ὠμώζειν ποιῆσαι.* Vera sunt, quae de voce *ἡσθῆναι* notat *Tan. Faber*: *Barlaeus* ad hunc locum pene dixeram prorsus nugatur. Vid. *L. Bos* Anim. c. VI. *T.H.*

16. *Οὗτοι λοιδ.*] *Homer.* Il. Γ, 65. *J.Br.*

Οὗτοι λοιδορητά ἐστι] Ex hoc *Homeri* Il. 3. versu,

Οὐ γὰρ λοιδορητ' ἐστὶ θεῶν ἰμερτὰ δῶρα.

Heliod. lib. 5. *Apul.* Apol. 1. *Casaub.* ad *Athen.* c. 25. lib. 1. *J.B.*

18. *Δικαιολογήσομαι*] Unde apud Graecos *τὰ δίκαια. Demosth.* initio *περὶ στεφάνου*. Vertit *Terentius* in Eun. *justa*, quod Interpp. neque Donatus notarunt. *Anonym.*

Δικαιολογήσομαι] Scribe *δικαιολογήσωμαι*· nam *ἵνα* intelligitur. *T.H.*

20. *Μακρὰ*] *Ἤτω* subaudio, ut & in *μακρὰ, ῥήματα*. *J.Br.*

Μακρὰ . .] Ex more & lege Judiciorum, in quibus reo plus aquae quam Actori concedebatur, quem hic tangit. *Anonym.*

Μακρὰ] Restitui *μακρὰ*, quod in Ed. *Fl.* sola, a qua reliquae omnes male discesserunt: ita mox §. 38. *μακρὰς ὑπτιῶ*. *T.H.*

ΠΛΟΥ. Ἐχρῆν μέντοι ἴσως τὴ μαχαίρᾳ εἰπεῖν, οὕτω πολλὰ ὑπὸ σοῦ καλλιγραφήσεται· ὅμως δὲ ὅρα εἴ τι σε, ὡς φῄς, ἠδίκηκα· ὃς τὰ μὲν ἡδίστων ἁπάντων αἴτιός σοι κατέστην, τιμῆς, καὶ προεδρίας, καὶ στεφάνων, καὶ τῆς ἄλλης τρυφῆς· βδελυκτὸς δέ τοι καὶ ἀοίδιμος δι' ἐμὲ ἦσθα, καὶ θεσπέσιος· εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐν τῇ κολάκων τέτροφας, ἀναίτιος ἐγώ σοι· μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκημαι τοῦτο ὑπὸ σοῦ, διότι με οὕτως ἀτίμως ὑπέβαλλες ἀνδράσι καλαξάτοις, ἐπαινέσαι, καὶ καλαγωγῆσαι, καὶ πάντα τρόπον ἐπεβούλευσί μοι· καὶ τόγε τελευταῖον ἔφησθα, ὡς προδέδωκά σε· τοιαυτίον δὲ αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον ἀπελαθεὶς ὑπὸ σοῦ, καὶ ὅπως κεφαλὴν [a] ἐξωσθεὶς τῆς οἰκίας τοιαυτὴν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος, ταύτῃ τὴ διαφθέραι ἡ τιμιωτάτη σοι Πενία ἐστέθεικεν. ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς ἵστω, πῶς ἱκέτευον τὸν Δία [b] μηκέθ' ἥκειν πρὸς σέ, οὕτω δυσμενῶς μοι προσενηνεγμένον.

38. PLUT. Consentaneum quidem erat prolixa oratione uti me, quem tam graviter accusasti; tamen dispice an te, quod ais, injuria affecerim, qui tibi suavissimarum quarumque rerum, honoris scilicet, præsidentiæ, coronarum, aliarumque voluptatum causa fui. Propter me spectabilis eras, & ab omnibus celebratus ac cultus; si quid autem, quod nolis, ab assentatoribus tibi accidit, in me non hæret culpa, imo magna mihi abs te facta injuria est, quem adeo contumelioſe sceleratorum illorum libidini subjeceris, laudantium, assentantium, omni arte insidiantium. Quin etiam post omnia dixisti proditum te a me fuisse: sed cum a te ex ædibus excussus sim, & capite protrusus foras, quanto te verius proditionis accusare possum? quare pro molli chlamyde rhenonem tibi induit veneranda ista Paupertas; itaque hic Mercurius testabitur, quam enixe Jovem obsecraverim, ne ad te denuo mitterer, qui tantum in me odium exeruisses.

ΕΡ. Ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς, ὦ Πλοῦτε, οἷος

39. MER. At nunc vides, Plute, qualis sit:

a Ἐξωσθεὶς] ἐξωθεὶς F. b Μηκέθ'] Sic R. L. J. Marg. Alii. reliquae μηδ'.

35. Ἐπιβουλεύουσι μοι] *Fabrum*, qui σοὶ legendum arbitratur, juvat Timon §. 36. conquestus Plutum, infinitorum sibi malorum causam καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγών cur tamen hic quicquam mutandum sit, ratio ista non est satis gravis: hic Plutus injurias sibi factas expostulat, se scilicet objectum esse, quasi nullius pretii, pestibus illis, qui, dum Timonem adulatoriis laudibus inebriabant, sibi omni modo insidiarentur. *T.H.*

40. Μαλακῆς χλαμύδος] Parum abest, quin melius legi putem χλανίδος. Χλανὶς delicatiorum indumentum opportunius tum junctum habet μαλακὴν, tum τὴν διφθέραν oppositam: ita χλανὶς & τρίβων *Teletæ* apud *Stob.* p. 523. Nihil est in scriptis Codicibus frequentius, quam ut harum vocum altera locum alterius invadat; qua de re plura dicemus ad *Amores*. *T.H.*

43. Μηκέθ'] Ed. J. & Mss. R. G. & L. Reliquæ Edd. μηδ', quod ut minus venustum exulare jussimus. *M. du Soul.*

56. Ὑπόσχῃ] *Thom. Mag.* in Ὑφίσταμαι, ἀντὶ τοῦ ὑπομένω, λογογράφοι Λυκιανὸς ὁ Τίμωνι ὑπόσχῃ, ὁ Τίμων, δι' ἐμοί. Ceterum in hac sententia *L. Bos.* Ell. Gr. p. 247. statuit vulgarem illam omissionem τοῦ ὅπως vel σκόπει ante particulam ὅπως, castigatoque interprete sic vertit: *Sustine & fac, ut adulatores illi dirumpantur prae invidia.* Mihi secus videtur: sensus est, nisi valde fallor, talis: *Quin tu suscipe curas istas, tantumque onus impone tibi patere, Timon, tum mei causa, tum, quandoquidem durum sit, atque impetibile, hominem ab opibus Paupertate jam ad unguem factum denuo divitiis obrui, ut adulatores isti invidia rumpantur.* Si forte auctoritati suae minus tribueret Timon, telum secundae rationis adhibet certissimum Mercurius ad eum, qui tam male volebat hominibus, permovendum: quod enim spectaculum Timoni gratius, quam si adulatores possime de se meritos rebus suis opimis non macrescere videat, sed dirumpi? Nihil ergo in hac oratione, quod supplementi alicujus indigeat, modo ὑπόσχῃ repetitum jungas cum ὅπως ὁ πλοῦτος &c. Verum interseri debet ἢ ἤ, si ἐκ χολῆς τοῦτο &c. *T.H.*

57. Οἷα οἶσθα] *Ferendum non est.* *J. Br.*

58. Διαῤῥαγῶσι] *Eunap.* AEdes. p. 37. οἱ δὲ παραδυναστεύοντες ῥαγησόμενοι τὸν Φθόνον. *Lucianus* verba protulit *Def. Heraldi* ad *Martial.* IX. Ep. 99. Saepe etiam indignationem & dolorem, quem quis ex rebus ingratis apud animum concipit, significat: *Aristoph.* Equ. v. 339. & *Kuster. Aristides* de Momo T. III. p. 679. B. qui nihil in Venere culpandum inveniebat: ὁ δὲ Μῶμος διαῤῥήγνυτο οὐκ ἔχων ὅτι αἰτιάσεται. Hoc quoque La-

sit: itaque cum eo jam audacter facito, ut consuescas. Tu quidem, Timon, terram fodito, quod facis; at tu, Plute, Thesaurum sub ejus ligonem adductum facito; tibi enim inclamanti auscultabit. TIM. Parere necesse est, Mercuri, & de integro discescendum. Cum enim dii ipsi vim adhibeant, quid, quaeso, fiat? Tamen illud vide, in quae me conjecturus sis incommoda, qui vita usque adhuc feliciter exacta, repente tantam auri vim accepturus sum, & me tot curis impliciturus, cum nihil mali fecerim.

ἤδη γεγένησαι; ὥστε Διογένης ξυνδιάτριβε αὐτῷ· καὶ σὺ μὲ σκάπτε ὡς ἔχεις· σὺ δὲ τὸν Θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ· ὑπακούσεται γάρ σου ἐμβοήσαντί σοι. TI. πειστέον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ παῖδιος πλεϊστέον. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις ὑποπτὰν εἰ θεοὶ βιάζοιντο; πλὴν ὅρα γε εἰς οἵα με πράγματα ἐμβαλεῖς τὸν κακοδαίμονα, ὃς ἄχρι νῦν εὐδαιμονέστατα ἀφῆγον, χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι καὶ ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φροντίδας ἀναδέξομαι.

Ξυνδιάτριβε C.

ἐς B z

Ἐμβάλλεις B. Z

40. MER. Perfer atque obdura, Timon, mea causa, etiamsi isthuc molestum est, & aegre tolerandum; perfer, inquam, saltem ut invidia disrumpantur assentatores. Ego autem in caelum, ubi supra Aetnae cacumen ascendero, denuo volabo. PLUT. Abiit quidem Mercurius, ut videtur: id enim ex alarum remigatione conjicere est. Tu vero, Timon, isthic maneto; hinc enim ubi abiero Thesaurum ad te mittam; imo autem ligone impacto terram feri. Heus, heus, tibi dico, auri Thesaure, huic Timoni ausculta, teque illi tollendum e terra objice. Heus, Timon, strenue fo-

ΕΡ. Ὑπόστηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμέ, καὶ εἰ χαλεπὸν τοῦτο, καὶ σὸν οἷον ὄγκον ἔχει, ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαῤῥαγῶσιν ὑπὸ τοῦ φθόνου· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὸν Αἴτνην εἰς τὸν αἰθέρα ἀναπτήσομαι. ΠΛΟΥ. ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ· τεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν· σὺ δὲ αὐτοῦ μεῖνον· ἀναπέμψω γάρ σοι τὸν Θησαυρὸν ἀπελθών· μᾶλλον δὲ πάϊε· σέ φημι Θησαυρὲ χρυσοῦ, ὑπάκουσον Τίμωνι τουτῳ, καὶ παράσχες σαυτὸν ἀνελέσθαι. σκάπτε, ὦ Τίμων,

ὑπόστη B. male.

Latinis usitatum: *Cicero* ad Quint. Fratr. III. Ep. 9. *ne his malis resp. licentiaque audaciam, quae ante rumpebar, nunc ne moveat quidem.* T.H.

61. Τῇ εἰρεσίᾳ] *Virgil.* AEn. VI, 19. alarum remigium etiam vocat. J.B.

Τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν] E veteribus hujusmodi multa collegerunt *J. Meurs.* ad *Lycophr.* v. 25. quaedam tamen inconsulte scribens, *Nic. Heins.* ad *Ovid.* A. A. II, 45. *Arn. Drakenborch.* ad *Sil. Italic.* XII, 98. T.H.

66. Σκάπτε, ὦ Τίμων βαθ. κ. ἐγὼ ὄμ. ὅπως.] Verba ultima nec Interpres, nec quisquam, qui ad ea quid commentatus est, immo ne *Thomas Magister* quidem intellexit. Sciendum est, Plutum adsumere hic personam thesauri sui, atque adeo dicere, *Fode, mi Timon, alte penetrans*, vel *impingens*; *ego vero vobis suppositus ero*, hoc est, *ego a Vobis effodiar*. Non aliter haec intelligenda esse, patet ex praecedentibus §. 39. ubi Mercurius ad Timonem, Καὶ σὺ μὲ σκάπτε ὡς ἔχεις· ad Plutum autem; σὺ δὲ τὸν Θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ· ὑπακούσεται γάρ σου ἐμβοήσαντί σοι. hoc est, ubi te, Thesaure, tetigerit Timon suo ligone, tuque tactus inclamaris, parcet tibi. Quae notanda in primis sunt; quippe ubi clarissime patet, Plutum cum thesauro suo ab Mercurio confundi, quod idem in loco, quo de agimus, fieri, certissimum est. Et quis, quaeso, alius Plutus quam thesaurus? Ecce, fodit Timon, & continuo thesaurum ipsum, sive Plutum ligone pertingens, exclamat, ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ φίλιε Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῆ παιδίε, τόσον χρυσὸν τοσοῦτον; Patet ergo satis evidenter, superiora Pluti verba [ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι] non significare *ego vero a vobis discedam*, quemadmodum vertunt & intelligunt omnes; sed, *ego vero vobis suppositus ero*, sive, ut ita dicam; *subsistabo*. Neque vero usquam in toto hoc dialogo Plutus, ubi Timoni reconciliatus est, memoratur vel abiisse, vel abitum adornasse; quum non ut abiret, sed ut de integro copiam sui Timoni faceret, fingatur venisse. Frustra ergo *Faber* (praeter jejunam admodum, quam movet τῷ ὑμῖν, controversiam) tentat ἀποστήσομαι, ubi, licet abitum Pluti significaret hic locus, tamen ex *Th. Magistro* potuisset discere, ipsum ita, uti hodie, & quidem recte, habemus, *Lucianum* in hoc loco legisse; quamquam ipse *Thomas* Nostrum non satis percepit, ac *Barlaeum* in errorem induxit. Ait autem *Thomas*, Ὑφίσαμαι ἀντὶ τοῦ, κρυφίως ἔσομαι. Λουκιανὸς δὲ Φιλοψεύδει· Ἐν σκοτεινῷ ὑποσᾶς. καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑποχωρῶ. ὁ αὐτὸς ἐν Τίμωνι· Ἐγὼ δ' ὑμῖν ὑποστήσομαι. Male, ut probavimus, haec *Thomas* in ultimis; immo jam ipse aliquo modo veram, quae hic poscitur, τῷ ὑφίσαμαι dedit significationem; nempe κρυφίως ἔσομαι. Sed longe planius in sequentibus, Ὑφίσαμαι καὶ τὸ, ὑποκάτω τινὸς ἔσομαι. καὶ Ὑφίσημι, τὸ, Ὑποβάλλω

μων, βαθείας καλαφέρων· ἐγὼ δὲ [a] ὑμῖν ὑποσήσομαι.

ΤΙ. Ἄγε δή, ὦ δίκελλα, νῦν μοι ὀπίρρωσον σεαυτήν, ᾗ μὴ κάμῃς ἐν τῷ βάθει τὸ Θησαυρὸν ἐς τὰμφανὲς προκαλεμμένη. ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ Φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῆ κερδῶε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; ἢ πᾶ-

dito, ligonem altius impingens. at ego nunc abscedo.

41. TIM. Age, o ligo, mihi nunc validior fias, neque porro defatigere, dum Thesaurum ex terræ penetralibus in lucem eruis. O Jupiter prodigialis, & propitii Corybantes, & Mercuri lucri præses, unde mihi tantum auri? hoccine so-

a Ὑμῖν] ὑμῖν λάσ. *J.* ὑμῶν λάσ. P. L. Marg. *AIW.*

68. Ὑποσήσομαι] Ἀποσήσομαι. *G.*

72. Φίλοι Κορύβαντες] Οὐ μάτην τοὺς Κορύβαντας ἐπὶ τῇ ἐκπλήξει ἐμβοᾶται, ἀλλ' ὡς ἐπὶ ᾠδῇ δέδιεν ● τῷ συγκυρήματι. *V.*

● Τῷ συγκρέματι] *V.* συγκυρήματι. *C.* τῶν συγκυρημένων. *M. du S.*

Hesych. Συγκύρημα, συντύχημα. Suspectum μανιώδει· an σπανίᾳ τινὶ δέδιεν τῷ σ. quanquam respicere potuit ad Corybantas, qui furorem immittere credebantur. *T. H.*

λω τι. quæ omnia nostræ expositioni hujus Lucianei loci sunt convenientissima. *J. J.*

67. Βαθείας] Πληγὰς. *J. Br.*

Βαθείας κατ.] Intelligendum πληγὰς, *infer ictus profundos*, ligone alte in terram demisso. Sic §. 53. κατοίσω ἐς τρίτον, *impingam tertium ictum*. *J. C.*

Βαθείας καλαφέρων] Intelligunt πληγὰς· ego γῆς· mox ἐν τῷ βάθει· utrum maluerit, non patefecit *Budæus* C. L. G. p. 412. tria Timonis loca proferens, ubi καλαφέρειν valeat, *allidere, incutere, adigere*. In Somn. §. 3. σκληρότερον καλαυγκόντων ὑπ' ἀπειρίας, scilicet τὴν ἐγκοπίαν· in Prometh. §. 2. *AElian.* de Anim. XI, 32. εἶτα τὴν σμινύην καλαφέρων διόλου &c. *Achill. Tat.* I. p. 15. καὶ ἀνατείνουσα τὴν ἀρτίως καλαφέρειν τὴν ἰξύα· prorsus eodem modo atque hic τὴν δίκελλαν καλαφέρειν βαθείας τῆς γῆς, *ligonem adigere in profundam terram*. *T. H.*

Ibid. Ὑμῖν ὑποσ.] Alii Codices ἀποσήσομαι. *J. Br.*

Ἡμῖν ἀποσήσομαι] Lectio genuina hæc, quam sola tamen habet Ed. *J.* in reliquis enim impressis, & ipsis Coll. legitur ὑμῖν ὑποσήσομαι, (nisi quod P. & L. agnoscunt ἀποσήσομαι.) duplici mendo, uti acute viderat *Tan. Faber* quamvis ὑμῖν quidem ferri aliquomodo posset: Hellenismus enim est frequens apud Græcos & Latinos. *Terent.* Phorm. *Qui mihi ubi ad uxores ventum est, tum fiunt senes*; quod & annotatum est. In P. vero & L. ὑ — ἀ — Cl. *Jensii* commenta ad hunc locum adeant quibus subtiliora placent. *Chrysost. ad Pop. Ant.* 348, 2. κ' δὲ ἐς δικικῶς ἀπολαύσωμεν, ἀλλὰ τῷ θανάτῳ πάντως ἀποσησόμεθα, ut recte Eton. Ed. quanquam in aliis quibusdam mendose scribatur ὑπ—. De ὑμῖν, unum hunc *Livii* locum adducam, l. XXII. c. 60. *Hæc VOBIS ipsorum militia fuit*. V. Nigr. c. 5. & Thuc. c. 6. *M. du S.*

Ὑποσήσομαι] Omnium Edd. excepta Junt. lectionem tuetur *Thom. Mag.* in Ὑφίσαμαι, ἀντὶ τοῦ ὑποχωρῶ. ὁ αὐτὸς ἐν Τίμωνι, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποσήσομαι. De verbi potestate consentiunt *Suidas*, Ὑποστὼ ἀντὶ τοῦ ὑποχωρησάτω, &, paulo tamen aliter, *Hesychius*, εἰξάτω, ὑποχωρησάτω. Perquam rara sunt, quæ huc conveniant, exempla: multo tritius ὑπικήσομαι· ut in *Achill. Tat.* VI. p. 375. Νῦν μὲ αὐτὴν θεράπαινάν ὁρᾷς ἣ ὡς ἔχει λύπης· ὥστε ὑπικήσομαι, καὶ μάλα ἄκων, ὡς μὴ ὀχληρὸς εἶν. quod ipsum si legeretur hoc in loco (utriusque vocis minimum est discrimen) nemo mutatum cuperet. Verum quoniam & Codd. quidam ἀποσήσομαι præferunt, & cum ea lectione acutissimi *Fabri* conjectura conspirat, nihil aliud ultra quærendum censeo: *Euripid.* Hec. v. 1054. Ἀλλ' ἐκποδὼν ἄστειμι, κἀποσήσομαι Θυμῷ ῥίοντι Θρῃκὶ δυσμαχωτάτῳ quod plane congruit: *Plato* Euthyd. ἀφίσαμαι· ἀμαίχω τὸν ἄνδρα. Quod ὑμῖν tentaverit *Faber*, non probo: ὑμῖν, tibi Timoni & Thesauro, qui personam in hac scena gerit. Quod *J. Jensius* arbitratur, sic exponenda esse hæc verba, *Ego vero vobis suppositus ero*, aut, *substabo*, ignoscat, si dixero, id mihi quidem videri parum conveniens: is enim ipse locus, unde sibi præsidium petit Vir Doctissimus, aliter est capiendus. Ibi Plutus neutiquam cum Thesauro suo confunditur, aut ejus personam adsumit, sed contra a Mercurio admonetur, ut ad ligonem Timonis fodientis ex intimis terræ visceribus thesaurum protractum submittat & adducat, quippe inclamanti Plutoobtemperaturum. Hæc, uti decebat, ad amussim quadrant cum iis, quæ *Lucianus* explicuit §. 29. 30. ibi sollicitudinem Mercurii, quod Thesaurum sibi comitem non adscivissent, ita sedat Plutus, ut nihil in ea re periculi esse confirmet, siquidem ipsum in terra relictum intus jusserit manere, nec cuiquam aperire, nisi se audiverit evocantem. Olim in mentem mihi venerat: Ἐγὼ ὁ τοῦτον ὑποσήσομαι, *ego vero hunc Thesaurum tibi sub ligone constituam*, vel, *sponsorem pro me dabo*: quod nunc damno: nam & scribendum foret ὑποσήσω, & locus *Hesychii* longe diversum habet sensum: ὑποστῆναι enim is dicitur, qui pro se alium, ut emat, sive quod ipse velit interea latere, sive quamcumque ob causam, vicarium substituit. *T. H.*

71. Ὦ Ζεῦ τέρας.] Prodigialis Jupiter invocabatur, ut prodigia bene verterent iis, quibus obveniebant: erat autem prodigium ictu ligonis thesaurum effodere. *J. C.*

72. Φί-

somnium sit an non? male metuo, ne expergefactus in thesauro carbones, quod ajunt, reperiam. at nil profecto tale est; nam aurum signatum video, subrubescens, ponderosum, & aspectu quam gratissimum.

ὄναρ ταῦτά ἐστι; δέδια γῆν μὴ ἄνθρακας
ἔνδον, ἀνεγρόμενος. ἀλλὰ μὴν χρυσίον
ἔστιν ἐπίσημον, ὑπέρυθρον, βαρύ, καὶ τῆ
πρόσοψιν ὑπερήδιστον.

Aurum, suave munus es mortalibus.
Namque ignis instar eximie micas, - Et noctu

Ὦ χρυσὲ, δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς!
Αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἅτε διαπρέπεις, ἐν νυκτὶ δὲ

76. Ἐπίσημον] Κεχαραγμένον. *G.*

72. Φίλοι Κορυβαντῆς] Estote mihi faventes, o Corybantes. Videbatur Timon sibi κορυβαντιᾶν, hoc est, *furere*, cum sibi visus esset cum duobus viris colloqui, qui se Deos dicebant, deinde thesaurum invenire. Vix nimirum in re tam inusitata credebat oculis suis, & sanus ne esset ipse addubitabat. Ideo invocat Corybantes furoris praesides, ut sibi faventes sint. *Corybantes* & *Curetes* erant satellites Jovis, qui instar insanorum circa eum saltasse armati dicuntur clypeos hastis tundentes: qua de re vide *Callim.* H. in Jov. v. 52. ejusque Interp. Τῶν δ' Κορυβάντων ἀρχηγικῶν ὄντων, καὶ τοὺς μανικῶς χορευομένους κορυβαντιᾶν φασίν verba sunt *Strabonis* X. p. 326. *J.C.*

Φ. Κορυβαντῆς] Quia Corybantes metallarii. *Anonym.*

Φίλοι Κορυβαντῆς] Illos furoris terrorumque repentinorum auctores propitiabant, si quod portentum aut prodigium subito fuisset oblatum, stuporemque excitaret. Similiter exclamat juvenis ille Aristophaneus inter vetularum, quas supra portenta quaevis aversabatur, manus prope direptus — ὦ Ἡράκλεις, Ὦ Πᾶνες, ὦ Κορυβαντῆς, ὦ Διοσκόροι Ecclez. v. 1061. Notat ibi *Faber*: *Ex Luciani* Timone *apparet* (*sed & aliunde constat*) *Corybantas bonis & secundis rebus praefuisse.* Nimis, credo, festinabat, quum ista scriberet: nisi testes adsint certiores, nihil ipsum *Lucianus* juvabit; apud quem ut Ζεὺς τερατοσκοπῶν invocatur, sic & φίλοι Κορύβαντες in prodigio tam inusitato. Cur tertium addiderit Ἑρμοῦ Κερδῶοι, palam est: vid. *Alciphr.* III. Ep. 47. & *Berglerum. Liban.* T. I. p. 367. D. ἦλθον πρὸς Διὸς Κτησίου καὶ Ἑρμοῦ Κερδῴου ab his thesauri inventionem avarus homo precibus volebat impetrare. De versu Euripidis ad *Luciani* Gallum dicemus. *T.H.*

73. Κερδῶοι] Mercurio, ut supra visum est ad c. 15. acceptum referebant quicunque thesaurum inveniebant. inde ἕρμαιον toties Nostro memoratum, κοινὸς Ἑρμῆς, & si quae talia. Κερδῶῳ apud *Lycophronem* v. 208. etiam legitur. *M.du S.*

74. Μὴ ἄνθρ.] *Erasm.* in Prov. *Thesaurus carbones erant.* *J.Br.*

75. Ἀνεγρ.] Quasi hoc somnium esset. *J.Br.*

78. Ὦ χρυσὲ] Jambus: cætera ex *Pindaro* 1. Olympionicarum. *J.B.*

Ὦ χρυσὲ . . .] *Euripidis* versus, qui apud *Stobaeum* legitur. *A.V.*

Ὦ χρυσὲ . . .] Extat etiam inter *Eurip. fragmenta ex Bellerophonte* v. 64. p. 461. Ed. novissimæ in hunc modum.

Ἔα με κερδαίνοντα κακῶς κακόν.

Deinde desiderantur sex versus. & mox,

Ὦ χρυσὲ δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς,
Ὡς ἡδὺ μήτηρ, ἡδὺν εἰσιδεῖν σ' ἔχει,
Οὐ παῖδας ἀνθρώποισιν, ἐ φίλῳ πατρί.
Οἵας σύ, χ' οἵ σε δόμασιν κεκλημένοι.
Εἰ δ' ἡ Κύπρις τοιοῦτον ὀφθαλμοῖς ὁρᾷ,
Οὐ θαῦμ' ἔρωτας μυρίους αὐτὴν τρέφειν.

Sine me vocari pessimum, ut dives vocer.
An dives, omnes quarimus; nemo, an bonus.
Non quare & unde: quid habeat tantum rogant.
Ubique tanti quisque, quantum habuit, fuit.
Quid habere nobis turpe sit, quaeris! Nihil.
Aut dives opto vivere, aut pauper mori.
Bene moritur, qui dum moritur, lucrum facit.
Pecunia, ingens generis humani bonum,
Cui non voluptas matris aut blanda potest
Par esse prolis, non sacer meritis parens.
Tu, compotesque tale gaudebunt tui.
Tam dulce si quid Veneris in vultu micat,
Merito illa amores Coelitum atque hominum movet.

Extat etiam hujus fragmenti pars apud Stobæum. (*Grot. Flor.* 367.) *Senec. Ep.* 115. *Cum hi novissimi versus in Tragoedia Euripidis pronuntiati essent, totus populus ad ejiciendum & actorem & carmen consurrexit uno impetu: donec Euripides in medium ipse prosiluit, petens, ut expectarent, viderentque, quem admirator auri exitum faceret. Dabat in illa fabula poenas Bellerophontes, quas in sua quisque dat.* *Henr. Stephanus* cohærere hos versus inter se, licet alioquin argumento conveniant, non putat. Sed & hosce duos illi subjunctos alicubi legere se ait meminisse;

Κρεῖσσον γὰρ ἡ σίβοιλα τοὺς θεῶν νόμους
Πίνειν παίων δέξασ' ἀμπελήκετα.

p. 27. *tract. de habendo delectu sententiarum*, quem *Comic. Sententiis* præmisit. V. *Athen.* IV. p. 159. B. *M.du S.*

Ibid. Δεξ. κάλλ.] Haec *Euripidis.* *J.Br.*

79. Αἰθόμενον] *Pindarus* Hymno Olymp. primo. *J.Br.*

καὶ μεθ' ἡμέραν. ἐλθὲ, ὦ φίλταλε, καὶ ἐρασμιώταλε. νῦν πείθομαί γε καὶ Δία ποτὲ γενέσθαι χρυσόν. τίς γὰρ ἂν οὐκ ἂν παρθένος ἀναπεπλαιμένοις τοῖς κόλποις ὑποδέξαιτο ἔτω καλὸν ἐραστὴν ἀφ' ὑψηλοῦ τέγους καταῤῥέοντα;

ὑποδέξατο C.R. Z. et B.

Ὦ Μίδα, καὶ Κροῖσε, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς ἡδὲν ἄρα ἦτε πρὸς Τίμωνα; καὶ τὸν Τίμωνος πλοῦτον, ᾧγε ἡδὲ βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἴσος· ὦ δίκελλα, καὶ φιλτάτη δισθέρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι καλόν· αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν πριάμενος τὴν ἐχαλίαν, πυργίον οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ ἧς θησαυρῷ, μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδιαιτᾶσθαι· τὸν αὐτὸν καὶ τάφον ἀποθανὼν ἔξειν μοι δοκῶ. Δεδόχθω δὲ ταῦτα, καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸν ὑπόλοιπον βίον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας, καὶ ἀγνωσία, καὶ ὑπεροψία· φίλος δὲ, ἢ ξένος, ἢ ἑταῖρος, ἢ Ἐλέου βωμὸς ἥδιστος

ἡδὺ C.H quo sensu nescio. fit

& interdiu. ades huc, o mea voluptas! Nunc ſane mihi credibile fit, Jovem ſe in imbrem aureum convertiſſe. Quæ enim virgo amantem adeo formoſum, & per impluvium defluentem, expanſo ſinu non excipiat?

42. O Mida, o Croeſe, & vos Delphici templi donaria, quam nihil eſtis præ Timone, & Timonis opulentia! ad quem magnus ille Perſarum rex ne comparandus quidem eſt. O ligo, & tu rhenó ſuaviſſime, optimum erit vos huic Pani conſecraſſe. At ego univerſum hunc agrum coëmam, turremque aſſervando auro exſtruam, quæ me unum excipere poſſit, non plures: in ea quoque ſepulchrum mihi, ut opinor, faciam. Ceterum quoad vivam, hæc ſancita ſunto, & lege confirmata. Hominum congreſſum fugere, notum habere neminem, omnes autem deſpicere; amicus autem vel hoſpes, vel ara Miſericordiæ, logi ac nugæ.

89. Ἡμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ] Ἐπὶ ταῖς ἰχθυαίαις δὲ καὶ τοῖς ἐρημοτέροις τῶν χωρίων εἰώθεσαν Ἕλληνες τὸν Πᾶνα * ἱδρύεσθαι. V.

97. Ἡ Ἐλέου βωμὸς] Ἵδρυτο δὲ παρ' Ἀθηναίοις Ἐλέου βωμὸς, ἐπὶ συμπαθείαι καὶ φιλανθρωπίᾳ αὐτοὺς ὠθοῦσα καλῶν. V.

* Ἱδρύσθαι] M. du Soul ἱδρύσθαι· ego vulgatum retinui. T. H.

81. Γεν. χρυσόν] In aureum imbrem mutatus Danae vitium obtulit. J. Br.

87. Καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα] De quibus in Charonte, diſſertatione Solonis & Croeſi. J. B.

Τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθ.] Vid. J. Perizon. ad AElian. V. H. VI, 9. T. H.

89. Τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι] *Longus* lib. 1. & 2. propterea dicuntur ἀναθεῖναι & ἀνακεῖσθαι, ut notavit Clariſſ. *Iſaac. Caſaub.* ad *Athen.* J. B.

Τῷ Πανὶ τούτῳ] Mutato vitae genere prioris inſignia Diis praeſidibus ſuſpendebant; quam conſuetudinem Epigrammata Veterum inprimis celebrarunt: *Long.* Paſtor. IV. p. 175. Daphnis jam dominus ex paſtore & ſervo τῷ Διονύσῳ τῷ ἀνθέντι τὴν πήραν, καὶ τὸ δίφθερον. τῷ Πανὶ τὸν σύριγγα καὶ τὴν πλάγιον αὐλὸν &c. Vid. *Jungermann.* p. 213. Conferendus *Ariſtoph.* in Plut. v. 843. T. H.

91. Πυργίον] *Pauſan.* in Attic. Φαίνεται πύργος Τίμωνος, ὃς μόνος εἰδὼς μηδένα τρόπον εὐδαίμονα εἶναι γενέσθαι, πλὴν τοὺς ἄλλους φυγόντα ἀνθρώπους. J. Br.

94. Δεδόχθω] Ex formula ψηφισμάτων, quam paſſim imitatur. J. B.

96. Ἐλ. β.] *Pauſan.* in Attic. Ἀθηναίοις δὲ ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐστὶν οὐκ ἐς ἅπαντας ἐπίσημα, καὶ ἐλέου βωμός. J. Br.

Ἐλέου βωμὸς] Ara Clementiae Athenis, quam *Stat.* L. XII. Theb. divine deſcribit. *Anonym.*

Ἐλέου βωμὸς] V. *Dupuy.* c. 58. & A. G. IV. 995. De ara illa ex inſtituto *Meurſius Ceramico gemino* c. XVI. M. du S.

99. Καταλύσεις] Sic B. πρ. c. 10. & Plut. in *Catone* 641, 1. Apud *Clem. Alex.* p. 32. C. ἀπ' οὐ πατέρων, φαὶς, φιλοδεσπότων ἡμῶν ἀπ' ἀνατρέπειν οὐκ εὐλογον. M. du S.

1. Μοιμήρης ἡ δίαιτα] Sic poſtea in Saturnal. μοιμήλαι, quorum victus, ut ſuum, μοιμήρης. J. B.

Μοιμήρης .. ἡ δίαιτα] Confer. *Kpov. Epiſt. ad Div.* c. 4. & notam *Bourdelotii*. Atqui & res nota eſt, & ab *Aeliano* prodita, συνόμους eſſe lupos, quamvis ille binos tantum tradat, ſive lupum cum lupa, (*de anim.* IV. 3.) ad paſtum prodire. Ego proverbialem eſſe phraſin puto, quarum non ſemper ſevere penſitanda ratio eſt. Aliter *Bourdelotius*, cujus notam, ſi lubet, vide ad Epiſt. ad Div. inter *Kpov.* c. 4. ubi diſerte noſter *Leones & Lupos ſolitarios veſci* vulgo tradi ait. M. du S.

Μοιμήρης δὲ ἡ δίαιτα] *Liban.* T. I. p. 320. C. ἀλλ' ἤδη ἡ μοιμήρη ἡ μόλις ἀρκοῦντα. Saepe aliis in locis utitur. *Hippocr.* Ep. ad Philopoem. Melancholici συγγενεῖς εἰσὶ μοιμήρεις, καὶ φιλήρημοι τυγχάνουσι. Ex Scriptoribus Eccleſiaſticis ſumtum illud *Heſychii*, Μοιμήρη βίου, μοναχικὸν βίον· iis enim οἱ τὴν μοιμήρη βίον ἐπαγγελλόμενοι ſunt *monachi*. Lupi, cum quorum moribus haec vi-

gæ. Cujusquam lamentantis misereri, vel inopi subvenire, legis transgressio habeatur, & morum subversio: mihi autem vita sit solitaria itidem ut lupis; & unus omnino amicus Timon Timoni.

43. At ceteri mihi in hostium loco sint, & insidiatorum. Eorum quempiam si alloquar, impurus habear; si quando aliquem videro tantum, is dies ater esto. denique nihil apud me statuatur discriminis eos inter & simulacra marmorea, aut ærea. Neque missum ab iis legatum recipiamus, neque cum iis percutiamus fœdus; fines inter me atque illos sunto deserta atque solitudines; tribules vero, & curiales, & populares, quin & patria ipsa, frigida & inutilia nomina habeantur, ac fatuorum hominum ambitio. Solus Timon dives esto, ceterosque despicetur; molliter secum vivat, procul ab assentatoribus, & iis qui immodice laudare solent; diis sacrificet, ac splendide epuletur solus,

πολύς· καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρύοντα, ἢ ὀλιγωρῆσαι δεομένου, ὠμότης, καὶ κατάλυσις [a] τῶν ἐθῶν· μονήρης δὲ ἡ δίαιτα καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ φίλος εἷς, Τίμων.

Οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ, καὶ ἐνεδρευταὶ καὶ τὸ προσομιλῆσαί τινι αὐτῶν, μίασμα. καὶ εἴ τινα ἴδοιμι μόνον, ἀποφράς ἡ ἡμέρα, καὶ ὅλως ἀνδριάντων λιθίνων, ἢ χαλκῶν, μηδὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν· καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπείσωμεθα· ἡ ἐρημία δὲ, ὅρος ἔστω πρὸς αὐτούς. Φυλέται δὲ, καὶ Φράτορες, καὶ δημόται, καὶ ἡ πάλις αὐτὴ, ψυχρὰ, καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα, καὶ ἀνόητων ἀνδρῶν φιλοτιμήματα· πλουτείτω δὲ Τίμων μόνος, καὶ ὑπεροράτω ἁπάντων, καὶ τρυφάτω μόνος καθ' ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων φαρμακῶν ἀπηλλαγμένος· καὶ θεοῖς θύετω, καὶ [b] εὐωχείσθω μόνος, ἑαυτῷ

ἔθνεων B. male

legere ἴδοιμι vel ἦν ἴδοιμι. ἦν habet c. B. ut Z.

a Τῶν ἐθῶν] τ῀ ἰθῶν R. ἰθῶν F. Marg. Αἰ W. b Εὐωχείσθω] Priores Edd. εὐωχείτω.

5. Ἀποφρὰς ἡ ἡμέρα] *Ἔστι τῷ Λουκιανῷ ἐπιγραφόμενος ἕτερος λόγος. Ἕνων παρ' Ἕλλησιν ἡμέραι ἀπραξίαν εἰσηγησάμεναι πάντες ἐν ἀρχαίοις, ἃς ἀποφράδας ἐκάλουν. ἐν ταύταις δὲ προσῆκεν ἂν τις τινὰ, ἐδὲ καθάπαξ φίλος † ἐπεμέγνυτο φίλῳ, ἀλλὰ ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀχρημάτιστα ἦν αὐτοῖς· ἐτελεῖτο δὲ τοῦτο αὐτοῖς κατὰ τ῀ ‡ Φεβρουάριον μῆνα, ὅτε καὶ ἐπήγιζον τοῖς καταχθονίοις· καὶ πᾶς ἕτερος ὁ μὲν ἀνεῖτο τοῖς κατοιχομένοις ἐν συγγένεσι πᾶσιν προῖόντων § ἕτερον τρόπον, ὃν καὶ τὰ Διάσια συνάζοντες ἄγουσιν Ἀθηναῖοι. Ἐττεῦθεν ἐν πάντα τινὰ τ῀ ἀπαίσιον ἀποφράδα ἐκάλουν, οἱονεὶ ¶ ὃν μηδὲ φράσαι τίς, μηδὲ προσεικεῖν ἄξιον νομίσαι δι' ὑπερβάλλουσαν κακίαν. V.

*Ἔστι . . . λόγος] Haec interponi jussit *M. du Soul*, procul dubio ex *G.* Exc. vel *C.* depromta. *T. H.*

† Ἐπεμέγνυτο] Ptius edebatur ἐπιμέγνυτο. *T. H.*

‡ Φευρουάριον] *Matth. Sladus* Φεβρουάριον sed nota recentiorum scribendi forma, quam corrupta pronunciatio invexit. Mox antiquus *M. du Soul*, τοῖς καταχθονίοις Suidæ. De Februarii mensis lustrationibus *Plutarch.* Rom. p. 31. A. Quæst. Rom. p. 280. B. *T. H.*

§ Ἕτερον] Corruptam hanc vocem censeo. *M. du S.*

Quid si ὑπὲρ τρόπον; inferorum more: infuros imitati: sic ἐπιβεχόντες, pallidi. Confer de Diasiis *Hesych.* in *V.* *T. H.*

¶ Ὃν δὲ φράσαι] Exc. *G.* & *V.* ὃν μηδὲ φρ. *M. du S.*

Idem *Matth. Slado* venerat in mentem. *T. H.*

vita comparatur, sint μόνοι, μονοκτῆται. Vid. *Bochart.* Hieroz. III. c. 10. p. 823. Ex. *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Dian. v. 84. *Menag.* Etymol. L. G. in *Longarus.* *T. H.*

4. Αὐτῶν] Castiga αὐτῶν. *J. Br.*

5. Ἴδοιμι.] *Duntaxat adspexero.* *J. Br.*

Ibid. Ἀποφράς ἡ ἡμ.] Nefastus & inauspicatus dies. Vide ψαθυλογ. *A. V.*

10. Φυλέται ὁ καὶ Φράτορες] Sic in Catapl. *Demosthen. Thucyd. Heliod.* *J. B.*

11. Ψυχρὰ] *Frigida & inania.* *J. Br.*

14. Τρυφάτω μόνος] Appositissimus est *Quintiliani* locus de C. C. Eloqu. c. IX. §. 9. *Pulcrum id quidem indulgentiam Principis ingenio mereri: quanto tamen pulcrius, si ita res familiaris exigat, se ipsum colere, suum genium propitiare, suam experiri liberalitatem.* *T. H.*

16. Εὐωχείτω (recte *Faber* εὐωχείσθω) μόνος ἑαυτῷ γείτων καὶ ὁμορος ἑκάστων τ῀ ἄλλων. καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν ἀξιώσασθαι δεδόχθω, ἵν' δὴ ἀπολαύσῃ ἡ αὐτῷ σίφανον ἐπισυγκεῖται] Diu in postrema horum verborum parte, quo eam recte intelligerem, haesi, nec dum perspicuum ejus sensum percipio. An vult Timon, Decretum esto, semel semet ipsum excipere laute & splendide; semel genio suo indulgere & frontem exporrigere, siquidem moriendum sit; & ut apud *Catullum*,

Vivamus mea Lesbia, atque amemus.

* * *

Soles occidere & redire possunt:
Nobis, quum semel occidit brevis lux,
Nox est perpetua una dormienda.

ἑαυτῷ γείτων καὶ ὅμορος, ἐκποδὼν τῆς ἄλλων. καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιώσασθαι δεδόχθω, ἢν δέῃ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν.

Καὶ ὄνομα μὲν ἔστω ὁ Μισάνθρωπος ἥδιστον. ᾧ τρόπῳ δὲ γνωρίσματα, δυσκολία, καὶ τραχύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργή, καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δέ τινα ἴδοιμι ὑπὸ πυρὶ βλέ-

fibi vicinus & finitimus, longe a ceteris remotus hominibus. denique hæc lex eſto, ſe unum amplecti atque amare, ſi vel mori oporteat, & coronam ſibi ipſi imponere.

44. Nomen ſuaviſſimum ſit *Miſánthropos*. morum autem character eſto moroſitas, aſperitas, ruſticitas, iracundia, atque inhumanitas; ſi quem autem forte igne pereuntem

χαταδιαφθ.-C H. et B. Z.

At turbat illud ſequens, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν; quod quum debeat connecti proxime praecedenti membro, non ſatis concinne cum eo cohaeret: multo minus cohaerere poteſt cum ſuperioribus. *Faber* τὸ στέφανον exponit de corona, qua mortui apud Graecos ſolerent coronari. Dictio quoque ἢν δέῃ ἀποθανεῖν, videtur quidem παροιμιακῶς ſumpta; ſed tum dici ſolet κἂν δέῃ ἀποθανεῖν· ubi quis, quamvis homo & mortalis ſit, tamen ſe aliquid quodcumque praeſtiturum jactat. Sic in *Ariſtophanis* Pluto, verſu 216.

Ἐγὼ γὰρ οὐ τοῦτ' οἶδα, κἂν δεῖ μ' ἀποθανεῖν,
Αὐτὸς βλέπειν ταῦτα.

& in Lyſiſtrata vſ. 123.

Πεισόμεσθ', κἂν ἀποθανεῖν ἡμᾶς δέῃ. *J. J.*

Εὐωχείσθω] Nihil mutandum; in eo enim eſt ἀμφίβολος & elegantia, ut neminem praeter ſe ad epulas vocet. Sicut ille apud Horatium: *Populus me ſibilat, at mihi plaudo ipſe domi.* Sequentia ejusdem ſunt venuſtatis, ἑαυτὸν δεξιώσασθαι ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. *Anonym.*

Εὐωχείσθω] Sic reſcripſimus, ut emendavit *T. Faber*. quanquam in libris nullum hic ſubſidium, qui omnes habent εὐωχεῖτο. V. *Athen.* 663. D. *M. du S.*

17. Ἐκποδὼν τῶν ἄλλων] Prius ſi ſerves, reponendum foret τοὺς ἄλλους· Verbum probum, etſi apud *Stephanum* nulla munitum auctoritate, notat *ejicere, excutere*: *Plutarch.* T. I. p. 922. A. Τούτων μόνος τάχυ τῶν λογισμῶν ἐξέωσεν αὐτὸν ἡ ὀδύνη τοῦ ὄγκου. *Artian.* Epict. IV. c. 9. p. 413. ἡγωνίας μέτεις ἐκποίησιν σὺ τούτων τῶν λόγων ἐν ἔργοις· ἰδοὺ ἐκποίησαι ὑπ' ἄλλου μὲ ὑδρικῆς, ὑπὸ σαυτοῦ δέ· similis uſus in ἐκπώσεσιν & ἐκπλήττειν. Apud *Chryſoſtom.* Hom. XXVIII. prius legebatur: καθάπερ οἱ ὠθοῦντες πλάδους ἰλιαῖοι ἐκαίψαντες ἐκποίουσι τοὺς βασιλεῖς ἀπὸ τοῦ φυτοῦ ἰλίου αὐτὸς ὁ φιλανθρωπίας ἀνεμιμοῦσάμενος· ſed Montfauconius dedit ἐκποίουσι· utrum anteponas, parum refert. Hoc facto non incommode procederet ἐκποίων τοὺς ἄλλους, *expellens & proturbans a me alios omnes*. Ut tamen verum fatear, vix dubito, quin emendatione praeclara ipſam *Luciani* manum adſecutus ſit ingenioſiſſimus *Faber*. *T. H.*

18. Ἅπαξ ἑαυτὸν δ. &c.] Ad haec verba intelligenda duo ſunt notanda: primum ſc. ad eos, qui fatalem horam ſibi adeſſe ſentiebant, arceſſitos fuiſſe amicos, propinquos & vicinos, quorum manus prenſabant, hac ratione ultimum ipſis vale dicentes, & ſi quid haberent, quod rogarent mandarentve, per dextram obteſtantes. Vid. *Terent.* Andr. A. II. Sc. 5. Apud *Euripid.* in Alceſt. v. 191. moritura Alceſtis δεξίωσιν προύτεινε ἀνάσσῃ. Inſigne praeterea hac de re exemplum eſt apud *Xenoph.* K. Π. VIII. c. 43. ubi Cyrus moriens ad liberos, Εἴ τις, inquit, ὑμῶν ἢ δεξιᾶς τῆς ἐμῆς ἅψασθαι, ἢ ὅμμα τόμὸν ζῶντος ὅτι προσιδεῖν ἐθέλει, προσίτω· ibidem poſtquam mandata dediſſet filiis, Καὶ χαίρετε, inquit, ὦ φίλοι παῖδες &c. Ταῦτα εἰπὼν, καὶ πάντας δεξιωσάμενος (nota idem hic verbum quod apud *Lucianum*) συνεκαλύψατο, καὶ ἅτε ἐτελεύτησε. Secundo notandum, mortuis olim coronas fuiſſe impoſitas: vid. *Lucian.* de Luct. §. 16. *Clem. Alex.* Paedag. II. *Ariſtoph.* Eccleſ. & Lyſiſtr. Si jam ad utrumque illud attendamus, commode explicari poſſunt haec verba. Scilicet Timon hic, quia erat μισάνθρωπος, ab hominum conſortio remotum ſe tenere decreverat, non tantum, dum bene valebat, verum etiam, cum morti foret proximus, hominem nullum neque ex propinquis neque ex vicinis affore ſibi volebat, cui dextram porrigeret, aut valediceret ultimum; aut qui de more coronam ipſi, quum animam efflaſſet, imponeret: eo innuens ſe ſolum velle omnia facere, ſolum eſſe usque ad extremum vitae halitum: non ſaepius modo huic modo illi porrigere dextram, ſed ſemel tantum ſeſe ſuam ipſius prenſare velle manum; ſe ipſum etiam ſibimet coronam imponere, ne hoc facerent alii, quum eſſet mortuus. *L. Bos.*

19. Ἢν δέῃ ἀποθανεῖν] Mortuis ſtadio vitae decurſo tanquam victoribus corona ſolebat imponi. *Porphyr.* de Antr. Nymph. p. 270. ἀφ' ἧς (ἰλιάδος) καὶ τὰ νικητήρια τοῖς ἀθληταῖς τοῦ βίου δίδοται ἐκ τῶν πολλῶν πόνων τὸ ἄκος. Quae *Suidas* habet in Μελιττοῦται, στέφανος (ἰδίως τοῖς νεκροῖς) ὡς τὸν βίον διηγωνισμένοις, ſumta ſunt ex *Ariſtophanis Schol.* ad Lyſiſtr. v. 601. Plura dabit *Kirchmann.* de Funer. I. c. 11. Ceterum, quantumcumque diſſimulent Interpretes, occultum aliquod vitium prodit oratio languens & diſſoluta. Me nondum poenitet priſtinae conjecturae: ἢν δὴ δέῃ ἀποθανεῖν, καὶ αὐτῷ vel ἑαυτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. Primum formula quaedam uſitata & elegans ἢν δέῃ, *ſi res & uſus ita prorſus ferant*; *ſi eo deſcendere ſit neceſſe*. *Xenoph.* K. Π. I. p. 19. v. 34. ἢν δὲ δέῃ μοχθεῖν, τὸν πόνον (τὸ ἄχοντα δεῖ πλεωνεκτοῦντα φανερὸν εἶναι) *Thucydid.* VIII, 81. μὴ ἀπορήσειν αὐτοὺς τροφῆς, εἰ δέοι ἢν δέῃ τιλιστῶντα τὴν ἑαυτῶν χρημένην ἐξεργυρίσαι. *Sopater* apud *Stob.* p. 312. v. 10. τὸ μὲν γὰρ αὐτόν τινα, ἢν τι δέῃ, παθεῖν, αἱρετώτερον τῶν λεγομένων εὐπραξίας πολλάκις. *Antonin.* de Reb. Suis XI. §. 3. Οἷα ἐστὶν ἡ ψυχὴ ἡ ἕτοιμος, ἐὰν ἤδη ἀπολυθῆναι δέῃ τῶν

tem videro, atque ut extinguam obsecrantem, picis atque olei injectu extinguere decretum esto. Tum porro si quem hyeme fluvius auferat, atque is manibus porrectis oret ut retineatur, is in caput trudatur, quo ne se attollere possit: sic enim isti scelerati par pro pari acceperint. Hanc legem scripsit Timon Echecratidæ F. Colyttensis, concionis sententiam confirmavit idem Ti-

25 φθειρόμην, ἢ σβεννύναι ἱκετεύοντα, πίττῃ ἢ ἐλαίῳ καλοσβεννύναι. ἢ ἤν τινα ὁ χειμῶνος ὁ ποταμὸς ἀποφέρῃ, ὁ δὲ, τὰς χεῖρας ὀρέγων, ἀντιλαβέσθαι δέηται, ἀθεῖν καὶ τοῦτον ἐπὶ κεφαλὴν βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυνηθείη· ἔτω γὰρ ἂν τὰ ἴσα ἀπολάβοιεν. Εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ἐχεκρατίδης Κολυττεὺς, ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτός

πτπτοντα c. B.

ἀπολαύοιεν. f.

τῶ ἑάματος quam facile vero potuerit intercidere δὴ ob sequentem syllabam similem, opus non est, ut moneam. Deinde Timon sensum fortunae praesentis cum odio generis humani miscens ita ratiocinatur, quasi post mortem ipse sibi solus advocato nemine justa funeris curare atque exequias ire cuperet: *quod si in hoc tam felici rerum mearum statu moriendum sit, debitumque fatali naturae necessitati omnino solvendum, mihimet ipse quoque coronam ut imponam, decretum esto:* animus infestus Timonem abripit in facetiam sane venustam & salis comici plenam. Neque multum distat §. 46. φέρου τάχα προκαλοῦμαί σε· scilicet magno vulnere Gnathonides ad orcum demissus dicam erat Timoni scripturus. Forma loquendi nonnihil diversa *Seneca* Ep. XXX. p. 113. *Bassus noster videtur mihi prosequi se & componere & vivere tamquam superstes sibi, & sapienter ferre desiderium sui.* T. H.

Ibid. Στέφανον] *Coronam, qua olim mortui coronari soliti erant.* J. Br.

28. Ἐπὶ κ. πίττοντα] Aliud exemplar, βαπτίζοντα. J. Br.

Πίττοντα] Sic Ed. J. Coll. & Mss. R. G. In reliquis Edd. βαπτίζοντα. Lege πτίσσοντα, & vide Ἑρμ. c. 79. & quæ ibi a me annotata sunt. M. du S.

Βαπτίζοιμι] *Tan. Fabro*, qua erat recte judicandi facultate, merito displicuit πίττοιμι· quod si reperiretur in contextu Lucianeo, sedes mutare jussissem. Nihil est certius, quam βαπτίζοιμι non satis erat Timoni in caput istum dare praecipitem, nisi protinus etiam submergeret, nulla relicta fugiendi periculi spe. Plane postulat illam lectionem, quod sequitur, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυνηθείη. Porro usitatissima phrasis in *Luciano* ἀθεῖν εἰς κεφαλήν, quae, quo sustentetur, illo πίττοιμι nequaquam indiget. T. H.

30. Τὰ ἴσα] δίκην, τιμωρίαν. J. Br.

31. Ἐχεκρατίδης] Scribe Ἐχεκρατίδου. J. Br.

Ἐχεκρατίδου] Liquidam *Tan. Fabri* emendationem, invitis omnibus libris, admisimus. M. du S.

Ἐχεκρατίδης] Verum est, praeter hunc locum nusquam in hoc libello sic scribi: quia tamen defendi potest, a Luciano refingendo manum abstinui. Primum Ἐχεκράτης & Ἐχεκρατίδης inter se convertuntur; neque insolens est, ut primitivum & patronymicum nomen in eadem persona locum obtineant: ita Ἀδειμάντου & Ἀδειμαντίδου· Ἀδείμαντος ὁ Ἀδειμαντίδου, quemadmodum legi debet in *Xenophontis* E. I. p. 258. v. 15. atque *Aristoph.* Scholiasta ad Ran. v. 1561. ut patet ex eo *Platonis*, quem profert, loco Protag. p. 220. F. hic tamen ab *Aristophane* dictus & *Eupolide* Ἀδειμάντου. *Hippocr.* Ἐπιδημ. I. p. 951. E. Ἐπαμείνωνα vocat, qui p. 957. B. est Ἐπαμεινώνδας. Apud *Harpocr.* in Ἐπιβολή· ὡς καὶ Δυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικομαχίδου atqui haec ipsa est oratio, quae extat, κατὰ Νικομάχου γραμματείου ὑδρίας καταγωγίου· in ea Νικομαχίδου uno loco p. 184. v. 10. nominat *Lysias*, quem alibi semper Nicomachum. Hercules etiam Ἡρακλείδης, ut monet *Eustath.* ad Il. Ξ. p. 989. v. 47. Euripides filius Μνησάρχου ἢ Μνησαρχίδου *Suidae*. Hinc apparet, non esse de nihilo, quod pro *ab Agnonide* quidam Codices in *Corn. Nep.* Phoc. c. III. praeferant, teste *Hier. Magio*, *ab Agnone*: quomodo in Argum. Pythion. *Pindari* idem archon Athenis Simon & Simonides: multa de hoc genere in medium proferre possem, quorum ignoratio errandi ansam saepe praebuit. Deinde filio nomen patris raro quidem, sed tamen aliquando aptatur; ut Diogenem Laërtium dici censuit *Valesius*, Laertii filium: quod nunc pluribus persequi non vacat; interea vide *Burmann.* ad *Grat.* Cyneg. v. 103. Utroque modo Timon Ἐχεκρατίδης Echecratis vel Echecratidae filius dici potuit: nihilominus, si vel unus Codex accessisset, reddere non fuissem veritus Ἐχεκρατίδου. T. H.

32. Ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ] Interpretum errores persequi non juvat. Egregie de hac loquendi formula meritus est *L. Kusterus* de Verb. Med. p. 133. & sequ. longoque intervallo industriam superavit *Budaei* C. L. G. p. 167. 168. & *H. Stephani* in Thes. T. IV. p. 730. tametsi nonnulla sint, quae mallem mutata. *AEmilium Portum* nihil hic vidisse in Lex. Jon. pro hominis ingenio non valde mirum est. Otium aliis fecisse poterat *H. Valesius*, si, quae collegit ad Harpocr. p. 74. 284. disponere licuisset ipsi atque in ordinem redigere. Νόμον εἰσηγεῖσθαι dicitur is, qui in comitiis populi legem proponit ac suadet: tum Ἐπιτάττει, vel Προέδρῳ, vel Πρυτάνεις sententias rogat, populumque mittit in suffragia: hoc est apud Atticos ἐπιψηφίζειν τῇ ἐκκλησίᾳ, τῷ δήμῳ, εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ut *Thucydid.* I, 87. Emendandus *Diogen. L.* VII, 10. ἐκκλησίας κυρίας τῶν προέδρων ἐπιψηφισάντων Ἵππων Κραλιστοτέλους Ξυπεταιών· *concionem legitimam in suffragia misit ex Proëdris Hippan F. Cratistotelis, demo Xypetaeon*: istorum mirifica circumfertur versio: neque boni Interpretis munere funguntur apud *Thucydid.* VIII, 15. melius *Hudsonus* in Psephismate, quod *Josephus* habet A. J. XIV, 8. sed prava loci distinctio virum Doctissimum fefellit: scribendum est: ἐκκλησίας χειροτονίας οὖν

αὐτός· εἶεν, ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω, καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς.

Πλὴν ἀλλὰ περὶ πολλοῦ ἂν ἐποιησάμην ἅπασι γνῶναί πως ταῦτα γενέσθαι, διότι ὑπερπλουτῶ· ἀγχόνη γὰρ ἂν τὸ πραγμα γένοιτο αὐτοῖς· καίτοι τί τοῦτο; φεῦ τῆς τάχης· παλαχόθεν συνθέοντες πεκονιμένοι, καὶ πνευστιῶντες, οὐκ οἶδα ὅθεν ὀφρανούμενοι τὸ χρυσίον. πότερον οὖν ὅπη τὸ πάγον τοῦτον ἀναβὰς ἀπελαύνω αὐτοὺς τοῖς λίθοις, ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος, ἢ τόγε τοσοῦτον παρανομήσομεν, εἰσάπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πλέον ἀνιῶντο παρορώμενοι· τοῦτο οἶμαι καὶ ἄμεινον, ὥστε δεχώμεθα ἤδη αὐτούς, ὑποσάν-

mon. Eja, ſtatuta hæc ſunto; hæc viriliter obſervemus.

45. Ceterum magni intereſſe arbitror, ut omnes reſciſcant, eſſe me ſatis ſuperque divitem. ea enim res ipſos ad ſuſpendium adegit. Sed hem, quid iſthuc, quæſo, eſt? quid ſibi hæc properatio quærit? undique pulvere reſperſi atque exanimati concurrunt; neſcio certe unde ipſis aurum ſuboluerit. Utrum igitur in hunc collem evadens, lapidibus ex ſuperiori loco miſſis ipſos arceam? aut hoc unum adverſus legem modo latam faciemus, eos ut ſemel alloquamur, quo videlicet in congreſſu contempti, urantur impenſius. Erit id, ut opinor, melius. Quare hic ſubſiſtentes, jam eos

παρορώμενοι. C. H. et B.

exci-

43. Ἢ τόγε τοσοῦτον παρανομήσομεν] Ἀντὶ τοῦ, ἢ τοῦτο μόνον παρανομήσομεν, * ἢ ἀντὶ τοῦ βραχὺ ἢ ὀλίγον παρανομήσομεν. *V.*

* Ἢ ἀντὶ . . . . παρανομήσομαι] Haec addidit *M. du Soul.* *T. H.*

τοῦ θεάτρου, τὸ πρόσθεν ἐπεψήφιζε Δαμόβουλος ἀρχιμήνιος καὶ οἱ συμπρόεδροι τοῦ δήμου, perinde atque apud *Diogenem L.* In *AEliani* Editione curatiſſima H. V. III, 17. p. 234. exhibuit e Mſſ. *Abrah. Gronovius*: καὶ ἅμα ταῦτα ἔστι ἐψηφίζειν Ἀθηναίοις τὸ τῶν δέκα στρατηγῶν θάνατον quae ſimulac vidi, non amplius dubitandum putabam, quin vere dudum conjeciſſem: ὅτ' ἐπεψήφισαν Ἀθηναίοις τὸ τῶν δ. &c. ſententia non minus liquida, quam expedita. In ipſo hoc Socratis facto referendo ejusdem verbi uſus eſt apud *Xenoph.* Ἀπομν. I. p. 414. v. 16. ſtructura variata *Themiſt.* Or. XX. p. 239. B. ὅτε ἐπεψήφισαι καθεζόμενοι κατὰ τὰ ἀμφὶ Παναθήναια &c. στρατηγῶν non intellexit *Petavius*. Male nonnunquam mutari ſolent ψηφίζειν & ἐπιψηφίζειν· hoc pro altero reſtitui debet *Heſychio* in Αἶξ ἀρσὶν e *Suida*: is in Κατεχειροτόνησαν αὐτῶ neſcio cujus antiqui Scriptoris locum adtulit, qui ad eandem ſine controverſia pertinet hiſtoriam Socratis: ὁ δὲ ὅτε ἐψηφίζετο, ὅτε καθεχειροτόνει, καίπερ Ἐπιζάτης ὤν· in quo ne crediderís quicquam eſſe praeſidii ad tuendam *AEliani* vulgatam lectionem: multum differunt ψηφίζεσθαι, quod hic ſumtum e *Platonis* Apol. p. 25. B. & ἐπιψηφίζειν. Ejus vice Socrates in *AEſchinis* Axiocho §. 12. πῶς δ', οἱ πρώην δέκα στρατηγοί; ὅτ' ἐγὼ μὲν οὐκ ἐπρόμολε τὸν γνάμφον· omnino perperam haec acceperunt *Ficinus*, ab eoque praeeunte deceptus *Clericus*: quod recte quidem animadverſum a Doctiſſ. *Hoevio*; ſed idem gravius commiſit, quando locutionem ſaniſſimam & Attici fori propriam ſollicitat, & talem ſubſtituit, quae Graeci ſermonis ingenio prorſus repugnat: *Demoſth.* adv. Androt. p. 699. F. ταῦτ' ἐπῄνεσε ὁ Ἐπιζάτης, διεχειροτόνησεν ὁ δῆμος p. 700. C. οἱ προσδεόμενοι τῆς βουλῆς καὶ ὁ ταῦτ' ἐπιψηφίζων Ἐπιζάτης ἡρέτων καὶ διαχειροτονίαν ἐδίδοσαν· nam & ἡρετῆς ſimiliter uſurpari ſolet, *Sobol. Ariſtoph.* ad Pac. v. 664. ex *Philochoro*, πρόεδρον ἅλα ψῆφον *Xenoph.* E. I. p. 263. v. 39. προτιθέναι, ἀναδιδόναι ψῆφον, χειροτονίαν quorum diverſam rationem explanandi tempus non eſt; haec enim extremo digito tetigiſſe nunc contenti ſumus. Illud autem Timonis perquam elegans ac facetum, quod ſolus & legem ſuadeat, & ſententias perroget, & ſe quaſi totam populi concionem adſpiciat. *T. H.*

37. Ἀγχόνη] *Ingens dolor*, propter quem laqueo vitam finiant. *J. Br.*

Ἀγχόνη γὰρ] *Inde laqueus illis paretur*: laqueus pro quolibet mortis genere, ut alibi obſervamus. *J. B.*

Ἀγχόνη] *Ariſtoph.* Ach. v. 125. — ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχόνη; ibi *Schol.* accentu diſtingui docet ἀγχόνη & ἄγχονη· ἔξεστόνως μὲν γὰρ τὸ εἶδος τῆς κάδου· βαρυτόνως δὲ τὸ χωρίον ἢ ὁ βρόχος· quod praeceptum non hujus tantum, ſed aliorum etiam, ſi verum eſt, ſaepiſſime violatur. *AEſchin.* περὶ Παραπρ. p. 33. v. 18. τοῦτο δὲ ἦρα ἦν ἀγχόνη ἢ λύπη τοῦνομα. Ita βρόχος apud *Noſtrum* Pſeudol. §. 19. *Heliodor.* VII. p. 339. πνιγμὸς τοίνυν ἔχε τὴν γραῦν. Expreſſit *Fulgent.* Mythol. p. 7. *moerorum improbior angina.* *T. H.*

39. Κεκονιμένοι] *Pulvere conſperſi, feſtinantes.* *J. Br.*

Κεκονιμένοι] Saepe *Lucianus*, cujus loca *Kuſterus* indicavit ad *Ariſtoph.* Eccleſ. v. 291. *Polyaen.* IV. c. 2. p. 313. Φίλιππος ἰδρῶτι ῥύσῃ, κεκονιμένος ex palaeſtra: prave legitur p. 387. στρατιώτας ἐκθαμβεῖν πεποιῶντα (idem vocabulum *Lucianus* adjunxit) κεκονημένον. Correxerunt in *Heſychio*: Κεκονιμένος, κεκονιορτωμένος· perinde eſt utrum probes κεκονιμένος an κεκονιορτένος· κονιορτοῦν frequens in *Theophraſto* περὶ Φ. I. pro, *pulverem plantarum radicibus adſpergere.* Addenda, quae perdocte notat *Weſſelingius* noſter Obſ. II, 23. *T. H.*

40. Ὀσ-

excipiamus. Age, videam quis hic sit, qui agmen ducit? is est Gnathonides assentator, qui nuper mihi eranum petenti laqueum porrexit, & tamen integra dolia sæpe apud me vomuit; sed bene sane quod venit; ante enim alios ejulabit.

τος. Φέρε ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν ἐστίν; Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρώην ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸ βρόχον, ὥιδης ὅλως παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμεμεκώς· ἀλλ' εἶγε ἐποίησεν ἀφικόμενος. οἰμώξεται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων.

aliter a C. H.

46. GNATH. Dixin' ego sæpius, Timonem virum bonum a diis non semper neglectum iri? Salve, Timon formosissime, & suavissime, & potator hilarissime. TIM. Salve tu quoque, Gnathonide, vulturum omnium voracissime, & hominum nequissime. GNATH. Tu quidem semper dicax es; sed ubi paratæ sunt epulæ? affero enim tibi novum quoddam can-

ΓΝΑ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον ὡς οὐκ ἀμελήσουσι Τίμωνος ἀγαθοῦ ἀνδρὸς οἱ θεοί; χαῖρε Τίμων [a] εὐμορφόταλε, καὶ ἡδίστε, καὶ συμποσιώταλε. ΤΙ. νὴ καὶ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἁπάντων βορώταλε, καὶ ἀνθρώπων ὀπιτριπτότατε; ΓΝΑ. ἀεὶ φιλοσκώμμων σύγε· ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον; ὡς καινόν τι σοι ἆσμα τῶν νεοδιδάκτων

ἐγὼ λέγον alliter B.

ὀπτῶν C. H.

a Εὐμορφότατε] Εὐμοιφώτατε Ita priores Edd. monuit *J. Jensius.*

40. Ὀσφρανόμυοι τῷ χρ.] Pariter in *Anach.* §. 48. ὀσφραίνεται τοῦ χρυσίου. *Aristid.* T. III. p. 512. C. de philosophorum istius aetatis impudentissima natione: καὶ πρωϊαίτατα (τῶν πλουσίων) εὐθὺς ὀσφραίνεται καὶ ἀφικνοῦνται, καὶ τὴν ἀρετὴν ἀφιᾶσιν ἐπιχωροῦντες· quae belle conveniunt cum perpetua fere *Luciani* querela. *Cicer.* Or. I. contra Rull. §. 11. *Nunc quisnam tam abstrusus usquam nummus videtur, quem non architecti hujusce legis olfecerint? Amm. Marcellin.* XXII. c. 4. *lucra ex omni odorantes occasione:* meminerat, credo, dicti *Juvenalis — lucri bonus est odor ex re Qualibet.* His propemodum inducor, ut vetustius scribi credam in *Aristoph.* Pl. v. 783. Βάλλ' ἐς κόρακας· ὡς χαλεπόν ἐστιν οἱ φίλοι Ὀσφρανόμυοι παραχρῆμ' ὅταν πράττῃ τις εὖ, quam, quod vulgatur, Οἱ φαυόμυοι. Paulo aliter *Arrian.* Epict. I. c. 10. p. 112. ἀλλ' ὀσφραίνεις μόνον τοῦ Ῥώμης, ἀπάντων τούτων ἐπιλήσῃ. *T. H.*

42. Ἀκροβολιζόμυος] E loco altiore atque opportuno lapidibus e longinquo impetens: *Xenoph.* E. IV. p. 301. v. 27. τὸ μὲ πρῶτον οὐ τοῦ ἐκτροδίκιον βάλλοιεν μᾶλα κακῶς ἐποίουν. Ἀκροβολισμὸς est lapidum conjectus apud Philostr. de V. A. T. IV. p. 147. in quo haeret *Olearius:* diversa loquendi figura VIII. c. 3. p. 324. τοιαῦτα ἀκροβολίσασθαι πρὸ τοῦ δίκης. *T. H.*

43. Παραινομήσομεν] *Scholia* ὑπερνομήσωμεν, quod placet: πότερον ἀπειλοῦσι, ἢ τόγε τοιοῦτον ὑπερνομήσωμεν. Παρανομεῖν vero, quia omne cum hominibus commercium velut lege lata sibi Timon interdixerat: saepius autem illi παρανομεῖν dicuntur, qui praeter ordinem consuetum & vitae institutum faciunt. *Liban.* T. I. p. 806. D. ὁ ἐλπιζόμενος πλοῦτος ἐκείνοις καὶ ὑπερνομεῖν. *T. H.*

48. Γναθωνίδης ὁ κόλαξ] Hoc nomen parasiticum. *Terent. Liban. Long.* *J. B.*

Ibid. Ἔρανον] Copiose Clariss. *Casaub.* ad *Theophrasti* Char. pag. 281. *J. B.*

49. Ὀρέξας] Emendo ex conjectura, ἀφίξαιο. *J. Br.*

Ὀρέξας] Cur ex conjectura, vel qualicumque causa alia, suspicetur *Brodaeus* IX. Miscell. c. 7. legendum hic ἀφίξαιο, pro vulgato ὀρέξας, ne conjectura quidem adsequor. Quin si ἀφίξαιο esset scriptum, locus haud dubie foret vitii postulandus. Quid enim, quaeso, ὁ πρώην ὀρέξατο foret? Deberet ὃς ὀρέξατο. At vulgata sunt plana & rotunda; quod qui non prorsus infans in his literis est, abunde perspicit. Caeterum lepidissime in fine dicit *Lucianus* ἐπιμεμηκώς. pro quo Lector exspectaret *inexorabilis*, *qui tot avit saepe domi mitae integra dolia.* At id, quod consequitur, ponens loco ejus, quod necessario praecedit, minam quamdam captat isthoc ἀπροσδοκήτῳ elegantiam; simul lurconis illius & bibonis spurcissimam intemperiem tanto magis declarans, ut qui non modo ingentem vini vim in unius domo exhauserit, sed & ibidem evomuerit. *J. J.*

50. Ἐμεμηκώς] *Diog. Laërt.* 139. F. ἐμεμυκέναι. *M. du S.*

56. Νὴ τὸν σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἁπάντων βορώτατε] Nisi hic excidit Δία, ut legendum sit Νὴ Δία; notandus est usus τοῦ νὴ simpliciter pro *revera*, sine Dei alicujus adjuncto nomine. *J. J.*

57. Βορώτατε] Vide diligentissimi *Maittairii* Ind. *Aretaei* in Βορός. *T. H.*

58. Ἐπιτριπτότατε] Sic antea ἐπίτριπτοι ῥῆτορες, quod epitheton philosophis passim accommodat. *J. B.*

60. Νεοδιδάκτων ἀδυσμάτων] Adsentior in hujus vocis explicatione *Tan. Fabro.* Ceterum nova cantica prurientes aures inprimis delectabant. De Homeri loco, quem protulit *Barlaeus*, vide *Plat.* de Rep. IV. p. 634. *Xenoph.* K. B. I. p. 21. v. 21. σφόδρα μὲ ἐ σὺ τοῖς μουσικοῖς τὸν νέον καὶ ἀνθηρὸν ὑδυκιμεῖ. *Clem. Alex.* Strom. VI. p. 685. C. Ἑπτατόνῳ φόρμιγγι νέους μελαδήσομεν ὑμνους ἀοιδός τις, inquit, σὺν ἀσημοις ἡμφιτ- eum esse Terpandrum ostendit *Strabo* XIII. p. 919. B. & *Euclid.* Introd. Harm. p. 19. ex quo Terpandri locus apud *Strabonem* est emendandus. *T. H.*

61. Δι-

χίλων διθυράμβων ἥκω κομίζων. ΤΙ. καὶ μὴν ἐλεγεῖά γε ᾄσῃ μάλα θεσπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ. ΓΝΑ. τί τοῦτο; παίεις, ὦ Τίμων; μαρτύρομαι ὦ Ἡράκλεις, ἰὴ, ἰή, προκαλοῦμαί σε τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον. ΤΙ. καὶ μὴν ἄν γε μικρὸν ὑπορραθύμῃς, φόνε τάχα [a] προκεκλήσῃ με. ΓΝΑ. μηδαμῶς· ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ὑπιπάσας σ᾽ χρυσίῳ· δικαίως γὰρ ἴσχαιμόν ἐστι τὸ φάρμακον. ΤΙ. ἔτι μένεις; ΓΝΑ. ἄπειμι, σὺ δὲ ὁ χαίρήσεις ὧν σκαιὸς ἐκ χρηστοῦ γενόμενος.

ΤΙ. Τίς οὗτός ἐστιν ὁ προσιών, ὁ ἀναφαλαντίας; Φιλιάδης, κολάκων ἁπάντων ὁ βδελυρώτατος. οὗτος δὲ παρ᾽ ἐμοῦ ἀγρὸν ἔλαβεν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα, μισθὸν γ᾽ ἐπαίνου, ὁπότε ᾄσαντά με, πάντων σιωπώντων, μόνος ὑπερεπῄνεσεν, [b] ἐπομοσάμενος ᾠδικότερον εἶναι τῶν κύκνων, ἐπειδὴ νοσοῦντα [c] πρώην εἶδέ με, καὶ προσῆλθον ἱκεσίας δεόμενος, πληγὰς ὁ γενναῖος προσενέτεινε.

ΦΙΛ. Ὦ τῆς ἀναισχυντίας, νὴ Τίμωνα γνωρίζεις; νὴ Γναθωνίδης Φίλος γε συμ-

ticum ex recentioribus dithyrambis. TIM. Atqui elegiaca ad hunc ligonem canes, & quidem perquam pathetice. GNATH. Quid istuc, o Timon, men' tu percutis? testes capiam. o Hercules! hei, hei. Vulneris tibi dicam dico apud Areopagum. TIM. At si paululum modo cesses, tu mihi fortasse dicam cædis dixeris. GNATH. Non fiet. Sed tu huic vulneri medicinam facito, auri aliquid ei inspergens; facit enim aurum in primis ad sistendum sanguinem. TIM. Etiam hic manes? GNATH. Abeo vero. at tibi male erit ob istam morum conversionem; qui cum olim perquam benignus fueris & comis, nunc te adeo agrestem atque inhumanum præbeas.

47. TIM. Quis hic recalvaster horsum veniens? is Philiades est, supra omnes assentatores execrandus. Hic vero, qui a me agrum accepit, tum in dotem filiæ talenta duo, quia vocem meam, ceteris tacentibus, miris tulisset laudibus, jurejurando affirmans, me vel cycnis ipsis suavius canere; ubi me nuper ægrotantem vidit, (ad eum enim me contuleram, mihi ut subveniret, orans) plagas etiam, si diis placet, bonus vir mihi infligere sustinuit.

48. PHIL. O impudentiam! nunc Timonem agnoscitis? Nunccine Gnathonides amicus, & conviva? me-

a Προκεκλήσῃ με] F. προκεκλήσομαι. notatum etiam in marg. *AIW.* b Ἐπομοσάμενος] Ἐπωμοσ. Edd. c Πρώην] πρότερον l. Marg. *AIW.*

70. Ἴσχαιμον] Ἔσχον τὸ αἷμα. *V.*

61. Διθυράμβων] De quibus fuse Clarissimus *Marcil.* ad Horat. Alii ad artem poëticam. Gl. Mss. διθυράμβους, ὕμνους εἰς Διόνυσον. *J.B.*

62. Ἐλεγεῖα] *Lugubre carmen.* *J.Br.*

Ἐλεγεῖα] Unde *Elegi miserabiles*, quorum usus maxime in threnis. *Anonym.*

65. Προκαλοῦμαί σε] Vulneris consulto dati cognitio pertinebat ad Areopagitas: itidem φόνου, πυρκαϊᾶς, φαρμάκων, in Amor. §. 29. qui locus fugit *J. Meurs.* in Areop. c. IX. ceteroquin studiosissimum eorum collectorem, quæ de Areopago *Noster* hinc inde commendat. His *Luciani* verbis utuntur praeter *Meursium Heraldus* Anim. in *Salmas.* Obs. ad J. A. & R. V. c. 3. §. 8. *Perizon.* ad *AElian.* V. H. V, 15. *T.H.*

70. Ἴσχαιμον] *Sanguinem sistens.* *J.Br.*

Ἴσχαιμον] *Sanguinem sedans.* Vox medica. *Hippocr. Galen.* ut Θυμὸς, Θύαιμος, *Tzetz.* ad *Lycoph.* *J.B.*

73. Ὁ ἀναφαλαντίας] Meminit hujus loci *J.C. Scaliger* ad *Aristot.* H. An. p. 344. Extat praeterea vox haec in Philopatr. §. 12. saepius apud *Poll.* II, 26. ubi vide Comment. IV, 144. 149. Istum, quem describit, e scena ὅλον θηράσοντα, ὅλον μὲ τὰς τρίχας, ὅλον δὲ πυρρὸν, ὥσπερ ἐκ τοῦ χρώματος, καὶ ἀναφαλαντίαν Latini proprie vocant *reburrum*: Gloss. veteres: *Reburrus*, ἀναφάλαντος· in iisdem *Calvaster*, *Recalvaster*, ἀναφαλαντίας. Rariore forma, quam vix in antiquioribus invenias ἀναφάλας. *Joh Malela* Chron. P. I. p. 133. P. II. p. 151. φαλαντίας in Phi\opf. §. 18. *Alciphroni* restituo I. Ep. 28. τρίσυρον καὶ φ ἄλαντον, vel, φάλανθον (utroque enim modo scribitur) γυρόττιον, pro τάλαν-

merito igitur, qui adeo ingratus sit, a Timone ita depexus exornatusque est. At nos, qui jam pridem ejus familiares, & synephebi sumus, ad hæc populares, tamen verecunde agimus, ut ne in ejus congressum irrumpere videamur. Here, salve; a sceleratis istis assentatoribus caveto, qui ad mensam tantum præsto sunt: ceterum eos inter & corvos nihil discriminis. Nostræ memoriæ hominibus nulla fides habenda est: ingrati omnes sunt & impuri; at ego talentum tibi afferens, quo uti ad ea, quæ res postularet, posses, in itinere, cum jam huc viciniæ perveniissem, accepi in re ampla & bene aucta forte esse te. Venio igitur, hæc, quæ jam audies, præcepta daturus; etsi fortasse, cum tanta sis præditus sapientia, his meis sermonibus haud egeas, qui vel Nestori præcipere potes, quid factu opus sit. TIM. Sane bene, o Philiade; sed adesdum, ut te quoque hoc ligone amantissime excipiam. PHIL. O cives, fractum mihi ab hoc ingrato cranium est; quoniam quæ ipsi conducibilia sunt monebam.

49. TIM. Ecce autem tertius ille advenit, rhetor ille Demea, decretum in dextra ferens, seque mihi cognatum dicens. Hic cum

5πότης; τοιγαροῦν δίκαια πέπονθεν [d] ὅτῳ ἀχάριστος ὤν. ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαι ξυνήθεις, καὶ ξυνέφηβοι, καὶ δημόται, ὅμως μετριάζομεν, ὡς μὴ ἐπιπηδᾶν δοκῶμεν. χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως τοὺς μιαροὺς 90τούτους κόλακας φυλάξῃ, τοὺς ἐπὶ τὴν τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ κοράκων οὐδὲν διαφέροντας. οὐκ ἔτι [e] πιστότερα τῶν νῦν οὐδενί· πάντες ἀχάριστοι, καὶ πονηροί· ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὡς ἔχοις πρὸς 95τὰ καιρικὰ χρῆσθαι, καθ' ὁδὸν ἤδη πλησίον ἥκουσα, ὡς πλουτοίης ὑπερμεγέθη τινὰ πλοῦτον. ἧκω τοιγαροῦν ταῦτά σε νουθετήσων· καίτοι σύ γε οὕτω σοφὸς ὤν, οὐδὲν ἴσως δέοιο τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων, ὃς καὶ 100τῷ Νέστορι τὸ δέον ὑποθήσεσθαι ἄν. ΤΙ. ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλιάδη· πλὴν ἀλλὰ πρόσιθι, ὡς καὶ σὲ [f] φιλοφρονήσομαι τῇ δικέλλῃ. ΦΙΛ. Ἄνθρωποι, κατέαγα σου τὴν κρανίου ὑπὸ τῆς ἀχαριστίας, διότι τὰ συμφέροντα συνεβούλευον αὐτόν.

ΤΙ. Ἰδοὺ τρίτος ὅτος ὁ ῥήτωρ Δημέας προσέρχεται, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενῆ ἡμέτερον εἶναι λέγων. οὗτος ἐκαί-

ἕλως. c. H. et B.

legere τὰ δ' ἄλλα· ἄλλα δὲ B.

[d] Οὗτος] οὕτως Marg. *AlW.* idque *Fabrum* probasse versio declarat. [e] Πιστότερα] P. πιστότερον. [f] Φιλοφρονήσομαι] φιλοφρονήσωμαι B2.

have C. H.

4. Κατέαγα τῦ κρανίου] Καὶ τοῦτο Ἀττικὸν· αὐτοὶ γὰρ ἀεὶ ἐπὶ μέρους αἰσθησει λέγειν, ἔφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου. ἔστιν ὅτε καὶ κατέαγα τοῦ κρανίου. *V.*

λιστον prioris vocabuli potestatem pete ab *Hesychio* in Τρίκαρος. *T. H.*

75. Βδελυρώτατος] *Impurissimus.* Legend. *Casaub.* ad Char. *Theophr.* *J. Br.*

79. Ἐπομοσάμβρῳ] Saepius peccatum in hac voce: in omnibus enim legitur ἐπωμ. —. *Jensius* de mendo primus monuit. Alicubi tamen recte scribitur in Edd. ut in *Hermot.* & in *Apol. pro Merc. cond.* c. 6. *M. du S.*

Ibid. Ὠδικότερον τῶν κύνων] Eodem proverbio passim utitur. Sic in Cynenis. *J. B.*

88. Ἐπιτεδῶν] Lego ἐπιπηδᾶν. *J. Br.*

89. Καὶ ὅπως] Ὅρα subaudi. *J. Br.*

Καὶ ὅπως] Vide Προμ. c. 3. & Θ. κρ. c. 1. Sic *Eurip.* Κυ. ἀλλ' ὅπως ἀνὴρ ἔσῃ. Sic *Xenoph. Cyrop.* V. p. Ed. St. 72. C. *M. du S.*

90. Ἐπὶ τ' τραπ. μ.] Theogn. 115. Πολλοί τοι πόσιος βραδέος ἐπὶ ἴσταμαι. *M. du S.*

92. Πιστότερα] Pro πιστότερον. *J. Br.*

Πιστότερα] Ad eandem fere formam, qua *Homerus* Od. Λ. 455. ἐπεὶ οὐκ ἔτι πιστὰ γυναιξίν. *M. du S.*

1. Τὸ δέον] *Si opus sit.* *J. Br.*

Τὸ δέον] Idem est propemodum τὸ δέον vel τὰ δέοντα ὑφηγεῖσθαί τινι, quod mox τὰ συμφέροντα νουθετῶν τινά. Errat *Brodaeus*: recte *Faber.* *T. H.*

4. Κατέαγα τ. κ.] *Comminuta est mihi calvaria.* *J. Br.*

Κατέαγα τῦ κρανίου] Adducit *Thom. Mag.* in Καλαγῆναι & Κεφαλή. Vid. *H. Stephan.* Anim. ad Lib. de Dial. p. 44. Κατέαγα τὸ κρανίον structura minus Attica, ut quidem sanciunt Grammatici, Alciphr. III. Ep. 54. *T. H.*

8. Ψήφισμα] *Plebiscitum, decretum,* de quo mox. *J. Br.*

9. Συγγενῆ &c.] Perquam apposite Niceratus apud *Xenoph.* in Symp. p. 518. v. 19. ἐμοὶ γὰρ αὖ τὸ φίλον οὐ μὰ τὸ πρόσθεσθαι ἐκποδὼν ἀπέχεσθαι, οὐδ' ἂν κακόν τι λέγωσι, γνησιολογοῦσι τὸ συγγενεῖσιν, καὶ ἡδέως μοῦ ἀκούουσιν. *T. H.*

καίδεκα παρ' ἐμοῦ τάλαντα μιᾶς ἡμέρας ἐκτίσας τῇ πόλει (καταδεδίκαστο γάρ, καὶ ἐδέδετο, οὐκ ἀποδιδούς, κἀγὼ ἐλεήσας ἐλυσάμην αὐτόν) ἐπειδὴ πρώην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθηίδι φυλῇ ἀφανέμειν τὸ θεωρικόν, κἀγὼ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γιγνόμενον, οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄντα με.

ΔΗ. Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους, τὸ ἔρεισμα τῆς Ἀθηναίων, τὸ πρό-

πρώην B.

ode meo solvisset reipublicae uno die sedecim talenta (damnatus enim fuerat, ac in vincula conjectus, cum solvere nequiret; ego autem, quem illius commiserescceret, hominem liberavi) nuper autem sortito theoricum Erechtheidi tribui diriberet, ego vero accessissem, ut, quod mihi obtingebat, acciperem, dixit, non constare sibi civis necne forem.

50. DEM. Salve, Timon, totius gentis decus, Athenienſium fulcrum, Græciæ pro-

14. Διανέμων τὸ (1) Θεωρικόν] (2) Ἐσπουδακὸς τὸ ἀρχαῖον ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις περὶ τὰ θεωρικὰ, καὶ μάλιστα περὶ τὰς θέας τῆς Διονυσίου ἀφ' ἧς τὴν τραγῳδίαν ἐπὶ πλεῖστον

(1) Θεωρικόν] Pro Θεωρικὸν legitur in *Luciano* Θεωρικὸν, & quidem melius, ut apparet ex *Suida*, & notis Bourdelotii & *Barlati*. *J. C.*

(2) Ἐσπουδακὸς ἀρχαῖον] Divisi voces male conjunctas, ne Graecae linguae genio vis fieret. *T. H.*

(3) Προβάσαν] Ante legebatur προβάσεων quod Graecia non agnoscit. *T. H.*

(4) Μόνον δὲ τῷ Διάτρου κατελ.] Hiat oratio: versus unus librarii culpa videtur intercidisse, quod vulnus hunc in modum resarcio: μόνον δὲ τῷ Διάτρου οἰκοδομηθέντος, πολλαὶ τῶν τοῦ Διὸς, vel, τὸν τόπον καλλαμβάνοντων ὀχλ. &c. Aliter etiam haec expleri possunt, si quis *Etymologum* & *Suidam* adhibeat: sed, quod dedi, accommodatissimum puto. *T. H.*

(5) Ἔδοξεν] Ita scripsi pro ἔδοξε. *T. H.*

10. Παρ' ἐμοῦ] Sicuti Latinis *ab aliquo solvere, numerare, dare*, sic & Graecis ἀπό. *Theophrasti* Testamentum apud *Diogen. L. V, 54.* εἴ τι αὐτοὶ ἐπήσαντο, ἢ ἃ τὸν παρ' Ἱππάρχου αὐτοῖς σωτήταχα δραχμάς. *T. H.*

11. Καὶ ἐδέδετο] *Et in vinculis erat.* *J. Br.*

13. Ἐπειδὴ πρώην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθηίδι φυλῇ ἀφανέμειν τὸ θεωρικὸν, κἀγὼ προσῆλθον αὐτῶν τὸ γνώμενον] Haec ultima verba in mendo delitescunt. Lege, αὐτῶν τό γε ἀνόμενον, & videtur bene legisse *Erasmus*, qui vertit, *id quod ad me redibat*. Sed non tam bene ei successit, quando θεωρικὸν interpretatus est *aerarium*. Debebat potius interpretari *donativum*. Erat enim τὸ θεωρικὸν pecunia, quae ex publico populo tribuebatur ad spectaculorum impensas Panathenaicorum, Pythiorum & Olympiacorum tempore. Sed ex hoc loco emergit non mediocris difficultas. Timon supra non semel Κολυττιὸς dictus est. At Κόλυττος demus seu pagus Atticae, vel potius pars Athenarum *Harpocrationi* & *Suidae* AEgeidi tribui tribuitur: quomodo igitur hic Timon dicit se accessisse ad illum, qui Erechtheidi tribui donativum theoricum distribuebat, ut suam legitimam partem acciperet, qui cum esset Colyttensis domo, non erat Erechtheidis tribulis. Certe hoc videtur ἀσύστατον. Ergo vel falsus est *Harpocration*, & qui eum sequitur *Suidas*, & male Colyttum pagum accensuerunt AEgeidi, (quod magis puto) vel male *Lucianus* Timonem Colyttensem facit; quod non est verisimile, cum id non semel dixerit. *J. P.*

Ibid. Ἔλαχε . . . ἀφανέμειν] V. *Plaut. Asin.* I, 2. v. 29. . . . *Turnebus* τριττυάρχῳ dictum ait, qui hoc munere fungebatur. *M. du S.*

14. Ἐρεχθ.] Ἐρεχθεὶς δῆμος ἀπὸ Ἀττικῆς ἀπὸ Αἰγηίδος φυλῆς. *Steph. Byz.* Adi *A. G.* IV, 1083. nec quicquam muta. *M. du S.*

Τῇ Ἐρεχθηίδι φυλῇ] Quam difficultatem Eruditissimi Viri *Palmerius* & *Faber* moverunt, qui tolli possit, non video. Legi quidem jubet *Faber* Αἰγηίδι, tempore *Suidae* nondum locum hunc *Luciani* corruptum fuisse putans: sed ex *Suida* quibus machinis hoc extundi possit, mihi plane obscurum est. Ego injuriam Luciano fieri nullam arbitror, si culpam tribus perperam positae in ejus incogitantiam conferamus: qualia praestantissimis etiam scriptoribus excidisse nonnunquam imprudentibus, palam est. In *Stephano* Byzant. vitiose scribitur Ἐρεχθία, ut jam *Meursius* animadvertit in Rel. Att. nullo tamen jure *Stephanum* ipsum accusans, & corruptissimum, in quod inciderit, exemplar: objecti criminis eum absolvit ordo literarum, qui satis clare testatur legi debere Ἐρεχθὶς vel Ἔρεχθις. Tum porro totus locus hunc in modum est constituendus: Ἔρεχθις, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς Αἰγηίδος φυλῆς, ἀπὸ Ἐρεχθέως τοῦ ξιφίσματος Δήμητραν τετραστυλάδων δὲ τοὺς Ἐρεχθέας φασίν· ὁ δημότης Ἐρεχθεὺς καὶ Ἰσοκράτης Ἐρεχθεῖς ἐν τοῖς τοπικοῖς, Ἐρεχθεῦσι, Ἐρεχθέως, Ἐρεχθεάσιν. Diphthongum in istis vocabulis adscisas, an simplex ι parum refert. *T. H.*

Ibid. Διανέμων τὸ θεωρικὸν] Pecunia primum bellica; dein χρήματα εἰς θεῶν τιμὰς ἢ ἑορτὰς διδόμενα εἰς τοὺς Παναθηναίοις καὶ Διονυσίοις. *Hesych.* haec autem pecunia dividebatur in solos cives, ut pararent sibi παρασκευάσματα, & alia vel ad sacrificia vel ad spectacula necessaria, ut patet lin. seq. distributio videtur μονῆς. ἐπιδόσεις τοῖς ἐκ πασῶν τῶν φυλῶν θεωρικὰς εἰς ἕκαστον μονῆς, εἰς θυσίας. *Demosthen.* ex quibus verbis non omnibus civibus distributum videtur τὸ θεωρικὸν, sed τοῖς θεωρικοῖς. Vocabant autem θεωρικοὺς τοὺς τοῖς θεοῖς ἀπαρχὰς ἀπαγοντας, ἐσταφανωμένους. *Hesych.* live θεωρικοὶ ἢ θεωροὶ erant oratores illi, quos extra fines ad sacra, vel ad trium dierum continuorum ludos, vel ad oracula Senatus mittebat. *Sept. Flor. Christian.* ad Pac. *Aristoph.* Locus alius hac de re fusius dicendi. *J. B.*

Διανέμων τὸ θεωρικὸν] Luculenti commentarii vicem huic loco praestabit *Demosth.* adv. Leochar. p. 1047. B. C. καὶ μὴν ταῦτα ἦν Παναθηναίοις ὄντων τῶν μεγάλων τῇ ἀφ-

propugnaculum ; jamdiu te totius populi conventus, & utraque curia expectant. Sed prius audito decretum, quod in honorem tuum a me ſcriptum eſt : *Quandoquidem Timon Colyttenſis Echecratidæ F. vir non tantum probitate præſtans, ſed ſapientia etiam præditus, quanta haud in quoquam Græci neminis reperiatur, usque adhuc multa pro republica præclare geſſit ; vicit autem uno die pugilatu, & luctu, & curſu*

βλημα τῆ Ἑλλάδος· ἡ μὲν πάλαι σε ὁ δῆμος ξυνελεγμένος, ἡ αἱ βουλαὶ ἀμφότεραι ἐκαθέζοντο· πρότερον δὲ ἄκουσον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σοῦ γέγραφα· Ἐπειδὴ Τίμων ὁ Ἐχεκρατίδου, Κολυτιεὺς, ἀνὴρ οὐ μόνον καλὸς κἀγαθὸς, ἀλλὰ καὶ σοφὸς, ὡς οὐκ ἄλλος ἐν τῇ Ἑλλάδι, πρός τε τἆλλα πολλὰ τῆ πόλει διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων τῆ πόλει· νενίκηκε δὲ πυξὶ, καὶ πάλῃ, καὶ δρόμου, ὃ

τάτους μισθοῦν, ὅπου ἕκαστος ἔχων τὴν αὑτοῦ τάξιν μὴ ἐνοχλοῖτο φαλάττων καὶ προκαταλαμβάνων, μήτε μὴν ὑστεροῦν δεήσοιτο τῆς θέας. Ἐπειδὴ δὲ ἠλαττοῦντο οἱ πένητες τῆ πλησμονῆ πολλῆ τῶν ἑτέρων μισθουμένων, τὸ εἰς τοῦτο ἀναλωμα ἡ πόλις παρεῖχεν ἐκ τῶν κοινῶν ἐκάστῃ. Δραχμὴ δὲ ἦν τὸ διδόμενον, καὶ ὅτι πλέον ἔξεν δοῦναι δραχμῆς, οὔτε ἔλαττον, ὡς μήτε οἱ πλούσιοι ἀφῶσι τὸ χρυσοῦν πλησιαστῶν, μηδὲ οἱ πένητες ἀφῶσι πεῖραν βιάζοντο. Ἔοικεν οὖν ὁ ῥητορικὸς κόλαξ Δημέας τὴν τοιαύτην ἐγχειρισθῆναι παρ' Ἀθηναίων ἀφορμὴν εἰκότως (6) τούτῳ ὥσπερ τῷ Τίμωνος λοπέμπεται, ὡς αἰτήσαντος αὐτῷ (7) τότε τὸν θεωρικὸν φαχμὸν ἐκ ἀλαζόνως παρεμβάντος. *V.*

(6) Τούτῳ] Ante legebatur τῇ τοῦ. *T. H.*

(7) Τότε] Reponi malo φότε. *T. H.*

δαίσεως (interponendum videtur ὁ τῇ ἀφορίσει) πρὸς τὸ θεωρικὸν καὶ ἐκεῖθεν οἱ ἄλλοι δημόται ἐλάμβανον, ἐξεῖον καὶ αὐτῷ δίδοσθαι &c. Primus harum largitionum auctor Pericles ad captandam popularem auram, qui propterea in gravem bonorum civium reprehenſionem incurrit : *Plutarch.* T. I. p. 156. E. ἄλλοι δὲ πολλοὶ πρῶτον ὑπ' ἐκείνου φασὶ τὸ δῆμον ἐπὶ κληροῦχίας καὶ θεωρικὰ καὶ μισθῶν ἀφορμὰς πραχθῆναι. Plura dabit de ἀφορμαῖς, etiam τῷ θεωρικοῦ, *Herald.* Anim. in *Salmaſ.* Obſ. ad J. A. & R. VI. c. 3. Attulit hunc *Noſtri* locum D. *Heinſ.* Lect. Theocr. p. 321. Τὸ γιγνόμενον *Budæus* interpretatur, *virilem portionem ex eo, quod diſtribuebatur poſcens.* C. L. G. p. 84. vid. *Kuhn.* ad *Pauſan.* p. 466. *T. H.*

Ibid. Τὸ θεωρικὸν] Duos aut tres obolos, qui ad ſpectandos ludos ſingulis Athenienſibus dabantur. *J. Br.*

15. Ἀ. τὸ γιγνόμενον] *ratam partem.* *J. Br.*

Αὐτῶν τὸ γιγνόμενον] Bene *Barlæus* præmunivit has poſtremas voces, ut contra *Palmerii* mutationem eſſent ſtabiles. Sed debuit ipſe *Lucianus* ſua vindicare, qui utique in principio ſomnii ſic loquutus fuit, σὺν οἷς μαλακὸς ὢν ἐκ τοῦ πατρὸς ἰσόρροπος, λυσφέρων αὐτὸ τὸ γιγνόμενον, ubi advertit *Bourdelotium.* Sed ſic elegantiſſime Græcis dictum, nemo melius docebit Theophraſto, in capite περὶ ἀναισθησίας οἷος λογισάμενος ταῖς ψήφοις, καὶ κιφάλαιον ποιήσας, ἐρωτᾷ τὸν ὠφελημένον, τί γίνεται; Denique *Noſter* in Pſeudomanti c. 54. Μίαν ἐρώτησιν ἐπιστείλας, ἐπέγραψε τοῦ βιβλίου κατὰ τὸ ἔθος, τὸν θεὸν χρησμοὺς ἐκτὸν, ψευδάμβους τι ὄνομα, καὶ τὰς ἑκτὸν δραχμὰς ἐκ τὸ γιγνόμενον ἵνα πρὸς ταύταις πέμψας. Ita proprium id eſt in pecuniariis rationibus. *J. G.*

16. Πολίτῃ] *Civem eſſe* : hi autem oboli peregrinis hominibus non elargiebantur. *J. Br.*

17. Μέγα ὄφελος] *Decus tui generis & præſidium* cum *Horatio* dicas. *Æſchin.* περὶ τ. Παραπρ. p. 31. v. 22. ridendo Demoſthenem vocat τὸ μέγα ὄφελος τῆς πόλεως. *Theodotus* ἀγωνιστὴς τῶν πολιτικῶν λόγων ἐν ῥητορικῆς ὄφελος *Philoſtr.* de V. S. II. p. 567. Vid. *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Eccleſ. v. 53. & quæ dicemus ad §. 55. *T. H.*

18. Τὸ ἄρισμα τῶν Ἀθηναίων] Ex *Pindaro*, ἄρισμα. *J. B.*

Ἄρισμα] V. *Plut.* 414, 1. 623, 2. & *Ariſtid. Panath.* & noſtrum ex *Pindaro* Δημοσθ. c. 10. *M. du S.*

Ἄρισμα τῶν Ἀθηναίων] *Pindari* celebratiſſimum encomium Athenarum, αἱ λιταραὶ ἐν ἀοιδοῖς Ἑλλάδος ἄρισμα Ἀθήνας, cujus præter alios meminerunt *Æſchin.* Ep. IV. *Liban.* Socr. Apol. p. 657. D. *Schol. Ariſtoph.* ad Nub. v. 298. ridendi materiam Comicis ſuppeditavit. Idem eſt principum virorum, qui civitatis ſunt columina, titulus: *Liban.* Decl. XXXVI. p. 813. προσκυνῶ σωτῆρα ἐν ὑπογράφοις, καὶ ἄρισμα, καὶ ὀφθαλμὸν ἐν κρηπῖδι ἐν τοῖς πάλλιστα ὀνομάζοντα. Plura, hoc etiam *Luciani* loco non prætermiſſo, collegit *Rittershuſ.* ad *Oppian.* Cyn. I. v. 1. *T. H.*

20. Αἱ βουλαὶ ἀμφ.] Conſule Libanium in hypotheſi Orat. κατὰ Ἀνδροτίωνος. *J. Br.*

Αἱ βουλαὶ ἀμφότεραι] Areopagum intelligit, & Senatum, qui ſingulis annis legebatur, Athenienſium: τὴν ἄνω βουλὴν, & τὴν βουλὴν τοὺς πεντακοσίους, vel poſtea, τοὺς ἑξακοσίους. Plerumque diſtingui ſolent : τὸν Ἄρειον πάγον ἢ τὴν βουλὴν τοὺς ἑξακοσίους *Dion. Chryſoſt.* p. 541. D. Quid præter iſtius ætatis, qua Timon vixit, morem *Lucianus* in hoc libello Athenienſium reip. tribuerit, alibi diſputabimus. *T. H.*

22. Ἐπειδὴ Τίμων &c.] Menag. ad *Diogen. L.* III, 4. p. 136. *T. H.*

23. Κολυττιεὺς] *Suidas* : Κολυττιεὺς ὥσπερ Λευκιανῶς εἰς τὸ Τίμων ἢ Μισάνθρωπος. Κολυττιεὺς, ὁ δῆμος τῆς Αἰγηΐδος. *F. G.*

26. Διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων] Conſueta quædam in populi decretis formula, quibus viri optime de rep. meriti cohoneſtantur. Exempla, ſi lubet, quæri poſſunt in *Demoſth.* pro Cor. p. 481. D. 486. C. 487. D. 492. E. F. *Æſchin.* in Cteſiph. p. 435. D. *Diogen. L.* VII, 10. *Gruteri* p. 1159. Inſcr. 11. App. ad Marm. Oxon. p. 288. & ſeq. *T. H.*

27. Νενίκηκε] Ead. narrat. de Merc. cond. §. 13. *J. B.*

ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾶς ἡμέρας, καὶ τελείῳ ἅρματι καὶ συνωρίδι πωλικῇ. ΤΙ. ἀλλ' εἰδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν. ΔΗ. τί οὖν; θεωρήσεις ὕστερον· τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ προσκείσθω ἄμεινον. καὶ ἠρίστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχαρνέας, καὶ κατέκοψε Πελοποννησίων δύο μοίρας.

in ludis Olympicis, quadrigis praeterea & bigis equestribus. TIM. Quî pote, Demea, cum nunquam ad ludos Olympicos me contulerim? DEM. Quid tum? eos aliquando spectabis: talia praeterea hujus generis multa addi satius est: *Quin & anno praeterito strenue se circa Acharnas adversus Peloponnesios pro republica gessit, & duas ipsorum μοίρας* M. viros *cecidit.*

ΤΙ. Πῶς; ἀφ' οὗ τὸ μὴ ἔχειν ὅπλα, εἰδὲ [a] προεγράφην σὺν τοῖς καλοῖς λόγῳ. ΔΗ. μέτρια τὰ περὶ σαυτοῦ λέγεις, ἡμεῖς δὲ ἀχά-

51. TIM. Quî tandem? nam arma mihi deerant; inde conscribi cum ceteris non potui. DEM. De te modeste loqueris, Timon; nos autem plane ingrati

[a] Προεγράφην] προυγράφην. Marg. *Ald.*

28. Ἐν Ὀλυμπίᾳ] Εἰς Ὀλυμπίαν, ἐν Ὀλυμπίᾳ, quum de ludis Olympicis sermo est, vulgo dici hinc monet *Cuper.* Obs. III, 14. *T.H.*

Ibid. Τελείῳ ἅρ.] *Quadriga ab equis perfectae adultaeque aetatis tracta.* *J.Br.*

Τελείῳ ἅρματι] *Euseb.* Chr. Can. p. 24. 205. de Nerone: ἅρματι πωλικῷ καὶ τῷ τελείῳ καὶ δικαπώλῳ. *T.H.*

29. Συνωρίδι π.] *biga pullorum.* *J.Br.*

Συνωρίδι πωλικῇ] Πωλικῇ cur addiderit ex more ludorum patet, in quibus varie certabatur. Vide *Pausan.* El. II. 178, 7. & 35. *M.du S.*

Ibid. Ἐθεάσησα εἰς Ὀλυμπίαν] Hunc loquendi morem illustrat *Duker.* ad *Thucydid.* p. 230. n. 34. *Lysias* p. 103. v. 35. θύειν εἰς ταὐτὸν τὴν πατρίδα βουλόμενοι ἢ θεωρεῖν. *T.H.*

33. Πρὸς Ἀχαρνέας] *J. Gronovius* ad *Harpocr.* p. 22. *Non dubito, quin etiam Ἀχαρνεῖς dixerint pro ipso demo, unde testatur Stephanus Herodianum dixisse Ἀχάρνεις* pro *Ἀχάρναι. & sic fecit fortasse Lucianus Timon.* ἠρίστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχάρνεας. Haec parum ad eximendum hujus loci scrupulum profunt: πρὸς si retineas, eorum omnino adjungi accusativum necesse est, adversus quos res fortiter atque egregie sint gestae: ita postulat usus hujus praepositionis apud historicos frequentissimus. Jam vero Acharnenses hic omnium minime conveniunt, inter Atticae regionis demos pars praecipua & validissima, quorum inprimis intererat, ut Peloponnesii, Archidamo duce Athenienses adorti, agris suis, quos positis ibi castris evastabant, expellerentur. Quam ob rem non dubito, quin ingeniosa *Fabri* conjectura plerosque sit habitura suffragatores, περὶ Ἀχάρνας, ut respiciat *Lucianus* illam historiam, quam *Thucydides* memoriae mandavit II, 19. 20. & sequ. Ego tamen nondum a me possum impetrare, ut dimittam illud πρὸς atque adeo perlibenter restituam Ἀχαρνᾶνας ita duplici victoria Timonis virtutem, caesis & Acarnanibus & Peloponnesiis, fuisse potitam mentitur impurus adulator. Acarnanes autem strenui & belli laude ac mercenaria militia clari saepe cum Lacedaemoniis adversus Athenienses steterunt: quin etiam Pericles in Acarnaniam, prius Peloponnesum depopulatus, expeditionem suscepit: *Plutarch.* T. I. p. 163. D. quo pertinent haec *Aristidis* T. I. p. 302. C. ἡ ἐν Ἀχαρνεῦσι (ὑπὲρ ἣ ἐκεῖ πραχθέντων Ἑλλάδι) & T. II. p. 48. B. εἰδὼς δὲ εἰς Οἰνοεάδας Ἀχαρνέων ἀφιγόντας vide *Diodor. Sic.* XI. p. 286. B. jam nihil impedit, quo minus Demeas ponere credatur, in hac ipsa expeditione virtutem Timonis enituisse: nam ut eo referas, quo voluit *Faber*, haud omnino necessarium videtur: ἀριστεύειν ὑπὲρ τῆς πόλεως recte dicitur, ubicumque locorum quis pro patria fortiter rem gerit. Porro non insolens est, has utrasque voces sedem inter se mutare: *Senecae* in Hippol. v. 21. pro *Acarnan* vel *Acharnan* reddiderunt *Acharneus J. Fr. Gronov.* & *J. Meursius* in Rel. Att. Vide, quae dicemus ad Δ. Ἐτ. VII. *T.H.*

34. Δύο μοίρας] Complures μόρας scribunt. *J.Br.*

Μοίρας] *T. Faber* vocem Graecam in versione retinet; idem (M. viros) inserit. Alius Vir Doctus *cohortes* mavult, ego *agmina.* *M.du S.*

Δύο μοίρας] Facinus illustre, si spectes, ad Iphicratem quanta redundarit laus ex eo, quod unam modo Lacedaemoniorum moram conciderit: in illa historia narranda formulam quasi solennem veteres usurpant Iphicratem καταπόσαι τὴν μοῖραν vel μόραν. *Demosthen.* in Aristocr. p. 757. D. *Plutarch.* Ages. p. 607. F. *Harpocr.* in Ξενικὸν τὸ Κορόπη ex *Androtione* & *Philochoro:* mihi dubium non est, quin hoc ipsum *Luciano* fuerit in mente. Nullum est discrimen inter μοῖραν & μόρα, nisi quod haec forma sit propria Laconicae dialecti: quare nihil erat causae, cur pro τὴν μοῖραν in *Pausania* III. p. 228. μόραν reponeret *Kuhnius:* vid. *Poll.* I, 129. De mora bene jamdudum notaverat ad Iphicr. *Corn. Nepotis Lambinus* n. 17. obiter etiam *Langbaen.* ad *Longin.* p. 112. A *Cragio* reprehendendo, qui μόρας & λόχους recte distinxerat, melius abstinuisset *J. Meursius*, ut ostensum ab *Henr. Valesio* in Not. *Maussaci* ad *Harpocr.* p. 309. *T.H.*

35. Διὰ τὸ μὴ ἔ. ὅπ.] Quod nulla arma possideam. *J. Br.*

36. Προεγράφην] Προσγεγράφην. *Th.M.*

Ibid.

ti haberemur, nisi memores essemus: *Insuper scriptis decretis, & consilio dato, exercitu ducto, civitati in primis profuit. Ob hæc omnia placuit curiæ, & populo, & Heliææ per tribus, populis autem Atticæ singillatim, omnibus communiter, aureum Timonem collocare juxta Minervam in arce, fulmen dextra tenentem, radiato capite; eum præterea septem aureis coronis redimire, eumque honorem hodie in Dio-*

ρις τοι ἀν εἴημεν ἀμνημονοῦντες. ἔτι δὲ καὶ ψηφίσματα γράφων καὶ συμβουλεύων, καὶ στρατηγῶν, καὶ μικρὰ ὠφέλησε τὴν πόλιν· ὅτι τούτοις ἅπασι, δεδόχθη τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φυλὰς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι χρυσοῦν ἀναστῆσαι τὸν Τίμωνα παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς· καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς στεφάνοις ἑπτὰ, καὶ ἀνακηρυχθῆναι τὸς στεφάνους σήμερον

Συμβ. B. Z

δεδόχθαι B. Z

41. Καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φύλας] Διαφέρειν Ἀθήνησιν ἡ Ἡλιαία ὡς ὕστερον προεθήρθην τὸ δικαστῶν παρ' ὃ ἡ Ἡλιαία ἐκαλεῖτο, ὧδε τὸ ἁλιοῦσθαι τοὺς σὺν αἱρεσιομένους. V.

44. Κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ] Κεραυνὸν φέρει, ὡς ἴσον δοθεὶ τῷ Διὶ· ἀκτῖνας δὲ, ὡς τῷ Ἀπόλλωνι. V.

Ibid. Ἐν τῷ καταλόγῳ] Κατάλογος matricula vel tabula, in qua ex civibus eorum, qui militaris erant ætatis, atque ad expeditionem adigebantur, nomina proscribi solebant: hoc est προγράφειν τὸν κατάλογον. *Marcilio* redonamus, quam male addidit, literam: vid. *Schol. Aristoph.* ad Equ. v. 1361. Illam tabulam affigi moris erat publice ad statuas τῶν Ἐπωνύμων, heroum, a quibus tribuum Atticarum nomina sunt ducta, in foro, ut *Idem* docet ad Pac. v. 1183. Qui a Stratego vel Taxiarchis in catalogum fuisset relatus, eum subterfugere militiam non licebat, nisi causas adtulisset gravissimas: is litium in populo litigandi juxta & bellandi studiosissimo fons perpetuus: Tolmides apud *Diodor. Sic.* XI. p. 285. D. κρεῖττον ὤφειλον ἀποθανεῖν στρατεύειν μᾶλλον, ἢ λιποῦσι τὸν κατάλογον ἀναγκασθῆναι δικάζειν. Vide porro *Kuhn.* ad *AElian.* V. H. XIII, 12. *S. Petit.* ad LL. Att. p. 546. 549. *T. H.*

42. Τῇ Ἡλιαίᾳ] Ἡλιαία δὲ ἐστὶ τὸ μέγα δικαστήριον Ἀθηναίων, ὃ καὶ τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων ἐκρίνετο. ἦν βουλὴ συνεστῶσα ἐξ ἀνδρῶν χιλίων. *Etymol.* *A. V.*

43. Χρυσοῦν ἀναστῆσαι] *Alciphr.* I. p. 126. τότε ἂν ὡς ἀληθῶς χρυσοῦν αἱ εἰκόνες σε ἐποίησαν ibi vide *Bergler.* num. Στῆσαι χρυσοῦν, χαλκοῦν vulgatius apud Atticos est receptum; sed ἀναστῆσαι τὸν χρυσοῦν, χαλκοῦν εἰκόνα *AElian.* H. V. VIII, 16. Plura dicemus ad Lexiph. §. 11. *T. H.*

44. Ἐν τῇ ἀκροπόλει] Dixi ad illud *Petron. videns Tritonidis arces.* *J. B.*

45. Ἀκτῖνας] Radii capiti circumdati Deum notant. Sed numismatum enarratores adi, & vide Ἀλεξ. c. 27. *M. du S.*

Ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ] *Mitrati, lunulae, nimbi radiati* statuarum capitibus apponi solebant, ut monuit ex hoc loco *L. Kuster.* ad *Aristoph.* Av. v. 1114. & diu ante, productis *Aristophanis* versibus *Scaliger* ad Catal. p. 211. *Hug. Grotius* ad Imag. p. 39. Neque eo tantum addi solebant nimbi, ne desuper ab avibus conspurcarentur, quae *Scaliger* fuisse videtur opinio, verum etiam honoris divinitatisque significandae causa: quam ob rem eorum dignitati concessa fuit corona radiata, qui vulgarium hominum sortem excedere videbantur, quod recte docuit *Th. Bartholin.* de Luc. Hom. I. c. 12. p. 72. adferens haec ipsa *Luciani* verba & quae leguntur in libello de Dea Syria. Alia quaedam dedit *Schegk.* ad *Vell. Paterc.* II. c. 59. §. 6. Hic autem turpissimus adulator eum in modum concinnat Timonis imaginem, ut mixtam Jovis Solisque formam complectatur. Solaribus signis accessisse radios nihil est mirum: *Pausan.* VI. p. 514. τῷ δὲ (ἀγάλματος Ἡλίου) αἱ ἀκτῖνες ἀνέχουσι saepe duodeni: notum illud *Martiani Capellae* II. p. 43. — *radiisque sacratum Bis senis perhibent caput aurea lumina ferre: Artemidor.* IV, 51. visus sibi fuit quidam per forum incedere specie solis ἔχων ἀκτῖνας ἑπτὰ καὶ γραπτὸς ἀπεδείχθη τὰ αὐτὰ πόλεως καὶ μῆνας ἕνδεκα ἐπιζήσας τὴν ἀρχὴν ἀπέθανε apparet somniatorem ipsum duodecim habiturum fuisse radios, si integrum explendi mensium numerum potestas fato fuerat concessa. Plerumque septeni; unde Sol ἑπτάκτις, quae vox *Proclo* restituenda in Tim. *Plat.* p. 11. pro ἑπτάκις cujus rei non naturalem tantum causam veteres Theologi, sed & mysticam tradiderunt. Hinc ἑπτάτονοι ἀκτῖνες *Nonno* Dionys. XXXVIII. v. 303. eodemque relata fuit ἑπτάτονος vel ἑπτάχορδος λύρα. Inter amuleta quoque draco, is enim, ut notum, soli sacer, septem radiis circumdatus. *Galen.* περὶ τῶν Ἀπλ. Φαρμ. δυν. IX. ἐπιτίθησί τε ὁ δακτύλιος αὐτὸν (χλωρὸν ἰάσπιν) ἔνιοι, καὶ γλύφουσιν ἐν αὐτῷ τὰς ἀκτῖνας ἔχοντα δράκοντα, καθάπερ ὁ βασιλεὺς Νεχτψὼς ἐγραψεν ἐν τῇ τεσσαρακαιδεκάτῃ βίβλῳ ut legendum credam τὰ ἑπτὰ ἀκτ. ἔχ. δρ. persuadet mihi *Marcell. Empir.* p. 147. *In lapide jaspide exsculpe draconem radiatum, ut habeat septem radios, & claude auro, & utere in collo.* Tales hactenus reperiuntur in gemmis antiquis. His expensis, prono cursu delabi me fateor ad illam opinionem, scripsisse *Lucianum*, καὶ ἀκτῖνας ἑπτὰ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· cur enim coronae septem? at ratio numeri in nostra lectione est manifesta. *T. H.*

ρον Διονυσίοις τραγῳδοῖς καιναῖς· (ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν δεῖ τήμερον τὰ Διονύσια·) εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ, συγγενὴς αὐτῷ ἀγχιστεύς,

nysiis tragoedis novis proclamari (nam hodie Timonis causa Dionysia hic sunt.) Hanc sententiam dixit Demeas rhetor, Timonis cognatus genere proximus,

ejus-

50. Ἀγχιστεύς] Ἀγχιστεὺς γὰρ ὁ ἀγχιστεία ἡ συγγένεια, καὶ ἀγχιστῶς, οἱ ἀπὸ ἀδελφῶν ἢ ἀνεψιῶν καὶ θείων κατὰ πατέρα ἢ μητέρα † ἐγγυτάτω τῷ τελευτήσαντι· οἱ δὲ ἔξω γενῶν μένον, & τῶν οἴκων, quae utraque hic pejus leguntur. Mutari autem non debet ἐγγυτάτω· sic οἱ ἀγχιστάτω, πατραδέλφου &c. *T. H.*

* Ἀγχιστεύς] Exc. G. ἀγχιστεῖα. *M. du S.*

Ita correxerat etiam *M. Sladus.* Ceterum haec omnia verbis iisdem sunt translata e *Suida* in Ἀγχιστεύς, nisi quod ἐγγυτάτω τοιαυτήσαντι, ubi τὴν hinc est restituendum, & συγγενῶν μένον. οἱ δὲ κατ' ἀνεψιαρμὸν μιχθέντες τοῖς οἰκείοις οἰκεῖοι λέγονται. *V.*

† Ἐγγυτάτω] L. ἐγγύτατα. *M. du S.*

48. Τραγ. καιναῖς] Καιναῖς addi consuevit, quod novae quotannis tragoediae & comoediae agerentur. *J. Br.*

Τραγῳδοῖς καιναῖς] Apud *Demosth. pro Cor.* ea formula passim occurrit. *M. du S.*

Τραγῳδοῖς καιναῖς] Formula non ignota: majoris operae videtur rationem ejus certam reddere. *P. Victorius* V. L. IX, 20. novas fabulas a *Terentio* dici observat, ut a Graecis καιναὶ δράμασι· Graecos autem non fabulas solum novas appellasse, sed histriones etiam novos; unde καιναῖς τραγῳδοῖς apud *Plutarchum.* Per ista non multum profici satis patet. *Kuhnius* in *AElian.* Ind. V. Καινὸς, apertius exponit, *tempore, quo novi Tragoedi spectantur; novis Tragoedis certantibus:* quamquam ea veterum, quae profert, loca minus accurate cum hac locutione comparet. *J. Perizonius* ad *AElian.* V. H. II, 13. ita versatur in hac re, ut incertus fluctuet, nec satis expeditum habeat, quid constitui velit, aut qua in parte a *Kuhnio* sibi discedendum putet. Scripserat *Eusebius* in Chron. p. 205. Νέρων κιθαῳδίαις, τραγῳδίαις κατὰ Ῥώμην &c. ἱστιφοῦτο κήρυκι (addendum foret ex usitato Graecorum loquendi more ὑπὸ κήρυκι, si recte *Scaliger* interpretatur, *sub praeconibus* vel *praeconio:* sed κήρυκες est *praeconum certamen*, ut in *Philostrati* V. A. T. IV. c. 24. de Nerone: αἱ δὲ νίκαι ἦσαν κιθαῳδίαι & κήρυκες· ipse *Euseb.* p. 44. Νέρων δὲ κήρυκιν ἀγῶνα ἱστιφοῦτο, τραγῳδοῖς, κιθαῳδοῖς, ἅρμα πωλικὸν, καὶ τὸ τέλειον καὶ τὸ θυμέλικον.) Istorum pravam *Hieronymi* versionem postquam castigavit Vir Maximus Anim. in *Euseb.* p. 196. haec mox subjungit: *Malim vero*, ludis tragicis & citharoedicis coronabatur sub praeconio. *Nam hoc frequentissimum fuit, ut coronae bene meritis darentur celeberrima die, puta, τραγῳδοῖς, Διονυσίοις, hoc est*, spectaculis tragicis *aut* Liberalibus, *ut est apud Demosthenem in Oratione pro Corona, in* ψηφίσμασι, *quae ibi producuntur, & in Decreto Atheniensium in gratiam Hyrcani Judaeorum Ethnarchae apud Josephum.* In quibus nihil est, quod reprehendam, nisi quod disjungere videatur Scaliger, *spectaculis tragicis aut Liberalibus*, quae fuerant copulanda: quoniam vero ad certum aliquod tempus designandum aeque ac Διονυσίοις, cui pari structurae forma conjungitur, hic loquendi modus adhibetur, facile concedendum est *Scaligero* per τραγῳδοῖς ipsam significari temporis conditionem, atque adeo ludos scenicos, quibus fabulas agebant novi actores; cujus generis similia multa paulo peritiores praeterire non possunt: quamvis alioquin propria loquendi ratio alia non est, ac si Latine dicas, fabulam esse commissam, aut

rem quamlibet evenisse Ludis Megalensibus, histrionibus vel actoribus novis, recteque propterea dederit *Faber*, *tragoedis novis*: nam quod priores Interpretes expressêrant, *per tragoedos novos*, abhorret ab antiqui moris veritate: non enim tragoedi, sed praecones in theatro solebant ἀνιέναι, ἀναπρύττειν, ἀναγορεύειν στέφανον, nisi quis forte tragicus actor idem esset & praeco. Nunc videndum est, ut cuncta simul sub lectoris conspectum adducantur, in hac formula quomodo veteres varient. *AEschin.* in Ctesiph. p. 433. C. commemorat νόμον τὸν δυνάμενον ἐξουσίαν ποιεῖσθαι τὴν ἀναίρεσιν τοῦ στέφανου τραγῳδοῖς ἐν τῷ θεάτρῳ. & p. 434. E. μὴ κηρύττειν τοὺς τραγῳδούς. Diversa sunt apud *Demosth.* περὶ Στεφ. populi decreta, ubi plenius occurrat, ἀναγορεῦσαι τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις, τραγῳδοῖς καιναῖς p. 486. C. p. 492. στεφανῶσαι Χαρίδημον ἐν Διονυσίοις χρυσῷ στεφάνῳ, καὶ ἀναγορεῦσαι Παναθηναίοις τοῖς μεγάλοις ἐν τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι, καὶ Διονυσίοις, τραγῳδοῖς καιναῖς· & 493. A. in consephismate, quod Ctesiphon in gratiam Demosthenis suaserat: mox in Lege posterius omittitur ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις ἀναγορεύειν, prius ab *AEliano* V. H. II. c. 13. sed in ipso accusationis libello, quem AEschines adversus Ctesiphontem detulit p. 481. D. auctius, ἀναγορεῦσαι ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τοῖς μεγάλοις, τραγῳδοῖς καιναῖς. Aliquantulum hinc divertit *Plutarch.* T. II. p. 603. C. Academia domicilium erat perpetuum Platonis, Xenocratis & Polemonis, πολὺ μέρος ἡμέρας, ἐν ᾗ Ξενοκράτης καθ' ἕκαστον ἔτος εἰς ἄστυ κατῄει Διονυσίων καιναῖς τραγῳδοῖς, ἐπιτεθειμένων, ὡς ἔφασαν, τὸν ἐφετόν· ita distingui debent, ne quis errore Interpretis implicetur. Contra Scriptor Arg. ad *AEschinis* Orat. conditum a Ctesiphonte decretum jussisse refert ἀναγορεῦσαι τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τραγῳδῶν καινῶν· mutat iterum hanc formam, modo scriptura vitio careat, *Anonym.* in Hypoth. Orat. pro Cor. ἐν τῷ θεάτρῳ τραγῳδῶν ἀγομένων καινῶν, ἴσως ὅτι πολλὴ συντρέχει ἐπιθυμοῦντα καινὰ δράματα βλέπειν· optimum *Victorium* memoria fefellit, quando notat: *In plebiscito etiam quodam, incluso nunc in oratione Demosthenis pro Ctesiphonte, scriptum est*, τραγῳδῶν ἀγομένων καινῶν· extra Hypothesin illam, cujus auctor se non doctissimum satis prodit, nusquam invenias. Cum his jam tempus est ut componamus, quae in AEschinis ὡρισμένων γραφῇ reperiuntur apud *Demosth.* p. 481. D. ὅτι δὲ μὰ ἀναγορεύειν τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις δεῖ τραγῳδῶν τῇ καινῇ· offendit lectio tam inusitata: *Wolfius* adsciscit εἰσόδῳ, haud inepte: *Perizonius*, si verum dicere licet, absurde· ἰμοί γε· quis enim auribus exercitatis inauditum loquendi ge-

ejusque discipulus; etenim optimus rhetor est Timon, & quicquid ei libuerit.

ὑ μαθητὴς [a] αὐτῦ ὤν· ὑ γὰ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων, ὑ τὰ ἄλλα πάντα ὁπόσα ἂν ἐθέλῃ. ἐθέλη C. H

Τυτὶ

[a] Αὐτῦ] Deest in F. αὐτὰ C. H

genus ferat, τραγῳδῶν τὸν καινὸν ὑμῖν; Ego, quum praestantissimus Cod. Aug. suppeditet καινῶν vel τῶ καινῶν, non video, quid obstare possit, quominus auctoritati ejus obtemperemus tot exemplis firmatae. Porro solent integra locutione καινῶν ἀγωνιζομένων τραγῳδῶν Plutarch. Symp. p. 710. F. Æschin. in Ctesiph. p. 433. B. ἐδὲ ἐκκλησιαζόντων Ἀθηναίων, ἀλλὰ τραγῳδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, ἐδ' ἐναντίον τῦ δήμου, ἀλλ' ἐναντίον τῶ Ἑλλήνων. Idem p. 434. B. rariore forma scripsit, quam alibi extare non iane memini: γιγνομένων γὰ τῶ ἐν ἄστει τραγῳδῶν ἀπαιφνίδιόν τινές &c. quod si sanum qui potest aliter explicari, quam, factis enim, qui celebrari solent in asty, ludis tragicis? Ἐν ἄστει vero, quia Liberalibus urbanis, Διονυσίοις ἀστικοῖς, τοῖς κατ' ἄστυ, sive μεγάλοις ista fieri solebat fabularum commissio: sic & p. 435. A. τὸ χρυσῦν στέφανον, ὃς ἂν ἐν τῶ θεάτρω ἐν ἄστει ἀπήνθῃ. Tandem in illo populi decreto, cujus Scaliger meminit, ad Hyrcanum missо apud Joseph. A. J. XIV, 8. p. 699. ἀνειπεῖν δὲ τὸ στέφανον ἐν τῶ θεάτρω Διονυσίοις, τραγῳδῶν τῶ καινῶν ἀγομένων, ὑ Παναθηναίοις, ὑ Ἑλλησιν ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι· eum in modum postrema constituo. Verum ex hoc loco facile cuivis in mentem veniat, pro τραγῳδῶν in Anonymo Hypotheseos auctore revocandum esse τραγῳδῶν eo magis, quod insolens quiddam & vix usitatum sonet, τραγῳδῶν ἀγομένων. Immo non diffiteor, multo mihi phrasin expeditiorem videri, si corrigere concedatur utrobique τραγῳδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, & τραγῳδῶν τῶ καινῶν ἀγωνιζομένων· nam licet τραγῳδοὺς in hac formula capias pro ludis ipsis scenicis, quibus actores novas tragoedias agebant, quod secundum Scaligeri mentem prolata a nobis exempla satis adstruunt, tamen vix crediderim, quemadmodum usurpantur ἀγορήμης ἐ ἰφτῆς, ἀγομένων τῶ Διονυσίων, Παναθηναίων, Ὀλυμπίων, sic perinde dici posse τραγῳδῶν ἀγομένων· est enim in his rebus perceptu quidem difficilis, attamen aliquis modus, & certi fines, ultra quos usus, quantacumque libertate gaudeat, non procedit: neque a meo judicio multum discrepabit, si quis in ipso Æschine τῶ γιγνομένων anteponat ἀγωνιζομένων. Ceterum cur τραγῳδῶν καινῶν dici consueverit, ratio est, quod Liberalibus urbanis non tantum poëtae recentes fabulas in scenam darent, ut disertis verbis docet Schol. Aristoph. ad Nub. v. 311. praesertim Tragici tetralogias suas, quam in rem egregius est, at parum hactenus, ni fallor, intellectus Diogenis L. locus III, 56. sed etiam actores scenici forte ducti suis quisque poëtis attribuerentur. Atque haec est illa νίμησις ὑποκριτῶν, de qua Hesychii verba nonnihil, quam vulgantur, emendatiora proponere juvat: Νέμησις ὑποκριτῶν· οἱ πομπεῖοι ἐλάμβανον τρεῖς ὑποκρίτας κλῆρω νεμηθέντας, ὑποκρινομένους τὰ ἐφάμιλλα. ᾧ ὁ νικήσας ἐς τέτλιν ἀφίστο παρελάμβανεν ἴσως ἢ ἐς ἄλ (vel ἄλλ) διαφορὰς eadem fere in Suida: quod initio dicitur, neminem morari potest: deinceps sequentia sic interpretor: quorum poëtarum qui superior discessit, in posterum suae sortis discrimine suos sibi actores legebat: nam in Notas Mauss. ad Harpocr. p. 294. summi Valesii subitanea quaedam est, & non meditata conjectura refingentis εἰς τὸ πιεῖν ἄκρατον πυρ. quam attentiore cura repetitam ipse fine dubio primus abjecisset: ἀκρήτως χωρὶς κλώνου pari modo sumitur a Schol. Aristoph. ad Plut. v. 277. Ex his, ut mihi quidem est persuasum, expediri debet proverbium aliquod ab Harpocratione & Suida commemoratum, quod postquam Erasmus perperam accepit, haud scio, an quisquam alius feliciore cura fuerit aggressus. Primum Harpocrationem ita restitue: Τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιεῖται. Λυκοῦργος ἐν τῶ πρὸς Δημάδην. Δίδυμος φησὶν (ita Mediceus Codex: hoc autem probes, an Suidae, ὡς Δίδυμος φησὶ, nihil interest) ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἁρμοζομένων πρὸς τὰ ἐναντία, ὑ σεμνοποιούντων ἑαυτούς. Talem, si cui forte difficilior videatur, habent sensum: *Aliis* (pone, in sequentem annum) *tragoedis* vel *ludis tragicis decertabit. Lycurgus Orat. contra Demadem. Proverbium ad eos spectat, qui sese comparant ad res venturas suscipiendas, & largis promissis magnificos se faciunt.* Sic nimirum existima Demadem, ut judicium effugeret, operam suam in posterum luculentissimam Athenienſibus venditasse, perfecturum se multis & egregiis meritis, ne eos sui accusatorum e manibus erepti unquam poeniteat: immo vero, *Lycurgum* respondere, hunc hominem tot criminum convictum, quem nunc tenetis, dimittite, & vanis pollicitationibus ductari vos sinite; scilicet τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιεῖται. Conjecturae fidem facit usus τῶ ἁρμόξεσθαι πρός τι certissimus hac structura: contra σεμνοποιῶν ἑαυτὸν πρὸς τὰ ἐναντία, aut simili modo qui dixerit, nemo, ut opinor, dabitur. Jam *Erasmum* lege in, *Alios tragoedos provocat:* nam de *Schotto*, homine literarum studiosissimo, ad Suidae Prov. C. XIII. n. 86. non magnopere miror, si nihil extricet. Nunc teneri non possum, quin *Mich. Apostolii* locum proferam ex C. XIX. n. 41. Τοιοῦτον] Δίδυμος φησὶν, ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἁρμοζομένων ἐ σεμνοποιούντων ἑαυτοὺς πρὸς τὰ ἐναντία. Ἰσοκράτης δὲ φησὶν ἀλλ' οὔτως ἔχει τὸ Θράσυ. Ex iis, quae dixi, dubium esse nemini potest, quin ista Δίδυμος . . . . τὰ ἐναντία ad paroemiam illam commemoratam ejusque declarationem pertineant: tum animadvertendum in *Harpocratione* praecedere: Τοιοῦτον· Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῶ· πόθεν ὁ Θράσυ &c. His perpensis quid planius est, quam ut colligas, duos articulos disparatos vel ipsius *Apostolii* culpa, vel Codicis, unde sua descripsit, perverse in unum coaluisse? Porro si suspiceris, de Torone quae dicuntur, ad proverbium aliquod explicandum debuisse scribi, quandoquidem tale est *Michaelis* institutum, id quoque non est, ut longe quaeras: sponte enim offert se, literarumque ordini commode respondet Τορωναίων λιμένος κωφότερος, cujus meminit *Zenob.* C. IV. n. 68. hunc in modum restituendus. Κωφότερος τῦ Τορωναίου (vel Τορωναίων) λιμένος] Λιμὴν ἐστὶν ἐπὶ Τορώνη τῆ Θρᾴκης πτωσὶς δὲ ἔχει δύο μικρὰς τὰς λίθο τῦ πε-

Τυτὶ μὲ ὂν σοι τὸ ψήφισμα· ἐγὼ δέ σοι ᾠόμην ἀγαγεῖν ποθέν σε, ὃν ὀπὶ τοῦ σῷ ὀνόμαλι Τίμωνα ὠνόμακα. ΤΙ. πῶς, ὦ Δημέα, ὃς οὐδὲ γεγάμηκας, ὅσαγε γὲ ἡμᾶς εἰδέναι; ΔΗ. ἀλλὰ γαμῶ, ἢν διδῷ θεὸς, ἐς νέωλα, γὲ παιδοποιήσομαι, γὲ τὸ γεννηθησόμενον (ἄρρεν γὲ ἔσται) Τίμωνα ἤδη καλῶ. ΤΙ. οὐκ οἶδα εἰ γαμήσεις ἔτι, ὦ οὗτος, τηλικαύτῃ πληγὴν λαμβάνων. ΔΗ. οἴμοι· τί τοῦτο; τυραννίδι Τίμων ὀπιχειρεῖς, γὲ τύπτεις τὸς ἐλευθέρους, ὃ καθαρῶς ἐλεύθερος, οὐδ' ἀστὸς ὤν; ἀλλὰ δώσεις σὺ τάχει ἢ δίκην τάτε ἄλλα, γὲ ὅτι ἢ ἀκρόπολιν ἐνέπρησας.

ΤΙ. Ἀλλ' οὐκ ἐμπέπρησαι, ὦ μιαρὲ,

52. Ad hunc igitur modum ſe tibi habet decretum; ego autem de adducendo ad te filio cogitabam, quem de tuo nomine Timonem vocavi. TIM. Quo pacto, Demea, qui, quod ſciam, nunquam uxorem duxiſti? DEM. At, deo juvante, ducam anno proximo, & liberis creandis operam dabo; &, quod naſcetur, Timonem ei jam dico nomen; nam haud dubie mas erit. TIM. Haud equidem ſcio, utrum tam gravi ictu accepto uxorem unquam ducturus ſis. DEM. Hei, hei. Quid hoc? tyrannidem invadere cogitas, Timon, liberos homines percutiens, tu, inquam, de cujus libertate & civitate non plane conſtat? ſed cito pœnas dabis, tum ob alia multa, tum quod ignem arci ſubjeceris.

53. TIM. At enim, o ſcelus, incenſa arx

σιλόγους καθαίρουσας (vel καθήκουσας, vel potius καθαστιδούσας) ὡς μὴ ἀκούοιεν τοῦς σὺ αὐτῷ ἢ τῇ Θαλάττῃ ἔχουσι cui emendationi tanto minus diffido, quod *Petri* noſtri *Weſſelingii* calculum tulerit: haec in Prov. Alexandr. truncata n. 91. pariter autem quum in *Heſychio* V. Λημίσκους prave legeretur τινὰς, eruditus homo ad marginem refinxit, ταινίας. Vide jam, quomodo mirifica moliatur in *Apoſtolio* Vir primarius *Th. Reineſius* V. L. I. c. 24. & proverbium excudat Τερπιαῖος, vel, Τερπὶς στάγυσι, quale nulla Graecorum memoria putem extitiſſe: ſubſcripſit tamen ejus ſententiae *Reineſio* non inferior *L. Holſtenius* ad *Stephan.* in Τερπὶς praeterea, ut error ſaepe errorem trahit, pro Iſocrate Socratem, quippe Θρασυκλῆν auctorem, ſubſtituendum arbitratus eſt; de quo, ſi ad manum habuiſſet *Harpocrationis* locum, nunquam cogitaſſet. Ceterum ut τραγῳδοὺς ἀγωνίζεσθαι, ſic & τραγῳδοὺς νικᾶν *Andocid.* in Alcibiad. p. 34. *Iſaeus* p. 54. ὅτος τῇ μὲ φυλῇ εἰς Διονύσια χορηγήσας τέταρτος ἀγωνίσατο, τραγῳδοὺς δὲ ϕ πυῤῥίχισαν (ineptum eſt πυῤῥίστας, quod vulgatur) ὑπάλους. *T. H.*

53. Τυτὶ μὲ ὂν σοι τὸ ψήφισμα] Cl. *Faber* in his verbis manifeſtum errorem agnoſcit, quia σοὶ, non τοὶ vulgatum ſit. Sed ne parum Faber & hic audiendus ſit, vereor. Etenim neutiquam debuit, ut ſaepe alias ſolet, ſeparatim ſpectare Faber haec σοὶ ᾠόμην σε at σοὶ eo, quo locatum eſt, ordine ſpectatum, elegantiam & conſuetudinem loquendi Noſtro frequentiſſimam exhibet. Παρίλκει nimirum σοὶ, ut in Nigrino §. 5. Οὕτω σοὶ γὲ αὐτὸς ὕλους ϕ μεθύων ὑπὸ τῆ λόγων ἐφέλκομαι. *Ita tibi ego ipſe, plenus numine atque ebrius ſermonibus circumeo.* In Deor. Marinor. Dialog. II. §. 2. Τυφλός σοὶ μή σοι, ὦ Πόσειδον & III. Ἦ δὴ, πῶ σοὶ γῆς αὕτη ῥεῖ; In Necyomantia §. 21. ſimiliter poſt ψήφισμα apud Inferos κυμαθὸν legimus, Ταῦτα μὲ δὴ σοι τὰ ϕ ἐπλησίαζε. In Contemplantib. §. 1. Οὕτω δὴ κἀγώ σοι πάλιν ἀμβλυώττω. & §. 5. Τὸ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ ἐφελέπων, ἑστιώτης ἅπαξ. & paſſim alibi, etiam apud alios. Miror profecto doctiſſimum *Fabrum*, quod uſus hujus voculae σοὶ, ita receptus, eum fugit: nec tantum id hic ad Timonem oſtendit, ſed & ad Mortem Peregrini §. 31. ubi cum rectiſſime legatur, Ταῦτα μὲν σοι τὰ ἐν Ἡλιδὶ, Faber continuo *Leg.* ait, Ταῦτα μὲν τοι.

Sicut σοὶ, ita & μοὶ ſaepe παρίλκει. Timon Noſter §. 41. Ἄγε δὴ, ὦ δίκαια, τόν μοι ἐκβόρσον στωμύλον. Similem in modum ἡμῖν eleganter abundat in Necyomantia. Καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφῖξαι. In Contemplantib. Κάτα οἰμώξεται ἡμῖν δηλαδή. In de Sacrificiis: Ἐτεόν γε ἂν ἡμῖν ὁ Ἥφαιστος. In Hermotimo: Ἔξω ἡμῖν φιλοσοφίας μυίττωσαι οἱ τυφλοί. Non ſatis ad hunc pleonaſmum etiam τῷ ἡμῖν videtur attendiſſe, omnis elegantiae & politae eruditionis quondam decus, *Aeg. Menagius*, dum in verbis *Luciani* adverſus Indoctum §. 3. [ὁπὸ Δημητρίους τοιούτους ἡμῖν ὦ παιδὸν ἐπεσῖν] non locum habere τὸ ἡμῖν ſibi videri ait, legendumque cenſet ὦ μόν. Plane autem nihil ibi mutandum; nam vel ex hoc, quem oſtendimus ſatis eſſe frequentem, pleonaſmi uſu poteſt & illic locutus eſſe *Lucianus*; vel intellexiſſe ἡμῖν tamquam σὺν ἡμῖν, *nobiſcum*. Dialogum enim iſtum videtur *Lucianus* ſcripſiſſe contra popularem quemdam & aequalem ſuum. Paullo quoque ante dixerat: Τί δ' ἂν ϕῇς, γὲ ταῦτα μὴ μαθὸν ἡμῖν ἥκειν; ubi ἡμῖν itidem, ut videtur conſideraſſe interpres, poteſt eſſe παρίλκον.

Invenio quoque τὸ αὐτῷ apud *Lucianum* redundare in Contemplantib. Εἰ μάθοι, ὅτι ἡ μὲ, ἕξει τίλ ϕ αὐτῷ. Apud eumdem in De luctu: Λοιπὸν δ' ἐγὼ αὐτὸν τῶ παρόντων ὄντα ταῦτα λαμβῶν, ὅθ' ὅ, τι (ſic enim diviſim, non junctim ὅτι, ut vulgo, legendum) πάσχοιεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα. *Reliquum igitur eſt, eum talia nugari ob eos, qui adſunt, plane ignarum quid filio ſuo acciderit.* Apud Latinos quoque *mihi, tibi, vobis*, aliquando παρίλκειν, quis ignorat? *J. J.*

57. Ὄσαγε] Ἀντὶ τῦ, ὅτουγε. *J. Br.*

Ibid.

arx non eſt: quare cuivis apparet eſſe te ſycophantam. DEM. At perfodiſti ærarium, & inde natæ tibi opes ſunt. TIM. Sed perfoſſum non eſt; quare ne iſthæc quidem credibilia ſunt, quæ dicis. DEM. Perfodietur quidem poſtea; ſed jam illa omnia penes te habes, quæ in eo antehac fuere. TIM. Itaque hunc tibi ictum habeto denuo. DEM. Hei, hei tergo meo. TIM. Mitte clamorem; ſin minus tertium tibi ictum inflixero: alioqui hoc plane ridiculum mihi acciderit, ſi unicum modo homuncionem, eumque impuriſſimum perdere nequeam, qui Lacedæmonios mille inermis ipſe internecione deleverim. Nam fruſtra quoque vicerim Olympia, & pugilatu, & lucta.

ἡ ἀκρόπολις, ὅστε δῆλος εἶ συκοφαντῶν. ΔΗ. ἀλλὰ γὰ πλουτεῖς, ἢ ὀπισθόδομον διορύξας. ΤΙ. εἰ διώρυχλαι οὐδὲ ὅτῳ Διορύξας B
ὥστε ἀπίθανά σου γὰ ταῦτα. ΔΗΜ. [b] διοξυχθήσε) μὲ ὕστερον· ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ σὰ αὐτῷ ἔχεις. ΤΙ. ἰκεῖν γὰ ἄλλῳ λάμβανε. ΔΗΜ. οἴμοι τὸ μετάφρενον. ΤΙ. μὴ κέκραχθι· κατοίσω γάρ σοι γὰ τρίτλω. ἐπεὶ γὰ γελοῖα πάμπαν πάθοιμι, δύο μὲ Λακεδαιμονίων μοίρας καλακόψας ἄνοπλος, ἓν δὲ [c] μιαρὸν ἀνθρώπιον μὴ ὀπιτρίψας. μικρὸν B.
μάτλω γὰ ἂν εἴην γὰ νενικηκὼς Ὀλύμπια
σὺξ, γὰ πάλην.

54. Quid hoc autem? ecquid hic eſt Thraſycles philoſophus? & certe is eſt. Sane ex-

Ἀλλὰ τί τοῦτο; ὁ Θρασυκλῆς ὁ φιλόσοφος ὅτός ἐστιν; ὁ μὲ ἦν ἄλλος ἐκπετάσας

a Διορύξας] ὀρύξας Schol. διορύξας priores Edd. Διφορύξας *J.* Marg. *A1W.* b Διορυχθήσεται] διωρυχ. Edd. priores. c Μιαρὸν] μικρὸν *J.* Marg. *A1W.*

69. Τὸν ὀπισθόδομον * ὀρύξας] Ὡς Ἱερώνυμος Διφιλέων ταῦτα φησὶ· ὁ γὰρ ὀπισθόδομος ἱερὸν τὸ ὄπισθεν τῆς αὐλῆς του ὅτως ἐλέγετο. *V.*
* Ὀρύξας] L. ut in textu eſt διορύξας. *M. du S.*

Ibid. Ἀλλὰ γαμῶ] Ego, quanquam ceteroquin ſingularis hujus libelli venuſtas & comicus lepor mirifice me capiat, offendi me tamen profiteor hac nimis affectata deterrimi aſſentatoris atque incredibili blanditia, quae quum nihil habeat ingenioſe ridiculum, nullam probabilem ingenii adulatorii notam, tuto potuerat a *Luciano* ac ſine ullo elegantiae diſpendio praetermitti. *T.H.*

62. Πληγὴν λαμβάνων] Vid. *Deſ. Herald.* Anim. in *Salmaſ.* Obſ. ad J. A. & R. II. c. 9. §. 11. *T.H.*

63. Τυραννίδι] *Cives tuos ultro pulſans.* *J. Br.*
Τυραννίδι] Invidioſe & odioſe ſupra modum Athenis praeſertim. *Terent.* in *Phorm.* & paſſim alibi. *Anonym.*

Ibid. Τύπτεις τοὺς ἱλαθέρους] *Deſ. Herald.* Obſ. & Emend. c. XLVIII. Tyrannidem Athenis vulgo potentioribus & ad inferendas injurias promtis objiciebant, nullumque erat in civitate liberrima crimen invidioſius: Comicis frequens: *Ariſtoph.* Veſp. v. 415. Ταῦτα δῆτ' ἐ δίκαια, κὴ τυραννὶς ἐστιν ἰμφανής. v. 462. *T.H.*

66. Τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας] Commode notavit *Steph. Bergler.* ad *Alciphr.* I. Ep. 32. αἴτησόν τι παρ' αὐτῆς (τῆς ἑταίρας) κὴ ὄψει σεαυτὴν ἢ τὰ πάτρια ἐμπεπρακυῖαν ἢ τοὺς οἴκους καλλύουσαν. *Poll.* IX, 156. ex Hyperidis oratione pro Lycophrone: ἢ πατρῴων προδοσίαν, ἢ ἀρχείων ἐμπρησμὸν (ἐμπρησμὸν in quibusdam libris olim fuiſſe lectum, e *Pollucis* colligi poteſt) ἢ κατάληψιν ἄκρας. Haec erant talia, ut crimen apud Athenienſes nulli gravius potuerit impingi. *T.H.*

69. Τὸν ὀπισθόδομον] *Opiſthodomus*, locus eſt Athenis in arce, ubi aerarium. *J. Br.*
Τὸν ὀπισθόδομον διορύξας] Ἁπλῶς Interpres *effoſſo aerario.* Sed aliud voluit hic Demeas. cum enim dixiſſet τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας, ſubjungit τὸν ὀπισθόδομον διορύξας. Nam ὀπισθόδομος locus erat ὀπίσω τῆς νεὼ τῆς καλουμένης Πολιάδος ἔχων θύρας, ὅπου ἦν θησαυροφυλάκιον. *Interpres Ariſtoph.* ad Plut. *Lucian: Herod.* *J.B.*

70. Διωρύξας] Haud dubie διορύξας pro participio ponitur: ſcribe ergo διορύξας. *Immo vero dives es, effoſſo aerario*, ſive, *ut qui aerarium effoderis.* Scholiaſtes legit ὀρύξας, minus recte. *J.J.*
Διορύξας] Secuti ſumus Cl. *Jenſii* emendationem omnino neceſſariam. In omnibus διορύξας prave legitur praeter *J.* quae habet Διφορύξας. Vide initium Ις. β'. *M. du S.*

78. Μικρὸν] Ex Ed. *J.* arripui: reliquae μιαρὸν, quod minus arridet, quamvis alibi a noſtro uſurpatum videam, Καλαπλ. c. 12. quia hic *robur*, non *juſtitia*, Timonis requiritur. *M. du S.*
Μιαρὸν] Μιαρὸς & μικρὸς ſaepe confunduntur: illud hujus vice reſtituit egregie ſummus *Bentleius* in Callim. Ep. VII. Hic omnino repudiandam cenſeo ſcripturam editionis Juntinae. Convicium gravius, quale merebatur Demeas, atque Atticis perquam familiare. *T.H.*

82. Ἐκπετάσας τὸν πώγωνα] Character philoſophi, quem paſſim proponit, ut βίων πρ. in Piſcat. in Catapl. *J.B.*

σας γῆν τ' ὠγωνα, ϗ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας, ϗ βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν, ἔρχεται, τιτανῶδες βλέπων, ἀνασεσοβημένος τ' ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην, Αὐτοβορέας [a] τις, ἢ Τρίτων, οἷος ὁ Ζεῦξις ἔγραφεν. ὅτῳ ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλὴς, ϗ κόσμῳ τὸ βάδισμα, καὶ [b] σωφρονικὸς τ' ἀναβολὴν, ἕωθεν μυρία ὅσα περὶ ἀρετῆς διεξιὼν, ϗ τῆς ἡδονῆς χαιρόντων κατηγορῶν, ϗ τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν, ἐπειδὴ λελουμένος ἀφίκοιτο ἐπὶ τὸ δεῖπνον, ϗ ὁ παῖς μεγάλην τ' κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ (τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα) καθάπερ τὸ Λήθης ὕδωρ ἐκπιὼν, ἐναντιώτατα ἐπιδείκνυται τοῖς ἑωθινοῖς ἐκείνοις λόγοις, προαρπάζων ὥσπερ

porrecta barba, extenſis ſuperciliis, graviter ſecum ac ſuperbe murmurans venit, Titanicis oculis aſpiciens, capillis anterioribus retrorſum rejectis, plane illum ipſum Boream aut Tritonem referens, quos pinxit Zeuxis. Hic ille eſt, qui habitu ſimplicitatem, inceſſu modeſtiam, pallio ſapientiam, ac moderationem præ ſe fert; qui mane de virtute diſſerit, & eos, qui voluptate gaudent, graviter accuſat, frugalitatem laudans; talis vir, ubi lautus a balneo ad cœnam venit, & ei capaciorem calicem ſervulus porrexit, (meracius autem libenter bibit,) quaſi letheum poculum hauſerit, ea omnia facit, quæ plane cum illis matutinis ſermonibus pugnant, convivis cibaria veluti mil-

a Τις] Deeſt in *F*. b Σωφρονικὸς] Schol. *V*. & *F*. Σωφρονίσκου. *Ita et C. H.*

84. Βρενθύεσθαι] * Διὰ θυμὸν μιλτωπίζεσθαι, ἢ προσποιεῖσθαι, ὀργίζεσθαι· ϗ βρενθύεται, ἐπαίρεται. Βρένθος ὁ εἰδος μύρου, ᾧ χριόμενοι αἱ γυναῖκες μᾶλλον φρονοῦσι. *V.*

* Διὰ θυμὸν μιλτωπίζεσθαι] Haec *Suidae* debentur in Βρενθύεσθαι. Ante ὀργίζεσθαι comma fuit in *E. A.* ſecus atque oportebat: eſt enim, *iram, ſpeciem irati prae ſe ferre.* *T. H.*

† Οἷον τοῦτο κ.τ.] Prava lectio Scholio huic anſam dedit. Sophronifci autem intelligit Sophronifci filium. *M. du S.*

Diſtingue Οἷον· τοῦτο κωμῳδεῖ τὸν Σωφρονίσκου, tanquam Sophroniſcus aliquis. *T. H.*

84. Τιτανῶδες βλ.] *Eraſm.* in Adagio, *Titanicus adſpectus.* *J. Br.*

86. Αὐτοβορέας] *Ipſemet Boreas, aut Triton:* Deus marinus ac buccinator. *J. Br.*

Αὐτοῦ.] Sic Αὐτοθαλάσσης in Ῥητ. c. 12. *M. du S.*

Αὐτοβορέας] Praeterquam ex hoc loco aliunde notae non ſunt hae Zeuxidis tabulae, neque *Junius* in Catal. Artif. quemquam alium extra Lucianum adduxit teſtem. Αὐτοβορέας autem verus & ipſiſſimus Boreas: αὐτοανθρώπῳ ὁμοιῶ quale ſit, videbimus ad Philopſ. §. 18. *Alciphr.* III. p. 446. σεῖλας ἰμαντὸν ἀγριικῶς &c. αὐτοσκαπανεὺς ἐδόκουν. Ὁ, τε βασιλεὺς τ' τρόπον ἦν αὐτοκλότης apud *Suid.* in V. Vid. *Simpl. Verin.* ſive *Salmaſ.* de Transſubſt. p. 534. Ejus generis apud Philoſophos frequentantur, αὐτάρκη, αὐτοσοφία, quibus appellationibus Deum adficiunt. *T. H.*

87. Ζεῦξις] Zeuxidis hanc tabulam, quænam fuerit, haud facile eſt ex hoc loco conjicere. In Poecile poſitam fuiſſe ſuſpicor. *M. du S.*

Ibid. Ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλὴς] Tangit hunc locum *Oſ. Ferrar.* de Re Veſt. P. II. lib. IV. c. 6. *T. H.*

88. Κόσμῳ τὸ βάδισμα] Sic in Harmon. βαδίσει εὐ ῥυθμῷ. Dixi ad illud *Petron. Inceſſus tute compoſitus.* Sic in tractatu de Saltat. & in Demonact. vita, & antea. *J. B.*

89. Σωφρονικὸς] Scholiaſtes hic aliter legit; nempe Σωφρονίσκῳ in quo nullam prae vulgata lectione perſpicio elegantiam. *J. F.*

91. Τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν] Φιλοχρήματοι iſti philoſophi ϗ ῥυπαροὶ τὴν καρδίαν, nihil aliud in his dialogis laudant quam τὸ ὀλιγαρκές. Sic pag. ſeq. & paſſim, quibus tamen nihil usquam ſatis. *J. B.*

93. Μεγάλῳ τὴν κύλικα] Sic Lapith. τῷ ζωροτέρῳ, *amariore:* amabant calices amariores: μεγάλῳ autem videtur eſſe κύλικῳ ὄνομα, ut apud *Virg.* I. Æn. *Achil. Tat.* lib. 2. *J. B.*

96. Ὥσπερ ἰκτῖνῳ] Vid. *P. Burmann.* ad *Petron.* p. 193. *Plato* de Rep. I. p. 589. E. ἀλλ' ὥσπερ οἱ λίχνοι τῷ ἀεὶ διαφερομένῳ λαπτίζοντες ἀφαύζοιτες &c. Teſtimonium eſt coqui non nimis honorificum de philoſophis apud *Athen.* IX. p. 404. D. Τῷ φιλοσόφῳ παρέθηκα καλάνην, πόδας Ἀδηφάγου τὸ ζῶον ὡς ὑπερβολὴν Ἐσθίειν —. *T. H.*

98. Τὸ γένειον εὐπλείας] Ut in Lapith. & Merc. Cond. quod in Nigr. §. 25. dixit ἐμφορεῖται. *J. B.*

2. Τὰ τρύβλια] Generaliter pro catinis apud *Ariſtoph.* ubi tamen interpretantur τὸ τρύβλιον εἶδος ἀγγείου, ad Pac. ad Concion. aliter etiam Heſych. *J. B.*

Ibid. Τῷ λιχανῷ] De indice digito, ſive λιχανῷ, *Caſaub.* ad *Athen.* c. 13. lib. 1. *J. B.*

4. Μιμψίμοιρος &c. ὄφελος] Ita vertenda haec verba: *Semper querulus, ut totam placentam, vel ſuem totum inter alios accipiat, quod edacitatis & inſatiabilitatis culmen eſt.* Teſtatur *H. Stephanus* vocem ὄφελος verti *culmen*, *faſtigium* in vulgatis Lexicis, ſed ſine exemplo. Hoc accipiat, neque enim aliter hic locus verti poteſt. Quo ſenſu ſumtum ὄφελος deducendum ab ὀφέλλω, quatenus ſignificat, *augeo*, *accumulo.* Hinc ὄφελος inter alia ab *Heſychio* dicitur ſignificare αὔξησιν, *augmentum.* *J. C.*

Ibid. Πλακοῦντα...] Ea enim domum auferre apud veteres moris erat. Vid. Νιγρ. c. 25. *M. du S.*

5. Ὁ,

milvus præripiens, & ſibi accumbentem cubito propellens, mentum caryca illitum habens, canum more incurvus ſe ſe cibis implens, quaſi in patinis virtutem inventurum ſe ſperans, lances digito indice ſedulo detergens, ut nihil ex alliato quidquam relinquat.

55. Iniquius partita obſonia ſemper querens, ut ſolus placentam aut aprum integrum ſibi habeat; tum porro, (qui gulæ & inſatiabilis voracitatis fructus eſt,) ebrius ac temulentus, non ad cantum usque & ſaltationem, ſed ad convicia & iracundiam provehitur. Ibi ſumpto in manum calice, multos ſermones funditat. Tum enimvero de ſobrietate & modeſtia agit, idque jam vi-

ἰχτῖνος τὰ ὄψα, ἢ τ πλησίον ἀγκωνιζόμενος, καρύκης τὸ γένειον ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἐμφορούμενος, ὀπικεκυφὼς, καθάπερ ἐν ταῖς λοπάσι τ ἀρετὴν εὑρήσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγον ὑπ μυτίλωτος καλαλίποι.

Μεμψίμοιρος ἀεὶ [c] ὡς τ πλακοῦντα ὅλον, ἢ τ σὺν μόνος τῆς ἄλλων λάβοι, ὅ, τι δὴ λιχνείας ἢ ἀπληστίας ὄφελος, μέθυσος, ἢ πάροινος, οὐκ ἄχρις ᾠδῆς καὶ ὀρχηστύος μόνον, ἀλλὰ ἢ λοιδορίας, ἢ ὀργῆς προσέτι. καὶ λόγοι πολλοὶ ὀπὶ τῇ κύλικι, ὁτότε δὴ ἢ μάλιστα, περὶ σωφροσύνης ἢ κοσμιότητος· ἢ ταῦτα φησὶν ἤδη ὑπὸ ὑ ἀκράτου

[c] Ὡς] καὶ Marg. *AIW.*

98. Καρύκης] ‡ Βραῖμα Λύδιον ἐξ αἵματος ἡ καμὰξ. *V.*

3. Τῦ μυτίλωτος] Μυτίλωτος τρίμμα ἐξ ἀρτυμάτων πολλῶν συντεθειμένον· ἐκάλουν δὲ § καί τι ὑπότριμμα ἁλᾶ

‡ Βραῖμα Λύδιον] Ex *Suida* in Καρύκη, & *Heſychio*, in quibus tamen multo plura. *T. H.*

§ Καί τι] Interpoſuit *Moſes du Soul*, & mox τῶν. *Ariſtophanis* locus in Pac. v. 272. *T. H.*

σκορόδων, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ. Ἔοικε δὲ νῦν μυτίλωτον τ ἀπὸ τ κρεῶν ἐν τῷ ζωμῷ γλοιῶν καλεῖν, ὃς τὸ ζωμῷ ἐκλελοιπότος τῷ ¶ τρύβλίῳ ἐγκάθηται. *V.*

¶ Τρυβλίῳ] Emenda τρυβλίφ. *J. J.*

Si tanti eſt monere, idem viſum fuit *M. Slade* & *M. du Soul*, qui praeterea pro περικάθηται ex *V.* & *C.* notavit παρακάθηται. *T. H.*

5. Ὅ, τι περ. λ. ἢ ἀ. ὄφιλος] Ad ſequentia referunt *Eraſmus*, *Benedictus*, &c, quod miror, *Tan. Faber* contra primas Edd. in quibus major eſt diſtinctio poſt ὄφιλος poſita. *Clerico* ſi locutionis indoles, quam & priores ignorarunt, fuiſſet perſpecta, res melius ſucceſſiſſet. De eo, quod in quoque genere praeſtantiſſimum eſt atque excellit, iſtam loquendi formulam uſurpant Graeci: *Xenoph.* Hell. V. p. 328. v. 32. πεμπλησθῆς ἀπίστευτον ἀνθρώπους, ἢ ὅ, τι περ ὄφιλος ἦν τῦ τοιούτου (male τούτου τῦ) χρυσώματος. *Arrian.* A. A. V. c. 15. p. 214. τ πεζῶν ὅ, τι περ ὄφιλος εἰς τρισμυρίους, *peditum ſtrenuiſſimos ad triginta millia. Ariſtid.* T. I. p. 5. A. Muſas alloquitur, invitans, ut ſibi Jovis hymnum peracturo propitiae ſubveniant: εἴτε σὺ Ἑλικῶνι τῷ Βοιωτίᾳ χαρίεσσα, τ Διὸς ἔργον τι ἢ δωρεῶν ὅ, τιπερ ὄφιλος, *Vos, o Muſae, operum Jovis & donorum decus atque ornamentum: Canterus* in his vertendis prorſus aberravit. *Arrian.* de Venat. c. XX. ἢ τῦ θεάματος ὅ, τιπερ ὄφελος ἀπολαύειν, *& ſpectaculi quod jucundiſſimum eſt*, vel, *& jucundiſſima ſpectaculi pars interest: Holſtenius* non accuratiſſime: *& ſpectaculum, maximum operae pretium perit.* Similis uſus in ὅ, τιπερ ὠφέλει ἦν. *Thucydid.* IV. c. 133. ὅ, τι ἦν αὐτῶν ἀνδρῶν ἀπολέσαι imitatur *Dion Caſſ.* XLVI. p. 313. B. τῶν ὅ, τι σφῶν (non muto: quanquam videri poſſit, ὅ, τι περ ἦν) ἄνδρας αὐτῶν ἓξ τ δρώντων (lego τ ἀφεδρώντων) σφᾶς, ἐφθειραν. L. p. 428. C. ἢ ὃ πλῆθος πολὺ μᾶλλον ἢ πρὸ τοῦ ὅ, τιπερ ὄφελος ἐ ὠφέλει τ ὑπηκόων ἐ πρὸς τ συμμάχων ἐξειλημμένον. Igitur in *Luciano*, ſi lectionem receptam probas, tota placenta, vel porcus earum rerum, quae gulae heluationique inſerviunt, delicatiſſimum, vel caput coenae intelligetur: ſed vereor equidem, ne ante ὅ, τι περ exciderit ἦ, quod reprehendi malim, tali ſententia: *Querulus ſemper, & portione ſua non contentus, ut placentam totam, aut porcum ſolus prae aliis accipiat, aut quodcumque aliud gulae ſupra cetera gratiſſimum fuerit appoſitum.* *T. H.*

9. Ἐπὶ τῇ κύλικι] Solent ἐπὶ τ κύλικος. *Diogen.* L. II, 82. ἕως ἂν τις ἡμᾶς ἐπὶ τ κύλικος φλυαρῶν ἀφικάσῃ ſed multo frequentius ἐπὶ τῇ κύλικι. *Arrian.* A. A. VII. c. 27. ἐδύνω τε αὐτῷ ἐπὶ τῇ κύλικι γενέσθαι ἐξαίρας. *Ariſtaen.* I. Ep. 3. p. 18. ἓς (Διόνυσόν τε & Ἀφροδίτην) ἐπὶ τῇ κύλικι σωκαγοῦσι ἐθελγόμεθα· minus opportune *Mercerus: quos in pateram conctos delibavimus*: debuerat, *quos inter pocula conſociantes delectabamur.* Aliter *Appian.* de B. Mithr. p. 363. Χρυσίον ἐπί τε τῇ κύλικι & τῇ τροφῇ &c. προῖδόντες, *aurum illi, qui calicibus eductis & cibi ingerendi multitudine ſuperior eſt, praemium ponere.* Hinc λόγοι ἐπὶ τῇ κύλικι, *ſermones ad vinum*, ut *Cicero* dixit *ad vinum diſertos* pro Coel. §. 67. vel, *qui ad menſam ſolent ſuboriri*, ut *Atta* in Megal. apud *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. VII, 33. Iidem λόγοι ἐπικυλίκειοι *Athenaeo* initio libri I., ubi vide *Caſaub.* ἐπικυλίκειοι ἐξηγήσεις *Diogen.* L. IV, 42. Vox corrupta in *Plutarcho* de Muſ. p. 1148. D. Ἔχεις τοὺς ἐπικυκλίους περὶ μουσικῆς λόγους· Interpr. *circularem de muſica diſputationem: Luiſin.* Par. III. c. 11. melius ad ſenſum, *ſermones de muſica ad menſam habitos*: ſed quod *Aldus* im-

τῦ πονήρως ἔχοντ, καὶ ὑποτραυλίζοντ [a] γελοίως· εἶτα ἔμετ ὅλ τούτοις. καὶ τὸ τελευταῖον, ὑπὸ τῶν ἑταίρων τινὲς ἐκφέρουσιν αὐτὸν οὐκ ἄσυμποσίᾳ δ' αὐληρίδ ἀμφοτέραις ἐπειλημμένον· πάλιν ἀλλὰ καὶ νήφων οὐδενὶ [b] τῶν πρωτείων ἂν ἐχώρησεν ἂν ψεύσματος ἕνεκα, ἢ θρασύτητος, ἢ φιλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐστὶ τὰ πρῶτα, καὶ ὑπορχεῖ προχειρότατα, καὶ ἡ γοητεία προηγεῖται, καὶ ἡ ἀναισχυντία παρομαρτεῖ καὶ ὅλως πάνσοφον τὸ χρῆμα, καὶ πανταχόθεν ἀκριβὲς, καὶ ποικίλως ἐντελές· οἰμώξεται τοιγαροῦν οὐκ εἰς μακρὰν, χρηστὸς ὤν. Τί τοῦτο; παπαῖ, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς.

ΘΡΑ. Οὐ χ τὰ αὐτὰ, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τούτοις ἀφῖγμαι, ὥσπερ οἱ τ πλου-[c]τῶν σου τεθηπότες, ἀργυρίου, καὶ χρυσίου,

no fere depositus, & ridicule balbutiens: post hæc vomit. Ad postremum e triclinio a nonnullis effertur, tibicinam ambabus retinens manibus. Ceterum cum siccus est, nemini homini palmam vel mendacii, vel audaciæ, vel avaritiæ concesserit; sed assentatorum longe princeps est, & pejerare non cunctatur: illum in quovis negotio anteit fallacia, juxta autem sequitur impudentia; denique homo plane sapiens, & undiquaque consummatus est, & varia quadam perfectione præstans. Quare dabo operam, ut tam bonus vir jam jam auferat hinc grande infortunium. Quid hoc? papæ! tamdiu est cum venire distulit Thrasycles?

56. THRAS. Alia me causa ad te ut venirem compulit, quam quæ hos omnes; qui divitiarum tuarum amore perculsi huc concurrerunt, auri atque argenti, &

* παρομαρτεῖ C. H
προηγεῖται C H.
πάνσοφόν τι
χρ. B. optime
vide Herod. ou Aelion
p. 855. l. 4. ita
et Z.
οὐ B.

a Γελοίως] Γελοῖ priores Edd. b Τῶν πρωτείων] Ita V2. B2. S. ceterae pleraeque πρωτείων. c Σου] Ita recte P. S. A. Priores σοι. et C. H.

20. Καὶ ἡ γοητεία προηγεῖται] Οὐδὲ Ζεῦξις, * ἢ ὁ Παρράσιος ἅτις ἡμῶν † ἀφ' Φαρμάκων φιλοσόφων γοητείαν καὶ τιράτειαν γράψας διετυπώσατο, ὡς ‡ ἅτις ἀπαραλλάκτως ἀφ' τῦ προκειμένου Θρασυκλέους θρασύτητά τε καὶ μιαρίαν ἠθῶν ψυδοσόφων ἀνδρῶν, ὡς ἐπὶ πλέιστ, ἐναργῶς τῷ λόγῳ ἀπεικονίσατο. V.

* Ἢ καὶ] Notaverat *M. du Soul* idem, neque tamen addiderat, unde sumtum sit. Mihi satis facit ἢ καὶ. *T. H.*

† Δ. φ. φιλόσοφον γοητείας καὶ τιρατείας] Id vult Graeculus Commentator, Philosophorum veneficia & praestigias exemplo Thrasyclis bellius effingi, quam coloribus fieri posset a Zeuxide vel Parrhasio: sed lege & tria tolle menda, δ. φ. φιλοσόφων γοητείας καὶ τιρατείας γρ. *J. J.*

L. φιλοσόφων γοητείας καὶ τιρατείας. C. φιλοσόφων γοητείαν καὶ τιρατείαν. *M. du S.*
Hoc sequendum duxi. *T. H.*

‡ Οὕτ] Ita pro ἅτις emendavit *M. du Soul*, Ἀπαραλλάκτως intellige, *quam simillime*, vel, quemadmodum apud recentiores nonnunquam usurpari solet, *eum in modum, ut superari non possit.* *T. H.*

impressérat ἐπικυλικίους adjecta litera juvandum fuit. Hinc κυλικηγορῶν *Athen.* XI. p. 461. E. p. 480. C. καὶ τὸ κυλικηγορεῖν, ὅταν ἐπὶ τῇ κύλικι τὰς ἀγορεύῃ. *Poll.* VI, 29. λάλ, λῆρ, φλύαρ, κυλικηγορῶν, φορτικός. Commoda distinctione sententiam *Luciani* dilucidiorem dedi. Τότε δὴ saepe apud *Nostrum*: *Duker.* ad *Thucydid.* V. p. 327. n. 64. *T. H.*

12. Ὑποτραυλίζων] Ψελλίζων ἢ μηδὲν ἄναρθρον λαλῶν. *Interp. Aristoph.* ad Nub. *J. B.*

Ibid. Γελοίως] In omnibus *Luciani* operum editionibus γελοῖ; mendose, haud dubie. Cl. *Hemsterhusius* recte in sua emendavit. *M. du S.*

13. Εἶτα ἔμετ] Idem Lapith. de his vomitibus copiose alibi. *J. B.*

15. Τῇς αὐληρίδ &c.] *Utraque manu tibicinae adhaerentem.* *J. Br.*

16. Τῶν πρωτείων] *Nulli primas concesserit.* *J. Br.*

19. Τὰ πρῶτα] *Primum locum tenens.* *J. Br.*

20. Γοητεία] Hanc passim nugonibus istis exprobrat ut in Piscat. in Catapl. *J. B.*

21. Πάνσοφον τὸ χρῆμα] Cl. *Faber* legendum monet πάνσοφόν τι χρῆμα. Verum quidem est, in hac loquendi formula, saepe τι poni, ut alibi apud Nostrum, παρθέν πάγκαλόν τι χρῆμα, & similiter saepe apud *Aelianum*, *Aristophanem* & alios. Sed mihi hoc in loco vulgata scriptura praeponitur; intelligendum enim est, quasi diceret, *Denique ut summatim dicam*, τοῦτο τὸ χρῆμά (Thrasycles nempe) ἐστι πάνσοφον, καὶ πανταχόθεν ἀκριβὲς, &c. Id enim hic Articulum τὸ valere, ex toto contextu perspicuum est. Et sic quoque in Βίων πράσει. Ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς· πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίων διόμενον. *Age vero, advertat quilibet animum: id, quod vidatis, est lautum aliquid, & divites* (emptores) *postulans.* Sane non ita temere immittenda falx critica, ubi quid primo adspectu videtur recedere a vulgari loquendi consuetudine; quum omnes voces non omni loco adhiberi queant eodem modo. *J. J.*

Πάνσοφον τὸ χρ.] *Aristoph.* Pac. v. 38. Μιαρὸν τὸ χρῆμα, καὶ πάκοσμον, καὶ βορόν. *T. H.*

23. Οὐκ εἰς μακράν] *Brevi.* *J. B.*

Ibid. Χρηστὸς ὤν] Ironia. *J. Br.*

Χρηστὸς ὤν] Ironiam *Brodaeus* interpretatur, quae hoc quidem in loco omni aculeo destituta est: utcunque tamen exprimere conatus est *Faber*. Mihi, quanquam remedium nullum succurrat, displicet illud

χρη-

& sumptuosarum cœnarum spe, experiundi gratia quid in te assentationibus suis possint, virum simplicem, & qui facultates tuas libenter aliis elargiris. Nosti enim, opinor, mazam satis mihi esse ut recte cœnem, cæpe autem & nasturtium jucundissimum mihi esse opsonium, aut, si quando mihi melius esse volo, salis paululum: potus mihi ex Enneacruno [ex Calliroë fonte] pallium autem hoc qualibet purpura carius est. Nam aurum mihi quidem haud pretiosius videtur iis lapillis, quibus plena sunt litora. Sed huc tui unius gratia me contuli, ne te divitiæ, perniciosissima atque insidiosissima possessio, corrumpant, quæ multis sæpe gravissimas calamitates importarunt. Nam si mihi auscultabis maxime, illas in mare conjicies,

καὶ δείπνων πολυτελῶν ἐλπίδι συνδεδραμήκασι, πολλὴν τ κολακείαν ὑπιδειξόμενοι πρὸς ἄνδρα, οἷόν σε, ἁπλοϊκὸν, καὶ τ ὄντων κοινωνικόν. οἶδα γ ὡς μάζα μ ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανὸν, ὄψον δὲ ἡδιστον θύμον, ἢ κάρδαμον, ἢ εἴποτε τρυφῶην, ὀλίγον τ ἁλῶν· ποτὸν δὲ ἡ ἐννεάκρουν. ὁ δὲ τρίβων ὅτ ἧς βύσσου πορφυρίδ ἀμείνων. τὸ χρυσίον μ γ οὐδὲν τιμιώτερον τ ὀ τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. σὺ δὲ αὐτὸ χάριν ἐσάλην, ὡς μὴ διαφθείρῃ σε τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ ὑπεύλοτάτον κτῆμα· ὁ πλοῦτ, ὁ πολλοῖς πολλάκις αἴτι ἀηκέστων συμφορῶν γεγενημέν· εἰ γάρ μοι πείθοιο, μάλιστα ὅλον εἰς τ θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτὸν, οὐδὲν

ὑπιδειξόμ. B

ψήφων B.

ἐς. C. H. ex B

34. Ἐννεάκρουνος] Κρήνη τις Ἀθήνησι Καλλιρόη καλουμένη πρότερον. V.

χρεὼν ὤν debebat sequi ἄξιον ὤν, aut aliud quiddam argutius. Non me fugiunt ταυτησὶ τ χρηστῶς Δ. Ep. XII. & hujus generis alia non pauca: neque tamen propterea sententiam de hoc loco muto. *T. H.*

26. Ὥσπερ οἱ &c.] *Faber* deleri hic vult ὥσπερ. Utique si quid mutationis hic opus, legerim pro ὥσπερ οἱ, αὐτῶν, sensu convenientissimo, *qui nimirum divitiarum tuarum admiratione capti*, &c. At maximam quidquam hic sollicitandi necessitatem non video. *J. J.*

Ὥσπερ οἱ &c.] Si interponas, ὡδ' ὥσπερ οἱ &c. omnis orationis intricatioris difficultas fuerit sublata: sed cum Clariss. *Jensio*, non maximam esse quicquam hic sollicitandi necessitatem sentio. *T. H.*

30. Ἁπλοϊκὸν] Recte *simplicitas* cum liberalitate conjungitur, quod simpliciores soleant esse liberaliores. Hinc ἁπλότης sumitur pro *liberalitate* in N. T. Vide quae notavimus in Addit. ad *Hammond.* ad Rom. XII, 8. *J. C.*

31. Μάζα] Pro quovis genere panis. tenuiorum cibus, unde mirum, *Carionem* μάζαν accepisse pro delicatiori cibo. Fuere quidem μάζαι in deliciis sed compositæ. *Aristoph. Hesiod. Athen. Hesych. Suid. J. B.*

Μάζα] Idem plane Thrasyclis temperantiam simulantis victus, qui Persarum, de quo vide *Brisson.* de R. P. II. p. 213. 214. Salem pauperioris fortunae hominibus obsonium fuisse, res nota: *salem delingere*, ἅλας λείχειν Athenis malebat Diogenes Cynicus, quam ὄψα Κραΐσῳ τ πολυτελοῦς πραπίζειν, λαλαύειν *Diogen. L.* VI, 57. Egregia quaedam est *Apollonii* Tyanensis figura, & ad exemplar Pythagoreorum praeceptorum expressa Ep. VII. Πάντα φασὶ δεῖ τ ἰματίου κάλλιον εἶναι· ἰροὶ γ εἶη τὴν ἀλίαν τιμᾶν· ὁ Θέμιδ οἶκον *Mercatorem* (Euphratem fugillat ex sapientiae studio lucrum turpissime captantem, quales philosophos Socrates καπήλους appellabat) *oportet omnem, ut ajunt, tudentem commovere: mihi contra sit in honesta pauperie nullas opes venantem justo temperantorque vivere.* Haec recte jampridem intellexit *Casaubonus* ad illud *Persii* Sat. V. — *regustatum digito terebrare salinum*; itidemque *Gatakerus* A. M. P. c. 43. p. 879. ne de me dicam ad *Poll.* X, 169. quo magis mirificus est in his explicandis *Olearii* error, qui indicari tantum debet, non refutari. Τὸ Θύμον apud *Lucianum*, & ἡ ἐννεάκρουνος ad Atticorum tenuiorem vivendi rationem pertinet: *Aristoph.* Pl. v. 253. Ὦ πολλὰ δὴ τὸν δεσπότην ταῦτον Θύμον φαγόντες optime *Schol.* τ αὐτῆς πενίας μιμνήσκοντες. *T. H.*

32. Θύμον] Male Θυμὸν antea, qua loquendi formula passim utitur. *J. B.*

Ibid. Ἢ κάρδαμον] Dixi ad illud *Petronii Nasturcii succum.* *J. B.*

34. Ἐννεάκρουνος] Fons Athenis qui ab aliis dicitur Καλλιρόη de quo *Interpr. Aristoph.* male apud *Hesych.* ἐννεάκρουνος dicitur. hac de re legendus *Thucydides*, qui rem totam indicat, & *Portus* interp. *J. B.*

Ἐννεάκρουνος] Κρήνη Ἀθήνησιν, novem venis saliens; unde & hoc nomen isti impositum. Vide *Hesych.* & *Etymol. M.* *A. V.*

Ἡ ἐννεάκρουνος] Appositus est *Alciphronis* locus III. p. 386. *Si nemo me beatorum vocet*, inquit parasitus, ἀνάγκη μα σκάνδικας ἐσθίειν καὶ τήθια, ἢ πῶς ἀναλέγειν, καὶ τ Ἐννεακρούνου πίνοντα πίμπλαμαι τὴν γαστέρα· ibi *Berglerum* haec Lucianea non praeterierunt: p. 392. Ἱρὸν τ Καλλιρόης. Aristippus ad Antisthenem in Epp. Socraticorum p. 25. καὶ λαὶ τὰς Ἐννεακρούνου λούου τε & πίνω, καὶ τ αὐτὸν τρίβωνα φίρους τε καὶ χειμῶνος ἔχω ἱματώνιον, ὡς πρίτις ἐλευθέρου & ζῶντα ἐν Ἀθήναις δημοκρατικῶς. De Enneacruno vel Callirrhoë Athenarum fonte multa Commentatores Eruditissimi ad *Thucyd.* II, 15. *T. H.*

42. Εἰς τὴν θάλ. ἐμβαλεῖς] Hoc Diogenis est monitum in Βίων Πρ. §. 9. cujus suasu Crates id ipsum fecisse dicitur. *Diogen. L.* VI, 87. & *Menagius*: eam historiam ob oculos habuit *Hieronym.* Consol. ad *Julianum*: *Contemnis aurum: contemserunt & multi phi-*

οὐδὲν ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ [a] ὄντα, καὶ τῆς φιλοσοφίας πλοῦτον ὁρᾶν δυναμένῳ. μὴ μέντοι εἰς βάθος, ὦ Τίμων, ἀλλ' ὅσον ἐς βυβῶνας [b] ἐπεμβὰς ὀλίγον πρὸ τῆς κυματωγῆς, ἐμοῦ ὁρῶντος μόνου.

quippe quas non desideret vir bonus; & qui philosophiæ opes possit contemplari. Ne tamen, o Timon, eas in altum mittas, sed inguinum tenus aquam ingressus, paulo infra litoris crepidinem projicito, me uno videntε.

Εἰ δὲ μὴ τοῦτο βέλτιον, σὺ δὲ ἄλλον τρόπον ἀμείνω καὶ τάχος ἐκφόρησον αὐτὸν ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ μηδ' ὁβολὸν αὐτῷ [c] ἀνῇς, διαδιδὺς ἅπασι τοῖς δεομένοις, ᾧ μέν, πέντε δραχμὰς, ᾧ δὲ, μνᾶν, ᾧ δὲ, [d] ἡμιτάλαντον. εἰ δέ τις φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν, ἢ τριμοιρίαν φέρεσθαι δίκαιος· ἐμοὶ δὲ, καίτοι οὐκ ἐμαυτοῦ χάριν αἰτῶ, ἀλλ' ὅπως μεδὲν τῶν ἑταίρων τοῖς δεομένοις, ἱκανὸν εἰ ταύτην τὴν πήραν ἐμπλήσας τῶν Θρᾳκίων, μηδὲ ἄλλης δύο μεδίμνους χωρούσαν Αἰγινητικῆς. ὀλιγαρκῆ δὲ καὶ μέτριον χρὴ εἶναι τὸν [e] φιλοσοφοῦντα, καὶ μηδὲν ὑπὲρ τὴν πήραν φρονεῖν. ΤΙ. ἐπαινῶ ταῦ-

57. Id vero si minus placet, eas ex ædibus alia quavis ratione, quantum potest, ejicito, neque tibi vel obolum relinquas, sed omnia egentibus distribuas, huic minam, huic semitalentum. Si quis vero ex iis philosophus erit, duplam is aut triplam partem auferre debet: mihi autem, (quanquam non mea causa peto, sed ut amicis, si qui forte egebunt, largiar) abunde erit, si hanc peram aureis offertam mihi reddas, quæ duos Ægineticos modios non prorsus capit: paucis enim esse contentum, & mediocritatem sequi, hominem philosophantem decet, neque supra peram suam sapere. ΤΙΜ. Isthuc re-

ἐτε

[a] Ὄντα] ὅτι J. In Marg. AIW. ὅτι notatum erat pro μέντοι, quod accidisse credo describentis culpa, qui variationem Ed. J. nec fideliter expressit, & ad alienam vocula m retulit. [b] Ἐπεμβὰς] ἐπιβὰς J. Marg. AIW. [c] Ἀνῇς] ἀνεῖς J. Marg. AIW. Locus suspectus. [d] Ἡμιτάλαντον] Priores Edd. τάλαντον praeter J. cum qua consentiunt R. Schol. & Th. Magist. Habet etiam Margo AIW. [e] Φιλοσοφοῦντα] φιλόσοφον J. M. AIW.

losophi; e quibus unus, ut ceteros fileam, multarum possessionum pretium projecit in pelagus, Abite, dicens, in profundum, malae cupiditates: ego vos mergam, ne ipse mergar a vobis: philosophus gloriae animal, & popularis aurae vile mancipium totam simul sarcinam deposuit. Improbat, & merito quidem, *Plutarch.* de Nobil. p. 218. §. 11. ἐχ ἧττον δ' ὡς ἄχρηστα τὰ χρήματα εἰς θάλατταν καταπεντισθήσεσθαί τις κελεύῃ. Paulo aliter *Isocr.* in Archid. p. 130. A. οἱ μὲ κεκληρῶσθαι τὰς οὐσίας ἥδιον ἂν εἰς τὴν θάλατταν τὰ σφέτερ' αὐτῶν βάλοιεν, ἢ τοῖς δεομένοις ἐπαρκέσειαν. *Phoenicidis* apud *Stob.* p. 80. & *Gellii* N. A. IX, 2. loca non dissimilia inter se comparavit *Bern. Martin.* V. L. I. c. 8. recte explanans illud Musonii, ἄξιος ἦν εἰς τὸν ἀργυρίου, quod Interpretum nemo fuit adsecutus. Talia vero Lucianus adscripsit Thrasycli, quae recentioribus philosophis prius conveniant, quam iis, qui Timonis aetate vixerunt. *T. H.*

46. Ἐπεμβὰς] J. Ed. hic corrupte ἐπιβάς. Vulgatam firmant hæc verba *Dial. Enip. & Nept.* ἡ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας ἀλιύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λουομένη. *M. du S.*

Ibid. Τῆς κυματώδους γῆς] Audio Mss. & *Tanaq. Fabrum.* Sed quid *Lucianus* amaverit, colligere etiam possumus ex fine Hermotimi, ubi sic scribit. Ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἠόνι καθιζόμενον ἐπὶ τὴν κυματώδη, ἀριθμεῖν τὰ κύματα. *J. G.*

Κυματωγῆς] Vide etiam nostram & *Gravii* notam ad *Hermot.* c. 84. ubi eadem vox occurrit, quæ & illic in impressis in κυματώδη mutata est. *M. du S.*

Τῆς κυματώδους γῆς] Codice Regio sponsore κυματωγῆς restitui: frustra *Gronovius* obducit locum ex Hermotimo: addidisse poterat *Long.* Past. III. p. 95. καὶ ἐπὶ τὸ ψάμμου πλησίον τὸ κυματῶδες γῆς ἰδάλιζε τῶν τὰς τρισχιλίας. Quanquam e Codicibus nihil a *Jungermanno* sit notatum, *Mollius* tamen hic etiam κυματογῆς debere legi suspicatus est. Rem pluribus alias exponemus. *T. H.*

50. Αὐτῷ] Καὶ μηδ' ὁβολὸν αὐτῷ ἀνῇς· αὐτῷ, αὐτόθι, nempe ἐν τῇ οἰκίᾳ, sive οἴκοι. *Th. M.*

Αὐτῷ] Perspicue legendum σεαυτῷ, vel σαυτῷ, ἑαυτῷ, quum hoc de omnibus personis dicatur. Id enim vult Thrasycles, ut Timon ne obolum quidem sibi retineat, Idque jam considerabit Interpres, vertens: *Tu eas alio potiore modo, confestim ex aedibus ejicito* (potius, *confestim eum foras effer*) *ac ne obolum quidem tibi reliquum facias, largiens quibuscumque opus est.* Marcilius legit αὐτῷ, *illic.* *J. J.*

Ibid. Ἀνῇς] Proba scriptura, vide Ἀνιᾷ. c. 1. Ed. *J.* ἀνιῇς. *M. du S.*

52. Ὧ δὲ μνᾶν, ᾧ δ' ἡμιτ.] Variant hic libri. τάλαντον vulgatarum non agnoscit *J.* Ed. nec reperitur apud *Thomam Magistrum*, qui hunc locum adducit v. Ἅ μὲ, ἃ δ' neque in Scholio, quod vide in Ῥητ. Διό. Sed pro eo hi omnes habent ἡμιτάλαντον, quod adeo admisimus; quia ea ratione talentum sibi integrum, ut Philosopho, quem duplo donari auctor est, confecit. Reliquarum ergo Edd. *talentum* rejecimus. Sed in eo secuti auctoritatem Ed. *J.* potissimum, in alio respuimus, quod μνᾶν non agnoscit, quod probum

&

ete, o Thrasycles; sed ante tibi caput implebo pugnis, auctarium hoc ligone addens, priusquam tibi peram impleo. THRAS. O democratia, & leges, in libera civitate ab homine sceleratissimo percutimur. TIM. Quid conquereris, bone Thrasycles? an quod te inter admetiendum circumveni? atqui auctarii etiam loco adjiciam chœnices quatuor.

58. Sed quid hoc? multi concurrunt simul, Blepsias videlicet, & Laches, & Gniphon, ac denique hominum legio, quos ego miris modis mulcabo. Quid itaque causæ, quin petram hanc conscendam, & aliqua requie ligonem meum reficiam, quem jam tantopere exercui? ipse autem magna vi lapidum in unum collata, eos grandinis in morem feriam? BLEPS. Parce quæso mittere, Timon: abimus enim. TIM. At ego certe sine cruore & vulneribus ne abeatis faxo.

τά σε, ὦ Θρασύκλεις· πρὸ γῆν δ' ὥρας, εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ. ΘΡ. ὦ δημοκρατία, ὦ νόμοι, παιόμεθα ὑπὸ τῶν κάλλιστα ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει; ΤΙ. τί ἀγανακτεῖς, ὦ γαθὲ Θρασύκλεις; μῶν ἐπεξαχέχρυσμαί σε; ἀλλὰ μὴν ἐπεμβαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας.

Ἀλλὰ τί τοῦτο; πολλοὶ ξυνέρχονται· Βλεψίας ἐκεῖνος, ὁ Λάχης, ὁ Γνίφων, ὁ ὅλως τὸ σύνταγμα τῶν οἰμωξομένων. ὥστε τί οὐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν, τὴν μὲν δίκελλαν ὀλίγον ἀναπαύω πάλαι πεπονηκυῖαν, αὐτὸς δὲ ὅτι πλείστους λίθους ξυμφορήσας, ἐπιχαλάζω πόρρωθεν αὐτούς; ΒΛ. μὴ βάλλε, ὦ Τίμων· ἄπιμεν γάρ. ΤΙ. ἀλλ' οὐκ ἀναιμωτίγε ὑμεῖς, οὐδὲ ἄνθ' τραυμάτων. βάλε Β.

f Μῶν] Τίμων R. vocem dividit *T. Faber* τί; μῶν π.

66. Παραχέχρυσμαί σε] *Ἠπάτων σε ἢ ὧς ἴλιγγι περὶ τῦ πλούτου. *V.*

* Ἠπάτων] Quid sit ἠπάτων, ignoro. Lege ἰπνάτων, *descripsi.* *J. J.*

Lege ἰπνάτων sed reliqua hujus scholii absurda sunt; agitur enim de pugnis. *M. du S.*

& in omnibus legitur. Sic enim gradatim melius ad summam, quam captat, ascenditur. *M. du S.*

57. Δύο μεδ. χωρ. Αἰγ.] Medimnus Atticus circiter octoginta libras tritici continebat, AEgineticus plures. Auri vero plus quam, ut opinor, quinquagesies tritico gravioris tantum pondus complexa esset ejusmodi pera, ut viginti camelis opus fuisset ad eam bajulandam. Insaniam Pseudophilosophi graphice describit *Lucianus.* *J. C.*

Μεδ . . . Αἰγ.] V. *Leon Porcius* AG. IX, 1483. Drachma etiam Æginetica dupla fere Atticæ drachmæ fuisse traditur. Attica VII. Solidorum sive denariorum Anglicorum, Æginetica XII. seu unius *Shilling.* *M. du S.*

Μεδίμνους Αἰγινητικούς] *Medios* etiam *Faber: medimnos* transferre debuerat: vid. *Perizon.* ad *AElian.* V. H. VI. c. 12. Eodem nomine *Strabonis* Interpretem reprehendit *Hesius* de Mens. Gr. c. VI. Multis error communis: neque tamen non verum est, Graecos recentiores μόδιον & μεδίμνου nonnunquam confundere. Medimni, aliusve aridorum mensurae AEgineticae nusquam reperi mentionem factam: propterea negare nolim, ut ponderibus & pecuniae pretio Atticos AEginetae praecesserunt, sic & mensurarum magnitudine. Sed fieri potest, ut, quod de ponderibus & nummis erat certum, ridicule *Lucianus* ad mensuram traduxerit. Mox φιλοσοφοῦντα contra Ed. *J.* auctoritatem servavi. *Noster* in Peregr. §. 30. Χρυσῷ σαξάμενος πήλινα—. *T. H.*

59. Φιλόσοφον] Ex Ed. *J.* Reliquae φιλοσοφοῦντα. *M. du S.*

63. Ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ] Recte quidem Interpretes: sed malim ἐπιμ. τὴν δικέλλαν, *caput tuum pugnis implebo, atque insuper ligonem admetiar.* Olim in mentem venerat: τὴν κεφ. ἐμπ. κονδυλῶν vel κονδυλῶν, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ, *caput tuum implebo tumoribus ligone admensus:* sunt certe κονδύλαι vel κονδυλαὶ, ἐκνοσήσεις in *Hesychio*, *tubercula*, *tumores*, etiam tales, qui ex ictibus impactis oriuntur: *Schol. Aristoph.* ad Acharn. v. 1180. λύσω σ' πληγῆς κονδύλῳ ἐκνόησον αὐτὸς ὁ Λάμαχος. Verum insolentius videtur vocabulum, quam ut *Lucianum* deceat. *T. H.*

Ibid. Ὦ δημοκρατία] Vid. *Herald.* Obs. & Emend. c. 48. *T. H.*

75. Ἐπιχαλάζω] *Noster* in Gall. §. 22. κατεχαλάζησας αὐτῶν ἀφθόνους τοὺς λίθους. *Saxa grandine plura: Ovid.* Ib. v. 470. De telorum, lapidum &c. *nimbis*, *imbribus*, quae valde sunt Latinis usitata, *Franc. Juret.* ad *Paulin.* de Vit. Martin. III. v. 453. *T. H.*

76. ΑΝΔΡΕΣ] Sic ex conjectura scribere lubuit. In quibusdam enim nihil erat; in Fr. vero P. S. & A. Βλ. quasi unus hoc clamaret Blepsias; cum una omnes exclamare territos & trepidantes, magis comicum sit, & simul verbis ἄπιμεν consonum. *M. du S.*

Ἀλ-

* Ἀλκυὼν, ἢ περὶ Μεταμορφώσεως.

Halcyon, seu de Transformatione.

ΧΑΙΡΕΦΩΝ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

CHAEREPHON, SOCRATES.

ΧΑΙΡ.

Τίς ἡ φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν, ὦ Σώκρατες, πόρρωθεν ἀπὸ τῶν αἰγιαλῶν καὶ τῆς ἄκρας ἐκείνης; ὡς ἡδεῖα ταῖς ἀκοαῖς. τί ποτ' ἆρ' ἐστὶ τὸ φθεγγόμενον ζῷον; ἄφωνα

CHAER.

II. Quae ista vox nos pepulit, o Socrates, eminus a littoribus, illoque promontorio? quam suavis auribus? quodnam est tandem animal illud vocem edens? etenim muta

Ἀλκυὼν ὄρνις μέγεθος μὲν ἴση μικρῷ τρυβλῷ, χροιὰν δὲ * ποικίλλει ἐς τὸ ἀσαμικὸς χλωρὰ, κυανῆ, ὑποπόρφυρος. βάμμος ἔχουσα λεπτὸν, ἐπιμηκὲς, χλωρόν. Διαιτᾶται δὲ παρὰ τὰς τῶν Σικελικῶν πελάγους αἰγιαλούς, πῶτα μόνα κωΐσκουσα ἁπά. οὐ βλάπτει τι τῶν ἰχθύων † πηγύσα τὴν καλιὰν παρὰ μόνων ἀνθρώπων φθείρεσθαι δυναμένην, ὑπ' ἄλλου δέ τινος τὸ παράπαν οὐ. Ἔστι δὲ σκώληξ τὸ ᾠηθὲν ὁμοίως ἰατρικῇ, ὡς εἶναι τὸ κύτος κοιλότερον αὐτῆς, τὸ σῶμα δὲ σμικρὸν τε ἓν ἔτω πρόφρων, ὡς μόνῃ ταύτῃ εἶναι καὶ εἰσιτητὸν καὶ γνώριμον· ὃ πάντι μὲν τῷ οἰκείῳ ἄρρενι μιγνυμένη καιρῷ, ‡ ὃ χειμῶνι δὲ νεοττεύουσα μόνῳ, ὡς ἅπτα ἡμέρας ἐργάζεσθαι τὴν καλιὰν, ἅπτα δὲ τίκτειν καὶ τρέφειν τοὺς νεοττούς. Τὴν δὲ ἡμέραν τῷ τοκετοῦ φασιν ἱερὰν. σπανίως δὲ φαίνεται, καὶ τότε κατὰ τὴν Πλειάδος δύσεως καιρόν· ἐπικαθιζομένη τε § τῶν πετρῶν ᾄδει τι μέλος λιγυρόν. Ὅτε δὲ καὶ τὸ πέλαγος δὲ ἀκύμαντον καθάπαξ καὶ νήνεμον. Τῆς δὲ ἀλκυόνος ἡ μὲν μείζων ἄφωνος, ἡ δὲ ἐλάττων ᾠδική. πέφυκε δὲ ὕπνος ἀνθρώπου πιφύσκειν, ὡς τὸν ἀέρρενα γηραιότατον ὑποπτᾶσθαί τε καὶ ἀφορεῖν αὐτούς, ἢ ἐκεῖνοι βούλοιντο· ἐκαπόθησκειν τε τοῦτος τὰς οἰκείας θηλείας ὑπὸ τῶν ἀνθρώπους τε ἐς ἀπότους ἀφατελεῖν μὲν τὸν ἀέρρενα τελούτην· καλοῦνται δὲ κῆυκες, ἢ ὧν μόνων εἴτις ἀκούσειε τὴν φωνὴν, σημεῖον ἔχειν παναλθοῦς, ὡς φασιν, ὡς μὲν βραχύν τινα χρόνον τεθνήξεται. G.

* Ποικίλλει] Lege ποικίλη. Haec ex variis auctoribus collata: vide *Aristotel.* περὶ Z. I. IX. c. 14. T. H.

† Πηγύσα] Πήγυσι. Modo pro ἐν Ολύμπῳ legendum est ἐν βωλόπῃ, quemadmodum ex *Aristotele* liquet. T. H.

‡ Ἐν χειμῶνι &c.] Vid. *Aristot.* Hist. Anim. V. c. 8. *M. du S.*

§ Τῶν πετρῶν] Ταῖς πέτραις· nisi majus vitium lateat. T. H.

¶ Ὅτι μόνων &c.] Scribe: ὃν μόνον εἴτις ἀκ. τ. φ. σ. ἔχει παν. quanquam μόνων retineri potest. T. H.

ΑΛΚΥΩΝ] Alcyonem hunc *Luciano* adscriptum Leonis philosophi Academici esse, testantur *Athen.* II. & *Laert.* in *Plat.* Nec Platoni hic dialogus elapsus est, sicut nonnulli putant, quos Socratis persona in errorem pellexit. Occasio Dialogi a cantu Alcedinis. Pulcherrimum est commentum, in quo splendide de immensa summi atque aeterni principis potestate disseritur, deque divinis rebus. G. C.

ΑΛΚΥΩΝ] Non est Luciani, sed Leonis Academici, si *Antonio Mureto* sua stat fides Or. IV. Luciani quidem prorsus non esse, tum dictio lenta & oscitans, tum sententiarum levitas, & argumentorum frigus, & deliriones arguunt satis. Th. M.

ΑΛΚΥΩΝ] Alcyon quidem non est *Luciani* ex animi sententia loquentis, quippe Epicurei, & forte ex deterrimo Epicureorum genere, qui malos mores cum prava doctrina conjungebant: sed posset esse *Luciani* animi causa Platonicum agentis. Profecto haec elegans est *Platonis* imitatio, sed in qua hoc unum merito arguas futilitatis, quod serio narretur putidissima fabula, eique aptetur, quicquid in re gravi & comperta de divina potentia dici potuisset. Sed si dictorum ineptam occasionem demseris, & sententias de divina potentia spectaveris seorsim, fatebere vix quicquam de ea melius posse dici. Ceterum de Alcyonis fabula vide *Steph. Clerici* Acad. Quaest. V. J. C.

ΑΛΚΥΩΝ] *Alcyonem* dialogum fuerunt olim qui *Platoni* tribuerent; sed inter aperte nothos numerat *Diogenes Laërtius Platone* p. 84. C. Hunc autem ipsum. Dialogum ex *Galai* Collectaneis aliisque satis constat, eum esse qui *Platoni* tribuebatur; cum ibi inter ejus opera, quamvis notatus, reperiatur. Leoni cuidam a Phavorino Philosopho, teste eodem *Diogene*, tribuebatur; unde satis liquet non posse *Lucianum* habere auctorem, qui *Laërtio* coaevus, Phavorino junior fuit. Eum Leonem Academicum vocat Nicias Nicaensis apud *Athenaum* XI. *Muretus* etiam Or. IV. & *Tan. Faber* in Notis ad Phaedri fab. p. 173. C. Et sane etiamsi haec testimonia non supperterent, vix credibile sit *Lucianum* de Deorum vi & potentia tam recte sensisse & tam magnifice locutum, Vide *Biblioth. Caesar.* VII. p. 3. *Platoni* autem minime tribuerim, tum quia veteres rejecerunt, tum ob ea praecipue quae de duabus Socratis uxoribus in fine leguntur. M. du S.

4. Ἄφωνα] Causam adfert Aristoteles, quod his neque pulmo sit, neque arteria neque guttur. *Horat.* in Odis: *O mutis quoque piscibus Donatura cygni, si libeat, sonum. Lucian.* in Gallo: πολὺ ἀφωνότερος ἐσο-

μαι

multa ſunt, quae quidem in aqua degunt. SOCR. Maritima quaedam, o Chaerephon, avis, Alcyon vocata, luctu lacrimisque abundans, de qua ſane vetus hominibus eſt conficta fabula: ferunt illam, quum mulier eſſet quondam, AEoli

γὼ δὴ τά γε καθ' ὕδατος ζῳοτρόφα. ΣΩ. Θαλαττία τις, ὦ Χαιρεφῶν, ὄρνις Ἀλκυὼν ὀνομαζομένη, πολύθρηνός τε καὶ πολύδακρυς· περὶ ἧς δὴ παλαιὸς ἀνθρώποις μεμύθευται λόγος. Φασὶ γυναῖκά ποτε οὖσαν Αἰόλου τοῦ Ἑλλη-

μαι τ' ἰχθύων adv. Indoct. μᾶλλον τ' ἰχθύων ἀφωνότερος εἶ. G.C.

8. Παλαιὸς ἀ. μεμύθευται λόγος] Occaſio diſputationis fuit fabula de Ceyce & Halcyone. In hunc ferme modum habetur apud *Ovid.* Metam. lib. XI, 420. Ceyx Luciferi filius Trachiniae rex Alcyonem habuit uxorem; a qua cum prohibitus iſſet ad conſulendum Apollinem Clarium de ſtatu regni, naufragio periit: cujus corpus cum ad uxorem delatum fuiſſet in Trachinem, doloris impatiens illa in mare ſe praecipitavit. Poſtea miſeratione Thetidis & Luciferi converſi ſunt ambo in aves marinas, quae Graecis ἀλκυόνες dicuntur, Latinis Alcedones, ut ait *Varro* de L. L. lib. III. Hae, referente *Plinio* X. c. 32. ex *Ariſtotele*, paulo ampliores ſunt paſſere, colore cyaneo, collo gracili ac procero. Foetificant bruma, qui dies Graecis ἀλκυονίδες, Latinis *Halcyonia* vocantur. Neque apparent, niſi mari tranquillo, maxime Siculo. Faciunt autem ſeptem ante brumam diebus nidos, & totidem ſequentibus pariunt: unde *Mantuanus: Producit Ceycis aves ubi frigida bruma.* Hi dies & nautis ſunt noti: nam in his tempeſtatem non metuunt. Nidificant autem medio in mari. Nidi pilae figura paulum eminenti ore perquam anguſto, grandium ſpongiarum ſimilitudine, ex ſpinis aculeatis compacti, tanta duritie, ut ferro incidi nequeant. Franguntur ictu valido, ut ſpuma arida maris. De tranquillitate Halcyonidum dierum *Lucianus* hic: τὰς ἀλκυονίδας προσαγορεύομέν ἡμέρας ὁ νόμος ἄγει. Hinc ductum eſt adagium iſtud Ariſtophanicum in Avib. v. 1593. Ἀλκυονίδας τ' ἂν ἤγετ' ἡμέρας ἁσύ. id eſt, *Atque halcyonicos egeritis aſſidue dies:* hoc eſt, *tranquillam atque otioſam vitam. Plautus* in Poenulo Act. I. Sc. II, 142. *niſi mihi illam tam tranquillam facis, Quam mare eſt olim, cum ibi halcedo pullos educat ſues.* Idem in Caſin. Prol. v. 26. *Halcedonia ſunt circa ſorum*; id eſt, tranquillitas & ſilentium. *Virgilius* inter prognoſtica futurae tempeſtatis hoc quoque refert Georg. I, 398. *Non tepidum ad ſolem pennas in litore pandunt Dilectae Thetidi alcyones* — Meminit harum & *Theocritus* Eid. VII. *Homer.* Il. K. *Servius* ad Virgil. Georg. I. Ceryli maris halcyonum *Theocritus* in Bionis morte: qui ubi conſenuit, a conjuge alis impoſitus geſtari dicitur: & talis conjugii amor eſt in his aviculis, ut, quum altera ex eis interiit, quae ſuperſtes eſt, longo tempore amiſſam ſociam lugubri voce deploret. Alii *ceryleum* ab *halcedone* diſcernunt, ſed tamen de eodem genere eſſe ſtatuunt. *Ariſtot.* de Hiſtor. Anim. VIII. c. 3. etiam videtur diſcernere ab halcedonibus; attamen eundem locum & victum utrique tribuit. *Gaza carulum* vertit. G C.

Παλαιὸς ἀ. μεμύθευται λόγος] De Alcyone & Alcedoniis copioſiſſime *Ulyſſ. Aldrovand.* Ornith. XX. c. 60. Is p. 511. ubi de hoc ſcripto mentionem facit, quum iſta chartae mandabat (*Varinus ejusdem* (Halcyonis) *Pauſaniam auctorem facere videtur: nam in voce* Κήρυλος *Pauſaniam ſcribit condidiſſe Alcyones*) in errorem incidit non mediocrem: qui facile poteſt deprehendi, ſi quis meminerit, ex *Euſtathio* ad Il. I. p. 776. eſſe depromta, quae *Phavorinus Camers* in Lexicon retulit in Ἀλκυονίδες ἡμέραι· nam ad vocem Κήρυλος nihil horum ſimile. Anſam autem labendi haec dederunt verba: Ἴσως δὲ ὅτι κήρυλοι κατὰ Παυσανίαν οἱ ἀλκυόνες ἄρρενες &c. *Pauſanias* ille vocabularium dictionum Atticarum confecit, cujus etſi permulta, vellem tamen pro ſuis multo plura deſcripſiſſet verboſus Homeri Commentator. T. H.

9. Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος θυγατέρα] *Auguſtinus Datus* cum *Benedicto*, *Aeoli Graci filiam.* Scilicet ut plures ad verba attendunt, non ad rem vel *Luciani* ſententiam, qui volebat *ajunt mulierem quondam, Aeoli filiam, Hellenis neptem*, vel ex *Ovidii* libro XI. Metam. ubi Halcyone vocatur *Aeolis*, vel ex *Dicaearcho*, cujus verba ſunt: ἡ γὰρ Ἑλλὰς τὸ παλαιὸν ὑπό ποτε πόλις ἀφ' Ἕλληνος τοῦ Αἰόλου ἐκλήθη τε καὶ ἐκτίσθη quae loquutio non minus notat patrem Aeoli fuiſſe Hellena, quam filium. Contrario modo impingunt in Hermotimo §. 39. verba Graeca Εὐανδρίδου τοῦ Ἠλείου interpretantes *Euandrida, Elei filio*, quum patria, non pater deſcribatur. J.G.

Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος] Aeolum hunc, ut vides, filium Hellenis facit: uti & *Apollodorus*, p. 11. l. 16. Vide etiam *Jambl.* n. 242. *Hygin.* F. CXXV. Alius vulgo Hippotae filius traditur, Hippotae ex filia nepos. *M. du S.*

Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος] AEolum Hellenis filium omnes faciunt Scholiaſtae veteres *Theocr.* ad Eid. III, 45. *Pindar.* ad Pythion. Δ, 190. *Apoll. Rhod.* ad I, 143. *Procl.* in *Heſiod.* p. 46. *Plin.* H. N. VII, 56. p. 480. AEolus Hippotae filius ab hoc eſt diverſus, ut liquet ex *Diodoro Sic.* IV. p. 188. ad quem *Rhodomannus* contexuit AEolidarum ſeriem. *Dicaearchi*, quem *Gronovius* adtulit, locus eſt corruptus: *Salmaſ.* de L. Hell. p. 355. Ἕλληνος τοῦ Δευκαλίωνος reponendum ſancit: *Palmer.* Gr. A. p. 8. *Gronovio* praeivit, intelligendumque ſtatuit Ἕλληνος πατρὸς τοῦ Αἰόλου verum, ut *Dicaearcho* ſecum conveniat, legendum eſt ἀφ' Ἕλληνος τοῦ Διός mox ipſe: Ἑλλὰς μὲν οὖν ἐστὶν, ὥσπερ μικρῷ πρότερον εἰρήκαμεν, ἣν ὁ Διὸς Ἕλλην ἔκτισεν ſi literis grandioribus ΑΙΟΛΟΥ ſcribatur, origo vitii ſtatim patet. Vid. *Clem.* Strom. VI. p. 679. A. T. H.

Ἑλλην῾ος θυγατέρα, χειρίδιον ἄνδρα τ῾ ἑαυτῆς τεθνεῶτα θρηνεῖν πόθῳ φιλίας, Κήϋκα τ῾ Τραχίνιον, τ῾ Ἑωσφόρου δ᾽ ἀστέρος, καλῆ πατρὸς καλὸν υἱόν· εἶτα δὴ πλεχθεῖσαν ἀφά τινα δαιμονίαν βύλησιν, εἰς ὄρνιθος τρόπον περιπέτεαν τὰ πελάγη, ζητοῦσαν ἐκεῖνον· ἐπειδὴ πλαζομένη γῆν πρὶ πᾶσαν, οὐχ οἵά τ᾽ ἦν εὑρεῖν.

Hellenis filii nata, maritum, qui virginem duxerat, suum fato functum luxisse desiderio consuetudinis, Ceycem Trachinium Lucifero prognatum, pulcri parentis filium pulcrum; deinde vero alis instructam divina voluntate in avis morem circumvolitare maria, quaerentem illum, quandoquidem oberratis terris omnibus non poterat invenire.

ΧΑΙΡ. Ἀλκυὼν τοῦτ᾽ ἔστιν, ὃ σὺ φῄς; ἢ πώποτε πρόσθεν ἠκηκόειν τ῾ φωνῆς, ἀλλά μοι ξένη τις τοῦ ὄντι προσέπεσε. γοώδη γοῦν ὡς ἀληθῶς τ῾ ἦχον ἀφίησι τὸ ζῷον· πηλίκον δέ τι χρῆμά ἐστι, ὦ Σώκρατες; ΣΩΚ. ἢ μέγα· μεγάλου μέντοι ἀφ᾽ ἧς φιλανδρίας εἴληφε [a] παρὰ θεῶν τιμήν· ὅτι γὰρ τῇ τούτου νεοττείᾳ καὶ τὰς Ἀλκυονίδας προσαγορευομένας ἡμέρας ὁ κόσμος ἄγει, καὶ χειμῶνα μέ-

2. CHAER. Alcyon id est, quod tu dicis? nunquam ante audiveram ejus vocem, quae mihi insolens revera accidit: flebilem ergo plane sonum emittit animal istud: quali autem corporis est magnitudine, o Socrates? SOCR. Non magnum: attamen magnum ob singularem mariti amorem accepit a Diis praemium: quum enim nidulatur, halcyonios etiam, qui vocantur, dies mundus agit, hyeme medio

Suidam ad hoc verbum.

[a] Παρὰ] Sic *F.* ceterae omnes περὶ. *cum F. Cod. R.* παρὰ.

10. Κειρίδιον ἄνδρα] Vid. Reines. ad Inscr. Cl. XIV. n. 3. *Ceyx Hesperi sive Luciferi & Philonidis filius: Hygin.* F. LXV. ubi vide *Munckerum. Clem.* Protr. p. 35. D. Κῆϋξ μὲ Αἰόλου Ζεὺς ὑπὸ τ῾ Ἀλκυόνης τ῾ γυναικὸς, Ἀλκυόνη δὲ αὖθις ὑπὸ τῆ ἀνδρὸς Ἥρα προσαγορευομένη· cum ceteris in gratiam redibit *Clemens*, si modo unam vocem sedem mutare jusseris: Κῆϋξ μὲν Ζεὺς ὑπὸ τ῾ Αἰόλου Ἀλκυόνης &c. *Schol. Homer.* ad Il. I, 558. *Schol. Aristoph.* ad Av. v. 251. Huic in transcursu foedissimam labem eximemus: ἡ δὲ (Alcyon) ἄγαν σεμνοπαθῶς ἀδύρεσθαι τ῾ τῆ ἀνδρὸς θάνατον φασὶ τ῾ Σίλλαν imo vero φασὶ τ῾ αἰγιαλῆ. *Noster* etiam in initio, ἀπὸ τ῾ αἰγιαλῶν, & plerique alii halcyonem ex τοῖς αἰγιαλοῖς quiritari tradunt. *T. H.*

11. Κήϋκα . . .] Rex erat Trachine. Cum nostro sentit Hyginus f. 125. *Clemens Alex.* Ceycem Aeoli filium facit, non Halcyonem p. 22. A. de Regibus verba faciens qui sibi Deorum nomina assumpserunt; Κῆϋξ μὲ, inquit, Αἰόλου ΖΕΥΣ ὑπὸ τ῾ Ἀλκυόνης τ῾ γυναικὸς. Ἀλκυόνη δὲ αὖθις ὑπὸ τῆ ἀνδρὸς ΗΡΑ προσαγορευομένη. Sed & *Theocriti Scholiastes* cum *Luciano* facit p. 287. B. *M. du S.*

12. Τῆ ἀστέρ῾ος] Sic legendum, ut edidimus, litera minuscula. V. *Hesiod.* Θ. 381. & *Schol. Homer.* ad Il. I, 558. Neque enim nomen proprium est ut somniarunt illi. V. *Ovid.* Met. XI. 271. Aurorae is filius. Apud *Apollodorum* tamen Ἑωσφόρ῾ος dicitur Ἀστραίου. ejusque filius Ceyx dicitur p. 11. l. 20. *M. du S.*

24. Περὶ θεῶν] Forte legendum φῶς. Ad hanc fabulam alluxit *Euripid.* Iph. in Taur. v. 1089. *G. C.*

Παρὰ θ.] Turpissime hic mendo omnes ferme libri foedantur, cum περὶ pro φῶς obtrudunt; cum tamen proclive sit ex similibus *Luciani* locis hunc etiam emendare. Vide finem hujus ipsius dialogi: τιμῆς οὕνεκεν ἔτυχεν φῶς θεῶν, in omnibus recte. Sic l. II. verhist. c. 3. ταύτην παρὰ τῆ Ποσειδῶν῾ος λαβοῦσα τὴν τιμήν, recte iterum in omnibus. At in eodem libro c. 33. errarunt iterum plerique: in *Fl.* tamen, uti & hic, & in *P.* recte est ταύτης — ΠΑΡΑ τῆ Ὑπνου λαχοῦσα τ῾ τιμῆς. Notandum autem in Aldina saepius reperiri π῾ (quod proprie est περὶ) positum pro παρὰ, ut in hoc postremo loco, & in *Dial. Diog. & Herc.* ubi γεγάμηκε τὴν Ἥβην π῾ τοῖς θεοῖς, ab aliis, excepta Fr. lectum aut emendatum est in παρὰ τ. θ. ut in fine ejusdem παρὰ τοῖς νικροῖς. Cum haec scriberem nondum Florentinam videram, quae recte hoc in loco legit παρά. *M. du S.*

Περὶ θεῶν] Παρὰ pro περὶ certissimum est: in multis explorata linguae ratio contra quicquid est Codicum Mss. valet. Simillime *Plato* de cicadis in Phaedr. p. 1230. B. ὃ γέρας ἔχουσι παρὰ θεῶν & mox, γέρας τοῦτο παρὰ Μουσῶν λαβόν quae plus una vice *AElianus* de Anim. est imitatus. *Euripid.* Hel. v. 15. Προγόνου λαβοῦσα Νηρέως τιμὰς πάρα. Cum his egregius locus est *Plutarchi* comparandus de Sol. Anim. p. 982. F. τίν῾α γὰρ γενέσεις ἐ τόκους ἐ ὠδῖνας ὁ θεὸς ὕτως ἐτίμησεν; mox: τῇ δὲ ἀλκυόνι τικτούσῃ περὶ τροχὰς πᾶσαν ἴσχυσι θάλασσαν ἀκύμονα ἐ ἀσάλευτον· tum φίλανδρ῾ον μὲ ὕτως ἐτό &c. De Alcyoniis quid aliis indictum superfit, sunt sane non pauca, nunc operosius investigare non lubet: vide *Suid.* in Ἀλκυονίδες ἡμέραι & *Kuster.* *Varro* apud *Nonium* p. 145, *Dies deinde illos, quibus Halcyones hyeme in aqua nidulantur, eos quoque septem esse dixit.* *T. H.*

Ibid. Ἐπὶ τῇ τ. νεοττιᾷ] *Henr. Stephan.* Thes. L. G.

dio praecipuos ferenitate, quorum est etiam hodiernus hicce quam maxime. Nonne vides ut serena sint superna, fluctibusque careat & tranquillum sit totum pelagus, consimile, ut ita dicam, speculo. CHAER. Recte dicis: videtur enim halcyonius hodiernus esse dies; & heri utique talis erat. Sed per Deos qua tandem re fidem oportet haberi iis, quae initio sunt dicta, o Socrates, ex avibus mulieres unquam extitisse, aut aves ex mulieribus? nihil enim omnium est, quod minus fieri videatur posse.

3. SOCR. O care Chaerephon, videmur equidem eorum, quae fieri possunt, quaeque non, hebeti prorsus acie quidam esse judices: exigimus enim vero ea secundum facultatem humanam, quae neque nosse, nec credere, nec cernere valet: multa proinde apparent nobis

σον ἀφαφέρουσας ταῖς ἀηδίαις, ὧν ἐστὶ καὶ ἡ τήμερον [b] παντὸς μᾶλλον. οὐχ ὁρᾷς ὡς αἴθρια μὲν τὰ ἄνωθεν, ἀκύμαντον δὲ καὶ γαλήνιον ἅπαν τὸ πέλαγος, ὅμοιον ὡς εἰπεῖν κατόπτρῳ; ΧΑΙΡ. λέγεις ὀρθῶς. φαίνεται γὰρ Ἀλκυονὶς ἡ τήμερον ὑπάρχειν ἡμέρα, καὶ χθὲς δὲ τοιαύτη τις ἦν. ἀλλὰ πρὸς θεῶν, [c] τῷ ποτε χρὴ πιθέσθαι τοῖς ἐξ ἀρχῆς, ὦ Σώκρατες, ὡς ἐξ ὀρνίθων γυναικές ποθ' ἐγένοντο, ἢ ὄρνιθες ἐκ γυναικῶν; παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται πᾶν τὸ τοιοῦτον.

ΣΩΚ. Ὦ φίλε Χαιρεφῶν, ἐοίκαμεν ἡμεῖς τ' δυνατοῦ τε καὶ ἀδυνάτων ἀμβλυωποί τινες εἶναι κριταὶ παγκάλως. δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατ' δύναμιν ἀνθρωπίνην ἄγνωστον οὖσαν, καὶ ἄπιστον, καὶ ἀόρατον· πολλὰ δὴ φαίνεται ἡμῖν καὶ

C. R. πῶς πώποτ

[b] Παντὸς] Πάντων P. L. *f.* atque inde margo *AsW.* [c] Τῷ] Priores Edd. τῷ. Πῶς L.

G. T. II. p. 1040. B. profert, ἐπὶ δὴ τούτου ποιστικόν. quod alicubi repererit, an ita scribendum judicarit, haud equidem scio. Particulae certe γὰρ δὴ mox §. 3. alibique a *Luciano* conjunctae, & ad hunc locum apte satis conveniunt. *T. H.*

25. Ἀλκυών.] Ἀλκυονίδες, ἰμάφαι τίνες τῶν ἀριθμῶν ἰδ. γαλῆναι, αἱ αἷς ποιοῦσι τὰ ἀλκυόνι. *Hesych.* *A. V.*

26. Κατὰ χειμῶνα μέσον ἀφαφέρουσας ταῖς ἡδοναῖς] Certe non debuerunt haec intelligi & verti aut cum Dato *tranquillitatis differentis*, aut cum Benedicto *media hieme ab aliis serenitate differentes*, sed *eminentes*, *eximias*, quod putidum fere est monere, quum ut passim, tum in *Luciano* millies occurrit. *J. G.*

28. Παντὸς μᾶλλον] *Plato* p. 53. A. Variant autem hic libri. P. L. & *f.* πάντων habent. Reliqui impressi παντός. Neutrum probo. *M. du S.*

29. Γαλήνιον] Adducit haec verba *Andr. Rivin.* de Ven. Sal. & Mal. §. 35. Modo παντὸς μᾶλλον an πάντων scribas, nihil interest: utrumque aeque commodum; formula quaedam solennis absolute sic ponitur, ut genus nominis, ad quod videtur referri, non curet: ita diceres, hic scribi debuisse πάσης vel πασῶν, scilicet ἡμέρας aut ἡμερῶν. In *Platone* & *Xenophonte* nihil est frequentius: mox: παντὸς μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται. *T. H.*

33. Τῷ ποτε] Ante τί ποτε. *F. G.*

Τῷ] Accentus amovendus: τῳ vel τινι. Saepius ea in re peccatur: vide ad Πρ. εἰ ἐν Α. §. 4. Dial. D. III. & *Ritterhus.* ad *Porphyr.* de V. P. p. 14. *T. H.*

34. Τοῖς ἐξ ἀρχῆς] *Benedictus: quomodo priscis hominibus habenda est fides?* a quibus scilicet haec fabula fuit propagata: neque difficile dici posse τοὺς ἐξ ἀρχῆς pro τοῖς ἀρχαίοις· sed melius ad sententiam congruit, quod dedi: atque ita fere *M. du Soul*, qui verterat: *quid est, quod iis fidem faciat, quae a te dicta sunt, o Socrates.* Idem Vir Doctissimus, quae paulo post sequuntur, δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην &c. hunc in modum fuit interpretatus: *Ex humana enim potentia ignotam, incredibilem & invisibilem aestimamus.* Multum dissentio; quippe cui placuerit is verborum sensus, quem jam ante priores Interpretes *Datus* & *Benedictus* probarant. Δοκιμάζειν κατὰ δ. vereor, ut illa potestate satis sit Graecum: tum scribendum fuerat, τὴν ἄγνωστον οὖσαν &c. scilicet θεῶν δύναμιν, de qua tamen nullam adhuc mentionem fecit. Ἄγνωστος, ἄπιστος, ἀόρατος hujusque generis vocabula quamplurima utraque agendi & patiendi virtute gaudent. Vide *Thom. Mag.* in Ἀθέατος. Ἀμεμπτος. Ἀνέφικτος. Ἀπρονόητος. Ἀσύνετος. Ἄφθονος. Ὕποπτος quaedam notavit *Jer. Hoelzlin.* ad Apollon. Rh. II, 956. plura *AEm. Portus* Lex. Jon. in Ἄρρητος fit tamen nonnunquam, ut Interpretes fallant: sic in *Phalarid.* Ep. 98. τὸ ἀνεξέτασον πλῆθος, *vulgus, quod nihil expendit, aut ex vero aestimat.* In utriusque autem loci versione non erat, cur vel minimum amplius haesitarem, postquam magnum in hanc partem momentum accedebat limatissimum *Petri Wesselingii* judicium. *T. H.*

38. Ἐοίκαμεν] Hic ἐοίκαμεν εἶναι perinde est, ac ἐσμέν, *sumus*: nam interdum ἔοικα non est dubitantis sed affirmantis. Vid. *AEgid. Menag.* ad *Diogen. Laertii* lib. IX. S. 73. *J. C.*

Ἐοίκαμεν ἡμεῖς &c.] Ad similem *Isidori Pelusiotae* sententiam II. Ep. 117. haec notavit *Rittershusius*: ejus generis alia *Pricaeus* ad *Apul.* Milesf. I. p. 8. *T. H.*

καὶ τῶν εὐπόρων ἄπορα, καὶ τῶν ἐφικτῶν ἀνέφικτα· συχνὰ μὲν καὶ δι' ἀπειρίαν, συχνὰ δὲ καὶ διὰ νηπιότητα φρενῶν· τῷ ὄντι γὰρ νήπιος ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνυ γέρων, ἐπείτοι μικρὸς πάνυ καὶ [a] νεογιλὸς ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς τὸ πάντα αἰῶνα. τί δ' ἄν, ὦ ἄγαθε, οἱ ἀγνοοῦντες τὰς τῶν θεῶν καὶ δαιμονίων δυνάμεις ἔχοιεν ἂν εἰπεῖν, πότερον δυνατὸν ἢ ἀδύνατόν τι τῶν τοιούτων; εἶδες γάρ, Χαιρεφῶν, τρίτην ἡμέραν ὅσος ἦν ὁ χειμών; καὶ ἐνθυμηθέντι γάρ [b] τοι δέος ἐπέλθοι καὶ τὰς ἀστραπὰς ἐκείνας καὶ βροντὰς, ἀνέμων τε ἐξαίσια μεγέθη· ὑπέλαβεν ἄν τις τὴν οἰκουμένην ἅπασαν καὶ [c] δὴ συμπεσεῖσθαι.

Μετὰ μικρὸν δὲ θαυμαστή τις κατάστασις εὐδίας ἐγένετο, καὶ διέμεινεν αὕτη γε ἕως τοῦ νῦν· πότερον οὖν οἴει μεῖζόν τι καὶ ἐργωδέστερον εἶναι, τοιαύτην αἰθρίαν ἐξ ἐκείνης τῆς ἀνυποστάτου λαίλαπος καὶ ταραχῆς μεταθεῖναι, καὶ εἰς γαλήνην ἀναγαγεῖν τὰ ἅπαντα κόσμον, ἢ γυναικὸς εἶδος μεταπλάσαι εἰς ὄρνιθός τινος ποιῆσαι; τὸ μὲν γοῦν τοιοῦτο, καὶ τὰ παιδάρια

& factu facilium difficilia; & eorum, ad quae pertingere datur, ardua; haec quidem pleraque propter imperitiam, alia etiam non pauca ob infantiam mentis: re enim vera infans videtur esse omnis homo, etsi vel valde senex, quandoquidem exiguum plane, & infantiae instar vitae spatium ad omne aevum. Quid autem, o bone, qui vires Deorum Geniorumque ignorant, dicere habeant, utrum talium rerum fieri aliquid possit, nec ne? Vidisti, Chaerephon, nudius tertius quanta fuerit hyems: quin & animo repetentem metus invadat & ista fulmina ac tonitrua, ventorumque ingentes furores: existimasset aliquis, tellurem totam utique fuisse collapsuram.

4. Paulo autem post mirifica quaedam extitit compositi coeli serenitas. Jam tu utrum majus quiddam & operosius esse putas, ex isto turbine, qui vix subsisti poterat, ac confusione ad placatissimum nitorem mutatam coeli faciem referre, inque tranquillitatem revocare mundum universum, quam mulieris formam transmutatam in aviculam quandam facere? nam ad eum sane modum & pueruli in-

μηχανον C.R

ἀγαγεῖν C.R.

a Νεογιλὸς] νεογιλλὸς Schol. νεογὸς C. d Τοι] τὸ Margo *AIW.* male. e Δὴ] δὴν P. L. Margo *AIW.*

43. Ἀνέφικτα] Ἀδύνατα καὶ ἀληπτὰ εἶναι. *V.* νεογενὴς. *V.C.*
47. Καὶ νεογιλὸς] Αὐτὶ τοῦ νέου, καὶ νεογένητος,

* Νεογένητος, νεογ.] Has utrasque voces adjecit *M. du Saul.* monens praeterea reponi debere νεογιλὲς. *T. H.*

45. Τῷ ὄντι νήπιος ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνυ γέρων] Ineptissime Benedictus, *revera enim omnis homo infans est, maxime vero senex*; quum longe accommodatius Datus, *Omnis namque homo infans utique videtur esse, vel ultima senectute provectus*, quae verissima *Luciani* mentis expressio. *J.G.*

Ibid. Νήπιος] Expressit illud Ægyptiorum Soloni dictum apud Platonem, *Graecos semper pueros.* Suam autem sententiam validioribus longe quam illi argumentis firmat. Sic & *Seneca* apud Lactantium II, 4. *Non*, inquit, *bis pueri sumus, ut vulgo dicitur, sed semper. Verum hoc interest, quod majora nos ludimus.* *M. du S.*

47. Νεογιλὸς] Vox *Polluci* improbata, qui hunc in modum est refingendus II, 8. τὸ δὲ νεογιλὸς ἢ νεογιλὲς, εἰ ἐξ Ἰσαίου εἴρηκεν ὁ τοῦ κατὰ Ἀριστάρχου, ἐ δαίμον. Νεογιλαῖος per me licet exulatum abeat e Graeca lingua: ibi protulit hunc locum *Jungermannus.* Sententia persimilis *Hipparchi* Pythag. apud *Stob.* p. 573. Ὡς πρὸς τὸ ξυμπαντὸς αἰῶνα ἐξετάζοντι βραχύτατον ἔχουσιν οἱ ἄνθρωποι τὸν τῆς ζωῆς χρόνον. *T. H.*

56. Ἤδη] Ex P. & L. hoc, in impressis enim καὶ δὴ legebatur. *M. du S.*

Καὶ δὴ] Minime mutandum. *Aristoph.* Pl. v. 227. Καὶ δὴ βαδίζω. *Thesmoph.* v. 221. Apud *Platonem* saepissime. *T. H.*

61. Ἀνυποστάτου] Ἀνυπόστατος χειμώρρους *Julian.* Or. I. p. 34. C. Agit de hac voce *Is. Casaubon.* ad Athen. III. c. 20. Mox in illis εἰς ὄρνιθός τινος abesse potest εἰς. *T. H.*

65. Τὰ παιδάρια τὰ παρ' ἡμῖν] Vid. *Gataker.* ad *M. Antonin.* VII. §. 23. *T. H.*

68. Πολλὰς ἰδιῶν φύσεις] *Multas specierum naturas*: imo πολλῶν ἰδιῶν φύσεις, *multarum specierum naturas*: quamquam impropria hic est ea locutio. *J.C.*

85. Τεχνῶν] Recte viderat *Benedictus* uti & *Marcilius*

inter nos, qui quidem fingere sciunt, luto cerave sumta, facile ex eadem saepe materiae mole fingunt refinguntque multas formarum naturas. Deo enimvero magnam habenti virtutis praestantiam neque omnino comparandam ad nostras agendi vires, ad manum esse credere par est omnia istiusmodi atque in facili posita. Atenim totum coelum quanto tandem temet ipso videatur majus, indicare tu possis?

τὰ παρ' ἡμῖν, τὰ πλάττειν ὅπως ἄμβλα πηλὸν, ἢ κηρὸν ὅταν λάβῃ, ῥᾳδίως ἐκ τῆ αὐτῆ πολλάκις ὄγκυ μεταχηματίζῃ πολλὰς ἰδέας φύσεις. τῷ δαιμονίῳ δὴ μεγάλην καὶ δὲ C.R.
70 οὐ συμβλητὴν ὑπεροχὴν ἔχοντι πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις, εὐχερῆ τυχὸν ἅπαντα τὰ τοιαῦτα, καὶ λεῖα· ἐπεὶ τ' ἄλον οὐρανὸν πόσῳ τινὶ σαυτῆ δοκεῖς εἶναι μείζω, φράσαις ἄν;

5. CHAER. Quis autem hominum, o Socrates, intelligere queat, aut dicendo 75 efferre tale quicquam? neque enim verbis illa consequi licet. SOCR. Nonne vero animadvertimus, hominum, inter sese si conferantur, magnum aliquod esse discrimen, quo alius alium superet, virium imbecillitatisque? nam virorum aetas ad pue- 80 ros prorsus infantes, quinque, si lubet, a partu, aut decem diebus, comparata admirabilem plane habet differentiam roboris & infirmitatis in omnibus propemodum per vitam actionibus, & iis, quaecumque manibus istis tam artificibus, & corpore & animo perficiunt: ista enim novellis, ut dixi, puerulis ne in mentem quidem venire videntur posse.

ΧΑΙΡ. Τίς δ' ἀνθρώπων, ὦ Σώκρατες, γνοῖσαι δύναιτ' ἂν, ἢ ὀνομάσαι τι τ τοιούτων; οὐδὲ γὰρ εἰπεῖν ἐφικτόν. ΣΩΚ. ἀκῇν δὴ θεωρῶμεν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους συμβαλλομένων μεγάλας τινὰς ὑπεροχὰς ἐν ταῖς δυνάμεσι καὶ ἀδυναμίαις ὑπαρχούσας. ἡ γὰρ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία, πρὸς τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, τὰ πεμπλαῖα ἐκ γενετῆς, ἢ δεκαταῖα, θαυμαστὴν ὅσην ἔχει τ ἀφορὰν δυνάμεώς τε, καὶ ἀδυναμίας, ἐν πᾶσαις σχεδὸν ταῖς κτ' τ βίου πράξεσι, καὶ ὅσα ἀφ' τῶν 85 τεχνῶν τούτων ὕτω πολυμηχάνων, καὶ ὅσα ἀφ' τ σώματος καὶ τ ψυχῆς ἐργάζονται. ταῦτα γὰρ τοῖς νέοις, ὡς ἂν εἶπον, παιδίοις, οὐδ' εἰς νοῦν ἐλθεῖν δυνατὰ φαίνεται.

εἰς πῶς C.R. alteram utramvis elige

τεῖχων C.R. qui in marg. χειρῶν

Καὶ

85. Τυχῶν] Γράφεται, τειχῶν. G.

lius & Vorstius, sic legendum, non τειχῶν quod in plerisque legitur. Emendationem eorum firmant Ed. J. & Codd. Mss. P. & L. M. du S.

Τειχῶν] Recepi, quod in J. V2. S. A. fuit expressum, itidemque in margine A1W. reliquae τειχῶν. In Exc. P. haec notantur: ἀφ' τ τειχῶν] γρ. τυχῶν ἢ τειχῶν. Aliud reperio in Exc. ex Chrisloph. Longolii Luciano cum Mss. collato: ἀφ' τ χειρῶν (festinantis, ut auguror, descriptoris errore pro τειχῶν, ut legitur in A1. anni MDIII. ad cujus oram adlita fuit haec vetusti Codicis collatio) τούτων] χειρῶν τ. Praeterea χειρῶν habebant C. teste M. du Soul: eoque facto jampridem, antequam haec vidissem, legendum esse statueram: neque me poenitet sententiae pristinae: licet enim τειχῶν adspectu primo satis videatur accommodatum, si tamen attentius explores, nihil habet, quod ad praestantiam alterius lectionis comparari possit: nam primum αἱ κατὰ τ βίον πράξεις artes, quas homines exercent, jam simul complectebantur: deinde τούτων appositum prorsus languet, ac vigorem orationis interturbat: denique ὅσα ἀφ' τ τειχῶν τούτων ὕτω πολυμηχάνων ἐργάζονται ut ad reliquum dictionis nitorem, qui hoc in scripto perlucet, admodum respondeat, valde vereor. Contra χειρῶν adoptaveris, mox istae difficultates non solum evanescent, sed omnia ita erunt opportuna, ut nihil magis. Τῶν χειρῶν τούτων, extollere manus & monstrare Socratem crede, tanquam testes rei, quam proferebat, luculentissimas: sunt autem revera manus, & vocantur πολυμήχανοι tum ab aliis, tum a *Galeno* de Usu partium corp. hum. lib. I. & II. quia, ut ait *Aristot.* περὶ Z. M. IV. p. 106. ἡ χεὶρ ἔοικεν εἶναι οὐκ ἓν ὄργανον, ἀλλὰ πολλά· ἔχει γὰρ ὥσπερεὶ ὄργανον πρὸ ὀργάνου· propterea quod manus habeat, idcirco hominem esse sapientissimum censebat Anaxagoras; quanquam melius, Galeno suffragante, rationem illam Aristoteles invertat, quia inter universum genus animalium sapientissimus est, ideo datum esse homini a natura, ut manibus sit praeditus. Hinc eadem opera patet, frustra fore, si quis objiciat, praeteriri potuisse facile manuum mentionem, quum mox sequatur ἀφ' τῦ σώματος· ratio enim non est in obscuro, cur manus eximias habuerit, & dignas, quae prae ceteris corporis humani membris solae commemorarentur. T. H.

Καὶ ἡ ἰσχὺς δὲ ἡ ἑνὸς ἀνδρὸς τελείου τὸ μέγεθος, ἀμέτρητον ὅσην [a] ἔχει ἡ ὑπεροχὴν πρὸς ἐκεῖνα. μυριάδας γὰρ ἂν τοιούτων εἷς ἀνὴρ πάνυ πολλὰς χειρώσαιτ' ἂν ῥᾳδίως· ἡ γὰρ ἡλικία παντελῶς ἄπορος δήπου πάντων, ἃ μήχανος ἐξαρχῆς συνακολουθεῖ τοῖς ἀνθρώποις ὑπὸ Φύσιν. ὁπηνίκ' οὖν ἄνθρωπος ὡς ἔοικεν ἀνθρώπῳ τοσούτῳ διαφέρει, τί νομίσομεν ἡ σύμπαντα οὐρανὸν πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις φανῆναι ἂν τοῖς τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνουμένοις; πιθανὸν οὖν ἴσως δόξει πολλοῖς, ὅσην ἔχει τὸ μέγεθος ὁ κόσμος ἡ ὑπεροχὴν πρὸς τὸ Σωκράτους ἢ Χαιρεφῶντος εἶδος, [b] τηλικοῦτον καὶ ἡ δύναμιν αὐτοῦ, καὶ ἡ Φρόνησιν, καὶ διάνοιαν, ἀνάλογον διαφέρειν τὴν περὶ ἡμᾶς διαθέσεως.

Σοὶ μὲν οὖν καὶ ἐμοὶ καὶ ἄλλοις πολλοῖς τοιούτοις ἐσι, πολλ' ἄττ' ἀδύνατα τὰ ἑτέροις πάνυ ῥᾳδίων. ἐπεὶ καὶ αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις, καὶ ἀναγνῶσαι, ἢ γράψαι τοῖς ἀγραμμάτοις

6. Roboris autem unius viri adulti magnitudo immensum quantum illos supergreditur; adeo ut millia talium unus vir valde multa devicerit facillime: aetas enimvero penitus omnium indiga, quaeque nullis sibi machinis ipsa sufficiat ab initio hominibus adest comes naturae lege. Quandoquidem ergo homo, ut patet, homini tantum interest, quid existimabimus omne simul coelum ad nostras vires illis visum iri, qui talia contemplari valent? probabile scilicet videbitur multis, quantum magnitudo mundi superat Socratis aut Chaerephontis speciem, tantum quoque potentiam ejus ac sapientiam atque intellectum pro ratione antecedere facultatum nostrarum dotes.

7. Proinde tibi mihique ac multis aliis nostri similibus multa quidem impossibilia sunt eorum, quae aliis valde facilia: nam & tibias inflare artis expertibus, & legere aut scribere illiteratis mul-

a Ἔχει] ἔχειν, nisi quod typorum vitio ᾖχω in *J.* Edd. cunctae praeter *B2.* b Τηλικοῦτον] τηλικαύτην καὶ τὴν δ. αὐτὸς *J.* Margo *AIW.*

90. Ἀμέτρητον ὅσην] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 82. ubi de pleonasmo nominum ὅσος & ἡλίκος disputat. *T.H.*

Ibid. Ἔχει] *B2.* Reliquae ἔχειν. *M. du S.*

2. Τηλικαύτην . . . . αὐτὸς] Ex Ed. *J.* est. In reliquis enim aliter legebatur, nempe τηλικοῦτον . . . αὐτοῦ. *M. du S.*

Τηλικοῦτον &c.] Multum vereor, ne quod Junta suppeditat, prava sit *Antonii Francini*, qui huic editioni praefuit, correctio membranarum fide destituta: eo magis quia structura verborum, quam planissimam habet lectio vulgata, in hac prorsus laborat. Quid autem expeditius, quam, πιθανὸν οὖν δόξει, ὅσον ἴσως τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου τὴν ὑπεροχὴν πρὸς &c. τηλικοῦτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἀνάλογον διαφέρειν τὴν περὶ ἡμᾶς διαθέσεως. *T.H.*

3. Αὐτοῦ] Nempe mundi, quem Deum esse statuit *Plato* in Timaeo. *J.C.*

Ibid. Φρόνησιν] Platonici mundum animatum, sapientia & intelligentia praeditum credunt. *A.V.*

8. Ἀναγνῶσαι] Legendi significationem locus postulat; Graeci sermonis usus ἀναγνῶναι. Contra peccatur in *Hesychio*: Ἀναγνῶναι, ἀνατῖσαι· Jonum est, & *Herodoti*, apud quem saepius hac potestate ἀναγνῶσαι, nunquam ἀναγνῶναι. Γραμματικὸν τρόπον, nisi potius mox post γράψαι sit adjungendum, eo tamen referri debet. *T.H.*

12. Παραβάλλουσα] An καταβάλλουσα, id est, *instituens.* *F.G.*

Παραλαβοῦσα] Sine librorum auctoritate mutavi; habent enim omnes συμβάλλουσα. Manifestior mutationis ratio est, quam ut promendo tempus teram. *M. du S.*

Παραβάλλουσα] Eadem, quae Doctiss. *M. du Soul*, mihi quoque se jamdudum obtulit conjectura: neque tamen in contextum recipere consultum duxi, propterea quod non defore putem, quibus arridebit *Guyeti* καταβάλλουσα. Imo defendi forte poterit παραβάλλουσα, in favo ex congesta temere materia velut projiciens animal informe. *T.H.*

15. Μιλ. σοφὴν] Eodem epitheto gaudet etiam apud *Philostr.* p. 889. *M. du S.*

16. Θείου μέλιτος] Hinc *Virgil.* IV. Georg. *Protinus aërii mellis coelestia dona. Varro* de R. R. II. c. 5. *Denique ex hoc* (bove) *putrefacto nasci dulcissimas apes mellis matres.* *G.C.*

17. Ἔκτε ὠῶν] De ovorum natura mirabili, & eorum variis generibus loquitur *Cel. Rhodogin.* Ant. Lec. XXVII. c. 17. *Aristotel.* de Gener. Anim. lib. V. *G.C.*

19. Τινῶν] An τισὶν; *F.G.*

Τινῶν] Legendum τισὶν cum Interprete. Videtur hic esse allusio ad locum veteris philosophi, forte *Empedoclis*, qui Physica versibus scripserat. *J.C.*

Ti-

multo magis arduum est, usque eo dum sint imperiti, quam facere mulieres ex avibus, aut aves ex mulieribus. Natura vero acceptum in favo fere sine pedibus ac pennis animal, pedibus appositis atque alis, & varietate multa expoliens pulcraque & omnimoda colorum, apem sapientem produxit, divini mellis opificem: tum porro ex ovis mutis & inanimatis plura genera fingit alitum & terrestrium, aquaticorumque animalium, artibus quibusdam, ut veterum fert sententia, sacris aetheris magni ad tanti operis curam insuper usa.

8. Quum ergo vires immortalium sint ingentes, nos mortales & pusilli plane, qui neque magna possumus perspicere, & ne parva quidem, in plerisque etiam, quae circa nos accidunt, haesitantes, non valeamus utique explorate quicquam statuere neque de Alcyonibus, nec de Luscinis: famam autem fabulae qualem tradiderunt pa-

γραμματικὸν τρόπον, ἀδυνατώτερόν ἐστι, ἕως ἂν ὦσιν ἀνεπιστήμονες, ἢ ποιῆσαι γυναῖκας ἐξ ὀρνίθων, ἢ ὄρνιθας ἐκ γυναικῶν. ἡ δὲ Φύσις ἐν κηρίῳ ἀχέδον ἀβαλάλωτον ζῶον ἄπουν, καὶ ἄπτερον, πόδας ὑποθεῖσα, καὶ πτερώσασα, ποικιλίᾳ τε φαιδρύνασα πολλῇ καὶ καλῇ καὶ παντοδαπῇ χρωμάτων, μέλιτταν σοφὴν ἀπέδειξε θείου μέλιτος ἐργάτιν· ἔκτε ὠῶν ἀφώνων, καὶ ἀψύχων, πολλὰ γένη πλάττει πτηνῶν τε, καὶ πεζῶν, καὶ ἀνύδρων ζώων, ὡς λόγος, τέχναις τινῶν ἱεραῖς αἰθέρος μεγάλου προχρωμένη.

Τὰς ἐν ἀθανάτων δυνάμεις μεγάλας ὔσας, θνητοὶ καὶ σμικροὶ παντελῶς ὄντες, καὶ ὅτε τὰ μεγάλα δυνάμενοι καθορᾶν, ὅτ' ἐν τὰ σμικρὰ, τὰ πλείω δ' ἀπορέοντες καὶ τ' ἐμὰς συμβαινόντων παθῶν, οὐκ ἂν ἔχοιμεν εἰπεῖν βεβαίως ὅτ' Ἀλκυόνων πέρι, ὅτ' Ἀηδόνων· κλέος δὲ μύθων, οἷον παρέδοσαν πατέρες,

ἀχείρον C.R

ὅτ' αὐλὰ σμι. C

ε Ἀηδόνων] ἰηδόνων C. f. AIW. rectum puto.

Τῶν, τίχναις] Vorstii strictura suadente, harum vocum ordinem in libris perturbatum sic restitui. *M. du S.*

Τινῶν] Etsi transponas, incommode cadit. Deinde ὡς λόγος pertinet ad sequentem sententiam, προχρωμένη τίχναις ἱεραῖς quem nexum subjecto τινῶν non convenit interrumpi: valet autem, quemadmodum apud *Platonem* saepe, *ut veteris sapientiae doctrina tradit*: ita λέγειν *Democritus*: τάδε λέγω περὶ τῶ ξυμπάντων. Vix me retinui, quin redderem in *Luciano* τισὶν orationis structura liquida: tum etiam recte τισὶν, quoniam artes quidem aetheris magni sacras, sed ignotas tamen, & humanae menti non pervias commemorat. *T.H.*

20. Αἰθέρος μεγ.] Summi Dei. *Lucret.* lib. I.

Postremo pereunt imbres, ubi eos pater aether
In gremium matris terrai praecipitavit.

& *Virgil.* II. Georg.

Tum pater omnipotens foecundis imbribus aether. G. C.

21. Τὰς ὧν ἀθ. δ. μεγάλας ὔσας] Si locus est integer, nec quicquam desideratur, quae suspicio non immerito posset suboriri, nihil est reliquum, quam ut accusativos absolute positos agnoscamus: quae structurae ratio satis alioquin apud Graecos obvia fefellit Interpretes tum hoc in loco, tum saepius alibi; exempla dedit ex *Pausania Sylburgius* in Praef. p. 930. Vide praeterea *Kuhn.* ad *AElian.* V. H. II, 13. ubi quae pleraque notat *Perizonius* sunt aliena, & diversi generis. *Strab.* I. p. 7. πολλοὺς δ' ἔτι νῦν ἀνωνύμους ὄντας pro πολλῶν δ' ἔτι νῦν ἀνωνύμων ὄντων. *Menodotus* apud *Athen.* XV. p. 672. B. πεπισμένους τοὺς Ἀργείους. In *Diogen. L.* IX, 42. ita nunc legitur: Φησὶ δ' Ἀθηνόδωρος ἐν ᾗ Περιπάτων, ἐλθόντος Ἱπποκράτους πρὸς αὐτὸν, κελεῦσαι κομισθῆναι γάλα. *Suidas* in Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης aliud ostendit, ἐλθόντα Ἱπποκράτη πρὸς Δημόκριτον. quod quo minus in *Diogene* consp iciatur, librariorum imperitiae deberi non dubito: II, 48. τοῦτον ἐν συνεχῶ φασὶν ἀπαντῆσαι Σωκράτει, λέγοντα τὴν βακτηρίαν ibi recte *Kuhnius*. *T.H.*

26. Ἀηδόνων] Luscinarum propter Philomelam meminit. *M. du S.*

27. Κλέος δὲ μύθων] Vertit Interpres: *praeclaram hanc fabulam*, quasi vertendum ad verbum esset, *gloriam fabularum*: sed κλέος hic est, ut saepe apud *Homerum*, pro *fama* auditu accepta: Il. B, 486. Alia loca indicabit Index Eustathianus Ed. Rom. ut & quae de hac voce habet *Eustathius*. Itaque Socrates hic inducitur dicens traditurum se liberis, quae a parentibus de priscis fabulis acceperat. Dogma fuit Platonicum non quasvis fabulas, sed eas, quae ad virtutem faciunt, pueris esse proponendas: qualis fabula Alcyonis, quae ad commendationem fidei conjugalis pertinet. Consulendus *Plato* lib. II. de Rep. ubi multis probat περὶ πρώτης ποιήσεως, ἃ πρῶτα ἐμανθάνομεν ὅτι κάλ-

τέρες, τοιῦτο ϗ παισὶν ἐμοῖς, ὦ [a] ὄρνι θρήνων μελῳδέ, ϖαραδώσω τ' σῶν ὕμνων ϖέρι καί σε τ' εὐσεβῆ ϗ φίλανδρον ἔρωτα ϖολλάκις ὑμνήσω, γυναιξί τ' ἐμαῖς, Ξανθίππῃ τε ϗ Μυρτοῖ [b] λέγων τά τ' ἄλλα, ϖρὸς δὲ, ϗ τιμῆς οἵας ἔτυχες ϖαρὰ θεῶν. ἆρά γε ϗ σὺ ϖοιήσεις τι τοιοῦτον, ὦ Χαιρεφῶν; ΧΑΙΡ. [c] ϖρέπει γοῦν, ὦ Σώκρατες· ϗ τὰ ὑπὸ σοῦ ῥηθέντα διπλασίαν ἔχει τ' ϖαράκλησιν ϖρὸς γυναικῶν τε ϗ ἀνδρῶν ὁμιλίαν. ΣΩΚ. ἐκεῖνν ἀσπασαμένοις τ' Ἀλκυόνα, ϖροάγειν ἤδη ϖρὸς ἄστυ καιρὸς ἐκ τῆς Φαληραϊκῆς. ΧΑΙΡ. ϖάνυ μὲν ϖοιῶμεν ὕτως.

rentes, talem & liberis meis, o ales lamentorum modulatrix tradam, de tuis hymnis; tuumque pium & marito devinctum amorem saepe celebrabo, uxoribus meis Xanthippae & Myrto enarrans tum alia, tum praeterea, qualem honorem nacta fueris a Diis: tu quoque, Chaerephon, simile quiddam quin facias, non refugies. CHAER. Ita sane decet, o Socrates: habent nimirum a te dicta duplicem adhortationem, quae mutuae uxorum virorumque consuetudini conducat. SOCR. Ergo, salutata Alcyone, progredi jam ad asty tempus est e Phalerico. CHAER. Nulla quidem in me est mora.

a Ὄρνι θρήνων] ὀρνιθοθήρων P. b Λέγων] λόγων in *J.* error est typorum. c Πρέπει γοῦν] In sola P. ϖρ. γοῦν, ὦ Σώκρατες, ϗ τὰ ὑϖὸ σοῦ ῥ. δ. ἔχειν, &c. quod an emendantis *Bourdelotii* sit, equidem ignoro.

31. Γυναιξί τ' ἐμαῖς] Ὅτι δύο γυναῖκας εἶχεν Σωκράτης Ξανθίππην ϗ Μυρτώ *V.*

39. Ἐκ τῆς Φαληρικοῦ] Φάληρον δῆμον Αἰαντίδι. *G.*

pallescat memorabilium ad virtutem audiendum dandam omnino esse operam, ut hae fabellae, quas primas audient, elegantissimae fictae ad virtutem sint. *J.C.*

28. Θρήνων μέλ.] Ὦ ὄρνι θρηνομέλῳδε legendum est. *J.Br.*

31. Γυναιξί τ' ἐμαῖς] Duas fuisse Socrati simul uxores, non solus *Lucianus*, aut quisquis hujus opusculi auctor est, tradidit: sed ante & post eum multi; quos errare *Panatius* firmissimis, Plutarcho judice, argumentis evicerat. De hac doctorum controversia plura qui volet, adeat Clarissimi *Bentleii de Phalaridis Epistolis dissertationem*. Nos de his feminis hoc modo lectorem monitum hic volumus; *Xanthippen* morositate notam, talemque, ut a Socrate ideo tantum ductam tradant, quo patientiam sibi summam tali monstro consuescens compararet. *Myrto* autem, quam ei superinducunt, Aristidis ex filia neptis. De qua, & ea quam supra dixi controversia, consule *Plutarch.* in *Vita Aristidis* sub finem. *M. du S.*

Ibid. Ξανθ. τε ϗ Μυρτοῖ] Socrati *Hieronym.* in Jovinian. uxores fuisse duas scribit Xanthippen & Myrtonem, Aristidis neptem, quam alii dicunt filiam *Laertii* etiam testimonio & *Plutarchi* in Arist. *G.C.*

Ξανθίππῃ τε ϗ Μυρτοῖ] Junguntur etiam in Epist. Socratic. 27. p. 57. Observanda, quae *Cyrillus* ex *Porphyrio* scribit contra Julian. VI. p. 186. D. δύο ϕησὶν γυναῖκας ἅμα, Ξανθίππην μὲν πολῖτιν, ϗ κοινοτέραν πως, Μυρτὼ δὲ Ἀριστείδου ϑυγατριδῆν τοῦ Λυσιμάχου ϗ τὴν μὲ Ξανθίππην ϖεϖαιδευκέναι λαβεῖν, ἐξ ἧς ἑαυτῷ Λαμπροκλῆς ἐγένετο τὸν ϑ Μυρτὼ γάμῳ, ἐξ ἧς Σωφρονίσκον ϗ Μενέξενον. Xanthippes solius, non itidem Myrtus meminerunt *Plato* & *Xenophon*. Vid. *Diogen. L.* II, 26. ibique *Casaubon.* & *Menagium*. *T.H.*

36. Διπλασίαν τὴν ϖαράκλησιν] *Duplam exhortationem, & quod Alcyon pia in virum sit, & quod is in uxorem.* Haec notantur ad marginem *AIW.* *T.H.*

39. Φαλ.] Φάληρος λιμὴν Ἀθήνησιν. *A.V.*

Φαλ.] Scripsit Vorstius, scribere saltem debuit, λιμήν. *M. du S.*

Pro-

Prometheus, ſive, Caucaſus.

Προμηθεὺς, ἢ, Καύκασος.

MERCURIUS, VULCANUS, PROMETHEUS.

ΕΡΜΗΣ, ΗΦΑΙΣΤΟΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

MERC.

1. CAucaſus quidem, o Vulcane, hicce, cui miſerum Titanem iſtum clavis affigi oportebit: nos jam nunc circumſpiciamus rupem aliquam opportunam, ſicubi quae ſit a nive nuda, ut firmius defigantur vincula, & hic omnibus conſpicuus ſit pendens. VULC. Circumſpiciamus, Mercuri: neque enim in humili & terrae proximo loco cruci affigendus eſt, ne ſuppetias ipſi ferant, quos finxit, homines; neque etiam ad montis verticem; fugiat enim viſum eorum, qui infra ſunt: ſed, ſi videtur, in

ΕΡΜ.

1 Ὁ Μὲν Καύκασος, ὦ Ἥφαιστε, ὅδε, ᾧ τὸ ἄθλιον Τιτᾶνα τοῦτον προσηλῶσθαι δήσει· θεασκοπῶμεν δὲ ἤδη κρημνόν τινα ὀπιτήδειον, εἴ που ἡ χιὼν γυμνός ἐστιν, ὡς βεβαιότερον καθαπαγείη τὰ δεσμά, καὶ ὅτῳ ἅπασι θεάσιμος εἴη κρεμάμενος. ΗΦ. θεασκοπῶμεν, ὦ Ἑρμῆ· οὔτε γὰρ ταπεινὸν ἐγγὺς προσήκειον ἐσταυρῶσθαι χρὴ, ὡς μὴ [a] ἐπαμύνειεν αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι, οὔτε μὴν κατὰ τὸ ἄκρον (ἀφανὴς γὰρ ἂν εἴη τοῖς κάτω) ἀλλ' εἰ δοκεῖ, κατὰ μέσον

[a] Ἐπαμύνειεν] Priores Edd. ἐπαμύνοι. Suppletur in *F.* ἐπαμύνειεν αὐτῷ δύνηται idem in Marg. *AIW.* ſed transverſa linea inductum.

[b] Τὰ πλάσματα αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι] Τὸν Προμηθέα φησὶ λέγουσιν Ἕλληνες τοὺς * ἀνθρώπους δημιουργῆσαι. *V.*

* Αὐτὸς] L. ἀνθρώπους & ſic C. abb. & *V.* αὐτοὺς. *M. du S.* Idem noluerim pro πλάσματα corrigendum eſſe πλάσμαλα: mihi varia videtur, ſed pejor lectio. *T. H.*

ΠΡΟΜ.] In hoc & ſeqq. Deorum tam cœleſtium quam marinorum dialogis duplex *Luciani* inſtitutum eſſe videtur: primum ut fabulas elegantiores enarret; ſecundum, ut quae in his Poëtarum figmentis a decoro aliena erant, viris cordatioribus deridenda propinaret: quod ab eo ea elegantia & ingenii laude praeſtitum eſt, quae ipſis propemodum Chriſtianis vix quicquam reliqui fecit. Ineſt certe tantus lepos, urbanitasque cum vi critica conjuncta, ut ab homine non Chriſtiano deſiderari, nedum ſperari amplius quid non poſſit. *M. du S.*

1. Ὁ μὲν Καύκασος] Quid legerit *Ottomarus Luſcinius* hujus dialogi Interpres, non video: omnino aliud legiſſe ſtatuendum eſt: ſat monuiſſe. *J. B.*

Καύκασος] Hujus montis deſcriptionem apud *Arrian.* in V. A. lib. III. reperies. Prometheum vero affixum fuiſſe ad Caucaſum tam multi affirmant, ut vix negari poſſit. Hoc in primis teſtatur *Cicero* lib. II. Tuſc. Quaeſt. Hoc etiam *Apollon.* Arg. II. in fine aſſerit, quod Ejus Interpres affirmat: illud ipſum *Pausanias*, *Servius* & alii multi. *G. C.*

9. Ἐπαμύνειεν] In Editionibus vulgatis ἐπαμύνειν. Sola *F.* δύνηται addidit. *Fl.* tamen non eget, quippe quae ἐπαμύνειν exhibeat, quod verum & Lucianeum puto. *M. du S.*

Ἐπαμύνειεν] Veriſſima *F.* Ed. lectio: Juntinam interpolatam eſſe clamat illud ἐπαμύνειν δύνηται. Putaveram olim inſiticium eſſe οἱ ἄνθρωποι, &, quum primum ad explicanda τὰ πλάσματα αὐτοῦ fuiſſet adſcriptum, poſt in contextum veniſſe: nam commode procedunt, ὡς μὴ ἐπαμύνειν αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτοῦ. Nunc receptae lectioni lubens acquieſco. *AEſchylo*, cujus fabulam, antequam haec ſcriberet, a Luciano lectitatam fuiſſe, facile deprehendi poteſt, Prometheus λαυρηὺς, ἀνθρωποποιὸς *Tatiano* Or. ad Graec. p. 42. *auctor vulgi fictilis Phaedro* IV, 14. Ideo homines ab ipſo ficti πλάσματα πηλοῦ *Ariſtoph.* Av. v. 687. πηλόπλαστον πτέρυγα *AEſchyl.* apud *Procl* ad *Heſiod.* p. 46. Retinuerunt Graecam vocem Chriſtiani ſcriptores Latini: *Dracont.* Hex. v. 311. *Projicere nec plaſma ſuum vult conditor arvi.* *T. H.*

μέσον ἐνταῦθά πως ὑπὲρ τὸ φάραγγος ἀπεσταυρώσω, ἐκπεπλαδεὶς τὸν χεῖρε ἀπὸ τουτί πρὸς τὸ ἐναντίον. ΕΡ. εὖ λέγεις, ἀπότομοί τε γὰρ αἱ πέτραι, καὶ ἀπρόσβολοι, πανταχόθεν ἠρέμα ὑπενθυκυῖαι· ὥστε τοσοῦτον χωρίον ὁ πούς ἔχει τὸ ὀπίσθιον, ὡς [a] ἀκροποδιτί που μόλις ἑστάναι· ὥλως ὀπιναιρότατος ὁ σταυρὸς ἂν γένοιτο. μὴ μέλλε οὖν, ὦ Προμηθεῦ, ἀλλὰ ἀνάβαινε, καὶ πάρεχε σαυτὸν καταπαγησόμενον πρὸς τὸ ὄρος.

medio isthic propemodum supra praecipitium suffixus haereat, dispansis manibus ab hac parte in adversam. MERC. Recte dicis: nam praeruptae sunt hae cautes, & inaccessae, undiquaque leniter inclinatae: & pedi angustum oppido praecipitium habet ponendo vestigio locum, ut summa planta vix alicubi consistere liceat: commodissima denique fuerit ista crux. Quin tu ergo sine mora, Prometheu, adscende, teque praebe defigendum ad montem.

ΠΡ. Ἀλλ' ὑμεῖς γῆν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ Ἑρμῆ, καλεσάτω με τῶνδε τῶν ἀξίων δυστυχῆσαι. ΕΡ. τοῦτ' ἔφης, ὦ Προμηθεῦ, τὸ καλεσάτω, ἀντὶ τοῦ ἀνασκολοπισθῆναι αὐτίκα μάλα τῶν ἀκουσάντων τὸ ἐπιτάγματος; ἢ οὐχ [b] ἱκανὸς εἶναί σοι δοκεῖ ὁ Καύκασος καὶ ἄλλους ἂν χωρῆσαι δύο προσπατάλαθοῦν; ἀλλ' ὄρεγε τὴν δεξιάν· σὺ δέ, ὦ Ἥφαιστε, κατάκλεισον καὶ προσήλωσον, Vulcane, include eam, additisque

2. PROM. At vos tamen, o Vulcane & Mercuri, miseremini mei, qui praeter meritum hoc infortunium habeo. MERC. Hoc scilicet ajebas, o Prometheu, misereſcite, ut tua vice jam nos statim in crucem agamur dicto non audientes: num idoneus esse tibi videtur Caucasus, qui alios etiam duos capiat sibi clavis adfigendos? At tu porrige dextram: tu au-

a Ἀκροποδιτί που] ἄκρῳ ποδί που *J.* b Ἱκανὸς] Plerique Edd. *Ικανῶς* exceptis *Va. S. A.* Ἱκανὸς emendatum in marg. *AIW.*

14. Ἀποτομοί τε ἡ] * Ἀποτετμημέναι, μεσόμικρα ἔχουσαι λέξεως. *V.*

* Ἀποτέτμηνται] *L.* ἀποτέτμητται. *C. abb.* ἀποτετμημέναι *& V.* *M. du S.*

12. Ὑπὲρ τὸ φάραγγος] *Philostratus* in Apoll. Tyaneo (II. c. 3.) refert duo esse Caucasi cacumina stadio inter se disjuncta, quibus accolae Promethei manus affixas fuisse referunt. *G.C.*

Ὑπὲρ τὸ φάραγγος] *AEschyl.* Pr. Relig. v. 15. Δῆσαι βίᾳ φάραγγι πρὸς δυσχειμέρῳ. ubi Stanleus ista *Luciani* non praeteriit. — *adspicite religatum asperis vinctumque saxis* — apud *Ciceron.* T. D. II. c. 9. *T.H.*

Ibid. Ἀνεσταυρώθω] *Crucifigatur:* inde Caucasus dictus crux; monuit *Lipſ.* tract. de Cruce: σταυρὸς postea. *J.B.*

Ἀνεσταυρώθω] Infra saepe repetitur hoc verbum: quibus locis usus est *L. Bos* in Ep. ad Hebr. VI, 4. ut ostendat ἀνασταυροῦν perinde atque ἀνασκολοπίζειν Graecis esse *in crucem agere, cruci suffigere*, secus quam Scriptoris Sacri Interpretes existimarunt, vertentes *rursum crucifigere.* *T.H.*

13. Ἀπὸ τουτί] Ab hac in contrariam partem. *J.Br.*

14. Ἀπότομοι] Ἀπόξυροι Angl. ut *exesa scopuli* apud *Senec.* Hercule fur. *J.B.*

Ἀπότομοι] Praeter Angl. etiam P. & L. uti *Petr.* c. 7. In impressis autem omnibus ἀπότομοι. *M. du S.*

18. Ὡς ἀκροποδιτί που] Scribe, ὡς ἀκροποδιτί που μόλις ἑστάναι. *J.Br.*

Ὡς ἀκροποδιτὶ μόλις ἑστάναι] Ἄττοιλις· inde *atta* qui inter ambulandum stare nesciunt. *Casaub.* ad *Suet.* Tiber. c. 1. tales sunt Medi, qui, ἐπὴν ἀναβαίνωσι τὸ ἵππιον, ὕστερ οἱ ἐπὶ τὰ ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες, μόλις βαδίζουσι. *Lucian.* Dial. Mort. XXVII. §. 3. In Mſ. legitur μόγις quod idem est. *J.B.*

Ἄκρῳ ποδί] Ed. *J.* Reliquae ἀκροποδιτὶ, quod non tam apte huic loco visum est convenire; ne dicam jam alibi solere ἀκροποδιτὶ legi, non ἀκροποδιτί. *M. du S.*

Ὡς ἀκροποδιτί που] Nullam video rationem, cur mutandum sit; nisi, quod alibi *Noſter* solet, ἀκροποδιτὶ malis: alia *Luciani* loca, ubi hoc ipsum vocabulum inveniatur, adnotavit *H. Stephan.* Th. III. p. 515. tum porro sic scribit: *Quibus in locis quidam exponunt*, suspenso gradu: *quum id potius significet, quod vernacula lingua dicimus*, En pas de larron. Suidas ἀκροποδιτὶ *exponit* ἄκραις ποσί, summis pedibus: *alii*, summis *seu* extremis pedum digitis, *quod* Luciani *locis non convenit.* Quam ob causam non convenire putet *Stephanus*, plane non perspicio: hic certe nihil aeque sententiae respondet: *sic ut summis pedum*

que clavis malleum valide quantum potes adige. Et alteram praebe: haec etiam omnino bene revincta esto. Recte habet: devolabit jam mox quoque aquila detonsura jecur, ut nihil non habeas pro bella tua & solertissima fingendi arte.

3. PROM. Saturne, Japete, tuque Terra mater, qualia perpetior miser, qui nihil mali admisi! MERC. Nihil tu mali admisisti, Prometheu, qui primum distributione carnium tibi concredita, tam injustam fecisti & fraudulentam, ut tibi quidem subdole partes optimas eximeres, Jovem autem circumvenires obtectis ossibus adipe candida: memini sane Hesiodi sic dicentis. Deinde homines effinxisti, animalia vaferrima; atque in primis mulieres. Super omnia denique, pretiosissimam Deorum possessionem, ignem subreptum & illum ipsum dedisti hominibus: tot mala quum perfeceris, vinctum te esse dicis nulla re patrata.

λε, καὶ τὴ σφύραν ἐμφερομένως κατάφερε ὃς ἡ τὴ ἑτέραν· καὶ ωλήκθω ὦ μάλα ἡ αὐτή· ὦ ἔχει. καὶ απτήσει δὲ ἤδη ἡ ὁ ἀετὸς ἀποκεραῶν τὸ ἧπαρ, ὡς πάντα ἔχων ἑαυτὶ τ καλῆς ἡ εὐμηχάνε πλαστικῆς.

ΠΡ. Ὦ Κρόνε, ἡ Ἰαπετὲ, ἡ σὺ Γῆ μῆτερ, οἷα πέπονθα ὁ κακοδαίμων, ὑδὲν δεινὸν εἰργασμένος; ΕΡ. ὑδὲν δεινὰ εἰργάσω, ὦ Προμηθεῦ, ὃς πρῶτα μὲ τὴ νομὴν τ κρεῶν ἐγχειριδεὶς, ἕτως ἄδικον ἐποίησω, ἡ ἀπατηλὴν, ὡς αὐτῷ μὲ τὰ κάλλιστα ὑπεξελέσθαι, τ Διὰ δὲ ωδολογίσας, ὅτα καλύψας δέγετι δημῷ; μέμνημαι Ἡσιόδε, τὴ Δί', ἕτως εἰπόντος. ἔπειτα δὲ τὲς ἀνθράπους ἀνέπλασας, πανεργόταλα ζῶα, ἡ μάλιστά γε τὰς γυναῖκας· ὅπι πᾶσι δὲ τὸ τιμιώταλον κτῆμα τ θεῶν τὸ πῦρ κλέψας, ἡ τῦτο ἔδωκας τοῖς ἀνθρώποις. τοσαῦτα δεινὰ εἰργασμένος, φὴς μηδὲν ἀδικήσας δεδέχθαι.

ΠΡΟ.

ἐξελέσθαι C.R. et C.H.

36. Ὦ Κρόνε ἔ Ἰαπετέ] Ὁ μὲν Κρόνος πατὴρ ἦν τῦ Διὸς ὁ δὲ Ἰαπετὸς ἀδελφὸς Προμηθέως· ἦσαν δὲ τ διωχθέντων ὑπὸ Διὸς † θεῶν, ἡ διὰ τῦτο αὐτὸς καλεῖ. *V.*

40. Ἐγχειριδεὶς] Ἐμπιςδυθείς. *V.*

† Καὶ θεῶν] Θεῶν, καὶ. *V.* uti conjeceram. *M. du S.*

dum digitis insistere vix liceat. Praeterea malo, τὸν ταύτῃ ὁ κρ. ἔχει τὸν ἐπίβασιν propter illud πνυ, ἀπροσδιόρισον. *T.H.*

24. Τὸν ἴφυς] Sunt vitrea fracta, & conati sunt evitare Interpretes. Sed adnotavit Pater, τὸ κατελίσσεσθαι ἀντὶ τῦ ἀναστρολοπιδῆσαι, ut Mercurius Charonti in Contempl. τουτὶ τὸ πράγμα πληγῶν αἴτιον καλαπίσσεται μοι. *J.G.*

25. Τὸ κατελίσσεσθαι] Ingeniose *J. Fr. Gronovius.* Melius tamen, ut arbitror, locus habebit resectis, tanquam inutili adsumento, τὸ καθελίσσατο. Unde natum sit, proclive est animadvertere: adscripserat aliquis ad τὸν ἴφυς, τὸ καθελίσσατο, commonefaciens, hoc nimirum ex superioribus verbis esse intelligendum: deleveris, jam nihil amplius ad integram orationem requires, dummodo vice τῦ scribatur τοῦ. Dial. Deor. I. τῦτο φὴς, ἐπιστῆσαί με τ ἀρχῆς. *T.H.*

28. Καὶ ἄ. δύο] *Nos ambos.* *J.Br.*

32. Τὸν ἑτέραν] Χεῖρα subaudio. *J.Br.*

Ibid. Κατελίφθω] Vid. Eruditiff. *Dukerum* ad *Thucydid.* p. 541. n. 7. *T.H.*

34. Πάντα] Legerim ταῦτα, *ut haec habeas*: nam πάντα nihil hic significat. *J.C.*

35. Πλαστικῆς] *Quod homines e luto finxeris.* *J.Br.*

42. Ὅτῳ καλύψας ἀργίτι δημῷ] Idem de Merc. Cond. habet autem accusationem omnem hanc ab *Hesiod.* I. ἰργ. *J.B.*

Ὅτῳ . . . .] *Theog.* 540.

Τῷ δ' αὖτ' ὀστία λιπνὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ
Εὐθετίσας κατέθηκε, καλύψας ἀργέτι δημῷ.

Monendus autem lector, Pausaniam IX. putasse hoc opus Hesiodeum non esse. V. Kennet. *M. du S.*

43. Ἀργίτι δημῷ] *Alba pinguedine.* Vide Higinum in Sagitta. *J.Br.*

Ibid. Ἡσιόδω] *Hesiod.* in Theog. v. 541. — κατέθηκε καλύψας ἀργίτι δημῷ. *J.Br.*

47. Ἐκλεψας] Omnes libri habent κλέψας, quod cum ferri non posset, nisi καὶ sequens deleatur, sic mutavimus; neque litem credo nobis ea de re quenquam moturum, qui non sit harum elegantiarum prorsus expers. Vide Θ. Δ. I. *M. du S.*

Κλέψας] Religio mihi fuit fine Codicibus in lectione proba quicquam tentare. *Benedictus* etiam vertit, quasi voluisset ἐκλεψας: *furatus es, & hominibus dedisti:* debuerat, *ignem furatus, illum etiam hominibus dedisti.* §. 6. *Artemidor* III, 17. ἡ ὃ τ Προμηθέως λόγος ἐπὶ τῶ κλέπτειν τὸς ἀνθρώπους, ἡ τὸ πῦρ κλέψας κακῶς ἀπολέσθαι. *T.H.*

49. Δεδέσθαι] *Vinculis constringi.* *J.Br.*

ΠΡΟ. Ἔοικας, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σὺ κατ' Ὅμηρον τὸν ποιητὴν αἰτίαν αἰτιᾶσθαι, ὃς τὰ τοιαῦτα προφέρεις, ἐφ' οἷς ἔγωγε καὶ ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως, εἰ τὰ δίκαια ἐγίγνετο, ἐτιμησάμην ἂν [a] ἐμαυτόν. εἰ γὰρ σχολή σοι, ἡδέως ἂν σοι καὶ διαλογησαίμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων, ὡς δείξαιμι ἄδικα ἐγνωκότα περὶ ἐμοῦ τὸν Δία· σὺ δέ, σοφιστὴς γάρ εἶ, καὶ δικανικὸς, ἀπολόγησαι ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς δικαίαν τὴν ψῆφον ἔθετο, ἀπεσταυρῶσθαί με πλησίον τῆς Κασπίας ταύτας πυλῶν, ὑπὲρ τὸν Καυκάσου, οἰκτιστον θέαμα πᾶσι Σκύθαις. ΕΡ. ἔωλον μέν, ὦ Προμηθεῦ, τὴν ἔφεσιν ἀγωνῇ, καὶ ἐς ὀφθὲν δέον, ὅμως δ' οὖν λέγε· καὶ γὰρ ἄλλως ἐνδέμυειν ἀναγκαῖον, ἕστ' ἂν ὁ ἀετὸς καλαπτὴν [b] ὀπτιμελησόμενός σου τοῦ ἥπατος· καὶ ἐν τῷ μέσῳ δὴ ταύτῃ σχολὴν καλῶς ἂν εἴη ἔχοι, εἰς ἀκρόασιν

4. PROM. Et tu mihi videris, Mercuri, ſecundum poetam, inculpatum culpare, qui talia adverſum me proferas, quorum ego cauſa victus in Prytaneo capiendi honore, ſiquidem ex merito jus redderetur, me dignum aeſtimaſſem. Quod ſi vacuum tibi tempus, libenter equidem apud te cauſam meam agam, oſtendamque injuſtam de me ſententiam pronunciaſſe Jovem: tu vero, loquaculus enim es, & forenſi calliditate praeſtans, partes ejus tuere, & proba juſte calculum eum tuliſſe, quo damnatus ſum ad crucem prope Caſpias iſtas portas, in Caucaſo, miſerabiliſſimum ſpectaculum omnibus Scythis. MERC. Inani quidem, o Prometheu, provocatione certabis, nullamque in rem: attamen dic: etenim tantiſper manere neceſſe eſt, dum aquila devolet hepar tuum curatura. Quod autem interea vacui eſt temporis, optime fuerit factum, eo ſi ad declamationem audiendam abu-

a Ἐμαυτὸν] ἑαυτῷ P. Marg. *AlW.* quod alius iterum induxerat. ſic *Noſter* §. 10. b Ἔχοι] Ita recte *F. Al. Hl. V2. B2. S. A.* ἴσχοι *F. P.* ἴσχοι & ἴσχοιμι C.

53. Ἐτιμησάμην ἄν] Ἄξιον ἂν ἐμαυτὸν ἔλεγον. Πρυτανεῖον δὲ ἦν, ἐν ᾧ οἱ πρῶτοι συνήγοντο τῆς βουλῆς τῶν, ἔθος ἦν τοὺς σιτήσεις ἀπόλυσιν τοὺς δὲ τι μέγα εὐεργετήσαντας τῆς πολιτῶν πολλῶν, τούτῳ δημοσίᾳ οἱ πόλεις ἐτίμων. *V.*

62. Ἔωλον] † Τυχὸν ἐν ἀνοφελές. *V.*

Ibid. Τὴν ἔφεσιν ἀγωνῇ] Ἔφεσις ἐστὶν ἡ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς ἄλλο δικαστήριον μετάθεσις, ἣν καλοῦσιν ἔκκλητον φησὶ δὲ ὅτι ἀνοφελής σοι ἐστὶν ἡ ἔφεσις· μὴ γὰρ τὴν ψῆφον τῆς Διὸς ἰσθι ποιῆσαι ἄλλο δικαστήριον. Ἔφεσιν δὲ οἱ δικανικοὶ φασιν, ὁπόταν ὁ κρινόμενος μείζονα δικαστήριον ‡ ἐξαιτῆται. *V.*

* Τὰς σιτήσεις] Lege τῆς σιτήσεως ἀπόλυσιν, & mox καλῶς pro καλῶν. Poſt ταύτῃ *M. du Soul* addebat τῇ. *T. H.*

† Τυχὸν] Lege ψυχρὸν καὶ ἀνοφελές. *M. du S.*

‡ Ἐξαιτῆται] Leg. ἐξαιτῶται. Soni τῆ H. & EI confuſi fuerunt. *J. C.*

51. Ἀνωτέρω αὖτ.] *Homerus* Il. N, 775. *J. Br.*

Ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι] Ut Dial. Mort. ex *Homero*. *J. B.*

52. Τῆς ἐν Πρ. σιτ.] Athenis in Prytaneo publice alebantur bene meriti de republica. *J. Br.*

Τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως] A *Plutarcho* in Apol. Socrat. εἰ δή μοι κατὰ τὸ δίκαιον ἐξ ἀξίας τιμᾶσθαι, τοῦτο τιμῶμαι ἐγὼ, ἐν τῷ Πρυτανείῳ σιτήσεως. Tangit alibi. legend. *Dionyſ. Halicarn.* lib. 5. *J. B.*

Τῆς ἐν Πρ. σ.] Statua donari aurea, & in Prytaneo publice ali, Athenis honores, qui in viros conferebantur virtute aut meritis in patriam praeſtantiſſimos. Vide *Demoſth.* 327. & *Etym. M.* Imitatur autem hic Socratem, qui damnatus jam, cum de poena ageretur, ἵνα μὴ, εἶπε, τῶν ἐμοὶ ἀληθῶς ἀγαθῶν τιμώμενον τὸν βίον ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως. *Diog. Laert.* 43. D. V. *Plut. Apol. Socr.* *M. du S.*

Τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως] A Socratis aeſtimatione ſuae litis ſumtum eſſe monet *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 42. *Suid.* in Σωκράτης· ἐν τῷ τιμήματι δὲ αὐτὸν ἐν τῷ Πρυτανείῳ σιτήσεως ἐτιμήσαντο. Hac de re plura congeſſit *Leo Allat.* ad Epp. Socrat. p. 192. *T. H.*

53. Ἐτιμ. ἂν ἐμ.] *Hac me poena dignum cenſuiſſem.* *J. Br.*

Ἐτιμ.] Vorſtius & Conſtantinus (in v.) τιμησάμην. *M. du S.*

60. Πλησίον τῆς Κασπίων πυλῶν] Profert hunc locum, & de Caucaſo, cui Prometheum adfixum fuiſſe veteres fingunt, pluribus agit *Stanl.* ad Argum. AEſchyleae tragoediae. Ab eodem Tragico profectum, quod Prometheum *Lucianus* dicat οἰκτιστον θέαμα πᾶσι Σκύθαις· vid. v. 417. *Varro* apud *Nonium* in *Vaſtitas* p. 417. *Mortalis nemo exandit, ſed late incolens Sarmatarum inhoſpitalis campis vaſtitas. Scytharum Junius* probante *Mercero*: dubito, an propius ad priſcam ſcripturam *Sacarum*. Fabulae vetuſtae fama tantum valuit, ut rem vere geſtam crediderint accolae, & veſtigia miſerandi caſus oſtentarint: *Diodor. Sic.* XVII. p. 606. A. *Strab.* XV. p. 1009. A. *Arrian.* A. A. V.

P.

abutamur ſophiſtae ; qualis tu es aſtutiſſimus orationum artifex.

5. PROM. Prior ergo dic, Mercuri: utque me quam vehementiſſime accuſes, nec quicquam tibi perire ſinas eorum, quae pro jure patris dici poſſint. Te vero, Vulcane, judicem mihi lego. VULC. Nullam in partem ; ſed probe ſcito, me pro judice accuſatorem tibi fore ; qui igne ſubducto frigidum mihi fornacem reliquiſti. PROM. Quin ergo diviſa inter vos actione tu de furto jam diſſere : Mercurius autem & hominum creationem, & carnium diſtributionem incuſabit : ambo enim artifices & dicendi peritiſſimi videmini eſſe. VULC. Pro me dicet Mercurius : nam ego a judicialium orationum ſtudio longe abſum, quippe circa caminum plerumque occupatus : hic vero rhetor eſt, ac talia non leviter ipſi ſunt meditata. PROM. Nun-

καὶ λαχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος εἶ σὺ πανουργότατος ἐν τοῖς λόγοις.

ΠΡΟ. Πρότερος ὢν, ὦ Ἑρμῆ, λέγε, καὶ ὅπως μὲ ὡς δεινότατα καὶηγορήσῃς, μηδὲ καθυφῇς τι τῶν δικαίων τοῦ πατρός· σὲ δὲ, ὦ Ἥφαιστε, δικαστὴν ποιοῦμαι ἔγωγε. ΗΦ. μὰ Δί', ἀλλὰ κατήγορον ἀντὶ δικαστοῦ ἴσθι με ἔχων· ὃς τὸ πῦρ ὑφελόμενος, ψυχρόν μοι τὸ κάμινον ἀπολέλοιπας. ΠΡ. ἐκεῖνο διελόμενοι τὴν καὶηγορίαν, σὺ μὲν τὴν κλοπῆς ἤδη σύνειρε· ὁ Ἑρμῆς δὲ καὶ τὴν ἀνθροποποιίαν καὶ τὴν κρεανομίαν αἰτιάσεται· ἄμφω δὲ τεχνῖται, καὶ εἰπεῖν δεινοὶ ἐοίκασιν εἶναι. ΗΦ. ὁ Ἑρμῆς καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐρεῖ· ἐγὼ γὰρ οὐ πρὸς λόγοις τοῖς δικανικοῖς εἰμι, ἀλλ' ἀμφὶ τὸ κάμινον ἔχω τὰ πολλά· ὁ δὲ, ῥήτωρ ἐστὶ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ παρέργως μεμελέτηται αὐτῷ. ΠΡ. ἐγὼ μὲν οὐκ ἄν

c Τὰ τ. ὁ πατ. μερ.] Ex P. ita notatum invenio : καὶ τὰ τοιαῦτα ὁ π. μεμέλεται] καὶ τὴ τοιαύτην &c. ex L. μεμελέτηται αὐτῷ] μεμελεῖ τὴ τοιούτου *J.* τὴ τοιούτην ὁ π. μεμέλεται αὐτῷ.

p. 199. P. P. E. p. 7. Refert *Philoſtr.* de V. A. T. II. c. 3. τοὺς τῶν Κασπίων πρεσβευτὰς odiſſe vehementer aquilas, earumque nidos telis ignitis ſuccendere : *Δήγματά τι ἐν αὐτοὺς ἔφασαν τιμωρεῖν τοῦ Προμηθέως φάσκοντες· ἄρα γὰρ τῷ μύθῳ ἔπαιον) tantopere ſunt fabulae dediti veram credentes:* haec poſteriorum mens, quam Interpres non percepit. Adde *Schol. Apoll. Rh.* ad II, 1252. *T. H.*

Ibid. Κασπίων] Caſpiis populis Scythici generis vicinae ſunt Tauri montis anguſtiae, ad 8000 paſſuum in longitudinem extenſae, latitudine tam exigua, ut vix plauſtro ſint perviae, quas idcirco Caſpias portas ſcriptores appellant, quod per eas ex Babylonia & Perſide ad mare Caſpium pateat tranſitus. *G. C.*

Κασπίων π.] Ὅρη δὲ οὗτοι αἱ Κάσπιαι πύλαι, μᾶλλον δὲ πύραι ἀπερράγνυσαν ἐς κοῖλον, ὡς ἐν τάξει πυλῶν, λέγουσι τῶν Κασπίων ἀνδρῶν, ἃ τὰ Κασπίας θαλάσσης ἔστω καλούμενα, ἃς καὶ κλεῖδας Ἀσίας γῆς καλεῖ ὁ Διονύσιος. *Euſtath.* ad *Dionyſ.* Per. v. 1039. *A. V.*

63. Ἀγανεῖν] Lego ἀγωνεῖν. *J. Br.*

Ibid. Ἐς ἰδὼ δίκ.] *Fruſtra ac temere.* *J. Br.*

65. Ἐπιμελησόμεθα] Malim ἐπιμεμψόμεθα, *quae mandet:* ab ἐπιμεμφόμαι, mando. *J. C.*

Ἐπιμελησ.] Videtur Lucianus ſcripſiſſe ἐπιμελησόμεθα. Vide notas ad *Dial. Aj. & Ag.* qui XXIX. & ultima dialogi hujus verba. *M. du S.*

Ἐπιμελησόμεθα] Cave, quicquam mutandum putes : obſcuraveris omnem loci venuſtatem. Aquilam mox eſſe devolaturam, quae jecoris ejus curam ſit ſuſceptura, facete Mercurius ait : interea dum Jovis ales ad curam iſtam aggrediatur, nihil obeſſe, quo minus tantulum temporis intervallum abutantur ad acroaſin ſophiſticam. Bellum enimvero curatorem jecinoris Promethei, & per ſane quam jucundum! *T. H.*

68. Σοφιστὴν, οἷος . . . .] Non recte dictum putabunt qui grammaticorum regulis religioſe inſiſtentes, ab iis ne tantillum quidem diſcedi fas putant. *M. du S.*

Σοφιστὴν, οἷος σύ] Ideo σοφιστὴν vocat Prometheum §. 20. quemadmodum & *Æſchyl.* P. V. v. 62. ubi haec utraque Luciani loca *Stanleium* non fugerunt. *T. H.*

71. Καὶ ὅπως] Ὅρα ſubaudio. *J. Br.*

72. Καθυφῇς] Interpr. *Nec jus tui patris prodas.* Malim propriam ſignificationem ſequi : *nec quicquam praetermittas eorum, quae ad jura patris tui pertineant.* Brevius Gallice : *n'omettez aucun des droits de votre pere.* *J. C.*

Καθυφῇς τι &c.] Vide, quae notavi ad Δικ. Φων. §. 30. Illa ὅπως μὴ ὡς δικ. κατηγορήσῃς attulit *L. Bos* in Ellipſi verbi σκοπεῖν. *T. H.*

Ibid. Τῶν πατρὸς] Mercurius Jovis eſt filius. *J. Br.*

84. Τῶν τοιούτων μεμέλη)] Haec ſcriptura ex Ed. *J.* eſt, quam firmat P. Codex ab ea tantum diverſus quod μεμέλεται habet. L. autem μεμελέτηται. Τὸ τ. *M. du S.*

Μεμελέτηται] Eo minus haec movenda, quod rhetorum ſit proprium μελετᾶν, etiam tum, quando ſecun-

ἂν σοὶ ἔμελλον ἢ σοὶ ὁ κλοπὴς τ' Ἑρμῆν ἐθελῆσαι ἂν εἰπεῖν, οὐδὲ ὀνειδίειν μοι τὸ τοιοῦτο, ὁμοτέχνῳ ὄντι. πλὴν ἀλλ' εἰ καὶ τοιοῦτον, ὦ Μαίας παῖ, ὑφίστασαι, καιρὸς ἤδη περαίνειν τ' κατηγορίαν.

quam putaveram fore; ut de furto Mercurius vellet dicere, mihique exprobraret tale quicquam in arte simili versato: attamen si vel hoc ipsum, o Majae fili, aggredi sustines, tempus jam est peragere accusationem.

ΕΡ. Πάνυ γοῦν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν δεῖ λόγων, καὶ ἱκανῆς τινος παρασκευῆς, ἵνα τὰ σοὶ πεπραγμένα ἐχὶ δὲ ἀπόχρη μόνα τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τῶν ἀδικημάτων· ὅτι ὑπετραπέζει σοι μεράσαι τὰ κρέα, σαυτῷ μὲν τὰ κάλλιστα ἐφυλάττες, ἐξηπάτησας δὲ τὸν βασιλέα, καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, οὐδὲν ὄντ· καὶ τὸ πῦρ κλέψας παρ' ἡμῶν, ἐκόμισας παρ' αὐτούς. καί μοι δοκεῖς, ὦ βέλτιστε, μὴ συνιέναι ὅτι τοῖς τηλικούτοις πάνυ φιλανθρώπου καὶ Διὸς πεπειραμένῳ. εἰ μὲν οὖν ἔξαρνος εἶ μὴ εἰργάσθαι αὐτά, δείσῃ καὶ διελέγχειν, καὶ ῥᾴδιόν τινα μακρὰν ἀποτείνειν, καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἔνι μάλιστα ἐμφανίζειν τὴν ἀλήθειαν· εἰ δὲ φὴς τοιαύτην ποιῆσαι τὴν μοῖραν τῶν κρεῶν, καὶ τὰ σοὶ τοὺς ἀνθρώπους καινουργῆσαι, καὶ τὸ πῦρ κεκλοφέναι, ἱκανῶς κατηγόρηταί μοι· καὶ μακρότερα οὐκ ἂν εἴποιμι. λῆρος γὰρ ἄλλως τὸ τοιοῦτον.

ἐπὶ τύλοις C.R.

90 accusationem.

6. MERC. Valde quidem, o Prometheu, longa opus sit oratione, & instructo quodam apparatu adversus ea, quae tu perpetrasti: nunc vero nonne satis est sola capita exponere tuorum criminum? quod, quum praeficereris dividundis carnibus, tibimet ipsi pulcerrimas servares, deciperesque regem: quod homines effinxeris, quo nihil minus fieri debuerat: quod ignem sufuratus a nobis detulisti ad istos. Et mihi quidem videris, o optime, minime intelligere, in tanta criminum gravitate quam clementem & benignum Jovem fueris expertus. Quod si neges ista te feciſſe, arguendus eris, & longa quaedam oratio extendenda, adnitendumque mihi, ut quam possum maxime declarem veritatem: sin concedis talem te feciſſe divisionem carnium, condendorum hominum inventum novasse, & ignem subduxisse, satis est mihi accusatum, nec cur plura dicam, causa est: plane enim videar nugari.

ΠΡ. Εἰ μὲν οὖν ταῦτα λῆρός ἐστιν, ἃ

7. PROM. Ista sintne nugae, quae di-

cum meditantur, quae in auditorio sint pronunciaturi. *J.* lectionem nunquam admisero, nisi prius Graece dici, τοῦτον μοι μεμίλη, fuerit probatum. *T. H.*

89. Τοιοῦτον] An τοιοῦτο; nimirum ὁμότεχνος ὑφίστασθαι saepe casu destitutum per se significat, *rem aggredi & sustinere*, *provinciam subire*: vel certe τὸ τοιοῦτον, ut in fine §. sequ. Ex Prometheo Liberato *Varronis* profert *Nonius* in *Quaesti* p. 492. *AEmulum illius artis, atque obstrigillatorem, qui per aliquot annos quaesti nihil fecerit*: videtur horum alteruter Prometheus aut Mercurius indicari. *T. H.*

93. Οὐχὶ ὁ ἀπόχρη μόνα &c.] *H. Stephan.* in App. de D. A. p. 105. ubi de pleonasmo adverbii μόνον agit post ἀρκεῖ & ἀπόχρησε: quanquam nimis subtilem illam *Stephani* disputationem non probo. Ceterum Mercurius pro sua solertia non nimis exacte hunc aditum accusationis instituit, videturque partium inter se connexio paulo inconcinnior minus ad sententiam respondere: levi mutatione huic difficultati existimo subveniri posse: πάνυ γοῦν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν δεῖ λόγων &c. νυνὶ ὁ ἀπόχρη μόνα τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τ' ἀδ. ut in Tim. §. 38. ἐχρῆν μόνον ἴσως & μακρὰ εἰπεῖν sane ἐχὶ δὲ quid faciat, nullus video. *T. H.*

97. Τὸν βασιλέα] Τὸν Δία. *J. Br.*

98. Οὐδὲν δέον] Hanc formulam explanat, & simul haec *Luciani* verba *H. Stephan.* App. de D. A. p. 160. *T. H.*

4. Ῥᾴδιόν τινα μακρὰν ἀποτείνειν] Sumtum a *Platone* de Rep. X. p. 755. E. καὶ μακρὸν ῥᾴδιον ἀποτείνασθαι in τοῖς ὀδυρμοῖς· in Protag. p. 250. C. πορεύσομαί τε ἐγὼ τὸν μακρὸν λόγον ἐπὶ τὰ ἐκείνου παραδείγματα. *T. H.*

22. Τὸ τ' ἀργὸς κεφάλαιον ἀλίσκον ἦν] Ita Mss. Codd. P. & L. pro, αὐτὸ τ' ἀ. τὸ κ. ὃ ἦν, quod in Impressis est. *M. du S.*

23. Ὡς μακρολόγου] Sic in Timo. & Toxare. *J. B.*

24. Τὸ μεῖζον] *Majorem partem.* *J. Br.*

Ibid. Λήψεται] In Graecis verbis naevus quidam est. Ait, μειρακίου τὸ τοιοῦτον ἀργίζεσθαι & ἀγαναχτεῖν, εἰ μὴ τὸ μεῖζον αὐτὸς λήψεται. Sine ullo dubio λήψεσθαι legendum; nec aliter videtur accepisse Interpres. *J. J.*

Λήψεται] Dictum supra ad Tim. c. 19. de hujusmodi exemplis sat est. Frustra hanc lectionem sollicitat vir doctus. *M. du S.*

Λήψεται] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 145. observat, *futurum nonnullis etiam locis adhibitum inveniri, ubi in praesens isidem, aut praeteritum perfectum resol-*

vi

dixisti, videbimus paulo post. Ego vero, quandoquidem sufficere ais, quae accusatorie sunt a te prolata, conabor, quantum potero, dissolvere crimina. Primumque audi de carnibus. Atque equidem, ita me juvet Cœlus, nunce etiam ista referens pudore suffundor Jovis vicem, qui tam sordidi sit contractique animi, ac suspicioſe querulus, ut, quia parvulum os in sua portione reperit, in crucem tollendum mittat vetustum adeo Deum, nihil amplius auxilii lati memor, neque adeo irae causa quantilla sit cogitans, & plane pueri esse illud, succensere atque indignari, nisi partem ipse majorem accipiat.

8. Atqui versutias ejusmodi, Mercuri, conviviales non decet, opinor, memori mente reponere; sed, si quid etiam peccatum fuerit inter epulas, ludum putare, atque ibi in convivio depositam iram relinquere: verum ut in crastinum sub pectore recondas odium, & injuriae recorderis, atque hesternae rei memoriam conserves, apage, neque Deos hoc decet, nec praeterea regium est. Quod si quis abstulerit a conviviis festivitates eas, astum & jocos & subsannationes & irrisiones, nihil scilicet

εἴρηται, ἐροῦμεν μικρὸν ὕστερον· ἐγὼ δὲ ἡγοῦμαι ἱκανὰ φὴς εἶναι τὰ κεκατηγορημένα, πειράσομαι ὡς ἂν οἷός τε ὦ, ἀπολύσασθαι τὰ ἐγκλήματα. καὶ πρῶτον μὲν ἄκουσον τὰ περὶ τῶν κρεῶν. καίτοι, νὴ τὸν οὐρανόν, καὶ νῦν λέγων ταῦτα, αἰσχύνομαι ὑπὲρ τοῦ Διὸς, εἰ ὅτῳ μικρολόγῳ καὶ μεμψίμοιρός ἐστι, ὡς διότι μικρὸν ὀστοῦν ἐν τῇ μερίδι εὗρεν, ἀνασκολοπιοῦσθαι δεόμενον πέμπειν παλαιὸν ὅτῳ θεὸν, μήτε τῆς συμμαχίας μνημονεύσαντα, μήτε αὐτὸ τὸ ὀργῆς τὸ κεφάλαιον ὅ ἐστιν ἐννοήσαντα, καὶ ὡς μειρακίῳ τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι καὶ ἀγανακτεῖν, εἰ μὴ τὸ μεῖζον αὐτὸς λήψεται. Καίτοι τάς γε ἀπάτας, ὦ Ἑρμῆ, τὰς τοιαύτας συμποτικὰς οὔσας, οὐ χρὴ, οἶμαι, ὑπομνημονεύειν· ἀλλ' εἰ καί τι ἡμάρτηται μεταξὺ εὐωχουμένοις, παιδιὰν ἡγεῖσθαι, καὶ αὐτοῦ ἐν τῷ συμποσίῳ καταλιπεῖν τὴν ὀργήν· ἐς δὲ τὸ αὔριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος, καὶ μνησικακεῖν, καὶ ἑωλόν τινα μνήμην ἀπομυλάττειν, ἄπαγε, οὔτε θεοῖς πρέπον, οὔτε ἄλλως βασιλικόν. ἦν γοῦν ἀφέλῃ τις τῶν συμποσίων τὰς [b] κομψείας ταύτας, ἀπάτας, καὶ σκώμματα, καὶ τὸ [c] σιλλαίνειν, καὶ ὀπιγελᾶν, τὸ [a] καλα-

ut abest a cR.

a Αὐτὸ τ' ὀρ.] αὖ τὸ τ. ὀ. π. ἰλιάων ἐστὶν. P. L. posterius ἰλιάων ἐστὶ alios legere notatur in marg. *AtW.* b Κομψείας] F. κομψὰς mendose. c Σιλλαίνειν] Ἀφσιλλαίνειν P. *J.*

35. Σιλλαίνειν] Σιλλαίνειν ἐπὶ σκωμμάτων, κατὰ τροπὴν τοῦ τ εἰς σ τιλλαίνειν τινὲς τίλλειν δὲ ἐπὶ τὸ σκάπτειν. Δηλοῖ δὲ ὁ χλιδασμὸν ποίημα, παρὰ τὸ ἀφασίαν τοὺς ἵλλους, καὶ ἀφασύριον τοῦ χείλους τὸ ὀφθαλμῶν ἰλλοὺς ἐν τῷ ὑπνῷ. *V.*

a Τόπον] Τροπὴν emendavit *M. du Soul*: itaque restituendum esse satis patet ex *Etymol.* in Σίλλος: huic enim priora istius scholii debentur, unde simul liquebit, quam inepte τιλλαίνω τινὸς hic ponatur, posteriora *Suidae* in Σιλλαίνει apud *Lapith.* *J. B.*

vi posse videtur; cujus usus exemplum hoc profert: tum: *videtur enim si μὴ λήψεται esse pro si μὴ λαμβάνει, vel λαμβάνοι in praes. opt. aut etiam pro si μὴ εἰληφε non enim loquitur de eo quod eventurum erat, sed de eo quod jam evenerat*: & alia plura perquam subtiliter, ut parum absit, quin nodum in scirpo quaerere videatur. Modo reliqui vulgatam lectionem, quamvis aliquanto magis placeat ἰλίαν ἐστὶ· nam αὖτὸ nolim mutatum in αὖ τὸ· sed videtur adhuc locus ille meliorum Codicum auxilio indigere. *T. H.*

26. Συμπεσ. . . . .] Hinc veteres illud usurpabant, μισῶ μυάμους συμπότας. de quo vide συμπ. c. 3. *M. du S.*

27. Ἀπομνημονεύειν] Μισῶ μυάμους συμπότας. Id. in

εἰ ὀφθαλμοὶ παρὰ τὸ ἰλιγγᾶν ἐν αὐτοῖς τὰς κόρας. Ἄλλως. Σιλλαίνειν, μυλλαίνειν, ἀφ' ὧν ὀφθαλμῶν σκάπτειν ἢ μυλλίζειν σίλλος· ὁ μῶμος καὶ ὁ μῶμος καὶ ἡ ἀκολασία καὶ ὁ χλιδασμός. Καὶ ὁ ταῦτα γράφων σιλλογραφεῖ. *V.*

eum pro ἡ ἀκολασία, quod nihil ad explicationem vocis σίλλος pertinet, recte legitur ἡ παιδολογία: tum praeterea, ὁ ταῦτα γράφων σιλλογράφος, quomodo *Matthaeus* etiam *Sladus* reposuerat. *T. H.*

31. Ἐωλόν τινα μν.] *H. Stephanus*, Thes. T. III. p. 1239. in Ταμιεύω hunc locum proferens scribit ἐγχολόν τινα μνήμην, vitio memoriae, an quod ita reponendum putarit. Sed nihil est, cur receptam lectionem loco moveamus: ἐγχολῶ, quanquam forma non discrepet ab ἔγκοτος, auctoritate, quantum memini, caret. Saepius autem *H. Stephano* contigit in eo Lexico, quod collata plurium opera congestum fuit, ut veterum scriptorum loca longe aliter adferat, quam in Edd. legantur, nulla tamen variae lectionis vel mentione facta, vel reddita ratione. *T. H.*

35. Διασιλλαίνειν] Sic P. & Ed. *J.* In reliquis σιλλαίνειν. Reperitur iterum haec vox in Λεξ. c. 24. & ibi

[a] καλλειπόμβων ὅτι μέθη, καὶ χόρος, καὶ σιωπὴ, σκυθρωπὰ καὶ ἀτερπῆ πράγματα, καὶ ἥκιστα συμποσίῳ πρέποντα· ὥστε ἐγὼ οἶδ' [b] μνημονεύων εἰς τὴν ὑστεραίαν ἔτι φήμην τὸν Δία, οὐχ ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν, καὶ παίδευνα ἡγήσεσθαι πεπονθέναι, εἰ μικρέμμων τις κρεῶν, παιδιάν τινα ἔπαιζε, πειρώμενος εἰ μαγγνώσεται τὸ βέλτιον ὁ αἱρούμενος.

Τίθει δὲ, ὦ Ἑρμῆ, τὸ χαλεπώτερον, μὴ τὴν ἐλάττω μοῖραν ἐπενεμηκέναι τοῦ Διὸς, τὴν δ' ὅλην [c] ὑφηρῆσθαι· τί οὖν μᾶλλον τοῦτο ἔχρην, τὸν μὲν λόγον, τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμεμίχθαι, καὶ δεσμὰ, καὶ σταυρὸς, καὶ Καύκασον ὅλον ἐπινοεῖν, καὶ ἀετὸς καλαπέμπειν, καὶ τὸ ἧπαρ σκκόπλειν; ἄλλο τι ἢ τὸ μὲν ἐπιεικὲς καὶ ἀνεκτὸν ἐν τῷ μέτρῳ ἐστὶ, τὸ δὲ ὑπερβάλλον καὶ ἀπρεπὲς ἐν τῷ ἀμέτρῳ; ἐγὼ μὲν οὖν οὐδὲν ἂν ἄλλο ἔφην,

Ista vide ne magnam peccefaciant indignantis humilitatem animi ignobilem, & in ira concipienda levitatem: quid enim hic designet, si totum bovem perdiderit, qui frustulorum carnis paucorum causa tanto opere stomachetur!

10. Contra homines quanto se præbent æquiores in istiusmodi rebus, quos credi poterat ad iram esse promtiores Diis? & tamen eorum nemo est, qui coquum cruce multarit, si carnes elixans immisso digito de jusculo degustarit, aut assatarum carnium quiddam avulsum deglutiverit: sed veniam dant ipsis: sin est ut etiam valde irascantur, aut pugnos incutere solent, aut

50 ὁρᾷ γὰρ μὴ πολλὴν ταῦτα καὶ ἡγοῦ τὸν ἀγαναχτοῦντος αὐτῷ μικροψυχίαν, καὶ [d] ἀγένειαν τῆς γνώμης, καὶ πρὸς ὀργὴν εὐχέρειαν. τί δὲ ἐποίησεν ὅστις ὅλον βοῦν ἀπολέσας, εἰ χρεὼν ὀλίγων ἕνεκα [e] τηλικαῦτα ὀργίζεται;

55 Καίτοι πόσῳ οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονέστεροι πρὸς τὰ τοιαῦτα, ὃς εἰκὸς ἦν καὶ τὰ ἐς ὀργὴν ὀξυτέρους εἶναι τῶν θεῶν; ἀλλ' ὅμως ἐκείνων οὐκ ἔστιν ὅστις τῷ μαγείρῳ σταυρῷ ἂν τιμήσαιτο, εἰ τὰ κρέα ἕψων, καθεὶς τὸν δάκτυλον,

60 ἢ ζωμοῦ [f] ἐπελιχμήσαιτο, ἢ [g] ὀπτωμένων ἀποσπάσας τῶν κρεῶν καταφάγοι· ἀλλὰ συγγνώμην ἀπονέμουσιν αὐτοῖς. εἰ δὲ καὶ πάνυ ὀργισθείεν, ἢ κονδύλους ἐνέτριψαν, ἢ καὶ κόρ-

ἀγένειαν C. / πτήσας δὲν C. / Τοιαῦτα ἐργάζε C. R. cum edd.

[d] Ἀγένειαν] In Exc. P. sic legitur: τῆς ἀγίνοιαν (haec scriptura F.) τῆς γνώμης] γρ. ἀγίλειαν. In L. ἀγίλειαν τῆς γν.] ἐντίλειαν. Haec male descripta credo: debuerat, ni fallor, dedisse: ἐντίλειαν ἢ ἀγίλειαν τῆς γν. Ἐντίλειαν vitio vetusti Codicis pro ἐντίλειαν, quod ipsum J. praebet loco τῆ μικροψυχίαν ἀγίλειαν pro ἀγένειαν. [e] Τηλικαῦτα ὀργίζεται] Priores Edd. τοιαῦτα ὀργάζεται. Quod restituimus, adscriptum etiam in Marg. Alw. [f] Ἐπελιχμήσαιτο] Ita recte A. C. L. J. & H. Stephan. Th. T. II. p. 673. est autem a θελιχμᾶσθαι. Reliquae Edd. θελιχμήσ. [g] Ὀπτωμένων] Sic J. V2. P. In ceteris ἑπτομένων.

51. Ἀγένειαν] Γρ. ἐντίλειαν. G.

63. Ἡ κονδύλους] * Κόνδυλος περὶ τὴν κάμψιν τῶν δακτύλων, οἱονεὶ † κόνδυλοι ὄντες· περὶ αὐτοὺς γὰρ ἡ κάμψις τῶν ‡ δακτύλων ἐγγίνεται. Ἡ κόνδυλός τις ὢν, ὡς τὰ κοινὰ δύμενος τῶν ἀμφὶ ταῦτα. V.

* Κόνδυλος] Haec, quae totidem pene verbis leguntur in Etymologo, inde corrigenda sunt: περὶ τ. κ. τ. δ. οἱονεὶ κόνδυλοι· tum: ἢ κόνδυλός τις ὢν ὡς τὰ κοινὰ δύμενος &c. quae itidem in Exc. G. rectius ponebantur. Restituere facile erat, si quis modo ad futiliissimas Grammaticulorum originationes attenderet. T. H.

† Κόνδυλοι] Exc. G. κόνδυλοι. M. du S.

‡ Δόμενος] Exc. G. δύμενος, & antea κόνδυλος. M. du S.

vii & M. du Soul, ut in Lucianum redire sim passus: innumera sunt exemplа, ubi ἐργάζεσθαι & ὀργίζεσθαι fuerint confusa. T. H.

58. Μαγείρῳ] Hor. Serm. I. 3.

Si quis eum servum, patinam qui tollere jussus
Semesos pisces, tepidumque ligurierit jus,
In cruce suffigat; Labeone insanior inter
Sanos dicatur. M. du S.

60. Περιελιχμήσαιτο] Scribe θελιχμήσαιτο, ut in Anglic. Cod. & ita rescripseram. tangit coquos catillones, quorum supplicium flagella, crux, candens lamina. dixerunt interp. Martial. & Horat. J. B.

Περιελιχμήσαιτο] F. Περιελιχμήσαιτο. F. G.

Περιελιχμήσαιτο] Recte eruditi correxerunt θελιχμήσαιτο. Ipse quoque Noster infra in Deor. Dialog. XII. θελιχμησάμενος. Mox scribendum omnino ἑπτωμένων ab ἑπτάω. Nemo coquum cruce multarit, quod carnes elixans, immissum jusculo digitum visus sit circumlambere, aut nonnihil tostarum carnium avulsum deglutierit. Idem mendum irrepsit in Nostri opusculum, Fugitivi inscriptum, ubi ἑπτωμένων ἀνθρωπίνων σωμάτων, non ἑπτομένων, legendum. Melius scriptura haec observata in Epist. Saturnalib. καὶ τὸν ἅλιφον, καὶ τὰ δελφάκια μιλάκῃ ἑπτωμένων, &c. In Necyomantia: Οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τῷ πυρὶ ἑπτωμένων. Similis spurcities foedavit Antoninum Liberalem c. 35. Λύκοι δὲ συωκτόνοι καὶ σύες, ἀφηγησάμενοι τὴν ὁδόν. Corrige συωκτόνοι· est enim ab συωκτάσαι. Lupi autem obviam facti, & adulantes, ductores se viae praebuerunt. Mirum, id fugisse diligentiam duorum, qui novissime scriptorem illum ediderunt, quorum aiter etiam secundas huic scriptori impendit curas. J. J.

Περιελιχμή—.] Recte in Ed. J. erat. Aliae omnes mendosae. Recte etiam in Cod. L. M. du S.

63. Κονδύλους ἐνέτριψαν] Hoc admodum ignominiosum & servis etiam vix ferendum, qua de re egregia notat J. Tollius ad Longin. p. 232. Quomodo differant κονδύλους ἐντρίβειν (κόνδυλον ἐντρίβειν μάλα σφοδρὸν apud Aelianum est V. H. XIII, 38.) & κατὰ κόρρης πατάττειν, nemo ignorat paulo peritior. Haec Atticorum usu teruntur: ad quem censum vix referri licet κονδυλίζειν & ῥαπίζειν. Ἐπὶ κόρρης πατάξας, itidemque ἀλλήλους ἐπιῤῥαπίζοντες Alciphron habet III. p. 368. καὶ ἐπὶ κόρρης σε πατάξῃ τις Liban. T. I. p. 238. D. Vide Harpocrat. in Ἐπὶ κόρρης. T. H.

κόρρης ἐπάταξαν, ἀνεσκολοπίσθη δὲ ὑδεὶς παρ' αὐτοῖς τ̃ τηλικούτων ἕνεκα. καὶ περὶ μὲν τ̃ κρεῶν τοσαῦτα· αἰσχρὰ μὲν καμοὶ ἀπολογεῖσθαι· πολὺ δὲ αἰσχίω καὶηγορεῖν ἐκείνω.

alapas in malam ingerere; nemoque hactenus apud eos in patibulum ire jussus ob tanta scilicet crimina. De carnibus ista sunt satis, quorum ut turpis est mihi defensio, sic multo turpior ipsi accusatio.

Περὶ δὲ τ̃ πλαστικ̃ς, καὶ ὅτι τὺς ἀνθρώπυς ἐποίησα, καιρὸς ἤδη λέγειν. τ̃το δὲ, ὦ Ἑρμῆ, διττὴν ἔχον τ̃ καὶηγορίαν, οὐκ οἶδα καθ' [a] ὁπότερον αἰτιᾶταί με· πότερα, ὡς ὐδὲ ὅλως ἐχρ̃ν τὺς ἀνθρώπυς γεγονέναι, ἀλλ' ἄμεινον ἦν ἀτρεμεῖν αὐτὺς γ̃ν ἄλλως ὄντας ἀνέργαστον, ἢ ὡς πεπλάσθαι μὲν ἐχρ̃ν, ἄλλον δέ τινα καὶ μὴ τ̃τον διεσχηματίσθαι τ̃ τρόπον; ἐγὼ δὲ ὅμως ὑπὲρ ἀμφοῖν ἐρῶ. καὶ πρ̃τόν γε, ὡς ὐδεμία τοῖς θεοῖς ἀπὸ τούτυ βλάβη γεγένηται, τ̃ ἀνθρώπων εἰς τ̃ βίον παραχθέντων, πειράσομαι δεικνύειν· ἔπειτα δὲ, ὡς καὶ συμφέρονται καὶ ἀμείνω ταῦτα αὐτοῖς πράξαι μᾶλλον, ἢ εἰ ἐρήμυ καὶ ἀπάνθρωπον σωέβαινε τ̃ γ̃ν μένειν.

Ἦν τοίνυν πάλαι (ῥᾷον γὰρ ὕτω δ̃λον ἂν γένοιτο εἴ τι ἠδίκησα ἐγὼ μεμψάμενος, ἢ πεπλερίσας τὰ περὶ τὺς ἀνθρώπυς)

11. De arte fingendi autem, deque eo, quod homines fecerim, tempus jam dicere: illud autem, Mercuri, quum duplicem habeat insimulationem, nescio equidem, quam in partem maxime me criminemini: utrum, in totum non oportuisse homines fieri, meliusque fuisse, si conquievissent ac mansissent terra prorsus rudis atque inelaborata; an, eos quidem fingi debuisse, sed alium quendam, non hunc in modum, efformatos. At ego tamen de utroque dicam: & primum quidem, nullum omnino Diis ex eo damnum accidisse, quod homines in vitam sint producti, conabor ostendere: deinde, multum interesse, ut utilius hoc ipsis & melius sit, quam si terram desertam hominumque vacuam contigisset restare.

12. Ergo erat olim (facilius enim sic palam fiat, an quid ego peccaverim alio ornatu inducto noveque fabricatis hominibus) di-

[a] Ὁπότερον] Omnes excepta *F.* καθ' ὁ πρότερον. Confirmat P. vice τῦ πρότερον in Marg. *Alii.* πότερον.

69. Τ̃το . . . ἔχον] Judicent alii. ego τούτου . . . ἔχοντ@ scriptum fuisse arbitror. *M. du S.*

Τ̃το . . . ἔχον] Omnino retinendum: haec absolutae structurae forma, qua nominativus genitivi locum tenet, oppido familiaris est Graecis: saepe tamen factum, ut in illum usum, tanquam scopulum, Eruditi viri impegerint. Apud *Suidam* in Εὑρίσκ@ male sollicitat *Kusterus*, itidemque in Ῥᾳσώνσις, tametsi ceteroquin eum haec loquendi consuetudo non fugeret, ut satis constat ex iis, quae monuit ad V. Σολοικισμὸς, & ad *Aristoph.* Plut. v. 277. Revocandam censeo lectionem Mss. in *Strabone* VI. p. 397. D. εὐνομηθύτας pro ἐνομηθύτας. Hac de re jamdudum praecepit *J. Scaliger* Castig. in *Hippocr.* de Vulner. p. 32. Vide *Davis.* ad *Clem.* Ep. I. c. 11. & quae notavi ad Halcyon. §. 8, Καθ' ὁπότερον manifeste firmatur ex sequentibus. *T. H.*

71. Ὁπότερον] Pro hac voce, quae in P. & Ed. *J.* legitur, reliquae habent ὁ πρότερον, quod minus probum visum. *M. du S.*

73. Αὐτὺς γ̃ν ἄ. ὄντας ἀν.] Commode Interpres. Adscripsit tamen Pater, αὐτοῖς γ̃ν ἄλλως ὄσαν ἀνέργαστον. *J. G.*

Ἀ. γ̃ν ἄλλως ὄντας ἀνέργαστον] Condonandum est aliis, si forte minus acute videant, ubi vir perspicacissimus *J. Fr. Gronovius* haesitavit. Equidem nullum hic a libris subsidium desidero: si homines non finxisset Prometheus, utique mansisset illa materia, ex qua sunt formati, γ̃ν ἄλλως ἀνέργαστ@, ipsique adeo homines sine motu temere jacerent, nihil aliud quam lutum rude omnique formae decore nudatum: §. 13. ἐκ πηλοῦ ζῶα ποιήσας, ἐ τὸ τίως ἀκίνητον εἰς κίνησιν ἤγαγον hoc est illud ἀτρεμοῦν, πηλὸν ὄντας ἀκίνητον. Quam ob rem *Luciani* verba talem habent sensum: *utrum plane nullos homines oportuisse creari, sed melius fuisse, si motus expertes, ut erant, conquievissent, terra nimirum prorsus informis atque arte nulla elaborata.* Error Interpretum in eo versatus fuit, quod γ̃ν non materiam creandorum hominum, sed vel terrarum orbem, vel terram quamcumque rudem intellexerint. *Propert.* III, 3. v. 29. *o prima infelix fingenti terra Prometheo.* Quod si haec referenda forent ad ipsum terrarum orbem, ut sane voluisse videtur *Gronovius*, scribendum omnino fuerat, ἀτρεμοῦν ἂν τὸν γ̃ν ἄλλως ὄσαν ἀνέργαστον. *T. H.*

74. Ὄντας] Mallem ἰόντας. ut simile sit ei quod in Ἐμπ. adhibet, c. 35. sed in libris nihil hic subsidii. *M. du S.*

78. Καὶ τ̃ ἀνθρ.] Καὶ abundat. *J. Br.*

81. Ἀπάνθρωπον] Ab *Aeschylo* sumsit in P. V. v. 20. ut recte *Stanleo* est observatum. *T. H.*

83. Ἦν τοίνυν πάλαι] Ὡς ἦν τοίνυν πάλαι· patet ex §.

Εἶναι vulgata
ἀπερίσκεπτα C. R.

divinum ſolum ac cœleſte genus : tellus vero inculta quaedam res & informis, ſilvis tota iisque agreſtibus horrida : neque erant arae Deorum nec templum (qui poterat enim?) nec ſtatua, neque ſimulacrum, neque aliud quicquam ejusmodi, qualia multa jam ubique apparent ſumma cum cura in honore habita. Ego vero, ſemper enim aliquid conſulo in commune, mecumque agito quomodo amplificentur res Deorum, ceteraque omnia incrementum capiant ornatus ac pulcritudinis, in animum induxi optimum fore factum, ſi, parvula quadam luti parte accepta, animalia componerem atque effingerem ſpecie nobismet ipſis adſimilia: etenim ita ſtatuebam, deficere quiddam naturam divinam, dum nihil extat ipſi contrarium, ad quod inſtituta comparatione, illam eſſe beatiorem dilucide pateat: tum mortale illud eſſe volebam; artificioſiſſimum alioquin & prudentiſſimum, quodque melioris haberet ſenſum.

13. Itaque, ſecundum poetae dictum, aqua terrae mixta & permollita effinxi homines, Minervamque etiam advocavi, ut una mecum operi manum adcommodaret. Iſthæc ſunt ſcilicet, quæ gra-

τὸ θεῖον μόνον ϗ τὸ ἐπουράνιον γένος. ἡ γῆ δὲ, ἄγριόν τι χρῆμα ϗ ἄμορφον, ὕλαις ἄπασα, ϗ ταύταις ἀνημέροις λάσι@· ἔτε δὲ βωμοὶ θεῶν, ἢ νεὼς· πόθεν δὲ ἄγαλμα, ἢ ξόανον, ἢ τί ἄλλο τοιοῦτο, οἷα πολλὰ νῦν ἁπανταχῇ φαίνε) μὴ πάσης ἐπιμελείας τιμώμενα· ἐγὼ δὲ, ἀεί γάρ τι προβουλεύω εἰς τὸ κοινὸν, ϗ σκοπῶ ὅπως αὐξηθήσε) μὴ τὰ τῶν θεῶν, ἐπιδώσει δὲ ϗ τἆλλα πάντα ἐς κόσμον, ϗ κάλλ@, ἐνενόησα ὡς ἄμεινον εἴη ὀλίγον ὅσον ϗ πηλοῦ λαβόντα, ζῷα τινὰ συνήσα) ϗ ἀναπλάσαι τὰς μορφὰς μὴ ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα· ϗ γὰ ἐνδεῖν τι ὤμην τῷ θείῳ, μὴ ὄντ@ ϗ ἐναντίν αὐτῷ, καὶ πρὸς ὃ ἔμελλεν ἡ ἐξέτασις γιγνομένη εὐδαιμονέσ@ερον ἀποφαίνειν αὐτό· θητὸν μέντοι αὐτὸ εἶναι· εὐμηχανώτα@ον δ' ἄλλως, ϗ συνετώτα@ον, ϗ ϗ βελτίον@ αἰθανόμενον.

§ Καὶ δὴ, κατ' τ ποιητικὸν λόγον, γαῖαν ὕδατι [b] Φύρας, ϗ ἀναμαλάξας, ἀνέπλασα τὰς ἀνθρώπους, ϗ τ' Ἀθηνᾶν προσκαλέσας [c] συνεπιλαβέ) μοι τ ἔργου. ταῦτ' ἐσ'ὶν ἃ μεγάλα

γιγνομένη C. R.

b Φύρας] φυράσας Marg. *AiW.* ſed poſtea deletum.

c Συνεπιλαβέ)] Priores Edd. excepta B1. συνεπιλαβέ). Quod reddidi, habet etiam Margo *AiW.*

1. Ἡ ἐξέτασις] Ἀντὶ τοῦ ἡ παράθεσις. *V.*
Ibid. Εὐδαιμονέσ@ερον] * Τοῦ θείου δηλονότι. *V.*

* Τοῦ θείου] L. τὸ θεῖον. *C.* abb. τοῦ θεοῦ. *M. du S.*
Culpa deſcriptoris εὐδαιμονέσ@ερον hic praeponi ſuſpicor, vocesque iſtas eſſe jungendas cum praecedenti adnotatione : ἀντὶ τοῦ, ἡ παράθεσις· τοῦ θείου δηλονότι. *T. H.*

8. Ταῦτ' ἐσ'ὶ] † Βαρύτον@ ὁ λόγ@. *V.*

† Βαρύτον@] L. Βαρύτατ@ ὁ λ. Vid. Schol. p. 197. n. 38. *T. H.*

§. 9. *Th. M.*
Ἡ . . . . .] Hac interpunctionis ratione, quam & Ed. *J.* praefert, omnia ſana, neque *Marcilii* medela opus eſt. Nos tantum parentheſin, quae antea non notabatur, poſt πάλαι addidimus. *M. du S.*
92. Ἀεί γάρ τι] Parentheſis in voce ϗ κάλλ@ terminatur. *J. Br.*
Ibid. Προβουλεύω] Alludit Prometheus ad nomen ſuum: nam προμηθοῦ & προβουλεύω ſunt idem. *J. C.*
98. Ἡμῖν αὐτοῖς προσ.] Ea fuit Epicuri ſententia, θεοὺς ἀνθρωποειδεῖς εἶναι ſentientis, quod in eam tantum formam ratio caderet. *J. Br.*
Ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα] Epicurus ſtatuerat Deos ἀνθρωποειδεῖς· Prometheus fingit homines θεοειδῆ. Eſt autem in his verbis oratio non legitime connexa, quod ἀνακόλουθον Grammatici vocant: iſtum ordinem conceperat *Lucianus*, τὰς μορφὰς μὴ ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα, θητὰ δ μέντοι αὐτὰ εἶναι, ϗ εὐμηχανώτατα ἄλλως &c. verum interveniens ſententia ſeriem hanc abrumpit, mutandaeque verborum ſtructurae occaſionem praebet. *T. H.*
2. Αὐτὸ εἶναι] Ἐστὶ ſcribendum videtur pro εἶναι. *F. G.*
5. Καιὰ τ π. λ.] Γαῖαν ὕδατι φύρας. *Heſiod.* ἐν *E.* ϗ Ἡμ. v. 61. *J. Br.*
K. τ. ποιητικὸν] *Heſiodus* Oper. & Dieb. v. 61. quanquam ibi de Pandora ſermo eſt. *M. du S.*
6. Ἀνέπλ. τ. ἀνθρ.] Homines ſe e luto finxiſſe non negat Prometheus; quem ſermonem ex *AEſchyli* Prometheo decerpſit *Lucianus*. *G. C.*
7. Συνεπιλαβέ)] Caſtigo συνεπιλαβέ). *J. Br.*
Συνεπιλαβέ)] Ex P. & L. haec ſcriptura eſt; uti etiam

γάλα ἐγὼ τοὺς θεοὺς ἠδίκηκα. ἢ τὸ ζημίωμα ὁρᾷς σηλίκον, εἰ ὅτι σηλοῦ ζῶα ἐποίησα, ἢ τὸ τέως ἀκίνητον, εἰς κίνησιν ἤγαγον καὶ, ὡς ἔοικε, τὸ ἀπ' ἐκείνου ἧττον θεοί εἰσιν οἱ θεοὶ, διότι ἢ ἐπὶ γῆς θνητὰ ζῶα τινὰ γεγένηται. ἴστω γὰρ ἢ ἀγανακτεῖ ὁ Ζεὺς ὥσπερ ἐλαττούμενον τὰ θεῶν ὅτι καὶ ἀνθρώπων γενέσεως. εἰ μὴ ἄρα τοῦτο δέδιε, μὴ καὶ οὗτοι ἐπίστασιν ἐπ' αὐτὸν βουλεύσωσι, καὶ πόλεμον ἐξενέγκωσι πρὸς τοὺς θεοὺς, ὥσπερ οἱ Γίγαντες. ἀλλ' ὅτι μὲ δὴ ἠδέν ἠδίκησθε πρὸς ἐμοῦ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τὰ ἐμοῦ ἔργων, δῆλον· ἢ σὺ δεῖξόν τι καὶ ἓν τὸ μικρόταλον, κἀγὼ σιωπήσομαι, καὶ δίκαια ἔσομαι πεπονθὼς πρὸς ὑμῶν.

Ὅτι δὲ χρήσιμα ταῦτα γεγένηται τοῖς

via in Deos admisi: tum detrimentum vide' quantum sit, qui e luto animalia confecerim, quodque hactenus erat inmobile, in motum deduxerim: ex eo, ut videtur, tempore minus Dii sunt Dii, quia in terra quoque animantia quædam mortalia extiterint: quippe illud etiam Jupiter indignatur, quasi deteriore Dii essent conditione ab hominum ortu; nisi forte hoc veretur, ne & illi defectionis consilia adversum se ineant, bellumque inferant Diis perinde ac Gigantes. At nihil vobis accidisse mali a me, Mercuri, meisque operibus, est manifestum: sin, ostende tu unum aliquod vel minimum, & conticescam, ac justa me perpessum a vobis fatebor.

14. Quin contra hæc in rem esse Deorum,

etiam B1. Editor & *Vorstius* conjecerant. In reliquis συνεπιβαλλοῖς. *M. du S.*

Συναπιλαβοῖς] In vindicanda lectione restituta cum P. & L. ratio linguae Graecae consPirat: neque aliter *H. Stephanus* Th. T. II. p. 570. Συνεπιλαμβάνομαι ponitur pro *Adjuvo, opitulor. Lucianus*, τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλέσας συνεπιλαβοῖς μοὶ τῷ ἔργου *q. d. esse mihi adjutricem operis*; pro, *Adjuvare me in opere.* Quum nullam vitii faciat mentionem, verisimile est, eum ad manum habuisse Ed. B1. quo magis mirum, quod idem scribit T. I. p. 687. *At* συνεπιβάλλομαι, *una aggredior cum gen. rei, & dat. personae. Luc.* συνεπιβάλλεσθαι μοὶ τῷ ἔργου *una mecum opus aggredi*: cujus quidem potestatis aliud praeter hoc nullum adfert exemplum. Ego vix dubito, quin ξυνεπιβολοῖς τοὶ τῷ ἔργου e numero locutionum Graecarum sit expungendum: contra frequentissimum optimis est scriptoribus συνεπιλαβοῖς. Suam locutionem tuetur *Lucian.* Εἰκ. §. 8. συνεπιλήψῃ τῷ ἔργου αὐτῷ & ὁ Θησεὺς ποιητής. *Maxim. Tyr.* Δ. I. p. 3. Φέρε ἐπιδεῖξαι τὸν τέχνην ταύτην ξυνεπιλαβόμενος ἡμῖν τῷ παρόντι λόγου. frustra fuit *D. Heinsius*, quum scribi volebat ἐπὶ τῷ παρόντι λόγου Δ. XXVI. p. 267. τούτοις & τὸ θεῖον θέλει ξυνίστασθαί τε καὶ συνεπιλαμβάνειν τῷ βίου p. 278. τοῖς χρηστοῖς συνεπιλαμβάνειν. Nihil opportunius, quam quod apud *Pausaniam* est II. p. 159. Ἀθηνᾶν δὲ οἱ (Perseo Medusam interemturo) συνεπιλαβοῖς δεινῆς τῷ ἔργου. Parco plura describere, ne taedio fit exemplorum copia. Ex his porro facile licet arbitrari, quemadmodum emendandus sit *AElian.* Ep. XIX. εἰκὸς μή τι καὶ αὐτὴ τὸ ἔργον τῇ Φρυγίᾳ τι καὶ τῇ Θράττῃ συναπολαμβάνῃ. Idem est συλλαμβάνοις quod in *Theophylacti* Ep. 59. nunc legitur καὶ τὸ πόνων συναντιλαμβάνου, Codex Palatinus exhibebat συλλαμβάνου hoc certe restituendum est *Aristaeneto* I. Ep. 10. p. 46. παρόντι ἔστω θεὸς, Ἀκόντιε, συνιλάβοιτο σοὶ τῷ γάμου *Mercyro* nulla fuit vitii in vulgato συνιβάλοιτο suspicio. *Herodot.* V. c. 44. Κροτωνιῆται δὲ ἐδόκεον σφίσι φασὶ ξωῶν προσπιλαβοῖς τῷ πρὸς Συβαρίτας πολέμου. Mox a *Luciano* sic fuisse credo: ταῦτ' ἐστὶ τὰ μεγάλα, ἃ ἐγὼ τοὺς θ. *T. H.*

14. Οὔτω γὰρ ἢ] Me judice melius erit, si legas: τοῦτο γὰρ & ἀγανακτεῖ &c. *T. H.*

17. Ἐπ' αὐτῶν] Ἀπ' αὐτοῦ. *Th. M.*

Ἐπ' αὐτῶν] Cur veterem hanc & probam lectionem *Bourdelotio*, paucissima mutanti, libuerit rejicere, ac pro ea ἐπ' αὐτῶν reponere, non satis assequor: nisi forte ἀπ' αὐτῶν voluerit, certe ἐπ' αὐτοῦ magis placuit *Marcilio* & *Vorstio*. Sed nihil mutandum: aut certe si quid emendandum esse visum fuit, monitum lectorem oportuit. Mendum itaque typographicum putarem, nisi etiam in *H.* & *A.* cernerem. *M. du S.*

27. Γεωργίαις] Intellige non agriculturas cum Interpretibus, sed agros cultos: nisi potius sit, quod malo, literam mutare, γεωργίοις. *Theagen.* apud *Schol. Pindar.* ad Νέμεον. Γ, 21. τὸν ὐπὸ τούτων ὀρυττομένων γῆν ἐπὶ τὰ γεώργια ἀναφέρειν. Vox *Philoni Judaeo* familiaris. *T. H.*

31. Μεσσὴ δὲ Δ. π.] Ex Arati procemio. *J. Br.*

Μεσσὴ δὲ Δ. π.] *Lucianus* ex *Arato* sumsit, quae *Virgilius* hoc versu reddidit in Palaemone Ecl. III. *Ab Jove principium, Musae: Jovis omnia plena. G. C.*

37. Προμ. . . .] Reperta tamen a *Meursio*, idque Athenis & in Academia ipsa, *Promethei ara.* V. A. G. IV, 1011. & quidem auctore Pausania in *Att.* p. 30, 1. ἐν Ἀκαδημίᾳ δὲ ἐστι Προμηθέως βωμός. κ) Διονύσου ἐπ' αὐτοῦ — πρὸς τὴν πόλιν ἔχοντες καιόμενας λαμπάδας. Quod a scholiaste Sophoclis confirmatur in *Oed. Col.* notante eodem Meursio. Vide etiam fragmentum Menandri huc faciens, *Ἔρωτ.* c. 43. Sed nulla ei sacrificia fiebant. Sola Lampadedromia colebatur. Vide ibi datas Anonymi notas sub ficto nomine latentis. *M. du S.*

Προμηθέως δὲ ἑδωρεᾶς] *J. Brodaeus* Misc. I. c. 18.

Pro-

nam, ita maxime discas, si consideres terram non amplius horridam & pulcritudine spoliatam, sed urbibus, cultis agris, plantisque mitibus ornate distinctam, mare navigatum, insulas habitatas, ubique aras, sacrificia, templa, festorumque celebritates: Jovis autem plenae omnes viae, cuncta hominum fora. Quod si mihimet soli homines velut legitimam possessionem effinxissem, privatis usibus studere potuissem videri: nunc vobiscum communicatam in medium attuli. Imo, quod magis est, Jovis, Apollinis & tua, Mercuri, templa videre nusquam non datur; Promethei nusquam: viden ut meis solius commodis invigilem, publica prodam & imminuam?

15. Hanc porro rationem mihi pone, Mercuri: expende tecum,

25 θεοὺς, ἔστιν ἂν μάθοις, εἰ ὀπτελέψειας ἢ γῆν ἐκέτι αὐχμηρὰν καὶ [a] ἀκαλλῆ ὖσαν, ἀλλὰ πόλεσι, καὶ γεωργίαις, καὶ φυτοῖς ἡμέροις διαπεποσμημένην, καὶ τ' θάλατταν πλεομένην, καὶ τὰς νήσους κατοικουμένας, 30 ἀπανταχῆ δὲ βωμοὺς, καὶ θυσίας, καὶ πανηγύρεις· μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, πᾶσαι δὲ ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ γὰρ εἰ μὴ ἐμαυτῷ μόνῳ κτῆμα τοῦτο ἐπλασάμην, ἐπλεονέκτουν ἂν τ' χρήσεως· νῦν δ' εἰς τὸ κοινὸν φέρων τέθεικα ὑμῖν αὐτός· μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ σοῦ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, νεὼς ἰδεῖν ἀπανταχῆ ἔστι, Προμηθέως δὲ, ὀλίγοις. ὁρᾷς ὅπως τἀμαυτῆ μόνα σκοπῶ, τὰ κοινὰ δὲ καλὰ προδίδωμι, καὶ ἐλάττω ποιῶ.

Τίθει δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε· ἐννόησον,

a Ἀκαλλῆ] Schol. invenerat in suo Codice ἀκαμῆ.

26. * Αὐχμηρὰν] Γρ. ἀκαμῆ ἀντὶ τῆ ἀκατέργαστον, ἀκαρπαίστον. G.
Ibid. Ἀκαμῆ ὖσαν] Γράφε) € ἀκαλλῆ, ἀντὶ τῆ ἀκατεσκευάσμενον, ἀκαρπαίστον, ἀκατέργαστον. V. ἀκόσμητον. G.

31. Μεσταὶ δὲ Διὸς] Ἀρέτου. G.
38. † Ὁρᾷς ὅπως] Κατ' εἰρωνείαν. καὶ τοῦτο βαρύτατον εἰρωνεία. V. θεοὺς ἰδίωτα, βαρύτατον ὁ λόγος. G.

* Αὐχμηρὰν] Praefigendum est ἀκαλλῆ. T. H.
† Ὁρᾷς ὅπως] In E. Amst. haec Luciani fuerunt praenotata, Μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος] κατ' εἰρωνείαν &c. mutavit Doctiss. M. du Soul: quam ob causam, mihi non plane liquet. Quae autem subjecit idem ex G. ita sunt constituenda: θεοὺς ἰδίωτα] βαρύτατος ὁ λόγος, referrique debent ad ea Luciani verba §. 13. v. 9. T. H.

Prometheum a poëtis Deum haberi docet, ostenditque aram Athenis ei sacratam ex *Pausania* & *Schol. Sophocl.* ad OEdip. Col. *Falso igitur*, inquit, *conqueritur apud Lucianum in cognomine dialogo, nullam sibi aram dicatam esse, nullum extructum templum*: & postea: *negatur vero Prometheus, aut, si mavis, Lucianus.* Haec ille satis acriter, ac propemodum iracunde. Negari quidem non potest, aliquos a veteribus honores fuisse habitos Prometheo; nam & ludos Athenienses celebrarunt Προμήθια, de quibus *Meurs.* Gr. Fer. in V. & Λαμπάδι, quos sine sacrificiis omnino peragi potuisse, non videtur credibile, & ἱερὸν ejus juxta ac Neptuni Equestris in Colono Hippeo commemorat scriptor argumenti tragoediae Sophocleae; nam *Schol.* ad v. 56. aliquantulum dissentiens συντυχοῦσαι dicit ἐν Ἀκαδημίᾳ τῇ Ἀθήνῃ cum Vulcano, ipsique esse παλαιὸν ἵδρυμα καὶ ναὸν ἐν τῷ τεμένει τ' θεοῦ & Commentator antiquus ad Theogon. *Hesiod.* v. 614. modo ne fides ejus, usquedum alius adsit auctor magis idoneus, vacillet, scribit: Ἀκαδήμειον ὄρος Ἀθηνῶν, ἔνθα ἱστρύετο ὁ Προμηθεύς· ne de *Pausania* dicam, qui X. p. 806. Panopensibus esse restatur πλήθων ἀρχαῖα σίγλεια ἐ μύγα, καὶ ἐν αὐτῷ λίθου τῦ Πεντέλησιν ὄγαλμα, ὃν Ἀσκλήπιον, οἱ δὲ Προμηθέα εἶναι φασιν, eique rei testimonia proferri quosdam lapides, reliquias illius luti, unde genus humanum finxerit Prometheus. Sed hi honores qualescunque fuerunt tamen admodum rari, ac vetustate fere obsoleti; praesertim si ad Jovem, Apollinem & Mercurium comparentur, quorum aedibus & sacris non urbes solum, verum etiam pagi vicique pene omnes abundabant: neque facile erit ex antiquitate tota quicquam amplius de Promethei cultu in medium adferre praeter ea, quae a me sunt indicata. Quocirca causam non video, cur tam acerbe reprehendi meruerit *Lucianus*, quando Prometheum oratoria libertate, eoque magis excusanda, pro nihilo ducere facit, quod tantillum est, ut aliorum comparatione penitus evanescat. T. H.

40. Τίθει δέ] In P. ἐπὶ ἔτι δὲ. In L. ἔτι δὲ, rectius, sed tum aliter interpungendum. M. du S.
Τίθει δέ μοι] Hoc ut commode ponebatur §. 9. sic minus ad hunc locum respondet: quare anteferendum sine dubio: ἔτι δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε ἐννόησον, εἰ ἔστιν ἀνεῦ ἀγαθοῦ ἁμάρτυρον, οὗτω κτῆμα ἢ ποίημα &c. εἰ enim aeque, si non magis, placet, quam ἢ. Quod autem in P. ἐπὶ ἔτι δὲ extiterit, librarii culpa factum fuit.

εἴ τι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, ἢ κτῆμα, ἢ ποίημα, ὃ μηδεὶς ὄψεται, μηδὲ ἐπαινέσεται, ὁμοίως ἡδὺ καὶ τερπνὸν ἔσεσθαι τῷ ἔχοντι. πρὸς δή τι τοῦτ' ἔφην; ὅτι, μὴ γενομένων C. R. γιγνομένων τῶν ἀνθρώπων, ἀμάρτυρον συνέβαινε τὸ κάλλος εἶναι τῶν ὅλων· καὶ πλοῦτόν τινα πλουτήσειν ἐμέλλομεν, ὅτε ὑπ' ἄλλου τινὸς θαυμασθησόμενον, ὅτε ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον. οὐδὲ γὰρ ἂν εἴχομεν πρὸς ὅ, τι ἐλαττον παραθεώρισμεν αὐτὸν, οὐδ' ἂν συνιέμεν ἡλίκα εὐδαιμονοῦμεν, οὐχ ὁρῶντες ἀμοίρους τῶν ἡμετέρων τινάς. οὕτω γὰρ δὴ καὶ τὸ μέγα δειχθείη ἂν μέγα, εἰ τῷ μικρῷ παραμεῖροιτο· ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν ὅπη τῷ παραθεώρισμα C. R. πλιτεύμαλι τούτῳ δέον, ἀνεσταυρώκατέ με, tibine videatur bonum aliquod esse carens, seu possessum, sive arte laboratum sit, quod nemo videat, laudet nemo, similiter suave jucundumque fore habenti? quorsum autem illud dixi? quia non factis hominibus testem habitura non erat pulcritudo universi: nimirum divitiis abundaremus, quae neque alii cuiquam essent in admiratione, nec nobismet ipsis perinde carae; nihil enim extaret omnino, ad quod tanquam imperfectius eas exigeremus; neque intelligeremus, quanta versemur in felicitate, nisi quosdam intueri daretur bonorum nostrorum expertes: sic enim demum magnum patefiat esse magnum, si ad parvi mensuram comparetur. Vos vero, quem decebat ob sollers inventum honoribus afficere, in crucem sustuliſtis me, eas-

50. Παραθῶμεν * αὐτὸ] Ἀντὶ τοῦ ἐξετάζωμεν, συγκρίνωμεν, ὡσαύτως ποιῶμεν. γράφεται ὃ καὶ ὡσαύτως θεωρῶμεν. V.

* Αὐτὸ] Scribe αὐτὸν, ut in textu. M. du S.

53. Δειχθείη ἂν μέγα] Γρ. δείξῃ ἂν μέγα. G.

fuisse conjecto, qui, quum pravam vocalem ἐπὶ scripsisset, inducta macula paginam foedare noluit: quod quam frequenter usu veniat, ignorare non possunt illi, qui veteres membranas tractarunt. De ἔτι δὴ, quando a priore argumento ad aliud oratio traducitur, diximus ad Πρ. εἰ καὶ Λ. §. 5. Non repugnem, si quis paulo post v. 63. malit, ἔτι δὲ τοῦτα ἴσως φαίης ἄν. quod sane notatum quoque video in margine *Arw. T. H.*

41. Ἀμ. ἢ κτ.] Pro his P. & L. ἄν. *M. du S.*

43. Τῷ ἔχοντι] Hic aliquid desiderari videtur, quod Interpres supplevit. *F. G.*

44. Πρὸς δή τι τοῦτ' ἔφην ὅτι, μὴ γιγν.] Anima haec verba interrogatione: πρὸς δή τι τοῦτ' ἔφην; ὅτι μὴ γιγν. &c. *Quorsum haec dixi? Quia nisi essent homines, universi pulchritudo testibus careret.* *F. G. G.*

52. Τῶν ἡμετέρων] Ἀγαθῶν. *F. Br.*

54. Τιμᾶν] *Multis me honoribus prosequi.* *F. Br.*

Ibid. Πολιτεύμαλι] Proprie quidem πολίτευμα sapiens aliquod viri prudentis consilium ad remp. constituendam, aut commoda civitatis augenda: sed tum quoque callidum quodvis inventum, atque ingenioſe excogitatum, quod cuivis singularem aliquam utilitatem pariat. Hinc σοφόν τι πολίτευμα, καλῷ πολιτεύματι ἐκγενέσθαι τὸν κινδύνον, συμφέροντας ὑπὲρ τῶν πολιτεύσθαι apud veteres usitata. *T. H.*

58. Κακοῦργα] Ἄνθρωποι. *F. Br.*

Κακοῦργοί τινες] Prometheus ubi satis acute per varia argumenta Mercurio demonstrasset, se, quod homines fabricatus esset, rem feciſſe non modo culpa aliqua non dignam, sed omnibus Deis utiliſſimam, maximeque necessariam, per πρόληψιν sibi ultro objicit id, quod a Mercurio sibi objectum iri probe intelligebat; idque continuo diluit. Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες, inquit, φῂς εἶναι οἱ αὐτοὺς (ἀνθρώπους). Nimirum in eo, quod adulteria, bella, incestas nuptias, parricidia, committant, non magis culpandos esse ait homines, quam ipsos Deos, apud quos haec quoque flagitia sint frequentia. Hanc de Veterum Deis, eorumque plusquam humanis culpis, opinionem Poëtis deberi, Heſiodo potiſſimum & Homero, ſicut veroſimillimum est, ita quoque ab ipsis Antiquis saepe testatum. Passim Lucianus noster, ubi ridiculum quid, vel flagitioſum de priſcorum Deis memorat, id ex iis tam praeclarae religionis μυσταγωγοῖς idemtidem solet repetere. Unus locus sit instar innumerorum. In Necyomantia cap. 3. ait Menippus: Ἐγὼ γὰρ ἔτι μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκούων Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου, πολέμους καὶ στάσεις διηγουμένων, οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἤδη τῶν θεῶν, ὅτι ἦν καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἁρπαγὰς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγούμενον εἶναι καλὰ, &c. *Etenim ego adhuc puer cum essem, & audirem Homerum atque Heſiodum narrantes bella & seditiones, non semideorum modo, sed ipsorum etiam Deorum; praeterea eorumdem adulteria, violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsiones, fratrum & sororum nuptias; haec omnia praeclara ducebam*, &c. Xenophanes apud Sextum Empiricum, istiusmodi crimina, quorum reos non minus Deos, quam homines facit Lucianeus Prometheus, Deis & ipse ab Homero & Heſiodo ait esse afficta:

Πάντα θεοῖς ἀνέθηκαν Ὅμηρός θ' Ἡσίοδός τε,
Ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνείδεα καὶ ψόγος ἐστί,
Κλέπτειν, μοιχεύειν τε, καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν.

Omnia

esque mihi vices reddidistis consilii.

16. At maleficos esse quosdam ais in iis: adulteria committunt, bella gerunt, sorores ducunt, patribus insidiantur: quasi apud nos non magna sit vitiorum illorum copia: nec sane propterea quis culpaverit Cœlum & Terram, quod nos condiderint. Hoc insuper fieri potest, ut dicas, necessum esse multis nos negotiis implicari, dum curamus illos: eandem igitur ob causam pastor indignetur, quod gregem habeat, cujus sibi cura sit gerenda: fuerit hoc ipsi laboriosum, at jucundum itidem: eaque sollicitudo non ingratam praebet occupationem. Nos autem quid agere-

τὴ ταύτῃ μοι † ἀμοιβὴν ἀποδεδώκατε τῆ βουλήματος.

Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες φῆς εἶναι οἱ αὐτοῖς, καὶ μοιχεύουσι, καὶ πολεμοῦσι, καὶ ἀδελφὰς γαμοῦσι, καὶ πατράσιν ἐπιβουλεύουσι· παρ' ἡμῖν γὰρ οὐχὶ πολλὴ τούτων ἀφθονία; καὶ ὃ δήπου ἀφ' οὗτο αἰτιάσαιτ' ἄν τις † οὐρανὸν, καὶ † γῆν, ὅτι ἡμᾶς συνεστήσαντο. [a] ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἴσως φαίης ἂν, ὅτι ἀνάγκη πολλὰ [b] ἡμᾶς ἔχειν πράγματα ἐπιμελουμένους αὐτῶν. ἐχέτω ἀφ' γε τοῦτο καὶ ὁ νομεὺς ἀχθέσθω ἐπὶ τῷ ἔχειν † ἀγέλην, διότι ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς. καὶ εἰ τούτῳ γε ἐργώδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως, καὶ ἡ φροντὶς οὐκ [c] ἀτερπῆ ἔχουσά τινα ἀφορμήν. τί γὰρ ἂν ἐπράτο-

a Ἐστὶ] ἔτι Marg. *Alw.* b Ἡμᾶς] ὑμᾶς Marg. *Alw.* c Ἀτερπῆ] Priores Edd. ἀτερπές.

70. Διαλιμῶν] † Ἡ ἀφορμὴν ἐνταῦθα τὴν ἄσκησιν σημαίνει καὶ τὴν κατὰ χολὴν διάλυσιν. *V.*

† Ἡ ἀφορμὴ] Pessime enarrat hanc vocem. *M. du S.* Mihi secus videtur, ut notavi ad ipsum *Lucianum*. *T. H.*

Omnia Deis adsignavit Homerus & Hesiodus,
Quae apud homines turpia sunt & infamia,
Furari, moechari, aliosque ab aliis decipi.

Ceterum in hoc *Luciani* loco foedissima labes, quae omnes editiones infidet, emaculanda est. Quae enim, quaeso, haec oratio? Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες φῆς εἶναι ἐν αὐτοῖς, καὶ μοιχεύουσι, &c. Sed scripsit *Lucianus* εἰσὶν, non εἶναι· quod cuivis Graecae linguae gnaro facile me probaturum confido. Primo enim si per Hellenismi rationem liceret ita loqui, κακοῦργοί τινες φῆς εἶναι, ostendant satis superque sequentia, in praecedentibus requiri εἰσί. Ita namque haec Graeca Latine sunt vertenda: *At enim flagitiosi sunt inter illos, inquis, quidam; & moechantur, & bella gerunt, & sorores suas ducunt, & patribus insidiantur.* Sic, inquam, ipsa verborum textura suadet εἰσὶ legendum. Sed & manifeste in aliis eodicibus legi εἰσὶ, testatur *Brodaeus* IX. Miscell. cap. 8. in quem, postquam haec nostra absolveram, opportune incidi. Est autem loquendi ratio, interposito verbo φημὶ, qualis passim obvia est, & statim: Ἀλλ' ἴσως φήσεις ἀπαπαπλάσθαι τοὺς ἀνθρώπους. plane ut Latini *inquit* interponunt. Quin etiam non Graece, mea sententia, dicitur κακοῦργοί τινες φῆς εἶναι. *J. J.*

Ibid. Φ. εἶναι] Alii Codices εἰσί. *J. Br.*

Φῆς εἶναι] Quos Codices, in quibus εἰσὶν reperiatur. *Brodaeus* memoret, ignoro: hoc certum est, consistere non posse illud εἶναι, ut bene docuit *J. Jonsius*. Mihi placet, Φῆς vel φήσεις ἴσως, quod occupandae objectioni inservit; idque probabilius erit, si cogites compendium illud scribendi, quo in vetustis libris ἴσως exprimitur: mox ἔτι ἐ τοῦτο ἴσως φαίης ἄν, & §. 17. ἴσως φήσεις. *T. H.*

59. Μοιχεύουσι] Hoc quoque vitio immunes non sunt Jupiter, Mars, Neptunus. *J. Br.*

Ibid. Πολεμοῦσι] At insigne est Deorum apud *Homer.* Il. Υ. praelium. *J. Br.*

Ibid. Ἀδελφὰς γαμ.] Annon Jupiter Junonem in uxorem duxit? *J. Br.*

60. Πατρ. ἐπιβ.] Nonne & ipse Saturno Jupiter? *J. Br.*

Ibid. Παρ' ἡμῖν] *Apud nos Deos.* *J. Br.*

68. Καὶ εἰ τούτῳ γε] Καίτοι τούτῳ γε. *Th. M.*

69. Οὐκ ἀτερπῆ] Leve mendum occurrit in omnibus editis, quod tamen Interpretes Latinos fefellit, & ut locum male verterent, effecit. Dixit Prometheus curam hominum Diis non magis gravem esse posse, quam pastori curam gregis, καὶ εἰ τούτῳ γε ἐργώδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως, καὶ ἡ φροντὶς οὐκ ἀτερπῆ ἔχουσά τινα ἀφορμήν. *Ottomarus Luscinius* vertit: *quando operosum istud sibi videbitur: cum alioqui cura illa propter conjunctam exercitationem non admodum apparas esse injucunda.* Salmuriensis autem Interpolator: *Cui si sit hoc operosum, est etiam jucundum, & haec non insuavis sollicitudo quandam habet exercitationem.* sed legendum: οὐκ ἀτερπῆ ἔχουσά τινα ἀφορμήν. Verte: *& si ei hoc sit laboriosum, jucundum tamen etiam est, & ista sollicitudo suavem habet exercitationem*, sive, *conjuncta est cum suavi labore.* *J. G. G.*

Οὐκ ἀτερπὴς] *A. Graevio* non dissentio: atque ita plane legendum fuit, ne a se *Neser* ipse dissentiret: in

τομεν, οὐκ ἔχοιτες * ὧν προνοῦμεν; ἠγεῖμεν ἄν, καὶ τὸ νέκταρ ἐπίνομεν, καὶ τῆ ἀμβροσίας ἐπιφορήμεθα, ὑδὲν ποιοῦντες.

Ὁ δὲ μάλιστά με πονεῖ, τοῦτ' ἐστίν· οἱ μεμφόμενοι τὴν ἀνθρωποποιΐαν, καὶ μάλιστα τὰς γυναῖκας, ὅμως ἐρᾶτε αὐτῶν, καὶ ὐδ' ἀφαλείπετε κατιόντες, ἄρτι μὲν, ταῦροι, ἄρτι δὲ, σάτυροι καὶ κύκνοι γενόμενοι, καὶ θεοὺς ἐξ αὐτῶν ποιεῖσθαι ἀξιοῦντες. ἀλλ' ἐχρῆν, ἴσως φήσεις, ἀναπεπλάσθαι τοὺς ἀνθρώπους, ἄλλον δέ τινα τρόπον, ἀλλὰ μὴ ἡμῖν ὁμοιότατα· καὶ τί ἄλλο παράδειγμα τούτου ἄμεινον προεθέμην, ὦ πάντως καλὸν ἠπιστάμην; ἢ ἀσύνετον καὶ θηριώδες ἔδει, καὶ ἄγριον ἀπεργάζεσθαι τὸ ζῶον; καὶ πῶς ἂν ἢ θεοῖς ἔθυσαν, ἢ τὰς ἄλλας ὑμῖν τιμὰς ἀπένειμαν, εἰ μὴ τοιοῦτοι γενόμενοι; ἀλλ' ὑμεῖς ὅταν μὲν ὑμῖν τὰς ἑκατόμβας προσάγωσιν, οὐκ ὀκνεῖτε, κἂν

mus non habentes, quibus proſpiciamus? ceſſaremus ſcilicet, bibereturque nobis nectar, & ambroſia nos ingurgitaremus otioſi:

17. Quod vero me maxime urit, hoc eſt: qui incuſatis hominum fabricationem, & potiſſimum mulieres, ipſi tamen amatis eas, neque intermittitis in terram deſcendere nunc in tauros, alias in ſatyros & cycnos verſi, deosque ex illis procreare non dedignamini. At nihil oberat, forte dices, quominus homines effingerentur, ſed alium quendam in modum, nec nobis ſimiles: at quod aliud exemplar iſto melius mihi propoſuiſſem, quod omnino pulcrum ſciebam: num rationis expers & ferum conveniebat, atque agreſte elaborari animal? quomodo Diis ſacrificaſſent, aliosque vobis honores tribuiſſent? & vos tamen, quando hecatombas offerunt, nullam moram facitis, etſi vel

* Ὧν] ἃ Ϝ.

77. Ἄρτι μὲν ταῦροι] Ταῦτα πάντα ὁ Ζεὺς γέγονε, δι' Εὐρώπην ταῦρος, δι' Ἀντιόπην σάτυρος, ἀφ' * Λήδαν κύκνος. V. ὅτι καὶ ἐπιγράμμα περὶ τούτου. G.

* Λήδαν] Sonus τῆ Υ cum ſono τῆ Η confuſus: ſcriptum enim eſt Λήδαν pro Λήδαν. J. C.

Correxerat etiam M. Student. T. H.

in Somn. §. 3. ἀλλά μοι δ παιδιάν τινα σὺν ἀτιρῆ λῦσαι ἔχειν (τὸ πρᾶγμα) Al. Is. I. §. 3. Jambulus γεώρμουν μὲ ἅπασι τὸ ψεῦδος πλασάμενος, σὺν ἀτιρῆ δ' ἅμως πιθανῆς τῆς ὑπόθεσιν. Anach. §. 6. ἀλλ' ἔχει τινὰ χρείαν σὺν ἀτιρῆ τὸ πρᾶγμα. Διατριβὴν non tam exercitationem vel exercitium hoc in loco notat, quam commodam & minime laborioſam occupationem, quae delectet, ac tempori fallendo ſit: ſic ποιεῖσθαί τι διατριβὴν Philoſtr. de V. S. I. p. 490. Ceterum ſi verba Luciani ſunt integra, tali diſtinctione juvandus eſt ſenſus: καὶ εἰ τοῦτο γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ὠδὶ ἄλλως δ' ἡ φροντὶς, σὺν ἀτ. &c. *jam licet iſti paſtori operoſum illud ſit, tamen ſuavis alioqui etiam haec ipſa cura, quippe conjuncta cum occupatione quadam jucundiſſima.* Vereruntamen valde vereor, ne quid deſiciat: etenim argumenti, quod Prometheus urget, ſi complexionem totam conſideres, tali fere modo procedere debuiſſe, vix eſt, quin tibi perſuadeas: jam licet concedamus paſtori laborioſum eſſe, ſi pro grege continuo excubet; at nobis certe tanto excellentiore natura praeditis illa rerum humanarum cura non moleſta nec gravis, ſed potius facilis ac jucunda ludicram quandam & voluptatis non expertem habet delectationem: quid enim feciſſemus nullos habentes, quorum cura nobis erat gerenda? Haec igitur, τί γὰρ ἂν ἐπράξαμεν, poſtulare videntur ejusmodi ſententiam, qualem dedimus. Quod ſi conjectura noſtra non eſt inanis, auxilium erit expectandum fideliorum membranarum, quae lacunam iſtam expleant. Facile autem deprehendi poteſt, ea diſputari a Prometheo, quae partim ab Epicuro, partim contra eum dicebantur: tu confer Cicer. de Nat. Deor. c. XX. XXXVII. T. H.

71. Ἡγεῶμεν] Sic in Timone. Hanc vocem interpretor alibi. Reliqua hujus Dialogi apud Homerum & dial. ſeq. cujus tamen finis alius videtur a fine hujus dialogi. J. B.

77. Ἄρτι μὲν ταῦροι] Jupiter in taurum mutatus Europam rapuit; in Satyrum transformatus Antiopen vitiavit; in olorem Ledam vel Nemeſim. J. Br.

78. Ἐξ αὐτῶν] *Ex ipſis mulieribus procreatos.* J. Bg.

Ἐξ αὐτῶν] A ſenſu horum percipiendo longe abfuerunt Interpretes. Ut παῖδας ποιεῖσθαι ἐκ γυναικὸς creberrimum eſt, ſic Prometheus hic perquam facete, mutata nonnihil locutione θεοὺς ποιεῖσθαι dixit: illos enim ipſos Deos, qui ſe tam graviter ob formatos homines accuſent, tanto in mortales feminas libidinis ardore ferri, ut nullam non formam quantumvis indecoram induentes perlibenter cum iis conſuescant; liberos etiam Deos ex iis procreare ac ſuſcipere haud dedignentur. T. H.

89. Μετ'

vel Oceanus longo itinere sit petendus, ut visatis probissimos AEthiopas : me vero, honorum vobis & victimarum causam, in patibulum egistis. De hominibus quidem ista sufficiunt.

18. Jam, si videtur, ad ignem transeo, exprobratumque tanto opere furtum. Per Deos ergo hoc mihi responde nihil moratus : estne quicquam istius ignis, quod amisimus, ex quo apud homines est ? non dixeris : hæc, opinor, natura ejus rei, nihil ut decrescat, etsi vel alius inde partem capiat : non enim extinguitur, si quis ex eo lumen accenderit : invidia vero planissime est, ex quibus nullum ad vos damnum redeat, eorum prohibere ne usus impertiatur indigentibus : atqui Dii quum sitis, beneficos esse oportet, commodorumque largitores procul ab invidia remotos. (Hoccine vos ægre feratis) ubi, si vel omnem

ὅπι † Ὠκεανὸν ἐλθεῖν δέοι, μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας· † δὲ τ τιμῆς ὑμῖν καὶ τ θυσιῶν αἴτιον ἀνεσταυρώκατε. τοῖ μὲν δὴ τῶν ἀνθρώπων καὶ ταῦτα ἱκανά.

Ἤδη δέ, εἰ δοκεῖ, ὅπι τὸ πῦρ μέτειμι, καὶ τ ὑπονείδιστον ταύτῃ κλοπήν. καὶ πρὸς θεῶν τῦτό μοι ἀπόκριναι, μηδὲν ὀκνήσας· ἐσθ' ὅ, τι ἡμεῖς τ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, ἐξ ὅτε καὶ παρ' ἀνθρώποις ἐστίν; οὐκ ἂν εἴποις. αὕτη γ', οἶμαι, φύσις τυτωὶ τ κτήματος ἐδέν τι ἔλαττον γίγνεται, εἰ καί τις ἄλλῳ αὐτῦ μεταλάβοι· ὃ γὰρ ἀποσβέννυται ᵇ ἐναυσαμμένου τινός· φθόνῳ δὴ ἄντικρυς τὸ τοιῦτο, ἀφ' ὧν μηδὲν ὑμεῖς ἠδικησθε, τύτων κωλύειν μεταδόναι τοῖς δεομένοις· καίτοι θεύς γε ὄντας, ἀγαθὺς χρὴ εἶναι, καὶ ᶜ δοτῆρας ἐάων, καὶ ἔξω φθόνυ παντὸς ἑστάναι· ὅπυ γε εἰ καὶ τὸ πᾶν τῦ-

b Ἐναυσαμένου τινός] ὀκαυσαμένου C. male. *c* Δοτῆρας ἐάων] Ita F. P. Ceterae, quod apud *Homerum* est, δωτῆρας ἐάων formam vocum poëticam sæpe *Noster* mutat, sæpe retinet ? Ἐάων scribendum sit, an ἑάων lis est sub judicibus Grammaticis.

1. Ἐναυσαμένου τινός] Ἀψαντος. *V.*

5. Ἐάων] Τῶν ἀγαθῶν. *V.*

89. Μετ' ἀμ. Αἰθιοπῆας] Il. A, 423. *J.Br.*

Μετ' ἀμ. Αἰθιοπῆας] Alludit ad locum *Homeri* Il. A, 423. *Eustathius* ad eum locum recte animadvertit respici superioris AEgypti incolas, qui Thebis seu Diospoli duodecim dies festos Jovi celebrabant. Similiter *Lucianus* ita Prometheum de nidore sacrificii loquentem inducit §. 19. ὁρῶ δὲ ὑμᾶς &c. Ille nidor erat cibus Deorum ; fumus vero θυμιαμάτων thure aliisque aromatibus constantium potus, qui dicebatur Νέκταρ, hoc est, Phœnicia lingua נקטר *suffitus*; quae vox deducitur a קטר *suffivit*. Vid. ad *Hesiodi* Theog. v. 640. *J.C.*

94. Κλόπην] Lege κλοπήν. *J.Br.*

96. Ἐσθ' ὅτι] Rescribendum est, ἔσθ' ὅτε ἡμεῖς τῷ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν ἐξ ὅτου καὶ παρ' ἀνθρώποις ἐστιν ; *unquam ne accidit, quod ignis jacturam fecerimus, ex quo ille apud homines est* ? Sic Atticos loqui ἔσθ' ὅτε, non ἔσθ' ὅτι norunt, qui vel primis labris Atticos scriptores degustarunt. In Somnio §. 17. itidem ὅτι pro ὅτι scribendum : χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτε μάκισται αἱ νύκτες hibernum somnium, cum noctes sunt longissimae: inepte Interpres: *quoniam noctes sunt longissimae*, quia legebatur ὅτι. *J.G.G.*

Ἐσθ' ὅτι ἡμεῖς τῷ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν] Vir Clarissimus, mihique amicissimus, *J. G. Graevius* pro ἔσθ' ὅτι legit ἔσθ' ὅτε, *unquamne* ? Sed mihi non dubium est quin ὅτι perperam, ut plus decies in hoc scriptore, conjunctum, dividendum sit ἔσθ' ὅ, τι ἡμεῖς τῷ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, &c. *Quidquamne est, quod ex igne amisimus, ex quo ille etiam apud homines est.* *J.J.*

Ἔσθ' ὅτι] Recte monuit Doctiss. *Jensius:* neque aliter Interpretes, quibus difficile fuisset errare in sententia tam perspicua. Accedit *Petr. Horreus* ad *AEschin.* Dial. p. 84. neque enim ἔσθ' ὅτι, vel potius, τὸ ἔσθ' ὅτι, cujus idem meminit, locum hic ullo modo habet. *T.H.*

5. Δωτ. ἐάων] *Homer.* Od. Θ, 325. *J.Br.*

Ibid. Ἔξω φθόνου] Huc spectat proverb. φθόνος ἔξω θείου χοροῦ ἵσταται. *Plutarch.* II. p. 679. D. *L.K.*

Ἔξω φθόνου] Sic usurpat vocem ἔξω *Xenoph. Cyrop.* VIII. in extrema Cyri ad filios amicosque Oratione p. Ed. St. 140. l. 24. ἃ (ἔργα) ἢν μὲ καθαρὰ ᾖ ἔξω τ ἀδίκων φαίνηται, δυνατοὺς ὑμᾶς ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἀναδείξει. & Celsus apud Orig. VIII. p. 392. ὁ θεὸς ἀγαθός τε ᾖ ἀπροσδεὴς ᾖ ἔξω φθόνου. *M.du S.*

Ἔξω φθόνου] Fluxit a *Platone*, cujus est in Phaedr. p. 1222. B. φθόνῳ γὰρ ἔξω χοροῦ θείου ἵσται. *Philo Jud.* p. 867. A. ἐπειδὴ δὲ κατὰ τ λιγυρώτατον Πλάτωνα, φθόνος ἔξω θείου χοροῦ ἵσται· idem saepius usurpat, nec minus *Plutarchus*. Similiter autem solet poni, ac si proverbii vulgaris formam induisset, quod tot veterum poetarum, *Platonis* etiam & *Xenophontis*, sententiis accidit: vide *Clem. Alex.* Strom. V. p. 560. D. *Maxim. Tyr.* Δ. XXV. p. 253. ibique *D. Heinsium*. Jam itidem apparet, quid spectaverit *Eunap.* in AEdes. p. 54. ψεύδῳ γὰρ ἂν μόνον ἔξω θείου χοροῦ, ἀλλὰ καὶ λόγου ἵσται. *T.H.*

τοῦτο τοῦς ὑφελόμενος καλοκόμισα εἰς τ γῆν, μηδ' ὅλως τι αὐτοῦ καλαλιπὼν, ὑ μέγα ὑμᾶς ἠδίκηκα· ἐδὲ γ ὑμεῖς δεῖσθε αὐτοῦ, μήτε ῥιγοῦντες, μήτε ἕψοντες τ ἀμβροσίαν, μήτε φωτὸς ὀπιτεχνητοῦ δεόμενοι.

Οἱ δὲ ἄνθρωποι ϗ εἰς τὰ ἄλλα μ ἀναγκαίως χρῶν τῷ πυρὶ, μάλιστα δὲ εἰς τὰς θυσίας, ὅπως ἔχοιεν κνισᾶν ἁγνιὰς, ϗ γ λιβανωτοῦ θυμιᾶν, ϗ τὰ μηρία καίειν ὀπ' τ βωμῶ. ὁρῶ δὲ ὑμᾶς μάλιστα χαίροντας τῷ καπνῷ, ϗ τ εὐωχίαν ταύτην ἡδίστην οἰομένους, ὁπόταν εἰς τ ὐρανὸν ἡ κνίσα γένηϗ ἑλισσομένη τοῦ καπνοῦ. ἐναντιωτάτη τοίνυν ἡ μέμψις ἂν γένοιτο αὐτη τῇ [a] ὑμετέρᾳ ὀπιθυμίᾳ. θαυμάζω δὲ ὅπως οὐχὶ ϗ τ ἥλιον κεκωλύκατε καλαλάμπειν αὐτούς· καίτοι τοῦς ἧττόν γε ὀφθαλμοῦς θερμότερόν τε, ϗ πυρωδέστερον ἢ κἀκεῖνον αἰτιᾶσθε, ὡς σπαθῶντα ἡμῶν τὸ κτῆμα; εἴρηκα. σφὼ δὲ, ὦ Ἑρμῆ ϗ Ἥφαιστε, εἴ τι μὴ καλῶς εἰρῆϗ δοκεῖ, διαθύναλε, ϗ διελέγχελε· κἀγὼ αὖθις ἀπολογήσομαι.

hunc ignem ſubreptum detuliſſem in terram, nihilque omnino ex eo reliquiſſem, haud magna a me vobis injuria foret facta: neque enim vos eo indigetis, ut qui non frigeatis, nec ambroſiam coquatis, neque opus habeatis arte facta luce.

19. Hominibus vero ignis uſus eſt & ad alia perneceſſarius, & plurimum ad ſacrificia, ut poſſint nidore vaporare vias, thus adolere, & lumbos hoſtiarum in aris: video ſane vos ſummo opere delectari iſto fumo, easque epulas putare ſuaviſſimas, quando nidor in cœlum penetrat multo fumi volumine ſubvectus: adverſetur ergo hæc criminatio quam maxime veſtro deſiderio. Miror autem, quomodo nec ſolem vetueritis eos illuſtrare: atqui ignis hic eſt multo divinior & flagrantior: aut illumne etiam accuſatis, quaſi diſſipantem propriam vobis poſſeſſionem? Dixi: vos autem utrique, Mercuri & Vulcane, ſi quid minus recte dictum videatur, emendate & arguite; tumque ego iterum partes meas tuebor.

20. MERC.

a Ὑμετέρᾳ] Ita B2. Priores Edd. ἡμετέρᾳ.

14. Κνισᾶν ἁγνιὰς] Θυμιᾶν. V. ἀγνὰ τοῦ θύειν G.

14. Κνισᾶν ἁγνιὰς] *Euripid.* fine Alceſt. — βωμούς. Formula hæc non Poetis tantum nota & familiaris, ſed & pedeſtri ſermoni. Vide *Demoſth.* *M. du S.*

Κνισᾶν ἁγνιάς] Scribendumne ſit ἁγνιὰς, an ἁγνιᾶς, ipſi veteres in diverſum abierunt: utriusque ſententiæ memînit ad *Demoſth.* Midian. p. 611. C. *Ulpian.* p. 653. A. pro poſteriore ſtant *Harpocr.* in Ἁγνιᾶς, & *Schol. Ariſtoph.* ad Equ. v. 1317. ubi vide *Kuſter.* Priorem ego amplector, ad quam conſtabiliendam pluribus opus foret, quam quæ capiat lex notarum præſcripta: *Lucianum* in eadem fuiſſe opinione, ex multis ejus locis plane colligi poteſt. Vid. *Demoſth.* in Macart. p. 1038. C. D. Poll. I, 28. *T. H.*

19. Ἐλ. περὶ καπνῷ] *Homer.* Il. A, 317. *J. Br.*

20. Ἡμετέρᾳ] An ὑμετέρᾳ; placet magis, ut ad Deos accuſantes Prometheum referatur. *F. G.*

Ὑμετέρᾳ] In omnibus libris legitur ἡμετέρᾳ. abſurde: probabunt, credo, belli hominis noſtram emendationem. Poſtquam hæc ſcripſiſſem in *B2.* ita recte emendatum eſſe vidi. *M. du S.*

24. Ἡμῶν] Ὑμῶν ſcribendum videtur. *F. G.*

30. Ὄνσο] *Gaudeas.* *J. Br.*

Ὄνσο] Adducit *Thom. Mag.* in Ὄνσαμαι monens Atticum eſſe ὀνήμην & concinnius, quam ὀνάμην. Idem præceperat *Phrynich.* p. 8. Ὄνσο ubi repererit *Brodaeus*, ignoro, niſi quod ſimiliter videtur legiſſe *Scholiaſtes.* *T. H.*

31. Ἐξ ἑ δίκα] Sic Dial. ſeq. XVI. vultures. *M. du S.*

34. Μάντις ἂν] Non vates tantum, qualem ſe probat Dial. ſequ. ſed omnis fere vaticinandi artis monſtrator; quod ipſe de ſe prædicat in *Æſchyli* Prom. V. v. 483. Exta dicitur inſpexiſſe Caucaſi paſtoris diſſecti apud *Plutarch.* de Flum. in Phaſide, ſed loco tam corrupto, ut operam in eo abutantur & *Mauſſacus*, & *Mauſſaco* longe major *Thom. Reineſius* V. L. I. c. 1. p. 4. Ego, ſi licet reparare, quæ mihi videntur intercidiſſe, ſanum præſtabo: ἑ εἰς Κρονίδιλον (ὁ Κρόνϗ) μεταμορφωθεὶς ἴλαθι· ὁ δὲ Προμηθεὺς ἵνα τ ἐγχειρίαν ποιμένα Καύκασον ἀναταμὼν, ϗ καλανοήσας αὐτοῦ τὴν διάθεσιν τ σπλάγχνων, εἶπεν (an potius εἶδεν) ὁ μακρὸν εἶναι τοὺς πολεμίους. Hæc ſi quis improbet, is nobis expediat rationem eorum, quæ paulo poſt conſequuntur. Simul hinc alia quædam conſtat cauſa, cur Prometheus ad Caucaſum fuerit adfixus: quæ ſi forte vera, jam oleum & opera plane perierit in hoc libello veteratori callidiſſimo. Sed in fabula Prometheo, quemadmodum in plerisque aliis, ea veterum eſt

20. MERC. Facile non est, Prometheu, cum tam valido sophista contendere. Ceterum gratulare tibi, quod Jupiter istam orationem tuam non inaudiverit: sexdecim enim, quod probe scio, vultures appositurum fuisset tibi ad intestina eruenda; tam graviter ipsum objurgasti, dum causam tuam agere videris. Illud equidem miror, quo pacto, quum sis vates, non præsciveris hoc te supplicio puniendum esse? PROM. Noveram illud, Mercuri; & me solvi debere in posterum, novi: & jam quis Thebis adveniet tuus amicus non longo temporis intervallo, sagittis confixurus eam, quam in me involaturam esse dicis, aquilam. MERC. Ea, Prometheu, utinam eveniant, teque intuear solutum, & una nobiscum epulantem; sic tamen, ut carnes non distribuas.

21. PROM. Bono esto animo: & simul vobiscum epulabor, & Jupiter me vinculis solvet pro non exigua felicitate. MERC. Quanam ista? eloqui ne graveris. PROM. Nostin', o Mercuri, The-

ΕΡ. Οὐ ῥᾴδιον, ὦ Προμηθεῦ, πρὸς ὕτω γενναῖον σοφιστὴν ἀμιλλᾶσθαι· πλὴν ἀλλὰ χαῖρε, διότι μὴ ἠκούσθη ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήνεσέ σε. εὖ γὰρ οἶδα, ὡς ἓξ καὶ δέκα γύπας ἂν ἐπέστησέ σοι τὰ ἔγκατα ἐξαιρήσοντας· ὕτω δεινῶς αὐτῷ καθηγόρησας, ἁπλογεῖσθαι δοκῶν. ἐκεῖνο δέ γε θαυμάζω, πῶς μάντις ὢν οὐ προεγίνωσκες ὕτω κολασθησόμενος. ΠΡΟ. ἠπιστάμην, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ταῦτα μὲν, καὶ ὅτι ἁπολυθήσομαι αὖθις οἶδα, καὶ ἤδη τις ὢν Θηβῶν ἀφίξεται σὸς φίλος οὐκ εἰς μακρὰν, καλαοξεύσων ὃν φὴς ἁπτὴσεσθαί μοι τ ἀετόν. ΕΡ. εἰ γὰρ γένοιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα, καὶ ἐπίδοιμί σε λελυμένον, καὶ κοινῇ σὺν ἡμῖν εὐωχούμενον, οὐ μέντοι [b] καὶ κρεανομοῦντά γε.

ΠΡΟ. Θάρρει· καὶ συνθωχήσομαι ὑμῖν, καὶ ὁ Ζεὺς λύσει με, οὐκ ἀντὶ μικρᾶς εὐδαιμονίας. ΕΡ. τίνος ταύτης; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς εἰπεῖν. ΠΡΟ. οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, τ Θέτιν;

ὁ Καὶ] Ita *F. A1. J. V2. S. A.* Reliquae fere γάρ.

30. Ὅπως] Εὐφράνθητι, [a] ὡμολόγησα. *V.*

31. Οἶδα ὡς ἓξ καὶ δέκα] [b] Ἐξ ἓ δέκα· τὸ ξ Ἀττικῶς ἐφυλάχθη· αὐτοὶ γὰρ ἐσὶ † τ τῶ ἀριθμῶν σωθέντος τὰ τέλη φυλάττουσι τῆ ἐπιπλῶν. *V.*

47. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν] Λέγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐμαθεν ὑπὸ Θέτιδος ἰδίαις φθῖσαι βουλόμενον· ὡς δὲ ἐγένετο

[a] Ὡμολόγησα] Corrupte. *M. du S.*
Credo legendum ὠφίλησα· hoc verbo Grammatici pluriumum soleant ad alterum explicandum. Legit autem, legere falsum se putavit ὄντως. *T. H.*

τὸν Προμηθέα, ὁ Προμηθεὺς εἰς τ Δία ἔφη, ὅτι εἶη συγγένη τῇ Θέτιδι, ὁ ἐξ αὐτῆς γενόμενος ‡ ἀναιρεῖ σε, ὡς ὑπὲρ αὐτὸν ὢν τ πατέρα σῦ Κρόνον· καὶ αἰσθόμενος ὁ Ζεὺς, ὅτε ἐλήφθη εἶπεν, τὸν μὲ Θέτιν ἐζάλξε τοῖ Πηλεῖ, τ Προμηθέα δὲ δι' Ἡρακλέους τ δεσμῶν ἔλυσεν. *V.*

[b] Τοῖς] τῆς recte reposuit *M. du Soul.* *T. H.*
‡ Ἀναιρεῖ] Ἀναιρεῖ. *V.* *M. du S.*
Potius ἀναιρήσων σε. Modo εἰς τὸν Δ. pro πρὸς scribligo est recentiorum. *T. H.*

est dissensio, quae in concordiam omnino redigi non possit; quam rem latius pertractare nostrarum non est partium. *T. H.*

38. Τις] Hercules, a quo etiam solutum eum quidam tradidere. Vide *Hes. Θ.* 526. *M. du S.*

Ibid. Ἀφίξεται] Hercules: hoc proxime sequens dialogus aperiet. *J. Br.*

39. Καλαοξεύσων] *Diodor. Sic.* IV. p. 155. D. † μὲ ἀετὸν καταξεύσαι, † δὲ Δία πείσας λῦσαι τ ὀργῆς ἔσωσε † κοινὸν εὐεργέτην. Vid. *Pherecyd.* apud *Schol. Apoll. Rhod.* ad IV, 1396. *T. H.*

47. Την Θέτιν] Cum Jupiter Thetidis amore captus uxorem eam ducere vellet, Prometheus futurorum prudentior a nuptiis ejusmodi magnopere eum deterruit, quod in fatis esse diceret, quicunque ex Thetide nasceretur, patre suo majorem fore. Memor itaque Jupiter ejus exempli, quod ipse in patrem suum ediderat, veritusque ne similiter a filio de coeli possessione depelleretur, a Thetidis nuptiis abstinuit; memorque beneficii, quod in se Prometheus contulerat, Herculem ad Caucasum mittit, qui, interfecta aquila, Prometheum vinculis liberavit. Vide plura apud *Servium* ad illud *Virgilii* Ecl. VI. *Caucasiasque refert volucres, furtumque Promethei:* & in sequ. Dial. ubi liberationem Promethei ad Vulcanum refert. Fabula extat apud *Pindar.* Isthm. Hymn. VIII. *Apollon. Rhod.* carminis Argonautici libro IV. & *Ovid.* Metam. IX. *G. C.*

Τὴν Θέτιν] Quod prudenter hic reticet Prometheus, id sequens aperiet Dialogus. *M. du S.*

τιν; ἀλλ' ὃ χρὴ λέγειν. φυλάττειν γὰρ ἄμεινον τὸ ἀπόρρητον, ὡς μισθὸς εἴη, ᾗ λύτρα μοι ἀντὶ τῆς κολάσεως. ΕΡ. ἀλλὰ σὺ μὲν φύλαττε, ὦ Τιτάν, εἰ τοῦτ' ἄμεινον. ἡμεῖς δὲ ἀπίωμεν, ὦ Ἥφαιστε, ᾗ γὰρ ἔτι ἤδη πλησίον ὁ ἀετός. ὑπόμεινε οὖν καρτερῶς· εἴη δέ γε ἤδη σοι τῶν Θηβαίων, ὃν φῂς, τοξότης ἐπιφανῆναι, ὡς παύσειέ σε ἀνατεμόμενον ὑπὸ γῦπος.

tin? sed non expedit dicere: custodire præstat hoc arcanum, ut merces sit & pretium, quo me a pœna redimam. MERC. Quin tu tecum serva, o Titan, siquidem hoc melius est: nos autem abeamus, Vulcane; jam enim ecce, quæ prope adest, aquilam. Tu vero sustine fortiter: atque utinam tibi jam Thebanus ille, quem dicis, sagittarius exoriatur, ut te liberet laceratum ab ista alite.

55. Ἀνατεμόμενον] Lege ἀνατεμνόμενον. T.H.

Θεῶν Διάλογοι.

Διάλογοι Θεῶν Οὐρανίων c.M. I.

Deorum Dialogi.

PROMETHEI ET JOVIS.

ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ, ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΠΡΟΜ.

Λυσόν με, ὦ Ζεῦ· δεινὰ γὰρ ἤδη πέπονθα.

ΖΕΥΣ. λύσω σε φῆς, ὃν ἐχρῆν βαρυτέρας πέδας ἔχοντα, καὶ τὸν Καύκασον ὅλον ὑπὲρ κεφαλῆς ὀπιπείμενον, ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ ἧπαρ, ἀλλὰ καὶ τὼ ὀφθαλμὼ ἐξορύττεσθαι, ἀνθ' ὧν τοιαῦθ' ἡμῖν ζῶα ἀνθρώπους ἔπλασας, καὶ τὸ πῦρ ἔκλεψας, καὶ τὰς γυναῖκας ἐδημιούργησας; ἃ μὲ γὰρ ἐμὲ ἐξηπάτησας ἐν τῇ διανομῇ τῶν κρεῶν, ὀστᾶ σιμελῇ κεκαλυμμένα μοι προθεὶς, καὶ τὸ ἀμεῖνον τῶν μοιρῶν σεαυτῷ φυλάττων, τί χρὴ λέγειν; ΠΡ. ἐκτὸς ἱκανὴν ἤδη δίκην ἔκτετικα τοσούτου χρόνου τῷ Καυ-

PROM.

11. SOlve me, o Jupiter: nam gravia jam passus sum. JUP. Ten' ut solvam, ais, cujus oportebat graviores habentis compedes, Caucaso toto super caput injecto, a sexdecim vulturibus non solum detonderi hepar, sed & oculos effodi pro eo quod talia nobis animantia homines finxeris, ignem surripueris, & mulieres sis fabricatus: nam me quidem quod deceperis in distributione carnium, dum ossa adipe obtecta mihi apponis, & præstantiorem partem tibimet servas, quid attinet dicere? PROM. Nonne ergo fat jam pœnarum exsolvi tantum temporis Caucaso

5. Κείρεσθαι] Eleganter adhibetur hic verbum κείρεσθαι, *tonderi*, quia fingitur jecur Promethei deglutitum a sexdecim vulturibus interdiu, crevisse noctu in pristinam molem: quemadmodum attonsi crines iterum crescunt. Vid. Prometh. in Verb. §. 5. J.C.

Κείρεσθαι τὸ ἧπαρ] Locutio in hac re consensu scriptorum quasi propria. Vid. *Is. Voss.* ad *Catull.* p. 126. qui hujus loci meminit. *Dion Chrys.* p. 92. B. κείρεσθαι τὸ ἧπαρ ὑπὸ τῶν ἀετῶν. *Gregor. Nazianz.* Stelit. II. p. 110. & Schol. Eleganter *Phot.* Ep. 82. Κείρουσιν οἱ παλαιοὶ λόγοι Προμηθεῖ τὸ ἧπαρ ἀετὸν ἐφιζῶντες τῷ κείροντι. *Nost.* in Jov. Conf. §. 17. Virginem Tarpejam apud inferos hoc supplicio affecit *Sil. Ital.* XIII. 839. — *tondetur praecordia rostro Alitis* — T.H.

7. Τὸ πῦρ ἔκλ.] Ἐν κοίλῃ νάρθηκι apud Hesiod. *Theog.* v. 567. E. καὶ Ἡ. v. 52. *Servius* in Virg. Ecl. VI. facula adhibita ad rotam solis. E.L.

8. Ἃ μὲ γὰρ ἐμὲ ἐξηπ.] Brevis repetitio capitum accusationis Promethei. Vid. *Hygin.* in Astr. Poet. II. c. 15. ex cujus verbis facile intelligas, quod scribit hic *Lucianus*. G.C.

13. Τοσούτου χρ.] *Æschylus* dicit in Prometheo, Prometheum aliquot annorum millia Caucaso affixum fuisse. G.C.

Τοσούτου χρόνου] Annos triginta *Hyginus* tradit, Fab. LIV. & CXLIV. M. du S.

18. Μυ-

caso affixus, quæ avium cunctarum pessime perire meretur, aquilam alens jecore? JUP. Hoc ne multesimum quidem eorum, quæ te decet pati. PROM. At non sine mercede quidem me solves, Jupiter: sed tibi indicabo quiddam valde magni momenti.

2. JUP. Tu me dolis circumvenire studes, Prometheu. PROM. Ecquid ex eo lucri capiam? non enim ignoraturus es postea, ubi Caucasus sit, neque carebis vinculis, si quas technas struere deprehendar. JUP. Ede prius, quam mercedem sis soluturus ita nobis necessariam. PROM. Si dixero, quo nunc vadas, num tibi fide dignus habebor, si de reliquis etiam prædicam? JUP. Quidni? PROM. Ad Thetidem properas, cum ea congressurus. JUP. Id quidem pervidisti: quid tum porro? videris enim aliquid veri dicturus. PROM. Tu ne, Jupiter, rem habueris cum Nereide: etenim, si uterum ferat ex te, quod erit natum pari te modo tractabit, quo tu Saturnum. JUP. Hoc scilicet significas, ejectum me iri imperio. PROM. Absit omen, o Jupiter: neque tamen non tale quid concubitus ejus minatur. JUP. Valeat ergo Thetis: te autem Vulcanus hujus moniti gratia solvat.

κάσω προσηλωμένος, τ κάκιστα ὀρνέων ἁπάντων ἀετὸν τρέφων τῷ ἥπατι. ΖΕΥΣ. ἀετόν C. M. Z.
Ἀλλὰ οὐδὲ πολλοστημόριον τοῦτο, ὧν σε δεῖ παθεῖν.
ΠΡ. ἦ μὴν οὐκ ἀμισθί με λύσεις, ὦ Ζεῦ, ἀλλά σοι μηνύσω τι οὐδὲ τι C. M. τι, ὦ Ζεῦ, Z.
πάνυ ἀναγκαῖον.

ΖΕΥΣ. Κἆτα σοφίζῃ με, ὦ Προμηθεῦ.
ΠΡ. καὶ τί πλέον ἔξω; ἢ γὰρ ἀγνοήσεις αὖθις ἔνθα ὁ Καύκασός ἐστιν, οὐδ' ἁπτήσεις δεσμῶν, ἤν τι τεχνάζων ἁλίσκωμαι. ΖΕΥΣ. εἰπὲ πρότερον ὅν τινα μισθὸν ἀποτίσεις ἀναγκαῖον ἡμῖν ὄντα. ΠΡ. ἴσθι εἴπω ἐφ' ᾧ, τινα C. M. ἥν τινα Z. rectε.
τι βαδίζεις νῦν, ἀξιόπιστος ἔσομαί σοι ἢ οὐκ ἐρεῖ τ ὑπολοίπων μαντευόμενος; ΖΕΥΣ. πῶς γὰρ οὔ; ΠΡ. φησὶ τ Θέτιν, συμεσόμενον αὐτῇ. ΖΕΥΣ. τοῦτο μὲν ἔγνως. τί δ' ἂν τὸ ὅπως τοῦτο; δοκεῖς γάρ τι ἀληθὲς ἀληθῆ τι. Z.
ἐρεῖν. ΠΡ. μηδέν, ὦ Ζεῦ, κοινωνήσῃς τῇ Νηρηίδι· ἢν γὰρ αὐτὴ κυοφορήσῃ ἐκ σοῦ, τὸ τεχθὲν ἴσα ἐργάσεταί σε, οἷα καὶ σὺ ἔδρασας τ πατέρα τὸν Κρόνον. C. M. ita et Z.
Κρόνον. ΖΕΥΣ. τοῦτο φῄς, ἐκπεσεῖσθαί με τ ἀρχῆς; ΠΡ. μὴ γένοιτο, ὦ Ζεῦ. πλὴν τοιοῦτό τι ἡ μίξις αὐτῆς ἀπειλεῖ. τοιόνδε γε C. M. Z.
ΖΕΥΣ. χαιρέτω τοιγαροῦν ἡ Θέτις· σὲ δὲ ὁ Ἥφαιστος ὅπως τούτοις λυσάτω.

II.

CUPIDINIS ET JOVIS.

ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

CUPID.

1. AT si quid etiam peccavi, Jupiter, ignosce mihi; puerulus enim sum, atque adhuc insipiens. JUP. Tune puerulus, o Cupido, qui vetustior es multo Japeto: an, quia nec

ΕΡΩΣ.

Ἀλλ' εἰ καί τι ἥμαρτον, ὦ Ζεῦ, σύγγνωθί μοι· παιδίον γάρ εἰμι, καὶ ἔτι ἄφρων. ΖΕΥΣ. σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ὃς ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; ἢ διότι μὴ πώ-

18. *Μηδέν τινα εἴπῃς.*] Interpone τ μηδέν τι πάνυ ἀναγκαῖον. *T. H.*

27. *Παρὰ τὴν Θέτιν*] *Ovid.* Metam. I. hoc vaticinium attribuit Proteo; sed *Lucianus* hic videtur *Æsibyli* poetæ & aliorum sequi sententiam. *G. C.*

30. *Μηδέν, ὦ Ζεῦ, κοινωνήσῃς*] Proteum apud *Ovidium* prædicere, prolem Thetidis patre fore potentiorem; apud *Lucianum* Prometheum ista Jovi manticinari, (hic enim loqui maluit summus antiquariæ dictionis affectator) Themidem apud *Lactantium* observat *Dausqu.* Adnot. ad *Q. Calabrum* p. 70. Vide porro, si tanti est, *Barth.* Adv. LII. c. 13. *Apollodor.* III. p. 233. Ed. Salm. Ἔνιοι δέ φασιν Διὸς ὁρμῶντος ἐπὶ τὴν ταύτης συνουσίαν εἰρηκέναι Προμηθέα, τ ἐκ ταύτης αὐτῷ γεννηθέντα ἑρανοῦ δυνασεύσειν. *T. H.*

Ibid. Τῇ Νηρηΐδι] Id est, Θέτιδι. *F. G.*

36. Σὲ δὲ ὁ Ἥφ.] Aquila ab Hercule jam pridem occisa, vinctus tamen manebat Prometheus. *M. du S.*

40. Ἀρχαιότερος τοῦ Ἰαπετοῦ] Sic D. D. VII. τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον. proverbialiter. *J. B.*

Ἀρχαιότερος &c.] Respicit ad id, quod habet *Hesiodus* Theog. v. 120. ubi Amorem antiquissimum

πάγανα, μηδὲ πολιὰς ἔφυσας, ἀλλὰ ταῦτα καὶ βρέφος ἀξιοῖς νομίζεσθαι, γέρων καὶ πανοῦργος ὤν; EP. τί δὲ σεμνόν, εἰπέ μοι, ἐποίησα ὁ γέρων, ὡς φὴς, ἐγὼ, διότι με καὶ πεδῆσαι ἀλγεινῇ ZEYΣ. σκόπει, ὦ κατάρατε, εἰ μικρὰ, ὃς ἐμοὶ μὲν ἅπαξ ἐντρυφᾷς, ὥστε μηδέν ἐστιν ὃ μὴ πεποίηκάς με, σάτυρον, ταῦρον, χρυσὸν, κύκνον, ἀετόν· ἐμοὶ δὲ ὅλως οὐδεμίαν ἤντινα ἐρᾶσθαι πεποίηκας, οὐδὲ συνῆκα ἡδύς γυναικὶ ἀλλ' ἐγεγημμένῳ· ἀλλά με δεῖ μαγγανεύειν ἐπ' αὐτὰς, καὶ κρύπτειν ἐμαυτόν. εἰ δὲ, ἢ μὲν ταῦρον, ἢ κύκνον φιλῶσιν, ἐμὲ δὲ ἢν ἴδωσι, τεθνᾶσιν ὑπὸ τοῦ δέους.

barbam nec canos protulisti, propterea infans habeti vis, quum vetulus sis & vafer? CUP. Quid autem in te commisi vetulus, ut ais, ego, cur me vincire quoque mediteris? JUP. Vide, exsecrande, an parva; qui mihi quidem eum in modum insultas, ut nihil sit, quod non feceris me, satyrum, taurum, aurum, cycnum, aquilam: me autem omnino nullam, quæ amaret, effecisti; neque intellexi amabilem mulieri opera tua me factum: quin necesse habeo præstigiis adversum illas uti, & celare memet: tum taurum cycnumve amant; me si videant, moriuntur præ timore.

EP. Εἰκότως. εἰ γὰρ φέρουσιν, ὦ Ζεῦ, ἥτταὶ ἐσμεν ἡμῶν τῶν θνητῶν. ZEYΣ. πῶς ἔστι τοῦτο; Ἀπόλλωνα τὸν Βραγχοῦ καὶ τὸν Ὑάκινθον φιλοῦσιν; EP. ἀλλ' ἡ Δάφνη καὶκεῖνον ἔφυγε, καίτοι κομήτην καὶ ἀγένειον ὄντα. εἰ δ' ἐθέλεις ἑτέρας εἶναι, μὴ ὄπισθε τὴν αἰγίδα, μηδὲ τὸ κεραυνὸν φέρε, ἀλλ' ὡς ἥδιστον ποίει σεαυτὸν, ἑκατέρωθε καθειμένην βοστρύχους, τῇ μίτρᾳ τούτους ἀνειλημμένην, πορφυρίδα ἔχε, ὑποδοῦ χρυσίδας, ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπα-

2. CUP. Merito sane: neque enim ferre possunt, Jupiter, mortales tuum conspectum. JUP. Quî fit ergo, ut Apollinem Branchus & Hyacinthus ament? CUP. At Daphne illum quoque fugit, tametsi comatum & imberbem. Quod si amabilis esse velis, ne ægidem quate, neque fulmen fer, sed quam jucundissimum te redde, utrimque demissam cæsariem mitra subnectens, purpuream habe vestem, indue calceos auratos, ad tibiam & tympa-

51. Ἀλλά με δεῖ μαγγανεύειν] Matth. Fortasse μαγγανεύειν. *Vat.*

64. Χρυσίδας] Χρυσᾶς κύριον ἡ χρυσῆ • φιάλη, ὥσπερ ἡ ἐξ ἀργύρου, ἀργυρᾶ. *V.*

• Φιάλη] Φιάλη in *V.* Pro κύριον lege κυρίως. vid. *Poll.* VI, 98. *T.H.*

Deorum facit: vide, quae ibi notavimus. *J.C.*

Ἀρχαιότερον τὸν Ἰαπετοῦ] Quippe qui ex Chao cum Tellure natus, quæ mater Cœli, a quo Japetus. *Hesiod. Theog.* 116. Alibi tamen *Noster* Veneris filium facit Θ. Δ. XXIII. & passim. Idem nascentem Mercurium exhibens, quem τὸν Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον, dicit, addit Θ. Δ. VII. ὅσον οὐ τὴν πανουργίαν. *M. du S.*

Ἀρχ. τὸν Ἰαπετοῦ] Elegantissimum est Cupidinis apud *Longum* II. p. 34. de se suaque aetate testimonium, quod conferri meretur. *Hesych.* Ἰαπετὸς, ἐπὶ ἀλγεινῷ πρεσβύτερον ἀρχηγός· legendum pene credo: Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον, ἐπὶ ἀλγεινῷ, ἀρχαῖον· nisi reliquiae sint istae confusae luculentioris explicationis, quales supereſſe solas saepe contingit in hoc Lexicographo. De senibus & jam delirantibus per contumeliam ponitur: *Aristoph.* Nub. v. 994. & *Suid.* in Ἰαπετός. *Eustath.* ad Od. Ep. 1528. οἱ λίαν πρεσβύται Τιτανοὶ ἐκαλοῦντο, ἀφ' οὗ καὶ Ἰαπετοῦ καὶ Κρόνου οἱ αὐτοὶ Κρόνοι τε καὶ Ἰαπετοί. *Synes.* Ep. IV. p. 181. A. ὁ Ἰαπετὸς Ἀμάρτων. Vid. *Moer.* Attic. in Ἰαπετὸς ἀντὶ γήρως. Ad astutiam & calliditatem, quae multis annorum experimentis colligitur *Noster* retulit: simul autem ad ea respicit, quae veterum Theologia de Amoris origine, Deorum vetustissimi, tradidit: *Antagoras* apud *Diogen. L.* IV, 26. Ἦ σε θεῶν τὸ πρῶτον ἀειγενέων Ἔρως ἐκύησε. Vid. Excerpta Praestantissimi *Wolfii* ex *Damascio* de Princ. p. 256. 257. *T.H.*

48. Σάτυρον, ταῦρον, χρυσὸν] Sic D. D. XVI. Inde Jupiter πολύμορφος, Dial. Ven. & Cup. XII. & Dicaster. & locis innumeris hujus operis. *J.B.*

49. Κύκνον] *Isocr.* Ἑλ. p. m. 327. κύκνος δὲ γενόμενος εἰς τοὺς Νεμέσεως κόλπους κατέφυγε. De Leda notius est quam ut addam. Addit idem ἀεὶ δὲ μὴ τέχνης ἀλλ' ἐκ μὴ βίας θηράματος. V. *Anthol.* I, 38. Ζεὺς κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χρυσὸς, δι' ἕρωτα λάθρης, Εὐρώπης, Ἀστερίης, Δανάης. *M. du S.*

Ibid. Ἀετὸν] Bis, primo ut Ganymedem in coelos portaret; secundo ut Asterien in Coturnicem versam secum abriperet. Vide Ovid. *Met.* X. f. 4. & VI. f. 2. *E.L.*

51. Μαγγανεύειν] Μαγγανεία, γοητεία. *Suid.* μαγγανεῦσαι, γοητεύσαι. *Hesych.* μαγγανεύειν, γοητεύειν. Schol. *Arist.*

pana concinne ingredere : tum tu videbis plures te secuturas esse, quam Bacchi Mænades. JUP. Apage : multum absum, ut amabilis esse velim tali ornatu. CUP. Quin ergo, Jupiter, amare noli : facile hoc quidem. JUP. Nequaquam : equidem amare velim, sed faciliore via potiri ; eaque ipsa te conditione dimitto.

65 πάνυ εὐρυθμὰ βαίνεις, καὶ ὄψει ὅτι πλείους ἀκολουθήσουσί σοι τῶν Διονύσου Μαινάδων. ΖΕΥΣ. ἄπαγε, οὐκ ἂν δεξαίμην ἐπέραστον εἶναι τοιοῦτον γενόμενον. ΕΡ. ἀλλ' ἐρᾶν μέν, ἀπραγμονέστερον δ' [a] αὐτῶν ὁπότυγχάνειν· ἐπὶ τούτοις αὐτοῖς ἀφίημί σε.

πλείονα C. H.

τί δῆν C. H. et B.

αὐλῶν C. R. et C. H. item et B.

III.

JOVIS ET MERCURII. ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

JUPIT. ΖΕΥΣ.

1. INachi filiam, formosam illam, nosti, o Mercuri. MERC. Utique : nimirum Io. JUP. Non amplius puella est ea, sed juvenca. MERC. Prodigiosum hoc ; at quo tandem modo mutata est ? JUP. AEmulata Juno mutavit eam : quin etiam novum aliquod malum machinata est adversus miseram illam : bubulcum aliquem multis oculis, Argum nomine, adposuit, qui pascat juvencam insomnis. MERC. Quid igitur nos oportet facere ? JUP. Quum devolaris in Nemeam (illic uspiam Argus pascit).

Τὴν ᾽Ινάχου παῖδα τὴν καλὴν οἶδα, ὦ Ἑρμῆ ; ΕΡ. ναί. τὴν Ἰὼ λέγεις. ΖΕΥΣ. οὐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ἐστὶν, ἀλλὰ δάμαλις. ΕΡ. τερατῶδες τοῦτο. τῷ τρόπῳ δ' ἐμηλλάγη ; ΖΕΥΣ. ζηλοτυπήσασα ἡ Ἥρα, μετέβαλεν αὐτήν. ἀλλὰ καὶ καινόν ἄλλό τι δεινὸν ἐπιμεμηχάνηται τῇ κακοδαίμονι· βουκόλον τινὰ πολυόμματον Ἄργον τέκνωμα ἐπέστησεν, ὃς νέμει τὴν δάμαλιν, ἄυπνος ὤν. ΕΡ. τί οὖν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν ; ΖΕΥΣ. καταπτάμενος ἐς τὴν Νέμειαν (ἐκεῖ δέ που ὁ Ἄργος βουκολεῖ) ἐνεῖ-

μὴν C. R. fe μᾶλλον volue. Ἰοῦν C. B. male.

καὶ νῦν δ' ἄλλο C. R.

Νέμειαν C. M.

[a] *Αὐτῶν*] *αὐτῷ* F.

Aristoph. ad Plut. p. 35. *M. du S.*

56. Πῶς ἄν &c.] De Brancho notat *Jungerm.* ad *Long.* p. 236. ex hoc loco, praeterea monens in Ed. Basil. male hic impressum esse *πῶς εἶναι* pro *πῶς ἄν*, *quomodo*, inquit, *non hercle semel tantum ibi peccatum est.* *T. H.*

57. Ὁ Βράγχος] Quem hic Apollinis amasium *Lucianus*, a *Statio* filium dici audio. Interfectum templo & divinitate donavit : *Alex. ab Alex.* VI. 2. *M. du S.*

59. Κομᾶτω] *Jul. Poll.* lib. 2. cap. de Tonsorib. *Philostr.* Heroic. & lib. 1. *Ambol. Apoll. Rhod.* lib. 2. *Intonsus Deus* pro Apolline. *Propert.* Ecl. II. lib. 3. *Stat.* de Coma Earini. *Horat.* atque illi *χρυσοῦ βοστρύχοι*. *Ælian.* ποικ. c. 21. lib. 1. Id. D. D. XVI. & Pseudom. haec notissima. *J. B.*

62. Καθηγεμόνας βοστρύχους] Sic post, *βαθὺν πόγωνα καθειμένον* Piscat. 6. 11. vide *Brod.* *J. B.*

63. Τῇ μίτρᾳ] Sic Dial. Juno. & Jovis. *Virg.* 4. Æn. *Senec.* Herc. fur. *μίτρα κοσμεῖ γυναικῶν.* leg. D. D. XVIII. Ἠλυμίτρης. *Long.* lib. I. *J. B.*

Τῇ μίτρᾳ] Tegmen hoc capitis parum virile habitum vel inde constat, quod a Junone inter ea recensetur, quae indicio erant Bacchum luxu perditum & effoeminatissimum esse Θ. Δ. XVIII. *M. du S.*

64. Χρυσίδας] V. Const. Lex. v. & *Pollucem. M. du S.*

65. Εὐρυθμα βαίνεις] Ut antea. dixi alibi. *J. B.*

70. Αὐτῶν] Lege *αὐτῶν*, & refer ad mulieres, de quibus antea, & quas questus est Jupiter a se non nisi multis artibus falli posse. Alioqui nihil est, quo referatur *αὐτῶν* nam non antecessit ὧν. *J. C.*

Αὐτῶν] Si abesset, sensus nihil damni pateretur : nunc facile fero & positum intelligo pro *τῶν ἐρᾶν ἐπιτυγχάνειν τῶν ἐρᾶν, votis atque amoris fructu potiri.* Ἐπὶ τούτοις αὐτοῖς, *sub hac ipsa conditione : Antonin. Liber.* c. 23. Ἑρμῆς δὲ δώσειν ἐπὶ τούτοις ὑπέχειν· paulo aliter in fine praecedentis dialogi. *T. H.*

75. Τῷ τρ.] Id est, τίνι· an τίνι scribendum ? *F. G.*

Τῷ τρόπῳ] Fefellit *Guyetum* accentus, quem si demas, ipsum est illud τίνι, quod scribi volebat. *T. H.*

76. Ἡ Ἥρα] Junoni id iterum adscribit *Lucianus* ἐν Δ. VII. *Ovidius* aliter, apud quem Jupiter ipse Junonis metu Jo in vaccam mutat. *M. du S.*

85. Ἔσω

ἐκεῖνον μὲν ἀπάκτεινον, τὴν δὲ Ἰὼ ἀγὰ ζεῦ πελάγους ἐς τ' Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν, Ἶσιν ποίησον. καὶ τολοιπὸν ἔστω θεὸς τοῖς ἐκεῖ καὶ τὸν Νεῖλον ἀναγέτω, καὶ τὰς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω, καὶ σωζέτω τὰς πλέοντας.

eum interfice; Io per pelagus in AEgyptum abductam Isin fac. In posterum sit Dea ibi incolentibus, Nilum exundare faciat, ventos immittat, & servet navigantes.

IV.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑΝΥΜΗΔΟΥΣ. JOVIS ET GANYMEDIS.

ΖΕΤΣ. JUPIT.

ΑΓε, ὦ Γανύμηδες (ἥκομεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν) φίλησόν με ἤδη, ὅπως εἰδῇς ἔτι ῥαμφὸς ἀγκύλον με ἔχοντα, οὐδ' ὄνυχας ὀξεῖς, ἃ πρὶν πτερὰ, οἷος ἐφαινόμην σοι πτηνὸς εἶναι δοκῶν. ΓΑΝ. ἄνθρωπε, οὐκ ἀετὸς ἄρτι ἦθα, καὶ καλαπτάμενος ἥρπασάς με ἀπὸ μέσου ζ ποιμνίου; πῶς οὖν τὰ μὲν πτερὰ

1. AGe, Ganymedes, venimus enim, quo oportebat, osculare me jam, ut scias non amplius rostrum aduncum habere me, neque ungues acutos, neque alas, qualis videbar tibi volucris specie. GAN. Tu, homo, non aquila modo eras, quumque devolasses, rapuisti me a medio grege? quomodo igitur alæ istæ

a Οὐ] οὐδὲ J. et Cod. R. et sic edendum censeo.

85. Ἔστω θεὸς] Sic Dial. Noti & Zeph. J.B.

86. Τὸν N. ἀναγέτω] Vide Mer. c. 9. περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα. & Baif. 50, 1. Noster etiam Ἀλεξ. c. 44. πλοίου ἀναγομένου usurpat. Sed vox ἀνάγειν apud nullum, quod quidem sciam, de hac re usurpata invenitur. Certe non apud *Plutarchum* de Plac. Phil. IV, 1. aut *Herodotum* de Nili incremento scribentes. *Virg.* Æn. IX. 31. *Cum refluit campis & jam se condidit alveo.* M. du S.

Τὸν Νεῖλον ἀναγέτω] Nihil est quaerendum praeterquam quod Interpretes dederunt, *attollere Nilum: efficere ut Nilus exundet*: rarior quidem usus, sed qui cum ingenio linguae Graecae prorsus congruit. Nili ἀναβάσει vel ἀναχύσει Isin praesse voluerunt AEgyptii; imo lacrimis ejus, quando Osiridem plorat, auctum fluvium exundare: *Pausan.* X. p. 881. καὶ τ' ἐπιχωρίων πολλοῖς ἐστὶν εἰρημένα, ὡς τὰ αὔξοντα τ' πλημμὸν καὶ ἄρδειν τὰς ἀρούρας ποιοῦντα δάκρυά ἐστι τ' Ἴσιδος. T.H.

Ibid. Ἀναγέτω] Id est, *regat*. F.G.

Ibid. Τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω] Memini, quum placeret ἀποπεμπέτω, *ventos* sive *procellas & tempestates avertat*: ἀνέμους ita sumi notum est. Nunc vulgatam lectionem probo: *ventos secundos ac ferentes immittat*. Ἐπιπέμπειν de Diis in utramque partem usurpatur; velut apud *Xenoph.* Symp. p. 522. v. 13. Ἥρα ἐπιπέμπει ἀνέμους *Schol. Apoll. Rh.* in Arg. lib. IV. ὁρμὰς ἀγαθὰς ἐπιπέμπειν *Dion Chrys.* p. 13. C. θεοὶ &c. ὀπίσους μοὶ ἐπιπέμπουσι *Long.* Pastor. IV. p. 145. Contra δὴ πολλὰ καὶ κινδύνους ὁ θεὸς ἐπιπέμπει τοῖς ἀδικοῦσι *Lys.* p. 105. v. 9. θεῶν δίκας ἐπιπεμπόντων τοῖς ἀδίκοις *Zaleuc.* Prooem. LL. apud *Stob.* p. 279. *Demosth.* in Timocr. p. 792. A. Sic Hecate vel Empusa φάσματα dicitur ἐπιπέμπειν *Dion Chrys.* p. 73. *Hesych.* in Ἔμπουσα. *Schol. Apoll. Rh.* ad III, 860. hinc quemadmodum ἀποπομπαὶ, sic & ἐπιπομπαὶ, malorum morborumve immissiones, quorum causas geniis maleficis hominumque inimicis adscribebant: eo pacto intelligendum in *Dioscor.* Noth. p. 476. G. 478. E. quae utraque verbis iisdem leguntur in eo Poëta de Vir. Herb. quem post *Aldum* recentavit Vir Eruditiss. *J. A. Fabric.* B. G. III. c. 26. v. 22. 165. ibi, quid sibi velint Interpretis *pompae*, nemo, credo, facile capiet. Jam non obscurum est, quemadmodum Isis ἀνέμους ἐπιπέμπειν dici possit: nam ad illius quoque curam & tutelam, qui in mari periclitabantur, pertinere sunt existimati: hinc tot votivae tabellae in Isidis templis. *Schol. Juven.* ad Sat. XII, 17. *Antiquitus enim solebant, qui naufragio liberati essent, pro voto pingere tabellas, & in templo Isidis ponere.* T.H.

87. Σωζέτω τοὺς πλέοντας] Sic D. D. XXVI. J.B.

91. Οὐδὲ] Ex J. est. Reliquae ὐ. M. du S.

98. Πρὸς τ καιρὸν] *Ad tempus* Interpretes. Intelligi voluit *Lucianus* opportune, utilitatique meae serviens, ut hac aquilae figura celatus te raperem in coelum delicias meas. Ita πρὸς καιρὸν vel πρὸς τ καιρὸν λέγειν, *commode dicere atque ut temporis ratio postulat*: paulo diversum πρὸς τοὺς καιροὺς πολιτεύεσθαι, ἁρμόττεσθαι, *tempori servire*. T.H.

99. Ὁ Πὰν ἐκεῖνος] Panem arripuit *Lucianus* ut pastorum tutelarem Deum, quem propterea Ganymedes ipse pastor pro Deorum principe & rege habet, alios scilicet ad se suaeque vitae conditionem parum pertinere existimans. At Pan an unquam & quam religioso fit cultus in Phrygia, praesertim eo tempore, cui haec

istæ tibi defluxerunt, tuque jam alius evasisti? JUP. At neque homo sum ego, quem vides, adolescentule, neque aquila; sed omnium rex Deorum hicce sum, commode mutata forma. GAN. Ain: tu enim es Pan iste? at quomodo fistulam non habes, nec cornua, neque hirta crura? JUP. Eumne tu solum putas Deum? GAN. Sane: atque adeo sacrificamus ipsi integrum hircum ad speluncam adductum, ubi stat dedicatus: tu autem plagiarius aliquis esse mihi videris.

2. JUP. Dic mihi, Jovisne non audivisti nomen, neque aram vidisti in Gargaro pluentis, tonantis, & fulgura mittentis? GAN. Eum, o optime, te ais esse, qui nuper defudisti in nos multam grandinem, qui habitare superne diceris, qui excitas sonitum, cui

95 ἐκεῖνά σοι ἐξερρύηκε, σὺ δ' ἄλλος ἤδη ἀναπέφηνας; ΖΕΥΣ. ἀλλ' οὔτε ἄνθρωπός εἰμι, ὃν ὁρᾷς, ὦ μειράκιον, οὔτε ἀετός, ὁ δὲ πάντων βασιλεὺς τε θεῶν αὐτός εἰμι, τρὸς τὸ καιρὸν ἀλλάξας ἐμαυτόν. ΓΑ. τί φής; σὺ γὲ ὁ Πὰν ἐκεῖνος; εἶτα πῶς σύριγγα οὐκ ἔχεις, οὐδὲ κέρατα, οὐδὲ λάσιος εἰ τὰ σκέλη; ΖΕΥΣ. μόνον γὲ ἐκεῖνον ἡγῇ θεόν; ΓΑ. ναί· καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἔνορχιν τράγον ὅτι τὸ σπήλαιον ἄγομεν, ἔνθα ἵδρυται· σὺ δὲ ἀνδραποδιστής τις εἶναί μοι δοκεῖς.

ΖΕΥΣ. Εἰπέ μοι, Διὸς δὲ οὐκ ἤκουσας ὄνομα, οὐδὲ βωμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαργάρῳ ὑψηλόν, ἐν βροντῶντι, ἐν ἀστραπὰς ποιοῦντι; ΓΑ. σὺ, ὦ βέλτιστε, φὴς εἶναι, ὃς πρώην κατέχεας ἡμῖν τὴν πολλὴν χάλαζαν, ὁ οἰκεῖν ὑπεράνω λεγόμενος, ὁ ποιῶν τὸν ψόφον, ὦ

σοὶ ἐκεῖνα. Z.
σὺ δὲ ἄλλως C.
ἀλλ' ἤδη ἄνθρωπος ἢ
ὦ μειρ. ἤδη ἀετὸς
C. B. et C. M.
ὦ C. H.
εἰ addit C. H.
σὺ γὰρ εἰ οὐ. C. M.
Deum et C. B.
ἐστηκεῖ C. R.
εἰστηκει C. H.
δὲ abest C. H.
Γαργάρου C. M.
ἡμῖν C. R. et M.
Vulgatam malis habet C. B.

ὁ Ἡμῶν] ἡμῶν sola *F.* ὑμῶν ex P. quoque notatur. Porro *f.* ὁ πρώην καταχέας ὑμῶν non male. ὑπεράνω] Ita *S. A.* Reliquae ὑπὲρ ἄνω.

99. Ὁ Πὰν] Ὡς ποιμὴν ὁ Γανυμήδης μόνον ἡγήσαιτο θεὸν τὸν Πᾶνα· οἱ δὲ ποιμένες τοῦτον τιμῶσιν. *V.*

haec fabula rapti Ganymedis debet illigari, nescire me profiteor: neque tamen contendo, necessarium fuisse, ut in hisce ludicris omnes verisimilitudinis rationes *Lucianus* observaret. Hirco sibi fieri ab Athenienses testatur Pan in Bis Accus. §. 10. ἐπιλελῆσθαι τράγου θυσίαν θύοντι. Mox ἵδρυται, *ubi statua ejus est collocata.* *M. du S.*

1. Σύριγγα οὐκ ἔχεις] In Dial. Pan. & Merc. in Bacch. in Bis accus. Cetera ex *Orpheo* Hymno Panis. *Longus* lib. 2. *Achill. Tat.* lib. 7. *J. B.*

4. Ἔνορχιν] Ex *Theocrit.* qui ἔνορχιν dixit; ex eo multa sunt hujus Dialogi. *J. B.*

5. Τὸ σπήλαιον] De hoc antro Dial. Pan. & Merc. & Bis Accus. tangit *Long.* lib. 2. *Aristophan. Achill. Tat.* l. cit. *J. B.*

6. Ἀνδραποδιστής] Qui liberum hominem pro servo vendit, vel servum alienum tanquam suum. *Xenoph.* ἀνδραποδιστὰς ἑαυτῶν ἐπικαλεῖ τοὺς λαμβάνοντας τὰ ἐμπόλαια μισθόν, ἀφ' οὗ τὸ ἀναγκαῖον αὐτοῖς εἶναι ἀφελόμενος, παρ' ὃν ἂν λάβοιεν τὰ μισθόν, id est, *suae libertatis venditores vocat* &c. *G. C.*

8. Βωμὸν εἶδες] Graeci Jovem Ὁμβριον venerati sunt, ut testatur *Strabo* & *Pausanias*; & Ὕετιον, ut *Arrianus* & *Phurnutus*. Latini *Pluvium* verterunt: *Tibullus: Arida nec pluvio supplicat herba Jovi. Seneca* lib. Nat. Qu. IV. hoc carmen Ovidio tribuit. *G. C.*

Οὐδὲ βωμὸν ἐν τῷ Γαργάρῳ] Hujus aræ meminit *Homer.* Il. 9.

Γάργαρον, ἔνθα τε οἱ τέρμινθος βωμός τε θυήεις. *J. B.*

Ibid. Ἐν τῷ Γαργάρῳ] Ab Homero mutuatur, qui saepe Jovem in Gargaro Idae montis vertice collocat: Il. Θ, 47. Ἶδηθεν δ' ἐπάνευθε πολυπτίδακα, μητέρα θηρῶν, Γάργαρον, ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις· adde Ν, 292. 352. Ο, 152. Indidem hausit *Epicharmus* in fabula Troibus, Ζεὺς ἄνωθε ναίων Γαργαρ' ἀγάπιφα· locus est apud *Macrob.* Saturn. V. c. 20. ubi multa de Gargaris. Arara Jovis autem in Gargaro fuisse, praeter *Homerum* testatur etiam *Plutarch.* de Flum. p. 44. Παρέκειται δ' αὐτῷ (Scamandro) ὄρος Ἴδη, τὸ πρόσγειον ὑπὸ ἰσχαλεῖτο Γάργαρον, ὅπου Διὸς καὶ Μητρὸς θεῶν βωμοὶ τυγχάνουσι. Familiare Poëtis cognomen Jovis ab Ida ductum: Ἰδαῖον Κρονίωνα Il. Ω, 291. Porro Jupiter ἀνθρώπων τε γιγνομένων κατὰ ὑρανὸν κύριος, ὄμβρων τε καὶ βροντῶν καὶ πνευμάτων καὶ τῶν ἄλλων τοιούτων, ut *Diodor.* ait V. p. 234. C. quas sui muneris partes non infimas quum ad Ganymedem commemorat hominum pater & rex iterum ejus personae rationem habet; illas enim coeli mutationes agricolae solent & pastores maxime curare. Nota Jovis epitheta Ὑέτιος, Βροντᾶς, Ἀστραπαῖος vel Ἀστροπαῖος de primo dixerunt, hoc *Luciani* loco adducto *Brod.* Miscell. II. c. 21. *Gataker.* ad *Marc. Antonin.* V. §. 7. *Bergler.* ad *Alciphr.* III. Ep. 35. *T. H.*

12. Ὑπεράνω] Ita *S.* & *A.* At reliquae ὑπὲρ ἄνω, ut & Ἑρμ. c. 61. *M. du S.*

τ κριὸν ὁ πατὴρ ἔθυσεν; εἶτα τί ἀδικήσαντά με ἁρπάσας, ὦ βασιλεῦ τ θεῶν; τὰ δὲ πρόβατα ἴσως εἰ λύκοι διηρπάσαντο ἤδη, ἐρήμοις ὀφθεῖσιν. ΖΕΥΣ. ἔτι γὰρ μέλει σοι τ προβάτων ἀθανάτῳ γεγενημένῳ, ἢ ἐνταῦθα σιωπηρὸν μεθ' ἡμῶν; ΓΑ. τί λέγεις; οὐ γὰρ κατάξεις με ἤδη ἐς τ Ἴδην τήμερον; ΖΕΥΣ. εὐδαιμῶς· ἐπεὶ μάτην ἀετὸς ἂν ἦν ἀντὶ θεοῦ γεγενημένος. ΓΑ. ἐκεῖνον ὀρνίζητήσει με ὁ πατὴρ, ἢ ἀγανακτήσει μὴ εὑρίσκων, ἢ πληγὰς ὕστερον λήψομαι, καταλιπὼν τὸ ποίμνιον. ΖΕΥΣ. πῶς γὰρ σκεῖνος ὄψεταί σε; ΓΑ. μηδαμῶς· σοῦ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰ δ' ἀπάξεις με, ὑπισχνοῦμαί σοι ἄλλον παρ' αὐτοῦ κριὸν τεθύσεσθαι λίτρα ὑπὲρ ἐμοῦ. ἔχομεν δὲ τ τριετῆ, τ μέγαν, ὃς ἡγεῖται τοῦ τ νόμου.

ΖΕΥΣ. Ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ὅδι, ἢ ἁπλοϊκὸς, ἢ αὐτὸ δὴ τοῦτο παῖς ἔτι· ἀλλ', ὦ Γανύμηδες, σκεῖνα μὲν πάντα χαίρειν ἔα, ἢ ὀπιλάθου αὐτῶν, ὦ ποιμένιε, ἢ τ Ἴδης. σὺ δὲ, ἤδη γὰρ ἐπουράνιος εἶ, πολλὰ εὖ ποιήσεις ἐντεῦθεν ἢ τ πατέρα, ἢ τ τραπέζαν· ἢ ἀντὶ μὲν τυροῦ ἢ γάλακτος ἀμβροσίαν [a] ἔδῃ, ἢ νέκταρ πίῃ. τοῦτο μέν τοι ἢ τοῖς ἄλλοις

arietem pater mactavit? Et cujus admissi reum me subripuisti, Rex Deorum? oves quidem lupi forte jam discerpserunt, in desertas impetu facto. JUP. Etiamne tibi cura est ovium, qui immortalis factus hic nobiscum futurus es? GAN. Quid ais? tu non devehes me jam in Idam hodie? JUP. Neutiquam: alioqui frustra formam aquilae pro Deo subiissem. GAN. At requiret me pater, & indignabitur non invento, plagasque postmodum accipiam, qui gregem reliquerim. JUP. Ubi autem ille te videbit? GAN. Nequaquam (hic manere velim;) desidero enim jam patrem: quod si deduxeris me, polliceor tibi & alium ab eo hircum iri immolatum, pretium scilicet mei recepti: habemus autem trimum istum grandem, qui dux est gregis ad pastionem.

3. JUP. Quam apertus puer est & simplex, ipsumque illud plane puer adhuc. At, Ganymedes, ista quidem omnia valere jube, atque obliviscere gregis & Idae: tu quippe, etenim jam cœlestis es, multum hinc bene facies patri patriaeque: pro caseo & lacte ambrosiam edes & nectar bibes; hoc quidem aliis etiam no-

a Ἔδῃ] ἰδῇ & πιῇ notatur ex P.

15. Ἁρπάσας, ὦ βασιλεῦ τ θεῶν] Ita recentiores plerique: aliter *Homer.* Il. Υ. v. 234. Τὸν ἢ ἀναρπάξασθαι Διὶ οἰωνοπόλοι ut observavit *Schol. Apoll. Rh.* ad III, 115. nec multum discrepat auctor Hymn. in Venet. v. 209. Ὅππη οἱ φίλον υἱὸν ἁρπάσας θέσπις ἄελλα. *Echemenes* in Creticis non a Jove Ganymedem, sed a Minoe fuisse raptum tradidit, *Athenaeo* testo XIII. p. 601. F. auctorem ergo Cretenses honestiorem facinori videri possunt inscripsisse; nam Plato sane fabulam ab iis manasse aperte fatetur de LL. I. p. 776. E. πάντες δὴ οἱ Κρητῶν τ περὶ τ Γανυμήδη μῦθον πεπλασμένοι, ὡς λογοποιησάντων τούτων· verum intercedunt Chalcidenses, nec tanti decoris privilegium eripi sibi patiuntur, dictitantes παρ' αὐτοῖς ἁρπασθῆναι τ Γανυμήδη ὑπὸ τῆ Διὸς ἢ τόπον δυσπνίας Ἀρπάγιον καλοῦσι, εἰς ὃ ἢ μυρσίναι ἀλίφοροι πτέφυκασιν, ut scribit *Athenaeus*, & *Eustath.* ad Il. Ξ. p. 986. v. 40. Longum foret enarrare, quid quantumque veteres in hac fabula varient: de ipso Jove in aquilam mutato, quod accommodatissimum instituto suo *Lucianus* est amplexus, multum abest, ut res liquido constet: sunt enim, qui veram aquilam, sed tamen jussu Jovis, hoc facinus perpetrasse ferant, *Eratosthenes*, *Hyginus*, alii. *T.H.*

40. Ἀστὴρ σοι] Aquarium notat, quem Ganymedem esse perhibent: liçet ἄστρον κριὸς sit, non ἀστὴρ Aquarius. *G.C.*

Ἀστὴρ σοι] *Brodaei* verba descripsit *Cognatus* e Miscell. II. c. 21. videndus idem ad Anth. I. c. 83. Ep. 4. De Aquario figuram Ganymedis in coelo gerente omnes fere consentiunt *Eratosth.* Catast. c. 26. ex eo *Schol. Arati* ad Phaen. v. 282. *Serv.* ad AEn. I, 32. *inter sidera collocatus, Aquarii nomen accepit: Hygin.* Poët. Astron. II. c. 29. quanquam is aliis auctoribus Deucalionem & Cecropem insuper obducat insignibus Aquarii nobilitatos. Clement. Hom. V. §. 17. Ζεὺς τ ἀετὸν σωμηγόσας ἐπὶ τῆ Γανυμήδους ἁρπαγῆ, ἢ αὐτὸν τ Γανυμήδη ἐν Ὑδροχόου τιμῆ ἔταξεν. Perbelle Jovem imitatus est Adrianus, tantumque sibi in sidera vindicavit juris, ut mortuum Antinoum, suum Ganymedem, iis insereret, saltem videri vellet illius apparuisse novum sidus. Vid. *Suid.* in Παιδικὰ & *Kuster. T.H.*

45. Ἀσραγάλους] Hoc quidem oppido festive *Lu-*

sia-

nobis præbebis infusum: quodque maximum, non homo amplius, sed immortalis eris, fidusque tuum appisere faciem pulcerrimum; denique beatus eris. GAN. Si ludere cupiam, quis mecum ludet: in Ida enim multi æquales eramus. JUP. Habes & hic, qui tecum ludet, Cupidinem istum, eumque bene multos: bono animo solum ito, & hilaris, nullumque te rerum terrestrium capiat desiderium.

4. GAN. Quo autem vobis utilis sim: hiccine etiam pastorem agere oportebit? JUP. Minime, sed vinum temperabis, nectari præficieris, curamque geres convivii. GAN. Id quidem haud arduum: etenim satis scio, quemadmodum deceat infundere lac, & scite porrigere cymbium. JUP. Ecce iterum ille lactis reminiscitur, & hominibus se ministraturum putat: atqui cœlum hoc est, bibimusque, ut dixi, nectar. GAN. Suavius ne, Jupiter, lacte? JUP. Scies paulo post, & eo gustato porro non desiderabis lac. GAN. Ubi autem cubitum ibo nocte? an cum æquali Cupidine. JUP. Non: sed eapropter te subripui, ut una dormiamus. GAN. Tu

ἡμῖν αὐτὸς παρέξεις ἐγχεῖν. τὸ δὲ μέγιστον, οὐκέτι ἄνθρωπος, [b] ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ ἄστρα σε Φαίνεται ποιήσω κάλλιστον, καὶ ὅλως, εὐδαίμων ἔσῃ. ΓΑ. ἢν δὲ παίζειν ὀπιθυμήσω, τίς συμπαίξεταί μοι; οὐ γὰρ τῇ Ἰδῃ πολλοὶ ἡλικιῶται ἦμεν. ΖΕΥΣ. ἔχεις καὶ ταῦθα τὸν συμπαιξόμενόν σοι τοῦτον Ἔρωτα, καὶ μάλα παιγνιώδη. θάρρει μόνον, καὶ φαιδρὸς ἴθι, καὶ μηδὲν ὀπιπόθει τῶν κάτω.

ΓΑΝ. Τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην, ἢ ποιμαίνειν δέησει καὶ ταῦθα; ΖΕΥΣ, οὐκ ἄλλ' οἰνοχοήσεις, καὶ ὅτι τάχος νέκταρ τετάξῃ, καὶ ὀπιμελήσῃ τοῦ συμποσίου. ΓΑΝ. τοῦτο μὲν εὐ χαλεπόν. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ ἐγχέαι τὸ γάλα, καὶ ἀναδοῦναι τὸ κισθίσιον. ΖΕΥΣ. ἰδοὺ, πάλιν ὅτος [c] γάλακτος μνημονεύει, καὶ ἀνθρώποις ἀφικνεῖσθαι οἴεται ταυτὶ δ' οὐρανός ἐστι, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἔφην, τὸ νέκταρ. ΓΑΝ. ἥδιον, ὦ Ζεῦ, τοῦ γάλακτος; ΖΕΥΣ. εἶσῃ μετ' ὀλίγον, καὶ γευσάμενος οὐκ ἔτι ποθήσεις τὸ γάλα. ΓΑΝ. κοιμήσομαι δὲ σοῦ τὴν νυκτός; ἢ μετὰ τοῦ ἡλικιώτου Ἔρωτος; ΖΕΥΣ. οὐκ ἀλλὰ μετὰ τοῦτό σε ἁρπάσας, ὡς ἅμα καθεύδοιμεν. ΓΑΝ. μόνον

ἀλλὰ θεὸς ἀνὴρ. C. H. desunt in C. H

ἐξεις C. H. recte. ξο C. H. τκλοὶ τὸν δώσεις C. H. C. M. et B. minus bene.

τί δαὶ Z. δεήσῃ Z. solace.

καὶ γάλ. C. H. ταυτὶ δὲ ὁ οὐρανός ἐστι C. H. arbene. τῷ νέκταρος C. H. quod malim. καὶ aleg. addit C. H. quia κοιμηθήσομαι legit, vulgata longa rectius. διὰ τοῦτο ἡ σπονδὴ παρὰ ἴνα ἅμα. C. H.

b Ἀθάνατος] ἀλλὰ θεὸς ἀθ. J. c Γάλακτος] καὶ γάλ. J. quod restitui volebat M. du S. et merito.

ciamus, ne scilicet fugam meditaretur e cœlo Ganymedes, si puero delicato nihil in promtu sit, quo tempus jucunde terat. Sed *Apollonius Rhodius* temperare sibi non potuit, quin hoc nobile puerorum par, Ganymedem inquam & Cupidinem, in heroico carmine talis ludentes induceret, eo eventu, ut hic Japeto prior astutissima vafritie istum, quippe Phrygem, facile circumveniat, instrumentoque omni ludicro nudatum exspoliet Arg. III, 114. Imaginem illam, quam scitissimis sane versibus pinxerat *Apollonius*, coloribus expressit pictor ille nescio quis, cujus artificem tabulam enarrat *Philostr.* in Icon. p. 872. Neque hoc *Olearium* fugit: sed, quam ille non vidit, maculam ex *Apollonii* v. 119. eluamus: Καὶ ῥ' ὁ μὲν ἤδη πάμπαν ὑπέκλασεν ᾧ ὑπὸ μαζῷ Μάρψας ἵμερος ἀκόμης ἰσοφόρτατο χειρὸς ἀγωγῇ· istud πάμπαν, quod suis in Edd. ostendunt *H. Stephanus* & *Hoelzlinus* ne verbulo quicquam monentes, dari mihi velim, qui expediat: ὑπέκλασεν suo nomine, quod sustentet, destituitur: reddideris πάλιν, jam nihil aliud ad integritatem loci requires. In sinum sane collegerat talos victoria partos Cupido, quo pertinet v. 146. Μείλια δ' ἐκβαλὼν πάντα e sinu nimirum ubi congesti erant: mox etiam v. 155. recollectos in sinum matris dicitur condidisse: ne locus dubitationi relinquatur ullus, *Philostratus* accedat: πλήρη δὲ νάμα τὸν κόλπον ἀπορεῖν. T. H.

49. Ἐπὶ τῷ νίκτωρ τετάξῃ] Sic apud *Heliodor.* lib. 7. fic fine hujus Dialogi, ὡς χρὴ ἐφίστασθαι τὸν σπόνδον. J. B.

Ἐπὶ τῷ νίκτωρος τετάξῃ] *Eris a cyathis Budaeum* vertisse testatur *H. Stephan.* Th. T. I. p. 1209. *Euripid.* Troad. v. 820. Μάτεν ἄρ', ὦ χρυσέας Εὐ οἰνοχόους ἄορι βαίνων Λιομήδεος παῖ Ζηὸς ἔχεις κυλίκων Πλήρωμα, παιδὸς λατρεύων argutum est illud ἄορι βαίνων nam honeste catamitum & tecte simul indicat: verum hoc de loco alias plura. Ἐπιδῶναι & ἀναδῶναι ποτήριον utrumque in usu est, sed illud frequentius. T. H.

52. Κισθίσιον] Παυσανίας ἱστορεῖ λιθῷ τῷ κισσῷ. *Schol. Theocr. Hesych.* legit κισσίσιον, & interpretatur ποτήριον καὶ σπόνδον. J. B.

53. Μνημονεύει] Corruperunt posteriores editores, dato μνημονεύειν, quum recte priores μνημονεύει. *Ecce iterum lactis ille reminiscitur, putatque se hominibus ministraturum.* J. J.

γε· οὐ γὰρ ἐπὶ σὲ ἦλθον, ἀλλ' ἥδιόν σοι καθεύδειν μετ' ἐμοῦ; ΖΕΥΣ. καὶ, μετά γε τοιούτου, οἷος εἶ σὺ, Γανύμηδες, ὅτω καλός.

quippe ſolus non poſſis, ſed jucundius tibi dormire mecum? JUP. Utique cum tali quidem, qualis tu es, Ganymedes, tam pulcer.

ΓΑΝ. Τί γάρ σε πρὸς τὸ ὕπνον ὀνήσει τὸ κάλλος; ΖΕΥΣ. ἔχει τι θέλκτρον ἡδύ, καὶ μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν. ΓΑΝ. καὶ μὴν ὅγε πατὴρ ἠχθετό μοι συγκαθεύδοντι, καὶ διηγεῖτο ἕωθεν, ὡς ἀφεῖλον αὐτοῦ τὸν ὕπνον στρεφόμενον, καὶ λακτίζων, καί τι φθεγγόμενον μεταξὺ ὁπότε καθεύδοιμι· ὥστε παρὰ τὴν μητέρα ἔπεμπέ με κοιμηθησόμενον [b] τὰ πολλά. ὅρα δή σοι, εἰ διὰ τοῦτο, ὡς φῂς, ἀνήρπασάς με, καταθεῖναι αὖθις ἐς τὴν γῆν, ἢ πράγματα ἔξεις ἀγρυπνῶν· ἐνοχλήσω γάρ σε συνεχῶς στρεφόμενος. ΖΕΥΣ. τοῦτ' αὐτό μοι τὸ ἥδιστον ποιήσεις, εἰ ἀγρυπνήσαιμι μὴ σοῦ. φιλῶν γὰρ διατελέσω πολλάκις, καὶ ἀνιπτύστων. ΓΑΝ. αὐτὸς ἂν εἰδείης· ἐγὼ δὲ κοιμήσομαι, σοῦ καταφιλοῦντος. ΖΕΥΣ. εἰσόμεθα τότε τί πρακτέον. νῦν δὲ ἄπαγε αὐτὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ πιόντα τὴν ἀθανασίας, ἄγε οἰνοχοήσοντα ἡμῖν, διδάξας πρότερον ὡς χρὴ ὀρέγειν τὸν σκύφον.

5. GAN. Quid tandem ad ſomnum te juvabit forma? JUP. Habet aliquod delinimentum ſuave, ſomnumque molliorem inducit. GAN. At pater ſane mihi ſuccenſebat una dormienti, atque enarrabat mane, quemadmodum ejus intervertiſſem ſomnum volutando, calcitrando, & voce, interea dum dormiebam, miſſa: quare ad matrem ablegabat me plerumque dormitum. Curandum enim vero tibi, ſi idcirco, ut ais, ſubripuiſti me, ut deponas iterum in terram: ceteroquin negotium habebis vigilando: incommodabo enim tibi continuo corpus verſans. JUP. Hoc ipſum a te mihi ſuaviſſimum accidet, ſi vigilavero tecum: usque enim deoſculabor te & amplexabor. GAN. Tu videris: ego ſomnum capiam vel te diſſuaviante. JUP. Sciemus tum, quid factu opus ſit. Nunc autem abduc ipſum, Mercuri, & ubi hauſerit immortalitatis potum, reduc vinum nobis miniſtraturum, poſtquam docueris prius, quomodo porrigere deceat ſcyphum.

V. JU-

a Γανύμηδες] ὦ Γαν. F. b Τὰ πολλὰ] ὡς τὰ π. F.

78. Φιλῶν γὰρ διατελέσω] Jam ab initio dialogi delicatiſſimum Ganymedis oſculum Jupiter petiverat. Quaſi facultatem explorandorum oſculorum tribueret, invocatur Ganymedes in Aita cujuscumque poëtae veruſtiſſimo v. 35. Ἡ που τὸ χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιδωρεῖ Λυδὴ ἴσον ἔχειν πάτερι τόρμα &c. *Lucianum* interpretatur *Ovidius* Luſ. in Priap. p. 66. *Quodque Jovi dederat, qui raptus ab alite ſacra Miſcet amatori pocula grata ſuo.* T. H.

82. Πιόντα τὴν ἀθανασίας] Immortalitatem donare credebatur deguſtatum nectar aut ambroſia. De Ixione *Schol. Homer.* ad Od. Φ, 304. γευσάμενον γὰρ αὐτὸν τῆς ἀμβροσίας οὐκ ἂν αὐτὸν ἀπεθανεῖν. *Apul.* Metam. VI. p. 183. *Porrecto ambroſiae poculo, ſume, inquit, Pſyche, & immortalis eſto:* vide *Elmenhorſt. Pricaeus* ibi hunc *Luciani* locum attulit. Ex eo nobilis apud Pythagoreos figura: τὸ κατὰ φιλοσοφίαν διαμημάτων ἀπολαυσίαν ἐφ' ὅσον οἷόν τε καθάπερ ἀμβροσίας καὶ νέκταρος ἀκήρατόν τε γὰρ τὸ ἀπ' αὐτῶν ἡδὺ, καὶ θεῖον τὸ μεγαλόψυχον, δύναταί τε ποιεῖν καὶ αἰ μὴ ἀίδιον, ἀίδιόν γε ἐπιμήνιον· ita legenda ſunt haec in *Jamblichi* Protr. p. 4. T. H.

87. Μοὶ προσίχεις τὸν νοῦν] Inter alia poni ſolet haec locutio in re amatoria, quando quis alteri morem gerit & obſequitur; blanditiis officioſis prolectat amorem demereri ſtudet: ſic maritus uxori, uxor marito προσίχειν τὸν νοῦν dicitur: verum & meretrices pari ratione atque amatores: *Ariſtoph* Pl. v. 151. Pac. v. 983. Καὶν τις προσίχῃ τὸν νοῦν αὐταῖς. *Alciphr.* I. Ep. 32. ἴσασιν κύριοι τὸν Ὑπερίδην βεβουλῆχθαι ὡς ἥλαττόν σοι νῦν προσίχοιμι· ibi *Berglerus* hunc locum notat, ſaepeque omitti τὸν νοῦν obſervat. T. H.

94. Τὴν νόμῳ γαμετὴν] Attica formula: ex alia enim nulla legitimi liberi procreabantur, niſi quae lege conveniſſet in manus: in Tim. §. 17. locutio plena: ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὸν οἰκίαν νόμῳ τῷ Ἀθηναίων εἰσ' ἄρρενα παίδων γνησίων. Δὶς Κατ. §. 29. Δ. Ετ. VII. νόμῳ σε γαμεῖν ποιήσειαι. Apud Athenienſes autem maxime debebant obſervari in contrahendis nuptiis οἱ νόμοι οἱ περὶ τοὺς γάμους, ut *Plato* ait. Utitur hoc loco *Burmannus* ad *Calpurn. Flacc.* p. 820. T. H.

95. Ἡ σάτυρος] Deerat Satyrus in vulgatis: ex *F.* reſtituimus. Alibi ſaepius eodem alludit; ut ſupra in *Prom.*

V.

JUNONIS ET JOVIS.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

JUNO.

1. EX quo adolescentulum illum, Jupiter, Phrygium ab Ida raptum huc subduxisti, minus me curas. JUP. Illumne etiam, o Juno, æmularis, tam simplicem & nulli plane molestum? equidem opinabar in mulieres solas difficilem esse te, quæcumque consueverint mecum.

2. JUN. Ne ista quidem recte facis, nec digna tua persona, qui omnium deorum quum dominus sis, relicta me legitima uxore in terram descendis mœchaturus, in aurum, vel Satyrum taurumve mutatus: attamen illæ tibi saltem in terra manent: verum Idaeum istum puerum rapuisti & huc evolasti, generosissime Deorum: & nobiscum nunc habitat, supra caput mihi inductus, at pincerna verbo. Tantane tibi erat pincernarum penuria: defecerunt scilicet delassati Hebe & Vulcanus ministrando: & tu

ΗΡΑ.

ΕΞ οὗ τὸ μειράκιον τοῦτο, ὦ Ζεῦ, τὸ Φρύγιον, ἀπὸ τ' Ἴδης ἁρπάσας δεῦρο ἀνήγαγες, ἔλαττόν μοι προσέχεις τ νῦν. ΖΕΥΣ. καὶ τοῦτο γάρ, ὦ Ἥρα, ζηλοτυπεῖς ἤδη, ἀφελὲς ὄντω καὶ ἀλυπόταλον; ἐγὼ δὲ ὥμην σοταῖς γυναιξὶ μόναις χαλεπὴν σε εἶναι, ὁπόσαι ἂν ὁμιλήσωσιν ἐμοί.

ΗΡΑ. Οὐδ' ἐκεῖνα μὲν εὖ ποιεῖς, οὐδὲ πρέπονθ σεαυτῷ, ὃς ἁπάντων θεῶν δεσπότης ὤν, ἀπολιπὼν ἐμὲ τ νόμῳ γαμετὴν, ὅπῃ τ γῆν κάτει μοιχεύσων, χρυσίον, c ἢ σάτυρος, ἢ ταῦρος γενόμενος. πλὴν ἀλλ' ἐκεῖναί μοί σου καὶ ἐν γῇ μέλονσι· τὸ δ' d Ἰδαῖον τουτὶ παιδίον ἁρπάσας ἀνέπλης, ὦ γενναιότατε θεῶν, καὶ συνοικεῖ e ἡμῖν νῦν ὅπῃ κεφαλήν μοι ἔπαχθες, οἰνοχοῦν δὴ τῷ λόγῳ· ὥστω ἠπόρεις οἰνοχόων, καὶ ἀπηγορεύκασιν ἄρα ἥτε Ἥβη, καὶ ὁ Ἥφαιστος ἁμαχονέμενοι; σὺ δὲ

c Ἥφαιστος] Deest in Edd. prioribus: habet sola *J.* d Ἰδαῖον] εἰκαῖον P. L. / e Ἡμῖν] Defuit in prioribus Edd. συνοικεῖ ἡμῖν ἐπὶ κ. P. συνοικεῖ ἡμῖν νῦν. Marg. Αἰῶ. νῦν ἡμῖν G. συνοικεῖν ἡμῖν *J.*

Prom. & in *Dial. Jov. & Cup.* & Z. τρ. c. 2. Ad primum locum Scholiastes de Antiopa intelligendum docet. V. & *Ovid.* Met. VI. 110. & *Paus.* I. *M. du S.*

98. Ἰδαῖον τουτὶ παιδίον] *Aristonis* Epigr. Anth. I. c. 83. Ἡμερίνα κάλλει Γανυμήδη ἶσε ποθ' Ἥρη Θυμοδόρου ζήλου κέντρον ἔχουσα νόῳ. Mox ἡμῖν, quod Graevianus Codex dabat, adsciscendum duxi, quanquam nihil magnopere interfit ad sensum aut orationis elegantiam. In ἐπὶ κεφαλὴν ἔπαχθες proprietas quaedam est Graeci sermonis, seu mavis Atticae venustatis, quae sensu citius percipiatur, quam verbis explanetur: solet autem in diversis orationum formis usurpari variata potestate. Cognita sunt atque expedita ἀθεῖν, ῥίπτειν ἐπὶ κεφαλήν, *praecipitem in caput dare*: rarius & paulo magis reconditum illud *Demosthenis* adv. Phaen. p. 1024. A. ἠγησάμην δ' ἐγὼ ἐν μυστρίου καὶ ἀπράγμονος οἴκου πολίτου, μὴ εἰδὼς ἐπὶ κεφαλὴν εἰς τὸ δικαστήριον βαδίζειν, gradu praecipiti, subito impetu, nullaque mora interposita. Iterum aliud est pro Cor. p. 521. A. τίνες ἂς ἀληθῶς εἰσὶν, οἷς ἂν εἰκότως ἐν δικαίως τὴν τ γιγνομένων αἰτίαν ἐπὶ κεφαλὴν ἀναθεῖν ἔκπλης. His tamen consideratis non difficili via pervenitur ad intelligendum, quid sibi voluerit *Lucianus*. Maligne vero ἐπαχθὲς nam ἐπάγειν, ἐπεισάγειν, *obducere meretriculam, pellicem, superducere*: unde γυναῖκας ἐπεισάκτους clarius etiam in sequentibus Juno mentem suam aperit. *T. H.*

99. Συνοικεῖ νῦν ἐπὶ κεφ.] Omnino ex Mss. lege: καὶ συνοικεῖ ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλήν μοι ἔπαχθες. Vulgo ἡμῖν omittitur. *J. G. G.*

Συνοικεῖ ἡμῖν νῦν . . . .] Sic Mss. Gr. P. vero & Ed. *J.* ἡμῖν absque νῦν, quod in reliquis Edd. extat. Quid sit autem hic ἐπὶ κεφαλὴν fateor me nescire: τὸ λεγόμενον quid sit dictum est supra ad Τιμ. c. 5. *M. du S.*

δὲ ἡ Ἥ κύλικα οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις παρ' αὐτῆ, ἢ Φιλήσας πρότερον αὐτὸν, ἀπάντων ὁρώντων, ἡ τὸ Φίλημά σοι ἥδιον ἢ νέκταρ. ἡ ἆρ' τοῦτο οὐδὲ δηλῶν πολλάκις αἰτεῖς πιεῖν· ἐνίοτε δὲ ἡ ὑπογθσάμενον μόνον, ἔδωκας ἐκείνῳ· ἡ πιόντα ὑπολαβὼν Ἥ κύλικα, ὅσον [a] ὑπόλοιπον ἐν αὐτῇ, πίνεις, ὅθεν ἡ [b] αὐτὸς ἔπιε, ἡ ἔνθα προσήρμοσε τὰ χείλη, ἵνα ἡ πίῃς ἅμα ἡ Φιλῇς. πρώην δὲ ὁ βασιλεὺς, ἡ ἁπάντων πατὴρ, ὑποθέμενος Ἥ αἰγίδα ἡ Ἥ κεραυνὸν ἐκάθητο ἀστραγαλίζων μετ' αὐτῆ, πώγωνα τηλικοῦτον καθειμένος. ταῦτα ἐν ὁρῶ ταῦτα, ὥστε μὴ οἴου λαθάρειν.

ZEYΣ. Καὶ τί δεινὸν, ὦ Ἥρα, μειράκιον ὄντα καλὸν μεθύσκειν οἴνοις καλοῖς φιλεῖν, καὶ ἥδεσθαι ἀμφοῖν, ἡ τῷ Φιλήματι, ἡ τῷ νέκταρι; ἦν γῆν ὀπτρέψω αὐτῷ καὶ ἅπαξ φιλῆσαί σε, οὐκέτι μέμψῃ μοι, προλιμότερον ἡ νέκταρ οἰομένῃ· οἶμαι τὸ Φίλημα εἶναι. HPA. παιδεραστῶν ἔτοι λόγοι. ἐγὼ δὲ μὴ ὕστω μανείην, ὡς τὰ χείλη προσενεγκεῖν τῷ μαλθακῷ τούτῳ Φρυγὶ, ὕστως ἐκλελυμένῳ. ZEYΣ. μὴ μοι λοιδορῆ, ὦ γενναιοτάτη, τοῖς παιδικοῖς. οὗτοι γὰρ ὁ θηλυδρίας, ὁ βάρβαρος, ὁ

sane calicem non aliter accipere ſoles ab eo, quam oſculo prius dato in omnium conſpectu: ac ſuavium tibi ſuavius eſt nectare: ideo ne ſitiens quidem ſæpe poſcis bibere: interdum etiam deguſtato ſolum poculo, præbere ſoles ipſi: quumque biberit receptum calicem, quantum in eo reliquum eſt, educis, unde & ipſe bibit, quaque parte adplicuit labia, ut & bibas ſimul & oſculeris. Nuper enimvero rex & omnium pater, poſitis ægide ac fulmine, ſedebas talis cum eo ludens, qui tantam barbam promittis. Iſta video equidem cuncta, ut nihil ſit, cur putes te latere.

3. JUP. Et quid tantum in eo criminis eſt, Juno, ſi adoleſcentulum ea forma inter bibendum perbaſiem, & delecter utrisque oſculo ac nectare? imo ſi permiſero ipſi vel ſemel oſculari te, jam non amplius vitio mihi vertes, quod anteferendum nectari arbitrer ſuavium. JUN. Hi ſunt eorum, qui pueros ſectantur, ſermones: at mihi ne contigerit usque eo inſanire, ut admoveam labia molli huic Phrygi tamque effeminato. JUP. Ne tu conviciis inceſſe, optima, meos amores: hicce enim muliebris, hic barbarus, hicce mol-

a Ὑπόλοιπον] ἐπίλοιπον *F.* b Αὐτὸς] ὁ παῖς *F.* et *C. R.*

25. Ἐκτεθηλυμένῳ] Ἐκλύτῳ ἢ ἁπαλῷ, ἢ μαλακῷ, * ἀσελγεῖ. *V.*

* Ἀσελγεῖ] καὶ ἀσελγεῖ *M. duo Soul.* *T. H.*

9. Ἀπολαβὼν] *Aufferens*: ἀπολαβεῖν ἀντὶ τοῦ ἁρπάζειν· sic ἁρπάζειν ἀπὸ τοῦ σώματος. *Long.* lib. 3. *Stat.* de Glaucia:

Inceptas quis ab ore dapes libataque vina.
Aufferet, & dulci turbabis cuncta rapina? *F. B.*

Ἀπολαβὼν τὸν κύλικα] Vid. *Douſam* ad *Ovid.* A. A. I. v. 575. Tum melius mihi videtur, ἡ ἔνθα προσήρμοσας τὰ χείλη, *ibique adaptare ſoles labia*, cui demum recte reſpondet ἡ φιλῇς. Hoc quam pene non potuerint praeterire librarii, quin mutarent, facile eſt cognitu: προσήρμοσας autem, ut modo ἤδυνας, porrigere ſoles: aperta eſt, atque a multis explicata illa vis Aor. I. *T. H.*

11. Προσήρμοσε τὰ χείλη] Notabam has amoris inceptas ad *Heliod.* lib. 4. *Euſtat.* ſive *Eumath.* de Iſmin. *Agath.* in Anthol. *Long. Tat.* *F. B.*

27. Θηλυδρίας] Ὁ καλαισκλασμένος, τεθηλυμένος ἀφ' ὧν ἐξάγεται ἡδονῶν. Θηλυδρίαι τριχοπλάσται εἰσίν. Interp. *Ariſtophan.* Θεσμοφ. Sic antea Θηλυμίτρης. *Heſych. Suid.* *F. B.*

33. Τὸν σὸν υἱὸν] Quid ita Junoni filium Vulcanum exprobrat, nec contumeliam ſimul in ſemet ipſum patrem redundaturam eſſe ſentit? Sciendum eſt, Lucianum hic, quod Heſiodus aliique de Vulcano poſteris perſuaſerunt, adoptare; Junonem ſcilicet, quum Vulcanum conciperet, Jovi marito nihil acceptum retuliſſe: ideo ἀνωφίλητος, περὶ Θεοῦ. §. 6. ubi plura dicemus. Modo ἐμοῦ γε ὄντος ſaepe accidit huic particulae, ut intercideret. *T. H.*

40. Ἦλθες ταῦτα] An ἤδη; *F. G.*

Ἦλθες ταῦτα &c.] Ex Mſ. reſtituendus eſt perturbatus in editis locus. Cum Jupiter deſcripſiſſet Vulcani ſoe-

mollis; sed tempero verbis, ne te magis irritem.

4. JUN. Utinam & uxorem illum ductas mea quidem gratia: memento tamen, quam indigna propter istum pincernam in me admittas. JUP. Non hunc scilicet, at Vulcanum potius oportebat tuum filium vina nobis ministrare claudicantem, a fornace venientem, strictūris adhuc opertum, forcipe jam modo depositō; ab istisque ipsis nos digitis accipere calicem, & eum amplexu attractum osculari interea, cui ne tu quidem mater libenter osculum feras fuligine nigra infecto faciem: hæc jucundiora; nonne? multumque interest, ut hic a poculis minister magis deceat sympositum Deorum: Ganymedes autem demittendus iterum in Idam: mundus enim est, & roseo digitorum nitore, & scite porrigit poculum, quodque te maxime urit, osculatur nectare suavius.

5. JUN. Nunc & claudus, o Jupiter, est Vulcanus, & digiti ejus indigni, qui tuum calicem contingant, & fuliginis plenus, illoque tu conspecto nauseas, ex quo tempore pulcrum comatulum istum Ida enutrivit: dudum ista non videbas, nec scintillæ, neque caminus avertebant te,

μαλθακὸς, ἡδίων ἢ τρυφερώτερος... ὃ βούλομαι δὲ εἰπεῖν, μή σε παροξύνω ὀλιγώτερον.

HPA. Εἶθε γὰρ γαμήσειας αὐτὸν ἐμοῦ ἕνεκα. μέμνησο γοῦν οἷά μοι δρᾷ τὸν οἰνοχόον τοῦτον ἐμπαροινῶν. ΖΕΥΣ. οὐκ ἀλλὰ τὸν Ἥφαιστον ἔδει τὸν σὸν υἱὸν οἰνοχοεῖν ἡμῖν χωλεύοντα, ἐκ τοῦ καμίνου ἥκοντα, ἔτι τῶν σπινθήρων ἀνάπλεων, ἄρτι τὴν συφάγραν ἀποτιθέμενον, ἢ ἀπ' ἐκείνων αὐτοῦ τῶν δακτύλων λαμβάνειν ἡμᾶς τὸ κύλικα, καὶ ὀλισθάσαντας φιλῆσαί μέλαξυ, ὃν οὐδ' ἂν ἡ μήτηρ σου ἡδέως φιλήσειας ὑπὸ τοῦ ἀσβόλου καπνωλουμένον τὸ πρόσωπον; ἡδέως ταῦτα· οὐ γὰρ καὶ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκεῖνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν Θεῶν· ὁ Γανυμήδης δὲ καταπεμπτέος αὖθις εἰς τὴν Ἴδην· καθαρὸς γάρ, καὶ ῥοδοδάκτυλος, καὶ ὀλισθάνων ὀρέγει τὸ ἔκπωμα, καὶ ὃ σε λυπεῖ μάλιστα, καὶ φιλεῖ ἡδίον ἢ νέκταρ.

HPA. Νὴ γὰρ χωλὸς, ὦ Ζεῦ, ὁ Ἥφαιστος, καὶ οἱ δάκτυλοι αὐτοῦ ἀνάξιοι τοῦ σοῦ κύλικος, καὶ ἀσβόλου μεστός ἐστι, καὶ ναυτιᾷς ὁρῶν αὐτὸν, ἐξότου τὸν καλὸν κομήτην τοῦτον τὸν Ἴδηθεν ἀνέθρεψε· πάλαι δὲ οὐκ ἐώρας ταῦτα, οὐδ' οἱ σπινθῆρες, οὐδ' ἡ κάμινος ἀπέτρεπόν σε

ἐμοὶ add. C. R. et C. H.
γαμήσεις C. M.
δὲ C. H.
φὴς C. H.
ἀποτιθέμενον C. R. quod malim C. H. M.
ἐπὶ τὸ C. R. et C. H. M.
καὶ abest C. R.
καταπεμπτέος C. M. Σ. R.
καθαρός C. M. Σ.
ἔκπωμα C. R. et M. et B. Z.
καὶ abest C. R.
ἀσβολούμενος C. M.
ἐξ οὗ τὸν καλὸν τοῦτον κομήτην ἡμῖν ἡ Ἴδη C. R. et C. H.
ὅδε ὁ σ. ὅδε ἡ bene propter adspirationes C. R. et C. H. Z.
ἀνέτρεπον. C. H.

e Ἥδιον ταῦτα] Ἥρα. ἥδιον ταῦτα. Z. G. Marg. Ald. sed personis non mutatis. d Ἐμπρέπει] ἔπρεπε G. Z. et M. et B.

sordes & squalorem, qui Diis ministrarat, subjicitur; ἥδιον ταῦτα. ἐ γὰρ ἐ παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκεῖνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν Θεῶν. Contra mentem *Luciani* suavia hæc sunt: adeoque multum ille pocillator colonestat Deorum convivium. Sed Mss. ἥρα. ἥδιον ταῦτα. Ζεὺς. ἐ γὰρ ἐ δῆτα πολὺ ὁ οἰνοχόος ἔπρεπε τῷ συμποσίῳ. Jun. *suaviora hæc sunt.* Jup. *etenim jam olim ille pincerna non decebat convivium deorum.* Juno ait suaviora haec sunt, videre obsitum fuligine Vulcanum, quam amasium pocula cum osculis marito praebentem. J. G. G.

Ἥδιον ταῦτα . . . .] Sic omnes impressi. Mss. Graeciores. Sed nihil mutavimus, nisi quod interrogandi punctum addidimus. M. du S.

Ἥδιον ταῦτα] Graevii Codex non magnam, nec tamen nullam adfert opem: Junonis personam interponi debere, minime concedo. Vera *Luciani* manus sine dubio fuit: ἥδιον ταῦτα· ἐ γὰρ; ἢ δῆτα πολὺ &c. Jovis ea sunt falsae uxorem irridentis: *Suaviora sunt ista: nonne? atque multum interest, ut hic pincerna* (Vulcanus nimirum praeditus ea formae commendatione, quam descripsi) *magis deceat sympositum Deorum: Ganymedes autem iterum in Idam demittendus est, quippe mundus, & digitis roseis, sciteque ministrat poculum.* Usus elegans particularum ἐ γὰρ, qui venerum Graecarum haud plane expertem fugere non potest, ironiam adjuvat: vid. *Aristoph.* Av. v. 612. Eccles. v. 760. saepe in *Platone.* Illud ὑπισχνούμενος ὀφγιεῖν apud *Xenoph.* K. II. l. p. 6. est καλῶς οἰνοχοεῖν καὶ ὑπαμώμους, κεραννῦναι οἰνοχοεῖν ἐ καθαρίως ἐγχεῖν, στουδαίως ἐ ὑπομενόντως πᾶσι προσενεγκεῖν ἐ ἐνδῦναι τὴν φιάλην. T. H.

45. Ἥδιον τῷ νέκταρ] Sic apud *Hesiod.* Scut. Herc. τά σφιν πολὺ φέριστα θεούων. J. B.

49. Τὸν καλὸν κομήτην] Praeter alios de formosissima Ganymedis coma resciverat *Callimach.* Epigr. LVI. Νικχὶ πρὸς εὐχαίτην Γανυμήδεα, ὑράνιε Ζεῦ. T. H.

52. Δό-

μὴ ἐχὶ πίνειν παρ' αὐτῷ. ΖΕΥΣ. λυπεῖς, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν, οὐδὲν ἄλλο, κἀμοὶ ἐπιτείνεις τὴν ἔρωτα ζηλοτυποῦσα· εἰ δὲ ἄχθη παῖδος ὠραίου δεχομένη τὸ ἔκπωμα, σοὶ μὲν ὁ υἱὸς οἰνοχοείτω· σὺ δὲ, ὦ Γανύμηδες, ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδου τὰ κύλικα· καὶ ἐφ' ἑκάστῃ δὶς φίλει με, κἂν ὅτε πλήρη ὀρέγοις, κἂν αὖθις ὁπότε παρ' ἐμοῦ ἀπολαμβάνοις. τί τοῦτο δακρύεις; μὴ δείδιθι· οἰμώξει γάρ, ἤν τις σε λυπεῖν ἐθέλῃ.

quin biberes ab eo. JUP. Angis, Juno, temet ipsam, nihil aliud; meumque amorem intendis æmulando. Quod si graveris a puero formoso accipere poculum, tibi filius vinum ministret: at tu, Ganymedes, soli mihi præbe calicem, & ad singulos bis suaviare me, quum plenum porrigis, quumque iterum a me recipis. Quid ideo lacrimare? ne time: plorabit enim, si quis tibi molestiam adferre voluerit.

VI.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

JUNONIS ET JOVIS.

ΗΡΑ.

JUNO.

ΤΟν Ἰξίονα τοῦτον ὁρᾷς, ὦ Ζεῦ; ποῖόν τινα τὸν τρόπον ἡγῇ; ΖΕΥΣ. ἄνθρωπον εἶναι χρηστὸν, ὦ Ἥρα, καὶ συμπόλικόν. εἰ γὰρ ἂν συνῆν ἡμῖν ἀνάξιος ὢν συμποσίου ὤν. ΗΡΑ. ἀλλ' ἀνάξιός ἐστι, ὑβριστής γε ὤν· ὥστε μηκέτι συνέστω. ΖΕΥΣ. τί δὲ ὕβρισε; χρὴ γὰρ, οἶμαι, καὶ ἐμὲ εἰδέναι. ΗΡΑ. τί δ' ἄλλο;

I. IXionem istum vides, o Jupiter: qualem moribus esse putas? JUP. Commodum hominem, atque ad hilaritatem convivii factum: non enim nobiscum versaretur, si quidem indignus esset symposio. JUN. Indignus sane; quippe injuriæ gravis auctor: quare nobiscum amplius ne sit. JUP. Quam tandem injuriam fecit: oportet enim, ut arbitror, me quoque certiorem fieri. JUN. Quid autem aliud? at

τί γὰρ ἄλλο

a Δίδιθι] διδιθι Marg. *AIW.*

61. Τὸν Ἰξίονα] Ἰξίων Λαπίθης τὸ γένος ὢν ἠγάγετο Δῖαν τὴν * Οἰονέως. Τὸν δὲ πενθερὸν αὐτοῦ ἐλθόντα ἐπὶ τὰ ἴδια συνεστιάσαντα ὄργανα δὲ πυίσας, καὶ γυμήσας πυρὸς, † ἵνθα αὐτὸν ἐνέβαλεν ἐφ' ᾧ οἱ θεοὶ ἀγανακτήσαντες ἤρτησαν αὐτὸν τιμωρεῖν. Ὁ δὲ Ζεὺς μόνον ἐλέησεν αὐτὸν καὶ λαβὼν ἰδίᾳ ‡ ἰσρῷ ἀφῆκε μαλαθεὶς αὐτῷ τὰ ἀθανασίας. Οὗτος δὲ ἀκόλαστος ὢν ἠράσθη Ἥρας, ἣ ἀπήγγειλε τῷ Διΐ. ὁ δὲ δοκιμάζων αὐτὸν ἀπεῖπε τῇ Ἥρᾳ, ἢ μίγνυται Ἰξίονι, καὶ ποιεῖ παῖδα τὸν Κένταυρον ἔχοντα, τὰ μὲν ἄνω, ἀφ' οὗ Ἱππεύτανρος. Ὁ δὲ Ζεὺς ἀγνωθεὶς § ὑποστήσῃ τροχῷ ¶ δήσας τὰ Ἰξίονα, ἀφῆκε φέρεσθαι μετὰ ἀέρος μαστιζόμενον ὑπὸ λέγεται, χρὴ τιμᾶν τοὺς εὐεργέτας. *V.*

* Δαΐονέως] Scriptum erat Οἰονέως, quod sic mutavi ex Schol. *Didym.* ad Il. A, 268. & Il. Ξ, 317. ubi pro Ἰονίως, quod ibi legitur, Cl. *Barnes.* Δαΐονίως, ut in priore Scholio, reponit. *M. du S.*

Retinui Οἰονέως, cujus rationem petere licet a *Munckero* ad *Hygin.* F. 155. p. 227. ubi docet quam varie Ixionis soceri nomen scribatur. *T. H.*

† Ἔνθα] *M. du Soul* hujus vice substituerat ἐκεῖ, qua auctoritate non monens. Ἔνθα satis usitatum, præsertim apud recentiores pro ἐκεῖ. Si quid mutandum foret, mallem αὖτε. *T. H.*

‡ Ἰδρῷ] Ita clare in Mss. legebatur. Forte emendandum διαπεμψάμενος, hoc est, *lustratum dimisit.* lustratus enim fuit Ixion a Jove, ut testatur J. Tzetzes Ch. IX. Hist. 273. qui dicit socerum Ixionis ab aliis vocatum Deioneum, ab aliis Eioneum, quo forte modo hic etiam legendum. *J. C.*

Sed in *V.* ἱρῷ non ἰδρῷ exstat. *M. du S.*

Pro ἱδρῷ *Matth. Sladus* reddiderat μισθῷ qua conjectura non video multum profici. Locus sine dubio corruptus: sed jam non vacat, ut exundamus aliquid sincerius, ungues male mulcare. *T. H.*

§ Δὲ] Eam particulam merito interposuit *M. du Soul.* *T. H.*

¶ Δήσας] Debuerat scripsisse ἐδήσας vel σφοδήσας. Paulo ante ἢ μίγνται. *E. A.* prave: correxit *M. du Soul.* *T. H.*

52. Λύπεις, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν. οὐδὲν ἄλλο, κἀμοὶ &c.] Poterat sine crimine *Benedictus* integram servavisse interpretationem *Micylli: AEgritudine, Juno, te ipsam affligis; nihil aliud, & mihi amorem ea magis incendis:* quam

at pudor impedit ne dicam ; tale facinus eſt auſus. JUP. Et eam quidem obrem magis etiam dixeris , quod turpia fuerit conatus : an igitur aliquam tentavit : etenim intelligo , cujusmodi ſit flagitioſum illud , quod eloqui refugias.

2. JUN. Imo me ipſam , non aliam quandam , Jupiter , jam dudum. Primum equidem ignorabam rem , cur intentis oculis adſpiceret in me : hic autem & gemebat , & ſublacrimabatur : ſi quando , ut biberam , traderem Ganymedi poculum , tum hic poſcebat in eodem bibere ; acceptumque poculum oſculabatur interea , oculis admovebat , atque iterum intuebatur in me. Illa jam intelligebam amatoria eſſe : & diu quidem me pudebat hæc apud te dicere , putabamque ceſſaturum hominem ab inſania. At poſtquam blandis ſermonibus auſus eſt me ſollicitare , ego deſtituens illum adhuc in lacrimis & pedibus advolutum , obturatis auribus , ne audirem contumelioſa ſuppliciter petentem , abii tibi indicatura : tu autem vide quomodo virum ulciſcaris.

3. JUP. Siccine infandus ille in memet ipſum , & ad Junonis usque concubitus? adeone

ἐγὼ γὰρ αἰσχύνομαι εἰπεῖν αὐτό· τοιοῦτόν ἐστιν ὃ τόλμησε. ΖΕΥΣ. ἐγὼ μὴν ἀφ' οὗτο ἐγὼ μᾶλλον εἴποις ἂν, [b] ὅσον ἐγὼ αἰσχροῖς ἐπεχείρησε· μὴν ἦν ἐπείρα τινά; συνίημι γὰρ οἱοῦ τι τὸ αἰσχρὸν, ὅτου δὴ ὀκνήσειας εἰπεῖν.

ΗΡΑ. Αὐτὴν ἐμὲ, οὐκ ἄλλην τινὰ, ὦ Ζεῦ, πολὺν ἤδη χρόνον. ἐγὼ τὸ μὲν πρῶτον, ἠγνόουν τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτενὲς ἀφεώρα ἐς ἐμὲ· ὁπότε δὲ ἐγ ἔστενε, ἐγὼ ὑπεδάκρυε· ἐγὼ εἶπόν ποιῶσα ἐγχεοδοίην τῷ Γανυμήδει τὸ ἔκπωμα, ὁ δὲ ἤτει ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ πιεῖν· ἐγὼ λαβὼν, ἐφίλει μελαξὺ, ἐγὼ πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς προσῆγε, ἐγὼ αὖθις ἀφεώρα ἐς ἐμέ. ταῦτα ἤδη συνίην ἐρωτικὰ ὄντα. ἐγὼ ὑπεπολὺ μὲ ἤδεμην λέγειν πρός σε, ἐγὼ ὤμην παύσασθ' ἂν μανίας τ' ἄνθρωπον. ἐπεὶ δὲ ἐγὼ λόγοις ἐτόλμησέ μοι προσενεγκεῖν, ἐγὼ μὲν ἀφεῖσα αὐτὸν ἔτι δακρύοντα, ἐγὼ προκυλινδούμενον, ὑπορραξαμένη τὰ ὦτα, ὡς μηδὲ ἀκούσαιμι αὐτοῦ ὑπερφυῶς ἱκετεύοντος, ἀπῆλθόν σοι φράσουσα. σὺ δὲ αὐτὸς ὅρα ὅπως μέτει τὸν ἄνδρα.

ΖΕΥΣ. Εὖγε ὁ κατάρατος, ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν, ἐγὼ μέχρι τῆς Ἥρας γάμων; τοσοῦτον

Τί γὰρ σὲ λέγω καὶ τοι αἰσχ νομαι C.R. μὴν δ' ἔγ. C. ἔστερ' ἀπ' οὐ ὀκν. ταῦτην C.R. Εὐρώπα C.R. ὅτε δὲ κὴ C.R. ἀποδοίην e.R. τὸ ἔκπωμα C.R. et M. et B. ταῦτα δὲ ἤδη C. παύσεσθαι C.R. et C. M. et B. προσκυλινδούμ νον, μὴ ἐπ. C.R. αὐλὸν C. M. male τῆς C.R. errore Jambico descripto

[b] Ὅσον ἐγὼ αἰσχροῖς] ὅσον ἐπ' αἰσχροῖς. L. ὅσον καὶ αἰσχροῖσιν ἐπεχείρησε quod C.R. ex αἰσχροῖσιν pro obscenum vel foedum haec ab aliquo prava de Junone credente ὅσῳ C.B.

quam vides temere ab eo truncatam. *J.G.*

62. Ἄνθρωπον εἶναι χρηστὸν, ὦ Ἥρα, καὶ συμπότικόν] Vertunt : *hominem esse benignum, Juno, & hilarem convivam. Benignitati* hic nullus locus : χρηστὸς Latinis eſt homo *commodus* , facilitate morum inſignis. *Plaut.* Mil. *convivia commodus. Cicer.* pro Murena: *Nemo Catone proavo tuo commodior , communior , moderatior fuit ad omnem rationem humanitatis.* Sic inferius in Dearum judicio : ἰκανὴ μὲν, ἀγροικὸς δὲ. *Commoda quidem , ſed ruſtica :* ubi interpres; *ſat quidem formoſa.* ſed talia ὅσα κόπις. Sic inferius in hoc dialogo ἀπειρόκαλοι vertit *inſolentes*, cum ſint , *inepti, decori rudes. J.G.G.*

63. Χρηστὸν] Bene monuit *Graevius* de vocis hujus poteſtate : ſed idem jamdudum viderat *Deſ. Herald.* Anim. in *Salmaſ.* Obſerv. ad J. A. & R. I. c. 8. §. 6. *Dion Chryſ.* p. 468. B. συμπότικός τις ἐν κοινῷ τῶν τοιούτων συνουσίας. *T. H.*

66. Ὑβριστὴς γὰρ ὢν] Clariſſ. *Heinſ.* ad *Maxim. Tyr.* dixi ad *Petron. J.B.*

72. Ἔπειρα] Πειρᾶν *ad Venerem ſollicitare , pudici-*

tiam alicujus tentare. Pindar. Π. B, 62. quem locum habebat in mente *Schol. Homer.* ad Od. Φ, 303. ubi fabulam Ixionis narrat: Διὸς ἔκοιτιν ἐπειρᾶτο. Commentator antiquus in errore , quem circa verbi rationem explicandam committit, eruditus eſt : melius *Schol. Ariſtoph.* ad Equit. v. 514. προσβαλεῖν γυναικὶ περὶ Ἀφροδίτης. *Conatus eſt Junonem comprimere Hygin.* F. LXII. propius ad Graecam locutionem , *Illic Junonem tentare Ixionis auſi, Tibullus : Junonem de ſtupro interpellare Lactant.* ad *Stat.* IV, 539. *de ſtupri injuria compellare*, ad Theb. VIII, 50. Πειρᾶν in hac fabula familiare Graecis. *T. H.*

79. Ὅ δὴ] Forſan ὅτι δὴ videntur enim id poſcere ſequentia, ταῦτα ἤδη συνίην ἐρωτικὰ ὄντα. *M. du S.*

90. Ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν] Irati Jovis abrupta oratio. Video commode ſervari poſſe ἐπ' ἐμέ nec tamen non praeferam εἰς ἐμὲ , quaſi vellet intellectum ὑβρίζειν ſic ſane ſecutus fuerit ipſe ſuum praeceptum de ὑβρίζειν τινὰ & εἰς τινὰ in Soloec. §. 10. Paulo poſt ſi pro ὁμοῖα ἡμῖν legeretur ὁμόσιοι ἡμῖν, mutatum nollem. Ὁμόσιος & συνέστιος θεῶν frequenter Ixion dicitur. *T. H.*

ἐμεθύσθη γ᾽ νέκταρος; ἀλλ᾽ ἡμεῖς τούτων αἴτιοι, καὶ πέρα γε μετρίου φιλάνθρωποι, οἵ γε καὶ συμπότας αὐτοὺς ἐποιησάμεθα. συγγνωστοὶ οὖν, εἰ πίοντες ὁμοῖα ἡμῖν, καὶ ἰδόντες εὐπρεπέστερα κάλλη, καὶ οἷα ὑπὸλε εἶδον ὅτε γῆς, ἐπεθύμησαν ἀπολαῦσαι αὐτῆς, ἔρωτι ἁλόντες· ὁ δὲ ἔρως, βιαίου τινὸς καὶ οὐκ ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ποτέ. ΗΡΑ. σοῦ μὰ καὶ πάνυ οὗτός γε δεσπότης ἐστὶ καὶ ἄγει σε, καὶ φέρει, ὃ ῥινός, φασιν, ἕλκων, καὶ ἐπὶ αὐτῷ ἔνθα ἂν ἡγῆται σοι· καὶ ἀλλάττῃ ῥᾳδίως ἐς ὅ, τι ἂν κελεύσῃ· καὶ ὅλως κτῆμα καὶ παιδιὰ γε ἔρως σύ γε. καὶ νὴ τὸν Ἰξίονα οἶδα καθόπου συγγνώμιον ἀπονέμεις, ἅτε καὶ αὐτὸς μοιχεύσας ποτὲ αὐτοῦ τὴν γυναῖκα, ἣ σοι Πειρίθοον ἔτεκεν.

inebriatus fuit nectare? verum nosmet eorum causa sumus, & ultra modum amantes hominum, qui convivas etiam eos adscivimus. Ignoscendum igitur ipsis, si hausto pari atque nos potu, visisque coelestibus formis, quales nunquam spectarunt in terra, desiderarunt frui illis amore capti: amor autem violentum quiddam est, neque hominibus solum imperat, sed & nobismet ipsis aliquando. JUN. In te quidem valde dominium hicce exercet, teque agit ac fert, naso, ut ajunt, trahens: & tu sequeris ipsum, quocumque ducat, mutarisque facile in quamcumque jusserit formam: atque omnino possessio ludusque amoris es profecto: etiam nunc Ixioni scio cur veniam tribuas, quippe qui ejus uxorem ipse aliquando adulteraris, quæ tibi Pirithoum peperit.

ΖΕΥΣ. Ἔτι γὰρ σὺ μέμνησαι ἐκείνων, εἴ τι ἐγὼ ἔπαιξα ἐς γῆν καταβάς; ἀτὰρ οἶσθα ὅ μοι δοκεῖ περὶ γε Ἰξίονος; χολάζειν μὲν μηδαμῶς αὐτόν, μηδ᾽ ἀπωθεῖν γε συμποσίου σκαιὸν γάρ· ἐπεὶ δ᾽ ἐρᾷ, καὶ ὡς φησὶ δακρύει, καὶ ἀφόρητα πάσχει. ΗΡΑ. τί, ὦ Ζεῦ; δέδια μή τι ὑβριστικὸν καὶ σὺ εἴπῃς. ΖΕΥΣ. εὐδαμῶς. ἀλλ᾽ εἴδωλον ἐκ νεφέλης πλασάμενοι αὐτῇ σοι ὅμοιον, ἐπει-

4. JUP. Tune etiamnum recordaris eorum, si quid ego lusi in terram descendens? at scinne, quid mihi de Ixione videatur? punire quidem nequaquam ipsum, neque extrudere symposio; inurbanum enim: quandoquidem vero amat, &, ut ais, plorat, & intolerabilia suffert. JUN. Quid porro, Jupiter? nam metuo ne quid flagitiosum tu quoque dicas. JUP. Neutiquam: sed simulacrum ex nebula ubi finxerimus ipsi tibi simile, postquam

98. Ὁ ἔρως] Sic Dialog. Apoll. & Bacch. *Long.* lib. 2. *Heliodor.* lib. 4. & Δ.Θ. XXIII. ἀκράτων ἄρχων. *J.B.*

2. Ἄγει σε καὶ φέρει] Vix credas Interpretes, quid *Lucianus* voluerit, adsecutos fuisse: sensus est: *te subactum pro arbitrio velut jure belli depopulatur.* Ἄγειν καὶ φέρειν victorum est, qui caedibus ac rapinis omnia vastant: ὡσὰ νόμου δίκης ἄγοντες καὶ φέροντες ἀνθρώπους *Polyaen.* ad alia traducitur: ἀγομένης καὶ φερομένης τὰ κεφαλῆς, *Synes.* Encom. Calv. Rem vidit, & locutionem vulgatissimam pluribus exemplis illustravit *Erasm.* Prov. in Ἄγουσι καὶ φέρουσι. *T.H.*

Ibid. Τῆς ῥινὸς φ. ἕλκων.] Unde ductum haud proclive est definire: certe a feris equisve petitum. Sed ad rem ipsam illustrandam lege, si lubet, quid apud *Lactantium* poëta non insulsus de triumpho Cupidinis scripserit, in cujus pompa Jupiter cum ceteris Diis ante currum triumphantis ducitur catenatus, I, 11. *M. du S.*

Τῆς ῥινὸς ἕλκων] Quibus in locis occurrat apud *Nostrum* adnotavit *Erasmus* in *Naribus trahere.* *T.H.*

8. Αὐτῇ τὴν γυναῖκα] Vid. *Th. Muncker.* ad *Hygin.* Fab. 155. p. 227. *T.H.*

9. Πειρίθουν] Diam *Hyginus* vocat, ex qua Jupiter Pirithoum suscepit. *M. du S.*

19. Ἀγρυπνεῖ] Structura postulat: ἐπειδὴ λυθῇ. κάκεῖνος ἀγρυπνῇ. *T.H.*

23. Μὴ ὥραιον ἦποτο] Nescio cur mutatum: sic enim reposueram, non ὥραιον. Proverb. de quo *Aristophan.* alii; σισαλοίκισαι μ᾽· ὥρα γὰρ μὴ ὥρας ἦσθα. Verum tamen Atticum est, & utitur Dialog. de Saltat. c. V. Solœcismum notarunt Grammatici. *J.B.*

Μὴ ὥραιον ἦποτο &c.] An scribendum? μὴ ὄναιτο τῷ ὑπὲρ ἀ. *F.G.*

Μὴ ὥραιον ἦποτο τὸ ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμῶν] Potestne stultius & absurdius quicquam verti, quam ista verba sunt translata? *Ne quid tempestivum consequatur, quando res, quae supra se sunt, concupiscit.* Et tamen absurdius iidem interpretes in dialogo de saltationibus, μὴ ὥραιον ἠσάμην, *nunquam ego venustatem consequar.* Cum sint imprecationis formulae ex *Aristophane* haustae. Latini dicunt, *male pereat, dii deaeque eum perdant, qui rem supra suam sortem affectavit.* Potuissent ta-

quam solutum fuerit convivium (vigilat autem, ut credi par est, præ amore) adclinemus juxta ipsum: sic enim sedatus fuerit ejus dolor, si putarit se, quod concupierat, adeptum esse. JUN. Apage: pessime pereat, ut qui rem supra suam sortem affectet. JUP. Sustine tamen, o Juno: quid enim ad te mali redundabit ab isto figmento, si cum nebula fuerit Ixion congressus.

5. JUN. At nebula ista ego esse videbor, & turpe illud in me patrabit ob similitudinem. JUP. Nihil dicis: neque enim nebula unquam Juno fiat, nec tu nebula: Ixion tantum decipietur. JUN. At, quales cuncti homines decori rudes sunt, gloriabitur forte, ubi in terram venerit, & narrabit omnibus se Junonem iniisse, in eodemque, quo Jovem, lecto cubuisse: quin porro non abhorret, ut me dicat amare se: credent homines, ignari scilicet cum nebula ipsum fuisse. JUP. Ergo, si quid ejusmodi dixerit, in orcum detrusus, rotæque miser alligatus circumagetur cum ea semper, laboremque perpetuum habebit pœnas dans amoris. JUN. Non enim grave hoc quidem ob jactantiam.

δὰν λυθῇ τὸ συμπόσιον, κἀκεῖνος ἀγρυπνήσει, ὡς τὸ εἰκὸς, ὑπὸ τ ἔρωτος, ὥστε καταχλίνωμεν αὐτῷ φέρουλες· ἴσως γὰρ ἂν παυσαίμεθα ἀνιώμενος, οἰηθεὶς τελυχηκέναι τ ὀπιθυμίας. ΗΡΑ. ἄπαγε, μὴ ὥραισιν ἴκοιτο τῆς ὑπὲρ αὐτὸν ὀπιθυμίας. ΖΕΥΣ. ὅμως ὑπόμεινον, ὦ Ἥρα. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοις δεινὸν ἀπὸ τ πλάσματος, εἰ περίεσται ὁ Ἰξίων συμέξας.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἡ νεφέλη ἐγὼ εἶναι δόξω, καὶ τὸ αἰσχρὸν ἐπ' ἐμὲ ποιήσει διὰ τ ὁμοιότητα. ΖΕΥΣ. εὖ ἴσθι τοῦτο φήσ· ἔστε γὰρ ἡ νεφέλη ποτὲ Ἥρα γένοιτ' ἂν, ἔστε σὺ νεφέλη· ὁ δ' Ἰξίων μόνον [a] ἐξαπαληθήσεται. ΗΡΑ. ἀλλὰ, οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοί εἰσιν, αὐχήσει καλεληθὼν ἴσως, καὶ διηγήσεται ἅπασι, λέγων συγγεγενῆσθαι τῇ Ἥρᾳ, καὶ σύλλεκτρος εἶναι τῷ Διΐ. καί που τάχα ἐρᾷν με φήσειεν αὐτοῦ, οἱ δὲ πιστεύσουσιν, οὐκ εἰδότες ὡς νεφέλη σοῦν. ΖΕΥΣ. ἰκέσθω, ἤν τί τοιοῦτον εἴπῃ, εἰς τ ᾅδην ἐμπεσὼν τροχῷ ἀθλίως προσδεθείς, [b] συμπεριεχθήσεται μετ' αὐτοῦ ἀεί, καὶ πόνον ἄπαυστον ἕξει, δίκην διδοὺς τ ἔρωτος. ΗΡΑ. εὖ γὰρ δεινὸν τοῦτό γε ἀπὸ τ μεγαλαυχίας. ΑΠΟΛ-

ἀγρυπνήσει C. B. et Ed. Princ.
καταχλ. C. R.
ἴσως γὰρ ἂν π. C. R.
ἢ addit C. M. C. B.
δόξει addit C. R. unde
συμπεσοῦσαν εἶναι scripturum fuisse opinor
ἐπέσει (ἔξει C. R. et M.
ἀλλ' οἱ πάντες ξυνιέντες C. B.
καὶ ἀπατεῶν C. R.
ἐς Ἅιδην C. R.
fuerit scriptum
δίκην διδοὺς γ
δεῖ, δεινὸν τοῦτό γε ἀλλὰ τῆς μεγαλαυχίας. C. R.
qui mamm Luciani solus servavit
quantum frigeat edisci nemini dubium erit.

a Ἐξαπαληθήσεται] ἐξαπατήσεται B1. B2. b Συμπεριεχθήσεται] Ita recte utraque B. In ceteris vitiose συμπεμπιεχθήσεται.

23. Ἄπαγε, μὴ ὥραισιν] Σεσολοίκισται ᾧ Ἀτλικῶς. ὥρυλε γάρ, μὴ ὥρας ἴκοιτο· ἴσι δὲ τοῦτο τὸ εἰ τῇ σωηθείᾳ, Μὴ καλὰ αὐτῷ τὰ ἔτη, Μὴ εἰς καιρὸν φθάνοι. V.

tamen, saltem *Bourdelotius*, haec emendare, cum *Isaacus Casaubonus* ὁ πάνυ Animadvers. lib. 11. c. 14. in *Athen.* tum & in Lectionibus Theocriteis, dudum observarit elegans hoc dicendi genus, & explicarit scitissime. *J.G.G.*

Μὴ ὥραισιν ἴκοιτο] *Casaubonus* explicat in notis ad *Athen.* II, 14. cum imprecari alicui exitium vellent, & mortem anno vertente citiorem. Alii tamen scriptores ὥρας non ὥραιον scribunt. Iterum habes Ὀρχ. c. 5. & Ἐτ. Δ. X. *M. du S.*

Μὴ ὥραισιν ἴκοιτο] Dicturum se promisit ad hunc *Luciani* locum *Kuhn.* Obs. ad *Diogen. L.* II, 34. cui consilio diem supremum interveniisse credo. *Bisetus* etiam profert ad Lysistr. *Aristoph.* v. 1036. A *Casaubono* dissentit *D. Heinsius* L. Theocr. p. 341. existimans formulam imprecandi esse desumtam a navigationibus, quia ὥραι erant navigandi tempora, & μὴ ὥραιοι πλεῖν apud *Comicum* Lysistr. v. 329. utrius verior habenda sit opinio, alias opportunius dicemus. *T.H.*

32. Ἐξαπαληθήσεται] Monstrum vocabuli vides (in Ed. *Salm.*) Rectius Editio *Basil.* ἐξαπατήσεται. Sed puto verum *Luciani* esse ἐξαπατηθήσεται· immo sic antiquissima editio *Flor.* Simili mendo laborant posteriores editiones, cum mox συμπεριεχθήσεται legitur, quod conspicitur etiam in *Florentina* & *Aldina*: sola *Basileensis* συμπεριενεχθήσεται· id quod probum est. *J.J.*

40. Τροχῷ] Meminit *J. Brodaeus* Misc. II. c. 10. *Pindarus* τριπάκαμον δεσμὸν vocavit, τριπάκτημον τροχὸν *Schol. Apoll. Rh.* ad Arg. III, 62. Bene de nobis merebitur, qui ultima dialogi hujus vel explicuerit, vel emendarit. *T.H.*

43. Ἀπὸ τ μ.] An ὑπὲρ; *F. G.*

46. Προσ-

VII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΗΦΑΙΣΤΟΥ. APOLLINIS ET VULCANI.

ΗΦΑΙ. Ἐωρακας, ὦ Ἄπολλον, τὸ τῆ Μαίας βρέφος τὸ ἄρτι τεχθὲν, ὡς καλόν τέ ἐστι, καὶ προσγελᾷ πᾶσι, καὶ δηλοῖ τι ἤδη ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον; ΑΠ. ἐκεῖνό γε τὸ βρέφος, ὦ Ἥφαιστε, ἢ μέγα ἀγαθόν, ὁ γ' Ἰαπετῷ πρεσβύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐς τὴν πανουργίαν; ΗΦΑΙ. καὶ τίνα ἂν ἀδικῆσαι δύναιτο νεογνὸν ὄν; ΑΠ. ἐρώτα τὸν Ποσειδῶνα, ἢ τὸν τρίαιναν ἔκλεψεν· ἢ τὸν Ἄρη· καὶ τοῦτο γὰρ ἐξείλκυσε λαθὼν τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἐμαυτὸν λέγω, ὃν ἀφώπλισε τὸ τόξον καὶ τὰ βέλη.

ΗΦΑΙ. Τὸ νεογνὸν ταῦτα, ὁ μόγις ἐκι-

VULC. Vidistin', Apollo, Majæ filiolum modo editum? quam pulcer est, arridetque omnibus, & jam patefacit aliquid, quod magni boni spem faciat. AP. Illum ego dixero infantem, Vulcane, aut insigne bonum, qui Japeto sit senior, quantum ad astutiam? VULC. Eccui male facere possit recens natus? AP. Roga Neptunum, cujus tridentem furatus est; aut Martem; illius enim eduxit clam vaginā gladium: ne me ipsum dicam, quem exarmavit arcu & sagittis.

VULC. Hæc iste recens natus, qui vix mo-

a Προσγελᾷ] προσμειδᾷ L. b Τῷ] ἀπὸ τοῦ L. c Ἐκινεῖτο] ἴσχνει τὸ P. ἴσχνει τὸ J. et C. M.

46. Προσγελᾷ] Cito ridere fuit praesagium ingenii. Vid. Art. Crit. P. 2. Sect. I. c. X. §. 12. J.C.

49. Ἐν τῇ πανουργίᾳ] Usitatius εἰς vel ἐπὶ τὴν πανουργίαν itaque scribendum puto. Ut modo μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον, sic & Xenoph. K. Π. V. p. 76. v. 13. ὃ μέγα ἀγαθὸν σὺ τοῖς φίλοις κῆρ· similem in modum μέγα κακὸν εἶναι vel ἥκειν τινί. T.H.

55. Ἐκινεῖτο] Non sollicito hanc lectionem. Aliter tamen P. & Ed. J. ἴσχνει τὸ, sed tum aliter interpungendum, & post ἴσχνει, punctum admirationis ponendum. M. duS.

64. Ὀξύχειρ] Poll. II, 149. ὀξύχειρ δὲ καὶ ὀξυχειρία τὸ μὲ ὦδὸν Μενάνδρῳ εἴρηται, τὸ ὃ παρ' Ἀλκαίῳ. Comicorum nomina facile persuadent, utrosque non alia notione, quam fecit Lucianus, hanc vocem adhibuisse. Significat autem agili manuum mobilitate promtum; nam aduncae manus Interpretum, si rem spectas, possint tolerari; si vim vocis, alieniſſimae sunt. Prout celeritatis manuum in plurimis rebus est usus, ita non una ratione homines dicuntur ὀξύχειρες qui manum avidam in patinas immittit Nicomacho apud Athen. VII. p. 291. D — διεκῶν δὲ πᾶς Τἀλλότρια γίνεται ὀξύχειρ, κ' οὐκ ἐγκρατής. Herculem hoc epitheto Theocritus affecit Epigr. XX. Τὸν λεοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα· quod vix est, ut heroum maximi dignitatem aequet. Ὀξυχειρίαν ὀρχηστῶν & pantomimis Pollux tribuit IV, 97. ψαφοκαίστας sive praestigiatoribus Sext. Empir. adv. Mathem. II. §. 39. qui τὰς τῶν θαυμάτων ἀψεις δ' ὀξυχειρίαν πλέκτουσι. eandem vocat εὐτροφίαν τῶν χειρῶν & τὸ τάχος τῶν κάμψεων τῶν δακτύλων Schol. Gregorii Nazianz. in Orat. de Athanasio. Apud Philonem Jud. de Vit. Mos. p. 609. C. AEgyptius operum exactor τοὺς τὸ προσταχθὲν μὴ ἀπόνους καὶ ὀξυχειρίᾳ δρῶντας τύπτων. Nonnihil differt illa ὀξυχειρία, quam exercendi diuturnitate opifices acquirunt in Diogen. L. VI, 70. Mercurium autem ὀξύχειρα venustissime pinxit Horat. I. Od. 10. Callidum quicquid placuit jocoso Condere furto: ibi plura, quae ad hunc dialogum faciunt. T.H.

68. Προσκαλισάμενός τὸν Ἔρωτα] Leg. προκαλισάμενος τὸν Ἔρωτα· sic videtur legisse interpres, cum transfert, Heri provocato Cupidine. Statim pro ὑφίλκων τὸν πόδα Mss. ὑφελῶν τὸν πόδα, quasi pedes illi surripuerit: quamvis & vulgatum possit ferri. J.G.G.

Προσκαλισάμενός τὸν Ἔρωτα] Vel προκαλισάμενος edendum fuit, ut haberetur ratio Benedicti vertentis provocato Cupidine, vel versio retinenda fuit Micylli heri autem vocato ad se Cupidine. Sed sane verbum Grœcum habet aliquid, quod a neutro exprimitur, & Benedictina lenius & Micyllina fortius, ut patet in dialogo Veneris & Cupidinis, ἀλλ' ἐκεῖνός με προσίστατό μοι & προσκαλεῖται. Itaque scriptis libris obediendum. Video simile committi in dialogo Enipei & Neptuni, dicente illo Δεῖ τοῦτο ἐμὲ ἔχειν ὅτι προσκαλεσάμενός τὸν Ἔρωτα, ubi cum Micyllo Benedictus, propterea te mihi amorem praripere oportebat. In Piscatore dicunt Philosophi de Luciano, ἴσως γὰρ ἂν καὶ ἄλλος προκαλεῖσθαι δικάζοντος ἄξιον· ubi vertunt, nam cum iste vir judicia velit experiri, haud absurde provocare videtur. At in hac

movere se poterat in fasciis? AP. Experiere, Vulcane, mox atque ad te accesserit. VULC. Atqui jam accessit. AP. Quid ergo? cunctane habes instrumenta, nullumque eorum tibi periit? VULC. Cuncta, Apollo. AP. Tamen inspice diligenter. VULC. Ita me Jupiter amet, forcipem non video. AP. At videbis eum alicubi in cunabulis infantis. VULC. Tamne acutis est manibus, ac si in utero meditatus fuerit artem furandi.

3. AP. Non tu illum audivisti jam loquentem argutula quædam & volubilia: quin & ministrare nobis vult: heri vero provocatum Cupidinem luctando dejecit statim nescio quomodo subducens pedes: tum interea dum laudabatur Veneris cestum surripuit, illum amplexæ ob victoriam; Jovis autem ridentis sceptrum, &, nisi gra-

νεῖτο ἐν τοῖς σπαργάνοις; ΑΠ. εἶσῃ, ὦ Ἥφαιστε, εἴ σοι προσέλθῃ μόνον. ΗΦΑΙ. ἢ μὴν προσῆλθεν ἤδη. ΑΠ. τί οὖν; πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ οὐδέν σοι ἀπόλωλεν αὐτῶν; ΗΦΑΙ. πάντα, ὦ Ἄπολλον. ΑΠ. ὅμως ἐπίσκεψαι ἀκριβῶς. ΗΦΑΙ. νὴ Δία, τὴν τυραγραν οὐχ ὁρῶ. ΑΠ ἀλλ' ὄψει αὐτὴν ἴσως ἐν σπαργάνοις τῷ βρέφει. ΗΦΑΙ. ἴσως ὀξύχειρ ἐστὶ, καθάπερ ἐν τῇ μητρὶ ἐκμελετήσας τὴν κλεπτικήν.

ΑΠ. Οὐ γὰρ ἤκουσας αὐτοῦ καὶ λαλοῦντος ἤδη σφόδρα, καὶ ἐπίτροχα. ὁ δὲ καὶ ἀγκωνείας ἡμῖν ἐθέλει. χθὲς δὲ προκαλεσάμενος τὸν Ἔρωτα καλεπάλαισεν εὐθύς, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑφέλκων τὸ πόδε εἶτα μέλαξυ ἐπαινούμενος, τὸν Ἀφροδίτης μὲν τὸν κεστὸν ἔκλεψε, προσπλυξαμένης αὐτὸν ὅτι τῇ νικῇ· καὶ Διὸς δὲ γελῶντος, τὸ σκῆπτρον· εἰ δὲ μὴ βαρύ-

ἐν τοῖς σπαργάνοις] ἐν σπαργάνοις G. L. *f.* ἐπίτροχα] ἐπίτροχον. F. *f.* In P. ἦλθεν ἐπὶ non extitit.

64. Ἐν τῇ γαστρὶ] * Εἰσάδιος Ὀδυσσ. Τ. λόγος ἐστὶ, φησὶ, τὸ Ἑρμῆν, ὅτι γενιτῆς συγκληθῆναι τὴν κλεπτικήν, ὡς τὴν μητρὸς Μαίας συλλαμβάνης, αἷς ἤθελεν ἐκείνη, ὑφιλόμβρος τὰ ἐκδυόντα ἔκρυψε. G.

67. Ἤδη σφόδρα καὶ ἐπίτροχα] Πολύκαμψα, πιθανὰ, λύτρόπελα, ἀπατηλικὰ. † τὸ ἐπίτροχα ἐπιγεγράφθαι τοιχείως. V.

* Εἰσάδιος] P. 1870. v. 54. ὁ (Ἑρμῆ) λόγος ἐστὶ καὶ ἐν γενητῆς συγκεκλῆσθαι τὴν κλεπτοσύνην, ὃς τῆς μητρὸς Μαίας συλλαμβάνης αἷς ἤθελεν ἐκείνη, αὐτὸς ὑφελόμενος τὰ ἐκδυόντα ἔκρυψε. Ad hanc normam ista sunt refingenda, nisi quod συλλαμβάνων recte scribitur. T. H.

† Τὸ] *M. du Soul* τὸ δὲ ἐπίτροχα. T. H.

lior loquutione vix est differentia inter τὸ *provocare* & *judicio experiri velle*: & in præcedentibus non tam provocat, quam admonet modestiæ philosophos, ne se indemnatum occidant, atque adeo convenientius videatur προσκαλεῖσθαι. *J. G.*

Προσκαλισάμενος] Haec menda, sed quae tamen fallere vix potest, locis compluribus insedit: restituendum erat vel sine Mss. προκαλισάμενος adstipulatur *Duker.* ad *Thucyd.* p. 342. n. 3. *Apollodor* I. p. 57. τὸ ἄρτον αὐτῶν εἰς πύγμην προσκαλεῖτο recte *Keber* προκαλεῖτο vel προύκαλ. T. H.

70. Ὑφιλὸν] Ita præter Mss. Gr. L. & Ed. *f. M. du S.*

Ὑφέλκων] Teneo vulgatam lectionem, quam satis tuetur καλεπάλαισεν luctatorum est ὑφέλκειν τοὺς πόδας, τὰ σκέλη, ut adversarios in terram dejiciant: idem & ὑποσκελίζειν, ὑποσύρειν τὰ σκέλη in illa praeclara Dioxippi cum Corrago Macedone pugna, quam describit *Diodor. Sic.* XVII, 615. C. *subducere pedes Curt.* IX. c. 7. Lubrica quoque dicuntur ὀφίλματα, ὑποφύρια, ὑποσκελίζειν τοὺς πόδας, quae junxit *Poll.* I, 187. eleganter *Curt.* IV, 9, 18. *quum modo saxa lubrica vestigium fallerent, modo rapidior unda subduceret.* Quum probata fuerit haec potestas in ὑφιστῶν τοὺς πόδας, deliberabimus, an scriptae lectionis rationem haberi oporteat: nam quod *Graevius* addit, *quasi pedes illi surripuerit*, mallem Viro magno non excidisset: nisi quis huc pertinere censeat *Senecae*, *pedes abstulit* Praef. lib. IV. Nat. Qu. p. 743. quam metaphoram a luctatoribus esse sumtam volunt. T. H.

73. Τὸ σκῆπτρον] In Cod. *Florent.* scribitur ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον. *J. B.*

Τὸ σκῆπτρον] *Fl.* & *f.* ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκ—. Sed venustior longe vulgata lectio. Sceptrum enim surripuit, sed fulmen utpote gravius & ignitum tenera manus auferre non valuit. P. non agnoscit ἦλθεν ἐπί. *M. du S.*

Τὸ σκῆπτρον] Mihi sane non constat, quid recentiores Editores impulerit, ut insuper haberent, quod Florentiae fuerat impressum ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον; quandoquidem illa phrasis nihil habet, quod fastidiendum videatur: nam saepius ἔρχεσθαι ἐπί τι non consilium tantummodo aut conatum, sed effectum etiam agendi significat: quamobrem sic intellige, adgressus est sceptrum surripere, atque adeo revera surripuit. Etsi jam omissum in *A1.* & *Hagenoensi Francinus* tamen

ρύτερον ὁ κεραυνὸς ἦν, ᾧ πολὺ τὸ πῦρ εἶχες κἀκεῖνον ἂν ὑφείλεσθο. ΗΦΑΙ. γοργόν τινα τ' παῖδα φῄς. ΑΠ. ὐ μόνον, ἀλλ' ἤδη ᾠ μουσικόν. ΗΦΑΙ. τῷ τοῦτο τεκμαίρεσθαι ἔχεις;

vius esset fulmen, multumque ignem haberet, illum quoque surripuisset. VULC. Agilem quendam & alacrem puerum narras. AP. Non hoc tantum, sed & jam musicum. VULC. Id quo indicio colligere potes?

4. AP.

men in *Juntinam* revocavit dubium ex scripto Cod. an *Fl.* Id solum me retinuit, ne *Luciano* redderem, quod in P. abfuisse notatum reperiebam. *T.H.*

79. Χελώνῃ] Ex hymno *Homeri in Merc.* (v. 47.) Vide *Scalig. ad Manil.* p. 420. *A.V.*

Χελώνῃ] Oculis hæc omnia subjicit Cl. Philostrati interpres ad p. 777. exhibita ex gemmis lyræ figura. *M.du S.*

80. Πήχεις ἐναρμόσας] De partibus lyrae vide Dial. Mar. I. & *Is. Voss.* de Poem. Cant. *J.C.*

81. Καλάμους] Κάλαμοι sunt *aerea fila* protensa juxta longitudinem lyrae, & quae pulsata resonabant. Absurde Interpres vertit *calamos*: nam calami pulsati non resonant. *J.C.*

Καλάμους ἐμπήξας] Habes descriptionem testudinis a Mercurio inventae, ex qua lyram confecit; sed male intellectam & imperitissime versam: χελώνην πρῶτος τερπνὸν εὗρεν ὄργανον ἀπ' αὐτῆς συνεπήξατο. Πήχεις δ' ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑπέθηκε, καὶ ἐντεινάμενος ἐπτὰ χορδὰς, μελῳδὸν πάνυ γλαφυρὸν, ὦ Ἥφαιστε. In editione Salmuriensi haec est istorum verborum interpretatio: *Testudinem mortuam alicubi nactus, ex ea compegit instrumentum. brachiis enim adaptatis, & superinducto jugo; deinde calamis infixis, & subjecto hemisphaerio, & intentis inde septem chordis elegans adeo & concinnum quiddam modulatur:* non sane mufice. Descriptio haec est petita ex hymno in Mercurium, qui tribuitur *Homero*, ut olim observavit maximus *Scaliger* ad *Manilium:* sed cum in illa queritur omissum esse τὸ καιριώτατον, dicendum enim fuisse ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ ἔτι δέρμα βόειον προσαρμόσας, καὶ μαγάδιον ὑπέθηκε, verum erat, si καλάμους scripsisset *Lucianus*, & hymni auctorem κατὰ πόδα sequendum sibi existimasset. Cum vero corii bovilli, quo ceu theca lyram Mercurii tegebat hymnus, mentionem omisisset, & accommodasset ejus descriptionem ad sui temporis mores, locus nullus erat arundinibus in lyra. Pro καλάμους legendum ex Mf. κολλάβους. Κόλλαβοι sunt *paxilli*, vel *claviculae*, *quibus fides in lyris intenduntur. Homero* Odyss. Φ. dicuntur κόλοπες

Ῥηϊδίως ἐτάνυσε νέῳ ἐπὶ κόλοπι χορδήν.
Facile intendit nova clavicula fides.

Ubi *Eustathius*: κόλοψ ὁ δηλ. τοῖς ὕστερον κόλαβος, ἢ ὁ τείνοντας αἱ τοιαῦται χορδαί. καὶ ὅτε φασι λεγόμενος, δῆλόν ἐστι τὸ παλαιὸν ὂν δερμάτων σκληρῶν ἦν τῷ πρὸς τραχήλῳ τ βοῶν, ἴσι δ' ὅτε ὠ τ οἰῶν quaere ibi plura. Vides ex calloso illo corio, quod est in cervicibus boum & ovium, olim istos verticillos esse factos, quod tamen negat *Scaliger*, qui postea conficiebantur ex lignis. Πήχεις vero sunt *manubria*. *Hyginus brachia* vertit: ζυγὸς vero, sive ut aliis ζύγωμα, *jugum*, est transversum transtillum, in summa cithara, cui chordae annectebantur: μαγάδιον est ligneus asserculus, qui subjiciebatur fidibus, sine quibus nullum illae sonum edebant; olim erat calamus, postea lignum quadratum, quod hodie adglutinatur musicis instrumentis, olim supponebatur, ut erudite *Scaliger* ostendit. Qui veteres lyras in nummis & marmoribus, ubi saepius occurrunt, vidit, facilius haec intelliget. Locus autem sic vertendus est: *Testudinem mortuam cum alicubi invenisset, ex ea instrumentum musicum compegit. Manubria enim adaptavit, & jugum addidit, & adfixit claviculas, & subjecit asserculum, fidesque intendens septem valde tenerum & concinnum quid cecinit:* Eadem omnia recenset inferius in lyra Polyphemi in Colloquio Doridos & Galateae, excepto μαγαδίῳ Λύτη ἡ πηκτὶς οἷα κρανίον ἐλάφου γυμνὸν τ σαρκῶν. καὶ τὰ μὲ κέρατα πήχεις ὥσπερ ἦσαν ζυγώσας ὑ αὐτὰ, καὶ ἐνάψας τὰ νεῦρα, ὑδὲ κόλλοπι ἐφεστῶτας, ἐμελῴδει ἄμουσόν τι καὶ ἀπαθές. Sic legendus iste locus lepidissimus: *Ipsa lyra solummodo erat cranium cervi, nudatum carne, cornua vero erant quasi manubria, quibus cum jugum adjecisset, & fides alligasset, quas non fidiculis tendebat, agreste quiddam & absonum canebat:* legendum autem οἷα, *solummodo*, non οἷα, ut editur vulgo. Vides hic κόλοπα dici, qui dicitur κόλαβος in dialogo superiore. Cranium cervi erat πηκτὶς, quod in Mercurii lyra testudo; cornua vero erant πήχεις· sed κόλαβοι nulli, aut iis non utebatur. *J.G.G.*

Καλάμους] In exemplaribus vulgatis legitur μαγάδιον & καλάμους, mendose pro μαγάδας & κολλάβους. Ita *Moschop.* in sua constructione locum allegat; & hujus lectio magis quadrat sensui quam usitata. *Hartung.* Th. Crit. T. II. p. 638.

Καλάμους] Vox κολλάβους, quam exhibent P. L. Gr. Mf. & Schol. quamque ego etiam ex Mf. adscriptam vidi margini vetustissimi impressi Codicis, glossema est viri quidem docti, sed ad rudem hujus lyrae fabricam non satis, ut mihi quidem videtur, attendentis. Si cui tamen placeat, litem ea de re nemini sum moturus; cetera enim satis scite descripta sunt, & ipsa artis vocabula ab artifice summo Apolline haud dubie usurpata: quod ex doctissimis *Gravii* notis facile perspicies. V. etiam Marm. Ox. p. 199. Observandum denique Nostro κόλλοπας τ κιθάρας alibi dici. Vide Z. τρ. c. 10. *M.du S.*

Κολλάβους] Quanquam κάλαμος olim in lyra, huc tamen nihil pertinet: praeterquam quod, si de eo loqui voluisset *Lucianus*, scribendum fuerat κάλαμον ἐμ-

4. AP. Teſtudinem alicubi mortuam quum inveniſſet, inſtrumentum ex ea muſicum compegit: manubriis enim adaptatis, jugo addito, tum claviculis infixis, & aſſerculo ſuppoſito, fidesque intenAΠ. Χελώνην τινὰ νεκρὰν εὑρών, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς συνεπήξατο· τήχεις γὰρ ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα κολλάβους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεὶς, καὶ ἐντεινάμε-

α Καλλάβους] καλάμους priores Edd. καλάβους P. κολάβους Schol. κολλάβους G. L. Margo *AIW.* ubi & μαγάδα pro μαγάδιον.

79. Χελώνην] Τούτου μίμηται καὶ Νίκανδρος ἐν τοῖς Ἀλεξιφαρμάκοις. *G.*

81. Κολλάβους] Τὰς τῶν χορδῶν ἐπιτόνια. *V.*

α Ἀλεξιφαρμάκοις] v. 557. *T. H.*

† Μαγάδα] *L.* μαγάδιον. Sic tamen etiam *C. M.* *M. du S.*

‡ Σαν. τετράγ.] Haec totidem verbis habet *Suidas*, ex quo emendandus eſt *Heſychius*. Vid. *H. Stephani* Ind. Theſ. in Μαγὰς, quem nec *Luciani* locus praeteriit, *Olearium* ad *Philoſtr.* Vit. Soph. I. p. 487. *T. H.*

82. Καὶ † μαγάδα] ‡ Σανὶς τετράγωνος, ὑπόκυφος, δεχομένη ἐφ' ἑαυτῇ τὰς τῶν κιθάρας νεύρας. *V.*

ἐμπήξας. Otto quidem *Sperlingius* Diſſ. de Fur. Sabin. Tranquill. p. 74. *Lucianum* melius adfirmat extuliſſe καλάμους ἐμπήξας *nam erant duo calami arte juncti, inter quos chordae ducebantur & tendebantur:* ſed haec dicenti ſine veterum auctoritate, non aegre feret, ſi fidem denegemus. Κόλλαβοι contra optime conveniunt, quippe in hoc inſtrumento mutico neceſſarii: error autem plane facilis; nam litera liquida non geminata καλάβους exarare moris erat, ut apud *Thom. Magiſtr.* in Κόλοπας· unde ob ſimilitudinem β & μ, praeſertim in membranis antiquis, quam proclivi via potuerit oriri καλάμους, in aperto eſt poſitum. Verum eſt, *Lucianum* Δ. Er. I. Jov. Trag. §. 10. adv. Indoct. §. 10. κολλίπας uſurpare, quod equidem ad normam Atticam magis congruere non diffiteor: ſic enim praecipit *Phrynich.* p. 32. Κολλάβους τοὺς ἐν τῇ λύρᾳ οἱ μὲν ἄλλοι ἁπλῶς λέγουσι, ὁ δὲ Φρυνίχου Ἱππολύτῳ δὲ καὶ οἱ ἀπὸ Ἀθηνῶν λέγουσι κόλλοπας· ſed nihil obſtat, quominus ab ea lege, quam ſaepe judicio non levitate migravit, in hoc etiam loco receſſerit *Lucianus*; inprimis quoniam illa aetate, qua ſcripſit, longe frequentior erat uſus τῶν κολλάβων, quam κολλόπων. Hoc vel ex ipſo *Phrynicho* manifeſtum eſt, qui vulgatam deterioris vocabuli conſuetudinem caſtigare neceſſe habuit, & ad veteris Atticiſmi praeſcripta revocare: in antiquis ſane ſcriptoribus vix unquam aliter invenias, ac κολλόπας *Plato* de Rep. VII. p. 703. B. τὰς ταῖς χορδαῖς πρόσγραπτα παρίχοντας & βασανίζοντας ἐπὶ τῶν κολλόπων στρεβλοῦντας· plura collegit eximius ille *Leopardus* Emend. XIX. c. 16. ſed κόλλαβος tamen, ex quacumque dialecto in uſum communem venerit, notae eſſe ſatis vetuſtae, non pauca ſunt indicio: aliunde quidem deducere non licet verbum illud in *Heſychio* Comicum: Ἐκκολλαβισμὸς, ἐκλακίνται, ἐκφρονίσεις· Grammatici quoque κολλάβους, quoddam eſt panis genus ab *Ariſtophane* aliisque memoratum, ab horum verticillorum ſimilitudine dictos volunt: vid. *Schol.* ad Ran. v. 510. At in recentioribus, quique *Luciani* aetati fuerunt ſuppares, jam nihil eſt iſto vocabulo tritius. *Jamblich.* de V. P. §. 118. τὴν δὲ πόσην ἐπίτασιν ἀναλόγως τοῖς βάρεσι εἰς τὴν τῶν κολλάβων ἄνεσιν σύμμιξον ἐξεύρισκε· haec in *Nicomacho* totidem verbis extare p. 13. monuit *Kuſterus*: *Schol. Homeri* parvus ad Il. I, 187. ab eoque ne litera quidem diſcrepans *Etymol.* in Ζυγός· *Athanaſ.* in Pſalm. p. 1241. ubi, quale ſit ψαλτήριον, exponit: δέκα γὰρ κόλλαβοι, εἴτουν πασσάλισκοι ὄντες τὸ πῆχυ τοῦ ψαλτηρίου στρεφόμενοι ἐτίνουν τε τὴν χορδὴν & ἐχάλων· quae paene eadem leguntur in *Euthymii Zygabeni* Praef. ad Pſalm. p. 185. & apud plures alios. Olim autem paxillos hoſce fuiſſe confectos de corio calloſo & durato, ſi quid omnino Grammaticis eſt credendum, ambigi non poteſt: vid. *Heſych.* in Ἐκολλόπωσα. Κεράσβολα vocabantur, ut Idem docet, οἱ ἐν ταῖς ἀρχαίαις λύραις κόλλαβοι· alibi voce truncata, Κράσβολα, κόλλαβοι δερμάτινοι· atque haec ipſa eſt ratio, cur κόλλοπες fuerint dicti; a qua voce non alia re κολλάβους diſtare arbitror, quam vel pronunciandi depravatione, vel dialecti diſcrimine. Hos igitur κολλάβους *Luciano* reſtitui par erat, quem vere *Graevius* obſervavit *accommodaſſe lyrae deſcriptionem ad ſui temporis mores:* locum enim illum Hymni in Mercurium, quum haec ſcriberet, in animo fuiſſe *Noſtro* mihi ſane non tam compertum videtur, quam credi voluit *Scaliger* ad Manil. V, 319. fierique facile poteſt, ut de eo tum ne cogitaverit quidem: alioqui multos oporteret eodem reſpexiſſe, qui in lyrae a Mercurio inventae deſcriptione parum a *Luciano* diſcedunt. Μαγάδας autem pro μαγάδιον *Hartungus* ex *Moſchopulo* probat; quod *Leopardus* commemorans judicium ſuum non interponit: ferrem equidem, ſi μαγάδα, quod *Scholiaſtes* habet, ſcriberetur: ſed nihil eſt, cur μαγάδιον ſatis uſitatum repudiemus. Vide praeterea magnum illum etiam in puero *Grotium* ad Phaen. *Arati* p. 7. & ad Imag. p. 54. 55. Res ipſa de veterum lyra, ejusque tum partibus, tum pro diverſo temporum intervallo differentia non tantum intricatior eſt, quam ut paucis expediri queat, ſed magnorum etiam hominum erroribus inſignis: neque id adeo mirandum; quum ejusmodi ſit haec materia, quae non niſi lenta diuturnaque meditatione, ſaepe, quae prius placuerant, verſo ſtylo inductis, ſubigi ſe patiatur ac molliri. *T. H.*

82. Μαγάδιον] Μαγὰς ab aliis dicitur. V. *Philoſtr.* p. 778. Equuleum noſtri vocant. *M. du S.*

83. Ἔπτα.

ἑπτὰ χορδὰς, μελῳδεῖ πάνυ γλαφυρὸν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ ἐναρμόνιον, ὡς καμὲ αὐτῷ φθονεῖν τὰ πάλαι κιθαρίζειν ἀσκοῦντα. ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα, ὡς οὐδὲ μένοι τὰς νύκτας ἐν τοῖς οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ περιεργίας ἄχρι καὶ ἅδου κατίοι, κλέψων τι καὶ κεῖθεν δηλαδή. ὑπόπλεφ δ' ἐστί καὶ ῥάβδον τινὰ πεποίηται θαυμασίαν τὴν δύναμιν, ᾗ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς. ΗΦΑΙ. ἐγὼ ἐκείνῳ ἐδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι. ΑΠ. τοιγαροῦν ἀπέδωκέ σοι τὴν μισθὸν τὴν πυράγραν. ΗΦΑΙ. εὖγε ὑπέμνησας· ὥστε βαδιέομαι ἀπολησόμενος αὐτὴν, εἴ που ὡς φὴς εὑρεθείη ὑπὸ τοῖς σπαργάνοις.

dens septem canit valde tenerum quiddam, o Vulcane, & concinnum, ut egomet ipsi invideam, qui dudum arte pulsandæ citharæ exerceor. Præterea dicebat Maja, illum ne noctu quidem manere in cœlo, sed curiositatis ergo usque ad inferos descendere, nempe furaturum aliquid inde etiam: alis autem est instructus: & virgam quandam sibi confecit mirabili virtute præditam, qua animas ducit, deducitque mortuos. VULC. Hanc ipsi donavi, ludicrum ut esset. AP. Proinde reddidit tibi mercedem forcipem (furto sublatum.) VULC. Recte sane admonuisti: quare ibo ad eum recuperandum, si cubi, ut ais, reperiatur in fasciis.

VIII.

ΗΦΑΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

VULCANI ET JOVIS.

ΗΦΑΙ.

Τί με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; ἥκω γὰρ, ὡς ἐκέλευσας, ἔχων τὴν πέλεκυν ὀξύτα-

VULC.

Quid me, Jupiter, oportet facere? venio enim, ut jussisti, securim habens acutissimam,

83. Γλαφυρόν] Ἠδὺ, κοῖλον, σοφὸν, ἴμπειρον, ἀκριβὲς, λαμπρὸν· ταῦτα σημαίνει τὸ γλαφυρόν. V.

83. Ἑπτὰ χ.] Consentiunt omnes Mercurium esse lyræ repertorem. Sed de numero chordarum non itidem liquet: sunt qui dicant primo fuisse tantum tres, sunt qui quatuor. Videat, cui libet, *Macrob.* Saturn. I, 19. *Pol. Virg.* de rerum invent. I. 15. *Diod. Sic.* I. & V. Sentit cum *Luciano Horatius* I, 15.

Tuque testudo resonare septem
Callida nervis. E.L.

84. Καμὲ . . . . κιθ.] Si recte hic *Lucianus*, erravit *Torrentius*, qui in *Horat.* Od. 21. I. Sic ait; *lyra sibi concessa, Orpheum Apollo docuit; at postea, inventa a se Cithara, ei lyram concessit.* Aliquid autem interesse inter *Lyram* & *Citharam*, satis hinc liquet; sed quid id sit, laborat quidem ostendere *Martinius* in Lexico ad vocem *Lyra*, at quam feliciter judicet alius: ego ab eo in hac re parum redii instructior. E.L.

89. Ὑπόπτερος] *Lilius Gregorius* in Mercurii Syntagmate scribit, vidisse se Mercurii imaginem in libro quodam antiquitatum hoc modo effictam: filo quidem erat corporis juvenili, facie imberbi, cum alis supra aures, nudus vero totus, praeterquam quod pallium habere videbatur, dextra marsupium continebat, quod supra caput hirci jacebat: sinistra vero caduceum praeferebat: ad pedes illius hircus & gallus suberant. Vid. *Macrob.* G.C.

Ibid. Ῥάβδον τινὰ] De Mercurii virga *Homerus* Od. 5. cujus verba expressit *Virgil.* IV. AEn. vs. 242.

Tum virgam capit: hac animas ille evocat orce
Pallentes, alias sub tristia tartara mittit,
Dat somnos adimitque, & lumina morte resignat.

Ab aurea autem virga dictus esse Mercurius χρυσόῤῥαπις. G.C.

90. Ψυχαγ.] *Virg.* Æn. IV. 242.

Tum virgam capit: hac animas ille evocat orco
Pallentes, alias sub tristia tartara mittit.

Homer. Od. E, 47. M. du S.

91. Ἐγὼ . . ἔδωκα] Vulgo traditur hanc virgam ab Apolline Mercurio fuisse traditam, accepta ab eo lyra. Vide *Serv.* in *Æn.* IV. 242. E.L.

3. Εἰ μίμφηται] Longoliani exemplaris ἢ μίμφηται corrigentis ingenio an vetusto Codici sit tribuendum, non satis mihi patet. Quanquam sensum faciat non plane

simam, etiam si lapides opus sit uno ictu dissecare. JUP. Recte sane, o Vulcane. At tu divide meum caput in duas partes dejecta securi. VULC. Tentasne me an insaniam? Quin impera vere quod vis tibi fieri. JUP. Divide mihi calvariam: quod si morem non gesseris, non nunc primum iratum experiere me. Sed vide ut ferias omni animi contentione, neque cunctaris: pereo enim præ doloribus, qu i meum cerebrum convellunt. VULC. Vide, Jupiter, ne mali quid faciamus: acuta enim securis est, & non sine sanguine, neque ad Lucinæ morem tibi obstetricabitur. JUP. Incute modo, Vulcane, audacter: ego enim novi quid conducat. VULC. Invitus quidem, sed tamen feriam: quid enim aliquis faciat, te jubente? Quid hoc? puella armata? Magnum, o Jupiter, malum habuisti in capite: merito igitur iracundus eras, qui tantam sub cerebri membrana virginem vivam nutrires, idque armatam: profecto castra, non caput clam nobis habuisti. Hæc vero sal-

τον, εἰ ϗ λίθος δέοι [a] μιᾷ πληγῇ ἀφαιμεῖν.
ΖΕΥΣ. εἶγε, ὦ Ἥφαιστε· ἀλλὰ δίελε μου
τ κεφαλὴν εἰς δύο, καλεναγκών. ΗΦΑΙ. πειρᾷς
μου, [b] εἰ μέμηνα; πρόσταξε δ' ὃν τἀληθές,
ὅτῳ θέλεις σοι γενέσθαι. ΖΕΥΣ. ἀφαιρεθῆ-
ναί μοι τὸ κρανίον· εἰ δὲ ἀπειθήσεις, ϗ νῦν
πρῶτον ὀργιζομένῳ πειράσῃ μου· ἀλλὰ χρὴ
καθικνεῖσθαι παντὶ τῷ θυμῷ, μηδὲ μέλλειν·
ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ τ ὠδίνων, αἵ μου τ ἐγ-
κέφαλον ἀναστρέφουσιν. ΗΦΑΙ. ὅρα, ὦ Ζεῦ,
μὴ κακόν τι ποιήσωμεν· ὀξὺς γὰρ ὁ τέλεκυς
ἐστί, ϗ οὐκ [c] ἀναιμωτὶ, οὐδὲ χω τ Εἰλεί-
θυιαν μαιώσεταί σε. ΖΕΥΣ. κατένεγκε μό-
νον, ὦ Ἥφαιστε, θαῤῥῶν. οἶδα γὰρ ἐγὼ τὸ
συμφέρον. ΗΦΑΙ. ἄκων μέν, καλοίσω δέ· [d] τί
γὰρ χρὴ ποιεῖν, σὲ κελεύοντα; τί τοῦτο; κόρη ἔνοπλος; μέγα, ὦ Ζεῦ, κακὸν εἶχες
ἐν τῇ κεφαλῇ· εἰκότως γοῦν ὀξύθυμος ἦθα,
τηλικαύτῃ [e] ὑπὸ τὴν μήνιγγα παρθένον
ζωογονῶν, ϗ ταῦτα ἔνοπλον· ἦπου στρατό-
πεδον, ϗ κεφαλὴν ἐλελήθεις ἔχων· ἡ δὲ πηδᾷ,

λίθον C. M.
διακόψαι
ἐς C. M. B. [εἰ B N
ἢ] addit C. M
qui habet ἢ εἰ
μέμηνας, reli-
quis ἐστί σοι quæ ta
absunt. est sou
τί δ' ἀλλο. addit
urbane C. M. et
ἀπειθήσεις C. M
δή μοι C. M. elegan-
tius. ita et B.
κατενεγκαι C.

τῇ μήνιγγι C. M.
cum Scholiaste
et C. B.

a Μιᾷ πλ. ἀφαιμ.] Haec notantur in Exc. P. μιᾷ πληγῇ ἀφαιμεῖν] γρ. ἀφαιρεῖσθαι. | λίθον | ἀφαιμεῖν. b Εἰ μέμηνας] ἢ μέμηνας. L. c Ἀναιμωτί] ἀναιμοτί F. & veteriores Edd. in margine AIW. notatur ἀνιμαστί. Aldus. d Τί γὰρ χρὴ π.] τί γὰρ ἐ χρή. Marg. AIW. e Ὑπὸ τὴν μήνιγγα] Schol. V. τῇ μήνιγγι.

11. Τὴν Εἰλιθυίαν] Ἢ τ τοιούτων θέα. V.

18. Ὑπὸ τῇ μήνιγγι] Τῷ ἐγκεφάλῳ ὑμῶν. V.

plane absurdum (parum enim abesse videri potest ab insania, qui caput sibi securi diffindi postulat) minus tamen verecunde hoc a Vulcano dicatur ad Jovem: quare lectioni vulgatae lubens acquiesco. T. H.

12. Μαιώσεταί σε] Nonnulli dicunt Jovem Thetidem a se compressam, quia metuebat sibi ab eo quod nasceretur, absorbuisse; atque ut necesse erat gravidum factum, ad amnem Tritonem peperisse. Cui si fidem habemus, opus erat, ut venter potius, quam calvaria, divideretur. E. L.

14. Τί γὰρ χρὴ ποιεῖν] In Dialogorum Selectorum editione dederam olim, τί γὰρ ἐ χρὴ ποιεῖν, σὲ κ. quod postea notatum quoque reperi ad marginem AIW. *nihil est omnino, quod quis facere non debeat, te jubente:* usitatae loquendi formulae; τί ἐ ποιεῖν; τί ἐ φθέγξεσθαι ἢ λέγειν; τί ἐ πάσχειν; Etsi sensus egregie constet, nunc tamen, quoniam nullum est in membranis subsidium, pristinam sententiam retexo: commodum est; *quid enim aliquis faciat?* id est, *frustra quis tergiversetur, & imperata detrectet, te jubente.* Sic, τί γὰρ ἂν τις πάθοι τις; Θ. Κρ. §. 9. T. H.

15. Κόρη ἔνοπλος] Fabulantur poëtae, a Jove devoratam Μῆτιν qua devorata mox Minervam concepisse. Jupiter, inquit *Hesiodus* Theog. v. 886. & sequ. Metin uxorem suam, Deorum atque hominum sapientissimam devoravit, Coeli Terraeque consilio, ne quis alius Deorum imperium ei praeripere posset &c. Si cui vacat, *Procli* & *Moschopuli* hunc in locum annotata adeat. *Clemens* etiam, *Epiphanius*, *Theophilus* hujus fabulae mentionem faciunt. Addunt Vulcanum securi Jovis patris sui caput aperuisse, ex quo Minerva adulta & armata prodiit: a qua re κορυφαγενὴς dicta est. *Lucanus* lib. IX.

Hanc & Pallas amat, patrio quae vertice nata est.

& alius:

— *Quae de patrio vertice nata Dea est.*

Hoc & *Lucianus* ridet. G. C.

δᾷ, ᾗ πυῤῥιχίζει, ᾗ † ἀσπίδα τινάσσει, ᾗ τὸ δόρυ πάλλει, ᾗ ἐνθουσιᾷ· ᾗ τὸ μέγιστον, καλὴ πάνυ ᾗ ἀκμαία γεγένηται ἤδη· ὁ βραχεῖ· γλαυκῶπις μέν, ἀλλὰ κοσμεῖ ᾗ τοῦτο ἡ κόρυς. ὥστε, ὦ Ζεῦ, μαιώτρα μοι ἀπόδος ἐγγυήσας μοι αὐτήν. ΖΕΥΣ. ἀδύνατα αἰτεῖς, ὦ Ἥφαιστε παρθένον γὰρ ἀεὶ θέλει μένειν. ἐγὼ γοῦν, τό γε ἐπ' ἐμοί, οὐδὲν ἀντιλέγω. ΗΦΑΙ. τοῦτ' ἐβουλόμην· ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά· ᾗ ἤδη συναρπάσω αὐτήν. ΖΕΥΣ. εἰ σοι ῥᾴδιον, ἕτω ποίει. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς.

tat, inque armis tripudiat, clypeum concutit, ac haſtam vibrat, & furore concitatur: quodque maximum eſt, formoſa admodum ac matura extitit brevi: cæſia quidem, ſed ornat hoc etiam ipſum galea. Quare, o Jupiter, obſtetriciam mercedem redde illa virgine mihi deſponſa. JUP. Quæ fieri nequeant petis, Vulcane: perpetuo enim virgo manere vult. Attamen, quantum in me eſt, nihil obloquor. VULC. Hoc volebam: reliqua mihi curæ erunt: jamque ipſam corripiam. JUP. Si tibi hoc facile, ita fac: novi tamen, quæ fieri nefas ſit, te appetere.

IX. NEPTU-

ἤδη C. M. atque B.
ἐθέλησε C. M. et B.

21. * Πυῤῥιχίζει] Ἐναλίῳ ὀρχίζει. *V.*
26. Ἐγγυήσας ἤδη αὐτήν] Ἤδη κατὰ γάμους κοσμήσας σπεύψας μοι αὐτήν. *V.*

* Πυῤῥιχίζει] Mutaverat etiam *M. Sladus*; & pro ὀρχίζει ὀρχοῦται hoc quidem rectius; ſed alterum eſt recentioris Graeciſmi. *T. H.*

21. Πυῤῥιχίζει] Vid. *Ex. Spanhem.* ad *Callim.* H. in Jov. v. 53. Recte Minerva vixdum nata πυῤῥιχίζει, Dea bellatrix ἐνόπλιον ὄρχησιν ſaltans. Pyrrichen qui principes inſtituerint, non pauci memorantur, Cretes inprimis, Pyrrichus vel Cretenſis Cydoniates vel Lacedaemonius, Achilles, filius ejus Pyrrhus ſive Neoptolemus; verum etiam Dioſcuri: ſed hi quidem Minerva modos praecinente. *Schol. Pindar.* ad Π. Β, 127. inter alia non protrita: ὁ δ' Ἐπίχαρμος τὴν Ἀθηνᾶν φησὶ τοῖς Διοσκούροις τὴν ἐνόπλιον νόμον ἐπαυλῆσαι· paulo plenius quam apud *Athenaeum* in fine lib. IV. Epicharmi locum ſine dubio cogitavit *Ariſtid.* T. I. p. 26. C. Διόσκουροι δ' ὑπ' αὐτῆς (Ἀθηνᾶς) πυῤῥιχίζουσι· ὑπ' αὐτῆς non eſt *ipſius ductu*, ut *Canterus*, neque *ſub ipſa*, ut *J. Meurſius* Miſc. Lac. II, 12. ſed id, quod ſignificaverat Epicharmus, ὑπ' Ἀθηνᾶς τὴν ἐνόπλιον νόμον ἐπαυλησάσης, tibia praecinente, modosque temperante Minerva. *T. H.*

24. Γλαυκῶπις] Sic de Sylla *Plut.* p. 826. A. τὸν δὲ τῶν ὀμμάτων γλαυκότητα, διὰ μικρὸν ἐπικαλοῦσαν, ἡ χρόα τοῦ προσώπου φοβερωτέραν ἐποίει προσιδεῖν. *M. du S.*

Ibid. Ἀλλὰ κοσμεῖ ᾗ τοῦτο] Male *Guyetus* mutat. *Caeſia quidem; ſed ornat hoc etiam ipſum caſſis*: caeſii oculi truculentum quiddam habent ac terribile, quod tamen bellipotentem Deam haud dedeceat: hoc Grammatici ſpectant, quando γλαυκὸν interpretantur φοβερὸν, Γλαυκιᾶν, παλαπληξικὸν, ἔμπυρον ἐ φοβερὸν βλέπειν, & Γλαυκῶπιν, φοβερὰν διὰ τὸ ὁρᾶσθαι, γλαυκοὺς ἐ παλαπληξικοὺς ὄπας ἔχουσαν. De Sylla *Plutarch.* T. I. p. 451. E. τὴν δὲ τῶν ὀμμάτων γλαυκότητα διὰ μικρὸν ἐ πικρὸν ᾗ ἄκαλλον οὖσαν ἡ χρόα τοῦ προσώπου φοβερωτέραν ἐποίει προσιδεῖν. Poterat hic oculorum adſpectus cum grata pulcritudine parum videri convenire: ſed torvitatem iſtam emendat & decoram reddit addita capiti galea, quam propterea deponi volebat Venus in Jud. Dear. §. 5. ut hoc remedio careret vitio paene proximum τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων· utrumque *Luciani* locum uſurpavit Vir ſummus *Nic. Heinſius* ad *Ovid.* A. A. II, 659. *Philoſtr. Jun.* Icon. c. VIII. Minerva γλαυκὸν ὑπὸ τῷ κράνει ὁρῶσα, ἓν ἀρρωστίᾳ τι τῷ ὄμματι ἐκφαῖνον. *Stat.* Theb. II, 715. *Diva ferox, magni decus ingeniumque parentis Bellipotens, cui torva genis horrore decoro Caſſis & adſperſo crudeſcit ſanguine Gorgo.* Multa ſunt in utriusque linguae poëtis, quae Palladis eam ſpeciem depingant. Fortitudinis imaginem ſimiliter expreſſit, ſed incultius & rudiore penicillo, quod aetati, qua vixit, condonandum eſt, *Euſtath.* de Iſm. Amor. II. p. 37. ὅλη σφριγῶντις πλὴν τῷ προσώπου, ᾧ μὴ δὴ ὅτι καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀγριωτέρους (ἔχειν videtur excidiſſe) ἢ κατὰ παρθένου ἰδίᾳ κόμης ἐδεσπόσατο τὴν κεφαλὴν ἐ ταύτῃ κεκαλυμμένῃ. Ceterum γλαυκῶπιν non Minervam ſolum *Homerus*, ſed Lunam etiam Empedocles & poëtae phyſici vocarunt, cujus appellationis explicatam rationem legere licet apud *Plutarch.* T. II. p. 934. C. 929. C. Hos auctores libenter ſequebatur philoſophus in ſcena *Euripides*, cujus, γλαυκῶπίς τι τρίφυται μάτη, protulit *Schol. Apollon. Rh.* ad I, 1281. *T. H.*

Ibid. Καὶ τοῦτο] Καὶ ταύτῃ. *F. G.*

33. Ῥᾴδιον ἕτω, ποίει] Haec in *Flor.* quae preſſe ſcripti Codicis veſtigiis inſiſtit, leguntur indiſtincte: ſequentes Edd. nec minus Interpretes ἕτω prioribus adjunxerunt, quum ſine dubio pertineat ad ποίει. Nota eſt Vulcani ad Minervae connubium fruſtra adſpirantis fabula: vid. *Eratoſthen.* Cataſt. c. XIII. *Philoſtr.* Icon. II. c. 27. Verumtamen alia Minerva, omniumque prima (quinque numerant, qui propius arcana priſcorum numinum inſpexerunt) juncta fuit Vulcano, itidem vetuſtiſſimo, Cœli filio; ex eoque procreavit Apollinem illum, cujus in tutela Athenae, quas ipſa nimirum urbium antiquiſſimam condiderat, dicuntur fuiſſe: *Cicer.* de N. D. III. §. 55. 59. *Clem.* Protr. p. 72. D. *Arnob.* IV. p. 135. *Auguſtinus.* Fuere tamen, qui non uxorem Vulcani, ſed filiam eſſe tra-

IX.

NEPTUNI ET MERCURII. ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

NEPT. 1. Estne, Mercuri, nunc convenire Jovem? MERC. Nequaquam, Neptune. NEPT. Attamen adesse me renuncia ipsi. MERC. Ne molestus sis, inquam: non opportunum enim; atque adeo visere non licet eum in praesentia. NEPT. Num Junoni dat operam? MERC. Minime: sed longe aliud quiddam est. NEPT. Intelligo: Ganymedes intus. MERC. Neque hoc: at ipse sane non optime valet. NEPT. Unde vero, Mercuri? nam mirificum hoc est, quod narras. MERC. Pudet eloqui, tale est. NEPT. At non decet apud me quippe patruum. MERC. Peperit jam modo, Neptune. NEPT. Apage:

ΠΟΣ. Ἔστιν, ὦ Ἑρμῆ, νῦν ἐντυχεῖν τῷ Διΐ; ΕΡΜ. οὐδαμῶς, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ. ὅμως προσάγγειλον αὐτῷ. ΕΡΜ. μὴ ἐνόχλει, φημί. ἄκαιρον γάρ, ὥστε οὐκ ἂν ἰδοις αὐτὸν ἐν τῷ παρόντι. ΠΟΣ. μῶν τῇ Ἥρᾳ σύνεστιν; ΕΡΜ. οὐκ· ἀλλ' ἕτεροιόν τι ἐστί. ΠΟΣ. σωίημι. ὁ Γανυμήδης ἔνδον. ΕΡΜ. οὐδὲ τοῦτο· ἀλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτός. ΠΟΣ. πῶδεν, ὦ Ἑρμῆ; δεινὸν γὰρ τοῦτο φῄς. ΕΡΜ. αἰσχύνομαι εἰπεῖν, τοιοῦτόν ἐστι. ΠΟΣ. ἀλλ' ὑ χρὴ πρὸς ἐμὲ θεῖόν γε ὄντα. ΕΡ. τέτοκεν ἀρτίως, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ. ἄπαγε, τέ-

/ ἔστι C. M. addit et B.

μαλακὸς C. M. mal

/ τέτοκεν ἐκεῖνος; ἄπαγε! C. B.

tradiderint: *Jul. Firmic.* de Err. Pr. Rel. p. 20. etiam *Clemens*, ut videtur, in Protr. p. 17. C. nisi graviore menda, quod suspicor, iste locus laboret. Praeterea securis obstetriciae operam commodasse Jovi non Vulcanum, sed Prometheum alii scripserunt: *Apollodor.* I. p. 31. ὡς δ' ὑπ' ἐνιαυσιοι χρόνοι, πλήξαντος αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν πελέκει Προμηθέως, ἣ παθόντες ἄλλοι λέγουσι, τῷ Ἡφαίστου, ὡς κορυφῆς ἐπὶ σφυρεῖου Τρίτωνος Ἀθηνᾶ σὺν ὅπλοις ἀνήφθη. Is quoque tenere se non potuit quantacumque praeditus futuri providentia, quin ad pudicitiam Minervae viam adfectaret: cujus immodestae spei crimen ad Caucasum adfixus expiavit: idcirco, qui montem eum accolebant Promethei vicem misserti solis Jovi ac Minervae sacra facere noluerunt, quum contra Herculem liberatorem magna veneratione prosequerentur. Haec *Duris* Samius apud *Schol. Apollon. Rh.* ad II, 1253. *Pindari Schol.* ad O. VII, 66. Οἱ μὲν Παλλαιφάτου λέγουσι ῥῆξαι τὸν τοῦ Διὸς κεφαλὸν, ὅτι Ἀθηνᾶ ἐγυμνᾶτο· οἱ δὲ Ἑρμῆν· οἱ δὲ Προμηθέα. Magnum habet auctorem Prometheus & singularis ministerii testem *Euripidem* Jon. v. 455, quanquam enim hic locus non una macula sit foedatus, quin tamen huc referri debeat, minime dubitandum puto: longe aberrat *Barnesius*. Palladem autem ἔνοπλον vel σὺν ὅπλοις ex vertice patris prosiluisse Stesichoro primum adfirmanti posteri crediderunt, teste *Schol. Apollon. Rhod.* ad IV, 1310. Quod si verum est, Stesichoro recentiorem oportet fuisse Orpheum illum, qui cecinit, ὅτι τὴν Ἀθηνᾶν ὁ Ζεὺς ἀκτεγένητον ἐκ τῆς κεφαλῆς Ὅπλοις λαμπρῷ χαλκῷ ἄνδρα ἰδέσθαι, apud *Procl.* in Tim. Plat. I. p. 51. *T. H.*

32. Ἀδμήτου ἰφῆς] Vulcanum tamen habuisse Minervam τὸν νόμῳ γαμετὴν, testatur oraculum Byzantinum:

Νῆσος τὴς ἱερὸν φωτὸς ἄμμα λαχοῦσα
Ἰδμὼν ὁμῶ ἐν πορφυρέῳ ἐπ' ἠπείροιο φέρουσα:
Ἐνθ' Ἡφαίστου ἴχνη χαίρει γλαυκώπιδι Ἀθήνῃ. *J. B.*

Ἀδμήτου ἰφῆς] Vide Ἔρμ. c. 51. & *Eurip.* p. 728. B. *M. du S.*

Ἀδμήτου ἰφῆς] Proverbiorum in numerum retulerunt *Zenobius* & *Suidas*, Ἀδμήτα ἰφῆς. Apud *Stobaeum* inter Chilonis dicta p. 45. Μὴ ἐκθύμοι ἀδμήτοι. Sed ipsam hanc formulam ab *Euripide* sumsit *Noster*: in Herc. Fur. v. 318. — ἄλλως δ' ἀδμήτου ἴσως ἰφῆς. *T. H.*

36. Οὐκ ἂν ἰδοις αὐτὸν] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 198. monet ἰδεῖν in Attico sermone de congressu vel colloquio dici, cujus significationis manifestissimum sit hoc loco exemplum: ibi enim illud verbi ἰδεῖν significatum alio verbo exponi, & οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν idem esse quod οὐκ ἂν ἐντύχοις αὐτῷ. In usu hujus potestatis Atticis tribuendo secutus est *Scholiasten Thucydid.* ad IV, 125. verum Grammatici veteres nimis saepe liberaliter Atticis tanquam propria donant, quae per rationem loquendi naturalem non Graecorum tantum omnium sunt communia, sed aeque in qualibet etiam lingua possunt usurpari. Istius generis est illa vis τῷ ἰδεῖν· neque enim aliter aut Latini suum *videre*, aut nos Belgae vernaculum ejusdem potestatis verbum ponere solemus. Vid. Clariss. *Dukerum* ad *Thucydidis* locum. *T. H.*

τέτοκεν ἐκεῖνος; ἐκ τίνος; οὐκοῦν ἐλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος ὤν; ἀλλ' οὐδὲ [a] ἐπεσήμαινεν αὐτῷ ἡ γαστὴρ ὄγκον τινά. ΕΡΜ. εὖ λέγεις· ἐ γὰρ ἐκείνη εἶχε τὸ ἔμβρυον. ΠΟΣ. οἶδα· ἐκ τῆς κεφαλῆς ἔτεκεν αὖθις, ὥσωρ ἡ Ἀθηνᾶν· τοκάδα γοῦν ἡ κεφαλὴν ἔχει. ΕΡΜ. οὐκ· ἀλλ' ἐν τῷ μηρῷ ἐκύει τὸ ἐκ τῆς Σεμέλης βρέφος. ΠΟΣ. εὖγε ὁ γενναῖος, ὡς ὅλος ἡμῖν κυοφορεῖ καὶ σπλαχνόθι σώματος. ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέλη ἐστίν;

ΕΡ. Θηβαία, τῶν Κάδμου θυγατέρων μία. ταύτῃ συνελθὼν, ἐγκύμονα ἐποίησεν. ΠΟΣ. εἶτα ἔτεκεν, ὦ Ἑρμῆ, ἀντ' ἐκείνης; ΕΡΜ. κομιδῇ μάλα, εἰ καὶ δοκεῖ σοὶ δοκεῖ. ἡμὶ γὰρ Σεμέλῃ ὑπελθοῦσα ἡ Ἥρα, οἷα δὴ ὡς ζηλότυπός ἐστι, πείθει αἰτῆσαι τὸν Διὸς, μετὰ βροντῆς καὶ ἀστραπῶν ἥκειν παρ' αὐτήν· ὡς δ' ἐπείσθη, καὶ ἦκεν ἔχων καὶ τὸ κεραυνὸν, ἀνεφλέγη ὁ οἶκος· καὶ ἡ Σεμέλη μὲν διαφθείρεται ὑπὸ τοῦ πυρός. ἐμὲ δὲ κελεύει ἀναστεμόνα τὸ γαστέρα τὸ γυναικὸς, ἀναλομίσαι ἀτελὲς ἔτι αὐτῷ τὸ ἔμβρυον ἐπταμηνιαῖον. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τὸν ἑαυτοῦ μηρὸν, ἐνέθηκα, ὡς ἐκτελεσθείη ἐνταῦθα, καὶ νῦν τρίτῳ ἤδη μηνὶ ἐξέτεκεν αὐτό, καὶ μαλακῶς ἀπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει. ΠΟΣ. νῦν δὲ ποῦ τὸ βρέφος ἐστίν; ΕΡΜ. ἐς τὴν Νύσαν, ἀπηνε-

illene peperit? ex quo? ergo nobis nec opinantibus fuit ambiguo sexu: sed nec indicium fecit ejus uterus tumoris ullius. MERC. Recte ais: neque enim ille habebat foetum. NEPT. Teneo: ex capite peperit iterum, ut Minervam: puerperum enim habet caput. MERC. Neutiquam: sed in femore ferebat ex Semele infantem. NEPT. Euge: ut bonus ille totus nobis uterum gestat, & in omni parte corporis: at quænam est Semele?

2. MERC. Thebana, Cadmi filiarum una: illam congressus gravidam fecit. NEPT. Tum peperit, Mercuri, ejus vice? MERC. Ita plane, tametsi fidem mereri res tibi non videatur: Semelen enim dolis aggressa Juno (nosti gravem ejus æmulationem) inducit ad petendum a Jove cum tonitrubus ac fulminibus ut veniat ad se: quum morigeratus accessit fulmen habens, succensum est tectum, ipsaque Semele perit ab igne: tum me jubet, exsecto utero mulieris, deferre nondum maturum ad se foetum septimestrem: postquam feci, perscisso femori suo indit, ut maturaretur ibi. Nunc tertio jam mense partum edidit, atque imbecillius ex laboribus habet. NEPT. Ubinam nunc infans est? MERC. In Nysam ablatum

[a] Ἐπεσήμαινεν] ἐπεσήμηνεν P. J. Marg. ΔΙΝΝ.

46. Οὐκοῦν] G. Budaeus C. L. G. p. 908. quum in hoc loco prolato scripsisset, ὄκνον ἐλελ. addit: *Sed in hoc posteriore ἐκοῦν mihi legendum videtur ἐξεσωμένως.* Ita sane legitur in eunctis, quas vidi, Edd. T. H.

47. Ἐπεσήμαινεν] Hoc an ἐπεσήμηνεν legas, nihil interest: certius videtur reponendum esse αὐτῇ ἡ γαστήρ. T. H.

51. Τοκάδα τὴν κεφαλὴν] Ridicule vocem poëticam usurpavit. Τοκὰς πόνος apud *Lycophr.* v. 316. qui matrem saepius sic appellat, ut Semelen *Euripides* — τοκάδα Τὸν Διογόνου Βάκχου Hippol. v. 559. ex quo plura dedit exempla *H. Stephan.* in Thes. Τοκὰς λέαινα *Theocrito* Eid. XXVI, 21. T. H.

52. Ἐν τῷ μηρῷ] Solent Phoenices ortum cujuspiam ab alio hisce verbis exprimere, יצא מירכו, *egressus est ex ejus femore*: quod perinde est, ac *ab eo genitus est*, vel, *ab eo est oriundus*, ut liquet ex Gen. XLVI, 26. Hinc nata fabula de Baccho Thebano a Jove ortum ducente: circumstantiae enim fictae sunt a Graeculis, ut rationem redderent locutionis, quam ignorabant. Nomen Semelae forte fuit שמלא, quod *virginem viro maturam* apud Thalmudicos sonat. J. C.

Ἐν τῷ μηρῷ] Haec tradiderat *Clericus* ad *Hesiodi* Theog. v. 940. T. H.

61. Ζηλότυπος] Sic antea Dial. Jun. & Jov. & de Sacrif. *Senec.* Herc. Fur. J. B.

67. Ἔμβρυον ἐπταμηνιαῖον] Consentit *Cornut*: de Nat. D. c. II. Ἔτεκε δὲ ἐκ τοῦ Διόνυσον ἐκ τοῦ ἰδίου μηροῦ ἐπταμηνιαῖον ὡς φασὶ τὸ Σεμέλης pluresque alii. Ὀκτάμηνος dicitur natus apud *Stephan.* & *Suid.* in Νάξος, tributumque a Junone jam cum Baccho reconciliata Naxiis mulieribus, eas solas ὀκτάμηνα τίκτειν· quanquam hujus rei tam memorabilis nulla sit apud *Diodorum Siculum* mentio V. p. 224. 225. ubi de Baccho Naxiorum fabulas persequitur. Bacchi in lucem editi scenam in coelo *Lucianus* instruxit: plures alibi, & quidem valde dissitis in locis: *Theocrit.* Eid. XXVI, 33. Χαίροι μὲ Διόνυσος, ὃν οὐ δρακάνα τιφόεσσα Ζηὸς ὑπὸ μεγάλου

ſum tradidi Nymphis educandum, impoſito Dionyſi nomino. NEPT. Ergo utrumque Dionyſi iſtius & mater & pater eſt hicce. MERC. Ita quidem videtur. At abeo, aquam ipſi ad vulnus laturus, ceteraque curaturus, quæ ſolent, tanquam puerperæ.

μίσας, παρέδωκα ταῖς Νύμφαις ἀναθρέψειν, Διόνυσον ἐπονομαδήλα. ΠΟΣ. ἠκῦν ἀμφότερα, ᾧ Διονύσου τούτου ἡ μήτηρ ἡ πατὴρ ὁδὲ ὅστις; EPM. ἔοικεν. ἄπειμι δ' ἐν ὕδωρ αὐτῷ πρὸς τὸ τραῦμα οἴσων, καὶ τἄλλα ποιήσων, [b] ὅσ' ἂν νομίζῃ, ὡς πρὸ λεχοῦς.

X.

MERCURII ET SOLIS. ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

MERC.

1. SOl, ne currum egeris hodie, Jupiter ait, nec cras, neque perendie; ſed intus mane: idque temporis intervallum una eſto nox longa. Quare ſolvunto Horæ iterum equos: tu reſtingue ignem, teque recrea quiete poſt longum tempus. SOL. Inſolita hæc, o Mercuri, atque inuſitata nuncians ades: ſed numquid de via aberrare viſus ſum in curſu, & extra limites equos agere, idque mihi ſuccenſet, & propterea noctem triplo majorem die facere conſtituit? MERC. Nihil quidem tale: neque ſemper illud erit: ſed ita nimirum uſus eſt, ut noctem ſibi fieri productiorem velit. SOL.

EPM.

Ὦ Ἥλιε, μὴ ἐλάσῃς τήμερον, ὁ Ζεύς φησι, μηδὲ αὔριον, μηδ' ἐς τρίτιλν ἡμέραν, ἀλλ' ἔνδον μένε· καὶ τὸ μεταξὺ μία τις ἔστω νὺξ μακρά, ὡς λυέτωσαν μὲ αἱ Ὧραι αὖθις τοὺς ἵππους, σὺ δὲ σβέσον τὸ πῦρ, καὶ ἀνάπαυε σὲ μακρᾷ σεαυτόν. ΗΛ. καινὰ ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀλλόκοτα ἥκεις [c] παραγγέλλων. ἀλλὰ μὴ πεδαίνειν τι ἔδοξα ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ ἔξω ἐλάσαι τῶν ὅρων, κἀτό μοι ἄχθεσθαι, καὶ τὴν νύκτα τριπλασίαν τῆς ἡμέρας ποιῆσαι διέγνωκεν; ΕΡ. οὐδὲν τοιοῦτον· οὐδ' ἐς ἀεὶ τοῦτο ἔσται. δεῖται δέ τι νῦν αὐτὸς ὀπτιμεστέραν γενέσθαι οἱ τὴν νύκτα. ΗΛ. ὦ

[b] Ὅσ' ἂν] ἃ ἂν A. P. Margo *Alw.* [c] Παραγγίλλων] Priores Edd. πεδαγγιλῶν/ Sola F. πεδαγγίλων.

ἀναγκαίδα θήκαλο λόσας· quem locum ignorare ſe fatetur *Burmann.* ad *Ovid.* Metam. III, 314. potuerat diciſſe ex *Diodoro Siculo* III. p. 140. qui Poëtae in Hymnis iſtos verſus ponit: Οἱ μὲ γὰρ Δρακάνω σ', οἱ δ' Ἰκάρῳ ἐνιπεύσειν Φασὶν, οἱ ἐν Νάξῳ, δῖον γόνον Εἰραφιώτα, Οἱ δὲ σ' ἐπ' Ἀλφειῷ πολυμήλῳ βαθυδινήεντι &c. Homeri ſint an verius Herodoti, ſub cujus nomine duos profert *Schol. Apollon. Rh.* ad II, 1215. nunc diſceptare non vacat; neque etiam, rectene an ſecus veterum Scholiaſtarum eruditiſſimum magni erroris inſimularit *G. Cuper.* Obſ. IV. p. 89. Id notandum, Δράκανον hic ſcribi, quemadmodum a *Strabone* & in *Euphorionis* Epigrammate, quum Δράκοντον *Stephanus* habeat: quod ne temere cum *Berkelio* mutes, intercedit *Nonn.* Dion. IX, 16. Καί μιν (Bacchum de femore Jovis prodeuntem) ἔτι Δρακάνοιο λιχμάων ἀμφὶ κολώνῃ Πηχυῒ κολπωθέντι λαβὼν Μαιὰς Ἑρμῆς Ἠερόθεν πετάσθη — Hic etiam de patre rubentem Dionyſum Mercurius excipit: eundem puerum in coelum ferens a Bathycle fuit effictus in Amyclaei throno, teſte *Pauſan.* III. p. 255. De nymphis Bacchi nutricibus *Burmannus* dicto loco, & inprimis, quem advocat, *Iſ. Caſaubon.* de Satyr. Poeſ. p. 35. nobis enim in luculentiore materia nunc morari non lubet. *T. H.*

72. Ἐς τὴν Νύσσαν] *Callimach.* Hym. Jovis. *J. B.*

78. Ὅσ' ἂν] Angl. ἃ. *J. B.*

82. Αἱ Ὧραι] Ex *Homero.* *J. B.*

Αἱ Ὧραι] *Heſ.* Θεογ. 901. *Ovid.* Met. II, 118. *M. du S.*

85. Παραγγιλῶν] Flor. πεδαγγίλων, ſpatiolo ante λ relicto, quod alteri literae ſufficiat. Legi debuit πεδαγγίλων, quanquam cunctae poſt primam Edd. expreſſerint πεδαγγιλῶν· quod quidem hoc in loco ſane non eſt opportunum: καινὰ ΤΑΥΤΑ poſtulat παραγγίλλων. Porro in ſcriptis Codd. nihil eſt frequentius, quam ut altera duplicatarum omittatur. Mox recte ἀγγιλῶν· tametſi in *Flor.* ſit ibi quoque ἀγγίλων. *T. H.*

ξερ. ταῦλα διαγ-
ελῶν μοι C. H.

abeat a C. H.

πολύμοχθον C. H.

μόνοι C. H.

ποτὲ addit C. H.

τὸ addit C. H.

καλόγως C. H

κοινώνει C. H.

βίωνα C. H.

ωνῶν ἑξῆς mallem
Edine C. H.

πλέον c. M. beat
et B.

πῶ δὲ ἡ ἐστὶν, ἢ πόθεν ἐξεπέμφθης ἀγγελῶν ταῦτά μοι; EP. ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τὴν Ἀμφιτρύωνος γυναικὸς, ἣ σύνεστιν. ΗΛ. ἐρᾷ αὐτῆς; εἶτα οὐχ ἱκανὴ νὺξ μία; EP. ὑδαμῶς. τεχθῆναι γάρ τινα δεῖ ἐκ τῆς ὁμιλίας ταύτης μέγαν, καὶ πολύαθλον θεόν. τοῦτον οὖν οὐ μιᾷ νυκτὶ ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον. ΗΛ. ἀλλὰ τελεσιουργείτω μὲν ἀγαθῇ τύχῃ.

Ταῦτα δ' ἦν, ὦ Ἑρμῆ, οὐκ ἐγίνετο ὅτε ἦν Κρόνου, (a αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμὲν) οὐδ' ἀπόκοιτος ἐκεῖνος· b παρὰ δὲ Ῥέᾳ ἦν, οὐδ' ἀπολιπὼν ἂν τὸν οὐρανὸν οὐδ' ἐν Θήβαις ἐκοιμᾶτο· ἀλλὰ ἡμέρα μὲν ἦν ἡ ἡμέρα, νὺξ δὲ κατὰ μέτρον τὸ αὐτῆς ἀνάλογον ταῖς ὥραις· ξένον δὲ, ἢ παρηλλαγμένον οὐδέν. οὐδ' ἂν ἐκοινώνησέ ποτε ἐκεῖνος θνητῇ γυναικί. νῦν δὲ δυσχερῆ γυναίῳ ἕνεκα χρὴ ἀνατρέφεσθαι τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπεστέρους μὲν γενέσθαι τοὺς ἵππους ὑπὸ τῆς ἀργίας, δύσπορον δὲ τὸν ὁδὸν, ἀτριβῆ c μεῖναι ἑξῆς τριῶν ἡμερῶν, τοὺς δ' ἀνθρώπους ἀθλίως ἐν σκότει ἀφανεῖς. d ταῦτα ἀπολαύσουσι τοῦ Διὸς ἐρώτων, καὶ καθεδοῦνται τεμένους, ἕως ἂν ἐκεῖνος ἀποτελέσῃ τὸν ἀθλητὴν, ὃν λέγεις, ὑπὸ μακρῷ τῷ ζόφῳ. EP.

Ille autem ubi est, aut unde missus tu, ut hæc mihi nunciares? MERC. Ex Bœotia, Sol, ab Amphitryonis uxore, cum qua una est. SOL. Scilicet illam amans: tum porro non satis est una nox? MERC. Neutiquam: creari enim aliquem oportet ex illo congressu magnum & multis certaminibus insignem Deum: is talis ut una nocte absolvatur, fieri non potest. SOL. Quin ergo, quod bene vortat, consummato.

2. At illa certe, Mercuri, non fiebant ætate Saturni (sumus autem soli sine arbitris) neque secubabat ille a Rhea, nec relicto cœlo Thebis in lectum ibat: sed dies erat dies, & nox itidem pro mensura sua exacta ad anni tempestates; insolens vero, aut præter ordinem mutatum nihil; nec unquam ille rem habuisset cum mortali femina. Nunc contra miseræ mulieris ergo cuncta sunt sursum deorsum vertenda: minus agiles fiunt equi quiescendo; via difficilior, non terenda quippe per continuos tres dies; homines interea misere in caligine degent: hos scilicet fructus capient ex Jovis amoribus, sedebuntque expectantes usque dum ille perficiat athletam, quem dicis, inter longas istas tenebras. MERC. Ta-

a Αὐτοὶ] Schol. V. notat variam lectionem, μόνοι. Ea est in L. J. Pro ἰσμὲν Margo AIW. ἐσμέν. b Παρὰ] Ita F. J. V2. S. A. Reliquae πρός. H. Stephan. Thes. T. II. p. 293. etiam ποθ. c Μείναι] Sic scribitur in A. P. L. J. V2. Marg. AIW. Ceterae μὴ ἔσαν. d Ταῦτα] τοιαῦτα P. L.

3. Αὐτοὶ δὲ] Γράφεται, μόνοι γάρ. V.

95. Ἐρᾷ αὐτῆς; εἶτα οὐχ ἱκανὴ νὺξ μία] Male ordinatae sunt personae. Denunciat nempe Mercurius Soli Jovis nomine, ut in tres dies solitum equorum cursum sistat; opus namque Jovi esse tempus trinoctium. Rogat Sol Mercurium, ubi Jupiter sit, vel unde ipse missus veniat. *Ex Boeotia*, inquit ille, *venio ab uxore Amphitryonis, quacum Jupiter concumbit, amore ejus captus. Et una nox non sufficit?* subjicit ille. Patet τὰ, ἰρῶν αὐτῆς, pertinere ad verba Mercurii, atque ita digerendas esse personas; EP. Ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τὴν Ἀμφιτρύωνος γυναικὸς, ἣ σύνεστιν, ἰρῶν αὐτῆς. ΗΛ. Εἶτα οὐχ ἱκανὴ νὺξ μία. J. J. Ἐρᾷ αὐτῆς] Nihil mutandum censeo. Non ignarus Sol, quam proclivis in amorem esset Jupiter, statim ac cum fœmina cum esse audisset exclamat, *Amans! Scilicet.* Frigebit si Mercurio tribuatur. M. du S.

3. Αὐτοὶ] L. & Ed. J. μόνοι. Sed glossema pro ipso vocabulo rariore, ut fere fit, in ipsum textum receptum est. V. Ὀν. c. 34. & Ὀρχ. c. 4. Xenoph. Ed. St. p. 130, 33. ubi delendum μή. & Plat. Ed. Bas. p. 142. B. M. du S.

Αὐτοὶ δὲ ἡμεῖς ἐσμὲν] Consueta loquendi formula αὐτοὶ δὲ ἐσμὲν, *soli sumus & sine arbitris*, qua tum potissimum utuntur, si quis liberius quiddam, quod alios, si adsint, possit offendere, sit dicturus. Vid. Aristoph. Acharn. v. 503. Thesmoph. v. 479. Plato de LL. VIII. p. 910. E. Philostr. V. A. T. VI. p. 271. Μίλητος δὲ ἡ Τῶν τὰς παρούσας, αὐτοὶ, εἶπεν, ὦ Τωνιῶ, γεγόναμεν de V. S. II. p. 618. v. 36. πρὸς τὴν ἐκείνου αὐτοὶ γενόμενοι. Αὐτὸς pro *solus, sejunctus ab aliis*, etsi satis sit usitatum, est tamen, ubi fefellerit Interpretes: Theocr. Eid. IV, 15. — αὐτὰ λέλειπται Τέττιξ — XXVI, 2. — αὐταὶ ἰόντα, *solae, sine virorum comitatu*: hoc si D. Heinsio, quod alioqui satis sciebat, fuisset in promtu, verissimam lectionem non iuvisset mutatum Eid. XVIII, 12. Philostr. de V. S. II. p. 604. v. 12. ἐκαθήμεθα ἐσκληθότες οἱ μὲ παῖδες ἐς οἱ παιδαγωγοὶ μόνοι, τὰ μειράκια δὲ αὐτοί. Ita sumendum

Tace, Sol, ne infortunium tibi adferant iſti ſermones. Ego vero ad Lunam properans & Somnum, renunciabo iis etiam, quæ Jupiter mandavit; illa quidem ut lente progrediatur, Somnus autem ne remittat homines, ignoraturos nempe tam longam extitiſſe noctem.

σιώπα, ὦ Ἥλιε, μή τι κακὸν ἀπολαύσῃς τ̃ λόγων. ἐγὼ δὲ ὡδὶ τ̃ Σελήνην ἀπελθὼν ἃ τ̃ Ὕπνον, ἀπαγγελῶ χαίρειν, ἅττ ὁ Ζεὺς [e] ἐπέστειλε, τ̃ μὲ ἀργὴν πορεύεσθαι, τ̃ δὲ ὕπνον μὴ [f] ἀνιέναι τοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἀγνοήσουσι μακρὰν οὖσαν τ̃ νύκτα γεγενημένην.

προβαίνειν C.B.

XI.

VENERIS ET LUNÆ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗΣ.

VEN.

1. QUid iſta, Luna, dicunt facere te? quum adverſus Cariam veneris, ſiſtere te bigas, & deſpectare in Endymionem dormientem ſub divo, quippe venatorem; aliquando etiam deſcendere ad ipſum ex media via? LUN. Sciſcitare, Venus, ex filio tuo, qui mihi horum cauſa. VEN. Hem: ille inſolenter injurioſus eſt: en, in me matrem qualia deſignavit, nunc in Idam deducens Anchiſæ Ilienſis gratia; alias in Libanum, ad Aſſyrium illum adoleſcentulum, quem quum & Proſerpinæ amabilem fecit,

ΑΦΡΟ.

ΤΙ ταῦτα, ὦ Σελήνη, φασὶ ποιεῖν σε; ὁπόταν ἐν τ̃ Καρίαν γένῃ, ἱστάναι μέν σε τὸ ζεῦγος ἀφορῶσαν ἐς τ̃ Ἐνδυμίωνα καθεύδοντα ὑπαίθριον, ἄτε κυνηγέτην ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ καταβαίνειν ἐπ' αὐτὸν ἐκ μέσης τ̃ ὁδοῦ; ΣΕΛ. ἐρώτα, ὦ Ἀφροδίτη, τὸν σὸν υἱόν, ὅς μοι τούτων αἴτιος. ΑΦΡΟ. ἔα. ἐκεῖνος ὑβριστής ἐστιν· ἐμὲ γῶν αὐτῇ τ̃ μητέρα οἷα δέδρακεν, ἄρτι μὲν ἐς τ̃ Ἴδην κατάγων, Ἀγχίσου ἕνεκα τ̃ Ἰλιέως, ἄρτι δ' ἐς τὸν Λίβανον ὅτι τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον, ὃ καὶ τ̃ Περσεφάττῃ ἐπέρασεν ποιήσας, ἐξ

παρ' C.M. et B. et Z.

αὐτὴν C.M. et B. et Z.

φερ- Z.

[e] Ἐπέστειλε] Ita G. L. J. V2. Marg. Α1W. In reliquis Edd. ἐπίστειλε. [f] Ἀνιέναι] In aliis ſcribi ἀνεῖναι notatur a Schol. V.

22. Μὴ ἀνιέναι] Γράφεται, μὴ ἀνεῖναι. V.

dum in Nigr. §. 18. αὐτῇ Φιλοσοφίᾳ. Non aliter apud Latinos *ipſe*: *Serv.* ad AEn. VIII, 682. *apud Actium Antonium & Cleopatram navali certamine prope ipſe* (Agrippa) *ſuperavit*. Vid. *J. Fr. Gronov.* de Cent. & Unc. Uſ. Ἀττικῶν. II. p. 513. *C. A. Dukerum* ad *Thuryd.* III. p. 208. n. 84. V. p. 354. n. 60. T.H.

4. Παρὰ] Mendoſe hic in plerisque περί. Fl. J. S. & A. recte παρά. V. Διν. c. 37 μηδὲ μίαν νύκτα ἀπέκοιτο γιγνόμην παρ' ἡμῶν. Ἑτ. Δ. X. abſque præpoſitione uſurpat ἀπέκοιτο. M. du S.

5. Ἐκοιμᾶτο] Κοιμᾶσθαι, σωιεῖναι, κοιτωνῶν, καθεύδειν, verba quibus utitur, pro Latino *ſolere*. J. B.

12. Μὴ ἄνεσθαι] Male Angl. μάνεσθαι. Nullus enim ſenſus eſſet. J. B.

Μάνεσθαι] Sic duce Angl. Cod. & auctoritate P. L. & Ed. J. accedente, correximus. In reliquis omnibus legitur μὴ ἄνεσθαι. quod vel ſine ulla auctoritate ilico mutandum fuerat. M. du S.

21. Ἀπέστειλε] Scribe ex Mſ. ἅπερ ὁ Ζεὺς ἐπέστειλε, *quæ Jupiter mihi mandavit*. J.G.G.

Ἐπέστειλε] Genuina lectio, quam præter Mſ. Gr. habent etiam L. & Ed. J. vulgatæ ἀπ— mendoſe. M. du S.

Ἀπέστειλε] Idem mendum hactenus occupat *Lyſidis* Epiſtolam in fine: φασὶ δ' ὅτι ὁ Δαμὼν διάσκοπος βασιλέως τῇ ἑαυτῆς δυνάστῃ τὰν αὐτὰν ἐπιστολὰν ἀπέστειλεν lege ἐπίστειλεν· ἐπιστέλλειν ἐπιστολήν, quod paulo ante ἐπισκέπτειν ἐπίσκοπον. Ἐπιστολαὶ, ἐντολαὶ, ἐπιταγαὶ. *Heſych.* Vid. *Stanl.* ad *AEſchyl.* P. V. v. 3. T.H.

31. Ἐμὲ γῶν αὐτῇ τὴν μητέρα] *Ariſtæn.* I. Ep. 8. τὴν ἑαυτῶν ἑτέρωσε ἐκεῖνοι μητέρα. ibi vide *Joſ. Mercer.* T.H.

34. Τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον] Τὸν Ἄδωνιν. F.G.

Ἀσσύριον] Hic Aſſyrius eſt pro Syro: verba hæc ſæpe miſcent veteres; quod fecit in hac ipſa re *Bion*, cujus vide luctum Adonidis in Eid. I. J.C.

Τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον] Perquam eleganter *Alciphr.* I. Ep. 39. σὺ δ' ἐμοὶ μόνη τ̃ Ἄδωνιν ἀπεσπάσω, μόνη

ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με τ' ἐρώμενον· ὥστε πολλάκις ἠπείλησα, εἰ μὴ παύσεται τοιαῦτα ποιῶν, κλάσειν μὲν αὐτῷ τὰ τόξα, ᾗ τ' φάρετραν, ἀφαιρήσειν δὲ καὶ τὰ πτερά· ἤδη δὲ καὶ πληγὰς αὐτῷ ἐνέτεινα εἰς τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ· ὁ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως τοπαραυτίκα δεδιὼς, καὶ ἱκετεύων, μετ' ὀλίγον ὑπελέληται ἁπάντων.

ex dimidia parte mihi subripuit meos amores. Atque adeo sæpe comminata fui, nisi desistat talia facere, me confracturam esse ejus arcus & pharetram, imo etiam circumcisuram alas: quin jam plagas ipsi intentavi in nates sandalio: is autem nescio quo pacto, in præsentia quidem timefactus & supplex, post paulo oblitus est omnium.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, καλὸς ὁ Ἐνδυμίων ἐστίν; ὑπαραμύθησον γὰρ ἔτι τὸ δεινόν. ΣΕΛ. ἐμοὶ μὲν καὶ μάνυ καλὸς, ὦ Ἀφροδίτη, δοκεῖ, καὶ μάλιστα ὅταν [a] ὑποβαλλόμενος ὑπὸ τ' πέτρας τ' χλαμύδα καθεύδῃ, τῇ λαιᾷ μὲν ἔχων τὰ ἀκόντια, ἤδη ἐκ τ' χειρὸς ὑποῤῥέοντα· ἡ δεξιὰ δὲ, ᾗ τ' κεφαλὴν ἐς τὸ ἄνω ὑπικεκλασμένη, ὑπιπρέπει τῷ προσώπῳ [b] ᾗ κειμένῳ· ὁ δὲ ὑπὸ ζ' ὕπνου λελυμένος, ἀναπνέει τὸ ἀμβρόσιον ἐκεῖνο ἄθμα. τότε τοίνυν ἐγὼ ἀψοφητὶ καλιῦσα, ἐπ' ἄκρων τ' δακτύλων βεβηκυῖα, ὡς ἂν μὴ ἀνεγρόμενος ἐκλαραχθείη· οἶδα· τί ἂν ὖν σοι λέγοιμι τὰ μὴ ταῦτα· πλὴν ὀπίλλυμαί γε ὑπὸ ζ' ἔρωτος.

2. At dic mihi, pulcerne Endymion est? malum enim hoc maxime solatio mitigetur. LUN. Mihi quidem sane pulcer, o Venus, videtur; tumque maxime, quando subjecta super rupem chlamyde dormit, sinistra tenens jacula ex manu pene defluentia: dextra vero circa caput sursum reflexa admodum decet faciem ambiens: ipse vero somno solutus efflatum reciprocat ambrosium illum halitum. Tunc ergo sine ullo strepitu delapsa, summisque pedum digitis innixa, ne expergefactus subito conturbetur; rem nosti: quid ergo tibi porro dicam, quæ consequuntur: hoc tantum, dispereo amore.

XII. VE-

a Ὑποβαλλόμενος] Hunc in modum P. L. Margo *AIW.* Priores Edd. ἐπιβαλλ. b Παρακειμένῳ] ἐπικειμένῳ L.

μήπου καλλιεφθέντα αὐτὸν ὑπὸ σῦ τ' Ἀφροδίτης ἡ Περσεφόνη ᾠδαλάδος ibi *Berglerus* opportune hunc *Luciani* locum adnotavit. Vid. *Orphei* Hymn. LV. *T.H.*

36. Ἐξ ἡμισείας] V. *Theocr. Scholiasten. Barthius* Adv. p. 124. laudat *Bionis* Idyll. I. v. 54. Proserpinæ fabulam tangit *Ovid.* Met. X. 519. *M. du S.*

41. Τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ] Sic Dial. Jovis, Herc. & Æsc. Dixerunt ad illud *Pers.*

Solea puer objurgabere rubra. *J.B.*

47. Ὑποβ.—] P. & L. pro ἐπιβ. *M. du S.*

Ἐπιβαλλόμενος] Defendi poterat: sed commodius esse, quod dedimus, nemo facile diffitebitur. *Noster* alibi, πορφυρίδας ὑποδεδλημένους· *Theocrit.* Eid. XXVII, 53. Ἀλλ' ὑπὸ σὺς πίπλους ἁπαλὸν νάκος ἠνίδε βάλλω. *T.H.*

50. Ἐπικεκλασμένη] Sic de Merc. cond. c. 3. *laxa cervix*, *Pers.* sic ὄμμα κεκλασμένον. *J.B.*

56. Οἶδα τί ἂν ὖν] Nullae Edd. post οἶδα distinctionem habent, nisi quod in I'2. ἐκλαραχθείη, οἶδα, τί ἂν ὖν &c. Tantilla res Interpretibus errandi fuit causa. *T.H.*

64. Καθαιρεῖς] Dixi ad *Petron.* Clar. *Casaub.* ad *Theophr.* *J.B.*

67. Ἐς ἰμὲ τὴν μητέρα ὑβρίζεις] Migrare *Lucianum* illam Grammaticorum legem, quae discrimen ponit inter ὑβρίζειν τινὰ & εἰς τινα *Kusterus* observat ad *Aristoph.* Plut. v. 900. Dicemus ad Soloec. c. X. Par est Veneris de filio Cupidine querela in *Apollon. Rh.* Argon. III, 94. ubi plura sunt, quae cum Lucianeis componi merentur. *T.H.*

68. Ῥέαν] *Opem* vertit *Lactantius*, quem vide I, 13. Eadem & *Cybele* audit & *Mater Deum* & *Berecynthia*. V. *Julian.* Or. V. & *Sallust.* in libro de Diis c. 4. *M. du S.*

75. Ἄττι] De nomine hujus non adeo consentiunt Auctores. Ab *Ovidio* & *Catullo* vocatur *Atys*. *Diod. Sic.* III. eum vocat Ἄττιν. Apud *Macrobium* Sat. I. 21. legas *Attinis* & *Attinem*, quasi a nominativo Ἄττις, vel Ἄττης. *Lucianus* neminem, quod scimus, secutus, nominat eum Ἄττιν. nisi fortasse idem etiam sit ille, cujus meminit sub eodem nomine in Achaicis *Pausanias*. *E.L.*

Ἄττη] In varia abeunt Codd. Ἄττις hic in omnibus. At mox *Fl.* rectius Ἄττι, uti recte etiam in Ἰκαρ. c. 27. in omnibus legitur, quanquam & ibi O. Ἄττιν habet. *M. du S.*

Ibid. Οἱ Κορύβαντες] Dixerunt ad *Claudian.* 1. de Rapt. Pros. *J.B.*

76. Πῆχυν] *Erasmus* vertens, *penem ense desecat*, in errorem ridiculum traxit *Benedictum* & alios: melius huic locutioni consultum in Dea Syr. §. 50. τέμνει-

XII.

VENERIS ET CUPIDINIS. ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

VEN.

O Fili Cupido, vide, qualia facis: non ea, quæ in terra contingunt, dico, quæcumque homines inducis, ut in se quisque aut alii in alios admittant; sed etiam quæ in cœlis: qui Jovem quidem multas in formas conversum identidem exhibes, eum mutans in quodcumque tibi commodum videtur, Lunam deducis ex cœlo, Solem apud Clymenen commorari nonnunquam cogis oblitum cursus ordiendi: nam quæ in me genitricem committis, confidenter quasi jure tuo facis. Sed tu, audacissime, Rheam etiam ipsam jam vetulam & matrem tot Deorum impulisti, ut puerum amet, Phrygiumque istum adolescentulum appetat. Nunc illa furit opera tua; junctisque leonibus & adsumtis in comitatum Corybantibus, qui scilicet fanatici sint & ipsi, sursum deorsum Idam circumvagantur, hæc ululatus edens ob Attin, Corybantes autem, hic conscindit sibi ense cubitum, ille effusa coma fertur furiatus per montes, alius tibiam inflat adunco cornu,

ΑΦΡΟ.

Ὦ Τέκνον Ἔρως, ὅρα οἷα ποιεῖς. ἐ τὰ οὐ τῇ γῇ λέγω, ὁπόσα τοὺς ἀνθρώπους ἀναπείθεις καθ' αὑτοὺς ἢ κατ' ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ οὐ τοῦ οὐρανοῦ· ὃς τὸν μὲν Δία πολύμορφον ἐπιδεικνύεις, ἀλλάττων ἐς ὅ, τι ἂν σοι ἐπὶ καιρὸν δοκῇ· τὴν Σελήνην δὲ καθαιρεῖς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, τὸν Ἥλιον δὲ παρὰ τὴν Κλυμένην βραδύνειν ἐνίοτε ἀναγκάζεις, ἐπιλελησμένον τὸ ἱππασίας. ἃ μὲν ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὑβρίζεις, θαρρῶν ποιεῖς. ἀλλὰ σύ, ὦ τολμηρότατε, καὶ τὴν Ῥέαν αὐτὴν γραῦν ἤδη, καὶ μητέρα τοσούτων θεῶν, ἀναπείσας παιδεραστῆσαι, καὶ τὸ Φρύγιον μειράκιον ἐκεῖνο ποθεῖν καὶ νὴ ἐκείνην μέμηνεν ὑπὸ σοῦ, καὶ ζευξαμένη τοὺς λέοντας, περιελαύνουσα καὶ τοὺς Κορύβαντας, ἅτε μαινικοὺς καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἄνω καὶ κάτω τὴν Ἰδην περιπολοῦσιν· ἡ μὲν, ὀλολύζουσα ἐπὶ τῷ Ἄττῃ· οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲν αὐτοῦ, τέμνει ξίφει τὸν τῆχυ, ὁ δὲ, ἀνεὶς τὴν κόμην, ἧται μεμηνὼς διὰ τῶν ὀρῶν· ὁ δὲ, αὐλεῖ τῷ κέρατι·

καθ' ἑαυτῶν c. M.

καὶ τοὺς ἐν μητέρα θεῶν ordinalogorum c. M.

abeat a c. B.

Ἄττει c. M.

μανικὰ τὰ τοὺς πήχεις. Cybeles & Bellonae sacrorum erat pars, ut Galli & Bellonarii brachia sibi cultris aut securiculis cruentarent: *Propert.* II. El. 18. *Cur aliquis sacris lanias sua brachia cultris?* Vid. *Manetho.* I, 244. V, 179. *Senec.* de Vit. Beat. c. 27. Plura suppeditabit, si quis in re nota desideret, *N. Heins.* ad *Valer. Flacc.* III, 234. *T. H.*

78. *Αὐλεῖ τῷ κέρατι*] Antequam Pronomus inveniset *αὐλοὺς εἰς ἅπασαν ἁρμονίας ἴσχοντας ἐκτυπώσεως*, triplex tibiarum fuit genus, Doriae, Lydiae, Phrygiae, ut ostendit *Pausan.* IX. p. 734, 735. Phrygiis sive *τοῖς Ἐλύμοις*, quarum in sacris Rheae usus erat praecipuus, additum fuit *κέρας ἀναπτύον*, *aduncum cornu & reflexum*, teste *Poll.* IV, 74. *Athenaeus* itidem exponens Ionis illud, *ἐκτύπουν ἄκρον βαρὺν αὐλὸν τρόχοισι ῥυθμῷ, ὅτε λύγων*, inquit, *τῷ Φρυγίῳ βαρεῖ γὰρ ὄντι, παρ' ὃ καὶ τὸ κέρας αὐτῷ προσάπτουσιν ἀναλογοῦν τῷ τῶν σαλπίγγων πάθει.* IV. p. 185. A. Scio nihil absurdi commissurum, qui *τρόχοισι ῥυθμὸν* exposuerit, *concitos*, *incitatos modos*: praeterea, sic digeri posse poetae verba in jambos, ut per metri legem *τρόχοισι ῥυθμῷ* sollicitare non sit integrum: verum, quandoquidem in laceris reliquiis, praesertim brevissimis, ratio versuum constituendorum admodum est lubrica, vix eripi mihi patiar, quin legendum putem *τρόχοισι ῥυθμῷ*, insolentiore quidem vocabulo, sed cui fulcrum supponit *Nicander* a *Stephano* etiam indicatus Ther. v. 521. *τρόχοισι πώγων* quo nihil est aptius ad inconditum illum tibiae Phrygiae & gravem sonum significandum, quem adglutinatum cornu exasperabat. *Κερασφόρων αὐλῶν* dixit *Aristid. Quinctil.* III. p. 147. qui Lunae fuerit ob figuram falcatam consecratus: *καὶ τὸ κερασφόρον αὐλῶν ἀπῆχον αὐτῇ (σελήνῃ) τοῦ μηνοειδοῦς τοῦ σχήματος παραπλήσιον ὄντα*, *καὶ βαρύτονον ἐπίτασιν προσλαμβανόμενον κατὰ τὴν ἐκφώνησιν* προσλαμβανόμενον autem *οἱ νεώτεροι τόνον* dicunt, *ὃν Ἀριστόξενος ἐπὶ τὸ βαρὺ ἔταξεν*, ut *Plutarchus* ait de Anim. Procr. p. 1029. B. verum ex rei Musicae scriptoribus ista possunt accuratius cognosci. Hinc manifestum est, cur tibiam Berecynthiam vel Phrygiam appellarint *κέρας* sive *cornu*: Latini quidem frequentissime: *Seneca* Troad. v. 781. *Revocante flexo concitos cornu modos.* Interea dum quis explanandum suscipiat, quid sit *revocare modos*, legerim equidem, *Rebonto*; quod quam proclivi lapsu depravari potuerit

ὁ δὲ, ὑπιόμβει τῷ τυμπάνῳ, ἢ ὑπικλυπεῖ τῷ κυμβάλῳ· καὶ ὅλως, θόρυβος καὶ μανία τὰ ἐν τῇ Ἰδῃ ἅπαντά ἐστι. δέδια τοίνυν ἅπαντα, δέδια τὸ τοιοῦτο ἢ τὸ μέγα σὲ κακὸν τεκοῦσα, μὴ ἐκμανεῖσά ποτε ἡ Ῥέα, ἢ καὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ οὖσα, κελεύσῃ τοὺς Κορύβαντας συλλαβόντας σε διασπάσαι, ἢ τοῖς λέουσι προβαλεῖν· ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὁρῶσα.

ΕΡ. Θάρρει μῆτερ, ἐπεὶ καὶ τοῖς λέουσιν αὐτοῖς ἤδη ξυνήθης εἰμί. καὶ πολλάκις ἐπαναβὰς ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ τὴν χόμης λαβόμενος, ἡνιοχῶ αὐτούς· οἱ δὲ, σαίνουσί με, καὶ τὴν χεῖρα δεχόμενοι εἰς τὸ στόμα, ἐκλιχμησάμενοι ἀποδιδόασί μοι· αὐτὴ δὲ γε ἡ Ῥέα, ὅτι ἂν ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη οὖσα ἐν τῷ Ἄττῃ; καίτοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνὺς τὰ καλὰ οἷά ἐστιν; ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τῇ

alius bombum excitat pulso tympano, aut increpat cymbalo: & in summa, tumultus furorisque in Ida omnia sunt plena. Pertimesco igitur cuncta: metuo tale quiddam ego, quae te magnum malum peperi, ne quando plane in furorem acta Rhea, vel dixero potius mentis suae compos jubeat Corybantas comprehensum te discerpere, aut leonibus objicere: ista timeo in periculo te versantem videns.

2. CUP. Bono esto animo, mater, quando quidem & leonibus ipsis jam familiaris sum, & saepe conscensis eorum tergis, prehensaque juba tanquam habenis eos rego: illi vero adulantur mihi, & manum acceptam in os delambentes restituunt: de ipsa vero Rhea, quando tandem illa otium agat, adversum me ut quicquam conetur tota in Attide occupata. At porro quid ego delinquo, si ostendam pulcra, qualia sunt? vosmet autem ipsae desiderio tenemini pul-

---

ὁ δὲ, ὑπιόμβει τῷ τυμπάνῳ, ἢ ὑπικλυπεῖ τῷ κυμβάλῳ· καὶ ὅλως, θόρυβος καὶ μανία τὰ ἐν τῇ Ἰδῃ ἅπαντά ἐστι. δέδια τοίνυν ἅπαντα, δέδια τὸ τοιοῦτο ἢ τὸ μέγα σὲ κακὸν τεκοῦσα, μὴ ἐκμανεῖσά ποτε ἡ Ῥέα, ἢ καὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ οὖσα, κελεύσῃ τοὺς Κορύβαντας συλλαβόντας σε διασπάσαι, ἢ τοῖς λέουσι προβαλεῖν· ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὁρῶσα.

ΕΡ. Θάρρει μῆτερ, ἐπεὶ καὶ τοῖς λέουσιν αὐτοῖς ἤδη ξυνήθης εἰμί. καὶ πολλάκις ἐπαναβὰς ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ τὴν χόμης λαβόμενος, ἡνιοχῶ αὐτούς· οἱ δὲ, σαίνουσί με, καὶ τὴν χεῖρα δεχόμενοι εἰς τὸ στόμα, ἐκλιχμησάμενοι ἀποδιδόασί μοι· αὐτὴ δὲ γε ἡ Ῥέα, ὅτι ἂν ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη οὖσα ἐν τῷ Ἄττῃ; καίτοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνὺς τὰ καλὰ οἷά ἐστιν; ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τῇ

---

ait in, *revoante*, *revocante*, obscurum non est. *Lucret.* IV, 549. *Aut reboant raucum retrocita cornua bombum*: ubi *retrocita* non intelligo, quod voluerunt, *ultro citroque ducta*, nonnullis etiam pejus interpretantibus de tuba, sed *incurvata*, *curvata*, *retro flexa*. Ejusmodi veterum explicatio ad marginem olim adscripta peperit, ut mihi quidem videtur, hujus versiculi scripturam in quibusdam Codd. & Edd. adulteratam, *Et reflexa retro dant cornua barbara bombum*. Quae conatus est *Is. Vossius* ad *Catull.* p. 228. haud scio an alios, me certe adstipulatorem non habent. Haec non parum valent ad firmanda, quae scripsit *J. Fr. Gronovius* Obs. I. c. 17. ad finem. *Apul.* de Deo Socr. p. 49. *AEgyptia numina ferme* (gaudent) *plangoribus, Graeca plerumque choreis, Barbara autem strepitu cymbalistarum & tympanistarum & choraulorum. Cerauloram* a *Salmasio* restitutum Pl. Ex. p. 87. A. verissime, ut collatus hic ipse *Luciani* locus evincit. *T. H.*

79. Τυμπάνῳ] Tympanum intelligendum minus, quod manibus a saltantibus pulsabatur; cujus sonus voce βόμβος recte exprimitur. Cymbalum vero fuit instrumentum constans duobus hemisphaeriis aeneis & concavis, quae collidebantur, & quorum sonitus voce κτύπος commode describitur. Vide de Cymbalo dicta in Additam. ad Adnot. *Henr. Hammondi* 1 Corinth. XIII, 1. *J. C.*

81. Δέδια τοίνυν ἅπαντα] Mirum si hic nihil est otiose positum, & plane κίβδηλον. Mea quidem sententia scripserat *Lucianus*, δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτο, mediaque illa, ἅπαντα δέδια, pro spuriis habeo, quae mala manus temere ex praecedentibus repetierit. *J. J.*

Δέδια τοίνυν ἅπαντα] Δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτο, vel, si mavis, τι τοιοῦτο, ejectis, quae sensum inutiliter onerant, legendum esse *J. Jensio* prorsus adsentior. Ἀπομανῆσα notat *H. Stephan.* in Thes. T. II. p. 769. *aliquando capi pro simplici μαίνεσθαι, & significare*, furere, insanire, *vel*, vehementer insanire, vehementi furore esse percitum: quemadmodum in hoc *Luciani* loco ἐκμανεῖσα, *furore percita*, ἐμμανεῖσα. Secutus est eam rationem *Guyetus*; & merito quidem: argutius enim dicit Venus; *metuo equidem, ne plane in furorem versa Rhea, aut magis etiam sui compos sanaeque menti restituta, te discerpi jubeat a Corybantibus*, quam si contra orationis ordinem invertat. Ἐν αὐτῇ scribas, an ἐν αὐτῇ vel ἑαυτῇ, nihil interest; haec enim frequentissime commutantur. Praeterea languidum illud & male conglutinatum, ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὁρῶσα, vix fero: quanto rotundius & Venere, ni fallor, dignius exibit, ταῦτα νῦ Δία, κινδυνεύοντά σε ὁρῶ. *T. H.*

83. Ἀπομανεῖσα] Id est, μανεῖσα. *F. G.*

84. Ἐν αὐτῇ] Ἐν αὐτῇ, id est, ἐν ἑαυτῇ, *sana*. *F. G.*

85. Κελεύσῃ τοὺς Κορύβαντας &c.] Queritur hic Venus cum Cupidine suo, quod ille non modo pro lubitu agat cum hominibus, sed & cum Deis; quin quod ipsam quoque Rheam vetulam fecerit παιδικᾶσαι, & amore insanientem cum insanientibus Corybantibus discurrere. Propterea ait se vereri, ne Rhea, ubi tamdem mentem a furore collegerit; vel potius dum in eo furore perstitat, immittat in eum Corybantes, a quibus discerpatur. Hunc praecedentium, eorumque, quae posui, verborum sensum esse puto; atque adeo videri possit excidisse τὸ, μανίᾳ, ut sit, ἔτι ἐν αὐτῇ μανίᾳ οὖσα. At ubi diligentius verba considero, est elegans ellipsis τῷ, μανίᾳ, quae vox ex cognato verbo praecedente ἐκμανεῖσα relinquitur subaudienda; plane uti in Toxaride cap. 10. Καὶ ἐπὶτερπες ἐν ἐν τοῖσδε κρατῇ, καὶ ἀμείνους ἂν ἐθέλοντας τοὺς φίλους. αὐ-

pulcrorum : eorum ergo ne me insimulatis : hoccine vis, mater, ut non amplius ames neque ipsa Martem, nec ille te? VEN. Quam mirificus es & superior omnibus! sed erit, quum recordabere dicta mea.

καλῶν· μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιᾶσθε τούτων. ἢ θέλεις σύ, ὦ μῆτερ, αὐτὴ μηκέτι ἐρᾶν, μήτε σὲ τὸν Ἄρεως, μήτ' ἐκεῖνον σέ; ΑΦΡΟ. Ἰὼς δεινὸς εἶ, καὶ κρατεῖς ἁπάντων. ἀλλὰ μέμνησο μου ποτὲ τῶν λόγων.

συαὐλὴν ὦ μήτη μιχειτ· si ovilius C.M. μέμνησο C.M.

XIII.

JOVIS, ÆSCULAPII, ET HERCULIS.

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

JUP.

1. CEssate, Æsculapi & Hercules, rixantes inter vos quasi homines: indecora enim hæc, & aliena convivio Deorum. HERC. Et tu velis, o Jupiter, istum veneficum supra me accumbere? ÆSC. Sic sane decet: etenim melior sum. HERC. Quo in genere, attonite: ideone, quod te

ΖΕΤΣ.

ΠΑύσασθε, ὦ Ἀσκληπιὲ καὶ Ἡράκλεις, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι. ἁπρεπῆ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τῆς συμποσίου τῶν θεῶν. ΗΡΑ. ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, τιθεῖναί τὰ φαρμακέα προκαλλίνεσθαί μου. ΑΣΚ. νὴ Δία, καὶ ἀμείνων γάρ εἰμι. ΗΡΑ. κατὰ τί, ὦ ἐμβρόντητε; ἢ διότι σε

a Ἡ] ἢ L.

αὐτός τε νικηφόρος ἦναι καὶ τὸν αὐτοῦ ἀναμπέχῃ, κάλλιστον ἀγῶνα ἐπιδούς ἅπασιν ἀγωνισάμενος. Et hic subaudiendum *vinci*. quasi esset, αὐτός τε νικηφόρος ἦναι καὶ τὸν αὐτοῦ νικῆν ἀναμπέχῃ. *Ac quicunque in iis superior sit, ac meliores exhibuerit amicos, ipse victor erit pariter, ac suam praedicabit palam victoriam, pulcherrimo & gravissimo cresto certamine.* Pari ratione vox ὄνομα eleganter supprimitur apud *Euripidem* in Phœnissis vs. XI.

Καλοῦσι δ' Ἰοκάστην μιν τοῦτο γὰρ πατὴρ ἔθετο.

h. e. τοῦτο γὰρ ὄνομα πατὴρ ἔθετο. *Id enim nominis pater imposuit.* Ita apud *Lucianum* in Vera Historia lib. I. cap. 36. & c. 10. in Gallo, τοῦτο ἐκαλεῖτο. h. e. *hoc nomine appellabatur.* ita & *Theocriti Scholiastes* ad Eid. 13. loquens de Argo navi, ait, τοῦτο γὰρ ἡ ναῦς ἐπονομάζεται. h. e. ὄνομα. Deprehendo apud Latinos ipsum *Livium* eadem hac ellipsi utentem, dum de Gallograecis ita facit quempiam loqui XXXVIII, 17. *Hi jam degeneres sunt; mixti, & Gallograeci vere, quod appellantur.* alii forte aliter, at ego quidem id exposuerim, *quod nomen*, h. e. *quantum ad quod nomen.* Sed ellipsis haec est multo, quam plena oratio, mollior. *J.J.*

93. Αὐτὴ . . . . ἐκείνη] V. *Liv.* I. 19, 58. II, 28. III, 10. ubi his similia invenies. *M.du S.*

94. Ὅλη] Tota, ut: *totus in armis, totus venisti.* Petron. *J.B.*

95. Ἐν τῇ Ἄττῃ] Ἀττὶ *Flor.* supra tamen Ἄττῃ satis apparet Ἀττὶ esse natum ex vitio scripti Codicis, unde haec Editio fuit expressa. An Ἄττι usquam reperiatur, ignoro: nam ab Ἄττις frequentissime solent Ἄττιδος, Ἄττιδι· nunquam aliter in Oratione quinta *Juliani. Phot.* Ep. 49. Τῇ Ἀττιδὶ μόνῃ σε ἀναφέρουσι, Γάλλοι καλοῦντες οἱ παρ' Ἕλλησι σοφισταί. Ἄττης non minus usitatum: de Dea Syr. §. 15. *Festus Diaconi* in *Italia. Nicand.* Alexiph. v. 8. — ἐργατίδιον Ἄττεω ubi vide *Schol. Plutarch.* Ἐρωτ. p. 756. C. Ἄττεω καὶ Ἀδωνιδος. neque aliter *Pausan.* VII. p. 566. ad quem Sylburgius de varia vocis scriptura nonnihil notat, *Damasc.* apud *Phot.* p. 561. Laconibus eam formam *Hesychius* ut propriam videtur adsignare. Adde *J. Scaligerum* ad *Catulli Atys* vel *Attinem*, *H. Stephan.* Ind. Thes. in Ἄττης, *Salmas.* ad *Solin.* p. 37. Quod sequitur statim, ὑμεῖς δὲ μὴν ἐφίεσθε τῶν καλῶν, meo sensu non optime concordat cum adjuncto, μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιᾶσθε τούτων. Parvo isti veteratori, si modo rationes recte colligere censeatur, sic fuerat argumentandum: *At quid ego mali committo, si ostendam pulchra, qualia sunt? ceterum vosmet ipsae utique desiderio tenemini pulcrorum: ne me ergo reum peragatis illius criminis.* Mens ea levissima mutatione *Luciano* restitui potest: ὑμεῖς δὲ μὴν, sive potius, ὑμεῖς γε μὴν ἐφίεσθε τῶν καλῶν. *T.H.*

7. Φαρμακία] Interpretatus sum ad Petron. *Pharmace responde:* sic Θ. Κρ. c. 10. *J.B.*

Ibid. Προκαταλίνεσθαί μου] Interpres habet, *priorem accumbere*, quasi ad tempus referatur. Malim de loco intelligere & vertere, *supra me accumbere.* Postea idem Interpres vertit, *priore loco accumbere:* dicendum fuit, *superiore* *J.C.*

9. Ὦ ἐμβρόντητε] Acumen habet duplex vocabuli potestas involuta: vide quae notavimus ad Tim. §. 1. AEsculapius naturae leges violavit, atque adeo fecit ἀ μὴ θέμις, quando mortuos in vitam revocabat. Ingens beneficium in quos fuerit collatum, nam alii veterum alios ediderunt, refert *Apollod.* III. p. 213.

ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν, ἃ μὴ θέμις ποιῶντα, νῦν δὲ κατ' ἔλεον αὖθις ἀθανασίας μετείληφας; ΑΣΚ. Ἐπιλέλησαι γὰρ σὺ, ὦ Ἡρακλεις, ὃ τῇ Οἴτῃ καίαφλεγεὶς, ὅτι μοι ὀνειδίζεις τὸ πῦρ; ΗΡΑ. Ἴσως ἴσα γὰρ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν· ὃς Διὸς μὲν υἱός εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα, ἐκκαθαίρων τὸν βίον, θηρία καλαγαπίζάμενος, καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς τιμωρούμενος. σὺ δὲ ῥιζοτόμος εἶ, καὶ ἀγύρτης, νοσοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμος ἐπιθέσειν τοῖς φαρμάκων, ἀνδρώδες δὲ οὐδὲν ἐπιδεδειγμένος.

ΑΣΚ. Εὖ λέγεις, ὅτι σε τὰ ἐγκαύματα

Jupiter fulmine percuſſit, quæ fas non erat, facientem? nunc autem per miſericordiam iterum immortalitatem participaſti. ÆSC. Scilicet oblitus es, Hercules, in Oeta te conflagraſſe, qui mihi exprobres ignem. HERC. Nequaquam pari ſimilique ratione vita nobis eſt exacta, ut qui Jovis ſum filius, tantosque labores ſuſcepi expurgando hominum ætatem, feris debellandis, & in homines injurioſos animadvertendo: tu vero præfectas herbarum radices colligis, & circulatores, ægrotis ut maxime hominibus utilis ad imponenda medicamenta, qui virile tamen nihil præſtiteris. ÆSC. Recte narras: nam inuſta tibi flam-

18. Καὶ ἀγύρτης] * Ἐπαίτης. *Philoxeni*. V.

* Ἐπαίτης] *Etymol.* p. 14. Ἀγύρται, λωποδύται, ἐπαῖται, φιλοκερδεῖς. Uberius *Suidas*: Ἀγύρτης, φλύαχος, ἐγλαγαγὸς ἐπαίτης φιλοκερδὴς, ἢ συρφετώδης. Priora ſumſit a *Schol. Sophocl.* ad Oedip. Tyr. v. 395. tum diſtinctione ſeparanda ſunt ἐπαίτης & φιλοκερδὴς, quemadmodum in noſtro *Schol.* contra quod apud eum praecedit, cujus, quia nullum ſenſum elicere poterat, verſionem praetermiſit *Kuſterus*, demta diſtinguendi nota ſanum eſt ac facillimum: ὁμιλίαν, οἷαν ἐπιτηδεύουσιν ἰδιῶται

ἐπιθέσειν c. M.

& *Schol. Euripid.* ad Alc. v. 2. ex quo maculas aliquot eruditis viris vel ignoratas, vel contemtas eluere non ab re fuerit: apud eum ergo ſcribe ἀυτόγνωτοι, pro ἀυτόγνη, τὰς Φοινίδας pro τὰς φοίνικας, aut, quod prave repoſuit *Barneſius*, τὰς Φοινίσσας τὰς Πρόιτου θυγατέρας pro τὰς Κρόισου θ· quas emendationes facile praeſtabunt *Sext. Empir.* adv. Gramm. I. p. 271. & *Schol. Pindar.* ad Il. Γ, 96. Inter hos Tyndareus adnumeratur, auctore *Panyaſi*: quod quum *Schottum* praeteriret, male verſatus fuit in explicando *Zenobio* C. I. n. 47. Vide *Suidam* in Ἀναβαίνει & Αἴσωπος. AEſculapii munere noviſſimus Hippolytus in Dianæ gratiam revixit: quod temerarium facinus tam indigne tulit Jupiter, Deorum honores ſtupendae artis miraculo labefactatum iri metuens, ut fulmine vindicaret: neque tamen non haud diu poſt placatus, Apollinique deprecanti iram donans nepotem, ringente licet Momo, ſi Luciano credimus, in coeleſtium ordinem recepit, inque aſtris, quanquam hoc quidem inter Aſtronomos non plane conſtet, Ophiuchum vel Anguitenentem eſſe juſſit. *Eratoſth.* Cataſt. c. VI. quem locum videtur deſignaſſe *Hygin.* in Poet. Aſtr. II. c. 14. Verum ſive Heraclitus aliquis, ſive quispiam alius de Incredib. c. 26. fabuloſum illud fulmen Jovis, quo conflagravit AEſculapius, febriculam interpretatur, quam ſcilicet tantus medicus depellere non potuerit: ἰατρικὴν νικήσας ὑπ' ὀψώσας αὐτὸς ὑπὸ πυρετῶν φλεχθεὶς ἄλιτο. Quid ſpectaverit *Allatius* illud ἰατρικὴν νικήσας vertens *celebrem in medicina*, neutiquam adſequor: mihi dubium non eſt, quin ſcribi debeat ἰατρικὴν ἀσκήσας, ut in *Apollod.* Bibl. III. p. 213. τὴν τέχνην ἀσκήσας ἐπὶ πολύ. p. 227. Oenone ἰατρικὴν ἐμμανῶς (ſorte μανικὴν) ἤσκει. Mox ἐπιθεῖν *Graevii* ſi fuerat a

ματα τῆς ἀμαρτίας τινὰ θρασυνομίαν· nam valde abhorret, ut ὁμιλία putetur ad exponendam ἀγυρτείαν pertinere. Ceterum iſtius in AEſculapium jacti ab Hercule convicii rationem non percepit Graecus Commentator: ἀγύρται inter alia ſunt circulatores viliſſimum medicorum genus, verisque medicis eſoſum: jungit *Hippocrat.* περὶ Ιερ. νοσ. in initio μάγοι τε καὶ καθαρταὶ καὶ ἀγύρται καὶ ἀλαζόνες· iſto probroſo nomine AEſculapium infamat Hercules. *T. H.*

vetuſtis membranis aut Editionibus traditum, nihil aliud utique deſideraſſemus: nunc ἔνεκα cur ab hac ſede, quam dudum obtinet, expellatur, nulla eſt cauſa. *T. H.*

10. Ἃ μὴ θέμις. . .] Quia ſcilicet mortuum ſuſcitaverat Hippolytum, a Jove fulmine percuſſus. V. Ὀρχ. c. 45. & *Virgil.* Æn. VII. 761.... Tangit iterum *Noſter*, Περ. c. 4. *M. du S.*

14. Οὔπω] Videtur ſcribendum: οὐκ ἄν ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται ὑμῖν; *Ergone aequalia & ſimilia ſunt, quae a nobis geſta ſunt in vita?* *J. G. G.*

Οὔπω] Sic ſupra. Infra Dialogo ſequenti. *M. du S.*

16. Ἐκκαθαίρων τὸν βίον] Sic Vit. Auct. c. 18. quo loci Cynicæ ſectæ Deus præſes Hercules. *J. B.*

19. Ῥιζοτόμος] Hujus nominis tragœdiam fecit *Sophocles*, ex qua verſus citat Interp. *Apollon.* Convicium eſt in medicos, qui etiam, ut hic AEſculapius, Agyrtæ dicuntur. *J. B.*

22. Ἐγκαύματα] Vide Notas ad D. M. XI. *T. H.*

24. Διαφθαρμένος τὸ σῶμα] Apud *Thomam Magiſtrum* legitur διαφθορὼς τὸ σῶμα. Cujus lectionis pars poſterior τὸ σῶμα, perplacet; & omnino confirmatur a L. Cod. De priori dubito adhuc. Vide B. Περ. c. 12. & Θ. Δ. XVIII. ubi translate *mollem* ſignificat. Hoc nihil ad rem, inquies. Vide ergo Παραπ. c. 8. ubi hæc verba reperies: τοὺς μὲν ξωντριβέντας, τοὺς δὲ κατὰ σῶμα διαφθαρέντας. Aut peccaſſe dices *Lucianum*, aut hallucinatum bonum *Thomam Magiſtrum*. *M. du S.*

Διαφθαρμένος τὸ σῶμα] Credo veram eſſe Thomae lectionem in Διάφθορος. Etiamſi *Lucianus* carpat illum uſum τῷ διάφθορα paſſivum in Soloec. §. 3. ipſe tamen non veretur ſaepe diſcedere ab ſtrictis Atticismi regulis, quas eo in libello, ut alium quendam irrideret, Sophiſtas & Grammaticos ſecutus fixerat. Τὸ σῶμα

mæ veſtigia ſanavi, quando nuper huc adſcendiſti ſemuſtus, ab utrisque corrupto corpore, tum tunica, tum deinde igne. Ego vero ſi nihil aliud, neque ſervivi, quemadmodum tu, neque carminavi lanam in Lydia purpuream veſtem indutus, ictusque ab Omphale aureo ſandalio: ſed neque atra bile percitus interfeci liberos & uxorem. HERC. Niſi deſieris conviciari mihi, confeſtim ſcies, quam tibi non multum profutura ſit immortalitas: etenim ſublatum te projiciam præcipitem in caput e cœlo, ut ne Pæan quidem ipſe mederi tibi poſſit,

τα ἰασάμην, ὅτε πρώην ἀπῆλθες ἡμίφλεκτος ὑπ' ἀμφοῖν [a] διεφθαρμένῳ τὸ σώματι, τῷ χιτῶνι, καὶ μὴ τοῦτο, τῷ πυρός. ἐγὼ δὲ εἰ πεπόνθειν μηδὲν ἄλλο, ὅτε ἐδούλευσα ὥσπερ σὺ, ὅτε ἔξαιρον ἔρια τῇ Λυδίᾳ, πορφυρίδα ἐνδεδυκὼς, καὶ παιόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ, ἀλλ' οὐδὲ μελαγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα. HPA. εἰ μὴ παύσῃ λοιδορούμενός μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὡς οὐ πολύ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἀράμενός σε, ῥίψω ὀπὶ κεφαλὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε μηδὲ [†] Παίονα ἰάσασθαί σε, τὸ

εἐκαμον C. M.

[a] Διεφθαρμένῳ τῷ σώματι] *Thom. Mag.* Διεφθορὼς τὸ σῶμα. Poſterius etiam L. *et* C. M.

30. Τὰ τέκνα καὶ [†] τὴν γυναῖκα] [‡] *Μεγάραν τέκνα τῷ Ἡρακλέους, Ὀνίτης, Θερίμαχος, Δημοκόων & Κρεοντιάδης. V.*

† Τὴν γυναῖκα] *Μεγάραν*] Haec ita diſtinxi, ut nomen uxoris Scholium ſit. *M. du S.*

‡ *Μεγάραν*] Ut edidimus, ita diſtinguendum eſſe viderat etiam *Matth. Sladus*: in *V.* male praeterea *Κρεοντιάδης* & *Μεγάνα*, quorum illud correxit, hoc retinuit E. A. Megaram cum tribus liberis ſcelere furentis Herculis interiiſſe ſcripſit *Euripides* in Tragoedia cognomine, itidemque *Seneca*, quanquam alias ordine rerum & ſcenae multum diverſus: vid. *Hygin.* F. XXXI. XXXII. CCXLI. Alii conſultius ſe facturos arbitrati ſunt, ſi Megaram uxorem tanto parricidio non ſubducerent tantam, ſed in aliud etiam matrimonium darent: ita ſane *Diodor. Siculus*, cujus, utpote hiſtorici, fidem in fabulis vide an potius amplectendam exiſtimes, IV. p. 153. B. 164. D. ubi Hercules τελέους τοὺς ἄθλους τὸν μὲν ἑαυτοῦ γυναῖκα Μεγάραν συνῴκησεν Ἰολάῳ, διὰ τὴν αὐτοῦ τὰ τέκνα συμφορὰν ὑποστησάμενον τὴν ἐξ ἐκείνης παιδοποιΐαν. Sed profecto res tota eſt lubrica: nam Thebani ἐπιδεικνύουσι Ἡρακλεῖς τῶν παίδων τῶν ἐκ Μεγάρας μνῆμα, ἐφ' ᾧ τι ὁμοίως τὰ ἐς τὸν Ἡρακλέους λέγοντες, ἃ Στησίχορος ὁ Ἱμεραῖος καὶ Παυσανίας ἐν τοῖς Ἐπεσιν ἱστόρησαν, teſte *Pauſan.* IX. c. 11. qui tamen, non pro ſua ſedulitate, quid iſtorum poëtarum in hoc genere Muſae cecinerint, celatos nos voluit: is idem vero de Megara dimiſſa ad *Diodorum* accedit X. p. 870. παῖσαν γυναῖκα ἔσχεν Ἡρακλῆς τὴν Μεγάραν, καὶ ἀπεπέμψατο αὐτὴν χρόνον, ὅτε παῖδων τῶν ἐξ αὐτοῦ, καὶ αὐτὸν ἠγάμησε (malim ἠγάμησεν) ἐν ᾧ ἀμύνων τῷ θείῳ. Numerus liberorum, quos ex Creontis filia ſuſcepit Hercules, haud ſane magis conſtat: quatuor recenſet *Scholiaſtes Noſter*; uno minus *Euripid.* Herc. Fur. v. 474. nomine tamen nullum ſignans, quod nec *Seneca* fecit: ergo citandus eſt *Apollodor.* II. p. 107. qui nos docet: ἐξ ἧς (Μεγάρας) αὐτῷ παῖδες ἐγένοντο τρεῖς, Θερίμαχος, Κρεοντιάδης, Δεικόων· hoc bene feceris, ſi reſtituas in Commentatore noſtro pro Δημοκόων. *Hyginus* praeter Therimachum & Ophiten nullos commemorat. Jam ſi Pindarum Thebanum adeamus, quem utique res patrias optime tenuiſſe credibile eſt, reſpondebit ſcilicet — χιλιάρχῳ ὀκτὼ Σπάρτων, Τοῖς Μεγάρᾳ τέκνον οἱ Κρεοντιὰς υἱός· ibi inſignis eſt Scholiaſtae veteris nota prolatis auctoritatibus grave ſcriptorum diſſidium affirmantis: inter alios *Æneas* Argivus quatuor proponit, cum quo prorſus conſentit *Apollod.* II. p. 151. ἐκ Μεγάρας δὲ τῆς Κρεοντος, Θερίμαχος, Δηϊκόων, Κρεοντιάδης, Δαλεύς· ſic tamen, inquis, ipſe ſecum pugnat, qui modo Deionis oblitus tres tantum ediderit: ſciendum eſt hoc *Apollodoro* ſaepius accidere, proinde atque diverſos ſcriptores, quos ſequatur, in manus ſumſerit. Sed nimirum error aliquis facile ſubrepere potuit in tam numeroſa heroum fortiſſimi prole, quam ſi colligas in unum, non familiam, ſed exercitum confeceris: itaque ſuſpicari licet Megarae filiis additum fuiſſe unum & alterum, qui ex alia uxore fuerant procreati. *Pherecydes* apud *Scholiaſten Pindari* Glenum nominat: is Glenus Deianirae fuit filius: *Schol. Sophocl.* ad Trachin. v. 54. ἔσαν γὰρ αὐτῷ παῖδες ἐξ Ἡρακλέους, Τλλος, Κτήσιππος, Γλῆνος, Ὄλιτος· non aegre ferret Olites, ſi ſic ſcribatur, prorſus ignotus atque inteſtabilis, ſuum ſibi nomen reſtitui, idque ſponſore *Diodoro* IV. p. 168. D. ἱστόρηται δὲ καὶ ἐν τῇ Δηϊανείρᾳ γενέσθαι τῷ Τλλῳ υἱὸς δύο Γυῆα καὶ Ὀδίτην· obſervant in aliis exemplaribus legi Γληνέα, quod omnino rectum eſt; nam Γυῆα dum quis inveſtiget, multum erit laboris inſumendum: Ceterum unius literulae diſcrimen apud me tanti non habetur, quin Ophiten, Oditen, & noſtri Scholiaſtae Onyten eundem ſtatuam: hac occaſione juvandus eſt *Apollodor.* II. p. 151: cujus inquinatiſſimo loco nemo, quod ſciam, hactenus opem tulit; ἐκ Δηϊανείρας τῆς Οἰνέως Τλλος, Κτήσιππος, Γλαυκωνύτης· quos duos in unum mirifico facinore librarii conflarant, ſejungere neſcivit Interpres: expediam illigatos: Γλῆνες vel Γλήνης, Ὀνύτης, niſi forte, me non invito, cum noſtro Commentatore praeferas Ὀνίτης. *T. H.*

μα vero a male ſedulis correctoribus non raro migrare juſſum in τῷ σώματι iſta labes mentem corrupit ſententiae Pythagoreae in *Jamblichi* Protr. c. II. p. 4. & ibi legendum eſt ope Codicis Reineſiani: βλαβερὰ μάλιστα τροφῆς μὲ ἀφθονία τῷ τὸ σῶμα, κτήσεις δὲ τῷ τὴν ψυχὴν ἀχρειοῦν παντός. *Arcerium* hic nihil vidiſſe ſatis patet: propius acceſſerat, quippe ingenio longe praeſtantior, Anonymus. *T. H.*

Ibid. Τῷ χιτῶνι] *Ovid.* Met. IX. 152. 213. & 130. *M. du S.*

26. Ἐδούλευσα] V. *Clem. Alex.* p. 15. B. *M. du S.*

28. Παιόμενος] *Ovid.* IX. Heroid. *M. du S.*

Παιόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης] Meminit hujus loci *Creſollius* Th. Rhet. V. c. 6. ubi tum de verbo ῥαπίζειν minus bene commentatur, tum Plutarchi locum, qui a *Caſaubono* egregie fuerat illuſtratus ad *Sueton.* Auguſt. c. 82. male tractat. *T. H.*

29. Μελαγχ.] *Eurip.* & *Seneca* Herc. fur. *M. du S.*

34. Μηδὲ [†] Παίονα &c.] Quo ſpectaverit *Lucianus*, indicat forma vocis poëtica: nimirum ad *Homeri* Il. E, 401. 899. Dicitur autem quaſi proverbio: *Apollon.* Arg. IV, 1511. ille ſerpens, a quo percuſſus interiit Mopſus, quemcumque dentibus modo tetigerit, eum exſpirare neceſſe eſt, Οὐδ' ἂν Παίονα, εἴ μοι θήμις ἀμυ-

τὸ χαρίεν συμπριβέντα. ΖΕΥΣ. παύσασθέ, φημι, καὶ μὴ διαταράττετε ἡμῶν τὴν ξυνουσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς τοῦ συμποσίου καίτοι εὔγνωμον, ὦ Ἡράκλες, προσκαλίνδεσθαί σοι τὸν Ἀσκληπιὸν, ἅτε καὶ πρότερον ἀποθανόντα.

cranio contrito. JUP. Finem, inquam, altercandi facite, & non conturbate nobis consuetudinis jucunditatem: sin, ambos ego ablegabo vos foras a convivio. Enimvero æquum est, Hercules, priorem decumbere Æsculapium, ut qui prior etiam obierit.

XIV.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

MERCURII ET APOLLINIS.

ΕΡΜ.

ΤΙ σκυθρωπὸς εἶ, ὦ Ἀπολλον; ΑΠ. ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, δυστυχῶ σὺν τοῖς ἐρωτικοῖς. ΕΡ. ἄξιον μὲν λύπης τὸ τοιοῦτον· σὺ δὲ τί δυστυχεῖς; ἢ τὸ τῆς Δάφνης σε λυπεῖ ἔτι; ΑΠ. οὐδαμῶς· ἀλλ' ἐρῶ-

MERC.

1. QUid contracto vultu es, Apollo? AP. Quia enim, Mercuri, parum ex sententia mihi procedunt res amatoriæ. MERC. Dignum certe mœrore tale negotium: tu vero qua parte infortunatus es? num casus Daphnes te pungit adhuc? AP. Nequaquam; sed delicias

36. Τὴν ξυνουσίαν] Τὴν * εὐωχίαν. *V.*

* Εὐωχίαν] *Matth. Sladus & M. du Soul* εὐωχίαν. *T.H.*

φαδὸν ἰκτῖν, Φαρμάκοσιν — quem locum commode protulit *L. Bos* Obs. Crit. p. 44. Vid. *Phalar.* Ep. I. *T.H.*

46. Τὸν Οἰβάλου] V. *Philostr.* Imag. p. 798. Vetustiores Edd. Οἰβάδου, quod in recentioribus recte mutatum. L. etiam recte Οἰβάλου. Neque solus *Lucianus* Oebali filium facit. Idem enim tradunt *Philostratus* junior p. 885. & *Hyginus*. *Ovidius* etiam *Oebalidem* vocat X. 196. V. & XIII. 396. 588. Alii Amycli filium tradunt; V. *Nicandri* Scholia a *Meursio* emendata & *Joh. Tzetzis* Var. Hist. I. 11. & *Apolled.* III. p. 87. B. Nec audiendus *Apollodorus*, qui Veneris & Adonidis natum facit. AG. V. 2222. *M. du S.*

Τὸν Οἰβάλου] Quas turbas dederit vitiata primarum Edd. scriptura, cognoscere licet ex *Regio* ad *Ovid.* Metam. X, 196. *Hyacinthus Oebali filius*, *Hygin.* F. 271. ubi vide *Munckerum*, & *J. Meursii* Regn. Lacon. c. II. Ad Mercurium autem non sine ratione dolorem amissi Hyacinthi conqueritur Apollo: nam is ipse simili plane casu Crocum, delicias suas, extinctum luxerat, versum etiam in odoratum sui nominis fruticem. Vid. *Galen.* περὶ σωθ. φαρμ. τ. κατὰ τόπους lib. IX. ubi *Philonis* epigramma, quo medicamenti ἀναδόσεως, sive dolorem sedantis, compositionem describit, interpretatur: meminit etiam *Auson.* Ecl. VI, 11. *Ovid.* Metam. IV, 283. ubi Commentatores. Perquam eleganter *Martialis* XIV. Ep. 173. *Flectit ab invisо morientia lumina disco Oebalius Phœbi culpa dolorque puer. Cortinipotentis delicias* vocat *Lucilius* apud *Nonium* in *Contendere* p. 258. *Hunccine ego unquam* (*inquam* malebat *D. Heinsius*; quod non probo) *Hyacintho hominem cortinipotentis Deliciis contendi?* — Satis apparet sermonem fuisse de homine quodam deformi, quem vel *Lucilius*, vel is, quem loquentem induxit, jocose negat unquam se cum Hyacintho comparasse. *T.H.*

54. Λόγου] Sola Ed. *J.* hic τρόπου habet. Reliquæ & ipsa *Coll.* λόγου, quod ut non infrequens servavimus. *M. du S.*

56. Ὁ δὲ κάκιστα ἀνήμων ἀπολούμενος Ζέφυρος &c.] Patet in his verbis esse ἀναπόλουθον, quod plane tolli potest, si, ut est in edit. Basil. ponas punctum post vocem ὑπεροψίαν. *Atque ego cum illo ludebam discо. Perditissimus vero omnium ventorum Zephyrus & ipse jam dudum amabat, sed neglectus, neque ferens istud fastidium. Ego vero sursum jeci, ut solebamus, sed ille spirans ab Taygeto, discum illum in caput pueri impegit.* At Cl. *Graevius* ex MS. post eamdem hanc vocem locat ἐβούλδυτο, *insidiatus est*: & certe id videtur requiri; sed puto vitio typothetae secus id pro ἐπεβούλδυτο excusum esse. *J.J.*

58. Ἀμελούμενος δὲ ἐγὼ μὴ φέρων] Vides pendere sensum, & nihil esse ad quod referatur ἀμελούμενος δὲ ἐγὼ μὴ φέρων. Sed omissa est vox, ex Mss. restituenda: ἤρα μὲ καὶ πολλοῦ ἐκεῖνος, ἀμελούμενος ἤδη ἐγὼ μὴ φέρων τὴν ὑπερηφανίαν ἐβούλδυτο, ἐγὼ μὲν &c. *jamdudum etiam & ipse amabat, sed neglectus & non ferens fastidium insidias struxit.* *J.G.G.*

Ibid. Τὴν ὑπερηφανίαν] Lenire voluit asperitatem oratio-

cias lugeo Laconem illum Oebali filium. MERC. Interiitne, dic, quæso, mihi, Hyacinthus? AP. Maxime. MERC. A quo, Apollo? & quis adeo amoris expers erat, ut occiderit formosulum illum juvenem? AP. Meum ipsius hoc est facinus. MERC. Num ergo te furor agitavit, Apollo? AP. Haut sane: sed infortunium quoddam involuntarium accidit. MERC. Quo tandem pacto? nam volo rem audire.

2. AP. Discum tractare discebat, egoque una cum eo disco exercebar: tum, qui pessime ventorum pereat, Zephyrus amabat jamdudum & ipse, sed neglectus, neque ferens istud fastidium, dum projicio, ut solebamus, discum in altum, Zephyrus, inquam, a Taygeto deorsum spirans in caput puero impegit, quam poterat vehementissime, discum illum, sic ut ex vulnere sanguis manaret multus, & puer

μενον πειθῶ τὸν Λάκωνα, τὸν [a] Οἰβάλου; EP. τέθνηκε γὰρ, εἰπέ μοι, ὁ Ὑάκινθος; ΑΠ. ἀ μάλα. EP. πρὸς τίνος, ὦ Ἄπολλον; ἢ τίς οὕτως ἀνέρας ἦν, ὃς ἀποκτεῖναι τὸ καλὸν ἐκεῖνο μειράκιον; ΑΠ. αὐτὸς ἐμὸς τὸ ἔργον. EP. ἔχεις ἐμάνης, ὦ Ἄπολλον; ΑΠ. οὐκ, ἀλλὰ δυστύχημά τι ἀκούσιον ἐγένετο. EP. πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι [b] τὸν λόγον.

ΑΠ. Δισκεύειν ἐμάνθανε, κἀγὼ συνεδίσκουν αὐτῷ· ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολούμενος Ζέφυρος, ἦρα μὴ ὀκνῶ λέγειν, ἠράσθη μὲν καὶ αὐτὸς, ἀμελούμενος δὲ, καὶ μὴ φέρων τὴν [c] ὑπεροψίαν, ἐγὼ μὲν ἀνέρριψα, ὥσπερ εἰώθειμεν, τὸν δίσκον εἰς τὸ ἄνω· ὁ δὲ ἀπὸ [d] τοῦ Ταϋγέτου καταπνεύσας ὅπερ κεφαλὴν τοῦ παιδὸς ἐνέσεισε φέρων αὐτὸν, ὥστε ἀπὸ τῆς πληγῆς αἵματος ῥυῆναι πολὺ, καὶ τὸν παῖδα εὐ-

/ἐκεῖνον addit C. H.
/Οἰβάδου. C. M. prave.
/τὸ abest a C. H.
/ἐγένετ' ἀχθόμενον. C. H.
/τρόπον C. H. optime.
/ὁ, add. Z.
/ἠρεμαμεν B. pr.
/Ταῦτα ἐρογάσατο, praelare addit C. H.
/ἐιώθεμεν C. H.
/καὶ addit C. H.
/ἐνόησας ἐφθονεῦ- ἀμῶν. Calle
C. H.
/ἐπεβούλευε. ipse C. M. qui deinde χἀγὼ μὲν.

[a] Οἰβάλου] Sic recte L. P. S. A. Marg. AIW. Reliquae Edd. Οἰβάδου. [b] Τὸν λόγον] τὸν τρόπον. J. [c] Ὑπεροψίαν] Post ὑπεροψίαν inserit G. ἐβούλετο. [d] Τοῦ Ταϋγέτου] Sic invenitur in L. J. B1. 2. S. A. Marg. AIW. Ceterae Edd. τὸ Ταϋγέτου.

54. Τὸν λόγον] Τὸν τρόπον. G.

58. Ἀμελούμενος δὲ . . . ἐγὼ. . .] Οὐχ ὕτως ἐπαίσατο προθύμως γὰρ εὐθέως τὸν γυμνὸν ἐπέφερε· ὕτως † Ὅμηρος B. σκόπελος ὁ μὲν ὑμοῖν εὖρον ἰκάνει. Ἢ οὐ ὑπερβατῷ ὕτω νοητέον τὸν σύνταξιν· ἀμελούμενος δὲ ἀπὸ τοῦ Ταϋγέτου καταπνεύσας. Ἀλλὰ ἐ τοῦτο πάλιν ζητεῖται, ἀφ' τί οὐκ ἔστιν, ἀπὸ τοῦ Ταϋγέτου καταπνεύσας, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ· καὶ φασὶν, ὅτι Ἀττικὴ συνήθεια τοῦτο, ἀντὶ γενικῆς εἰς εὐθεῖαν παραλαμβάνειν. G.

60. Ὁ δὲ ‡ ἀπὸ τοῦ Ταϋγέτου] Ἀντὶ ἀπὸ τοῦ Ταυγέτου· Ἀττικὴ γὰρ συνήθεια τοῦτο, ἀντὶ γενικῆς εἰς εὐθεῖαν σχηματίζειν. V.

62. Ἐνέσεισε] Ἐνσείσας ἐφόνευσεν αὐτὸν. G.

† Ὅμηρος B.] Imo Od. M. 73. quod passim in Scholiis hisce laudatur. M. du S.

‡ Ἀπὸ τοῦ Ταϋγέτου] Legendum τὸ Ταϋγέτου. Dicitur enim etiam ὁ Ταΰγετος, ut docet Stephanus in Ethnicis: & observandum hodie in Codicibus nostris legi ἀπὸ τῦ Ταυγέτου. Verum mihi non constat an Attici solerent cum praepositione ἀπὸ nominativum conjungere. Certe Grammatici magno consensu notant unicum casum, Genitivum nempe ei conjungi. J. C.

Ἀπὸ τοῦ Ταϋγέτου] Scholiastes in depravato haud dubio codice pro vulgato ἀπὸ τῦ Ταϋγέτου legit ἀπὸ τοῦ Ταϋγέτου, eamque ait Atticam esse consuetudinem, ut pro Genitivo rectus casus sumatur. Sed potius Graeca ejus, ut edita sunt ponamus: Ο ΔΒ. ΑΠΟ &c Quae verba oscitantem scriptorem declarant. At vero quis apud ullum Graece scribentem invenit ἀπὸ alii, quam secundo, casui junctum? in hoc certe Luciani loco constantissima est omnium editionum, eaque recta lectio, ἀπὸ τῦ Ταϋγέτου. J. J.

Ἀπὸ τοῦ T.] Το. C. M. τὸ & τῦ. M. du S.

tionis, ut videbatur, male cohaerentis, qui in Codice Graeviano interposuit ἐβούλετο, sive potius ἐπεβούλευε sed Luciano multum vereor, ut approbetur haec nimis officiosa diligentia, quae Apollinis indignantis impetum narrandi molesto tractu retardat. Sunt certe Veterum in scriptis ejusmodi ἀναπολουθίαι satis frequentes, nonnunquam per incogitantiam obtatae, saepe studio quaesitae; quando ad animandam orationem ars consuetas structurae leges contemnere non reformidat. Hoc duplex genus quomodo dignoscatur, exemplis alibi docebimus. T. H.

59. Ἐγὼ μὲν . . . . .] Locum huic similem vis? adi *Dial. Apoll. & Bacchi* seu Θ. Δ. XXIII. & XV. & apud *Xenoph.* Cyrop. IV. Ed. St. p. 66, 27. M. du S.

60. Δίσκος] quid sit vide Γυμν. c. 27. A. V.

Ibid. Ἀπὸ τῦ Ταυγέτου καταπνεύσας ἐπὶ κεφαλὴν τοῦ παιδὸς, ἐνέσεισε] Non debuerat haec distinctio ex editione *Benedicti* in hanc propagari, quum priores melius καταπνεύσας, ἐπὶ κεφαλὴν τοῦ παιδὸς ἐνέσεισε, eamque sequatur in interpretatione Benedictus. J. G.

Τῦ Ταϋγέτου] Sic saniores Edd. J. B2. S. A. & ipse Cod. L. & Coll. Reliquae τὸ Ταϋγέτου, & ipse Scholiastes,

εὐθὺς ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν Ζέφυρον αὐτίκα ἠμυνάμην καλατοξεύσας, φεύγοντι δ' ὀλισθόμενον ἄχρι τοῦ ὄρους τῷ παιδὶ δὲ τὸν τάφον ἐχωσάμην ἐν Ἀμύκλαις, ὅπου ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβαλε. καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἄνθος ἀναδῦναι τὴν γῆν ἐποίησα, ἥδιστον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ εὐανθέστατον ἀνθέων ἁπάντων, ἔτι δὲ καὶ γράμματα ἔχον, ᵃ ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ. ἆρά σοι ἀλόγως λελυπῆσθαι δοκῶ; ΕΡ. ναί, ὦ Ἀπόλλων· ἤδεις γὰρ θνητὸν πεποιημένος τὸν ἐρώμενον· ὥστε μὴ ἄχθου ἀποθανόντι.

statim emoreretur. At ego Zephyrum e vestigio ultus sum sagittis immissis, fugientem persecutus usque ad montem; puero vero sepulcrum exaggeravi Amyclis, ubi discus illum dejecit; atque a sanguine florem submittere terram feci suavissimum, Mercuri, & floridissimum omnium florum, qui praeterea literas habet luctum super mortuo testantes. Num tibi sine ratione tristitia videor adfectus? MERC. Utique, Apollo: noras enim, qui mortalis esset, te tibi nactum fuisse amatum: quare ne graviter feras eo mortuo.

XV. MER-

ᵃ Ἐπαιάζοντα] ἐπαιανίζοντα C.

66. * Ἐπισκόμβρος] Ἐπισκόμβρος ἀντὶ τοῦ ἐλκόμβρος ὁ μέγα, ἀπὸ τοῦ ἐπισκάομαι· ἐπισκόμβρος ἢ ἀντὶ τοῦ ἐπικολεύθσαντα, ὅστις ἐνταῦθα, † μικρὸν ἀπὸ τοῦ ἔκομαι ἔστι δὲ ποιητικὸν ‡ ἐντάσσονται ἢ γυναῖ. V.

71. Ἐπαιανίζοντα] § Ἐπιθρώσκοντα, ἐπιγραφόμενα. G.

* Ἐπισκόμβρος] Ἀντὶ τοῦ ἐλκόμενον μέγα] Sic vitiose A. & mox ἐπισκάομαι δι· recte mutavit *M. du Soul.* *T. H.*

† Μικρόν] Deest litera O, etiam in Cod. M. *M. du S.*

‡ Ἐντάσσονται] L. συντάσσονται, ut ad initium Nigrini: *dolores*, qui ridicule ad Atticismum confugit. V. Ἰκαρ. c. 11. *M. du S.*

67. Ἀμύκλαις] Unde Oriundus Hyacinthus, vide *Ovid.* l. c. *M. du S.*

71. Γράμματα ἔπ.] Literae ΑΙ, ΑΙ. quae cui flori inscriptae conspiciantur, nescio. Non certe in nostris hyacinthis; nisi forsan nomen antiquum novo tributum sit flori. Neque enim de nihilo haec & Ajacis fabula putanda est. Certe florem in sylvis purpureum vidisse me memini, cujus puncta facile a Poëtis literas, quas volebant, exhibere apta putata sint. *Ovidius* & *Moschus* idem narrant. *M. du S.*

Ibid. Ἐπαιάζοντα τοῦ νεκροῦ] *Salmasius*, quia notae utriusque a Veteribus descriptae parum consentiunt, poetas alium ac suum habuisse hyacinthum, suum aliumque medicos & naturalis historiae indagatores statuit: illum esse *xyrin*, *iridem agrestem*, vel *gladiolum* Latinorum: vide *Plin.* Exerc. p. 860, 861. & *Hyl.* Iatr. c. XXII. Quicquid fere veterum est poetarum literis funestis & ἐπαιάζουσαις τοῦ νεκροῦ hunc insignem fuisse florem testantur; qua de re non vulgaria promsit *N. Heins.* ad *Ovid.* Metam. X, 215. *Pausan.* II. p. 195. Hermionenses refert annuum egisse festum coronatos: πλέκονται δὲ οἱ στέφανοι σφίσιν ὑπὸ τῶν ἄνθους, ὃ καλοῦσιν οἱ ταύτῃ κοσμοσάνδαλον, ὑάκινθον ἐμοὶ δοκεῖν ὄντα τῷ μεγέθει καὶ χρόᾳ· ἔπεσι δὲ οἱ καὶ τὰ ἐπὶ τῷ θρήνῳ γράμματα. Scribi debere κοσμοσάνδαλον patet ex *Clearchi* verbis apud *Athen.* XV. p. 681. C. ὥσπερ τοὺς κοσμοσάνδαλον ἀνύοντας Λακεδαιμονίους, οἱ τὸ παλαιότατον τῆς πολιτικῆς ΚΟΣΜΟΝ συμπατήσαντες ἐξετραχηλίσθησαν. expedita quidem structura, sed mens scriptoris mihi quidem intricatior, cujus intellectum nihil adjuvit *Jac. Meurs.* Misc. Lac. II, 17. non aliter variis in locis Codicorum p. 685. & *Poll.* VI, 106. *Ruellius* etiam *cosmosandalum* posuit in Hist. Stirp. Ceterum, ut *Plinius* observat, duplex hyacinthum fabula comitatur: cum Luciano multi conspirant: *Lutat.* ad *Stat.* Theb. IV, 223. bene a *Barthio* restitutus: *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. III, 106. hoc insuper addens; *Est autem quasi lilium rubrum designans primam Hyacinthi literam*: ex quibus patet, unde nata sint in *Ovidii* libris antiquis illa versiculi, quem modo indicavi, lectionum, ut ait *Heinsius*, monstra. *Prudent.* περὶ Στεφ. H. X, 191. *Mox flevit impuratus occisum gravi Disco, & dicavit florulentum subcubam. Philostr.* Ep. LXI. Οὐκ οἶδας ὃν Ὑάκινθον; οὐδ' ἐστεφάνωσαι τῷ τραύματι; quorum versione novissima vix est, ut quicquam ineptius fingi possit: *& annon eum amoris vulnere coronam meruisse putas?* longe aliud spectabat *Philostrati* sophisticum acumen: *Non tu vidisti ergo Hyacinthum? nec capiti corollas aptasti ex eo flore, qui de vulnere prodiit & sanguine Hyacinthi?* Haud pauciores ab Ajacis cruore in ensem Hectoreum incumbentis ortum esse confirmant: testis luculentus, pro aliis etiam, *Euphorion* versibus egregiis, quos *Theocriti Scholiastae* referimus acceptos ad Eid. X, 28. Πορφυρέη ὑάκινθε, σὺ μέν μιν φάτις ἀοιδοῖς Ῥοιτείης ἀμάθοιεσι διδυπόρου Αἰακίδαο Εἶαρος ἀντέλλοις γεγραμμένα κωκύουσαν· hunc in modum e membranis corrupta verba Praestantissimus *Casaubonus* expolivit Lect. Theocr. c. XI. a cujus emendatione quare diversus abierit *Salmasius* Exerc. Plin. p. 733. B. nihil excogitare possum aliud extra syllabam primam in φάτις productam: ratio parum idonea: nam si vel maxime nusquam non corriperetur, in proclivi erat

XV.

MERCURII ET APOLLINIS. ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

M E R C.

1. ET quale tandem, claudum istum Vulcanum, & artis opificem illiberalis, Apollo, pulcerrimas in matrimonio habere Venerem & Gratiam! AP. Fati quædam felicitas, o Mercuri: neque tamen id non demiror, quî pati possint consuetudinem ejus, maxime quando vident sudore manantem, in fornacem pronum atque intentum, multam fuliginem in facie habentem: attamen talem amplectuntur, osculantur & una

E P M.

75 Τὸ δὲ χ̀ χωλὸν [b] αὐτὸν ὄντα Ἥφαιστον, χ̀ τέχνην ἔχοντα βάναυσον, ὦ Ἄπολλον, τὰς καλλίστας γεγαμηκέναι, τήν τε Ἀφροδίτην, χ̀ τ̀ Χάριν; ΑΠ. εὐποτμία τις, ὦ Ἑρμῆ· πλὴν ἐκεῖνό γε ἐγὼ θαυμάζω, τὸ ἀνέχεσθ̀ συνόντας αὐτῷ, χ̀ μάλιστα ὅταν ὁρῶσιν ἱδρῶτι ῥεόμενον, εἰς τ̀ χάμινον ὀπτεκυφότα, πολλὴν αἰθάλην ὅτι μ̀ προσώπου ἔχοντα. χ̀ ὅμως τοιοῦτον ὄντα, αὐτὸν, φιλάλλουσί τε, χ̀ φιλοῦσι, χ̀ συγκα-

χωλὸν ὄντα τὸν Ἥφαιστ. C. H. καὶ χαλκέα τὸν τεχ̀ c. M. et B. / hic Ερ.. requirit C. H. qui πλὴν ἐκείνων dat ἐς C. H. et M. B. ἐρῶσιν c. M. et B. αἰθάλου c. M. et B.

b Αὐτὸν ὄντα] ὄντα τὸν *J.*

78. * Εὐποτμία] Εὐτυχία. *V.*

* Αν.] εὐτυχία] Pravo usus est Codice; utrobique enim erratur. Εὐτ. scribendum fuit, & ita in Exc. legitur. *M. du S.*

reponere φῶμις, cujus vicem subierit adscriptum interpretandi causa φάτις. γ Verum enim vero rarior utriusque unius voculae intellectus obstitit, ne sensum Euphorionis haberent exploratum; quod *Casaubonus* distinguendo, *Salmasius* certioribus etiam argumentis patefecit ad *Solin.* p. 88σ. F. etenim ἦαρ hic non *ver*, quemadmodum illi sunt arbitrati, sed *sanguinem* indicat: Cypriae dialecto vox propria: vid. *Hesych.* in Ἔαρ, Εἶαρ, Ἦαρ, Ἠαρατός, Ἴαρα, Ἰαρατός, & Fragm. *Callimachi* Bentl. n. CCI. CCXLVII. *Oppian.* Halieut. II, 618. & Schol. quae tamen potestas ceteroquin *Salmasium* ipsum non fugiebat Plin. Exerc. p. 906. ubi *Scaliger* immerito castigatur. Jam sententia, ni fallor, versuum est planissima: illud eximium & vere poëtici coloris, γεγραμμένα πενθοῦσαν, *ipsis literarum notis luctum gemitumque prodentem.* Porro fabulam utramque quum reperiret *Ovidius*, ingeniose conjunxit Metam. X, 208. XIII, 397. deinde secuti sunt eum *Servius*, aliique Grammatici. *T. H.*

75. Τὸ δὲ χ̀ χωλὸν &c.] Initium dialogi tam abruptum, & ab illa Lucianea sermonis ordiendi expedita facilitate abhorrens, ut parum absit, quin intercidisse nonnulla statuam: nam aliud quidem colloquium utriusque numinis reperio nullum, cum quo commode connecti posse videatur. Ἥφαιστον adposuisse aliquem suspicor in margine, ut, de quo sermo haberetur, indicaret: postmodum illa vox, quemadmodum saepe fieri solet, in contextum migravit. Si quis ab exemplo Dial. II. & XXIV. quanquam eorum diversa est ratio, defensionem paret, tum certe parvula mutatione lectionem vulgarem adjutam malim: Τὸν δὲ χ̀ χωλὸν ὄντα τ̀ Ἥφαιστον &c. *T. H.*

Ibid. Ὄντα τὸν] Edd. plerique αὐτὸν ὄντα, absque τόν. Optime, mea quidem sententia, *J.* quam expressimus. *M. du S.*

78. Τὴν Χάριν] Hoc est, maximam natu trium Charitum, seu Gratiarum, quam poëtae collocarunt Vulcano propter opera ejus χαρίεντα, *elegantia.* *J. C.*

83. Καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, φιλάλλουσί τε, χ̀ φιλοῦσι, χ̀ συγκαθεύδουσι] Patet, postremum verbum συγκαθεύδειν ita contexi cum verbis praecedentibus, quae accusativum & poscunt & habent, quasi & ipsum gauderet eodem casu; quod tamen re ipsa ita sese non habere, manifestum est. Sed ita scilicet aliquando solet unus casus poni, ad quem verba sequentia, diversum licet casum postulantia, sint referenda: inque eo iterum cum Graecis conveniunt Latini. Ita apud *Livium* XXXIX. cap. XI. *Si quid ad eas* (leges) *addi, demi, mutarive vellet, rursus ab Senatu ei postulandum fore.* Hic unum *addi* potest proprie ad τὰ, *ad eas* referri: apud eumdem XXXV, c. 19. *Odi odioque sum Romanis.* Apud *Ciceronem* quoque in Verrina, c. 54. dicitur Timarchides, Verrinae nequitiae satelles, in Sicilia *omnium adversarios, omnium inimicos diligenter cognoscere, colloqui, attentare.* Certe τὸ *colloqui*, quod hic cum eodem, quo *cognoscere* & *attentare*, casu construitur, proprie aliter construendum foret, ut notum est. *J. J.*

καθεύδωσι. ΕΡ. τοῦτο ἢ αὐτὸς ἀγανακτῶ, ἢ τῷ Ἡφαίστῳ φθονῶ· σὺ δὲ κόμα, ὦ Ἄπολλον, ἢ κιθάριζε, ἢ μέγα ὀπὶ τῷ κάλλει φρόνει, κἀγὼὀπὶ τῇ [a] εὐεξίᾳ, ἢ τῇ λύρᾳ· εἶτα, ἐπειδὰν κοιμᾶσθαι δέοι, μόνοι καθευδήσομεν.

ΑΠ. Ἐγὼ δὲ ἢ ἄλλως ἀναφρόδιτός εἰμι εἰς τὰ ἐρωτικά, καὶ δύο γοῦν, οὓς μάλιστα ὑπερηγάπησα, τ' Δάφνην, ἢ τ' Ὑάκινθον, ἡ μὲ ἀποδιδράσκει με, καὶ μισεῖ, ὥστε εἴλετο ξύλον γενέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐμοὶ συνεῖναι· ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ δίσκου ἀπώλετο, καὶ νῦν ἀντ' ἐκείνων στεφάνους ἔχω. ΕΡ. ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τ' Ἀφροδίτην ἀλλ' οὐ χρὴ αὐχεῖν. ΑΠ. οἶδα, ἢ τ' Ἑρμαφρόδιτον ἐκ σοῦ λέγεσθαι τεκεῖν· πλὴν ἐκεῖνό μοι εἰπέ, εἴ τι οἶσθα, πῶς οὐ ζηλοῦπεῖ ἡ Ἀφροδίτη τ' Χάριν, ἢ Χάρις ταύτην;

ΕΡ. Ὅτι, ὦ Ἄπολλον, ἐκείνη μὲ αὐτῷ ἐν τῇ Λήμνῳ σύνεστιν, ἡ δ' Ἀφροδίτη ἐν τῷ οὐρανῷ· ἄλλως τε, οἶσθα τὸν Ἄρη ἔχει τα πολλὰ, κἀκείνου ἐρᾷ, ὥστε ὀλίγον αὐτῆς ἔχαλκεύς τοῦτο μέλει. ΑΠ. καὶ ταῦτα οἴει τ' Ἥφαιστον εἰδέναι; ΕΡ. οἶδεν· ἀλλὰ τί ἂν

cubant. MERC. Illud & ipse indignor, Vulcanoque invideo. Jam tu capillos come, Apollo, & citharam pulsa, & superbius ob pulcritudinem effer te, atque ego ob palæstricum corporis habitum, & artem lyræ temperandæ; tum ubi cubitum erit eundum, soli scilicet dormiemus.

2. AP. Ego quidem & alias invenustus sum in rebus amatoriis: duorum ergo, quos maxime supra ceteros dilexi Daphnen & Hyacinthum, hæc aufugit me & odio habet usque eo, ut præoptarit arbor fieri, quam mecum esse; ille autem disci jactu interiit: & nunc illorum vicem coronas habeo. MERC. At ego jam aliquando Venerem: sed non oportet gloriari. AP. Scio: Hermaphroditum etiam ex te dicitur peperisse. Verum illud mihi, si forte scis, expone, quo pacto non æmulatur Venus Charitem, aut Charis illam?

3. MERC. Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipso degit, Venus in cœlo: quæ præterea circa Martem est occupata plurimum, eumque amat; ideoque parum ipsam fabri istius ferrarii cura tangit. AP. Hæc tu putas Vulcanum scire? MERC. Sane: sed quid effi-

[a] Εὐεξίᾳ] Εὐγλωττίᾳ L.

91. Ἀναφρόδιτος] Ἄωδις ἢ ἀνιτύχαρις. *V.*

88. Τῇ Λύρᾳ] Lyræ quidem, uti supra visum (Dial. VII.) inventor Mercurius. Sed Muficen inter præcipuas ejus dotes, coram Apolline, numerari, minime Lucianeum est. Vid. tamen Dial. VII. & *Horat.* Carm. I. Od. X. *M. du S.*

91. Ἀναφρόδιτος] *H. Stephan.* Gr. L. Thes. T. I. p. 613. postquam monuerat ἀναφρόδιτον esse *a Venere alienum, invenustum*, positis etiam his *Luciani* verbis addit: *quod quidam exponunt*, adversa Venere natus. Non aliter *invenustum* capit venustissimus *Muretus* in *Terent.* Andr. A. I. Sc. V, 10. *rebus amatoriis infortunatum & infelicem, quod Graeci dicunt* ἀναφρόδιτον. *Graecus ille Samosatensis: ἐγὼ δὲ ἐ ἄλως ἀναφρόδιτος* &c. & venustas *interdum est* ἡ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς εὐδαιμονία. Terent. Quis me est fortunatior, venustatisque adeo plenior? *Ubi tamen* Nonius *legit* vetustatis: *sed falso, ut puto.* Haec *Muretus.* *T. H.*

4. Ἐν τῇ Λήμνῳ σύνεστιν] De Charite praeter Venerem Vulcano juncta res est nota: Aglaïam ἐπλοτάτην Χαρίτων vocat *Hesiod.* Theog. v. 945. Thaliam nonnulli, teste *Eustath.* ad Il. Σ. p. 1148. *Homerus* nihil aliud, quam Χάριν λιπαρωπίδρομον, Καλὴν, τὴν ἄκοιτιν ἀμύμονος ἀμφιγυήεις Il. Σ, 382. quod *Pausanias* observat IX. p. 781. ubi de Graeiis egregia multa. Vid. *Cornut.* de N. D. c. 15. p. 163. c. 19. p. 183. Verum Vulcano, Deorum haud sane formosissimo, quis tam sollicite prospectum voluerit (*Lucianus* enim non ingenium hic suum, sed alios auctores videtur secutus) ut, partito munere conjugali, sive in coelo versaretur, seu Lemnum viseret, optatos tamen pulcerrimae conjugis infusus gremio amplexus inire posset, mihi non succurrit. Charitem etiam in Lemno ponere videtur *Schol. Homer.* ad Il. Ξ, 230. ibi quaesitum est apud Veteres, ut in nectendis ex Homero nodis mirifica quadam sunt industria, cur Juno Somnum conventura Lemnum a principe poëtarum adire fuerit jussa: huic molliendae difficultati inter alia plura & forte deteriora tale remedium adhibetur: dominum esse Lemni Vulcanum, uxorem ejus Charitem; cujus germanam Pasitheam, quae sororis in contubernio vivebat, quum Somnus efflictim amaret, ideo scilicet, ut propius ab optatissimae virginis adspectu ab-

efficere possit, quum strenuum videt juvenem, eumque militem: quare quiescit, sibique temperat; nisi quod minatur, vincula se quædam machinaturum adversus illos, & oppressurum irretitos in lecto. A P. Nescio: at equidem optaverim is esse, qui sit capiendus.

δράσαι δύναιτο, γενναῖον ὁρῶν νεανίαν, καὶ στρατιώτην αὐτόν· ὥστε ἡσυχίαν ἄγειν πλὴν ἀπειλεῖ γε δεσμά τινα ἐπιμηχανήσασθαι αὐτοῖς, καὶ συλλήψασθαι, σαγηνεύσας ὅπη ἔτυχε. Α Π. Οὐκ οἶδα, εὐξαίμην δ' ἂν αὐτὸς ὁ ξυλληφθησόμενος εἶναι.

ς. Η μηχανήσασθαι
ἐπιμηχανήσασθαι
c. M. bene

XVI.

JUNONIS ET LATONÆ. ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΛΗΤΟΥΣ.

JUN. ΗΡΑ.

1. PUlcros enim vero, Latona, & tuli liberos peperisti Jovi. LAT. Non omnes, Juno, tales parere possumus, qualis est Vulcanus. JUN. Sed hic claudus tamen utilis est, quippe artifex optimus, & adornavit nobis coelum, & Venerem duxit, ab eaque observatur. De tuis autem liberis, illorum hæc virilis ultra modum & montana; ac denique in Scythiam profecta nemo nescit quales cibos capiat hospitibus interfectis, atque imitata Scythas

Καλὰ μὲν ἡ, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ τέκνα ἔτεκες τῷ Διΐ. ΛΗ. οὐ πᾶσαι, ὦ Ἥρα, τοιούτους τίκτειν δυνάμεθα, οἷος ὁ Ἥφαιστός ἐστιν. ΗΡΑ. ἀλλ' ἔτι μὲν ὁ χωλὸς, ὅμως χρήσιμός γε ἐστὶ, τεχνίτης ὢν ἄριστος, καὶ κατασκόσμησεν ἡμῖν τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν Ἀφροδίτην ἔγημε, καὶ σπουδάζεται πρὸς αὐτῆς· οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ὁ μὲν αὐτῶν ἀρρενικὴν πέρα τοῦ μέτρου, καὶ ὄρειος, καὶ τὸ τελευταῖον, ἐς τὴν Σκυθίαν ἀπελθόντες, πάντες ἴσασιν οἷα ἐοδίει ξενοκτονοῦντα, καὶ μιμούμενοι τοὺς Σκύθας αὐ-

abesset, in Lemno defedisse. At *Homerus* & Charitem, & ipsam Vulcani officinam in coelo collocavit, nescio quam probantibus Diis: nam fieri quidem vix potuisse credas, quin tantus ferramentorum malleorumque ingeminatorum strepitus coelestium aures vehementem in modum obtuderit: quam ob rem posteriorum in eos poëtarum non vulgare constat beneficium, qui destructa Homeri taberna fabrili Olympum nitidius expoliverunt, Vulcanumque, si quid operis moliretur, migrare jusserunt ad insulam aliquam AEoliam aut Lemnum, datis insuper (nam *Homerus* plane solum ad fornacem atque incudem destituerat) aerumnosi laboris administris Cyclopibus. Ita *Callimach.* H. in Dian. *Apollon. Rh.* Arg. III. *Virgil.* AEn. VIII. Apud eosdem vero cum Vulcano Venus in Olympo habitat; neque secus, quod magis mireris, in *Homeri* Od. Θ. Illam quidem *Anacreon*, vel alius Melicorum aliquis, ad Lemnios caminos devocavit; sed diverso consilio, ut operam sociatam ad Amoris tela fabricanda conferret. Mox displicet αὐτὸν mallem καὶ στρατιώτην ὄν. etsi non me fugiat usus aliquis τῷ αὐτὸς haud valde dispar, de quo alibi dicam. *T. H.*

11. Ἐπιμηχανήσασθαι] Perspicuum est, legendum ἐπιμηχανήσασθαι. *J. J.*

Ἐπιμηχανήσασθαι] Cl. *Jensii* emendatio est. In libris nostris omnibus ἐ—σασθαι legebatur. *M. du S.*

13. Οὐκ οἶδα] Non solus *Lucianus* hæc dicentem inducit Apollinem. Gravissimus poëta *Homerus* Odyss. Θ, 336. eadem ferme habet; eoque credo factum, ut *Lucianus*, qui eum perpetuo suggillat, Dialogum XVII. scripserit. Jocosior *Ovidius* & a quo talia expectes l. c. & II. *de Arte Am.* 561. *M. du S.*

20. Κατασκόσμησεν. . . .] Vide Θυσ. c. 8. & *Ovid.* Met. II. init. *M. du S.*

21. Σπουδάζεται πρὸς αὐτῆς] Qua fronte *Lucianus* Junonem hic inducit asserentem, Vulcanum a Venere diligi aut coli? Similem phrasin vide Dial. XXII. *M. du S.*

Σπουδάζεται πρὸς αὐτῆς] Locutionem illustrat *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 120. Διὰ χρημάτων ἐσπουδάσθω ὑφ' ὑμῶν. *Dion Chrys.* Or. XXXVIII. Modo vide, an mecum malis, χρησιμός τε. *T. H.*

25. Οἷα ἐοδίει] Hoc est, quibus sacrificiis delectetur: nam sacrificia esse putabant convivia Deorum. Vide quæ monuimus ad Prometh. §. 17. *J. C.*

Ibid. Ξενοκτονοῦντα] Sic Dialog. Apoll. & Bacch. *Ovid.* 3. de Ponto, *Achill. Tat.* lib. 8. *J. B.*

αὐτὸς, ἀνθρωποφάγους ὄντας· ὁ δ' Ἀπόλλων προσποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ κιθαρίζειν, καὶ ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι, καὶ καταστήσασθαι ἐργαστήρια τῆς μαντικῆς, τὸ μὲν ἐν Δελφοῖς, τόδε ἐν Κλάρῳ, καὶ ἐν Διδύμοις, ἐξαπατᾷ τοὺς χρωμένους αὐτῷ, λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἑκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὡς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα. καὶ πλεῖ μὲν ἀπὸ τῆς τοιούτου· πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνόητοι, καὶ παρέχοντες αὐτοὺς καταγοητεύεσθαι· πλὴν οὐκ ἀγνοεῖται γε ὑπὸ τῶν συνετωτέρων, τὰ πολλὰ τεταλευόμενος· αὐτὸς γοῦν ὁ μάντις ἠγνόει, ὅτι [a] φονεύσει μὲν τὸν ἐρώμενον τῷ δίσκῳ, ὑπομανήσεσθαι δὲ, ὡς φεύξεται αὐτὸν ἡ Δάφνη, καὶ ταῦτα, οὕτω καλὸν καὶ κομήτην ὄντα. ὥστε οὐκ ὀρθῶς καθότι καλλίονα τὴν Νιόβης ἔδοξας.

ipsos, qui hominibus vescuntur: Apollo autem præ se fert cuncta se scire, & jaculari, & cithara ludere, & medicum agere, & vaticinari: tum constitutis officinis artis divinandi Delphis, Clari & Didymis frustratur consulentes, obliqua & ambigua in utramque interrogationis partem respondens, ne periculum sit, ut arguatur error. Inde quidem diteſcit, plures enim sunt stulti, quique se præbent fascinandos; nec tamen præterit prudentiores, plerumque præstigias ipsum offundere. Ergo vates ignorabat se occisurum esse delicias suas disco; nec prædivinavit fore, ut fugeret ipsum Daphne, idque tam pulcrum & bellule comatum. Itaque non video, qua parte prolis laude Nioben præstare videaris.

ΛΗ. Ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα, ἡ ξενοκτόνος, καὶ ὁ φθυδόμαντις, οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε, ὁρῶντα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὲν ἐπαινῆται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ κιθαρίζῃ ἐν τῷ συμποσίῳ θαυμαζόμενος ὑφ' ἁπάντων. ΗΡΑ. ἐγέλασα, ὦ Λητοῖ ἐκεῖνο θαυμαστὸς, ὅτι ὁ Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἱ Μοῦσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέδειρεν ἄν, αὐτὸς κρατήσας τῇ μουσικῇ; νῦν δὲ κατασοφισθεὶς ἄθλιος ἀπώλετο, ἀδίκως ἀλούς· ἡ δὲ καλὴ σου παρθένος οὕτω καλή ἐστιν, ὥστε ἐπεὶ ἔμαθεν ὀφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀκταίωνος,

JUN. Ridere libet, Latona: illene dignus admiratione, cui Marsyas, si quidem justum Musæ judicium ferre voluissent, pellem detraxisset ipse victor arte musica? nunc dolo captus miser interiit iniquâ sententia damnatus: illa autem pulcra tua virgo tam est pulcra, ut, postquam comperit se visam esse ab Actæone, veri-

[a] Φονεύσει] χωνεύσει Marg. *AHW.* quod ego, quale sit, non intelligo.

36. Καταγοητεύεσθαι] Ἀπατᾶσθαι. *V.*

38. Τιμαθύμενος] Τιθυλλογούμενος, ἢ θαυμαστὸς ὢν ἐθάδλεσε * μυθούμενος. *V.*

* Μαθούμενος] Lege μυθούμενος. *J. C.*

Μαντυόμενος] In Ed. *A.* & *C. M.* legebatur μαθούμενος. Ego certa conjectura ductus mutavi. *M. du S.*

Mihi placuit μυθούμενος idque omnino retinendum videbatur. *T. H.*

27. Πάντα εἰδέναι] *Callimach.* Hym. Apoll.

Τέχνῃ δ' ἀμφιλαφὲς ἔ τις τόσον ὅσσον Ἀπόλλων.

31. Κλάρῳ] Vide Ἀλεξ. c. 8. & *Clem. Alex.* p. 9, Κλάριον, Πύθιον, Διδυμέα, Ἀμφιάραον, Ἀπόλλω, Ἀμφίλοχον. *V. Schol. Apoll.* Rh. p. 128. *M. du S.*

Apul. Florid. 1. *Aristoph.* in Plut. *Orpheus*, *Homer.* Hymn. εἰς Ἀπολλ. *J. B.*

Ibid. Διδύμοις] *Origen. Celſ.* I. p. 55, 1. *M. du S.*

32. Λοξὰ] Momus in Apollinem Διπλοῦν. Sic in Alc-

verita ne juvenis evulgaret turpitudinem ſuam, immiſerit in eum canes: mitto dicere, neque parturientibus obſtetricaturam fuiſſe, virgo ſi modo foret. LAT. Arroganter, o Juno, te effers, quia conjux es Jovis, cumque eo regnum tenes: propterea contumeliam facis perlicenter: at videbo te poſt paulo iterum lacrimantem, quum te Jupiter relicta in terram deſcenderit, tauri cygnive ſumta ſpecie.

Φοβηθεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγορεύσῃ τὸ αἶσχος αὐτῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῷ τὰς κύνας· ἐῶ γὰ λέγειν ὅτι οὐδὲ τὰς τεκούσας ἐμαίνετο, παρθένος γε οὖσα. ΛΗ. μέγα, ὦ Ἥρα, φρονεῖς, ὅτι ξύνει τῷ Διΐ, καὶ συμβασιλεύεις αὐτῷ, καὶ ἀφ' τοῦτο ὑβρίζεις ἀδεῶς· πλὴν ἀλλ' ὀψομαί σε μετ' ὀλίγον αὖθις δακρύουσαν, ὁπόταν σε καταλιπὼν ἐς τὴν γῆν κατίῃ, ταῦρος ἢ κύκνος γενόμενος.

χατήει Z.

XVII.

APOLLINIS ET MERCURII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

A P O L.

1. QUid rides, Mercuri? MERC. Quia ſcilicet maxime ridicula, Apollo, vidi. AP. Quin narra, ut & ipſe re audita una tecum poſſim ridere. MERC. Venus concumbens cum Marte conſtricta eſt, & Vulcanus vinxit eos captos. AP. Quo tandem modo? nam facetum quiddam dicturus videris. MERC. Jampridem, opinor, iſta quum ſciret, venabatur eos; circaque lectum vinculis, quæ oculos fugerent, circumpoſitis, poſtquam abierat ad caminum, operi ſcilicet erat intentus. Tum Mars intrat clam, ut arbitrabatur: verum conſpicit eum Sol, & indicium defert ad Vulcanum. Ubi autem adſcenderunt lectum, intraque caſſes recepti in opere erant, ibi circumquaque implicantur ipſis vincula,

Α Π Ο Λ.

Τί γελᾷς, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡ. ὅτι γελοιότατα, ὦ Ἄπολλον, εἶδον. ΑΠ. εἰπὲ δή, ὡς καὶ αὐτὸς ἀκούσας ἔχω ξυγγελᾶν. ΕΡ. ἡ Ἀφροδίτη ξυνοῦσα τῷ Ἄρει καλείληπται, καὶ ὁ Ἥφαιστος ἔδησεν αὐτοὺς ξυλλαβών. ΑΠ. πῶς; ἡδὺ γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας. ΕΡ. ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, ταῦτα εἰδὼς ἐθήρευεν αὐτούς· καὶ περὶ τὴν εὐνὴν ἀφανῆ δεσμὰ περιθεὶς, εἰργάζετο ἀπελθών· ὅπερ ἦν κάμινον. εἶτα ὁ μὲν Ἄρης εἰσέρχεται λαθών, ὡς φίλος· καθορᾷ δὲ αὐτὸν ὁ Ἥλιος, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἥφαιστον. ἐπεὶ δὲ ἐπέβησαν ἅ λέχους, καὶ ἦσαν ἔργῳ, καὶ ἐντὸς ᵇ ἐγεγένηντο τῶν δικτύων, περιπλέκει μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμὰ, ἐφί-

ἐσεχώ Z. atta

ᵇ Ἐγεγένητο] ἐγένηντο F. In ſequentibus Edd. recte emendatum.

72. Παρὰ] Γρ. περὶ τὸν οἰνόν. G.

Alexand. ſic in Jove Tragœd. & paſſim. Λαβρίας Apollinis cognomentum. *J. B.*

50. *Μαρσύας*] *Apul.* loc. cit. *Julian.* Imp. Epiſt. ad *Jambl.* *J. B.*

51. *Al Μοῦσαι*] Vid. *P. Burmann.* ad *Ovid.* Metam. VI, 400. *T. H.*

53. Ἄβλιος] Addi ſolet articulus. niſi forte legendum ἀβλιώς, ſed Edd. vetant, nec ſequens patitur ἀβλιος. *M. du S.*

59. Καὶ αὐτὴ ἴσως] Tantum abeſt, ut ornet ſententiam vocabulum αὐτὴ, ut onerare potius mihi videatur. Longe diſpar erit ratio, ſi legas ἀγνὴ quod percommodum hoc in loco. Scilicet *Homerum*, ut ſolet libenter *Lucianus*, tetigit: Ἄρτεμις ἀγνὴ in Odyſſea ſatis frequens. Dianam virginem intactam, quae puerperis adſideat & opem invocata praeſtet, aeque ac Noſter, rident patres Eccleſiaſtici, nec ad rem pertinere quicquam credunt, quod a veterum Theologis adfertur, eandem eſſe & Lunam; quae quum ſit γνώσεως ἀρχὴ, iſto munere jure merito fungatur. *T. H.*

ἐφίσταται δὲ αὐτοῖς ὁ Ἥφαιστος. ἐκείνη μὲν οὖν, ἢ γὼ ἔτυχε γυμνὴ οὖσα, οὐκ εἶχεν ὅπως ἐγκαλύψαιτο αἰδημόνη· ὁ δὲ Ἄρης τὰ μὲν πρῶτα ἀφαφυγεῖν ἐπειρᾶτο, ἢ ἤλπιζε ῥήξειν τὰ δεσμά· ἔπειτα δὲ συνεὶς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἱκέτευε.

& supervenit repente Vulcanus. Illa vero, etenim erat nuda, non habebat quemadmodum obtegeret ſeſe pudibunda: Mars primum effugere conabatur, ſperabatque ſe rupturum vincula; dein, ut ſenſit, tam arcte ſe teneri, ut inde ſpes evadendi ſit nulla, ſupplicabat.

ΑΠ. Τί οὖν; ἀπέλυσεν αὐτοὺς ὁ Ἥφαιστος; ΕΡ. οὐδέπω, ἀλλὰ ξυγκαλέσας τοὺς θεοὺς, ἐπιδείκνυ τὴν μοιχείαν αὐτοῖς. οἱ δὲ γυμνοὶ ἀμφότεροι κάτω νενευκότες, ξυνδεδεμένοι ἐρυθριῶσι, ἢ τὸ θέαμα ἥδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον. ΑΠ. ὁ δὲ χαλκεὺς ἐκεῖνος οὐκ αἰδεῖται ἢ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος τὴν αἰσχύνην ἢ γάμου; ΕΡ. μὰ Δί', ὅς γε ἢ ἐπιγελᾷ αὐτοῖς ἐφεστώς. ἐγὼ μέν τοι, εἰ χρὴ τἀληθῆ εἰπεῖν, ἐφθόνουν τῷ Ἄρει, μὴ μόνον μοιχεύσαντι τὴν καλλίστην θεῶν, ἀλλὰ ἢ δεδεμένῳ μετ' αὐτῆς. ΑΠ. ἐχεῖν ἢ [a] δεδέσθαι

2. AP. Quid ergo? abſolvit eos Vulcanus? MERC. Nondum; ſed convocatis Diis ſpectandum præbet adulterium. Hi autem nudi ambo, colligatique demiſſo vultu rubore ſuffunduntur; ſpectaculumque ſane jucundiſſimum mihi fuit viſum tantum non patratum opus ipſum. AP. Fabrum autem iſtum non pudet ipſum oculis exponere dedecus matrimonii? MERC. Nequaquam; ut qui etiam juxta adſtans irrideat eos. Equidem, ſi verum eſt dicendum, invidebam Marti non ſolum adulteranti formoſiſſimam Deam, ſed & adligato cum ea. AP. Tunc ergo vinciri te pa-

[a] Δεδῆσθαι] Δεδῆσθαι omnes Edd. exceptis *F.* & *Va.*

84. Ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον] Talia deſcribit Vulcani vincula *Homerus* Od. Θ. 275. — κάκτε δὲ δεσμοὺς ἀῤῥήκτους, ἀλύτους, ὄφρ' ἔμπεδον αὖθι μένοιεν & v. 299. Καὶ τότε δὴ γνώσεσθον, ὅτ' οὐκ ἔτι φύξιτὸν οὐδὲν ἔσται. Ideo δεσμὰ Ἡφαίστια proverbio dicuntur, quibus expedire ſe nulla vi licet: ἐπὶ τῶν ἀφύκτων, inquit *Suidas*, adjecto *Eunapii*, hujus enim eſſe recte cenſuit *H. Valeſius*, inſigni loco, qui imitationis Homericae veſtigia clare praefert: ὁ δὲ τρίτος ἅμα συγκαλειλημμένῳ πάθεσιν οἷοπερ Ἡφαιστίοις δεσμοῖς ἀῤῥήκτοις, ἀλύτοις, ἔμενέ γε ἐν αὐτοῖς ἔμπεδον. Arbazacium deſignat, ut manifeſtum eſt ex iis, quae copioſius indidem proferuntur in Ἀρβαζάκιος. Hujus autem ſubtiliſſimi retis nexus tam tenues, ut omnem oculorum aciem fugerent, & ab *Homero* cum araneae tela comparentur: ἀφανῆ δεσμὰ paulo ante *Noſter*, & *AElian.* de Anim. II. c. 30. δεσμὰ ἀφανῆ ὑπὲρ τὰ Ἡφαίστου τὰ Ὁμήρεια. *T.H.*

90. Τὸ θέαμα ἥδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον] h. e. illud vero jucundiſſimum ſpectaculum mihi prope ipſum opus Venereum viſum eſt; ſcilicet ferme ita hoc ſpectaculo delectatus fui, quam ſi ipſe iisdem fruerer gaudiis. Sic enim hunc locum intelligendum puto, ut Mercurius verba illa [μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον] ad ſe referat, non autem ad Venerem & Martem, quos jam ante dixerat οὐ ἐργῳ εἶναι. Nihil hic videtur intellexiſſe vulgatus interpres. Quae deinceps ait Mercurius, ſe nempe invidiſſe Marti iſtum cum Venere luſum, & ſibi iſta vincula, quibus cum Venere conjunctus comprehenderetur, optaſſe, plane conveniunt iis, quae in eodem hoc jocoſo argumento habet *Ovidius* Metamorph. IV. vſ. 185.

Lemnius extemplo valvas patefecit eburnas;
Admiſitque Deos. Illi jacuere ligati
Turpiter. Atque aliquis de Dîs non triſtibus optat
Sic fieri turpis. *J.J.*

91. Μονονουχὶ αὐτὸ γ. τὸ ἔργον] Poterat ſcribi, μονονουχὶ οὐ αὐτῷ γιγνόμενον τῷ ἔργῳ modo, ἢ οὐ ἐργῳ ἦσαν· nihil tamen eſt, cur a lectione recepta diſcedamus: quem ſenſum probarem, vertendo patefeci. Ἔργον & ἐνεργεῖν in re Venerea pervulgati ſunt uſus. Vid. *Barth.* ad *Claudian.* Epith. Pall. & Celer. v. 130. *Keuchen.* ad *Seren. Samon.* v. 610. Commentatores ad *Petron.* p. 404. *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 413. *T.H.*

Ibid. Γιγνόμενον τὸ ἔργον] Id eſt, *coitus*. *F.G.*

96. Ἐφθόνουν τῷ Ἄρει] Totus hic quidem dialogus ex *Homero* deformatus; ſed iſtorum lepor vix eſt, ut ſatis intelligi poſſit, niſi poëtam ipſum legeris Od. Θ.

patereris ea mercede? MERC. Tu nolles, Apollo? propius accede tantum & vide: magnus eris mihi Apollo, nisi, quum videris, idem optabis.

ἀν ὑπέμεινας ἅπτεσθαι τούτου; EP. αὐ δ' ὅδε ἰών, ὦ Ἄπολλον; ἰδὲ μόνον ἐπελθών, ἐπαινέσομαί γάρ σε, ἢν μὴ τὰ ὅμοια ᾖ αὐτὸς εὐξη ἰδών. εἶδε C. M.

XVIII.

JUNONIS ET JOVIS.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

JUNO.

ΗΡΑ.

1. ME quidem puderet, Jupiter, talis filii, tam feminei & corrupti ebrietate; qui mitra revinctam gerat comam, plurimum cum furibundis mulieribus versetur, mollior iis ipsis, ad tympana tibiasque & cymbala choreas agens, atque omnino cuivis similior, quam tibi patri. JUP. Atqui hicce mitra feminea redimitus, mollior mulieribus, non solum,

ΕΓΩ μὲν ᾐσχυνόμην ἄν, ὦ Ζεῦ, εἰ μοι τοιοῦτος ἦν υἱὸς, θῆλυς ὅτω καὶ διεφθαρμένος ὑπὸ τῆς μέθης· μίτρᾳ μὲν ἀναδεδεμένος τὴν κόμην, τὰ πολλὰ δὲ μαινομέναις γυναιξὶ συνὼν, ἀβρότερος αὐτῶν ἐκείνων, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων· καὶ ὅλως [b] παντὶ μᾶλλον ἐοικὼς, ἢ σοὶ τῷ πατρί. ΖΕΥΣ. καὶ μὴν οὗτός γε ὁ θηλυμίτρης, ὁ ἀβρότερος τῶν γυναικῶν, εἷ μόνον, ὦ υἱὸς ἦν. C M. αὐτῷ C. M. παντὶ C. M.

b Παντὶ] πάνυ C. quod vitiose scriptum pro ea lectione, quam reperit Schol. V. Πανί.

10. Πάνυ μᾶλλον] * Πανὶ V. Γρ. παντί. G.

* Πανί] Sic videtur legisse pro παντί. Vid. Not. M. du S. Quum in nonnullis Codd. exiterit πάνυ μᾶλλον pro παντί, illud praefixi: nihil enim est ad fidem propius, quam Scholiasten notare voluisse vice τῷ πάνυ alibi reperiri Πανί. Ed. A. Τῷ παντί] Πανί. T. H.

335. Apollinem Deorum postremum ponit v. 323. qui ad jucundissimum spectaculum advolarint: inde *Noster* Mercurium fecit haec a se jam visa Apollini narrare. Idem exemplar placuit *Paulo Silentiario*, nisi, quod potius existimo, vetustioris sit, Anthol. VII. Epigr. 54. In Amoribus, ἐντυχέσαντος Διῒ ὁ Ἀρὴς τοῦδε δεδεμένος Ἔρωτι. *Lucianus* ξυνδεδεμένοι, δεδεμένε, δεδέσθαι quae forma *Thomae* videtur elegantior, quam δεδεῖν, δεδέναι. T. H.

98. Οὐκοῦν καὶ δεδῆσθαι ἂν ὑπέμεινας ὑπὲ τούτου] *Num ergo & vinciri te sic patereris?* ocyus emenda δεδῆσθαι vel δεδῆσθαι. Quid enim sibi vult δεδῆσθαι? J. J.

Δεδῆσθαι] Ex Ed. J. est, cui suffragatur L. reliquae omnes δεδῆσθαι mendose. M. du S.

4. Ἐγὼ μὲν] Repetit omnia hujus Dialogi in Bacch. *Eurip. Nonn. Ovid.* alii. J. B.

6. Μίτρᾳ] Mitram gestasse viris turpe & molle censebatur, ut apud nostrum *Lucianum* alibi appareret. Quin & θηλυμίτρης per probrum hic Bacchus vocatur. G. C.

10. Παντὶ] In veteribus Codd. πάνυ & Πανὶ fuisse testantur *Scholia*; quod ego olim amplectebar. Nunc genuinam esse scripturam παντὶ censeo, quia *cuivis similem potius quam sibi* melius videtur quam *Pani similem*. M. du S.

11. Θηλυμίτρης] Dicemus ad Bacch. c. 4. ubi de expeditionibus ejus plura. Bellicam Bacchi virtutem enumerando victorias Jupiter adstruit: & merito quidem; nam *choreis aptior & jocis Ludoque dictus, non sat idoneus Pugnae ferebatur*, Horatio teste II. Od. 19. v. 25. quos tamen rumusculos parum secundos jam bello Giganteo, ubi Bacchi specie leonina tecti opera fuit fortis ac minime poenitenda, discusserat. T. H.

16. Στρά-

ὦ Ἥρα, τὴν Λυδίαν ἐχειρώσαλο, καὶ τοὺς καλοικοῦντας τὴν Τμῶλον ἔλαβε, καὶ τοὺς Θρᾴκας ὑπηγάγελο, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Ἰνδοὺς ἐλάσας τῷ γυναικείῳ τούτῳ * στραλιωλικῷ, τούς τε ἐλέφανλας εἶλε, καὶ τὴν χώρας ἐκράτησε, καὶ τὸν βασιλέα πρὸς ὀλίγον ἀνλισῆναι τολμήσανλα αἰχμάλωλον ἀπήγαγε· καὶ ταῦτα ἅπανλα ἔπραξεν, ὀρχούμενος ἅμα, καὶ χορεύων, θύρσοις χρώμενος κιττίνοις, μεθύων, ὡς φῄς, καὶ ἐνθέαζων. εἰ δέ τις [b]ἐπεχείρησε λοιδορήσαλ αὐτῷ, ὑβρίσας ἐς τὴν τελετὴν, καὶ τῶτον ἐτιμωρήσαλο, ἢ καλαδήσας τοῖς κλήμασιν, ἢ ἀλσοπαδῆναι ποιήσας ὑπὸ τὸ μήρος ὥσπερ νεβρόν. ὁρᾷς ὡς ἀνδρεῖα ταῦτα, καὶ οὐκ ἀνάξια τοῦ πάλρός; εἰ δὲ παιδιὰ καὶ τρυφὴ πρόσεστιν αὐτοῖς, ἐδεὶς φθόνος· καὶ μάλιστα εἴ λογίσαιτό τις οἷος ἂν ἦν ὑφ' ὧν ἔτος ἦν, ὅτε ταῦτα μεθύων ποιεῖ.

ΗΡΑ. Σύ μοι δοκεῖς [c]ἐπαινέσαλ καὶ τὸ εὕρεμα αὐτῆ, τὴν ἄμπελον καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦτα, ὁρῶν οἷα οἱ μεθυδέντες ποιοῦσι σφάλλόμενοι, καὶ πρὸς ὕβριν [d]τραπόμενοι, καὶ ὅλως

Juno, Lydiam subegit, incolentesque Tmolum cepit, & Thracas sibi subjecit; sed & adversus Indos rapto muliebri isto exercitu elephantos in potestatem redegit, & regione tota potitus est, regemque paululum resistere ausum captivum abduxit: & ista quidem omnia perfecit saltans simul & choreas ducens, thyrsis usus hederaceis, ebrius, ut ais, & furore concitus. Tum si quis in animum induxit male dicere ipsi, contumeliis in sacrorum initia jactis, ab eo quoque pœnas expetiit, vel ligatum obstringens palmitibus, vel ut discerperetur efficiens a matre tanquam hinnulus. Viden' ut virilia sint ista, atque haud indigna patre? Si vero lusus & lascivia simul adsint, nihil est ea in re, quod invidiam faciat; in primis si quis reputet, qualis sobrius hicce foret, ubi isthæc facit ebrius.

2. JUN. Tu mihi videris laudaturus etiam inventum ejus vitem & vinum; idque tametsi videas, qualia perpetrent inebriati titubantes atque ad injuriam versi, & plane fu-

a Στρατιωτικῷ] στράτῳ C. & Schol. V. b Ἐπεχείρησε] F. ceteraeque Edd. excepta sola P. ἐπιχείρησε. c Ἐπαινέσαι] Ita F. quod merito reduxit S. quum priores vel vitiose ἐπαινέσῃ vel male ἐπαινεῖν exhiberent. Mox εὕρεμα sola P. Ceterae omnes damnatum a Thoma scribendi modum tuentur. d Τραπόμενοι] τροπόμενοι al. Marg. AIW.

16. * Στρατιωτικῷ] Γράφεται στρατῷ. V.

22. Ἐνθεάζων] Ἐνθουσιῶν. G.

* Στρατιωτικῷ] Et hic aliter legit, quam hodie in Codd. nostris. M. du S.

Vix dubito, quin vitio scriptum sit pro στρατιωτικῷ. T.H.

16. Στράτῳ] Sch. & Coll. M. du S.
Στραλιωτικῷ] Nulla fuit causa, cur mutarem: τὸ στραλιωτικὸν pro militibus aut exercitu apud *Thucydidem*, *Diodorum*, *Pausaniam* p. 423. *Herodianum* satis familiare, ut τὸ ἱππικὸν, τὸ ναυτικὸν, τὸ Ἑλληνικόν. T.H.

24. Καλαδήσας] Vid. *Ovid.* Met. III. Fab. VIII. M. du S.

28. Οὐδεὶς φθόνος] Nolim vertere, *non est quod invideas*: non enim invidebat Juno Baccho, sed eum reprehendebat. Vertorim potius: *non debet hoc ei creare invidiam*, hoc est, *odium*. Solent invidia & odium esse conjuncta; ideoque eorum affectuum nomina interdum miscentur. J.C.

35. Ἰκάριον . . .] *Hygin.* fab. 130. M. du S.
Ἰκάριον] Icarum saepe Latini, Graeci vix aliter quam Icarium appellant: notavit *H. Grotius* ad *Germanici* Phaenom. vide *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. 130. Addam *AEliani* locum de Anim. VII. c. 28. ut eum interpositae negantis particulae solusque distinctionis ope a pravis tum versione tum emendatione vindicem: Ὅτι τὴν Ἰκάριον ἀπίκτειναι οἱ προσήκοντες τοῖς πρώτοις ψιῦσιν οἶνον, καὶ οἷς ὕπνου ἐμπεσοῦσιν, οὐκ οἴδεν ὅτι οὐ θάνατον εἶναι τὸ παραχθὲν, ἀλλ' ὑπνὸν κάρου, γεύσασθαι οἱ κατὰ τὴν Ἀττικὴν, ἐμοὶ δοκεῖ, τῆς Διονύσου τιμωροῦσης τοῦ πρώτου γεωργῆσαι αὐτῆ φυτῶν καὶ πρεσβυτάτου. Jam nihil, ut puto, in istis est, quod ulla parte lectorem impedire possit. Quantum in hac fabula narranda veteres dissideant, commemorare non videtur operae pretium. T.H.

44. Ἐπιζηλοτυπῶ] Habet *Stephanus*, sed auctoritate nulla firmatum. Ex hoc loco compositum illud in Lexica perveniisse credibile est: si quis pro spurio expellendum sentiat, eum nihil morabor: nam hic quidem sine dubio legi debet ὅτι ζηλοτυπῶ saepius ista particula vitiata verbis sequentibus adhaesit: vide Hermot. §. 13. neque aliter statuisse videtur *Brodaeus* ad Anthol. I. c. 13. Ep. 2. proferens: ζηλοτυπῶ ἔοικας, ὦ Ἥρα. Ἐγὼ omnium Edd. non videbatur mutan-

furentes à potu. Icarium ergo, cui primo donavit palmitem, ipsi compotatores interemerunt concisum ligonibus. JUP. Nihil hoc ad rem, quod dicis: non enim vinum ista, neque Bacchus facit; sed potus immoderate sumtus, & ultra quam deceat ingurgitari mero: qui vero bibendi modum servat, hilarior & suavior existit; neque ejusmodi, quale Icario contigit, quicquam designaverit in ullum compotatorem. At tu adhuc æmulari videris, Juno, & Semeles meminisse, ut quæ crimineris Bacchi pulcerrimas dotes.

35 μεμψιμοιρεῖς ὑπὲρ τοῦ τὸν τὴν γῆν Ἰκάριον, ᾧ πρώτῳ ἔδωκε τὸ κλῆμα, οἱ ξυμπόται αὐτοὶ διέφθειραν, παίοντες ταῖς δικέλλαις. ΖΕΥΣ. οὐδὲν τοῦτο φῄς· οὐ γὰρ οἶνον ταῦτα, οὐδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ, τὸ δὲ ἄμετρον τοῦ πόσεως, τὸ μὲν πρὸ τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορεῖσθαι τοῦ ἀκράτου. ὃς δ' ἂν ἐμμέτρως πίνῃ, ἱλαρώτερος μὲν, καὶ ἡδίων γένοιτ' ἄν· οἷον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν, οὐδὲν ἂν ἐργάσαιτο οὐδένα τῆς ξυμποσίας· ἀλλὰ σὺ δοκεῖς ζηλοτυπεῖν ἔοικας, ὦ Ἥρα, τὴν τῆς Σεμέλης μνημονεύειν, εἰ γε ἀφαλλεῖς τοῦ Διονύσου τὰ κάλλιστα.

οὐδὲν φῄς C. M.

ἐστι bene addit C. M. pro ἐπιζη. ἢ γε C. M. cum aliis quibusdam ubi temperandum opinor.

XIX.

VENERIS ET CUPIDINIS. ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

VEN. ΑΦΡΟ.

1. QUid est enimvero, Cupido, quod alios quidem Deos debellaris omnes, Jovem, Neptunum, Apollinem, Rheam, me

ΤΙ δήποτε, ὦ Ἔρως, τοὺς μὲν ἄλλους θεοὺς καθηγωνίσω ἅπαντας, τὸν Δία, τὸν Ποσειδῶ, τὸν Ἀπόλλω, τὴν [f] Ῥέαν, ἐμὲ

δήπου' C. H.

Ποσειδῶνα C. H

e Εἴ γε] ἤγε L. Marg. *AIW.* ἤτε P. f Ῥέαν] Ἥραν pleraeque Edd. Ῥέαν P. L. *J. Va.* Marg. *AIW.*

35. Τὸν γῆν Ἰκάριον] Ἔκτεινον ἀς φαρμακίας· ἐνόμισαν γὰρ † μεθυσθέντες ὅτι ἐφαρμακεύθησαν ὑπ' ἐκείνου. *V.*

† Μεθυσθέντες] Lege μεθυσθέντες. De Icario vide *Hygini* Fab. CXXX. & Poet. Astronom. lib. II. c. 4. *J. J.*

Idem observaverat *Matth. Sladus.* *T. H.*

tandum: quamvis in *AIW.* ἤγε itidem notatum reperiam. *T. H.*

45. Ἤγε] Sic L. ἤτε P. Impressi εἴ γε. *M. du S.*

47. Τό] Hujus dialogi argumentum festivissime in Cupidine suo tractavit *Georg. Sabinus*, qui ad hujus videtur imitationem confictus, nec minus est elegans. *G. C.*

49. Τὴν Ῥέαν] Insignis hæc *Juntina Ed.* emendatio; quam confirmant insuper P. & L. reliquæ enim omnes Ἥραν. At Junonis amores quis novit? Adonidem solum amasse dicitur. V. *Clem. Alex.* p. 15. A. *M. du S.*

Τὴν Ἥραν] Nullum est in fabulis Junonis a Cupidine vulneratae vestigium: neque satis erat decorum, ut, quae virtutis castitatisque custos habebatur ac praeses, telis tam noxiis pateret. Nam quod ab Eurymedonte Titane, antequam Jovi traderetur, virginem fuisse vitiatam ferunt, ex eoque furtivo congressu Prometheum extitisse, vix uno alterove teste, atque in tam gravi crimine parum idoneo, probari potest. Si quid ejus generis habuisset Jupiter, quod ulla veri specie conjugi objiceret, hoc scilicet ille, non parum alioquin iracundus, tacuisset, neque in hisce dialogis violati matrimonii tam saepe reus Junonem in amores suos importunius invectam flagitii simili exprobratione repulisset? De Adonide quod commemoratur, in *Clemente* reperiri non equidem recordor; & nescio, an hunc errorem festinatio pepererit: nam Protr. p. 21. B. legitur τὸν ὑπὸ Ἀδώνιδος, nimirum Ἀφροδίτην illud ὑπὸ literis iisdem constans, quibus Ἥρα, minus attentum fallere videtur potuisse: quin in ipsum Jovem amati Adonidis suspicio meliore jure cadat; is enim a se impetrare non potuit, ut possessionem formosissimi juvenis Veneri Proserpinaeque relinqueret incontroversam, si vera sunt, quae notat *Schol. Theocr.* ad Eid. XV. v. 86. Apud *Lucianum* igitur pro Junone amplectenda fuit Ῥέα, cui jam vetulae atque emeritae Cupido pudendum in modum insul-

τ μητέρα· μόνης δὲ ἀπέχῃ τ Ἀθηνᾶς, καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρ@ μέν σοι ἡ δᾷς, κενὴ δ' οἰστῶν ἡ φαρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ, κ ἄγοχ@; EP. δέδια, ὦ μῆτερ, αὐτήν· φοβερὰ γάρ ἐστι, κ χαροπὴ, κ δεινῶς ἀνδρικὴ, ὁπόταν ὖν ἐντεινάμεν@ τὸ τόξον ἴω ἐπ' αὐτήν, ὑπεισέρχεσα τ λόφον ἐκπλήττει με, κ ὑπότρομ@ γίνομαι, καὶ ἐκπίπτει μοι τὰ τοξεύματα ἐκ τ χειρῶν. ΑΦ. ὁ Ἄρης γοῦν ὃ φοβερώτερ@ ἦν; κ ὅμως ἀφώπλισας αὐτὸν, καὶ νενίκηκας. EP. ἀλλ' ἐκεῖνος ἐκὼν προσίεταί με, καὶ προσκαλεῖται· ἡ Ἀθηνᾶ δὲ ὑφορᾶται ἀεί, καί ποτε, ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέπτιλο, πλησίον ἔχων τ λαμπάδα· ἡ δὲ, εἴ μοι πρόσει, φησὶ, νὴ τ πατέρα, τῷ δορατίῳ σε διαπείρασα, ἢ γ ποδὸς λαβομένη, καὶ ἐς τὸν Τάρταρον ἐμβαλοῦσα, ἢ αὐτὴ διασπασαμένη, διαφθερῶ. πολλὰ τοιαῦτα ἠπείλησε· καὶ ὁρᾷ δὲ δριμὺ, καὶ ὑπὸ γ σθένους ἔχει πρόσωπόν τι φοβερὸν, ἐχίδναις κατάκομον, ὅτῳ ἐγὼ μάλιστα δέ-

quoque matrem; a sola vero abstineas Minerva, & in illa igne careat tibi fax, vacua sit sagittis pharetra, tuque ipse quasi tractandi arcus, & collineandi sis imperitus. CUP. Metuo, mater, eam: nam formidabilis est & torva, atque admodum virilis: quando igitur intento arcu aggredior ad eam, quassata crista perterrefacit me, & contremisco, defluuntque tela meis de manibus. VEN. At Mars nonne terribilior erat? & tamen exarmasti ipsum, ac vicisti. CUP. At iste ultro admittit me, atque invitat: Minerva contra semper suspiciosa torve me intuetur; factumque jam adeo, ut ego sic prætervolarem, propius admota face; illa confestim, si ad me accedis, inquit, per patrem juro, hasta te transfixum, aut pede correptum in Tartarum injiciam, aut ipsa dilaceratum pessumdabo. Multa ejusmodi est interminata: tum porro acerbum videt habetque ad pectus faciem quandam formidolosam, serpentibus comatam, quam ego maxime metuo:

ἐπ' ἐκείνης ἄπυρ@ μέν σοι ἡ δᾷς, κενὴ δ' οἰστῶν ἡ φαρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ, κ ἄγοχ@; EP. δέδια, ὦ μῆτερ, αὐτήν· φοβερὰ γάρ ἐστι, κ χαροπὴ, κ δεινῶς ἀνδρικὴ, ὁπόταν ὖν ἐντεινάμεν@ τὸ τόξον ἴω ἐπ' αὐτήν, ὑπεισέρχεσα τ λόφον ἐκπλήττει με, κ ὑπότρομ@ γίνομαι, καὶ ἐκπίπτει μοι τὰ τοξεύματα ἐκ τ χειρῶν. ΑΦ. ὁ Ἄρης γοῦν ὃ φοβερώτερ@ ἦν; κ ὅμως ἀφώπλισας αὐτὸν, καὶ νενίκηκας. EP. ἀλλ' ἐκεῖνος ἐκὼν προσίεταί με, καὶ προσκαλεῖται· ἡ Ἀθηνᾶ δὲ ὑφορᾶται ἀεί, καί ποτε, ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέπτιλο, πλησίον ἔχων τ λαμπάδα· ἡ δὲ, εἴ μοι πρόσει, φησὶ, νὴ τ πατέρα, τῷ δορατίῳ σε διαπείρασα, ἢ γ ποδὸς λαβομένη, καὶ ἐς τὸν Τάρταρον ἐμβαλοῦσα, ἢ αὐτὴ διασπασαμένη, διαφθερῶ. πολλὰ τοιαῦτα ἠπείλησε· καὶ ὁρᾷ δὲ δριμὺ, καὶ ὑπὸ γ σθένους ἔχει πρόσωπόν τι φοβερὸν, ἐχίδναις κατάκομον, ὅτῳ ἐγὼ μάλιστα δέ-

a Αὐτὴ] αὐτὴ C.

64. Τῷ δορατίῳ σε διαπείρασα] Προσυπακουστέον τὸ * διαφθερῶ ἠθικῶς ἅμα καὶ ἀφελῶς. V.

* Διαπείρω] F. διαφθερῶ. sic & V. M. du S.

sultavit, ut ipse gloriatur Dial. XII. *Philostr.* Ep. XXXIX. ὅτω ἐ ὁ Ἀπόλλων ποιμαίνων ἦρα, κ Ἀφροδίτη βουκόλων, κ Ῥέα ἀγροίκων, κ Δημήτηρ τ τὰ ἄκρα σκιδόντων ibi pro Ῥέα scribitur in Cod. Pal. secundo Ἥρα. Contra in *Plutarcho* de Fluv. c. 18. p. 59. κ κατ' ὄγκους τῇ Ῥέᾳ συγχώνευμον τ Διὸς θυμοειδῆ reponendum est τῇ Ἥρᾳ, ut ex iis manifesto patet, quae traduntur p. 64. Mox si probes ἐπ' ἐκείνης capiendum erit, *quod ad illam attinet:* sin malis, ἐπ' ἐκείνῃ vel ἐπ' ἐκείνῳ, *adversus illam*; idque convenire magis videtur. Qualem vero se patet pepererit, ab Amoris ictibus tutam, audi, quemadmodum ipsamet praedicet in *Apollon. Rh.* Argon. III, 32. Ἥρη, νηΐδα μοῦνον ἐμὲ πατὴρ τέκε τοῖο βουλῇσιν, Οὐδέ τινα χρειὼ θελκτήριον οἶδα πόθοιο. T.H.

54. Χαροπὴ] *Hesych.* Χαροπὸς, γλαυκὸς, ξανθὸς, φοβερὸς &c. F.G.

56. Ἐκπλήττει] Parisiensis mutavit in ἐπι—. prave. M. du S.

62. Ὑφορῶνται] Eleganter *Erasmus*, *adductis superiliis observat*, utraque verbi potestate conjuncta: melius ab eo non discessisset *Benedictus*, qui dedit, *torve semper adspicit:* hoc est δριμὺ ὁρᾷν, quod paulo post sequitur. Hic autem ὑφορᾶσθαι *suspectum habere*, & *diligenter ne noceat observare: Aristotel.* περὶ Ζ. I. c. 44. de leone: ἴσι δὲ τὸ ἦθος οὐχ ὑπόπτης οὐδενὸς, οὐδ' ὑφορώμενος οὐδέν· contra Mars Cupidinem dicitur προσίεσθαι & προσκαλεῖσθαι, tantum abest, ut ab eo cavendum sibi putet. De verbo ὑφορᾶν plura *Stephanus* in Thes. & nimis quidem, ut saepe solet, tenuiter. T.H.

69. Πρόσωπόν τι] Id est, τὴν αἰγίδα σὺν τῇ τ Γοργόνος προσώπῳ. F.G.

75. Αἱ δὲ Μοῦσαι &c.] Bene factum, quod *Lucianus* Musarum castitatem ipsius Cupidinis testimonio adjuverit, quo persuasissimum fiat παρθένους ἀειθαλεῖς & ἀειπαρθένους, ut vocantur, revera esse. Non dissitemur, vix ullam in novenario numero reperiri, ex qua non aliquis concubitu furtivo susceptus legatur: recensuit agmen hoc vanissimus *Tzetz.* ad *Hesiod* Ε. κ Η. p. 7. ex veterum Grammaticorum corruptis exemplaribus; quae alio loco dabimus emendatiora: neque difficile foret hunc indicem augere. Verum, si us-

tuo : territat enim me, &, quum eo oculos converto in fugam propellor.

2. VEN. At expaveſcis Minervam, ut ais, & Gorgonem ; idque tu, qui non formidaris fulmen Jovis. Muſae vero cur tibi ſunt invulneratæ, & extra teli jactum poſitæ ? an & illæ criſtas concutiunt, & Gorgonas oſtendunt ? CUP. Revereor illas, mater ; nam venerandæ ſunt, & ſemper quiddam commeditantur, & cantu diſtinentur : atque ipſe adſto ſæpius illis delinitus carmine. VEN. Age, mitte & iſtas, quia verendæ : at Dianam quid eſt, cur non vulneres ? CUP. In ſumma, ne conſequi quidem illam licet fugientem ſemper per montes : tum etiam ſibi proprium quendam amorem jam amat. VEN. Cujus, fili ? CUP. Venationis & cervorum, hinnulorumque, ut capiat perſecuta, & ſagittis configat ; tota denique huic rei eſt intenta : ceteroquin fratrem ejus arcitenentem & ipſum, ac longe jaculantem. VEN. Scio, nate, quid velis : frequenter ipſum arcu fixiſti.

ἀλλ' μορμολύττεσθαι γάρ με, ὦ Φεύγω ὅταν ἴδω αὐτό.

ΑΦ. Ἀλλὰ τὴν μὲν Ἀθηνᾶν δέδιας, ὡς φὴς, καὶ τὴν Γοργόνα· καὶ ταῦτα, μὴ φοβηθεὶς κεραυνὸν τοῦ Διός. αἱ δὲ Μοῦσαι ἀφ' τί σοι ἄτρωτοί, καὶ ἔξω βελῶν εἰσιν ; ἢ καὶ αὗται λόφους ἐπισείουσι, καὶ Γοργόνας προφαίνουσιν ; ΕΡ. αἰδοῦμαι αὐτὰς, ὦ μῆτερ· σεμναὶ γάρ εἰσι, καὶ ἀεί τι φροντίζουσι, καὶ ᾠδὴν ἔχουσι, καὶ ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς, κηλούμενος ὑπὸ τοῦ μέλους. ΑΦ. ἴσα καὶ ταύτας, ὅτι σεμναί· τὴν δὲ Ἄρτεμιν τίνος ἕνεκα οὐ τιτρώσκεις ; ΕΡ. τὸ μὲν ὅλον, ὅτι καλὴ καλὴ εἶναι αὐτὴν οἶδα, φεύγουσαν ἀεὶ ἀφ' τῶν ὀρῶν· εἶτα καὶ ἴδιόν τινα ἔρωτα [b] ἤδη ἐρᾷ. ΑΦ. τίνος, ὦ τέκνον ; ΕΡ. θήρας, καὶ ἐλάφων, καὶ νεβρῶν, αἱρεῖν τε διώκουσα, καὶ καλλιλοχεύειν, καὶ ὅλως περὶ τοῦ τοιούτου ἐστίν. ἐπεὶ τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς, καίτοι τοξότην καὶ αὐλὸν ἐξοῦ καὶ αὐτὸν ὄντα, καὶ ἐκβάλον...ΑΦ. οἶδα, ὦ τέκνον, ἀλλὰ ἑκηβόλον ἐτόξευσας.

Sic C. H.

Θεῶν

[b] Ἤδη] Deeſt in *J. P2.* [c] Καὶ] Omiſſa vocula in *B2. P.*

usquam alias in fabulis antiquis, hic certe advocandum eſt, cujus cunei ope duriſſima quaeque levi negotio perrumpas, explicationis allegoricae remedium, ut tantum dedecus a choro dilectiſſimarum virginum amoveamus ; quas utinam eorum nulli, qui ſe colere videri volunt, proſtituere conarentur. Venuſtum eſt neſcio cujus *Muſicii* (ab aliis auctor *Plato* habitus) Epigramma Anthol. I. c. 7. & ad *Luciani* mentem accommodatum : Ἄ Κύπρις Μούσαισι, χαράσσια τὼν Ἀφροδίτω Τιμᾶτ', ἢ τ' Ἔρον ὤμμιν ἰφεκλίσομαι· Χ' αἱ Μοῦσαι ποτὶ Κύπριν, Ἄρει τὰ γαμύλια ταῦτα. Ἡμῖν δ' ἐ πίτατας τοῦτο τὸ παιδάριον. Ibi vide *Brodaeum*. *T. H.*

76. Ἔξω βελῶν] Alludit ad proverbium ἔξω βελῶν, id eſt, extra telorum jactum, pro eo quod eſt, in tuto citraque periculum. Hoc proverbium frequens eſt apud *Lucianum* in Votis, in Baccho, & in Dial. Cyclopis & Neptuni. *G. C.*

82. Τὴν δὲ Ἄρτεμιν &c.] Perpetuae virginitatis decus petenti, Minerva ſuggerente, Dianae Jupiter conceſſerat. *Callimach.* H. in Dian. v. 6. ubi hac de re multa notat *Ez. Spanhemius*. *T. H.*

89. Ἐπὶ τόγε ἀδελφὸν αὐτῆς] Scribendum forte : ἐπεὶ τόγε ἀδελφὸν αὐτῆς αἰδοῦμαι τοξότην. *F. G.*

Ἐπὶ τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς] Non metuo, ne quis abripi ſe patiatur prava *Guyeti* correctione : nihil hoc loco alienius. Saepius homini, ceteroquin ingenioſo ac docto, contigit, ut inter ſubitam legendi feſtinationem, re minus penſiculate conſiderata, emendationes plane abſonas projecerit ; quas ego quidem utilius exiſtimarem in lituris perire, quam luci donari. *T. H.*

XX.

Θεῶν Κρίσις.

Dearum Judicium.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΗΡΑ, ΑΘΗΝΑ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ, ΠΑΡΙΣ ἢ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

JUPITER, MERCURIUS, JUNO, MINERVA, VENUS, PARIS, aut ALEXANDER.

ΖΕΤΣ.

Ἑρμῆ, λαβὼν τοῦτο τὸ μῆλον, ἄπιθι εἰς τὴν Φρυγίαν πρὸς τὸν Πριάμου παῖδα

JUP.

I. ACcepto, Mercuri, isto pomo abi in Phrygiam ad Priami filium boum

Θεῶν Κρίσις] Ἡ κρίσις τῶν τριῶν θεαινῶν, Ἥρας, Ἀθηνᾶς καὶ Ἀφροδίτης. O,

92. Λαβὼν τοῦτο τὸ μῆλον] Καλὸν τὸ μῆλον τῶν Διὸς χειρῶν ἄγχου. Ἄπιθι τοῦτον τὸν θεαῖς πρὸς τὸν Πάριν. G;

Καλὸν &c.] Veteris esse poëtae non memini: ab erudito lectoris ingenio profecti fuerint hi jambi. T. H.

Θεῶν Κρ.] In Ox. aliter habet Titulus: ἡ κρίσις τῶν τριῶν θεαινῶν, Ἥρας, Ἀθηνᾶς, καὶ Ἀφροδίτης. *M. du S.*

94. Τῆς Ἴδης ἐν τῷ Γαργάρῳ] Idae montis tres numerant vertices, qui in totidem promontoria desinunt, Lectum, Gargarum vel Gargara & Phalacram: *Schol. Homer.* ad Il. Θ, 48. Ξ, 284. *Eustathius* p. 697. Sigeum addit *Schol. Nicandri* ad Alexiph. v. 40. Ἴδης ἐν κτημνοῖσι Φαλακραίης ἐνὶ βήσσῃς pro quo nescio quam recte suppositerit Pergamum sive *Tzetzes*, sive vetustior aliquis commentator ad *Lycophr.* v. 24. Gargarum omnium est, *Homero* teste, celsissimum: Γάργαρον ἄκρον Ἴδης ὑψηλῆς — Il. Ξ, 292. idque recte observat *Macrob.* Saturn. V. c. 20. Isto autem genere post *Homerum* Graeci τὸ Γάργαρον, & *Epicharmus*, Γάργαρ' ἀγάνιφα nam urbs antiqua, quam Leleges in eo cacumine condiderant, ἡ Γάργαρος, ut ex *Alcmane* probat *Stephanus*: vide *Etymol.* p. 221. verum postea, quum immodico frigore compulsi cives novam urbem in subjectam monti planitiem deduxissent, genere numeroque mutato τὰ Γάργαρα dixerunt. Ita Γάργαρον & τὰ νῦν Γάργαρα πόλιν Αἰολικὴν distinguit *Strabo* XIII. p. 874. C. 903. C. *Hesychius* quidem: Γάργαρον, ἀκρωτήριον ὄρους Ἴδης, καὶ πόλις Τροίας πλησίον Ἀντάνδρου sed valde verendum est, ne, quemadmodum in plerisque, hic etiam mutilatum acceperimus. Latini post *Virgilium* Gargara cacumen Idae non minus, quam ipsam urbem appellarunt: *Stat.* Theb. I, 549. *Gargara desidunt surgenti* — ubi quae notat *Lactantius*, Servio debentur ad AEn. IX, 86. *Plin.* H. N. V, 30. at *Vibius Sequester*: *Gargarus in Phrygia Idae montis cacumen*: sed hujus auctoritatem si parvi pendamus, nihil tamen habebit, quod queratur. Idam plerique nominant, ubi Paris judex sederit Deabus: ideo *Mela* I, 18. *Ipse mons vetere Divarum certamine & judicio Paridis, memoratus*: neque aliter fere *Euripides*, qui saepius ejus rei meminit: Troad. v. 976. ἦλθον τρεῖς θεαὶ κάλλους πέρι Ἰδαῖον εἰς κευθμῶνα. Hel. v. 23. Ὅτ' Ἰδαίων εἰς νάπας ἦλθ' ὁ Διὸς γόνος. Androm. v. 274. & mox: Ταὶ δ' ἐπὶ ὑλοκόμων νάπας ἦλθον tum Ἰδαίων λείπας ridentem vero loci fontibus irrigui amoenitatem describit Iphig. in Aul. v. 1294. unde poëtarum ingeniosissimus: *Est locus in mediae nemorosis vallibus Idae. Callim.* Hymn. in Lav. Pall. v. 18. Οὐδ' ὅπα τὸν Ἴδα Φρὺξ ἰδίκαζεν ἄμυν, ut vir summus egregie restituit. Vid. *Sil. Italic.* VII, 437. *Noster*, qui paulo accuratius fabulae scenam in Gargaro ponit, sine dubio, quos sequeretur, vetustos habuit auctores. *Strabo* scribit, in recessu sinus Adramytteni, qui proprie sic appellatus ab una parte Gargara urbem, ab altera promontorium ostendit Pyrrham, sitam esse Antandrum ὑπερκείμενον ἔχουσαν ὄρος, ὃ καλοῦσιν Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου τὰς θεὰς κριθῆναι φασὶν ὑπὸ τοῦ Πάριδος quae repetit *Eustath.* ad Il. Ξ. p. 986. idem apud *Stephanum* ex *Timosthene* in Ἀλεξάνδρεια· satis apparet situm hujus loci a Gargaro parum discrepare. Neque de nihilo est quod §. 5. antri mentionem *Lucianus* facit: praeterquam enim quod *Euripidis* Ἰδαῖος κόλπων & cetera, quae protulimus, commode respondeant, antrum aliquod venerabile atque augustum ad Idam fere mediam extitisse constat, ubi, credentibus accolis, Dearum litem Paris disceptaverit. *Diodor. Sic.* XVI. p. 565. C. μέγιστον ὄρος ὑπάρχον (mons Ida) τῆς κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἴσχει κατὰ τὸ μέσον ἄντρον θεοκρισίας, ἐν ᾧ φασὶ κριθῆναι τὰς θεὰς ὑπ' Ἀλεξάνδρου is quidem locus alius esse non potest, quam memorata *Straboni* Alexandria. Paululum hinc diversus abiit *Coluthus* in Ἑλένης ἁρπαγῇ, carmine corruptissimo simul & mutilo, v. 14. αὐταὶ γὰρ ἐθησαύθε μολοῦσαι (tres Deas; nam ita videtur scribendum, non μολοῦσαι) Ἰδαίης δικάρηνον ἐπὶ πρηῶνα Φαλάκρης· ex

eo

boum paſtorem (paſcit autem Idæ montis in Gargaro) ipſique dic: Te, Pari, jubet Jupiter, quandoquidem formoſus ipſe es, & ſapiens in rebus amatoriis, ſententia Deabus lata pronunciare, quæ illarum pulcerrima ſit: certaminis autem præmium victrix recipiat pomum. Jamque commodum eſt, ut ipſæmet abeatis ad judicem:

τὸ βουκόλον, (νέμει δὲ [b] ὁ Ἴδης ἐν τῷ Γαργάρῳ,) καὶ λέγε πρὸς αὐτὸν, ὅτι σε, ὦ Πάρι, κελεύει ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ καλός τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικὰ, δικάσαι ταῖς θεαῖς, ἥ τις αὐτῶν ἡ καλλίστη ἐστί· ἔχει δὲ ἀγῶνος τὸ ἆθλον ἡ νικῶσα λαβέτω τὸ μῆλον. ὥρα δὲ ἤδη καὶ ὑμῖν αὐταῖς ἀπιέναι πρὸς τὸν δικαστήν· ἐγὼ

παρὰ C.M.2

Scire Velis Vida ipsius verba Jovis p. 301. 1.

[b] Τῆς Ἴδης ἐν τῷ Γαργάρῳ] Deficit in O.

eo cacumine caeſae narrantur arbores, ex quibus claſſis eſt contexta, qua vectus Spartam petiit Alexander: propterea Φαλακραίας κόμας argute vocavit *Lycophron:* verum qui ſedem ibi judicii collocaverit, alius occurrit nemo. Ceterum obſervat *Macrobius* Saturn. V, 16. *nullam commemorationem de judicio Paridis Homerum admittere:* quae ſi fidem inveniant, tum vero ſuppoſititios haberi oportet verſus eos, qui leguntur Il. Ω, 29. itaque cenſuiſſe veterum quosdam docuit *Pulv. Urſinus* in Virg. cum Gr. Scr. coll. p. 196. nec ſane mihi probabile videtur, ab Homero eſſe profectos: ſi enim jam tum fabula fuiſſet nota, quis credat principem vatem in materia tam benigna, ubi facultatis poëticae virtus nitidiſſime poterat explicari, fore deſidem, ſic ut nusquam ſuis luminibus ornatam interſereret tam bellam graviſſimi belli cauſam? Neque deſunt, quas nunc quidem promere non eſt opportunum, plures rationes, quibus moveor, ut poſt Homerum celeberrimi judicii commentum prodiiſſe demum credam. Extitit inter alia multiplicis coelaturae argumenta in illa Cypſeli vel Cypſelidarum arca, cujus in Junonis Eleae templo dedicatae meminit *Dion Chryſ.* Or. X. p. 163. B. ſollicitam deſcriptionem expoſuit *Pauſan.* V. p. 419. cum tali epigrammate p. 425. Ἑρμείας ὧδ' Ἀλεξάνδρῳ δικάζει, δικαστὴν τῆς ἰδίης, Ἥρην καὶ Ἀθηναίην Θ' Ἀφροδίτην· quod ſi Eumelum Corinthium habeat auctorem, ut ſane ſuſpicatur *Pauſanias*, vetuſtiſſimum eſſe oportet. Fabulae vero non injucundae mentem aliter atque aliter acceperunt recentiores. Qui nomine *Daretis Phrygii* celatur c. VII. de fabula ſomnium facit, quod Paridi revera fuerit oblatum: nec ſecus *Devonius* de Bell. Troj. II, 228. in multis peſſime corruptus. *Dion Chryſoſtomus*, ut philoſophus, morem Socraticum, mutandis in omnes diſciplinae moralis formas pro re nata fabellis, ſequitur: Orat. XX. p. 266. 267. Paridem inducit animo vacuum & inertis otii plenum, qui, dum nihil habet melius, quod agat, ejusmodi cogitationibus indulget, quae libidinem irritent, ac tandem in juvene nobili & potente prorumpant: eandem rem longe diverſa via tractat in Orat. Troïca atque alibi. At ſi *Cedrenus*, *Suidas* in Πάριος, *Malela* p. 114. teſtes habeantur ſatis idonei, jam Paris erit inter antiquiſſimos ſcriptores adnumerandus; quippe qui encomium Veneris Junoni Minervaeque praelatae compoſuerit; itidem hymnum titulo Κεστοῦ praeſcriptum: a talibus incunabulis exortam eſſe fabulam, his, ſi lubet, auctoribus crede. Ceterum Paridem ad litem Dearum finiendam lectum hi δικαστὴν vel κριτὴν, Δικαστὴν alii vocant: utrumque *Noſter: Lycophron* v. 93. κάλλους τὸν (niſi quis malit ταῖς) θυωρίτλῳ τριπλαῖς· translatae locutionis expediendae viam niſi veteres oſtendiſſent, minus equidem mirarer in ea declaranda Commentatores eruditiſſimos non laborare tantum, ſed labi. Θυωρὸς eſt primum menſa ſacra & miniſteriis divinis apta, ut *Feſtus* ait in *Anclabris*; quam in Chriſtianorum etiam templis Θυωρὸν *Nicetas* aliique dixerunt: deinde menſa communis & amica: τὴν φιλικὴν τράπεζαν exponit *Schol. Callim.* ad H. in Dian. v. 134. ubi vide Viri Illuſtris Obſervationes; hinc in *Heſychio* Θυωρεῖσθαι, συνεχῶσθαι. Tum porro ſimiliter ac τράπεζα menſariorum eſt, & τραπεζίτης idem qui ἀργυραγωγόμων, ſic θυωρίτλῳ ut uſurparet, licere ſibi voluit *Lycophron:* *Heſychii* conturbata hunc in modum repone: Θυωρίτης, τραπεζίτης· καὶ τοὺς ἱερεῖς ἐκ μυρεψοὺς ὅτως ſcilicet καλοῦσι. Θυωρὸν, τράπεζαν, τὴν τὰ θύη φυλάσσουσαν. Latine dixeris *formarum pulcritudinisque ſpectatorem:* ſicuti *pecuniae ſpectatores* dici, qui nummos probarent, notavit *Donatus* ad *Terentii* Eun. A. III. Sc. V. tribusque modis debitum pecuniarium ſolvi, penſione, ſpectatione, quando dicitur, *lectum eſt*, & numero, ad Phorm. A. I. Sc. 2. & *ſpectator veteris monetae Symmacho* III. Ep. 11. ἀργυραγωγόμων παλαιοῦ κόμματος rem illuſtrat egregius non Theocriti quidem, ſed ſuaviſſimi tamen Jonis poëtae locus Eid. XII, 36. Λύδιη ἴσον ἔχειν πάτερ τόμα, χρυσὸν ἀποίη Πεύθονται μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον, ἀργυραμοιβοί. *Etymologi* emendationem a *Pottero* prolatam *Sylburgius* occupavit: ego nihil mutandum arbitror, niſi ἀλλὰ τ' ἄλλης. (τραπέζης) ὅτι ἔκρινεν τὰς θεάς· *nunc autem translatio ducta eſt ab alia menſa*, nimirum nummularia: ὡς ἀπὸ Λυκόφρονι autem revocari debet ad ſuperiora ſubjungendum voci τριπλαῖς, vel κριτὴν locum deſcripſit *Phavorinus.* Quae vero in hac fabula Lucianeis vel ſimillima, vel parumper diſcrepantia reperiuntur apud alios ſcriptores, operae non videtur ſtudioſius adnotare. *T. H.*

Ibid. Τοῦ Γάργ.] *Suidas* & *Stephanus* Γάργαρα vocant. At *Noſter* iterum c. 3. τὸ Γ— & Καλλ. c. 7. Vide Dial. IV. & *Hom.* Il. Θ, 48. *M. du S.*

97. Σοφὸς τὰ ἐρωτικά] Talem ſe ferebat Socrates; eoque ipſo titulo propterea donatur a ſectae ſuae philoſophis, & *Luciano* in Β. Πρ. c. 15. Quod illi de Socrate praedicabant, ad Alexandrum dubito an malitioſe traduxerit *Lucianus.* *T. H.*

ἐγὼ δὲ ἀπαλλάττομαι τῆς δίκης, θᾶττόν τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ εἴ γε οἷόν τε ἦν, ἡδέως ἂν ἁπάσας [a] νενικηκυίας εἶδον· ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη, μιᾷ τὸ καλλιστεῖον ἀποδύλα, πᾶσιν ἀπεχθάνεσθαι ταῖς πλείοσι. διὰ ταῦτα μὲν αὐτὸς οὐκ ἐπιτήδειος ὑμῖν δικαστής. ὁ δὲ νεανίας αὐτὸς ὁ Φρὺξ, ἐφ' ὃν ἄπιτε, βασιλικὸς μέν ἐστι, καὶ Γανυμήδους [b] τούτου ξυγγενής, τἆλλα δὲ ἀφελής, καὶ ὄρειος, κἂν τις αὐτὸν ἀπαξιώσειε τοιαύτης θέας.

ΑΦΡΟ. Ἐγὼ μέν, ὦ Ζεῦ, εἰ καὶ τὸν Μῶμον αὐτὸν ἐπιστήσειας ἡμῖν δικαστήν, θαῤῥοῦσα βαδίσομαι πρὸς τὴν ἐπίδειξιν. τί γὰρ ἂν καὶ μωμήσαιτό με; χρὴ δὲ καὶ ταύταις δέσκειν τὸν ἄνθρωπον. [c] ΗΡ. οὐδ' ἡμεῖς, ὦ Ἀφροδίτη, δεδίαμεν, οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς ἐπιτραπῇ τὴν δίαιταν, ἀλλὰ δεχόμεθα καὶ τοῦτον, ὅστις ἂν ᾖ, τὸν Πάριν. ΖΕΥΣ. ἦ καὶ σοὶ ταῦτα, ὦ θύγατερ, συνδοκεῖ; τί φῄς; ἀποτρέπῃ, καὶ ἐρυθριᾷς; ἔστι γὰρ ἴδιον, τὸ αἰδεῖσθαί γε τὰ τοιαῦτα, ὑμῖν τοῖς παρθένοις· [d] ἐπινεύεις δὲ ὅμως· ἄπιτε οὖν, καὶ ὅπως μὴ χαλεπήνῃτε τῷ δικαστῇ αἱ νενικημέναι, μηδὲ [e] κακὸν ὀφλήσετε τῷ νεανίσκῳ· οὐ γὰρ οἷόν τε ἐπίσης εἶναι καλὰς πάσας.

ΕΡ. Προΐωμεν εὐθὺ τῆς Φρυγίας, ἐγὼ μὲν ἡγεμὼν ὑμῶν, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ μοι· καὶ θαῤῥεῖτε, οἶδα ἐγὼ τὸν Πάριν, νεανίας ἐστὶ καλὸς, καὶ τἆλλα ἐρωτικὸς, καὶ τὰ

equidem plane repudio munus arbitri, ut qui ex æquo vos amem, &, si fieri posset, libenter cunctas vicisse videam: hoc porro, ut alia ne dicam, necesse, uni si formæ præmium tribuas, pluribus esse in odio. Propterea ipse quidem haud idoneus vobis sim judex: juvenis autem hicce Phryx, ad quem adibitis, regiæ stirpis est, & Ganymedis istius cognatus; ceterum simplex & montanus: neque illum quis indignum censuerit ejusmodi spectaculo.

2. VEN. Equidem, o Jupiter, etiamsi vel Momum ipsum imponas nobis judicem, confidenter accedam ad formæ ostentationem: quid enim ille mei reprehenderit? attamen oportet illis quoque placere hominem. JUN. Nec nos, Venus, reformidamus, ne Marti quidem tuo si permissum fuerit arbitrium; sed accipimus istum, quicumque sit, Parin. JUP. Tibone, nata, eadem placent? quid ais? faciemne avertis & erubescis? est hoc quidem proprium, ut verecundiores sitis in talibus, vobis virginibus: attamen annuis: abite ergo: at ne quid acerbius indignemini judici, quæ victæ eritis, nec malum inferatis juveni: fieri quippe non potest, ut æque sitis pulcræ omnes.

3. MERC. Proficiscamur recta in Phrygiam, ego viæ dux, vos autem non lente sequimini me: bonoque estote animo; novi Parin, juvenis est formosus, præterea amori deditus, & ad ta-

a Νενικηκυίας] Ita O. *Vr.* S. *A.* In ceteris Edd. prave νενικυίας. b Τούτου] τουτοῦ L. c HP.] ἡ Ἀθ. O. d Ἐπινεύεις] ἐπινεύσεις *F.* e Κακὸν] κακὸν ὄψεσθε ἐντρ. *F.*

23. Καὶ ὅπως] Σκοπεῖτε. *V.*

2. Ἐπίσης τε ὑμῶν] Incommodum illud τε, quod servari non potest, nisi sequentia his adnexa sic constituas: ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ, εἰγε οἷόν τε ἦν, ἡδέως ἂν ἁπάσας νενικηκυίας εἶδον. Malo tamen, & mollior est medicina, τε mutare in γε, probata distinctione vulgari. Mox ὁ δὲ νεανίας ἐστὶ pro αὐτός. *T. H.*

23. Ὅπως] Sub. *videte*. *F. G.*

33. Πρὸς ἡμᾶς λέγεις] Attica locutio: *Aristoph.* Vesp. v. 645. Τὴν γὰρ ἐμὴν ὀργὴν πρὸς — Ναὶ καλεπὸν μὴ πρὸς ἡμᾶς λέγοις. *Schol.* minus accurate: ἀντὶ τοῦ μὴ ὀργὴ ἐμοῦ μὴ ἀρίστου ὄντος μοὶ λέγοντι. *Plato* in Hipp. p. 1248. *A.* Συγχωρῶ ταῦτα· δοκεῖς γὰρ τὸν λόγον πρὸς ἐμοῦ λέγειν. *T. H.*

36. Οὐ παν. ἄγαμαι. . .] Οὐκοῦν Κυθήρῃ τῷ παλαμᾶσθαι ἄγαμαι, quam, ut rem minuat Mercurius, ἄγαμαι Paris. Vide *Apollod.* III. 10. §. 6. (p. m. 93. C.) *E. L.*

38. Σωφρονεῖν] Utitur hoc loco *Muretus* Var. Lect. VI. c. 7. *T. H.*

Ibid. Ἰκανὴ μέν] Supra *Graevius* ad Dial. VI. vertit: *commoda quidem, sed rustica*, interprete castigato, qui

talia dijudicanda inprimis idoneus; is sane non male jus dixerit. VEN. Hoc quidem omne bonum atque e re mea narras, nimirum justum nobis esse judicem: utrum vero innuptus est, an uxor aliqua cum eo vivit? MERC. Haud omnino innuptus est, o Venus. VEN. Quid ais? MERC. Est cum eo, ut arbitror, Idæa quædam mulier, commoda quidem facie, at rustica, & valde montana: sed non admodum curare illam videtur: quid est autem, cur ista roges? VEN. Nullo consilio certe rogabam.

4. MIN. Heus tu, iniquum agis legatum privatim cum ea sermones communicans. MERC. Nihil, o Minerva, quod metuas, nec quod vobis obsit: scilicet rogabat me, innuptusne esset Paris? MIN. Quid ita tandem hoc curiose sciscitata? MERC. Nescio: ait autem se, quod casu in mentem venerat, non de industria rogasse me. MIN. Quid ergo? cælebs est? MERC. Haud putem. MIN. Quid porro? bellicarumne rerum studio tenetur, & gloriæ cupidus est, an totus bubulcus? MERC. Ea de re quid verum sit, haud facile dixerim: nisi quod conjicere licet juvenem expetere, horum ut sibi facultas fiat, & velle sane se primum esse in præliis. VEN. Viden? nihil ego criminor, neque insimulo te, quod cum ea privatim loquaris: earum enim, quæ ad querelas sunt proclives, non Veneris hoc est. MERC. Hæc Minerva eadem fere me rogavit: quare nihil est quod

τοιαῦτα κρίνειν ἱκανώτατος· οὐκ ἂν ἐκεῖνος δικάσειε κακῶς. ΑΦΡ. τοῦτο μὲ ἄπαν ἀγαθὸν ᾗ [f] πρὸς ἐμοῦ λέγεις, τὸ δίκαιον ἡμῖν εἶναι τὸν δικαστήν· [g] πότερα δὲ ἄγαμός ἐστιν ἢ τὴν γυναῖκα συνοικεῖ; ΕΡ. ὁ μὲν λεγόμενος ἄγαμός ἐστιν, ὦ Ἀφροδίτη. ΑΦΡ. πῶς λέγεις; ΕΡ. δοκεῖ τις αὐτῷ συνοικεῖν Ἰδαία γυνή, ἱκανὴ μὲν, ἄγροικος δὲ, καὶ δεινῶς ὀρεία· ἀλλ' ὁ σφόδρα προσέχειν αὐτῇ ἔοικε. τίνος δ' ἕνεκα ταῦτα ἐρωτᾷς; ΑΦΡ. ἄλλως [h] ἠρόμην.

ΑΘΗ. Παραπρεσβεύεις, ὦ οὗτος, ἰδίᾳ ταύτῃ [i] κοινολογούμενος. ΕΡ. οὐδέν, ὦ Ἀθηνᾶ, δεινὸν, οὐδὲ καθ' ὑμῶν· ἀλλ' [k] εἴρετό με, εἰ ἄγαμος ὁ Πάρις ἐστίν; ΑΘΗ. ὡς δὴ τί τοῦτο πολυπραγμονοῦσα; ΕΡ. οὐκ οἶδα. φησὶ δ' ὃν ὅτι ἄλλως ἐπελθὸν, οὐκ ἐξεπίτηδες, ἤρετό με. ΑΘΗ. τί οὖν ἄγαμός ἐστιν; ΕΡ. ὡ δοκεῖ. ΑΘΗ. τί δὲ τὸ πολεμικῶν ἐστιν αὐτῷ ἐπιθυμία, καὶ φιλόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βουκόλος; ΕΡ. τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔχω λέγειν, εἰκάζειν δὲ χρὴ νέον ὄντα καὶ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν, καὶ βούλεσθαι ἂν πρῶτον αὐτὸν εἶναι τὰς μάχας. ΑΦΡ. ὁρᾷς; οὐδὲν ἐγὼ μέμφομαι, οὐδὲ προσεγκαλῶ σοι τὸ πρὸς ταύτῃ ἰδίᾳ λαλεῖν. μεμψιμοίρων γὰρ, [m] καὶ οὐκ Ἀφροδίτης τὰ τοιαῦτα. ΕΡ. καὶ αὕτη χαίρουσα τὰ αὐτά με ἤρετο· διὸ μὴ χα-

δικαίως λατος κρί
δεκάζω δε το π
κρίνω ὡς φημ
αδέκαστος κρι
τὸν μὴ παρακρ
νουλα Sch. Z
τις καὶ Z.
ἐστιν deaft. in Z
λίαν Sch. Z.

ἀλλά με ἠρε
ἴρετο Z. Ε
cf. infra Co. I. p. 46
& cf. Dialogi
p. 97.
με deest in C. M
est in Z.
αὐτῷ ἐστιν C. M.
τί δαὶ Z.
ἐστὶν Z.
αὐδρα addit Z.
πρόσθεν C. R
αὐτὸν πρώτον C.
ἐγκαλῶ C. M.
et Z.
γρ. μεμψιμοίρων
Lege μεμψιμοιρῶν

f Πρὸς ἐμοῦ] πρὸ O. P. γρ. g Πότερα] πότερον O. h Ἠρόμην] ἠρώμην H1. i Κοινολογούμενος] κοινολ. Edd. primae: in B2. & posterioribus bene correctum. k Εἴρετο] ἤρετο O. Poëticam formam omnes Edd. servant. l Τί δὴ] τὶ δαὶ O. satis commode. m Καὶ] Abest ab O.

qui dederat, *sat quidem formosa*. Non audio: saepius enim ἱκανὸς & ἀγαθὸς praestantiam atque excellentiam notant in ea re, de qua sermo habetur: hic autem satis est apertum, formae fieri debere mentionem: ne dicam minus congruere *commodam* & *rusticam*: formosam vero eandem esse & rusticam, nihil vetat. Oenones pulcritudinem poëtae laudant: historiam totam enarravit *Parthen. Erot.* c. IV. T.H.

41. Ἄλλως ἠρόμην] Mox vim istius ἄλλως *Lucianus* ipse declarat: ἄλλως ἐπελθὼν, οὐκ ἐξεπίτηδες ἤρετό με: *nullo certo consilio neque de industria*. Parum recte videtur intellexisse *D. Heinsius* ad *Hesiod.* E. καὶ H. v. 344. melius *Stephanus* in Thes. T. I. p. 343. T.H.

42. Παραπρεσβεύεις] Id est, *praevaricaris*. F.G.

43. Κοινολ—.] Sic Νιγρ. c. 14. & Ἀλ. c. 25. πρὸς ἕνα τινα —. M. du S.

44. Ἤρετο] Ox. In editis εἴρετο. M. du S.

53. Καὶ τούτων ἐρίγαλ τυχεῖν] Haec profert *Thom. Mag.* in Βούλομαι. T.H.

62. Ἀλ-

χαλεπῶς ἔχε, μηδ' οἴῃ μειονεκτεῖν, εἴ τι δοκεῖ ἢ ταύτῃ τῇ τὸ ἁπλῶς ἀπεκρινάμεθα.

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, ἤδη πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων, καὶ σχεδόν γε τῆς Φρυγίας ἐσμέν. ἐγὼ δὲ καὶ τὴν Ἴδην ὁρῶ, καὶ τὸ Γάργαρον ὅλον ἀκριβῶς, εἰ δὲ μὴ ἐξαπατῶμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν τὸν δικαστὴν τὸν Πάριν. ΗΡΑ. [a] ποῦ δέ ἐστιν; ἐγὼ γὰρ οἶμαι φαίνεσθαι. ΕΡ. ταύτῃ, ὦ Ἥρα, πρὸς τὰ λαιὰ σκόπει, μὴ πρὸς ἄκρῳ τῷ ὄρει, ἀλλὰ δὲ τὰ πλευρὰ, ἔνθα τὸ ἄντρον καὶ τὰ ἀγέλια ὁρᾷς. ΗΡΑ. ἀλλ' οὐκ ὁρῶ τὰ ἀγέλια. ΕΡ. τί φῄς; οὐχ ὁρᾷς βοΐδια καὶ τὰ ἐμὸν [b] ὅτωσι δάκτυλον ἐκ μέσων τῶν πέτρων προερχόμενα, καί τινα ἐκ τῆς σκοπέλου καταθέοντα, [c] καὶ λαύροντα ἔχοντα, καὶ ἀνείργοντα μὴ προσω-

ye grieve feras, aut putes deteriore te esse loco, si quid etiam ipsi ita simpliciter responsi.

5. Sed interea, dum sermones cædimus, jam multum progressi longius discessimus a stellis, & circiter ex adverso Phrygiæ sumus: quin etiam Idam video, Gargarumque totum accurate; &, ni fallor, ipsum vestrum judicem Paridem. JUN. Ubi vero est? necdum enim mihi apparet. MERC. Illac, Juno, ad siniſtrum respice; non ad summum montem; sed juxta latus, ubi antrum & gregem vides. JUN. Atqui non video gregem. MERC. Quid ais? non tu vides vacculas ad hocce fere digiti mei indicium ex mediis rupibus prodeuntes, & quendam ex scopulo decurrentem, qui pedum habeat, & repellat, ne protenus dissi-

a Ποῦ] Sic in O. L. Edd. omnes habuerunt ὅπου. b Ὅτωσι] ὑτοσί O. c Καλαύροντα] καλάβρ. O. P.

74. Καλαύροντα] * Καλάβροψ ἐστι ποιμενικὴ ῥάβδος, μικρὸν ἐκατέρωθεν ὑπόκαμπος, ἣν ἀφιᾶσιν ἐπὶ τὰ τῆς ἀγέλης ἀποκυρτοῦντα. V.

* Καλάβροψ] Καλαύροψ. καλάβροψ autem, ut Εὖρος pro Ἔβρος &c. sunt recentioris Graeciae β & υ inter se commutantium. Haec Matth. Sladus. T. H.

62. Ἀλλὰ μεταξὺ &c.] *Sed inter colloquendum multum progressi jam a stellis recessimus*, sive, ut non male interpres, *stellas emensi sumus*. Sic loquitur etiam in Icaromenippo παμπολὺ τῶν νεφῶν ἀποστάσας, ubi *Erasmus, cum plurimum nubium essem emensus*. Sed *Budaeus* & *Stephanus* hunc locum suspectum habent & aliter scripsisse *Lucianum* putant. Et rursus in dialogo Doridis & Thetidos: ἐκυδία πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποστάσων, ἀφίναι ἐς τὸν θάλασσαν. *postquam longe a terra provecti in altum erant*. Vides hoc loquendi genus familiare fuisse *Luciano*. *Hesych.* Ἀπεσπάσατο, ἀπέστησαν. leg. ἀπεσπάσαντο. *J.G.G.*

63. Ἀπεσπάσαμεν] An scribendum? ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη προϊόντες πολὺ ἀπεσπάσθημεν τῶν ἀστέρων. *F.G.*

Ἀπεσπάσαμεν] Subintellige ἑαυτούς· quasi dixisset, ἀπεσπάσαμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ τῶν ἀστέρων, *nos procul ab astris subduximus*. *J.C.*

Ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων] Injuria *Budaeus* & *Stephanus* Thes. T. III. p. 918. G. hoc verbum in Icaromenippo suspectum habuerunt. Ubi significandi rationem aperuero, res erit manifesta. Ἀποσπᾶν, *avellere, distrahere, avocare*: ἀποσπᾶσθαι vel ἀποσπασθῆναι eos dicunt, qui ab amicissimorum amplexu vix divelli possunt ac discedere: ita capiendum esse A.A. XXI, 1. praecedentia satis confirmant: neque audiendos puto, qui *Grotio* obloquuntur. Deinde ad eos pertinet, qui quadam agendi contentione ac vehementi studio alicunde digrediuntur, atque avocari se patiuntur, raro commodi causa, ut in *Xenoph.* K. A. II. p. 164. v. 11. *AElian.* de Anim. VII. c. 6. saepius inconsiderate, sic ut periculum aliquod aut damnum gravius consequatur: Excerpta *Nicolai Damasc.* p. 426. ὅτου ἄγριον δίκην ἐπιπλέοντα ἀποσπᾶται τῶν ἑαυτοῦ. *Polyaen.* VI. c. 16. §. 4. ὡς δὲ μακρὰν ἀπεσπάσθησαν ἄχρι πελάγους διώκοντες· exemplis, quorum apud historicos abundat copia, cumulandis parco. Haec in Atticis castigatissimisque scriptoribus satis sunt usitata: verum quando ἀποσπασθῆναι simpliciter pro χωρισθῆναι, *recedere, digredi* ponitur, illud jam communi, quam vocant, & minus accuratae Graece loquendi formae proprium est: ita *Lucas* in Euang. XXII, 41. Καὶ αὐτὸς ἀπεσπάσθη ἀπ' αὐτῶν ὡσεὶ λίθου βολήν· veteres exponunt ἀπέβη, ἀπεχωρίσθη neque aliud est, quam interpretamentum C. Cant. lectio ἀπεχάθη. Eandem vim obtinuit ἀποσπᾶσαι, ubi tum intelligendum est ἑαυτὸν quod a Macedonica vel Alexandrina dialecto videtur tractum: nam apud vetustiores vix equidem reperiri putem. 2 Maccab. XII, 10. pro eo, quod vulgatur; Ἐκεῖθεν δὲ ἀποσπασθέντων ὡς δίους ἐνίοις, ego legendum arbitror secutus C. Alex. & Ed. Compl. Ἐκεῖθεν δὲ ἀποσπάσαντες ὡς δίους ἐνίους, ποιησάμενοι τὴν πορείαν ἐπὶ τὴν Τιμόθεον προσῆλθαν Ἄραβες αὐτῷ. *Inde quum progressi essent stadia novem, Judam adversus Timotheum proficiscentem adorti sunt Arabes*: pariter v. 17. ἐκεῖθεν δὲ ἀποσπάσαντες, unde, quae Scriptori forma verbi placuerit, animadverti potest: fefellerat, ut saepe, li-

brai

dissipetur armentum? JUN. Video nunc, siquidem is est. MERC. Is adeo ipse. Quoniam vero prope sumus, in terra, si videtur, positis vestigiis incedamus, ne conturbemus eum desuper ex improviso devolantes. JUN. Commode dicis; atque ita faciamus. Quandoquidem autem degressi sumus, tui jam muneris, Venus, præire teque ducem præbere nobis viæ: etenim te par est peritam esse loci, quæ sæpe, ut fama fert, descenderis ad Anchisen. VEN. Non admodum, Juno, istis commoveor cavillationibus tuis.

6. MERC. Atque ego adeo vobis viam monstrabo: etenim ipse non raro commoratus sum in Ida, quando Jupiter amabat adolescentulum Phrygem: tum sæpiuscule huc veni ab eo demissus ad invisendum

Διασκίδνασθαι | διασκοπίζεσθαι. Z.

Ἀγασκίδνασ᾽ τ᾽ ἀγέλην; HPA. ὁρῶ νύν, εἴ γε ἐκεῖνός ἐστιν. EP. [d] ἀλλ᾽ ἐκεῖνος. ἐπειδὴ δὲ πλησίον ἐσμὲν ὅπῃ τῆς γῆς, εἰ δοκεῖ, καλασσάντες βαδίζωμεν, ἵνα μὴ ἀφαρπάξωμεν αὐτὸν ἄνωθεν ἐξ ἀφανοῦς καθιπτάμενοι. HPA. εὖ λέγεις, καὶ οὕτω ποιῶμεν. ἐπεὶ δὲ [e] κατεβεβήκαμεν, ὥρα σοι, ὦ Ἀφροδίτη, προϊέναι, καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῖν τῆς ὁδοῦ· σὺ γὰρ ὡς τὸ εἰκὸς, ἔμπειρος εἶ γε χωρίου, πολλάκις, ὡς λόγος, κατελθοῦσα πρὸς Ἀγχίσην. ΑΦΡ. ὑ σφόδρα, ὦ Ἥρα, τούτοις ἄχθομαι τοῖς σκώμμασιν.

EP. [f] Ἀλλ᾽ ἐγὼ ὑμῖν ἡγήσομαι· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδιέτριψα τῇ Ἰδῃ, ὁπότε ὁ Ζεὺς ἤρα τοῦ μειρακίου τοῦ Φρυγὸς, καὶ πολλάκις δεῦρο ἠλθον ὑπ᾽ ἐκείνου καταπεμφθεὶς εἰς ὁπτικοπήν

ἤδη Z. alii

πεμφθεὶς ἐς C. ἐς Z.

d Ἀλλ᾽ ἐκεῖ] Ἐκεῖ ἀλλ᾽ ἐπ. πλ. γῆς ἐσμέν G. L. e Καταβεβήκαμεν] Priores Edd. κατεβέβ. f Ἀλλ᾽ ἔν] Omittunt O. P. *J.* Ego cum ceteris Edd. retineo.

brarios imperitos absoluti nominativi usus. *AElian.* de Anim. X, 48. ὁ δὲ μιλτιάδειος &c. τὸ μὲ στωμφατῶν ἀποστᾶ πολύ. *Syncs.* Ep. 108. μόνον γὰρ ἔφασαν, καὶ ἐθέλειν μαθεῖν οἵ τινες ὄντες ἡμερῶν τοσούτων ὁδὸν ἀποστάσαι τῆς χώρας ἐτολμήσαμεν. *Noster* de Domo: πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποστάσαι, *procul a terra in altum provehi.* Itane capiendum sit, an propria virtute in Necyom. §. 21. vix liquet: ὁ δὲ δὴ μὲ ἀπαγαγὼν ὃ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποστάσας. Ad Icaromenippum *Graevius* eorum, quae hic adnotaverat, oblitus fuit: multo tamen absurdius ibi *Jac. Gronovius* argutatur. In hoc autem loco πολὺ, secus atque Interpretes fecerunt, jungendum est cum ἀποστάσαμεν. *T.H.*

64. Τὸ Γάργ—.] *Rob. Stephanus* in Thes. habet *Gargarus* masc. & vulgaris Grammatica *altus Gargarus. Farnabius* tamen ait *Gargarus* in masculino genere nusquam legi; & sane, nisi apud eos, quorum memini, auctores, ego nusquam reperio. Γάργαρον autem in feminino genere agnoscit *Eustathius*; agnoscit & *Etym. Magn.* Sed ea πόλις, hoc ἀκρωτήριον. *E.L.*

67. Πῇ] Sic Ox. & L. At reliqui ὅπου. *M. du S.*

74. Καλαύροπα] Mss. Ox. καλαύροπα, prave; sed ea permutatio frequens in scriptis, imo & in nummis. V. *Spanhem.* 120, 128. *M. du S.*

Καλαύροπα] Paridi tribuit etiam *Coluthus* v. 107. Ποιμενικὴ δ᾽ ὑπέκειτο βοῶν ἐλάτειρα καλαύροψ. idem scribendi modus in *Apollon. Rhod.* IV, 974. ut observavit *Fr. Nansius* ad *Nonni* Paraphr. E. *Joh.* XXI, 110. quem se probasse *Scholiastes* ostendit hanc notationem adferens, οἱονεὶ καλὴν ῥάβδον· libro tamen Argon. II, 33. καλαύροπά τε τρηχεῖαν. atque ita plerumque solet, & quidem emendatius. In Antonini quoque Pii nummo apud *Morell.* Spec. Rei Numm. T. XI. Alexander exhibetur καλαύροπα vel *pedum* manu gestans exactissima figura; ubi videre licet ῥοπὴν illam vel καμπὴν, cujus meminit *Etymol* eam ob causam Grammatici exponunt ῥοπαλὸν ἐπικαμπές, perinde ac *pedum Festus* & *Servius.* Glossae veteres: *Pedum*, καλαύροψ, ποιμενικὴ ῥάβδος· λαγωβόλον. Vid. *Poll.* X, 131. *T.H.*

77. Ἀλλ᾽ ἐκεῖ] Rectius in Ms. scribitur Ἐφ. ἐκεῖ· ἀλλ᾽ ἐπειδὴ πλησίον γῆς ἐσμέν. *J.G.G.*

Ἀλλ᾽ ἐκεῖ] Scriptae lectioni, quam *Graevius* ponit, vulgatam longe praetulero. Ἀλλὰ eleganter positum: *Imo is ipse:* tum ἐπὶ τῆς γῆς jungenda cum καλασσάντες· *quandoquidem vero prope ad Paridem advenimus, in terra, si videtur, positis pedibus incedamus:* ne scilicet juvenis animo conturbetur, & plane stupefiat, si nos desuper advolantes viderit. Quae de usu nautico verbi καλασσῆσαι monentur, nihil huc faciunt. *T.H.*

79. Καλασσάντες] Pro καλαβάντες corrupte scriptum arbitror. Monet tamen *Ed. Leedes* vocem esse nauticam apud *Homerum*; νῆα καλασσῆσαι Od. M, 185. quam adeo non incongruam putat Deabus, *quae athera tranabant pennis.* Verum *alato* quidem *Mercurio* tribuitur a Nostro ἰδιότης τῶν πτερῶν, & Dii Deaeque alii *labi* sine alis, Cupidine excepto, constanter traduntur. De hac voce consule *Thucyd.* I. 59. *M. du S.*

82. Καλαβ—.] Ox. Ms. ut *Jensius* legendum monuerat. Prave alii καλεβ—. *M. du S.*

87. Ἀλλ᾽ ἐγὼ] Sic sine ἔν Ox. P. & *J.* Ed. *M. du S.*

παιδός. ἡ ὁπότε ἤδη σὺ τῷ ἀετῷ ἦν, συμπαρίπτάμην αὐτῷ, ἡ σωεκδρίζον τὸ καλόν. ἡ εἴ γε μέμνημαι, ἀπὸ ταυτησὶ τῆς πέτρας αὐτὸν ἁνήρπασεν. ὁ δὲ γὰ τότε ἔτυχε συρίζων πρὸς τὸ ποίμνιον· καλαπτάμενος δὲ ὅπισθεν αὐτῷ ὁ Ζεὺς, κύφως μάλα τοῖς ὄνυξι περιβαλὼν, ἡ τῷ στόματι τῆς κεφαλῆς τιάραν δακὼν, ἀνέφερε τὸ παῖδα τεταραγμένον, ἡ τῷ τραχήλῳ ἀπεστραμμένῳ ἐς αὐτὸν ἀποβλέποντα. τότε ἐγὼ τὸ σύριγγα ἔλαθον· ἀποβλέπει γὰ αὐτὴν ὑπὸ τῆς δέους. ἀλλὰ γὰ ὁ διαιτητὴς ἐγγύς πλησίον, ὥστε προσείπωμεν αὐτόν.

Χαῖρε, ὦ βουκόλε. ΠΑ. νὴ καὶ σύ γε, ὦ νεανίσκε· τίς δὲ ὢν δεῦρο ἀφῖξαι πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς γυναῖκας; ἐ γὰ δ Ὀρτήδιαι ε ὀρεσπολεῖν, εἴτω γε ὅσαι καλαί. ΕΡ. ἀλλ' ἐ γυναῖκες εἰσίν. Ἥραν δὲ, ὦ Πάρι, ἡ Ἀθηνᾶν, ἡ Ἀφροδίτην ὁρᾷς, καμὲ τὸν Ἑρμῆν ἀπέστειλεν ὁ Ζεύς. ἀλλὰ τί τρέμεις, ἡ ὠχριᾷς; ἡ μὴ δεδιθι· χαλεπὸν γὰ οὐδέν· κελεύει δέ σε δικαστὴν γενέσθαι τοῦ κάλλους αὐτῶν· ἐπειδὴ γάρ, φησι, καλός τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικὰ, σοὶ τὸ γνῶσιν ἐπιτρέπω· τοῦ δ' ἀγῶνος f τὸ ἆθλον εἴσῃ ἀναγνὺς τὸ μῆλον. ΠΑ. φέρ', ἴδω τί

puerum: quumque jam ab aquila veheretur, juxta simul volabam, allevabamque pulcellum: quin, si quidem memini, ab ista rupe illum subripuit: hic tum forte fistula ludebat ad gregem; devolans autem pone eum Jupiter valde leviter unguibus amplexus, & oris, quam in capite gerebat, tiaram morsu prehendens tollebat puerum turbatum, cerviceque reflexa in ipsum respicientem: tunc ego fistulam tuli; abjecerat eam præ timore. Atenim arbiter hicce prope adest: quare adloquamur eum.

5 7. Salve, boum pastor. PAR. Et tu sane, juvenis: quis autem huc adveniisti ad nos? aut quas istas ducis mulieres? haud enim ita factæ, ut montes frequentent, quæ tam egregia sint forma. MERC. Multum abest, ut sint mulieres. Junonem, Pari, Minervam & Venerem intueris, meque Mercurium misit Jupiter. At quid trepidas & palles? quin tu omnem metum pone; incommodi nihil est. Jubet autem te Jupiter, judicem fieri harum pulcritudinis: quandoquidem enim, inquit, & ipse formosus es, & doctus rebus amatoriis, tibi notionem permitto: certaminis autem præmium scies, ubi legeris hoc pomum. PAR. Cedo, videam, quid tan-

a Αὐτῷ] αὐτὸς O. P. L. Marg. AIW. Placet vulgata. b Δακὼν] ἔχων O. P. L. Marg. AIW. c Ἀποβλέπει] ἀπιδεῖν. P. d Ἐκτιήδιαι] ἐκτιήδιαι F. in ceteris emendatum. e Ὀρεσπολεῖν] ὀρεσκ. O. f Τὸ ἆθλον] τὸ ἆθλον omnes Edd. priores: τὸ O. L. J.

3. Ὁ διαιτητὴς] Χωρὶς δικαστηρίου κριτής. G.

91. Ὁπότε ἤδη σὺ τῷ ἀετῷ ἦν] Dubites utrum de Jove haec intelligenda sint, an de Ganymede: posterius in versione fere sum secutus. Prius si quis anteferendum putet, sensus erit talis: *Et quum jam mutatus in aquila lateret, ad latus ejus una volabam, adjutabamque in allevando Ganymede*: series orationis favet; ὁπότε ὁ Ζεὺς ἦν . . . . . ἡ ὁπότε ἤδη ἐν τῷ ἀετῷ ἦν. Sic dixerit εἶναι ἐν τῷ ἀετῷ, quod Latinis est *latere in aquila*, *aquilae forma celari*: idque eo probabilius, quia Ganymeden non aquila vectum veteres fecerunt, sed apprehensa coma de unguibus alitis pendentem: vide *Achill. Tat.* II. p. 145. & *Salmasium*. In Luciano cautius paululum delicias suas Jupiter attrectat. *T. H.*

Ibid. Ἐν τῷ ἀετῷ] Hoc est, *in forma aquilae*, σὺ ἁρπασθεὶς ἀετῷ. *F. C.*

96. Περιβαλὼν] An περιβαλὼν; *F. G.*

97. Τιάραν] Pileum ex nummis intelligit *Spanhem.* 451. *M. du S.*

2. Ἀποβλέπει] Solus R. hanc scripturam agnoscit. Reliqui libri ἀπὸ—. quod tuetur *Ed. Leedes*, nosque ad *Henr. Stephanum* Append. de Dial. Att. p. 147. amandat. *M. du S.*

Ἀποβλέπει] Neglectum hujus temporis augmentum, ut *Jungermannus* notavit ad *Long.* p. 214. hoc ipsum in *Dion. Cass.* p. 779. B. *Liban.* T. II. p. 12. *Xenoph.* E. II. VIII. p. 131. v. 10. ἐβουλεύσατο ἡ Ἀρ-

tandem velit: FORMA PRÆSTANS, ait, ACCIPIAT. At quomodo, domine Mercuri, possim ego mortalis omnino, & rusticus, judicem agere admirandi spectaculi, majorisque, quam ut bubulco conveniat? hæc enim talia dijudicare delicatulorum potius & urbanorum hominum: de me autem, quæ capella capellam forma præstet, item juvenca juvencam aliam, id quidem forte judicaverim ex arte.

8. Hæ vero omnes perinde pulcræ, & sane nescio, quo pacto ab una quis ad alteram traducat visum abstractum; non enim vult absistere facile; sed ubi se defixerit primum, in eo hæret, illudque præsens probat: quod si ad aliud tranfierit, id æque pulcrum videt, atque immoratur, & a proximis abripitur: atque adeo, ne longum faciam, circumfusa mihi est forma earum, totumque me occupavit: indignor equidem, quod, quemadmodum Argus, toto videre nequeam corpore. Videar ergo mihi recte judicaturus, omnibus si tribuam pomum. Huc porro accedit, hæc ut sit Jovis soror & conjux, illæ filiæ: quî ergo non ardua sit hoc etiam nomine pronunciatio? MERC. Haud scio: attamen fieri non potest, ut subterfugias a Jove jussus.

ὁ βαλὲς· Η ΚΑΛΗ, φησι, ΛΑΒΕΤΩ. πῶς ἂν ἐγὼ, ὦ δέσποτα Ἑρμῆ, δικαιωθείην ἐγὼ θνητὸς αὐτὸς, καὶ ἄγροικος ὢν, δικαστὴς γενέσθαι τοσῇδε δόξῃ θέας, καὶ μείζονος, ἢ κατὰ βουκόλου; τὰ γὰρ τοιαῦτα κρίνειν, τῶν ἁβρῶν μᾶλλον, καὶ ἀστικῶν· τὸ δ' ἐμὸν, αἶγα μὲν αἶγος ὁποτέρα ἡ καλλίων, καὶ ἐ δάμαλιν ἄλλης δαμάλεως, τάχ' ἂν δικάσαιμι καὶ ἐ τέχνῃ.

Αὗται δὲ πᾶσαί τε ὁμοίως καλαὶ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως ἄν τις ἀπὸ τῆς ἑτέρας ὀκνοῖ ἐπὶ τὴν ἑτέραν μεταγάγοι τὸ ὄμμα ἀποσπάσας· ἐὰν γὰρ ἐθέλῃ ἀφίστασθαι ῥᾳδίως, ἀλλ' ἔνθα ἂν ἀπαρέσῃ τοπρῶτον, τούτῃ ἔχεται, καὶ τὸ παρὸν ἐπαινεῖ· κἂν ἐπ' ἄλλο μεταβῇ, κἀκεῖνο καλὸν ὁρᾷ, καὶ ἀγαμύει, καὶ ὑπὸ τῆς πλησίον ἀγλαμβάνεται· καὶ ὅλως ἀνέχυταί μοι τὸ κάλλος αὐτῶν, καὶ ὅλον ἀπειλήφε με, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ αὐτὰς, ὥσπερ ὁ Ἄργος, ὅλῳ βλέπειν δύναμαι τῷ σώματι. δοκῶ δ' ἄν μοι καλῶς δικάσαι, πάσαις ἀποδοὺς τὸ μῆλον. καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε, ταύτην μὲν εἶναι συμβέβηκε τοῦ Διὸς ἀδελφὴν, καὶ γυναῖκα· ταύτας δὲ, θυγατέρας· πῶς ἂν ἡ χαλεπὴ καὶ ὕστως ἡ κρίσις; ΕΡ. οὐκ οἶδα· πλὴν ἐγὼ οἷόν τε ἀναδῦναι πρὸς τοῦ Διὸς κεκελευσμένον.

ΠΑ.

ἁβρηλιχῶν Z. et ἁβρηλίων C. M. prave. Haec deest in C. M.

καὶ addit elegantior C. M.

g Δάμαλιν] Priores Edd. δάμαλις. Δάμαλιν O. & Mscr. A. W. h Ἐπ' ἄλλο] Priores Edd. ἐπ' ἄλλα.

ἁβρηλιχῶν] In Codicibus haec variare solent. Vid. J. Perizon. ad AElian. V. H. III, 19. *Duker.* ad *Thucydid.* p. 474. n. 23. Nulla erat causa, cur *Goldastus* emendaret in *Dositheo* p. 875. T. H.

17. Τὸ ἆθλον] Scribe τῷ δ' ἀγῶνι τὸ ἆθλον ἴσον, *praemium certaminis erit*, non τὸ ἆθλον ut recte in initio hujus dialogi scriptum est. Vide quae notavi ad Seloecistam. J. G. G.

Τὸ ἆθλον] L. & Ox. Mss. & Ed. J. M. du S.

Τὸν ἆθλον ἴσον] Festinando *Graevius* in errorem incidit scribens ἴσῃ, & incogitanter interpretatus. T. H.

18. Μῆλον] De quo in *Dial. Gal. & Pan.* seu Ἐν. Δ. V. M. du S.

24. Ἀστικῶν] Ἀστυκῶν. F. G.

26. Δάμαλις] Ox. δ—ν. Sed nihil opus est: quin sic ut edi curavimus elegantius videtur, M. du S.

Δάμαλις] Δάμαλιν adscivi ex Cod. Ox. quem casum structurae ratio plane postulat: δάμαλις retineri non potest, nisi αἶγα simul mutaveris in αἶξ. T. H.

33. Ἐπ' ἄλλο] Ἐπ' ἄλλα. F. G.

Ἐπ' ἄλλο] Conjecturam hanc B. Ed. secuti sumus. Reliquae ἄλλᾳ, nisi quod in J. punctum sub ω deest. M. du S.

Ἐπ' ἄλλῳ] Quanquam defendi possit, non ita tamen solet *Noster*: ἐπ' ἐκεῖνον μεταβήσῃ ἡ ψυχὴ, & saepius: quare verum est ἐπ' ἄλλο. Mox ἀγλαμβάνεται si sanum est, tum vero fieri non potest, quin aliquid interciderit: hoc enim, *& a proximis excipitur*, tolerari nequit, nisi pluribus adjectis sensum fulcias. *Micyllus*: *& semper ab iis, quae propiora sunt, seu per successionem excipitur*: eum deserit *Benedictus*: *semperque a propioribus capitur*: neutrum *Luciani* mentem quicquam juvat. Cogitavi: ἀγκρατίζεται, vel, ἀγκαλίζεται· utrumvis certe vulgato melius: sed qui mihimet ipse nullam in partem hic satisfacio, sperandum non est, ut aliis possim. T. H.

41. Θυγατέρας] De Minerva notius est; Venus a Dione suscepta. M. du S.

ΠΑ. [a]Ἐπ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, [2] πεῖσαι αὐτὰς, μὴ χαλεπῶς ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς γενικημένας, ἀλλὰ μόνων τῶν ὀφθαλμῶν ἡγεῖσθαι τὴν ἁμαρτίαν. ΕΡ. [b]οὕτω φασὶ ποιήσειν· ὥρα δέ σοι ἤδη περαίνειν τὴν κρίσιν. ΠΑ. πειρασόμεθα· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις; ἐκεῖνο δὲ πρῶτον εἰδέναι βούλομαι, πότερα ἀρκέσει σκοπεῖν αὐτὰς ὡς ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δήσει πρὸς τὸ ἀκριβὲς τῆς ἐξετάσεως; ΕΡ. τοῦτο μὲν σὸν ἂν εἴη γε δικαστοῦ καὶ πρόστατλε ὅπη καὶ θέλεις. ΠΑ. ὅπη καὶ θέλω; γυμνὰς ἰδεῖν βούλομαι. ΕΡ. ἀπόδυσε, ὦ αὐταί· σὺ δ' ὑπισχνοῦ· ἐγὼ δ' [c]ἀποστρέφω.

ΑΦ. Καλῶς, ὦ Πάρι· καὶ πρώτη γε

9. PAR. Unicum illud, Mercuri; fac sibi persuadeant, ut ne infensæ sint in me, quæ inferiores discesserint ambæ, sed solum oculorum hunc esse putent errorem. MERC. Ita ajunt se facturas: curandum tibi nunc, ut peragas judicium. PAR. Conabimur quidem: quid enim quis faciat? Illud autem primum scire volo, utrum satis erit spectare illas, sicut sunt, an insuper exuere oportebit, ut explorate examen habeatur? MERC. Id quidem erit tua judicis in manu: impera, qua fieri velis. PAR. Qua velim? nudas intueri volo. MERC. Vos, exuite vestes: tu inspice: ecce me aversum.

10. VEN. Optime, Pari: equidem prima ve-

[a] Πεῖσαι] πεῖσον O. L. / [b] Οὕτω] ἃ O. *F.* [c] Ἀποστρέφω] ἀποστραφεὶς O. P. *F.* Marg. *Alii.*

45. Πεῖσον] Ox. & L. In reliquis πεῖσαι. *M. du S.*

Πεῖσαι] Πεῖσον non admisero, antequam majore librorum scriptorum copia firmetur: vulgatae lectionis haec videri potest explicatio; nam positum est, ut Grammatici loquuntur, ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ. Eam scribendi consuetudinem adfectabant, qui supra modum Atticismo erant dediti, ut patet e Lexiphane: σὺ δὲ, ὦ παῖ . . . : ταυτολεῖν . . . . καὶ κομᾶν· iterum: ἀλλ' εἰσιὼν . . . . ἐνδῦναι καὶ τὴν κάρδοπον σοῦ. De hoc usu infinitivi plura dabunt *H. Stephanus*, quanquam in hac parte, quod extemporaneae facilitati saepe debet, parum accuratus, Anim. in lib. de Dial. p. 46. 47. *AEm. Portus* Lex. Dor. & Jon. in Ἀπαρέμφατα, *Jac. Gronovius*, qui merito ex Codd. *Arriano* restituit V. p. 210. In *Dosithei* sententiis Hadriani §. 10. ubi a *Stephano* fuerat, Ἀθηναῖος εἶπεν, πεῖσαι κριτὰς, *Goldastus* edidit, πεῖσον τὰς κριτὰς· qui, quum insuper adnotat, *persuaderi judicibus*, *Mss. lectio* ἑλληνίζει, quid sibi velit, haud plane perspicio. Optativi locum tenet etiam Infinitivus: *Suidas*: Ἁμαρτεῖν εἶπε τὸ ἁμάρτοιμι Κρατῖνος Δραπετίσι. Πολλοὺς ὑμᾶς εἶναι φάσκων, ὦ μειράκιες, σὺν ἂν ἁμαρτεῖν καὶ ὅλως συνηθὲς αὐτοῖς τὸ τοιοῦτο. Versus integer Aristophaneus: pro αὐτοῖς, nisi e Grammatico decerptum credas, ubi referri poterat ad praecedentia, malim Ἀττικοῖς· vel αὐτοῖς, *Comicis*, quia *Cratini* meminerat. *T. H.*

48. Οὕτω φασὶ π.] Genuina haec lectio Ed. *F.* Reliquae ἅττα. Vide Ἁπιαρ. c. 21. Τοξ. c. 49. & Φιλοψ. 12. *M. du S.*

Οὕτω φασὶ π.] Non est, ut multis rationem reddam, cur E. *F.* lectionem posthabuerim. *T. H.*

54. Σὲν ἂν εἴη τῷ δικαστοῦ] Talis locutio apud *Cicer. Phil.* II. *tuum hominis simplicis pectus vidimus.* Vide *Voss. contr.* p. 127. & 138. ubi plura ejusmodi exempla. *E. L.*

57. Ἀποστραφείην] Ex Mss. Ox. & P. & Ed. *F.* reposuimus, pro ἀποστρέφω, quod in reliquis legitur. *M. du S.*

58. ΗΡΑ. Καλῶς] Ita digerunt *Fl. Ald. H1. F. B2. Fr.* (Mss. Ox. vero post ὦ Πάρι) Recentiores mutarunt & *Venerem* haec loquentem fecerunt. Et omnino fatendum, si seposita Mss. Codd. auctoritate, textum pro lubitu interpolare liceat, stare posse eorum rationem. Veneri enim haec optime conveniunt; & speciem habet amorum Dea, non nimis casta, nudam sese videri cupiens, & Virgini Minervae, castaeque matronae Junoni, gratiam obsequii hac in parte praeripiens. Quin & his jam scriptis, video Veneri haec in P. & L. tribui. Ego tamen, quibus inductus rationibus *Junoni* haec vindicem, aperiam. Junonem a Judice impositam conditionem arripere voluit *Lucianus*, non solum ne detrectando judicem vel tantillum offenderet, quem nudas videndi percupidum sentiebat; sed praecipue ut occurreret suspicioni, quam suboriri ex eo verebatur, quod ab *oculis* tantum & *lacertis* a poetis laudari se sciebat. Haec enim duo epitheta λευκώλενος & βοῶπις, ad quae alludit *Lucianus*, *Junoni* apud *Homerum* saepissime tribui nemo, qui vel leviter hunc poëtam delibaverit, ignorat. Jam vero si *Venerem* loquentem facias, perit jocus urbanissimus; aut, si partim asservatus, *Junonem* solam petit Venus, cum in *Minervam* cadere non possit βοῶπις, quod Junoni, ut & λευκώλενος, proprium est. Si ea mens *Luciano* fuisset, γλαυκῶπις scripsisset, quod Minervae proprium epithetum est. *M. du S.*

Ibid. ΑΦΡ. καλῶς, ὦ Πάρι] Impetrare a me non potui, ut personarum ordinem, qui in postremis Edd. apparet, temere mutarem. Haec commode Veneri videntur adscribi, quae jam supra joco acerbiore a Junone tacta, opportunam ulciscendae injuriae occasionem non praetermittit, atque adeo rivalem ea in re pungit, ex qua maxime videbatur dolitura. *Homerus*

au-

vestes ponam, ut discas, me non solas habere ulnas candidas, neque eo, quod grandes mihi sint oculi, efferri: namque æqualiter sum tota, & similem in modum pulcra. MIN. Ne prius illa se exuerit, o Pari, quam cestum deposuerit (est enim venefica) ne te fascinet ejus ope: quin etiam haud oportebat ita exornatam adesse, neque tot fucatam pigmentis, quasi revera meretricem quandam, sed nudam formam exhibere. PAR. Recte monent de cesto: atque ergo depone. VEN. Quid igitur nec tu, Minerva, galea detracta nudum caput ostendis, sed quatis cristas, ac judi-

ἀποδύσομαι, ὅπως μάθῃς ὅτι μὴ μόνας ἔχω τὰς ὠλένας λευκὰς, μηδὲ [d] τῷ βοῶπις εἶναι μέγα φρονῶ, ὀπίσης δέ εἰμι πᾶσα καὶ ὁμοίως καλή. ΑΘΗ. [e] μὴ πρότερον αὐτὴν [f] ἀποδύσῃ, ὦ Πάρι, πρὶν ἂν τὸν κεστὸν ἀπόθηται (φαρμακὶς γάρ ἐστι) μή σε καταγοητεύσῃ διὰ [6] ταύτης. καίτοι γε ἐχρῆν μηδ' οὕτω κεκαλλωπισμένην παρεῖναι, μηδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἑταίραν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος ἐπιδεικνύειν. [g] ΠΑ. εὖ λέγουσι τὸ περὶ τοῦ κεστοῦ· καὶ [70] ἀπόθου. ΑΦΡ. τί δὴν ὑχὶ καὶ σὺ, Ἀθηνᾶ, τὸν κόρυν ἀφελοῦσα, φιλὴν τὴν κεφαλὴν ἐπιδεικνύεις, ἀλλ' ὀπισείεις τὸν λόφον, καὶ τὴν δικα-

ἀποδύσομαι, ὅπως μάθῃς ὅτι μὴ μόνας ἔχω τὰς ὠλένας λευκὰς, μηδὲ τῷ βοῶπις εἶναι μέγα φρονῶ, ὀπίσης δέ εἰμι πᾶσα καὶ ὁμοίως καλή. ΑΘΗ. μὴ πρότερον αὐτὴν ἀποδύσῃ, ὦ Πάρι, πρὶν ἂν τὸν κεστὸν ἀπόθηται) μή σε καταγοητεύσῃ διὰ ταύτης· καίτοι γε ἐχρῆν μηδ' οὕτω κεκαλλωπισμένην παρεῖναι, μηδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἑταίραν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος ἐπιδεικνύειν. ΠΑ. εὖ λέγουσι τὸ περὶ τοῦ κεστοῦ· καὶ ἀπόθου. ΑΦΡ. τί δὴν ὑχὶ καὶ σὺ, Ἀθηνᾶ, τὸν κόρυν ἀφελοῦσα, φιλὴν τὴν κεφαλὴν ἐπιδεικνύεις, ἀλλ' ὀπισείεις τὸν λόφον, καὶ τὴν δικα-

ἀποδύσῃ, αὐτὴν c. M.
διὰ ταύτης c. M.
μηδὲ ὕλως Z
lege ἐπιδεικνύειν
ὦ addit Z.
καὶ τὸν Διὰ addit c. M.

d Τῷ] τὸ F. e Καλή] Post hanc vocem interserit Ed. J. sola: Πα. ἀπόδυθι καὶ σὺ ὦ Ἀφροδίτη. f Ἀποδύσῃ] ἀποδύσῃς P. J. g ΠΑ] Ἐρ. Marg. Alii.

autem ut Junonem λευκώλενον solum ac βοῶπιν, sic Venerem frequentissime vocat καλὴν & χρυσῆν hoc ergo principe poëtarum teste vincere poterat, se totam esse ἐπίσης καὶ ὁμοίως καλὴν, quum Juno tantum ab una alteraque corporis parte laudetur: idcirco tantopere festinat, ut se nudam formae spectatori praebeat conspiciendam, minus etiam, quam comites haud paulo castiores, pudori serviens. Deinde, si jam hic omnem vestitum Juno deposuisset, quid erat causae, cur mox Minervae Venerisque rixas interrumpens diceret, ἀλλ' ἀποδυσώμεθα; Quare vix dubito, quin illud Ed. Juntinae, ἀπόδυθι δὲ σὺ, ὦ Ἀφροδίτη, minime sit genuinum, ideo nimirum insertum, quia, si praecedentia Junoni tribuas, ut sane factum in vetustis Edd. subsequens Minervae sermo nihil habebat, quo pertinere posset. Porro receptae lectioni cur praeponi debeat ἀπεραφείην, non video: hoc ait Mercurius: *ecce autem, ego me jam, ne oculos meos emissitios velentur, averti.* T. H.

59. Μὴ μόνας ἔχω τὰς ὠλένας λευκὰς] Ut sc. Juno; quae *Homero* semper dicitur λευκώλενος & βοῶπις. J. G. G.

60. Τὰς ὠλένας λευκὰς &c.] Respicit facete ad epitheta perpetua, quibus *Homerus* utitur, cum de Junone aut Minerva loquitur. Vocatur enim Juno λευκώλενος Ἥρη, & βοῶπις πότνια Ἥρη. Sic postea Minervae objicit τὸ γλαυκὸν τῆς ὀμματων, quia γλαυκῶπις ab *Homero* perpetuo vocatur. Tales Homericis temporibus pingebantur hae Deae. J. C.

61. Ὁμοίως καλὴ. Αφρ. Μὴ πρότερον &c.] Locus hic pessime a librariis interpolatus est. Sic autem recte habebit: καὶ ὁμοίως καλὴ. Παρ. Καὶ σύγε ἀπόδυθι Ἀφροδίτη. Αθη. Μὴ πρότερον. Exciderant nomina personarum Paridis ac Minervae, & illud Paridis verbum Καὶ σύγε. Th. M.

62. ΑΘΗ. Μὴ πρότερον αὐτὴν ἀποδύσῃ ὦ Πάρι, πρὶν ἂν τὸν κεστὸν ἀπόθηται)] Hic aliqua excidisse autumat *Th. Marcilius*, nempe responsum Paridis ante verba Palladis, quibus juberet & Venerem exui, Καὶ σύγε ἀπόδυθι Ἀφροδίτη. At sincera sine his *Luciani* verba; immo haec inculcata turbarent sensum. Primo enim jam dixerat Venus, καὶ πρώτη γε ἀποδύσομαι. Deinde non potuit Paris Veneri dixisse, καὶ σύγε ἀπόδυθι, nisi jam alia, vel Pallas, vel Juno, fuisset exuta; quod clarum est. J. J.

Πα. ἀπόδ. δὲ σὺ ὦ Ἀφροδίτη] Verba haec, uti *Marcilio* nescio quo pacto suboluerat, in Ed. J. reperiuntur in reliquis omissa. Ut ut sit, genuina sunt & vere Lucianea. Jam enim exerunt vires suas illecebrae Veneris, & impetu quodam ad nudam videndam fertur juvenis. Cessabat autem odiose Venus, ægre, ut videtur, cestum dimissura. *Homerum* qui non versarit, neque in hisce salibus & jocis, neque fere in plerisque hujus scriptoris opusculis, centesimam quamque leporum partem intelliget. Vide quae ille de cestus potentia canat Il. Ξ, 214. At si non nisi monitus hujusmodi allusiones perspicias, iterum dico, pereunt tibi praecipuae *Luciani* gratiae. M. du S.

Ibid. Αὐτὴν ἀποδύσῃ] *Micyllus* & *Benedictus*: *ne prius ipsam exueris*: quae versio stare non potest, nisi probaveris Ed. J. ἀποδύσῃς nam ἀποδύσωμαι ne ponatur pro ἀποδύσω, vetat ratio linguae Graecae. Legendum omnino vel, αὐτὴν ἀποδύσῃ, *ne prius ipsa se exuat*; vel, αὐτὴν ἀποδύσῃς, *ne tu prius illam vestes ponere jubeas*: alterutrum certissimum est: prius etsi malim, cessi tamen auctoritati P. & J. T. H.

63. Κεστὸν] Vide *Eustath. ad Il.* Ξ. 214. M. du S.

τὴν φοβεῖς ; ἢ δέδιας μή σοι ἐλέγχῃ τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνθος τῷ φοβερᾷ βλεπόμενον. ΑΘΗ. ἰδού σοι ἡ κόρυς αὕτη ἀφῃρῆ. ΑΦΡ. ἰδού σοι καὶ ὁ κεστός. ΗΡ. ἀλλ' [a] ἀποδυσώμεθα.

ΠΑ. Ὦ Ζεῦ τεράστιε τῆς θέας, ὡς κάλλους, ὡς ἡδονῆς ; οἵα μὲν ἡ παρθένος ; ὡς δὲ βασιλικὸν [b] αὐτὴ καὶ σεμνὸν ἀπολάμπει, καὶ ἀληθῶς ἄξιον τοῦ Διός ; [c] ὡς δὲ ὁρᾷ ἥδε ἡδέως ; καὶ γλαφυρόν τι καὶ προσαγωγὸν ἐμειδίασεν· ἀλλ' ἤδη μὲν ἄλις ἔχω τῆς εὐδαιμονίας· εἰ δοκεῖ δὲ, καὶ ἰδίᾳ καθ' ἑκάστην ὀπτεύειν βούλομαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβολός εἰμι, καὶ οὐκ οἶδα πρὸς ὅ, τι καὶ ἀποβλέψω, πάντη τὰς ὄψεις προσπώμενος. ΑΦΡ. ἴτω ποιῶμεν. ΠΑ. ἄπιτε οὖν αἱ δύο. σὺ δὲ, ὦ Ἥρα, πρόσμενε. ΗΡ. [d] προσμένω. καλπευδάν με ἀκριβῶς ἴδῃς, ὥρα σοι καὶ τἄλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλά [e] σοι καὶ τὰ δῶρα τῆς ψήφου τῆς ἐμῆς. ἦν γάρ με, ὦ Πάρι, δικάσῃς εἶναι καλὴν, ἀπάσης ἔσῃ τῆς Ἀσίας δεσπότης. ΠΑ. οὐκ ὀκνῶ δώσους

cem territas ; num metus est ; ne tibi arguatur nihilque ad formam conferat cæsium illud oculorum, si absque illo galeæ terrore spectetur ? MIN. Ecce tibi, cassis hæc est demta. VEN. Ecce tibi, cestus quoque. JUN. At exuamur.

11. PAR. Jupiter prodigialis ! quod spectaculum, quæ forma, quanta voluptas ! qualis hæc virgo ! quam regium ista & verendum resplendet, vereque dignum Jove ! hæc autem ut suaviter ineuetur ! imo etiam festivum quiddam, atque illecebrosum subrisit. Jamque ego quod satis est habeo felicitatis. At, si placet, sesim singulas etiam inspicere volo ; nam nunc quidem ambiguus hæreo, nec scio, quo potissimum oculos convertam quaquaversum visu distracto. VEN. Ita faciamus. PAR. Recedite ergo vos ambæ : tu, Juno, resta. JUN. Resto : verum postquam me diligenter inspexeris, hoc aliud etiam tibi atque etiam est considerandum, an placeant tibi dona, quæ præmium tribuam calculi pro me lati. Siquidem me, Pari, judicaveris esse forma præstantem, universæ eris Asiæ dominus. PAR. Non donorum spe no-

a Ἀποδυσώμεθα] ἀποδυσώμεθα Marg. *AiW.* b Αὐτὴ] αὕτη Marg. *AiW.* c Ὡς δὲ ὁρᾷ ἥδε ἡδέως] ὡς δὲ ὁρᾷς ἥδε ἡδέως *F.* sed in *Va.* plane scriptum est ὁρᾷ. d Προσμένω] πρόσμενε Marg. *AiW.* e Σοὶ ⊖ τὰ δῶρα τῆς ψήφου τῆς ἐμῆς] Priores Edd. σοὶ τὰ δῶρα τῆς νίκης τῆς ἐμῆς. Quod reposui, est totum in O. & G. nisi quod hic aberat τὸ ante δῶρα.

73. Ἢ δέδιας μή σοι ἐλέγχῃ τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνθος τῷ φοβερᾷ βλεπόμενον] Vertunt : *An vereris ne tibi objicias coeruleum illum oculorum colorem, qui nihil metuendi prae se ferendo adspicitur.* Davus sum non Oedipus ; aenigma Latinae versionis non expedio : sed sim licet Davus, scio tamen nec Oedipum id explicaturum. Hoc autem dicit Venus : *Non metuis ne in te reprehendas caeruleos illos oculos, si sine illo, quo metum incutis, videantur :* τὸ φοβερὸν vocat κόρυθα, qua φοβῶ δικαίην illam velle Venus ait. Putabant autem τὸ γλαυκὸν τῶν ὀφθαλμῶν gratius reddi galea ; superius in dialogo Vulcani & Jovis ; γλαυκώπις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ ⊖ τοῦτο ⊖ κόρυς sine illa caesios oculos Minervam dedecere. *J.G.G.*

Ibid. Τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμ.] Ad Dial. VIII. pluribus explicui. Attulit hunc locum *Brodaeus* ad Anth. II. c. 9. Ep. 2. Jure quidem *Graevius* Interpretes castigavit ; sed in verbo ἐλέγχῃ & hic & illi male rem gesserunt. Intelligendum est : *num metuis, ne tibi arguatur & deforme appareat coeruleum illud oculorum demta casside inspectum ?* Saepe tamen Pallas ultro nativae formae fiducia galeam posuit, quando a bello vacans laetioribus epulis intererat : talem ad Pelei nuptias misit *Colluthus* aliique. Vid. *Sil. Italic.* VII, 460. *T.H.*

80. Αὐτὴ] Sic lego, non ut in libris est αὐτὴ. *M. du S.*

81. Ὡς δὲ ὁρᾷ ἥδε ἡδέως] Sic hunc locum, foedissime in vulgatis Edd. corruptum, restituimus. Quid enim est, quaeso, quod omnes insidet, ὁρᾷ δὲ ἡδέως, sine ἥδε quod *F.* suppeditat ? In eo *F.* non sum secutus, quod ὁρᾷς pro ὁρᾷ habet. Plaudent, sat scio, quibus elegantiae placent : neque monendi unamquamque trium Dearum ab aliquo sibi proprio laudari : aut quomodo festinantes aut oscitantes librarii voces, quarum sonus cum praecedentis verbi sono convenit, flagitiosa negligentia soleant omittere. De ἡδέως ὁρᾶν, vide *Eurip. Iph. in Aul.* p. 183. C. Interpres Gal-

noſtra conſtant: jamque recede: fient in hac re ſatis ſinienda, quæ videbuntur.

12. Accede tu, Minerva. MIN. Adſum tibi: at hoc, quæſo; ſi me, Pari, pronunciaris formoſam, nunquam inferior abibis ex pugna, ſed perpetuo victor: bellatorem enim te, & victorias reportantem reddam. PAR. Nihil, Minerva, opus mihi eſt bello ac pugna; nam pax, uti vides, nunc quidem obtinet Phrygiam & Lydiam, belloque nullo infeſtatur patris imperium. At bono eſto animo: nequaquam jus tuum imminuetur, etiamſi donorum ſpes nos judices minime commoveat. Sed indue jam veſtes, atque impone galeam; ſatis enim vidi. Venerem adeſſe tempus.

13. VEN. En adſum prope: quin tu ſpecta ſingulas partes curate, nihil prætercurrens, verum immoratus unicuique membrorum. Si lubet autem, formoſe, & iſthæc ex me audi. Ego ſane jam dudum, quum te viderem juvenem & pulcrum, qualem haud ſcio an alium Phrygia nutriat, beatum te prædico ob formæ decus; id autem incuſo, quod non, relictis ſcopulis iſtisque rupibus, in urbe vivas, ſed

95 πρὸς τὰ ἡμέτερα· πλὴν ἀλλ' ἄπιθι, πρᾶξις γὰρ ἄνδρὶ ἀγαθῷ δοκῆ.

Σὺ δὲ πρόσιθι, Ἀθηνᾶ. ΑΘΗ. παρέσκευά σοι. κατὰ νῶ με, ὦ Πάρι, δικάσης καλὴν, ἔπεσθε ἥττων ἄπει ἐκ μάχης, ἀλλ' ἀεὶ κρατῶν. πολεμιστὴν γάρ σε, καὶ νικηφόρον ἀπεργάσομαι. ΠΑ. ἴδεν, Ἀθηνᾶ, δεῖ μοι πολέμου καὶ μάχης· εἰρήνη γάρ, ὡς ὁρᾷς, τανῦν ἐπέχει τε Φρυγίαν τε καὶ Λυδίαν, καὶ ἀπολέμητον ἡμῖν ἡ τοῦ πατρὸς ἀρχὴ. θάρρει δὲ, ὡ μειονεκτήσεις γε, κἂν μὴ ὅτι δώροις δικάζωμεν· ἀλλ' ἔνδυθι ἤδη, καὶ ὁ ὅπλου κόρυν, ἱκανῶς γὰρ εἶδον τὴν Ἀφροδίτην παρεῖναι καιρός.

10 ΑΦΡ. Αὐτή σοι ἐγὼ πλησίον, καὶ σκόπει καθ' ἓν ἀκριβῶς, μηδὲν παραθέχων· ἀλλ' ἐνδιαιρίσεων ἑκάστῳ τὸ μέλων. εἰ δὲ θέλεις, ὦ καλὲ, καὶ τάδε μου ἄκουσον· ἐγὼ γὰρ πάλαι ὁρῶσά σε νέον ὄντα, καὶ καλὸν, 15 ὁποῖον οὐκ οἶδα εἴ τινα ἕτερον ἡ Φρυγία τρέφει, μακαρίζω μὲν τοῦ κάλλους, αἰτιῶμαι δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα τὰς σκοπέλους, καὶ ταυτασὶ τὰς πέτρας, κατ' ἄστυ ζῆν, ἀλλὰ ἀφ-

πρὸς τὰ ἡμέτερα· πλὴν ἀλλ' ἄπιθι, πρᾶξις γὰρ ἀνδρὶ ἀγαθῷ δοκῆ. ἀνδρὶ δοκεῖ C. M.

Σὺ δὲ πρόσιθι, Ἀθηνᾶ. ΑΘΗ. παρέσκευά σοι. κατὰ νῶ με, ὦ Πάρι, δικάσης καλὴν, ἔπεσθε ἥττων ἄπει ἐκ μάχης, ἀλλ' ἀεὶ κρατῶν. πολεμιστὴν γάρ σε, καὶ νικηφόρον ἀπεργάσομαι. ΠΑ. ἴδεν, Ἀθηνᾶ, δεῖ μοι πολέμου καὶ μάχης· εἰρήνη γάρ, ὡς ὁρᾷς, τανῦν ἐπέχει τε Φρυγίαν τε καὶ Λυδίαν, καὶ ἀπολέμητον ἡμῖν ἡ τοῦ πατρὸς ἀρχή. θάρρει δὲ, ὡ μειονεκτήσεις γε, κἂν μὴ ὅτι δώροις δικάζωμεν· ἀλλ' ἔνδυθι ἤδη, καὶ ὁ ὅπλου κόρυν, ἱκανῶς γὰρ εἶδον τὴν Ἀφροδίτην παρεῖναι καιρός. δικάζωμαι C.

ΑΦΡ. Αὐτή σοι ἐγὼ πλησίον, καὶ σκόπει καθ' ἓν ἀκριβῶς, μηδὲν παραθέχων· ἀλλ' ἐνδιαιρίσεων ἑκάστῳ τὸ μέλων. εἰ δὲ θέλεις, ὦ καλὲ, καὶ τάδε μου ἄκουσον· ἐγὼ γὰρ πάλαι ὁρῶσά σε νέον ὄντα, καὶ καλὸν, ὁποῖον οὐκ οἶδα εἴ τινα ἕτερον ἡ Φρυγία τρέφει, μακαρίζω μὲν τοῦ κάλλους, αἰτιῶμαι δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα τὰς σκοπέλους, καὶ ταυτασὶ τὰς πέτρας, κατ' ἄστυ ζῆν, ἀλλὰ μέσων C. M.

f Ἀθηνᾶ] ὦ Ἀθ. O. *g* Ἔπεσθου] ἕπεσθε O. *h* Μελῶν] μελῶν O. Nihil eſt frequentius in Codd. horum vocabulorum confuſione.

Gallicus ita emendandum eſſe acute vidit. *M. du S.*

Ὁρᾷ δὲ ἰδίως] Jampridem ante viſam Ed. *J.* ſcripturam conjectavi ὁρᾷ δὲ ἰδὲ ἰδίως· neque enim dubitandum videbatur, quin haec ad Venerem ſpectarent, cujus proprium eſt μειδιᾶν φιλομειδὴς Ἀφροδίτη. Nolui tamen refragari lectioni productae, quae tum eodem redit, tum ſcripto Codice forte nititur. *T. H.*

90. Ὥρα σοι καὶ τἄλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλά σοι δῶρα ἡ νίκη ἡμῖν] Mſ. Ὅρα σοι καὶ τἄλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλά σοι καὶ δῶρα τὸ ψῆφον τὸ ἐμόν. non eſt reſpuenda haec ſcriptura. *vide an non pulchra etiam tibi ſint praemia ſuffragii mei*, quod ſcilicet pro me tuleris. *J. G. G.*

Ὥρα σοι ϵ τἄλλα] Eruditius eſt, quod duo Codd. largiuntur, quam ut a librariis interpolatoribus proficiſci potuiſſe credas: quamobrem tanquam Luciano dignum reponere non dubitavi. Ψῆφος ἐμὴ, *ſuffragium mihi ſecundum & favens*: quemadmodum enim Latinis *mens*, *tuus*, ſic apud Graecos aliquando ἐμὸς, σὸς uſurpantur. Qui ſenſum viderat, haud abſurde *vidua* expoſuit: nam id agebat ſane Juno, ut ſibi propoſito praemio ſuffragium Paridis emeret, cauſaque ſuperior abiret: haec interpretatio, quippe facilior intellectu, pulſa lectione vera, ſed paulo abſtruſiore, locum ejus occupavit. *Graevius* adſtipulatur, in eo tantum lapſus, quod ὅρα non improbaverit: prorſus obſtat huic lectioni legitima ſtructurae norma; neque hoc, ſi diligentius attendiſſet, Virum Magnum fugere potuerat. Εἰ καλά σοι eſt, *an utilia tibi ſint, rebusque tuis conveniant*, quod Interpretes fefellit. Eadem a Deabus oblata Paridi praemia commemorantur etiam ab *Euripide* Troad. v. 925. *T. H.*

10. Αὐτή σοι ἐγώ] Αὐτὴ ſcribatur an αὕτη, parum refert: in multis enim αὐτὸς & ὅτος commutantur. Saepe tamen ſolent, ὅτος σοὶ ἐγὼ, vel, ὅτός τοι ἐγὼ, quam loquendi proprietatem adnotavit, hoc etiam loco non neglecto, *Jac. Gronovius* ad *Arrian.* H. Ind. p. 350. n. 53. apud eum inprimis formula familiariſſima: inter alia c. 35. ἡμεῖς δὲ ὅτοι ἄγγελοι τὴν σωτηρίας αὐτῶν ἥκομεν· ibi *Gronovius* e Mſſ. profert αὐτοι. *T. H.*

24. Ἀφ-

ἀφθείρειν τὸ κάλλος ἐν ἐρημίᾳ· τί μὴ γὰρ σὺ ἀπολαύσειας τῶν ὀρῶν; τί δ' ἂν ἀπώναιο καὶ σὺ κάλλους αἱ βόες; ἔπρεπε δὲ ἤδη σοι γεγαμηκέναι, μὴ μέν τοι ἄγροικόν τινα καὶ χωρίτιν, οἵαι τῶν Ἰδίων αἱ γυναῖκες, ἀλλά τινα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἢ [a] Ἀργόθεν, ἢ ἐκ Κορίνθου, ἢ Λάκαιναν, οἵα που ἡ Ἑλένη ἐστὶν ἡλικίᾳ, νέα, καλή, καὶ κατ' οὐδὲν ἐλάττων ἐμοῦ, καὶ τὸ δὴ μέγιστον, ἐρωτικήν. ἐκείνη γάρ σε εἰ μόνον θεάσαιτό σε, [b] εὖ οἶδ' ἐγώ, πάντα ἀπολιποῦσα, καὶ καταλιποῦσα ἑαυτὴν ἔκδοτον, ἕψεται, καὶ συνοικήσει. πάντως δὲ καὶ σὺ ἀκήκοάς τι περὶ αὐτῆς. ΠΑ. οὐδέν, ὦ Ἀφροδίτη, νὴ δὲ ἡδέως ἂν ἀκούσαιμί σου, τὰ πάντα διηγουμένης.

corrumpas formam in solitudine: quem enim tu fructum capias ex montibus? quidve juvet honesta species tua boves? par fuerat jam te nuptias iniisse, non quidem agrestis alicujus ac rusticæ, quales per Idam sunt mulieres, sed cujusdam ex Græcia, aut Argis, aut Corintho, vel Lacænæ, qualis Helene, ætate integra, pulcra, nullaque parte inferior me, quodque maximum est, amatoriæ nequitiæ perita. Hæc, si te tantummodo adspexerit, omnibus relictis, seque in tuam potestatem dedita, sequetur, & una tecum habitabit. Omnino autem fieri non potest, quin inaudiveris aliquid de ea. PAR. Nihil quicquam, o Venus: at nunc perlibenter audiverim ex te cuncta denarrante.

ΑΦΡ. Αὕτη θυγάτηρ μέν ἐστι Λήδας, ἐκείνης τῆς καλῆς, ἐφ' ἣν ὁ Ζεὺς κατέπτη κύκνος γενόμενος. ΠΑ. ποία δέ τις τὴν ὄψιν; ΑΦΡ. λευκὴ μάλα, οἵαν εἰκὸς ἐκ κύκνου γεγενημένην· ἁπαλὴ δέ, ὡς ἐν ᾠῷ τραφεῖσα, [c] γυμνὰς τὰς πολλὰ καὶ παλαιστικήν· καὶ

14. VEN. Est filia Ledæ, illius formosæ, ad quam Jupiter devolavit in cycnum mutatus. PAR. Qualinam facie? VEN. Candida, qualem decet esse ex cycno natam: tum mollis, ut in ovo nutrita: nuda plerumque luctæ & palæstræ dedita: quin tan-

a Ἀργόθεν] Cunctae priores Edd. Ἀργῶθεν. Ἀργόθεν in O. b Εὖ] Addidi, quod in omnibus Edd. defuit, ex O. c Γυμνὰς] γυμνή O.

24. Ἀργῶθεν] Ἀργόθεν. Idem *Menagius* notaverat. *F.G.*

Ἀργῶθεν] Perperam legitur in omnibus editionibus ἢ Ἀργῶθεν, pro Ἀργόθεν. recte sic scribitur ἐν Ἐπιδαύρῳ. *J.G.G.*

Ἀργόθεν] Sic recte O. In reliquis Ἀργῶθεν. *M. du S.*

28. Εὖ] O. solus habet illud εὖ. *M. du S.*

36. Γενόμενον, ποία δέ τις τὴν ὄψιν] Excidit Paridis personae notatio: scilicet fuisse, γενόμενον; Πα. ποία δέ τις. *Th. M.*

Ibid. Παρ. ποία δέ τις] Haec in vetustis Edd. ordine continuo legebantur: primus *Bourdelotius*, vel ab se, vel monitorem *Marcilium* secutus distinxit, atque ista, ποία δέ τις τὴν ὄψιν, Paridi adsignavit: probo factum cum *Benedicto*. Exclamationi quidem Veneris Helenae formam laudantis locus hic est nullus: tum scribi potius debuerat, οἵα δή τις τὴν ὄψιν. *T.H.*

39. Γυμνὰς τὰ πολλὰ ἐν παλαιστικήν] *Lucianus* alludit hic ad instituta Lacedaemoniorum, apud quos puellae nudae cum adolescentibus exercebantur. Sed cum hoc a Lycurgo demum institutum sit diu post Troica tempora, anachronismus hic censeri potest inter ea, quae in *Luciano* merito carpi possint. Trecenti anni fuerunt minimum inter judicium Paridis & Lycurgum. *J.C.*

Ibid. Παλαιστικήν] Vid. *Ovid.* XVI. 150. 250. *M. du S.*

Παλαιστικήν] Attulit hunc locum *Thom. Mag.* in Παλαιστρικὸς, hoc, quanquam *Alexis* usurparit, respuendum, illud probandum docens: *Phrynichus* praevit p. 38. Nihil quidem obstat, quo minus a παλαίστρα formetur παλαιστρικός· nec tamen non maluerunt veteres a παλαίστης fingere παλαιστικός *Diogen. L.* VI, 4. παλαιστικὴ τέχνη. *Pausan.* I. p. 94. *Marc. Antonin.* VII. §. 61. Latini contra, quippe quibus in usu fuit *palaestra*, nunquam *palaesta* vel *palaestes:* praeter *Plautum*, *Ciceronem* atque alios *Prudent.* περὶ Στεφ. H. X, 188. *palaestricus ephebus* Hyacinthus Lacon, *quem*, inquit, *vester Deus Effeminavit gymnadis licentia*. De Helenes studio palaestrae meminit etiam *Propert.* III. El. XII, 19. *T.H.*

40. Οὕτω δή τι . . .] Quid illud τι ad sententiam conferat haud satis assequor. *M. du S.*

Οὕτω δή τι ἀποσπούδαστος] *Qui deripitur*, inquit, *J. Fr. Gronovius* ad *Senec.* de Ira III. c. 23. ἀποσπούδαστος, ponitque deinceps hunc ipsum *Luciani* locum: id quidem recte; Helenae tamen, ut virginibus, con-

ve-

tanto ſtudio expetita, ut bellum etiam propter eam extiterit, Theſeo immaturam adhuc rapiente. Enimvero poſtquam ad florem ætatis pervenit, omnes Achivorum principes ad illam ſibi deſpondendam convenerunt: prælatus eſt Menelaus ex Pelopidarum gente. Si tu velis, ego tibi perficiam has nuptias. PAR. Quid ais? nuptias jam nuptæ? VEN. Scilicet juvenis es rudis & ruſticus: ego quippe novi, ut conveniat iſta facere. PAR. At quomodo? etenim velim & ipſe ſcire.

15. VEN. Tu quidem peregrinaberis ad luſtrandam nimirum Græciam: tum ubi perveneris Lacedæmonem, videbit te Helena: exinde jam mearum fuerit partium curare, ut amore capta te ſectetur. PAR. Id ipſum incredibile eſſe mihi videtur, ut, deſerto marito, animum inducat, cum homine barbaro & peregrino navigationi ſe dare. VEN. Bonum animum habe iſtius quidem rei cauſa: nati mihi ſunt duo, pulcerrima forma, Himerus &

οὕτω δή τι ἐρασιπόδας, ὅστε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι, καὶ Θησέως ἄωρον ἔτι ἁρπάσαι. ἐπεὶ μὴν ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἄριστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν ἀπήντησαν, προεκρίθη δὲ Μενέλαος ὁ Πελοπιδῶν γένους· εἰ σὺ δὲ θέλεις, ἐγώ σοι καταπράξομαι τὸν γάμον. ΠΑΡ. πῶς φῄς; τὴν ἤδη γεγαμημένην; ΑΦΡ. νέος εἶ σύ, καὶ ἄγροικος, ἐγὼ δὲ οἶδα ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα δρᾶν. ΠΑΡ. πῶς; ἐθέλω γὰρ κἀγὼ αὐτὸς εἰδέναι.

ΑΦΡ. Σὺ μὲν ἀποδημήσεις ὡς ἐπὶ θέαν δὴ τὴν Ἑλλάδος, καὶ παρειδὰν ἀφίξῃ εἰς τὴν Λακεδαίμονα, ὄψεταί σε ἡ Ἑλένη· τὰ ἐντεῦθεν δὲ ἐμὸν ἂν εἴη τὸ ἔργον, ὅπως ἐρασθήσεταί σου, καὶ ἀκολουθήσει. ΠΑΡ. τοῦτ' αὐτὸ καὶ ἄπιστον εἶναί μοι δοκεῖ, τὸ, ἀπολιποῦσαν τὸν ἄνδρα, ἐθελῆσαι βαρβάρῳ καὶ ξένῳ συνεκπλεῦσαι. ΑΦΡ. θάρρει τοῦτό γε ἔνεκα· παῖδε γάρ μοι ἐστὸν δύω καλὼ, Ἵμερος καὶ Ἔρως

ἐξωδὲ πεμῦ C, R
ἐς C. M. et Z.
τεῖδε θέλοις
Μενέλεως C. M. et Z
καταπράξαιμι
recte C. M. vide
Defunct. p. 267. l. 2. in C. M
δύο. Z.

d Δὶ] δὴ P. e Ὡς] Nullae Edd. habuerunt: ſequendam putavi auctoritatem O. f Δύω] δὸ H1.

venit, quae ἐρασιπόδας, quando multi proci eas ambitioſe petunt. Homericum eſt, ἀμφ' αὐτῇ Il. Γ, 157. Τοῦνεκ' ἀμφὶ γυναικὶ τοσόνδε χρόνον πάλεμός τε πάχυς τε. In ὅτου δή τι parum ad ſententiam confert illud τι, ſed Atticae tamen elegantiae nonnihil habet; pleonaſmum iſtius voculae in ſimilibus probat *H. Stephan.* App. de D. A. p. 81. *Arrian.* H. Ind. c. 37. ἀνάπαλιν ὅτου τι καθεύδει. T. H.

41. Ἄωρον] Ὀμφακίαν. *Ariſtan.* ἄωρα τὰ ὄψα καὶ ἐπὶ τραγήματα. *Interp. Ariſtoph.* Acharn. dixi alibi. Habes hanc hiſtoriam Dialog. Mort. & lib. Ver. Hiſt. J. B.

57. Βαρβάρῳ] Phrygi: notum. Iidem Barbaricarii & Phrygiones l. 7. Cod. *De palat. ſacr. largit.* J. B.

59. Παῖδε] Miniſtros ſemper hos Veneri præſto fuiſſe tradit *Heſiodus* Theog. 201.

Τῇδ' Ἔρος ἀμμίξας καὶ Ἵμερος ἤιε καλός,

& in raptu Helenae utrumque ſibi adfuiſſe affirmat Paris in ſuo cum ea ſermone apud *Homerum* Il. Γ. 442. E. L.

Ibid. Δύω καλώ] Male antea δὸ καλᾶ. J. B.

Ibid. Ἵμερος ἐ Ἔρως] Dixi ad illud *Petron. tu deſiderium, tu voluptas.* Sequens Dialogus totus Homericus eſt. J. B.

Ἵμερος καὶ Ἔρως] *Eratine*, inquit *Mart. Capella* IX. p. 306. (nam minus placet utriusque Leid. Codicis *Erotime*,) *Cypridis filia, & Himeros Cupidinis adſecutor* (Graecorum ὀπαδὸν interpretatur) *item Terpſis e famulitio Dianae concinentes gratiſſime intravere primum: ſed puer monauliter ſonabat. Poſt hos pſallentes Pitho, Voluptas & Gratiae admixtis lyrae vocibus.* Ibi *Lucianum* hujus Dei meminiſſe notat *Grotius.* Megaris in templo Veneris praeter ipſius Deae ſimulacrum, Πειθὼ καὶ ἑτέρα θεός, ἣν Παρηγορον ὀνομάζουσι, ἔργα Πραξιτέλους. Σκόπα δὲ Ἔρως καὶ Ἵμερος ἐ Πόθος &c. apud *Pauſan.* I. p. 105. *Pothi* a Scopa facti meminit etiam *Plin.* H. N. XXXVI, 5. p. 634. teſtatus eum cum Venere & Phaëthonte Samothraciae ſanctiſſimis religionibus coli. Ceterum quod *Barneſius* ad *Eugenii* Epigr. in Anacreontem p. 367. παῖδε exponendum eſſe contendit non *filios* ſed *famulos*, nihil eſt: vide modo *Cornut.* de N. D. cap. 24. 25. De Himero ad Epithalamium Anacreonticum LXII. quod Anacreonti, qui recte ſapit, nemo tribuat, idem *Barneſius.* Anonymus ille, ex quo carmen hoc protulerunt *H. Stephanus* & *Andr. Schottus* Obſ. Hum. II, 61. *Theodorus* eſt *Prodromus* in Amaranto p. 465. T. H.

Ἔρως· τόπω σοι ὁδηγούσω ἡγεμόνε καὶ ὁδῷ γενησομένω. καὶ ὁ μὲν Ἔρως, ἅλως παρελθὼν ἐς αὐτήν, ἀναγκάσει τὸ γιγνόμενον ἐρᾶν· ὁ δὲ Ἵμερος αὐτῷ σοι ἐπιχυθείς, τοῦτ' ἔστιν, ἱμερτόν τε ποιήσει, καὶ ἐράσμιον· καὶ αὐτὴ δὲ συμπαρῶσα δήσομαι καὶ τὰς Χάριτας ἀκολουθεῖν· καὶ ὅπως ἅπασαι αὐτὴν ἀναπείσομεν. ΠΑΡ. ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει, ἄδηλον, ὦ Ἀφροδίτη· πλὴν ἐρῶ γε ἤδη τῆς Ἑλένης, καὶ οἶδ' ὅπως καὶ ὁρᾶν αὐτὴν οἴομαι, καὶ πλέω εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῇ Σπάρτῃ ἐπιδημῶ, καὶ ἐπάνειμι ἔχων τὴν γυναῖκα, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα ἤδη ποιῶ.

ΑΦΡ. Μὴ πρότερον ἐραθῇς, ὦ Πάρι, πρὶν ἐμὲ τὴν προμνήστριαν, καὶ νυμφαγωγὸν, ἀμείψασθαι τῇ κρίσει· πρέπει γὰρ καὶ μὲ νικηφόρον ὑμῖν συμπαρῆναι, καὶ ἑορτάζειν ἅμα καὶ τοὺς γάμους καὶ τὰ ὀπώρια. πάντα γὰρ ἔνεστί σοι, τὴν ἔρωτα, τὸ κάλλος, τὴν γάμον· τούτου δὲ μήτε πρίασθαι. ΠΑΡ. δέδοικα μή μου ἀμελήσεις μετὰ τὴν κρίσιν. ΑΦΡ. βούλει ἐπομόσωμαι; ΠΑΡ. μηδαμῶς, ἀλλ' ὑπόσχου πάλιν. ΑΦΡ. ὑπισχνοῦμαι δή σοι τὴν Ἑλένην συνοικήσειν γυναῖκα,

Eros: utrosque tibi tradam duces viæ futuros. Et Cupido quidem se totum insinuabit in eam, cogetque mulierem amare: Himerus autem tibimet ipsi circumfusus, quod scilicet ipse est, desiderabilem te faciet atque amabilem. Egomet etiam una adero, ac regabo Gratias, ut nos comitentur: atque ita omnes certe Helenam permovebimus. PAR. Quorsum ista evadent, non liquet, Venus: attamen amo jam Helenam, & nescio quo pacto videre illam mihi videor, & navigo recta in Græciam, redeoque compos mulieris, idque me male habet, quod nondum hæc omnia facio.

16. VEN. At tu ne prius ames, Pari, quam mihi conciliatrici & pronubæ gratiam retuleris sententia secundum me data: decet enim me victricem vobis una adesse, ac festum agere simul nuptiarum & victoriæ meæ: omnia quippe licet tibi, amorem, formam & nuptias pro isto pomo comparare. PAR. Metuo, ne me negligas post judicium. VEN. Vin' jusjurandum interponam? PAR. Neutiquam: sed promitte denuo. VEN. Recipio enimvero tibi Helenam me traditurum esse uxorem, eam-

a Ὅλως] ἁλῶς O. b Ἀκολουθεῖν] συνακολουθῶν O. c Ἀναπείσομεν] ὕστ. πειθομεν. P. Marg. *Alii.* d Ταῦτα] Priores Edd. τάχα. Τοῦτο itidem in Marg. *Alii.* e Πρέπει γὰρ] πρέποι γὰρ ἂν P. πρέπει γὰρ ἂν *J. V2.* f Νικηφόρον] καιηφόρον ὦσαι ὑμῶν π—. G. P. νικηλιφόρον vitiose *J.* g Τούτου] τουτοῦ O. h Ἀμελήσεις] ἀμελήσῃς O. quod magis usitatum. i Βούλει] βούλει δῆ *J. V2.* βούλει τί σοι. O.

75. Καὶμὲ καιηφόρον] * Φιλόχορος ἐν Β Ἀτθίδος φησιν, ὡς, Ἐριχθονίου βασιλεύοντος, πρῶτον κατίσησαν αἱ ἐν ἀξιώματι παρθένοι φέρειν τὰ κανᾶ τῇ Θεᾷ, ἀφ' οὗ ἐστέφθη τὰ πρὸς τὴν θυσίαν τοῦ τε Παναθηναίοις καὶ ταῖς ἄλλαις πομπαῖς. *V.*

* Φιλόχορος ἐν Β Ἀτθίδος] Exc. G. β Ἀτθὶς fatetur tamen se reperisse in Cod. Mf. ἐν βάτθιδι. C. M. β. Ἀτθίδος. *M. du S.*

Haec totidem verbis extant in *Harpocrat.* & *Suid.* V. Καιηφόροι. *T. H.*

66. Καὶ ὕτως ἅπασαι] Καὶ ὕτως ex O. assumpsimus; in Impr. enim non comparet. *M. du S.*

67. Ὅπως μὲ τάχα χωρήσει, ἄδηλον, ὦ Ἀφροδίτη] Ut olim legendum conjeceram, inveni postea, ut non pauca alia, in Mf. Ὅπως μὲ ταῦτα χωρήσει ἄδηλον, ὦ Ἀφροδίτη, *quomodo haec successura sint obscurum est, Venus.* *J. G. G.*

Ibid. Ταῦτα] Ex Ed. *J.* & Mff. Gr. P. L. & Ox. pro τάχα, quod in reliquis vitiose legitur. *M. du S.*

74. Προμν.. & νυμφ.] Vox altera declarat alteram. Alias νυμφαγωγὸς est vir ille, qui secundas contrahenti nuptias, quo ipsi pertingere nefas, e patris ædibus ducit sponsam. Sin autem tunc primum contrahit, ipsi sponso licet inde petere, sed amico sibi, in eo obeundo munere, assumpto, qui ideo παράνυμφος aut πάροχος dicebatur. Vide de hac re *H. Steph. Suidam*, & alios. *E. L.*

75. Πρέποι γὰρ ἂν, ...] Καιήφοροι virgines nubiles — *Hartung.* p. 658. πρέποι, pro πρέπει ex P. Cod. *M. du S.*

Πρέπει γὰρ] Vulgatam non movi: neque tamen damnandum, πρέποι γὰρ ἂν καὶμὲ ut in *Platonis* Alc. I. p. 432. C. πρέποι γὰρ ἂν που καὶ τὸ καλῶς ἀκούεσθαι. Καιηφόρον habuit etiam *Scholiastes*: quae nulla est causa, cur Veneri νικηφόρῳ praeferenda videatur: huic op-

ti-

tamque porro te secuturam esse, atque Ilium ad vos profecturam: ipsa ego adero, & adjutrix ero ad hæc omnia. PAR. Etiam Amorem & Himerum & Gratias adduces? VEN. Ne dubita: Pothum & Hymenæum insuper adsumam. PAR. Quin ergo ea conditione ut trado tibi pomum, sic tu accipe.

ἢ ἀκολουθήσειν γε ἐπ' αὐτὴν, ἢ ἀφίξεσθαι σοι C.R.
ὑμᾶς εἰς † Ἴλιον· ἢ αὐτὴ παρέσομαι, καὶ ἐς C. M.
συμπράξω τὰ πάντα. ΠΑΡ. ἢ † Ἔρωτα, ἢ
† Ἵμερον, ἢ τὰς Χάριτας [k] ἄξεις; ΑΦΡ.
θάρρει, ἢ † [l] Πόθον ἢ † Ὑμέναιον [m] πρὸς / ἔτι add. Z.
τούτοις ἀγαγήσομαι. ΠΑΡ. ὦνεῖ, ὅτι τούτοις
δώσω [n] δίδωμι/τὸ μῆλον, ὅτι τούτοις λάμβανε. / σοι add. C.R.

XXI.

MARTIS ET MERCURII. ΑΡΕΩΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

MARS. ΑΡ.

1. AUdistin', o Mercuri, qualia minitatus sit nobis Jupiter, quam superba & absurda? Si voluero, inquit, ego ex cœlo catenam demittam; vos inde suspensi si detrahere me magna vi contenderitis, frustra laborabitis; non enim profecto detraxeritis. Ego contra si voluero sursum attrahere, non vos solum, sed & terram simul ac mare adducta in sublime tollam: & cetera, quæcumque ipsemet audivisti. Ego autem, si singulos

ΗΚουσας, ὦ Ἑρμῆ, οἷα ἠπείληταί ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπερόπτικά τε καὶ ἀπίθανα; ὡς C.M.
ἢν ἐθελήσω, φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καθήσω χαθήσας Z.
σειρὰν καθήσω, ὑμεῖς δ' ἢν ἐπισπασθέ- καθῆς C.M.
σθε καλαστᾶν [o] βιάζησθέ με, μάτην πο- βιάζηλε C.M.
νήσετε· οὐ γὰρ δὴ καθελκύσετε. εἰ δὲ ἐγὼ βιάζεσθε Z. in
θελήσαιμι ἀνελκύσαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλ- quo ἦν abest.
λὰ καὶ † γῆν ἅμα, καὶ † θάλασσαν θάλατταν Z.
συναρτήσας μέσην. καὶ τἆλλα ὅσα ἐγὼ
ἐσὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ, ὅτι μὲν καθ' ἕν καθ' ἕνα πάντων
ἅπαν- C.M.

k Ἄξεις] ἄξεις O. *l* Πόθον] Πειθὼ *Ald. W.* *m* Πρὸς] ἔτι πρὸς O. *n* Δίδωμι τὸ μῆλον] δώσω σοι τὸ μ. *F. V2.* Quod sequitur ἐπὶ τούτοις λαμβ. deest in O. *o* Βιάζησθε] Ita *F.* & *V2.* Reliquae βιάζεσθε minus recte.

ptime respondet ἑορτάζων τὰ ἐπινίκια· *Hartungus* Dec. I. c. VIII. §. 37. nihil aliud adfert, quam *Scholiastae Theocriti* locum ad Eid. II, 66. ubi docetur virgines vel nubiles vel potius nupturas τῇ Ἀρτέμιδι καταφορεῖν ἐπὶ ἀφοσιώσει τῆς παρθενίας, ἵνα μὴ νεμεσηθῶσιν ὑπ' αὐτῆς. Hoc quid valeat ad καταφόρον firmandam, non video. Etsi pompam nuptialem καταφόρῳ, vel etiam plures, quod sane fieri potuit, καταφόροις prosequerentur, cur hoc sibi munus praecipuum Venus deposcere voluisset, quae tandem ratio commoda proferetur? At multum ad ejus honorem referebat, si hisce nuptiis, quas ipsa Paridi se conciliaturam esse promittit, victis formae rivalibus, interesset νικηφόρος. Gr. Cod. lectionem ita possis refingere: πρ. γὰρ κ. νικηφόρον, οἶμαι, ὑμῖν παρεῖναι *T. H.*

76. Νικηφόρον] In Ms. scribitur πρέπει γὰρ κἀμοὶ καταφόρον εἶναι ὑμῖν παρεῖναι· sed vulgatam non damno. *J. G. G.*

79. Τουτουΐ] Ms. Ox. pro τούτου. *M. du S.*

81. Βούλει ὦν σοι] Ms. Ox. habet τί σοι. *J. ὦν.* Desunt in *Fl. H.* & *Wech.* Ego hanc inde concinnavi scripturam. *M. du S.*

81. Ἐκομβοσμαι] Conspirant Edd. cunctae: nihilominus legendum ἐκομόσωμαι propter ἵνα, quod intelligitur; πάνυ γὰρ ἁμαλῶς ἐπὶ τῷ μέλλοντι ἵνα, ἢ ἐὰν, ἢ ἄν, ἢ ὅταν τιθέναι, monente *Thoma Magistro.* Dial. M. X. §. 8. βούλει μικρὸν ἀφίλωμαί σ' ἢ ὀφρύων. *Aristoph.* Ran. v. 420. Equit. v. 52. Βούλει ᾠδικῶ σοὶ δῆτα; Idem in Timone vitium correximus §. 37. n. 18. *T. H.*

84. Ἐπ' αὐτὴν] Hoc a *Luciano* profectum esse non credo: an ἐπακτήν; ut *Long.* III. p. 81. γυναῖκον ἐπακτὸν ἐξ ὅτου imo potius ἐπὶ αὐτήν. *T. H.*

88. Πόθον] Hunc Deum haud temere alibi reperias. Consule *Eust.* Od. Λ. *M. du S.*

93. Ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σειρὰν κ.] Haec mutuatur ex *Homero* Il. Θ, 17. & sequ. *J. C.*

99. Συναρτήσας] Mallem fere συναρτήσας nisi expresserit illum *Homeri* versum Il. Θ, 25. Σειρὴν μὲν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο Δησαίμην· nam συναρτᾶν est συνάπτειν, ut veteres exponunt. *T. H.*

ἁπάντων ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν. οὐκ ἂν ξυνθείην· ἀμοῦ δὲ τὴν τοσούτων ὑπερφέρειν οὐκ ἂν μὴ [a] καθαρήσειν αὐτὸν, κἂν τὴν γῆν κἂν τὴν θάλατταν προσλάβωμεν, οὐκ ἂν πεισθείην.

ΕΡ. Εὐφήμει, ὦ Ἄρες. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καί τι κακὸν ἀπολαύσωμεν ἐκ φλυαρίας. ΑΡ. οἴει γάρ με πρὸς πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν, οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σέ, ὃν ἐχεμυθεῖν ἠπιστάμην; ὃ γοῦν μάλιστα γελοῖον ἔδοξέ μοι ἀκούσαντι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, οὐκ ἂν δυναίμην σιωπῆσαι πρὸς σέ. μέμνημαι γὰρ οὐ πρὸ πολλοῦ, ὁπότε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἅπαντες, [b] ἐπεβούλευσαν ξυνδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς παντοῖος ἦν δεδιώς, καὶ ταῦτα τρεῖς ὄντας καὶ εἰ μή γε ἡ Θέτις κατελέησασα ἐκάλεσεν αὐτῷ σύμμαχον Βριάρεων ἑκατόγχειρα ὄντα, κἂν ἐδέδετο αὐτῷ κεραυνῷ, καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένῳ ἔπεισί μοι γελᾶν ὅτι τῇ καλλιφωνίᾳ αὐτοῦ. ΕΡ. σιώπα· εὐφήμει. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς ἔστε σοὶ λέγειν, ἔστε ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

compares, omnibus fortiorem esse & validiorem, inficias non iverim: sed una junctis tot Diis superiorem esse, ut pondere nostro ne deducere quidem eum valeamus, etsi terram & pontum adsumserimus, haud sane mihi persuaserim.

2. MERC. Bona verba, Mars: non enim tutum eloqui talia, ne quid etiam mali redundet ad nos ab ista garrulitate. MARS. Num tu putas ad omnes me promiscue hæc dicturum, non tibi soli, quem linguæ temperare posse noveram? Quod igitur ridiculum maxime visum fuit mihi audienti inter illas minas, non possim reticere ad te: memini equidem non ita diu, quando Neptunus, & Juno, & Minerva seditione mota structisque insidiis voluerunt eum vincire comprehensum, quam varios in colores fuerit mutatus præ metu, idque trium tantummodo: quod ni Thetis misserata vocasset ipsi auxiliatorem Briareum centimanum, vinculis constrictus foret cum ipso fulmine ac tonitru. Ista mecum perpendens teneri non poteram, quin riderem magniloquentiam ejus. MERC. Tace: fave linguæ: nam tutum haud est nec tibi loqui, nec mihi audire talia.

XXII. PA-

a Καθαρήσειν] καθαιρήσειν J. b Ἐπεβούλευσαν] ἐπεβούλευον J. et C. M.

5. Κἂν τὴν θ.] Pone tantum κἂν. diversus est usus, quando iterantur hæc particulæ, neque huc congruit. T. H.

7. Εὐφήμει] *Apul.* Milet. I. *Parce, inquit, in feminam divinam, ne quam tibi lingua intemperante noxam contrahas:* ibi *Pricæus* p. 25, & hoc ipsum & plura similia notavit. T. H.

15. Ὁ Ποσειδῶν &c.] Narrat Neptunum, Junonem & Minervam conspirasse in Jovem, eumque constituisse in vincula conjicere, utque metu hujus coitionis Jupiter perculsus in varias se formas verterit. Respicit ad *Homeri* locum, in Iliad. A. v. 398.

Ὁππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
Ἥρή τ' ἠδὲ Ποσειδάων, καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.

Cum ipsum vincire dii alii voluerunt
Juno & Neptunus & Minerva. J. G. G.

16. Ἐπεβούλευσαν] Ed. J. pro ἐπεβούλευσαν quod in reliquis est. M. du S.

Ἐπεβούλευσαν ξυνδῆσαι] Opinabar olim supplendum ξυνδῆσαι αὐτὸν βουλόμενοι frustra: verbi ἐπιβουλεύειν haec structura satis est familiaris. *Aristoph.* Plut. v. 1112 — ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν Ἡμᾶς — *Demosth.* in Lacr. p. 952. D. ἐπιβούλευον μηδὲν ὑγιὲς ποιεῖν. *Aristoteles* apud *Schol. Theocr.* ad Eid. XV, 64. τὸ Δία μυθολογεῖ ἐπιβουλεύειν τῇ Ἥρᾳ μιγῆναι. perperam editur μιγῆναι. Plura suppeditabit *H. Stephanus.* T. H.

44. Δακὼν τὸ δάκτυλον] Hoc est, *quid unguem mordes?* Multi solent unguem admordere, cum quidpiam animo quærunt, quod non possunt illico invenire. *Horatius* de poëta versus non facile faciente I. Sat. 10. — *in versu faciendo. Saepe caput scaberet, vivos & roderet ungues.* J. C.

45. Τὴν Ἰκ. λ. Πηνελόπην] Hujus mulieris filium etiam *Hyginus* facit CCXXIV. Cujus Icarii filia fuerit non reperio. Spartana erat. M. du S.

Τὴν Ἰκαρίου λέγω Π.] Hinc poëtis Ἰκαριώτης *Propertio Icariotis, Quaeque terunt fastus, Icarioti, tuos,* III El. 11. *Icarum* dicas, *Icarium* an *Icarionem*, nihil est horum, quod veterum auctoritate destituatur: maxime tamen *Homero* duce vulgatum *Icarius.* Generis origo nobilissima, quaeque vel ab AEolo, vel altius.

XXII.

PANIS ET MERCURII.

ΠΑΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

P A N.

1. SAlve, pater Mercuri. MERC. Imo & tu quoque : ſed quomodo ſim ego tuus pater? PAN. Non tu Cyllenius es Mercurius? MERC. Ita ſane: at quo pacto filius meus es? PAN. Per adulterium ſum ex amore tibi natus. MERC. Profecto hirco prius aliquo adulterante capram : meus enim qui fieri poteſt ut ſis cum cornibus, & naſo tali, & barba hirſuta, cruribusque bifidis ac hircinis, & cauda ſuper nates. PAN. Quicquid in me ridiculi dixeris, tuum ipſius filium, o pater, probris ac dedecore afficis: quin potius temet ipſum, qui tales gignis & procreas; ego vero culpa vaco. MERC. At quam tu tandem dicis matrem tuam? numquid imprudens in capra ſtuprum commiſi? PAN. Non capram quidem ſtupraſti; ſed fac, ut in memoriam redeas, ſi forte in Arcadia puellæ ingenuæ vim intuliſti: quid commorſo digito quæris, multumque hæſitas? Icarii filiam inquam, Penelopen.

Π A N.

Χαῖρε, ὦ πάτερ Ἑρμῆ. ΕΡΜ. ἦ καὶ σύ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατὴρ; ΠΑΝ. οὐχ ὁ Κυλλήνιος Ἑρμῆς ὢν τυγχάνεις; ΕΡΜ. καὶ μάλα. πῶς οὖν υἱός ἐμὸς εἶ; ΠΑΝ. μοιχίδιός εἰμι, ἐξ ἐρωτός σοι γενόμενος. ΕΡΜ. νὴ Δία, τράγου ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἶγα. ἐμὸς γὰρ πῶς, κέρατα ἔχων, καὶ ῥῖνα τοιαύτην, καὶ πώγωνα λάσιον, καὶ σκέλη δίχηλα, καὶ τραγικά, καὶ ὑπὲρ ὑπὲρ τὰς πυγάς; ΠΑΝ. ὅσα ἂν ὀνοσχώλῃς εἰς ἐμέ, τὸ σεαυτοῦ υἱόν, ὦ πάτερ, ἐπονείδιστον ἀποφαίνεις μᾶλλον δὲ σεαυτόν, ὃς τοιαῦτα γεννᾷς, καὶ παιδοποιεῖς· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος. ΕΡΜ. τίνα δὲ καὶ φῂς σὺ μητέρα; ἦπου ἔλαθον αἶγα μοιχεύσας ἔχων; ΠΑΝ. οὐκ αἶγα ἐμοίχθυσας, ἀλλ' ἀνάμνησον σεαυτὸν, εἴποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ παῖδα ἐλευθέραν ἐβιάσω. τί δακὼν τὸν δάκτυλον ζητεῖς, καὶ ὀλίγου δεῖν ἀπορεῖς; τὴν Ἰκαρίου λέγω Πηνελόπην.

ΕΡΜ.

c Ἐξ ἔρωτος] ἐξαίφνης *J.* notaturque in margine *AIW.* / d Ὅσα] ὁπόσα P. *J. V2. AIW.* e Ἀποφαίνῃ] ἀποφαίνεις P. *J. V2. AIW.* f Ἦπου] μήπου C.

tius ab Atlante, aut, ſi mavis, ipſo Jove repeti poteſt. Prius exponit *Apollodor.* I. p. 27. inter AEoli & Enaretes filios Perierem recenſens. Ex iſto Periere, qui Meſſenem obtinuit, & Gorgophona Perſei filia natus eſt Icarius cum fratribus Aphareo, Leucippo & Tyndareo p. 43. notat ibi, multos non AEoli facere filium Perierem, ſed Cynortae; διότερ, inquit, τὰ περὶ τὸν Περίηρους ἐκγόνων ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ γένει δηλώσομεν. Praeſtitit fidem lib. III. p. 211. totamque gentis ſeriem ab Atlante, vel Taygete Atlantis filia & Jove deduxit. Verum ab iis, quae p. 215. ſcribuntur, Εἰσὶ δὲ οἱ λέγοντες Ἀφαρέα καὶ Λεύκιππον ἐκ Περιήρους γενέσθαι τοῦ Αἰόλου. Κυνόρτου δὲ Περιήρει τοῦδε, Οἰβάλου Οἰβάλου δὲ καὶ Νηΐδος νύμφης Βατείας Τυνδάρεων, Ἱπποκόωντα, Ἰκαρίαν, quanquam neminem illa ſuſpicio tetigerit, ne *Meurſium* quidem in Regn. Lacon. c. III. ab iis, inquam, recidenda ſunt, niſi plane fallor, Περιήρου, τοῦδε inſeruit aliquis, quem diligentia parum felix decepit, ex praecedentibus, ubi ſane Κυνόρτου δὲ Περιήρης· ſed meminiſſe debuerat, diverſam aliorum in hoc loco commemorari ſententiam, qui Aphareum & Leucippum Periere natos eſſe AEoli filio referebant: his certe auctoribus Cynortae non Perieres, ſed OEbalus fuit filius; itaque *Pauſan.* III. p. 203. 204. neque mirum; quippe qui ſimul tradant, eandem utrosque Gorgophonen habuiſſe uxorem, teſte *Pauſan.* IV. p. 283. unde jam planius intelligitur, quod ait p. 204. εἶναι τε Ἀφάρεα τὸν Περιήρους ἀδελφὸν Τυνδάρεω πρὸς μητρός. Hac de re ſcriptorumque diſſidio componendo quae poterant obſervari multo plura, lubens praetermitto. Icarius ergo ſeu Perieris ſive OEbali filius in matrimonio habuit vel nominibus diverſis unam, vel plures uxores: Dorodochen Orſilochi, aut, ex Pherecyde, Aſterodiam.

ΕΡΜ. εἶτα τί παθοῦσα ἐκείνη ἀντ' ἐμοῦ τράγῳ σε ὅμοιον ἔτεκεν;

ΠΑΝ. Αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι ἐρῶ· ὅτε γάρ με ἐξέπεμπεν ὅπι τ' Ἀρκαδίαν, ὦ παῖ, μήτηρ μέν σου, ἔφη, ἐγώ εἰμι, Πηνελόπη ἡ Σπαρτιάτις· τ πατέρα δὲ γίνωσκε θεὸν ἔχων Ἑρμῆν τ Μαίας καὶ Διός· εἰ δὲ κεραοφόρος καὶ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυπεῖτω σε· ὁπότε γάρ μοι [a] συνῆν ὁ πατὴρ ὁ σός, τράγῳ ἑαυτὸν ἀπείκασεν, ὡς λάθοι· καὶ διὰ τοῦτο ὅμοιος ἀπέβης τῷ τράγῳ. ΕΡΜ. νὴ Δία, μέμνημαι ποιήσας τι τοιοῦτον. ἐγὼ οὖν ὁ ἐπὶ

MERC. Et quid tandem eſt rei, quod, quum illa mihi deberet, hirco te ſimilem peperit?

2. PAN. Ea ipſa quæ dixit, enarrabo tibi. Quando me ablegabat in Arcadiam, Fili, mater quidem tua, inquit, ego ſum Penelope Spartana: at patrem ſcito deum habere te Mercurium Majæ & Jovis filium: quod autem cornutus, hircinisque pedibus es, id tibi ne dolori ſit: quando enim mecum congrediebatur pater tuus, hircum ſe adſimulavit, ut lateret: ea eſt cauſa, cur ſimilis evaſeris hirco. MERC. Sane commemini feciſſe me tale quiddam. Ergo ego, cui

[a] Συνῆν] συνὴν Y.

Eurypyli filiam ipſi jungit *Schol. Homer.* ad Od, Ο, 16. Periboeam, νύμφιον Νηΐδα (nihil erat iſta aetate nympharum connubiis familiarius) *Apollodorus*, ex ea natos enumerans quinque maſculos, unam feminei ſexus Penelopen: ſororem ejus Iphthimen, Eumelo nuptam colligunt ex Od. Δ, 797. neſcio quam recte; mihi quidem ratio conſtat, cur olim in *Homero* ſcriptum fuiſſe ſtatuam; Εὐάδνην ποίησε, Μάρπησσαν δ' ἔσχε γυναῖκα Ἰφθίμην, κούρην μεγαλήτορος Ἰκαρίοιο. Ulyſſes vero, qui inter Helenae procos nomen fuerat profeſſus, Tyndareo mirum in modum fluctuanti pollicetur, ſi nuptias Penelopes ſibi conciliet, tale ſe conſilium adhaturum, quod metum ejus omnem ac dubitationem expediat: rem totam perſequitur *Apollodor.* III. p. 217. T. H.

54. Τράγῳ ἑαυτὸν ἀπείκασεν] Ita *Philargyr.* ad *Virgil.* Ecl. II, 32. *Hic autem natus eſt Mercurio in arietem converſo, & Penelope uxore Ulyſſis*, *Schol. Theocr.* ad Eid. VII, 109. & *Serv.* ad AEn. II, 44. Sed quia non immerito paulo quis acutior miretur, quomodo pulcerrima eademque caſtiſſima Penelope adduci potuerit, ut hirco ſe ſubmitteret, admodum ſolerter tantae difficultati vel *Nonnus* vel *Maximus* mederi conatus eſt in Συναγ. Ἱε. ad *Gregorii Nazianz.* Stel. I. p. 141. καὶ ἐκπείσας αὐτὸν μαγείᾳ τὴν ὄψιν αὐτοῦ ἀπάτησε, καὶ ἀφικόμενος ὑπὸ τὸν τράγον nonnihil ſane Penelopes honori conſultum vides, quae culpam praeſtare non tenetur, quam faſcinata magicis artibus ac mentis non compos admiſit. Pater Mercurius, ne neſcias, tertius eſt, tertio quoque Jove natus & Maja, ut monet *Cicer.* de N. D. III. §. 56. filius Pan, quem hic Lucianus inducit, omnium Panum ultimus: nam venerandae vetuſtatis multo plures extiterunt, aliisque orti parentibus: vide modo *Schol. Theocr.* ad Eid. I, 3. 125. Scriptorem Arg. I. ad Pythion. *Pindari*, quorum alter ad alterum emendandum juvat, *Apollodor.* I. p. 13. *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 772 Noſter hicce cum Hercule Alcmenes filio Deorum apud Graecos agmen clauſerunt, quod credere licet adfirmanti *Herodoto* II, 145. quum contra AEgyptiorum antiquiſſimus eſſet Pan, καὶ τ ὄκτω τ πρώτων λεγομένων θεῶν & *Herodotus* quidem, qui ſtudio vetuſtatis barbaris adverſus Graecos ſaepe faviſſe deprehenditur, quanti Deorum huncce noviſſimum fecerit, haud obſcure declarat c. 146. καὶ Πανὸς γε πέρι οὐκ ἔχουσι ἀτρεκέως (οἱ Ἕλληνες) ὅτι ἐτράπετο γενόμενον mirandum ſane fabularum alias excogitandi quidvis foecundiſſimam hac in parte claudicare: Athenienſes tamen, dummodo ſit iſte Pan idem, qui noſter, quod dubitare nonnullos ſcio, quis eſſet quamque ſalutaris apud Marathonem adjutor haud ingrati didicerunt. At grande mortis ejus arcanum patuit demum ſub Imperatore Tiberio: quum enim ex inſula Paxis audita vox eſſet, magnum Panem obiiſſe, eaque res Romam relata cunctorum animos ipſiusque Tiberii advertiſſet, philologi, momento graviſſimae quaeſtionis expenſo, conjectarunt, hunc eſſe Mercurii & Penelopes filium; ut refert *Plutarch.* de Orac. Defect. p. 419. Nolo ſagaciſſimis hominibus adverſari, tametſi qua fortuna, quove conſilio in Paxos, Arcadia relicta, devenerit moribundus Pan, ignorare me fatear; niſi quod deſertis locis, atque inſulis etiam eum valde delectatum fuiſſe ferant: vide *AEſchyl.* Perſ. v. 447. & Schol. Cur autem κεραοφόρος fuerit & τραγοσκελής, commoda plane cauſa eſt, & probabilis, quam a matre acceptam Mercurio patri exponit: haec figura AEgyptio juxta & noſtro Pani communis; utrumque enim γράφουσί τε δὴ & γλύφουσι αἰγοπρόσωπον & τραγοσκελέα, teſte *Herodoto* II, 46. talemque carmine depinxit *Sil. Ital.* XIII, 326. Hinc Pan διφυής Theſpidi Tragicorum vetuſtiſſimo apud *Clem. Alex.* Strom. V. p. 370. D. at tu Theſpidem obſerva quadraginta vel quinquaginta minimum annis pugnam Marathoniam praeceſſiſſe, poſt quam primum cognitus, & in civitatem familiamque Deorum numeroſiſſimam ab Athenienſibus adſcitus fuit Pan: vel Theſpis igitur ritus in Arcadia ſolennes deſcripſit, vel

forma ſpiritus facit, adhuc imberbis ipſe, tuus pater dicar, & ladibriam debebo omnibus ob elegantiam prolis?

3. PAN. Atqui pudori nec probro eo tibi, pater: muſices enim peritus ſum, & fiſtula ludo valde argutum quiddam; Bacchusque nihil me ſine facere poteſt: imo ſodalem & thiaſi ſocium conſtituit me, duxque ipſi ſum chori. Quod ſi greges meos ſpectes, quotcunque circa Tegeam & per Parthenium habeo, multum lætabere. Nuper etiam auxilio Athenienſibus lato tam ſtrenue rem geſſi Ma-

κάλλει μέγας Φρονῶν, ἔτι ἀγένειος αὐτὸς ὤν, σὸς πατὴρ κεκλήσομαι, ἢ γέλωτα ὀφλήσω πᾶσι καὶ πᾶσιν ἐπὶ τῇ παιδιᾷ;

ΠΑΝ. Καὶ μὴν ἀ καλαμαχῶ σε, ὦ πάτερ· μουσικός τε γάρ εἰμι, καὶ συρίζω πάνυ καπυρόν· καὶ ὁ Διόνυσος οὐδέν ἐμοῦ ἄνθρωποιεῖν δύναται, ἀλλὰ ἑταῖρον καὶ θιασώτην ἐποιήσατο ἐμέ· καὶ ἡγεῖμαι αὐτῷ τοῦ χοροῦ. καὶ τὰ πρόβατα δὲ εἰ θεάσαιό μου, ὁπόσα περὶ Τέγεαν καὶ ἀνὰ τὸ Παρθένιον ἔχω, πάνυ ἡδέως ἄρχω δὲ καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἁπάσης. πεφίλημαι δὲ καὶ Ἀθηναίοις συμμαχήσας, ὥστε ἠρίστευσα ἐν Μαρα-

λιγυρόν· Ζ.
πεποίηται C. M
et Z. recte.
Πεταίαν C. M.

ὁ Πανὸς] πρὸ Ατ. Ηπ.

ad fabulae ipſi tributae falſum nomen mentiebantur, quod voluit Vir Maximus. Κερασάτου vocabulum ad caput Panis an ad pedes pertineat, quamque virtutem habeat propriam, valde diſſentiunt Grammatici, quos lege ad *Ariſtoph.* Ran. v. 232. ego *cornipedem* reddere non verear: excidit Etymologo, quem vix eſt, ut intelligas, niſi repoſueris p. 504. v. 2. Κερασάτης, ὁ τὰ ἀκροτήρια τῶν ὀρέων βαίνων &c. παρώνυχ pari ratione *Dionyſio* Perieg. v. 995. ubi itidem neſcio quid *Scholiaſtes* & *Euſtathius* tricantur. *Plato* ſuperne glabellum fecit, qualis, inferiore ſaltem corporis parte obtecta, vel Penelopae placere potuiſſet, in Crat. p. 280. E. Ἦν αὐτόλυκος, δίφυιος Ἑρμοῦ υἱός, τὰ μὲ ἄνωθεν λεῖος, τὰ δὲ κάτωθεν τραχὺς, καὶ τραγοειδής. Porro, ſi *Lucianum* audis, Ulyſſi nullam injuriam fecit Penelope, quippe in Arcadia virgo compreſſa, antequam nuberet: imo in Lyceo templum eſſe Panos, in quo natus adſeratur, ſcripſit *Lactant.* ad Stat. Theb. II, 206. ſecus *Herodotus* ſenſit: nam ſi Παν᾽ τοῦ ἐν Πηνελόπῃ ἐλάσσω ἴσως ἐτέων ἐς Τροϊκὸν, ut ait II, 145. eum oportet in lucem prodiiſſe finito bello Trojano, dum longinquis erroribus jactatus Ulyſſes domo aberat: in eadem illi opinione fuerunt verſati, quorum abſurdam interpretationem *Virgilii* Georg. I, 16. profert *Servius*, cujus adnotatio, ut intelligi poſſit, levi manu parumper adjuvari debet: *Nemus linquens patrium*] *Pindarus Pana ex Penelope Ulyſſis filium dicit*: (hoc, ne credas inauditum, commemorat etiam *Schol. Theocriti*) *unde multi patrium pro paternum accipiunt, eo quod Pan non Arcas ſit, ſed Ithaceſius; ut a patre, non a patria vox haec videatur detorta. Vel, quia in Arcadia genitus*: adde *Serv. Daniel.* ad AEn. II, 44. Jam praeterea ſi quis forte paulo ſeverior Luciano, quod hunc Penelopes filium Bacchi ſodalem ac conſortem faciat, minus obſervatae temporum rationis dicam ſcribat, excuſationem ſibi paratam habebit ex aliorum, quos ſane multos laudare poteſt, errore ſimili: re enim vera Bacchi in Indiam expeditio, cui Pan interfuit ſarentium copiarum dux, centenis aliquot annis hujus Panis nati aetatem antevertit. Sed in his ſcilicet fabuloſis intra veniam peccare cenſentur, qui, dum ordinem temporis ac limites refigunt, crimen illud ingenio & lepore compenſant. *T. H.*

62. *Μουσικὸς γάρ εἰμι*] Sic in Bacch. & *Διωκτήρ*. Copioſe *Nonn.* Dionyſ. Interpret. *Theocriti*, & *Virgil.* *J. B.*

Ibid. Πάνυ καπυρόν] Λαμπρὸν, ἡδύ, ut in Schol. *Theocr.* Idyll. 7. καπυρὸν τόμα, λαμπρὸν, ἡδύ, μεταφορικῶς. τὰ γὰρ ἐξοπτὰ τῶν ἰδιωμάτων ἡδύνει τὴν γεῦσιν. Tangit aliam interpretationem, & haec verba *Micyll.* interp. In quibusdam libris legitur λιγυρὸν· ſed καπυρὸν verbum ruſticum, ut in *Longi* ποιμεν. εὐφημῶς autem ἐκάλεσεν καπυρὸν τὸ τραχὺ καὶ τὸ ἔγρουκον τῆς συρίγματος, ὃ ἂν γένοιτο οἷον ἐκ καρμήλου σκεύους ἀλατεθρυμμένου. teſtarum ſonitus. Qua de re viri Clariſſimi *Iſaac. Caſaub.* ad *Suet. Theod. Marcil.* ad *Perſ.* *J. B.*

Καπυρὸν] *Dulce.* *F. G.*

Π. Καπυρὸν] *Theocrit.* Idyll. VII. *Virgil.* Ecl. II. & IV. *M. du S.*

Πάνυ καπυρὸν] Πάνα καπυρὸν γελάσας *Longus* habet II. p. 34. ibi *Jungermannum* & *Mollium* hic *Luciani* locus non fugit: quod adfertur ex Epigrammate, *Noſſidis* eſt Anth. III. c. 6. Ep. 16. Καὶ καπυρὸν γελάσας ὑποφωνῆσαι. Fluctuare Viros Eruditos in conſtituenda vocis poteſtate minime miror, quippe quam adſequi non licet, niſi primam ejus vim atque originem habeas exploratam: eo ne *Salmaſius* quidem pervenire videtur potuiſſe ad *AEl. Spartian.* p. 45. Nobis hic longioribus eſſe non libet. *T. H.*

68. Ἀθ. συμμ.] Quod ait *Gilb. Cognatus*, *Pana majore, quam humana ſtatura exercitui Graecorum praeiiſſe* (Vide *Homer. hymn. in Pana*) nusquam alibi reperio. Lapſus fortaſſe memoriae eſt; nam id dicitur de Pane in bello Giganteo. *E. L.*

Ἀθ. συμμ.] Vide *Pauſ.* Att. *M. du S.*

ραθῶνι, ὅθεν καὶ ἀριστεῖον [a] ἡρέθη μοι, τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον. ἢν γοῦν ἐς Ἀθήνας ἔλθῃς, εἴσῃ ὅσον ἐκεῖ ὁ Πανὸς ὄνομα.

rathone, ut virtutis præmium attributa sit mihi, quæ sub arce est, spelunca: si ergo Athenas veneris, intelliges quantum ibi Panis sit nomen.

ΕΡΜ. Εἰπὲ δέ μοι, γεγάμηκας, ὦ Πάν, ἤδη; τοῦτο γάρ, οἶμαι, καλοῦσί σε. ΠΑΝ. εὐδαμῶς, ὦ πάτερ· ἐρωτικὸς γάρ εἰμι, καὶ οὐκ ἂν ἀγαπήσαιμι συὼν μιᾷ. ΕΡΜ. [b] ταῖς αἶξὶ δηλαδὴ [c] ἐπιβαίνεις. ΠΑΝ. σὺ μὲν σκώπτεις· ἐγὼ δὲ τῇ τε Ἠχοῖ καὶ τῇ [d] Πίτυϊ σύνειμι, καὶ ἅπασαις ταῖς τοῦ Διονύσου Μαινάσι, καὶ πάνυ σπουδάζομαι πρὸς αὐτῆς. ΕΡΜ. οἶδα ἔγωγε, τί χαρίσῃ, ὦ τέκνον, ταπρῶτα αἰτοῦντί μοι; ΠΑΝ. πρόσταττε, ὦ πάτερ, [e] ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα. ΕΡΜ. καὶ προσίθι μοι, καὶ φιλοφρονοῦ· πατέρα δὲ ὅρα μὴ καλέσῃς με, ἀκουόντός γε τινός.

4. MERC. At, quæso, dic mihi, duxistin' jam uxorem, o Pan? hoc enim, opinor, nomine te compellant. PAN. Neutiquam, Pater: sum enim lascivior aliquantulum; nec contentus sim una, quacum rem habeam. MERC. Capras videlicet inis. PAN. Tu quidem irrides: ego vero & Echo & Pityn ineo, & cunctas Bacchi Mænadas, ac valde color ab ipsis atque obsérvor. MERC. Scin' igitur, quid mihi gratificabere, fili, jam primum petenti a te? PAN. Impera, pater: nos autem viderimus ista. MERC. Et accede ad me, & comitate blanda complectere: patrem vero vide ne appellaris me, audiente saltem aliquo.

XXIII. APOL-

[a] Ἡρέθη] ἡρέθη F. ἡρέθη A1. J. V2. [b] Ταῖς] ταῖς ἂν J. V2. [c] Ἐπιβαίνεις] ἐπιχειρεῖς A. P. J. Marg. A1W. [d] Πίτυϊ] Πυθοῖ A. P. L. J. [e] Ἡμεῖς] Hic praefigebatur in margine A1W. Ep. ea persona mox deleta: tum ἴδωμεν. In P. idem.

70. Ἀριστεῖον] Extat ea de re *Simonidis* epigramma quod statuae illi inscriptum fuisse videtur:

Τὸν τραγόπουν ἐμὲ Πᾶνα, τὸ Ἀρκάδι, τὸ κατὰ Μήδου
Τὸν μετ' Ἀθηναίων στήσαλο Μιλτιάδης.

Post. 306. f. & 390. f. V. & A. G. IV. 871. Innotuisse tum primum Athenienſibus docent *Clem. Alex.* p. 18. C. & *Noster* Δικ. c. 9. Μαινάδι dicebatur ſpelunca; vide omnino *Eurip.* Ion. p. 697. B. *M. du S.*

74. Τοῦτο] Id est, Πᾶνα. *F. G.*

75. Ἐρωτικὸς γάρ εἰμι] Sic Pan dictus φιλεταιρότατος, *Achill. Tat.* lib. 8. & ἐρωτικὸς. *Long.* lib. 2. *J. B.*

77. Ἐπιχειρεῖς] Ex A. P. & Ed. *J.* niſi quod in hac mendoſe legitur ἐπιχορεῖς. In reliquis eſt ἐπιβαίνεις. Vide Dial. ſeq. finem & *Epiſt. Div. ad Saturnum.* Echo cur fingatur Pana amaſſe, vide *Polyan. Strat.* I. p. 10. Meminit & *Moſchus* apud *Stob.* in Grot. *Flor.* 247. *M. du S.*

Ἐπιβαίνεις] Probiſſimam lectionem nullus equidem mutavero cum ἐπιχορεῖς. De Pane non aliter jocatur Mercurius, quam ſi totus foret hircus. In hac re propria ſunt βαίνω & ἐπιβαίνω *Poll.* V, 92. *Long.* III. p. 79. οἱ ἀρσενικοὶ ἵππων ἄνδρες ἄνδρ, & ἐπανεβαίνων Athen. XIII. p. 603. F. *Pauſan.* V. p. 448. ſolet quidem *Ariſtoteles* ἐπιβαίνων ἐπὶ τῶν ἵππων ſed apud alios ſaepius invenias ἐπιβαίνων τῶν ἵππων vel τῇ ἵππῳ utrumque in Hippiatricis: p. 57. ὧν κακογενὴς ὀχεῖν ἐπιόῃ *inſcendere* Rei Veterinariae Scriptores. Hinc βάτης & ἀναβάτης idem qui ἐχέτης· nam ἐπιβάτης vix uſitatum credo. *T. H.*

78. Τῇ τε Ἠχοῖ καὶ τῇ Πίτυϊ] Hinc Pan ἀρεσκόλος πάσης Ἀχοῦς Anthol. IV. p. 476. a *Theaeteto* dictus; ubi *Brodaeus* hujus loci meminit, & praecedentium. Pinus amatae & in arborem verſae fabula nihil eſt notius. Quod praeter Ed. *J.* nonnulli Codd. pro Πίτυϊ praebent Πυθοῖ, id quidem quale ſit, non percipio: recte jamdudum monuit *Jungermann.* ad *Long.* p. 215. hunc *Luciani* locum proferens: *ubi male quidam cuſi* Πυθοῖ. Eundem vide p. 207. At ſi unius literae mutatione vitioſam ſcripturam expoliveris Πιθοῖ, praeferenda videri poteſt receptae, atque ab ipſo *Luciano* profecta: Pitho ſane in comitatu Magnae Deae, cujus μεγάλας θεοῦ κόσμα παιγνιοδοκὸν Panem vocavit *Pindarus* apud *Ariſtotel.* Rhet. II. p. 111. ideoque junguntur in re ſacra faciunda; *Demoſth* Πρ. Δημ. LXIII. ἱδύσαντο δὲ αὐτῇ τῇ Πιθοῖ & τῇ Μητρὶ τῇ θεῶν & τοῦ Ἀπόλλωνος. *Hermeſianactis* Gratiarum una Pitho, teſte *Pauſania* IX. p. 781. Pan vero σεμνῶν Χαρίτων μείλημα τέκνον, quod ex *Pindaro* profert *Scholiaſtes* ejus ad Π. Γ, 139. Imo, ne de nuptiis hisce vel minimum dubitetur, Iynx Panis & Pithûs filia: *Schol. Lycophr.* ad v. 309. Ἡ Ἰυγξ γυνὴ ἦν πρότερον, θυγάτηρ Πειθοῦς ἢ Ἠχοῦς καὶ Πανός plures adnotavit teſtes *Kuſterus* ad *Suid.* in Ἰύγξ. Echo, quae ſibi jus matris itidem vindicet, nihil hic moramur. Jam ſuſpicari non abſurdum eſt, librarios ſolenni facinore Πειθοῖ ignotius immutaſſe in Πίτυϊ. Quae paulo poſt leguntur, ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα,

XXIII.

APOLLINIS ET BACCHI. ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΝΥΣΟΥ.

A P O L.

1. QUid autem dicamus? eademne matre natos, Bacche, fratres esse Cupidinem, Hermaphroditum & Priapum, dissimiles plane forma, & vitæ instituto? eteaim hic quidem undiquaque pulcer arcum tractat, & potentia non mediocri circumdatus omnibus imperat: iste muliebris, semivir, & ambigua facie; haud plane dignoscas, ephebus sit an virgo: ille vero etiam ultra decorum virilis, Priapus inquam. B A C. Nihil est, quod mireris, Apollo: neque enim Venus hujus discriminis causa, sed patres inter se dispares: ubi

Α Π Ο Λ.

ΤΙ ἂν; λέγοιμεν ὁμομητρίους, ὦ Διόνυσε, ἀδελφοὺς εἶναι Ἔρωτα, καὶ Ἑρμαφρόδιτον, καὶ Πρίαπον, ἀνομοίους ὄντας τὰς μορφὰς, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα; ὁ μὲν γὰρ παγκαλὸς, καὶ τοξότης, καὶ δυναμιν ἐμικρὰν τοιαύτην ἐγκεχειρισμένος, ἅπαντων ἄρχων· ὁ δὲ θῆλυς, καὶ ἡμίανδρος, καὶ ἀμφίβολος ἔτ' ὄψιν. οὐκ ἂν [f] διακρίναις εἴτ' ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος· ὁ δὲ καὶ πέρα γε εὐπρεπὴς ἀνδρικὸς ὁ Πρίαπος. ΔΙΟ. μηδὲν θαυμάσῃς, ὦ Ἀπολλον· οὐ γὰρ ἡ Ἀφροδίτη αἰτία τούτῳ, ἀλλὰ οἱ πατέρες διάφοροι γεγενημένοι· ὅπου γε καὶ

ἀνομοιόταλυς C. R.

ἐμικρὸν.

τηλῶν C. M.

[f] Διακρίναις] Διακρινεις C. Atticorum more: Διακρινας F.

89. Καὶ Πρίαπον] Ὁ Πρίαπος ὑστερμύγιθος ἦν καὶ αἰδοῖον ὑπὲρ ἡμιόλιον τοῦ λοιποῦ σώματος ὄν. Τινὲς φασὶ τὸν Πρίαπον εἶναι * τὸν Διόνυσον, ἐπιθέτως αὐτοῦ τούτου δηθεν Πρίαπον καλουμένου. Ἄλλοι μὲν Διονύσου καὶ νύσης, † μητρὸς δὲ τὴν Ἀφροδίτης ἢ Διώνης. Μυασίας δὲ ὁ Παταρεὺς ἑρμαφρόδιτον τὸν Πρίαπον λέγει. Ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης υἱὸν, ἣν ἔρριψεν αὐτὸν εἰς ‡ λειμῶνας ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τοῦ μεγέθους αἰδοῖ ἐχομένη. εἶχε γὰρ, φασὶ, γλῶσσαν μεγάλην, καὶ γαστέρα καὶ αἰδοῖον· λεχθῆναι δὲ ἐπὶ αὐτῷ, ὅτι σημαίνει τὸ ἄγαλμα αὐτῷ, ὡς ὁ κρατῶν γλώσσης καὶ γαστρὸς καὶ μίξεως ἄμεμπτον ἕξει τὸν βίον. *V.*

Τὸ δὲ αἰδοῖον αὐτοῦ ὑπὲρ ἡμιόλιον τοῦ λοιποῦ σώματος γενέσθαι φασί. C. M.

* Τὸν Διόνυσον] τῷ Διονύσῳ. *V.* *M. du S.*
Male mutarunt in Ed. *A.* supplendum fuerat ex Scholio ad Jov. Trag. §. 6. τὸν αὐτὸν τῷ Διονύσῳ. *T. H.*

† Μητρὸς δὲ Ἀφρ. ἢ Διώνης] Διώνης correxerat etiam *Matth. Sladus*: δὲ pro ἢ *M. du Soul.* Ego secutus sum lectionem Scholii ad Jov. Trag. Ceterum de Dione verumne sit, dubitari potest: *Schol. Theocr.* ad Eid. I, 21. Τὸν Πρίαπον νύμφης Νικάδος ἢ Χάνης καὶ Διονύσου φασὶν υἱὸν. Quid si rectius in hoc nostro Scholio pro Διώνης legatur Χάνης; Corruptus sine dubio *Strabo* XIII. p. 879. A. ὡς τῷ λέγεσθαι Διονύσου καὶ Νύμφης τῶν Νυσάων, ὁμοιάντων ἐπὶ τὸ τιμᾶν αὐτὸν τῶν ἀνθρώπων illa τῶν Νυσάων, quantumcunque interpretando mollire conetur *G. Cuper.* ad Marm. Ant. p. 300. orationem vitiant: nescio an melius sit futurum restituto Νύμφης τῆς Χάνης: scabritiem verborum certe sustuleris. Venere tamen ortum esse Priapum plures ferunt; ipsique Lampsaceni, tanti numinis cultores praecipui, persuasissimum habebant teste *Pausan.* IX. p. 771. *T. H.*

‡ Λειμῶνας] Λειμῶνας prima manus: mox factum λειμῶνας, & hinc λειμῶνας, quod in *V.* est. *J. G.*
Sed vide Schol. ad Δ. Τρ. ubi recte λειμῶνας. *M. du S.*

τα, mihi sane non placent, neque adeo videntur integra. *T. H.*

79. Πίτυι] *Suid.* in Pitys: *Nonn.* Dionys. lib. 2. *Propert.* lib. 1. Male in quibusdam Πυτῦ. In Anglic. Πυθῦ. *J. B.*

Πίτυι] Pityn ajunt puellam fuisse a Pane simul & Borea adamatam, quæ quoniam Pani magis favebat, a Borea illisa in scopulum mortem obibat: at ne tota periret Tellus ex eo quod reliquum erat arborem produxit, quam Latini appellant *pinum*, cujus ramos coronatus pastorum Deus gestare amat. *E. L.*

Πυθοῖ] Angl. P. L. & Ed. *J.* Reliqui Πύτι. *M. du S.*

87. Τί ἂν λέγοιμεν ὁμ.] Non aptissime cohaerent: distinctione separanda censeo, τί ἂν λέγοιμεν; ὁμομητρίους ἀδελφοὺς εἶναι. Alioqui non absurde scribi poterat, Τίς ἂν λέγοι ὁμομ. &c. De his fratribus dissimillimis vide P. *Burmann.* ad *Ovid.* Metam. IV, 288. ubi *Luciani* meminit: de Hermaphrodito *Diodor. Sic.* IV. p. 150. B. *T. H.*

95. Πέρα τοῦ εὐπρεποῦς] Διὰ τὸ ὑστερμύγιθος τοῦ αἰδοίου Dixi alibi: vocant ἀκροπάθια· de qua dictione alibi. *J. B.*

ἡ ὁμοπάτριοι πολλάκις ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὁ μὲν ἄρσην, ἡ δὲ θήλεια, ὥσπερ ὑμεῖς, γίνονται. ΑΠ. ναὶ· ἀλλ' ἡμεῖς ὅμοιοί ἐσμεν, ἡ τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύομεν· τοξόται γὰρ ἄμφω. ΔΙΟ. μέχρι μὲν τόξου τὰ αὐτὰ, ὦ Ἄπολλον· ἐκεῖνα δὲ οὐχ ὅμοια, ὅτι ἡ μὲν Ἄρτεμις [a] ξενοκλονεῖ τὴν Σκύθαις· σὺ δὲ μαντεύῃ, ἢ ἰᾶ τοὺς κάμνοντας. ΑΠ. οἴει γὰρ ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύθαις, ἥτις ἡ μαρεσκεύασται, ἢν τις Ἕλλην ἀφίκηται τῶν ἐς τὴν Ταυρικὴν, συνεκπλεῦσαι μετ' αὐτῆς, μυσαττομένη τὰς σφαγάς; ΔΙΟ. εὖγε ἐκείνη ποιοῦσα.

2. Ὁ μὲν γάρ τοι Πριάπου, γελοῖον γάρ τι σοι διηγήσομαι, πρώην ἐν Λαμψάκῳ γενόμενος, ἐγὼ μὲν παρῆειν τὴν πόλιν, ὁ δὲ ὑποδεξάμενός με, καὶ ξενίσας παρ' αὐτῷ, ἐπειδὴ ἀνεπαυσάμεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι, κατ' αὐτὰς που [b] μέσας νύκτας ἐπαναστὰς ὁ γενναῖος· αἰδοῦμαι δὲ λέγειν. ΑΠ. ἐπείρα σέ; ΔΙΟ. τοιοῦτόν γέ τι. ΑΠ. σὺ δὲ τί πρὸς ταῦτα; ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐγέλασα; ΑΠ. εὖγε, τὸ μὴ χαλεπῶς; μηδὲ ἀγελαίως· συγγνωστὸς γὰρ, εἰ καλόν σε ἔτως ὄντα ἐπείρα. ΔΙΟ. τούτου μὲν οὖν ἕνεκα ἐγὼ ὅτι σὲ ἀν, ὦ Ἄπολλον, ἀγάγοι ἡ

sane eodem geniti patre sæpius ex uno utero hic masculus, illa femina, quemadmodum vos, nascuntur. A P. Profecto: sed nos tamen similes, & eadem studia tractamus, quippe ambo arcus usu periti. B A C. Usque ad arcum, eadem utique, Apollo: sed ista jam dissident, quod Diana hospites mactet apud Scythas: tu autem vaticineris, & sanes ægrotos. A P. Putanne sororem delectari Scythis, quæ ita se jam compararit, ut, si quis Græcus pervenerit aliquando in Tauricam, abitura sit simul cum eo navi, aversata cædes. B A C. Jure quidem illa merito.

2. Verum ad Priapum ut redeam, ridiculum enim quiddam tibi narrabo, qui nuper Lampsaci fuerim: igitur præteribam urbem; hic autem quum hospitio me excepisset, postquam requievimus, in convivio satis vino rigati, tum nocte admodum media insurgens bonus ille: sed pudor vetat dicere. A P. Tentabat te. B A C. Rem tenes. A P. Tu autem quid ad hæc? B A C. Quid aliud quam risi. A P. Laudo, quod nihil iracunde tu, nec ferociter: nam venia dignus est, si te tam pulcrum tentavit. B A C. Istius quidem rei causa vel tui tentandi, Apollo, faciat peri-

a Ξενοκλονεῖ] Ita recte *V2. S. A.* In *F. A. J. P.* fuit ξενοκλωνεῖ. b Μέσας νύκτας] μέσας τὰς νύκτας. *J. V2.*

8. Ἤν τις Ἑ.] Orestis fabulam tangit, cum quo aufugit *Eur.* *M. du S.*

17. Ὑποβεβρεγμένοι] Sic in Gall. βεβυσίας ἤδη ἱστέρας ὑποβεβρεγμένος. *Heliod.* lib. 1. & 2. *Casaubon.* ad *Athen. Herald.* ad *Mart.* *J. B.*

Ὑποβεβρεγμένοι] Inter cognatae significationis verba primo loco ponit *Poll.* VI, 25. ὑποβεβρέχθαι, ἀλλοθρομαίνεσθαι, στασιάζ μέθη, μεθύειν. *Long.* II. p. 60. γέροντες ὑποβεβρεγμένοι· ibi plura *Jungermann.* p. 213. *Luciani*, in quo saepius occurrit, bene memor: *Mollius* inverecunde, quem plane descripsit *Des. Heraldum* ad *Martial.* I. Ep. 71. nec satis intellectum, ne nominare quidem fuit dignatus. *Heliodoro* ἀβεβρεγμένοι ἤδη ἐς πρὸς τὸ ὑβρις ἱκανώτερον ἀνεφερόμενοι, qui jam ulterius provecti vino permaduerunt V. p. 255. Eleganter *Alexis* loquendi modum parumper inflexit, Θασίοις δὲ Λεσβίοις οἰναρίοις δ' ἡμῖφας τὸ λοιπὸν ὑποβρέχειν μέρος apud Athen. II. p. 47. D. *Thasiis Lesbiisque vinulis quod diei reliquum est commadefacere*, sive, *quod superest diei Thasiis vinulis largiter hauriendis ducere.* Quae autem paulo ante praecedunt, πρώην δὲ Λαμψάκῳ γενόμενος, ad Bacchum retulerunt Interpretes, quos sum secutus: de Priapo si quis malit intelligere, non valde refragabor; neque etiam si porro vertendum existimet, *nuper Lampsaci natus*: revera enim ea in urbe hi natum, nutritum alii Priapum tradiderunt. Vid. *Schol. Apollon. Rhod.* ad I, 932. *Etymol.* in Ἀβαρίδι· *Serv.* & *Philargyr.* ad *Virgil.* Georg. IV, 111. Idem est, qui Bacchus, ex quorundam sententia: Bacchi filium ex Venere sunt qui faciant, cujus gravidae ventrem quum manu venenata Juno tetigisset, hunc scilicet improbae naturae puerum edidit; quem tamen utcumque πάρα τῶν εὐκριτοῦς ἀνδρικὸν verecundae Nymphae nunquam reformidarunt. Alias matres tribuit *Schol. Theocriti* ad Eid. I, 21. de patre res non minus est incerta: in hoc quidem dialogo nusquam Bacchus hunc sibi honorem vindicat. *T. H.*

20. Τί γὰρ ἄλλο ἢ ἐγέλασα;] V. *Clem. Alex.* 16. C. *M. du S.*

21. Εὖ-

periculum : tu enim formoſus & comatus; ut vel ſobrius te Priapus adoriatur. AP. At cavebit, Bacche, ne ſollicitet: habeo enim cum coma etiam arcum.

2 ſωτῆραν· καλὸς γὰρ σὺ, ᾧ κομήτης, ὡς [c] ᾗ νήφοντα ἄν σοι τ Πρίαπον ἐπιχειρῆσαι. ΑΠ. ἀλλ' οὐκ ἐπιχειρήσει γε, ὦ Διόνυσε· ἔχω γὰρ μεθ' τ κόμης καὶ τόξα.

XXIV.

MERCURII ET MAJÆ. ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΜΑΙΑΣ.

MERC.

1. ESTne enim aliquis, mater, in cœlo deus miſerior me? MAJ. Ne dixeris, Mercuri, tale quicquam. MERC. Ne dixerim, qui tot negotia ſuſtineo ſolus, laſſitudine confectus, inque tot miniſteria diſtractus? mane quidem mox atque ſurrexi, everrere ſympoſium oportet, & poſtquam inſtravi concionem, tum ordine 3 diſpoſui ſingula, apparere Jovi, & perferre quoquo verſus nuncios ab eo ſurſum deorſum indies ingens ſpatium emetientem: quumque rediero adhuc pulverulentus, apponenda eſt ambroſia: prius vero quam recens emtus ille pincerna veniret, ego etiam 4 nectar infundebam. Quod autem omnium eſt moleſtiſſimum, ne nocte quidem dor-

ΕΡΜ.

ΕΣτι γάρ τις, ὦ μῆτερ, ὃ οὐρανῷ θεὸς ἀθλιώτερος ἐμοῦ; MAI. μὴ λέγε, ὦ Ἑρμῆ, τοιοῦτον [d] μηδέν. ΕΡΜ. τί μὴ λέγω, ὃς τοσαῦτα πράγματα ἔχω, μόνος κάμνων, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας ἀναπαυόμενος; ἕωθεν μὲν γὰρ ἐξαναστάντα σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ· καὶ ἀναστρώσαντα τ ἐκκλησίαν, εἶτα εὐθετήσαντα ἕκαστα, παρεστάναι τῷ Διΐ, καὶ ἀναφέρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτοῦ ἄνω καὶ κάτω ἡμεροδρομοῦντα· καὶ ἐπανελθόντα ἔτι κεχονιμένον ἀναπιθέναι τ ἀμβροσίαν. πρὶν δὲ τ νεώνητον τοῦτον οἰνοχόον ἥκειν, καὶ τὸ νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον. τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲ νυκτὸς καθεύδω

μηδὲ εἷς τι. Z.

τὴν κλισίαν C. M. et Z. optime

c Καὶ ᾗ νήφοντα ἄν σοι] ᾗ νήφοντά σοι ἴσως τ Πρ. F. ᾗ νήφ. σοι ἂν τ Πρ. V2. d Μηδέν] μηδὲ ἕν τι F. pejus ἓν τι V2. 21. C. M.

21. Εὖγε, τὸ μὴ] Scribendum eſt, εὖγε, ὅτι μὴ καλπᾶς. T.H.

25. Καὶ νήφοντα] Sic Thraſo apud Ter. *Ego iſtum Eunuchum vel ſobrius.* A.V.

27. Ἐπιχειρήσει] Sic bis antea dixit ἐπιφέρω. Sic *Euſtath.* lib. 5. Iſm. & Iſm. καί τι δρᾶν ἐπιχείρουν ἰσχνότερον. *Heliod.* lib. 1. ἐπειρᾶτο τινὸς τ ἀθεμίτων. Sic Latinis *tentare.* ſic Dial. XXII. ταῖς αἰχμὴν ἐπιδαίνοις. Cod. doctiſſimi *Golmani* ἐπιχειρεῖς. F.B.

29. Ἔστι] Hic Dialogus omnino turbatus in MSS. F.B.

38. Ἡμεροδρομοῦντα] Significat Mercurius ſe non meliore eſſe conditione, quam ſint Graecorum ἡμεροδρόμοι· qualis notiſſimus ille Phidippides, vel Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας, cujus etiam *Noſter* meminit in libello ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ πρεσβ. κτλ. c. 3. Δρομοκήρυκας *Harpocration* interpretatur ἡμεροδρόμους, jure merito propterea reprehenſus ab *Henr. Valeſio*; eſt enim ſine dubio diverſum genus, quod *Lambinum* etiam fugit ad *Corn. Nepot.* Miltiad. c. IV. Ne *Livius* quidem ſatis accurate, cenſente *Valeſio*, lib. XXXI. c. 24. *ſpeculator, hemerodromos vocant Graeci, ingens die uno curſu emetientes ſpatium.* Summi ſcriptoris verba fere uſurpavi, ut Luciani mentem, quod ſatis erat difficile, vertendo aliquatenus adſequerer. T.H.

40. Νεώνητον] Jure vocat Ganymedem, cujus rapti pretium dederat Jupiter vel equos immortales, ut cum *Homer.* Il. E. 265. & *Apollod.* II. p. 123. plerique tradunt; vel vitium auream, ut ex Cycli poetis refert *Schol. Euripid.* ad Oreſt. v. 1392. T.H.

41. Νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον] *Alcaeus* & *Sappho* huic muneri Mercurium inter Deos praefecerant, ut *Athenaeus* docet I. p. 39. A. X. p. 425. D. quae ab *Euſtathio* ſunt deſcripta ad Il. Y. p. 1205. Od. I. p. 1633. Si ab hoc miniſterio Mercurius abiit poſt Ganymedem in coelos ſublatum, ſibi non conſentit *Lucianus*, quando in initio Charontis dicentem facit; γέλωτα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν multo ſerius haec ſcena eſt acta. T.H.

δω μόνῳ τ̃ ἄλλων, ἀλλὰ δεῖ με ϗ τότε τῷ Πλούτωνι ψυχαγωγεῖν, ϗ νεκροπομπὸν εἶναι, ϗ παρεστάναι τῷ δικαστηρίῳ. ϗ ἐγὼ ἱκανά μοι τὰ τ̃ ἡμέρας ἔργα, ϗ παλαίστραις εἶναι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττειν, ϗ ῥήτορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ' ἔτι ϗ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον.

mio solus Deorum ; sed oportet me tunc quoque Plutoni umbras deducere , defunctosque prosequi , & adesse ad tribunal. Mihi scilicet non satis sunt , quæ die facio , quum in palæstris versor , in concionibus præconem ago , rhetoras edoceo, sed præterea quæ ad mortuos spectant administranda sunt mihi in tot partes obeundas diviso.

Καίτοι τὰ μὲν τ̃ Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν ἑκάτερον ϗ ὑρανῷ ϗ ἐν ᾅδου εἰσίν. ἐμοὶ δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ϗ ταῦτα καὶ ἐκεῖνα ποιεῖν ἀναγκαῖον. ϗ [a] οἱ μὲν Ἀλκμήνης ϗ Σεμέλης υἱοὶ, ἐκ γυναικῶν δυστήνων γενόμενοι, εὐωχοῦνται ἀφρόντιδες· ὁ δὲ Μαίας τ̃ Ἄτλαντος ἀγχοῦ ὢν ὑπηρετῶ αὐτοῖς. ϗ νῦν ἄρτι ἥκοντά με ἀπὸ Σιδῶνος ὧδε τ̃ Κάδμου θυγατρὸς, ἐφ' ᾗ πέπομφέ με ὀψόμενον ὅ, τι πράττει ἡ παῖς, μηδὲ ἀναπνεύσαντα, πέπομφεν αὖθις ἐς τὸ Ἄργος ἐπισκεψόμενον

2. Atqui Ledæ liberi alternis uterque in cœlo & apud inferos degunt : mihi autem singulis diebus & hæc & ista sunt facienda. Alcmenæ & Semelæ filii, ex mulieribus miserellis procreati, epulantur curarum expertes : ego Maja Atlantis filia natus ministro illis. Quin imo jam modo venientem me Sidone a Cadmi filia, ad quam me miserat visurum , quid agat puella , antequam respirassem, legavit iterum Argos, ut visitarem Da-

[a] Οἱ μὲν . . . υἱοὶ] Ita B2. reliquae omnes ὁ μὲν Ἀ. ϗ Σ. υἱός. Ferri poterat, ϗ ὁ μὲν Ἀλκ. υἱὸς ϵ Σ.

44. Ψυχαγωγεῖν] Hinc Mercurius ψυχαγωγὸς , νεκροπομπὸς, ψυχόπομπος, πομπαῖος, πομπεύς. quod facere credebatur virtute virgæ, de qua D. Deor. VII. Mort. XXIII. *Julian.* Imp. passim. Eadem virtus Plutonianæ virgæ, *Pindar.* Od. 9. Olympion. Eadem Horarum virtus: *Theocr.* Idyll. 15. *J. B.*

47. Κηρύττειν] Unde id munus Mercurio assignavit tot in locis *Lucianus*. *M. du S.*

50. Τὰ μὲν τ̃ Λήδας τέκνα , παρ' ἡμέραν ἑκάτερον ϗ ὑρανῷ καὶ ἐν ᾅδου εἰσίν] Non sarisfacit *Benedictus: Ledæ filii alternis vicibus apud superos atque inferos versantur* , vel , ut alii , *alternis inter ipsos vicibus agitant.* Etsi enim vera ista, tamen non ad *Lucianum*, qui exprimere destinata tempora voluit, nempe *alternis diebus.* Quod nisi constaret, ac sic definite loqueretur, non posset infra Diogenes Polluci dicere σὺ γάρ ἐσσι οἶμαι τὸ ἀνεβιῶναι αὖριον, velut dubitans de certo tempore, sed certe scire se dixisset aliquando reversurum in vitam: non Mercurius Apollini , ὁ μὲν χθὲς ἡμῶν ξυγγενόμενος, ἐπεὶ ϗ Κάστωρ ἦν. Mox pessime in hac editione repetitum ex prava Salmuriensi ϗ ὁ μὲν Ἀλκμήνης ϗ Σεμέλης υἱός, quum sequatur γενόμενοι εὐωχοῦνται ἀφρόντιδες, & recte habeant priores οἱ υἱοί. *J. G.*

53. Οἱ . . . υἱοὶ] B2. οἱ . . . . υἱοὶ. quod a Cl. *Gronovio* monitum. In reliquis ὁ . . . υἱός. Parvi refert utro modo legas. *M. du S.*

Οἱ μὲν Ἀ. ϵ Σ. υἱοὶ] Si in poeta quopiam dithyrambico versaremur, aut ex ejusmodi carmine verba forent desumta , tolerari posset Alcmanicum schema: nunc nihil est expeditius, quam ut eam lectionem amplectamur, quam lex orationis prosæ flagitat. *T. H.*

56. Καὶ νῦν ἄρτι ἥκοντά με ἀπὸ Σιδῶνος ὧδε τ̃ Κάδμου θυγατρὸς ἐφ' ᾗ πέπομφέ με, ὀψόμενον ὅ, τι πράττει ἡ παῖς] Haec non quilibet intelligat. Est enim fabula , quam tangit , non ex protritis, & pervulgatis. Narrant & Jovem cum semore Dionysum peperisset , sublatum jussisse ad Inonem Cadmi filiam, Semeles sororem , perferri , & ὡς κόρην , *pro puella* ibi educari: vid. *Apollod.* III. Biblioth. Itaque dicit Mercurius se nunc eo missum esse a Jove visum , quid ageret illa puella, nimirum Dionysus. *J. G. G.*

57. Ἀπὸ Σιδῶνος] Fabulam illam , quam voluit *Graevius* , si tetigerit *Noster* , nihil est , quod prius credamus , quam illum intelligi noluisse : quae enim acies quantumvis perspicax per hanc satis planam orationem ad illud arcanum pervadat ? Imo vero facile potest probari , nihil *Luciano* fuisse minus in mente, quum haec scriberet : apud *Apollod.* III. p. 171. Jupiter enixus Bacchum Mercurio tradit , ὁ δὲ κομίζει πρὸς Ἰνὼ ϵ Ἀθάμαντα , ϗ πείθει τρέφειν ὡς κόρην· atqui Athamas & Ino procul aberant Sidone , ut ex *Pausania* atque aliis est manifestum. Vel haec esse valde corrupta oportet, vel, quod potius credo , *Lucianum* memoriae vitio , dum his ludicris animum relaxat, parum attentum pro sorore Cadmi filiam posuisse. *T. H.*

Ibid. Τῆς Κάδμου θυγατρὸς] Ἀδελφῆς forte: id est , τ̃ Εὐρώπης τ̃ Ἀγήνορος. *F. G.*

62. Ἀντίστ.] Vide 192. C. & Not. Lyci Thebarum regis uxor fuit Æsopi filia , vel, ut alii volunt , Nyctei.

Danaën : tum inde in Bœotiam, inquit, profectus in transitu Antiopam vise. Jamque plane confectus animum despondi: atque adeo, si mihi facultas foret, perlibenter equidem postulaverim vendi, ut in terris solent, qui malam servitutem ser-65viunt. MA. Mitte ista, fili: oportet enim cuncta morigerari patri te juvenem. Nunc igitur, ut missus es, propera, quantum potes, Argos: deinde in Bœotiam, ne plagas etiam tardior accipias: nam in iram & bilem proclives sunt qui amant.

Δανάην· εἶτ' ἐκεῖθεν ἐς Βοιωτίαν, φησὶν, ἐλθὼν, ὁ πατὴρ Ἀντιόπην ἰδέ. κἀ ὅλως ἀπηγόρθυκα ἤδη. εἰ γῆν μοι δυνατὸν ἦν, ἡδέως ἂν ἠξίωσα πεπρᾶσθαι, ὥσπερ οἱ ὑπὸ γῆ κακῶς 65δουλεύοντες. ΜΑΙ. ἔα ταῦτα, ὦ τέκνον. χρὴ γὰρ πάντα ὑπηρετεῖν τῷ πατρὶ, νεανίαν ὄντα. καὶ νῦν ὥσπερ ἐπέμφθης, σόβει ἐς Ἄργος, εἶτα ἐς τὴν Βοιωτίαν, μὴ καὶ πληγὰς βραδύνων λάβοις· ὀξύχολοι γὰρ οἱ ἐρῶντες.

λάβῃς c. M. et Z
recte nam optativus
potentialis ἂν requirit

XXV.

JOVIS ET SOLIS.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

J U P.

Z E T Σ.

1. QUalia patrasti, Titanum pessime! perdidisti quæ in terris sunt omnia,

Οἷα πεποίηκας, ὦ Τιτάνων κάκιστε; ἀπολώλεκας τὰ ἐν τῇ γῇ ἅπαντα, μει-

ctei. Hanc Jupiter in Satyrum conversus gravidam fecit, quæ Zethum & Amphionem ex eo compressu peperit. *E.L.*

63. Ἀπηγόρθυκα] *Erasmus*, *Benedictus*, alii, quod mireris, *se pariturum negare*, *recusare* Latine reddiderunt; quæ significatio ne unquam apud Græcos in hoc verbo hæreat, magnopere vereor. Alibi melius in ipso *Luciano* res est gesta: notissima virtus verborum ἀπαγορεύειν, ἀπεικεῖν, ἀπειρηκέναι, ἀπαυδᾶν, quando quis labores ac pericula sustinere nequit, eorumque gravitate fatigatus & victus succumbit, animumque despondet. Præter Lexicographos cumulum exemplorum collegit *Petr. Faber* Agon. I. c. 8. *T.H.*

Ibid. Ἤδιον ἂν ἠξ. πεπρᾶσθαι] Ut servi ob nimiam dominorum asperitatem possint petere, ut vendantur, Antoninus Pius constituit §. 1. Inst. L. 2. D. *de his qui sui vel alien. jur. s.* Quod antea quoque Athenis obtinuisse docet *Grot.* Flor. Sparsi. ad d. §. 2. *A.S.*

64. Ἠξ— πεπρᾶσθαι] Athenis servo justa de causa πρᾶσιν αἰτεῖν licebat, & dominos iniquos ut se venderent adigere. *M. du S.*

Ἠξίωσα πεπρᾶσθαι] Servis apud Athenienses, si nimis immiti dominorum atque intolerabili sævitia premerentur, concessum fuit postulata venditione dominum mutare. Hoc erat πρᾶσιν αἰτεῖν vel αἰτεῖσθαι, teste *Poll.* VII, 13. qui quando monet, ὁ δὲ ΟΙ ΝΥΝ φασὶ τὰς αἰτίας πράσιν αἰτεῖν &c. ostendere videtur, formulam loquendi veterem post Antonini Pii Rescriptum in communem usum rediisse. Cur autem *Plutarch.* περὶ Δεισιδ. p. 166. D. scribat, ἔστι δὲ δούλοις τὸ μὴ ἐλαθερίαν ἀπαγορεύοντι πρᾶσιν αἰτεῖσθαι, καὶ δυσπότμῳ μᾶλλον ἐπιεικὲς ἦν, mihi quidem non satis expeditum, qui parum videam, quid eo pertinere possit consequendæ libertatis desperatio; nisi forte δούλους τὴν ἐλαθερίαν ἀπαγορεύοντας ampliore paulo sensu capiamus servos crudelitate dominorum atque injuriis eo redactos, ut de libertate omnino desperent, atque ob intolerabilem sævitiam vendi cupiant. Inter leges Atticas ex hoc solo loco *S. Petitus* p. 178. reposuit; prætermisit, studione an temere, *J. Meursius* in Themide: *Plutarchus* certe non aliter loquitur, quam de re sui temporis & nota & usitata, parique modo *Philo* Jud. de Vit. Contempl. p. 892. C. Therapeutæ, ut quiete fruantur, non mutant urbes, ὥσπερ οἱ πρᾶσιν αἰτούμενοι ὑπὸ τῆς κεκτημένων ἀτυχίας ἢ κακοδούλοι, (*Nostri* appellat κακῶς δουλεύοντας. *Eunap.* in AEdes. p. 81.) δυσποτῶν ἀπαλλαγὴν οὐκ ἐλαθερίαν ἑαυτοῖς ἐκπορίζοντες ad accuratius examen ista revocare nunc quidem non lubet. *Luciani* meminit ad *Pollucem* Eruditiss. *Kuhnius*, & *Th. Marcilius* ad §. 1. Instit. *de his qui sui vel al. j. s.* ipsius rei *Is. Casaubon.* ad *Sueton.* Jul. Caes. c. 2. *Fabrottus* ad *Theophil.* *T.H.*

69. Ὀξύχολοι οἱ ἐρῶντες] Sic in Contemp. c. 1. Cætera hujus Dialogi pete Catapl. c. 1. *J.B.*

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.] Binos, qui sequuntur, dialogos, quos longe hinc in volumen secundum primæ Edd. dimoverant, recte posteriores in hanc commodam sedem revocarunt: ordo scriptorum *Luciani* in vetustis Codd. ab edito multum diversus. Si quis nec Bavium odit & Maevium amat, illum legere jubeo

μειρακίῳ ἀνοήτῳ πιστεύσας τὸ ἅρμα, ὃς τὰ μὲν κατέφλεξε, πρόσω γε ἐνεχθεὶς, τὰ δὲ ὑπὸ κρύους διαφθαρῆναι ἐποίησε, πολὺ αὐτῶν ἀποπάσας τὸ πῦρ· ἢ ὅλως οὐδὲν ὅ,τι μὴ ξυμετάραξε, ἢ ξυνέχει. ἢ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνεὶς τὸ γιγνόμενον, κατέβαλον αὐτὸν τῷ κεραυνῷ, οὐδὲ λείψανον ἀνθρώπων ἐπέμεινεν ἂν, τοιοῦτον ἡμῖν τὸν καλὸν ἡνίοχον καὶ διφρηλάτην ἐκπέπομφας. ΗΛ. ἥμαρτον, ὦ Ζεῦ· ἀλλὰ μὴ χαλέπαινε, εἰ ἐπείσθην υἱῷ πολλὰ ἱκετεύοντι· πόθεν γὰρ ἂν καὶ ἠλπισα τηλικοῦτον γενήσεσθαι κακόν; ΖΕΥΣ. οὐκ ᾔδεις, ὅσης ἐδεῖτο ἀκριβείας τὸ πρᾶγμα, καὶ ὡς, εἰ βραχύ τις ἐκβαίη τῆς ὁδοῦ, οἴχεται πάντα; ἠγνόεις δὲ καὶ τῶν ἵππων τὸν θυμὸν, ὡς δεῖ συνέχειν ἀνάγκῃ τοῦ χαλινοῦ; εἰ γὰρ σφοδρόν τις, ἀφηνιάζουσιν εὐθύς· ὥσπερ ἀμέλει καὶ τοῦτον ἐξήνεγκαν, ἄλλοτε μὲν ἐπὶ τὰ λαιὰ, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπὶ τὰ δεξιὰ, καὶ ἐς τὸ ἐναντίον δρόμῳ ἐνίοτε, καὶ ἄνω καὶ κάτω ὅλως ἔνθα ἐβούλοντο αὐτοί· ὁ δὲ οὐκ εἶχεν ὅ, τι χρήσαιτο αὐτοῖς.

ΗΛ. Ταῦτα μὲν πάντα ἠπιστάμην, καὶ διὰ τοῦτο ἀντεῖχον ὀλίγου, καὶ οὐκ

adoleſcentulo inſipienti concredito curru; qui hæc exuſſit, prope terram latus, illa frigore corrumpi fecit, multum inde abducto igne: utque paucis dicam, nihil eſt, quod non conturbarit, & confuderit: ac niſi animadverſa re dejeciſſem illum fulmine, ne reliquiæ quidem hominum reſtarent: talem nobis optimum illum aurigam, & currus agitatorem emiſiſti. SOL. Peccavi, Jupiter: ſed ne acerbius feras, ſi morem geſſi filio multum ſupplicanti: unde enim ſperare potui tantum fore mali? JUP. Non tu ſciebas, quanta indigeret accuratione hæc res, &, ſi quis tantillum evagetur a via, actum eſſe de omnibus? ignorabasne porro equorum animos, utque deceat continere ſumma vi fræna? ſi quis enim relaxet, habenas aſpernantur ſtatim: quemadmodum videlicet iſtum quoque diſtulerunt nunc ad ſiniſtra, poſt paulo ad dextra, interdum etiam in contrariam, quam quo curſus ferebat, partem; tum ſurſum & deorſum, ac plane quo vellent ipſi: hic interea nihil habebat, quod equis faceret.

2. SOL. Iſthæc equidem omnia noram, ac propterea renitebar diu, nec com-

88. Ἀφηνιάζουσιν εὐθύς] Τοὺς χαλινοὺς ἀπόῤῥιπτουσι. *V.*

deſcriptam Phaëtontis fabulam apud *Nonnum* Dionyſ. lib. XXXVIII. utilius opera *Manilio* dabitur I, 733. taceo *Lucretium* V, 298. ubi *Lambinus* adeatur, & ingenium *Ovidii* hac in parte plus etiam ſolito luxurians. Tragici tam diligenter in hoc fuerunt argumento verſati, ut ab iis fabulae notitiam eſſe petendam moneat *Schol. Homer.* ad Od. P, 208. ubi vide *Barneſium*. *Proclus* ad Tim. *Plat.* p. 33. 34. fabulam, ſive, ut ait, hiſtoriam Phaëtontis φυσικῶς & φιλοσόφως explanavit. *T. H.*

98. Ἀναβεβασάμην] *Scheffer.* de Re Vehic. I, 17. p. 232. poſito *Luciani* loco hunc in modum pergit: *Micyllus ita vertit:* In currum impoſitum ſubmonui, quo pacto oporteret inſiſtere viae. *Verum* ἀναβεβασάμενον *non eſt* impoſitum; *nec ad Phaëtontem refertur, ſed ad Solem. Quare mallem:* tollens vero ipſum in currum &c. *Philoſtratus pro eo uſurpavit* ἀναβέμβων. Non miror cenſuram iniquam hominis quidem docti, & de re literaria bene meriti, ſed qui Graeci praeſertim ſermonis indolem habebat minime perſpectam. Alia quædam hujus dialogi tangit p. 221. 212. 224. Ἐς ἅρμα ἐβεβάσαι *Herodot.* I, 60. ἀναβεβάσθαι τοὺς παῖδας ἐπὶ ἵππους. c. 63. Plato Πολ. V. p. 662. ἀναβεβάσαιλες ἐπὶ τὰς ἀπήνας τέκνα καὶ γυναῖκας *Apollod.* III. p. 197. ἀναβεβάζειν ἐπὶ τὸ τρόχον τοὺς ἀπηγμένους. *Andocid.* de Myſter. p. 6. ſed horum exempla ſunt obvia. Illud in Interpretibus, opinor, juſtius reprehendere licet, quod βεβηκέναι dederint *viae inſiſtere*, quum ſit, *firmo certoque gradu nixum conſiſtere, illum corporis ſtatum componere, qui ab equis animoſis & fraena mordentibus non facile turbetur:* ἑστηκέναι βεβαίως *Ariſtidi* T. III. p. 427. A. Ita non tantum τὸ βεβηκέναι a Graecis, verum & βεβηκέναι per ſe ſumitur, hinc ἐν γόνασι βεβηκὼς, *genubus innixus:* ἀνὴρ βαρὺς vel ἱδρεῖ καὶ βεβηκὼς, στιμπαστικὸς τὴν ἀγχέλιαν καὶ βεβηκὼς, μόνιμος καὶ βεβηκυῖα μάχη, σύνθεσις ἀξιωματικὴ & αὐστηρὰ & σεμνὰ & βεβηκυῖα· ἡ χειραλὴ ἐσθῆτος ἐπ' αὐχένος, ejusque generis apud optimos ſcriptores multo plura, quorum poteſtas genuina ſaepe in verſionibus obſcurata deliteſcit. *T. H.*

6. Τοσαύτου] Par. mendoſe τοσοῦτον. *M. du S.*

13. Αὐτὸς εἱχέλο τὸ ἄντυγος] *Micyllus*, *jugum curruſ:* hoc ferre non potuit *Benedictus*, ſubſtituens, *gyrum rotae.* Credo Phaëtontem metu occaecatum, &

committebam ipsi mei currus agitationem. Postquam tandem instando expugnavit & lacrimis, & mater Clymene una cum eo, permisi currum ut conscenderet, & monendo docui, quomodo oporteret firmo gradu consistere, quousque sursum immissis habenis in sublime ferri, tum deorsum rursus vergere, quoque pacto compotem esse habenarum, ac minimum concedere animis equorum. Addidi porro, quantum esset discrimen, nisi per rectam viam ageret. Hic vero, quippe puer, quum conscenderat tantum ignem, & prospexerat in profundum immense patens, stupore perculsus fuit, ut par est: equi autem, ubi senserunt non adesse me, qui currum insistens regerem, contemto adolescentulo, præcipites extra viam ruerunt, & gravia ista fecerunt: at Phaethon, habenis e manu dimissis, opinor metuens, ne excuteretur, ipse arreptam tenebat antygem. Sed & ille jam, quam meruit, habet pœnam, & mihi, Jupiter, satis est supplicii luctus.

3. JUP. Satis esse ais, talia qui fueris ausus? nunc tamen ignosco tibi: in posterum vero si quid simile deliqueris, aut talem aliquem successorem tibi emiseris, confestim experiere, quantum igne tuo fulmen

ὄφις θιον αὐτῷ τ ἔλασιν· ἐπεὶ δὲ καλε-
λιπάρησε δακρύων, ϗ ἡ μήτηρ Κλυμήνη
μετ' αὐτοῦ, ἀναβιβασάμην ὀπὶ τὸ ἅρ-
μα ὑπεθέμην, ὅπως μὲν χρὴ βεβηκέναι /ἐπιβεβηκέναι/
ἑαυτὸν, ἐφ' ὁπόσον δὲ ἐς τὸ ἄνω ἀφέντα c. M.
ὑπερενεχθῆναι, εἶτα ἐς τὸ κατάντες αὖθις
ὀπιεύειν, ϗ ὡς ἐγκρατῆ εἶναι τ ἡνιῶν, ϗ
μὴ ἐφίεναι τῷ θυμῷ τοῦ ἵππων· εἶπον
δὲ ϗ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ μὴ ὀρθὴν ἐλαύ-
νοι· ὁ δὲ (παῖς γὰρ ἦν) ὀπιβὰς τοσούτου
πυρὸς, ϗ ὀπικύψας ἐς βάθος ἀχανὲς,
ἐξεπλάγη, ὡς τὸ εἰκός. οἱ δὲ ἵπποι, ὡς
ἠδονσο οὐκ ὄντα ἐμὲ τ ὀπιβεβηκότα, κα-
ταφρονήσαντες ϗ μειρακίου, ἐξετράποντο τ
ὁδοῦ, ϗ τὰ δεινὰ ταῦτα ἐποίησαν. ὁ δὲ c. R.
τὰς ἡνίας ἀφεὶς, οἶμαι δεδιὼς μὴ ἐκπέσῃ, μὴ ἐκπέσῃ αὐτὸς, ne ipse (habenis) caderet
αὐτὸς εἴχετο τ ἄντυγος. ἀλλὰ ἐκεῖνός
τε ἤδη ἔχει ἃ δίκην, καίμοι, ὦ Ζεῦ, ἱκα-
νὸν τὸ πένθος.

ΖΕΥΣ. Ἱκανὸν λέγεις, τοιαῦτα τολ-
μήσας; νῦν μὲν ἔν συγγνώμην ἔχοντί σοι· ἐς
δὲ τὸ λοιπὸν, ἤν τι ὅμοιον παρανομήσῃς, ἢ ἄλλον c. M.
τινὰ τοιοῦτον σεαυτοῦ ἀντίδοχον ἐκπέμψῃς,
αὐτίκα εἴσῃ, ὁπόσον ϗ σοῦ πυρὸς ὁ κεραυνὸς
πυρω-

& quid ageret in miserrimo casu nescium eo manus admovisse, unde vitae periculum erat manifestum. Quid ἄντυξ esset, ignorarunt: exponit *Schol. Homer.* ad Il. E, 262. — ἐξ ἄντυγος ἡνία τεῖναι] Ἐξάρας (lege ἐξάψας) τὰς ἡνίας τ τοῦ ἅρματος περιφερείας· λέγει δὲ τοῦ κύκλου τοῦ προσεπηγότος εἰ τοῦ ἅρματι πρὸς τὸ ἀνατείνω (nihil hactenus succurrit melius, quam πρὸς τὸ ἡνία τείνων, quod ab *Homero* sumtum) τῷ ἐπιβάντι v. 728. ubi poëta magnifice describit coelestem Junonis currum — θοαὶ δὲ περίδρομοι ἄντυγες ἰσαί, quae scilicet τ δίφρου vel sellam curulem superne ambiant: *Schol.* αἱ περιφέρειαι τοῦ ἅρματος αἱ παραπεπηγυῖαι τὰ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἡμικύκλια, ἐφ' οἷς ϗ τὰς ἡνίας ἐξάπτουσιν αἱ περιφέρειαι τοῦ ἁρματείου δίφρου. Eadem ἐπιδιφριάς, ad quam Rhesi equos *Homerus* adligavit Il. K, 475. ibi quoque e *Scholiis* eximendum est leve vitium *Etymologo* duce. Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης] Ἐκ τοῦ ἐχάτου μέρους τοῦ ἁρματείου δίφρου τ περιφερείας, ἤ (scilicet περιφέρεια· prave legitur ὁ, quasi pertineret ad μάσ-) ϗ ἄντυξ ἡ ἐπιδιφριας καλεῖται. Est ergo ἄντυξ orbiculus summae curuli sellae additus eamque cingens; sed proprie tamen ejus cacumen aliquod eminentius ex anteriore parte, vel, geminum ad utrumque latus, cui, si consistere currum oporteret, habenae circumligari possent. *Euripid.* Hippol. v. 1188. Μάρτυς δὲ χαρὶν ἡνίας ἀπ' ἄντυγος vid. Schol. χρὶν ἄντυγα vocat in Rhes. v. 1373. Hinc jam patet, non aliam Phaëtonti fuisse causam, cur ἄντυγα missis habenis apprehenderet quam ne excuteretur: δεδιὼς, inquit *Lucianus*, μὴ ἐκπέσῃ. Plus una vice vocabulum occurrit apud *Nonnum* in ejusdem casus enarratione: sed istius quidem hominis auctoritati nihil tributum volo, qui non tantum voces inauditas & ridiculas ipse fingit ac componit, sed veteres etiam perlicenter in aliam longe, quam olim fuerint usurpatae, significandi ditionem migrare jubet. De ἄντυγι perquam jejune *J. Scheffer.* R. V. I. c. 7. p. 74. Porro in *Luciano*, quanquam sententia sit perspicua, orationem onerare mihi videntur οἶμαι & αὐτός. Multa similia *Diodor. Sic.* IV. p. 210. A. & verbis propemodum iisdem: τ μὲ Φαίθοντα ἐλαύνοντα τὸ τέθριππον μὴ δύνασθαι κρατῆσαι τ ἡνιῶν, τὰς δὲ ἵππους καταφρονήσαντας τ παιδὸς ἐκτραπῆναι τοῦ συνήθους δρόμου. Ejus generis, si hoc ageremus, aut eorum usus aliquis appareret, magna proferri poterat copia. T. H.

24. Ἐπὶ

πυρωδέστερον. ὡς δ' ἐκεῖνον μὲν αἱ ἀδελφαὶ θαπτέτωσαν ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ, ἵνα ὥρ ἔπεσεν ἐκδιφρευθείς, ἠλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δακρύσαι, ἢ αἴγειροι γενέσθωσαν ἐπὶ τῷ πάθει· σὺ δὲ συμπηξάμενος τὸ ἅρμα (κατέαγε γὰρ ἡ ὁ ῥυμὸς αὐτῦ, ἢ ἄτερος τ τροχῶν συντέτριπται) ἔλαυνε, ὑπαγαγὼν τὺς ἵππους· ἀλλὰ μέμνησο τύτων ἁπάντων.

ἐνεάδωσαν C. M. C. R. 2
ξυμπηξάμενος C. M. 2
ὑπαγαγὼν C. R.

sit magis ignitum. Illum ergo sorores sepeliant ad Eridanum, ubi cecidit quadrigis excussus, electri super eo lacrimas effundentes, & populi fiant ob huncce casum. At tu refecto curru (infractus enim est temo ejus, alteraque rotarum contrita) cursum redordire subjunctis equis. Ut tamen memor sis horum omnium.

XXVI.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ. APOLLINIS ET MERCURII.

Α Π.

ΕΧεις μοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμῆ, πότερον ὁ Κάστωρ ἐστὶ τύτων, ἢ πότερος ὁ Πο-

Α Ρ.

1. POtin ut mihi dicas, Mercuri, uter Castor sit horum, aut Pollux?

a Γὰρ ἡ] δὲ F.

24. Ἐπὶ τῷ πάθει] Dederant Interpretes, *prae dolore*: parum accurate. Πάθος est ipsius Phaëtontis fulmine icti praecipitatique casus: *Pausan.* I. p. 10. ἡ σφίσι (Γαλάταις) ἀφ' ἧς χώρας ῥεῖ ποταμὸς Ἠριδανός, ἐφ' ᾧ τὰς θυγατέρας τῦ Ἡλίου ἀδύρεσθαι νομίζουσι τὸ περὶ τ Φαέθοντα τ ἀδελφὸν πάθος. Rem describit Apollon. Rh. IV, 507. Ἔνθα ποτ' αἰθαλόεντι τυπεὶς σέρνα κεραυνῷ Ἠριδανὸς Φαέθων πίσυ &c. hunc si conferas, statim apparebit, unde fuerit translatus *Varronis Atacini* versus, quem *Quintilianus* servavit. J. O. I. c. 5. p. 56. *Quum te flagranti dejectum fulmine Phaeton.* Plura *Noster* περὶ τῦ Ἡλίκ. ubi nonnulla dicemus. *T. H.*

ΑΠΟΛ. ΚΑΙ ΕΡ.] Hic Dial. ex *Theocrito*, ut & seq. totus fere est in his Dialogis *Theocritus*. *J. B.*

35. Ὅτι ὕτος μὲ . . . .] Pollucem intelligit; sic enim *Homerus* canit Il. Γ, 237.

Κάστορά θ' ἱππόδαμον, καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα.

Adde *Plut.* 863. & Od. Λ. 229 & *Nostrum* Ἐρωτ. 16. ἐτημιμόρους vocat *Hom.* Od. Λ. 302. *M. du S.*

36. Τὰ ἴχνη τ τραυμάτων] *Caestuum cicatrices Tertullianus* dixit de Spectac. c. 23. & propius *caestuum vestigia*, de quibus ad lib. de Pall. notavit *Salmas.* p. 306. nam *caestuum vulnera* egregie *Plinio* restituta H. N. XXI. c. 19. a *J. Fr. Gronovio*, sunt recentia, quae cicatricem nondum duxerunt: ibi hunc ipsum Luciani locum Vir summus, quanquam haud plane commodum, protulit. Sunt autem ἴχνη & *vestigia* vulnerum aut flagellorum vel aperta & adhuc cruore manantia, ut in *Livio* II, 23. *ostentare tergum foedum recentibus vestigiis verberum*; vel jam sanata & cicatricibus obducta: quemadmodum Alexander apud Macedonas gloriatur: εἰδὴ ἕκλον τί ἐστιν ἡ σὰ χειρὸς ἢ τ ἀφιεμένων ὑγιὰ σὸν ἴχνη ἐν ἐμαυτῷ φέρω *Arrian.* Ἀ. Ἀ. VII. p. 286. Eleganter *Augustin.* Ep. XLVIII. *Quasi vero si quisquam vir fortis pro patria dimicans multa adversa vulnera exciperet, & peritissimo medico, qui haec ita curare valeret, ut cicatrices nullae apparerent, ipse potius diceret, sic se velle sanari, ut magis essent in corpore suo vestigia vulnerum, tanquam tituli gloriarum.* Utrovis modo sumere licet in *Poll.* VIII, 79. Ἔχων ἐπὶ τῷ προσώπου τὰ ἴχνη τ πληγῶν, τὰ σημεῖα τ ὕβρεως, τὰ διάγραμμα &c. *Æschin.* in Ctesiph. p. 84. v. 22. de Demosthene: τὰ τ κονδύλων ἴχνη τ τῦ Μειδίου ἔχειν ἔτι φανερά. Saepius etiam de verberum flagellorumque notis, quae mancipiis haerent insultae: *Plato* in Gorg. p. 357. C. μαστιγίας αὖ εἴ τις ἦν, καὶ ἴχνη εἶχε τ πληγῶν ἔλας ἐν τῷ σώματι ἢ ὑπὸ μαστίγων ἢ ἄλλων τραυμάτων· *Petron.* c. 126. p. 600. *matronae quae flagellorum vestigia osculantur.* Venuste Zeno apud *Diogen. L.* VII, 23. τ γυμνάσιον τινος παιδάριον μειρακιῶδες ἰδὼν ἁμάρτημα, πρὸς αὐτὸν, Ὁρᾷς, ἔφη, σου τῷ θυμῷ τὰ ἴχνη· sic ἴχνη τινὰ ἐ μώλωπες, junguntur ab *Arriano* Epict. II, 18. p. 224. Noster quoque in Catapl. §. 24. ἴχνη ἐ σημεῖα τ ἐγκαυμάτων σίγματα praecesserunt. Haec tamen non impediunt, quo minus juxta cum Eruditissimis Viris *Cujacio* & *Schultingio Ulpianum* in Fragm. Tit. I. §. 11. corruptum existimem, loquendique modum, *quibus vestigia scripta fuerunt*, tolerari non posse. Castoris & Pollucis similitudinem formae celebrarunt veteres: ideo *Devonius* etiam de Bell. Troj. II, 177. *noverat alter Cum Polluce error* —. In tabulis tales & statuis fingebantur. *Ælian.* apud *Suid.* in Διόσκουροι· εἰκόνες μεγάλοι, γυμνοὶ

lux? nam equidem ut discernam eos, non est. MERC. Heri qui nobiscum fuit versatus, is Castor erat: hic, Pollux. AP. Quo pacto dignoscis? similes enim. MERC. Eo quod hic, Apollo, habet in facie vestigia vulnerum, quæ accepit ab adversariis pugilatu certans; ea maxime, quibus est a Bebryce Amyco vulneratus, quando Jasoni socius navigabat: alter autem nihil tale præfert, sed purus est atque integra facie. AP. Gratum inprimis fecisti, qui me docueris hæc indicia: ceteroquin alia cuncta sunt paria, ovi dimidium segmentum, eique addita superne

λυδεύκης; ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν ἀφικρίναιμι αὐτούς. ΕΡΜ. ὁ μὲν χθὲς ἡμῖν ξυγγενόμενος, ἐκεῖνος Κάστωρ ἦν, ὁ δὲ Πολυδεύκης. ΑΠ. πῶς ἀφιγνώσκεις; ὅμοιοι γάρ. ΕΡ. ὅτι οὗτος μέν, ὦ Ἀπόλλον, ἔχει ἐπὶ τῷ προσώπῳ τὰ ἴχνη τῶν τραυμάτων, ἃ ἔλαβε παρὰ τῶν ἀθλαγωνιστῶν πυκτεύων, καὶ μάλιστα, ὁπόσα ὑπὸ τοῦ Βέβρυκος Ἀμύκου ἐτρώθη, τῷ Ἰάσονι συμπλέων· ἕτερος δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἐμφαίνει, ἀλλὰ καθαρός ἐστι, καὶ ἀπαθὴς τὸ πρόσωπον. ΑΠ. ὤνησας, [b] διδάξας τὰ γνωρίσματα· ἐπεὶ τἄλλα γε πάντα ἴσα, καὶ ὡς τὸ ἡμίτομον, καὶ ἀστὴρ ὑπεράνω, καὶ ἀκόντιον

διαγινώσκεις C. M. C. R.
ὁμοῖος Z.
τοιοῦτο C. R.
ὠνῆσαι C. M.
δείξας cum flor. C. R.

[b] Διδάξας] δείξας F. quod nisi Mss. auctoribus mutandum non fuerat.

τὰς παρειὰς ἑκάτερος, ὅμοιοι τὸ εἶδος· ubi γυμνοὶ τὰς παρειάς, quibus nulla genas lanugo vestit. *T. H.*

38. Ὑπὸ τοῦ Βεβρ. Α. . .] Quidam Castorem a Lynceo occisum tradidere, V. *Theocr.* Idyll. XXVII. vel XXII. Cogn. 23. *Val. Flacc. Argon.* IV. *Stratum Bebryciis Amycum suspexit arenis.* *M. du S.*

42. Τὸ ὠὸν τὸ ἡμιτ.] De pileo intelige. *M. du S.*

Τοῦ ὠοῦ τὸ ἡμιτ.] Quum singularem in enumerandis Dioscurorum insignibus ac ministeriis curam *Lucianus* adhibuerit, alienum non videbitur, si nos ejus exemplo invitati, quaedam paulo saltem reconditiora promamus: nam Meursianae diligentiae sectatori justi voluminis materia suppeteret. Pileos intelligi τοῦ ὠοῦ τὸ ἡμίτομον, quod primo loco ponit *Lucianus*, quibus Castores utebantur, in aperto est positum, indeque *Catullum* appellasse *pileatos fratres*: figura sane pileorum dissectum per medium ovi putamen referebat. Hinc remedium est *Apuleio* petendum Metam. X. p. 254. *Castor & Pollux, quorum capita cassides obtatae stellarum apicibus insignes contegebant*: tu si scripseris *ovatae*, quemadmodum *ovata species Plinio* H. N. XV, 21. & XXXV, 1. *ut ovatus esset Numidicus*, suam manum agnoscet Afer, & lubens suis auctoribus donabit membranarum, *orbatae*; vetustarum Edd. *aeratae; Brantii, jubatae:* ingerebat C. Fl. ipsam veritatem, quam tamen unius solum literae solenni mutatione obscuratam, *Elmenhorstius*, nescio quo pacto ad *obbam* delatus, expedire non potuit: atque haec tam plana videtur emendatio, ut, quin aliis itidem in mentem venerit, vix dubitem. Castores autem Spartani jure pileos insigne patrium gestabant: ovi similitudinem quid credibilius est, quam ab eorum fabulosis natalibus, quos *Homerus* quidem ignorat, certe nusquam commemorat, fuisse derivatam? vide *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 506. Ὧν ὀστράκου τρόπιλοι ἐστεμμένοι Κόμαις σκιπάσεσι — qui locus vetat, ne cum Eruditiss. *Potterο* in versu 89. Καλυφθὲν τροπίλοις (ita legendum puto) ὀστρακωμόνι, interpretando de cochlea cogitemus: ὄστρακα poetis, ut Grammatici veteres docent, vel ova, vel ovorum testae: *Hesych.* Ὀστράκων· Ἀπτῆνα, τυτθὸν, ἄρτι γυμνὸν ὀστράκων· ἀντὶ τοῦ ὠῶν, τινὲς δὲ κιλύφων· eo modo constituendus est hic *Aeschyli*, quod ex *Photii* Lexico didicimus, locus, neque aliter existimasse *Salmasium* pateret, si genuinam summi Viri manum operi suscepto longe impar *Scbrevelius* fuisset adsecutus. Haec etiam causa, cur ova per se Dioscuros, ut notum, indicarent. *Tertull.* de Spect. c. 8. in Hippodromo Constantinopolitano locus τοῖς τοῦ Διὸς ἀνακειμένοις κούροις, ἔνθα καὶ τὸν οἱ καμπτῆρες (καμπτοὶ ediderat *Douza*) δηλοῦσι τὰ τῶν ἱππέων γνωρίσματα ἀφ' ὧν ἐπικειμένων ὠῶν τοῖς χαλκοῖς ὀβελίσκοις teste *Codino* in Orig. Const. p. 6. B. Imo, ne miraculi fides apud posteros ullam in partem laboraret, in Leucippidum templo Spartae ovum erat a lacunari suspensum, taeniis, quippe res sacerrima, velatum: ὠὰ δὲ φασὶν ὡς ἐκεῖνο, ὃ τικτῶν Λήδαν ἔχει λόγος· nimirum ad aetatem usque *Pausaniae* perduraverat vivacissimus ille cortex, III. p. 247. Veruntamen eam ab ovo sumtam rationem invertit prorsus *Is. Vossius* ad *Catull.* p. 91. fabellam natalium exinde videri confictam statuens, quod toti ex ovo dissecto, id est, ex pileolis, quae gestant, prodire videantur. Sane subtilissimum eum fuisse fabularum consarcinatorem oportet, qui ab initio tam tenui processerit ad commentum originis mirificae penitus singulare. Jam quod ibidem adfirmat, apud Spartanos pileum non libertatis tantum, uti apud Romanos & Macedonas, sed & nobilitatis fuisse indicium, id quidem leve, at minus tamen accuratum: fefellerunt Virum Magnum Excerpta *Sorani* de Vit. *Hippocr.* qui pileatum in multis simulacris Hippocratem ideo conspici testatur, quia pileus sit σύμβολον εὐγενείας, non secus quam in Ulysse: atqui Spartanorum haec εὐγένεια omnium erat communis atque eadem, non familiae cujusdam aut gentis propria: pileo distinguebantur ab Hilotibus,

τιον ὀπὶ τῇ χειρὶ, καὶ ἵππον ἑκατέρᾳ stella, jaculum in manu, & equus utrique ad-

quos ναῶν geſtare voluerant: ſimiliter *Schol. Ariſtot.* ad Rhet. I. jungit ἀλλοδιρίαν ἢ εὐγένειαν· ὁ Λακεδαίμονι τὸ κομᾶν, inquit, σημεῖον ἀλλοδιρίας καὶ εὐγενείας. Pileis Caſtorum ovatis impoſitus ἀστὴρ ὑπεράνω talem ornatum pulcre nummi praeferunt, quos ex ditiſſima Soceri mei *Jac. Wildii* nomiſmatotheca jam olim depromtos iterari juſſit ad *Sext. Empir.* p. 558. Vir praeclarus *J. Alb. Fabricius.* Si cauſam quaeras, ipſa rationum, quae reddi poſſint, copia rem primo adſpectu liquidam obfuſcant. Stellulas, quae in graviſſimo tempeſtatis furore tranſtra navium & antennas perſultant, proſperi curſus ſalutares praenuncias, Caſtorumque numini ſacratas Διοσκούρους appellarunt: *Heſych.* Διόσκουροι, ἀστέρες οἱ τοῖς ναυτιλλομένοις φαινόμενοι feruntur quoque in Lyſandri navi conſpectae, quum ad pugnam illam memorabilem, vel potius victoriam, qua res Athenienſium attritae conciderunt, prodiret: *Plutarch.* T. I. p. 439. ἔσαν δέ τινες, οἱ τοὺς Διοσκούρους ἐπὶ Λυσάνδρου νεὼς ἱκετεύσαι, ὅτι τῷ λιμένι ἔβαλε πρῶτον ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ἄστρα τοῖς αὐτὸν ἐπιλάμψαι λέγουσι· quod adeo non ſprevit, virtutive ſuae adverſum cenſuit Lyſander, ut in rei bene geſtae memoriam Delphis dedicaret χρυσοῦς ἀστέρας τῶν Διοσκούρων, qui omine ſiniſtro paulo ante Leuctricam cladem diffugerunt, eodem teſte *Plutarcho* T. I. p. 443. T. II. p. 397. F. Hinc *fratres Helenae lucida ſidera; gemina Ledae ſidera*; Λακεδαιμόνιοι ἀστέρες *Callimacho* Λ. II. v. 25. &, quod inuſitatius, *ſtella* pro Tyndaridis apud *Ovid.* in Ib. v. 514. modo locus iſte vitio careat. Neutiquam abhorret, ut praecipui muneris inſigne capitibus impoſitum oſtentarint. Nec tamen non ſtella videri poteſt ſignum ἀποθέωσεως honorumque divinorum, quos, ſi *Apollodoro* conſtat fides apud *Clem.* Strom. I. p. 322. B. adepti ſunt anno tertio & quinquageſimo, poſtquam in Deorum ordinem adſcriptus fuit Hercules. Referat aliquis, nec minore juris ſpecie, ad originem a Jove ductam, quem ſunt, qui tradiderint adſumta ſtellae forma Ledam vitiaſſe: obviam raro fabulam diſcimus ab auctore *Homil. Clem.* V. §. 13. Jupiter ἀστὴρ γενόμενος Κάστορα ἐξ Πολυδεύκους ἔτεκνωσεν· ne vero teſtem in tanto miraculo ſolitarium graveris, *Tzetzen* adjungam, ſive magis *Scholiaſten Lycophronis* antiquum ad v. 88. 511. ὁ δὲ Λήδας ἐγκυμονήσας Κάστωρ μόνος ἐξ Πολυδεύκης, ὁ ἀστὴρ μορφῇ μιγέντος αὐτῇ Διός· quid jam propius, quam ut parentem ſtella deſignet? Verum alio ducunt, & arcanum nobis abſtruſius recludunt ipſi veteres: dignus eſt, quem audiamus *Sext. Empir.* IX. §. 37. ut Hercules, inquit, Thebanus in priorum Heroulum, ſic Tyndaridae ſeſe in priſcorum nomen & titulos Dioſcurorum inſeruerunt: καὶ τὰς Τυνδαρίδας δὲ φασι τὸν τῶν Διοσκούρων δίκην ὑπελθεῖν πάλαι νομιζομένων εἶναι θεῶν hic, quae ſaepe ſibi viciſſim nocent, voculae ſunt commutatae; legendum enim πάλαι. Deinde vetuſti ſapientes ſupernum hujus univerſi infernumque hemiſphaerium dixere Διοσκούρους· idque adeo poëtam, in cujus adyto ſapientiae, quicquid ipſi fuerint commenti, nullo negotio reperiunt, ſubindicaſſe, quum eos ἐτησιούρους vocat Od. A, 302. cum his ferme conſpirat *Philo Jud.* de Decal. p. 752. B. καὶ τὴν ἄλλην ἀσέβειαν ἐκέκτηντο τὰς ἐτησιμερίας μυθογράφοις παρέδοσαν (perperam ediderunt μυθογράφους· ſic autem vocat poëtas, praeſertim Orphicos) οἱ πρὸς ἀκρίβειαν ἀκοῆς τὰ τελεσφορούμενα πλάσμασιν συνφαίνοντες ἰδέᾳ περὶ τὸν τῶ ὁμοιώσεων θέσιν κεκομψεύεσθαι, τότε ἡμῶν εἰς ἡμισφαίριον τῷ λόγῳ δίχῃ διαιρουμένης, τὸ μὲν ὑπὲρ γῆς, τὸ δὲ ὑπὸ γῆς Διοσκούρους ἐπάλαισαν, τὸ περὶ τὰ ἐτησιμερίας αὐτῶν προστεταλασσόμενον δίκημα· eum in modum ex C. MS. poſtrema cum *D. Hoeſchelio* ſunt legenda ad *Phrynich.* p. 111. neque alio ſpectat *Euripidis Scholiaſtae* locus ad Oreſt. v. 465. ubi poſtquam expoſuerat, quomodo Pollucis precibus inductus Jupiter Caſtori quoque tribuerit immortalitatem, eosque παρ' ἡμέραν ζῶν ἀμφοτέρους, addit, ὡς ἐν ἀναγραφῇ εἰς ἡμέραν ἕκαστα. Verum eſt, priſcos ſeu Theologos, ſive philoſophos juſtorum coeli motuum, quod eorum pace dixerim, haud quaquam peritos, in hemiſpheria diviſiſſe mundum bina, quae alii fixa & ſtabilia, Jovis Plutonisque regno diſcreta, in quibus orbes ſuos ſidera conficiant, alii rotatione volubili circumacta crediderunt: utrovis pacto nihil admodum obſtat, dummodo per utrumque axis verticem diſſecta ponas, quo minus Dioſcurorum, quos ſapientes illi vocarunt, ἐτησιμερίαν alternasque vices animo informes. *Julianus* tamen Orat. IV. p. 147. cujus locus *Euſtathium* non fugit ad *Homer.* p. 410. 1686. nihil hanc rationem eo valere contendit, opinionemque illam exagitat tanquam inanem atque ex Theologis perverſe intellectis hauſtam: in ejus explicanda mente, quam intricatiorem & maculis aliquot pravae lectionis inſuper obſcuratam *Petavius* certe non percepit, operam haud abutemur: nunc ſatis eſt ad rem noſtram, ſi hoc quoque teſte *Empirici* fides adfirmetur. Ab Orphicorum autem hac emanaſſe ſcriptis eo minus eſt dubitandum, quod illi mundi figuram eſſe ſtatuerunt ovatam, ὠοειδῆ, ut praeter alios *Achill. Tatius* docet in Mag. p. 127. B. 130. C. quomodo hemiſphaerium ingentis illius ovi erit ἡμίτομον· nam primigenium iſtud ovum, rerum omnium originem, quod eadem ſacerrimorum hominum ſecta venditavit, quamvis huc pertineat, prudens omitto: illud potius obſervandum videtur, *Alexidis* venuſtiſſimi jocum in *Athen.* lib. II. p. 60. A. B. minus patere, niſi eorum, quae modo tradidimus, adjumento aditus aperiatur. Sextus porro, ut eo redeamus, πάλαι, ait, τ' ἐκτυπώσεως αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τούτοις ἀστέρας, αὐτοκέφαλον τὸν ἡμισφαίριον κεῖσθαι νόμον. Ergo Ledae filiorum in pileis cur ſtellae micuerint fruſtra quaerimus, ſi haec jam olim inſignia Dioſcurorum veterum ſibi vel ipſi vindicarint, vel liberali poëtarum dono acceperint. Et ſane alios ante Tyndaridas extitiſſe Dioſcuros ex *Cicerone* manifeſtum eſt de N. D. III. §. 53. quem locum dubito an hunc in modum diſtingui oporteat & legi: *Primi tres, qui appellantur Anaces Athenis, ex Jove Rege antiquiſſimo & Proſerpina nati, Tritopatres* (vel *Tritopateres*) *Zagreus, Eubulous, Dionyſus. Tritopatreus*, quod

alibus : quo factum eſt, ut ſæpe hunc ap- ἀληθικός· ὅτι πολλάκις ἐγὼ † μὲν προσῆ-
πον

quod vulgatur, unius fuiſſe nomen induci non poſſum, ut credam: de Tritopatoribus autem, quos reſtituendos eſſe auguror, quique Athenis eximia religione culti, quam diverſæ fuerint ſententiæ, demonſtrat inſignis *Suidae* locus in Τριτοπάτορες· ſimilia plane, ſed paulo brevius, in *Etymologo*: emendationi vero ſtabiliendæ quæ faciunt plura nunc prætereo. Eosdem fuiſſe Tritopatoras, qui Θεοὶ μεγάλοι, Samothraces, Corybantes, Cabiri, ut liquido adfirmare non ſuſtineo, ita ſuſpicari licet: ἀνάκων vel ἀνάκτων commune nomen: refert *Pauſan.* X. p. 896. Amphiſſenſes. ἄγουσι τελετὴν Ἀνάκτων καλουμένων παίδων· quinam hi ſint, parum ait conſtare, dum nonnulli Dioſcuros, alii Curetas, alii, qui ſupra ceteros ſapere ſibi videantur, Cabiros putant: horum orgia qui celebrant ſacerdotes, eximie nominari Ἀνακτόκλεις, oſtendit *Clem.* Protr. p. 12. C. Ea res utcumque definiatur, hoc tamen eſt ſatis exploratum, Θεοὺς μεγάλους Samothracum, ſive Cabiros, jam diu ante quam Tyndaridæ naſcerentur, & dictos fuiſſe Διοσκούρους, & exiſtimatos. Notus in publicum *Philonis Byblii*, quem *Euſebius* ſervavit, locus Praep. Euang. p. 36. A. 37. D. 39. C. ibi naſcuntur ὑπὸ τῦ Σύδυκ (Σάδυκον vel Σάδυκ appellat *Damaſcius* apud *Phot.* p. 573. Σαδύκου *Apollodor.* III. p. 239.) Διόσκουροι, ἢ Κάβειροι, ἢ Κορύβαντες, ἢ Σαμοθράκες· eosdem in honore fuiſſe non vulgari apud Atticæ regionis incolas, multis indiciis deprehendi poteſt; nam Κεφαλῆσιν, ut docet *Pauſan.* I. p. 77. οἱ Διόσκουροι τοιαῦτα μάλιστα μεγάλους ἡγοῦνται θεοὺς οἱ τῶνδε θεοὺς ὀνομάζουσι· jam vero per pagos quæ colebantur numina, fuiſſe vetuſtiſſima nobis compertum eſt. Idem illud antiquitatis Græcæ penu Methapum teſtatur Athenienſem ἐν Θηβαίοις τ Καβείρων τὴν τελετὴν παλαιότατον V. p. 281. Apud *Gruter.* p. 319. Inſc. 2. Gaji mentio reperitur Acharnenſis ἱερέως γενομένου θεῶν μεγάλων Διοσκόρων Καβείρων. Unde autem hic cultus Cabirorum ad Atticos pervenerit, facile poteſt inveſtigari, ſi vera ſunt, ut equidem arbitror, quæ ſcribit *Herodot.* II, 51. Pelaſgos, Ἀβαιοῖσι συνοίκους γενομένους ἐν τῇ χώρῃ, initia Deorum Samothracum inſtituiſſe primos: fieri ſane vix potuit, quin Athenienſibus, cum quibus tanto tempore vixerunt, eadem impertiverint ſacra, quæ poſtea neſcio quis error traduxit ad Tyndaridas; eorum profecto in Hymnis Orphicis, qui vetuſtioris Theologiæ diſciplinam continent, ratio habetur nulla: nam quod in Εὐχῇ v. 21. legitur, Καὶ μεγάλους σωτῆρας ὁμοῦ, Διὸς ἄφθιτα τέκνα, falluntur, qui ad Caſtoras trahunt: quales σωτῆρες intelligendi ſint, declarat Hymnus in Curetas XXXVII. ubi —— κόσμου σωτῆρες ἀγαυοὶ, Οἵ τε Σαμοθράκῃ ἱερὸν χθόνα ναιετάουσι Κυδίστοις ἀπορρήτοις παλαιγενέεσσιν· illaque inprimis obſervanda. Κουρῆτες, Καρπαῖοι ἀνάκτορες, εὐδυνατοί τε, Ἐν Σαμοθράκῃ ἄνακτες, ὁμοῦ Ζηνὸς κόροι αὐτοί. Ποιμὲν ἀέναοι, ψυχοτρόφοι, ἀεροσιδεῖς, Οἵ τε καὶ ἠράνιοι Δίδυμοι κλῄζεσθ' ὑπ' Ὀλύμπου. Verum ne Samothraciæ quidem, quam optimo titulo videbantur tenere, poſſeſſionem Cabiris integram Tyndaridæ reliquerunt; opinione ſaltem vulgi, quam velut compertam ſecutus eſt *Ovid.* I. Triſt. X, 45. *Vos quoque Tyndaridae, quos haec colit inſula, fratres, Mite, precor, duplici numen adeſte viae:* forte etiam *Plutarch.* in AEmil. p. 267. F. Perſeus Macedoniae rex victus διέπλευσεν εἰς Σαμοθράκην, καὶ καταφυγὼν ἐπὶ τοὺς Διοσκούρους ἱκέτευεν· quanquam in hac hiſtoria ſub initium lib. XLV. *Livius* nullum Samothracum Deorum nomen, ſive rem incertam tutius in medio relinqui cenſens, ſive religione deterritus, commemoret; niſi quis in eam ſuſpicionem veniat, Dioſcuros c. 6. librariorum opera in Deos abiiſſe: *fortunam Dioſcurosque, quorum in templo erant, nulla ope ſupplicem juvantes, accuſans.* Attamen iſtam vulgi perſuaſionem merito repudiat *Varro* de L. L. IV. p. 17. *Nam neque, quas Ambracia* (nondum cur ſcriptura vetus mutari debeat, rationem invenio) *ante portas ſtatuit duas virileis ſpecies aheneas, dei magni; neque, ut volgus putat, hi Samothraces Dii, qui Caſtor & Pollux.* Non ſolos autem Cabiros, ſed Caſtores etiam Magnos Deos Inſcriptiones praebent, & ſæpius uſu venit, ut vix, utri ſint intelligendi, diſcernere queas; quemadmodum apud Clitorios quod fanum eſſe memoratur Διοσκούρων, καλουμένων δὲ θεῶν μεγάλων a *Pauſan.* VIII. p. 639. Sed Cabiris ne in coelo quidem per Tyndaridas eſſe licuit quietis, nihilque propius eſt factum, quam ut de ſigno Geminorum coloni veteres proturbati plane dejicerentur: adfuerunt injuſtae cauſae auctores ſane graves, *Eratoſth.* Cataſt. c. X. quem *Hyginus* paene interpretatur Poët. Aſtron. II. c. 22. & *Caeſar Germanicus*, ut *Tertullianum*, *Iſidorum* & alios momenti minoris præteream. Qui pro Diis Samothracibus propugnent, illi longe quidem pauciores, at, ſi pondus teſtium non numerum aeſtimes, minime ſpernendi, *Onomacritus*, ſive quis alius Orphicorum Hymnorum ſcriptor placeat, & *Nigidius*, Aſtronomiae veteris conſultiſſimus, apud *Schol. German.* quibus *Ampelium* adjungo lib. Mem. c. III. ſed ut in transitu vix digno beneficium tamen demtae maculae conferam: *Gemini, qui Samothraces nominantur eſſe* (haec ejus ætati in barbariem vergenti condonanda eſt Latinitas) *quorum argumentum nefas eſt pronunciare praeter eos* (*aliis praeter eos*; niſi malis *praeter eis*, hoc eſt, præterquam iis, quomodo non raro ſolent Latini recentiores) *qui initiis praeſto ſunt:* juvit nos *Schol. Germanici*, ex quo fere deſcriptum illud *Ampelii* caput corrigi pluribus in locis poteſt. Nos hac vice cum Tyndaridis actione legitima non experiemur, pro tempore contenti, ſi ſatis fuerit probatum, nullam in ſe temeritatis culpam ſuſcepiſſe *Sextum Emp.* qui dicere non veritus ſit raptos ab iis honores alienos. Nunc ad inſignia *Luciano* commemorata revertimur. Spicula praeferunt itidem nummi & monumenta lapidum: de equis albis notatum eſt a *J. Daviſio*, viro doctiſſimo, ad *Cicer.* de N. D. II, 2. p. 105. hujus etiam loci non oblito. Equos iis a Mercurio diſtributos *Steſichorum* docere prodit *Tertull.* de Spect. c. 9. plenius ex eodem vate & nominibus quatuor equorum additis *Etymol.* &

του Κάστορα, Πολυδεύκην δὲ τὸν ἕτερον· τὸ δὲ τῷ ζ pellarim Caſtora, qui Pollux erat; illum, Pol-

Suidas in Κύλλαρος, qui ſibi collati mutuam operam praeſtant: in illo pro Ἦραν δ' Ἐξάλιβον, quo nomine nullum equum noverit antiquitas tota, repone δὲ Ξάνθον, ſponſore *Philargyrio*, qui pro Grammatico ſatis arroganter ſcribit ad Georg. III, 89. *poëtas Graeculos fabulari*, Xanthum & Cyllarum equos Neptunum Junoni dediſſe, illam Caſtori & Polluci. Verba *Polyaeni*, quia vitio carere non videntur, producam: is Ariſtomenem cum facinoris ſocio, ut Lacedaemonios mentita ſpecie falleret, ſumſiſſe Caſtorum habitum refert II. c. 31. §. 4. λάνκων ἵππων ἐπίδησαν ἀμφω, καὶ ταῖς κεφαλαῖς περιθηκάτω χρυσοῦς ἀστέρας· peripicuum eſt deficere vocabulum aliud, cui convenire proxime debeat περιτιθέναι· nam κεφαλαῖς περιτιθέναι ἀστέρας, quamvis ζῆφος περιζῶσθαι me non fugiat, plane durum eſt: jam ſi πίλους interjungas, ταῖς κεφαλαῖς πίλους περιθηκάτω καὶ χρ. ἀ. res erit in vado; ſicut *Homer.* Il. M. 320. — ἴδυσι τε πίνα μῆλα οἶνον τ' ἡδαίτον —— de quo genere plura docet *Euſtath.* p. 907. confirmat ſimilis *Pauſaniae* locus, ubi, quod hic Ariſtomeni ejusque amico, Meſſeniis Gonippo & Panormo tribuitur lib. IV. p. 344. *Philo Jud.* L. ad C. p. 1003. πίλους ἐπὶ τὰ κεφάλας ἐλάμβανεν, ὁπότε ἀσκοῖτο εἰς Διοσκούρους· neque ſolet aliter *Polyaenus*, πίλιον κεφαλῇ περιθέμενος VI. c. 12. Porro ſalutaris eorum, quam navigantibus praeſtiterunt, cura, ut eſt quidem illa, praeſertim apud poëtas, cognitiſſima, ſic tamen unde ad eos quamve ob cauſam defluxerit, parum conſtat. Initio ſciendum eſt, eandem obiiſſe Deos Samothracas provinciam: praeter Hymnum Orphêum, cujus ſupra meminimus, *Apollonium Rh.* I, 918. ejusque *Schol.* plena teſtatur tot tabulis votivis Samothracia, quas Diagoras ille Melius, homo ſapiens, irridebat, aſpernatus tam futile divinae providentiae documentum. Quid ergo? an denuo Caſtoras imminuti Cabirorum juris reos tenemus? Hac quidem in parte ſuccurrit aliquantum *Diodor. Sic.* IV. p. 172. A. & tanti criminis invidiam deprecatur: operae pretium eſt rem memoratu dignam cognoſcere. Quum orta tempeſtate Argonautae ſummo verſarentur in diſcrimine, Orpheus dicitur ſolus initiatus ποιήσασθαι τοῖς Σαμοθρᾳξὶ τὰς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας εὐχὰς εὐθὺς δὲ τῷ πνεύματι ἐνδόντι, καὶ δυοῖν ἀστέρων ἐπὶ τὰς τῶν Διοσκούρων κεφαλὰς ἐπιπεσόντων omnes ſtupore defixos divinitus exiſtimaſſe praeſentiſſimum periculum eſſe depulſum: διὸ καὶ τοῖς ἐπιγινομένοις ὑπόδειγμον γενομένης τῆς περιστάσεως ἀεὶ τοὺς χειμαζομένους τῶν πλοίων εὐχὰς μὲν τίθεσθαι τοῖς Σαμοθρᾳξὶ, τὴν δὲ τῶν ἀστέρων παρουσίαν ἀναπέμπειν εἰς τὴν τῶν Διοσκούρων ἐπιφάνειαν· id quidem a poſteris non adeo fuit obſervatum, quin plerique obliterata velut Samothracum Deorum memoria, ad Dioſcuros preces ac vota ſolos allegarent. Narrationem vero, quam ſine dubio *Diodorus* ex vetuſto quodam expeditionis Argonauticae ſcriptore hauſit, amplectitur etiam *Valer. Flacc.* I, 570. is enim, quandoquidem prior *Varro Atacinus Apollonium* paene de verbo ad verbum verterat, ut non ex *Quinctiliano* tantum, *alieni operis interpretem* eum appellante, ſed pluribus etiam indiciis, iisque certiſſimis, exploratum habemus, alios ſibi, quorum imitatio celebri argumento novitatis gratiam conciliare poterat, auctores delegit. *Strabo* diſcrepat I. p. 83. ideoque τοὺς Διοσκούρους ἐπιμελητὰς τῆς θαλάσσης λεχθῆναι, καὶ σωτῆρας τῶν πλόντων ſtatuit, quod primi longas navigationes inſtituiſſent: addit inſuper *Ampelius*, *eos principes maris tutum a praedonibus praeſtitiſſe*: nimirum uterque ſecutus eſt illorum auctoritatem, qui, quum merito poſt fabulas latere rerum veteri memoria geſtarum ordinem putarent, non una rate Argonautas, ſed claſſe inſtructiſſima maria prius inacceſſa perluſtraſſe arbitrabantur: ab his pelagi tentandi rudimentis auſos fuiſſe Graecos nobilem illam in Trojam expeditionem ſuſcipere. *Hygini* fides ſi potior eſt, Neptuno debent Dioſcuri honeſtiſſimae curae beneficium: nam *equos quibus utuntur donavit, & dedit poteſtatem naufragis ſaluti eſſe*: quod ſane non poteſt non veriſimillimum videri; quis enim credat invito vel inconſulto Neptuno tantum in mare ac tempeſtates cuiquam potuiſſe juris concedi? Paulo tamen aliter *Serv.* ad Georg. I, 12. *Caſtor & Pollux, quia eorum velociſſimae ſtellae ſunt, equos in tutela habere dicuntur.* Verum *Iſocrates*, ut quaeſitiſſimis Helenam ſuam encomiis excoleret, ſorori Tyndaridas acceptum referre voluit, non ſolum quod Deorum in numerum ſint adſcripti, ſed hujus etiam adminiſtrandae provinciae decus p. 218. B. Helena jam divinos honores adepta πρῶτον μὲν τοὺς ἀδελφοὺς ἤδη καλλιχορουμένους ὑπὸ τῶν πεπραμένων εἰς θεοὺς ἀνήγαγε· βουλομένη δὲ πᾶσιν ποιῆσαι τὴν μεταβολὴν, ὅτως αὐτοῖς τὰς τιμὰς ἐναργεῖς ἔδωκεν, ὡς ἀθρώπους ὑπὸ τῶν ἐν τῇ θαλάττῃ κινδυνευόντων σώζειν, οὕτως ἂν εὐσεβῶς αὐτοὺς ἐπικαλέσαιντο. Haec ille; poëtis tamen, quorum fingendi licentiam ferme ſuperavit, iratis, *Euripide* certe, in cujus Hel. v. 1680. Caſtores, quam ipſi a Jove jam fuerant conſecuti, ſorori promittunt immortalitatem: neque ſecus in Oreſt. v. 1637. & 1690. Helenam in coelum ſubvehit Apollo Κάστορί τε Πολυδεύκει τ' ὦ αἰθέρος πτυχαῖς Σώσασιν ἱστομόλῳ ναυτίλοις σωτήριον, & Σὺν Τυνδαρίδαις τοῖς Διὸς υἱοῖς Ναύταις μελδούσαν θαλάσσης. A reliquis *Euripidem* diſſidere notat *Scholiaſtes*: Ὅτι ἡ Ἑλένη τοῖς χειμαζομένοις κατὰ θάλατταν ἐπήκοός ἐστι κατὰ Εὐριπίδην συμμίσγεται· ὁ μέντοι Σοσίθεος ἔμπαλιν φῆσιν ὅτι τὸν ἰσμηνὸν αὐτὴν ἐπιφαίνεσθαι. Equidem haud ſane commemini, an quiſquam praeterea Helenam in hac cura fratribus adſociarit: quin cum dirum ejus ſidus, quando ſolitarium apparet, navigantibus eſſe perniciosiſſimum ſcribit *Solin.* c. 1. nec niſi menſtruo cruore ſolo averti poſſe: prius a *Plinio* confirmatur H. N. II, 37. alterum non dixerim an ab ullo alio. *Stat.* Theb. VII, 791. *Non aliter caeco nocturni turbine Cori Scit peritura ratis, quum jam damnata ſororis Igne Therapnaei fugerunt carbaſa fratres*: merentur adſcribi, quae *Lutatius* obſervat: *Quia nautae, cum ſtellam Helenae viderint (quae Urania dicitur, cujus tanta eſt vis incendii, ut malum cavet, & navis ima pertundat, ut etiamſi aes ſit, hoc calore ſolvatur) ergo ſi haec ſtella navi inſederit,*

Pollucis nomine. Verum dic mihi etiam

Πολυδεύκους ὀνόματι· ἀτὰρ ἐπέ μοι ἡ τόδε,

rit, sciunt se nautas sine dubio perituros: contra Castorum sidera sunt navigantibus salutaria. Ad eum *Papinii* locum *Barthio Euripidis* emendandi conatus male successit. Ergo minime dubitandum, quin navis in mari deprensa Dioscurorum tutius quam Helenae praesidio committatur: credere fas est oculato testi, & philosopho quidem *Maximo Tyrio* ad finem Dial. XXVII. εἶδον δὴ κ) Διοσκούρους ἐπὶ νεὼς, ἀστέρας λαμπρὸς ἐκφοίτους τὴν ναῦν χειμαζομένην. Tragicus autem, fabulae in quamcunque formam vertendae libertatem sibi vindicans, ut scenae serviret, Helenae munus tribuere non fuit veritus, cujus alibi ne verbo quidem usquam fecerat mentionem; quum de solis tamen Tyndaridis saepissime testetur: vide Electr. v. 1241. egregie Chorus v. 992. — βροτῶν σὺ μόλοις ῥοθίοις Τιμὰς σωτῆρας ἔχουσιν, exquisita loquendi formula, quae aliud quiddam indicat, quam vulgatum illud τιμὰς ἰσοθέους ἔχειν ut enim Sacas Xenophonteus K. Π. I. p. 6. τιμὴν ἴσχει προσάγειν τοὺς θεομένους Ἀγησίλαον, sic & Dii τιμὰς ἔχειν dicuntur, *munus aliquod obire ad hominum utilitates comparatum*, quo diligenter administrato cultum eorum demereantur: non aliter in *Isocrate*, τιμὰς ἀναγκαίας δοῦναι, *Aristotele* Polit. VII. c. 16. θεῶν ἐπιμέλειαν ἢ ὀλιγώτων τὴν περὶ τὰ γενέσια τιμήν· multum ab hac elegantia capienda Interpretes abfuerunt. Quam itaque noster irrisor vocat ἀγαθὴν κ) σωτήριον τύχην, illae sunt Scenico philosopho τιμαὶ σωτῆρες βροτῶν σωτῆρα autem τιμαὶ similiter, atque χθόνα σωτῆρα κακῶν in Med. v. 360. ὑμνῳδοὶ σωτῆρες *Sophocl.* Phil. v. 1467. λαοῦ τῆς Ἐρυσίχης Antig. v. 1086. ubi vide *Schol.* Ceres ἰφιγ. Taur. apud *Diodor. Sic.* V. p. 201. A. in *Alexandri AEtoli* versu apud *Macrob.* Saturn. V. c. 22. Ἵππιν βλητῆρα ἐῶν malim ἵππιον βλητῆρα ἐῶν, etsi mollius hoc ad aures accidat: addenda est praeclara *Jos. Scaligeri* observatio ad *Manil.* V, 632. cujus vestigia pressit dicam an suppressit *Salmas.* ad Ov. *Stimm.* p. 246. A procuratione navigantium tam utili σωτῆρες eximie dicti sunt Castores, ut jam pridem est observatum: *Sext. Empir.* IX. §. 86. τοὺς Διοσκούρους ἀγαθούς τινας εἶναι δείσαντες, σωτῆρας εὐσέλμων νεῶν ubi, qui quidem obtuso non sit sensu, & parum exercitato, vetusti poetae verba facile quis odorabitur. Neque hic solum, sed saepius alibi, quando de Dioscuris fit sermo, loca vatum antiquorum adhiberi deprehendes, quae, quantumcunque eos, qui supersunt, excusseris, frustra quaeras: velut in *Plutarch.* T. II. p. 1103. C. φάντι τοὺς Διοσκούρους αὐτοὺς ἀφίζεσθαι ἐπιχθόνιόν τε μαλάξοΐδας βίαιον πόντου, ἀκάμας τε ἀνέμων ῥιπάς in *Aristide* T. I. p. 83. ubi Asclepiadae celebrat, quorum de genere humano merita consilent non minora, quam Castorum, Διοσκούροις ὁπωσοῦν, οἱ πολλοῖς μὲν ἤδη τριηρυμίας κατεπαύσαντο, πολλοῖς δὲ κ) τοιούτοις λαμπτῆρας ἴσμεν τε νήσοις ἐπὶ κατ' ἤπειρον ἀνάψαντες utrobique vestigia se produnt orationis ligatae, & supra sermonem pedestrem surgentis. Quinctiam Grammatici, homines in nugis acuti, Graecum Pollucis nomen eo trahunt: id enim continere πολὺ δῶρον, multam dulcedinem suavitatemque beneficiorum, quae ab iis & viventibus & dein coelestium ordini adscriptis ad mortales permanarint: ista memorantem *Apollonii Scholiasten* ad I, 1037. *Etymologus* excerpsit in Ἀδελφοί. Verum ne quis ita existimet, nullo delectu quibusvis hominibus, modo implorarentur, adjutores praesto fuisse Castoras; imo probis, ut par erat, justisque solis operam navabant: *Schol. Pindar.* ad N. I, 103. δικαίοις γὰρ ἐπιφαινόμενοι κατὰ τὸ πέλαγος σώζειν τοὺς δικαίους quod si cui levior hujus Grammatici videatur auctoritas, audiat ipsos Dioscuros, *Euripide* interprete, in Electr. v. 1350. Διὰ σ' αἰθερίας στείχοντε πλακὸς Τοῖς μὲ μυσαροῖς σὺν ἐπαρήγομεν· Οἷσιν δ' ὅσιον ἐς τὸ δίκαιον Φίλον εὐ βιότῳ, τούτους χαλεπῶν Ἐλλάδος μόχθων σώζομεν. Neque porro nimium erant faciles, nec virium suarum in quotidianis periculis inconsulto prodigi; sed ad incitas plane redactos oportebat, & inersa paene navi fundum petentes, qui salutarem eorum opem essent expertusi: quapropter vocat eos Ἀνδρῶν σωτῆρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἐόντων *Theocrit.* Eid. XXII, 6. & 17. Ἀλλ' ἔμπης ὑμεῖς τε κ) οἱ βοθοῦ ἕλκεῖε ναῦς Αὐτοῖσι ναύτῃσιν ἀωμένοις δαινύσθαι· quod omnino videtur *Horatius* imitari voluisse IV. Od. VIII, 31. *Clarum Tyndaridae sidus ab infimis Quassas eripiunt aequoribus rates.* Propius etiam ipsum sacrificii genus, quod in mare porrici moris erat ad auxilium eorum implorandum, descripsit Homeridarum aliquis Hymn. XXXII. Hinc ducta figura historiae veritatem *Libanius* obumbravit in Paneg. Jul. p. 176. B. ὅτε δὴ τὴν θαλάσσης ἀναταραχθείσης ὑπὸ πνευμάτων συνεφειλκῶν, κ) σκάφους τὸ μὲ καθαδύνοντος, τὸ δὲ ἀφανιζομένου, κ) τῷ κύματι ὑπὲρ τὸ τοῖχον αἰρομένου (Interpres mirifice: *fluctu jam muros superante*: lege ὑπὲρ τὸ τοῖχον, *fluctu jam latus navis superante*) Διοσκούρους ἄνωθεν ἐκ κοινοῦ βουλευτηρίου πέμψαντες ἐξέρασαν τὸ κλυδώνιον τὸ πλοῖον quae ex rerum gestarum monumentis illustrare tempus nos vetat: alterum potius addam *Libanii* locum p. 624. B. qui, antequam intelligi possit, sanandus est hunc in modum: Ἴσμεν δὴ κ) τοὺς Διοσκόρους, οἷς ἐν ἅσιν σύμπλοις, μέχρι λιμένων προπέμπουσιν αὐτούς τε κ) τὰ τῶν γόμων ἀλλ' ὁ τὸ μὲ βύσσεσθαι κλύδωνι, τῷ δὲ προΐεσθαι interpres, qui sententiam errorum paucis virtutibus excusare nequit, non versionem hic, sed monstrum peperit; sententia *Libanii* talis: *novimus etenim & Castoras, quibus sint propitii, ad portus usque prosequi & ipsos & navim mercibus oneratam; non autem eos solent ex hoc fluctu liberare, isti mergendos permittere.* Inde causa nobis est comperta, cur abscessus, quas medici παραστάσεις appellant, quum sub ipsis auribus post graves morbos oriuntur, salutis praenuncios, Διοσκούρους etiam dixerint; nam qui rationem a numero repetunt, & *gemellos* interpretantur, longe aberrare certum est. *Galen.* Op. Iatr. Παραστάσεις ἐστὶ δὲ τοῖς ὅσιν ὀπτήμασι· ταῦτα ὅτιοι Διοσκούρους ἐκάλεσαν· ἐπὶ πυρετοῖς γινόμεναι τὰ πολλὰ τῶν πυρετῶν ἀπαλλάσσουσι. Hoc est βιβλίον illud ἰατρικὸν, unde usum illum vocis Διόσκουροι medicum adnotavit *Eustath.* ad Il. Γ. p. 410. non *Cassius*, ut visum fuit *Joh. Meursio* Misc. Lacon. I. p. 21.

δε, τί δήποθ' οὐκ ἄμφω ξύνεσιν ἡμῖν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας ἄρτι μὲν νεκρός, ἄρτι δὲ θεός ἐστιν ἕτερος αὐτός.

illud, quid tandem sit causæ, cur ambo simul nobiscum non sint, sed partitis vicibus nunc mortuus, nunc Deus est alter eorum.

ΕΡΜ. Ὑπὸ φιλαδελφίας τοῦτο ποιοῦσιν· ἐπεὶ γὰρ ἔδει ἕνα μὲν τεθνάναι τῶν Λήδας υἱέων, ἕνα δὲ ἀθάνατον εἶναι, ἐνείμαντο ἑκάτερος αὐτοῖς τὴν ἀθανασίαν. ΑΠ. ὦ ξυνετὸν, ὦ Ἑρμῆ, τὸν νομὸν, ὅτε οὐδ' ὁπόσαι ἕτεραι ἀλλήλαις, ὅσῳ ἐπόθουν, οἶμαι, μάλιστα· πῶς γὰρ ὁ μὲν παρὰ θεοῖς, ὁ δὲ παρὰ τοῖς φθιτοῖς ὤν; πλὴν ἀλλὰ, ὅσῳ ἐγὼ μαντεύομαι, ὁ μὲν Ἀσκληπιὸς ἰᾶται, σὺ δὲ παῖε. GR. + M. bene

2. MERC. Fraternus amor suasit, ut hoc facerent: quoniam enim oportebat unum oppetere mortem Ledæ filiorum, alterum immortalem esse, inter se diviserunt eo pacto ipsi immortalitatem. A P. Haud prudenti, Mercuri, partitione; siquidem ne videbunt quidem sese, quod desiderabant, ut puto, maxime: quî enim hoc fieri possit, quum hic apud Deos, iste apud defunctos per vices sit. Attamen, sicuti ego vaticinor, Æsculapius medetur, tu luctari do-

Prorsus autem perverse Dioscuris additum fuisse nomen παρατίδων sibi persuasit *Is. Vossius* ad *Catull.* p. 289. quanquam hoc quidem leve est peccatum atque ignoscibile prae eo, quod commisit *G. Cuperus* in Harpocr. p. 148. haec scribens: *Quin & παρατίδες, i. e. anguli oculorum, qui aures spectant, vel forte tegmen, quo aures muniebant pugiles. quod ex auctoribus & statuis eleganter illustrat Eruditissimus Fabrettus, quia Pollux pugilatu & caestibus spectatus fuit, Διόσκουροι vocantur:* in quibus ea, quae monui, nihil inesse sani satis demonstrant. Illud insuper non videtur praetereundum, fieri non raro, ut, quum stellae Castorum ab antiquis commemorantur, Grammatici vix expediant, utrum, quae per transtra navium & antennas adhaerent sint intelligendae, an Gemini: sic fluctuare videas commentatores *Horatii* veteres ad I. Od. III. & XII. lib. III. Od. XXIX, 64. Pro geminis facit *Germanicus*: *Sunt Gemini, quos nulla dies sub Tartara misit. Sed coelo semper nautis laetissima signa Ledaeos statuit juvenes pater ipse Deorum.* Denique nonnihil Achilli debent Castores, qui particulam occupatissimae curae in se derivari fuerit passus: eos saltem, qui prope insulam Achilleam tempestate jactati laborabant, in fidem suam recepit, iisdemque, quibus illi, signis numen praesens indicare non fuit dedignatus. Audiamus *Arrianum* testem gravissimum Per. P. E. p. 14. qui, dum in Achillis insulae descriptione liberalissime versatur, haec inter alia instituto nostro minime aliena prodit: οἱ δὲ ἐν ὕπαρ λέγουσι φαίνεσθαι αὐτοῖς ἐπὶ τῷ ἱερῷ, ἢ ἐπ' ἄκρῳ τῷ κόρυμβι τῷ Ἀχιλλέως, καθάπερ τοὺς Διοσκούρους τόσον δὲ μόνον τῶν Διοσκούρων μεῖον ἔχειν τὸν Ἀχιλλέα, ὅσον οἱ μὲν Διόσκουροι τοῖς παλαιχθοῦ πλαιζομένοις ἀναργεῖς φαίνονται, καὶ φανέντες σωτῆρες γίνονται· ὁ δὲ τοῖς πλάζουσι ἤδη τῇ νηῒ. Non dissimilis extat *Maximi Tyrii* locus Diss. XXVII. cum quo si *Philostratum* contuleris Her. c. XVI. operae non poenitebit: *Arriani* ad *Maximum* jam meminerat *D. Heinsius*. Ceterum de stellulis istis salutaribus, quae Castorum apud Graecos, postmodum apud Pontificios Sanctorum nominibus insigniri meruerunt, naturalibusque earum causis multa subministrat *Fromond.* Meteorol. II. c. 2. Haec paulo uberius tradere visum fuit, ut curas juveniles expolirem: nec fraudi mihi fore spero, si in eâdem denuo palaestra desudarim, in qua jam ante Viri literarum laude praestantes, *L. Bisciola* Hor. Subs. IV, 16. *G. Joh. Vossius* de Orig. & Progr. Idol. *Raph. Fabrett.* ad Column. Traj. *Ex. Spanhem.* ad *Callimach.* aliique plures exerceri voluerant. *T. H.*

49. Ἐξ ἡμισείας] Hic Fl. distinguit, quasi jungi deberent a sequentibus separata οὐκ ἄμφω, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας parum commode. Notissimus est *Homeri* locus Od. Λ, 302. sed in cujus intellectu veteres discrepant: sunt qui diebus alternis stationem coeli inferorumque inter se mutasse Castorem ac Pollucem arbitrantur; atque ita fere Latini poëtae *Virgil.* AEn. VI, 121. *Ovid.* Fast. V, 717. *Quod mihi das uni, coelum partire duobus*: mox: *Dixit, & alterna fratrem statione redemit*: signate *Silius Ital.* XIII, 804. de Scipione, quem veteres heroas spectatum ad inferos miserat: *Victuram hinc cernit Ledaei Castoris umbram; Alternam lucem peragebat in aethere Pollux*: ubi vide Doctiss. *Drakenborch.* idem paene voluit IX, 295. sed, quo vitio nonnunquam laborat, molesto atque intricato dicendi genere mentem vix expediens: *Alternisque animae mutato Castore Pollux*: ingenio *Minucius Felix* indulsit breviter, ut solet, compacta sententia: *Castores alternis moriuntur, ut vivant*: meminit hujus opinionis *Eustathius*, eamque tanquam minus probabilem repudiat; ἕτεροι, inquit, ὑ πάνυ πιθανῶς νοοῦντες. Alii utrosque simul Castores per dierum vices alternasse statuunt vitae mortisque conditionem: hi magno se auctore tueri possunt *Pindaro* N. I, 103. quanquam alio ducat, sed perperam, *Benedicti* Paraphrasis: observat ibi *Scholiastes* Lyricorum principem ἀκριβεστάτην τῶν ὑ τῇ Νεμεονίκῃ λεγομένων περὶ τῶν Διοσκούρων & prolatis poëtae versibus, ὅτι κατὰ μὲν τὸν ΔΙΕΣΚΕΥΑΚΟΤΑ παρ' Ὁμήρῳ παρ' ἡμέραν αὐτοὺς ἀναθιόντων &c. quae nunc quidem, tametsi nodos habeant vindice non indignos, aliorum indu-

doces exercitator in hoc genere optimus, Diana obstetricatur, ceterorumque Deorum singuli habent artem quandam aut Diis aut hominibus utilem, quid hi nobis operis facient? an inertes epulabuntur tam grandi natu? MERC. Neutiquam, illis hæc est mandata provincia, ut ministrent Neptuno; & obequitare decet pelagus, & sicubi nautas hieme vexatos viderint, considere in ea navi, illaque vectos servare. AP. Bonam, Mercuri, & salutarem narras artem.

60 λαίειν διδάσκεις, παιδοτρίβης ἄριστος ὤν, ἡ δὲ Ἄρτεμις μαιεύεται, καὶ τἆλλα ἕκαστος ἔχει τέχνην τινά, ἢ θεοῖς ἢ ἀνθρώποις χρησίμην, ὅταν δέ τι ποιήσωσιν ἡμῖν; ἢ ἀργοὶ εὐωχήσονται, τηλικοῦτοι ὄντες; ΕΡ. εὐδαμῶς, 65 ἀλλὰ πρόσταγμα αὐτοῖν ὑπηρετεῖν τῷ Ποσειδῶνι, καὶ καθιππεύειν δεῖ τὸ πέλαγος, καὶ ἂν τινας χειμαζομένους ἴδωσιν, ἐπικαθίσαντας ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώζειν τοὺς ἐμπλέοντας. ΑΠ. ἀγαθήν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σωτήριον λέγεις ἢ τέχνην.

δυσκολοῖς Z. δῆτα ἐστὶ καὶ ἐν attica C. M.

dustriae commissa diligentius perscrutari non juvat: accedit *Apollod.* III. p. 219. Ζεὺς ἀμφοτέροις παρ' ἡμῖν καὶ ἐν θεοῖς εἶναι καὶ ἐν θνητοῖς ἔδοκει. Parvus Homeri Commentator judicium suum non interponens utriusvis explicationis lectori potestatem fecit: Ἐτερίμοι] παρ' ἡμῖν ἀμφότεροι, ἢ μίαν ὡδὶ μίαν ἡμέραν ζῶντες; modo tamen has partes fuerat secutus: ἄντε παρ' ἡμῖν ἀμφότεροι ὄντε μὲν ἐν Ὀλύμπῳ διατρίβειν, ὅτε δὲ ἐν Αἰθιοπίᾳ. Fuere Viri Docti, quos diffidium illud antiquorum non perspectum in errorem impulit. Subscribere priori sententiae Samosatensis Noster idcirco debuit, ne sub Apollinis persona irridendae partitionis acumen amitteret. Similiter ac *Lucianus* ἐνίοτε τὸν ἀδιαιρεσίαν, *Schol. Homeri* νέμεσις πρὸς τὴν ἀδελφὴν τὴν ἀφθαρσίαν. Fraternam illam animorum conjunctionem Castoris ac Pollucis multi celebrarunt: *Pindarum* & *Ovidium* inter se si compares, hic quem fuerit imitatus, non amplius ambiguum erit: ita versatur in eadem re *Philo* περὶ Ἀρ. καὶ Πρ. p. 1004. A. ut Judaeum haud ferme agnoscas. Alio spectat elegans Alcibiadis dictum apud *AElian.* V. H. XIII, 38. *T. H.*

63. Ὅτου δή τι π. ἡμῖν] Invectum videtur illud δή ab *iis*, qui *non* intelligebant, haec ordine orationis perpetuo superioribus esse adnectenda; pendent enim ab isto initio, πλὴν ἀλλὰ, ὥσπερ ἐγὼ &c. ὅταν τι ποιήσωσιν ἡμῖν; ubi patet vacare prorsus δή· malit tamen aliquis δῆτα, quod, quia commode ponitur, neque ego repudio. Munus Dianae virginis obstetricium haud sine jocis, & asperioribus quidem, caruit. *Noster* pro amore, quo numina Gentilium prosequebatur, singulari Junonem ipsam fecit hoc in negotio falsi ridentem D. XVI. neque patres Ecclesiastici praeterire potuerunt, quin officium intactae puellae parum, ut videbatur, decorum perstringerent. Attamen modo nata nihil egit prius, quam hoc ipsum, quasi salutarem artem in utero fuisset commeditata. *Apollodorum* audi I. p. 13. Latona γενομένῳ πρώτῳ Ἄρτεμιν, ὑφ' ἧς μαιωθεῖσα ὕστερον Ἀπόλλωνα ἐγέννησε· quantum eo nomine sorori debuerit Apollo, accurate *Libanius* exposuit T. II. p. 662. A. verbo quidem lectissimo, προκατέχει μὲν Ἄρτεμις τῆς Ἀπόλλωνος, ne ejus, quae puerperis opem esset latura, difficilem fuisse partum credas: non dissentit *Servius* tum aliis in locis, tum ad Ecl. *Virgilii* IV, 10. ubi Lucinam accipit Dianam, advocato *Terentio*, cujus est in Andr. A. III. Sc. I. *Juno Lucina fer opem:* in Comoedia Graeca *Menandri* ibi posuerat Ἄρτεμιν, testibus *Donato* & *Eugraphio*. Haec adeo visum fuit observare, ut, si forte, succurram *Tatiano* istis in verbis §. 12. p. 31. quae ad Lucianea valde congruunt: Ἀφροδίτη δὲ γάμου πλοκαῖς ὕδασι μόγος ἐστὶν Ἄρτεμις θεραπεύει ὁ Ἀπόλλων Dianam magam fando quis audivit? Hecaten si scripsisset, nihil erat, quod nos moraretur: quamvis enim pro eadem utramque Theologi veteres habeant, multum tamen abest, ut munia longe disparata poëtae aliique scriptores confundant: simili modo Dianam etsi Lunam interpretentur, fuitne tamen unquam repertus, qui Dianam Endymionis amore captam dixerit? Non me fugit quorsum tendat *Gisb. Cuperus* in Inscr. & Marmor. Illustr. p. 270. sed ego, ut quidem mihi videor, meliorem a *Tatiano* gratiam inibo, si suum Dianae munus reddam, proque maga secundis totius antiquitatis suffragiis obstetricem esse jubeam: μοῦσα δ' ἐστὶν Ἄρτεμις· causa corruptelae proxima recentioribus literarum γ & ι pronunciatio, quo mendi genere vix dici potest, quot adhuc veterum loca laborent; ut in *Hesychio*, Πιῶν, ἀσφαλὴς, βέβαιον pro Πάγων Λεῶν, ἐλέμων pro Λείγων· ἴγγι & ἴις, ἀγὼν & αἰὼν in membranis saepe commutata: ἴργωλος nullius pretii vocabulum in Apollon. Rh. I, 1132. pro ἰμάλας, quod usurpat ipse IV, 1778. Sed exemplis parco. *T. H.*

Eu-

Ἐνάλιοι Διάλογοι. Dialogi Marini.

I.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΓΑΛΑΤΕΙΑΣ. DORIDIS ET GALATEÆ.

Δ Ω Ρ. D O R.

ΚΑλὸν ἐραστήν, ὦ Γαλάτεια, φασὶ τὸ Σικελὸν τοῦτον ποιμένα ὀπτεμεμηνέναι σοί. ΓΑ. μὴ σκῶπτε, Δωρί· Ποσειδῶνος γὰρ υἱός ἐστιν, ὁποῖός ἂν ᾖ. Δ Ω. τί οὖν, εἰ καὶ τοῦ Διὸς αὐτοῦ ποιὰς ὢν ἄγριος οὕτω καὶ λάσιος ἐφαίνετο, καὶ τὸ πάντων ἀμορφότατον, μονόφθαλμος, οἴει τὸ γένος ὁπόσαι ἂν τι αὐτὸν πρὸς τὴν μορφὴν; ΓΑ. οὐδὲ τὸ λάσιον αὐτοῦ, καί, ὡς φῂς, ἄγριον ἄμορφόν ἐστιν ἀνδρῶδες γάρ ὅ, τε ὀφθαλμὸς ὀπιπρέπει τῷ μετώπῳ, οὐδὲν ἐνδεέστερον ὁρῶν, ἢ εἰ δύο ἦσαν. Δ Ω. ἔοικας, ὦ Γαλάτεια, οὐκ ἐραστὴν, ἀλλ' ἐρώμενον ἔχειν τὸν Πολύφημον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν.

1. PUlcrum amatorem, o Galatea, ajunt, Siculum istum pastorem, insanire in te. GAL. Ne cavillare, Dori: Neptuni enim filius est, qualiscumque sit. DOR. Quid ergo? si vel Jovis ipsius filius ferus adeo & hirtus videretur, quodque omnium est maxime deforme, unoculus, censenne genus ipsi profuturum esse ad formam? GAL. Neque hirtum illud ejus, &, ut ais, ferum omni plane pulcritudine destituitur, est enim virile: & oculus decorat frontem, nihil deterius cernens, quam si duo essent. DOR. Videre, Galatea, non amatorem, sed amatum habere Polyphemum, prout quidem laudas eum.

2. GAL.

μορφότερον C. M.

ν τι ὀνῆσαι a oddimus. C. K

δύο ἦσαν C. M.

Ἐνάλιοι λόγοι εἰσὶ, ἐν οἷς τὰ ἐν τῇ θαλάσσῃ μυθεύματα λοιδωρεῖται. G.

2. Ἐπιμεμηνέναι σοι] Commode *Lucianus* eam locutionem adhibuit, quae gravissimi amoris, furorique proximi vim contineat: nam vetustus ille Polyphemus, ut testis est *Theocrit.* Eid. XI, 10. qui hoc in genere auctoritatis est inprimis luculentae, quum Galateam amaret, Ἤρατο δ' ὅτι ῥόδα, ἢ μάλοις, ἢ κιτρίνους (tueri lectionem illam ut possis, blanditur tamen *D. Heinsii* σελίνους, quae & praecedentibus aptius conveniunt, & personae Cyclopis) Ἀλλ' ὁλοὰς μανίας — Ergo recte quadrat ἐπιμεμηνέναι τῇ Γαλατείᾳ. Usus verbi frequentissimus & *Homero* notus Il. Z, 160. perinde ac θεμαίνεσθαι τινὰ vel τινί, ἰμμαίνεσθαι, θεμανῶς, ἰκμανῶς, ἴμμανῶς ἔχειν. *Luciano* Doris una Nereidum, in quo sequitur *Homerum* Il. Σ, 45. aliis eodem nomine Oceani filia, Galateae mater: *At mihi, cui pater est Nereus, quam taetrida Doris Enixa est* — *Ovid.* Metam. XIII, 742. consentiens cum *Hesiodo*. Fabulae, cujus in *Homero* & *Euripidis* Cyclope nullum extat vestigium, auctorem Philoxenum tradidit *Duris* (Θοῦρις editur) apud *Schol. Theocr.* ad Eid. VI, 7. Polyphemus ἀφ' ὧν εὐδοσίαν τῶν δραμάτων καὶ τῆς γαλατικῆς πολυπλήθειαν Galateae fanum ad AEtnam dedicarat: rationem ejus rei quum Philoxenus Cytherius in Siciliam delatus ad Dionysium exputare non posset, finxit Polyphemum ἱρὰν τῆς Γαλατείας certe Galateam istius poëtae drama, sive Cyclopem veteres laudant, quod unum fuerit opus, an duplex ac diversum, disquirendi locus non est: vide Athen. I. p. 6. 7. ubi narratiunculam invenies haud inficetam de Philoxeno ad mullum in mensa appositum in aurem loquente. Porro, quemadmodum *Euripides* & *Noster*, sic cujuscumque ordinis scriptores Polyphemum ad AEtnam collocare solent: hoc ab *Homero* prorsus abhorret, si *Cluverium* audimus, qui multis contendit in opposito Siciliae latere sub Eryce monte Cyclopas concidisse: eum vid. Sic. Ant. II. c. 15. *T. M.*

3. Δωρὶ] Nymphae nomen, filiae Oceani, & uxoris Nerei. *Hesiod.* in Theog. Interdum pro ipso mari accipitur. *Virgil.* Ecl. X. *Doris amara suam non intermisceat undam.* *G. C.*

17. Ἀπὸ τῆς σκαπῆς] MSS. L. & Ox. & Ed. *J.* rectius quam quod in reliquis σκοπιᾶς. *M. du S.*

Ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς] Σκοπὴ & σκοπιὰ tam pari sunt atque eadem prope potestate, ut ubi membranae dissentiunt, quod in his vocibus fieri saepius animadverti, utra fuerit a Scriptoribus profecta, discernere non liceat. Σκοπὴ & ipse prospectus apud *Nostrum* in Ἐπισκ. & specula, unde acies oculorum quaquaversum emitti possit: τὶς τῆς ὀξυδορκούσης ἀπὸ τινὸς σκοπῆς. *Strab.* VI. p. 409. C. ἀπὸ σκοπῆς θηρεῖν, κατιδεῖν *Plutar-*

2. GAL. Haud certe amatum: verum illam nimiam obprobandi libidinem vestram non fero: quin mihi videmini ex invidia illud facere, quia pascens aliquando, quum a specula ludentes nos videret in littore, ad imos pedes Ætnæ, qua parte inter montem & mare longe litus protenditur, vos ne adspexit quidem; ego contra ex omnibus ipsi pulcerrima sum visa: ideoque soli etiam mihi adjecit oculum: illa vos pungunt; indicio enim sunt, me forma meliorem esse, & amore dignam: at vos despectæ fuistis. DOR. Tu si pastori & lumine defecto pulcra fuisti visa, ideo te talem putas, cui invideamus? atqui quid aliud in te laudare potuit, quam candorem tantummodo? hanc, opinor, ob causam, quod adsueverit caseo & lacti: cuncta igitur his similia ducit pulcra.

3. Ceterum ubi volueris discere, qualis tibi sit facies, a rupe quadam, si quando

ΓΑ. Οὐκ ἐρώμην· ἀλλὰ τὸ πάνυ φθονερικὸν τοῦτο οὐ φέρω ὑμῶν· καί μοι δοκεῖτε ὑπὸ φθόνου αὐτὸ ποιεῖν, ὅτι ποιμαίνων ποτὲ, ἀπὸ τῆς [a] σκοπιᾶς παίζουσας ἡμᾶς ἰδὼν, ὅπη τὸ πλεῖον ἐν τοῖς [b] πρόποσι τῆς Αἴτνης, καθὸ μέλαξὺ τῆς ὄρυς ἡ τῆς θαλάττης αἰγιαλὸς ἀπομηκύνει, ὑμᾶς μὲν οὐδὲ προσέβλεψεν· ἐγὼ δ' ἐξ ἁπασῶν ἡ καλλίστη ἔδοξα· ἥ γε μόνη ἐμοὶ ἐπεῖχε τὸν ὀφθαλμόν· ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾷ· δεῖγμα γὰρ ὡς ἀμείνων εἰμὶ, καὶ ἀξιέρασ[c]τος· ὑμεῖς δὲ παρώφθητε. ΔΩ. εἰ ποιμενί, καὶ [c] ἐνθεῖ τὸν ὄψιν καλὴν ἔδοξας, ὀπίφθον εἶει γεγονέναι; καίτοι τί ἄλλο σοὶ ἐπαινέσαι εἶχεν, ἢ τὸ λθυκὸν μόνον; καὶ τοῦτο, οἶμαι, ὅτι ξυνήθης ἐστὶ τυρῷ καὶ γάλακτι. πάντα οὖν τὰ ὅμοια τούτοις ἡγεῖται καλά.

Ἐπεὶ τάγε ἄλλα ὁπόθ' ἂν ἐθελήσῃς μαθεῖν, οἷα τυγχάνεις ἔσα τὸν ὄψιν, ἀπὸ πέ-

ποιμὴν ὤν, Sec. R. prave τροπαῖς C. M. qui vulgatam in Chiang. Rest. ἢ abest a C. R.

a Ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς] σκοπῆς O. L. F. b Πρόποσι] ποσὶ O. c Ἐνθεῖ τὸν ὄψιν, καλὴν] Ita P. Post ὄψιν F. καὶ M. Ed. Priores Edd. ἐνθεῖ καλὴν τὸν ὄψιν.

tarcho frequens: ita verbum σκοπιωμαῖος in *Aristoph.* Vesp. v. 360. *Hermippum* exponere monet *Scholiastes*. Neque tamen *Luciano* ignotum, minusve usitatum σκοπιὰ apud *Platonem* ejusque imitatores ὥσπερ λὸ σκοπιᾶς proverbii habitum accepit, de quo commodius alibi dicetur: *Anyta* Anth. VI. c. XXIV. Ep. 6. Θριξαμένα τόδε Πανὶ καὶ Αὐλίασιν Φίλο Νύμφαις Δᾶφνο ὑπὸ σκοπιᾶς (melius erit ὑπὸ σκοπιᾷ vel σκοπιὰν· nisi forte malis ὑπὶ σκοπιᾶς) Θεύδοτ[b] οἰκόμος. *Theocrit.* Eid. IX, 7. & *Schol.* Propius etiam accedit, quod Eid. I, 69. Αἴτνας σκοπιὰν usurpet, ἀφεφραγικῶς, ait *Schol.* ἀντὶ τῆ τὴν ὑψηλὴν Αἴτνην· quomodo *Dionysius Perieg.* σκοπὴν Ἐρυμάνθου, Ἀραχύνθου. Haec mihi ratio constitit, cur Fl. plurimarumque Edd. scripturam non putaverim postponendam. Descriptio τῆ προπόδων τῆ Αἴτνης protensique juxta litoris vera locique naturae conveniens: Αἴτνης παρωρείας dixit *Philippus Thessal.* in Epigr. apud *Salmas.* ad Solin. p. 73. *T. H.*

18. Ἐν τοῖς πρόποσι] Ut in Tim. ἐν τῇ ὑπωρείᾳ, & alibi. *J. B.*

22. Ἐμοὶ] Abundat. *M. du S.*

23. Ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾷ] *Heliod.* lib. 1. *J. B.*

25. Ἐνθεῖ τὸν ὄψιν] Voces illas, quia Codd. addicebant, sedem commutare jussi. Vel in ordine vulgato ἐνθεῖ jungendum erat ad τὸν ὄψιν· nam ἐνθεῖς per se positum nullius hic est usus. Paulo ante, ὦδὲ ἐνδύτερον ἰῶν, ἢ κἀδὸ ἦσαν. *T. H.*

Ibid. Τὸν ὄψιν] Mss. Ox. & P. τὴν ὄψιν, non cum καλὴν conjungunt sed cum præcedenti ἐνθεῖ. quod probarem, nisi vulgatam tuerentur plurima alia apud nostrum loca; ut mox & supra Θ. κρ. c. 7. & ΙΣ. β. c. 36. ιϛ. c. 3. & καλλ. c. 10. ex quibus constat familiarem hanc Luciano phrasin, quam & ideo hic servatam volui. Sic etiam *Polyænus* Strat. VIII. p. 602. C. τὴν ὄψιν ἀφεῖναι. Juntina καλὴν τὴν ὄψιν. *M. du S.*

29. Καὶ γάλακτι] Τρόπ[b] ἐτυμολογικός. *J. B.*

32. Οἷα τυγχάνεις ἔσα τὴν ὄψιν] Negat quidem *Servius* ex mari effigiem ullo pacto posse reddi: sed *Lucianus* hic aliter sentit, & in Alcyone, *Nonne vides*, inquit, *ut superiora sint serenitate conspicua, fluctibus autem sedatum mare ac tranquillum,* ὅμοιον, ὡς ὑπὸ, κατόπτρῳ, id est, *speculo, ut sic dicam, consimile. Theocrit.* in Bucol. Eid. VI.

Καὶ γάρ θην ἐδ' εἶδ[b] ἔχω κακὸν, ὡς μοι λέγεσθε.
Ἦ ῥ' ὀλίγον ἐς μύστον ἐσίδλιπον, ἦς δὲ γαλήνα.
Καὶ καλὰ μὲν τὰ γύαια, καλὰ δ' ἰμὶν ἃ μία κώμα &c.

Quod est hujusmodi:

Nec sum tam forma turpis, quam dicor: in unda
Nuper enim vidi ipse meos de littore vultus,
Cum nulli flarent tranquilla per aequora venti.

Hinc illud *Maronis* sumtum est: — *nuper me in littore vidi* Quum placidum ventis staret mare —. *G. C.*

πέτρας τινὸς, εἶπόσα γαλήνη εἴη, ὀπτεύσασα εἰς τὸ ὕδωρ, ἴδε σεαυτὴν ὡδὶ ἄλλο ἢ χρόαν λευκὴν ἀκριβῶς· οὐκ ἐπαινεῖται δὲ τοῦτο, ἢν μὴ [a] ὑπιπρέπῃ αὐτῷ ἡ τὸ ἐρύθημα. ΓΑ. ἡ μὲν ἐγὼ μὴ ἡ ἀκράτως λευκὴ ὅμως ἐραστήν [b] καὶ τοῦτον ἔχω· ὑμῖν δὲ ὅτι ἔστιν ἤν τινα ἢ ποιμὴν, ἢ ναύτης, ἢ ποσθμεὺς ἐπαινεῖ· [c] ὁ δὲ Πολύφημος τἄλλα τε καὶ μουσικός ἐστι.

ΔΩ. Σιώπα, ὦ Γαλάτεια· ἠκούσαμεν αὐτοῦ ᾄδοντος, ὁπότε ἐκώμασε πρώην ἐπὶ σὲ Ἀφροδίτη φίλη, ὄνον ἄν τις ὀγκᾶσθαι ἔδοξε. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ πηκτὶς, οἷα! κρανίον ἐλάφου γυμνὸν τῶν σαρκῶν· καὶ τὰ μὲν κέρατα, τέχνης ὥσπερ ἦσαν· ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνάψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κόλλοπι ἐδεήθης, ἐμελῴδει ἄμουσόν τι, καὶ ἀπῳδὸν, ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο δὲ ἡ λύρα ὑπήχει· ὥστε οὐδὲ κατέχειν τὰ γέλωτα ἐδυνάμεθα ὅτι τῷ ἐρωτικῷ ἐκείνῳ ἄτματι. ἡ μὲν γὰρ Ἠχὼ οὐδ' ὑποκρίνεσθαι αὐτῷ ἤθελεν, οὕτω λάλος οὖσα, [d] βρυχωμένῳ· ἀλλ' ἠχύθη, εἰ φανείη μιμουμένη τραχεῖαν ᾠδήν, καὶ καταγέλαστον.

tranquillum fuerit mare; prona in aquam despectans, contemplare temet ipsam, nihil aliud, quam colore candidam exquisite: illud autem non laudatur, nisi eniteſcat candori immixtus rubor. GAL. Atqui illa ego mere candida tamen amatorem vel istum habeo; at vestrum nulla est, quam seu pastor, sive nauta, seu portitor laudet. Polyphemus autem & aliis rebus excellit, & musicus est.

4. DOR. Tace, Galatea; audivimus illum canentem, quando comessatum ibat nuper ad te: ita mihi Venus sit propitia, ut asinus aliquis rudere fuit visus: tum ipsa lyra qualis! cranium cervi nudum carnibus; cornua quidem quasi manubria erant, quibus quum jugum addidisset, atque alligasset nervos, quos nulla clavicula retenderat, modulabatur agreste quiddam & absonum, dum aliud ipse vociferaretur, aliud lyra subsonaret. Itaque ne continere quidem risum poteramus in amatorio isto cantico: nam Echo multum aberat, ut respondere ipsi vellet, tam garrula, rugienti; sed pudebat eam, si visa fuisset imitari asperum cantum & ridiculum.

5. Imo

a Ὑπιπρέπῃ] ἐπιπρέπει O. b Καὶ τοῦτον ἔχω] ἔχω τοῦτον. O. Pro καὶ γ. & Marg. Ald. ἢ. c Ὁ δὲ] ὁ δέ γε O. d Βρυχωμένῳ] Cunctae Edd. βρυχομένῳ male: est enim a βρυχάομαι.

48. Κόλλοπι] Ἤλφ τῷ κιθάρας. V.

33. Εἴποσα γαλήνη εἴη.] Apud *Theocrit.* Eid. VI, 35. Cyclops: Ἦ γὰρ πρὰν ἐς πόντον ἐπισκέπτεο· ἃς δὲ γαλάνα· dubito an *Noster* eo respexerit: modo certe, ubi nihil in Galatea, quod jure laudaret, habuisse Polyphemum adseverat Doris, praeter candorem, tum ipsum Galateae nomen, tum illud *Theocriti* cogitavit Eid. XI, 20. Λάκτισμα πακτᾶς ποτιδῦν· quod *Ovidius* ingenio suo magis confisus, quam imitandi successu, paulisper immutavit, *Mollior & cygni plumis & lacte recocto.* Qui Galateae toti, ejus utique lacertis convenit candor: tales pinxisse *Valerium Flaccum* omnino mihi persuadeo I, 135. *Hanc Panope, Doroque soror, laetataque fluctu Prosequitur niveis pariter Galatea lacertis: Antra petens Siculo revocat de litore Cyclops:* nam quod cum Codicibus Edd. habent, *nudis*, nihil aliud est, quam nudum epitheton, nullaque venustate Galateae lacertos exornans. Tum *Antra petens* ita distinxit, ut copulandum sit cum Cyclope, quod *Pius* satis recte explicuit: miror aliter fuisse visum *N. Heinsio*, Viro sagacissimo. *T H.*

44. Ἀφροδίτη φίλη] Leg. Ἀμφιτρίτη, ut Reviv. c. 47. Cætera ex *Theocr.* Potuisset retineri Ἀφροδίτη· sed verius est marinas nymphas aliud dixisse. *J. B.*

45. Οἷα!] Facili medicina, sic interpungendo, credo sanatum locum: cui geminum si requiras adi *Philops.* c. 25. *M. du S.*

Οἷα!] *Graevius* ad Θ. Δ. VII. legendum esse statuit accentu mutato, αὐτὴ δὲ ἡ πηκτὶς οἷα κρανίον ἐλάφου· quod interpretatur: *ipsa lyra solummodo erat cranium cervi.* Vellem hinc manum Vir egregius abstinuisset: diu nobis erit expectandum interea dum locutionem esse Graecam probet; ne dicam, parum concinne voculam, quae propria fit poëtis, in orationem prosam intrudi. Recte, quod & ipse jam pridem videram, Doctiss. *M. du Soul* sola distinctione nativum huic loco lumen reddidit. Apud *Theocritum* & *Philo-*

stra-

5. Imo ferebat etiam amabilis iſte in ulnis ludicrum, urſæ catulum, hirſutia ſibi plane ſimilem. Quis non invideat tibi, Galatea, talem amatorem? GAL. Quin ergo, Dori, monſtra nobis tuum, formoſiorem ſcilicet, ac doctius canentem, quique cithara ludere melius ſciat. DOR. At amator quidem nullus eſt mihi; neque me amabilem eſſe arroganter præ me fero: talis autem, qualis eſt Cyclops, fœtidum alarum odorem ſpargens, tanquam hircus, crudivorus, ut ajunt, & cibum capiens, qui eo deferuntur, hoſpites, tibi eveniat, tuque mutuum ames illum.

Ἔφερε δὲ ὁ ἐπέραστος ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀθυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα, ἢ τὸ λάσιον αὐτῷ προσοικότα. τίς ἂν οὖν φθονήσειέ σοι, ὦ Γαλάτεια, τοιούτου ἐραστοῦ; ΓΑΛ. ἀλλ' ἄγε δή, Δωρὶ, δεῖξον ἡμῖν τὸν σεαυτῆς, καλλίω δηλονότι ὄντα, καὶ ᾠδικώτερον, καὶ κιθαρίζειν ἄμεινον ἐπισταμένον. ΔΩ. ἀλλ' ἐραστὴς μὲν οὐδεὶς ἔστι μοι, οὐδὲ σεμνύνομαι ἐπέραστος εἶναι. τοιοῦτος δέ, οἷος ὁ Κύκλωψ ἐστὶ, κινάδρας ἀπόζων ὥσπερ ὁ τράγος, ὠμοφάγος, ὥς φασι, καὶ σιτούμενος τοὺς ἐπιδημοῦντας τῇ ξένῃ, σοὶ γένοιτο, καὶ σὺ ἀντιτρέφοις αὐτόν.

II.

CYCLOPIS ET NEPTUNI.

ΚΥΚΛΩΠΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

C Y C.

1. PAter, qualia ſum paſſus ab illo ſcelerato hoſpite, qui, quum inebriaſſet, excaecavit me dormientem aggreſſus. NEP. Quis iſta, Polypheme, eſt

Κ Τ Κ.

Ὦ Πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τοῦ καταράτου ξένου· ὃς μεθύσας ἐξετύφλωσέ με, κοιμωμένῳ ἐπιχειρήσας. ΠΟ. τίς δὲ ὁ ταῦτα

ſtratum fiſtula canit Cyclops: *Naſo, Sumtaque arundinibus compacta eſt fiſtula centum:* ne ſcilicet ad corporis modulum longus junctarum tot arundinum ordo non reſponderet; quibus tamen ſi vel mediocriter ludere ſcivit Polyphemus, artificem eum habuero non vulgarem. Citharam huic monſtro tradiderat *Philoxenus*, teſte *Schol. Ariſtoph.* ad Pl. v. 290. iſtiusmodi forte, qualem hic irridet *Lucianus*. *T. H.*

, 48. Κόλλοπι] Id eſt, *clavicula*. *F. G.*

50. Ἄλλο δ' ἢ λάσιον ὑ.] V. Anacr. *Od.* I. *M. du S.*

57. Ἀθυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα] Vid. *Paul. Leopard.* Emend. II. c. 6. Ἀθύρματα non tantum catuli Melitaei, atque ejus generis animalia oblectamenti cauſa delicatius habita, ſed & Deorum ἀθύρματα, quibus ſibi conſecratis delectari putabantur. Polyphemi formam urſi decebant, ludierum venuſtiſſimum; ingenium, quod eos non ſibi, ſed dominae Galateae ſervaret. Apud *Theocrit.* Eid. XI, 41. — τρίφω δέ τοι ἅδιστα νέβρου, Πάσας ἀμνοφόρου, καὶ σκύμνους τέσσαρας ἄρκτου. In *Ovidii* Metam. XIII, 834. perquam facete: *Inveni geminos, qui tecum ludere poſſint*, (expreſſit ἀθύρματα) *Inter ſe ſimiles vix ut dignoſcere poſſis, Villoſae catulos in ſummis montibus urſae; Inveni, & Dominae, dixi, ſervabimus iſtos.* Unum urſi catulum, quem in ulnis ferret, ſufficere putavit *Lucianus* ſuos ſine dubio ſecutus auctores. Tum καὶ minus oppor-

tune poſitum: ſcripſerat *Noſter*, κατὰ τὸ λάσιον &c. Saepe λάσιος in hoc dialogo Polyphemus; neque diffitetur ipſe apud *Theocritum*, Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ δοκέω λασιώτερος ἦμεν. Illum ego verſiculum ab ea ſede, quam in Edd. mihi ſaltem viſis occupat, retractum immigrare jubeam poſt verſum tertium & trigeſimum, ubi melius ſententiae ſerviat; nam quo loco nunc haeret, viciniam plane conturbat. In *Philoſtrati* Cyclope Icon. II. c. 18. multa ſunt ſimilia. Prope finem dialogi cur non, κινάδρας ἀπόζων, ὥσπερ οἱ τράγοι; *T. H.*

Ibid. Ἄρκτου σκύλακα] Vide omnino *Theocritum* Id. XI, 41. Sed & totum perlege venuſtiſſimum poematium huc apprime faciens. *Ovid.* Met. XIII. 834. *M. du S.*

64. Κινάδρας ἀπόζων] Sic philoſophus Lucianeus κινάδραν ἀποθέρμους Dial. M. X. § 8. Sic κινάδρας ἀπόζοντα, Dialog. ἑταιρ. Κινάδρας, δυσωδίαν τῶν τράγων. *Heſych.* Interpr. *Ariſtophan.* ad illud Plut. Αἰγῶν τε κιναδρώντων μίλτα, vult etiam κινάδραν eſſe τὸ μαχαλῶν δυσωδίαν.

Valle ſub alarum trux habitare caper.

κινάδρας. *Catull.* *J. B.*

68. Ὦ Πάτερ] Hic Dial. ex Homero. *J. B.*

τα τολμήσας, ὦ Πολύφημε; ΚΥ. τὸ μὲν πρῶτον ΟΥτιν ἑαυτὸν ἀπεκάλει· ἐπεὶ δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλους, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη. ΠΟ. οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον· ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν, εὖδε πάνυ εὐθαρσὴς ὤν.

ΚΥ. Κατέλαβον αὐτὸν τοῦ ἄντρου, ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας, πολλούς τινας, ὀπίσω λευούσας δηλονότι τοῖς ποιμνίοις· [a] ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα (πέτρα δὲ ἐστὶ μοι πάμμεγέθης) καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα, ἐνανσάμενοι οἱ ἄφερον δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφάσαν ἀποκρύπτειν αὐτοὺς πειρώμενοι· ἐγὼ δὲ συλλαβών αὐτῶν τινας, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, κατέφαγον λῃστὰς ὄντας. ἐνταῦθα ὁ πανυργότατος ἐκεῖνος, εἴτε ΟΥτις, εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πιεῖν φάρμακόν τι ἐγχέας, ἡδὺ μέν, καὶ εὔοσμον, [b] ὀπισθολόταλον δέ, καὶ ταραχωδέστατον· ἅπαντα γὰρ εὐθὺς ἐδόκει μοι περιφέρεσθαι, καὶ τὸ σπήλαιον περιστρέφεσθαι· καὶ τὸν Πολύφημον ἐπιστὰς ἐτύφλωσα τῷ μοχλῷ τὸν ὀφθαλμόν.

ausus? CYC. Initio semet Utin appellitabat: at postquam effugit, extraque teli jactum erat, Ulyssem sibi nomen esse dixit. NEP. Novi, quem dicas, Ithacensem illum: ex Ilio domum revehebatur. Quomodo tamen ista patravit, qui haud valde forti sit animo?

2. CYC. Deprehendi in antro a pastu reversus aliquam multos, insidiantes nimirum gregibus: ubi autem oppositi januæ operculum (hoc saxum mihi est ingens) ignemque feci succensa, quam ferebam arbore a monte, id agere videbantur, ut absconderent sese. Tum ego correptos eorum quosdam, ut æquum erat, commanducavi, quippe latrones: ibi vaferrimus ille sive Utis, sive Ulysses, dat mihi bibere medicamentum infusum, suave quidem, & odoris boni, sed idem insidiosissimum ac turbulentissimum: etenim cuncta statim videbantur mihi circumagi, hoc potu hausto, ipsaque spelunca sursum deorsum verte-

a Ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα] ἐπεὶ δ' ἔθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα. Sic priores Edd. b Ἐπισθολόταλον] Ita G. P. *f.* V2. ἐπισθουλότατον priores Edd.

73. Ἔξω ἦν βέλους] *In tuto, citraque periculum.* Hoc proverbium frequens est apud *Lucianum* in Vot. in Baccho, in Dial. Ven. & Cupidinis. *G.C.*

79. Ἐπεὶ δὲ ἔθηκα] Lege, ut bene Codex antiquus prae se fert, ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα. Dein idem liber procul dubio rectius pro vulgato ἐπισθουλότατον, scribit ἐπισθολότατον sic & apud *Synes.* ἐπισθολόταλα: sed alibi quoque apud *Lucianum* hoc vocabulum occurrit, nusquam, si recte memini, ἐπισθουλότατος sed ἐπισθουλον non infrequens est Graecis scriptoribus. *J.G.G.*

Ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα] Restituendam putavi Gr. Cod. lectionem tum alias ob causas, tum propterea maxime, quod illud ἐπιτιθέναι Homericum sit Od. I, 240. Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' ἀείρας· mox, πέτρην ἐπέθηκε θύρησι. v. 313. Ῥεῖα δ' ἀφέλων θυρεὸν μέγαν. αὐτὰρ ἔπειτα Ἀψ ἐπέθηκ', ὡς εἴτε φαρίτρην πῶμ' ἐπιθείη. Ἐπιτιθέναι de claudenda janua Graecis usitatum, τιθέναι non item. Τὸ πῶμα (in πῶμα non ipsas membranas, sed *Graevii* manum aberrasse suspicor) quod ad exitum antri fuit admotum, θυρεὸν *Poëta* vocat, qua de voce, quae postmodum in aliam longe significandi ditionem migravit, multa Grammatici. *T.H.*

88. Ἐπισθολόταλον] Agnoscunt hanc scripturam Ed. *f.* Mss. Gr. & P. sic scribitur etiam sub *Tim.* c. 33. In vulgatis ἐπισθουλευτότατον. utrumvis apud Xenoph. legitur nempe ἐπισθούλευτον. Cyrop. VIII. p. 130, 37. & 388, 24. δυσπιθὲς—. *M. du S.*

Ἐπισθολόταλον] Quem tibicinem huic voci solum supposuerat *H. Stephanus*, intervertunt libri veteres offerendo ἐπιβουλότατον. Est quidem in compositis ἐπιβόλαιος per sane quam familiare: *Xenoph.* K. Π. VIII. p. 130. v. 37. ὡς εὐεπιβολώτερας ταύτης οὔσης (τῆς ἀριστερᾶς χειρός) Ἱππ. p. 561. v. 42. δυσεπιβολότεροι εἰσὶν ἀφανεῖς ὄντες· de Ages. p. 388. v. 24. ubi cumulata videas ejusmodi vocabula: νομίζων οὖν τοῦ τοιούτου τό, τε ἀτρεμὲς καὶ ἀνεπτοημένον ἐς ἀδιαβλητότερον καὶ ἀναμαρτητότερον καὶ δυσεπιβολότερον εἶναι. *Synes.* de Regn. p. 13. A. τίς δὲ ἰδιώτης καὶ μικρὰ πράττων ἀδιάβλητός τε ἂν καὶ ἀνεπιβουλευτότερος ἐκείνου βασιλέως &c. Verum extra compositorum hanc formam simplex ἐπιβόλαιος reperire non dabitur; quod in quamplurimis aliis usu venit. Si quis θορυβητὸς, ἀμαρτητὸς, quorum in *Xenophonte* composita vidimus, ostenderit, illi per me licebit in *Lucianum* revocare ἐπιβουλευτότατον. Interim nihil alienum me facturum existimavi, si certissimae fidei verbum scriptori nostro redderem: in Tim. p. 173. v. 39. τὸ κάλλιστον τῶν ἐπιβουλότατον κτῆμα ὁ πλοῦτος. *Stob.* e *Dione Chrys.* Ἀφορμὴ κακῶν καὶ ἐπιβουλότατον. Idem Or. X. p. 144. D. ὡς ἐχθίστου ἐς ἐπιβουλότατον. *T.H.*

93. Ἀποξύσας τὸ μοχλὸν] Ex *Budaeo H. Stephan.* in Th. L. Gr. T. II. p. 1134. Ἀποξύω, *extenuo, derado, acuo.*

tebatur; nec amplius omnino apud me eram; denique in somnum devolutus sum. Ibi ille, raso ad acuendum vecte, & ambusto insuper, lumine me privavit dormientem: ex eoque tempore cæcus sum tibi, Neptune.

3. NEP. Quam tu altum obdormivisti, fili, qui non exsilueris, dum oculus effodiebatur. Ulysses autem quo pacto effugit: nam, ut mihi quidem certo persuadeo, non potuit amovere petram a janua. CYC. Imo ipse abstuli, ut magis eum caperem exeuntem: nam quum consedissem juxta januam, venabar manibus expansis, solas prætermittens oves ad pastum, præcipiensque arieti quæcumque par erat illum facere pro me.

4. NEP. Intelligere mihi videor sub isto latentem eum clam egressum fuisse. Quin tu ceteros Cyclopas quanto poteras clamore advocasses adversum eum. CYC. Convocavi, pater & venerunt: sciscitati autem insidiatoris nomen, ubi ego dicebam Utin esse, atra me bile percitum ducentes confe-

αὐτὸ ἀνεῤῥόφεῖο, ϗ οὐκ ἔτι ὅλως ἐν ἐμαυτῷ ἦμεν· τέλος δὲ ἐς ὕπνον καθεσπάδην. ὁ δὲ, ἀποξύσας τ μοχλὸν, ϗ πυρώσας c γε πρόσθετι, ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα· ϗ ἀπ' ἐκείνου 95 τυφλός εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον.

ΠΟ. Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὃς οὐκ ἐξέθορες μέλαξυ τυφλουμένου. ὃδ' ἦν Ὀδυσεὺς πῶς διέφυγεν; ἢ γὰρ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι ἐδυνήθη ἀποκινῆσαι τ πέτραν ἀπὸ τ θύρας. ΙΚΥ. ἀλλ' ἐγὼ ἀφεῖλον, ὡς μᾶλλον αὐτὸν λάθοιμι ἐξιόντα· ϗ d καθίσας ἐπὶ τ θύραν ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνα παρεὶς τὰ πρόβατα ἐς τ νομὴν, ἐντειλάμενος τῷ κριῷ, ἐπόσα ἐχρῆν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.

ΠΟ. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαθεν ὑπεξελθών σε· ἀλλὰ τοὺς ἄλλους γε Κύκλωπας ἔδει βοηθῆσαι ἐπ' αὐτόν. ΚΥ. συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, ϗ ἦκον. ἐπεὶ δὲ ἤροντο γ ἐπιβουλεύοντος τὸ ὄνομα, κἀγὼ ἔφην ὅτι ΟΥτις ἐστὶ, μελαγχολῶν οἰηθέν-

ὅλως ἐμαυτῷ ἦν C.R.
γε abest a C R
ὕπνον a M. C.
ὃδε C.R.
ὅσα C.R.
αὐτὸν πράττειν Z. ordine mutato. abest a Z qui ἐλαθε ὑπεξελθοντος.
ἐπιβουλεύσαντος C.R. abest a C R.
τ ὄνομα C.M.

c Γε] Deest in P. d Καθίσας] καθίσας F. cujusmodi typorum peccata in ea Ed. occurrunt plura, ut in initio hujus dialogi μεθίσας pro μεθίσας, non digna sane, quae commemorentur.

97. Ἐξέθορες] Ἐξεπήδησας. G.

ἀκμὴ. Lucianus, ὁ δὲ ἀποξύσας τ μοχλὸν ϗ πυρώσας γε προσέτι, κατετύφλωσε μὲ καθεύδοντα. Quibus addit de suo, *sed videndum est an* ἀποξύω *possit etiam pro* ἀποξύω *accipi, id est, acuo:* quidni? modo potestate secundaria, *deradendo*, quemadmodum in lignis fieri debet, *exacuo*. Vereor tamen, quanquam lectioni vulgatae controversiam non moveo, ne *Lucianus* reliquerit ἀποξύσας ab *Homero* sumtum Od. I, 326. — ἀποξύσας δ' ἐπάλυνεν· mox: — ἴσγε δ' ἰθύσας ὡδήκεϊ Ἄρηι, ἔφαρ δὲ λαβὼν ἐκυρώσατον ἐν πυρὶ καλῷ *Euripid.* Cycl. v. 455. Ὃν φασγάνῳ τῷ δ' ἐξαποξύσας ἄκρον Εἰς πῦρ καθίσω — Illud *Homeri* ἰθύνατο *Scholiastes* interpretatur: ἀποξύνας· tum ἐκυρώσατον, ἐκύρωσεν εἰς τὸ δυνὸν ποιῆσαι. Distinctionem, quae perperam in nonnullis Edd. posita *Benedictum* deceperat, recte collocavit *Budaeus:* ceterum unde promserit κατετύφλωσε, quod in earum Edd. quas tractamus, nulla comparet, equidem ignoro: *Stephanus* certe verbum istud compositum, tametsi probae notae, in Thesauro nusquam recensuit. T.H.

Ibid. Μοχλὸν] *Palo, Virgil.* AEn. III. — *& telo lu-*

men terebramus acuto. G.C.

Ibid. Πυρώσας γε, προσέτι ἐτύφλ.] Καὶ πυρώσας γε προσέτι, ἐτύφλ. *Exacuto vecte & praeterea igne succenso.* Sic est interpungendum & vertendum. J.C.

2. Καὶ καθίσας] Usque ad μόνα aberant a Mf. J.B.

6. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαθεν] Sic inepte distinguit haec editio ex Salmurienfi; at debebat μανθάνω, ὑπ' ἐκείνοις ὅτι γε ἔλ. J.G.

Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλ.] Haec interpunctio, qua Fl. caret, a posterioribus est profecta: si quid esset in ea momenti, debuerat scribi: μανθάνω ἀπ' ἐκείνων, *ex iis, quae narras, intelligo.* Ut *Gronovius* voluit, ita plane *V2.* & ferri potest, ὑπ' ἐκείνοις, scilicet προβάσεις· sed potius habuero, ὑπ' ἐκείνῳ, nimirum κριῷ, ut *Homero*, cujus paene verba Lucianus expressit, sit consentaneum: vid. Od. I, 444. *Nonnus* sive *Maximus* Σπαγ. Ις. ad *Gregor. Nazianz.* Stel. II. p. 172. διέθρασε δὲ μεθύσας τ Κύκλωπα, ϗ τυφλώσας αὐτὸν, ϗ ὑπὸ τὸ ἴρεον ἑνὸς κριοῦ καταχρεμάσας ἑαυτὸν, ϗ ἐξελθὼν σὺν τῷ κριῷ ὕστερος ἀπέφθη. T.H.

οἰηθέντες με, ὥχοντο ἀπιόντες. ἔτω κατεσοφίσατό με ὁ κατάρατος τῷ ὀνόματι. καὶ ὃ μάλιστα ἀνίασέ με, ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ καὶ συμφορὰν, [a] εὖδ' ὁ πατήρ, φησιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεταί σε. ΠΟ. Θάρσει, ὦ τέκνον, ἀμυνῶμαι γὰρ αὐτὸν, ὡς μάθῃ ὅτι, εἰ καὶ πήρωσίν μοι ὀφθαλμῶν ἴασθαι ἀδύνατον, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων, τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι, ἐπ' ἐμοὶ πρόσεστι· πλεῖ δὲ ἔτι.

stim abierunt: sic me circumventum detestabilis ille decepit nomine: quodque maximo mihi fuit dolori, etiam exprobrato mihi oculi damno, ne pater quidem, inquit, Neptunus sanabit te. NEP. Bonum animum habe, fili; ulciscar ipsum, ut discat, quamvis cæcitati oculorum mederi non possim, fortunam tamen navigantium, ut servem eos aut perdam, in mea esse potestate: navigat autem adhuc.

III. AL-

[a] Οὐδ' ὁ πατήρ] Od. I, 525. Ὡς οὐκ ὀφθαλμὼν γ' ἴκετ' ἴσας οὐδ' Ἐνοσίχθων.

19. Τὸ σ. αὐτ. ἐ ἀποκόψαι] Haec male cohaerent, & subaeratum quiddam tinniunt; neque adeo dubito, quin primum in margine a studioso lectore adpicta deinde perrepserint in contextum orationis. Laborant itidem ἴσ' ἐμοὶ πρόσεστι· si scriptum foret, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων ἐν ἐμοὶ ἐστι, *mea in manu ac potestate fortuna navigantium est*, nihil ultra desideraremus. Ἐμοὶ πρόσεστι, abjecto ἐστὶ, satis quidem Graecum, verum ad sententiam hujus loci neutiquam opportunum: nec fieri tamen potuisse non credas, ut ex utraque lectione varia vulgaris illa fuerit conflata. Nihil tamen expeditius arbitror, quam ut πρὸς ortum putetur ex πάντως, cujus in vetustis libris tale est scripturae compendium πᾶτος. Ergo vel genuinum erit, vel *Luciano* saltem non indignum: τὰ γοῦν τῶν πλεόντων ἐσ' ἐμοὶ πάντως ἐστὶ· horum sensum ut explanaret, addidit aliquis, τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι, quae nunc dilucide patet quam sint nullius pretii, si quadratae orationi interjiciantur. *T. H.*

21. Τί τοῦτο &c.] Hic secutus est poëtarum fabulas, qui Arethusam venatricem Dianæ comitem fuisse tradunt, ab Alpheo adamatam; cui quum ille vim adhibere pararet, eaque effugere non posset, Dianae miseratione in fontem sui nominis esse conversam, occultissimisque meatibus & per subterraneos cuniculos, ne amatoris undis pollueretur, in Siciliam usque fugisse, tandemque in ea parte Syracusanae urbis, quae Ortygia dicitur, magna aquarum vi erupisse, Alpheumque amatae Nymphae desiderio eodem esse insecutum. *Virgil.* III. AEn.

— Alpheum fama est huc Elidis amnem
Occultas egisse vias subter mare, qui nunc
Ore Arethusa tuo Siculis confunditur undis.

Verum haec fabulosa esse constat, quum Alphei aquae nusquam absorbeantur, ut docet *Strabo* lib. VI. ejusque ostium manifeste videatur inter Ichthyn promontorium & Haliartum oppidum. Caeterum fabulam Alphei & Arethusae refert *Ovid.* Metam. V. & *Lucanus* ejus meminit in III.

— — Populisque per aequora missus
Sicaniis Alpheus aquas — —

Silius Ital. lib. XIII.

Hic Arethusa suum piscoso fonte receptat
Alpheon, sacrae portantem signa coronae.

Sed longe venustissime *Papinius* in Epith. Stell. & Viol. v. 203.

— — Tumida sic transfuga Pisa
Amnis in externos longe flammatus amores
Flumina demerso trahit inenarrata canali.
Donec Sicanies tandem perlatus anhelo
Ore bibat fontes. Miratur dulcia Naïs
Oscula, nec credit pelago venisse maritum. G.C.

Τί τοῦτο] Mirum est quod de Alpheo flumine narrat *Achill. Tat.* lib. I. ὅταν δὲ ἡ τῆ Ὀλυμπίαν ἐφῆται, πολλὰ μὲ εἰς τὰς δίνας τῦ πόλεμοῦ καθῶσιν ἄλλοι ἄλλα δῶρα, ὁ δὲ τύφος πρὸς τὴν ἐμωδίαν κομίζει, καὶ ταῦτά ἐστι ἴδια πόλεμοῦ. *J. B.*

Τί τοῦτο, ὦ Ἀλφειέ;] Multa notari poterant, quae diligentiam aliorum effugerunt; sed contenti erimus indicio *Ph. Cluverii*, qui Sic. Ant. p. 156. 157. quicquid fere ad hanc fabulam a veteribus est traditum, pro solita sedulitate studiose collegit. Quae plurimis est Arethusa, Dianam nonnulli dixerunt: insignem enimvero temeritatem fluvii cum maximis minime comparandi, qui tam nobiles nuptias & supra sortem suam sperare fuerit ausus! Vide *Schol. Pindar.* ad N. A, 1. quod si habuisset in promtu *Fulv. Ursinus* in Virg. cum Gr. Scr. C. p. 275. cavisset sibi, ne Telesillae versum apud *Hephaest.* p. 36. Ἄ δ' Ἄρτεμις, ὦ κόραι, φύγοισα τὸν Ἀλφεόν, mutatum iret in Ἄ δ' Ἀρέθουσ', ὦ κόραι. Ἀλφειὼς vel Ἀλφειῶσα Dianae cognomen, de quo *Is. Casaubon.* Anim. ad *Athen.* VIII. c. 7. *T. H.*

Ibid. Ἀλφειέ] Alpheus fluvius in Elide Peloponnesi regione, per quam funditur, quem *Pausanias* lib. V. tradit occultis meatibus subter mare labi, & in Arethusam Siciliae fontem desinere. *Suidas* multo luculentius ejusdem fluminis naturam, cursum & αὔξησιν describit. *G.C.*

22. Οὔτι ἀναμίγνυσαι..!] V. *Philostr. Imag.* p. 812. & *Pausan.* Ἠλιακ. oraculum Apollinis in eam rem af-

III.

ALPHEI ET NEPTUNI.

ΑΛΦΕΙΟΥ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

N E P.

1. QUid hoc est rei, Alphee? solus aliorum illapsus in pelagus nec commiseris salo, ut quidem mos est fluviis omnibus, nec requiescis te diffusus; sed per mare concretus, ac dulci servato liquore, non permixtus præteres purusque properas, nescio quo pacto in profundum te demergens, ut gaviæ solent & ardeæ: & videris emersurus alicubi, teque denuo in lucem prolaturus. A L P. Amatorium hoc quiddam est, o Neptune: quare ne arguas: amore captus enim & tu fuisti sæpius.

ΠΟΣ.

Τί τοῦτο, ὦ Ἀλφειέ, μόνος τῶν ἄλλων ἐμπεσὼν εἰς τὸ πέλαγος οὔτε ἀναμίγνυσαι τῇ ἅλμῃ, ὡς ἔθος πᾶσι ποταμοῖς ἅπασιν, οὔτε ἀναπαύεις σεαυτὸν ἀφχυθείς, ἀλλὰ ἀφ' ἁλὸς θαλάττης ξυνεχῶς, καὶ γλυκὺ φυλάττων τὸ ῥεῖθρον, ἀμιγὴς ἔτι καὶ καθαρὸς ἐπείγῃ, οὐκ οἶδ' [b] ὅπως βύθιος ὑποδύς, καθάπερ οἱ λάροι καὶ ἐρωδιοί; καὶ ἔοικας ἀνακύψειν ποτε, καὶ αὖθις ἀναφαίνειν σεαυτόν. A A. ἐρωτικόν τι τὸ πρᾶγμά ἐστιν, ὦ Πόσειδον, ὥστε μὴ ἔλεγχε. ἡράδης δὲ καὶ αὐτὸς πολλάκις.

ΠΟ.

ξ C. M. 2.

ξυνεχῶς Z.

οἶδα ὅπου.

πολλάκις καὶ αὐτός.

[b] Ὅπως] ὅποι *J. V2.*

ferentem, p. 153. *M. du S.*

24. Οὔτε ἀναπ.] Ex Ed. Salm. male distinctum puto ὅτι ἀναπαύεις, σεαυτὸν ἀφχυθείς, quum rectius non distinguatur ab *Bourdelotio*. Neque sane id potest notare *neque diffusis aquis te ipsum cohibes*; nam qui se diffundit, quomodo is se cohibet? sed *diffusus te reficis*. Ludit enim in notione & Græci verbi ἀφχύθηναι & Latini *diffundere*, nempe pro exhilarare. Quæ tota est elegantia hujus loci. *J. G.*

Ἀναπαύεις σεαυτὸν ἀφχυθείς] *Gronovio* remittimus acumen illud quæsitum in ἀφχεῖσθαι, quod si *Luciano* potuisset in mentem venire, multo minus ehmata forent, quam nunc sunt, ejus scripta. Non alia τῷ ἀφχεῖσθαι est potestas, quam quæ Geographis, ubi de fluminibus in mare labentibus habetur sermo, familiarissima: *Strab.* VI. p. 416. B. de hoc ipso Alpheo: τό, τε ἀφ' τοσοῦτον πόρου συμμένειν τὸ ῥεῦμα τῷ ποταμῷ μὴ ἀφχεόμενον τῆ θαλάττη &c. παπίλας modo Ἀδῆς. V. p. 325. C. Padus ἀφχιόμενος εἰς πολλὰ μέρη κατὰ τὰς ἐκβολάς. Tum συμμένειν in *Strabone*, quod *Luciano* ξυνεχεῖσθαι ἀμιγὴς itidem, quum de Alpheo loquuntur, frequens: ἐκτεῖθεν δύσεις κατὰ γῆς ῥεῖθρου μέχρι τ' Σικελίας ἀμιγὲς τῆ θαλάττη ἀφχόμενον τὸ ποτιμον ὕδωρ. *Strabo. Liban.* T. I. p. 4. A. Φυλάττων ἀμιγὲς ἐν θαλάττη τὸ ῥεῖθρον: perquam elegantem orationis figuram hinc traxit T. II. p. 345. A. qui Ionen in Syria condiderunt Argivi μετ' εὐδαιμονίας ἐκείνης οἴκουν ἐν μέσῃ τῇ βαρβάρῳ πόλει Ἑλλάδα, παρεχόμενοι δ' περίοδος τὸ ἦθος καθαρὸν ἐν τοσαύτῃ τόσῳ τῇ πολλῇ, πατρὸς τ' ἐπ' Ἀλφειῷ γενομένου μῦθον, ὃς ἐκ Πελοποννήσου πρὸς Σικελίαν ἄγων τ' πόλεμον ἀφ' θαλάττης μέσης ἀδιαμιγῆ πρὸς τὴν θάλατταν. *T. H.*

27. Οὐκ οἶδ' ὅπως] Hoc Neptunum præterire non poterat maris universi dominum: quapropter malim, οὐκ οἶδ' ὅπως. Ἀναφαίνειν retinui: multis enim doceri potest exemplis, quæ alibi proferentur, juncta per copulam καὶ verba non semper temporibus concordare. Mox suspectum mihi est ἔλεγχε· nihil in Neptuni verbis, quod criminationem ullam redoleat: tale quiddam potius requiritur, quale ad finem est hujus dialogi, ἐπιγόρθωσόν με κατέχεις, ὦ Πόσειδον· id enim ægre videtur ferre Alpheus, Neptunum molesto colloquio sua gaudia morari: tu me properantem, ait, certe debebat, ne interpelles; nosti mores amantium & festinationem, ut qui sæpe jam eodem igne contabueris. *T. H.*

28. Οἱ λάροι] *Larum Gaza* vertit *gaviam*, cujus mentionem facit *Plinius* inter maritimas & aquaticas halcyonem & mergum X. c. 32. Idem c. 74. ejusdem libri, *aquaticæ anates & gaviæ*. Λάρον latine quidem commode reddi non posse dicit in *Laro hiante Erasmus*. *G. C.*

Ibid. Ἐρωδιοί] Aves, quarum tria genera ponuntur ab *Aristot.* Hæc avis urinatur, sicut & λάρος. *G. C.*

29. Ἀναφαίνειν σεαυτόν.] Filum orationis persuadet omnino Lucianum scripsisse ἀναφανῆ. *Nescio ubi, sicut gaviæ & ardeæ, demersus in profundum, alicubi videris emersurus, teque ipsum rursus exsorturus.* *J. J.*

Ἀναφανῆ] Cl. *Jensii* emendationem in textum recipere visum est. *M. du S.*

ΠΟ. γυναικὸς, ὦ Ἀλφειὲ, ἢ νύμφης ἐρᾷς, ἢ τῶν Νηρηίδων ἁλίας; C. R. ἢ τῆς Νηρηίδων αὐτῶν μιᾶς; ΑΛ. οὐκ ἀλλὰ πηγῆς, ὦ Πόσειδον. ΠΟ. ἡ δὲ, τῶν τοι σοὶ γῆς αὕτη ῥεῖ. ΑΛ. νησιῶτις ἐστὶ Σικελὶς, καὶ Ἀρέθουσαν αὐτὴν καλοῦσιν.

NEP. Mulierem, Alphee, an nympham amas? anne magis Nereïdum ipsarum unam? ALP. Nequaquam; sed fontem, Neptune. NEP. Hic tamen ubi terrarum tibi fluit? ALP. Insularis est Siculus: Arethusam vocitant.

ΠΟ. Οἶδα καὶ ἄμορφον, ὦ Ἀλφειὲ, τὴν Ἀρέθουσαν, ἀλλὰ διαυγὴς τέ ἐστι, καὶ διὰ καθαρῶν ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕδωρ ὑπαπτέπει ταῖς ψηφίσιν, ὅλον ὑπὲρ [a] αὐτῶν φαινόμενον

2. NEP. Novi sane non invenustam, Alphee, Arethusam: imo enim est pellucida, puroque solo scaturit, & aqua lapillis illudens nitet, totaque super eos appa-

ret

[a] Αὐτῶν] αὐτὰς *J. V2.* Marg. *A1W.* quod praetulero. ἢ δὲ τοί πηγῆς. *C. M.*

34. Ἡ δὲ τῶν τοι γῆς αὕτη (πηγὴ) ῥεῖ;] Manifestum est, quandoquidem ἡ δὲ idem significat, quod αὕτη, postremum illud redundare, orationemque satis potuisse subsistere hoc modo, ἡ δὲ, τῶν τοι γῆς ῥεῖ; Longe tamen abest, ut hic aliquid resecandum, quamlibet redundans, arbitremur; quin istiusmodi pleonasmus & elegans & frequens est. Sic infra in Cataplo, ubi Megapenthes, ab assentatoribus suis venenato poculo interemptus, & Clotho apud inferos colloquuntur, Clotho ait, τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐνῆχθε, ἐκεῖνο δηλονότι κατέπιμψέ σε. Patet τὸ ἐκεῖνο redundare; nam sine hoc sensus est plenissimus, *Ultimum enim tibi datum poculum te huc demisit*. In de Saltatione: Τὸ δὲ ἔνθεον αὐτῆς (ὀρχήσεως) καὶ τὸ τελευταῖον καρπὸν ὥσπερ τὸν μάλιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετέλεσται, τοῦτο τὸν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται. Et hic τοῦτο abundat; sufficit namque si ita intelligas, *Saltationis vero florem, & fructum absolutissimum, qui nunc cum maxime ad summam perfectionem venit, oratio nostra nunc persequitur*. In de Dea Syria, Ἄλλοι δὲ, Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, τὴν δὴ πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστὶ, ταύτῃ καὶ τόδε τὸ ἱρὸν θεὸν οἰκῆσαι νομίζουσι. Hic quoque redundat ταύτῃ: hac enim ratione constat oratio, *Alii vero Babyloniam Semiramidem, cujus sane multa opera in Asia sunt, hoc etiam templum sacrasse existimant*. Sic in Cynico: Ἡμεῖς δὲ, τῇ δ' ἁπλότητι τὴ, καὶ ἀκρασίαν ἀρκοῦντι πάντα, τούτῳ μάλιστα ἰσόμετρι. Omnino & hic non requiritur τὸ τούτῳ ad sensum, qui sine illo satis foret concinnus, *Vos autem maxime similes estis homini, per inexplebilem cupiditatem & intemperantiam omnia diripienti*. Quid plura ex Nostro loca adscribam? AElianus quoque non raro eamdem amat redundantiam. Sic lib. XII. Ποικιλ. 19. Τὸν ποιητὴν Σαπφὼ τὴν Σκαμανδρωνύμου θυγατέρα, ταύτῃ καὶ Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος σοφὸν ἀναγράφει. Planum est, omisso τῷ, ταύτῃ, nihil de sensu detrahi. Sic lib. XIII. cap. 1. de Atalanta, φυγεῖν ἐθέλουσαν, ἀλλ' ἐνταῦθα μὲ σὸν ἂν τις αὐτὴν κατέλαβε. Si & hic simpliciter dicamus τὸ, αὐτὴν redundare, nihil necesse erit cum Viris doctis vel aliam lectionem circumspicere; vel id exponere, quasi φυγεῖν ἐθέλουσαν esset Attice pro φυγεῖν ἐθελούσης. Eodem plane modo sequitur illic non multo post, τὸ δὲ ὑπέρογκον τοῦ σώματος, ὃ δὴ τοῦτο εἶχε. Sic cap. 15. καὶ Κόρεσσον δὲ, καὶ Μιλτιάδην ἐκείνους ἀνῆκεν φησὶν.

Quemadmodum Latini in usurpando per pleonasmum pronomine faciant cum Graecis, erudite ad *Livii* XXV, 27. docet *ὁ πάνυ J. Fr. Gronovius*. Cujus exemplis ex *Catone*, *Livio*, *Plauto*, *Caesare*, *Suetonio*, *Plinio*, *Arnobio*, adductis, haec addas licet ex aureo purae Latinitatis flumine, *Cicerone*. Apud hunc in II. de Oratore 63. legas, *Nummium divisorem, ut Neoptolemum ad Trojam, sic illum in campo Martio nomen inveniisse*. cap. 77. *Reliquae duae, sicuti sanguis in corporibus, sic illae in perpetuis orationibus fusae esse debebunt*; duae nimirum illae res, *conciliare*, & *permovere*, ut praecesserat. Manifesto in duobus his exemplis, in altero *illum*, in altero *illae*, una cum τῷ, *sic*, fine ullo sensus intertrimento abesse possint. Clarissime quoque τὸ, *haec* supervacuum est in his apud eumdem, I. de Oratore 23. *Sin autem ea, quae observata sunt in usu, ac ratione dicendi, haec ab hominibus callidis, ac peritis animadversa, ac notata, verbis designata, generibus illustrata, partibus distributa sunt, (id quod fieri potuisse video) non intelligo, quamobrem*, &c. Sic redundat τὸ, *ea* in his lib. III. cap. 13. *Tantaque insolentia ac turba verborum, ut oratio, qua lumen adhibere rebus debet, ea obscuritatem & tenebras afferat*. Ita & scriptor ad Herennium IV, 9. superfluum ponit τὸ, *ii*, dum ita scribit: *Nam rerum imperiti, qui uniuscujusque rei de rebus ante gestis exempla petere non possunt, ii per imprudentiam facillime deducuntur in fraudem*. Iterum Cicero bis in una periodo hac loquendi ratione utitur IV. in Verrem 52. *At jam illa omitto, quae disperse a me multis locis dicentur, ac dicta sunt: forum Syracusanorum, quod introitu Marcelli purum a caede servatum est, ID adventu Verris Siculorum innocentium sanguine redundasse: portum Syracusanorum qui tum & nostris classibus, & Carthaginiensium clausus fuisset, EUM, isto praetore, Cilicum myoparoni, praedonibusque patuisse*. Eodem modo & *ibi* redundat apud eumdem lib. I. in Verrem 22. *Cum quidem viderent socii in foro populi R. quo in loco antea, qui sociis injurias fecerant, accusari & condemnari solebant, ibi esse palam posita ea, quae ab sociis per scelus ablata, ereptaque essent*. Nam profecto sine τῷ *ibi* constare haec possit oratio. Hic locus omnino est geminus ejus Liviani, ad quem notabat ea, quae dixi, Vir Magnus,

J. J.

ret argentea. ALP. Ut tu vere noſti fontem Arethuſam, Neptune: ad illam ipſam ergo me confero. NEP. At abi, & eſto felix in amore. Imo iſtud etiam mihi expone; ubi Arethuſam vidiſti tu, qui Arcas es, quum illa ſit Syracuſis? ALP. Feſtinantem me detines, o Neptune, quæ nihil ad rem faciunt ſciſcitando. NEP. Bene mones: quin tu perge ad dilectam; quumque emerſeris a mari, mutua conſpiratione miſcetor fonti, & unam in aquam coite.

ἐγγυροειδές. ΑΛ. ὡς ἀληθῶς οἶδα τ' πηγήν, ὦ Πόσειδον· παρ' [b] ἐκείνην ἦν ἀπέρχομαι. ΠΟ. ἀλλ' ἄπιθι μᾶ, καὶ εὐτύχει ἐν τοῖς ἔρωσι. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, τὴν Ἀρέθουσαν εἶδες, αὐτὸς μὲν Ἀρκὰς ὤν, ἡ δὲ ἐν Συρακούσαις ἐστίν; ΑΛ. ἐπεγόμενόν με κατέχεις, ὦ Πόσειδον, περίεργα ἐρωτῶν. ΠΟ. εὖ λέγεις· χώρει τοίνυν ἀγαπωμένῳ καὶ ἀναδὺς ἀπὸ τ' θαλάττης [c] ξυναυλίᾳ μίγνυσο τῇ πηγῇ, καὶ ἓν ὕδωρ γίνεσθε.

abeat a. z.

ἐν Συρακούσῃ z

ξυναναμίγνυσο C. R.

γίνεσθε z. e-z.

ME-

b Παρ' ἐκείνην] ἐκείνου *f. Vr. Aiw.* Reliquae Edd. vitioſe ἐκείνης. c Ξυναυλίᾳ μίγνυσο] ξυναναμίγνυσο. C. P.

Ἦδη πῦ . . . αὕτη ῥ.] Ut hanc ſcripturam vindicaret multa Cl. *Jenſius*; ſed non ſatis ſimilia. Accedit propius quod legitur ſupra, & *Dial. Ven. & Cup.* αὐτὴ μὲν ἡ Ῥέα, πότε ἂν ἐκείνη χολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμέ, ὅλη ἐοῦσα τοῦ Ἄττεω; ſed nondum ſic acquieſco. Suſpicor autem pro αὐτὴ, πηγὴ legendum. Adde *Mev.* c. 15. τοὺς Αἰγυπτίων αὐτοὺς, qui locus mihi etiam ſuſpectus, ut in nota videbis. *M. du S.*

Ἡ δὴ, πῦ σοι γῆς αὕτη ῥεῖ;] Ἡ δὴ non eſt idem plane, quod αὕτη· ſic enim ſcribendum fuerat, ἦδη δὲ πῦ σοι &c. Cape quaſi poſuiſſet *Lucianus*, ἡ δὴ Ἀρέθουσα· ſequi ſolet ὅτῳ in hoc ſtructurae genere creberrime: *Liban.* in Dian. p. 670. A. ὁ δὴ ἐπιτέθραμμένος τὰς τ' φοιτητὰς ὁπόσους ὅτῳ ἐθέλοι πως τότε. *Noſter* πῶς δῆτ' Ἰσ. συγγρ. c. 5. τὸ δὲ (πρᾶγμα) οἱόν τε καὶ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, ὡς ἡ τ' ξυμπαιζόντων τῦτ' ἴσε. de Luct. οἱ δὲ τῶν μέσων βίων πολλοί ὅτῳ ἔτυχε. Itaque nullus eſt ſuſpicioni de vitio locus. *T. H.*

38. Διαγιγνῶ τί ἴσε &c.] Non poterat accuratius, ſi ſpectator adfuiſſet, quod minime negavero, *Lucianus*. Addam *Senecae* locum egregium ex Conſol. ad Marc. c. 17. *Videbis celebratiſſimum carminibus fontem Arethuſam, nitidiſſimi ac perlucidi ad imum ſtagni, gelidiſſimas aquas profundentem; ſive illas ibi primum naſcentes invenit, ſive immerſum terris flumen integrum ſubter tot maria, & a confuſione pejoris undae ſervatum reddidit.* Haec quin corrupta ſint, nemo dubitat: ad veſtigia priſcae lectionis, neque minus tamen, quam magnus *J. Fr. Gronovius*, timide, conjicio: *ſive illas ibi primum naſcens invenit, ſive in ipſum penetrans flumen* &c. nam & Qu. Nat. VI. c. 8. ſimiliter fere dixit; *Alpheum, celebratum poëtis, in Achaia mergi, & in Sicilia rurſus transjecto mari effundere amoeniſſimum fontem Arethuſam.* Brevius etiam de fontis amoenitate teſtatur oraculum: Ἄνδρας θ' ἁ πίσσων ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης. *Nonnus* Σωωγ. Ις. ad *Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 152. τὸ δὲ ὕδωρ τ' Ἀρεθούσης ἀκραιφνές τι καὶ καθαρὸν καὶ γλυκύ. Ergo merito vitii poſtulatur *Athenaei* locus II. p. 42. C. μίσον δ' ὑπέραμον τ' ἁλυκῶν τὸ τ' Ἀρεθούσης· de quo vide *Caſaubonum* in Anim. *T. H.*

39. Ἀναβλύζει] Inde ἀνεβλύσεις πηγαί. ἀναπηδᾷ, ἀναβρύει, *Heſych.* verb. ἀναπηδᾷ. *J. B.*

42. Παρ' ἐκείνης] Ἐκείνῳ forte. *F. G.*

Παρ' ἐκείνης ἂν ἀπέρχομαι] Vult haud dubie Alpheus, ſe ad Arethuſam contendere; at verba dicunt contrarium. Apertum itaque mendum, legendumque una litera mutata, ἐκείνῳ. Παρά τινος ἀπέρχεσθαι eſt *venire ab aliquo*, ut ſupra pag. 141. Παρὰ δ' Ἀμφιτρύωνος γυναικός, ſcil. ἐκπεμφθείς. At παρά τινα ἀπέρχεσθαι eſt *ire ad aliquem*, ut paullo poſt in eodem hoc Alphei & Neptuni dialogo, Χώρει τοίνυν ἀγαπωμένῳ. & paſſim; ſic in Timone: Ἀλλ' ἴσως σὺν ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν. ἐπέταν ἀπίω παρά τινα περιπέμψεις ἐπὶ τῦ Διός. In his iiſdem Deorum dialogis. Ἐγὼ δὲ ἤδη τὴν σελήνην ἀπελθών. Κέρας ἔτω καλῆς φοιτώσης ἀπήμυρα παρά σε. Et ſexcenties alibi. *J. J.*

Ἐκείνῳ] Sic reſtituimus, ſecuti Ed. *J.* quae ſola recte hanc vocem habet; reliquae enim ἐκείνης, contrario prorſus & abſurdo ſenſu. *M. du S.*

49. Ξυναυλίᾳ μίγνυσο] Quod Codex unus & item alter praebent σωναυλίγνυσο, vix crediderim lectionem eſſe variam, ſed potius vulgatae lectionis interpretamentum: ξυναυλίᾳ μίγνυσο quin rectiſſimum ſit nullus dubito, quippe eruditius quam ut a *Luciano* non fit profectum. Ξυναυλίαν vocant *tibiarum concentum*, τὴν ὑπὸ δύο ἐπιτελουμένην αὐλήσιν· ὅταν γὰρ δύο αὐλῶσι, ξυναυλία λέγεται, ut ſcribit *Heſych.* hinc apud *Long.* II. p. 62. αὐλῶν τις ἐν ὄχθῃ συναυλούντων ἀκούει. Ejusmodi συναυλίαι, ſive συμφωνίαι τινὰ τ' αὐλητῶν ἐν Πανάθηναίοις συναυλόντων commemorat *Poll.* IV, 83. Strictius alioquin uſurpari ſolet, quando Choro cantanti tibiae modos adtemperat choraulus, qui quidem mos apud veteres obtinebat; nam poſtmodum chori praecinentem tibicinem voce ſubſequebantur: *Athen.* XIV. p. 617. C. itaque eſt intelligendum, quod adjungitur a *Polluce*: οἱ δὲ τὴν συναυλίαν εἰδὸς προσαυλήσεως οἴονται, ὡς τὴν αὐλῳδίαν· & Segm. 107. vide *Henr. Valeſ.* ad Exc. ex *Diodoro Sic.* p. 51. Paulo etiam diſcrepat *Semus*, qui τὴν συναυλίαν τι πρὸς ἴσον ἐμφανίζει hunc in modum, teſte *Athen.* XIV. p. 618. A. ἀγὼν συμφωνίας ἀμωβαῖος αὐλοῦ καὶ ῥυθμοῦ χωρὶς λόγου τῦ προμελῳδοῦντος· niſi deſcripſerit ibi, quod verius opinor, certum aliquod συναυλίας genus in ſacris De-

IV.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΩΣ.

ΜΕΝ.

Ἀλλὰ ὕδωρ μέν σε γίνεσθαι, ὦ Πρωτεῦ, οὐκ ἀπίθανον, ἐνάλιόν γε ὄντα, καὶ δένδρον ἔτι φορητόν· καὶ ἐς λέοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως οὐδὲ τοῦτο ἔξω πίστεως. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ. ΠΡ. μὴ θαυμάσῃς, ὦ Μενέλαε· γίγνομαι γάρ. ΜΕ. εἶδον καὶ αὐτός. ἀλλά μοι δοκεῖς, εἰρήσεσθαι γὰρ πρὸς σέ, γοήτειαν τινὰ προσάγειν τῷ πράγματι, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾶν τῶν ὁρώντων, αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦτο γιγνόμενος.

MENELAI ET PROTEI.

MEN.

1. At aquam te fieri, o Proteu, haud improbabile, quippe marinum; & arborem, id quoque ferri poteſt: quin in leonem quando mutaris, ne id quidem plane extra fidem eſt: verum, ſi & ignis fieri poſſit, qui in mari habitet, id valde admiror, ac minime credo. PRO. Ne mireris, Menelae: nam ita res eſt, fio. MEN. Vidi ipſe equidem: ſed videre mihi, quod pace tua dictum velim, præſtigias quasdam admovere huic rei, oculosque fallere ſpectantium, dum ipſe nihil tale fis.

2. PRO.

γίγνεσθαι Z

ἢ πῶς C. R.

δὲ addit C. R.

σιγλοῦ Li C. R.

---

liis adhibitum; nam quae proferuntur, ex ejus Deliade ſunt depromta: ſed quae illis in verbis uberiore luce indigent, nunc ne attingere quidem animus eſt. *Schol.* ad *Gregor. Nazianz.* Stel. II. p. 106. Συναυλία ἐστὶν, ὅτε δύο ἢ καὶ πλείους αὐληταὶ συναυλοῦσιν ἅμα, εἴτε ὁμοίων, εἴτε διαφόρων, ὁ μὲ καλάμου, ὁ δὲ κέρατος, ὁ δὲ τοῦ χαλκοῦ ἰσαυλεῖ. Λέγομεν δὲ συναυλίαν καὶ κιθάρας ἅμα συγκρουομένης αὐλῷ καὶ συμφθεγγομένης haudquaquam abſurde, ut eum bono duci obſecutum fuiſſe facile appareat: de cithara quod monet, certum eſt; erant enim & νόμοι κιθαριστήριοι, οἷς καὶ προσήνλουν, meminitque *Athenaeus* τοῦ τῶν αὐλῶν πρὸς λύραν κοινωνίας. Hinc pronus ad figuratam orationis formam patet aditus, quum duo pluresve in eandem rem conſentiunt, ac mutuis animorum ſtudiis conſpirant: quoniam vero tibiae funebres, ideo factum, ut in communi luctu & deploratione praecipue συναυλία ponatur. *Philoſtr.* Icon. I. c. 11. p. 781. λέγεται δὲ ξυναυλίαν τὸν Θρήνου τοῖς κύκνοις ὁμολογῆσαι (Ζέφυρον) *Libanius* de Nicomedia terrae motu ſubverſa p. 207. B. νῦν ἴδοι καὶ πέτραις δοῦναι δάκρυα, καὶ ὄρεσι νοῦν εἰς συναυλίαν τοῦ πένθους. *Syneſ.* Ep. IV. p. 159. D. νῦν πρὸς ἐρήμοις ἀκταῖς συναυλίαν ὀλοφυρόμεθα. Praeiverat iis *Ariſtoph.* Equit. v. 9. — διῦρο νυν πρόσελθ', ἵνα ξυναυλίαν κλαύσωμεν Ὀλύμπου νόμον. ubi vide *Schol.* Diverſa in re *Ariſtid.* T. III. p. 708. B. ὡς' ἐλλεινὸν τὸ χρῆμα τῆς συναυλίας εἶναι τοῦ τε σοφιστοῦ καὶ τοῦ ἰταμοῦ praeceſſerat, καὶ δῆτα ἡδὺς ἦν ὁ κορυφαῖος ἐν κατόπιν τοῦ χοροῦ. *Heſychius* adfirmat ξυναυλίαν dici πᾶν πρᾶγμα διαστόν· quod ita capiendum, ſi concinant inter ſe duae res ac congruant. *Lynceus* apud *Athen.* III. p. 109. E. τοιαύτην (ὁ ἰχαρίτης) ἐνθυπτόμενον ἔχει πρὸς τὴν γλυκὺν συναυλίαν. *Luciani* quae fuerit mens, verſando declaravi: nam quod priores Interpretes dederant, *eodem alveo cum fonte illo miſceaſ*, aegre, quorſum ſpectet, perviderim. Aliunde ductum συναυλία, quum *cohabitationem* & *conſortium* ſignificat: veluti de matrimonio *Ariſtot.* Pol. VII. p. 212. ὁρίσασθαι χειμῶνα τὴν συναυλίαν ποιεῖσθαι ταύτην *Lambinum* in συνουσίαν mutantem repudiamus: tales συναυλίας γεροντικὰς, quas bene reſtituit *Anaxandridae Caſaubonus* in *Athen.* II. p. 48. A. Finitimum eſt ὁμαυλία & ὁμαυλῶν. *T. H.*

Μ. καὶ Π.] Quare Menelaum hic cum Proteo colloquentem inducat facile vident qui *Odyſſ.* librum IV. legerunt. *M. du S.*

ΠΡΩΤΕΩΣ] Proteus Deus marinus, Oceani & Tethyos filius. Iliaci belli tempore, quum AEgyptus rege careret, in regem adſumtus eſt, quem AEgyptii Cetea appellabant. Hunc artium peritum fuiſſe tradunt, *Homer.* Od. IV. & *Virgilius* item IV. Georg. & in varias ſe formas vertere ſolitum; ut nunc animal, quandoque arbor aut ignis, aut aqua, aut quid aliud videretur. Quod figmentum *Diodorus* lib. II. ſecutus *Herodotum*, ad AEgyptiorum regum morem refert, quibus familiare fuit leonis aut tauri vel draconis priorem partem in capite geſtare, nec non arborem, quin ignem quoque principatus inſignia. Idem *Lucianus* in Comm. de Saltat. Protea illum in varias ſe demutantem rerum facies non fere alium intelligit, quam ſaltatorem eximium, ad effingendum quicquid omnino collibuiſſet, veluti Empuſa, docilem. *Heraclitus Ponticus* diverſam his colligit allegoriam. A Proteo natum eſt adagium hoc, Πρωτέως ποικιλώτερος, id eſt, *Proteo mutabilior*; quod in vafrum & verſipellem competit. *Plato* in Ione: ἀλλὰ ἀτεχνῶς ὥσπερ ὁ Πρωτεὺς πανδοδαπὸς γίγνῃ, id eſt, *ſed prorſus Protei in morem in omnem ſpeciem verteris, ſurſum ac deorſum te ipſum diſtorquens.* G. C.

58. Ne-

2. PRO. Et quæ tandem fallacia in rebus tam manifestis resideat? non tu apertis oculis es contuitus, quas in formas memet ipse conversum fecerim? sin fidem non habes, idque negotium falsum esse videtur, inanis scilicet quædam species ante oculos consistens, tum tu, ubi ignis factus fuero, admove mihi, vir fortissime, manum: probe scies, videarne solum talis, an facultas etiam urendi tunc mihi adsit. MEN. Non tutum est hoc experimentum, o Proteus. PRO. Tu quidem mihi, Menelaë, videris polypum vidisse nunquam, quæque hujus piscis sit natura, ignorare. MEN. Imo polypum vidi: at naturam ejus libenter didicerim a te.

3. PRO. Ad quamcumque petram accesserit, aptaveritque acetabula, & adglutinatis hæserit cirris, illi similem se reddit,

ΠΡ. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ὄφι τὸ ἔτος ἐναργῶν γένοιτο; οὐκ ἀνεωγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς ὅσα μεταποίησα ἐμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, ἢ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἰσταμένη, ἐπειδὰν πῦρ γένωμαι, προσένεγκέ μοι, ὦ γενναιότατε, τὴν χεῖρα· εἴσῃ γάρ, εἰ ὁρῶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ καίειν τότε ὁμοίως πρόσεστιν. ΜΕ. Οὐκ ἀσφαλὴς ἡ πεῖρα, ὦ Πρωτεῦ. ΠΡ. σὺ δέ μοι, Μενέλαε, δοκεῖς οὐδὲ πολύπους ἑωρακέναι πώποτε, οὐδ' ὁ τάχει ὁ ἰχθὺς οὗτος εἰδέναι. ΜΕ. ἀλλὰ τὸν μὲν πολύπους εἶδον. ὁ τάχει δέ, ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ.

ΠΡ. Ὁποίᾳ δ' ἂν πέτρᾳ προσελθὼν ἁρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ προσφὺς ἔχῃ τοῖς πλεκτάναις, ἐκείνῃ ὅμοιον ἀπεργάζεται ἑαυτὸν,

a Προσένεγκέ μοι] προσένεγκαί μοι. *Al. J. Va. S.* b Καίειν] Ita vetustae Edd. eaque reperitur in *Xenophontis* scribendi ratio: vid. *H. Stephan.* Thes. T. II. p. 174. *P.* male καεῖν. *S.* κάειν.

58. Εἶδον] Non videt tamen apud *Homerum Od.* Δ. 456. & seqq. Sed v. 418. prædixerat futurum. *M. du S.*

65. Εἰ δὲ ἀπιστεῖς] Videtur scribendum esse, εἰ δὲ ἀπιστεῖς, ἢ τὸ πρᾶγμα ψεῦδος εἶναι δοκεῖ, φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἱσταμένη. *Quod si non credis, & haec res tibi videtur falsa quaedam species, quae oculis objicitur.* In vulgatis male legitur πρᾶγμα ψεῦδος. *J. G. G.*

Ibid. Ψεῦδος εἶναι] Poterat etiam legi ψεῦδος, cujus interpretatus, φαντασία τις &c. Sed nihil est causae, cur commoda verba & aperti sensus sollicitemus. *Hesych.* Φαντασία, τὸ μὴ ὂν ἀληθὲς, ἀπὸ χήματός τι. De Proteo, ejusque multiplici in omnes formas conversione particularia vide Polluceae declamationis, quam *Philostrato* excerpit de V. S. II. c. 12. ubi sophisticis coloribus miraculum illud Homeri pingitur. *T. H.*

72. Πολύπους] De polypi vario ingenio meminit *Plinius* IX. c. 29. Praeterea *Plutarch.* in libello περὶ πολυφιλίας, ex *Theognide.*

Πουλύποδος νόον ἴσχε πολυπλόκου, ὃς ποτὶ πέτρῃ,
Τῇ προσομιλήσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη

Id est,

Mentem habeas vafri polypi, qui protinus illa,
Se quibus admovit, saxa colore refert.

Idem *Lucianus* in eo, qui περὶ Ὀρχήσεως inscribitur, ex *Pindaro* opinor: ποτέοιο θηρὸς πετραίου νόον ἴσχων. *G. C.*

76. Ὁποίᾳ ἂν πέτρᾳ] *Aelian. V. H.* prin. *Plin.* IX, 19. XXX, 9. *M. du S.*

77. Κατὰ τὰς πλεκτάνας] Differunt, si accuratius loquaris, κοτύλαι, κοτυληδόνες, *acetabula, caliculi* polyporum, & πλεκτάναι, πλόκαμοι, σπεῖραι, τρίχες, recentioribus Graecis καρφία vel *clavi, crines, cirri, pedes, brachia, flagella*, ut adversus *Hermolaum* egregius ille *Pintianus* observavit ad *Plin.* H. N. IX. c. 29. quod prodesse potuerat *N. Heinsio* minus in hac re circumpecto ad *Ovid.* Met. IV, 267. Attamen, ubi mentio κοτυλῶν vel κοτυληδόνων obvenerit, saepe Grammatici solent interpretari πλεκτάνας. *Schol. Homer.* ad Od. E, 433. *Luciani* ad M. Ἔγκ. *Oppiani* ad Hal. II, 233. 282. 312. *Hesych.* opponunt *Eustath.* ad Od. E. p. 1541. Κοτυληδόνες, αἱ τῶ πολύποδος πλεκτάναι ἀπὸ μέρους. τουτέστιν, ἀπὸ τῶ βραχυτάτου κοτυληδόνων, αἱ πρωτεῖαι ταῖς πλεκτάναις ὑπόκεινται ὁμοιαι οὖσαι κοτυλιδίοις ποιλοῖς, ἀφ' ὧν ἑ παφορμιζόμενον apud eum quae de polypo praecedunt, cuncta suppeditavit *Athen.* VII. p. 316. 317. ex ejusdem libro XI. p. 479. B. emendandum, quod habet ad Il. X. p. 1182. v. 45. κοτυληδόνες αἱ ὧν ταῖς πλεκτάναις αὐτῶν ἐπιφύσεις male vulgatur ἐπιχύσεις. Ex ista vero Grammaticorum interpretandi fere perpetua consuetudine suspicio mihi fuit oborta, fieri potuisse, ut κατὰ τὰς πλεκτάνας a margine tandem delatum fuerit in ipsa *Luciani* verba: accedebat vel maxime, quod hae voces nec sensu nec structura satis viderentur constare: cur enim post ἁρμόζειν τὰς κοτύλας καὶ προσφῦσαι ἔχεσθαι onus illud orationis limpidae supervacuum adderetur κατὰ τὰς πλεκτάνας; aut, si addi omnino voluisset *Lucianus*, cur non

τὸν, ᾧ μεταβάλλει τὴν χρόαν, μιμούμενος τὴν πέτραν, ὡς ἂν λάθῃ τοὺς ἁλιέας, μὴ διαλ-80 λάττων, μηδὲ φανερὸς ὢν ἀφ' οὗ τοῦτο, ἀλλ' ἐοικὼς τῷ λίθῳ. ΜΕ. Φασὶ ταῦτα· τὸ δὲ σὸν πολλῷ πιθανώτερον, ὦ Πρωτεῦ. ΠΡ. οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε, τίνι ἂν ἄλλῳ πιστεύσειας, τοῖς σαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν; ΜΕ. 85 ἰδὼν εἶδον· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τερατῶδες, τὸ αὐτὸν ὕδωρ τε καὶ πῦρ γίγνεσθαι.

mutatoque colore ſcopulum imitatur, ut fallat piſcatores nihil diverſus, propterea-que nec conſpicuus, ſed plane ſimilis iſti lapidi. MEN. Iſta narrant: tuum autem illud multo eſt incredibilius, Proteu. PRO. Neſcio profecto, Menelae, cui ſis alteri fidem habiturus, quam tuis ipſius oculis denegas. MEN. Videndo ſane vidi: ſed res eſt portentoſa, idem ut ignis & aqua fiat.

V.

ΠΑΝΟΠΗΣ ΚΑΙ ΓΑΛΗΝΗΣ.

PANOPES ET GALENES.

ΠΑΝ.

Εἶδες, ὦ Γαλήνη, χθές, οἷα ἐποίησεν ἡ Ἔρις ἐν τῷ δείπνῳ ἐν Θετταλίᾳ, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθη ἐς τὸ συμπόσιον; Γ.90 εἰ ξυνειστήκειμεν ὑμῖν ἔγωγε· ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσούτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος. τί δ' οὖν ἐποίησεν ἡ Ἔρις μὴ παροῦσα; ΠΑ. ἡ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπεληλύθεσαν ἐς τὸν θάλαμον, ὑπὸ τὸν Ἀμ-95 φιτρίτης καὶ τοῦ Ποσειδῶνος παραπεμφθέντες. ἡ Ἔρις δὲ ἐν τοσούτῳ λαθοῦσα πάντας, ἐδυνήθη

PAN.

1. VIdiſtin', Galene, heri, quaſia deſignarit Eris inter coenam in Theſſalia, quod non & ipſa fuerit vocata ad convivium? GAL. Equidem haud una vobiſcum fui: Neptunus enim juſſit me, Panope, nullis fluctibus agitatum ac tranquillum interea ſervare pelagus. Quid ergo fecit Eris, quae non aderat? PAN. Thetis & Peleus abierant in thalamum ab Amphitrite & Neptuno deducti. Eris interim clam omnibus (poterat autem facillime, dum

non potius ſtructura liquidiore τοῖς πλευτάνοις extuliſſet? Quare, niſi quis eruditior moretur, equidem haud intercedo, quin eo abeant, unde malum pedem intulerunt. De polypo autem qui cognoſcere cupit, illi legendos ſuadeo *Geſnerum*, *Aldrovandum*, *Rob. Conſtantinum* in Suppl. Ling. Latin. *Leon. Allatium*, ad *Euſtathii* Hexaëm. p. 100. atque alios. Ad *Lucianum* proxime convenit *Ovidius* Hal. v. 30. *At contra ſcopulis crinali corpore ſegnis Polypus haeret, & hac eludit retia fraude, Et ſub lege loci ſumit mutatque colorem, Semper et ſimilis, quem contigit* — ut magis etiam conveniat, parvula mutatione confici poteſt: *Ut ſub lege loci ſumat, mutetque colorem:* nimirum, *hac fraude, ut ſumat* &c. T.H.

86. Ἰδὼν εἶδον] An ſcribendum, εἶδον, εἶδον; F.G. Ἰδὼν εἶδον] *Intuitus vidi*, hoc eſt, cum ſemel vidiſſem iterum vidi. Suſpecta tamen mihi eſt haec lectio, & vera fortaſſe ſit εἶδον, εἶδον, *vidi, vidi.* J.C. Ἰδὼν εἶδον] Agitatus inter eos, qui de ſtylo N. F. ſcripſerunt, fuit hic locus. Ut Graecorum illud Interpretum Exod. III, 7. ἰδὼν εἶδον τὴν κάκωσιν τοῦ λαοῦ μου, repetitum a Stephano A. A. VII, 34. pure Graecum probaret *Pfochenius* Diatr. §. 52. teſtem excitavit *Lucianum*, illum quidem in hac cauſa minime contemnendum. *Gataker*us eo, quem ſibi adverſarium delegerat, eruditione longe major Diſſ. de N. Inſtr. Styl. c. IX. ita verſatur in repellendo iſto Luciani loco, ut facile per multas ambages circumeundo declaret, expeditum ſibi non fuiſſe, quod recta via reſponderet. Quanquam eorum, qui orationem N. F. Graecam eſſe caſtigatiſſimam contendunt, opinio perquam mihi ſemper ridicula fuit viſa, haec tamen loquendi formula, etſi rariſſima, quin pauculis quibusdam veterum exemplis, quae ex *Xenophonte* & *Polybio* diligentiſſimus *Raphelius* adnotavit, poſſit confirmari, nequaquam inficias nur: nam quod in accuratiſſima praefatione *Sylburgius* ex *Pauſania* protulit ἰδὼν εἶδον, eſt illud ab hoc genere ſane diverſum: ceterum prudenter ſcriptu.n judico, quod adjecit: *ejusmodi phraſes occurrunt etiam in Sacris Literis ex Hebraica conſuetudine petitae:* nam ſaepenumero contingit, ut locutio quaedam native Graeca a LXX. Interpretibus & N. F. criptoribus, mutata paululum poteſtate, ad Hebraeam apte exprimendam adhibeatur: quo

dum hi quidem biberent, illi saltarent, alii vel Apollini citharam pulsanti, vel Musis canentibus adhiberent animum) impulit in convivium malum quam pulcerrimum, aureum totum, Galene: erat inscriptum: PULCRA ACCIPIAT: id autem provolutum quasi de industria pervenit ubi Juno, Venus & Minerva decumbebant.

2. Tum eo Mercurius sublato postquam perlegit inscripta, nos quidem Nereïdes conticuimus: quid enim oportebat facere, Deabus præsentibus? at hæ sibi quæque vindicabant, suumque esse malum contendebant: quin etiam, nisi Jupiter diremisset eas, ad manus res perveniisset. Ille tamen, ipse quidem, inquit, judicium non interponam ea de re (quanquam hoc ut faceret, istæ magno opere laborarent) abite vero in Idam ad Priami filium, qui certe noverit dignoscere pulcriorem formarum elegans spectator; neque is profecto judicaverit male. GAL. Quid ergo Deæ, Panope? PAN. Hodie, puto, petunt Idam; & aliquis adfuturus erit mox, qui nunciet nobis victricem. GAL. Jam nunc tibi dico, non alia vincet, Venere quidem certante, nisi valde sit arbiter hebeti oculorum acie.

δὲ ῥᾳδίως, τὸ μὲ πιόντων, ἐνίων δὲ χροτούντων, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι κιθαρίζοντι, ἢ ταῖς Μούσαις ᾀδούσαις προσεχόντων τὸν νοῦν, ἐνέβαλεν ἐς τὸ συμπόσιον μῆλόν τι πάγκαλον, χρυσοῦν ὅλον, ὦ Γαλήνη· ἐπεγέγραπτο δὲ, Η ΚΑΛΗ ΛΑΒΕΤΩ. Κυλινδούμενον δὲ τοῦτο, ὥσπερ ἐξεπίτηδες, ἧκε ἔνθα Ἥρα τε, καὶ Ἀφροδίτη, καὶ Ἀθηνᾶ κατεκλίνοντο.

Καπειδὴ ὁ Ἑρμῆς ἀνελόμενος ἐπελέξατο τὰ γεγραμμένα, αἱ μὲ Νηρηίδες ἡμεῖς ἀπεσιωπήσαμεν· τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, ἐκείνων παρουσῶν; αἱ δὲ ἀντεποιοῦντο ἑκάτερα, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἠξίουν. καὶ εἰ μή γε ὁ Ζεὺς διέκρινεν αὐτὸς, καὶ ἄχρι χειρῶν προὐχώρησε τὸ πρᾶγμα. ἀλλ' ἐκεῖνος, αὐτὸς μὲν ἐγὼ, φησὶ, περὶ τούτου (καίτοι ἐκεῖναι αὐτὸν δικάσαι ἠξίουν) ἄπιτε δὲ ἐς τὴν Ἴδην πρὸς τὸν Πριάμου παῖδα· ὃς οἶδέ τε διαγινώσκειν τὸ καλλίονα, Φιλόκαλος ὤν, καὶ οὐκ ἂν ἐκεῖνος χρίναι κακῶς. ΓΑ. τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη; ΠΑ. τήμερον, οἶμαι, ἀπίασι πρὸς τὴν Ἴδην. ΓΑ. καί τις ἥξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν; ΠΑ. ἤδη σοι φημὶ, οὐκ ἄλλη κρατήσει, τῆς Ἀφροδίτης ἀγωνιζομένης, ἢν μή τι πάνυ ὁ Ἀλεξιτήτης ἀμβλυώττῃ.

ΤΡΙ-

ξυμπόσιον C.M.

ἧκεν Z.

κλαν ἀπ α Z.

αὐλῆς Z. bene.

ἠξίουν C.M. Z

αὐλὰς Z.

τὸν τὸ παῖδα πρυχώρησεν. Z. bene.

δικάσαι Z.

ἐκεῖναι ἠξίουν αὐλὸν Z.

πίχωρ τῶν Z.

διαγινῶναι τὸ καλλίον καὶ ἔχαν δικαίως Z.

κακῶς. Z.

ἐξ Z.

ἀπιασ α Z.

δικαστὴς Z

quo quidem pacto aliam utique formam induit: *Luciano* quidem sartum tectum relinquimus suum illud ἰδὼν εἶδον. *T.H.*

7. Ἐπελέξατο] Hunc *Luciani* locum *Budaeus* notavit in Comm. L. G. p. 660. Ab Ionibus ea potestate verbum ἐπιλέγεσθαι celebratur, adeoque in *Herodoto* frequens, ut *Suidas* in Ἐπελέξαντο. VIII, 128. Τῶν δὲ στρατηγῶν ἐπιλεξαμένων τὰ βιβλία. Eum qui libenter imitatur, *Pausanias* saepius itidem habet IX. p. 762. de quo loco adsentior *Sylburgio*: nec non pari significatione συλλέξασθαι & ἐκπλέξασθαι. Ἀναγινώσκειν & ἐπιλέγεσθαι inter se commutat *Dion. Cass.* LX. p. 665. Idem est ἀναλέγεσθαι. *Eunap.* in Liban. p. 174. καὶ ὁ τῶν ἔχων ἀναλεγόμενος ἕκαστον αὐτῶν ἴσοιτο, *singula scriptorum ejus qui legerit peritus judicandi, venustatem orationis animadvertet*: aberrat Interpres laudatissimus. *Callimach.* Epigr. XXIV. — Πλάτωνος Ἐν τὸ πρὶ ψυχῆς γράμμα' ἀναλεξάμενος. *T.H.*

11. Διώρισεν αὐτὰς] Commodius αὐτὰς scribi puto, quam lectionem agnovisse videtur *Benedictus*: *ac nisi Jupiter ipsas diremisset.* Paulo post κρῖναι legas an κρῖναι nihil prorsus interest. Tum personas esse male collocatas, eoque modo, quem Doctiss. *Jensius* approbavit, ordinandas censeo. Quid si porro formulam Atticam scriptori nostro reddamus, τήμερον ἴσως pro τήμερον οἶμαι; οἶμαι dubitationem aliquam habet, quae videtur hinc removenda, praesertim quia sequitur; καὶ τις ἥξει μετὰ μικρόν. *T.H.*

17. Κρῖναι] Mallem κρῖναι, ut *Sch.* κρ. c. 2. de eadem re, οὐκ ἂν σαφῶς διάσαιτο κακῶς. *M. du S.*

18. Τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη &c.] Ita personis haec vulgo leguntur distincta. Ego vero nullus dubito, quin ab τήμερον usque ad ἤδη σοι φημὶ, sint omnia Panopes verba; sequentia autem Galenes esse putem, sine interrogatione. Hoc modo ergo concinnanda: Γα. Τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη; Πα. τήμερον οἶμαι ἀπίασι πρὸς τὸν Ἴδην. καί τις ἥξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν. Γα. ἤδη σοι φημὶ οὐκ ἄλλη κρατήσει, τῆς Ἀφρ. ἀγ. *Quid igitur Deae, dic Panope?* Pa. *hodie, opinor, discedunt ad Idam; ac veniet quis paullo post, nuncians nobis victricem.* Ga. *Immo jam affirmo tibi, nulla alia superior erit, certante Venere*, quam ipsa Venus. Attentus lector existimet. Vitiosa personarum notatio haud dubie inde contigit, quod librarii inter Γ, quae litera Galenen, & Γ (sic enim antiqui pingebant Π) quae Panopen designabat, non rite distinxerint. *J.J.*

VI.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ, ΑΜΥΜΩΝΗΣ, ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

TRITONIS, AMYMONES, ET NEPTUNI.

ΤΡΙ.

Ἐπὶ Λέρναν, ὦ Πόσειδον, ἡ παρθένος καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὑδροφορεῖ θέαμα, οὐκ οἶδα ἔγωγε καλλίω παῖδα ἰδών. ΠΟ. ἐλευθέραν τινὰ, ὦ Τρίτων, λέγεις, ἢ θεράπαινά τις ὑδροφόρος ἐστίν; ΤΡ. οὔκουν· ἀλλὰ τοῦ Δαναοῦ ἐκείνου θυγάτηρ, μία τῶν πεντήκοντα καὶ αὐτὴ, Ἀμυμώνη τοὔνομα· ἐπυθόμην γάρ, ἥτις καλοῖτο, καὶ τὸ γένος. ὁ Δαναὸς δὲ σκληρὸς ἐστὶ καὶ χαλεπὸς τοῖς γαμβροῖς.

TRI.

1. AD Lernam, Neptune, accedit quotidie aquatum virgo, res plane pulcerrima: haud equidem scio formosiorem me puellam vidisse. NEP. Ingenuamne dicis, o Triton, an famula quædam est ad aquam ferendam? TRI. Nequaquam: sed Danai istius filia, una quinquagenarum & ipsa, Amymone nomine: scisciatus enim sum & quomodo vocetur, & genus. Danaus autem durius habet filias, &

32. Ὁ Δαναὸς δὲ] Τούτων τῶν πεντήκοντα πατήρ. V.

25. Ὑδροφορεῖ] Sic solebant antiquissimi Graeci, ut constat ex *Homero*, puellas sub vesperam ad fontem mittere; quem morem apud Orientales etiam obtinuisse, intelligimus ex Genes. XXIV, 11. ubi vide, quae adnotavimus. Quod cum ita sit, sine ratione habet postea *Lucianus* de Danao: Σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας ἐς αὐταρκῆ διδάσκει, καὶ πάμπαν ὕδωρ ἀμυσούσας. Atqui is omnium mos erat antiquissimis temporibus. *J. C.*

33. Καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει] Leg. *Sueton.* August. *J. B.*

Αὐτουργεῖν] *Antoninus* I. §. 5. ὃ καὶ τῷ τροφεῖ accepisse se scribit τὸ φορέσασθαι, καὶ ὁλοσχοίνοις, καὶ αὐτουργικόν ibi *Gatakerus* hunc *Luciani* locum profert, deque re ipsa plura commentatur. Jungi solent αὐτουργοὶ & αὐτοδίδακτοι, αὐτουργία & αὐτοδιδακτία, quas virtutes Christianis commendat *Clem. Alex.* Paedag. III. c. 4. Alias αὐτουργοὶ, qui opus rusticum ob paupertatem ipsi faciunt. Mox commodius videtur, καὶ πάμπαν ὕδωρ γε ἀρυσομένας pro τε. Quod *Graevius* monet jungi debere, αὐτοὺς πρὸς τὰ ἄλλα, Interpretes non praeterire. *T. H.*

34. Ὕδωρ] V. *Apollod.* XIV. *M. du S.*

36. Μαν. ὦ. τὴν ὑδ. ἡ Α. κὴς Λ.] Ad *Statii* Theb. I, 360. ubi operosa vehementis est procellae descriptio, *Barthius* notat, dicere *Papinium*, *tempestatem hanc fuisse maximam, & multum regionis invasisse, quae Argos & Lernam simul tetigerit. loca non exigua inter se spatiis distantia.* Nihil est, ne fallaris, in *Statio*, quod spatium illud haud exiguum ulla ratione designet: hunc tamen addit, quasi probandi causa, *Luciani* locum, & tum porro: *Sed pro regia puella aquatum ejus via longa non ideo sit pro tempestate:* id quidem haud absurde, quod utique pro regia puella, aquam petitura, longior aliquanto via censeri possit; quanquam id satis excusatur ea cautione, quam a moribus atque instituto Dani desumtam *Lucianus* adhibet. Alioqui non tantum erat hoc intervallum, quin Antisthenes, quippe vir & philosophus, majus etiam quotidie Socratis audiendi gratia, stadia nimirum XL. ex Piraeeo in Asty conficeret: propius autem Argis aberat Lerna: nam, ut ait *Pausan.* II. p. 197. ἀπέχει δὲ Ἀργείων ἡ πόλις τεσσαράκοντα καὶ ἑπτὰ πλέθρα ἡ κατὰ Λέρνην θάλασσα quam intercapedinem, spatium inter Piraeeum & Asty interjectum aequantem, occupare longis muris ad mare ductis instituerant Argivi bello adversus Lacedaemonios, testibus *Thucydide* V. c. 82. 83. & *Diodor. Sic.* XII. p. 327. C. in quo vitiose legitur Ἀγιὰς χωρὶς pro Ὑσιὰς. Paulum vero a mari distabant ab ea parte, quae spectat in Laconicam, Lerne, ab altera Temenium: idcirco memorat *Pausanias* τὴν θάλασσαν τὴν μεταξὺ Τημενίου καὶ Λέρνης p. 198. Temenium autem, finiente *Strabone* VIII. p. 566. B. ἀπέχει τῆς Ἄργους ἑξῆς καὶ ὑποστάδιον ὑπὲρ τῆς θαλάσσης. Huic intervallo quod scribit *Plin.* H. N. IV, 5. fere consentaneum est: *Amnes, Inachus, Erasinus, inter quos Argos Hippium cognominatum: supra lacum Lerne a mari* CIↃCIↃ *pass.* Ita si legas, satis huic loco consultum arbitror: nam *Is. Vossius* ad *Pompon. Mel.* p. 205. mea quidem sententia labitur, & *Strabonem* parum concinne cum *Plinio* confert: illud autem *coro* optimi, quem laudat, libri sui, etsi foedatum, plane, quod dedimus, exhibet CIↃCIↃ P. qui faciunt stadia XVI. haec si addideris ad stadia XXVI. quae itidem inter

Ar-

& ad opus filiis manibus faciundum instituit, atque etiam mittit aquam hausturas: ad cetera porro ministeria condocefacit, ut impigræ sint.

γωγεῖ τὰς θυγατέρας, ἢ αὐτὴν εἰν διδάσκει, ἢ πέμπει ὕδωρ τε ἀντλησούσας, ἢ πρὸς τὰ ἄλλα παιδεύει ἀρκούσας εἶναι αὐτάς. ἀρυομένας Z.

NEP. Solane conficit tam longum iter Argis ad Lernam? TRI. Sola: valde autem sticuloſum est Argos, ut nosti: atque adeo necesse est semper aquam eo ferre. NEP. Non tu, Triton, mediocriter me conturbasti, quum persecutus es, quæ spectant ad puellam: quare adeamus ad eam. TRI. Eamus: jam enim tempus est aquationis; & fere, ni fallor, in media versatur via petens Lernam. NEP. Itaque junge currum: aut illud quidem longam habet moram, subdere equos jugo, & currum apparare: quin tu potius delphinum mihi aliquem ex velocioribus adducito: equitans enim in eo provehar celerrime. TRI. Ecce

ΠΟ. Μόνη δὲ σχολγίνεῃ μακρὰν ἕτω τὴν ὁδὸν ἐξ Ἄργους ἐς Λέρναν; ΤΡ. μόνη. πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος, ὡς οἶδα· ὥστε ἀνάγκη ἀεὶ ὑδροφορεῖν. ΠΟ. ὦ Τρίτων, ἢ μέτριός με διετάραξας εἰπὼν τὰ περὶ τὴν παιδός· ὥστε ἴωμεν ἐπ' αὐτήν. ΤΡ. ἴωμεν· ἤδη γὰρ καιρὸς τῆς ὑδροφορίας. καὶ σχεδόν πω κατὰ μέσην τὴν ὁδὸν ἐσμὲν ἴσως ἐς τὴν Λέρναν. ΠΟ. ἀκὴν ζεῦξον τὸ ἅρμα· ἢ τοῦτο μὲν πολλὴν ἔχει τὴν μέλλησιν, ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῷ ζεύγλῃ, καὶ τὸ ἅρμα ἁρμόσασθαι· σὺ δὲ ἄλλα δελφῖνά μοι τινὰ τῶν ὠκέων πρόσαγε ἐφιππάσομαι γὰρ ἐπ' αὐτῷ τάχιστα. ΤΡ. ἰδοὺ σοι

περὶ τῆς παιδὸς εἰπὼν Z. πρὸς Z. ἀφιππ. Z. male

Argos intererant & Temenium; proxime prodeunt illa XL. stadia, quibus a mari vel sinu Argolico remotum erat Argos. Lerne vero & fons, & fluvius, & palus, vid. *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. 169. p. 241. & notam, ut *Pomponius* ait, oppidum: *Schol. Pindar.* ad O. Z, 60. ἡ δὲ Λέρνη κατὰ μέν τινας χώρη· κατὰ δέ τινας λοχμώδες χωρίον, ἐν ᾗ μυθεύουσι τὴν Ὕδραν καλαδεδράκεναι φασὶ ὑπὸ τὴν Ἀθηνᾶν κρηνῶν αὐτόθι εἶναι· ἕτεροι δὲ οὐ πόλιν φασίν. Quae seperavit, quasi diversas variorum de Lerne sententias, fuerant conjungenda; nihil enim eorum non est verum. Quam vocat Ἀβυσσον κρήνην, illa λίμνη ἐν Ἄργει ἥτις καλουμένη dicitur *Hesychio*: quod si nomen hujus paludis cum iis compares, quae de Ἀλκυονίᾳ λίμνῃ refert *Pausan.* p. 200. eandem esse liquido constabit; nam situs accurate respondet. Porro Lerne oppidum haud ignobile, in quod indictum fuerit aliquando concilium Achaeorum. *Plutarch.* in Ag. & Cleom. p. 811. C. βουλομένων δὲ τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ ταύτας διχοστατεῖν τὰς Ἀθήνας, καὶ τὴν Κλεομένην καλούντων εἰς Λέρναν, ὅπου τὴν ἐκκλησίαν ἔμελλον ἄγειν. De virginibus Argivis ὑδροφόροις Vir Illustris Ex. *Spanhem.* ad *Callimachi* H. de Pall. Lav. v. 45. ubi *Luciani* loca non praetermisit: virgines olim hoc opus in primis faciebant: Apelles pictor παρθένον ἕνα τὴν Λαΐδα θεασάμενον καὶ τὴν Πειθήνην ὑδροφορούσαν apud *Athen.* XIII. p. 588. C. illa junior est Laïs sive filia, ut ratio temporum ostendit. *T. H.*

37. Ἐξ Ἄργους εἰς Λέρναν] Longum sane iter, quod, uti ex *Pausania* constat, (p. 79, 21.) XL. milliarium erat: quod hic ridet *Lucianus*. De πολυδ. Ἄ. videant quibus hæ res cordi sunt, doctissimum *Ex. Spanhemium ad Callim.* p. 577. & seqq. *M. du S.*

Ibid. Πολυδίψιον Ἄργος] Homericum. *J. B.*

Πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος] *Homerus* Iliad. Δ. v. 171. Vide ibi scholia, quae *Didymo* tribuuntur, qui ostendit Argos non esse sticuloſum, & aliter hoc vocabulum esse accipiendum, cujus varias significationes notat, uti & *Strabo* lib. VIII. unde videtur ille *Scholiastes* sua hausisse. *J. G. G.*

43. Οὐκοῦν ζεῦξον τὸ ἅρμα &c.] Male hic locus habitus est & a librariis, & ab interpretibus, qui sic eum transtulerunt. *Proinde currum junge: vel an hoc longiorem rebus moram injiciet, submittere equos jugo, & currum apparare? Tu vero potius delphinum mihi aliquem ex velocibus illis huc siste, inequitando enim illi quam celerrime provehar.* Sed dele interrogationis notam. Adfirmat enim Neptunus hoc moram injicere, si currus jungatur. Dein σὺ δὲ ἄλλα, est *saltem*, ut apud *Aristoph.* Νεφελ.

— σὺ δ' ἀλλὰ τούτων λῖξόν τι τῶν πτερῶν.

Sic autem verte: *Junge itaque currum, aut si hoc longiorem moram affert, equis imponere jugum, & currum apparare, saltem delphinum mihi aliquem ex velocibus illis adducito, in quo equitans celerrime provehar.* *J. G. G.*

46. Σὺ δὲ ἀλλά] Priorum interpretatione praestat *Graevii* versio: neque tamen ita placuit, quin emendanda videretur. Quod monuit de σὺ δὲ ἄλλα, sumtum a *Devario*; quod ut forte locum habeat, nam aliter etiam capi potest in *Aristoph.* Neb. v. 1372. hic certe non fuit admittendum. Hortandi vis atque incitandi in ἀλλὰ, quando Imperativis praeponitur, perquam est familiaris, & in Nostro frequens. *T H.*

Ibid. Δελφῖνά] *Philostratus* de eadem re aliter p. 774. ἐνταῦθα δ' ἐπεκάμπτει τὸ ἅρμα ἴφυδροι τὰς ὀπλὰς, καὶ ἰδρῶτες, καὶ γλαυκοὶ, καὶ ἐν δίκῃ ὄντα δελφῖνες. *M. du S.*

49.

σοι ἑτοιὶ ὁ δελφίνων ὠκύτατος. ΠΟ. εὖγε· ἀπελαύνωμεν· σὺ δὲ ὑφηνίχυ, ὦ Τρίτων. καὶ πειδὴ πάρεσμεν ἐς τ' Λέρναν, ἐγὼ μὲν λοχήσω ἐνταῦθά πως, σύ δ' ἀποσκόπει ὁπότ' ἂν αἴσθῃ πρόσιοῦσαν αὐτήν. ΤΡ. αὕτη σοι πλησίον.

tibi istum delphinorum ocyssimum. NEP. Bene: avehamur; tu vero juxta adnata, Triton. Postquam pervenerimus ad Lernam, ego insidiabor isto fere loco; tu prospecta; quumque senseris adventantem illam. TRI. Hæc ipsa tibi prope adest.

ΠΟ. Καλὴ, ὦ Τρίτων, ἡ ὡραία παρθένος· ἀλλὰ συλληπτέα ἡμῖν ἔοικεν. ΑΜ. ἄνθρωπε, τοῖ με ξυναρπάσας ἄγεις; ἀνδραποδιστὴς εἶ, καὶ ἔοικας ἡμῖν ἀπ' Αἰγύπτου ἡ θεία ἐπιπεμφθῆναι· ὥστε βοήσομαι τ' πατέρα. ΤΡ. σιώπησον, ὦ Ἀμυμώνη, Ποσειδῶν οὗτός ἐστί. ΑΜ. τί Ποσειδῶν λέγεις; τί βιάζῃ με, ὦ ἄνθρωπε, καὶ ἐς τ' θάλατταν καθέλκεις; ἐγὼ δὲ ἀποπνιγήσομαι ἡ ἀθλία καταδῦσα. ΠΟ. θάρρει, οὐδὲν δεινὸν πάθῃ· ἀλλὰ καὶ πηγὴν ἐπώνυμόν σοι ἀναδοθῆναι ἐάσω ἐνταῦ-

3. NEP. Pulcra, Triton, & florens virgo: omnino comprehendenda nobis est. AMY. Mi homo, quo me correptam ducis? plagiarius es, & videris in nos ab AEgypto patruo immissus esse: quare invocabo patrem. TRI. Tace, Amymone: Neptunus hic est. AMY. Quid mihi Neptunum dicis? quid vim adfers mihi, homo, inque mare detrahis? misera suffocabor demersa. NEP. Bonum animum habe: nullum incommodum patieris: imo etiam fontem tui nominis emicare faciam ibi,

a Πάθῃς] μὴ πάθῃς. F. ut C. M.

49. Εὖγε ἀπελαύνωμεν] Distingue. εὖγε. ἀπελαυνωμεν. bene. abeamus. Sic superius perperam distinguitur καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, παιδίοιν αἰόνους εἶναι αὐτὰς delendum enim comma: sententia enim est, αἰόνους πρὸς τὰ ἄλλα. Leve hoc quidem, sed tamen in omnibus editionibus depravate legitur. *J.G.G.*

52. Σὺ δ' ἀποσκόπει, ὁπότ' ἂν &c.] Male sunt conglutinata & structura renitente, ἀποσκόπει ὁπότ' ἂν αἴσθῃ· tu disjunge: ἀποσκόπει· ὁπότ' ἂν &c. vel etiam potius interseres καὶ· ἀποσκόπει, καὶ ὁπότ' ἂν αἴσθῃ &c. posterius membrum ne integrum efferret Neptunus, in causa fuit Triton interpellans: hoc scilicet ille voluerat: *tu vero speculator & observa; atque ubi senseris illam adventare, ne me statim monere intermittas:* interea videt Triton Amymonen jam prope adesse, ac mox, fine non expectato, Neptuni sermonem intercipit. Hoc saepius in istis dialogis est factum, & rationem imitatur eorum, qui familiarius inter se colloquuntur; ut Dial. XIV. ἐπεὶ δ' ἀφικέσθην ἐς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν eo in loco imperfecta verba Tritonis interrumpit Iphianassa. Ἀποσκοπῶ *e longinquo prospectare observandi causa*: Nost. N. Δ. XXVII. ἀποβλέπειν καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. *Polyaen.* IV, 6. §. 9. διέτριβεν ἀποσκοπῶν τὴν τῶν πελάγους κίνησιν· etiam, *manum ad frontem obtendere*, ut acutius in longinquum prospicias, nec multo lumine offundaris, quem *visum umbratum* eleganter dixit *Sil. Ital.* XIII, 342. Vide *Jos. Scaligerum* ad Priap. p. 195. & iisdem veterum locis, nec pluribus, adductis ingratum ejus reprehensorem *Salmasium* ad *Flav. Vopisc.* p. 500. *T.H.*

58. Αἰγύπτου τῆ θ.] Danaus fratrem fugiens in Græciam appulerat navi, quæ prima ibi conspecta est. *Hygin.* 277. *Plin.* VII, 46. Ratibus enim antea solis utebantur. Vide Marm. Ox. p. 157. & *Basil.* p. 11. *M. du S.*

64. Οὐδὲν δεινὸν πάθῃς] Vix me continui, quin ex Fl. revocarem μή· sic enim solent, etiam *Nosser* in Ἀναβ. §. 16. θαρρεῖτε· οὐδὲν ὑμῖν μὴ γένηται ἄδικον· unde simul liquet minime opus esse isto πάθοις. Ἀναδῦναι, ἀνεῖναι πηγήν, ὕδατα, quae itidem dicuntur ἀναδῦναι, ut, οἱ Σικελοὶ φασὶν ἀναδῦναι τοῦ Ἡρακλεῖ τὸν θερμὸν λοῦτρα, usus sunt tritissimi: *Lucian.* Δ. Θ. XIV. λὸν τῷ αἵματι ὑπὸ ἀναδῦναι τὸν γῦν ἐπείσατε· quem locum si ad hunc, qui prae manibus est, componas, fieri non potest, quin suspectum sit ἐάσω longe certe commodius erit ποιήσω, praesertim quia sequitur, πατάξας τῇ τριαίνῃ τὸν πέτραν ἐᾷν saepius apud *Nostrum*, sed diversa virtute: ἐκόντα ἐάσαι ῥήψαι ἑαυτὸν ἐκεῖσε ζῆν ἔασον ἔασον μὴ ἔχειν &c. De Amymone multa tradidit *Ez. Spanhem.* ad *Callim.* H. de Pall. Lav. v. 48. vide *Hygin.* Fab. CLXIX. & *Th. Muncker.* *T.H.*

Ibid. Πάθοις] Ita lego. Vulgatæ Edd. πάθῃς. *Fl.* μὴ πάθῃς. *M. du S.*

65. Πηγὴν ἐπώνυμον] Est Amymone fons juxta Lernam, ab Amymone Danai filia nomen habens, cujus meminerunt *Plin.* IV. c. 5. & *Strab.* lib. VIII. *G.C.*

Πηγὴν ἐπώνυμ.] Vid. *Strab.* VIII, 371. *Plin* IV, 5. & *Paus. Cor.* 79, 34. *M. du S.*

Ibid. Ἀναδῦναι] Fuit eum mihi videretur scripsisse

ibi, percussa tridente hac petra, prope maris æstum: tu vero felix eris, sororumque sola non feres aquam mortua.

θα, παταξας τῇ τριαίνῃ τ πέτραν πλησίον τ κλύσματος· ϗ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ, ϗ μόνη τ ἀδελφῶν οὐχ ὑδροφορήσεις ἀποθανοῦσα. χλεύματος Σ. perridicule

VII.

NOTI ET ZEPHYRI.

ΝΟΤΟΥ ΚΑΙ ΖΕΦΥΡΟΥ.

N O T.

1. ILlam ergo, Zephyre, juvencam, quam per pelagus in AEgyptum Mercurius ducit, Jupiter vitiavit amore captus? ZEP. Ita est, Note: neque tunc tamen erat juvenca, sed filia fluvii Inachi: nunc Juno talem fecit eam, æmulatione fervida, quod vehementer videret amare Jovem. NO. Igitur etiam nunc amat illam vaccam? ZE.

N O T.

ΤΑύτιλω, ὦ Ζέφυρε, τ δάμαλιν, ἣν ἀφ' ϗ πελάγους ἐς Αἴγυπτον ὁ Ἑρμῆς ἄγει, ὁ Ζεὺς διεκόρησεν ἀλλὰς ἐραθείς; ΖΕ. ναί, ὦ Νότε· ἡ δάμαλις δὲ τότε, ἀλλὰ παῖς ἦν τ Ἰναχίου· νῦν δὲ ἡ Ἥρα τοιαύτην ἐποίησεν αὐτὴν ζηλοτυπήσασα, ὅτι ϗ πάνυ ἐρᾷ τ βοός. ΝΟ. νῦν οὖν ἔτι ἐρᾷ τ βοός; ΖΕ. Διγαθήρ addit τῷ Ἰνάχῳ C. R. et Z.

ὁ NO.] In *F. A*1. *J. Z*s. ea persona mox omissa: errorem manifestum sequentes Edd. correxerunt.

68. Οὐχ ὑδροφορήσεις] Κατεπράθησαν γὰρ αἱ Δαναΐδαι θυγατέρες, ὡς ὁ μῦθός φησι, τὸ ἄδυτον ὑδροφορεῖν εἰς τετρημένον πίθον, ἀντ' ἀνδρῶν τῶν Αἰγύπτου παίδων ὁμολέκτρους ὄντας * διεχρήσαντο τοὺς ἄνδρας. *V.*

71. Διεκόρησεν] Ἐξεπαρθένωσεν, οἱονεὶ διέτρησε. *G.*

* Διεχθίσαντο] Quid sit διεχθ. ingenue fateor, nescio. At certissime legendum διεχρίσαντο, *interfecerunt*. Ideo nimirum quod interfecerant maritos suos, apud inferos aquam in pertusum ingerere dolium debuerunt Danaïdes: fabula notissima. Sed & antea legendum haud dubie ὑδρ. εἰς τετρυπημένον πίθον, non τετρημένον. Talis enim fertur Danaïdum ille πίθος, *pertusus*, *perforatus*: eademque haec vox τετρυπημένος vulgo de hoc dolio usurpatur; ut ab ipso *Luciano* in Dial. Mort. XI. *αἱ τῶ Δαναῦ παρθένοι εἰς τὸν τετρυπημένον πίθον ὑπαντλοῦσαι*. *J. J.*

In Mſ. erat διεχθίσαντο, quod, monente Clar. *Jensio*, sic mutavimus. Pro τετρημένον f. τετρυπημένον. *C.* τετράμενον. *M. du S.*

Etsi διεχθίσαντο Graecum sit a verbo διεχθίσμαι, nihilominus verissimum est *Jensii* διεχρίσαντο. Vid. *Poll.* IX, 153. & Notas. Τετρημένον, quod rescripsi, propius accedit, quam τετρυπημένον· Danaïdum πίθος τετρημένος vulgatissimus apud veteres *Plat.* in Gorg. p. 336. D. *Aristot.* Polit. VI. p. 176. Oecon. I. p. 234. *Zenob.* C. II. n. 6. Prov. App. Vatic. C. III. n. 31. ubi vide *Schottum*. Alii saepe πίθον τετρυπημένον dicunt, *Schol. Euripid.* ad Hec. v. 886. sed illud, si *Thomae Magistro* credis, Ἀττικώτερον est atque elegantius. Par ratio in ὕφαρ τετρημένας & τετρυπημένας. *T. H.*

ſe ἀναδῦναι. Sic *Dion Chryſ.* 69. A. πηγῆς ἐγγὺς ἀναδῦσης. *M. du S.*

66. Παταξας τῇ τριαίνῃ] *Callim.* Hym. Jovis

Πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ, &c. *J. B.*

Παταξας τῇ τρ.] Similia finxit *Callimachus* H. in Jovem, ubi Rhea in siticulosa tunc temporis, ut ait, Arcadia, sed laticibus foeta Πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ τὸ ϗ οἱ δίχα πουλὺ δίεσε, Ἐκ δ' ἔχεεν μέγα χεῦμα —— *Percussit montem sceptro: at ille ei multum divisus est, & effudit magnum fluxum.* Sic est vertendum, non ut vulgo, *duobus locis multum discessit*: nam δίχα διέσε est, *divisus est in duas partes*, non *in duobus locis*. Miror hoc non fuisse in Editione Ultrajectina emendatum. *J. C.*

68. Μόνη . . .] Scripsitne hoc praeter *Lucianum* alius quisquam? Nauplium ex eo concubitu peperit. *Apollod.* II. p. 34. & *Pausan.* p. 80, 24. cujus filium fuisse Palamedem quidam tradidere, quos ἀναχρονισμοῦ arguit *Strabo* VIII. p. 368. D. *M. du S.*

69. Δάμαλιν] Vide supra 9. Δ. III. *M. du S.*

71. Διεκόρησεν] Sic Dial. XIII. & f. Διαφθείρειν τὴν κόρην, διαφθεῖραι: διακεκόρικας, διαπεπαρθενευκώς). deflorare, devirginare, dehonestare, ut alibi dicemus. *J. B.*

Διεκόρησεν] Luciani nomen omisit haec verba proferens *H. Stephan.* in Th. L. G. T. II. p. 375. Vid. *Suid.* in Διακεκορῆσθαι & Διακορῆσαι. ubi est *Scholiastae* Ἀριστοφ. *T. H.*

73. Ἥρα] Aliter, ut supra monui, *Ovidius*. *M. du S.*

ΖΕ. ἡ μάλα· ἡ ἀφ' ἑτοῖς Αἴγυπτον αὐτὴν ἔπεμψε· ἡ ἡμῖν προσέταξε μὴ χειμαίνειν ἡ θάλασσαν, ἕως ἂν ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ, κύει δὲ ἤδη, θεὸς γένοιτο ἡ αὐτὴ, ἡ τὸ τεχθέν. καὶ Z. 80

ΝΟ. Ἡ δάμαλις θεός; ΖΕ. ἡ μάλα, ὦ Νότε· ἄρξει τε, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, ἡ ἡμῶν ἔσται δέσποινα, ὅν τινα ἂν ἡμῶν ἐθέλῃ ἐκπέμψαι, ἢ κωλύσαι ὀπνεῖν. ΝΟ. Θεραπθυτέα τοιγαροῦν, ὦ Ζέφυρε, ἤδη δέσποινά γε οὖσα· νὴ Δία εὐνοϊκωτέρα γοῦν ἔτι γένοιτο. ΖΕ. ἀλλ' ἤδη γοῦν διεπέρασεν, ἡ ἐξεκύλισεν ἐς τὴν γῆν. ὁρᾷς ὅπως οὐκέτι μὲ τετραποδιστὶ βαδίζει; ἀνορθώσας δ' αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς γυναῖκα παγκάλην αὖθις ἐποίησε; ΝΟ. Θαῦμα γῆ [a] ταῦτα, ὦ Ζέφυρε· οὐκ ἔτι τὰ κέρατα, οὐδὲ ὁπλαὶ, ἡ διχηλὰ τὰ

ΖΕΡ. Plane: ideoque in AEgyptum eam misit, ac nobis præcepit, ne fluctibus agitaremus mare, donec transnarit, ut partum ibi enixa (uterus enim jam tumet) Dea fiat tum ipsa, tum quod natum erit.

2. ΝΟΤ. Hæc juvenca ut Dea fiat? ΖΕΡ. Omnino, Note: & præerit, ut Mercurius narravit, navigantibus, nosque erimus in ejus potestate, ut quemcumque nostrûm voluerit emittat, aut prohibeat flare. ΝΟ. Colenda igitur, o Zephyre, jam quippe domina. ΖΕΡ. Profecto: magis enim benevola nobis ita reddatur. At ecce jam trajecit, atque evasit in terram: viden' ut non amplius quadrupedis more incedat, sed eam erectam Mercurius mulierem pulcerrimam iterum effecerit? ΝΟΤ. Mirabilia sane sunt ista, Zephyre: abierunt cornua, cauda, bifidi pedes: contra ama-

[a] Ταῦτα] ὁρᾷ ταῦτα. P. et C.R. et Z.

79. Ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ] Prava distinctione laborat hic locus: deletis punctis scribe, ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ, κύει ἤδη, θεὸς γένηται ἡ αὐτὴ καὶ τὸ τεχθέν. *ut ibi enixa, gravida enim jam est, dea fiat & ipsa, & quod natum erit:* nimirum Epaphus. Dein distingue: ἄρξει δέ, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, καὶ ἡμῶν ἔσται δέσποινα, *Praeeritque, Mercurius dixit, navigantibus, & nostra erit domina.* Vide & superius dialogum Jovis & Mercurii. *J.G.G.*

Ibid. Θεὸς γένοιτο ἡ αὐτὴ] In conjugis loco habita fertur ab Osiride AEgyptiorum rege, & post mortem culta pro Dea nomine Isidis; quam singulari superstitione coluit & Germania ante receptam Christianam religionem. Hujus sacra ex AEgypto Romam sunt translata, ejusque templum in campo Martio fuit. Isidis capillos Memphitae pro miraculo ostendunt. Idem *Lucianus* adv. Indoct. *G.C.*

82. Ἄρξει τε, ὁ Ἑ. ἔφη] Quam voluit *Graevius*, secuti sunt jam olim Interpretes distinctionem: in ejus notis pro τε positum video δὲ, studione an errore calami non patet: illud certe vertendo expressit. Pro ὁ Ἑρμῆς forte malis, ὡς Ἑρμῆς: sed parum interest. *T.H.*

86. Νὴ Δία, εὐνοϊκωτέρα] Praeponendum est ex eo, ubi mox occurrit, loco retractum Zephyri nomen: haec enim ad ejus personam quin pertineant, nemo paulum attentior dubitabit. De particulis ἀλλὰ γὰρ & ἀλλὰ καὶ, quae saepe commutantur, dicemus ad initium Περὶ τοῦ ἐπὶ μισθῷ συμβόντος. *H. Stephan.* Th. L.G. T. II. p. 1052. omisit γὰρ· ἀλλ' ἤδη διεπέρασε. *T.H.*

87. Καὶ ἐξένευσεν ἐς τὴν γῆν] An sic nunc voluit loqui *Lucianus*, qui in dialogo sequente, καὶ νὴ σὺ ἀναλαβὼν ἐξεκύλισε εἰς Ταίναρον. In mercede Conductis, ῥιπτήσας τὸ δύσηνον σκαφίδιον, ἄβλιοι κακῶς ἐξενίσαντο. *J.G.*

Ἐξένευσεν] Ergo per *Gronovium Luciano*, quia dixerit semel iterumque ἐξεκύλισε, ἐξεκύλισθε, usurpare vix licebit ἐξένευσε; id saltem non inprobandum, quod hic solennem confidentiam dubitandi modestia mollíverit. Rectissimum est νέω, νεύσω, νένευκα· quaeque hinc manant multa, pari forma scribuntur. *Plat.* de Rep. V. p. 653. A. Οὐκοῦν ἐν ἡμῖν νευστέον *Hesych.* Νεῦσω, πλεῦσαι. Νευσόμεθα, πλεύσομεθα. Νευτὴρ (vel potius νοῦτηρ) κολυμβητής. Νεῦσαι habet *Aristot.* Z. I. V. c. 6. τὴν δὲ νεῦσιν ἡ μὲν ἐπὶ τὸ ὀπισθεν, ἡ δ' ἐπὶ τὸ στόμα ποιεῖται· & τὰ νευστικὰ I. c. 1. & VIII. c. 3. ὁ καλούμενος κύμβος &c. σιγανόποδες ἢ καὶ νευστικὸς quae plane firmant *Philostrati* νευστικοὶ Ic. I. c. 8. Hinc & ἐλάσαι νευστικὰ in Lexiph. §. 13. quae alias ἀλμώδεις vel κολυμβώδεις· ibidem §. 3. ridiculus vocabulorum Atticorum constipator habet ἁλιεῦσαι ἐν τοῖ ὕδατι. *Themistius* eleganter: τὸ μὲ δὴ ἐμμισθον σοφιστὴν μόλις πως ἂν διανευσάμενον. Or. XXIII. p. 297. B. *Suid.* Διανευσάμενον, ἀντὶ τοῦ ἐπιμισθήσαντος. in *Hesychio* restituendum, Διανεῦσαι, ἁλιεῦσαι, pro Διανεῦσαι. Προσένευσαν reperies apud *Thucyd.* III. p. 235. v. 37. *Schol.* προσεπλευσαν· cujus lectionis labes alios in errorem deduxit; corrigendum enim, nisi totum recidere cum Cod. Casl. malis, προσέπλευσαν, ut supra πλεῦσαι ex *Hesych.* quod est ex usu recentiorum Graecorum, *adnatarunt.* Imo ipsum illud ἐξένευσα est in *Euripidis* Cycl. v. 573. Ὡς ἐξένευσα μόγις, grandem scilicet istum calicem, quem, Ulysse praebente, Bacchi nectare plenum Cyclops eduxerat. Hippol. v. 470. — πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκεῖς; ubi vide *Barnesium. Hesychius*: Ἐκνεύσας, ἐκκολυμβήσας. Pa-

amabilis est virgo. Atqui Mercurius quid est, quod semet mutarit, & pro juvene caninam faciem sumserit? ZEP. Ne curiosius inquiramus; quandoquidem melius ille sciverit, quid sit faciundum.

σκέλη; ἀλλ' ἐπέραστος κόρη. ὁ μέν τοι Ἑρμῆς τί παθὼν μεταβέβληκεν ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ νεανίου καλοῦ γεγένηται κυνοπρόσωπος; ΖΕ. μὴ πολυπραγμονῶμεν, ὅτε ἄμεινον σιγᾶν καὶ εἰδέναι τὰ πρακτέα.

ἐξαίφνης δὲ C.R.
ὅτι C.R.Z.
ἐκεῖνος ἄμεινον οἶδε τὸ πρακτέον. Z et C.R.

VIII.

NEPTUNI ET DELPHINUM.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

N E P.

1. RECte vero, Delphines, quod semper amantes sitis hominum; etenim olim Inûs filium ad Isthmum detulistis exceptum, quum a Scironiis saxis cum

Π O Σ.

ΕΥγε, ὦ Δελφῖνες, ὅτι ἀεὶ φιλάνθρωποί ἐστε· καὶ πάλαι μὲν τὸ τῆς Ἰνοῦς παιδίον ὑπὸ τῆ Ἰσθμὸν κομίσαντε, ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μὴ τῆς

εἰς Z.
δεξαμενοι Z.
Σκειρωνίδων Z.

*Δελφὶς καὶ Ἀρίων καὶ Ποσειδῶν titulum in C.R.

Παρασῶν τῷ σκάφει occurrit in sequ. Dial. T.H.

88. Τίλφουσαι] Hoc cur apud *Suidam* Kusterus malit, quam Τίλφουσαι, ubi locus extat pessime versus, causa est nulla: utrumque est aeque probum: posterius autem eadem forma, qua, quod saepius apud Nostrum occurrit, ἀκροποδητί. Dicitur etiam τίλφουσθαι. *Aristoph.* in Pac. v. 896. quae *Suidas* habet in eo vocabulo & Σκιάποδες, depromta sunt e *Comici* Schol. ad Av. v. 1552. Vetus *Sophoclis* Commentator ad Philoct. v. 704. νήπιος. παῖς ἄντι τίθης τετραποδηδὸν βαδίζων. Apud *Etymol.* in Στάδιον. p. 743. est τίλφουσι· τὸ πάλαι ἀκροβατοῦντες. T.H.

95. Κυνοπρόσωπος] *Anubis latrator.* Ov. *Met.* IX. 689. M. du S.

96. Ὅτι . . . .] Sic omnes libri. M. du S.

99. Τὸ τῆς Ἰνοῦς π.] Melicertam. *Ovid. Met.* IV. 520. M. du S.

2. Ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων] *Hygin.* F. XXXVIII. *Scironis petrae:* ubi vide *Munckerum*, qui *forsan* in *Hygino restituendum* monens, *Scironides petrae*, prudenter addit, *quamquam non valde est necesse*: nam *Marcellinus* etiam lib. XIV. p. 10. *Scironis praerupta letalia*, aliique plures. *Ex istis rupibus Ino se cum Palaemone filio in profunda praecipitem jaculata auxit maris numina*, ut *Solinus* scribit c. VII. Sex passuum millibus hi scopuli porrecti & Geraneam contingebant, & Oneos montes, & rupem Molurium vel Moluridem: quare nihil est mirum haec parum diversa commemorari loca, ex quibus Ino se praecipitarit. *Stephan.* Γεράνεια ὄρη μεταξὺ Μεγάρων καὶ Κορίνθου, ἀφ' ὧν ἤλαλο Ἰνὼ φεύγουσα τὸν Ἀθάμαντα. Scriptor Argumenti tertii ad Isthmionicas *Pindari*: Ino ἀπὸ Γερανείας τοῦ ὄρους τοῦ Μεγαρικοῦ φυγοῦσα, καὶ πᾶσα ἐπὶ τὸ καλούμενον Μολουρίδος πέτρας ἤλαλο σὺν τῷ βρέφει εἰς τὴν ὑποκειμένην θάλασσαν rectius apud Tzetz. ad *Lycophr.* v. 229. ἀπὸ τῆ Μολουρίδος πέτρας ἔρριψεν ἑαυτὴν &c. *Simonidis* epigramma protulit *Holstenius* ad *Stephan.* εἰς τὸν ναυηγὸν ὁ Γερανεὺς καὶ τὰς Σκιρωνίσι πέτρας ναυαγήσαντα· ejus in versu quarto legendum mihi persuasi, Ἄγκεα νιφόεντα ἀμφὶ Μολουριάδος· quid enim sive νῆσος Μαθουριάς, sive Μαθουριάδες νῆσοι, quanquam in propinquo sitae, huc faciant, non video; quum contra Moluris opportunissime vicinae Geraneae Scironisque rupibus adhaereat. Nec Moluris solum, aut Molurias scribitur, sed etiam Μολούριον· sic enim *Zenob.* C. IV. n. 38. μὴ δὲ Μελικέρτου ἡ Ἰνὼ ἔρριψεν ἑαυτὴν εἰς τὴν πρὸς τῇ Μολουρίᾳ θάλασσαν. *Etymologus* Leucotheam esse dictam tradidit, ὅτι ἐμμανὴς γενομένη ἀφ' τοῦ λευκοῦ πεδίου θέουσα, ὅ ἐστι περὶ τὴν Μεγαρίδα, ἑαυτὴν εἰς τὴν θάλασσαν ἔρριψεν. Quod autem dialogo sequenti *Lucianus* ἀπ' ἄκρου τῦ Κιθαιρῶνος, καθάπερ καθῆκεν εἰς τὴν θάλασσαν, Ino praecipitem dejecit, intelligendum est paulo laxius: nam ipse, quem proprie vocabant, Cithaeron ad mare non pertinebat, sed orti ab eo montes Onei ad Scironidas usque rupes protendebantur: *Strab.* VIII. p. 582. C. ὑπέκειται δὲ τούτων ἁπάντων τὰ καλούμενα Ὄνεια ὄρη, διατείνοντα μέχρι Βοιωτίας ἐκ Κιθαιρῶνος ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων πετρῶν, ἀπὸ τῶν αὐτῶν ταύτας ὁδοῦ πρὸς τὴν Ἀττικήν. IX. p. 602. C. τὰ καλούμενα Ὄνεια ὄρη, ῥᾶχις τις μακρὰ διήκουσα ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων πετρῶν ἐπὶ τὴν Βοιωτίαν καὶ τὸν Κιθαιρῶνα &c. & p. 622. B. ubi ἀπὸ τῆς ἱστορίας ὁ Κιθαιρὼν λοξὸς ἐμπίπτει μικρὸν ὑπὲρ τῆς Κρισαίας θαλάττης, ἔχων τὴν ἀρχὴν συνεχῆ τοῖς Μεγαρικοῖς καὶ τοῖς Ἀττικοῖς ὅροις· εἶτ' ἐπισπάσαν εἰς τὰ πεδία, παυόμενος δὲ περὶ τὴν Θηβαΐδα. Similis locus p. 631. B. Minus ergo caute *Ortelius* in Thes. Geogr. *In mare usque porrigi videtur ex* Luciani *dialogo Neptuni & Nereïdum.* Praetereo, quae de Ino *Burmannus* occupavit ad *Ovid.* Metam. IV, 525. Vid. *Philostr.* Ic. II. c. 16. cujus locum, in quo se mirifice nuperrimus Editor implicuit, unius literulae dispendio expedire juvat: ἡ Ἰνὼ τῆς σωπησούσης, τὸ μὲ ἑαυτῆς, Λευκοθέα τε καὶ τῷ Νηρηίδων πόπλον· τὸ δὲ τῷ

μήλοις ἐμπεσόν· ᾗ νῦν σὺ τὴν κιθαρῳδὸν τοῦτον τὴν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβών, ἐξενήξω ἐς Ταίναρον αὐτῇ σκηνῇ, καὶ κιθάρᾳ· οὐδὲ σοὶ εἰδὼς κακῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπολλύμενον. ΔΕΛ. μὴ θαυμάσῃς, ὦ Ποσειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώπους εὖ ποιοῦμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γενόμενοι. [a] ΠΟ. καὶ μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς καλαναυμαχήσας μετέβαλε, δέον χειρώσασθαι μόνον, ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑπηγάγετο. [b] πῶς δ' ἂν τὰ κατὰ τὸν Ἀρίονα τοῦτον ἐγένετο, ὦ Δελφίν;

matre incideret in mare; tuque nunc citharoedum illum ex Methymna postquam dorso sublevasses cum ipso habitu citharoedico & cithara, enatasti ad Tænarum, neque neglexisti male nautarum scelere pereuntem. DEL. Ne mireris, Neptune, si hominibus benefacimus, ex hominibus quippe ipsi in pisces versi. NEP. Imo equidem accuso Bacchum, qui vobis prælio navali victis formam mutavit, quum decuisset in potestatem redigere tantum, quo pacto alios sibi subjecit. At quomodo, quæ ad Arionem istum spectant, sunt facta, Delphin?

ΔΕΛ. Ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν διὰ τὴν τέχνην· ὁ δὲ πλουτήσας παρὰ τοῦ τυράννου ἐπεθύμησε, πλεύσας οἴκαδε ἐς τὴν Μήθυμναν,

2. DEL. Periander, opinor, delectabatur eo, & sæpius arcessebat ob artis excellentiam: hunc autem nactum a tyranno divitias desiderium cepit domum redeundi Methymnam

[a] ΠΟ. καὶ μέμφομ.] Haec, omisso Neptuni nomine, praecedentibus adnectuntur in P. ideoque mox in eodem: ὅτι ὑμᾶς καλαν. [b] Πῶς δ' ἂν] Πο. πῶς δ' ἂν P. L. Pariter C. sed neglecto Πο. quod secuti sumus: priores Edd. ὅπως γὰν.

παιδὸς, ἡ γῆ Παλαίμονι τῷ βρίφει χρήσεται. Ἀσυνοβίαν positum inter ἑαυτῆς & τῷ τοῦ Νηρέως librarii praetermittere non potuerunt, quin eundem in casum transferrent: errorem illum ornatius excoluit *Olearius*, *regi hunc genitivum a sequente mox verbo* χρήσεται adfirmans: illud alienum prorsus quasi nondum sufficeret, addit insuper: *phrasin autem* χρήσεται Ἀσυνοβίας *vix vertas convenientius, quam*, Leucothea fruetur persona. *T. H.*

3. Κιθαρῳδὸν] Nomen, si non succurrat, mox editurus est. *M. du S.*

5. Αὐτῇ σκηνῇ ᾗ κιθάρᾳ] Vel haec suo loco sunt mota, retrahique debent ad ἀναλαβών, vel post Ταίναρον excidit φέρων, quo potius animus inclinat: in ultimo dialogo: ἐξενηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον *AElian.* de Anim. VIII. c. 3. in simili casu Coerani Parii: ᾗ ἔνθα ἐξενήξαιτο ἔχοντες αὐτόν. Ab *Herodoto*, cum quo plerique veterum consentiunt, in Arionis historia dissentit Noster, alios sine dubio secutus auctores. Vid. *Joseph. Scaligeri* Anim. in *Euseb.* p. 84. hymnus Arionis ipsius, quem proponit Vir Maximus, ab *AElian.* servatus est de Anim. XII, 45. Apud *Philostratum* vero Ic. I. c. 19. p. 794. Ἀρίων ὁ ἐπὶ τῷ Ταινάρῳ statua est poëtae celeberrimi aenea, quam in sempiternam rei mirandae memoriam ibi collocaverant: δηλοῖ, inquit, τοὺς δελφῖνας ἐταίρους τε εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, καὶ οὐδὲν φίλους, καὶ οἵους ὑφεστάλθαι πρὸς λύσεις ὑπὲρ ἀνθρώπων ἐν μουσικῇ· ut *Philomousias* eorum laudat Neptunus in hoc dialogo, sic *Φιλόμουσοι* saepe ab *AElian.* atque aliis dicuntur. Recte autem de delphino Arionem in dorsum suscipiente ac sustentante ἀναλαβών usurpatur vel ὑπολαβών infra: utrumvis verbum restitui placet *Platoni* de Rep. V. p. 653. A. Οὐκοῦν ἐν ὑμῖν ναυτέα, καὶ πειρατέον σώζεσθαι ἐπὶ τῷ λόγῳ, ἤ τοι δελφῖνά τιν' ἐπαίξοντας ὑμᾶς ὑπολαβεῖν ἂν, ἤ τινα ἄλλον ἄτοπον σωτῆρα· nam quod vulgatur λαβεῖν, est illud omnino hujus potestatis expers: formavit, ut facile liquet, ex Arionis historia dictum proverbiale *Plato*. Porro σκηνὴν proprie dixit *Lucianus*, *ornatum*, vel, ut *Suetonius* ait in Ner. c. 24. *habitum citharoedicum*: *Herodot.* I, 24. ὁ τῇ σκευῇ πάσῃ &c. ἀεῖσαι mox: ἐνδύντα τε πᾶσαν τὴν σκευὴν, καὶ λαβόντα τὴν κιθάρην. de Nerone *Dio Cass.* LXI. p. 699. A. ἔστη τε ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὁ Καῖσαρ τὴν κιθαρῳδικὴν σκευὴν ἐνδεδυκώς· ita *Pollux* ἐπισύρημα exponit κιθαρῳδῶν σκευὴν X, 190. *T. H.*

12. Πῶς δ' ἂν] Coll. P. & L. In reliquis ὅπως γὰν, minus commode. Observandum etiam praecedentia in P. *Neptuno* non tribui, adeoque pro ὑμᾶς legi ὑμῖν & hic praeponi ΠΟ. *M. du S.*

Ὅπως γοῦν] Lectio, quam P. & L. praebent, primum originem monstrat, unde vulgata fluxerit: quum enim scriptum fuerat. ο. πῶς δ' ἂν, omissa, quod saepenumero fieri solet in membranis, majore litera Π, ο tandem voculae sequenti junctum adhaesit: quamvis autem ὅπως interdum ita positum occurrat, ut vicem τοῦ πῶς obire videatur, hic tamen longe alius est orationis contextus, quam qui eum usum recipere possit. Deinde suspicionem injicit aliter olim haec fuisse distincta, eum in modum scilicet, ut, quae praecedunt πῶς δ' ἂν &c. cuncta non Neptuno, sed Delphini fuerint tributa; quod satis commode potuisse fieri, nullus equidem negavero, modo illud

ὑμῖν

nam ad oſtentandas opes. Quare conſcenſa vectoria navicula maleficorum hominum, ut præ ſe tulit multum ferre ſe auri & argenti, ubi medium AEgæum tetigerunt, inſidiantur ipſi nautæ. Tum ille (auſcultabam enim omnia adnatans navigio) quandoquidem id vobis conſtitutum eſt, inquit, at ornatu ſumto, decantatoque leſſo ſponte ſinite me projicere memet ipſum: mox citharoedi habitum indutus cecinit admodum argute, ceciditque in mare, quaſi ſtatim plane periturus. Ego autem ſuſceptum impoſitumque dorſo ferens enatavi ad Tænarum. NEP. Equidem laudo te ob ſtudium illud muſices; dignam enim mercedem reddidiſti ipſi auditæ cantionis.

ἐπιδείξασθαι τὸ πλῆτον· ἢ ἐπεὶ πορθμεῖον τινὸς κακούργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσόν, καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐγένοντο, ἐπιβουλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ (ἠκροώμην γὰρ ἅπαντα συννέων τῷ σκάφει) ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὸ σκευὴν ἀναλαβόντά με, καὶ ἅσαντα θρηνόν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκόντα ἐάσατε ῥίψαι ἐμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται, καὶ ἀνέλαβε τὸ σκευὴν, καὶ ἧσε πάνυ λιγυρῶς· καὶ ἔπεσεν εἰς τὸ θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανούμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθεμένος αὐτὸν, ἐξενηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον. ΠΟΣ. ἐπαινῶ τὸ Φιλομουσίας· ἄξιον γὰρ τὸ μισθὸν ἀποδέδωκας αὐτῷ τὸ ἀκροάσεως.

ΠΟ-

ε Ἐγένοντο] Ἐγένετο F. J. V2. In ceteris Edd. ἐγένετο illud praeferendum duxi. d Φιλομουσίας] φιλοτιμίας F. notatumque in margine AIW.

ὑμᾶς refingas in ὅτι ὑμᾶς καταπονομαχήσας &c. Conqueri non abſurde videatur Delphinus de ſua ſuorumque fortuna, in quos Bacchus victoriae modum non ſtatuerit: nam ceteros hoſtes ſuae poteſtati ſubjeciſſe contentus ſaevius in hosce miſerrimos animadvertit, eosque figuram humanam exuere coëgit: plura garriturus erat, quippe delphin, & apud Deum ſibi valde familiarem, quae nihil ad rem & Arionis hiſtoriam pertinerent, niſi Neptunus interpellaſſet: πᾶς δ' ὃν &c. at tu prius, miſſis iſtis, quae minime curo, narra mihi, quae Arioni contigerint. Haec ut ut probabili ſpecie blandiantur, editae tamen diſtinctioni litem non moveo. T. H.

20. Ἔδειξε πολὺν ἄγων χρ.] Memini, qui mallet, ἔδειξε πολὺν ἄγων χρ. Cavendum eſt, ne vilius hoc praeſto lectiore cuiquam placeat: *Demoſth.* περὶ Παραπρ. p. 320. D. ὅτε ὅτε ὑμῶν ὑπερῴμην ἀρχόμενος τὸν λόγον, δύο τριταίους περὶ τῆς Στεφ. p. 509. D. παῖδας ἐκ γυναικὸς ἐφ' ὑμῶν ποιησαντες σωφροσύνης πίστιν περὶ ὑμῶν ἔχοντες ἔδειξαν. Multa ſunt ejus generis, quae in uſu frequenti tritis ne tirones quidem fruſtrantur, in rarioribus etiam exercitatos nonnunquam fallunt: *Anaxandr.* apud *Athen.* XIII. p. 570. E. — ἦν τότε Καὶ Θεολύτη μαλ' ὑπρόσωπος, καὶ καλὴ Ὑπίφαιν' ἐνομίζετ' — ὃν ſo *bellulam aliquando fore non obſcuris indiciis patefaciebat: Dalecampius* inde, quaſi ὑφαίνειν pro ὑποφαίνειν legiſſet, aut legendum putaſſet, textricem Theolytam nobis concinnavit. Arion autem, imprudenter ille quidem, ut eventus docuit, ſed opes tamen partas cupidius oſtentabat, ceterosque fortunae tam lautae ignaros eſſe non patiebatur; eo ſpectat illud ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσόν ita factum fuit, ut homines nequiſſimi ad facinus ſceleſtiſſimum illicerentur. T. H.

28. Ἔπεσεν] *Cecidit*: aptius dixiſſet ἐκπεσὼν, *inſiliit*. J. C.

32. Ἐπαινῶ τὸ Φιλομουσίας] Ἐπαινῶ σὲ τὸ Φ. vix in iſtiusmodi locutionibus accuſativum omiſſum invenias. Quod F. dedit, φιλοτιμίας, commodam interpretationem neutiquam aſpernatur: *Laudo tuam illam ſtudii diligentiam in Ariane ſervando collocati: dignam enim ipſi mercedem rependiſti auditae cantionis ſuavissimae.* Delphini tamen φιλομουσίαν hinc non removerim, niſi plures accedant vetuſti Codices. T. H.

IX.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ [a] ΝΗΡΗΙΔΩΝ. NEPTUNI ET NEREIDUM.

ΠΟΣ. ΝΕΡ.

ἐνθα C.R. et H.Z.

ΤΟ μὲν γενὸν τοῦτο, ἐς ὃ ἡ παῖς καλημέχθη, Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς κα- 35

1. FRetum illud anguſtum, quo puella delapſa eſt, Hellespontus ab ea vo-

a ΝΗΡΗΙΔΩΝ] Νηρηίδων omnes Edd. excepta *J.* ubi Ἀμφιτρύτης repoſitum hoc etiam in *AIH.*

ΑΜΦΙΤΡΙΤΗΣ] Sic titulum optime fecit Ed. *J.* Reliquæ ΝΗΡΗΙΔΩΝ, cum tamen Amphitrite ſola loquatur. *M. du S.*

ΝΗΡΗΙΔΩΝ] Nereïdes hunc locum jure tueri poſſunt: has primum Neptunus alloquitur, tum earum praecipuam ſuam uxorem Amphitriten, quae ſcilicet ceterarum nomine reſpondendi vices ſuſcepit. Ita Dial. XIV. Triton Nereïdas, deinde ex earum numero Iphianaſſam compellat: in fine Doris inſuper intervenit. Non aliter in extremo Timone. p. 175. v. 76. Bleplias ceterorum omnium perſonam ſuſtinet: neque ibi Doctiſſ. *M. du Soul* obtemperandum putavimus. *T.H.*

34. Ἡ παῖς] Helle Athamantis regis Thebarum & Nepheles filia, quae una cum Phryxo fratre, novercales inſidias metuens, cum accepto a patre ariete aureo pontum vellet trajicere, magnitudine periculi conterrita in mare decidit, eique nomen fecit: quod etiam hodie ab ejus nomine Helleſpontum vocant eruditi. Fretum eſt anguſtum inter Propontidem & mare AEgæum, Aſiam ab Europa ſeptem non amplius ſtadiorum intervallo diſterminans. *Ovid.* II. Metam.

Anguſtum circa pontum Nepheleïdos Helles
Laomedonteis Latonius adſtitit arvis.

Idem XIII. Metamorph.

Longus in anguſtum qua clauditur Helleſpontus. G.C.

39. Τῷ ἐπωνύμῳ πελάγει] Ἐπώνυμος praeditum duplici poteſtate, eo magis obſervanda, quod ſaepe deluſerit eruditos Interpretes, vel, *qui nomen ab alio trahit*, vel, *qui ſuum alteri tribuit.* Utriusque virtutis exemplum praebet *AElianus*; prioris H. V. XII, 44. ubi de lautumiis agit ſive lapicidinis Syracuſanis: τὸ κάλλιστον τῶν ἐκεῖ σπηλαίων ἐπώνυμον ἦν Φιλοξένου τοῦ ποιητοῦ *pulcerrima earum, quae iſtic erant, ſpelunca, nomen acceperat a Philoxeno poëta*; vocata nimirum Φιλοξένιον alterius H. V. II, 32. Agrigentini τὸν ἐπώνυμον τῆς πόλεως ποταμὸν παισὶ ὡραίοις εἰκάσαντες θύουσι male vertunt, ipſe quoque *Cluverius* in Sicil. p. 205. *cognominem urbi fluvium*, quum debuiſſent, *fluvium, qui urbi juxta conditae nomen dedit*, ut jamdudum recte notatum eſt a *Stanleo* ad *AEſchyl.* VII. contra Theb. v. 138. nam ab Acragante flumine, perinde ac tot aliae urbes in Sicilia, oppidum Acragas vel Agrigentum fuit denominatum: ita ὁ Σάμων ὁ ἐπώνυμος τῶν πελάγους apud *Ariſtid.* T. III. p. 340. C. neque alia ratione Hellen nominare licet ἐπώνυμον τῆς θαλάσσης vel τοῦ πόντου, quae ſuum cum mari, in quo merſa periit, nomen communicavit. Simili modo heroes erant decem Athenis ἐπώνυμοι τῶν φυλῶν, de quibus *Poll.* VIII, 110. *Harpocr.* & *Etymol.* in V. ipſaque Minerva ἐπώνυμος *Ulpiano* ad Demoſth. Midianam p. 691. E. non *cognominis*, ut *Wolfius*, neque hac appellatione propria publice culta, ut *Joh. Meurſius* exiſtimavit A. L. IV, 5. ſed quaſi dicas *auctorem nominis Athenarum*, quae ſuum urbi nomen impertire non fuit dedignata; unde & Athenienſes contra ἐπώνυμοι τοῦ θεοῦ *Ariſtidi* T. I. p. 22. C. Non ſecus Archontes Athenis ἐπώνυμοι vel ἐπώνυμοι τῷ ἑαυτοῦ *Poll.* VIII, 85. 89. eorumque ἀρχὴ ἐπώνυμος, aut ſimpliciter ἡ ἐπώνυμος quam formulam loquendi perpporture Graeci ſcriptores ad res Romanas tranſtulerunt: quoniam enim Conſules etiam, ut *Lucanus* ait II, 645. *Latios ſignabant nomine faſtos*, vel, ut *Salvian.* de Gub. Dei VI. p. 122. *annis nomina tribuebant*, eorum itidem ἀρχὴ jure merito dicta fuit ἐπώνυμος. *Herodian.* I. c. 16. ἀρχαί τι ἐπώνυμοι, *Conſules*: errorem in hac parte gravem *Olearii* jam redarguit literarum noſtrarum decus *P. Weſſelingius* Obſ. II, 24. Ita Salamis εὐτυχήματος μεγάλου τοῖς Ἕλλησιν ἐπώνυμος ἱστορίη in *Plutarchi* Themiſt. p. 116. E. quid autem Salaminia victoria veterum in monumentis celebratius? In his recte capiendis & ſeparandis lapſus eſt non *Budaeus* tantum C. L. G. p. 153. ſed & hunc ſecutus *H. Stephanus* in Theſ. *Noſtro* τὸ ἐπώνυμον πέλαγος non, ut priores dederant Interpretes, *cognomine*, ſed *quod nomen ab Helle duxit.* Longum erat faciendum, ſi vertendi vitia colligere foret animus: uno defungar *Philonis Judaei* loco in Flacc. p. 976. D. τοὺς ἄρχοντας, τὴν γερουσίαν, οἱ δ' γέρας καὶ τιμῆς ἕνεκα ἐπώνυμοι. *Gelenius*: *magiſtratus ſenatoresque honoratos vel ipſis appellationibus*; quibus ſuam mentem ſatis liquido, non, quod debuerat, ſui auctoris explanavit: cujus acumen eo certe tendebat, ipſo τῆς γερουσίας vocabulo, quod manaverit ἀπὸ τοῦ γέρως, & reverentiam quandam dignitatis excitet, oportuiſſe Flaccum deterreri, ne viros honeſtiſſimos ſervilibus flagris conſcinderet, iisque modis indigne vexaret, quibus ne viliſſimos quidem abjectiſſimosque homines tractari fas ſit. *T.H.*

41. Τῆς μητρυιᾶς] Ino, quae Cadmi & Harmoniae filia,

vocetur : cadaver autem vos, Nereïdes, acceptum ad Troadem deferte, ut ſepeliatur a regionis incolis. NER. Neutiquam, Neptune ; verum hoc ipſo in pelago, cui nomen dedit, ſepeliatur : miſeret enim nos ejus, quæ miſeranda fuit a noverca paſſa. NEP. Id quidem, Amphitrite, fas non eſt ; neque porro decorum iſthic alicubi jacere eam ſub arena : ſed, quod dixi, in Troade aut Cherſoneſo mox ſepulturæ man-

λείσθω. Τ δὲ νεκρὸν ὑμεῖς, ὦ Νηρεΐδες, παραλαβοῦσαι τῇ Τρῳάδι προσενέγκαλε, ὡς ταφείη ὑπὸ τ ἐπιχωρίων. ΝΗ. μηδαμῶς, ὦ Πόσειδον· ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐπωνύμῳ πελάγει τεθάφθω· ἐλεῆσαι γὰρ αὐτὴν οἰκτίσα ὑπὸ τ μητρυιᾶς πεπονθυῖαν. ΠΟ. τοῦτο μέν, ὦ Ἀμφιτρίτη, ὅ θέμις. ὅδ' ἄλλως καλὸν ἐνταῦθά που κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτὴν, ἀλλ' ὅπῃ [b] ἔφην ἐν τῇ [c] Τρῳάδι ἢ ἐν τῇ Χερ-

ἀναλαβόντας C. H.

ὁμωνύμῳ C. H.

[b] Ἔφην] Ita G. P. *f. V2. S. A.* Marg. *AiW.* In ceteris Edd. ἔφης. [c] Τρῳάδι ἐν τῇ Χερ.] Ita priores Edd. verum Τρῳάδι ἢ ἐν τῇ X. G. P.

filia, & Liberi patris ex Semele Jovis filii nutrix, & ideo a Junone afflicta, cum qua Athamas Thebanorum rex ſecundas contraxit nuptias, poſtquam Nephele (ex qua jam ille Phryxum & Hellen ſuſceperat) Liberi patris furore agitata in ſylvas ſe contulerat. Haec, ut erat, ita revera ſe novercam geſſit, privignosque identidem apud patrem accuſans eo compulit, ut conſcenſo aureo ariete fuga ſibi conſulerent. Quam rem aegre ferens Juno Athamanti Furias immiſit, quae in tantam eum adegerunt rabiem, ut cum Ino ad ſe accedentem aſpiceret, hanc quidem leaenam, filios autem ſuos ejusdem catulos eſſe arbitraretur, atque raptum Learchum alterum ex filiis ſaxo illiſerit, idem in uxore exemplum editurus, niſi illa, arrepto Melicerta altero filio, una cum illo in mare ſe abjeciſſet; ubi Deorum miſeratione in Deam marinam eſt transformata, quam Graeci quidem Λευκόθεαν, Latini autem Matutam appellant. *Cicer.* Tuſcul. I. & lib. III. de Nat. Deor. *Ino Cadmi filia nonne Λευκόθεα nominata a Graecis, Matuta habetur a noſtris?* Melicertes autem in Palaemonem, quem nos *Portunum* nominamus. Hanc hiſtoriam fabuloſe tractat *Ovid.* VI. Faſt. & IV. Metam. *Pauſanias* in Atticis, *Hyginus* in Mythologiis ſuis cap. 1. 2. 3. & 4. *Lucianus* in Epigrammate quodam. *G.C.*

44. Ἔφην] Sic omnino legendum ex Mſ. Gr. P. Ed. *f.S.* & *A.* Sic etiam *Stephanus.* Edd. reliquae ἔφης, vitioſe. Mox ex Gr. Mſ. & P. addidimus ἢ, quod in lib. deeſt. V. *exp.* c. 12. Ἔκτορι θύουσιν ἐν Ἰλίῳ, ἢ Πρ. *καταπλωὼν* ἐν Χερρονήσῳ. *M. du S.*

Ibid. Ἐν τῇ Τρῳάδι ἐν τῇ Χερρονήσῳ] Mſ. jubet legi ἀλλ' ὅπερ ἔφην ἐν τῇ τρῳάδι ἢ ἐν τῇ χερρονήσῳ τιθέψεται. *Sed, ut dixi, in Troade, aut in Cherſoneſo mox ſepelietur:* ſcilicet Thracica ; male ἢ in editis omiſſum. *f.G.G.*

Τρῳάδι ἢ ἐν τῇ X.] Si vel nullus adfuiſſet Codex, ſeparandae fuerant hic, particula ſaltem, regiones toto Helleſponto diviſae: Helleſpontus enim, ut *Heſychius* ait, ἡ μεταξὺ Τροίας ἐν Χερρονήσῳ θάλασσα· atque ideo ſaepius, ubi Trojae facta fuit mentio, commemorari videas τὴν ἀντιπέρας Χερρονήσου τ Θρᾴκης. Auctor Arg. Hecubae Euripideae: ἐν Χερρονήσῳ τῇ καθαντικρὺς Ἀβύδου *Xenophon* non procul initio libri primi Ἑ. Α. Inſula primum, poſtea faucibus anguſtis Thraciae continenti adfixa Cherſoneſi nomen habuit : *Schol. Apollon. Rh.* ad Arg. I, 925. deſcriptionem ſi quis deſideret, exactiſſimam dabit *Procop.* de AEdif. Juſtinian. lib. IV. p. 43. 44. Helle ubi praeceps ceciderit, ſatis accurate deſignat *Apollodor.* I. p. 39. ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τὸν μεταξὺ πειρωτὸν θάλασσαν Σηγείου ἐν Χερρονήσου, ἄλισθεν εἰς τ βυθὸν ἡ Ἕλλη· καὶτοι θανούσης αὐτῆς ἀπ' ἐκείνης Ἑλλήσποντος ἐκλήθη τὸ πέλαγος. Cadaver ejus in Troade ſepultum an quisquam tradiderit, quod ſane videtur colligendum e *Luciani* verbis, mihi non conſtat: verum Cherſoneſus habuit Ἕλλης τάφον, paulo tamen longius ab eo loco ubi merſa interiit, ad ipſam peninſulae radicem dextro latere verſus Propontidem, ut ex *Herodoto* certum eſt VII, 58. nam Perſarum exercitus ex Aſia trajectus in Europam ἐποιέετο τὴν ὁδὸν ἀνὰ τ Χερσόνησον, τὴν δεξιὴν ἀπέχων τ Ἕλλης τάφον τ Ἀθαμαντος, τὴν ἀριστερὴ δὲ Καρδίαν πόλιν· erat autem ſita Cardia interius ad Melanem ſinum. Illud autem monumentum fuerit κενοτάφιον aut κενήριον neceſſe eſt, ſi fabula fidem meretur, quae mediis Hellen ſervavit in undis, Neptunoque amore capto pellicem tradidit: *Eratoſthenes*, quem vocant, Cataſt. c. XIX. Ποσειδῶν δὲ τέσσας τὴν Ἕλλω, ἧς μιχθεὶς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς παῖδα ὀνόματι Παίονα nuptiae foecundae, ut Deorum eſſe ſolent, plures liberos ediderunt: *Hygin.* Poët. Aſtr. II. c. 20. *Sed Hellen decidiſſe in Helleſpontum*, & *a Neptuno compreſſam Paeona procreaſſe complures, nonnulli Hedonum dixerunt. Schol. Germanici: Helle autem, ut aiunt, a Neptuno ſalvata eſt, & ex ea puerum Paeonem genuit.* Almopem gigantem τ Ποσειδῶνος ἐν Ἕλλης τ Ἀθάμαντος ſuppeditat *Stephan.* in Ἀλμωπία. Tres minimum filios Helle prognatos habemus cognomines populis, qui in Thracia vicinaque Macedonia incoluerunt. Neſcio an remedium hinc *Ariſtidi* ſit petendum. T. I. p. 47. ubi Neptunum refert amore captum Leucotheam habuiſſe ſecum, ὃν τρόπον (ἐμαθήσατε λέγειν) καὶ Τυρὼ τ Σαλμωνίως, καὶ Ἀλκμήνης, καὶ ἄλλης τινὸς καλῆς, καὶ κρύψαι γε καὶ ταύτῃ ὑπὸ τ κύματος offenſus in exactiſſimo ſcriptore tractu orationis indecoro tentabam, καὶ Ἕλλης τ καλῆς· cui emendationi ſi quis vulgatam tamen antepoſuerit, non equidem intercedo, quin judicio ſuo fruatur. Antequam vero Helleſpon-

Χερρονήσῳ τεθάψεσθαι. ἐκεῖνο δὲ [a] παραμύθιον ἔσται μικρὸν ἔσται αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνὼ πείσεται, καὶ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τὸν Ἀθάμαντος διωκομένη εἰς τὸ πέλαγος, ἀπ' ἄκρας τῆς Κιθαιρῶνος, καθ' ὃν καθήκει εἰς τὴν Θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν ἤδη τὸν ἀγκάλης. ἀλλὰ καὶ ἐκείνην σῶσαι δέησει, [b] χαρισαμένους τῷ Διονύσῳ· τροφὸς γὰρ αὐτῷ καὶ τίτθη ἡ Ἰνώ.

ΠΟ. Οὐκ ἐχρῆν οὕτω πονηρὰν ὄσαν· ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαριστεῖν, ὦ Ἀμφίτριτη,

dabitur : id autem solatium erit ipsi non mediocre, quod post paulo eadem & Ino patietur, præcepsque cadet ab Athamante fugata in pelagus ex summo Cithærone, qua parte protenditur ad mare, gerens præterea filium in ulnis. NER. Sed illam quoque servare nos oportebit gratificantes Baccho ; nam nutrix præbuit illi mammas Ino.

2. NEP. Haud oportebit tam malam ; sed Baccho gratiam illam negare, Amphitrite,

a Παραμύθιον ἔσται] παρ. ἐ μικρὸν ἔσται G. P. suggerunt: quod non negligendum videbatur. b Χαρισαμένους] χαρισαμένους G. P. L. Marg. *AlW.* quod reddidi pro χαρισάμενος priorum Edd.

lesponti nomen his maris angustiis inditum increbuisset, vetustius extitisse *Borysthenis* scribit *Stephanus*; unde liquet, cur *Hesychius* interpretur, Βορυσθένης, ὁ Ἑλλήσποντος. Ab Helles autem casu fluxerit appellatio, quod summa conspiratione veteres amplectuntur, an hoc pro somnio sit explodendum praelata *Salmasii* sententia *Pontum Hellenicum*, aut *mare Graecum* exponentis, disputare nunc non lubet. *T. H.*

45. Παραμύθιον] Mf. codex addit, ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον ἐ μικρὸν ἔσται αὐτῇ. *hoc vero solatium non parvum ei erit.* *F.G.G.*

48. Ἀθάμαντος] Hujus imaginem Callistratus exhibet, omnium postremam. p. 906. Tangit Noster ὀρχ. c. 42. *M. du S.*

49. Τῆς Κιθαιρῶνος] Apud Callistratum Σκίρων dicitur in vulgatis ; postrema editio mutavit in Σκίρον, jubetque adire *Paus.* Att. p. 43. *M. du S.*

50. Τὸν υἱὸν] Melicertam, (vide ὀρχ. c. 42.) qui, deus factus, *Palaemon* dictus est: mater autem *Leucothoe.* *M. du S.*

51. Χαρισάμβῳ] Χαρισάμβων scribe. *F.G.*

Χαρισάμβῳ τῷ Διονύσῳ] Dudum mihi fuit suspectus hic locus, & mihi persuaseram legendum esse χαρισάμβων sc. σὲ. Sed in Mf. postea reperi bene scribi χαρισαμβώους, sc. ἡμᾶς nos, te nimirum Neptunum, & nos Nereidas. Cum postea dicit illam non mereri hanc gratiam, οὐκ ἔχρη οὕτω πονηρὰν ὄσαν, notat illius novercalem malitiam in Nepheles filios, Phryxum & Hellen. *F.G.G.*

Χαρισάμβῳ] Legerim χαρισομβρίας *sed & illam nos oportebit servare gratificaturas Baccho.* Nimirum nomine Nereidum loquitur Amphitrite. *F.C.*

Χαρισαμβώους] Omnes Edd. χαρισάμβῳ, nisi quod St. χαρισαμβῶας. Nos secuti sumus Mf. Gr. L. & P. *M. du S.*

Χαρισάμβῳ] Hujus omnium Edd. lectionis structura claudicat, cui malo mederi voluit *H. Stephanus* exprimens χαρισαμένας nimium arrogassent sibi Nereides, praesente Neptuno : quare maluissem χαρισάμενον, te scilicet Neptunum. Sed optimum est, quod Codicibus obsecutus dedi; utrosque complectitur Neptunum & Nereidas, genere tamen, ut fieri solet, ad potiorem relato : Dial. XIV. *Perseum nostis, opinor,* τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μὴ τῆς μητρὸς &c. ἐσώσατε αὐτοῦ ΑΥΤΟΥΣ. Ino prima *teneri nutrix, eadem matertera, Bacchi*, cui & Athamanti marito Mercurius eum tradit de femore Jovis prodeuntem, καὶ παιδίον τρίφυες ὡς κόρῳ· tam sollicite cavendum erat, ne furtivae prolis indicium aliquod ad Junonem permanaret. Postquam Ino in furorem acta mare subiisset, alio dolo fuit opus, quo miserellus ille Bacchus novercalibus odiis eriperetur : Διόνυσον δὲ Ζεὺς εἰς ἅρπην ἀλλάξας τῆς Ἥρας θυμὸν ἔκλεψε· καὶ λαβὼν αὐτὸν Ἑρμῆς πρὸς Νύμφας ἐκόμισεν εἰς Νύσαν τῆς Ἀσίας καλουμένης. Haec *Apollodoro* narranti III. p. 171. plane consentit *Ovid.* Metam. III, 313. *Phoenicydes* scripsit non Mercurium, sed Nymphas Dodonidas (non aliae sunt, quam Nyseïdes) *ad Thebas Liberum perlatum Inoni tradidisse*, teste *Hygin.* Poët. Astr. II, 21. *Inoni* inquam, cum membranis meis & Ed. *Micylli* ; nam Munckeriana perperam *Junoni*. Hinc *Orpheo* non Leucothea tantum θρέπτειρα ἰὼ εὐιφάνου Διονύσου Hymn. LXXIII. sed & Palaemon σύντροφος Βακχιχόροιο Διωνύσου H. LXXIV. alibi alias edit, quae operam Baccho nutriciam praestiterint, de quibus nunc quidem exponere commodum non est. Verum nymphis Dodonisin gratia minime vulgaris fuit relata: nam quum senio jam paene dilaberentur, eas, exorante Baccho, Medea recoctas in pristinum aetatis florem revocavit. Tractatum fuit hoc miraculum ab *Aeschylo* in Fabula, nisi plane fallor, Satyrica, ταῖς Διονύσου Τροφοῖς, ut docet *Schol.* in Argum. *Euripidis* Medeae, quae totidem fere verbis leguntur apud *Schol. Aristoph.* ad Equ. v. 1318. brevius aliquando Τροφοὶ in *Aeschyli* dramatum indiculo, *Hesychio*, & *Photii* Lex. Mf. V. Ἐψιεῦσα· male *J. Meursius* & *Stanleus* duas inde tragoedias concinnarunt. *T.H.*

58. Καὶ δύνασαι] Codex εἰκότως. νεωτέρας γὰρ ἐ δύνασθαι ἀντίσχειν πρὸς τὴν φορὰν. in vulgatis καὶ δύνασαι. Non longe ab his repone ex eodem codice: ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ δάμβῳ ἅμα συνεχυθεῖσα ἐ ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως *Perculsa, & pavore simul correpta, & vertigine ad velatum celerrimum :* non enim natarunt Phryxus & Helle, sed per aerem sunt lati. Vid. *Apollod.*

trite, non æquum est. NER. Helle vero, quî factum est, ut deciderit ab ariete, quum frater ejus Phryxus absque periculo vehatur? NEP. Et merito quidem: nam juvenis est, ac potest sustinere se adversus motûs celeritatem: illa autem præ insolentia, quum inscendisset vehiculum prorsus inusitatum, & prospectasset in profundum immense patens, obstupefacta, æstuque simul aëris correpta, & vertigine ex violentia volatus, e manibus amisit arietis cornua, quæ hactenus prehensa tenuerat, &

550 οὐκ ἄξιον. ΝΗ. αὕτη δὲ ἄρα τί παθοῦσα κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ κριοῦ; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρύξου ἀσφαλῶς ὀχεῖται; ΠΟ. εἰκότως· νεανίας γάρ, καὶ δύναται ἀντέχειν πρὸς τὴν φοράν· ἡ δὲ ὑπὸ ἀηθείας ὑπιδοῦσα ὀχήματος παράδοξον, καὶ ἀπιδοῦσα εἰς βάθος ἀχανές, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ [d] θάμβει ἅμα ἀχθεῖσα, καὶ ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ, οὓς τέως [e] ἐπείληφε, καὶ κατέπεσεν

+ἁπίγουσα C. M. εἰς
χαπιδοῦσα Z.

c Δύναται] δυνατός G. P. L. d Θάμβει ἅμα ψυχθεῖσα] Θάλπει G. tum συχθεῖσα G. P. *AIW.* e Ἐπειλήφ.ε] Priores Edd. ἀπειλήφ.ε. ἐπειλ. P. notaturque in marg. *AIW.*

lod. Bibliothec. lib. 1. In Mss. tamen pro θάμβει, scribitur etiam θάλπει, quod non probo, quamvis possemus explicare: sed συχθεῖσα, pro vulgato ψυχθεῖσα, cunctis, sat scio, bellis hominibus arridebit. *J.G.G.*

Δύναται] G. P. & L. Tangit eandem fabulam dialogo superiori. *M.du S.*

Δύναται] Hoc teneas an δυνατὸς minimum refert: contra ἡ Ἕλλη μὴ δυναμένη ἀντέχειν κατέπεσεν εἰς τὸ ὑποκείμενον πέλαγος. *Schol. Homer.* ad Il. H, 86. *T.H.*

59. Ὀχήμ. παράδοξον] Erat enim *caper volans*; vide ἀστρ. c. 14. & *Apollod.* I. p. 16. B. *M.du S.*

61. Τῷ θάμβει ἅμα ψυχθεῖσα] Scio recte dici θάμβει vel ἐκπλήξει ἔχεσθαι, ut μανίαις ἔχεσθαι apud *Platon.* p. 940. D. ἔχεσθαι χαλεπωτέρῳ δαίμονι *Anton. Liber.* c. XXX. vel συνέχεσθαι, quemadmodum ἐπιθυμίαις, ὀργῇ συνέχεσθαι *Adamant.* in Physiogn. illud etiam, recte jungi θάμβος & ἔκπληξιν, & frequentissime quidem a recentioribus: *Eunap.* περὶ Προσθ. ἐκπλήξει ἢ θάμβει συνδήσαντες. *Damasc.* apud *Phot.* p. 556. v. 17. ἴδρωσα μᾶλλον ὑπὸ θάμβους ἢ ἐκπλήξεως· sed quorsum in hac lectione pertineat ἅμα, expedire nequeo: ista sane particula diversum quiddam postulat ab ἐκπλήξει, quod simul cum stupore tenellam virginem corripuerit, præcipitemque labi fecerit in mare. Quocirca, quod repudiavit *Gruevius*, patrocinium istius scripturæ τῷ θάλπει non subterfugio: non quin melius aliquid extundere forte queat ingenium acutius; sed quod vulgatæ saltem lectioni praeferenda videatur: θάλπω enim interpretari licet *fervorem aëris*, qui spiritum delicatulae virginis intercepit eo facilius, quod aries impetu volatus altioris celerrimo proveheretur: nihil autem vetat, quo minus *Luciano* licuerit hanc etiam causam plane verisimilem interponere delabentis Helles. Ut aëri æstu Solis calefacto θάλπος, sic & alia pari potestate vocabula tribuuntur, φλέγμα, καῦμα, πνῖγος, hoc quidem ex eo dictum, quod suffocet, & animae meatum impediat: opportunum ergo πνίγει, θάλπει συνίσχει. Ita commodum erit & τῷ θάλπει, & ἅμα suum locum jure tuebitur. Similia quaedam Δ. Θ. XXV. de Phaëtonte, quae comparari operae sit pretium: in primis illud, ἐπιπόψας εἰς βάθος ἀχανὲς ἐξεπλάγη· hoc βάθος ἀχανὲς sublimius evectam indicat, ubi radiis solaribus aërem accendi facillime veteres putabant: & quod paulo ante praecedit ἐγκρατὴ εἶναι τῶν ἡνιῶν· hic contra, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων, quae vertigine correpta & spiritu suppresso manu retinere non poterat. *Isocrat.* Panath. p. 252. C. θρασύτερον τὸ ἀλγοῦν ἢ κατ' ἰσχύν, ἀκρατὲς τὸ γνόφερον ἐνίων· illud extremum tam languens ut ab *Isocrate* fuerit profectum! quanto plenius atque etiam venustius exibit ἐνίων; abreptum se rerum adfluentium aestu refraenare orationem non potuisse dicit, neque ei moderari ἐμμένοντα τῇ προαιρέσει τῇ περὶ τὸν λόγον, ὃν εἶχεν. Porro sunt in *Luciano* copulanda ὑπὸ ἀηθείας ἐκπλαγεῖσα &c. *Platone* Theaet. p. 128. E. ἰλιγγιᾷν τε δὴ (ὁ σμικρὸς ὀκεῖνος τὴν ψυχὴν ἢ θρῖμις ἢ δικαιικός) ἀπὸ ὑψηλοῦ χρεμασθείς, καὶ βλέπων μετέωρος ἄνωθεν, ὑπὸ ἀηθείας ἀδημονῶν τε καὶ ἀπορῶν. *T.H.*

62. Ἰλιγγιάσασα] Σκολιὸν οὖσα. vox Syracusana, ὅταν δὲ περὶ τὴν καρδίαν γρόφος γένηται, ἐπακολουθεῖ σκότος, καὶ τοῦτο τὸ πάθος καλοῦσιν ἰλιγγον. Interp. *Aristophan.* Acharn. Ἰλιγγιᾷν τὸ ἰσκοτοῦσθαι (leg. σκοτοῦσθαι) καὶ δοκεῖν στρέφεσθαι, κύκλῳ συρρίφεσθαι. *Hesych.* *J.B.*

64. Ἀπειλήφ.ε] An ἐπειλήφ.ε. *F.G.*

Ἐπειλήφ.ε] P. optime, uti rescribere jubebat Clariss. Hemsterhusius, p. 83. *M.du S.*

Ἐπειλήφ.ε] Rejeci vulgatum ἀπειλήφ.ε, quia cum ratione & usu linguae Graecae pugnabat: nusquam enim ἀπολαμβάνεσθαι eum in modum accipitur, aut per linguae genium accipi potest. *Stephanus* itaque Th. T. II. p. 565. A. quum ad eam apprehendendi significationem stabiliendam hunc attulisset solum *Luciani* locum, caute addit: *Sed forta,se pro* ἀπείληφ.ε *legendum est* ἐπείληφ.ε *nam verbum* ἐπιλαμβάνομαι *passive etiam* (potius dixisset *medie*, vel, *verbi medii virtute*) *usurpatur pro apprehendo.* Nihil est illo usu frequentius, quem satis firmant exempla ab *H. Stephano* producta: *Noster* in Εὐχ. §. 4. τῶν περιοικούντων ἐπιλαμβάνεσθαι. *Maxim. Tyr.* Diss. V. ἐπιβάτης ἐκύβητος οἷος καλυδῶνος ἐπιλαβέσθαι. *Artapanus* apud *Euseb.* Προπ. Εὐ. IX. Τὸν δὲ Μώσεα &c. ἐπιλαβόμενον τῆς ἐρᾶς. Plures scribunt Herculem in nobili certamine Acheloi τῷ κέρατος vel

εἰς τὸ πέλαγος. ΝΗ. ἐχρῆν ἐχρῆν τὴν μητέρα τὴν Νεφέλην βοηθεῖν πίπτουσι; ΠΟ. ἐχρῆν· ἀλλ' ἡ Μοῖρα πολλῷ τὴν Νεφέλης δυνατωτέρα.

defluxit in mare. NER. Non oportebat matrem Nephelen auxilium ferre cadenti? NEP. Oportebat: sed fatum multo Nephele potentius.

X.

ΙΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

IRIDIS ET NEPTUNI.

ΙΡΙΣ.

IRIS.

Τὴν νῆσον τὴν πλαναμένην, ὦ Πόσειδον, ἀποσπασθεῖσαν τῆς Σικελίας, ὕφαλον ἔτι ὀπτήξας συμβέβηκε, ταύτην, φησὶν ὁ Ζεύς, στῆσον ἤδη, καὶ ἀνάφηνον, καὶ ποίησον ἤδη δῆλον ἐν τῷ Αἰγαίῳ μέσῳ βεβαίως μένειν, στηρίξας πάνυ ἀσφαλῶς· δεῖται γάρ τι αὐτῆς. ΠΟ. πεπράξεται τοῦτο, ὦ Ἶρι. τίνα δὲ ὅμως παρέξει αὐτῷ τὴν χρείαν ἀναφανεῖσα,

1. Insula ista errans, Neptune, avulsa a Sicilia, tecta fluctu adhuc natat: eam ipsam, ait Jupiter, e vestigio constitue, inque lucem profer, & fac jam ut conspicua in AEgæo medio stabilisque maneat, firmata immotis radicibus: non enim nullus erit ejus usus. NEP. Jamjam factum erit, Iri: veruntamen quem præbebit ipsi usum in lucem educta, neque amplius in-

a Ἀποσπασθεῖσαν] τὴν ἀπόσπ. G. τὴν ἀπόσπ. C.R.

Σατίρου τὴν κεράτων ἐπιλαβόμενον illud defregisse. *Hesych.* Ἐπιλημμένη, κρατοῦσα· ad hanc formam emendari debet bis in eo vitiose scriptum, semel Ἀπειλημμένη, κρατήσασα, iterum Ὑπειλημμένη, ἀντειλημμένη· cujus erroris culpa, quanquam mendosos codices forte possit excusare, in ipsius tamen *Hesychii* caput recidit. Idem post Ἐπιλήπτους, vel potius, quod restituendum est, Ἐπιλήμπτους· Ἐπειλημμένους, κατέχων, τετυχηκώς. *T.H.*

66. Νεφέλην] Scribe Νεφέλη, Nephelen, cum in vulgatis non edatur tanquam proprium. *J.G.G.*

69. Τὴν νῆσον τὴν πλ.] Delon maris AEgaei, Cycladum omnium clarissimam, in qua Latona Apollinem ac Dianam dicitur enixa: de qua *Cicer.* III. in Verr. & *Virgil.* III. Georg. Dicta autem putatur Δῆλος ἀπὸ τοῦ δηλοῦν, quod, cum antea mari tecta esset, Latonae locum ad pariendum quaerenti repente se ostenderit. *G.C.*

Τὴν νῆσον &c.] Bene liber scriptus: τὴν νῆσον τὴν πλαναμένην, ὦ Ποσείδον, τὴν ἀποσπασθεῖσαν. *J.G.G.*

Τὴν . . . . .] Locus mutilus aut corruptus. Pro τὴν, quod habet Gr. Mf. ante ἀποσπασθεῖσαν, legendum censeo ἦν. *M.du S.*

Τὴν νῆσον τὴν πλ.] Mutilum esse hunc *Luciani* locum non concedo: ne quid corrupti insideat, valde vereor. Primum ex C. Gr. τὴν ἀπόσπ. libenter adscivero; apte congruunt τὴν πλαναμένην, τὴν ἀποσπασθεῖσαν. Deinde avulsam a Sicilia fuisse Delum quis alius tradiderit, non recordor: de Cilicia nescio quid animo obversatur, quanquam locus scriptoris haud succurrat. Et sane multo facilior erat cursus a Cilicia eam in sedem, ubi fundata fuit Delos, quam si demta Siciliae eodem ferri itinere impeditiore debuisset; considerandum itaque, an dederit *Lucianus*, τὴν ἀποσπασθεῖσαν τῆς Κιλικίας. Hoc scilicet tum factum, quum — τὰ πρότερα μίγας Ζεὺς ὕρισε Ζηνὶ Λοξὶ τριγλώχιν — Νήσους ἀναλίας εἰργάζετο — Delum vero οὐκ ἔβλιψεν ἀνάγκη, Ἀλλ' ἀφετῷ πελάγεσσιν ἐπέκλεε — ut poëtica fide canit *Callimach.* H. in Del. v. 30. qui idem mox instabiles insulae errores, antequam firma radice niteretur, sed in AEgaeo mari solum ad sinum Saronicum & Euripum, commemorat. Porro dissidere mihi tantum videntur ὕφαλον ἐστηχυῖαν, ut commode jungi non possint: est enim ἐστηχυῖα, *in summo mari erraticam innatare*, ὕφαλον autem *mari mersus*, vel saltem *solo fluctibusque tectus*: unde ὕφαλοι πέτραι. Callimacho quidem licuit Delum dicere ἐπιπλεῖν. v. 36. 53. 212. ut qui, quamvis sedibus continuo mutatis vagantem, conspicuam tamen fecit: Luciano non item; nam Delos apud eum mari mersa delitescit, donec in lucem prodeat, atque insularum in ordinem defixa cogatur: ideo ἀνάφηνον & ἀναφανεῖσα, & a Neptuno jubetur ἀναδῦναι ἐκ τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφεύγειν. Hoc incommodum amoveri potest scribendo, ὕφαλον ἔτι ἐστηχυῖαν συμβέβηκε· neque illud ἔτι opportune poni quisquam diffitebitur; mox, καὶ μηκέτι πλέουσαν· id autem idem vitii genus saepius e Luciano nobis eluendum erit. De exortu Deli repentino, prolatis Luciani verbis,

natans? IR. Latonam in ea insula oportet partum deponere: jam nunc enim male a doloribus habet. NEP. Quid ergo? non idoneum est cœlum, in quo pariat? hoc si minus, at tota saltem terra nonne excipere possit Latonæ partus? IR. Minime, Neptune: nam Juno jurejurando gravi obstrinxit terram, ne præberet Latonæ commodam pariendo sedem; jam isthæc insula jurata non est, quippe nondum conspicua.

2. NEP. Rem teneo. Consiste, insula, atque emerge iterum ex profundo, nec porro sub undis ferare; sed fixa mane, ac suscipe, fortunatissima, fratris liberos binos, pulcerrimos Deorum. Vos, Tritones, transvehite Latonam eo; cunctaque stent tranquilla. Draconem vero, qui nunc velut œstro exagitat illam territans, infantes, mox atque nati fuerint, ulciscentur, ac pœnas expetent pro matre. Tu renun-

ἢ μηκέτι πλέουσα; IP. Ἦ Λητὼ, ἐπ' αὐτῆς δεῖ ἀποκυῆσαι ἤδη γὰρ πονήρως ὑπὸ τῶ ὠδίνων ἔχει. ΠΟ. Τί οὖν; οὐχ ἱκανὸς ὁ οὐρανὸς ἐντεῦθεν; εἰ δὲ μὴ οὗτος, ἀλλά γε πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἂν ὑποδέξαιο δύναιτο τὰς αὐτῆς γονάς; IP. Οὐκ, ὦ Ποσειδον· ἡ Ἥρα γὰρ ὅρκῳ μεγάλῳ κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ παρέχειν τῇ Λητοῖ τὰς ὠδίνων ὑποδοχήν. ἡ τοίνυν νῆσος αὐτὴ ἀνώμοτός ἐστιν· ἀφανὴς γὰρ ἦν.

ΠΟ. Συνίημι. σῆθι, ὦ νῆσε, καὶ [b] ἀνάδυθι αὖθις ἐκ τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφέρου, ἀλλὰ βεβαίως μένε, καὶ ὑπόδεξαι, ὦ εὐδαιμονεστάτη, τοὺς ἀδελφοῦ τὰ τέκνα δύο, τοὺς καλλίστους τῶν θεῶν. καὶ ὑμεῖς, ὦ Τρίτωνες, διαπορθμεύσατε τὴν Λητὼ εἰς αὐτήν· καὶ γαληνὰ ἅπαντα ἔστω. τὸν δράκοντα δὲ, ὃς νῦν ἐξοιστρεῖ αὐτὴν φοβῶν, τὰ νεογνὰ, ἐπειδὰν τεχθῇ, [c] αὐτίκα μέτεισι, καὶ τιμωρήσει τῇ μητρί· σὺ δὲ

βεῖ hic in Z.
ἤδη δὲ C.R.Z.
ἀνέξεται C.H
εἰ prave C.M
ἡ γε πᾶσα γῆ C.M.
ὑποδέξ. C.M. τὰς γονὰς αὐτῆς C.M.
ἄνιδι C.M.
αὖθις ἀβλαβὰ Z
ut vere
γαλήνη Z.
ἐπὰν, τεχθῇ· εὐθέως μετελεύσεται τε καὶ τιμωρήσει C.R.Z.

b Ἀνάδυθι] ἄνιδι P. c Αὐτίκα μέτεισι] εὐθέως μετελεύσεται. B.

bis, agunt *Brod.* ad Anthol. I. c. 58. *Barth.* ad *Stat.* Theb. I, 702. Adversf. XLIX. c. 5. Verbum vero inprimis opportunum ἀναφαίνειν & ἀναφανῆναι, ex quo alterum etiam Deli nomen extitisse Ἀναφλῶ, ἐπειδὴ ἀναφανῆναι δηλη ἐγένετο, ἀδηλουμένη & ἄφαντος ἔστα τὸ πάλαι, prodidit *Philo* περὶ Ἀφθ. Κόσμου p. 960. A. sed Judaei hominis errorem, qui Anaphen ut nomine, sic situ dissociatam cum Delo confudit, merito castigarunt *L. Holsten.* ad *Stephan.* in Ἀνάφη, & *Ex. Spanhem.* ad *Callimach.* H. in Del. v. 53. Rhodum quoque, cujus & *Philo* eandem ob causam meminerat, olim infra fluctus depressam ἀναφανῆναι ὕστερον ξηρανθέντων Heraclides ait. *T.H.*

73. Δῆλον] Et inde nomen Insulae, *Delos. M. du S.*

85. Ἀνώμοτον] *Thom. Mag.* in Ἀπώμοτον utitur hoc loco. *T.H.*

90. Ὦ Τρίτωνες] Tritones plures. *Virgil.* V. AEn.

Tritonesque citi, Phorcique exercitus omnis.

Idem X. AEn. v. 210.

Hunc vehit immanis Triton, & cærula concha
Exterrens freta; cui laterum tenus hispida nanti
Frons hominem præfert; in Pristin desinit alvus.

Sunt qui triremis nomen volunt esse a Tritone in ea depicta belua marina: nam & nunc quoque suum cuique navigio nomen inditum est. Sic Scyllam, sic Pegasum nomina navium fuisse putat *Palaephatus* περὶ Ἀπίστων, non monstra, ut poëtae fabulati sunt. Tritonem *Lycophron* Νηρέως γόνον vocat, alii, Neptuni & Amphitritae; superiori quidem corporis parte umbilico tenus humanam effigiem referentem, sed posteriori usque ad caudam esse delphinem; revera nihil aliud, quam ἰχθυοκένταυρον. *Lycophronis* enarrator citat Acesandrum quendam authorem, Eurypylum & Tritonem Neptuni & Celaenûs liberos esse. Alii Tritonem Oceani & Tethyos faciunt, patris & Neptuni tibicinem; pro tuba concha uti, quam *buccinam* vocitatam volunt. Quidam in literas retulerunt, Tiberio Caesari quendam nunciasse Tritonem in specu quodam visum, auditumque concha canentem. Eadem persuasio irrepsit de Nereidibus, quae squamis in hispido corpore vestitae humanam effigiem habeant. Hujusmodi Tritones pisces velocissimos pro Diis cultos inveniri *Plin.* lib. IX. c. 5. gravissimis testimoniis probat; hodieque visuntur Romae imagines pleraeque. Tritonem ejusque buccinam describit *Ovid.* I. Metam. & II. *G.C.*

94. Αὐτίκα μέτεισι & τιμωρήσει] Mf. εὐθέως μετελεύσεται & τιμω. Sequens Dialog. ex *Homer.* Il. v. *Philostr.* *J.B.*

Μέτεισι & τιμωρήσει] Quod Angl. Cod. praefert, vulgatae lectionis est interpretamentum. Vid. Clariss. *Dukerum* ad *Thucyd.* II, 44. n. 99. & quae monui p. 9. n. 7. *T.H.*

δὲ ἀπάγγελε τῷ Διὶ πάντα εἶναι [a] εὐτρεπῆ. ἔτηκεν ἡ Δῆλος· ἥκέτω [b] ἡ Λητὼ ᾠδίνουσα.

95cia Jovi, omnia esse parata: constitit Delus; veniat Latona & pariat.

XI.

ΞΑΝΘΟΥ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

XANTHI ET MARIS.

Ξ Α Ν.

ΔΕξαι με, ὦ θάλασσα, δεινὰ πεπονθότα· κατάσβεσόν μου τὰ τραύματα. ΘΑ. τί τοῦτο, ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν; ΞΑ. Ἥφαιστος. ἀλλ' ἀπηνθράκωμαι ὅλως ὁ κακοδαίμων, καὶ ζέω. ΘΑ. ἀλλὰ τί δὲ σοι ἐνέ-

Χ Α Ν.

1. RECIPE me, Mare, gravia passum; restingue mea vulnera. MAR. Quid hoc est rei, Xanthe? quis te exussit? XAN. Vulcanus: imo torrefactus sum plane ego miser, & ferveo. MAR. Quam ve-

a Εὐτρεπῆ] εὐπρεπῆ priores Edd. praeter *B2.* quae recte εὐτρεπῆ, quemadmodum in *G. L.* b Ἡ Λητὼ] ἡ Λητὼ ᾠδὴ κ. *P.* et *C.R.* et *M.*

95. Εὐτρεπῆ] Scribe, ut olim conjeci, & postea Mss. firmari didici: πάντα εἶναι εὐτρεπῆ, *omnia esse parata*: vulgo legitur πάντα εἶναι εὐπρεπῆ, & vertitur, *praeclare omnia se habere*: inepte. *J.G.G.*

Εὐπρεπῆ] Verte: *omnia, ut decet, parata esse*, non, *praeclare omnia se habere*. *J.C.*

Εὐτρεπῆ] Ita præter Mss. Gr. etiam L. & *St.* & *B2.* Reliquæ Edd. mendose εὐπρεπῆ. *M. du S.*

Εὐτρεπῆ] Reponere vel sine membranis non fuissem veritus, quum potestatem ejus vocabuli locus omnino flagitet: significat enim Neptunus expedita esse omnia, quae Jupiter fieri jussisset, ac parata. *Xenoph.* Ephes. IV. p. 58. Ἦν δὲ πάντα εὐτρεπῆ, κάμηλοί τε παρῆσαν &c. *Euripid.* Cycl. v. 593. — ὡς σοὶ τάνθάδ' ἐστὶν εὐτρεπῆ. *Antiphan.* apud *Athen.* VI. p. 238. B. Ἂν ᾖ τὸ σιτάρχημα δεῖπνον εὐτρεπές. *AEschines* in illa multo facetissima Ep. X. καὶ ὁ λέχω ἐξ ἡμέρας ἐστὶ τὴν Καλλιρρόην εὐτρεπής. *Demosth.* Phil. I. p. 49. F. οἰδὼς, εὐτρεπεῖς ὄντας ὑμᾶς. *Noster* in primo Cataplo: τὸ μὲ σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐτρεπές. Idem vitium in *OEcumenio* sanatum a *Billio* Sacr. Obs. I. c. 21. a *Jungermanno* foedius etiam corruptum in *Poll.* X, 76. ab aliis alibi: neque tamen eo minus locis pluribus neglectum hactenus inhaeret. Mirifice lusit in utrisque conturbandis vocibus incertus librariorum error. Pro eo, quod bene vulgatur apud *Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 70. ἵνα τὸ θέατρον εὐτρεπὲς, pejus alii Codd. εὐπρεπές. In *Onosandri* Strat. c. VI. ἀλλ' ἅμα δὲ εἰς πορείαν ὦσιν ἐπιδέξιοι, καὶ εἰς μάχην εὐπρεπεῖς, rectius *Fed. Morelli* liber εὐτρεπεῖς. *Schol. Aristoph.* ad Equ. v. 908. ἴδιόν γε τὴν τριήρη πάντα ἔχειν πρὸς τὸ πόλεμον εὐπρεπῆ· at tutius sequimur auctorem *Suidam*, qui praebet εὐτρεπῆ in Τριηραρχεῖν. Laudo *Barnesium*, qui *Euripidi* reddidit Iphig. in Taur. v. 245. — καὶ καταργμάλα Οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐτρεπῆ ποιουμένη· sicut Herc. Fur. v. 497. Σὺ μὲ τὰ πρόθυ εὐτρεπῆ ποιοῦ, γύναι· & *Long.* Pastor. IV. p. 129. Θεσπεσιώτατε, μόνον εὐτρεπῆ τὰ γαμήσιμα. Jam verba conferamus *Athenionis* Comici apud *Athen.* XIV. p. 661. D. Τά τ' ἔνδον εὐπρεπῆ ποιεῖ λαβών, & *Nicostrati* XV. p. 685. C. — καὶ σὺ μὲ Τὴν δεῦτέραν τράπεζαν εὐπρεπῆ ποιεῖ, num dubitabis, quin utrobique refingi oporteat εὐτρεπῆ; tametsi posteriore loco subdatur, Κόσμησον αὐτὴν παιδευτικοῖς τραγήμασι. Est tamen interdum, ubi vix decernas, utrum praeponi conveniat: *AEschyl.* Sept. contra Theb. v. 90. Βοᾷ γὰρ τειχέων Ὁ λευκάσπις ὄρνυται λαὸς εὐπρεπής· ita *Scholiastes* unus explicans, εὐπρεπὴς γάρ τοῖς ὅπλοις κεκοσμημένος, ἐπὶ τὴν πόλιν τρέχων· (male πρέπων editur) alter habet εὐτρεπής. Par dubitandi ratio in Supplic. *Euripid.* v. 392. Στρατὸς δὲ θάσσει, καξεταζέτω παρὼν Καλλίχορον ἀμφὶ σημεῖον εὐπρεπὴς ὅδε. Verum apud *Athen.* VI. p. 268. F. & *Poll.* VI, 59. praetulerim equidem in *Phrecrate*, Καὶ μὴν παρῆν τεμάχη μὲ ἐξεπτημένα, Καλαχυσματίοισι παιδευτικοῖσιν εὐπρεπῆ· nusquam enim ad εὐτρεπὴς, quantum nunc quidem memini, dativus accedit. *T.H.*

ΞΑΝΘΟΣ] Qui & Scamander. Hujus imaginem exhibet *Philostratus* omnium primam p. 764. *M. du S.*

99. Ξάνθε] Xanthus Lyciae amnis in campis Trojanis, qui & Scamander dicitur, a colore aquae flavo dictus, qui color in Tyberi conspicitur: unde *Horatius*: *Vidimus flavum Tyberim.* Xanthum δινήεντα nuncupat *Homerus* Il. Ε. & Θ. his verbis:

> Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς.
> Νόσφι νιῶν ἀγαγὼν ποταμῷ ἐπὶ δινήεντι,
> Ἐς καθαρῷ. — —

Hujus meminit *Eustathius* circa finem Il. Β. & *Strabo* lib. XIV. *G.C.*

1. Ἀπ. ὁλ.] Lego ἀπηνθράκωμαι ὅλος. Vide initium Περ. *M. du S.*

Ὅλως

vero ob causam tibi injecit ignem. XAN. Ob filium Thetidis: quum enim occidentem Phrygas supplex adirem, atque ille tamen iram non remitteret, quin etiam cadaveribus obstrueret mihi flumen, miseratus infelices irrui tanquam undis mersurus, quo territus abstineret se a virorum cæde.

2. Ibi tum Vulcanus (forte enim propius aderat) quantum, credo, habebat ignis, & quodcumque in AEtna, & sicubi uspiam collecto, impetum in me fecit, incenditque ulmos ac myricas; tum quoque assavit infelicissimos pisces & anguillas: ipsum vero me quum effervefeciſſet, parum abest, quin totum aridum reddiderit. Vides igitur, quomodo sim adfectus ab

βαλε τὸ πῦρ; ΞΑ. Διὰ τὸν υἱὸν τὸν Θέτιδος· ἐπεὶ γὰρ Φρυγονόλα τοὺς Φρύγας ἱκέτευσα, οὐδ' ὣς ἐπαύσατο ὁ ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπέφραττέ μοι τὸν ῥοῦν, ἐλέησας τοὺς ἀθλίους ἐπῆλθον, ὑπεκλύσαι θέλων, ὡς φοβηθεὶς ἀπόσχοιτο τῶν ἀνδρῶν.

Ἐνταῦθα ὁ Ἥφαιστος, ἔτυχε γὰρ πλησίον ὢν, πᾶν ὅσον, οἶμαι, πῦρ εἶχε, καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ, καὶ εἴποθι ἄλλοθι, φέρων ἐπῆλθέ μοι καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας, καὶ μυρίκας· ὤπτησε δὲ καὶ τοὺς κακοδαίμονας ἰχθῦς, καὶ τὰς ἐγχέλυας· αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερθερμῆναί ποιήσας μικρῇ δεῖν ὅλον ξηρὸν εἰργάσατο. ὁρᾷς δ' ἂν, ὅπως ἀφῄκεμαι ὑπὸ τοῦ σκαυ-

διὰ τὸν ταύτης υἱόν

ἱκετεύσας C. M.

ἐπορεύετο

πλησίον ὢν οἶμαι ὅσον πῦρ εἶχε ἐν τῇ Αἴτνῃ

ἐγχέλεις C. R.

ἐν 2 ante C. R.

Ὅλως] Quin scribere potuerit *Noster* ὁλῶς, minime dubium est: ita scripsisse, quis pro certo adfirmabit? Vulgatam lectionem tuetur observatio *J. Jensii* ad Hermotimi initium. Hoc eorum in numero repono, de quibus quid Auctori placuerit liquido constare non potest; veluti mox ἀπέφραττέ μοι τὸν ῥοῦν nihilo foret deterius, si μοῦ legeretur. Modo ante pro τραύματα cui, paulo quidem attentiori, non veniant in mentem καύματα; tum quia praecedit κατάσβεσον, cum quo haec vox aptissime congruit; tum quod sequatur, τίς σε κατέκαυσεν; quae cogitationem *Luciani* eo in vocabulo defigere fere debuisse dicas: hic certe multo probabilius illam conjecturam adhibere licet, quam fecit *Cuperus* in Timone p. 101. v. 23. Neque tamen eo facile descendero, ut a Nostro τραύματα proficisci non potuisse contendam: ad Timonem ea notavimus, quae ab hac lectione defendenda haud prorsus abhorrent. *T. H.*

3. Τῆς Θέτιδος] Parum commode *Thetis* & *mare* diversae fiunt. Certe *Virgilius* Thetidi mare tribuit:

Thetis emat omnibus undis. *M du S.*

13. Μυρίκας] Lege ἐκαυσε μὲν τὰς πτελέας καὶ μυρίκας. Ex *Homero* haulit, qui Iliad. Φ. v. 350.

Καίοντο πτελέαι τε καὶ ἰτέαι ἠδὲ μυρίκαι, &c.
Τείρετ' ἰγχέλυές τε καὶ ἰχθύες. *J. G. G.*

16. Ὑπὸ τῶν σκαυμάτων] Herculis ἐγκαύματα, quae ustulatus ab OEta monte detulerat in coelum, sanasse se gloriatur AEsculapius Θ. Δ. XIII. §. 2. Utram scribendi rationem sequaris, non ita multum refert: quanquam ἐγκαύματα proprie vocentur ἀπὸ τῶν ἐγκαίειν notae velut igne signatae atque inustae, ut literatis servis solet. *Noster* in Catapl. c. 24. καὶ τοι τί τοῦτο; ἴχνη μὲν ἔστι σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων· σὺ δὲ οἶδα δ', ὅπως ἐξαλείψεις, μᾶλλον δὲ σκέπασαι. Τρυσίππιον *Etymologus* exponit ἐγκαυμα ἵππου γεγηρακότος ἐπὶ τῷ γνάθῳ, quale *Anacreonti*, vel qui personam ejus mentitur, πυρὸς χάραγμα nominatur Od. LV. *Plato* in Tim. p. 1045. F. ὥστε οἷον ἐγκαύματά μοι ἀνεκπλύτου γραφῆς ἔμμονα μοι γέγονε· *Chalcidius* mentem philosophi reddidisse contentus verba non adnumeravit: *Forsque etiam quod studiosa senis & assidua relatio meracam quandam, & inobsoletam impresserit animo notam*: cui lectioni non malae quidem nescio tamen an anteferenda sit, quam suppeditat Cod. Bodl. *inabolitam insecerit*, eo usu verbi, qui ab inficiendis lanis, unde & *lanarum infectores Plinio*, ductus est: certe videtur *Plato* loquendi formulam ab illo pingendi modo, qui ceram inurit, derivasse; κηρογραφίαν & ἐγκαυστικὴν vel κηρόχυτον γραφὴν vocant, de qua *Henr. Vales.* ad *Euseb.* de V. C. I. c. 3. hinc ἐγκαύματα ἀναθηματικὰ, quibus aedes ornatissime fuisse excultas Tanagrae *Dicaearchus* tradit B. E. p. 12. & ἔγκαυσις τῶν θυρῶν in Inscript. apud *Sponium*, quod *Ausonio* dicitur *ceris inurere januarum limina* Ep. XXVI. v. 9. Verum & medici ἐγκαύματα pustulas appellitant, seu vesiculas vi frigoris aut ignis (utrique rei communia sunt *urendi*, *adurendi*, τῷ καίειν & ἀποκαίειν verba) excitatas: *Scholiastes* ad ista Lucianei Lexiphanis, καὶ ὅτι καύματα ἦν, notat: ἔοικε τὰ ἀπὸ τῆς κρύους γινόμενα ἐγκαύματα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. Φῶδας *Aristophanis* in Plut. v. 535. ex Apollodoro *Schol.* interpretatur τὰ ἐπικαύματα τὰ ὑπὸ πυρὸς, *Etymologus* τὰ ὑπὸ τοῖς σπίλοις γινόμενα σκληρύματα ἀπὸ τοῦ πυρός. Non aliter Interpreti vetusto *Nicandri* ad Ther. v. 682. χιμάτλα sunt τὰ ἀπὸ κρυμοῦ γινόμενα τῶν ποδῶν ἐγκαύματα, quorum vice *Suidas* ἐπικαύματα scripsit: reperiuntur etiam ἐκκαύματα in *Aristoph. Schol.* ad Pac. v. 540. sed depravata, & *Suida* duce vertenda in ὀγκώματα. Ex his constat, utroque *Luciani* loco nihil obstare, quominus, secus atque olim arbitrabamur, prisca scriptura servetur. Sunt alioquin ἐκκαύματα *tremia*, *cocilia*, *arida sarmenta*, quae igni admota flammam cito concipiunt: membranis auctoribus illa vox est reddita *Polluci* VII, 110. X, 110. quum prius ἐγκαύματα legerentur: neque intercedo, quin horum in locum itidem ista subjiciantur VI, 91. & apud *Hesych.*

ἐκκαυμάτων. ΘΑ. [a]Θολερός, ὦ Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς εἰκός· τὸ αἷμα μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν· ἡ θέρμη δὲ, ὡς [b]φησὶ, ἀπὸ τοῦ πυρός. καὶ εἰκότως, ὦ Ξάνθε, ὃς ὑπὲρ τοῦ ἐμοῦ υἱὸν ὤρμησας, οὐκ αἰδεσθεὶς ὅτι Νηρηίδος υἱὸς ἦν. ΞΑ. οὐκ ἔδει οὖν ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τοὺς Φρύγας; ΘΑ. τὸν Ἥφαιστον δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῆσαι Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὸν Ἀχιλλέα;

istis incendii notis. MAR. Turbidus, o Xanthe, atque æstuans, ut par erat: sanguis a cadaveribus; æstus, ut ais, ab igne. Neque id immerito, Xanthe, qui in meum nepotem irruisti, non veritus nec cogitans Nereïdis esse filium. XAN. Non decebat ergo misericordia tangi vicinorum meorum Phrygum? MAR. Et Vulcanum non decebat misericordia tangi Achillis, qui Thetidis esset filius?

XII.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΕΤΙΔΟΣ.

DORIDIS ET THETIDIS.

ΔΩΡ.

DOR.

Τί δακρύεις, ὦ Θέτι; ΘΕ. καλλίστην, ὦ Δωρὶ, κόρην εἶδον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτήν τε, καὶ βρέφος αὐτῆς νεογέννητον· ἐκέλευσε δὲ ὁ πατὴρ τοὺς ναύτας, ἀναλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐπειδὰν

QUid lacrimare, Theti? THE. Formosissimam, Dori, vidi puellam in cistam a patre conjectam, tum ipsam, tum infantem ejus modo natum: jussit autem pater nautas sublatam arcam, ubi

a Θολερὸς] Θολερῶς P. L. *F. V2. AIW.* in qua mox pro θέρμη notatur θέρη, quod quid sibi velit ignoro: θέρη tamen itidem in L. b Φησὶ] ἔφης P. *e-C. M.*

sych. in Εὔσαρκα. In *Theophrasti* libro de Igne dicitur ἡλίου φῶς τῷ ἀθροισμῷ καὶ τῇ λιπαρότητι ἀφομοιούμενον εἰς τὸ ἔκκαυμα· & saepius ὑποκαύματα, *fomites* igni nutriendo ac suscitando apti: quomodo *Xenophonti* K. Π. VII. p. 113. v. 29. Babyloniorum fores φοίνικος πεπεισμέναι, ἀσφάλτῳ δὲ ὑποκαύματι κεχρισμέναι. Taceo Physicorum ὑπόκαυμα aëri contiguum & gignendis ignibus accommodatum, de quo *Philopon.* ad c. I. Genes. p. 11. 55. 186. Hinc tralatarum locutionum magna copia tum apud alios, tum apud *Philonem Judaeum* in primis: τὰ τῶν ἰχθύων ὑποκαύματα ζωπυρήσαντας. p. 905. B. *T.H.*

17. Θολερὸς . . .] Ed. *F.* Θολερῶς, quod magis arridet; & confirmant P. & L. sed mox eadem sibi non satis constans θερμὸς. In P. ὦ Ξ. καὶ Θ. non inveniri testantur *Excerpta*. *M. du S.*

Θολερὸς] Nihil prius in mentem veniat, quam Θολερῶς & θερμῶς, scilicet ἀφῆκεσαν quia praecesserit, ὅπως ἀφήκειμαι. Eo factum, ut, quum Θολερὸς mutare instituissent in Θολερῶς, desierint in θερμὸς, absterriti scripturae constantia: neque ulla lex orationis impediebat Lucianum, ne structuram variaret: Θολερὸς εἶ, ὦ Ξάνθε, καὶ θερμός. Mox ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν stare non potest: quas enim manifesto discerpsit Θάλασσαν & Θέτιν, cujus incogitantiae foret, hic easdem commiscere? Nihil occurrit melius, quam *Cognati* υἱωνὸν nam Mare Aethere & Die genita jure merito cunctarum Nereïdum mater, inter quas Thetis principatum paene tenet: ideo τῇ Θέτι καὶ τῇσι Νηρηΐσι θύουσι *Herodot.* VII, 191. *T.H.*

20. Τὸν ἐμὸν υἱὸν] Achillem ex Peleo Thetidis Nerei filiae filium: ipse vero Nereus Oceani filius fuit. Fortassis legendum pro υἱὸν υἱωνὸν, id est, nepotem. *G.C.*

Υἱὸν] Si *mare* mater *Thetidis* ponatur, υἱωνὸν cum viro Docto legamus necesse est, qui id margini codicis sui adscripserat; aut memoria lapsum *Lucianum* statuamus. In libris nostris certe nihil subsidii. *M. du S.*

30. Ἀποπλέουσιν] Subintellige τὸν ναῦν: *postquam multum a terra provecti essent.* *J.C.*

34. Ἐπεὶ ἴμασθε] Sic ex fide Mss. haec omnis clausula scribenda: τῷ δ' ὕπνῳ, ὦ ἀδελφὴ, εἶχε, ἐπεὶ ἴμασθε ἀπρεπῶς ἄκαιρα. *J.B.*

Ἐπεὶ] Paene malim εἶπεν nondum enim scire potuit Doris, rem totam Thetidi fuisse compertam: neque etiam credere non licet, ex utraque lectione conjuncta extitisse scripturam Cl. *Bourdel.* εἶπε, vel potius, εἰπεῖ, ἐπεί. *T.H.*

35. Ἐπεμ-

ubi longe a terra processerint, demittere in mare, ut intereat misera & ipsa & infans. DOR. Quam ob causam, soror, quandoquidem didicisse accurate videris omnia? THE. Acrisius pater ejus forma præstantem servabat virginem, ideoque in æreum thalamum includerat. Tum porro quid revera sit factum, dicere non habeo: ajunt tamen Jovem in aurum mutatum fluxisse per tectum ad eam; quæ, recepto in sinum defluente Deo, gravida sit facta. Hoc quum sensisset pater, ferus aliquis & æmulatione fervidus senex, ægerrime tulit; & ab aliquo adulteratam suspicatus immittit in arcam partu modo edito.

2. DOR. Illa vero quid faciebat, Theti, quando demittebatur? THE. Pro se quidem tacebat, Dori, æquo animo ferens sententiam: at infantem deprecabatur, ne interiret, multis cum lacrimis avo ostendens illum pulcerrima specie: is autem ignarus malorum etiam arridebat ad mare.

ὅτου δὲ ἀπὸ τ γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀφεῖναι εἰς τ θάλασσαν, ὡς ἀπόλοιτο ἡ ἀθλία, ᾗ αὐτὴ ᾗ τὸ βρέφος. ΔΩ. τίνος δ' ἕνεκα, ὦ ἀδελφὴ, [c] ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα; ΘΕ. Ἀκρίσιος ὁ πατὴρ αὐτῆς καλλίστην οὖσαν ἐπαρθένευεν, εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον ἐμβαλών. εἶτα, τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔχω εἰπεῖν· φασὶ δ' οὖν τ Δία, χρυσὸν γενόμενον, ῥυῆναι διὰ τ ὀρόφου ἐπ' αὐτήν· δεξαμένῃ δ' ἐκείνην εἰς τ κόλπον καταρρέουσα τ θεὸν, ἐγκύμονα γενέσθαι. τοῦτο αἰσθόμενος ὁ πατὴρ, ἄγριός τις ᾗ ζηλότυπος γέρων, ἠγανάκτησε· ᾗ ὑπό τινος μεμοιχεῦσθαι οἰηθεὶς αὐτὴν ἐμβάλλει εἰς τ κιβωτὸν ἄρτι τεκοῦσαν.

ΔΩ. Ἡ δέ τί ἔπραττεν, ὦ Θέτι, ὁπότε [d] καθίετο; ΘΕ. ὑπὲρ αὐτῆς μὲν ἐσίγα, ὦ Δωρὶ, ᾗ ἔφερε τ καταδίκην· τὸ βρέφος δὲ παρητεῖτο μὴ ἀποθανεῖν, δακρύσασα ᾗ τῷ πάππῳ δεικνύσασα αὐτὸ, κάλλιστον ὄν· τὸ δὲ ὑπ' ἀγνοίας τ κακῶν ᾗ [e] ἐμειδία πρὸς τ θάλασσαν.

c Ἐπεὶ] εἶτ', ἐπεὶ B. d Καθίετο] Priores Edd. καθιέτο. e Ἐμειδία] ὑπεμειδία G. P. ἐπεμ. L.

35. Ἐπαρθένευεν εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον] Ἐν παρθενῶνι ἐφύλαττεν. V.

35. Ἐπαρθένευεν] *In virginitate educabat: virginem servabat.* Veteres Glossae: Παρθενιών, *virgino:* quae vox est, ut puto, ficta, ut uno verbo Latino Graecum exprimeretur, non ex usu desumta. *J.C.*

45. Καθίετο] Interpres: *Quid agebat illa quando ingrediebatur?* si Graeca sana essent, vertenda erant, *quid agebat illa, quando attingebat* sc. cistam. Sed refingendum ex Codice vetusto, *ὁπότε καθίετο, quando immittebatur in cistam.* *J.G.G.*

Ὁπότε καθίετο] *Micyllus* apud Basileenses & *Bourdelotium, quando abripiebatur.* Quod nimium: & quum haec vox vim denotat illatam, quod saepe fit in *Luciano*, additur secundus casus: & plane id huc non convenit. *Benedictus, quando ingrediebatur.* Nec sic loquitur *Lucianus*, etsi propius sit. Pater adscripsit, *descendebat* vel *demittebatur.* Abundat igitur litera, & lege *καθίετο.* *J.G.*

Καθίετο] *Gravii* Emendationem amplector: quamvis succurrat & alia longe praestantior, si per Codices liceret; nempe *καθῆρτο*, ut *ἁρμ.* c. 16. *M. du S.*

Καθίετο] Lubens accepi, quod egregie suppeditabat Cod. *Graev.* Καθῆρτο temporis incommodo premitur, quod huic narrationi non convenit: quamvis utrumque verbum in hac fabula *Schol. Pindari* usurpavit ad II. I, 72. λαθραίως τότε ἐνέρξας αὐτὴν εἰς τὴν κιβωτὸν μετὰ τῶν παιδὸς καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος. *Schol.* C. *German. intra arcam includens praecipitavit in mare.* Rem persequitur ipsis propemodum *Pherecydis* verbis *Schol. Apollon. Rh.* ad IV, 1091. ubi, εἰς λάρνακα αὐτὼ ἐμβιβάζει μετὰ τοῦ παιδὸς, καὶ κλείσας καταποντοῖ. Vid. *Hygin.* F. LXIII. & *Th. Muncker.* Graeci arcam matre filioque foetam ad Seriphum appulerunt omnes: Latinis, ne generis illustrissimi apud se nulla forent vestigia, eandem in Italiam deducere visum fuit, Danaenque regi nescio cui in matrimonium dare; qui conjuges Ardeam condiderint. *Virgil.* AEn. VII, 372. & *Servius*; quanquam de Ardeae primis initiis longe diversa tradat *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 57. Similem plane fabulam de Rhoeo Staphyli & Chrysothemidis filia, cui vitium Apollo fecerat, praeter alios *Diodorus* enarravit V. p. 229. C. *T.H.*

45. Ἐμειδία] Idem codex scribit ὑπεμειδία πρὸς τὴν θάλασσαν. *subridebat conspecto mari*, seu *alludebat ad mare.* *J.G.G.*

Ὑπεμειδία] G. & P. In L. vero ἐπεμειδία. In impressis ἐμειδία. *M. du S.*

71. Προσ-

λασαν. ὑποπίμπλαμαι αὖθις τὺς ὀφθαλ-
μὺς δακρύων, μνημονεύσα αὐτῆς. ΔΩ. καὶ
μὲ δακρύσαι ἐποίησας. ἀλλ' ἤδη τεθνᾶσιν;
ΘΕ. ὐδαμῶς· νήχε) γὰρ ἔτι ἡ κιβωτὸς ἀμφὶ
τὴν Σέριφον, ζῶντας αὐτὺς φυλάττουσα. ΔΩ.
τί οὖν οὐχὶ σώζομεν αὐτὴν, τοῖς ἁλιεῦσι τούτοις
ἐμβαλόντες εἰς τὰ δίκτυα τοῖς Σεριφίοις; οἱ
δὲ ἀνασπάσαντες σώσουσι δηλονότι. ΘΕ. εὖ
λέγεις, οὕτω ποιῶμεν. μὴ γὰρ ἀπολέσθω μήτε αὐτὴ, μήτε τὸ παιδίον ὅτως ὂν καλόν.

Complentur iterum oculi lacrimis iſta repetenti. DOR. Et me ad lacrimas provocaſti. Verum num mortui jam ſunt? THE. Neutiquam: natat enim hactenus arca circa Seriphum, vivosque eos cuſtodit. DOR. Quid itaque non ſervamus eam, & piſcatoribus injicimus in retia Seriphiis iſtis: hi nimirum extractam ſervabunt. THE. Recte mones: ita faciamus: ne enim intereat nec ipſa, nec infans tam formoſus.

ὅτω καλὸν. CR.

XIII.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΝΙΠΕΩΣ.

NEPTUNI ET ENIPEI.

ΕΝΙ.

ENI.

Οὐ καλὰ ταῦτα, ὦ Πόσειδον· εἰρήσε) γὰρ τἀληθές· ὑπελθὼν μὲ τὴν ἐρωμέ-
νην, εἰκαθεὶς ἐμοὶ, διεκόρησας τὴν παῖδα· ἡ δὲ ᾤετο ὑπ' ἐμοῦ ταῦτα πεπονθέναι, οὐ λέγ-
τοῦτο παρεῖχεν ἑαυτήν. ΠΟ. σὺ γὰρ, ὦ Ἐνι-
πεῦ, ὑποπτικὸς ἦδα, καὶ βραδὺς, ὃς κό-
ρης οὕτω καλῆς φοιτώσης ὁσημέραι πρὸς σὲ, ὑπολυμαίνης ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὑπεφέρας, καὶ ἔχαιρες λυπῶν αὐτήν· ἡ δὲ πρὸς τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ

601. NOn bella ſunt iſta, Neptune: dicetur enim veritas. Per fraudem obrepens amicæ meæ, meam formam mentitus, vitiaſti puellam: at illa putabat a me hæc ſe fuiſſe paſſam; ideoque præbebat ſeſe. NEP. Etenim, Enipeu, faſtoſus eras & tardus, qui puellam tam pulcram ventitantem quotidie ad te, pereuntem amore deſpiceres, atque etiam lætareris ægre faciendo. Illa interim ad ripas tuas moeſta oberrabat, atque ingreſſa imo

&

73. Προσαρπάσαι τὴν ἡρωΐδα] Sic leg. cum editiones oſtentent, ἆρα τοῦτο ἐχρῆν σε προσαρπάσαι. *Quid enim? num te propterea praeripere meum amorem*, ſive puellam, quam amabam, *decebat*. *J. G. G.*

Προσαρπάσαι] Senſus ſponte deduxit Interpretes ad προαρπάσαι, quod ſuo in codice *Graevius* repererit, an ingenio fuerit adſecutus, non ſatis liquido declarat: ego manifeſta ratione nixum reponere non dubitavi. Vide *J. Gronov.* ad p. 220. n. 68. Ceterum iſta, *ſive puellam, quam amabam*, mallem omiſiſſet praeſtantiſſimus *Graevius*; nihil enim huc conferunt. Apud *Homerum* Tyro Od. Λ, 235. ubi Ulyxi caſus ſuos exponit, haud ſane multum conqueritur de injuria ſibi a Neptuno facta, videturque pudibunda virgo non nimis indigne tuliſſe perſonae mutatae fraudem: Noſter Enipeo rationem eripere noluit, cur juſtius doleret, & cum Neptuno expoſtularet. Vide *Apollodor.* I. p. 43. ubi, quemadmodum ſupra φοιτώσης ὁσημέραι πρὸς σε, ſimiliter, καὶ σωιχῶς ἐπὶ τὰ τούτου ῥεῖθρα φοιτῶσα, τούτοις ἀπωδύρετο· quod ultimum, etſi ſagaciter cogitaverit *Tan. Faber*, cum eo non tentandum: ſic & p. 27. de Iphimedia Neptuni ipſius amore capta, καὶ σωιχῶς φοιτῶσα ἐπὶ τὴν θάλασσαν. *Poëta* dixerat: Καί ῥ' ἐπ' Ἐνιπῆος πωλίσκετο καλὰ ῥέεθρα· vim verbi Homerici explanatius dilatavit *Lucianus*. πρὸς τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λουομένη ἐνίοτε· nam vocula poſtrema, quam prava cunctarum Edd. diſtinctione decepti Interpretes ad εὔχετο retulerunt, cum verbo λουομένη ſine controverſia connecti debet: voluit *Lucianus* Tyro ad ripas externata mente oberraſſe, imo praeterea fluvium ingreſſam fuiſſe: quia etiam aliquando, poſitis veſtibus, ſe laviſſe. Torpentem profecto, & lentum amatorem Enipeum, qui occaſionem tantam, tamque optatam amiſerit! non ita Neptunus, acrior in bellas, nec, qui Scamandrum ſimulabat, Cimon apud *Aeſchinem* Ep. X. Vid. *Ariſtid.* Iſthm. p. 47. *T. H.*

79. Οὔμενοῦν; ἔφης γὰρ ἀπιὼν] Delenda interrogatio, & interpretandum. *Nequaquam. dixiſti enim abiens.* Vertunt inſcite: *Nihil ne? dixiſti enim abiens.* Mox

ὅτ

& se lavans aliquando, optabat te potiri: tu vero fastiodiosum te gerebas erga illam.

2. ENI. Quid ergo? propterea oportebat te præripere meum amorem, & simulare Enipei personam pro Neptuno, doloque circumvenire Tyro simplicem puellam? NEP. Sero nunc æmulatione tangeris, Enipeu, qui prius superbe spreviſti: nihil autem Tyro mali contigit, quum putabat virginitatem suam a te imminui. ENI. Haud ita sane: dixisti enim, quum abires, te Neptunum esse; quod & maximum in modum illam pupugit: ea quoque in me injuria redundavit, quod tu vicem meam gaudia tunc ferres; & circumjecto purpureo fluctu, qui vos contegebat una, rem haberes cum puella pro me. NEP. Quippe tu nolebas, Enipeu.

ὁλισθήσῃ ἐνίοτε, εὔχετό σοι ἐντυχεῖν· σὺ δ' ἐθρύπτες πρὸς αὐτήν.

EN. Τί δῆτα; ἀφ' οὗτος ἔχρῃν σε προαρπάσαι τὸν ἔρωτα, καὶ καθυποκρίνεσθαι Ἐνιπέα ἀντὶ Ποσειδῶνος εἶναι, καὶ καλασσοφίσασθαι τὴν Τυρὼ, ἀφελῆ κόρην οὖσαν. ΠΟ. ὀλιγόψυχος, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπερόπλης πρότερον ὤν. ἡ Τυρὼ δὲ οὐδὲν δεινὸν πέπονθεν, οἰομένη ὑπὸ σοῦ ἁλίσκεσθαι. EN. ἔμιμνεν· ἔφης γὰρ ἀπιὼν ὅτι Ποσειδῶν εἴης. ὁ δὲ μάλιστα ἐλύπησεν αὐτὴν· καὶ ἐγὼ τοῦτο ἠδίκημαι, ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνῃ τότε, καὶ περιστὰς πορφύρεόν τι κῦμα, ὅπερ ὑμᾶς συνέκρυπτε, ἅμα καὶ συμπαθὰ τῇ παιδὶ ἀντ' ἐμοῦ. ΠΟ. σὺ γὰρ οὐκ ἤθελες, ὦ Ἐνιπεῦ.

ἐκάστοτε Z.
ἔχε ἔσχε Z. lege σοῦ ἐντυχεῖν.
ἠνίασεν Z.
συνέκρυπτεν C. M. κατέκρυφε Z.
Ναὶ.

XIV.

TRITONIS ET NEREIDUM. ΤΡΙΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

T R I.

1. CEtus ille vester Nereïdes, quem in Cephei filiam Andromedam

T P I.

Τὸ κῆτος ὑμῖν, ὦ Νηρηΐδες, ὃ ἐπὶ τὴν Κηφέως θυγατέρα τὴν Ἀνδρομέδαν ἐπέμ-

a Προαρπάσαι] Ita G. Priores Edd. προσαρπάσαι. b Σὺ γὰρ] ναὶ, σύ γάρ C.

ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνῃ τότε est, *quod tu meam vicem*, seu, *meo loco tum voluptatem cepisti*: sexcenties τὰ ἐμὰ sic accipitur apud *Lucianum*. *J. G. G.*

82. Περιστὰς πορφύρεόν τι κῦμα] *Homeri* pene verba ipsa servavit Od. Λ, 242. Πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα σχέθε, ὑρὼ ἴσον, Κητῳῶν· κρύψεν τε θεὸν, θνητόν τε γυναῖκα. ubi veteres Grammatici simpliciter, ut aliis in locis, πορφύρεον exponunt μέλαν, *nigrum ex altitudine*, quemadmodum *Servius* ait ad *Virgil.* Georg. IV, 373. paulo aliter accepit *Philostratus*, & ad lecti genialis ornamentum pertinere credidit fluctus colore purpureo tincti florem: vide Icon. II. c. 8. I. c. 8. p. 775. & *Olearium*, cui, ut est acumine plane singulari, alludere visus fuit ad *Luciani* locum *Philostratus*: sed ne graviora quidem, quae ibi commisit, tangere nunc est animus. Ἅμα in cunctis Edd. adnexum τῷ συνῆδε, quod isto adjumento minime indigebat, reduxi ad συνέκρυπτε. *T. H.*

Ibid. Πορφύρεον] *Caeruleum*: nam purpureus color saepe cum hyacinthino miscetur; cujus rei plura, eaque certissima argumenta protulit *Sam. Bochart.* Hieroz. P. II. lib. V. c. 10. *J. C.*

86. Νηρηΐδες] *Thomas Mag.* utramque scribendi formam Νηρηΐς & Νηρεΐς usu comprobari monens, pro illa citat *Aristidem* ἐν τῷ εἰς (περὶ) Ἀχιλλέα πρεσβύτικῷ, quem locum invenies p. 32. pro altera *Lucianum* dat auctorem, τὸ κῆτος ὑμῶν ὦ Νηρεΐδες. Κῆτος, ut facile patet, vitiosum est pro κῆτος, quae voces crebro sibi mutuis insidiis invicem nocent. In Νηρηΐδες nihil offerunt variationis seu scripti libri, sive editi: tamen Pro Imagin. c. VII. καίτοι Νηρέων ἐπῶν (Cassiopeia) ἀντιστασίζουσα. Ex commentario *Bacchylidis* Lyrici discrimen adfert *Eustath.* ad Ω. p. 1954. Νηρεΐδων & Νηρέως θυγατέρων has, quae Doride prognatae; illas appellari, quae ex aliis etiam mulieribus sint susceptae: quibus observatis, καὶ ὅρα, inquit, ὁ τούτοις τὸ νηρεΐδες κοινὸν ὂν ἡ Ἀττικὸν· τὸ γὰρ Νηρηΐδες ἰωνικώτερον ὡς τὸ Νηρέως Ἰώνων γενικῆς. Corripiunt ergo syllabam istam interdum optimo jure Latini poëtae: *Nereïdesque Deae, Nereidumque pater*: — & *viridis Nereïdum comas*. *T. H.*

ἐπέμψαλε, ὅτε τὴν παῖδα ἠδίκησαν; ὡς οἶσθε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε. NH. ὑπὸ τίνος, ὦ Τρίτων; ἢ ὁ Κηφεύς, καθάπερ δέλεαρ προθεὶς τὴν κόρην, ἀπέκτεινεν ἐπιὼν, λοχήσας μὴ πολλῆς δυνάμεως; TP. οὐκ ἀλλ' ἴστε, οἶμαι, ὦ Ἰφιάνασσα, τὴν Περσέα, τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μὴ τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῷ ἐμβληθὲν ἐς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τῆς μήτρος πάτορ ἐσώσατε, οἰκτείρασαι αὐτούς. IΦ. οἶδα ὃν λέγεις. εἰκὸς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι, καὶ μάλα γενναῖόν τε καὶ καλὸν ἰδεῖν. TP. ὃν ἀπέκτεινε τὸ κῆτος. IΦ. διατί, ὦ Τρίτων; οὐδὲ γὰρ σωτήρια ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίνειν αὐτὸν ἐχρῆν.

TP. Ἐγὼ ὑμῖν φράσω τὸ πᾶν, ὡς ἐγένετο. ἐστάλη μὲν ὅτ' ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἆθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν. IΦ. πῶς, ὦ Τρίτων, μόνος, ἢ καὶ ἄλλους συμμάχους ἦγεν; ἄλλως γὰρ δύσπορος ἡ ὁδός. TP. ἀφ' ὑπάτερον γὰρ αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ ἔθηκεν. ἐπεὶ δ' ἦν ἧκεν, ὅπου διητῶντο, αἱ μὲν ἐκάθευδον, οἶμαι, ὁ δὲ ἀποτεμὼν τὴν Μεδούσης τὴν κεφαλὴν ᾤχετ' ἀποπτάμενος. IΦ. πῶς ἰδών; ἀθέατοι γάρ εἰσιν ἢ ὃς ἂν ἴδῃ,

immisistis, nec puellam læsit, ut arbitramini, & ipse jam interiit. NER. A quo, Triton? an Cepheus, tanquam esca proposita virgine, interemit adortus, inque insidiis locatus cum multa manu? TRI. Non: at novistis, opinor, Iphianassa, Perseum Danaës filium, quem cum matre in cista projectum in mare ab avo materno servastis eorum misertæ. IPH. Novi, quem dicas: credibile est eum jam juvenem esse, ac valde strenuum, pulcrumque adspectu. TRI. Hic interfecit cetum. IPH. Quam ob causam, Triton? haud enim sane salutis præmia nobis talia exsolvere ipsum decebat.

2. TRI. Ego vobis indicabo rem omnem, ut facta fuit. Iter hic ingressus est adversus Gorgonas, certamen istud regi peracturus: postquam autem pervenit in Libyam, ubi erant. IPH. Quomodo, Triton, solus? an & alios secum socios duxit? ceteroquin enim difficilis est via. TRI. Per aërem; nam alis eum Minerva instruxit. Postquam ergo venit, ubi degebant, illæ dormiebant, ut puto; hic, abscisso Medusæ capite, volando aufugit. IPH. Quo tandem pacto conspiciens? eas enim intueri nefas est: sin, quicumque viderit,

a Τῦτον τῷ βασιλεῖ] τῦτον deest in P. / b Ἔνθα ἦσαν] Ex G. P. Desunt in prioribus Edd. Iidem Codd. mox ἢ καί τινας ἄλλους.

4. Ἆθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν] Rex ille est Polydectes, rex Seriphi de quo *Ovid.* & *Apollodorus* lib. 2. Statim plenius vetus liber: ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἐς τὴν λιβύην, ἔνθα ἦσαν. *postquam profectus est in Libyam, ubi erant.* Dein idem liber addit τίνας· πῶς ὦ τρίτων μόνος, ἢ καί τινας ἄλλους συμμάχους ἦγεν. *J.G.G.*

Ibid. Τῷ βασιλεῖ] Polydectæ Seriphi regi. *M. du S.*

5. Ἐς τὴν Λιβύην ἔνθα ἦσαν] In P. etiam reperiuntur hæc verba post Λιβύην. *M. du S.*

Ibid. Ἔνθα ἦσαν] Facilius omitti potuit a *Luciano* expressum, quam liberalitate descriptorum addi. Interrumpit Iphianassa Tritonem plura dicturum, qui mox usus formula solenni narrationem institutam redorditur, ἐπεὶ δ' ἦν ἧκεν, ὅπου διητῶντο· quod ipsum videtur postulare ἔνθα ἦσαν· nam quum laxius aliquantum incepisset, ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν, nunc ipsas earum, ubi morabantur, sedes designat, ὅπου διητῶντο. *Gorgoneas tetigisse domos* — *Ovid.* Met. IV, 778. Iphianassa vero non inepte scisciatur, solusne venerit Perseus, an alios etiam laboris socios secum traxerit; quod quidem ab obscuris historicae veritatis vestigiis minus distat: etenim, remoto fabulae velo, memorabilis haec fuit adversus Gorgonas, femineam gentem & cum vetustissimis Amazonibus comparandam, expeditio, magnisque copiis ductu & auspiciis Persei suscepta: vide *Diodor. Sic.* III. p. 131. C. D. *T. H.*

6. Ἄλλους] P. etiam agnoscit illud τινας. *M. du S.*

12. Ἀθέατοι] Sic ἀθέατον pro eo quod videre nefas, *Plutarch.* 642. f. *Livius* XXIX, 19, 1. *Intactos thesauros* dicit, *violatos quidem, sed non impune.* Sic *Noster* supra, & iterum Ἄλυξ. & εἰχ. c. 44. V. *Apollod.* II. p. 38. B. *M. du S.*

Ibid. Ἢ ὃς ἂν ἴδῃ σὺν ἐκ' ἄλλο μὴ ταῦτα ἴδοι;] Interrogationis nota tollenda, & substituendum punctum. *J.G.G.*

16. Ἡ Ἀθηνᾶ δὴ &c.] Inservit haec particula repetendae, quae fuerat abrupta, orationi; ut in *Iocr. Panath.* p. 255. C. τοὺς δὴ τοιούτους· scilicet τοὺς δὴ φαυλοτέρους, quos aliquot ante versibus nominaverat: eun-

derit, nihil aliud amplius postea videat. TRI. Minerva clypeum prætendens, nam talia enarrantem eum audivi Andromedæ, & Cepheo postmodum, Minerva, inquam, in clypeo resplendente, velut in speculo, exhibuit ipsi videndam imaginem Medusæ: tum Perseus, correpta læva manu coma, inspectans in imaginem, dextraque harpen tenens desecuit ejus caput, & ante quam expergefierent sorores evolavit.

3. Ubi vero ad hanc mari prætensam Æthiopiam accessit, jam prope terram volans Andromedam conspicatur expositam in petra quadam prominente clavis adfixam, pulcerrimam Dii! demissis capillis, seminudam multum infra mammas: ille primum, miseratus fortunam ejus, sciscitabatur causam supplicii; tum sensim amore captus (oportebat enim servari puellam) opem ferre constituit. Ubi vero cetus irruebat valde terribilis, quasi devoraturus Andromedam, superne pendens juvenis, capuloque promtam habens harpen, hac manu ictus demittit, illa, Gorgone monstrata, in lapidem vertebat: inde cetus igi-

οὐκ ἔστ' ἄλλο μᾶ ταῦτα ἴδω. ΤΡ. ἡ Ἀθηνᾶ τ ἀσπίδα προφαίνουσα· ταῦτα γὰ ἤκουσα διηγεμόνος αὐτὸ πρὸς τ Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τ Κηφέα ὕστερον· ἡ Ἀθηνᾶ δὴ ὅτι τ ἀσπίδ@ ὑποχιλόσης, ὥσπερ ὅτι κατόπτρου, παρέχει αὐτῷ [c] ἰδεῖν τ εἰκόνα τ Μεδούσης· εἶτα λαβόμενος τῇ λαιᾷ τ κόμης, ὁρῶν δὲ τ εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τ ἅρπην ἔχων, ἀπέτεμε τ κεφαλὴν αὐτῆς· καὶ πρὶν ἀνέγρεσθαι τὰς ἀδελφὰς ἀπέπτατο.

Ἐπεὶ δὲ κατ' τ εὐθὺ [d] ταύτῃ Αἰθιοπίαν ἐγένετο, ἤδη πρόσγειος μετώμενος, ὁρᾷ τ Ἀνδρομέδαν προκειμένην ὅτι τινος πέτρας προβλῆτ@, προσπεπαταλαθυμένην, καλλίστην, ὦ θεοί, καθειμένην τὰς κόμας, ἡμίγυμνον, πολὺ ἔνερθε τ μαστῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, οἰκτείρας τ τύχην αὐτῆς, ἀνηρώτα τ αἰτίαν τ καλαδίκης· ἐπὶ μικρὸν δὲ ἀλοὺς ἔρωτι, ἐχρῆν γὰ σεσῶσθαι τ παῖδα, βοηθεῖν διέγνω. καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτ@ ἐπήει μάλα φοβερόν, ὡς καλαπιόμενον τ Ἀνδρομέδαν, ὑπεραιωρηθεὶς ὁ νεανίσκ@, πρόκωπον ἔχων τ ἅρπην, τῇ μὲν καθικνεῖται τῇ δὲ προδείκνυς τ Γοργόνα λίθον ἐποίει αὐτό. τὸ δὲ τέθηπε

/ἦ κ ἂν τι ἄλλο optime C. M
ἦ κ ἂν ἄλλο τε ταυτὸ ἴδοι, ἡλιδοιγευόμενο Z. abest πρὸς a Z
Ἀθηνᾶδε Z.
ἀποστ. Z.
/ἐς addit C. M.
εἰς Z.
/αὐτῆς Z. addit /τῆς Αἰθιοπίας
abest a Z.
ὦ Θέτι C. M.
πολὺ νέρθεν Z.
κἄπειδὴ Z.
καλαπιόμενον Z. C. M.
ἐπαισῳ. Z.
/προκαταλαμβάνει καὶ δεῖμα εἰς C. M.
τῇδε δείκνυσι τὴν Γοργ. καὶ λιθοποιεῖ αὐτό. Z.

ε Ἰδεῖν] ἰδεῖν ἐς P. Pro ἰδεῖν f. εἰς sed verbum ἰδεῖν incuria credo praetermissum. d Ταύτῃ Αἰθιοπίαν] τ Αἰθιοπίας P.

34. Πρόκωπον ἔχων τὴν ἅρπην] Κόπτειν προκειμένην, * ἐτοίμων. V.

* Ἐτοίμων] Defuit in Ed. A. haec vox addita a M. du Soul. T. H.

eundem usum habet ἴσ, γοῦν. Dial. Mort. XXVI. ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ . . . . . ἐναπολωλὼς γοῦν αὐτῶν. Saepius autem tali modo dicendorum intercisa series ἀνακολουθία orationis efficit, sed decoram, & qualem a suis scriptis castigatissimi auctores abesse nolint: peperit hujus rei ignorantia non raro pravas correctiones. Sequitur ἐπὶ τ ἀσπίδ@ ὑποχιλόσης· quod verbum ut nonnusquam reperiatur, significare tamen non potest, nisi vel, paululum modo splendere, vel, inter obstantia plura radiis emicare: neutrum huic congruit; litera minus est, ne integrum videatur; legendum enim λιποχιλόσης Nostro satis frequens: in Ἐπισυ. c. XI. ἐκεῖνο γάρ ἐστιν ὁ χρυσὸς, τὸ λαμπρὸν, ὁ λιποχίλωσι. Zeux. c. X. τοὺς ὀδόντας λιποχίλους ἐπισημότερον. Nec mirum, imaginem Medusae reddidisse splendore fulgentem clypeum, qui fuerit ἀσπὶς χαλκῆ, ut testantur Apollodor. II. p. 93. quique eum descripsit Zenob. C. I, 41. Ovid. Metam. IV, 781. *So tamen horrendae clypei*; quod laeva gerebat, *Aere repercusso formam adspexisse Medusae.* Speculum quoniam eundem usum praestabat, multi nihil alienum se facturos existimarunt, si clypeo substituerent: ita Pherecydes, auctor in hac fabulari materia in primis magni momenti, apud Schol. Apollon. Rhod. ad IV, 1515. Tzetz. ad Lycophr. v. 838. & alii: prudenter Lucianus addidit, ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρου. T. H.

18. Ἰδεῖν] Ed. f. pro ἰδεῖν habet εἰς. Unde puto legendum ἰδεῖν εἰς τ. ἐ. & omnino in P. ἰ. ἐς. M. du S.

32. Τὸ κῆτ@ ἐπήει] Dignus est Noster, qui secum conferatur περὶ τῦ Οἴκ. c. XXII. T. H.

35. Τὴν ἅρπην] Explicat in Pseudom. c. XI. Hesych. Ἅρπη, εἶδ@ ὀρύσσου, καὶ δρέπανον, καὶ ἄκεμον lego: εἶδ@ ὀρύσσου, καὶ δρεπάνου ἐ ὀργάνου. De harpe organo Casaubon. ad Pers. f. B.

Ibid. Καθικνεῖται] Προκαταλαμβάνει, καθάπτεται, καταβαίνει. f. B.

κε γῆν, ᾗ πέπηγεν αὐτῆ τὰ πολλὰ, ὅσα εἶδε ἡ Μέδουσαν. ὁ δὲ λύσας τὰ δεσμὰ τῆ παρθένου, ὑποσχὼν τὴν χεῖρα, ὑπεδέξαλο ἀκροποδητὶ κατιοῦσαν ἐκ τῆ πέτρας, ὁλιοδρομοῦσαν ἔτι. ᾗ νῦν γαμεῖ ἐν τῷ Κηφέως. ᾗ ἀπάξει αὐτὴν ἐς Ἄργος· ὥστε ἀντὶ θανάτου γάμον ἡ τυχόντα εὗρεν.

tur interiit, & obrigueruńt ejus pleræque partes, quæ quidem viderant Meduſam. Perſeus autem, ſolutis vinculis virginis, porrecta manu ſuſtentavit ſuſpenſo pede degredientem ex rupe lubrica; & nunc nuptias celebrat in Cephei ædibus, abducetque illam Argos: adeo ut pro morte Andromeda connubium non vulgare invenerit.

[a] ΝΗ. Ἐγὼ μὲ ἐ πάνυ τῷ γεγονότι ἄχθομαι· τί γὰρ ἡ παῖς ἠδίκει ἡμᾶς, εἴ τι ἡ μήτης ἐμεγαλαύχει τότε, ᾗ ἠξίου καλλίων εἶναι; [b] ΔΩ. ὅτι οὕτως ἂν ἤλγησεν ὅπι τῇ θυγατρὶ, μήτης γε οὖσα. ΝΗ. μηκέτι μεμνήμεθα, ὦ Δωρὶ, ἐκείνων, εἴ τι βάρβαρος γυνὴ ὑπὲρ τὴν ἀξίαν ἐλάλησεν· ἱκανὴν γὰρ ἡμῖν τιμωρίαν ἔδωκε, φοβηθεῖσα ὅπι τῇ παιδί. χαίρωμεν οὖν τῷ γάμῳ.

4. NER. Equidem non admodum, quod factum eſt, graviter fero: nam quid puella nocebat nobis, ſi quid mater ſuperbius aliquando loquebatur, viderique volebat forma nos anteire? DOR. Imo ſic doluiſſet ob filiam amiſſam, quippe mater. NER. Ne ultra meminerimus, o Dori, iſtorum, ſi quid barbara mulier ſupra ſortem ſuam effutierit: ſatis enim nobis pœnarum dedit filiæ periculo conſternata. Lætemur ergo nuptiis.

XV. ZE-

[a] ΝΗ] ΙΦΙ. L. [b] ΔΩ.] Ante fuit in Edd. TP. ſed P. habuit, omiſſa perſona, πλὴν ὅτι οὕτως quod ferri poſſet.

46. Ἐμεγαλαύχει τότε] Videtur pro τότε ſcribendum πότε. *Qua enim puella injuria nos affecit, ſi mater olim fuit ſuperba, & pulchriorem ſe exiſtimavit?* *J.G.G.*

47. ΔΩ.] Nomen *Tritonis*, quod hic omnes Edd. habent, neceſſario in *Doris* mutavi, cujus hæc eſſe verba patet ex ſequentibus. *M. du S.*

Ibid. Ὅτι οὕτως &c.] Sententia ſatis eſt aperta: Caſſiopeia, ſi devoratam a monſtro marino filiam vidiſſet, tanto dolore, quippe mater, tabefacta graves pœnas ſuperbæ temeritatis luiſſet. Moleſte Doris nondum placata fert ſpretæ formæ contumeliam, & Perſeo paene ſuccenſet, qui Andromedam vindictae ſubduxerit. Itaque non eſt illa quidem accurata reſponſio, quae praecedentibus exacte conveniat, ſed cogitationi ſupplendum aliquid relinquit. Nimis ſcholaſtice *Cognatus*. *T.H.*

48. Μητὴρ γε οὖσα] Caſſiopea Cephei regis AEthiopum uxor & Andromedes mater. Hic ἡ πρόθεσις diſſimulatur: integrum eſſet, εἰ ἐώρα προσπεπαλαδρμένον, ἤλγησεν ἄν *ſi vidiſſet affixam, doluiſſet.* Sed continetur prior pars in dictione οὕτως· & altera accedit πρόθεσις participio enunciata, εἰ γε μήτηρ ὡς ἀληθῶς ἦν, ἤλγησεν ἄν. *G.C.*

57. Οἱ πίμπτοι] Πίμπτων, vel potius, πίμπτων πομπῶν idem eſt, quod πομπεῖον, ut docuit *C. A. Dukerus* ad *Thucydid.* VI, 56. n. 63. plura dicemus ad Jov. Tragoed. c. XXII. Mox ἐφαλόμενον repudiare quidem non auſim; neque tamen omnis mihi vitii ſuſpicio eſt exemta. Tum porro malim, ἐπίστασθαι δὲ τοῦ ἐ μύρου τὴ Ἰνδικῆς· alioqui ſcribendum foret, ut ſane legitur, & nihilo deterius, in P. ἐπ. δὲ ἐ μύρου τι τῆ Ἰνδ. *T.H.*

60. Καὶ μύρος τι] Ita P. In aliis alibi poſitum erat τι, nempe τι τῆ μύρος τῆ Τ. *M. du S.*

63. Εἰδὶς] Hic ad oram Florentini exemplaris, quo uſus ſum, notavit vir quidam eruditus εἴδως pro εἰδὶς. Judicet lector, utrum ſit concinnius; mihi non diſplicet poſita illa lectio. Idem vir eruditus in eodem hoc dialogo, ubi legitur, ὁ μὲ γὰρ Ποσειδῶν ἐπιδεδοκὼς ἅρμασι, παροχύμενός τε τῇ τὴν Ἀμφιτρίτην ἴχνη, προῆγε γεγηθώς, pro παροχύμενός τε adſcripſit παροχουμένων, ut ad Amphitriten referatur. *J.J.*

Ibid. Τὸν τῆ Εὐρώπης πατέρα] Europa Agenoris regis Phœnicum filia a Jove ſub tauri ſpecie rapta, & in Cretam avecta dicitur: atque ex ea poſtea Jovi nati feruntur Minos, Rhadamanthus & Sarpedon. *Ovid.* in fine 2. libri Metamorph. eandem fabulam exponit, & *Herodotus* libro primo ſtatim ab initio. Ab ea tertiam mundi partem denominatam ferunt. *Theocritus* in Europa ſive Eid. XX. ſuo more hanc fabulam depingit; a quo *Ovidius* quaedam ſumſiſſe videtur. *Herodot.* lib. 4. ait neſciri, nec proditum eſſe a quoquam, unde dicta ſit Europa, niſi quod ab Europa Tyria dictam referant. *G.C.*

72. Ταῦρον εἰκάσας ἑαυτὸν] Si dixerimus fabulam hanc eſſe Phoeniciam, nihil mirum erit, cum Europa filia fuerit Agenoris Sidoniorum regis. Sed mirum erit, quod ſubjiciemus; nempe totam fabellae τραπολογίαν ex ambiguitate narrationis Phoeniciae eſſe natam. Narratio concepta fuit hiſce aut ſimilibus verbis: הגי השור גזל את חוראמה quae poſſunt verti Græce, ὁ Ζεὺς ὁ Ταῦρος ἥρπασεν Εὐρώπην, *Jupiter Taurus rapuit Europam.* Nimirum Agenoris filia fuit, cui nomen erat חוראמה, *alba facie*, quam ſtuprator pudori ejus inſidiatus rapuit, atque in inſulam Cretam avc-

XV.

ZEPHYRI ET NOTI.

ΖΕΦΥΡΟΥ ΚΑΙ ΝΟΤΟΥ.

Z E P H.

1. NUnquam equidem pompam magnificentiorem vidi in mari, ex quo ſum & flo: tu autem nonne vidiſti, Note? NOT. Quam tu iſtam dicis, Zephyre, pompam? aut quinam erant, qui ducerent? ZEP. Jucundiſſimo ſpectaculo caruiſti, quale nullum videas in poſterum. NOT. Scilicet ad Rubrum mare operam navabam: imo etiam flando percurri partem Indiæ, quanta mari contingitur ejus regionis: nihil ergo eorum novi, quæ dicis. ZEP. At tu Sidonium Agenorem vidiſti? NOT. Sane; Europæ patrem: quid tum poſtea? ZEP. De illa ipſa narrabo tibi. NOT. Num hoc, Jovem eſſe amatorem jamdudum puellæ? iſtuc equidem olim compertum habebam. ZEP. Igitur amorem noſti: quæ vero ſunt conſecuta jam nunc audi.

2. Europa deſcenderat ad litus ludibunda, æqualibus adſumtis comitibus: ibi Jupiter, tauro quum ſe adſimilaſſet, una lu-

Z E Φ.

Οὐ πώποτε πομπὴν ἐγὼ μεγαλοπρεπεστέραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀφ' οὗ εἰμι, καὶ πνέω. σὺ δὲ οὐκ εἶδες, ὦ Νότε; ΝΟ. τίνα ταύτην λέγεις, ὦ Ζέφυρε, τὴν πομπήν; ἢ τίνες οἱ πέμποντες ἦσαν; ΖΕ. ἡδίστῳ θεάματι ἀπελείφθης, οἷον οὐκ ἄλλο ἴδοις ἔτι. ΝΟ. ὡδὶ γὰρ τὴν Ἐρυθρὰν μὲν θάλατταν εἰργαζόμην· ἐπέπνευσα δέ τι καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς, ὅσα παράλια τῆς χώρας· οὐδὲν οὖν οἶδα, ὧν λέγεις. ΖΕ. ἀλλὰ τὸν Σιδώνιον Ἀγήνορα εἶδες; ΝΟ. ναί· τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί μήν; ΖΕ. σοὶ αὐτῆς ἐκείνης διηγήσομαί σοι. ΝΟ. μῶν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρᾷ τὴν πολλῶν τὴν παιδός; τοῦτο μὲν καὶ πάλαι ἠπιστάμην. ΖΕ. ἀκὴν τὰ μὲν ἔρωτα οἶδα· τὰ μὴ ταῦτα δὲ ἤδη ἄκουσον.

Ἡ μὲν Εὐρώπη καλὴ ἐλήλυθει ἐπὶ τὸν ἠιόνα παίζουσα, τὰς ἡλικιώτιδας παραλαβοῦσα· ὁ Ζεὺς δὲ, ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν, συνέπαι-

ζεν

c Τι ἐ μέρος] δὲ καὶ μέρος τι P. d Εἶδις] οἶδας. Alii.

56. Ὦ Ζέφυρε τὴν πομπήν] Παροιμία ἐπὶ τερπνοῖς, καὶ ἐπὶ πόνοις * παρὰ Θουκυδίδῃ. V.

* Παρὰ Θουκυδίδῃ] IV. c. 108. ξύλων τε ναυπηγησίμων παρεῖχε· ubi *Joſ. Waſſe* notat *Suidam* in Παμπὴν interpretari εἰρεσιὰν, ἀποσολὴν. pro εἰρέψις in *V.* prave legitur μίμψις, ut monet *M. du Soul.* *T.H.*

avexit. Ceterae fabulae circumſtantiae ſunt tantum mendacii, aut malae interpretationis antiquiſſimae hiſtoriae inania ornamenta. *Zanni* pro nomine proprio ſumtum eſt: *Haſſchôr* vero pro tauro, cum praeterea *inſidiatorem* ſonaret. Ceterum hunc dialogum expreſſit *Lucianus* ex *Moſchi* Eid. II. quod Europa inſcribitur, ideoque ferme poetice in hac deſcriptione luxuriat. *J.C.*

Ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν] Plerique non diſſentiunt, & ſumta tauri figura latuiſſe Jovem fatentur: Κρύψε θεὸν, καὶ τρίψε δόμους, καὶ γίγνετο ταῦρος, argutia fere ſophiſtica *Moſchus* Eid. II, 79. Alios auctores ſecutus eſt *Nigidius*, teſte *Germanici Scholiaſta*, eumque taurum tradidit *Jovem a Neptuno fratre per gratiam abduxiſſe, qui in figura tauri ſenſum humanum haberet; quem Jovis Sidonem miſit, ut Europam Agenoris filiam ad ſe portaret*: fontem vides, unde ſua derivavit *Ampelius* c. II. *Luciano* color albus in hoc tauro placuit, *Ovidio* probante: apud *Moſchum* illius eſt δίνας ξανθόχροος. Κύκλος δ' ἀργύφεος μέσσην μάρμαιρε μετώπην neque intercedo, quin quem quisque poëta in vero maxime miratur, eundem huic tauro colorem tribuat. In ceteris ipſaque geniali pompa ſi contuleris cum ſcriptore noſtro *Moſchum*, concordiam utriusque non ſine voluptate deprehendes. Illud autem τὰ πέμποντα ταῦρος tuetur Heinſianam emendationem in *Ovidio* Metam.

ζειν αὐταῖς, κάλλιστος Φαινόμβρος· λευκός τε γὰρ ἦν ἀκριβῶς, καὶ τὰ κέρατα εὐκαμπὴς, καὶ τὸ βλέμμα ἥμερον. ἐσκίρτα οὖν καὶ αὐτὸς ὅτι καλὸν ἦν, καὶ ἐμυκᾶτο ἥδιστον, ὥστε καὶ Εὐρώπην τολμῆσαι καὶ ἀναβῆναι αὐτόν. ὡς δὲ τοῦτ' ἐγένετο, δρομαῖος μὲν ὁ Ζεὺς ὥρμησεν ὅτι ἐπὶ θάλατταν φέρων αὐτὴν, καὶ ἐνήχετο ἐμπετῶν· ἡ δὲ πάνυ ἐκπλαγεῖσα τὰ πράγματι, τῇ λαιᾷ μὲν εἶχετο τοῦ κέρατος, ὡς μὴ ἀποπλιάθοι· τῇ ἑτέρᾳ δὲ ἠμφεμάλλον τὸ πέπλον ξυνεῖχε.

debat pulcerrimusque videbatur: etenim albus erat perfecte, cornibusque scite intortis, & vultu placido: lascivius ergo subsultabat in litore, mugiebatque suavissime, sic ut Europa auderet etiam inscendere taurum. Quod ubi factum est, tum cursu citatissimo Jupiter ad mare festinavit ferens illam; jamque natabat illapsus. Europa vero mirifice perculsa eo negotio lævâ apprehenderat cornu, ne defleret; alterâ vento agitatum peplum continebat.

ΝΟ. Ἡδὺ τοῦτο θέαμα, ὦ Ζέφυρε, εἶδες καὶ ἐρωτικὸν, νηχόμενον τὸν Δία, φέροντα τὴν ἀγαπωμένην. ΖΕ. καὶ μὴν τὰ μὲν ταῦτα ἡδίω ἐθεάσω, ὦ Νότε· ἡ τε γὰρ θάλαττα εὐθὺς ἀκύμων ἐγένετο, καὶ τὴν γαλήνην ὑπεπαισμὴν λείαν παρεῖχεν ἑαυτήν. ἡμεῖς δὲ πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες, οὐδὲν ἄλλο ἢ θεαταὶ μόνον τῶν γινομένων, παρηκολουθοῦμεν· ἔρωτες δὲ ὑποπετόμενοι μικρὸν ὑπὲρ τὴν θάλατταν, ὡς ἐνίοτε ἄκροις τοῖς ποσὶν ὑποψαύειν τοῦ ὕδατος, ἡμμένας τὰς δᾷδας φέροντες, ἦδον

3. NOT. Jucundum illud spectaculum, Zephyre, vidisti, & amatorium, nantem Jovem, portantemque dilectam. ZEP. Imo quæ postea consequuntur jucundiora multo, Note: nam pelagus statim fluctibus vacavit, flustroque ad se attracto læve sedatumque se præbuit: nos autem omnes quietem agentes, nihil aliud quam spectatores solum eorum, quæ fiebant, adsectabamur. Amores porro juxta volantes paululum supra mare, sic ut nonnunquam summis pedibus delibarent aquam, accensas faces ferentes canebant simul hy-

me-

82. Ἡμφεμάλλον] Ἀνέμῳ ἐπεπλήμμυρον. G.

tam. II, 855. *Cornua vara quidem; sed quae contendere possis Facta manu*: quam iisdem illis particulis, quas excludere *cornua vara* censuit *Burmannus*, certissime confirmari arbitror. Ad Fast. V, 607. *Neapolis* ad *Naſonis* locum *Luciani* verba comparavit; quae vestigia premere nobis non lubet. *T. H.*

82. Ἀποπλιάθοι] Quanquam omnes editiones ſervent, neque huic verbo lex formandi adverſetur, uſus tamen poſcit ἀποπλιαθείη. *T. H.*

91. Ἔρωτες δὲ παρακεκόμενοι] Haec talem in modum tamque graphice deſcribuntur a *Luciano*, ut, quin artificem pictoris alicujus, qui fabulam Europae coloribus expreſſerat, manum animo fuerit ſecutus, vix dubitari poſſit. Magno autem conſenſu Edd. ὑποπετόμενοι quae quidem ſcribendi ratio apud alios etiam rarius invenitur, ſed nunquam fere, quin vel exarati manu libri, vel vulgati diſcrepent; nam longe eſt uſitatius πετόμενος quam πετώμενος, πέτεσθαι quam πετᾶσθαι. *T. H.*

95. Αἱ Νηρ....ἐπὶ τὴν ἁλφ.] V. *Spanh.* 229. *M. du S.*

97. Τῶν τριτόνων γένος] Deſcribit Pauſanias in *Boeot.* *M. du S.*

1. Παρεχωμένου..] P. & L. In aliis παρεχούμενος. Sed melius ad Amphitriten refertur. *M. du S.*

8. Ὁ μὲν ταῦρος ἐκεῖνα ἐφαίνετο] *R. Bentleius* ad *Horat.* III. Od. XXVII, 48. Bellum autem amatorem Jovem, qui ominis, ut videtur, cauſa Europae vitium adtulerit eodem in antro Dictaeo, ubi fuerat natus: quin & platanum oſtentabant ἐν τῇ Γορτυναίᾳ πρὸς πηγῇ τινι, ἣ ὑπὸ φιλοδόλων μυθολογοῦσι δὴ, ὡς ἐκεῖ (mutandum in ἐκὸ) ταύτῃ ἐμίγη τῇ Εὐρώπῃ ὁ Ζεύς. *Theophr.* H. P. I. c. 15. Fabulae condonamus, quando regionum terminos liberius nonnunquam refigit: in Gortynia certe ſita non erat Dicte, neque adeo Dictaeum antrum: & tamen Europae cultu Gortynii praecipue gloriabantur; ſic ut ipſa urbs primum Ἑλλωτὶς fuerit appellata eo nomine, quo Cretes Europam vocabant: *Stephan.* in Γόρτυν, ubi vide *Berkelium*. Si quis cupiat, multo plura ſuppeditabit *Joh. Meurſius* in Creta. Vix eſt, ut operae pretium ferat, qui *Nonni* Dionyſ. librum primum ejusdem fabulae gratia legerit. Ἐφ' ᾧ, τι & ἐφ' ὅτῳ ex iis ſunt, quorum utrum ſcripſerit *Lucianus*, adſeverari liquido nequit. *T. H.*

15. Γρύπας] Ludit, ut puto, *Lucianus*, quia, ut vero ſimile eſt, in tabulis Geographicis monſtra haec pingi cum reliquis ſolebant. Vide *Plut.* B. p. 1. Alibi cer-

menæum : Nereïdes vero emersæ adequitabant in delphinis adplaudentes, seminudæ pleræque : tum etiam Tritonum genus, & si quod aliud non terrificum visu marinorum, cuncta choreas ducebant circa puellam. Neptunus quidem conscenso curru, adsidentem lateri Amphitriten habens præcedebat hilaris, viamque faciebat natanti fratri. Denique Venerem duo Tritones ferebant in concha decumbentem, flores omnigenos inspargentem sponsæ.

4. Hæc a Phœnicia usque ad Cretam sunt facta. Postquam vero pedem in insula posuit, taurus non amplius extabat, sed prehensa manu Jupiter abduxit Europam in Dictæum antrum rubore suffusam dejectisque oculis, jam enim haud ignorabat, cujus rei gratia duceretur : tum nos impetu facto alius aliam pelagi partem concitabamus. NOT. Te beatum, Zephyre, spectaculo : at ego gryphas interea, & elephantos & nigros homines videbam.

95 ἅμα τ ὑμέναιον. αἱ Νηρηίδες δὲ ἀναδῦσαι παρίππευον ὅτι τ δελφίνων, ὑπερτεθῦσαι, ἡμίγυμναι · αἱ πολλαί. τό, τε τ Τριτώνων γένος, καὶ εἴ τι ἄλλο μὴ φοβερὸν ἰδεῖν τ θαλαττίων, ἅπαντα συνεχόρευε τ παῖδα· ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ὑπεβεβηκὼς ἅρμασι, παρεχόμενός τε καὶ τ Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γεγηθώς, προοδοιπορῶν νηχομένῳ τῷ ἀδελφῷ. ὅτι πᾶσι δὲ τ Ἀφροδίτην δύο Τρίτωνες ἔφερον, ἐπὶ κόγχης καλλικειμένην, ἀνθη παντοῖα ὑπιπάτησαν τῇ νύμφῃ.

Ταῦτα ἐκ Φοινίκης ἄχρι τ Κρήτης ἐγένετο. ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῇ νήσῳ, ὁ μὲν ταῦρος οὐκ ἔτι ἐφαίνετο· ὑπολαβόμενος δὲ τ χειρὸς 100 ὁ Ζεὺς ἀπῆγε τ Εὐρώπην, ἐς τὸ Δίκταιον ἄντρον, ἐρυθριῶσαν, καὶ κάτω ὁρῶσαν· ἠπίστατο γὰρ ἤδη, c ἐφ' ὅ, τι ἄγοιτο. ἡμεῖς δ' ἐμπεσόντες, ἄλλος ἄλλο τι πελάγους μέρος διεκυμαίνομεν. NO. ὦ μακάριε Ζέφυρε τ 105 θέας. ἐγὼ δὲ γρύπας, καὶ ἐλέφαντας, καὶ μέλανας ἀνθρώπους εἶδον.

τὰ πολλὰ. Z. Τῶν δὲ Τριτώνων τὸ γένος. Z ὀφθῆναι Z περιεχόρευον Z πομπὴ Z ὁδοποιῶν Z. ἐπὶ κόγχην Z. τὴν νύμφην. Z ἐπεὶδὲ τῆς νήσου Z. ἀνῆγεν εἰς τὸ Z οὗτω Z ἄλλοτε ἄλλος Z ὡς μακάριος, Ζέφυρε. Z μέλ. ανθρ. Z.

a Αἱ πολλαί] τὰ πολλὰ. P. L. b Παρεχομένη] παρεχομένην. P. L. quod probavi. Priores Edd. παρεχόμενός τε. c Ἐφ' ὅ, τι] ἐφ' ὅτῳ L. Schol. V.

10. Δικταῖον] Σπήλαιον ἐν Κρήτῃ ἅτινα καλοῦνται. V.

16. * Μίλητος ἀνθρώπους] Ὁ γὰρ νότος ἀπὸ τ Λιβύης πνεῖ, ἔνθα οἰκοῦσιν οἱ Αἰθίοπες. V.

* Ἤδη ἐπὶ νότῳ ἄγοιτο] Haec verba, quae proxime praecedentia sequuntur in Mi. non leguntur in hoc Dialogo, nec mihi, unde petita sint, liquet. *J. C.*

Μίλητος ἀνθρώπους] Hoc Scholium in *V.* ad ἤδη ἐφ' ὅτῳ ἄγοιτο referebatur, pro quo in A. Ed. prave scriptum est, ἤδη ἐπὶ νότῳ ἄγοιτο. Unde conqueritur Clar. Editor, se ea verba in hoc Dialogo non reperire. Reperiuntur tamen paucis ante versibus, nisi quod in Impr. nostris non quidem ἐπὶ νότῳ, quod nullibi quidem reperias, sed ἐφ' ὅ, τι pro Scholiorum ἐφ' ὅτῳ est. Nos veram, quam exponit, vocem restituimus. *M. du S.*

certe a nullo visos pronuntiat. αὐχ. c. 44. Vide tamen *Camertem* ad *Solinum* 143. l. 50. & *Spanh.* 270. & seqq. *Johnstonus* p. 151. reperiri testatur & imaginem exhibet. Ctesias agnoscit in *Ind.* c. XII. Quosdam etiam nasci in Hyperboreis montibus tradit Servius ad *Virg. Ecl.* VIII. v. 27. De quibus *Herod.* III. c. 116. IV. c. 143. & *Paus.* I, 43. intelligendos censet *Spanh.* Consule *Plin.* VIII, 21. & X, 49. XI, 51. & Ælian. *de anim.* II, 4. IV, 27. Orig. c. *Cels.* 116. A. *Hesych.* ναναβία. Plaut. *Aul.* IV. 8. v. 1. V. 448. C. *Philostr.* p. 229. ubi laudantur Nearchus & Megasthenes apud *Strabonem* XV. p. 706. & Arrian. *Indic.* p. 537. *Mela* III. c. 7. Clem. Alex. *Paedag.* II. p. 207. *M. du S.*

Nexqi-

I.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ. DIOGENIS ET POLLUCIS.

Δ Ι Ο. D I O.

Ω Πολύδευκες, ἐντέλλομαί σοι, ἐπειδὰν τάχιστα ἀνέλθῃς (σὸν γάρ ἐστιν, οἶμαι, 11. O Pollux, mando tibi, ſimulatque ad ſuperos eſcenderis (tuum enim

Νεκρικοὶ Διάλογοι] Ἐν τούτοις τοῖς Λιμλόγοις διαπαίζει βούλεται τὰ ὑφὸ τ Ἑλλήνων περὶ τῦ ἄδου λεγόμενα· τῷ Λιμλ τῦτο Νεκρικὸς ἐπιγέγραπται πρὸς ἀλλήλους Λιμλεγομένους, ὅθεν ϛ Νεκρικοὺς αὐτοὺς ὀνόμασε. (1) *** Πολυδεύκλω] σωιδίῳ τ μ Κάστορα, ὡς ὑπὸ ἀνθρώπου ὄντα, εἶναι θνητὸν τ δὲ Πολυδεύκλα, ὡς ὁπ Διὸς, ἀθάνατον. Ὅτι ἓν ἐτελεύτησεν ὁ Κάστωρ, (2) ἐλυπήθη ὁ Πολυδεύκης· κ ὁ Ζεὺς ἐλεύσας αὐτὸν, ὡς λέγουσιν, ἐπέλεσεν ὥστε τοὺς δύο ζῆν (3) μίαν ὑφὸ μίαν ἡμέραν. Πολυδεύκης] Ἄμφω μ ἦσαν υἱοὶ Διὸς δίδυμοι ὁπ Λήδας τ Λακαίνης, θνητότητα ϵ ἀθανασίαν (4) τῷ . . . . . κεκλημμένοι· ὑπερβολῇ δὲ φιλοτεχνίας μὴ ἂν ἐντὸς ἀκμῆλαν Λιμέγων προσῆκεν μὰ δὴ . . . . . σῶσι, τ δὲ τοῖς ἀθανάτοις συμπαραδράσιν, ἀνεμερίσαντο σφίσιν αὐτοῖς τὸ τῦ γένους . . . . . ὑφημέροις, ὁ μ τὰ θνητῶν, ὁ δὲ τὰ τ ζώντων ἀξιολεύοι. ἄλλως τε ϵ σν . . . . . ἀνθρώποις, ὡς ὁ μύθ φησὶ, καὶ ἀκχωρισμένοις. Ἐπεὶ δὲ ταῦτά ἐστι, Λιμ τῦτο ἐνταῦθα πρὸς Πολυδεύκη λο . . . . . ὡς δῆθεν αὐτῷ τὸ τριακοσιοστὸν λαχόντ τ ὑπὲρ γῆς τόπον ἀφεικεῖν. V.

(1) *** Πολ.] Hic lacuna erat in Mſ. ſed in qua multa deeſſe non videntur. J. C.

Imo in V. ſpatium eſt quatuor verſuum, & poſt eos ſcribitur Πολυδεύκην . . . . . συνέβη τὸν μὲν κα. . . . . ὡς ὑπὸ. J. G.

Satis apparet priorem Caſtorum fabulae partem interiiſſe totam. Quae ab illo principio, ἄμφω μὲν ἦσαν &c. ſequuntur, quin ad hujus dialogi σὸν γάρ ἐστιν, οἶμαι, τὸ ἀναβιβᾶναι αὖριον referenda ſint, extra dubium eſt. Ceterum oriri poterat ſuſpicio, quae praecedunt, in alienum eſſe locum, quod ſaepius in his ſcholiis contigiſſe memini, translata, & pertinuiſſe primum ad Δ. Θ. XXVI. ibi enim, quae a *Luciano* tractantur, hic itidem explicari patet. Pro ὑπὸ ἀνθρώπε *M. Sladus* ἀπ' vel ἀπὸ, quod neceſſarium non eſt. T. H.

(2) Ἐλύπησεν] Lacuna in V. ἰλυ . . . . . M. du S.

In Ed. A. parum dextre lacunam hanc explevit ſive *Clericus*, ſeu Scholiorum deſcriptor per ἰλύπησεν activae poteſtatis: ἰλυπήθη, quod rei & ingenio Linguae congruebat, reſtituere non ſum veritus. T. H.

(3) Μίαν] Lacuna in V. . . . . M. du S.

Recte fuit ſanata: Schol. ad *Homeri* Od. Δ, 303. exponit ἑτερήμερον, μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν ζῶντες. T. H.

(4) Τῷ . . . . . κεκλημ.] Oratio crebris hiatibus deformis: neque tamen admodum eſt laborioſum haec vulnera leni manu conducere, atque redintegrare, ſic ut in ſenſu certe deſiderari nihil omnino videatur: τῷ τῦ γένους ἀνομοίῳ κεκλημμένοι dein, μηδὲ τὸν μὲν τοῖς τιθηνοῦσι, τὸν δὲ &c. tum, τὸ τῦ γένους ἀνόμοιον, ὡς ἀναβίμπροι vel ἑτερήμερον &c. poſtea, ἄλλως τε συμπράττειν vel συνεργεῖν τοῖς πλείοσιν aut πανδυναίοις ἀνθρώποις· denique, πρὸς Πολυδεύκην λόγ ἐστὶ τῦ Διογένες, ὡς δῆθεν &c. Porro quod in Ed. A. fuit προσμμένον, mutavi in προσμμένοι. T. H.

Νεκρικοὶ Διάλογοι] Mortuorum hi Dialogi praeter novitatem venuſtatemque, quae eis cum praecedentibus communis, hoc ſibi habent proprium, quod ad mores magis ſpectant. Quocirca inſigniores utplurimum in Hiſtoria aut fabulis viros in iis loquentes facit: aliquando tamen fictitios prorſus & larvatos homines, praeſertim cum Romanorum artes carpit, quibus

Cruſtis & pomis viduos venentur avaros,
Excipiantque ſenes, quos in vivaria mittant.

Mortuorum Dialogos, noſtra aetate, vir clariſſimus *Fontanellus*, Lucianum imitatus, Gallice edidit elegantiſſimos, qui omnium manibus merito teruntur. M. du S.

3. Ἀναβιβᾶναι αὖριον] Pollux Jovis ex Leda filius, & Caſtoris frater; qui, cum immortalis eſſet, utpote eodem ovo cum Helena prognatus, a Jove fertur petiiſſe, ut ſibi cum fratre vita functo immortalitatem ſuam partiri liceret: qua re impetrata alternis mori traduntur & reviviſcere, de quibus *Virgil.* VI. AEn. G. C.

Ibid. Μένιππον] Clarus ante *Lucianum* jam ſuis Satyris hic Menippus. V. A. Gell. II. 18. *Nobilem Canem* vocat *Ter. Varro.* Cur autem tanti hunc Cynicum fecerit, (videbis enim in his ſummi herois partes agere) duo fingi poſſunt: quod popularis Luciani (uterque enim e Syria oriundus; quanquam ille quidem ἀνὴρ ἄνω Φοίνιξ. i. e. longe tantum petito genere,) & quod vix quisquam atrocius in omnes omnium ordinum homines, Philoſophos potiſſimum, tum dictis tum ſcriptis deſaeviiſſet. vide *Δικ.* c. 33. Quod autem Socrati, viro ſummo, accidit, ut ſine ſcriptis apud poſteros ſumma ingenii laude, per *Xenophontem* & *Platonem* dictis ejus memoriae proditis, floruerit, id propemodum & huic Menippo per *Lucianum* accidit. Is enim, quae ipſe ſcripſerat deperditis, in hisce Luciani longe, ut videtur, melius & ſapit & floret.

nim est, opinor, in vitam redire cras) sicubi videris Menippum canem (inveneris autem illum Corinthi ad Craneum, aut in Lyceo altercantes inter se philosophos deridentem) ut dicas ad eum, Te, Menippe, jubet Diogenes, si tibi satis, quæ super terram geruntur, sunt derisa, venire huc multo plura irrisurum: illic etenim in ambiguo tibi risus erat, illudque in ore multum, Quis enim omnino novit, quæ post vitam sint consecutura: hic vero non de-

τὸ ἀναβιῶναι αὖριον) ἦν πω ἴδῃς Μένιππον τὸν κύνα (εὑροις δ' ἂν αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ κατὰ στὸ Κράνειον, [a] ἢ ἐν Λυκείῳ, τοὺς ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων καταγελῶντα) εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι, ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ Διογένης, εἰ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασται, ἥκειν ἐνθάδε πολλῷ πλείω ὀπτγελασόμενον· ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως ἦν, ἐνταῦθα δὲ πάν-

ὅτι Gu. Z.

σῃ

[a] Ἢ ἐν Λυκείῳ] εἰληφότα P. γρ. quam accessionem, si plures Codd. confirment, non adsperner. [b] τὸ] P. obs. in quibusdam Codd. deesse.

floret. Menippi fuere duo Cynici; antiquior hic celeberrimus; de quo *Diog. Laërt.* VI. c. 99. Junior, de quo *Philostratus* p. 164. *Eunapius* in proœm. p. 11. C. quem perstringi hic & in reliquis hisce dialogis, putat doctissimus *Philostrati* interpres. Sed errat; vide ipsum *Lucianum* Menippum *veterem* diserto a se adscitum, sub Dialogi persona, asserentem Δικ. c. 33. & res ipsa clamat *Diogenis* fuisse discipulum. *M. du S.*

4. Ἐν Κορ. κατὰ τὸ Κρ. ἢ ἐν Λ.] Quae ipse loca maxime coluerat Diogenes, in iis sectatorem Menippum quaeri jubet: cum Persarum enim rege suam fortunam comparans, haud secus atque ille hyemem Susis, Ecbatanis aestatem ageret, se quoque mutatis ad anni tempestates sedibus nunc Corinthi, Athenis alias degere dictitabat, ut ostendit *Dio Chrysost.* Or. VI. Cranium autem ignotius, ideoque additum ἐν Κορίνθῳ, quod non ita capiendum, quasi urbis ambitu contineretur; nam subjectus erat, ut *Pausanias* docet, moenibus cypressorum lucus; sed ea potestate, qua saepius ἐν propinquitatem situs designat. Recte *Dion* Or. IX. p. 138. D. Corinthii Diogenem πολλάκις ἰόντων ἐν τῇ πόλει ἐς πυρὶ τὸ Κράνιον & p. 131. A. Antisthene mortuo μετιέναι εἰς Κόρινθον, κἀκεῖ διάγειν ὅτε οἰκίαν μισθωσάμενος, ὅτε ὡς ξένῳ τινὶ καταγόμενος, ἀπὸ τῆς Κρανίου θυραυλῶν· alia dicemus ad initium libri de modo conscribendae historiae. Lyceum vero nobilissimum Athenas etiam non nominatas satis indicat: eo in gymnasio non juventus tantum militaribus ac palaestricis laboribus imbuebatur, quod ex Anacharside *Luciani* constat, sed philosophi quoque & sophistae docendi disputandique causa considebant: *Æschines* Socrat. apud *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 111. qui locus nuperos Editores effugit: Ἐκαθήμεθα μὲν ἐπὶ τῷ θάκῳ ἐν Λυκείῳ, ἐν αἷς ἀθλοῦσται τὰ ἀγῶνα διατιθέασι. Quanquam eo jam ventitare solitus fuerat Socrates, cujus τὰς ἐν Λυκείῳ διατριβὰς *Plato* commemorat in primo Euthyphrone, Chrysippus tamen πρῶτον ἰδιάζουσι σχολὴν ἔχειν ὑπαίθριον ἐν Λυκείῳ, teste *Diogene L.* VII. 185. eam ob rem *Isocrati* in Panath. p. 236. D. ἐν τῷ Λυκείῳ συγκαθεζόμενοι τριῶν ἢ τέτταρες τῶν ἀγελαίων σοφιστῶν, καὶ πάντα φασκόντων εἰδέναι· & p. 239. D. τοὺς ἐν τῷ Λυκείῳ ῥαψῳδοῦντας &c. ut mirum minime sit, adeundum fuisse Polluci Lyceum, quo Menippum inveniret ridendis philosophorum altercationibus vacantem. Nullum autem, ne quis se frustretur, Corinthi Lyceum; ne apud *Libanium* quidem Or. VII. pro Aristophane Corinthio p. 219. A. quibus verbis in errorem induci poterat aliquis incautior. *T. H.*

5. Κράνιον] Ubi Diogenes ipse fere versabatur, atque e vivis tandem excessit. *Diog. Laert.* p. 158. C. ἐτύγχανε μὲν γὰρ διάγων ἐν Κρανείῳ τῷ πρὸ τοῦ Κορίνθου γυμνασίῳ. & vide etiam nostrum συγίρ. c. 3. & *Pausan.* Corinth. κυπαρίσσων ἄλσος. Apud utrumque ita scribitur, non Κράνιον, ut in Impr. scribitur συγίρ. c. 3. & 63. Sed & illic W. Κράνειον habet. An Corinthi etiam *Lyceum* fuerit quaerant alii. Mihi satis est Menippum Athenis degentem antequam captus venderetur, Lycaeum frequentasse. Vide *Arrian.* in *Epict.* 337. B. *M. du S.*

11. Τίς γὰρ ὅλως οἶδε &c.] Cynicorum secta, quid homine post mortem futurum esset, non valde curabat. Imo qui a Socrate sunt profecti, ipseque *Plato*, tametsi oratione magnifica statum, qui hanc vitam sit excepturus, amplissime praedicent, eo saepe recidunt, ut totum illud nihil esse praeter conjecturam, & illam suam solennem μαντείαν ultro fateantur: veruntamen, iisdem auctoribus, ea venturae conditionis ignoratio & obscuritas prudenti numinis consilio mortalium animis est impressa, ne scilicet, si certam gererent excellentissimae beatitatis persuasionem, morari in hac vita, non expectata naturae lege, recusarent, & sponte de statione sua laeti decederent; nam, quod *Heraclitum* dixisse ferunt, τὴν γε πειθοῦσαν ψυχὴν, ὅσα ἀνθρώπους ἀξιοῖνει τελοῦτησαντας, οὐδὲν ἂν κατάσχοι. Ἀδηλότητα & ἀπιστίαν τοῦ μὴ τὴν τελοῦτην vocat *Themistius* apud *Stob.* p. 606. *Euripidis* in eam sententiam dicta sunt non pauca; quale est illud: Οὕτως ἔρως βρότοισιν ἔγκειται βίου. Τὸ ζῆν γὰρ ἴσμεν· τοῦ θανεῖν δ' ἀπειρία Πᾶς τις φοβεῖται φῶς λιπεῖν τόδ' ἡλίου. *T. H.*

ὂν βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν· καὶ μάλιστα ἐπειδὰν ὁρᾷς τοὺς πλουσίους, καὶ σατράπας, καὶ τυράννους οὕτω ταπεινοὺς καὶ ἀσήμους, ἐκ μόνης οἰμωγῆς ἀναγινωσκομένους· καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀγεννεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἄνω. ταῦτα λέγε αὐτῷ· καὶ προσέτι ἐμπλησάμενος

fines bona fide ridere, velut ego nunc: & maxime quidem ubi videris divites istos, & satrapas, & tyrannos tam humiles, nulloque insigni distinctos, ex solo ejulatu dignoscendos, eosque esse molles & ignavos, quando recordantur rerum superarum. Ista dic ipsi, atque insuper, ut im-

19. Καὶ ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον] Narrat Interp. *Aristoph.* in Plut. Κράτιον ἐν τῇ Κορίνθῳ, λύκαιον γυμνάσιον παρ' Ἀθηναίοις ἐν προαστείῳ. *J. B.*

20. Ἑκάτης δεῖπνον] Mos erat divitibus, ut singulis mensibus Hecatae sacrificando in triviis panes atque alia quaedam ponerent, quae postea a pauperibus auferebantur ac devorabantur: hanc *Hecates coenam* dicebant. *Suidas* & *Athenaeus* lib. VII. Athenienses autem & theatra & conciones & caeteros conventus hominum lustrare solebant, adhibitis parvis & vilibus quibusdam hostiis, ut *Suidas* tradit: eo videtur hic alludere. Hujus rei etiam meminit *Aristoph.* in Plut. & ejus Interpres: item *Theocriti* Glossematarius. *G. C.*

Ἑκ. δεῖπ.] V. καθαπλ. c. 7. & *Plutarch.* 1161, 2. *M. du S.*

Ἑκάτης δεῖπνον] Declaravit hunc locum *Brodaeus* Misc. I. c. 24. 25. expilatus a *Cognato*. Utrorumque Ἑκάτης δεῖπνον & ἀὼν ἐν καθαρσίῳ iterum est mentio in Catapl. c. VII. prioris etiam D. M. XXII. quae Viros Eruditos non fugerunt *Erasmum* Chil. in *Hecatae coena*, *Turnebum* Adv. XXVI, 7. *Wouwerium* ad *Petron.* p. 637. *Erhardum* p. 647. *Des. Heraldum* ad *Martial.* VII. Ep. 53. & denique *Ez. Spanhemium* ad *Aristoph.* Plut. v. 596. Omnes, ut fieri vulgo solet, loca quaedam veterum indicasse contenti propius investigare, quid inde colligi deberet, atque ad moris antiqui rationem explicandam conferri, neglexerunt: nos omissae curae partem aliquam explere conabimur. Superstitio sacrificulorum fraudibus incitata ut ingentem rerum impurarum numerum excogitavit, quibus pollui homines atque impiari credebantur, sic non minus fuit in lustrationibus inveniendis ingeniosa, quarum ope tanti mali labes depelli posset: lustramina vero sive purgamenta sibi persuadebant haurire penitus & combibere quicquid erat contagionis, cujus expiandae causa circumferrentur: quocirca ne contractae labis vitium ad hominem ullum permanaret, sub terra defodi, in mare, montes, loca vasta deportari, saepius in triviis abjici τὰ καθάρσια sacrorum legibus fuit constitutum. Pessimas vaferrimae religionis artes sapienter irridet ac refellit *Hippocrat.* initio libelli περὶ I. N. Hecatae vero quia velut propria debebant τὰ καθάρματα, ideo vel omne purgamentorum genus, vel aliquod saltem certis in lustrationibus usurpatum (neque enim id facile definivero) Ἑκαταῖα dicebantur; quae si quis sciens attrectasset, cibive loco sumsisset, ille foediissimus atque aversabilis piaculum commisisse putabatur nullo piaculo luendum. Locus est *Demosthenis* insignis Orat. adv. Conon. p. 1114. D. sed insigni descriptorum flagitio mutilatus, in quo testiculis avulsis nescio quas aves importune subdiderunt: Aristo (is enim actor Cononem in jus vocaverat) audire se refert Bacchium quendam (Bacchium inquam, auctoritatem optimi Cod. Augusti. secutus; nam Κάκχιος nullum in Graecia nomen reperitur) & Aristocratem ipsumque illum Cononem ἑταίρους εἶναι μειρακίων ὄντας, καὶ Τριβάλλους ἐπωνυμίαν ἔχειν, τούτους τά τε Ἑκαταῖα κατιδεῖν, καὶ τὰς ὄρνεις τὰς ἐκ τῶν χοιρῶν, αἷς καθαίρουσιν, ὅταν ἱερεύωσι μύλωσιν. *Wolfius*, qui, ut institutam versionem quomodocunque impleret, *aviculas lustrales e coetibus* dedit, ingenue fassus nihil horum sibi placere, veniam meretur: reponendum est sine dubio, καὶ τοὺς ὄρχεις τοὺς ἐκ τῶν χοιρῶν, οἷς καθαίρουσι cui quidem emendationi haud vereor, ne quis rerum Atticarum peritus non subscribat: ostendit *Harpocrat.* in Καθάρσιον, & *Pollux* VIII, 104. solitos fuisse Περιστιάρχους, antequam populi concio haberetur, καθαίρειν χοιριδίοις μικροῖς τὴν ἐκκλησίαν ἐν τῷ Διάτρῳ. *Etymologus* quando interpretatur Ὀχυθώμια τὰ καθάρματα τῶν νεκρῶν, quae, modo vitio careant, intelligo lustrationes placandorum manium causa factas, subjicit, ἃ δὴ ἐν Ἑκαταῖς λέγουσι· nec secus apud *Harpocr.* in eadem v. *Didymus*; qui locus nonnihil intricatus mutato verborum ordine multo fiet planior, τὰ ἐν ταῖς τριόδοις, φησὶν, ἅπερ τὰ καθάρσια ἔφερον, ἃ τινες Ἑκαταῖα, ὀχυθώμια καλεῖται· nam *Hesychius* etiam, Ἑκάταια, τὰ πρὸ τῶν θυρῶν Ἑκάτης ἀγάλματα· τινὲς δὲ τὰ ἐν τριόδοις. Ἑκαταῖα autem non solum purgamentum, sed & Ἑκάταιον Hecates signum aut statua, itidemque Ἑκατήσιον & Ἑκατεῖον, de qua diversa scribendi forma notat *Schol.* Aristoph. ad Vesp. v. 800. Jam porro idemne, quod τὰ Ἑκαταῖα, fuerit Ἑκάτης δεῖπνον, an aliud ac separatum, in controversiam venire potest. Sub initium cujusque mensis Hecatae coenam a ditioribus instructam, propositamque fuisse in triviis, ut ab infimae sortis hominibus diriperetur, dilucide non magis *Schol. Aristoph.* ad Pl. v. 594. quam ipse Comicus eo in loco testatur: hoc tamen non dubito quin factum fuerit lustrata domo; quam religionem singulis fere mensibus, velut intervallo temporis legitimo, qui quidem erant paulo superstitiosiores, obire consueverant: ea re *Theophrastus* quoque in descriptione δεισιδαίμονος adnumerat πρὸς τοὺς Ὀρφεοτελεστὰς κατὰ μῆνα παρεῖναι. Praeterea τριοδῖτις fuerunt Hecatae, Diis inferis & manibus, qui tum propitiabantur, sacrae: Append. Prov. Vatic. C. IV. n. 16. cujus loci comparatio persuadebit, opinor, feliciter nos exemisse difficile mendum *Harpocrationi* in Τριακὰς, τοῖς τῆλαδτπόσι ἤγετο ἡ τριακὰς ἡμέρα, ἀφ' ὧν Ἑκάτῃ, pro eo, quod inep-

te

impleta lupinis multis pera veniat, & si quam repererit in trivio Hecates cœnam jacentem, aut ovum lustrale, aut tale quiddam.

2. POL. At ista renunciabo, Diogenes: ut autem noverim accuratissime, quanam hora venerit, & quot fuerint, & quid attulerint, & quid ex his comederint, & quid reliquerint, & quid ex reliquiis ipse comederis, & quid ex his Menippo dederis, & quid ipse habueris, & quid ex his Menippo dederis, & quid ipse habueris, & quid ex his Menippo dederis, & quid ipse habueris

ἐστι ἡ ὄψις; ΔΙΟ. γέρων, φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ἐπιπλοκαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον· γελᾷ δ' ἀεὶ, καὶ ταπολλὰ τοὺς ἀλαζόνας τούτους φιλοσόφους ἐπισκώπτει. ΠΟΛ. ῥᾴδιον εὑρεῖν ἀπό γε τούτων. ΔΙΟ. βούλει καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντείλωμαί τι τοὺς φιλοσόφους; ΠΟΛ. λέγε· οὐ βαρὺ γὰρ οὐδὲ τοῦτο. ΔΙΟ. τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα ληρῆσι, καὶ περὶ τῶν ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα φύσειν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιῆσαι, καὶ τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτᾶν διδάσκουσι τοὺς νέους. ΠΟΛ. ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον εἶναι φήσουσι, καληγορῆντα τὴν σοφίαν; ΔΙΟ. γέρων, φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ἐπιπλοκαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον· γελᾷ δ' ἀεὶ, καὶ ταπολλὰ τοὺς ἀλαζόνας τούτους φιλοσόφους ἐπισκώπτει. ΠΟΛ. ῥᾴδιον εὑρεῖν ἀπό γε τούτων. ΔΙΟ. βούλει καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντείλωμαί τι τοὺς φιλοσόφους; ΠΟΛ. λέγε· οὐ βαρὺ γὰρ οὐδὲ τοῦτο. ΔΙΟ. τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα ληρῆσι, καὶ περὶ τῶν ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα φύσειν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιῆσαι, καὶ τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτᾶν διδάσκουσι τοὺς νέους. ΠΟΛ. ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον εἶναι φήσουσι, καληγορῆντα τὴν σο-

lis est facie ? DIO. Senex, calvus, pallium habens multifore, omni vento apertum, & adplicatis pannorum adsumentis varium : ridet autem semper, & ut plurimum illos arroganter mendaces philosophos illudit. POL. Facile est eum invenire ab istis quidem indiciis. DIO. Vinne vero, ad ipsos illos mandem quiddam philosophos? POL. Licet : neque hoc quidem grave mihi fuerit. DIO. Ergo in summa serio ipsis denuncia, ut desinant nugari, de rebus universis rixari, cornua generare sibi mutuo, & ejusmodi perplexas interrogatiunculas docere juvenes. POL. Sed me indoctum & disciplinæ expertem esse dicent, qui audeam incusare sapientiam eorum.

25. Τριβώνιον ἔχων πολύθυρον] Utitur hoc loco *Oct. Ferrar.* de R. V. P. II. lib. IV. c. 14. & *J. Pricaeus* ad *Apul.* Metam. I. p. 4. ubi, *scissili palliastro semimictus.* Tale τριβώνιον erat Carionis in *Aristoph.* Plut. v. 715. qui quum se vidisse narraret, quae ab AEsculapio gererentur, *Atqui, scelus*, inquit hera, *quomodo potuisti, qui te palliolo dixeris introrsum:* tum Carion: Ἀφ' τοῦ τριβωνίου. Ὅπως γὰρ εἶχον σὺν ὀλίγαις, μὰ τὸν Δία. *Schol.* Ὅπως δὲ τὰς τρύγλας· commode; nam in Apophthegm. *Macarii* τιχάριον λινοῦν τριγλωτὸν est *sticharium lineum ac lacerum* : qualia, quae Telepho mendicanti dederat Euripides, ῥάκη διπλᾶ καὶ κάτοπλα ποικτὰ in Acharn. v. 434. id est, ut Schol. ait, πολύτριβα. *T.H.*

27. Ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων] Dico ad *Heliodor.* lib. 6. *J.B.*

29. Ταπολλά] *L. Bos* de Ell. Gr. p. 142. Interprete castigato, qui τὰ πολλὰ reddiderit *plerumque*, hanc versionem expressit: *ac philosophos illos arrogantes multa perstringit.* Verum dixisset, si legeretur in *Lucian* πολλὰ ἐπισκώπτειν ut πολλὰ λοιδορεῖσθαι, καταῤῥᾶσθαι· nunc nullam Interpres notam commeruit : idem est τὰ πολλὰ, quod ὡς ἐπίπολυ, ὡς ἐπιπολύ, quibus utitur *Schol. Thu ydidis* ad illud explicandum. Saepe *Noster* : περὶ τὴν Ἄρη ἔχει τὰ πολλὰ· τὰ πολλὰ τιρατεύομενον· ληρεῖ τὰ πολλὰ· γελῶν τὰ πολλὰ· νῆμα ἐπιπλεγμένον γε τὰ πολλὰ· non aliter capiendum in Nigr. p. 32. v. 22. vel invito Clarisi. *L. Bos* *T.H.*

35. Κέρατα] Per κέρατα captiosos syllogismos ad hunc modum conflatos intelligit Chrysippus : εἴ τι οὐκ ἀπώλεσας, τοῦτ' ἔχεις· κέρατα δ' οὐκ ἀπώλεσας· κέρατα ἄρα ἔχεις. *Quod non perdidisti habes: Cornua non perdidisti: Cornua ergo habes.* *G.C.*

Κέρατα φύσειν] Διὰ τὸ κερατίνων λόγων, καὶ τὸ κροκοδειλιστῶν. De quibus in Vitar. auct. *J.B.*

Κέρατα] *Ceratina & Crocodilina quaestiones & ambiguitates: Quintil.* I. *A.V.*

Κέρατα φ.] Philosophos omnes, praesertim Stoicos, hic carpit, quibus sophisticatio illa in ore frequens; *Quod non amisisti, habes : Cornua non amisisti: Ergo Cornua habes.* Vide Ἑρμ. c. 81. Unde primus, ni fallor, conjicio factum, ut postea *cornua maritis fieri* ab adulteris uxoribus diceretur; quod Artemidori jam aetate in proverbium abiisse observavit Vir eruditissimus & Amplissimus Ez. *Spanhem.* Diss. VII. p. 402. quem vide. Locus autem *Artemidori* quem laudat, extat in *Onirocrit.* l. II. c. 11. Ὅτι ἡ γυνή σου πορνεύσει, καὶ ΤΟ ΛΕΓΟΜΕΝΟΝ, ΚΕΡΑΤΑ αὐτῷ ΠΟΙΗΣΕΙ. Haeret etiam hic Cl. *Menagius* in Lex. Etym. v. *Corne.* Vetus haec Sophisticatio. *Diog. Laert.* p. 147. A. De phrasi confer Ἑρμ. c. 81. Ἀλ. c. 11. & Ἐκκλ. c. 10. B. πρ. c. 22. *M. du S.*

Ibid. Κροκοδείλους] Κροκόδειλος sophisma ex fabula mulieris AEgyptiae hujusmodi nomen habet, cujus mentionem facit *Lucianus* in Vitarum Auctione subfinem. *Quintilianus* lib. I. c. 10. *ceratinas* & *crocodilinas ambiguitates* appellat. Fabulam crocodili tractavimus in nostris Narrationibus lib. I. *G.C.*

Κροκοδ.] Respicit hic aliud argumentandi genus, quod a Crocodilo nomen habet. *Crocodilus*, inquiebant, *raptum puerum redditurum se spondet verum respondenti : statimque rogat, redditurusne sit puerum, an non.* Hæc & ejusmodi ἄπορα Philosophis illa aetate, juventutis exercendæ causa, aut quo illiteratos homines illaquearent, proponere solemne erat. V. Ἑρμ. c. 81. & β. πρ. c. 22. *Diog Laert.* p. 60. & *Aldobr.* Not. p. 88. Idem *Diogenes* plura ejusmodi ἀπόρους λόγους nominat 174. E. 183. F. *M. du S.*

36. Ἐρωτᾶν διδασ. τὸν νοῦν] Venerat olim in mentem ἐρώτᾶν, dictio scilicet consentanea τῷ νῷ, cui parum accurate jungitur ἐρωτᾶν. Verum minime repudiandum est ἐρωτᾶν, de philosophorum mutuis interrogationum laqueis, quibus sese invicem irretire conabantur, verbum paene proprium : nam & Noster ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκαταθόδους, καὶ ἐποίας πολυπλόκους commemorat D. M. X. & *Plato* simili structura,

Πάρ-

rum. DIO. Tum tu plorare illos a me jube. POL. Et hæc ipsa, Diogenes, referam.

3. DIO. Divitibus autem, suavissime Pollucule, nuncia isthæc a nobis. Quid, o vani, aurum custoditis? quid autem vosmet ipsi cruciatis, rationem ineuntes usurarum, & talenta super talentis componentes, quos oportet uno obolo instructos huc venire paulo post? POL. Et illa dicentur ad eos. DIO. Imo etiam formosulis illis ac robustis dicito, Megillo Corinthio & Damoxeno luctatori, apud nos nec flavam comam, nec grate torvos & nigricantes oculos, nec florem in facie amplius

φίας αὐτοῦς. ΔΙΟ. σὺ δὲ οἰμώζειν αὐτοὺς παρ' ἐμοῦ λέγε. ΠΟΛ. καὶ ταῦτα, ὦ Διόγενες, ἀπαγγελῶ. αὐτοὺς Z.

ΔΙΟ. Τοῖς πλουσίοις δέ, ὦ Φίλτατον Πολυδεύκιον, ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν· τί, ὦ μάταιοι, τὸ χρυσὸν φυλάττεσθε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ τάλαντα ὀβολοῖς συντιθέντες, οὓς χρὴ ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν μετ' ὀλίγον; ΠΟΛ. εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους. ΔΙΟ. ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Μεγίλλῳ τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῖν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χαροπὰ, [a] ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρύθημα ἀπάγγελλε Z. τε Z.

a ἩΗ] ἢ σὺ. P. In enotando erratum suspicor, & hoc pertinere ad φασὶ, quod paulo post sequitur.

47. Ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν] Ἐτίθεσαν γὰρ Ἕλληνες εἰς τὰ στόματα τῶν τεθνηκότων ὀβολὸν, τὸ ναῦλον δῆθεν τῷ Χάρωνι. V.

Πάντα τοιαῦτα ἡμῖν ἐρωτῶμεν ἄφυκλα, in Euthyd. p. 293. C. Eadem ratione dicitur ἐρωτᾶν λόγους, primum, *captiosas interrogationes nectere*, ex quibus concessis conclusiunculae deducantur; deinde, *argumentari*: *Diogen. L.* VI, 69. 71. de Cane cognomine: τοιούτους τινὰς ἐρώτα λόγους. *Sext. Empir.* P. H. I. §. 20. ἔνιοι δὲ ὁ ἀντικρὺς κατὰ τῶν φαινομένων ἐρωτῶμεν λόγους· ad quae *Stephanus*, ut saepe solet, tricatur: paulo melius *Cresoll.* Th. Rhet. II. c. 6. Igitur, quum retineri conveniat ἐρωτᾶν, nihil est magis appositum, imo nihil certius, quam *Guyeti* conjectura, τοὺς νέους· nam revera juvenum ingenia tales interrogatiunculas angustas ac fallaces docendo corrumpebant. *T. H.*

37. Τὸν νοῦν] Τοὺς νέους scribe. *F. G.*

Τὸν νοῦν] *Vossius* τοὺς νέους. *Menagius* τὸν νέον, malunt. In libris nihil est subsidii. Sed ecce *Basilium* Ep. I. sic fere etiam loquentem, καὶ αἱ νῦκτες τὰς μεθημερινὰς φροντίδας ἀφαλεοῦσαι σὺν ταῖς αὐταῖς φαντασίαις ἐξαπατῶσι τὸν νοῦν. Vide tamen Dialogum ultimum, ubi postrema verba sunt: ὅρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾷς τὰ ὅμοια διδάξῃς. *M. du S.*

39. Οἰμώζειν] Ita Graecos loqui solitos, ut plorare juberent eos, quos a se contumeliose dimitterent, notum est. Hac etiam voce usus est in Tragopodagra, & in sequenti dialogo contra Menippum bis, pluribusque aliis locis. *Horat.* II. Sat. V, 69. — *inveniesque Nil sibi legatum plorare* — Idem in extrema Satyra lib. I. v. 91. — *Demetri, teque, Tigelli, Discipulorum inter jubeo plorare cathedras. Cicero* in Ep. ad Quint. Fratr. ἀλλ' οἰμωζέτω· *nos modo valeamus. G. C.*

Οἰμώζειν] Τὸ σῖδον Ἀττικὸν ἀρχαίοις τὸ συνθίσιως. leg. *Scholiast. Aristoph.* ad illud Ἱππ. v. 431. κλάειν σε μᾶλλα κελεύων. Dictio in usu frequentissimo apud *Lucian.* *J. B.*

47. Ἕνα ὀβολὸν] Atqui alii testantur mortuis duos obolos viatici loco dari solitos fuisse. Vide *Suid.* v. ὀβολοῦ, & v. φῶ. *L. K.*

49. Μεγίλλῳ] *Horat. Dicat Opuntiae frater Megillae.* *F. G.*

Μεγίλλῳ τε τῷ Κορ.] Vide *Plat. de Leg.* III. *Noster* de eodem καλαπλ. c. 22. *M. du S.*

50. Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ] Damoxenum Syracusanum, sed pugilem, novit *Paus.* VIII. p. 682. quamvis fortitudine virium excellens Nemeis ludis certaverit, atque adeo nihil obstet, quominus vicinae Corinthi potuerit morari, haud tamen adfirmavero eumdem esse, quem memorat *Lucianus*. Tzetzes Chil. II. v. 602. Τῷ Δαμαξένου παλαιστῇ Λουκιανὸς δὲ Σύρῳ Μίμνηται· λέγων ἄριστον σὺν παλαισταῖς τυγχάνειν, Οὐδὲν ἧττον τῷ Μίλωνι, καὶ παλαιστῶν τῶν ἄλλων. Pravo *Damaxenis* Interpres: extra hunc locum alibi nusquam apud *Nostrum*, si recte memini, occurrit Damoxenus. *T. H.*

52. Χαροπὰ] Χαρίεντα, ξανθὰ, γλαυκὰ, θεραπ. *Hesych.* Φοβερὰ simpliciter interpretatur *Schol. Aristoph.* male. *J. B.*

Ibid. Ἢ μέλανα ὄμματα] Dixi ad *Petron.* *J. B.*

Ibid. Ἢ ἐρύθημα] Ἐρύθημα, βάμμασι κόκκινον ἢ πυῤῥὸν ἢ μέλαν. ἐρυθημα, ἡ ῥίζα ἡ λιγομένη ἐρυθρόδανον. *Hesych.* verbo Ἐρυθαίνει, a quo *Suid.* qui adjungit: ἡ ῥοδάνη, ἧς ἡ ῥίζα ἐρυθρὰ, ἢ ἐρυθραίνουσι τὰ πρόσωπα αἱ γυναῖκες, ἄγχουσα λέγεται. Sed Erythrodanum ab Anchusa distinguunt *Plin. Ruell Fusch* Erythrodanum Rubiam Latinis, Gallis *Garense*, in usu esse fucandis foeminis non alibi legi; Anchusa utuntur maxime, quam *orchanete* vocant Galli. Ista specie non colore differunt, ut alibi docendum erit. *J. B.*

μα ὅτι ᾧ προσώπῳ ἔτι ἐστὶν, ἢ νεῦρα εὔτονα, ἢ ὦμοι καρτεροί· ἀλλὰ πάντα μία ἡμῶν κόνις, [a] Φασὶ, κρανία γυμνὰ ᾧ κάλλους. ΠΟΛ. ᾗ χαλεπὸν ἂν δὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς ᾗ ἰσχυρούς.

adesse, aut nervos intentos, humerosve validos; sed omnia, quod ajunt, una Myconus, crania nuda pulcritudine. POL. Ne ista quidem molestum erit exponere apud pulcros & robustos.

ΔΙΟ. Καὶ τοῖς πένησιν, ὦ Λάκων, (πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ βαρέως φέροντες τὸ πρᾶγμα, καὶ οἰκτειρόμενοι τὴν ἀπορίαν) λέγε μήτε δακρύειν, μήτ' οἰμώζειν, διηγησάμενον ἅττα ἐνταῦθα ἰσοτιμίας· καὶ ὅτι ὄψονται τοὺς ἐκεῖ

4. DIO. Porro pauperibus, o Lacon, nam sunt sane multi, & graviter ferentes illam rem, miserequeque deplorantes inopiam, dic, ne lacrimas neque ejulatum edant, enarrata, quæ hic obtinet, conditionum æqualitate; idque etiam eos esse visuros, qui

[a] Φασὶ] εἰσὶ L.

54. Μία ἡμῶν κόνις] Alludit ad defunctorum cineres, inter quos nihil apparet discriminis. G.C.

Πάντα μία ἡμῶν κόνις, φασί] Ubi sermo fit de mortuis, quorum corpora vel rogo tradita in cinerem, vel naturae lege soluta in pulverem rediguntur, frequenter adhiberi solet κόνις: apud *Nostrum* D.M. XVI. Herculis σῶμα εἰ οἴτη κόνις ἤδη γενόμενον & XX. qui locus valde videri potest opportunus ad hunc fulciendum; Homeri τὸν ῥαψῳδῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἐρρίπτ) ἄγνωστα ᾗ ἄμορφα, κόνις πάντα ὁ λῆρος πολύς. *Aristid.* T. I. p. 138. B. κεφάλαι δὲ ἡ πρότερον χαμαιεστὼς, νῦν ἐν κόνει· ejus generis ex Anthologia sola proferri possent plurima. Nihil ergo videtur dubitandum, quin ad res inferorum accuratissime pertineat hoc dictum, & a vitii suspicione vel minima procul absit. *Erasmus* sane, non raro proverbiorum, quae veteribus ignota fuerant, architectus, hoc emblemate Chiliadas suas instruxit, *Omnia idem pulvis*, nullo tamen praeter *Lucianum* alio fidejussore dato: nec minus in Stromateo Magnus *Scaliger*, Πάντα μία κόνις ἐστί. At si, quibus incommodis haec verba premantur, consideratius examinaris, alia longe facies apparebit, multoque deformior, quam ut elegantiae Lucianeae respondeat. Primum φασὶ notum proverbium communique usu receptum demonstrat; cujus quis dixerit ullum inveniri vestigium in Πάντα μία ἡμῶν κόνις; non juvat illud incerti poetae Anthol. I. c. XIII. Ep. 14. Πάντα γέλως, ᾗ πάντα κόπος, ᾗ πάντα τὸ μηδὲν, nisi quis simul eundem in censum referenda putet Πάντα γέλως, & Πάντα τὸ μηδὲν, quae ut proverbialem formam induere posse concedam, proverbia tamen esse vehementer nego: quod autem pro φασὶ ex C. Long. profertur εἰσὶ, nihil esse aliud arbitror, quam conjecturam sentientis, vulgatae lectioni nequaquam conveniro φασί. Deinde quorsum illud ἡμῶν tam inepte interjectum? quod si quis objiciat familiarem ejusmodi dativorum, qui ornandae orationi serviant, usum, atque etiam exemplorum copia pugnet, humaniter, quaeso, ferat, nihil eum nos morari. Addam, quod an aliis fim facile persuasurus, haud scio, mihi non videri inter se congruere copulata μία κόνις· satis erat, κόνις πάντα· quam autem longe dissentiant, neque in idem hoc orationis membrum coire possint μία κόνις, & κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους, nemo erit attentior paulo, quin statim animadvertat. Nunc si difficultates eas simul omnes levem, vetusque adagium huic loco percommodum mutatione facillima reducam, nonnullam certe a *Luciano*, ejusque venustatis studiosis gratiam inibo. Scribendum itaque, πάντα μία Μύκονος, φασὶ, κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους, in quibus nihil est, quod ullam in partem offendat. Proverbii potestas explorata complectitur eas res, quae diversi generis atque ordinis sine ullo discrimine eundem in locum & conditionem coguntur: *Plutarch.* Symp. I. p. 616. B. περὶ δὲ τὰς παλαιστρικὰς παροψίστρας τὰς διαφορὰς, εὐθὺς ὑπ' ἀρχῆς τὴν λεγομένην μίαν Μύκονον ἀποφήνας τὸ συμπόσιον· quum scilicet promiscue convivae nullo dignitatis servato gradu ad mensam accumbere jubentur. Similiter *Clemens* posuit in re multum dissita Str. I. p. 355. C. ἡ γὰρ δὴ μία Μύκονος (ita scriptum est per ω, ut aliis in locis saepenumero) ἡ πᾶσα πρὸς νόησιν γραφὴ. Eruditissimi Patrum mens est talis, Sacrarum literarum explicationem & sensus non omnibus esse pari modo accommodatos, velut aliquem confusae mixturae cinnum; sed alios Christianis infantibus & lacte sustentandis, alios convenire viris ac robustiore cibo firmatis; quare hominis esse perfecti τὰ τοιαῦτα διακρίνειν τε ᾗ ἐκλέγειν, quod pro vulgato λέγειν reponendum duco. *Themistius* Or. XXI. p. 250. C. ἀκούστε ἐν τῷ νομοθέτου διοριζομένου τὰ μαθήματα (*Platonis*, cujus verba protulerat) ὧν ἁπτέας χρεὼν εἶναι τοὺς φιλοσόφους, ᾗ μὴ ξυγχωροῦντος συγχεῖν μηδὲ ξυμφέρειν ὁπαοῖα ὥσπερ εἰς Μύκονον μίαν· non poterat clarius exhiberi paroemiae nativa virtus, quam sane non percepit *Pierius* ad *Virgil.* AEn. III, 76. De origine multum abest, ut res aeque sit comperta: nam aliud *Zenobius* tradit C. V. n. 17. ubi quae *Schottus* notat ab *Erasmo* jamdudum fuerant occupata in *Omnia sub unam Myconum*; aliud *Stephanus* in Μύκονος, vel potius, quem descripsit, *Strabo* X. p. 746. A. ejus in verbis, quae profecto non sunt satis explanata, ἐπὶ τοῦ ὑπὸ μίαν γραφὴν ἀγόντων τὰ διεστηκότα τῇ φύσει, praeferam ex Codd. antiquis ἐπιγραφὴν, ut dicere voluerit, *sub unam inscriptionem*, seu *titulum*, quae

qui istic in vita sunt divites, nihilo meliores se. Et Lacedæmoniis tuis ista, si videtur, meo nomine exprobra, dicitoque moribus solutis eos a pristina severitate desciviisse. POL. Cave, Diogenes, de Lacedæmoniis quicquam dixeris; equidem non patiar: quæ vero ad alios mandasti, renunciabo. DIO. Mittamus istos, quoniam ita tibi videtur: at tu, quibus ante dixi, perfer mandata mea.

πλουσίους ὄδεν ἀμείνους αὐτῷ. ἢ Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμοῦ ἐπιτίμησον, λέγων ἐκλελύσθαι αὐτούς. ΠΟΛ. μηδέν, ὦ Διόγενες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· οὐ γὰρ ἀνέξομαί γε· ἃ δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔφησθα, ἀπαγγελῶ. ΔΙΟ. ἐάσωμεν τούτους, ἐπεί σοι δοκεῖ. σὺ δὲ οἷς πρόειπον [b] ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τοὺς λόγους.

ἀπένεγχον . . . ἤνεγκε C. M.

ΠΛΟΥ-

[b] Ἀπένεγκαι] ἀπένεγκε. O. Nihil interest, utrum probes. Similis variatio p. 299. v. 67.

quæ dispari sunt natura, redigere: διηκριβῶσθαι quoque non mutavero, quanquam *Stephanus* habeat, probantibus duumviris eruditissimis *Casaubono* & *Holstenio*, διηκριβῶσθαι. Sed *Eustathio* quid fiet ad *Dionys.* Perieg. v. 525. qui, cujus vestigiis tanquam certissimi ducis sic insistit, ut a verbis ejus latum unguem vix discedat, deseruisse *Strabonem* videtur: οὗτοι ἐπὶ τὸ σὺν τῷ πολίτῃ μετὰ ψήφου, ἤγουν ἐπὶ τὸ μετὰ δίκης καλλιπολιτεύεσθαι λέγεται τὸ Πάνθ' ὑπὸ μίαν Μύκονον, ἤγουν, πάντα ὁμοῦ ὑπὸ μίαν βλαβὴν ἢ καλλιέλεον. Haec quidem unde sint derivata, aut etiam derivari potuerint, ignoro, nec talem usum in priscis scriptoribus deprehendisse me memini: quid ergo? an, quum inveniret in *Strabone* ὑπὸ μίαν γραφὴν ἄγειν, potestate vocis γραφὴ forensi deceptus ex formula loquendi perperam intellecta mirificam illam proverbii interpretationem construxit? haud equidem ab hac suspicione sim alienus. Ad *Lucianum* ut redeam, is aptissime collocavit μίαν Μύκονον, ut apud inferos significaret nullum esse nec formae nec virium discrimen, aequatoque jure cunctos inter se similes ac pares. Nescio tamen, an aliquid insuper argutius occultetur: mentionem certe fecerat ξυρῆς κόμης, quae, tametsi in vivis pars pulcritudinis praecipua, nulla poterat amplius in nudo cranio residere extirpatis cum omni carne capillis. Jam vero calvities popularis morbus capita Myconiorum infamabat; adeo ut communi dicto Μυκόνιοι vocarentur calvi: notum est illud *Lucilii* apud *Donat.* ad *Terent.* Hec. A. III. Sc. IV. — *Myconi calva omnis juventus.* Sed hoc subtilius forte, quam verius. *T. H.*

55. Εἰσὶ] L. solus. Alii φασὶ. *M. du S.*

63. Λακ. . . . . ἐκλελύσθαι.] Hinc argumentum petit Cl. *Olearius*, quo probet de vetere Menippo non agi, quia juniori haec tempora conveniant; ad *Philostr.* p. 164. Sed nihil est, cur de aetate Senioris mortem proxime sequuta, qualis hic fingitur, non possit intelligi. *M. du S.*

65. Ἐκλελῦσθαι αὐτούς] Jam tum, quando veterior Menippus erat in vivis, Lacedaemoniorum mores Diogeni, quippe sectae durioris philosopho, jure videri poterant effeminati, a severisque Lycurgi institutis longe discedentes: nam post Athenas devictas, quum voluptatum desiderium & divitiae luxuriam atque avaritiam invexissent, labare paulatim coepit pristina disciplina, & vitiis indies crescentibus locum cedere: qua de re docet *Plutarch.* in V. Ag. & Cleom. p. 796. C. 797. C. Exinde praeceps ivit Spartanae nobilitatis decus, neque unquam, quicquid subinde pauci majorum virtutis capaces fuerint conati, priorem in gradum restitui potuit. *Clearchus* Solensis, Aristotelis discipulus, apud *Athen.* XV. p. 681. C. memorat Λακεδαιμονίους, οἱ τὴν παλαιὸταλον τῆς πολιτικῆς κόσμου συμπατήσαντες ἐξετραχηλίσθησαν. Haec est causa, cur & hujus & inferioris aetatis scriptores τὴν πόλιν τὴν παλαιὰν eum in modum saepe laudent, ut mutatae ac perditae opponant: *Clem. Alex.* Paedag. II. p. 199. C. Ἄγαμαι τῶν Λακεδαιμονίων τὴν πόλιν τὴν παλαιάν. Quod si ad tempus serius descendas, nihil est his ipsis Lacedaemoniis, maxima saltem eorum parte, inquinatius: vide *Philostr.* V. A. T. IV. c. 27. Arguti sensus est *Apollonii Tyanensis* epistola LXIII. ad Ephoros, qua missos ad se viros ostendit ab habitu corporis & vestitu mollissimo pro Lacedaemoniis habiturum se non fuisse, nisi traditae literae Lacedaemonios declarassent. Patet igitur, quanti sit facienda *Olearii* suspicio ad *Philostr.* p. 164. n. 5. *juniorem Menippum esse, qui passim a Luciano perstringitur in Mortuorum Dialogis, idque prodere videri initium primi eorum dialogorum. Praeterea*, inquit, *sub finem Dialogi illius Diogenes Polluci injungit, ut Menippo praecipiat, Lacedaemonios ob corruptos mores ut reprehendat, quod his temporibus convenientius forte, quam Menippi antiquioris.* Vix tibi persuadeas, accurate Dialogos istos eum perlegisse, qui Menippum ibi passim a Luciano perstringi statuit. *T. H.*

II.

ΠΛΟΥΤΩΝ, Η ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

PLUTO, SEU CONTRA MENIPPUM.

ΚΡΟΙ.

CROE.

1. ΟΥ φέρομεν, ὦ Πλούτων, Μένιππον τουτονὶ τὸν κύνα παροικοῦντα· ὥστε ἢ ἐκεῖνόν σοι κατάστησον, ἢ ἡμεῖς [b] μετοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον. ΠΛΟΥ. τίδ' ὑμᾶς δυσχεραίνειν ἐργάζεται ὁμόνεκρον ὄν; ΚΡΟΙ. ἐπειδὰν ἡμεῖς οἰμώζομεν, καὶ στένομεν, ἐκείνων μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδας μὲν ὑτοσὶ, τὸ χρυσίον, Σαρδανάπαλος δὲ, τὸ πολλῆς τρυφῆς, [c] ἐγὼ δὲ, τῶν θησαυρῶν, ἐπιγελᾷ, καὶ ἐξουθενίζει, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ ᾄδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς [d] οἰμωγάς· καὶ ὅλως, λυπηρός ἐστι. ΠΛΟΥ. Ἱτί ταῦτα φασὶν, ὦ Μένιππε; ΜΕ. ἀληθῆ, ὦ Πλούτων. μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀγεννεῖς, καὶ ὀλεθρίους ὄντας· οἷς οὐκ ἀπέχρησε

1. NOn ferimus, o Pluto, Menippum istum canem juxta nos habitantem: quare aut illum aliquo abire coge; aut nos migrabimus in alium locum. PLUT. Quid autem vobis mali facit, qui perinde ac vos sit mortuus? CROE. Quando nos ploramus & gemimus, istorum reminiscentes, quæ supra adfuerunt, Midas hicce auri, Sardanapalus iste multæ luxuriæ, ego vero thesaurorum, irridet, & conviciatur mancipia nos & purgamenta piacularia vocitans: interdum etiam cantando obturbat nostros gemitus: in summa, molestus est. PLUT. Quid ista dicunt, Menippe? MEN. Vera, Pluto: odi enim eos, quippe ignavos & perditissimos, quibus non satis fuit vivere male, sed & mortui re-

a ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ] καὶ Μένιππον. C. Πλούτων & Κροίσου. O. b Μετοικήσομεν] Ita O. B2. W. St. Edd. reliquae μετοικήσωμεν. c Ἐγὼ δὲ] Κροῖσον addit O. & Schol. d Οἰμωγάς] συμφοράς. O. Male: vide Necyom. §. 18.

80. Ἐγὼ δὲ Κροῖσον] Λυδὸς ὁ Κροῖσον Φρὺξ ὁ Μίδας Ἀσσύριον ὁ Σαρδανάπαλον. V.

74. Μετοικήσομεν] *Alibi migremus*: μετοικήσομεν mendosam lectionem sequutus est Interp. *J.B.*

Μετοικήσομεν] Mſ. Ox. Ed. B2. W. St. & Hemst. melius quam quod in reliquis est μεθοικήσωμεν. *M. du S.*

Μετοικήσομεν] Non est fastidienda plane lectio plurimarum Edd. μεθοικήσωμεν, ac si dicant, *pace tua liceat nobis alio migrare*: nam & modo rogaverant Plutonem, ἢ ἐκεῖνόν σοι κατάστησον. Non multum refert, utrum practuleris: malui tamen, quod Interprete rejecto mendosum pronunciat *Bourdelotius*, μεθοικήσωμεν· haec enim quasi comminatio mutandarum sedium expressius ostendit, quanto opere Menippo nullum se vexandi genus abstinenti succensuerint: Necyom. §. 19. καὶ ἀμφισκίπτεσθαι μετοικεῖν ἐκ φίροντας τὸν Διογένην· ibi Diogenes idem negotium gerit, quod hic Menippus. *T.H.*

90. Λυπεῦνται γὰρ ἐκ μικρῶν ς.] Adsimilis est *Platonis* sententia de senibus, qui non sine magno dolore delectabiles juvenilis aetatis fructus memoria repetunt; de Rep. I. p. 572. E. Οἱ ἐν πλήθει ἡμῶν ὀλοφύρονται ξυνιόντες, τὰς ὡς τῇ νεότητι ἡδονὰς ποθοῦντες καὶ ἀναμιμνησκόμενοι, περὶ τε ἀφροδίσια, καὶ περὶ πότους καὶ εὐωχίας καὶ ἄλλ' ἄττα, ἃ τῷ τοιούτων ἔχεται· καὶ ἀγανακτοῦσιν ὡς μεγάλων τινῶν ἀπεστερημένοι· καὶ τότε μὲ οὐ ζῶντες, νῦν δὲ ἐδὲ ζῶντες. *T.H.*

95. Οὐδὲ παυσομένου] Videbatur olim ad orationis integritatem deesse πω, ὡς ἐδὲ πω παυσομένου μου, cui particulae nocuerit similitudo syllabae sequentis: nunc nihil esse puto, cur eam desideremus, & recte monenti *Bentleyo*, Graecae proprietatis peritissimo, adsentior ad *Alciphr.* I. Ep. 32. p. 132. Modo pro Ἀσσυρίων mallem Lucianus posuisset Σύρων, quod vocabulum, pariter ac Λυδὸς & Φρύγες, non gentis solum, sed vilissimorum etiam mancipiorum habet potestatem: eam elegantiam *Xenophon* non est adspernatus Παρ. p. 538. v.7. ubi scribit melius fore cives μετ' ἀλλη-

recordantur, ac mordicus retinere cupiunt res superas: gaudeo propterea, dum dolore eos adficio. PLUT. At non oportet: dolent enim non parvis rebus privati. MEN. Tune etiam deliras, Pluto, qui calculum adjicias eorum suspiriis? PLUT. Neutiquam: sed nolim equidem seditionem vos movere.

2. MEN. Atqui, pessimi Lydorum & Phrygum & Assyriorum, ita vobiscum statuite, me nullo pacto esse desiturum: quocumque enim iveritis, persequar ægre vobis faciens, occinens ac deridens. CROE. Istæc nonne contumelia est? MEN. Non est: sed ista, quæ vos faciebatis, dignos, qui adoraremini, vos gerentes, liberis hominibus insultantes, mortisque omnino immemores. Ideo ergo plorate omnibus istis spoliati. CROE. Multis, Dii, magnisque possessionibus. MID. Quanto quidem ego auro! SARD. Et ego quanta luxuria! MEN. Euge, ita instituite: lamentamini quidem vos: ego vero illud, NOSCE TE IPSUM, sæpius ingeminans occinam vobis; belle enim deceat istiusmodi gemitibus adcantatum.

βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μέμνησθαι, καὶ ὠφέλουν τὰ ἄνω. χαίρω τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτούς. ΠΛΟΥ. ἀλλ' οὐ χρὴ ὀλυπεῖν γὰρ οὐ μικροῖς κεκτημένοι. ΜΕ. καὶ σὺ μωραίνεις, ὦ Πλοῦτον, ὁμόψηφος ὢν τοῖς τύτων κακοῖς; ΠΛΟΥ. οὐδαμῶς. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐθελήσαιμι κατασάζειν ὑμᾶς. ἡμᾶς C.M.

ΜΕ. Καὶ μήν, ὦ κάκιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, ἕτω γινώσκετε, ὡς οὐδὲ παυσομένῳ μου ἔνθα γὰρ ἂν ἦτε, ἀκολουθήσω ἀνιῶν, καὶ καταιδῶν, καὶ καλαγελῶν. ΚΡΟΙ. καὶ καταιδῶν Luciani manum restituit C.R. ταῦτα οὐχ ὕβρις; ΜΕ. οὐκ· ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσκυνεῖσθαι ἀξιοῦντες, καὶ ἐλευθέροις ἀνδράσιν ἐντρυφῶντες, καὶ τῷ θανάτῳ τὸ δέον οὐ μνημονεύοντες. τοιγαροῦν οἰμώζετε ὀιμώξεσθε C.K.Z. πάντων ἐκείνων ἀφῃρημένοι. ΚΡΟΙ. πολλῶν γε, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων κτημάτων. ΜΙΔ. ὅσα μὲν ἐγὼ χρυσοῦ. ΣΑΡ. ὅσης δ' ἐγὼ τρυφῆς. ΜΕ. εἶεν ἕτω ποιεῖτε· ὀδύρεσθε μὲν ὑμεῖς. ἐγὼ δὲ, τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ πολλάκις συμβέβηκα, ἐπάσομαι ὑμῖν. πρέπει γὰρ ἐν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπᾴδεσθαι.

ΜΕ-

88. Περιέχονται] Ἀντέχονται. G.

ἀλλήλων φρατούσης, ἢ αἱ σωτέττοσθε αὐτοῖς Λυδοὶ καὶ Φρύγες καὶ Σύροι καὶ ἄλλοι πανδοκευταὶ βάρβαροι. Euripid. Alc. v. 675. Πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα. . . . ἀργυρώνητον σέβει; memorat Philostratus ἀνδράποδα Φρυγικὰ ἢ Λύδια ἢ ὁπόσα Φρυγῶν, quorum toti greges Romam advehantur. T.H.

98. Ταῦτα οὐχ ὕβρις;] Attica loquendi formula gravem indignationem continens. Sophocl. Oed. in Col. v. 877. Ἆρ' οὐχ ὕβρις τάδ' εἶ; Aristoph. Ran. v. 21. Εἶτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ καὶ πολλὴ τρυφή; vide ejusdem Comici Plut. v. 887. Nub. v. 1302. Lysistr. v. 659. Demosth. in Aristog. p. 831. B. ὕβρις γὰρ τοῦτό γε. de Mal. Legat. p. 323. D. ὕβριν τὸ πρᾶγμα ἔφασαν. Hos imitatus est Dionys. Halic. A. R. IV. p. 237. καὶ ἐδόκει τοῖς πλείοσιν ὕβρις εἶναι τὸ πρᾶγμα. Terentius expressit: *quid est, si hoc non contumeliast?* Andr. A. I. Sc. V. *Nam istaec quidem contumelia est:* Heautont. A. III. Sc. III. T.H.

III.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, [a] ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ.

MENIPPI, AMPHILOCHI ET TROPHONII.

ΜΕΝ.

Σφὼ μέντοι, ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες, οὐκ οἶδ' ὅπως ναῶν κατηξιώθητε, καὶ μάντεις δοκεῖτε· καὶ οἱ μάταιοι τῆς ἀνθρώπων δεισιδαιμονίας ὑμᾶς ὑπολήψεσιν εἶναι. ΤΡΟ. τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας

MEN.

1. VOs autem, Trophoni & Amphiloche, mortui quum sitis, nescio quo pacto templis estis honorati, vatesque videmini, & vani mortales Deos esse vos arbitrantur. AMPH. Quid ergo? nosne in causa sumus, si præ dementia isti

[a] ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ] Deest in O. F.

11. Ὦ Τροφώνιε] Τροφώνιον ἱερὸν, ἁπλῶς τῶν παρ' Ἕλλησι νομιζομένων θεῶν, σπήλαιόν τι ζοφῶδες ὑπελθὼν λιμῷ ἐκεῖσε διαφθάρη, καὶ τὸν ζῶντα ἀθλίως καταστρέψῃ. Οἱ δὲ ὡς τοῦ τοιούτου σπηλαίου μαντείας χάριν ἐσιόντες * ἐξήχοντο ἀπαγμονῆς τὰς ὄψεις, καὶ † ἐμισοῦντο διστίλων Ϲ ἀχρεῖ Ϲ δύσκολοι τὸ ἄπαυλα τ' ζωῆς ‡ χρόνον ἀφ' ἧς ἐκπεφάνσεως ἡ παροιμία κατὰ τὸ τραχὺ τὸ ἦθος ἰσχόντων Ϲ δυσεντύκτων καὶ δυσπροσιτῶν, ἐς Τροφωνίου μεμιάσθαι. V.

Τροφώνιον ἦν πάνυ φιλόδεξον· ποιήσας δὲ ὁ Λεβαδιεὺς ἐν Βοιωτίᾳ ὑπόγειον αὔλημα, ἐσιὼν ἐμαντεύετο καὶ μαγγανείαις ἀτίθασον ἐγκαθιεὶς δι' αὐλοῦ τι τὴν μαντείαν ἐτίλει. Εἰσήρχοντο δὲ ἐντὸς οἱ χρησόμενοι, ἔχοντες ὁ ταῦτα χρεῶν πόπανα, ἅπερ τοῖς ἐκεῖ ἐμφιλοχωροῦσιν ὄφεσι διδόντες, μηδὲν ὑπ' αὐτῶν δυσχεραίνεσθαι. G.

Τροφώνιον Ϲ Ἀμφίλοχον ὁμοίως ὄντας ἐμαντεύοντο· λέγουσι δὲ ὅτι οἱ τέκνοις, ὧν ἐς ἐπάφησιν, ἐπήρεσιον μαντευόμενοι. G.

* Εἰσήχοντο ἀπεγρωμένοι] Res ipsa, quod dudum conjectavi, postulat ἐξήχοντο. Tum V. ἀπογρ. emendandi viam Grammaticae leges monstrabant. T. H.

† Ἀμφὶς] Ἀμφὶς. V. M. du S.

Hinc, quam reddidi, veram lectionem eruere fuit in promptu. Alciphr. III. Ep. 3. 64. τὸν αἰσχρὸν καὶ ἀμφὶς. T. H.

‡ Τρόπον] Χρόνον, ut jam olim esse corrigendum videram Not. ad Luciani Dial. restituit M. du Soul, & mox ἀ ante παροιμία ex V. De Trophonio non dissimilia tradidit Nonnus Συναγ. Ἰσοφ. in principio. T. H.

11. Ἀμφιλ— . . . .] Trophonii antrum notius est quam ut de eo dicendum sit. Amphilochi vero templum non adeo notum cum sit, monendi sunt saltem juniores *Malli* extitisse. V. Ἀλεξ. c. 29. *Oropi* etiam Atticæ *vates Amphilochus pro Deo colitur*, verba sunt Livii XLV. 27. *templumque vetustum est fontibus nivisque circa amoenum.* De eodem Amphilocho alibi plura dicturus nunc desino. M. du S.

15. ΤΡΟ. τι οὖν ἡμεῖς αἴτιοι] Amphilochum in Dialogi capite omittunt O. & Ed. Fl. Error exinde natus, quod in hoc toto Colloquio mutam agere personam videatur: quare nihil erat causae, cur nomen ejus, qui nullum verbum faceret, in fronte ponerent. Jure tamen errorem dixi, quoniam hoc in loco sine controversia pro Trophonio substituendus est Amphilochus: ut alieniissima sunt, quae hic dicuntur, a persona Trophonii, quem, dum se heroëm esse contendit, & oracula vere consulentibus edere, falsi Menippus irridet, sic contra nihil obest, quo minus Amphilocho quantumvis vati a Luciano potuerit adscribi iste sermo, qui omnem illam divinitatis persuasionem omnibus hominum ac dementiae tribuit. Quin etiam mox Amphilocho Trophonius indignatur tanquam causae communis desertori, Ἀμφίλοχον μὲ ὄντα ἐν ἰδιᾳ &c. neque is, quasi sua parum referret, disputationi sese amplius immiscet. Τί οὖν hic quidem interrogandi nota melius a sequentibus disjungetur, ut Dial. XXII. τί οὖν; ἰσχὺν λέγ. τοῦτο μὴ λέγειν; Amphiarao Trophonium & Amphilochum addit *Aristid.* T. I. p. 82. A. Ἀμφιάραον μὲν γὰρ Τροφώνιον ἐν Βοιωτίᾳ, καὶ Ἀμφίλοχον ἐν Αἰτωλίᾳ χρησμῳδοῦντα καὶ φαίνοντα· οὗτοι δὲ (Ἀσκληπιάδας, quos supra istorum honores extollit) παλαιοῖς τοῖς γῆς διάδοχοι, ὥσπερ ἀστέρες πλανήτου· ita legendum est διάδοχοι pro vulgato ἀγαθοῖς τοῦσι, quia manifesto respicit ad ἀστέρας, qui διάδοχοι appellantur; neque hoc *Cantero* latuisse verisimile prodit. Viden vero, quantum *Luciano* distet *Aristides*, homo superstitioni addictissimus: fama tamen tenuit, nusquam praesentiores apparere Deos, quam, quo Christianos omnium minime credulos ablegabat Celsus, εἰς Τροφωνίου, καὶ εἰς Ἀμφιάρεω, καὶ εἰς Μόψου ἔνθα φησὶν ἀνθρωποειδῆς θεωρεῖσθαι θεὸς, καὶ ὡς λέγει ὁ Κέλσος, ἢ ψυδυρμίους, ἀλλὰ ϲ ἀναργεῖς. *Origen.* in Celsi VII. p. 355. T. H.

23. Κατὰ-

talia de mortuis opinentur? MEN. An non opinarentur, nisi & vivi vos tales præstigias præ vobis tulissetis, quasi futura præsciretis, & prædicere possetis rogantibus. TROPH. Menippe, Amphilochus hicce sciverit, quid sibi respondendum sit pro se. Ego vero heros sum, & oracula reddo, si quis descenderit ad me: haud sane videris unquam invisisse Lebadiam: non enim fidem negares istis.

2. MEN. Quid ais? ergo, nisi Lebadiam adiero, ornatusque linteis ridicule, offam manibus tenens irrepsero, per os

ἐκεῖνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν; ΜΕ. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες ἡμῖν καὶ ζ. ν. C. R. Sic ordinat
ἦ ὑμεῖς τοιαῦτα ἐπετηδεύετε, ὡς τὰ μέλλοντα προειδότες, ἢ προεπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρομένοις. ΤΡΟ. ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲν ὅτῳ ἂν εἰδείη, ὅ, τι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτοῦ· ἐγὼ δὲ ἥρως εἰμὶ, καὶ μαντεύομαι, ἤν τις [b] κατέλθοι παρ' ἐμέ. σὺ δ' ἴσως οὐκ ἐπῄδεσθημένος Λεβαδείᾳ ἐπαράπαν· εἰ γὰρ ἠπίστεις οὐ τούτοις.

ΜΕ. Τί φῄς; εἰ μὴ εἰς Λεβάδειαν γὰ παρέλθω, καὶ ἐξαλμυδῶ ταῖς ὀθόναις γελοίως, μάζαν δὲ ταῖν χεροῖν ἔχων εἰσερπύσω

[b] Κατέλθοι] κατέλθῃ O.

24. Λεβαδείᾳ] Τάττω, ἐν ᾧ ἐμαντεύετο Τροφώνιος. G.

27. Ταῖς ὀθόναις] Τοιούτῳ γὰρ ἐχρῶντο τῷ θεῷ, οἱ μαντεύόμενοι εἰς Τροφώνιον. G.

23. Κατέλθοι παρ' ἐμέ] Vulgatissima sunt μαντεύεσθαι ἐν vel εἰς Τροφωνίου χρηστήριον ἐπιστῆσαι εἰς Βοιωτοὺς εἰς Τροφώνιον, Ælian. V. H. III. c. 45. ubi Perizonius rationem illius verbi ἐπιστῆσαι nullus intellexit: καταβαίνειν εἰς Τροφώνιον, ἀπὸ Τροφωνίου προφήτας ἀναδέχεσθαι, Diodor. Sic. XV. p. 485. D. Θέσπισμα ἐκ Τροφωνίου φέρων, Euripid. Ion. v. 405. qui σπεὼς & θαλάμους eadem in fabula sacrum illud antrum appellat v. 300. 393. Rarius invenies καταβαίνειν vel καταβῆναι ᾠδὴν Τροφώνιον, quod & Herodotus habet VIII. c. 134. & Pausan. IX. p. 791. ἔστι ᾠδὴ ἐκ Τροφωνίου μάντευσιν ἔχουσα· mox: ἐστὶν δὲ ἀπὸ ἔργων ᾠδὴ ἐκ Τροφωνίου. p. 792. ᾠδὴ Τροφωνίου εἰς Λεβαδέαν ἐλθοῦσιν εὔφορος ᾠδὴ ἑκάστῳ τὸ ἐμὸν· ibidem: ἐκ δὲ ἀναβάσεως παρὰ τῷ Τροφωνίῳ. T. H.

27. Ἐξαλμυδῶ ταῖς ὀθόναις] Exsequitur hanc totam historiam Scholiast. Aristophan. ad Nub. Vide Philostr. & Lucian. Necyom. c. 22. J. B.

Ἐξαλ. ταῖς ὀθόναις] Pausanias habitum consultorum describit in Boeot. p. 313. antrumque & reliqua. Philostratus etiam de ea re satis multa habet p. 362. M. du S.

Ἐξαλμυδῶ ταῖς ὀθόναις] Tam parum a Luciano discedit iisdem propemodum verbis expressus Maximi Tyrii locus Dissert. XXVI. p. 261. ut praetermitti nullo modo debeat: Ἐν Τροφωνίου γε μὴν (ᾗ γὰρ τοῦτο μαντεῖον ἐστι ἐν Βοιωτίᾳ ἱερὸν Τροφωνίου περὶ Λεβάδειαν πόλιν) ὁ διάδρομος συγγενὴς τῇ δαιμονίᾳ, ἐσκιδασσάμενος ἐδάφη πολλά (Pausanias: χιτῶνα ἐνδεδυκὼς λινοῦν, καὶ ταινίας τὸ χιτῶνα ἐπεζωκώς) καὶ φοινικίδι, μάζας τε (μεμαγμένας μέλιτι Pausan. μελιττούτας, ὅ ἐστι, μάζας μέλιτι διεφυρμένας Suid. in Τροφώνιος) ἐν χερσὶν ἔχων, εἰσδύεται ἔνδοθεν κατὰ γομφίου στενοῦ καὶ τὰ μὲν ὁρᾷ, τὰ δὲ ἀκούσας ἔπειτα αὖθις ἐκφέρεται αὐτάγγελος. Oraculum autem Trophonii religiosa vaferrimarum praestigiarum pompa instructissimum tanta celebritate floruit, ut Dicaearchus Peripateticus, testibus Athenaeo atque aliis, περὶ τῆς εἰς Τροφωνίου καταβάσεως scribere non sit dedignatus; singulariter libro, an, quod existimari non absurde potest, parte saltem majoris operis περὶ τοῦ βίου τῆς Ἑλλάδος, haud temere decerno: idcirco miror equidem in Ἀναγραφῇ τῆς Ἑλλάδος jambica, quae huic philosopho tribui solet, post Lebadiam recenseri — ἱερὸν Τροφωνίου, Ὅπου τὸ μαντεῖον λέγουσι γεγονέναι. Hoc illum ut dixisse tibi persuadeas, qui descriptionem sacri totius accuratissimam ipse fuerat persecutus? Neque tamen Dicaearchi cura Plutarchum deterruit, quominus eodem in argumento versaretur, ut concinnatus a Lampria filio librorum ejus index ostendit: qui labor si ad nostram aetatem perdurasset, ut erat sane Plutarchus omnis antiquitatis, & praesertim religionum vetustarum curiosissimus, haberemus certe enarrationem non sacri tantum mirabilis, sed & sensus allegorici ac sublimioris exactissimam. Nunc, quanquam ex aliis multa poterant, & parum hactenus comperta in medium adferri, contentos esse nos oportet diligentia Pausaniae eo minus spernenda, quod sacerrimarum fallaciarum tot miraculis praesens spectator interfuerit Boeotic. c. 39. Meminit etiam, & satis graphice, Philostr. de V. A. T. VIII. c. 19. cujus tamen ibi locus unus ab Olearii temeritate & prave mutantis, & pessime vertentis obiter est vindicandus. Ad Trophonium, cujus personam astu non inferior agere potuisset, descendere constituerat Apollonius: renituntur antistites, apud alios ita dictitantes, se sacri cerimonias praestigiatori mago arguendas objecturos non esse; πρὸς δὲ τὸ ἄνδρα πλαττόμενον ἀπφάδας € ἢ καθαρὰς χεῖρας hic καθαρὰς ut reponeret

σω ἀφ' ὧ σομίω, ταπεινῶ ὄντ[ω], ἐς τὸ σπήλαιον, ὐκ ἂν ἐδυνάμεν εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὅσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοητείᾳ διαφέρων; ἀλλὰ πρὸς τῆς μαλιστα, τί δὲ ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ. TPO. ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ θεοῦ σύνθετον. MEN. ὁ μήτε ἄνθρωπός ἐστιν, ὡς φῄς, μήτε θεός· καὶ συναμφότερόν ἐστι. νῦν ὧν σῶ[a] σου τὸ θεῖον ἐκεῖνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε; TPO. χρᾷ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ. MEN. ὐκ οἶδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ, τι καὶ λέγεις· ἔτι μέντοι [b]ὅλ[ω] εἶ νεκρὸς, ἀκριβῶς ὁρῶ.

depreſſum, in ſpecum, nequeam ſcire te mortuum eſſe, quemadmodum nos, ſola præſtigiarum fraude diverſum? Verum, per artem divinandi, quid autem heros eſt? ignoro enim. TROPH. Ex homine quiddam & deo compoſitum. MEN. Quod neque homo ſit, ut ais, neque Deus; ſed ſimul utrumque. Nunc igitur quo tua iſta Dei dimidia pars abiit? TROPH. Oracula edit, Menippe, in Bœotia. MIN. Non capio, Trophoni, quid tandem dicas: at te quidem totum eſſe mortuum, accurate video.

IV. MER-

[a] Σῦ τὸ θεῖ] Σοὶ τὸ θεῖον. O. Tolerari poteſt, ſi refingas, σοὶ τὸ θεῖον ἐκεῖνο ἡμι. [b] ὅλ[ω] ὅλως. O. Haec ſaepenumero in Codd. confunduntur, ut dijudicari fere nequeat, utrum auctor dederit.

30. Νεκρὸς εἶ] Παρὰ ὑπόνοιαν. *Ὄφελον γὰρ λέγειν, ὅτι μαντεύῃ, εἶπεν, νεκρὸς εἶ. G.

*Ὄφελον] Scribebatur ὀφίλον. Tz. H.

ſenſum ſuaſiſſe notat, itaque Latine interpretatur: *ipſi autem Apollonio* (dicerent) *homines nefarios tantum & impuros oraculum conſulere*: hos ſacerdotes non tu jam modo mente captos a Trophonio rediiſſe ſtatues, qui tantum dedecus ultro fateantur? Ne longum faciam, voluit *Philoſtratus*: *ad Apollonium autem, quominus virum admitterent, cauſam interponebant dies nefaſtos & non puros ad oraculum conſulendum*. Ceterum iſtæ μάζαι vel liba ſubacta melle, quae manibus erat neceſſe praeferre Trophonium adituros, proprio nomine μαγίδες *Heſychius* hunc in modum emendandus: *Μαγίδες, αἷς* (niſi, quod ad *Pollucem* fui ſuſpicatus X, 81. n. 84. abſit vocabulum, quocum αἷς convenerit) *λειμώττουσι καθαίρουσι τὰ μάζαι, αἷς καθαφίουσιν οἱ εἰς Τροφωνίου καταιόντες*. a quibus *Etymologus* non diſſentit: neque aliae defunt haud ſcio iisdem, an diverſa figura vel confectione praeditis appellationes: *Poll.* VI, 76. μελιτοῦττα μέντοι Τροφωνίῳ, τὴν ἀρετὴν ἐκ ὑγιείας ἰμοσιας. Modo βοῦν placentae genus cornutum deſcripſerat, offerri ſolitum Apollini, Dianae, Hecatae & Lunae: id quidem, *Etymologo* teſte, Trophonio non minus fuit conſecratum. Ἔτι βοῦς, inquit p. 204. τὴν εἶδος πλακοῦντος διδομένου τοῖς εἰς Τροφωνίου καθαιρόυσι· rationem vocis, quam pro ſuo acumine, quippe Grammaticus, ſubtiliter enucleat, audire non erit moleſtum: διότι οἱ καθαίροντες εἰς τὰ ἄδυτα μυκήθμῶν ἀκούουσι· quid? an ad terribiles mugitus compeſcendos quaſi arte magica paratam prodeſſe voluit talem placentam? longe alium uſum μελιτοῦτται certe *Philoſtratus* adſignat: μελιτοῦτται ἐπῳδοὶς ἐν ταῖν χεροῖν μειλιγμάτα ἐρατεῖν, ἃ τοῖς κατιοῦσιν ἐγχρίματις cui ſuffragantur *Suidas*, *Nonnus* ad *Gregor. Nazianz.* & *Scholiaſtes* noſter. Plura de Trophonio, ſi lubet, dabunt Illuſtris *Ez. Spanhemius* ad *Ariſtoph.* Nub. v. 507. ubi & *Scholiaſten* lege, *Jac. Periz.* ad *Aelian.* V. H. III, 45. *Fr. Oudendorp.* ad *Jul. Obſequ.* c. CX. *T.H.*

43. [Ὀφθαι] O.P.L. In *F.* vero & *W.* ὁρᾶσαι, quod in reliquis prave ſcribitur ὁρᾶσαι. *M. du S.*

48. Τραπεζῶμα] *Joh. Scheffer.* de Mil. Nav. II. c. 2. p. 139. ubi repererit hoc loco πρεσβυτῆρα, quod emendari jubet, equidem ignoro: neque rem ipſam ſatis explanate tradidit. Vid. *Poll.* I, 87. ad cujus locum *Jungermannus Luciani* non fuit oblitus. *T.H.*

Ibid. Τίθει] Prorſus in re pari verbis iisdem uſus eſt *Lucianus* Δ. Ἑταιρ. XIV. Proprietatem τῷ τιθέναι pro λογίζεσθαι, *ponere, referre in rationes Iſ. Caſaubonus* obſervavit ad *Theophr.* Char. c. 23. p. 163. idque adeo apud bonos ſcriptores ſatis eſt uſitatum: *Crates* in Ephem. Τίθει μαγείρῳ μνᾶς δύο', ἰατρῷ δραχμὰς &c. cujus extat in *Diogen. L.* VI, 86. locus lepidiſſimus. *Dionyſ. Halic.* περὶ τῶν Ἀρχ. Ῥητ. Ὑπομν. p. 146. ex *Lyſia*: ἢ δίκαιον εἰς δύο παῖδας &c. χιλίας δραχμὰς ἐκάστου ἐνιαυτοῦ. *Eriphus* Comicus apud *Athen.* III. p. 84. C. — τούτων δὲ ὀβολὸν ἑκάστῃ τίθημι, λογιοῦμαι γάρ — ideo *Barnabas* Ep. §. 13. ἐτέθη εἰς διακονίαν ſcripſit pro eo, quod Graeci Interpretes & Apoſtolus Paulus habent, ἐλογίσθη. Alias item ut ſaepe Latinis *ponere*, τιθέναι eſt, *numerare praeſentem, repraeſentare pecuniam*, καταβάλλειν ſic τιθέναι & θεῖναι μετοικίου, *Diogen. L.* IV, 14. *Harpocr.* in Μετοίκιον. *Eupolis* in *Poll.* IX, 59. θὴς ἑκατὸν δραχμὰς· θὴς ἑτέρας μνᾶς. *T.H.*

49. Καὶ ἀκέραια ὑπὲρ τοῦ ἱερίου πάντα ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον] Vertunt: *& pro acu ad reſarciendum velum quinque obolos exolvi.* Καταβάλλειν eſt frequenter *pendere, exolvere.* Sed καταβάλλειν ὀβολὸν ἀκέραιον, *pendere obolum pro acu* Graecis inſolens eſt loquendi genus, qui dicunt ὑπὲρ ἀκέραιος καταβάλλειν ὀβολόν. Olim itaque exiſtimavi locum hunc eſſe mendoſum, & *Lucianum* ſcripſiſſe πάντα ὀβολοῖς ἐγὼ κατέλαβον, aut πάν-

τα

IV.

MERCURII ET CHARONTIS. ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

M E R C. Ε Ρ Μ.

1. RAtiones ineamus, Portitor, si videtur, quantum mihi jam debeas, ne quid denuo litigemus super istis. CHAR. Ineamus sane, Mercuri: melius enim certi quid esse definitum ea de re, minusque habet molestiæ. MERC. Anchoram tibi mandanti attuli comparatam quinque drachmis. CHAR. Magno dicis. MERC. Per Plutonem ipsis quinque drachmis emi; & strophum adligando remo binis obolis. CHAR. Pone quinque drachmas & binos obolos. MERC. Et acum ad velum sarciendum: quinque

Λογισώμεθα, ὦ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὁπόσα μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὖθις ἐρίζωμέν τι περὶ αὐτῶν. ΧΑ. λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῆ· ἄμεινον γὰρ [c] ὁρίσθαι περὶ αὐτῶν, ἢ ἀπραγμονέστερον. ΕΡ. ἄγκυραν ἐντειλαμένῳ ἐκόμισα πέντε δραχμῶν. ΧΑ. πολλοῦ λέγεις. ΕΡ. νὴ τὸν Ἀϊδωνέα, τῶν πέντε ὠνησάμην, καὶ τροπωτῆρα δύο ὀβολῶν. ΧΑ. τίθει [d] πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολοὺς δύο. ΕΡ. καὶ σάκος ὑπὲρ τοῦ ἱστίου· πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ

ὀβολοῖν C. R.

[c] Ὁρίσθαι] In hoc reponendo secutus sum consensum O. P. L. idemque notatum reperi in margine *A*1*W*. Accedit priscarum Edd. una litera deficiens ὁρίσαι, quod *S.* mutaverat in ὁρίσαι. [d] Πέντε] *s. F.* hic tantummodo.

48. Τροπωτῆρα] * Τροπωτὴρ ὁ κατέχων τὴν πόπλω διαμός. *V.*

49. Καὶ ἀκίστρου] Ἀκίστρα ἡ βελόνη ἡ μείζων, † ἣν νῦν σαγηνοράφιον καλοῦσι. ἢ παρὰ τὸ ἀκίσθαι ἤτοι συρράπτειν [σάκιστρα δέ,]

πλίον

τὰ διῤῥαγότα τῆ ὀθόνης· τοῦτο γὰρ ἀκίστρου φασὶν, ἐπεὶ ‡ ἰπήτρια ἔ ἰπητὶς, καὶ ἀκίστρια ἔ ἀκιστρὶς ἃς νῦν § ῥάπτρας καλοῦσι. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὡς οἱ παλαιοὶ γυναιξὶν ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας. *V.* [χαλᾶ χαλάσεις σχοῦσαι ed. C. R.]

τυλογαρ καὶ πτιλιον φασὶν C. R.

* Τροπωτῆρα] Verbis totidem extant in Glossi meis Mss. nec discrepat *Hesych.* in Τρόπει, οἱ κατέχοντες τὰς πόπας διαμοί. διαμάστιγες. *T. H.*

† Ἣν νῦν] Ista, ἣν νῦν σαγηνοράφιον (φασι) καλοῦσι *M. du Soul* interpolavit, quod, quoniam in *Etymologo* quoque legitur, eo minus videbatur repudiandum. Utrumque vocabulum σαγηνοράφιον & σαγηνόραφον recentioris aevi adnotavit *Car. du Fresne* in Gl. M. & L. Gr. *T. H.*

‡ Ἰπήτρια καὶ ἰπητὶς] Exc. G. & C. ἰπ. καὶ ἴπ. In margine tamen aliter, ἰπήτρια καὶ ἰπήτρα καὶ ἰπητὶς καὶ ἀκίστρα καὶ ἀκιστρίς. *M. du S.*

§ Ῥάπτρας] C. M. ῥάπτες. Reliqua pars Scholii, quae de feminis, in eo Cod. non legitur Graece, sed Latine in margine: *Antiqui mulieribus utebantur ad hujusmodi ἐργασίαν.* Lege ἐργασίαν. *M. du S.*

Pro ἀκιστρὶς Ed. A. reposuit etiam *M. du Soul* ἀκεστρὶς, conjecturam secutus an membranas, ignoro. Hujus Scholii pars quaedam est admodum depravata: sed facile medicinam petere licet ab *Etymologo*, in quo totidem paene verbis hinc

descriptum legitur p. 46. Ἀκίστρα, ἡ βελόνη ἡ μείζων, ἣν νῦν σαγηνοράφιον καλοῦσιν· ἀκίστρα δὲ παρὰ τὸ ἀκίσθαι ἤτοι συρράπτειν τὰ διῤῥαγότα τῆς ὀθόνης· τοῦτο δὲ καὶ ἰπήτριον φασὶν, ἐπεὶ καὶ ἰπήτρια, καὶ ἰπητὶς, καὶ ἀκίστρα καὶ ἀκιστὶς, ἃς νῦν ῥάπτρας καλοῦσι. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὡς οἱ παλαιοὶ γυναιξὶν ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας, καθὰ καὶ τοὺς Σκύθας. Eam ad formam hic quoque reponendum est, τοῦτο δὲ καὶ ἰπήτριον φασὶν, vel forte paulo plenius, τοῦτο γὰρ ἀκίστραν φασὶ καὶ ἰπήτριον, ἐπεὶ καὶ ἰπήτρια καὶ ἰπητὶς, καὶ ἀκίστρα καὶ ἀκιστὶς, ἃς νῦν ῥάπτρας καλοῦσι. Ἰπήτριον autem, quod & *Suidas* habet in Ἡπήτρια, ῥάπτρια, dicitur, & ἰπητήριον ab *Eustath.* ad Od. K. p. 1647. ubi de verbis ἀκίσασθαι & ἰπίσασθαι plura notat. Ῥάπτης recentioribus usitatum retulit in suum Gl. M. & I. Gr. *Car. du Fresne* ex Lex. Ms. Cod. Reg. proferens: Ἀκιστὰι, ἃς νῦν ῥάπτρας καλοῦσι· eundem vide in Ῥαφεῖον & Ῥάφθης. *Thom. Mag.* in Ἀκίστης post allatum *Homeri* locum ex Βατραχομυομ. v. 183. addit, τὸ δὲ ῥάπτης, κατὰ syncopen quod male omissum in Ed. Franequ. veteres habent: hinc ῥάπτρα apud *Hesych.* in Ἡπήτρια, & *Eustath.* ad Od. E. p. 1764. v. 60. *T. H.*

τι ὀβολῶν quinque drachmis emi acum. Καμβάσιον & καλαμβάσιον Graecis, inprimis *Aristophani*, saepe est emere, comparare, ut apud Latinos sumere. *Cicer.* VII. ad Fam. ep. 23. *Tu autem ignarus institui mei, quanti ego genus omnino signorum omnium non aestimo, tanti ista quatuor aut quinque sumsisti.* Ibidem. *Est mihi gratissimum tanti a te aestimatum consuetudinem vitae victusque nostri, primum ut eam domum sumeres. Horat. Quae parvo sumi nequeunt obsonia captas.* Si quis tamen contendat a libris antiquis non esse recedendum, non valde repugnabo, si sic distinguas: ἀκίστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου, πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον, acum ad ve-

ἐγὼ κατέβαλον. ΧΑ. ἦ τούτους προστίθει. ΕΡ. ἦ κηρὸν ὡς ὑπιπλόαι τε σκαφιδίῳ τὰ ἀνεωγότα, ἦ [a] ἧλυς δὲ, ἦ καλώδιον, ἀφ' ἓξ τ' ὑπέρας ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα. ΧΑ. εὖγε, [b] ἄξια ταῦτα ὠνήσαο. ΕΡ. ταῦτά ἐστιν, εἰ μή τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. τότε δ' ἐν ταὐτὸ ἀποδώσειν φῂς; ΧΑ. νὴ μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ἀδύνατον. ἢν δὲ λοιμός τις, ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀθρόους τινὰς, ἐνέσται τότε ἀποκερδᾶναι ἐν τῷ πλήθει τὰ συμβόλαια.

ΕΡ. Νὴ ἐγὼ καθεδοῦμαι, τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύσαιμι. ΧΑ. οὐκ ἔστιν ἄλλως, ὦ Ἑρμῆ. νῦν δ' ὀλίγοι, ὡς ὁρᾷς, ἀφικνοῦνται ἡμῖν· εἰρήνη γάρ. ΕΡ. ἄμεινον οὕτως, εἰ καὶ ἡμῖν ἀποτείνοιτο ὑπὸ σοῦ τὸ [c] ὄφλημα. πλὴν ἀλλ' οἱ παλαιοὶ, ὦ Χάρων, οἷδα οἵους παρεγίνοντο,

obolos omnino persolvi. CHAR. Et hos adscribe. MERC. Tum ceram, qua oblinantur navigii patentes rimæ, & clavos itidem, & funem, unde hyperam confecisti; duabus drachmis hæc cuncta. CHAR. Euge, vili ista quidem pretio sumsisti. MERC. Hæc sunt; nisi quid aliud nos præteriit in computatione: quando igitur ista te redditurum ais? CHAR. Nunc quidem id, Mercuri, fieri non potest: quod si pestis aliqua, aut bellum huc demiserit confertos, licebit tunc lucri quiddam inde capere in majore turba fraudantem portoria.

2. MERC. Ergo nunc ego considebo, pessima quæque precatus evenire, ut fructum ex iis percipiam. CHAR. Aliter non datur, Mercuri: nunc autem pauci, ut vides, adveniunt nobis: est enim pax. MERC. Præstat ita se rem habere, etiamsi nobis protendatur a te debitum. Veteres tamen illi, o Charon, nosti

[a] Ἧλυς] Vitiose F. ἅλῳ. [b] Ὠνήσω] Ita O. *Bz. W. P. S.* Veteres Edd. depravate ὠνοῦ. [c] Ὄφλημα] Ὀφείλημα O.

54. Τὴν ὑπέρων] Ὑπέρα τὸ τῶν πλοίων τῶν ἱστοῦ σχοινίον, ᾧ ἀνίενται καὶ ἀφιστᾶσιν γίγνεται δὲ καὶ διὰ τούτου παραιρεμένου ἐπὶ τὰ διὰ ἴσχειν ἀφίστων, ἃ δὲ μὴ διὰ κρατούντων. *V.*

60. Ἀθρόους] Ἀθρόων τινῶν κατελθόντων. *V.*

* Ὃ ἀνίενται] L. ᾧ ἀνίενται. *M. du S.*

Scripsi ἀνίενται secutus *Suid.* & *Etymol.* p. 798. Τπέρα τὸ ἐξηρτημένον τῷ κέρατι τῷ ἱστῷ σχοινίον, ᾧ ἀνίενται καὶ τίνονται· absciendum est, quod additur, τὸ σχοινίον· *Eustath.* ad Od. Ε. p. 1534. Οἱ δὲ παλαιοὶ τὸν ὑπέραν σχοινίον ἡμιτόνου εἶναι κέρατος τοῦ κατὰ τὸν ἱστὸν, ᾧ ἀνίενται καὶ διατίνονται, προφέρουσι καὶ φασεμάλους ἐπὶ τῶν ἃ μὴ δεῖ ἴσχειν ἀφίεσθαι, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατεῖσθαι, τὸ, ἀφίεσθαι τὸν ὑπέραν, τὸν σχοῖνον διαίνειν &c. Per negligentiam descriptoris proverbium hoc in Scholio desideratur. In E. A. vitiose τὸ κέρως· post γίγνεται δὲ abfuit καὶ, & δὲ inter ἃ μὴ. *T.H.*

velum sc. ἀνασάμην, *emi*, quod ἀπὸ κοινοῦ repetendum, *quinque obolos ego pependi*. Ceterum in antiquo codice ad vocem ἀνέρων tanquam explicatio adscripta est haec vox παπαιάφεφων. Sic posteriorum temporum scriptores vocarunt ἀνέτρων: ut notavit Etymologici magni auctor, quem vide in ἀνέτρα. *J.G.G.*

§ Καὶ ἀνέτρων ὀπὶρ τῦ ἱστίου] Haec *Thom. Magister* protulit in Ἀνετής. *Benedictus* ita vertit, *Et pro acu ad resarciendum velum* (nam *Micyllus* tantum dederat, *& pro resarciendo velo*) *quinque obolos exolvi*; quasi legi voluisset, καὶ ὑπὲρ ἀνέτρας τῇ ἱστίου πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον. Nihil aliud ad hunc locum juvandum requiras, quam distinctionem mutatam, quae separet male conjuncta, ut tandem, nequioquam tentata correctione, *Graevius* animadvertit: ἀνέτρων perinde pendet ab ἀνόμισα, vel ἀνησάμην, ac mox παρὼν ὁ Ἅλως &c. Quare Mercurius ista, πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον, paulum incitatior adjecit adfirmandi causa, ut Charon omittat de fide sua, quasi lucrum pretia mentiendo captet, quicquam secius suspicari. *T.H.*

52. Κηρὸν ὡς ὑπιπλ. τῦ σκ. τὰ ἀνεωγότα] Ceram pice temperatam, quae navibus inducebatur, quum illustrant *Joh. Brodaeus* Misc. IV. c. 13. *J. Fr. Gronov.* ad *Liv.* XXVIII. c. 45. hujus etiam loci meminerunt. Μάλθη, de qua *Festus* in *Maltha*, vocat *Hipponax* apud *Harpocr.* in *V.* Ἔπειτα μάλθῃ τὴν τρόπιν παραχρίσας. Vid. *Scheffer.* de M. N. p. 42. 43. *Thom. Magister* in Ἀσίγγις his *Luciani* verbis utitur. *T.H.*

54. Τὴν ὑπέρων] Omnes fere Grammatici similem in modum, & recte interpretantur. Quos *funes, qui antennas ad malos destinabant*, *Caesar* vocat de B. G. III. c. 14. Graecus haud inepte ὑπέρας vertit. *Opiferos funes Stewechium* ad *Vegetium* aliosque viros eruditos appellare video inductos *Isidori* loco Orig. XIX. c. 4. *Opiferi funes . . quae corvibus antemnae dextra sini-*

sti quales advenirent, strenui omnes, sanguinis pleni & saucii plerique: nunc autem vel veneno quis a filio sublatus, aut ab uxore, aut ex luxu tumefactus ventre & cruribus: pallidi quippe omnes & ignavi, neque similes istis: eorum autem plurimi propter opes veniunt insidiati sibi invicem, ut quidem videntur. CHAR. Valde scilicet expetendæ sunt. MERC. Proinde neque ego videri possim peccare, qui paulo acerbius flagitem debita a te.

70 ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος [d] ἀνάπλεω, καὶ τραυματίαι οἱ πολλοί· νῦν δὲ ἢ φαρμάκῳ τις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀπόθανών, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξοιδηκὼς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη· ὠχροὶ γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγεννεῖς, 75 οὐδὲ ὅμοιοι ἐκείνοις. οἱ δὲ πλεῖστοι αὐτῶν ἀφ' ἁρπαλέα χρήματα ἥκουσιν ἐπιβουλεύοντες ἀλλήλοις, ὡς ἔοικασι, ΧΑ. πάνυ γὰρ ἐπιθυμητά ἐστι ταῦτα. ΕΡ. ἐκεῖνο δ' ἐγὼ δέδοικα μὴ ἂν ἁμαρτάνειν, ὅτι ἀπαιτῶ τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ. 80

φαρμάκων Z

παρὰ βίαν ἀπὸ C. K. ex a Z

V.

PLUTONIS ET MERCURII. ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

PLUT. ΠΛΟΥ.

1. SEnem nosti, illum inquam valde provectum ætate, divitem Eucra- Τὸν γέροντα οἶδα, τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτη,

[d] Ἀνάπλεω] Ἀνάπλεων P. Vr. J. Margo AIW. quod minus Atticum. Ἀνάπλεῳ F. A. H. ut sæpe scribitur in Codd.

sanistraque tenduntur retroverso. Caute *J. Scheffer.* de M. N. p. 145. *Latinis sunt* opiferae, *si Isidoro credimus.* Mihi hyperae videntur in hoc vocabulo esse vestigia tam manifesta, ut, quin ita reponi debeat, minime dubitem. Nihil admodum hic juvat egregius *Isidori* Codex Groninganus, in quo, *Opis fera funis &c.* Lege: *Hypera*, vel pro more ejus aetatis, *Hyfera*, *funis qui a c. a. d. s. tenditur retroverso.* Ὑπέρας & proverbii inde ducti meminit etiam *Moschopul.* περὶ Σχεδῶν p. 138. T. H.

55. Ἄξιον ταῦτα ὀμόσω] *Jungerm.* ad *Poll.* VII, 10. a. 58. ἄξιον hic esse οὐκον, & praeterea de vitio priscarum Edd. monet, in quibus erat ὀμοῦν. *Lederlinus* ibidem castigatae *Benedicti* versioni subtituit: *Recte sane, haec vili pretio emisti.* Illa duplex & contraria potestas in ἄξιος, quae τὸ πολυτελὲς & τὸ εὔκοπον complectitur, ex *Stephano* vulgaribusque Lexicographis latis nota. T. H.

63. Τὰ κάκιστα εὐχόμενος γ.] *Apud veteres etiam* (εὔχεσθαι) *pro imprecari coeptum erat sumi.* Suidas: Εὔχομαί σοι τάδε, ἀντὶ τοῦ καταρῶμαι παρὰ Ἀριστοφάνει. Lucianus *epist.* XLVI. τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι. Haec scribit *Geldastus* ad *Dosith.* §. 15. n. 120. T. H.

66. Εἰρήνη γὰρ] Nisi alia aliter suaderent, hinc putarem hosce Dialogos non nisi imperante Commodo scriptos; usque adeo me movet quod de pace hic, & mox de parentibus a filiis veneno necatis. Sed vide quae in argumento aliam in partem a me dicta sunt. M. du S.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ] Hic & sequentes non pauci dialogi, de hæreditatum captatoribus, cum tot sint numero, quibusdam emunctæ naris hominibus visus est in his nimius fuisse *Lucianus.* Adeo ut vel acutissimus ejus imitator *Fontenellius* id ei sub specie laudantis vitio videatur vertere. Cui hoc unum est quod reponam; *Luciano* veniam deberi, quod toties in hunc morem sit invectus, qui non turpissimus tantum per se, sed ejus ætate usitatissimus. Nihil enim Romæ iis temporibus frequentius fuisse probant Poëtarum, Historicorum, omnisque generis scriptorum illius ætatis perpetuæ ea de re querelæ. *Lactantium* unum, ne te morer, audi, qui dum Ethnicorum sui temporis enumerat vitia, hæc habet: *Et ut quae levia sunt atque usitata dicamus, qui hereditates captent, testamenta supponant, justos haeredes vel auferant vel excludant; qui corpora sua libidinibus prostituant; qui denique immemores quid nati sint, cum fastidio patientia certent* &c. V. 9. M. du S.

82. Εἰκράτει] Hujus meminit idem *Lucianus* in Somnio sive Gallo sub finem. Est apud *Aristophanem* in Equit. Eucrates, qui quum molitor esset, & dives, tamen remp. administrabat. G. C.

Ea-

ὦ παῖδες ἡμῖν οὐκ εἰσὶν, οἱ τὸν κλῆρον δὲ θηρῶντες, πεντακισμύριοι; ΕΡ. ναὶ, τὸν Σικυώνιον φῄς. τί δῆτα; ΠΛ. ἐκεῖνον μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ζῆν ἔασον ὅσοι τοῖς συνεσκηνωκόσι ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ὑπερμετρήσας ἀλλὰ τοσαῦτα, εἴγε οἷόντε ἦν, καὶ ἔτι πλείω. τοὺς δέ γε κόλακας αὐτοῦ, Χαρῖνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους, κατὰ σπασον ἐφεξῆς ἅπαντας. ΕΡ. ἄτοπον δὴ δόξει τὸ τοιοῦτον. ΠΛ. [a] ἴσμεν, ἀλλὰ δικαιότατον. τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες εὔχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον; ἢ τῆς χρημάτων

tem, cui liberi quidem non ſunt, hæreditatem vero qui venentur quinquaginta millenos. MERC. Sane: Sicyonium illum nempe dicis: quid autem? PLUT. Eum, Mercuri, vivere ſine, ad nonaginta annos, quos vixit, admenſus totidem alios, ſiquidem fieri poſſit, & plures etiam. Verum adulatores ejus, Charinum juvenem, Damonem & ceteros detrahe per ordinem omnes. MERC. Alienum plane videri queat hoc tale. PLUT. Neutiquam; ſed juſtiſſimum: quam enim illi tandem ob cauſam optant obire eum, aut bonis ejus ſibi vindicandis inhiant nulla ge-

a Οἴδαμεν] Οὐμενῦν F.

Εὐκράτην] Fictum prorſus (ut multa in ſequentibus, ad Dialogum usque X.) videtur nomen. Sed Romæ, ea potiſſimum ætate, non deerant veri homines, quorum hic Eucrates perſonam gerit, quatenus *Lucianus* Græcis omnes nominibus inſigniat. *M. du S.*

84. Πεντακισμύριοι] Numerus infinitus pro finito, hoc eſt, ſeptem. *G.C.*

Πεντακισμύριοι] *Benedictus quinquageſies mille.* Quanto rectius Micyllus *quinquaginta millia?* *J.G.*

87. Ἐκπερπερήσας] *Julian.* Cæſar. p. 326. C. ἐκπερπερούντων ὑμῶν (τῶν θεῶν) τὴν βασιλείαν μοι τὸν χρόνον. De Hiskiae vita quindecim annis cumulata idem verbum apud Patres Eccleſiaſticos uſurpari ſolet. *T.H.*

6. Πολλὰ κἀκεῖνον εὖ μάλα ἀγνοοῦντα αὐτοὺς ἐπελπίζει] Vertunt: *ille etiam ſaepe admodum ſcite ipſos lactat & ſpe inani paſcit.* Sed ἐπελπίζειν qui uſurpet, aut qui in hac notione uſurpet, novi neminem. Perſuaſi itaque mihi legendum eſſe ἀπελπίζει, *ad deſperationem eos redigit*: ἀπελπίζειν enim eſt deſperare, & cum caſu quarto, ad deſperationem redigere. De Iolao qui reviruit vide *Hyginum* Fab. 103. *J.G.G.*

Ibid. Διαβουκολεῖ] *Lactat, illudit.* *J.B.*

7. Ἐπελπίζει] Liceat mihi hic diſſentire ab Viro Clariſſimo, notante ad hunc locum, ſe, qui ἐπελπίζειν uſurpet, aut qui in hac notione uſurpet, noviſſe neminem; itaque ſe ſibi perſuaſiſſe legendum ἀπελπίζει. Noſter utique ἐπελπίζειν habet in Timone, Ἐμοὶ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένουσι κεχηνότες. Fateor, non in eadem, qua hic, ibi ponitur notione τὸ, ἐπελπίζειν. In eadem tamen, qua hic, notione id verbi agnoſcit *Suidas*, & ex auctore, quem non nominat, probat: Ἐπελπίζων, εἰς ἐλπίδας ἄγων. Τὰς μὲν αὐτοὺς ἐπελπίζων ταῖς ὑποσχέσεσι· τὰ δὲ ὑποστρώσων αὐτοῖς ὀλίγα κέρδη. Caeterum non videntur bene quadratura, διαβουκολεῖ δ' ἀπελπίζει, quemadmodum legi vult V. Cl. quum e contrario optime, etiam huic loco, conveniat, *ſcite lactat & ſpe alit*, Eucrates nempe adulatores ſuos, eosque ἐπ' ἐλπίδων ἀεὶ ἄγει (ut loquitur *Noſter* in de Mercede Cond. c. VII. dum grandaevus exiguum tempus videtur fore ſuperſtes. Sic *Noſter* in Tragopodagra vſ. 29.

Ἐλπίδι ματαίᾳ μωρὰ βουκολούμενοι.
Vana ſpe ſtulte lactati.

Euripides quoque in Phoeniſſis vſ. 399.

Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος.
Spes vero lactat profugos, ut ajunt.

At, ne quid diſſimulem; *Thomas Magiſter* hoc in *Luciani* loco non ἐπελπίζει, ſed ἐλπίζει legit; ut liquet primo apud eum in voce Βουκολῶ, deinde in ipſa voce Ἐλπίζων ubi de hoc verbo ita; ΕΛΠΙΖΩ ἀπὸ μόνου τοῦ προσδοκῶ, ἀλλὰ καὶ τὸ εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλω. Λουκιανὸς ἐν τοῖς Νεκυικοῖς· Εὖ μάλα διαβουκολῶν αὐτοὺς καὶ ἐλπίζων. Θουκυδίδης ἐν τῇ ἐγδοῇ· Ὅπόσοι τότε αὐτοὺς θυμώσαντες ἐπήλπισαν, ὡς λήψονται Σικελίαν. Haec *Thomas*; qui ex ultimo tamen *Thucydidis* loco videtur vel τὸ, ἐπελπίζειν idem judicaſſe quod τὸ, ἐλπίζειν vel in *Luciano* revera legiſſe ἐπελπίζει, & ab editoribus corruptus eſſe; quod ſicut fieri quidem potuit, ita parum ad ſenſum refert, utrum in *Luciani* hoc loco ἐπελπίζει, an ἐλπίζει, vere legendum ſit, quum & ipſum ἐλπίζω, ſive Poëticum ἔλπω pro *ſpem facio, injicio, ad ſpem adduco*, uſurparint Veteres. Sic certe *Homerus* Odyſſ. B. vſ. 91.

Πάντας μὲ ῥ' ἔλπει ἐπιχίσσαι ἀνδρὶ ἑκάστῳ

Quod ἔλπει *Heſychius* ἐλπιδοποιεῖ· *Scholiaſtes* vetus, & *Euſtathius* εἰς ἐλπίδας ἄγει exponunt. Pro ἐλπίζω, ut modo dixi, Poëtae ἔλπω, unde ἄελπτι *deſperans, non ſperans*; quae vox inſtauranda apud *Heſychium*: nam ubi legitur Ἀελπέοντες, μὴ ἐλπίζοντες· ne dubita genuinum eſſe Ἀέλποντες· idque, ut innumera alia, ſum-

generis propinquitate conjuncti? Quod autem omnium est flagitiosissimum, talia quum optent, tamen eum observant in propatulo quidem; & quando ægrotat, quæ consilia agitent, omnibus sunt manifesta: neque tamen eo minus se hostia facturos esse pollicentur, si melius habuerit: & plane varia quædam est & versuta hominum istorum adulatio. Propterea hic quidem esto immortalis, illi vero ante eum abeant frustrata inhiatione decepti.

2. MERC. Ridicula patientur, male subdoli qui sunt: multum & ille perbelle deludit eos, & spe vana lactat: imo etiam semper moribundo similis valetudine

95 τῶν ἀντιποιῶνται ὑδὲν προσήκοντες; ὁ δὲ πάντων ἐστὶ μιαρώτατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι ὅμως θεραπεύουσιν, ἔνθα τοῦ φανεροῦ καὶ νοσοῦντος, ἃ μὲν βουλεύονται, πᾶσι πρόδηλα· θύσειν δὲ ὅμως ὑπισχνοῦνται, ἢν ῥαίσῃ καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἡ κολακεία τῶν ἀνδρῶν. Διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔστω ἀθάνατος· οἱ δὲ προαπίτωσαν αὐτοῦ μάτην ἐλπιχανόντες.

5 ΕΡ. Γελοῖα πείσονται, πανοῦργοι ὄντες πολλὰ κἀκεῖνον εὖ μάλα διαβεβουλεῖ αὐτούς, καὶ ἐπελπίζει καὶ ὅλως, ἀεὶ θανόντι ἐοικὼς

3. Προαπίτωσαν] Προαπέρχονται. *V.*

7. Ἐπελπίζει] Ἀπατᾷ ἢ εἰς ἐλπίδας ἄγει, ἢ ἐμβάλλει. *G.*

sumsit *Hesychius* ex *Homero*, apud quem Il. H. vs. 310. legitur:

Καί ῥ' ἔγον ποτὶ ἄστυ, ἀέλπτοισι σόον εἶναι.

Habet quidem, fateor, *Suidas* ἀελπτίαν sed sine auctoritate; nec dubito, quin legendum sit ἀελπτίαν, quod ab ἄελπτος dixerunt Graeci, ut docet auctor Etymologici Magni. Nec num ἐλπτος dixerint, certo sciri potest eo, quod *Hesychius* adfert ἔλπτον. *J. J.*

Ἐπελπίζει] V. *Jens.* Lect. Luc. V. *Hemsterh.* p. 7. *Thom. Mag.* ἐλπ— legisse videtur. Sic *Thucyd.* VIII, 1. Θεμιστοκλῆς ἐπήλπισεν ὡς λήψοιτο Σικελίαν. & *Od.* B. 91. N. 380. *M. du S.*

Ἐπελπίζει] Ἐλπίζει *Thomas Mag.* habet in Βουκολεῖ & Ἐλπίζω, utrum vitioso codice deceptus, an ipse male multatus a librariis, haud omnino mihi exploratum est. Si quis *Thomae* patrocinari velit, non inepte putet eum scripsisse, Ἐπελπίζω ἐ μόνον τὸ προσδοκᾶν, quod rectum esse mox patebit, & in *Luciani* verbis, καὶ ἐπελπίζει, quia subjectus *Thucydidis* locus, ubi literis expressis ἐπήλπισαν, prioribus, nisi ita refinxeris, convenire non videtur; quanquam obstare nonnihil fateor iteratum illud ἐλπίζει in Βουκολεῖ· nec de menda quicquam subodoratus fuit *Nicol Loens.* Epiphyl. II. c. 23. Hoc utcumque fuerit existimatum, in *Luciano* certe ἐλπίζει nullo modo tolerari potest: licet enim in Homero simplici verbo ἔλπειν addita sit virtus activa εἰς ἐλπίδας ἄγειν, oratio tamen prosa illum usum τῷ ἐλπίζειν constantissime repudiavit: recte sive *Ammonius*, seu *Herennius Philo* & prorsus adcommodate: Ἤλπισαν ἐ Ἐπήλπισαν Διαφέρει· Ἤλπισαν μὲν γὰρ αὐτοί τινας ἐλπίδας ἔχοντες περί τινος. Ἐπήλπισαν δὲ ἕτεροι ἑτέρους, εἰς ἐλπίδα ἤγαγον. Quamobrem vulgatae bonitatem lectionis optime contra *Graevium* adseruit Doctiss. *Jensius*: alienum est ἀπελπίζει, atque abhorret a *Luciani* proposito: neque eum errorem non facile vitasset Vir magnus, nisi mentis acies vel contentione fatigata, vel alibi fuisset occupata. Ipsum hoc ἐπελπίζειν, *spem facere, spe propositā lactare & frustrari*, jam *Stephanus* adnotaverat Th. T. I. p. 1199. *Thucydidis*, *Luciani* & *Suidae* auctoritate munitum: ad *Thucydidis* locum, qui sub initium est libri VIII. *Scholiastes* interpretatur, εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλειν. In Grammaticis & *Suida* saepius occurrit explicandis proximae potestatis verbis appositum: Ἐψυχαγώγησε, ἐπήλπισε &c. *Bato* apud eundem in Πυθαγόρας Ἐφέσιος, αὐτοὺς ἐπελπίζων ταῖς ὑποχύσεσι· quam partem in Ἐπελπίζων omisso scriptoris nomine proponit. *Dion Cass.* p. 893. C. καὶ τῷ πολέμῳ, ἢ μᾶλλον ἐκφυγόντος, ἀπαλλάξειν ἐπελπίσας. *Appian.* de B. P. p. 66. D. καὶ ἐπήλπισαν (Φαμαία) περὶ πλείονος de B. Mithr. p. 216. πολλὰ περὶ Ἀσίας αὐτῷ ἐ τῶν ἐγγὺς ἐθνῶν ἐπελπίζοντες· ubi legendum αὐτὸν, ut apud *Joseph.* A. J. XIII. c. 12. §. 2. XV. c. 7. §. 1. alioqui sensus foret; *multum in eo spei de Asiā finitimisque gentibus habentes repositum*; quod a sequentibus & Appiani mente longe discrepat: nam *Gelenius* quidem Interpres plane aberrat: de B. Ann. p. 341. C. καὶ τοὺς ἔνδον ἐπελπίζων. Non aliter Graeci Ps. CXVIII, 49. Μνήσθητι τοῦ λόγου σου τῷ δούλῳ σου, ἐν ἐπήλπισάς μέ illud paulo plus abit IV Reg. XVIII, 30. Καὶ μὴ ἐπελπιζέτω ὑμᾶς Ἐζεκίας πρὸς (vel ἐπὶ) Κύριον & ne vos *frustretur Ezekias spes vestras ad Dominum convertendo.* Structura mutata diversam huic verbo significandi formam induit, ἐπελπίζειν τινί, *spem in aliquo collocare & repositam habere*: *Heliodor.* VII. p. 356. τὸ μηδὲν ἑαυτῷ συνειδότα φαῦλον εὐμενείᾳ τῇ παρὰ τοῦ κρείττονος ἐπελπίζειν plenius *Socrates* H. E. VIII. c. 16. τοὺς ἐπηλπικότας ἐπὶ τῷ ἐσταυρωμένῳ. Fit autem aliquando, nihil ut a simplici ἐλπίζειν fere differat ἐπελπίζειν· *Pausan.* IV. p. 342. καὶ ὁ μὲ ἐπήλπιζεν, Ἀθηναίων δυνηθέντων ναυλικῷ, πάθοδον ἔσεσθαι σφίσιν ἐς Ναύπακτον finitimum est *Nostri* ἐπελπίσαντες in Tim. p. 132. *V.*

ἐοικὼς ἕρπεται πολὺ μᾶλλον ἢ νέῳ. οἱ δὲ ἤδη † κλῆρον σὺν σφίσι διῃρημένοι βόσκουσι), ζωὴν μακαρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τιθέντες. ΠΛ. Ἰτέον ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας, ὥσπερ Ἰόλεως, ἀνηβήσατω· οἱ δ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων, † ὀνειροποληθέντα πλοῦτον ἀπολιπόντες, ἡκέτωσαν ἤδη καλοὶ κἀγαθοὶ ἀποθανόντες. ΕΡ. ἀμέλησον, ὦ Πλοῦτον· μελαλεύσομαι γάρ σοι ἤδη αὐτοὺς καθ' ἕνα ἑξῆς· ἑπτὰ δέ, οἶμαι, εἰσί. ΠΛ. κατάσπα· ὁ δὲ ὠθείσθω ἕκαστον, ἀντὶ γέροντος αὖθις [a] προθήκης γενόμενος.

ὁ Ἰόλεως C. M
ὁ Ἰλέως Z. (manu)

est multo quam juvenes firmiore; hi vero jam forte inter se divisa securi pascuntur vitam beatam sibi adscribentes. PLUT. Ergo igitur hic exuto senio, tanquam Iolaus, repubescat: illi autem a media spe, somniatis opibus relictis, detrusi jam veniant mali male mortui. MERC. At tu securo sis animo, Pluto: arcessam enim jam tibi eos singulos ordine: septem, opinor, sunt. PLUT. Detrahe: ille autem singulos prosequetur, pro sene denuo primae pubertatis juvenis factus.

VI.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ.

TERPSIONIS ET PLUTONIS.

ΤΕΡ Ψ.

Τοῦτο, ὦ Πλοῦτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν ἐνιαυτοὺς τεθνάναι τριάκοντα ἔτη γεγονότα, τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα γέροντα Θούριον ζῆν

TER P.

ISTANE res, o Pluto, justa, ut ego vita discedam triginta natus annos, ubi, qui nonaginta superavit, senex Thu-cri-

a Προθήκης] προθήκης post F. aliae quaedam Edd. Recte J. Pa. W. S. A.

12. Ἰόλεως] Ὁ τῷ Αἰωνι· πατὴρ τῆς Λαοῦ, ὃς ἀναιρεῖται ὑπ' ἐργῳ· τελευτῶσαι. G.

15. Ἀμέλησον, ὦ Πλοῦτον] Τὸ ὦ τῇ συνηθείᾳ, ἐκβρασον. V.

Ἰασον·] L. Αἰσον· sed Scholiastes confundit hanc cum Oileo & mox ὑπ' ἐργῳ. M. du S.

67. & *Scholiastae Pindari* ad L. Z. 50. ἔχειν ἐπιλπίζοντες. Haec certe fidem conciliant egregio Codici *Casp.* qui solus habet exquisitius, τὸ ἅμα ἐπιλπίζειν ὡς ἐ μεταβαλεῖται, in *Thucyd.* VIII, 54. nihil oberat, quominus *Pausaniae* placere potuisset, ὡς κάλλιον ἔστιν σφίσιν. T. H.

9. Τὸν πλ. σὺν σφίσι δ. βόσκειν] Si consideratius attendas, videtur istud orationis membrum nonnulla parte laborare. Memini, quum placeret, † κλῆρον ἐπ. σι διῃρημένοι βόσκειν nam & praecedit ἐπιλπίζει, & paulo post ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων sequitur. *Cicero* pro Cluent. §. 72. *Hic ille planus improbissimus, quaestu judiciario pastus, qui illi pecuniae, quam conciderat, spe jam atque animo incubaret.* Tum ἐλπίσι praeditum est tali dote, quae ad utrumque verbum διῃρημένοι & βόσκεσθαι apte congruat: proverbium non ignotum, Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς πολλοὺς βροτούς, notavit *Schol. Euripid.* ad Phoen. v. 399. Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος eodem spectat illud *Sophoclis*, Ἐλπὶς γὰρ ἡ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς βροτῶν quae fuerunt *Heraclito* observata de All. Hom. p. 453. τὰς διηρημένους ἐλπίδας, (ita legendum pro σωτηρίους ἐλπ.) αἱ βόσκουσι τὸν βίον ἡμῶν hinc eleganter Παροιμία τοχη, ἐλπὶς παλιατρόφος apud *Hesychium* ex veteri Tragico: atque ut βόσκειν & βόσκεσθαι, sic & βουκολεῖν & βουκολεῖσθαι χρηταῖς, ἀγαθαῖς, vel κεναῖς, ἀσκεπτοις, ψευδέσιν ἐλπίσι passim frequentantur. Quod si quis tamen vulgatum mordicus tenere malit, hoc pacto sensum capiet: *Hi vero jam forte inter se divisa pecudum ritu securi pascuntur, vitam beatam sibi attribuentes, rationibus suis adscribentes*, ea τῶ τιθέναι potestate, quam ad Dialogum superiorem exposuimus: βόσκειν vero de hominibus etiam usurpari, sed saepe cum contemtu quodam & contumelia, ut significetur eos pecoribus similes & abjectissimos esse, docet *C. A. Dukerus* ad *Thucydid.* p. 476. n. 37. Praeterea paulo inferius ἐκπέσωσιν, etsi non ignorem usum ejus verbi, in his etiam dialogis, de iis, qui vita juncti ad inferos descendunt, si scriberetur ἐλπίδας-σιν, haud equidem adspernarer: ad eam nos conjectu-

critus vivit adhuc? PLUT. Justissima quippe, Terpsion, siquidem hic vivat neminem optans emori amicorum: tu contra per omne tempus insidiabaris ipsi, avide expectans haereditatem. TERP. Non enim oportebat, qui senex esset, neque amplius uti divitiis ipse possit, abire vita, locumque cedere junioribus? PLUT. Tu quidem, o Terpsion, novae legis es auctor, ut is, qui amplius divitiis uti nequeat ad voluptatem, moriatur: hoc autem secus a Fato & Natura constitutum est.

2. TERP. Quin illam igitur incuso iniquae constitutionis: nam conveniebat hanc rem ordine quodammodo fieri, senior ut prius abiret, & deinceps qui aetate proximus esset, nullo autem pacto rationem in contrarium verti, neque in vita remanere decrepitum, cui dentes tres admodum sint residui, vix videntem, servulis quatuor corpore curvato innixum, qui pituita nasum, gramiis oculos habeat oppletos, nihil amplius suave sentiat, animatum quoddam sepulchrum, ab adolescentiori; ΠΛ. δικαιόταλον μὲν ὖν, ὦ Τερψίων, εἴγε ὁ μὴ ζῆν μηδένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῶν φίλων· σὺ δὲ πάλαι πάντα τὸν χρόνον ἐπεβούλευες αὐτῷ, προσδοκῶν τὴν κλῆρον. TEP. εἰ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρήσασθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν τοῦ βίου, πῶς διεχωρήσαμεν τοῖς νέοις; ΠΛ. καινὰ, ὦ Τερψίων, νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλούτῳ χρήσασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονὴν ἀποθνήσκειν· τὸ δὲ ἄλλως ἡ Μοῖρα καὶ ἡ Φύσις διέταξεν.

TEP. Οὐκοῦν ταύτην αἰτιῶμαι τὴν ἀταξίαν. ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς πως γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον πρότερον, καὶ μὴ τοῦτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτόν· ἀναφέρεσθαι δὲ μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν μὲν τὸν ὑπέργηρων, ὀδόντας τρεῖς ἔτι λοιποὺς ἔχοντα, μόγις ὁρῶντα, οἰκέταις τέτρασιν ὀπισχουφότα, κορύζης μὲν τὸν ῥῖνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστὸν ὄντα, ἡδέως ἔτι ἡδὺ εἰδότα, ἔμψυχόν τινα τάφον, ὑπὸ τοῦ νέου

ἔτι; ΠΛ. δικαιόταλον μὲν ὖν, ὦ Τερψίων, εἴγε ὁ μὴ ζῆν μηδένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῶν φίλων· σὺ δὲ πάλαι πάντα τὸν χρόνον ἐπεβούλευες αὐτῷ, προσδοκῶν τὸν κλῆρον. TEP. εἰ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρήσασθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν τοῦ βίου, πῶς διεχωρήσαμεν τοῖς νέοις; ΠΛ. καινὰ, ὦ Τερψίων, νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλούτῳ χρήσασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονὴν ἀποθνήσκειν· τὸ δὲ ἄλλως ἡ Μοῖρα καὶ ἡ Φύσις διέταξεν.

TEP. Οὐκοῦν ταύτην αἰτιῶμαι τὴν ἀταξίαν. ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς πως γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον πρότερον, καὶ μὴ τοῦτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτόν· ἀναφέρεσθαι δὲ μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν μὲν τὸν ὑπέργηρων, ὀδόντας τρεῖς ἔτι λοιποὺς ἔχοντα, μόγις ὁρῶντα, οἰκέταις τέτρασιν ὀπισχουφότα, κορύζης μὲν τὸν ῥῖνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστὸν ὄντα, ἡδέως ἔτι ἡδὺ εἰδότα, ἔμψυχόν τινα τάφον, ὑπὸ τοῦ νέου

Ταύλης C. M. et C. M. ἐξῆς περιγίνεσθαι C. M. λοιπὸν C. M. τέτρασιν C. M.

---

cturam vocabuli violentioris, quod commode jungatur cum λαὸν ῥώμην τε ἐλπίδων, invitat ipse Pluto, qui scilicet jam ante dixerit, ἐκπέσοιεν ἐφεξῆς ἅπαντας, & mox ἐκπίπτω. Non videbantur aequo animo & sponte sua descensuri, quos tanta somniatae felicitatis spes repente destitueret, sed trahi eos obtortoque collo rapi oportebat: debuit sane Mercurius aliquando per vim asperius protrudere renitentes, ut perquam facete Noster, quo nemo melius res inferorum ad unguem calluit, narrat Dial. XXVII. & Cataplus. c. 9. ἕλκειν αὐτὸν, & c. 11. σύρειν αὐτὸν οὕτω τῇ τριόδῳ. Quod autem mox τὸν ἀνυποστολήτου πλοῦτον, id plane similiter dixit scriptor aliquis (*AElianum* auctorem stylus indicat) apud *Suidam* in Καρδοπίων· μυθεῖ μὲν ἀνυποστολήτους τὸν ἐκ κλήρου διαδοχήν. *T. H.*

11. Ὥσπερ Ἴλλους] Hic cum ad decrepitam aetatem perveniisset, Herculis precibus juventuti restitutus est, ut *Ovidius* fabulatur Metam. IX, 398.

— *dubiaque tegens lanugine malas*
Ora reformatus primos Iolaus in annos. *G. C.*

Ἴλλους] V. *Ovid. Met.* IX. *Hesiod.* ἀσπ. initio. & *Hygin.* 103. *Scholiastes* hic turpiter erravit. *M. du S.*

14. Καινὰ καινᾶς] Sic idem passim: *Aristoph.* in Plut. *Aristaen. Heliod.* *J. B.*

19. Προθύροις] Vox *Homero* familiaris, quam hic mendose plerique exhibent Edd. Sed recte eadem Sup. c. 35. V. Il. I. 445. *M. du S.*

40. Οἰκέταις τέτρασιν ὀπισχουφότα] *In quatuor famulos incurvatus.* Idem Nigrino. *J. B.*

41. Κορύζης μὲν τὸν ῥῖνα, λήμης δὲ &c.] Hae vel praecipuae sunt earum vocum, quarum usu frequenti tam proprio quam figurato insignis est *Lucianus* & notabilis: vix enim ullum alium reperias scriptorem, ubi toties recurrant. Multa *Stephanus* collegit Ind. Thes. in Κόρυζα· alia *Gatakerus* ad *M. Antonin.* IX. §. 29. neutri tam sedula fuit diligentia, ut *Luciani* penum exhaurire potuerit. Dicemus opportuniore loco. *T. H.*

43. Ἔμψυχόν τινα τάφον] Terpsion Thucritum senem decreptum *vivum sepulchrum*, sive *cadaver* appellat, qua proverbiali figura utitur *Sophocles* in Antigone. Huc pertinet etiam illud Mimi *Laberii* apud *Gellium: similis sepulchris nil nisi nomen retineo.* *G. C.*

Ἔμψυχόν τινα τάφον] Ex *Erasmi* Chiliadibus descripta in *Vivum cadaver: Vivum sepulchrum.* Pleraque *Gilb. Cognatus*, quae quidem paulo sunt doctiora, aliis debet; quibus sollicite demonstrandis operam navare non est animus. Vultures *Gorgias* ingenii vitio tumide dixerat ἐμψύχους τάφους, damnatus propterea non solum, sed irrisus etiam a severioribus arbitris: vide *Longin.* περὶ Ὕψ. p. 18. & Comment. Quamvis sublimiorem figuram, si commode, flexu

γέων καλαγελώμενον, ἀποθνήσκειν δὲ καλλίστους, καὶ ἐρρωμενεστάτους νεανίσκους· ἄνω ποταμοῦ τοῦτόγε. ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἐχρῆν, πότε καὶ τεθνήξεσθαι τῶν γερόντων ἕκαστον, ἵνα μὴ μάτην ἂν ἐνίους ἐθε-

tibus derisum, dum interea moriuntur formosissimi robustissimique juvenes: hoc utique perinde est, quasi in caput flumina recurrant. Saltem denique sciendum erat, quando quisque senum esset obiturus, ne frustra quosdam observarent: nunc autem quod

45. Ἄνω ποταμῶν τοῦτό γε] Παροιμία ἐστὶ λεγομένη, ὅτε τὰ ἐναντία τῶν ὀφειλόντων γίνεται, Ἄνω ποταμῶν χωροῦσι πηγαὶ· ὡς καὶ τῶν πηγῶν ἐνίοτε ἄνω, κάτω δὲ μᾶλλον * χωροῦσι. V.

* Χωροῦσι] Supple τὰ ὕδατα. M. du S.

totius orationis adjuvante, ponatur, & ratione defendi & exemplis posse existimem, facile tamen dedero castigatius usurpasse *Lucianum* de *silicernio*, vel *sene capulari*, qualem, quum debilitatis animi corporisque viribus sepulcro quam vita longiore diguior est, non tantum τυμβογέροντα Graeci, praesertim Comici, sed & σορὸν & σοροῖλον per convicium appellitare solent. T. H.

45. Ἄνω ποταμῶν] Ἄνω ποταμῶν χωροῦσιν αἱ πηγαί. Proverb. in ea quæ accidunt ἐναντία τῶν ὀφειλόντων. Repetit de Merced. cond. Utitur *Æschyl. Eurip. Aristoph.* J. B.

Ἄνω δὲ ποταμῶν] Mutilus videri possit hic locus; sed in ejusmodi proverbialibus locutionibus sæpius invenias aliqua sui parte truncata afferri verba. *Euripidis*, ad quos alludit, versus scholium exhibet ex *Med.* 410. Proverbium, de quo fuse Paroemiographi, & ad eos *Andreas Schottus*, *Menag.* ad *Diog. Laert.* p. 193. p. 139. E. *Hesychius* observat *Æschylum* eo proverbio usum esse. V. *Hemsterh.* p. 31. παροιμία δὲ τοῦτο (inquit *Scholiastes Euripidis* ad hunc locum) ἐπὶ τῶν εἰς τὸ ἐναντίον ἐκ παρὰ τὸ προσῆκον μεταβαλλομένων πραγμάτων. M. du S.

49. Ἡ ἅμαξα τῶν βοῶν] Leg. *Erasm.* J. B.

Ἡ ἅμαξα τῶν βοῶν πολλάκις ἐκφέρει] *Erasmus* prolato *Luciani* loco haec addit: *Id est, Nunc id evenit, quod vulgo dici solet, Plaustrum saepenumero bovem ipsum aufert. Translata metaphora a plaustris per declive retro labentibus, unaque secum bovem auferentibus.* Labitur, ut saepius, quam a quoquam hactenus animadversum fuit, in adagiis explicandis, ingens patriae nostrae decus, cujus errores magnis virtutibus compensatos illa literarum tum primum renascentium rudimenta satis excusant. Ἐκφέρειν ea, qua voluit, potestate sumtum mihi quidem non approbabit: hic certe, si rectum foret, vertendum erat, *plaustrum bovem saepe effert, ejusque funus ducit.* Tum neque illud satis commode, nec ad ingenium linguae Graecae, quod paroemiam hanc in modum integram reddat, ἡ ἅμαξα τῶν βοῶν ἐλαύνει sequi debuerat Grammaticos praeëuntes, qui ἕλκει vel adjiciunt, vel supplendum esse monent: *Mich. Apostol.* C. IX. n. 66. Ἡ ἅμαξα τῶν βοῶν] Λείπει τὸ ἕλκει· ἐπὶ τῶν ἀντεσταλμένως τι ποιούντων. *Diogenian.* C. III. n. 30. nec Graeci tantum, sed & nostrates hoc ipso similive proverbio rerum ordinem inversum praeposterumque significare solent. Non alia *Luciani* mens, qui sane nihil hic discrepans indicare voluit ab istis praecedentibus, ἀναστρέφων δὲ μηδαμῶς, & ἄνω ποταμῶν τοῦτό γε. Jam si hanc sententiam nostri Scriptoris, uti decet, pro explorata teneas, locum tueri nequit supervacuum illud, quin imo putidum, πολλάκις ἐκφέρει quis unquam iis verbis aut additis, aut ad integrandam paroemiam est usus? Quocirca, ut dicam, quod res est, vehementer suspicor, adsumentum hocce ab indole proverbii tam alienum deberi incauto lectori, qui, ubi funerum ducendorum mentionem fieri videbat, istiusmodi verbum nimis liberaliter adtexuit: resecueris inutilem caudam, quanto rotundius atque ornatius exibit oratio? Νῦν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἅμαξα τῶν βοῶν. Confer initium Dial. VIII. T. H.

53. Ἐπιχαίρετε] Melius ἐπιχαίνετε. J. B.

Ἐπιχαίνετε] *Bourdelotius* recte vidit legendum esse ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνετε, *alienis inhiatis*: & firmant excerpta Mf. vulgatum ἐπιχαίρετε est ab hoc loco alienissimum. J. G. G.

Ἐπιχαίνετε] Genuina haec lectio reperitur in Mf. Gr. P. L. & Ed. J. Usurpat etiam *Demosth.* p. m. 278. A. In reliquis corrupte ἐπιχαίρετε eodem vocabulo usus est sub finem *Dial. praced.* οἱ δὲ προαπίστευσαν αὐτῷ μάτην ἐπιχανόντες. M. du S.

Ἐπιχαίνετε] Pro vulgato ἐπιχαίρετε tam promta emendatio, ut ne *Bourdelotium* quidem effugerit: suam ipse locutionem facile defendet *Lucian.* Dial. superiore, μάτην ἐπιχανόντες & in Tim. ἐπεκχυνόντες μᾶλλον τοῦ χρυσίου. alterum vix Graecum; dicendum fuerat, ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐπιχαίρετε, quemadmodum in *Jamblichi* Protr. Μόνη γὰρ αὕτη ἐπίσταται ὕτε ἐπιλυπεῖται ἀγαθοῖς ἀλλοτρίοις, ὕτε ἐπιχαίρει κακοῖς τῶν φίλων· unde pessimum hominum genus ἐπιχαιρέκακοι sunt dicti. Ceterum est ad haeredipetarum materiam ita conveniens *Libanii* locus T. I. p. 947. A. ut describendi laborem subterfugiendum mihi non putem: Ἦν δέ τις ἀνὴρ ὑπ' Αἰγύπτου φιλοχρήματος ὕτος ἐποιεῖτο φίλους, οἷς παῖδες οὐκ ἦσαν, ὅπως αὐτοῖς αὐτὸς εἴη παῖς γενόμενος· ἐξ ἀπόρου πλούσιος εἰς τὰ τῶν τελευτώντων εἰσιών, ἤχθετο τοῖς ἔτι ζῶσι τουτωνὶ τῶν πατέρων. Μακαρίζοντος δέ ποτε αὐτὸν ἀνδρὸς ἑτέρου τὰ αὐτὰ νεωστὶ τῆς τύχης, δι' ἣν αὐτῷ πλοῦτος εἰς μύγας ὑπὸ πολλῶν ἀθροισθείη, μάτην γ', ἔφη, μὴ μακαρίσῃς μοι καλῶ πρὸ ὧν ἡ οἰδὲ ἐπίλυσις εἶπεν, ὧν εἰς τὰς ὑσίας ΕΚΕΧΗΝΕΙ. *Philo Jud.* de Decal. p. 763. ὁ γὰρ τοῖς ἀλλοτρίοις ἐπιτε-

quod proverbio vulgatur, Currus bovem ſæpe effert.

3. PLUT. Illa quidem, Terpſion, multo ſapientius gubernantur, quam tu putas. Quæ, malum, cauſa vos impellit, ut alienis inhietis, & orbis ſenibus vosmet adoptandos omnibus obſequiis ingeratis?

ἐάπευον. νῦν δὲ τὸ τ παροιμίας, Ἡ ἅμαξα τ βῶν πολλάκις ἐνφέρει.

ΠΛ. Ταῦτα ἴ, ὦ Τερψίων, πολὺ σωφρονέστερα γίνεται, ἢ σοὶ δοκεῖ. ἢ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες ἀλλοτρίοις [a] ἐπιχαίνετε, ἢ τοῖς ἀτέκνοις τ γερόντων εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτούς;

[a] Ἐπιχαίνετε] Ita G. P. L. & F. Reliquae Edd. ἐπιχαίρετε.

χρώς. T.H.

54. *Εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτούς*] Εἰσποιεῖν Graecis eſt, adoptandum aliquem tradere in gentem aliam ac familiam; quo pacto ſenſu parum diſtat ab ἐκποιεῖν, niſi quod illud ad familiam ſit referendum, in quam quis transire jubetur, hoc ad eam, unde in alienam poteſtatem exit: hic fori Attici uſus; ſæpe tamen liberior & amplior quaedam illi verbo virtus accedit. *Iſaeus* pro Euphil. apud *Dionyſ. Halic.* T. II. p. 176. ὡς ἂν ἔχων ὄντα τοῦτον εἰσποιοῦμαι ἀδελφὸν ἡμῖν αὐτοῖς. *Pauſan.* IV, p. 314. Μεσσήνιοι γὰρ σὺν εἰσποιοῦσιν Ἀριστομένει Ἡρακλεῖ παῖδα ἢ Διΐ. *Heliodor.* IX. p. 449. τῷ βασιλεύοντι παῖδας ἑαυτοὺς εἰσποιοῦσι. *Lucian.* Deor. Conc. §. 4. *Bacchus*, inquit Momus non mediocriter indignans, ὅλην φρατρίαν εἰσεποίησεν ἡμῖν, *totum gregem in noſtrum Deorum ordinem intulit atque inſeruit.* Εἰσποιήσασθαι vero non pater tantum dicitur filium adſciſcens atque adoptans, ſed & judex talem adoptionem, ſi forte venerit in controverſiam, ſententia ſua confirmans: utrumque reperire licet apud *Iſaeum* tum in Actione pro Euphileto, cujus partem conſervavit *Dionyſ. Halic.* T. II. p. 175. tum in ceteris orationibus, quae ſuperſunt, & omnes in haereditatum judiciis ac jure verſantur. Hinc intelligi poteſt, quid ſit τοῖς ἀτέκνοις τ γεγόντων εἰσποιεῖν ἑαυτόν. Verum praeterea ſingularis eſt ſignificandi vis in participio φέρων, quam orationis partem *Budaeus* ornatus magis cauſa, quam ſignificationis poni cenſet C. L. G. p. 393. haud multum diſſentiente *Stephano* in App. p. 78. Ad *AElian.* V. H. VIII, 14. agnoſcunt παφίλκον illud Atticum *Faber* & *Kuhnius*; hic tamen, ut erat Graeci ſermonis callentiſſimus, inſuper obſervans *ſaepius ſignificare* ſua ſponte, data opera, & *ubique orationi pro rei ſubſtratae indole emphaſin addere: Perizonius*, hac quidem in eruditionis parte *Kuhnio* multum inferior, notat *abundare tali in conſtructione hoc participium, vel potius declarare impetum quendam aut certum conſilium agendi id, quod agitur.* Nihil eſt horum, quod non ſuis in locis aptam ſedem inveniat: haud raro ita collocatum offendes, ut illibato ſenſu abeſſe poſſe videatur: *Manetho*, quem ceteroquin elegantiae Graecae arbitrum non capiam V, 21. Μέθοις ἑρπετοῖσι φέρων παρέβηκα γελοῖα. *Sopater* apud *Stob.* p. 312. Homero ſatis non fuit principem vocare patrem, ἀλλὰ & τ πάτριον φέρων ἐπέθηκε τῷ πατρί. *Demoſth.* de Pace p. 61. C. argentum, ſi in alteram librae lancem impoſueris, οἴσεται φέρων, ἢ παφίλκοντ τ λόγισμον ἐφ' αὑτό· niſi transpoſita legi malis, οἴσεται, ἢ παφίλκοντι φέρων quem uſum, ſed rarius, ineſſe quoque memini participiis ἄγων & ἄρας. Aliquando verbis junctum, quae vehementiorem motum continent, vim incitandi ac propellendi adjuvat: velut in iſtis, φέρουσα ἐνέβαλε *Herodot.* VIII. c. 87. φέροντα ἐμβάλλειν, ἱστοῦσαι ἑαυτὸν, ἐκτραχηλίσαι φέρων, φέρων ἑαυτὸν ἀφῆκεν, ἔθηκεν ἑαυτὸν φέρων cujusmodi ex ſcriptore noſtro multa ſubminiſtrabit Index. Sed quam diverſa praeterea verborum genera complectatur, depromtis ex uno *AEſchine* exemplis oſtendere lubet: in Timarch. p. 25. v. 4. Ἀπαγαγὼν δ αὐτοὺς (ita de judicibus loquentem Demoſthenem facit) ἀπὸ τ περὶ Τίμαρχον αἰτιῶν ἐπέστησα φέρων ἐπὶ τ κατήγορον in Cteſiph. p. 65. v. 25. ἢ εἰς τοῦτο φέρων ἐκόσμησε τὰ πραγμάτια, ὡς &c. cum quo convenit illud *Libanii* T. I. p. 707. A. τοιγαροῦν εἰς τοῦτο μετέθηκα τὰ πράγματα φέρων. p. 66. v. 25. Callias-Chalcidenſis ἀδικήσας Φίλιππον κακείθεν ἀπόδρας ὑπέδυ ἑαυτὸν φέρων Θηβαίοις· quomodo *Plutarch.* T. II. p. 4. B. plerique parentes in quodcumque inciderint pravum mancipium τοῦτο φέροντες ὑποβάλλουσι τοῖς υἱοῖς. P. 74. v. 6. Demoſthenes τὴν κατὰ γῆν (ἡγεμονίαν) ἄρδην φέρων ἀνέθηκε Θηβαίοις. v. 23. προσίμικε φέρων τ κύδιστον ἀπαρασκεύῳ τῇ πόλει· in quorum ſane nonnullis tantundem fere valet, atque *ultro* & *dedita opera*. Sunt etiam locutiones, ubi propenſionem animi, agendique ſtudium apertius declarat: ſicut in illo *Longini* p. 198. Ὁ πᾶς αὐτοῖς (Homero, Platoni, Demoſtheni) αἰὼν & βίος φέρων ἀπέδωκε τὸ νικητήριον· & *Clementis* Strom. VII p. 727. D. qui athletarum aliquem ita fuiſſe precatum refert: Jupiter, ſi mihi cuncta ſunt diligenter ad obeundum certamen praeparata, ἀπόδος φέρων δικαίως τὴν νίκην ἐμοί. *Achill. Tat.* I. p. 25. εὐθὺς ἐχαρίσατο φέρων αὐτῷ τ ἄκρον parum diſcedit apud *Plutarch* T. I. p. 633. B. quum piratae τοὺς μὲ ἄλλους διέφθειρον ἀγεννόνας, Πομπήιον δὲ φέροντες αὐτοὺς μετὰ τέκνων & γυναικῶν ἐκεχειρίαν & *AElian.* H. V. VI. c. 1. Hinc jam porro ejusmodi verbis adnectitur, ut inſinuandi ſeſe applicandique ad aliquem & commendandi ſpeciem praeferat: *Maxim. Tyr.* Diſſ. XXXI. p. 315. ἢ τίνι φέροντες ἑαυτοὺς ἐπιτρέψομεν; *Plutarch.* T. I. p. 155. D. Οὕτω δὲ φέρων ὁ Περικλῆς τῷ δήμῳ προσήνεγκεν ἑαυτόν. *Julian.* Or. VII. p. 231. B. Ἀλλά σοι μὲ, ὦ Ζεῦ πάτερ, ἑαυτὸν φέρων ἀναθήσω· frequenter autem ad eos pertinet, qui in doctorum ſe fidem ac diſciplinam tradunt: eo loquendi more delectatus *Eunapius*: de Porphyrio p. 14. προσήνεγκε φέρων ἑαυτὸν Plotino: p. 34. AEdeſius ἅλως ἐπιδὺς ἑαυτὸν ἀνέθηκε φέρων εἰς τὴν ἐκεί λεω-

τὸ ἐκείνων
. κ. τ. ἑξῆς.
ae C. M.
ωδέλω πᾶσιν C. M.

τὺς; τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς τῶν ἐκείνων καλουμένων· ἡ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς ἥδιστον γίνεται. ὅσῳ γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ἀποθανεῖν εὔχεσθε, τοσούτῳ ἅπασιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐτοῖς. καινὴν γάρ τινα ταύτην τέχνην ἐπινενοήκατε, γραῶν καὶ γερόντων ἐρῶντες· καὶ μάλιστα εἰ ἄτεκνοι εἶεν. οἱ δὲ ἔντεκνοι ὑμῶν ἀνέραστοι. καίτοι πολλοὶ ἤδη τῶν

propterea merito risum debetis ab iis defossi; resque illa plerisque jucundissima accidit: nam quantum illos obire optatis, tantum omnibus est gratum, si vos ante moriamini. Novam profecto illam artem excogitastis, vetularum & senum amorem, tum maxime, si prole careant; nam quibus liberi sunt, illi amore vestro vacant. Quanquam multi jam eorum, qui non aman-

σοφιστὴν παιδίαν. p. 49. ἐπίδυσιν ἑαυτὸν φέρων τῇ χοφοσῇ ἢ ὠδῇ· Damasc. apud Suid. in Σεβαμιανός· τὸ Πρόκλῳ φέρων ἑαυτὸν ἐπιδῦναι· atque eum in modum est fere capiendum, quod Porphyrius apud Euseb. H. E. VI. c. 19. de Origene scripsit; πρὸς τὸ βάθος ἀφορμὴν τόλμημα, ᾧ δὴ φέρων αὐτόν τι ἐς τὴν οὐ τοῖς λόγοις ἔξω ἐκπεπλάδοτε quorum, quia summus Valesius aberravit, vertendo sensum explanabimus: ad barbaram Christianorum & audacem disciplinam velut in scopulum impactus adhaesit, cui agglutinatus seque turpiter vendidit, suamque in philosophiae cultu solertiam. Poteramus, si liberet, in pluribus exemplis lapsus eruditorum hominum patefacere. Nunc quando haec potestas ad vultures haeredipetas transit, significantur scilicet irrepere blando lenocinio, sesque ingerere, ut Petronius ait loco percommodo c. 140. Philumene, quae multas saepe haereditates officio aetatis extorserat, tum anus & floris extincti, filium filiamque ingerebat orbis senibus: Cicero pro Caecin. §. 13. atque etiam se ipse inferebat & intrudebat: ubi nescio quam recte aliis ingerebat, aut inferebat placuit. Saepius ita Noster: πρὸς Ἀπατ. c. 19. εἰ μὴ σαυτὸν φέρων ταῖς τῶ γέροντος ἐκείνου λαθικαῖς παιγνίαις quae huic loco sunt simillima. In Lapith. paulo aliter c. 22. (τοῖς περὶ τῷ πλουσιωτάτῳ) ἐδὲ πάνυ φέρων ἑαυτὸν ἐπίδυνα. Ex his liquido apparere arbitror, quam elegans sit & apposita Luciani verborum sententia: Vos autem, malum! quid est causae, cur alienis inhiatis, ac subdole irrepentes ves orbis senibus adoptandos ingeratis. Nolim tamen ita quis existimet, quasi varietas illas significandi figuras in participio φέρων solo residere censerem: hoc dixi, ab uno motus incitatioris capite, prout diversis orationum formis ac verbis aliis aptatur, prodire diversos, structura diducente, potestatis eleganter immutatae rivulos, quorum cursum ac virtutem consequi non licet, nisi circumscriptione quadam utaris ad interiores sententiae recessus excutiendos. T. H.

62. Τῶν ἡμιόνων] Tacent libri scripti editique: quibus etiam invitis, si Luciani mentem, & institutum orationis ordinem sequaris, particula negans videbitur inferenda, ἢ οὐκ ἡμιόνων potior est Codicibus ipsa sententiae vis perpensa: Rem quandam & artem, inquit, excogitastis novam, vetularum ac senum amorem, tum quidem maxime si prole careant: nam quibus liberi sunt, eos non curatis, neque amore prosequimini. Atque adeo jam multi eorum, qui non amantur, comperta vestri amoris versutia, etiamsi liberos habeant, odisse se tamen illos fingunt, ut & ipsi amatores nanciscantur. Liquet, credo, quos dixerat ἀνεράστους, οὐκ ἡμιόνους mox appellari: tum ὃς ἐν αὐτοῖς ἡμιόνους ἔχουσι consistere nequit, nisi legeris οὐκ ἡμιόνων. Σωφρονιστὴς an σωφρονιστὴς scribatur, parum refert: hoc tamen librorum in gratiam praetuli. T. H.

63. Σωφρονιστὴς ὑμῶν τὴν παιωφρύνην] Scribendum M. suadente, σωφρονιστὴς ὑμῶν τὴν παιωφρύνην. qui intelligunt vestras artes aut astutiam. J. G. G.

Σωφρονιστὴς] Σωφρο— G. P. & Coll. Sed vide finem Dialogi sequentis. M. du S.

67. Διαφθαρέντες] Sic legit Interpres; sic reposuimus, cum male antea διαφθαρησόμενοι. J. B.

Διαφθ—.] Antiquam hanc & genuinam, ut putamus, lectionem reposuimus. Extat autem in G. P. L. Fl. Ald. J. H. B. & Fr. Mutarunt P. S. & A. & fecerunt διαφθορᾷ— V. Νιγρ. c. 14. M. du S.

Διαφθαρησόμενοι] Haud ineptum erat, quod Interpretibus & Bourdelotio arrisit, διαφθαρησόμενοι, & probae notae verbum, AElian. de Anim. VIII, 11. τὸ πρόσωπον τῇ ἡμιόνου ὑπαίφνης, καὶ διαφθαρῆναι πάμπαλλα, & huic rei apprime conveniens, ut Polystratus ostendit Dial. IX. σωτοῖς μοι δόκει προσήγορε ἐκπεπαχύνθαι τὴν κάλλιστα. Cur tamen lectionem priscam moveremus, causa fuit nulla; praesertim quum membranae veteres nihil innovarent: διαφθαρέντες ergo qui divitem spe tabularum honorifice semper fuerant prosecuti, & perpetuo quasi satellitio stipaverant. Verum exemplum prodidit Plinius VIII. Ep. 18. Domitii Tulli, qui, quum se captandum praebuisset, reliquit filium haeredem, frustratus improbas spes hominum, ques sic decipere, pro moribus temporum, prudentia est. T. H.

70. Ἀπεσμυγότες] In cod. Mf. οἱ δὲ ἐκπεπρισμένοι τοὺς ὀδόντας ἐκπαγλαθέντες, illi vero derisi frendent dentibus, quod multo magis mihi probatur quam, quod in editis extat, λιπερμυγότες, dolore ardentes: est enim valde durum, & quod vix alibi reperias, hoc verbum. J. G. G.

Ἀπεσμυγότες] Glossema est quod in Mf. Gr. P. & L. legitur κάλαγελαθέντες. Genuina haec quam omnes impressi agnoscunt. Aliud paulo est quod legitur in Lex. Δ. VII. σὺ δὲ ἐκεῖνον μὲ ἀπεμύκτησας, sed eodem fere redit. Certe λιπομύττω emungere est, (vide ἐξ. a. c. 24.) quod in utraque lingua eleganter admodum ad eos transfertur, qui cum pecuniam variis artibus ab aliquo expressérunt in sinu rident, & sibi plaudunt. Sed tum legendum foret λιπομύγοντες, nisi forte hic figma,

amantur, intellecta veſtri amoris calliditate, etſi liberos habeant, illos odiſſe ſe fingunt, ut & ipſi amatores nanciſcantur: verumtamen in teſtamentis excludi ſolent, qui jam olim ſatellitum more fuerant ſectati; liberi autem & natura, ſicuti juſtum eſt, potiuntur omnibus: iſti vero infrendunt dentibus emuncti.

ἐρωμένων [a] σωιέντες ὑμᾶς ἡ πανουργίαν τῆ ἔρωτος, ἣν ἢ τύχωσι παῖδας ἔχοντες, μισεῖν αὐτὺς πλάττονται, ὡς ἢ αὐτοὶ ἐρασθὲς ἔχωσιν. εἶτα ὀ ταῖς διαθήκαις ἀπεκλείσθησαν μὴ οἱ πάλαι [b] δορυφορήσαντες· ὁ δὲ παῖς, ἢ ἡ φύσις, ὥσπερ ἔστι δίκαιον, κρατῆσι πάντων· οἱ δὲ ὑποπρίσι τὺς ὀδόντας 70[c] ἀπομυγέντες.

TEP.

[a] Σωιέντες] Ita G. C. P. σώντες F. Reliquae Edd. σωΐτες. [b] Δορυφορήσαντες] Δορροφορήσαντες P. S. A. [c] Ἀπομυγέντες] Καταγελασθέντες G. P. L.

70. Ἀπομυγέντες] Καταγελασθέντες. V.

figma, ut in quibusdam fit, inſertum dicas. Si hæc non placet, aliam addam conjecturam: ὑποσμύχομαι uti ex *Suida* & *Heſychio* videre eſt, metaphorice *urere* eſt. Apud *Simonidem* σμύχω *de tempore* dicitur, quod omnia abſumit. *Grot.* 143. & apud *Theocrit. de Amore Flor.* 269. Vid. *Od.* Γ. 195. Δ. 672. ἐκσμυγερῶς. Si itaque levi mutatione velis ὑποσμυγέντες pro ἐκ- ſubſtituere, optime ſic etiam ſenſus ſe habebit, aut ſaltem ſatis commode. Si quis nunc, quid ſentiam, roget; dicam. Primo καταγελασθέντες merum gloſſema mihi videtur, in textum ab iis illatum qui verbum *Luciani* qualecunque tandem fuerit, ut ſibi incognitum repudiabant. Secundo, *emungendi* mihi ſenſus, quod & gloſſema admittit, perplacet; atque adeo, aut ἀπομυγέντες, ut legitur; aut, ſi per Grammaticos non liceat, ἀπομυγέντες omnino legendum putem. *M. du S.*

Ἀπομυγέντες] Pluribus in libris extat hujus vice καταγελασθέντες, certiſſimum genuinae vocis, qualiscumque a *Luciano* fuerit profecta, interpretamentum; qua de re dubitationem omnem tollit *Scholiaſtes Voſſianus*. Niſi animum alibi Praeſtantiſſimus *Graevius* habuiſſet occuparum, qua erat ingenii perſpicacia, pro Junone nebulam amplecti refugiſſet. Quando autem valde durum, & quod vix alibi reperias, hoc verbum pronunciat, id eo quidem magis eſt conſiderandum, quia in Luciano certe nuſquam, ſi exceperis hunc locum, occurrit. *H. Stephanum* nulla vitii tetigit ſuſpicio, ut qui explicationem, eamque non unam, tentarit Theſ. T. III. p. 891. Ejus ſententia, hoc in genere momenti non mediocris, in medium proferri meretur: Ἀπομύχω, Deuro, igni abſumo. *Metaphorice utitur* Lucian. *in dial. Terpſ. & Plat.* ὑποσμύουσι τὺς ὀδόντας ἀπομυγέντες, cum ſtridore dentium infrendent, & prae dolore ardeſcunt, ſeu exardeſcunt. *Niſi malis* Extabeſcentes, Macerati & confecti dolore: *nam* σμύχω *ſignificat non ſolum uro, verum etiam* μαραίνω. Haec ille: ſed antequam explorati quid conſtitui poſſit, enodanda venit paulo diligentius natura verbi & propria ſignificandi dos. Illam veteres poſuerunt non in igne luculento, qui late flammam conſpicuam ſpargat, ſed in eo, qui caecis intra viſcera corporum alimentis nutritus ſenſim ſerpit proxima corripiens, fumoque ſe tantum prodit. Idem paene verbum & pronunciandi modo, & ſignificatione Belgae ſervamus. Licet *Homerus* aliquantulum, utpote poëta, legem eam migraverit Il. I, 649. —κατά τι σμύξει πυρὶ νῆας, vim tamen nativam recte *Scholiaſtes* declarat, ex eoque *Euſtath.* p. 781. Ἐστὶ δὲ σμύξει τὸ καῦσαι, ἢ καπνὸν ἐκ πυρὸς ἀναδῶσαι, ὁ ἐστὶ τύφειν λέγεται· ἐξ οὗτος δὲ ἐστὶ τὸ χόλον ὑποσμύχειν ἢ φθόνον ἐλλιπτεῖν· ἐκείθεν δὲ ἐστὶ τὸ σμυγερὸν, ἤτοι ἐπίπονον &c. Conferunt autem τὸ τύφειν, quemadmodum & fecit *Schol. Sophocl.* ad Antig. v. 1021. exponens τὸ πρῶτον ὑποσμύχειν non equidem intercedo, quamquam & nonnihil diverſa ſit utriusque virtus, & per diverſas orationis figuratae ſemitas propagata. Radix vero ſignificandi prima in compoſito ἀφοσμύχειν admodum graphice depingitur a *Gregor. Nyſſ.* T. I. p. 826. D. Εἰ πῦρ ἀχύρους ὑποκρυφθὲν τίνος μὴ ἔνδηλον ἀφοσμύχει τῇ καύσει τὰ τοιαῦτα, φλὲξ δὲ κατὰ τὸ φαινόμενον οὐκ ἐκδηλοῖ, ἀλλὰ δημίους τις κατὸς βιαίως ἔνδοθεν συνθλιβόμενος διεξέρχεται· paulo dilutius a *Phil. Jud.* de V. M. p. 662. B. reſtant, inquit, everſae Sodomae documenta, καπνὸς, καὶ ἢ ἔτι ἀναδιδοῦσα φλὲξ ἀμαυρὰ, καθάπερ ἀφοσμυχομένου πυρός. Hinc clare conficitur, parvam in *Artemidoro* labem inſidere II. c. 10. ubi primum οἶκοι καιόμενοι καθαρῷ πυρὶ ἐν μὴ συμπίπτουσις fauſta portendunt: tum contra οἱ δὲ σμυχόμενοι καθαρῷ πυρὶ, καὶ καθαιρόμενοι ἐν συμπίπτουσι &c. πᾶσι ποσοῖ· non convenit οἶκοις σμυχομένοις καθαρὸν πῦρ quapropter fulgor illo puri ignis addita negatione reprimendus eſt, ac propemodum extinguendus, ἢ καθαρῷ πυρί. Medici traducunt ad febres five πυρετοὺς, quorum alii ſunt ἡμερινοὶ ἐν ἀφημερίς, alii μακρότεροι τε ἐν οἷον σμυχόμενοι apud *Galen.* lib. I. ἐν πρὸς Γλαυκ. Θεραπ. *Heliodorus* ſemel ſignificatione propria II. p. 79. καλάμους, εἶπε τινὰς ἔτι σμυχομένους ἀπολείφθησαν, ἀψάμενος, translata ſaepius uſurpavit: de animi doloribus & interno cruciatu I. p. 33. ὡς παλαιά γε σμυχόμενος ἐμαυτῷ, καὶ τὸ πρᾶγμα δ' ὑποψίας ἔχων ἀπορίᾳ τῇ ἐλέγχου ἠσύχαζον· ubi

ΤΕΡ. Ἀληθῆ ταῦτα φής. ἐμὲ γὰρ Φύ-

4. TER. Vera ſunt, quæ dicis: ecce enim

ubi nemo diffitebitur aptius accedere particulam σμοχόμβῳ ἐν ἱμαντῷ iram & aemulationem, ſed pectore preſſam atque intus reductam notat VIII. p. 374. ὁ δὲ ἐν φύσει μὲν τὴν εὐνούχων ζηλοτυπίαν νοσῶν, σμυχόμβῳ δὲ ἐν πάλαι κατὰ τῶ Θεαγένους. Verum dignus eſt, quem priſtino nitori reddamus, locus lib. X. p. 484. κὴ ταῦτα εἰπὼν ὁ μὲ ἐπίσαλε τῇ Χαριτλείᾳ τὰς χεῖρας, ἄγειν μὲ ἐπὶ τὸς βωμοὺς ἐν τὴν ἐπ' αὐτῶν πυρκαϊὰν ἐνδικτύμβῳ, πλείονι δὲ αὐτὸς περὶ τῇ πάθει τὸν καρδίαν σμυχόμβῳ· posteriora ne verterent, Interpretes deterruiſſe credo difficultatem, quam tamen tollere Vat. Cod. ope pronum eſt, modo περὶ, quod is praebet, pro περὶ adſciscamus: poſſes τῷ πάθει quaſi per ἐπεξήγησιν appoſitum ſervare; ſed rejectum liberabit orationem ingrato tractu, & ſententiae vim atque acumen argutius adſtruet: *ipſe majore, quam in aris ardebat, ſolicitudinis aeſtu conflectus.* Denique locutio rarior inſolentius eſt formata VII. p. 342. ὁ δὲ Χαρίκλεια σεσηρός τι ἐν καλισμυγμένον ὑποβλέψασα, *Chariclea vero ringens, & torvius, ut tectam indignationem facile proderet, in illam intuita.* Extat illud καταμύχειν de amoris aeſtu, quo animus contabeſcit apud *Theocrit.* Eid. III, 17. de maerore VIII, 90. Ὡς δὲ καλισμύχθη, κὴ ἀνετρέπιλο φρένα λύπα· & in *Phalaridis* Ep. 144. ἀλλ' ὅτι ἐν τ ἐκείνης (uxoris defunctae) δαίμονα, εἴπερ αἴθοιτό σε ὕτω καλασμυχόμβον, ἀνιᾶλζ μὲ εἰκὸς, αὐτὴν δὲ (vel αὐτήν τε) τὴν πλείονα μὲ εὐφράναν τ ἄνδρα &c. eum in modum ſi verba nulli Interpretum intellecta levi manu refingantur, & diſtinguendo legitimum ordinem accipiant, ſenſum habebunt expeditum. *Heſychius* quem Lexicographi ſolent morem, ad vim linguae pandendam parum accommodatum, ſecutus exponit Σμύξαι & Καλασμύξαι, μαρᾶναι, καῦσαι, ἐμπρῆσαι· neque tamen non eſt commodum illud μαραίνειν, quod in virtute verbi declaranda veteres aliquando ſolent adhibere: continetur enim in τῷ σμύχειν ille quidem caecus ſub cineribusque latens ignis, ſed ita ſimul comparatus, ut carpat, conſumat lentoque morſu tabefaciat; quam poteſtatem figuratae loquendi formae maxime ſpectandam praebent. *Apollon. Rh.* III, 446. ubi Medea limis Jaſonem adſpectat amore capta Κὴρ ἀχὼ σμύχουσα — adjuvandus eſt, auctore *Suida* in Σμυχόμβῳ, binarum literarum acceſſione *Scholiaſtes*: τῇ λύπῃ τὴν ψυχὴν καιομένη ἐν ἀναλίσκουσα· nam ἀλίσκουσα, quod vulgatur, ab explicando verbo σμύχειν prorſus alienum: v. 761. — ἔνδοθι δ' ἀεὶ Τεῖρ' ὀδύνη σμύχουσα — eximie *Virgilius*, ut, quem fuit imitatus, ſuperaſſe videatur: *Vulnus alit venis & caeco carpitur igni.* In compoſitis, & Ἀφσμύχειν, *Gregor. Nyſſ.* T. II. p. 196. τῶ πάθους οἱονεὶ πυρός τινος ἔνδοθεν αὐτῶν τὰς ψυχὰς διασμύχοντος. *Suid.* Διασμύχων, Ἀφξύων, Ἀφκαίων· ſed ibi, *Heſychio* duce, reficiendum eſt Ἀφξύων & Ἀφσμύχειν, *Agath.* Anth. VII. Ep. 76. Ἡς μι ἀφσμύχουσι μελήδονες· ſed maxime ſolet ὑποσμύχειν frequentari: *Gregor. Nyſſ.* T. I. p. 828. C. καλασβεννύειν ἔνδοθεν τὴν ὑποσμύχουσαν ἐν τῇ καρδίᾳ μητσικακίαν· *Georg. Metrop. Nicom.* in S. Deip. Ingr. in Templ. p. 1116. B. ὑπὸ τ ἀφανῶς ἔνδον ὑποσμυχούσης φλογὸς πυροκλεβμυσμ. *Kuſterum* laudo, qui *Euripio* reſtituit; ejus enim eſſe, quae *Suidas* promit in Θλαδίας, nullus ambigo: ἦν γὰρ βαρὺς ὁ καθμὸς τῇ ὑποχθονίῳ χρυσίνῳ ὑποσμύχων αὐτῶν τὰ ἴντοσθεν legebatur ὑποσμήχων. Eadem labes *Baſilii Seleucienſis* Interpretem *Pantinum* mirifice decepit de Mirac. Thecl. II. p. 206. ἔτι (ἴλαιον) κὴ αἰτήσας ὕτω ἐν ἐκπαλιψάμενος ἔ ἐν τὸ πάθος ὑποσμηχε· τ μὲ ἰάσεως ἔτυχε, τ δὲ ἀσεβείας ὧν ἀπαλλάγη· *cujus ille copiam ſibi fieri poſtulans, ſeſeque eo inungens (quo etiam aegritudinem ſuam una abſterſit) ſanitatem nactus:* ex illa verſione cognoſce, quantum errorem ſaepe unius literae vitium pariat; reddideris ὑπίσμυχε, ſtatim extat nativus orationis color: *Quod oleum quum ille poſtulaſſet, eoque in loco inunxiſſet, ubi malum ipſum urebat.* *Heſychio* ſimul opem feramus: Ὑποσμύγει, (melius ὑποσμύχει) θλίβει, ἀνιᾷ, καλαπονεῖ, ἐκ μεταφορᾶς τ τραυμάτων· ubi quamvis olim exiſtimarim haud inepte περὶ τραυμάτων poſſe legi, ut de vulneribus Scriptor neſcio quis verbum illud uſurparit, nunc tamen antepono ἐκ μεταφορᾶς τ καυμάτων· ſequitur in Eodem; Ὑποσμύχουσα, ἔνδον ἰριθίζουσα· *Suidas* amplius: ἐνδιατριθίζουσα, ἐσκαλίουσα, θλίβουσα, καταπονοῦσα· totidem vocabulis *Etymologus*, niſi quod διατριθίζουσα· nimirum veteres Gloſſographi, unde haec fuerunt deſcripta, dederant hic διατριθίζουσα, alter ἔνδον ἰριθίζουσα, quod in *Suida* leviter corruptum. Quae adduximus exempla manifeſte monent, eorum in cenſum τὸ σμύχειν cum ſuo comitatu referri oportere, quae ligatae orationis terminis apud antiquos fere concluſa recentiores, quorum artis erat rariſſima quaeque, etiam repugnante ſevera ſcribendi norma, conſectari, in uſum communem revocarunt: vix enim in omni Scriptorum turba, quae Chriſti aetatem anteceſſit, totidem hujus verbi veſtigia deprehendas, quot ex inferioribus modo a me parce, nam longe plura ſunt ad manum, fuerunt prolata. His itaque conſideratis arduum non eſt definire *Luciani* verborum ſenſum aliquem haud plane abſurdum: *Hi autem dentibus infrendent interno ac caeco dolore macerati:* verum quantumlibet congruere videatur, non deſunt argumenta, quae huic lectioni ſtatus controverſiam optimo jure moveant. Omitto uſum Aoriſti ſecundi, nusquam certe alibi, niſi memoria fallat, mihi obſervatum. Primum indoli τῷ σμύχειν non ita videtur convenire λὰ, ut in unum vocabulum commode coaleſcat: utique ſcripſiſſet potius ὑποσμυγίντες creberrimae conſuetudinis auctoritate munitum: eadem ratione inductus malo in *Zoſimo* IV. p. 264. ὡς δὲ πλέον ὑπισμύχετο τῇ τ κόμης ἐπιθυμίᾳ Theodotius pro ἐπισμύχετο. Deinde cur non ὑποσμυχόμβοι; aptius ſane multoque magis ad hunc locum appoſitum, ut fatebuntur, qui legitimum orationis Graecae curſum aure docta callent. Tandem magnum eſt corruptelae latentis documentum interpretatio καταγελασθέντες, quam qui vocabulo, quodcumque in *Luciano* repererat, appoſuit, hoc quidem vulgatum ὑποσμυγέντες reperiſſe nequa-

quam

enim Thucritus a me profecta quot dona κριτ⟨ῶ⟩ πόσα κατέφαγεν, ἀεὶ τεθήξεσθαι δο-

quam credi poteſt; tanto enim intervallo utraque diſſident, ut ad quandam communis ſignificatus adfinitatem nulla machina conciliari queant. Criticen ergo reſtat ut advocemus, ſi quid auxilii ſolvendo nodo conferre poſſit: blanditur enimvero mirifice perpulcra Eruditiſſimi Viri *L. Kuſteri* conjectura, qui reſcribendum monuit unius literulae detrimento ἀπομυγίντες· fateor equidem in eo verbo florem eſſe Comicum, ab iisque poëtis decerptum, quos ſtudioſe *Noſtrum* lectitaſſe conſtat. Quanquam nunc rarius inveniatur, tot Scenae antiquae monumentis abſumtis, *Polluci* tamen nihil eſt cauſae, cur fidem denegemus adfirmanti II, 78. ἤδη δέ τινες τῶν κωμικῶν τὸ ἐπὶ κέρδει ἐξαπατᾶν ἀπομύττειν εἶπον accuratius proprietatem ſignavit, quam Grammatici: *Heſych.* Ἀπομύττειν, ἐξαπατᾶν, γοητεύειν quod poſterius ſine dubio pertinuit ad illuſtrandum aliquem Comici locum, ubi miris praeſtigiis deluſus ſenex auro emungebatur: *Euſtath.* ad Od. Σ. p. 1761. Ἀπομύξαί τινα τὸ ἐξαπατῆσαι. Neque aliter intellexerunt προμύσσειν in *Hippocrat.* Παραγγ. p. 26. Κρίσεσι δὲ σωζομένοισιν ὀνιδίζειν, ἢ ὀλεθρίως ἐχούσας προμύσσειν, modo ne vitio ſit ſcriptum pro ἀπομάσσειν quamvis ibi quominus pro *ludibrio habere, ludificari* accipias, nihil obſtet. Congruit Latinorum *emungere*, quod eſt *per dolum & aſtutis technis defraudare*: ut de Comoedia ſumtum ſcias, notiſſima ſunt *Plauti Terentiique* loca: idem *Horatii* ſenſus de A. P. v. 238 — *audax Pythias emuncto lucrata Simone talentum. Lucil.* apud *Nonium* p. 36. *Quovis poſſe me emungi bolo.* Veteres aemulatus *Apollin. Sidon.* VII. Ep. 2. *Non parvo etiam corollario facilitatem credulitatemque munificentiae ſocrualis emungens.* IX. Ep. 7. *Quidam* &c. *ſcribam tuum ſeu bibliopolam copioſiſſimo velis nolis declamationum tuarum ſchedio emunxit:* ut *Hieronymum*, imitatorem antiquitatis non ſegnem, praeteream. Atque adeo haud ſcio, an in *Caecilii* verſu apud *Ciceronem* de Amic. §. 99. quandoquidem Pal. primus, *atque unxeris*, ſuppeditat, legendum ſit, *Hodie me ante omnes Comicos ſtultos ſenes Verſaris atque emunxeris lautiſſime.* Hinc ſimul patet, quanti ſit facienda *J. Gebhardi* obſervatio Ant. Lect. II. c. 23. in *Terentio Nonioque* p. 103. *Emulſi* & *emulgere* Pal. Cod. fide reponentis. Quamobrem eleganter ἀπομυγίντες, *ab eo, qui teſtamento nequiſſimos vultures excluſerat, deluſi atque emuncti:* quod ſane dici merito poterant, quibus nec opinantibus ereptus eſſet haereditatis bolus, quam improba ſpe jamdudum crevisſent. Verum hoc pacto necdum apparet, quid *Scholiaſten* deduxerit ad ſuum illud καλαγελασθέντες quam enim explicuimus poteſtas ab iſta non parum diſſidet. Igitur ἀπομυγίντες vel alia virtute, *illudendi* nimirum *ſubſannandique*, accepit, vel in exemplari ſuo legiſſe cenſendus eſt ἐπιμυγίντες. Prius licet auctoritate veterum fere deſtituatur, nihil tamen habet, quod genio linguae ſit contrarium; praeſertim ſi interpreteris *adducto naſo*, vel etiam, *excuſſo per nares ſpiritu irridere*: ad confirmandum facit ſimile verbum ἀπομυκάομαι, atque ille *Clementis* ἀπομυκτισμὸς Paed. II. c. 6. *Qui ſermones*, inquit, *impudicos ac turpes non refugiunt, ſevere ſunt compeſcendi:* τοὺς χρωμένους αἰσχρολογίᾳ ἐπισομισίοις ⟨καὶ⟩ ὄψει δριμυτέρᾳ ⟨καὶ⟩ προσώπου ἀηδοφθῇ, καὶ τῷ ἀπομυκτισμῷ καλουμένῳ πολλάκις δὲ ⟨καὶ⟩ λόγῳ τραχυτέρᾳ· ubi *ſubſannationis* explicatio adeo placuit, ut *Potterus* etiam ἀπομυκτηρισμοὶ reponi potius voluerit: ego non diſceſſerim a vulgato, quod a μυκτὴς ſive ἀπόμυκτις prono curſu derivatur. *Timoni* in Sillis, teſte *Diogen. L.* II, 19. dictus fuit Socrates Μυκτὴρ, ῥητοφομυκτὴς, ἀττικὸς εἰρωνιστής· hac enim medicina iſte locus indiget. Quin *Lucianus*, quo minus dubitemus, offert ipſum illud verbum ἀπομυκτίζειν Ἐτ. Δ. VII. Neque tamen diffiteor non aberraturum forte, qui voci inuſitatae *faſtidiendi* virtutem, *corrugatisque naribus*, ut ſordida ſolemus, *averſandi* tribuerit; quae ſane tum *Luciani*, tum *Clementis* inſtituto ad amuſſim quadrat: ita veteres in *Horatii* formula loquendi, *naſo ſuſpendere adunco*, vel irriſionem & faſtidium junxerunt, vel utrum melius conveniret, dubitarunt: neſcio autem, an ex *Clemente* remedium ferri poſſit corruptis *Suidae* verbis, quae merito *Kuſterus* habuit ſuſpecta, Ἀπομυρίζω, ἀπεσομίζω, legendo Ἀπομυκτίζω, ἐπισομίζω. Sed alterum ἐπιμυγίντες ut *Scholiaſtes* invenerit, probabilius exiſtimo: valet enim ἐπιμύσσειν, Grammaticis monſtrantibus, *irridere*, *ſubductoque naſo & excuſſo illudere: Suid.* Ἐπέμυξεν, ἐξεμυκτήρισεν, ἔχων ἀφ' ἧ ῥωῶν ἐπαίησιν *Heſych.* in quo quidem utrum ordine continuo, Ἐπέμυξεν, ἐπεμυκτήρισεν, ἐπεμύχθισεν, ἐξεφαύλισεν, an ſeparatim ſit ſcribendum, Ἐπέμυξεν, ἐπεμυκτήρισεν, Ἐπεμύχθισεν, ἐξεφαύλισεν non ſatis exploratum habeo: ad *Homerum* certe reſpexit Il. Δ, 20. Θ, 457. — αἴθ' ἐπέμυξεν Ἀθηναίη τε ⟨καὶ⟩ Ἥρη ubi quemadmodum intelligi deberet iſtud verbum, antiqui diſſenſerunt: hos, quibus *muſſitandi compreſſisque labiis ingemendi* poteſtas arriſit, ſecutus eſt *Scholiaſtes* parvus: *Heſych.* Ἐπεμύξατο, ἐπεσύναξεν, ἐπεγόγγυσεν illos, qui *deludere, cum acerbo riſu atque indignatione inſuper habere* reddiderunt, *Heſychius*: neutris ſuae opinionis tuendae ratio defuit, quandoquidem illud ἐπέμυξεν vel a μύζειν repeti poterat, vel a μύττειν, quae, tametſi ab eadem radice μύειν propagata, diſtare notandi proprietate jam admonuit accuratiſſimus *Sylburgius* ad *Clenard.* p. 519. Similem obſervare licet in ſolo μυχθίζειν ſignificandi diſcrepantiam: apud *AEſchylum* utique Pr. V. v. 742. Σὺ δ' αὖ κάπραγας κἀναμυχθίζῃς, quin ſit, *ducto per nares ſpiritu ingemiſcere, atque indignationem teſtari*, vix in dubium voces: eo ſpectat *Heſychii* Μυχθισμὸς, ⟨καὶ⟩ γναγμὸς· nec alio fonte manantia μυττάζειν & μυτιηκάζειν. Idem tamen *irridere*, & *adunco naſo ſubſannare* deſignat: *Heſych.* Μυχθίζουσι, μυκτηρίζουσι, χλευάζουσι· neque aliter *Suidas* explicuit *Meleagrum* Anth. VII. Ep. 107. Φλέξω ναί τι μάταια γιλᾶς, καὶ σιμὰ σισηρὼς Μυχθίζεις; τάχα που σαρδόνιον γελάσεις. In *Theocriti* Eid. XX. pro μυθίζουσα utrum v. 11. an 13. ſupponi debeat μυχθίζουσα, parumper haeſito; quamvis animum inclinent ad poſteriorem locum producta *Meleagri* verba. Clare *Orige-*

δοκῶν; ἢ ὁπότε ἐσίοιμι, ὑποστένων, ἢ μύχιόν τι, καθάπερ ἐξ ὠοῦ νεοττὸς ἀτελὴς, ὑποκρώζων, ὥστ' ἔγωγε, ὅσον αὐτίκα οἰόμενος ὀπίσσεσθαι αὐτὸν ἡ σορὸς, ἔπεμπόν τε πολλὰ, ὡς μὴ ὑπερβάλλοιντό με οἱ ἀντεραστὰι τῇ μεγαλοδωρεᾷ· ἢ τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντίδων ἄγρυπνος ἐκείμην, ἀριθμῶν ἕκαστα, ἢ διατάττων. ταῦτα γάρ μοι ἢ τὴν ἐπιθανεῖν αἰτία γεγένηται, ἀγρυπνία, ἢ φροντίδες· ὁ δὲ, τοσοῦτόν μοι δέλεαρ καλαπιὼν, ἐφειστήκει ἁπαλομόρῳ πρώην ὀπτηλῶν.

consumsit semper mox morituro similis, & , quando intrarem , altum gemens , ex imoque pectore , quasi ex ovo pullus imperfectus , crocitando suspirans. Ego autem , qui non dubitarem , quin jamjam inscensurus esset sandapilam , mittebam multa , ne me superarent æmuli amatores magnitudine munerum ; ac plerumque ex curis insomnis jacebam dinumerans singula, disponensque : imo hæc ipsa mihi mortis extitit causa , insomnia inquam , & curæ : hic vero , tanta mihi esca deglutita , adstabat , quum terræ mandarer pridie , multo cum risu.

ΠΛ. Εὖγε, ὦ Θουκρίτε, ζώης ὀπιμύκιστον, πλουτῶν ἅμα, ἢ τ' τοιούτων καλαγελῶν· μηδὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κόλακας. ΤΕΡ. τοῦτο μὲν, ὦ Πλοῦτων, ἢ ἐμοὶ ἥδιστον ἤδη, εἰ ἢ Χαριάδης προθεθνήξεται Θουκρίτου. ΠΛ. Θάρρει, ὦ Τερψίων· ἢ Φείδων γὰρ, ἢ Μέλανθος, ἢ ὅλως ἅπαντες προελεύσονται αὐτῷ ὑπὸ ταῖς

5. PLUT. Euge , Thucrite , vitam producas quam longissime , divitiis simul abundans , & tales deridens ; neque ante tu quidem moriaris , quam fueris prosecutus omnes istos adulatores. TERP. Id quidem , o Pluto , & mihi jam gratissimum erit , si etiam Chariades ante Thucritum sit moriturus. PLUT. Bono sis animo , Terpsion ; etenim & Phidon , & Melantus, & plane cuncti eum prævertent sub iisdem curis

genes in Cels. IV. p. 187. ἀλλ' οὐκ εὐγνάμων, ἐκεῖνα μὲν γελᾶν ὡς μῦθον, ἀκούειν δαιμάζειν ὡς τὸ μύθῳ φιλοσοφούμενα· ταῦτα δὲ μόνῃ τῇ λέξει τὴν διάνοιαν ἐναπερισώσαντα μυχθίζειν ubi sententiae nexus qualem vim postulet , haudquaquam obscurum est. Verum minime negligendus est impressae maculae similitudine notabilis *Hesychii* locus , Ἐπισμυκτὸν , ἐπιμυκληρισμόν. Quamcumque in partem versaveris ἐπισμύχειν, nunquam inde extundes potestatem τῷ ἐπιμυκληρίζειν idcirco nihil occurrit expeditius, quam ut vitiato codice deceptus *Hesychius* dederit ἐπισμυκτὸν , quod scribendum fuerat ἐπιωνυμόν nisi tamen quis , me non invito , propius ad literas corruptae vocis , poeticam formam praeferat ἐπιμυκτὸν , cujusmodi multa praesertim ab Ionibus frequentantur, ἀλητὸς, ἀποδαστὸς in *Hesychio*, ἀριστοῦς, ἀσπαστὸς, γνητὸς, ἐδητὸς, κλιτὸς & λιτὸς *Herodoto*, μαστὸς, ὀρχηστὸς. Nunc si *Scholiasten* secutus probaveris in *Luciano* ἐπιμυγέντες, sensus oriretur a priore nonnihil diversus : neque enim ad testatorem amplius , a quo fuerint egregie ludificati , sed ad alios istos pertinebit, de quibus modo Noster, τοῖς πολλοῖς ἥδιστον γινέσθαι , quorum plenis cachinnis pessimi capratores excipiuntur : *Hi vero dentes prae dolore collidunt a cunctis ob destitutam haereditatis per insidias adpetitae spem irrisi ac ludibrio habiti.* Porro , me quidem arbitrum si capias , mutandum erit quoque ὑποπρίουσιν in ἐπιπρίουσιν illud insolens, atque etiam a *Stephano* neglectum praepositionem habet indoli verbi simplicis minus apte respondentem : hoc & usu crebro & ratione nititur. *Hesych.* Ἐπιπρίων , τὰς ὀδόντας πρίζων pari modo *Tymnes* III. Anth. c. V. Ep. 31.— ὀδόντα Ὀξὺν ἐπιβρύχουσα. *T.H.*

85. Ζώης ἐπιμήκιστον] In plurimis hujus formae vel jungendis vel separandis varia librariorum est atque incerta ratio ; neque utrum praeferas quicquam refert. Quod editur in *Thucyd.* I. c. 1. ἐπὶ μακρότατον σκοποῦντι μᾶλλον *Dionysius* habet ἐπιμακρότατον de Comp. Verb. p. 42. Hic nihil Edd. mutant ; alibi secus: ut in Macrob. §. 1. ἐπιμήκιστον ὑμᾶς βιῶναι. §. 2. ἐπιμήκιστον δύνασθαι βιῶναι. *Aristaen.* II. Ep. 21. Ἀλλ' ὦ Διλφίλιον, ἐμὸν πρόκριτον ἀγαθὸν, ζώοις ἐπιμήκιστον, εὖ ζώοις. *Philostr.* Her. c. 9. ἢ δικαίους ἐποίει, βιῶναί τε ἐπιμήκιστον. *Jos. Wassius* Add. praefationi Clariss. *Dukeri* ad *Thucydidem* insertis solutum scribendi morem in similibus probat, quem sane membranae quo vetustiores, eo accuratius observare solent. *T.H.*

87. Ἡ προπέμψεις] Certissimus , ut mihi quidem videtur , est nævus in voce προπέμψεις , pro quo legi posset προπέμψας· at verum *Luciani* arbitror προπέμψῃς. Neque alium , quam hunc , verborum horum sensum intelligo; *Euge , o Thucrite , vivas diutissime , dives simul & tales deridens ; neque certe prius moriare , quam ubi praemiseris omnes adulatores.* *J.J.*

Προπέμψεις] De hoc & similibus supra affatim dictum puto ad Tim. c. 19. Neque est cur scripturam optimam sollicitemus. *M. du S.*

Προ-

ris huc deducti. TER. Ista laudo: vitam producas quam longissime, Thucrite.

αὐταῖς Φροντίσιν. ΤΕΡ. ἐπαινῶ ταῦτα. ζώης ὀκνηρότατον, ὦ Θουκρίτα.

VII.

ZENOPHANTÆ ET CALLIDEMIDÆ.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΥ.

Z E N.

Ζ Η Ν.

1. TU autem, o Callidemide, quomodo mortem oppetiisti? me quidem, quum parasitus essem Diniæ, & plus quam satis erat ingurgitassem, fuisse suffocatum nosti: aderas enim mihi morienti. CAL. Aderam, Zenophantes: de me vero, prorsus quiddam præter opinionem evenit. Nec tu credo non nosti Ptœodorum senem. ZEN. Orbum illum, ac divitem, quocum te plerumque noveram una esse. CAL. Illum ipsum semper observabam promittentem, me relicto hære-

95 Σὺ δὲ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι ἀπέπνιξο ὢν Δεινίᾳ, πλέον ᾗ ἱκανῶς ἐμφαγὼν, ἀπεπνίγην, οἶδα· παρῆς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι. ΚΑΛ. παρῆν, ὦ Ζηνόφαντες. τὸ δ' ἐμὸν ἀπροσδόκητόν τι ἐγένετο· οἶδα γὰρ καὶ σὺ τὸν Πτωδόδωρον τὸν γέροντα. ΖΗΝ. [a] τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον, ᾧ σε τὰ πολλὰ ἤδειν συόντα; ΚΑΛ. Ἐκεῖνον αὐτὸν ἀεὶ ἐθεράπευον, [b] ὑπιχνούμενο [c] ἐπ' ἐμοὶ τεθνηκότι κληρονομήσειν. C. M. ξεαζ.

Ζηνόφαντες C. M. Ζηνόφαντε Kuster. ut a primo Ζηνόφαντος. ita et C. M. ᾧ σε τὰ πολλὰ συνόντα ἑώρων C. M.

a Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον] Τὸν γέροντα, τὸν ἀ. τὸν πλούσιον. Ζη. ὦ σὺ &c. P. b Ὑπιχνούμενο] Ὑπιχνούμενον P. ita et C. R. c Ἐπ' ἐμοὶ] Ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ. J.

Προπίμπλης] Eruditiss. *Dukerus* ad *Thucyd.* p. 486. n. 4. prolato hoc loco adjungit: *quod fortassis alii ustitatius dicerent* προπίμπλης atque id ipsum rescribi voluit *Jensius*. Sed merito lectioni vulgatae suppetias venit politissimus *Wopkenius* Lect. Tull. III. c. 13. *T.H.*

92. Ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φροντίσιν] Vereor, ut Interpretes elegantiam præpositionis habuerint perspectam. Capiendum est, quasi dixisset: omnes omnino ante eum huc advenient earumdem curarum auspiciis; iisdem illos curis comitantibus ac deducentibus. Illustrant similes loquendi formulae, ὑπὸ μάρτυσιν, ὑπὸ κήρυκι πιπράσκειν, ὁ ἰωνημὸς ὑπὸ κήρυκι, πρεῖναι ὑπὸ φωτὶ πολλῷ, ὑπὸ δᾴδι vel λαμπάσιν ἡμμέναις apud *Heliodor.* IV. p. 192. VII. p. 314. X. p. 519. ὑπ' αὐλοῖς ὀρχεῖσθαι, ὑπ' αὐλῷ & τυμπάνοις εὐρύθμως βαίνειν *Lucian.* Δ. Θ. II. χορεύειν ὑπὸ τῷ μέλει τούτῳ σπουδὰς παίδων & παρθένων *Dion Chrys.* p. 407. A. venuste *Nosser* in Tim. p. 160. ἱλαρίᾳ ἄσῃ ὑπὸ ταυτῇ τῇ διαύλῳ quod aliis ignoratum *Tanaquillo Fabro* non latuit. Sic Latine licet efferre non tantum *ad tibias*, sed & *sub tibiis* Graecorum imitatione: *Auctor Copae: Crispum sub crotalo docta movere latus*: neque aliter *Propert.* II. El. XXXI, 35. *Deficiunt magico torti sub carmine rhombi.* Ex his simul mens patebit *Apollonii Rhodii* III, 3. Μηδείης ὑπ' ἔρωτι, *Medeae amoris auspiciis ac ductu*; & v. 971. ὑπὸ πνοιῇσιν ἔρωτος. Nisi genitivum in hac phrasi saepius adjungerent Graeci, ὑπ' αὐλητῶν, ὑπὸ φορμιγγων, mallem fere apud *Dion. Chrys.* p. 286. C. διθύραμβος ὢν ὁ Διόνυσος, ᾗ ὑπὸ κιθαρωδῷ & βροντῇ γινόμενος, pro ὑπὸ κιθαρωδοῦ & βροντῆς. *T.H.*

97. Δεινίου] Vide de Dinia in Toxaride. *G.C.*

5. Ὑπιχνούμενο ἐπ' ἐμοὶ τεθνηξ.] Videtur verbum excidisse in his, ὑπιχνούμενο ἐπ' ἐμοὶ τεθνηξ[ό]ν, quae sic transtulerunt, *id mihi fore pollicens*, ut *meo bono quamprimum moreretur*. Sed *Lucianus* reliquerat, puto, ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ τεθνηξόν, *me haerede institutum brevi moriturum*. *J.G.G.*

Ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ] Acute conjecerat Cl. *Gravius* reponendam hic vocem κληρονόμῳ, quae in vulgatis deest. Reperitur autem in praestantissima Ed. *J.* Librariorum negligentiae imputandum existimo, quod in viri eximii nota, ἐπ' ἐμοὶ pro ἐπ' ἐμοὶ legitur. Nullam etiam video causam cur hac in parte a scriptura recepta, nulla addita ratione, discedere voluerit. Necessario autem leg. ὑπιχνούμενον, uti in P. recte scriptum est. *M. du S.*

Ὑπιχνούμενο ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθ] Quod a *Luciano* relictum putat *Graevius*, totidem literis exhibet Juntina: neque negari potest, probam esse locutionem: *Artemidor.* I. c. 81. τοῦτον ἰδόντες τὸν ὄνειρον οἱ νοσοῦντες ἀπί-

ξεσθαι. ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μήκιστον ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τὸ Τιθωνὸν ὁ γέρων ἔζη, ἔπιτομόν τινα ὁδὸν ἐπὶ τὸ κλῆρον ἐξευρον· φαρμάκου γὰρ Φάρμακον ἀνέπεισα τὸ οἰνοχόον, ἐπειδὰν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν (πίνει δ' ἐπιεικῶς) ζωρότερον, ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἕτοιμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ δοῦναι αὐτῷ· εἰ δὲ τοῦτο ποιήσει, ἐλεύθερον ἐπομοσάμενον ἀφήσειν αὐτόν. ΖΗΝ. τί οὖν ἐγένετο; πάνυ γάρ τι προσδόξον ἐρεῖν ἔοικας.

de, se moriturum. Quum autem illa res in longissimum protraheretur, Tithonumque senex annis excederet, compendiosam quandam viam ad hæreditatem excogitavi: emto nimirum veneno induxi servum a poculis, simulatque Ptœodorus petiisset bibere (bibit autem copiose) largius infusum in calicem paratum ut illud haberet, porrigeretque ipsi: hoc si fecerit, adjuravi me ipsum manumissurum. ZEN. Quid ergo factum? aliquid enim valde inopinatum narraturus videris.

ΚΑΛ. Ἐπεὶ τοίνυν λουσάμενοι ἤκομεν, δύο ἤδη ὁ μειρακίσκος κύλικας ἑτοίμους ἔχων, ἢ μὲν τῷ Πτοιοδώρῳ, ἢ ἔχεσαν τὸ φάρμακον, ἢ δ' ἑτέραν ἐμοί, σφαλεὶς οὐκ οἶδ'

2. CAL. Postquam ergo loti adsumus, duos jam puer calices in promtu habens, alterum pro Ptœodoro veneno infectum, pro me alterum, errore deceptus nescio quo pacto

11. Ἐπιεικῶς] Πάνυ. G.

ἀπίθανον ἐπὶ κληρονόμους τοῖς δυνατοῖσι ita legendum est. V. c. 35. ἀπίθανον ἡ ἀδελφὴ ἐπὶ κληρονόμῳ τῷ ἰδίοις τὸ ὄνειρον. Fateor, eum in modum si *Lucianus* scripsit, optime constare sententiam, dummodo retingas ἐπιχρώμην. *illum ipsum semper observabam, promittentem se moriturum esse me scripto relictoque haerede*: nam ὑπισχνεῖσθαι pro *sibi polliceri, spemque certa rem quandam praecipere* durius videtur, & ab usu Graecorum abhorrens. Verum, quia nulli Codices, quorum nobis est copia, accedunt, verisimile fit, istam laciniam ingenio deberi *Antonii Francini*, qui Juntinae Editionis curator pluribus in locis effecit, ut magis in eo fidem, quam acumen desideremus. *Bergler.* peritus Graecae proprietatis judex, aliter huic difficultati obviam ire instituit: operae pretium erit interpretationem ejus, quam lectione vulgata contentus adtulit, audire. Quum ergo ad *Alciphr.* I. Ep. 3. ubi est, καὶ ταῦτα ἐπὶ παιδίοις ζῶντες, monuisset in similibus exemplis a se productis ἐπὶ *non facile reddi aequivalente praepositione Latina*, Lucianus, inquit, *in dialogo Zenophantis & Callidemidae, ubi alter istorum qui senis cujusdam haereditatem ambierat, dicit,* ἐκεῖνον αὐτὸν ἀεὶ ἑαυτοῦ ὑπισχνούμην ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξοντος i. e. illum ipsum senem semper colebam, id mihi pollicens fore, ut me vivo moriatur, *sive* superstite me: *non ut interpres* meo bono, *quod Graeca secum non ferunt.* Phrasis est sane valde familiaris non tantum ἀπολείφθηναι vel ὑπολειφθῆναι ἐπὶ παισὶν, ut *Pausan.* III. p. 259. Πολυξὼ ὑπολειπομένην ἐπὶ ὀρφανῷ παιδί. *Damascius* apud *Suid.* in Αἰδησίᾳ τῷ Ἑρμείου τελευτήσαντος ἐπὶ παισὶν ὀρφανοῖς ἀπολειφθεῖσα· sed etiam τελευτᾶν ἐπὶ παισὶν, *relictis, superstitibus filiis obire*: Argum. *Demosthenis* orationum, I in Aphob. & pro Phorm. *Lollius* III. Anth. VI. Ep. 46. Ὀρφανικῷ δ' ἐπὶ παιδὶ λιπὼν β.ῶ — Castigavit *Kuhnius* ad *AElian.* V. H. XIII, 24. lapsum in hac vertenda loquendi formula *Junium*; cujus errorem ideo miror, quia bene rem gesserat in *Eunapii* AEdes. p. 70. ἐτελεύτα δὲ ἐπὶ τοῖς τρισὶ παισὶ reddens, *diem obiit ternis relictis liberis. Euripides*, quanquam oratione variata, non dissimili virtute, Διαδέκτορα πλούτου Ὡς ἔοικεν γ' ὁπάτορων Ἑτέροις ἐπὶ τέκνοις Ion. v. 480. Leve vitium *Achilli Tatio* demamus; nam lib. I. p. 13. pro ἔτι παῖδα γάρ μοι τίθησιν reponendum est ἐπί. *Plutarch.* in Demetr. p. 889. D. ἐπὶ παιδὶ δὲ αὐτῷ παντάπασι τῷ πατρὸς τελευτήσαντος. Jam nihil obstare videtur, quin locutum esse brevius existimemus *Lucianum* ὑπισχνούμην ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξοντος, pollicentem mihi, ut obsequii cultusque gratiam referret, se, tanquam filio superstite me relicto, atque adeo, quod ipsa res intelligi jubet, scripto haerede decessurum esse: argute autem τεθνήξοντος, quod & captator sperabat, & ab homine sene non injuria dicitur. Ceterum Vir Amplissimus *C. van Bynkershoek* de Capt. Instit. p. 309. proposuit hoc *exemplum captatae haereditatis, & simul mortis, ut ut ea res captatori infeliciter cesserit.* T. H.

7. Ἐπεγίνετο] Placuit aliquando ἐπιτείνεσθαι vel ἐπιτείνεται, sicut in Hermot. εἰς μέσας νύκτας ἐπιτεθείσης, ὡς φασι, τῆς συνουσίας· itaque saepius ἐπιτείνειν & προσθεῖναι de tempore in longum producto usurpantur; quemadmodum *Horatius*: *Vivet extento Proculeius aevo.* Nunc tamen nihil movere satius puto: *Thucydid.* I. c. 126. Χρόνου δὲ ἐπιγιγνομένου οἱ Ἀθηναῖοι τρυχόμενοι τῇ προσεδρίᾳ ἀπῆλθον οἱ πολλοί. ubi quod ex tribus Codd. adfertur ἐγγινομένου, minime spernendum est, similiter enim *Demosth.* adv. Pantaen. p. 987. C. χρόνων ἐγγεγενημένων, *quum jam multum temporis interces-sit*: & *Diodor. Sic.* V. p. 236. D. χρόνων ἐγγινομένων διὰ τὴν ὁμωνυμίαν δόξαι τὸν αὐτὸν εἶναι· ipse *Thucydid.* VIII, 9. διὰ τοιούτου ἐγγιγνομένης, ubi vide *Dukerum.*

Lan-

pacto mihi venenatam, Ptœodoro veneni puram potionem tradidit. Tum hic quidem hausit; ego e vestigio porrectus jacebam suppositium illius vice cadaver. Quid autem? riden, o Zenophantes? atqui non decebat sodalem virum irridere. ZEN. Quippe festivum hoc, Callidemide, tibi contigit. Senex vero quid ad ista. CAL. Primum quidem nonnihil est conturbatus ad casum repentinum: tum, re, ut puto, cognita, & ipse ridebat ob ea, quæ servus a poculis patrasset. ZEN. Enimvero neque tu ad compendiariam istam debueras te convertere: venisset enim tibi hæreditas via regia tutius, etsi paulo tardius.

ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ τὸ ἀφάρμακτον ἐπέδωκεν· εἶτα ὁ μὲν ἔπιεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός· τί τοῦτο; γελᾷς, ὦ Ζηνόφαντες; ἢ μὴν οὐκ ἔδει γε ἑταίρῳ ἀνδρὶ ὀπτεγελᾶν. ZHN. ἀστεῖα γὰρ, ὦ Καλλιδημείδη, πέπονθας. ὁ γέρων δὲ τί πρὸς ταῦτα; KAΛ. πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον· εἶτα συνεὶς, οἶμαι, τὸ γεγενημένον, ἐγέλα καὶ αὐτὸς, οἷά γε ὁ οἰνοχόος εἴργασται. ZHN. πλὴν ἀλλ' οὐδὲ σὲ τὸ ὀπτόμενον ἐχρῆν τραπέσθαι. ἦκε γὰρ ἂν σοι ἡ λεωφόρος ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγῳ βραδύτερον ἦν.

ἐδώκεν C. M.

Ζηνοφάνλε C.

εἰ ὀλίγῳ βραδύτερον C. M.

KNH-

a Εἰ καὶ] καὶ deest in G.

Long. I. p. 15. Χρόνος ὀλίγος ἀφαγόντι. Paulo diversum est in Amatorio, quem *Demosthenis* titulus adscribit p. 250. E. ἴσως ἂν ἄκαιρον μῆκος ἡμῖν ἐπιγένοιτο τῷ λόγῳ. *T.H.*

Ibid. Ἐπὶ τὸ Τίθωνον] *Erasm.* Adag. in *Tithoni senecta*, *Andr. Schott.* ad *Zenob.* C. VI. n. 18. Prov. Vatic. C. III. n. 89. *T.H.*

10. Ἐπειδὴν τάχιστα] Prava distinctio imposuit interpretibus, qui ista verba ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αὐτίκα πιεῖν, πάνυ δ' ἐπειγικῶς, ζωρότερον ἐμβαλόντα εἰς κύλικα, ἕτοιμον ἔχειν αὐτὸ, verterunt: *ut celerrime simul atque Ptoeodorus potum posceret, (bibit autem abunde) præsentius in calicem injectum in promptu haberet.* Addit *Bourdelotius* ζωρότερον *celerius* hoc loco notare, ut ex *Homero* interpretatur *Plutarchus* Symposiacôn decad. 5. Sed interpungendum est, ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αὐτίκα πιεῖν, πάνυ δ' ἐπειγικῶς, ζωρότερον, ἐμβαλόντα εἰς κύλικα ἕτοιμον ἔχειν αὐτό. *ut celerrime simul atque Ptoeodorus posceret, bibit enim copiose, meracius, immittere ut possit in calicem, paratum habeat illud*, venenum nimirum: haec jungenda, αὐτίκα πιεῖν ζωρότερον, cum merum poscet. *J.G.G.*

11. Ζωρότερον] *Celerius:* sic hoc loco hæc dictio sumenda, ut ex *Homero* Il. 9. interpretatur *Plutarch.* Symposiac. dec. 5. *J.B.*

Ζωρότερον ἐμβαλόντα εἰς κύλικα] Nec cur *Benedicto* placuerit *præsentius*, nec cur *Bourdelotio celerius*, causa patet ulla, quum ex proxima parenthesi palam sit notare vel plenius vel meracius; quorum prius hic commodissimum, ut in magno poculo latere aliquid & alia occurrentis inde mali causa fingi posset, prorsus ut supra in Timone de Thrasycle: ὁ παῖς μεγάλῳ κύλικι ὀρέξειεν αὐτῷ, τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα. *J.G.*

Ζωρότερον] Consule *Plutarch.* 1204. & *Hom. Schol.* & *Casaub.* ad *Theophr.* Ch. 144. *Aristot. de Poet.* c. 26. *Merum* Nostro haud dubie significat, uti ex Tim. c. 32. etiam patet. *M. du S.*

Ζωρότερον ἐμβαλόντα] Non auscultо *Graevio* copulanti αὐτίκα πιεῖν ζωρότερον si jungi voluisset *Lucianus*, non interposuisset, opinor, πάνυ δ' ἐπειγικῶς. Locutionem praeter *Athen.* X. p. 423. & *Casaubonum* illustrat *Brodaeus* ad II. Anth. c. 47. Ep. 10. Recte vero ζωρότερον ἐμβαλεῖν τὸ φάρμακον, *largius infundere venenum*; quod scilicet Callidemidae jam longa spe lassati, & compendium ingratae morae quaerentis aviditati conveniebat, ut tanto citius eo hausto Ptoeodorus interiret: ita cepisse ζωρότερον apud *Homerum* quosdam veterum Criticorum constat. Cogitet aliquis ἕτοιμον ἐγχεῖν αὐτὸ pro ἔχειν· ut Πιεῖν τις ἡμῖν ἐγχείτω *Philem.* apud *Athen.* p. 663. F. ὁ παῖς ἐγχείτω μοι τὴν μεγάλην φιάλην *Xenoph.* Symp. p. 512. v. 26. & τούτου τὸ φάρμακον ἐγχείσθω in *Plutarchi* Alex. p. 707. A. sed nihil est necesse; nam & mox, δύο κύλικας ἑτοίμους ἔχειν. *T.H.*

20. Σφαλεῖς] Tale σφάλμα apud *Heliodor.* lib. 7. *J.B.*

23. Ἐκτάδην] Sic D. XIV. ἐκτάδην κείμενον. *J.B.*

Ἐκτάδην ἐκείμην] Comparavit *Berglerus* ad *Alciphronis* locum III. Ep. 22. p. 326. Πλαγγὼν δὲ τὸ Μιλησιῶν κυνίδιον &c. κεῖται σοι τρίτην ταύτην ἡμέραν ἐκτάδην νεκρόν. Idem usurpat p. 394. & 450. καὶ ὁ μὲ ἐκτάδην κεῖται πρὸς τὴν ἐκφορὰν τῶν οἰκοι δεσποζομένων. Ἐκτανῦσαι, *extendere pedes, mori.* *T.H.*

32. Ἦκε γὰρ ἂν σοι] Ἦκε γὰρ ἂν σοι ἡ λεωφόρος ἀσφαλέστερον, εἰ ὀλίγῳ βραδύτερον ἦν. sic Mss. *venisset enim ad te*, sc. κλῆρος *hereditas*, *communi illa via, licet paullo tardius.* sic & apud Latinos *hereditas* dicitur *venire*, quae ab heredibus cernitur. *Florus* II, 20. *Insitata & incognita quadam felicitate, relictae regiis hereditatibus opes, & tota insimul regna veniebant.* Sic & *Cicero*, aliique. *J.G.G.*

Ἦκε γὰρ ἂν σοι] Quid si, rejecta, quam forte male se-

VIII.

ΚΝΗΜΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ. CNEMONIS ET DAMNIPPI.

ΚΝΗ. CNE.

ΤΟῦτο ἐκεῖνο τὸ τ̃ παροιμίας, Ὁ νεβρὸς τ̃ λέοντα. ΔΑΜ. τί ἀγαναχτεῖς, ὦ Κνήμων; ΚΝΗ. σὺ θύμη ὄ, τι ἀγαναχτῶ; κληρονόμου [a] ἀκύσιος καὶ ἀλέλειπται καὶ σοφιθεὶς [b] ὁ ἄθλιος, ὃς ἐβουλόμην ἂν μάλιστα ἔχειν τἀμὰ ἀπολιπών. ΔΑΜ. πῶς τοῦτ' ἐγένετο; ΚΝΗ. Ἑρμόλαον τ̃ πάνυ πλούσιον ἄτεκνον ὄντα ἐθεράπευον ὑπὲρ θανάτου· καὶ εἶναι ἐδόκει μοι ἡ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, θέσθαι διαθήκας εἰς τὸ φανερὸν, ἐν αἷς ἐκεῖνον καλέλειπτα τἀμὰ πάντα, ὡς καὶ εἶναι ζηλώσειε, ἡ τὰ αὐτὰ πράξειε. ΔΑΜ. τί

HOc illud est, quod proverbio dicitur, Hinnulus leonem. DAM. Quid indignaris, o Cnemon? CNE. Tu quid indigner rogas? hæredem invitus reliqui, arte circumventus miser, iis, quos volebam maxime mea possidere, præteritis. DAM. Quînam illud accidit? CNE. Hermolaum illum valde divitem colebam spe mortis: neque ille illibenter obsequium admittebat. Illud insuper videbatur mihi callidum esse, si proferrem testamentum in publicum, quo illum scripseram hæredem bonorum meorum omnium, ut ille vicissim me æmularetur, idemque faceret. DAM. Quid

a Ἀκούσιος] ἀκουσίως L. ἀκούσιον F. & P. Ceterae ἀκούσιος, quas secutus sum. b Ὁ ἄθλιος] ἀθλίως G. L. quod non spernendum.

sedula manus adfinxit, vocula postrema ordinem continues: ἦκε γὰρ ἄν σοι λέγ' τ̃ λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ' ἐ ὀλίγῳ βραδύτερος nimirum ὁ κλήρος nisi malis βραδύτερον. Persimilis *Aristophanis* locus in *Plut.* v. 1243. Ἦκεν γὰρ ἄν σοι ναὸς εἰ πεπεμμένος, ad quem de illa potestate verborum ἦκειν & ἔρχεσθαι plura dicemus. Vide Praestantiss. *Car. And. Dukerum* ad *Flor.* II, 20. p. 470. *T.H.*

35. Ὁ νεβρὸς τ̃ λέοντα] Proverb. ἐπὶ τ̃ μὴ προσηκόντων. *Aristoph.* alii. *J.B.*

Ὁ νεβρὸς . . .] Vide quid supra ad aliud, itidem decurtatum, proverbium annotaverim D. VI. *M. du S.*

Ὁ νεβρὸς τ̃ λέοντα] Est in eo proverbio inexpectati eventus atque ante non provisi significatio; quippe aliud adagium dehortabatur, tanquam a re periculi pleniſſima & vix tentanda, κατὰ τῶν λέοντος νεβρὸν ἐλθόντα μοῖραν αἰρεῖσθαι κρεῶν, ut est in Charmide *Platonis* p. 463. E. hoc ex qua fabula derivetur obscurum non est: illa tamen, ni fallor, ab *Archilocho* sumserat *Plato*. Explicat *Luciani* locum *Erasm.* Chil. in *Hinnulus leonem.* *T.H.*

38. Καλασοφισθείς] Mſ. καλασοφισθεὶς ἀθλίως, *miſere deceptus.* Vulgatus: καλασοφισθεὶς ὁ ἄθλιος. *J.G.G.*

44. Θέσθαι διαθήκας εἰς τὸ φανερόν.] Institutionem hanc esse puram, atque adeo perperam referri ad eas institutiones, quas Lex vocat *captatorias*, docet Amplisſ. *Bynkershoekius* de Captat. Inst. c. V. p. 319. Lex certe de animi secreto non judicat: verum Noster hoc quoque genus institutionis hamo subtiliter obvoluto instructum, etsi directe non incurreret in leges, ad speciem captatoriam retulit, sententiam probissimorum suae aeratis hominum secutus. Sic mutuae conjugum institutiones quamvis jure publico non improbabantur, poterant enim veris adfectionibus videri provocatae, quia tamen, si mores seculi maculosos spectares, plerumque in suspicionem incidebant insidiatoriae malitiae, gravem bonorum honestorumque hominum vituperationem subierunt. *Ammian. Marcellin.* XXVIII, 4. p. 581. *Parte alia uxor, ut proverbium loquitur vetus, eamdem incudem diu noctuque tundendo, maritum testari compellit, hocque idem ut faciat uxor, urget maritus instanter:* ibi *Valesius* hunc *Luciani* locum protulit interpretatus θέσθαι τὰς διαθήκας εἰς τὸ φανερὸν, *testamentum ei ostendere:* praefero sensum paulo ampliorem, *in publicum proferre, cum pluribus communicare*, quorum ope indicium ad captatum permanet: ceteroquin non ignoro illud *Horatii* II. Serm. V, 51. *Qui testamentum tradet tibi cumque legendum.* Quod autem praecessit ἐθεράπευον ὑπὲρ θανάτου non est, quod voluerunt Interpretes, *imminente morte*, sed *spe mortis*, quam simulac Hermolaus obiisset, resignatis tabulis mutuum ultimae voluntatis beneficium experturus erat. Hae sunt, quas *Longinus* vocat p. 240. ἀμοιρίαν θήρας θανάτου ἐ ὑπὸ θήρας

Quid igitur ille? CNE. Quid suis quidem in testamenti tabulis scripserit, ignoro: Ego sane repente sum mortuus, tecto mihi in caput incidente. Et nunc Hermolaus habet mea, quasi lupus quidam marinus hamo simul cum esca deorsum abrepto. DAM. Neque hoc tantum; sed & ipso te piscatore. Itaque dolos adversum te instruxisti. CNE. Ita quidem videor, propterea que gemo.

ἢν μὴ ἐκεῖνος; ΚΝΗ. ὅ, τι μὲν οὖν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἑαυτοῦ διαθήκαις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ γοῦν ἄφνω ἀπέθανον, καὶ τέγος μοι ἐπιπεσόντος. καὶ νῦν Ἑρμόλαος ἔχει τὰμά, ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ᶜ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκαλασπάσας. ΔΑΜ. οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἁλιέα· ὥστε σόφισμα κατὰ σαυτοῦ συντέθεικας. ΚΝΗ. ἔοικα· οἰμώζω τοιγαροῦν.

IX.

SIMYLI ET POLYSTRATI.

ΣΙΜΥΛΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΥ.

S I M.

1. ADvenis aliquando tandem, Polystrate, tu quoque ad nos, cujus ætas, opinor, prope ab annis centum abfuit. POL. Octo annos supra nonaginta vixi, Simyle. SIM. Quemadmodum autem istos post me triginta annos tradu-

Σ Ι Μ.

ΗΚεις ποτὲ, ὦ Πολύστρατε, καὶ σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη οἶμαι ὀλίγου δεῖν ἑκατὸν βεβιωκώς. ΠΟΛ. ὀκτὼ ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα, ὦ Σίμυλε. ΣΙΜ. πῶς δὲ τὰ μετ' ἐμὲ ταῦτ' ἐβίωσε τριά-

ᶜ Ἄγκιστρον] ἄγκιστρον veteres Edd. prout saepe in membranis haec vox exaratur.

ἄγρα ἀλφηστῶν nam θηρᾶν & *venari* non minus dicuntur quam *captare*: *Horat.* — *viduas venentur avaras.* *Hieron.* Epit. Nepot. *Alii matronarum opes venentur obsequiis.* T. H.

48. Ὅτι μὲν οὖν] Perperam in sequioribus editionibus ὅτι conjungitur, quum ὅ, τι scribendum sit, ut recte dedit *Aldus*, jamque recte in versione posuit Interpres, *Quid ille suo in testamento scripserit, id quidem ignoro.* J. J.

52. Τὸ ἄγκιστρον τοῦ δελέατι συγκ.] Hami escaeque circumpositae, retium & piscationis frequens, ubi de haeredipetis agitur, fit mentio: sed praeterea solent ad quaecumque lucra, quae per fraudem ac dolos captantur, istae loquendi formulae traduci. Quaedam notavit *Hadr. Junius* in adagio, *Escam hamo circumponere.* *Philo Jud.* de Jud. p. 720. C. ἵνα τὴν τῶν ὀλίγους πίστιν δελεάσῃ καθεὶς ἀγκιστρεύσῃ) τὴν τῶν μείζονος ἀπιστίαν *Zeno Veron.* de Avar. *Hinc unus pecuniam suam tanquam hamum proponit, ut facultates ad se attrahat alienas:* opportune diversa in re *Petron.* p. 15. 664. *Solon* in Troch. apud *Plutarch.* T. I. p. 86. A. Περιβαλὼν δ' ἄγραν ἀγρώστης τὸν ἀνίσπαστον μίγα Δίκτυον, δημοῦ γ' ἁμαρτὼν & φρενῶν ἀπεσφαλεῖς· sic enim mihi videtur non inscite B. Martinus emendasse V. L. III, 20. Ideo, qui captus & inescatus tenetur, καλαπεῖν τὸ δέλεαρ vel τὸ ἄγκιστρον dici consuevit: de Juliano *Symeon Metaphr.* Vit. Athanas. §. 16. Αὐτός τε τὸ δέλεαρ τῆς πλάνης καλαπτὸν εἱλκύσθη τοῦ ἀγκίστρου πειθόμενος· de iis, quos praemiis & honoribus irretitos Julianus a fide Christi abstraxerat *Asterius* Hom. in Avar. p. 43. πόσοι δὲ τὸ τῶν ἀξιωμάτων δέλεαρ ὑποδεξάμενοι μετ' ἐκείνου κατέπιον τὸ τῆς ὠφελείας ἄγκιστρον. *Gregor. Nyss.* T. II. p. 227. B. Foenerator σείφειρε τὸ βαλάντιον, καὶ δέλεαρ τοῖς πτωχομένοις τὴν ὠφέλειαν, ἵν' ἐκείνῳ (ἐκεῖνο) ἀφὴ τὴν χρείαν σειχήναιλες συγκαλαπίσωσι τῷ τόκου τὸ ἄγκιστρον. Hinc eleganter φιλάργυρος, qui ad ostentatam undecumque lucelli escam avidus adnatat, ἀγκιστροφώγος, testibus *Hesychio* & *Etymologo.* His adsimilia sunt in *Luciano* permulta; sed inprimis vide περὶ τῆς ἐκ Μ. Σ. c. III. Verum alia longe est ratio, quam postulat hic locus, quando qui hamo praeroso captatorem deceptum circumvenit, dicitur καλαπεῖν & καλασπᾶν τὸ ἄγκιστρον perquam appositе *Horat.* II. Serm. V, 24. — *captes astutus ubique Testamenta senum; neu, si vafer unus & alter Insidiatorem praeroso fugerit hamo* &c. Sunt ibi multo plura, quae cum descriptis ab Auctore nostro captatoriis artibus conferre non poenitebit. *Aristaen.* I. Ep. 17. συχνότερον ἢ τὸ δέλεαρ αὐτῇ προσακτέον· καὶ αὖθις τὸ ἄγκιστρον κατασπᾷ, πάλιν ἀσπαλιεύσω. *Erasmus* in *Vorare hamum* parum accurate. T. H.

τριάκοντα; ἐγὼ γὰρ, ἀμφὶ τὰ ἑβδομήκοντά σε ὄντα, ἀπέθανον. ΠΟΛ. ὑπερήδιστα, εἰ καί σοι ὡδιδόξον τοῦτο δόξει. ΣΙΜ. ὡδιδόξον, εἰ γέρων τε, καὶ ἀδενὴς, ἄτεκνός τε προσέτι, ἥδεταί τοῖς ἐν τῷ βίῳ ἐδύνασο.

ΠΟΛ. Τὸ μὲν πρῶτον ἅπαντα ἐδυνάμην· ἔτι καὶ παῖδες ὡραῖοι ἦσαν πολλοὶ, καὶ γυναῖκες ἁβρόταται, καὶ μύρα, καὶ οἶνος ἀνθοσμίας, καὶ τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ. ΣΙΜ. καινὰ ταῦτα· ἐγὼ γάρ σε πάνυ φειδόμενον ἠπιστάμην. ΠΟΛ. ἀλλ' ἐπέρρει μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων τἀγαθά· καὶ ἕωθεν μὲν εὐθὺς ὑπὸ θύρας ἐφοίτων μάλα πολλοί· μετὰ δὲ, παιδιά μοι δῶρα προσήγετο ἀπανταχόθεν ἡ γῆς κάλλιστα. ΣΙΜ. ἐτυράννησας, ὦ Πολύστρατε, μετ' ἐμέ; ΠΟΛ. οὐκ· ἀλλ' ἐραστὰς εἶχον μυρίους. ΣΙΜ. ἐγέλασα· ἐραστὰς σὺ τηλικοῦτος ὤν, ὀδόντας τέτταρας

τρός, ἔτι ἡδ. C.R. non male.

τράπεζα C.R. et C.M.

μέγα C.M.

] τὰ addit C.R.

ἔχον C.R.

xisti? nam ego, quum tu admodum septuagenarius esses, obii. POL. Supra quam dici potest suavissime, quanquam hoc tibi plane mirum videbitur. SIM. Mirum enimvero, si tu vetulus & inbecillus, & præterea liberis carens delectari fructu vitæ potuisti.

2. POL. Primum omnia poteram: deinde aderant etiam pueri formosuli sane multi, & mulieres tenerrimæ, & unguenta, & vinum fragrans, & mensæ vel Siculis delicatiores. SIM. Nova narras: equidem te valde parcum cognoveram. POL. At adfluebant mihi, vir optime, ab aliis hæc commoda. Summo mane statim ad januas salutatum ventitabant frequentes: tum postea omnis generis dona adferebantur, ex quocumque terrarum angulo præstantissima. SIM. An regnasti, Polystrate, post meum obitum? POL. Neutiquam: verum amatores habebam ingenti numero. SIM. Ridere libet: amatores tu ea ætate, dentes quatuor habens;

a Ἐπίῤῥει] Ex G. L. Cunctae Edd. ἐπῆῤῥει. Ἐπέῤῥει C.R.

69. Οἴνου ἀνθοσμίας] Ἡδὺς, εὔοσμος, περίοσμος, ἀνθηρὸς, εὐώδης. Sic ἀνθοσμίαν sæpissime interpretantur Grammatici Græci: leg. *Achill. Tat.* lib. 1. *J.B.*

70. Τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ] Ea semel de Siculorum deliciis in animos hominum impressa opinio perpetuo invaluit, quibus olim nihil inquinatius nec mollius. *Plato* hanc dictionem usurpavit Πολιτ. Γ. *Athenaeus* lib. XII. copiose de illis. *Macrob.* Saturn. lib. VII. c. 5. *Modum vero servat, qui sui potens est, & in mensa Sicula vel Asiana.* Hae pro lautis & opiparis leguntur. *Lucianus* in Demosth. Encom. vocavit Syracusanas immodice lautas & opiparas: Syracusani enim opibus adfluentes conviviorum luxui nimium indulgebant. *G.C.*

Τράπ. . . . Σικ.] *Sicula dapes*, quarum *Plato* etiam meminit *de Rep* III. *M. du S.*

Τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ] Proverbio fuerunt notatae Siculorum Syracusanorumque mensae delicatae non secus ac Sybaritarum: quare *Lysis* Ep. ad Hipparch. meminit Σικελικῆς πολυτελείας, qua degustata Hipparchus vel Archippus a severitate Pythagoreae disciplinae deduci se fuerit passus. *Luciani* locum *Brodaeus* attulit Miscell. V, 33. & iisdem fere veterum exemplis usus *Cluver.* Sic. Ant. I. p. 6. Operae pretium erit consimilem adscribere *Theodoreti* sententiam, ubi pari modo vinum fragrans & Siculae deliciae junguntur ex Serm. IX. περὶ Προν. Ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ παλαίστρα καὶ χαμαιζήλη, τῇ γαστρὶ καὶ τῇ γνάθῳ καὶ ταῖς ὀφρύσι τὴν εὐδαιμονίαν μετρεῖς, καὶ ὅρον εὐπραξίας εἶναι νομίζεις ζεῦγος ὑψηλὸν &c. καὶ ἐκπώματα καὶ οἴνους ἀνθοσμίας, καὶ παιδικτσίας Σικελικὴν τε καὶ Συβαριτικὴν, καὶ ἅπερ σοι τὰ ὑγρὰ καὶ ἀνειμένα καὶ ἀβροδίαιτον ἐπιτηδεύουσι τὸν βίον. *Themist.* p. 238. καὶ τράπεζαν ὠμοβόειον Σικελικὴν οἴνου τε ἄδδην καὶ εὐωχεῖται κόρης αὐτῷ τοῦ Κορυθίας ἢ παιδὸς Ἰωνικοῦ διακονουμένων. Protr. ad Nicom. p. 301. B. Συρακουσίων ἀεὶ τραπέζαις ἢ Σικελικὴν τινα προτιθέντες. *Gregor. Nyss.* T. II. p. 244. B. οἱ τὴν ἀφροδίαιτον καὶ Συβαριτικὴν παρατιθέμενοι τράπεζαν. *Liban.* Antioch. p. 380. C. Nihil est in re facili, cur plura coacervem. *T.H.*

Ibid. Ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ] Τράπεζαι Σικελικαὶ. *Isaac. Pontan.* ad *Macrob. Theod. Marcil.* ad *Horat. J.B.*

Ibid. Ὑπέῤῥει] Emendatius in membranis exaratur: ἀλλ' ἐπέῤῥει μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων τἀγαθά. *Mihi, o optime, ab aliis bona adfluebant:* vulgo ὑπέῤῥει. *J.G.G.*

Ἐπέῤῥει] Sic omnino legendum, suadente Mſ. Gr. & L. alia enim illa lectio ὑπέῤῥει, quae omnes insidet Edd. sententiam obscurat; haec illustrat. Dicitur enim ὑπέῤῥειν de abundanti scaturigine, qua, ni moles objiciantur, campi ipsi inundentur. Hinc proverbium apud hunc nostrum Ἑρμ. c. 61. ὑπέῤῥει γὰρ, κατὰ τὴν παροιμίαν, τὸ πρᾶγμα ἐξωστλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ἐς Δαναΐδων πίθος. & in *Gallo* c. 12. τὸ μὲν χρυσίον ἐν

bens? POL. Ita me Jupiter amet, primarios quidem civitatis: illi me vetulum, &, uti vides, calvum, lippum præterea, & senili muco fluentem mirifica voluptate colebant; isque eorum erat beatus, quemcumque solum adspicerem. SIM. Num & tu, ut Phaonem ferunt, Venerem ex Chio transvexisti, quæ tum tibi optanti dederit esse juvenem & pulcrum denuo, atque amabilem? POL. Haudquaquam; sed vel talis summe desiderabar. SIM. AEnigmata loqueris.

3. POL. Atqui manifestus est amor hicce tam frequens, qui orbis senibus & locupletibus insidiatur. SIM. Nunc intelligo tuam illam, vir admirande, pulcritudinem, ab aurea scilicet Venere profectam. POL. Verum, o Simyle, non paucos ab amatoribus fructus cepi, tantum non adoratus ab iis. Quin sæpe superbius adspernabar, & excludebam eorum nonnullos ali-

ἔχων; ΠΟΛ. νὴ Δία τὺς ἀρίστους γε τῶν ὡς τῇ πόλει. ᾗ γέροντά με, ᾗ φαλακρὸν, ὡς ὁρᾷς, ὄντα, ᾗ λημῶντα προσέτι, ᾗ κορυζῶντα ὑπερήδονῳ θεραπεύοντες, ᾗ μαχάρι' ἦν αὐτῷ ὅν τινα ἂν ᾗ μόνον προσέβλεψα. ΣΙΜ. μῶν ᾗ σύ τινα ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην ἐκ Χίου διεπόρθμευσας, εἶτά σοι εὐξαμένῳ ἔδωκε νέον εἶναι, ᾗ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς, ᾗ ἀξιέραστον; ΠΟΛ. οὐκ· ἀλλὰ τοιοῦτος ὢν, προϊπόπτης ἦν. ΣΙΜ. αἰνίγματα λέγεις.

ΠΟΛ. Καὶ μὴν πρόδηλός γε ὁ ἔρως οὗτος· οἱ πολὺς ὢν, ὁ ἐπὶ τοὺς ἀτέκνους ᾗ πλουσίους γέροντας. ΣΙΜ. νῦν μανθάνω σου τὸ κάλλος, ὦ θαυμάσιε, ὅτι πρὸς τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης ἦν. ΠΟΛ. ἀτὰρ, ὦ Σίμυλε, οὐκ ὀλίγα τῶν ἐραστῶν ἀπελέλαυκα, μονονυχὶ προσκυνούμενος ὑπ' αὐτῶν· ᾗ ἐθρυπτόμην δὲ πολλάκις, ᾗ ἀπέκλειον αὐτῶν τι-

ἔτως C.R.

ἀπεκλείσθην C.M. pessime

85. Ὥσπερ ὁ Φάων] Ὁ Φάων, ὡς λέγουσι, γέρων ὢν ἐπεθύμησε τὴν Ἀφροδίτην ᾗ ἡ Ἀφροδίτη ἐφάνθη αὐτῷ, ἐπεὶ γέρων ἦν, μετέβαλεν αὐτὸν εἰς νεώτερον. V.

τὸ ἀργύριον ἔχοντας σκάφας τισὶ μεγάλας ἀϊνάου τε ᾗ πολὺ ἐπιῤῥέον. Sic denique translata apud *Xenoph. Cyrop.* VII. de frequentissimo hominum concursu. Adde *Philostr.* in *Herode*, ὁ μητρῶος αὐτῷ πλοῦτος ἐ ὡδὶ πολὺ τούτου ἐπιῤῥύη· p. 548. & *Homerum* ipsum. *M.du S.*

Ὑπιῤῥεῖ] Sine controversia verum est ἐπιῤῥεῖ ὑποῤῥεῖ sensim ac lente fluere nimis est dilutum, quam ut Polystrati cogitationi satisfaciat. Praeterea suam ipse manum tuebitur *Lucianus* Imag. c. 21. ἐπιτηλεῖον ἐπιῤῥεῖν τὰγαθά. Gall. c. 12. τὸ χρυσίον ᾗ τὸ ἀργύριον ἀϊνάου τε ᾗ πολὺ ἐπιῤῥέον. Denique nihil est similibus veterum exemplis frequentius: *Euripid.* Med. v. 1229. Ὄλβου δ' ἐπιῤῥύντος· *Xenoph.* Socr. Apol. p. 411. v. 23. ἀγαθῶν ἐπιῤῥεόντων· *Liban.* Declam. X. p. 367. C. ἄλλοις μὲ αὐτομάτως ἐπιῤῥεῖ τὰ τῦ πλούτου καλά. *Longus* IV. p. 144. ἐμοὶ δὲ πλοῦτος ἐπιῤῥεῖ καθ' ἑκάστην ἡμέραν· *Aristaen.* II. Ep. 12. Οὐδὲν γὰρ ἐκαρκεῖ πλοῦτος αὐτῇ, εἰδ' ἂν ὁπόσαμῶν ἐπιῤῥύῃ. *Influentis dona fortunae* dixit *Seneca* Thyest. v. 536. Hinc ἐπιῤῥοὴ pro *copia & affluentia*: σφενδόνας τὴν αὐξὴν τε ᾗ ἐπιῤῥοὴν apud *Plut.* de LL. VI. p. 875. & πλούτου ἐπιῤῥοίαις *Eustathio Antiocheno*. Si pro vulgata lectione firmanda minor etiam exemplorum numerus fuerit adductus, quin pristinas in sedes revertatur, nihil intercedo. *T.H.*

83. Μακάριος ἦν] *Amm. Marcellin.* XXVIII, 4. p. 574. *Ex his quidam* &c. *adulatoribus offerunt gemmas suavianda vel manus, id illis sufficere ad beate vivendum existimantes.* *T.H.*

85. Μῶν ᾗ σύ τινα ὥσπερ ὁ Φάων] Mallem abesset τινα oratione hunc in modum divisa: *Μῶν ᾗ σὺ, ὥσπερ ὁ Φάων, τὴν Ἀφροδίτην* &c. *num & tu, similiter ac Phaon, Venerem ex Chio trajecisti?* videtur huic lectioni suffragari, quod a *Luciano* mox scriptum ὡδὶ ἐ χρυσῆς Ἀφροδίτης· nunc animadverto non ab ea Venere formam tuam esse profectam, quae te senem navicularium praemio juventae fuerit remunerata, sed ab illa aurea, quam domi conditam in arca servas. Alioqui excideret θεὸν vel θεῶν, quod si revocari placet, orationem ita constitues: *μῶν ᾗ σὺ θεῶν τινα, ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην, ἐκ Χίου διεπόρθμευσας.* De Phaone Etymol. M. Φάων ἐπὶ τῦ ἐραστοῦ ᾗ ὑπερφάνων τῦ γὰρ Φάωνος πολλοὺς ἐραστὰς· plenius *Suidas*; nam *Hesychius* ea in voce misere mutilatus est. Vid. *AElian.* V. H. XII, 18. & Comment. *Brod.* ad Anth. III. c. 25. Ep. 64. Hoc Phaonis titulo fabulas inscriptas Antiphanes & Plato Comici ediderunt: ut posterior eo in argumento luserit, colligi quodammodo potest ex *Athen.* X. p. 445. F. *T.H.*

Ibid. Φάων] Vide *AElian. Var. Hist.* XII. 18. & *Palaephat.* π. ἀπ. c. 49. Juvenis Lesbius quem Sappho amavit. *Scholiastes* ab aliis discrepat qui tradunt a Venere juvenem & formosum redditum, quia *nulla mercede transvexerat.* *M.du S.*

τινὰς ἐνίοτε· οἱ δὲ ἠμιλλῶντο ἡ ἡ ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ πρὸς ἐμὲ φιλοτιμίᾳ. ΣΙΜ. τέλος δ' ἐν τοῖς ἐδιαλείπετε τὴν χλημάτων; ΠΟΛ. ἐς τὸ φανερὸν μὲν ἕκαστον αὐτῶν κληρονόμον ἀπολιπεῖν ἔφασκον· ἐν δ' ὑπιστεύετε, ἡ κολακευτικώτερον παρεσκεύαζεν ἑαυτόν· ἄλλας δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθήκας ἐκείνας ἔχων κατέλιπον, οἰμώζειν ἅπασι φράσας.

ΣΙΜ. Τίνα δ' αἱ τελευταῖαι τὸν κληρονόμον ἔχουσι; ἆρα τινὰ τῶν ἀπὸ τοῦ γένους; ΠΟΛ. ἀ μὰ Δί', ἀλλὰ κεκτημένον τινὰ τῶν μειρακίων τῶν ὡραίων Φρύγα. ΣΙΜ. ἀμφὶ πόσα ἔτη, ὦ Πολύστρατε; ΠΟΛ. σχεδὸν ἀμφὶ τὰ εἴκοσιν. ΣΙΜ. ἤδη μανθάνω ἅτινά σοι ἐκεῖνος ἐχαρίζετο. ΠΟΛ. σὺν ἀλλὰ πολὺ ἐκείνων ἀξιώτερος κληρονομεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν, καὶ ἄθλερος, ὃν ἤδη καὶ αὐτοὶ οἱ ἄριστοι θεραπεύουσιν. ἐκεῖνος τοίνυν ἐκληρονόμησέ μου καὶ νῦν ἐν τοῖς εὐπατρίδαις ἀριθμεῖται, ὑπεξυρημένος μὲν τὸ γένειον, καὶ βαρβαρίζων· Κόδρου δὲ εὐγενέστερος,

quando: hi vero contendebant inter se, & alius alium præcedere conabantur ſtudio & obſequiis erga me. SIM. Ergo tandem quod conſilium de tuis poſſeſſionibus iniiſti? POL. Palam ſingulos illorum hæredes me relicturum eſſe dictitabam: credebant ſcilicet, eoque magis ad adulationem ſe comparabant: at alias iſtas veras teſtamenti tabulas mecum ſervans reliqui, plorare juſſis omnibus.

4. SIM. Quem ultimæ ſcriptum hæredem habuerunt? numquid aliquem genere propinquum? POL. Nullo modo; ſed recens emtum quendam adoleſcentulorum forma commendabilium Phrygem. SIM. Quid ætatis circiter, Polyſtrate? POL. Annos admodum viginti natum. SIM. Jam teneo, quæ tibi ille gratificaretur. POL. Vel ſic tamen multum illis dignior, qui hæreditatem cerneret, quantumvis barbarus, & nequam; quem ipſi jam optimates adſectantur. Is igitur hæres meus fuit, & nunc ſummo loco natis adnumeratur ille mento raſo delicatulus, & barbare loquens, qui tamen Codro nobilior, Ni-

ἐ δ' ἐπίστευέ τε ἂν καὶ κολ. C.R.

ἔχων ἐκείνας C.R.

ἀθεσία C.M.

ὀκνεδὸν ἀθεσ ἀμφὶ τὰ εἴκοσιν ἤδη C.R.

καταριθμεῖται C.R.

ἐ Αὐτοί] Αὐτῶν P. αὐτῶν C.R.

21. Κόδρου] ἐ Κλεινίου Πύλιος ἦν ἀπὸ Πύλου (τῆσδε δὲ αὐτὴ ἡ Πελοποννήσου) εἰς Ἀθήνας ἐλθὼν πολέμου καλαμαδάντου, καὶ μονομάχησε ξάνθῃ τῷ Βοιωτῷ ὑπὲρ Ἀθηνῶν ἐπὶ μισθῷ τῇ βασιλείᾳ τῇ Ἀθηναίων καὶ νικήσας ἐβασίλευσε. Τούτου δὲ υἱὸς ὁ Κόδρος. G.

ἐ Κλεινίου] Lege Μιλτιάδου, ut ex iis liquet, quae J. Meurſius collegit de Reg. Ath. III. c. 10. Tum μονομάχησε pro καὶ μονομ. praeterea ferri poteſt ὑπὲρ Ἀθηνῶν, quanquam mallem ὑπὲρ Ἀθηναίων. T.H.

99. Ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ πρὸς ἐμὲ φ.] Convenit illud Periplectomenae Plautini Mil. Glor. A. III. Sc. I, 119. *Ille miſerrimum ſe retur, minimum qui miſit mihi: Illi inter ſe certant donis: ego haec mecum muſſito, Bona mea inhiant, certatim dona mittunt & munera*: nec plura legiſſe poenitebit. Quamvis autem in hac locutione poterat omitti ἐν, ſicut in *Platonis* Phaedr. p. 1213. Α. Φοβούμενοι τοὺς ἐν ὑσίαις κεκλημένους, μὴ χρήμασιν αὐτοὺς ὑπερβάλωνται, ſervanda tamen eſt ſine dubio; de quo notavit accuratiſſimus *Dukerus* ad Thucydid. V. p. 348. n. 36. T.H.

7. Οἰμώζειν] *Horatius: Nil ſibi relictum praeter plorare.* M. du S.

15. Ἐχαρίζετο] Notum quid in obſcoenis ſit χαρίζεσθαι, ἀφροδισάζειν. J.B.

27. Βάρβαρος ἦν καὶ ἄθλερος] *Libanius* Apol. p. 59 B. Οἱ βαρβάρους ἀνθρώπους, ἀλήθους τινὰς καὶ ἀπόνους. *Demoſthenis* debent, qui haec eadem de Philippo rege Macedonum, tanquam viliſſimo mancipio, dicere fuit auſus p. 90. B. ὑπὲρ Φιλίππου &c. ὃ μόνον οὐχ Ἕλλην ὄντες, οὐδὲ προσήκοντες οὐδὲ τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλ' οὐδὲ βαρβάρου ἀπεῦθεν, ὁθενοῦν καλὸν οὐτῶν· ἀλλ' ἀλήθους Μακεδόνος, ὁθεν οὐδ' ἀνδράποδον σπουδαῖον οὐδὲν ἦν πρότερον πρίασθαι. Idem AEſchinem adverſarium vocavit ἄλεθρον γραμματέα pro Cor. p. 494. B. quod *Ulpianus* interpretatur, ἢ ὀλίγου ἄξιος, ἢ ὁ πολλοῖς πραξείσας ἀλεθρίου τοῦ μαθεῖν τὰ γράμματα διὰ τὴν ἀπαιδευσίαν· adeo ſaepe fluctuant in explicanda patriae linguae indole Grammatici: quod priore loco poſuit, tenendum eſt; uſurparique ſolet de perditiſſimo mancipiorum genere illud vocabulum, quales erant in primis Phryges: *Dilgem. L.* in Ariſtippo II, 75. Σίμων ποτὲ τὸν Διονυσίου πατρὸς πολυτελῆ οἶκον οὕτω καὶ λιθοστρότως διεκόσμησε, ὥστε καὶ Φρὺξ καὶ ἄλεθρος, ἀπεχρημάτιζόν τινες προσιόντι τῇ οἰκίᾳ.

Nireo formosior, Ulyxe prudentior esse perhibetur. SIM. Nihil hoc ad me: vel Imperator sit Græciæ, dummodo ne isti hæreditatem capiant.

ὦ Νιρέως καλλίων, ὦ Ὀδυσσέως συνετώτερος λεγόμενον εἶναι. ΣΙΜ. ἔμοι μέλει, ὦ στρατηγησάτω τῆς Ἑλλάδος, εἰ δοκεῖ· ἐκεῖνοι δὲ, μὴ κληρονομείτωσαν μόνον.

X.

CHARONTIS ET MERCURII, & Mortuorum diversorum.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ, [b] ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ.

INTERLOCUTORES, CHARON, MERCURIUS, MORTUI, MENIPPUS, CHARMOLEUS, LAMPICHUS, DAMASIAS, PHILOSOPHUS, RHETOR.

CHAR.

AUscultate, quo statu nostræ sint res: parvula vobis, ut videtis, est scaphula, & nonnihil vetustate labefacta, rimisque crebris perfluit: si inclinaverit in alterutram partem, pessum ibit eversa: vos autem tot simul advenitis multis onusti sarcinis singuli. Cum istis itaque rebus si ingressi fueritis, metuo ne post-

[c] ΧΑΡ.

Ἀκούσατε, ὡς ἔχει [d] ἡμῖν τὰ πράγματα. μικρὸν μὲν ὑμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδιον καὶ ὑπόσαθρόν ἐστι, καὶ διαρρεῖ τοῖς πολλοῖς, καὶ ἦν τραπῇ ποτὲ θάτερα, οἰχήσεσθαι ἀνατραπέν· ὑμεῖς δὲ τοσοῦτοι ἅμα ἥκετε, πολλὰ ἑκάστους ἐπιφερόμενοι. ἢν οὖν μὴ τούτων ἐμβῆτε, δέδια μὴ ὕστερον μεταγνόντες

ἄψει. *Herodian.* I, 12. §. 8. Κλαύδιός τις ἦν τὸ μὲ γένος Φρὺξ τῶν δημοσίᾳ οἰκετῶν ὑπὸ κόπρου πιπράσκεται. Ideo flagris ac verberibus, quo meliores evaderent, officioque servili promtius fungerentur, admonendos fuisse docet proverbium apud *Suidam*: Φρὺξ ἀνὴρ πλαγγὶς ἀμείνων ἢ Λέσβιος ἀνήρ quem *Epicharmi* versum esse trochaicum mihi persuadeo: eidemque lubens adscripserim, nisi quis de Sophrone potius cogitet, quod apud *Schol. Aristoph.* legitur ad Av. v. 1283. Ἡ πλαγγὶς (vel παιδὶς nam vulgatum παύσει nullius est pretii) βάκτρῳ καλὸν σκύταλα Φρυγὸς ἀνήρ. Σκύταλα certe pro cervice vox Sicula, teste *Hesychio*, quem una litera corruptum emendabis, Σκύταλον, τράχηλον, Σικελοί. *T. H.*

20. Ὑπέρυφ——] Vide Notam ad *Tim.* c. 22. *M. du S.*

Ὑπερυφημένον τὸ γένειον] Mollis adhuc & delicatulus, qualem novacula reddiderat, quum obsequium domino fuerat praestandum: similimus in *Tim.* locus §. 22. adstipulatur additis ejusmodi signis, quae puerum infami ministerio dilectum patefaciant, καλλιπύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπερυφημένος ἔτι τὸν γνάθον. neque enim hoc eo spectare putem, quod *servi*, *dum manumitterentur*, *capite raso fuerint*, *imo & mento raso*, ideoque *Lucianum* hoc tribuere *servo*, *cui libertas testamento data*, quod *Wouwerius* existimat ad *Petron.* p. 480. particula ἔτι huic opinioni adversatur. Archilochus exponens qualem imperatorem optet, Οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον, οὐδ' ὑπεξυρημένον placere sibi scripsit apud *Dion.* Tars. I. p. 399. Ita Nanarus Babylonius (deteriorem scripturam Nanybrus in versione *Valesius* amplexus est, quum tamen Nannarum *Suidas* habeat, ab eoque non diversus sit Ἄναρος *Ctesiae* memoratus *Athenaei* lib. XII. p. 530. D.) in Exc. *Nicolai Damasc.* p. 426. 429. ὁ παλιξυρημένος τε καὶ μυροκησιασμένος τὸν ὀφθαλμόν. Alibi jam indicavi, perditos aetatis suae mores, praesertim captatorias fraudes, quibus bellum indixit, in tempus multo vetustius conferre *Lucianum*. *T. H.*

K. N. Δ.] Haec ex Mſ. G. addere visum est titulo hujus dialogi. *M. du S.*

26. Ὡς ἔχει ἡμῖν τὰ πρ.] Mox iteratur ὑμῖν alterutro certe loco est in ἡμῖν mutandum; utro dubites: me Cod. O. momentum impulit, ut hic malim. *T. H.*

μὴ ὑστέρον μεταγνόντες Z.

b ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ ΔΙΑΦ.] Hae voces, ut res postulabat; ex G. sunt desumtae. c ΧΑΡ.] Ἑρμῆς O. d Ἡμῖν] Extat in O. omnes Edd. ὑμῖν.

σε. ἢ μάλιστα ὀπόσοι νεῖν οὐκ ἐπίστασθε.
ΝΕΚ. πῶς ἂν ποιήσαντες [b] εὐπλοήσομεν;
ΧΑΡ. ἐγὼ ὑμῖν φράσω. γυμνοὺς ἐπιβαίνειν
χρὴ, τὰ περιττὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τοῦ
ἠιόνος καταλιπόντας. μόλις γὰρ ἂν οὕτω
[c] δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον. σοὶ δὲ, ὦ Ἑρ-
μῆ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου μηδένα παραδέ-
χεσθαι αὐτῶν, ὃς ἂν μὴ φίλος ᾖ, καὶ τὰ
ἐπίπλα, ὥσπερ ἔφην, ἀπολιπών. σὺ δὲ
[d] ἀπόβαθρα ἐς ὃ διαγίνωσκε αὐτούς, καὶ
ἀναλάμβανε, γυμνοὺς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων.
ΕΡ. εὖ λέγεις· καὶ οὕτω ποιήσωμεν.

modum pœniteat; vos maxime, qui nare non noviſtis. MORT. Quid ergo facto opus eſt, ut proſpera navigatione utamur? CHAR. Equidem dicam: nudos ingredi oportet, ſupervacuis iſtis omnibus in litore relictis: vix enim vel ſic ceperit vos navicula hæc vectoria. Tibi autem, Mercuri, curæ erit, exinde neminem eorum admittas, qui non fuerit onere vacuus, & ſupellectilem, ut dixi, depoſuerit. Ad ſcalam itaque navalem adſtans diſpice eos, ac recipe, nudosque ſcapham conſcendere cogita. MERC. Recte mones; eoque modo faciamus.

Οὐτοσὶ τίς ὁ πρῶτος ἐστί; ΜΕΝ. Μένιππος ἐγωγε. ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πήρα μοι, ὦ

2. Hicce primus quis eſt? MEN. Menippus ego: ecce vero pera mihi, Mercuri.

ἄλως c. R
καὶ abeu a C. M
δέξοιτο L.

a ΝΕΚ.] Ἑρ. O. b Εὐπλοήσομεν] Εὐπλοήσωμεν O. c Δέξαιτο] Δέξοιτο O. d Ἀπόβαθραν] Ἐπιβάθρα C. L.

41. Ἔπιπλα] * Τὰ ἐξ ἐπιπολῆς σκεύη, οἷον ἐπιτόλαιος πτῆσις, καὶ † ὅση διωστὴ πλοίζεσθαι, ἀλλ' ὅση ἔγγιος. V. Τὰ ἐλαφρότατα τῶν κτημάτων ὥστε τὸ ἐπιπολάζειν. G.

* Τὰ ἐξ ἐπιπολῆς &c.] Deſcripta ſunt ex *Etymologo* & *Suida*, ubi totidem verbis leguntur: iidem habent *ἐσν. Poll.* X, 10. hunc in modum emendandus: ἐπίπλα οἱονεὶ vel οἷον ἡ κατὰ πτῆσις, τὰ ἐπιπολῆς ὄντα τῶν ἐλαφρῶν. T. H.
† Ὅσα] Ὅσον Exc. G. C. & V. M. du S.

35. Γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρή] Hujus dialogi itidemque Catapli *Lucianus* argumentum concepit ex *Platonis* Gorg. p. 356. 357. ubi ſi lecta fuerit Socratis, graviſſimi fabulatoris, narratio, horum omnium venuſtas elegantiſſima dilucidius apparebit. Quod autem ſequitur ἐπὶ τοῦ ἠίονος, ſi *Thomam Mag.* audias, caſtigatius ſcriptum foret ἠόνος· quamvis *Moſchopulus* adſentiatur p. 7. 202. nihil eſt, quod horum Grammaticulorum auctoritas magno opere nos moveat: utraque ſcribendi ratio, ſi non uſitatior illa, quae pravo judicio premitur, perinde ſaltem uſitata: ſimiliter urbs Thraciae Ἠϊὼν & Ἠιών. Vocem reſtitue *Libanio* Demoſth. Apol. p. 452. B. ὥσπερ οἱ πολλὰς ἐφεπόμενοι ναυκλήρους τοῦ ἀπλοστάτου τοῦ εἰς τὰς μονὰς ἐκβεβρασμένου· legeris ἠόνας vel ἠιόνας, ſcrupulus omnis erit ſublatus: pro more ſuo mirificus eſt in his vertendis Interpres. T. H.

40. Τὰ ἔπιπλα] Τὰ ἐλαφρότατα τῶν κτημάτων, ὥστε τὸ ἐπιπολάζειν. J. B.

47. Ἀποῤῥίφθων] Sana lectio, quam varie inutiliter tentant. J. B.

Ἀποῤῥίφθων] *Benedictus*: *projeci*: verte, *projiciantur*. F. G.

Ἀποῤῥίφθων] Pro ἀποῤῥιφθήτωσαν Attice, *projiciuntor*, non, *projeci*, ut habet Interpres, quaſi eſſet ἀποῤῥίφθην. J. C.

Ἀποῤῥίφθων] Quale monſtrum illud ἀποῤῥίφθων? *Boudelotius* tamen ſanam lectionem affirmat. Quidni addidit quare & quomodo? Ingenue fateor me non intelligere. Video requiri ἀποῤῥίφθον in duali. Sic paulo poſt ait Lampichus, Ἰδοὺ σοὶ ὁ πλοῦτος ἀποῤῥιπτέσθω. Caeterum notandum eſt, Menippum hic dicere, ſibi peram & baculum abjecta eſſe ante, quam ingreſſus ſit cymbam; quum tamen infra jam apud inferos Dial. XX. rogetur ab Pythagora, quid in pera habeat; & Dial. XXII. jam dudum ſoluto navigio, fingatur baculo ſuo Charonti intentare verba; atque §. 3. pateat, etiam tum habere eum peram. J. J.

Ἀποῤῥίφθων] Ex Mſ. O. haec ſcriptura. Atticum eſt pro ἀποῤῥίφθωσαν. Hujus temporis exempla videſis Ἔκτωρ. c. 26. & Ἐρ. Δ. XI. definente. In impreſſis ἀποῤῥίφθων. M. du S.

Ἀποῤῥίφθων] Viden, levicula menda quas turbas dederit, dum docti viri linguae Graecae rudimentis minus attendunt. Mirari libet errantis *Bourdelotii* ſupercilium. Recte vero Doctiſſ. *Jenſius* literis ad me ſcriptis monuit, non ἀποῤῥίφθον dicere ſe debuiſſe, ſed ἀποῤῥίφθων. Illud autem duali numero, qui convenit hic loci, an plurali Atticorum more pro ἀποῤῥίφθωσαν accipias, nihil refert: eſt enimvero, Grammaticis dictantibus, Atticis admodum familiare, ut χρίσθων, μαχίσθων ponant pro χρίσθωσαν, μαχίσθωσαν ſic ἀξιώσθων, ἐξηρίσθων, ἐρρώσθων apud *Philoſtr.* p. 605. 620. 807. καταλύσθων & plura in *Clementis* Paedag. p. 171. ſed non ita proprium, quin aliis eadem quoque forma placuerit. Vide modo Foed. Hierapytn.

ri, baculusque in paludem ſunto abjecta: pallium autem recte feci, qui mecum ne tulerim quidem. MERC. Inſcende, Menippe, virorum optime, primamque ſedem habe juxta gubernatorem in alto, ut inſpicias omnes.

3. Pulcer hicce quis eſt? CHAR. Charmolaus Megaris, amabilis ille, cujus oſculum binis talentis æſtimabatur. MERC. At enim exue formam, & labia cum ipſis oſculis, & comam promiſſam, ruborisque florem genis inſidentem, cutemque totam. Recte habet: accinctus es: jam ingredere.

4. Tu vero cum purpurea veſte & diademate, vultu truculentus, quis tandem

Ἑρμῆ, καὶ τὸ βάλανον ἐς τὴν λίμνην [e] ἀπερρίφθω. τὸ τρίβωνα δὲ οὐδ' ἐκόμισα, εὖ ποιῶν. ΕΡ. ἔμβαινε, ὦ Μένιππε μιαρῶν ἄριστε, καὶ τὴν πρωρεσίαν ἔχε πλησὶ τοῦ κυβερνήτου ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς ἐπισκοπῇς ἅπαντας.

Ὁ καλὸς δ' οὗτος, τίς ἐστι; ΧΑΡ. Χαρμόλεως ὁ Μεγαρικὸς, ἐπέρας [53] ὃν τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν. ΕΡ. ἀπόδυθι τοιγαροῦν τὸ κάλλος, καὶ τὰ χείλη αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ τὴν κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῆς παρειᾶς ἐρύθημα, καὶ τὸ δέρμα ὅλον. ἔχει καλῶς, εὐζώνου εἶ· ἐπίβαινε ἤδη.

Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτοσί, καὶ τὸ ἀλφάδημα, [f] ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν τυγχάνεις; ΛΑΜ.

ἢ διεκόμισα C.

ἔχε ἠιρωνικῶς ἔπαυλα. C. R

ὁ ἐπερ. C. R bene

ὁ ἀλλοργὸς C. M.

[e] Ἀπερρίφθων] Ex O. C. P. & W. Idem notatum in *AIW.* Priores ἀπερρίφθαι. [f] Ὁ βλοσυρὸς] Ἀλουργὸς G. L. Βλοσυρὸς pleraeque Edd. recte *S.* alterum σ detraxit.

60. Ὁ βλοσυρὸς] Καλλαπληκτικὸς *G.*

pytn. & Prianſ. p. 120. Marm. Oxon. *T.H.*

52. Χαρμόλεως] De hoc apud veteres nihil adhuc invenio: verum tamen eſſe nomen puto. *M. du S.*

53. Ἐπέρας] Excidit articulus, ὁ ἐπέρας. *T.H.*

Ibid. Οὗ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν] Recte hunc locum ſumus interpretati. Quid ibi eſſet φίλημα, alibi docuimus. *F.B.*

59. Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτοσί, καὶ τὸ ἀλφάδημα] Fuit quum hunc locum putarem mutilum, legendumque, ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτοσὶ ἐμπεπορπημένος, καὶ τὸ ἀλφάδημα ἀλφαδιδιμώνος, &c. ut Dial. XIII. Καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι, ἐλαύνοντα, ἀλφαδιδιμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον. Sed adſuetudine *Luciani* mei meliora doctus, intelligo elegantem iſtiusmodi verborum, quae deſiderari opinabar, ellipſin. Ita namque in Deorum concilio c. 9 Ἀλλ' ὁ Ἄτλις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κερβέρας, καὶ ὁ Σαβάζιος, πόθεν ἡμῖν ἐπεισεκλήθησαν οὗτοι; ἢ ὁ Μίδης ἐκεῖνος ὁ Μῆδος, ὁ τὸ κάνδυν, καὶ τὴν τιάραν; Certiſſime hic in ultima parte ſubauditur ἀλφαδιδιμένος, vel ſimile. Pari ratione, ac in Contemplantib. c. 14. Ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐφεστρίδα ἐμπεπορπημένος, ὁ τὸ ἀλφάδημα, ὦ τὸ δακτύλιον ὁ μαίναιμος ἀναδίδωσι, &c. & hic poſt ἀλφάδημα intelligitur ἀλφαδιδιμένος nec certe cum *Brodaeo* in Miſcell. IX. cap. 10. legendum ᾧ τὸ ἀλφάδημα. Ita & aliis in caſibus ſimili modo verbum aliquod ſupprimitur; velut in iisdem Contemplantib. c. 9. Ἐκεῖνα λαβόλεψον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος. iterum ibidem c. 23. Η Βαβυλὼν δὲ σοι, ἐκείνη ἐστὶν, ἡ εὐπύργος, ἡ τὸ μέγαν περίβολον. poſt vocem τεῖχος, & dein poſt περίβολον aliquid intelligitur, quod cinctu valeat. Simili ellipſi in Cataplo c. 13. Πῶ δὲ ὁ τὸ ξύλον; ubi recte Interpres, *Ubi ille eſt, qui fuſtem gerit.* Pari locutionis ratione apud Noſtrum c. 14. in Gallo dicitur Σίμων ὁ τὰ πιναρά. & Pan in Bis accuſato c. 9. ὁ τὴν σύριγγα. & celebris illa Athenis porticus, ἡ τὰ ποικίλα. & Orpheus in Fugitivis c. 29. ὁ τὴν κιθάραν. *F.F.*

Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα] Similem phraſin vide Διπ. c. 19. Adde & Καλαπλ. c. 4. & 13. ὁ τὸ ξύλον & Δικ. c. 9. ὁ τὴν σύριγγα. *M. du S.*

Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτοσί] Primum ὁ βλοσυρὸς tam accurate convenit Lampicho tyranno, & quibus inſignitur, notis, ut ſine membranarum omnium conſenſu loco moveri non deceat: *Suidas:* Βλοσυρὸς, ἀξιωματικὸς, καλλαπληκτικὸς, φοβερὸς, σεμνός. Potius quam hoc expellerem, mallem alterum vocabulum adoptare: ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτοσὶ, καὶ τὸ ἀλφάδημα ἀλουργὴς, ὁ βλοσυρός. Sed deinde non eſt eripienda Luciano ellipſeos, qua valde delectatur, venuſtas: accedant exemplis a Doctiſſ. *Jenſio* collatis ex Tim. §. 7. ὁ τοσοῦτος, ὁ τὰς ὅλας ἑκατόμβας ex Catapl. §. 4. ὁ γνησιώτατος ὑμῶν, ὁ τὸ ξύλον. Similem in modum *AElian.* Ep. II. τὸν οἷν τὸν τὰ μηλακὰ ἔρια. Lampichum Geloorum tyrannum non aliunde protulit, quam ex hoc ſolo *Luciani* loco Illuſtr. *Maffei.* in Galliae Antiqu. Sel. Ep. I. *T.H.*

60. Ὁ βλοσυρός] *Minax.* *F.B.*

Ὁ βλοσυρὸς] In Charontis, Mercurii, & diverſorum mortuorum dialogo, nam recte in inſcriptione hujus dialogi additur in codice vetuſto, καὶ νεκρῶν διάφορων, ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτοσὶ & τὸ ἀλφάδημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν τυγχάνεις; vertitur: *Hic vero purpuratus & diademate vinctus, facie truculentus. Quis es tu?*

ΛΑΜ. Λάμπιχος, Γελώων τύραννος. ΕΡ. τί ὖν, ὦ Λάμπιχε, τοσαῦτα ἔχων πάρει; ΛΑΜ. τί ὖν; ἐχρῆν, ὦ Ἑρμῆ, γυμνὸν ἥκειν τύραννον ἄνδρα; ΕΡ. τύραννον μὲν ὐδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα· ὥστε ἀπόθου ταῦτα. ΛΑΜ. ἰδού σοι ὁ πλοῦτος ἀπέρριπται. ΕΡ. καὶ τὸ τύφον ἀπόρριψον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπεροψίαν βαρήσει γὰρ τὸ σκαφεῖον συνεμπεσόντα. ΛΑΜ. ἐχέτω ἀλλὰ τὸ διάδημα ἔασόν με ἔχειν, καὶ τὴν ἐφεστρίδα. ΕΡ. ὐδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑΜ. εἶεν. τί ἔτι; πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὡς ὁρᾷς. ΕΡ. καὶ τὴν ὠμότητα, καὶ τὴν ἄνοιαν, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργήν, καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑΜ. ἰδού σοι φιλόσ εἰμι. ΕΡ. ἔμβαινε ἤδη.

Σὺ δὲ ὁ παχύς, ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ; ΔΑΜ. Δαμασίας ὁ ἀθλητής. ΕΡ. ναὶ ἔοικας, οἶδα γάρ σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαίστραις ἰδών. ΔΑΜ. ναί, ὦ Ἑρμῆ· ἀλλὰ δέξαί με γυμνὸν ὄντα. ΕΡ. ὦ γυμνόν, ὦ βέλτιστε, τοσούτας σάρκας περιβεβλημένον· ὥστε ἀπόδυθι αὐτάς, ἐπεὶ καλαδύσεις τὸ σκάφος, τὸ ἕτερον πόδα ὑπερθεὶς μόνον· ἀλ-

es? LAMP. Lampichus Geloorum tyrannus. MERC. Quid ergo, Lampiche, tot rebus instructus ades? LAMP. Quid autem? decebatne, Mercuri, nudum venire virum tyrannum? MERC. Haud quidem tyrannum, sed mortuum omnino; quare depone ista. LAMP. En tibi divitiæ sunt abjectæ. MERC. Præterea fastum abjice, Lampiche, & despectionem aliorum: onerabunt enim naviculam, si tecum simul inciderint. LAMP. At saltem diadema sine me retinere, amiculumque purpureum. MERC. Neutiquam: verum & ista mitte. LAMP. Fiat: quid porro? nam, uti vides, cuncta dimisi. MERC. Etiam crudelitatem, & amentiam, & contumeliam, & iram, ista, inquam, omnia dimitte. LAMP. Ecce me tibi plane nudum. MERC. Ingredere nunc scapham.

5. Tu autem obesus, carnium mole gravis, quis es? DAM. Damasias athleta. MERC. Ita sane videris: novi enim, ut qui te sæpe viderim in palæstris. DAM. Sic est, Mercuri: at tu me recipe nudum. MERC. Haudquaquam nudum, vir optime, qui tot carnibus obtegaris: quam ob rem istas exue, ceteroqui demersurus scapham vel altero tantum pede imposito. Imo

a Τύφον] Πλοῦτον. O. male.

71. Ἐφεστρίδα] Τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματιοῖς ἐπίβλημα, ἤτοι * μανδύς· ἢ χλαμύδα ἐν πόρπῃ καλύπτουσι. G.

* Μανδύς] L. μανδύη. M. du S.

Etymol. Ἐφεστρίς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἢν μανδύαν καὶ χλαμύδα καὶ φορτὴν καλοῦσι ex quibus horum corrigendorum ratio patet. Moeris Attic. Ἐφεστρίς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἢν καὶ μανδύαν καὶ χλαμύδα, καὶ φυρὸν καλοῦσι, καὶ τρύλλιν καὶ ἀστράζην καὶ κολόζιον. Repone κολόζιον deinde pro φυρὸν βύρσιον vel βύρσιον, quo ducit Artemidor. II. p. 85. de birro multa Salmas. ad Tertullian. Pall. & H. A. Script. Haec me movent, ut suspectam habeam Etymologi φορτὴν fibulis adstringebantur ἐφεστρίδες sive lacernae: verum ut unquam μανδὺς vel ἐφεστρὶς dicta fuerit φορτὴ, id quidem me plane fugit: quare multo malim βύρσιον errotis propagati gradus spectare licet in Moeridis φυρὸν. T. H.

Sed Mf. pro ὁ βλοσυρὸς habet ἀλουργὸς. hic vero qui & veste & diademate purpureus est. Quis es tu? J. G. G.

61. Λάμπιχος] Neque hic mihi notus est. M. du S.

63. Τί ὖν ἐχρῆν] Optime modo jungebantur τί ὖν πάρει; hic secus: quamobrem separanda duxi, τί ὖν; ἐχρῆν &c. Hoc saepe factum; saepius fieri debuit; vide p. 192. v. 46. p. 321. v. 72. p. 338. v. 15. D. M. XXII. τι ὖν, ἐχρῆν δὲ τοῦτο μὴ λαθεῖν; In Ἐπιστολ. c. VIII. fraudi fuit Interpretibus prava distinctio hunc in modum reformanda: τί ὖν; οἰηθῶμεν ἄρα ἐλπίζειν αὐτὸν ἐν ταυτηδὶ πόλει; Haec semel monuisse sufficerit. T. H.

78. Δαμασίας] Amphipolitanus, stadio victor Ol. CXV. AG. IV, 1252. E. Vide etiam Nostrum Lexiph. c. 11. ubi statua ejus memoratur. Alter Damasius Ol. CCI. LLoyd. M. du S.

91. Κράτων] Sicyonius: vide c. 11. M. du S.

92. Τὰ ἐπιτάφια] Inepte vertitur epitaphia, cum sint vestimenta funebria. J. G. G.

Μηδὲ τὰ ἐπιτάφια] Inepte interpres, neque epitaphia: ἐπιτάφια, ut notum est, pro vestibus sepulcralibus. J. G.

95. Ἀνεκήρυξεν] Post hanc vocem in Impressis omnibus legebatur, συγχύσεως ἀλογίστου. quod merum scho-

Imo etiam coronas istas abjice, & præconia. DAM. Ecce me tibi vere nudum, ut vides, ceterisque mortuis æqualem pondere. MERC. Sic præstat esse levem: itaque naviculam conscende.

85 λὰ καὶ τὰς στεφάνους ταύτας ἀπόρριψον, καὶ τὰ κηρύγματα. ΔΑΜ. ἰδοὺ σοι γυμνὸς, ὡς ὁρᾷς, [b] ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοστάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς. ΕΡ. ὕτως ἄμεινον ἀβαρῆ εἶναι, ὥστε ἔμβαινε.

6. Tu quoque divitiis positis, o Crato, & mollitie insuper, ac luxuria, nec tecum porta tegumenta funebria, nec majorum dignitates: relinque vero & genus & gloriam, & si quando civitas publico te præconio decoravit bene meritum, & statuarum inscriptiones: nec quod magnum monumentum tui honoris causa exaggerarint dicito; gravant enim ista vel commemorata. CHAR. Invitus equidem, abjiciam tamen: nam quid faciam?

90 Καὶ σὺ δὲ τὸ πλεῖστον ἀποθέμενος, ὦ Κράτων, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ πρόσθετι, καὶ τὴν τρυφὴν, μηδὲ τὰ σύνταφια κόμιζε, μηδὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα· κατάλιπε δὲ καὶ γένος, καὶ δόξαν, καὶ εἴ ποτέ σε ἡ πόλις 95 ἀνεκήρυξεν [c] εὐεργέτην δηλονότι, καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς, μηδὲ, ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοὶ ἔχωσαν, λέγε· βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονευόμενα. ΧΑΡ. οὐκ ἐκὼν μὲν, ἀποῤῥίψω δέ· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοιμι;

εὐεργέτην δηλονότι, absunt hæc verba a C. R. et 2. glossam sapiunt et expungenda videntur.

7. MERC. Papæ: tu autem in armis totus quid tibi vis? aut quo tropæum illud geris? STRAT. Quia vici, Mercuri, belloque res præclaras gessi, & præmiis me civitas honoravit. MERC. Mitte humi tropæum: in orco pax, nihilque armis opus erit.

1 ΕΡ. [d] Βαβαί. σὺ δὲ ὁ ἔνοπλος, τί βούλει; ἢ τί τὸ τρόπαιον τοῦτο φέρεις, [e] ΣΤΡΑΤ. ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἠρίστευσα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. ΕΡ. ἄφες 5 [f] ἐν γῇ τὸ τρόπαιον· ἐν ᾅδου γὰρ εἰρήνη, καὶ οὐδὲν ὅπλων δέησει.

ὑπὲρ γῆς C. R. vulgatam præstat. ita et C. M. | καὶ add. C. R.

8. Ille vero severus, de habitu quidem, fastumque præferens, supercilliis arrectis,

Ὁ σεμνὸς δὲ ἐκεῖνος καὶ πάνυ ἀχήμαλος, καὶ βρενθυόμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκὼς, ὃν ὅτι

b Ἀληθῶς] Deest in O. c Εὐεργέτην δηλονότι] Scholii loco habent C. d Βαβαί] Defuit in O. e ΣΤΡΑΤ.] Ita F. V2. Νεκρὸς G. P. f Ἐν γῇ] ὑπὲρ γῆς P. et C. R.

94. Πόλις ἀνεκήρυξεν] Ὡς εὐεργέτην δηλονότι, G.

1. Ὁ ἔνοπλος] Ὅτι τραῦμά γε, G.

scholium est, & in Coll. Gal. reapse loco scholii habetur. Bene factum: ad pristinas ergo sedes redeat. *M. du S.*

Ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην δηλονότι] Ultima vox si abesset, nihil erat, quod in hoc loco desiderares: nam ἀνακηρύττειν εὐεργέτην legitima loquendi formula, perinde ac, quod in Nostro frequenter occurrit, ἀναγράφειν εὐεργέτην in marmoreis etiam psephismatum monumentis, quae honori virorum bene de rep. meritorum sunt constituta, nihil crebrius invenias, quam aliquem εὐεργέτην celebrari; quae *Firmus* imitatus Ep. XVII. scripsit, ταινίαις ὑμᾶς ἀναδοῦμαι ὡς εὐεργέτας. Nunc tamen voculae vicinae δηλονότι contagione violari εὐεργέτην fateor; quippe nequit excogitari, quo tandem pacto venerit in *Luciani* contextum, nisi lectorem peritum statuas, ut clarius explicaret ἀνεκήρυξεν, in marginem adscripsisse εὐεργέτην δηλονότι. Quam ob rem expungere non fuissem veritus, si vel annus certae fidei Codex addixisset, eamque dubitationem sustulisset, an non forte *Lucianus* scripserit ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην. *T. H.*

96. Ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς] De quib. dico ad Catapl. *J. B.*

Ibid. Μέγαν τάφον] Et hunc locum, & quaedam non dissimilia notavit *Def. Herald.* ad *Martial.* VIII, 75. *T. H.*

3. Στράτων] Sic optime Ed. *J.* non enim jam Crato loquitur, uti volunt vulgatae Edd. sed miles quidam tropaeum ferens. MS. Gr. & P. Νεκρός· quod nimis vagum. Facilis autem mutatio Στρα. in Κρα. decepit oscitantem librarium. *M. du S.*

Ibid. Κρα. ὅτι ἐνίκησα] In Mf. pro Κρα. est Νεκρὸς. Est enim alius quam Crato: nimirum miles, sine nomine. *J. G. G.*

8. Βρενθυόμενος] Eorum in classem referendum est hoc verbum, quae raro ab ipsis veteribus usurpata, quippe notae plebeiae, recentioris aevi scriptores frequentius excoluerunt: id enim elegans illi atque eru-

ὅτι τῆς Φροντίδων, τίς ἐστιν, ὁ τὸ βαθὺν πώγωνα καθειμένος; ΜΕΝ. Φιλόσοφός τις, ὦ Ἑρμῆ· μᾶλλον δὲ γόης, καὶ τερατείας μεστός· ὥστε ἀπόδυσον καὶ τοῦτον. ὄψει γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα. ΕΡ. κατάθου σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον· εἶτα καὶ ταυτὶ πάντα. ὦ Ζεῦ,

in meditando defixus quis est, iste qui prolixam barbam demisit? MEN. Philosophus aliquis, Mercuri: quin potius incantator, & prodigiorum plenus: idcirco istum quoque exuere se jube: videbis enim multa & ridicula sub pallio abscondita. MERC. Depone tu habitum primum; tum ista omnia. Jupiter! quantam inanem ostentationem

eruditum arbitrabantur, si vocabula in angulo quodam antiquitatis remoto delitescentia & scenae libertati condonata studiosius eruerent, scriptisque suis quasi tessellas insererent. Veniam merebatur temperata certisque finibus circumscripta haec licentia; Lexiphanum effraenis libido Luciani virgulam censoriam. Facilius autem in βρενθύεσθαι significandi vim exemplorum ope declares, quam abstrusam originem aperias. Grammatici notationem repetunt a Βρενθίῳ vel Βρενθείῳ unguenti Lydii genere aestimatissimo, quod *Pollux* testatur VI, 104. vetustatem & rei & nominis *Sappho* confirmat ab *Athenaeo* producta XV. p. 690. E. Recte *Hesychius* & *Etymol.* Βρένθιον, μῦρον ἐκ πηχίων, ὡς ἡ Βάκχαρις· οἱ δὲ ἀνθινὸν μῦρον. Βάκχαρις enim, ne quis errorem Viri Doctissimi secutus labatur, ut docent *Schol. AEschyl.* ad Pers. v. 41. *Erotianus* & *Galenus* in Gloss. Hipp. Λυδὸν vel Λύδιόν τι μῦρον. Quum vero ab herbis & floribus, eorumve radicibus, unde conficiebantur, nomen unguenta traherent, idem evenisse huic βρενθίῳ nihil est cur dubitemus: βρένθις certe vel βρένθιξ Cypriis erat Θρίδαξ aut Θριδακίνη auctore *Nicandro* apud *Athen.* II. p. 69. B. & *Hesychio:* idem βρενθινὰ commemorat radices quasdam, quae mulierum genas rubro colore inficiant: *Etymologus* praebet Βρενθία, tanquam si diminuta foret vox a βρένθος, quod ipse suppeditat in Γήτειον p. 230. βρένθος, βρένθιον ἔστι δὲ εἶδος πολυπέλεως μύρου eamque ob causam notavit antiqua manus ad *Clementis* Paedag. II. p. 177. βρένθιον λάτ τινος ἄνθους ὑδὸς. Qualis autem fuerit βρένθος, ut Cypriis, sola lactuca, an apud Lydos aliosque diversum herbae florisve genus, mihi quidem definire non est in promtu; multoque minus an Arcadica Βρένθη, cujus ex *Pausania* meminit *Stephanus*, nomen huic germini acceptum retulerit. Porro colligere licet ex eo, quod medici nusquam appellationem hujus unguenti aut parandi modum tradant, usum ejus jampridem interiisse, tametsi *Pherecrates* apud *Athenaeum* βρενθίου velut aetate sua noti fecerit mentionem. Recta est scribendi ratio βρένθινον, βρένθιον & βρένθιον, derivandi normae non minus quam consuetudini respondens; nam quod *Luciani Schol.* habet ad περὶ τοῦ ἐπὶ Μ. Σ. prope finem βρένθινον, nisi de industria, quo melius ad τὸ βρενθύεσθαι congrueret, ita finxerit, vitio laborare censeo; ideoque magis, quia *Etymologus*, quem & ipsum veteres secutum descripsit, βρένθιον praefert. Jam illum esse fontem verbi βρενθύεσθαι Grammaticis, quibus idem, quod in vernaculo sermone Varroni, justius objici potest, minime concesserō: repugnat tum sincera interpretandi lex, tum contorta & abhorrens significationis explanatio: audi modo, quem colorem illinat *Helladius* apud *Phot.* p. 870. Βρενθύεται δὲ τὸ ἀλαζονεύεται· γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ βρένθιον, ὅ ἐστι μύρον. οἱ γὰρ ἀλαζονόμυρον καὶ βρενθύμυρον μύρα χρῆσθαι εἰώθεισαν quae quidem inani probabilitatis specie haud scio, an quisquam originum Graecae linguae peritus capi possit. Verum *Helladii* verba plenius exscripsit *Etymol.* p. 212. in Βρενθύεται· non alius enim est Βυσαντινός (ita legendum non Βισαντῖνος· alibi paulo rectius Βυσαντῖνος) quam hic ipse Helladius oriundus urbe Antinoo vel Besantinoo. Mihi videtur in βρένθος primaria fuisse virtus tumoris & ὄγκου, quae quasi materies subjecta se porrigit ad diversos, quibus diffunditur, significandi ductus: poteram, nisi longum, multaque simul alia dilucidare necesse foret, firmare non levibus argumentis: nunc tantum facilem ab hac radice translatae potestatis propagationem considerari velim. Haec tamen est ratio, cur in *Hesychio* τύμβου, quae vox ad illam explanandam bis adhibetur, neque cum *H. Stephano* in τύφον, nec cum *Guyeto* in θύμου mutari patiar. Βρένθος certe apud *Athen.* XIII. p. 611. E. pro *fastu tumido* & *arrogantia contemtoria* ponitur: *recitabo*, inquit, *ex oratione Lysiae in AEschinem Socraticum, etsi longiora λέξω τὰ βρένθους ὑμῶν καὶ πολλοὺς, ὦ φιλόσοφοι·* hoc ille subactus, si quisquam, in libris veterum evolvendis, & idem diligens singularium vocum captator ex latibulo quopiam antiqui scriptoris depromsit. *Eustathii* quoque locus ad Il. Θ. p. 691. procul dubio vel *AElio Dionysio*, vel *Pausaniae* debetur: τὸ βρένθος ἐπὶ ὑπερηφανίας θέσθαι τοῦ Κωμικοῦ ἐξ οὗ τὸ βρένθιον, μῦρόν τι ἐκεῖνο (retinuit, credo, ex vitiato exemplari: praestaret Λυδὸν vel Λύδιον) παρωνόμασται ἐξ οὗ ῥῆμα τὸ βρενθύεσθαι, ἤγουν καλλωπίζεσθαι ἀλαζονικῶς. Satis placet illud ἐξ οὗ aeque pertinens ad τὸ βρένθος, quam τὸ βρένθιον· at quando auctoritatem Comici profert, clare ostendit alienam se observationem excerpsisse; saltem in *Aristophanis*, quem eo titulo plerumque solet indicare, quae supersunt, quasque solas legit *Eustathius*, fabulis nusquam occurrit βρένθος. Fuerit etiam lectum alicubi ἡ βρενθύς, nisi me fallit in *Hesychio* corrigendo conjectura, Βρενθύς, πνεύμων, τύμβος, καὶ ὄρνεον, ἢ ὁ βρένθος· me judice deterius est, quod editur Βρενός. Hinc prono alveo defluunt βρενθύεσθαι & βρενθύνεσθαι, quam formam is, quem nominavi, Lexicographus itidem habet; non secus atque a πλοῦτος existunt πλουτίζειν & πλουτύνειν. Jam ut perspicias, quam varie Grammatici verbum hoc exponant, operae pretium est eorum interpretationes in unum

com-

oſtentationem gerit, quantam inſcitiam, & rixandi libidinem, & vanam gloriam, quæſtiones impeditas, diſputationes ſpinoſas, & ſententias perplexe involutas: imo etiam inutilem laborem valde multum, nugasque non paucas, & quisquilias, ac minutas diſceptatiunculas: quin & per Jovem nummulos iſtos aureos, & præterea ſuavi-

ὅσῳ μὲ ἢ [a] ἀλαζονείαν νομίζει, ὅσῳ δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ [b] κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, ἀλλὰ καὶ μαλαιοπονίαν μάλα πολλὴν, καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕθλους, καὶ μικρολογίαν· νὴ Δία καὶ χρυσίον [c] γε τυτὶ, καὶ ἡδυπάθειαν δὲ, καὶ ἀναι-

a Ἀλαζονείαν] Sic *W. P. S.* vetuſtae Edd. ἀλαζονίαν. b Κενοδοξίαν] Καινοδ. O. c Γε] Abeſt in O.

congerere: μεγαλοφροσύνῃ, ὑπερηφανείᾳ, ἐπαρσεῖ, σεμνότητι, θυμοῦσθαι, ὀργίζεσθαι, ἀξιοπιστοῦσθαι, δυσχεραίνειν, προσποιεῖσθαι, ἀναβρύεσθαι, τρυφᾶν, ἀλαζονεύεσθαι, λυπεῖσθαι, διὰ θυμὸν μαίνεσθαι, μέγα φρονεῖν ἐφ' ἑαυτῷ, θρύπτεσθαι· in quibus citius curam, quam copiam deſideres: nullum tamen eſt tot verborum, cujus vis & ratio non facile deducatur ab illa radice, quam propoſui, tumoris & ὄγκου neque diffiteor, quantumvis ſatis magno diſcrimine diſſidere videantur, eam eſſe τῆ βρενθύεσθαι ſtructurae diverſitatem, ut varios illos poteſtatis leviter inflexae colores pro indole ſententiae non adſpernetur. Non una vice *Ariſtophanes* uſurpat: notiſſimus de Socrate locus in Nub. v. 361. Ὅτι βρενθύεται τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὼ 'φθαλμὼ διδράσκει· *Scholiaſtes* quum ſcribit, ὑποσημαίνειν σεαυτὸν ἐν τῷ χήμαῖ, καὶ ταυρηδὸν ἰέναι, prius ad βρενθύεσθαι, alterum pertinere cenſendum eſt ad διδράσκεσθαι τὼ 'φθαλμώ. *Diogen.* L. II, 28. antequam eum ipſum Comici verſum ponat, ita praefatur: τοῦτο δ' αὐτῆ τὸ ὑπερφυὲς καὶ μεγαλόφρον ἐμφαίνει ὁ Ἀριστοφάνης λέγων ἅτως· alludunt itidem *Plato* Conv. p. 1206. quem *Athenaeus* expreſſit V. p. 216. A. & *Antoninus* VII. §. 66. quod ab Elegantiſſ. *Menagio* praetermiſſum *Gataker*us adnotare non neglexit. Ut autem dubitare nemo poteſt, quin iſthac deſcriptione Socratem irridere voluerit *Ariſtophanes*, ſic ſpeciem hominis expingi arrogantis, & alios contracto ſupercilio deſpicientis res ipſa loquitur. Paulum alter ſcarabaeus in Pac. v. 26. — ὑπὸ φρονήματος βρενθύεταί τι καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ· μέγα φρονεῖ, inquit *Schol. magnificum ſe facit, multumque ſibi arrogat:* quo pacto *Athen.* XV. p. 669. B. ἵνα μὴ ὁ Οὐλπιανὸς βρενθύηται, ὡς μόνῳ ἀναστάσας τὰ κοττάβια· Lyſiſtr. v. 887. Χ' ἃ δυσκολαίνει πρὸς ἐμὲ βρενθύεται, de uxore moroſa, quae maritum faſtidio habet, ac ſuperbe tractat. Simili modo *Liban.* Decl. VII. p. 320. B. οἶδα πολλὰ βρενθύεσθαι σωφρόνως αὐτοῖς, *quam ſuperbas iras gerere conſuetum habeant.* Orat. XV. p. 437. C. καὶ οἱ μὲ ἠσέλγαινον, οὐδὲ ἐβρενθύετο. Saepius *iracunde indignari, ipſo vultus & oris habitu indignationem profiteri:* περὶ τοῦ ἐπὶ M. Σ. c. 37. ἅπαντες δ' ἂν ἀπαλλάττοιο λαβόντες, ἔτι ὁ βρενθυόμενος, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. *Athen.* IX. p. 383. F. μὴ καί τις αὐτῶν (μαγειρῶν) τὰ ὀψ Δυσκόλου Μενανδρίου βρενθυόμενος λαμπρυνίσῃ τάδε. *AElian.* de Anim. V, 36. avis aſterias, αἵτις ἔχων καλίσιον αὐτὸν, οὐδὲ βρενθύεται καὶ ἀγκυλοῖ. Singularius formulam loquendi concinnavit Noſter in Tim. c. 54. βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν, *vultu compoſito ac ſevero meditabundum incedere*, qui locus eſt ad hunc conferendus. Magis eſt vulgatum, ut ἐπὶ adſciſcat: *Athen.* XIV. p. 625. B. nili potius ipſius Heraclidae Pontici, hominis eruditiſſimi, ſint verba: οἱ Ἴωνες ἐπὶ ταῖς τῶ σωμάτων εὐεξίαις βρενθυόμενοι, καὶ θυμοῦ πλήρεις. *Themiſt.* Or. XXIII. p. 291. A. ἡκούσατε δὲ αὖ τινος τῶ ἐμῶν ἐπιτηδείων ὑψηλολογουμένου ἐν βρενθυομένου ἐπὶ τοῖς σεσωσμένοις &c. Orat. XXIX. p. 346. B. ſi labem exiguam elueris, ſenſus, qui *Petavium* fugit, egregie conſtabit: Ἐπὶ μὲν αὐτοῖς τοῖς ὀλίγοις βρενθύομαι ἴσως καὶ αὐθαδίζομαι· καὶ ἐπεξόμοιεν ἂν με Σωκράτης, ὡς ἀλάζονα ὄντα· *at ego me forte ob iſta pauca ſuperbus effero, mihique multum tribuo: imo tum Socrates mihi, tanquam jactatori importuno, os obturaret.* Rarioris uſus eſt illud *Plutarchi* pro Nobil. §. 8. ἐξετάζωμεν, πότερον ἐκεῖνος (Ἀριστοτέλης) τοσοῦτον προυπηλάκισε τὴν εὐγένειαν, ὅσον σὺ βρενθύει· & *Zachariae Schol.* initio Dial. de Opif. Mund. Καὶ τὸ βρενθυόμενος εἶναι σοφὸς &c. Haec argumento ſunt, quod parce priſci ſcriptores, βρενθύεσθαι a recentioribus uſu creberrimo fuiſſe tritum. Cui placuerit in primis, *Theodoretum* reperio: vide, ne dubites, nam nihil eſt cauſae, cur plura deſcribam, Prol. Ἐκ. θεραπ. p. 463. D. Serm. V. p. 557. D. VI. p. 571. B. X. p. 628. D. I. Αἱρέσεων κακομ. c. 2. ut alia praeteream. Apud *Agathiam*, ſcriptorem pro ea aetate nitidum ac purum, multo ſaepius occurrit, quam notatum eſt a *Suida*, qui, quod exemplum primo loco poſuit, *Theophylacto* debet Hiſt. I. c. 3. Ὁ δὲ σοβαρόμενος πολλῷ μᾶλλον καὶβρενθύετο, οἷα προτηλακιζόμενος τῷ ἀναξίῳ τῶ δωρήματος. Idem Ep. 69. βρενθύεται τῷ κάλλει. Finem obſervationi noſtrae *Heſychius* emendatus faciat: Βρεναιάται, δυσχεραίνει, προσποιεῖται· expeditum eſt Βρενθύεται· niſi quis religioſius ordini literarum adhaerens praeferat, Βρενδύεται, vel Βρενδεῖται· nam infra ſane legitur, Βρενδεῖν, θυμοῦσθαι, ἐρεθίζειν. In eodem malim, Βρενθύεσθαι, ἀξιοπιστεῖν, ἐπαίρεται, σεμνύεσθαι, quam ἀξιοπαθεῖν, βαρεῖται· quanquam de poſteriore non contendero. *T. H.*

16. Ἀλαζονείαν] W. r. In aliis ἀλαζονίαν. *M. du S.*

19. Ἐννοίας πολυπλόκους] Hinc Philoſophorum πλοκαὶ, quas πλεκτάνας vocavit Vit. Auct. c. 22. & alibi. *J. B.*

20. Καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον ὑθλους μικρολογίαν νὴ Δία, καὶ χρυσ.] Verterat *Mart. Bolerus* & *curioſitatem.* Id mutaturus *Benedictus* reddidit & *rerum minimarum diſquiſitionem.* At ſane jam ſatis expreſſit

ἀναιδεχυτίαν, καὶ ὀργὴν, καὶ τρυφὴν, καὶ μαλακίαν· εἰ [a] λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα σεσκεμμένος αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ἀπόθου, καὶ τὸ τύφου, καὶ τὸ οἴεσθαι ἀμείνων εἶναι τῶν ἄλλων. ὡς εἴγε πάντα ταῦτα ἔχων [b] ἐμβαίνοις, ποία πεντηκόντορος δέξαιτο ἄν σε; ΦΙΛ. ἀποτίθεμαι τοίνυν αὐτὰ, ἐπείπερ οὕτω κελεύεις.

ter vivendi voluptatem, impudentiam, iram, luxum & mollitiem; neque enim me fallunt, quantumcumque studiose prætegas ea. Tum porro mendacium depone, atque inflatam arrogantiam, eamque de te opinionem quasi melior sis aliis: etenim si cum istis omnibus conscendas, quæ te quinquaginta remorum navis accipiat? PHIL. Depono igitur ista, quandoquidem ita jubes.

9. MEN.

a Λέληθε] Λέληθας. O. quod minime rejiciendum. b Ἐμβαίνοις] Ἐμβαίης O. idque verum puto. Prope accedit F. ἐμβαίνῃς, cujus vice reliquae omnes ἐμβαίνοις.

28. Πεντηκόντορος] Ναῦς ὑπὸ πεντήκοντα ἀνδρῶν κατηλατουμένη. V.

hoc philosophi vitium per tria proxime antecedentia, quæ non sunt ab hoc postremo diversa. Itaque non miror patrem notasse videri nunc intelligere *avaritiam*, ut sic potius distinguatur ᾗ ἴθλους· ᾗ μικρολογίαν τὴν Δίαν, ᾗ χρυσίον, & non modo tacite aurum hinc inde ab discipulis corraserit, sed etiam ostentet animo inditam insignem avaritiam & cupiditatem colligendi amplius, quam apud vivos celatam nuditas mortis nunc aperit. Mox ubi sequitur ποία πεντηκόντορος absurde vertunt *qua quinqueremis*, quasi bellicum quid apud inferos, quum ipse Charon in Contemplantibus testetur se solum διαπλεῖν ἴλιγγι. *J.G.*

33. Μυεῖ] Coll. P. & L. In Impressis μυᾶν. *M. du S.*

36. Πέλεκυν τὴν ναυπηγικὴν] Pro πέλεκυν ναυπηγικὴν est illa loquendi forma propria fere Atticorum: *Xenoph.* Symp. p. 521. v. 10. εἰσφέρειν τὴν ὀρχηστρίδα τροχὸν τῶν κεραμεικῶν. *Theophr.* Char. Eth. c. V. Θορυβώδης τὴν φρεγγύλην λεκάνην, ᾗ βαλλήρας τὸν σκολιὸν ἐν Λακεδαίμονι. *Epicharmus* in Scirone: πελέκιον λεκίς. *Aristoph.* in Γήρᾳ κοπὶς τὴν μαγειρικήν. *Alexis*: — Ἀριστογείτονα Τὸν ῥήτορ' εἶδον λάρνακι ἡμφισμένον Τῶν ἀνθρακικῶν — Posteriora subministrat *Pollux* X, 87. 104. 111. *T.H.*

37. Ἐπικόπῳ] Sic vocat truncum, super quo aliquid dissecatur: vox in usu rarissimo. *J.B.*

Ἐπικόπῳ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος] Valde obscure vertitur sic, ut verba longe recedant a Graecis: *Menippus iste sumta securi qua naves fabricant, eam resecabit scansorio navis tabulato supposita.* Pro ἐπικόπῳ in Mss. est ἐπικόπτῳ sed aut legendum est ἐπικοπάνῳ, aut ἐπίκοπον pro ἐπικόπανον usus est *Lucianus*, sicut illo *Menander* in Messania, ut auctor est *Pollux* Onomast. X, 24. Sic autem vocabatur τράπεζα μαγειρική, in qua secabant in frustra carnes assandas, vel coquendas: pro ἐπικόπανον veteres addit dixisse ἐλαΐου, ἐλαίου, ἐπίξηνον dictam esse istam mensam coquorum ἐλαΐου, quia ex oleis conficiebatur, auctor est *Hesych.* quamvis alios ἐλαΐου scribere doceat, & aliunde petere hujus vocis originem: vide in ἐλαιῶν. Apud *Pollucem* stultissime vertitur ἐλαΐου *olearia cella*: vide & lib. VI. cap. 13. ubi eadem repetit *Pollux*. Ceterum in prius laudato capite pro ἐπικόπανον Mss. ut hic *Lucianus*, prae se fert ἐπίκοπον, sed non in verbis *Menandri*, quae statum ex ejus Messania affert; nec in lib. VI. c. 23. Utrumque veteres videntur usurpasse ἐπίκοπον, & ἐπικόπανον, sed tamen non vetustissimi; recentiora enim sunt vocabula. Sane non nisi apud novae Comoediae scriptores ἐπικόπανον reperiri, & quidem *Menandrum Pollux* tradit locis in laudatis. Sed ἐπίκοπον veteres quoque usos discimus ex *Eustathio* ad Odyss. B. v. 237. ubi ἐπίξηνον exponit ἐπίκοπον. Τὸ ᾗ παρὰ ῥίζωμα κεφαλὰς ἀντὶ τῆ πρωτοπαίδος. ἢ ὡς οἱ ἐπίξηνον ἤτοι ἐπικόπανον ἤτοι ἐπικομμίον φάντες ὡς κοπῆναι· qui locus admodum facit ad hujus nostri *Luciani* explicationem. Vide quoque antiqua Scholia ad hunc locum *Homeri*, in quibus male legitur πρωτοπαίδος ὡς ἐπιξύνῳ, ἤγουν ἐπικόπῳ, ὡς κοπῆναι, pro ἐπιξύνῳ. Sic & male legitur apud *Hesych.* ἐπίξυλον pro ἐπίξηνον, τὸ παρ' ἑνὸς ἐπίκοπον. Ἀναβάθρα est sive *scala*, qua in navem altiorem, aut *tabula*, qua in lintrem aut scapham pervenire commode possumus. Utitur hoc vocabulo alibi quoque *Lucianus*. Verte Luciani locum: *Menippus iste capta securi, qua naupegae utuntur, eam resecabit, utens pro mensa, seu trunco, quo secanda imponuntur, tabula, qua scapha conscenditur.* *J.G.G.*

Ἐπικόπῳ] Hujus & loci & vocabuli meminit *H. Stephan.* Thes. T. II. p. 354. Ἐπίκοπον, inquit, *substantive, Lignum quod supponitur quum quid securi secatur, ut* Budaeus *interpretatur apud* Lucian. *in Dial. Char. & Merc.* λαβὲν πέλεκυν &c. *loquitur autem ibi de barba. Potest tamen & pro mensa accipi, supra quam lanii & coqui carnes concidunt, ut* ἐπικόπανον. *Antiquam autem eam vocem esse* Eustathius *tradit, eique synonymum* ἐπίξηνον, *ac* ἰδιωτικῶς *vocari* ἐπικόπανον. Ari-

9. MEN. At barbam istam quoque deponat, Mercuri, gravem sane & hirtam, ut vides: quinque minas pili minimum pendunt. MERC. Recte mones; & istam remove. PHIL. Quis autem erit, qui detondeat? MERC. Menippus ille, capta securi nautica, præcidet eam pro codice usus scala navali. MEN. Minime, Mercuri:

MEN. Ἀλλὰ χ' ἕτ' ὁ γάγγαινα τοῦτον ἀποθέσθω, ὦ Ἑρμῆ, βαρύν τε ὄντα, καὶ λάσιον, ὡς ὁρᾷς· πέντε μναῖ τρίχες εἰσὶ τὸ ἀκρότατον. EP. εὖ λέγεις· ἀπόθου καὶ τοῦτον. ΦΙΛ. καὶ τίς ὁ ἀποκείρων ἔσται; EP. Μένιππος οὗτοσί, λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν, ἀποκόψει αὐτὸν, ἐπικόπῳ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος. MEN. Οὐκ, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ

φαδὲν C. R.
πέντε μναῖ τρίχες
C. R. habet ut conjiciebam
ἐπιβάθρᾳ Z

ε Μναῖ τρίχες εἰσὶ] Μναῖ εἰσι τρίχες. C. P. L. μναῖ τριχῶν εἰσι. O. F. Forte fuerit a *Luciano*, πέντε μναῖ εἰσι τριχῶν· etsi nec repudiandum sit τρίχες. d Ἀποκόψει] Ἐπικόψει. L. e Ἐπικόπῳ] Ἐπικόπτῃ G. P. *Alw.* ubi praeterea notatum: Ἐπικόπῳ *forsan legendum.*

Aristophanis *autem* Scholiastes ἐπίξηνον *esse dicit* (ad Acharn. v. 317.) μαγειρικὸν κοπρίον, ἐφ' ᾧ τὰ κρέα συγκόπτουσι. Eustathius *exponens Homericum illud Od. B*, 237. παραθήμους κεφαλὰς, *subjungit*, προτιθέντες, ἢ ὡς αὐτὸ ἐπιξήνον, ἤτοι ἐπικόπιον, ἤτοι ἐπικοπμίαν θέντες, ὥστε κοπῆναι, *in trunco in quo carnes concidi solent. Sed fortasse non minus* ἐπίκοπον *substantive dicitur, quam* ἐπίκοπος *quemadmodum apud* Poll. ἐπίξηνον, *& apud* Scholiastem Aristophanis ἐπίξηνος. *Praeterea in altero subintelligi posse videtur* κοπρῶνας, *aut* τράπεζα, *aut tale quid, in altero* ξύλον, *aut aliquid aliud. Sicut vero tam* ἐπίξηνος *dicitur, quam* ἐπίξηνον, *ita tam* ἐλεὼς, *quam* ἐλεὸν, *ut* Eustathius *annotat.* Postea de ἐπικοπάνῳ profert, quae *Pollux* scripsit V, 90. X, 101. Fundum fere vides eorum, quae a *Graevio* sunt explicata: paucis quid hoc de vocabulo sit tenendum declarabo. Ἔλεὸν apud Homerum, vel ἐλεὺς, hoc enim numero solum occurrit Il. I, 215. Od. Ξ, 432. τράπεζαν esse *magiricam* sive *mensam coquinarem* veteres consentiunt: eorundem auctoritate masculinum genus accipimus; quamvis alioquin pro neutro faciat τύλεὸν *Aristophanis* in Equ. v. 152. 169. & ab utrovis aeque repeti possit *Poëtae* ἐλεῶσι· non aliter *Pollux*; nam & IV, 123. ubi rariorem vocis usum exponit, Ἔλεὸς δ', ἣν τράπεζα ἀρχαϊκὰ, ἐφ' ἣν πρὸ Θέσπιδος αἷς τις ἀνεβῶς τοῖς χορδωταῖς ἀπεκρίνετο, membranis si obtemperemus, Ἐλεὸν erit revocandum. *Philopono* tamen vel *Cyrillo* ὁ Ελεὸς, τοῦ ἐλεοῦ, *Eleus fluvius, mensa.* Hinc ἐλεοδότας Delii διὰ τὸ τοῖς ἐλεοῖς ὑποδύεσθαι ἀμελοῦντας τὰ ταῖς θοίναις teste Athen. IV. p. 173. A. quem descripsit *Eustath.* ad Il. I. p. 773. v. 43. Dubitat *Harpocration*, an Ἐλεοκόποι *Lysiae*, quos alii τοὺς τὰ ἴλια κόπτοντας, τῇ ε παραμεβολημένου, interpretabantur, indidem sint derivandi: μήκωνι δὲ ὅμοιόν τὸ ἐλεὸν, ὅπερ ἐστὶν ἐκτὸς ξυλίνων, γίγνηται τόνωμα· ubi quid sibi velit ἐκτὸς prorsus omissum a *Suida*, minime perspicio; nisi quis reponi probet ἔρκος, vel, quod verius existimo, ὅπερ ἐστὶ κόμμος ξύλινος. De ἐλεοῖς plura *Jungermann.* ad *Poll.* X, 101. n. 44. Idem censetur ἐπίξηνον saepius in *Aristophanis* Acharn. v. 317. 354. 364. 365. usurpatum: neque repugno, modo paulum accuratius, illam esse *culinariam*, hanc, ut *Suetonius* ait in Claud. c. 15. *mensam lanioniam* statuas: *AEschyl.* Agam. v. 1286. Βωμοῦ πατρῴου μ' ἀντ' ἐπίξηνον μόσει Θερμῇ κεκτισμὸς φοινίῳ προσφάγμασιν· quorum mihi *Stanlei* versio multo magis, quam infelix emendandi conatus placet. Ἐπίκοπον adjungit *Pollux* origine par, sed multo minus obvium, & Comoediae novae vocem ἐπικόπιον *Menandri* verba vel integra possunt servari, ut initium jambi faciant, vel, quod fere malim, ita legi, — ἡγεῖταί μ' ὅλως Ἐπικόπιόν τι — *Codicem me plane lanionium putat, prout creberrimis me contundit plagis*: nam nihil est futilius ea explicatione, qua sibi blanditur ad *Menandri* Reliquias *Philargyrius* ille *Cantabrigiensis*. Ἐπικόπιον autem an ἐπίκοπον dicas, nullum interest discrimen: plus una vice meminit *Eustath.* ad illud Od. Γ, 443. — βοῦν ἐπικόψων, ἀντὶ τοῦ ἐπάνω τοῦ τραχήλου πλήξων· ὅθεν ἐπίκοπον ὠνομάζετο τοῖς παλαιοῖς τὸ ἐπίξηνον, ὅπερ ἰδιωτικῶς ἐπικόμμιον λέγεται· & ad Od. Λ. p. 1692. ἐπάνω ἐμοῦ, ὡς οἷα ἐπί τινος ἐπιξήνου, ὃ ἐστιν ἐπικόμμου· cujus vocabuli infima Graecorum aetate vulgati rationem pandit Aristophanis Scholiastae κόμμος μαγειρικὸς, quos *lanionum codices* ex ulmis maxime confectos appellat *Juvenalis* antiquus Commentator ad XI, 141. *Etymol.* Ἐπίξηνον, ξύλον ἐφ' ᾧ κρέα κόπτουσι, τὸ νῦν ἐπίκοπον ὠνόμασε Ἀριστοφάνης ὁ Δημοσθένης· de *Aristophane* liquet; *Demosthenis* locum hactenus quaero. Hinc in *Hesychio* reficiendum arbitror, Ἐπίξηνον, ξύλον ἐφ' ᾧ τὰ κρέα τιθέντες ἔκοπτον, ὃ νῦν τὸ κρεωκόπιον, vel ἐπίκοπον ξύλον· nihil enim obstat, quo minus hunc in modum suppleatur, ut recte monuit *H. Stephanus*: sic ἐπίκοπον σανίδιον, *tabella, super quam aliquid inciditur*: *Paulus AEgin.* VI. c. 67. Leonides, ut ὀχίου ῥαφάνου mederetur, ὕπλιον ἀνακλίνας τ' ἄνθρωπον σμιλῇ κατ' ἐπικόπου σανιδίου τινὸς ἢ σκληροῦ δέρματος τὸ ἀδεττὸν ἐξέτεμνε. Porro, quod *Hesychius* habet, Ἐπίξυλον, τὸ ἐπὶ ὀψαρτοφίδι τῷ ὑφαινομένου ἱματίου, καὶ τὸ παρ' ἐνίοις ἐπίκοπον, *Graevio* mutanti nondum adsentior. Idem: Κρίον, ἐπίκοπον, κρεοδόχον λίθινα· veterum expositionem tradit Homericae vocis κρίων sive κρίϊον duplicem; hi *codicem coqui, lanionisve* accipiebant, alii *lebetem*, *in quo* car-

λὰ πρίονά μοι ἀνάδος· γελοιότερον γὰρ τοῦτο. EP. ὁ πέλεκυς ἱκανός. MEN. εὖγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέφηνας, ἀποθέμενος αὐτοῦ τὴν κινάβραν. [a] βάλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῶν ὀφρύων; EP. μάλιστα· ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας [b] ἐπῆρκεν, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ [c] ἀνατείνων ἑαυτόν. τί τοῦτο; καὶ δακρύεις, ὦ κάθαρμα, καὶ πρὸς θάνατον ἀποδειλιᾷς; ἔμβηθι δ' ἤδη. MEN. ἓν ἔτι τὸ βαρύταλον ὑπὸ μάλης ἔχει. EP. τί, ὦ Μέ-

verum ferram mihi porrige; nam hoc quidem magis ridiculum. MERC. Securis est satis idonea. Euge; homini nunc quidem similior evasisti, dejectis ibi sordibus hircinis. MEN. Vinne paulum etiam demam de superciliis? MERC. Omnino: super ipsam enim frontem ea sustulit, nescio cujus rei gratia sese tam superbe erigens. Quid hoc? etiam lacrimaris, scelerate, & ad mortem expaveſcis? quin ocyus inscende. MEN. Unum adhuc gravissimum sub ala tenet. MERC. Quid-

a Βάλει] Ms. βούλει. P. b Ἐπῆρκεν] Ὑπῆρκεν O. c Ἀνατείνων] Ἀνατείνειν O. prave.

42. Τὴν κινάβραν] Κινάβρα, ἡ τῶν τράγων δυσωδία· λέγει δυσωδίαν τῷ πάντας σιαίνειν ἴσως δὲ τὴν κινάβραν λίγει τὴν πήραν. V.

* Πάντας σιαίνειν] Τὸ πάντας σιαίνειν Exc. G. τῷ κ. ε. V. De voce σιαίνειν vide *Schol.* ad Tim. p. 113. *M. du S.*

Haec vel Scholiorum descriptor vel Clericus ita concinnaverat, ut aliquem habere sensum videretur: neque tamen eo magis, quid huc faciant, intelligas. Persuadeo mihi σιαίνειν verbum recentioris esse Graecitatis, quod corruptum ex σικχαίνειν significet *fastidium creare*, quale solet odor ingratus ac teter; at *fastidire*, *aversari σιαίνεσθαι· Cyrilli* Gl. Σιαίνομαι, *tedo* (*Taedeo*) Σιαντία, *fastidia*. Σιαντὸς, *teter*. Iisdem fere vocibus utitur ad σικχαίνεσθαι eiusque derivata explicanda. Fallitur *Cangius* Gl. M. & I. Gr. in Σιάνειν nam *Nicephori* & *Joannis Moschi* σιανθεὶς non aliunde debet, quam ab hoc ipso σιαίνεσθαι repeti: utrique loco potestas adsignata plane convenit: alicna est, quam ille dedit, interpretatio, *captata animi aequalitate*. Videndum ergo, an in Schol. nostro ad Tim. p. 113. restitui commode possit, ἀπὸ τοῦ Δία σιαίνειν, propter ἱ-

lam συγκότιλα nimirum vultusque tristitiam, qua festum illud Διάσια celebratur. Hic autem voluitne dicere? κινάβρα *proprie hircorum foetus: praeterea notat quemvis tetrum odorem, ea quod omnibus fastidium excitet*, sive malis, *omnes fastidient*: an potius parva mutatione legi praestat? λέγει δυσωδίαν αὐτὸν πάντας σιαίνειν, *ait* Lucianus *gravi foetore philosophum cum omnibus esse fastidio*. Qui porro venit in mentem huic homini, ut κινάβραν forte vocari *peram* suspicaretur? quid dici poterat absurdius? haec tamen Etymologi verba non multum discrepantia recognosce: Κινάβρα, ἴσως κυρίως ἡ τῶν τράγων δυσωδία· λέγεται καὶ ἁπλῶς ἡ δυσωδία· ἢ καὶ ἡ πήρα· quibus, aliisque pluribus, inducor fere, ut credam non Etymologum a Scholiasta, sed ab Etymologo nostrum Scholiasten saepe describi: de pera certe vix quisquam, quid sit κινάβρα declarans, cogitare posset, nisi ad hunc locum commentaretur. *T. H.*

carnes coquantur. Tum etiam, si lectioni receptae tuto fidimus, μάλιστα a Pariis τὸ ἐπικόπανον vocari *Hesychius* ostendit: illi autem conjecturae, qua suspicatus fui in eodem restitui posse Ἐπ κοπον, ἐπικόρμιον, Πάφιοι aut Πάριοι, pro Ἐπίκοφον, ἐπίκωπον, parum tribuo, quia forte probabilius emendes, Ἐπίκοφον, ἐπίκαρτον. *Scaligero* subscribo Glossas corrigenti, Cala, ἐπικοπὶς, ἐπιγλυφίς. Ergo Lucianus ad praecidendam tam grandem philosophi barbam scala navali Menippum uti voluit vice codicis aut trunci lanionii, eoque magis, quod securis robustum aliquod lignum, non levem tabulam postularet. *T. H.*

40. MEN. Εὖγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέφηνας] Locus & vitio laborat, & prava distinctione; quam ob rem ignoscendum est eruditis hominibus, qui nihil hic viderunt. Primum lege ἀνθρωπινότερος, itaque verte, *Euge vero; nunc homini similior evasisti, foetidis sordibus ibi depositis.* Ἀναπέφηνας intellexerunt, quasi actionem contineret; perverse: aliud norma Graecae linguae, atque ipse *Lucianus* suadent. Θ. Δ. IV. §. 1. σὺ δ' ἄλλος ἤδη ἀναπέφηνας Κατάπλ. c. 24. πῶς καθαρὸς εἶ ὑπαρχῆς ἀναπέφηνας; *Xenoph.* Socr. Apol. p. 411. v. 9. ὥστε δοκῶ τισι καινοῖς δαιμονίοις, οὔτε ὀνομάζων ἄλλους θεοὺς ἀναπέφηνα. *Suidas*: Ἀναπέφηνα, ἀπεδειχθῶ, καὶ οὐχὶ ἀνεπέφηνα. Nihil moror Philopatridis consarcinatorem. §. 3. ipse rectius §. 18. Praeterea ἀποθέσθαι in hoc dialogo nunquam dicitur, ut virtus verbi medii postulat, nisi is, qui, quae habet ipse, deponit atque a se projicit: modo, τὰ πώγωνα τοῦτον ἀποθέσθω, &, ἀπόθου τοῦτον. Ἔρωτ. c. 5. πᾶσαν ἐκποτιμήσεως ἀφορμὴν ἀπὸ πολλῶν ἀποθέμενος. Sic πᾶσαν ἀποθέμενον μανίαν τιμῶσαι τοὺς αὐτοκράτορας in Pass. Tarach Prob. & Andron. p. 248. Hinc sponte sequitur, quomodo sit capiendum αὐτοῦ, tanquam si locum, ubi sordes excussae jacebant, digito monstraret. Deinde Menippo male tribui, quae Mercurii personae conveniant, manifesto, dummodo sententiam consideratius perpendas, patebit. Securis loco ferram Menippus ad deradendam philosophi barbam risus causa poscit: verum, inquit Mercurius, Menip-

pi

Quidnam, Menippe? MEN. Adulationem, Mercuri, quæ multum in vita utilitatis ipsi adtulit. PHIL. Quin tu igitur, Menippe, depone mentis & linguæ libertatem, illudque doloris expers & generosum, ac risum: tu nimirum solus reliquorum rides. MERC. Neutiquam: quin potius ista retine, quippe levia, portatuque facilia, & ad hancce navigationem percommoda.

10. Tu vero, Rhetor, pone verborum futilem illam & infinitam adfluentiam, oppi libidinem jocandi petulantem aliquantulum reprimens, securis satis est idonea: tum Menippus dicto audiens utitur securi. Hoc peracto ministerio sermonem continuat Mercurius: *optime sane; nunc tu, philosophe, multo humanior appares, postquam teterrimam illam spurcitiem deposuisti.* Exinde Menippus iterum: *Vin tu, Mercuri, ut paullulum etiam de superciliis demam?* quae sane leporis Comici sunt plenissima. Sic igitur personas digere: Ep. Ὁ πίλικος ἱκανός· Εὖγε· ἀνθρωπινώτερος γὰρ τὸν ἀναπίφρακτον ἀπεθέμενος αὐτῷ τὴν κινάβραν. Men. Βούλει μικρόν &c. Egregio sane donatum tonsore philosophum! Similiter p. 225. v. 15. τι τοῦτο; sermo intermissus a Vulcano, postquam caput Jovis securi diviserat, repetitur. *T. H.*

41. Ἀνθρωπινώτερον ἀναπ.] Sic apud *Athen.* ἀνθρωπίνως λαλεῖν p. 383. B. *M. du S.*

42. Αὐτῷ] Id est, αὐτόθι, sybs. *F. G.*

Ibid. Τὴν κινάβραν] Alarum aut reliquarum partium excitatur odor ad libidinem incensis. Hinc *Horatius* anum hujusmodi dicit *hircum in alis habere.* Lysimachus apud *Plautum* in Mercat. Jam plenus aetatis, animaque fœtida Senex hircosus—. *G. C.*

43. Ὑπὲρ τὸ μέτωπον ἐπῆρκεν] Inanem fastum philosophorum, qui quidem sapientiam solo vultu simulant, quando veteres irrident, id quod fieri solet saepissime, supercilia potissimum vellicant; usque eo, ut notam illorum ac designationem complectantur istae loquendi formulae οἱ τὰς ὀφρῦς αἴροντες, *Menander* apud *Donat.* ad *Terent.* Andr. A. II. Sc. 5. οἱ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες *Euseb.* D. E. p. 106. C. οἱ σεμνοπροσωποῦντες & τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες *Artemidor.* Proœm. lib. I. p. 3. De ipso Platone *Amphis* apud *Diogen. L.* III, 28. Ὥσπερ κοχλίας σεμνῶς ἐπηρκὼς τὰς ὀφρῦς. *Alciphr.* I. Ep. 34. Ἐξ ὧν φιλοσοφεῖν ἐπενόησας σεμνός τις ἐγένου, καὶ τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας· ubi praeter hunc *Luciani* locum commoda notavit *Bergler.* quaedam tamen a *Desid. Heraldo* praecepta ad *Martial.* I. Ep. 25. Quod autem in Ox. libro legitur ὑπῆρκεν, probari nequit, nisi duabus literis interjectis expolias, ὑπερῆρκεν· verum nihil est causae, cur obvium illud ἐπῆρκεν, & Nostro familiare sollicitetur. Si quid mutandum foret, exigi mallem ἑαυτὸν, quamvis enim haud negem recte dici ἀνατείνειν ἑαυτὸν, oratio tamen exit rotundior, si ἀνατείνων referatur ad ταύτας τὰς ὀφρῦς. Ita *Lucian.* in Tim. c. 54. ἐκτετάσας γοῦν τὸ πάχυμα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας· & *Etymologus* esse contraria monet ὑποκαθεῖναι & ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς. Hoc est illud *Ammiani* de rege Chnodomario XVI. c. 12. *ardua subrigens supercilia*; & p. 143. *elatus in arduum supercilium.* *T. H.*

44. Ἐπῆρκεν] Vide B. πρ. c. 7. ὡς δῆρκε τὸ ξύλον. *M. du S.*

48. Ὑπὸ μάλης] Quicquid clam & occulte, non propatulo, vel fit, vel gestatur, sub ala proverbio etiam fieri dicitur: quo usus est *Demosth.* contra Aphob. Φιλόμαρ. Οὐχ εἷς, οὐδὲ δύο ταῦτ' ἴσασιν, οὐδ' ὑπὸ μάλης ἡ πρόκλησις γέγονεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ μέσῃ πολλῶν παρόντων· *non unus, neque duo ista norunt, neque sub ala, ut aiunt, provocatio facta est; sed in medio foro, multis praesentibus.* Ita dicitur alibi ab eodem *Luciano* ὑπὸ κόλπου, *sub sinu.* *G. C.*

Ὑπὸ μάλης ἔχει] *Erasmus* in Adagio, *Quae sub alis fiunt*, incredibilem hujus phraseos explicationem tantoque viro indignam attulit, jure merito propterea castigatus ab *H. Stephano* in Anim. cujus operae praeclarae non meminerat *H. Valesius*, quum ad *Amm. Marcellin.* XXVI. p. 512. iisdem, quibus *Stephanus*, exemplis usus *Graecos* ὑπὸ μάλης *de re furtiva & occulta solere dicere* observat. Nos alias ad *Thomam Magistrum* plura. *T. H.*

49. Κολακεί᾽ων] Ita Ox. Reliqui κολακείαν. *M. du S.*

55. Γε] Hoc pro vulgato γὲ ex MS. Ox. reposuimus. *M. du S.*

d Κολακεί᾽αν] Ex O. Edd. omnes κολακείαν. e Γε] Sic O. Cunctae Edd. γὲ quod si retineretur deleri omnino debebat ὄντα.

παρισώσεις, ἢ βδελύττει, καὶ βαρβαρισμούς, ἢ τἄλλα βάρη τῆς λόγων. PH. [a] ἦν ἰδού, ἀποτίθεμαι. EP. ὦ ἔχει. ὅτε λύε τὰ ἀπόγεια, ἐπιβάδην Σ. ἀναλώμεθα [b] ἀνελώμεθα, τὸ ἀγκύριον ἀνεσπάσθω· πέτασον τὸ ἱστίον, εὐθύνε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον· εὖ πάθωμεν.

Τί οἰμώζετε, ὦ μάταιοι, ἢ μάλιστα ὁ φιλόσοφος σύ, ὁ ἀρτίως τὴν πώγωνα δεδημένος; ΦΙΛ. ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, ἀθάνατον ᾠόμην τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν. MEN. ψεύδεται· ἄλλα γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν. EP. τὰ ποῖα; MEN. ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελῆ δεῖπνα, μηδὲ νύκτωρ ἐξιὼν, ἅπαλλας λανθάνων, τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν καλυψάμενος, περιέισιν ὁ κύκλῳ τὰ χαμαιλυπεῖα· ἢ ἔωθεν ἐξαπατῶν τοὺς νέους, ὅτι τῇ σοφίᾳ ἀργύριον λήψεται. ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. ΦΙΛ. σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἄχθῃ ἀποθανών; MEN. πῶς, ὃς ἔσπευσα ὅτι τάχιστα ἀποθανεῖν, καλέσαντος μηδενός.

posita, paria paribus æquata, comprehensiones sententiarum, barbarismos, ceteraque orationum pondera. RHET. Ecce enimvero, pono. MERC. Bene habet: solve itaque retinacula: scalam nauticam attollamus: anchora subducatur: expande velum: dirige, portitor, clavum. Bene nobis sit.

11. Quid ploratis, inepti, tuque maxime, philosophe, cujus jam modo barba fuit evastata? PHIL. Hoc scilicet, Mercuri, quod immortalem opinabar animam esse. MEN. Mentitur: nam alia sunt, quæ credas eum pungere. MERC. Qualia? MEN. Quod non amplius coenabit apparatas coenas, neque de nocte egressus, clam omnibus, palliolo caput obvolutus, circumibit in orbem lupanaria; nec summo mane decipiens juvenes sapientiæ prætextu argentum accipiet: hæc urunt eum. PHIL. Tu autem, Menippe, non doles te mortuum esse? MEN. Egone, qui festinavi ad mortem citante nemine.

12. Ve-

a Ἦν ἰδού] Ἤιδη P. ἦν, ἰδού B2. quod sine dubio editoris. b Ἀναλώμεθα] Ἐλώμεθα. O. Ortum ex simili praecedentis vocabuli terminatione vitium.

59. Καὶ βαρβαρισμούς] Ἐν χρήμασι προφερομένων τῶν λόγων χάριτος ἔνιοι· ὡς τὸ, * οἱ δὲ δύο σκοπελοί, ἢ τὰ ὠδαπλήσια. V.

66. Δεδημένος] Πεπορθημένος. V.

73. Χαμαιλυπεῖα] Παρεῖα. V.

* Οἱ δὲ δυο * σκο. . . .] Videtur hic aliquis locus citatus fuisse. J.C.

Ex *Homeri* Od. M, 73. ut indicavit *M. du Soul.* Porro προφερόμενον τὸν λόγον habuit E. A. prave: quum *V.* praeferat τῶν λόγων, huic aptandum fuerat προφερομένων, non contra. Ceterum quomodo pertineat haec adnotatio ad βαρβαρισμούς, nemo facile pervidebit: Eruditiss. itaque *Duker.* ad *Thucyd.* p. 297. n. 63. fortassis loco non suo positam observat, & alio referendam: *Certe melius*, inquit, *conveniebat illis, quae legantur in* Lucian. *Dial. Junonis & Latonae* p. 243. v. 22. hujus Ed. οἱ δὲ σὺν σαΐδες, ἃ μὲν αὐτῶν —— ὁ δ' Ἀπόλλων· cui libens adsentior. Similis orationis figura p. 242. v. 92. Ejusmodi quiddam, adductis etiam iisdem Homeri verbis, reperies in G. ad p. 239. T.H.

59. Παρισώσεις] *Quare aut paria esse debent posteriora superioribus, extrema primis, aut, quod etiam est melius & jucundius, longiora.* Cicer. de Orat. III, 48. In Orat. c. 25. *paria paribus relata, & similiter conclusa, & immutatione quasi quaesitas venustates* parce adhibendas aut fugiendas esse ait. Πάρισα haec vulgo vocabant: vide *Philostr.* p. 497. Meminit iterum *Noster* Δημοσθ. c. 8. M. du S.

Ibid. Βαρβαρισμούς] Ridicule hoc dictum. Praeterea *A. Gellius* V, 20. negat eam vocem apud ullum idoneum auctorem Graecum inveniri. Sed *Luciani* jam aetate linguae Graecae castitas vix ullibi reperiebatur. Vide in hanc rem plura in Ῥητ. c. 17. B. πρ. c. 10. & 23. M. du S.

60. Ἦν, ἰδού] Rhetor ait: ἦν, ἰδού ἀποτίθεμαι, sed scribendum ἦν' ἰδού, *ecce*: quod alibi quoque saepiuscule apud nostrum occurrit, sed saepius corruptum. Dicitur pro ἦνι ἰδού. J.G.G.

Ἦν, ἰδού] Secutus est Eruditiss. *Graevius H. Stephanum* Th. L. Gr. T. I. p. 1104. Ἦν ἰδού, inquit, *apud Lucian. eadem signifi. initio Anachars. Sed ego tam in hoc loco quam in caeteris scribendum puto* ἦν' ἰδού *posita post* ἦν' *apostrophi nota: nec enim dubito, quin elisum sit i adverbii* ἦνι, *quod cum* τῷ ὠδαπλήσιον τῷ ἰδού *perinde ac si diceretur* ἦνι ἰδού. Ego, quanquam, utrum probes, haud sane multum refert, secus sentio, ut opportuniore loco declarabo. T.H.

62. Τὴν ἀποβάθραν ἀνελόμεθα] *Polyaen.* IV. c. 6. p. 374. ἄλλοι μὲν ἀνίστων τὰ πρυμνήσια, ἄλλοι δὲ ἀνέλκον τὰς ἀποβάθρας, ἄλλοι δὲ ἀγκύρας ἀνιμῶντο. Quam hic

λύσ-

12. Verum interea dum cædimus ſermones, nonne clamor aliquis auditur tanquam a terra vociferantium? MERC. Sane, Menippe, neque ab una tantum regione: etenim hi in concionem coëuntes læti ridentque cuncti ob Lampichi mortem: ejusque uxor comprehenſa tenetur a mulieribus, & infantes teneri pariter & ipſi a pueris impetuntur largis lapidibus: alii Diophantum rhetorem laudant Sicyone, qui funebri oratione cohoneſtat exſequias hujus Cratonis. Atque etiam profecto Damaſiæ mater gemitus ciens præit leſſum cum feminis in funere Damaſiæ: te vero nullus, o Menippe, lacrimis proſequitur, quieteque jaces ſolus.

13. MEN. Nequaquam; ſed audies canes jam jam miſerabiliter ululantes mei cauſa, corvosque flebilem in modum aliis concrepantes, quando frequentes ſepelient me. MERC. Fortem te præſtas, Menippe. Sed quoniam in portum appulimus,

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, ὦ κραυγή τις ἀκούεται, ὥσπερ τινῶν ἀπὸ γῆς βοώντων; ΕΡ. ὑπὲρ C. R. Ναὶ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἀφ' ἑνὸς γε χώρου· ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες ἅσμενοι γελῶσι πάντες ἐπὶ τῷ Λαμπίχου θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ τὰ παιδία νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως κἀκεῖνα ὑπὸ τῶν παίδων βάλλεται ἀφθόνοις τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα ἐπαινοῦσιν ἐν Σικυῶνι ἐπιτάφιους λόγους διεξιόντα ἐπὶ Κράτωνι τούτῳ. καὶ νὴ Δία γε, ἡ Δαμασίου μήτηρ κωκύουσα ἐξάρχει τοῦ θρήνου σὺν γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δαμασίᾳ· σὲ δὲ οὐδείς, ὦ Μένιππε, δακρύει, καθ' ἡσυχίαν δὲ κεῖσαι μόνος. Δαμασίῳ C. non bene.

ΜΕΝ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκούσῃ τῶν κυνῶν μετ' ὀλίγον ὠρυομένων οἰκτίστως ἐπ' ἐμοὶ, καὶ τὰ κοράκων τυπτομένων τοῖς ῥαιρεῖς, ὁπότ' ἂν συνελθόντες θάπτωσί με. ΕΡ. γενναδας εἶ, ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλεύκαμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς δὲ ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον, σπόλαν C. M. uno verbo.

c Γυναιξὶν] Ταῖς γυναιξίν. Margo *AIW.* d Ὠρυομένων] Ὠρυομένων. O. F. quaſi ab ὠρύω.

ἀποδάρας, paulo ante dixerat ἀναδάρας idque jam obſervatum a *Paul. Leopardo* Em. XIV. c. 10. & *C. A. Dukero* ad *Thucydid.* IV. c. 12. n. 41. nec *Stephanum* in Theſ. Luciani loca fugerunt. *Pauſan.* X. p. 860. διὰ τί ἀποδάρας κατιὼν *Poll.* VIII, 120. μήτε ἀποδάρας, μήτε ἀγκυφας εἰς τὴν γῆν βαλλόμενον. Alia dabit Vir Illuſtris ad *Callim.* H. in Del. v. 22. *T. H.*

72. Τοῦ ἱματίου τὸν κεφαλὸν καλυπτόμενος] *Petron.* c. VIII, p. 33. *Tarde, imo jam ſero intellexi me in fornicem eſſe deductum: execratus itaque aniculae inſidias operui caput, & per medium lupanar fugere coepi in aliam partem:* ibi vide Commentatores. *T. H.*

73. Περίεσται] Futurum, uti ſupra Βρ. Δ. Χ. αὐτίκα μέντοι ἐς τιμωρήσει τῇ μητρί. Saepius hoc fieri videas. *M. du S.*

74. Ἐπὶ τῇ σοφίᾳ] Sequentibus adjunxi ἀργύριον διώξεται ἐπὶ τῇ σοφίᾳ ſecus atque Interpretes fecerunt. *T. H.*

77. Ἐστάλαται] Conſule *Diogenem Laertium* p. 162. B. qui Menippum ait laqueo ſibi necem conſciviſſe. *M. du S.*

84. Συνίχεται] *Illius uxor conſtringitur a mulieribus*, quaſi nempe ſuffocanda. Male hic locus verſus eſt, *illius uxorem mulieres circumſtrepunt.* *J. C.*

Συνίχεται] Niſi verſionum architecti legerint, aut in animo habuerint συνηχεῖται, unde petitum ſit illorum, *uxorem mulieres circumſtrepunt*, exputare non poſſum. Suſpicabar olim συνάγχεται vel ἀπάγχεται melius convenire ſaevienti in uxorem tyranni feminarum turbae, quomodo *Lambinus* in *Polybio* I. p. 119. pro ὑπὸ τοῦ λιμοῦ συναγομένους legebat συναγχομένους, *fame ſuffocatos* ad *Corn. Nepot.* Ham. n. 35. Nunc ſatis contentus ſum ſcriptura vulgari: ſignificat enim *comprehenſam conſtrictamque teneri*: *Porphyr.* in *Euſeb.* Chron. p. 60. ἡ αὐτὸς ὑπὸ τῶν ἐν Ἴσθμοις ἐν τῷ γυμνασίῳ διὰ τὴν μιαιφονίαν συνεχόμενος ἀπώλετο. Quod autem de uxore Lampichi liberisque narrat *Lucianus*, eundem exitum a Locrenſibus Dionyſii junioris habuerunt. *Strabo* VI. p. 398. *AElian.* H. V. IX, 8. *T. H.*

86. Βάλλεται ἀφθόνοις] Sic paſſim. *J. B.*

87. Διόφαντον] *Cicer.* in Bruto p. m. 215. C. Diophanis meminit Mitylenaei, Graeciae illis temporibus diſertiſſimi. Lacedaemonius antiquus ſcriptor. LLoyd. *M. du S.*

90. Ἐξάρχει] Narrat eadem *de Luctu.* *J. B.*

Ἐξάρχει τοῦ θρήνου] Protulit *Del. Herald.* ad *Martial.* II. Ep. 11. Mox θάπτωσι με unde *Cuperus* expiſcatus fuerit de ſepultura per ignem eſſe capiendum, ignorare me fateor: eum vide Obſ. lib. I. p. 48. *T. H.*

94. Ὀλίγον] Sic lego, ut Dial. XXIII. pro ὀλίγων, quod in plerisque eſt. Recte tamen *P.* & *S.* *M. du S.*

3. Κάν-

γιον, εὐθεῖαν ἐκείνην τραπόντες· ἐγὼ δὲ καὶ ὁ τορθμεὺς ἄλλους μεταλαβησόμεθα. MEN. εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῆ, τραπώμεθα δὲ καὶ ἡμεῖς. τί οὖν ἔτι καὶ μέλλετε; [a] πάντως δικασθῆναι δεήσει καὶ τὰς καλαδίκας φασὶν εἶναι βαρείας, τροχοὺς, καὶ γύπας, καὶ λίθους. διεξεθήσεται δὲ ὁ ἑκάστου βίος.

vos abite ad tribunal, recta illac progressi: ego vero & portitor alios arcessemus. MEN. Prospera sit vobis navigatio, Mercuri. Nos autem pedem. promoveamus: quid ergo vos amplius cunctamini? omnino judicium subire oportebit: & poenas aiunt esse graves, rotas, vultures, saxa. Exponetur autem palam uniuscujusque vita.

XI.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

CRATETIS ET DIOGENIS.

ΚΡΑΤ.

ΜΟιριχον τὸν πλούσιον ἐγνώκατε, ὦ Διόγενες, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς ὁλκάδας ἔχοντα; ὃν ἀνεψιὸς Ἀριστέας, πλούσιος καὶ αὐτὸς ὤν, τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο εἰώθει διαλέγειν, Ἦ μ'

CRAT.

1. MOerichum opulentum illum noras, Diogenes, illum divitiis adfluentem, domo Corinthium, cui multæ erant onerariæ naves, cujus consobrinus Aristeas, & ipse dives, Homericum illud solebat dictitare, Aut tu tol-

a Πάντως] Defuit in Edd. Addidimus ex G. C. P. sententiae plenius instruendae causa.

11. Τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο] Ὅμηρον εἰσάγει παλαιόντας Ὀδυσσέα ὁ Αἴαντα· φησὶν οὖν Αἴας πρὸς Ὀδυσσέα, ἢ κουφιστόν μοι, * ἢ κουφίζω σε. Αἰνίττεται οὖν ὁ Λουκιανὸς λέξει τῇ εἴχου, ὡς τῇ † Ἀριταίου λέγοντος, ἢ κουφιστόν μοι, ἢ κουφίζω σε· τουτέστιν, ἢ προκόμιστόν μοι, ἢ προκομίζω σε. V.

* Ἢ κουφίζω] Sic E. A. Κυρίως utrobique & προκομίσω scripserat M. de Soul. Eo usu posita sunt haec verba, quem in recentiore Graecorum habent lingua. T. H.

† Ἀριταίου] L. Ἀρισίου. Sed tamen Ἀριστέως est etiam in C. M. de S.

11. Πάντως] G. Coll. & P. ut Dial. XV. In reliquis deest. M. de S.

Ibid. Δικασθῆναι δεήσει] Vocem unam addit Mf. πάντως δικασθῆναι δεήσει. πάντως vulgo deest. J. G. G.

7. Μοίριχον] Ficta credo haec nomina. M. de S.

10. Πλούσιος ὁ αὐτὸς ὤν] Perperam in Aldina, Salmurienſi & aliis editionibus, praeterquam in Florentina, post voculam ὤν ponitur signum interrogationis Graecum; eoque deceptus fuit Interpres. At non interrogat Crates, ut & nihil respondet Diogenes. Quin si haec per interrogationem dicta essent, signum istud in fine orationis foret collocandum. J. J.

11. Τὸ Ὁμηρικόν] Legendum ὃς ante τό. Certe medica manu eget locus hic depravatissimus. M. de S.

11. Ἦ μ' ἀνάειρ' ἢ ἐγώ σε] Sunt Ajacis verba ad Ulyssem colluctantem Il. Υ. v. 724. J. G. G.

20. Οἱ μάντεις εἴτε ἀπὸ τῶν ἄστρων &c.] Si commodum videatur illud εἴτε, cur non tertio quoque loco εἴτε Χαλδαῖοι παῖδες· nam ὦγε nescio an alios, me quidem non mediocriter offendit; quorsum enim spectat, aut quem sensum reddit, impedita structura, quodammodo tolerabilem? Priore loco οἵτε Juntina praefert: hoc ipsum in sequentibus etiam adscitum cursum orationis interruptum expediet, καὶ οἱ μάντεις οἵτε ἀπὸ τῶν ἄ. τ. τὸ μ. οἵτε ἀ. τῶν ὀ. οἵτε Χ. π. ἀλλὰ ὁ Πύθιος αὐτὸς παρῆχε &c. Mecum facit H. Valesius ad ista Marcellini XXVIII. p. 581. *Iisdemque subserunsur genitalium extorum interpretes controversi, hinc praefecturas profusius largientes & sepulturas divitum matronarum*, hunc in modum scribens: *Simile est, quod narrat Lucian. in Dial. Mort. cum Moerichus & Aristeas viri ditissimi se mutuo captarent, ac se vicissim heredes instituissent palam scriptis testamentis, vates & Astrologos & somniorum interpretes & Chaldaeos, Apollinem quoque Pythium ab utroque consultum modo huic, modo illi obventuram hereditatem praedixisse*: quae ita sunt comparata, ut facile, qualem animo lectionem fuerit secutus, ostendant. Saepe autem fraudulenti vates, quibus ex spe lucri futurorum praedictio pendebat, insidiis testamentariis interveniebant: egregius est *Plinii* locus I. Ep. 20. T. H.

22. Χαλδαῖοι παῖδες] Sic Necyom. c. 6. Εuπαρ. Ed.

tolle me, aut ego te. DIOG. Quid ita, Crates? CRAT. Mutuis obsequiis captabant alter alterius hæreditatem ætate æquales: & testamenti quidem tabulas in propatulo proponebant, Aristea Mœrichus, si prius decederet, domino relicto suorum omnium; Mœricho vicissim Aristeas, si ante eum abiret: hæc quidem in testamento erant scripta: illi vero observabant sese invicem antecedere alter alterum adulatione conantes. Vates etiam, sive ab astris conjectarent futura, sive ex somniis, sive Chaldæorum imbuti disciplina, quin & ipse Pythius modo Aristeæ tribuebat victoriam, modo Mœricho; lancesque nunc ad istum, mox ad illum vergebant.

2. DIOG. Quem ergo exitum res habuit, Crates? est enim audire operæ pretium. CRAT. Ambo mortem obierunt eodem die; hæreditates autem ad Eunomium & Thrasyclem inopinato pervene-

ἀνάειε', ἢ ἐγώ σε. ΔΙΟ. τίνος ἕνεκα, ὦ Κράτης, ἐθεράπθυον ἀλλήλυς; ΚΡΑ. ὦ κλήρυ ἕνεκα ἑκάτερ, ἡλικιῶται ὄντες· ἐς τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν ἐτίθεντο, Ἀριστέαν μὲ ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, δεσπότιν ἀφιεὶς τ' ἑαυτῦ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ Ἀριστέας, εἰ προαπέλθοι αὐτῦ. ταῦτα μὲ ἐγέγραπτο. οἱ δὲ ἐθεράπθυον ἀλλήλυς ὑπερβαλλόμυοι τῇ κολακείᾳ. καὶ οἱ μάντεις, εἴτε ἀπὸ τ' ἄστρων τεκμαιρόμυοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ τ' ὀνειράτων, ὥσπερ Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς, ἄρτι μὲν Ἀριστεῖ παρεῖχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοιρίχῳ. καὶ τὰ πάλαια ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦτον, ποτὲ δ' ἐπ' ἐκεῖνον ἔρρεπε.

ΔΙΟ. Τί δὴ πέρας ἐγένετο, ὦ Κράτης; ἀκοῦσαι γὰρ ἄξιον. ΚΡΑ. ἄμφω τεθνᾶσιν ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας· οἱ δὲ κλῆροι ἐς Εὐνόμον καὶ Θρασυκλέα ἦλθον, ἄμφω συγγε-

προαποθάνοι q C. M. glossa est

Ἀριστέα. C. M.

ποτὲ δὲ C. R. vera.

Εὐόνιμον C. M.

b Εἴτε] Οὔτε *J.* εἴτε Margo *AIW.* c Ἀριστεῖ] Ἀριστέᾳ G. L. Ed. Steph.

Æd. *J. B.*

24. Ἀριστεῖ] Mirum cur Ἀριστεῖ, cum dixerit Ἀριστέαν. *J. B.*

Ἄρτι δὲ Ἀριστεῖ] Miratur *Bourdelotius* cur Ἀριστεῖ dicat, cum Ἀριστέαν appellarit; & merito miratur. Mſ. ostendit hoc vocabulum esse mendose in editis exaratum, cum pro Ἀριστεῖ scribit Ἀριστέᾳ, ut scribendum est. *J. G. G.*

Ἀριστέᾳ] Ex MS. Gr. & L. editionum mendum sustulimus, quæ omnes præter *Stephan.* legunt Ἀριστεῖ. Vide tamen, an non *Lucianus* de *Aristeo* aliquo Corinthio loquatur: plures enim *Aristei* Corinthii apud *Thucydidem* occurrunt, Aristeas nullus. *M. du S.*

Ἀριστεῖ] Ut Ἀριστέᾳ reponatur, quia Ἀριστέας ante dictus fuerit, magno opere contendunt nostri Commentatores, a quorum sententia valde dissidet *Steph. Berglerus*, dignus propter peritiam Graecarum literarum non vulgarem, cujus in hac causa ratio habeatur. Ad *Alciphr.* I. Ep. 1. ubi leguntur οἱ βορεῖς haec notat: *Pro οἱ βορέαι, quasi a βορεύς per metaplasmum; ut & Aratus* ἀνέμοιο βορῆος Διοσ. v. 351. *Sic Lucianus in Dial. Crat. & Diog.* Ἀριστεῖ *formavit, eum nominans, qui non* Ἄριστος, *verum* Ἀριστέας *vocabatur, sed hoc non sine allusione ad* ἄριστος. Illam allusionem, haud quidem alienam, etsi non praestem, ceteris tamen non invitus accedo: est enim talis nominum, praesertim propriorum, formae mutatio neutiquam insolens, & aliquando temere ab eruditis viris tentata. Quem Μελάνθιον *Homerus* plerumque appellat, idem Μελανθεύς Od Υ, 255. Φ, 176. Ἀμοιβεύς & Ἀμοιβέας non differunt, quod posterius in *AEliani* V. H. III, 30. contra *Schefferum* recte defendunt *Kuhnius* ac *Perizonius*, & dudum ante utrumque *J. Fr. Gronovius* Obs. IV. p. 240. Proconnesius Aristeas, peregrinantis, quum vellet, animae miraculo nobilis, Ἀριστέας dicitur a *Strab.* XIII. p. 881. A. *Paus.* V. p. 392. *Jamblich.* V. Pyth. §. 138. *Tatiano* p. 136. *Clem. Alex.* Str. I. p. 333. D. refingi volunt *H. Stephan.* ad Maxim. Tyr. Diss. XXVIII. p. 282. *Casaubon.* & *Scherpezeel.* ad *Strab. Hoeschel.* ad *Origen.* contra Cels. p. 113. *Rutgers.* V. L. VI, 14. *Potter.* ad *Clem.* quibus cunctis supervacuae curae gratiam facimus. Quem *Herodotus* nominat Ἀριστέων τ' Ἀδειμάντου Κορίθιον, illum semper Ἀριστέα *Thucydides* & *Plutarch.* T. II. p. 871. A. Non ergo licuerit *Luciano*, si liberet, formam ejus nominis variare? Verum ne quis causetur, quod a diversis scriptoribus factum fuit, uni, idque intra paucos versus, non esse obtrudendum, *Apollodorum* adducam, qui II. p. 97. minore intervallo, quum posuisset Ἀλκαῖος, mox subdit πάλιν ἐξ Ἀλκέως ab Ἀλκεύς. Ceterum hae lances dubiae, & quorsum vergant incertae, secus atque illae Jovis Homericae, unde has adumbravit *Noster*, quae Achillis Hectorisque fata exigebant Il. X, 209. *Theogn.* v. 157. Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιῤῥέπει ἄλλοθ' ἄλλῃ. *T. H.*

25. Καὶ τὰ τάλαντα] *Et hereditas modo ad illum, modo ad hunc vergebat.* *J. B.*

γενεῖς ὄντας, οὐδὲ πώποτε προμαντευομένης οὕτω γενέσθαι ταῦτα. Διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Συκυῶνος εἰς Κίρραν, κατὰ μέσον τὸν πόρον πλαγίῳ προσπεσόντες τῷ Ἰάπυγι, ἀνετράπησαν. ΔΙΟ. εὖ ἐποίησαν.

runt, utrosque cognatos, nullo unquam mentis præsagio divinantes hæc ita fore: Mœrichus enim & Aristeas quum Sicyone trajicerent Cirrham, medioque cursu in obliquum Japygem incidissent, eversa navi perierunt. DIOG. Bonum factum.

Ἡμεῖς δὲ, ὁπότε ἐν τῷ βίῳ ἦμεν, οὐδὲν τοιοῦτον ἐνενοοῦμεν περὶ ἀλλήλων· οὔτε πώποτε εὐξάμην Ἀντισθένει ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομήσαιμι τὴν βακτηρίας αὐτοῦ (εἶχεν δὲ πάνυ καρτερὰν ἐκ κοτίνου τοιησάμενον) οὔτε, οἶμαι, σὺ, ὦ Κράτης, ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ κτήματα, καὶ τὸ σίδιον, καὶ τὴν πίθον χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσαν. ΚΡΑ. οὐδὲν γάρ μοι τούτων ἔδει· ἀλλ' οὐδὲ σοί, ὦ Διόγενες. ἀτὰρ ἐχρῆν, σύ τε Ἀντισθένους ἐκληρονόμησας, καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῷ μείζω καὶ σεμνότερα τῶν Περσῶν ἀρχῆς. ΔΙΟ. τίνα ταῦτα φῄς; ΚΡΑ. σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παῤῥησίαν, ἐλευθερίαν. ΔΙΟ. νὴ Δία, μέμνημαι τοῦτον ἀφ-

3. Verum nos, quando in vita eramus, nihil tale cogitabamus de nobis invicem: neque unquam optavi Antisthenem emori, ut hæreditatem nanciscerer ejus baculi: habebat autem admodum robustum, quem ex oleastro ipse confecerat. Neque tu, puto, Crates, cupiebas hæres esse, mortuo me, bonorum, dolii, peræque choenices lupinorum duos habentis. CRAT. Quippe nihil mihi istis erat opus: at nec tibi, Diogenes: quam enim decebat tu ab Antisthene adeptus es hæreditatem, ego a te, multo majorem graviorisque momenti quam Persarum imperium. DIOG. Quæ tu bona dicis? CRAT. Sapientiam, frugalitatem parvo contentam, veritatem, loquendi fiduciam, animi libertatem. DIOG. Memi-

33. Εἰς Κίρραν] Κατ' ἀντικρὺ Κίρρας ἐν τῷ Κορινθιακῷ κόλπῳ ἡ Σικυών. Ἡ δὲ Κίρρα ὑπὸ τὴν Φωκίδα. V. ὅπου νῦν τὸ χρυσὸν φασί. C. addunt.

34. Τῷ Ἰάπυγι] Ἀνίμῳ. G.

35. Εὖ ἐποίησαν] Ἀντὶ τοῦ ἔπαθον, Ἀτιμῶς. G.

40. Ἐκ κοτίνου] Ἐξ ἀγριελαίου. V.

31. Προμαντευομένης] *Thom. Mag.* in Βούλομαι vitiose προμαντεύεσθαι & ὕτως. *T.H.*

32. Διαπλέοντες] Subint. Ἀριστέας ὁ Μόριχος. *F.G.*

33. Ἐς Κίρραν] Dico alibi. Hanc Phocidis urbem *Pausanias* ab *Homero* scribit vocari Crissam. *Strabo* & *Ptolem* diversas faciunt. *J.B.*

Κίρραν] Prope Delphos. *M. du S.*

38. Ηὐξάμην] Sic malo, quam ut vulgo εὐξάμην: quanquam sæpissime sic reperiri non ignorem. De baculo Antisthenis *Diogen. Laert.* p. 141. A. B. Baculum gestare invidiosum fuit Athenis: vide *Casaubon.* ad *Theophr.* Char. c. V. *M. du S.*

40. Κοτίνου] Ex cujus fronde στέφανος Ὀλυμπιακὸς. *Hesych. Suid.* Interpres *Pindari*, *Pollux*, alii. *J.B.*

55. Ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἴδλεπον] *Alii vero nihil curabant istiusmodi possessiones, nullusque coluit nos, hereditatem nostri sibi spondens: verum omnes argenti studio capiebantur.* Quod hic Græce, εἰς τὸ χρυσίον βλέπειν, id Belgice dicimus op het geld sien. Non hic tantum, verum & alibi βλέπειν vel ὁρᾶν est *affectare*, *petere*, *cupere*, adjuncta præpositione εἰς vel πρὸς, sed & aliquando omissa. In De Gymnasiis c. 10. Ἀλλ' ἂν ἄρισε, σὺν εἰς ψιλὰ τὰ δίδυμα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν. *Non tenuia nos expetimus dona* In Charidemo c. 25. Καὶ χεδὸν ἂν τις ἐκάστων ἐξετάζων βούλοιτο τὸ τιχὸν, εἰρόντας εἰς τὸ κάλλος ἰόντας, καὶ τούτου τυγχάνειν τῶν πάντος τιθεμένους. *Et propemodum, si quis unamquamque artium expendere vult, omnes comperiet ad pulchritudinem spectantes, eamque consequi ante omnia ducentes.* In de Mercede Cond. c. 24. Καιρὸς ἦν πρὸς ἑλλάδιον ἴδη ἰόντα. In Hermotimo c. 4. Ἀλλὰ θαῤῥεῖν χρὴ, καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθὸν, εἰς τὸ τέλος τὸ ὀδοῦ ἰόντα, καὶ τὸν ὧν εὐδαιμονίαν. *Sed fidenti & bono oportet enim esse animo, qui ad viæ metam pervenire studet, & ad illam, quæ supra est, beatitatem.* In Demonacte c. 2. οἱ πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες, *Philosophiæ studiosi.* Sed hoc in loco pro ὁρῶντες V. Cl. *Graevius* ὁρμῶντες legi vult; sequi etiam paullo post, πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμῆσαν. *Aelian.* H. V. I. 28. οἱ Ἐόδιοι φασὶ τὸ μὲ εἰς τοὺς ἔχθρους ἰόντα ἐκ θαυμάζεσθαι αὐτούς.

Sed & sine præpositione βλέπειν & ὁρᾶν simpliciter eo sensu sumptum reperitur. *Noster* in Amoribus c. 24. Τίς ἔρωτος ὁμολογεῖ γνήσιος, προδιδάσκειν Ἀθηνᾶν, καὶ Δηναΐδας ἐπιτειχίζοντας, καὶ βίου τυραννίδα βλέπειν; Hic quidem βλέπειν non est omnino *affectare*, *cupere*, sed tamen *spectare*, ut illud verbum sæpe apud Latinos: vertendum autem, *cum vita ad tyrannidem spectaret.* Non intellexit id Interpres, jure propterea castigatus jam ab *Jac. Gronovio*, Græcæ phraseos callentissimo. Sed plane pro *affectare*, *petere*, *studere*, su-

mini profecto eas me opes accepisse ab Antisthene, tibique etiam ampliores reliquisse.

4. CRAT. At ceteri non curabant ejusmodi possessiones, nemoque nos adsectabatur talis hæreditatis spe; siquidem auro omnes inhiarent. DIOG. Quippe; neque enim habebant, ubi reconderent accepta a nobis talia bona, diffluentes præ luxu, veluti rupta vetustate marsupia. Proinde si quis vel immitteret in eos sive sapientiam, sive libertatem loquendi, sive veritatem, excidebat protenus & diffluebat, quum fundus ingesta continere nequiret; quale quiddam accidit Danai filiabus istis, quæ in perforatum dolium haustam aquam infundunt: aurum vero dentibus unguibusque & omni machina custodiebant. CRAT. Propterea nos quidem habebimus hic quoque nostras divitias: hi autem obolum scilicet apportabunt, eumque ad portitorem usque tantum.

δεξάμενον τ πλῆτον παρ' Ἀντισθένους, ϗ σοὶ ἔτι πλείω καλαλιπών.

ΚΡΑ. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἠμέλουν τ τοιούτων κληράτων, καὶ ὐδεὶς ἐθεράπευεν ἡμᾶς, κληρονομήσειν προσδοκῶν. ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον. ΔΙΟ. εἰκότως· ϗ γὰρ εἶχον, ἔνθα κέδασιλο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, διερρυηκότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σαθρὰ τῶν βαλαντίων. ὥστε εἴ πού τις ϗ ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παῤῥησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν εὐθὺς, ϗ διέῤῥει, ϗ πυθμὴν γέγειν ὐ δυναμένη· οἷόν τι πάσχουσιν αἱ τ Δαναοῦ αὗται παρθένοι, ἐς τ τετρυπημένον πίθον ἐπαντλοῦσαι. τὸ δὲ χρυσίον ὀδοῦσι, καὶ ὄνυξι, ϗ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. ΚΡΑ. ἐκεῖ ἡμεῖς μὲ ἔχομεν κἀνταῦθα τ πλῆτον· οἱ δὲ ὀβολὸν ἥξουσι κομίζοντες· ϗ τοῦτον ἄχρι τ πορθμέως.

ΑΛΕ-

hæc verba Cecatæ tribuunt in C. R.

Κρατ. C. R. ἂν δέξαιντο Z σαπρὰ Z. Saulius C. R prave

62. Στίγειν ὐ δυναμένου] Δίχεσθαι, βασάζειν. V.

sumitur ὁρᾶν in Hermotimo c. 22. Οὐ γὰρ ὅτι χρυσίον ἴσι, ὅτι δόξας ὁρῶσιν, οὐδ' ἀμφισβητοῦσι περὶ αὐτῶν, &c. *Neque enim amplius aurum, neque voluptates, neque gloriam sectantur, ut de iis inter se contendant.* Potest & recte eo sensu per *videre* verti, quum etiam *videre* ita sumatur apud Latinos; ut jam ad *Livii* II. c. 22. docuit optime omnium de illo scriptore meritus, *J. Fr. Gronovius*; qui & eumdem hunc ex Luciani Hermotimo locum ibi adfert; ut & per *intueri*, uti hoc verbo utitur Nepos in Themist. c. 7.

Hunc in modum eleganter potest explicari locus quidam in De Mercede Cond. c. 29. ubi Auctor ait, in Regum Persarum conviviis adesse Eunuchum, qui attendat, num quis in pellicum aliquam oculos conjiciat, dum alius Eunuchus jam dudum tensum arcum tenens, τ ἀ μὴ δίμις ὁρᾶντα, inter bibendum spiculo petat; eique malam perrumpat. Ὁ ὁρῶν ἀ μὴ δίμις, vix potest hic esse, qui simpliciter adspiciat (nam cujus, eisdem accumbentis epulis, oculi ita coërceri queant, ut plane non conjiciantur subinde in eos, qui adsunt?) at qui ita oculos in aliquam ex pellicibus defigat, ut facile ex vultu appareat, eum libidinis stimulis agitatum id facere. Forsan ita hunc locum cepit quoque *Brodæus* IX. Miscell. cap. 13. quia legi vult, εἰς ἀ μὴ δίμις ὁρᾶντα. At illud εἰς commodissime subaudiri, patet ex iis, quæ attulimus. Quin iterum ὁρᾶν pro *petere*, *incumbere in aliquid*, reperio positum ab Luciano pro Imagimibus c. 18. Ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐξάπαντος ὁρᾷ (ὁ Ἔπαινος) ὅπως ὑπερθυμοῦται), ϗ ζηλωτὸν ἀποφαίνῃ τ ἐπαινούμενον. Dixerat, laudationem rem esse liberam, & arbitrio laudantis permissam, neque terminis circumscriptam. *Sed in id in primis*, inquit, *ea incumbit, quomodo minimum admirationem suam sit maxime extensura, eumque, qui laudatur, admirabilem redditura.* J. F.

62. Τῷ πυθμένος στίγειν ὐ δυναμένου] Non dubites fere, quin hanc *Luciani* cogitationem peperierint *Euripidae* versus apud *Plutarch.* περὶ Ἀδολεσχ. p. 502. C. Οὐκ ἂν δυναίμην μὴ στίγοῦσα πιμπλάναι Σοφοὺς ἐπαινετῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους. T. H.

65. Ὀδοῦσι ϗ ὄνυξι] Ut solent utentes armis a natura datis ferae bestiae, a quibus origo proverbii manavit. Eo minus in *Tullio*, *Toto corpore atque omnibus ungulis, ut dicitur, contentioni vocis adservimus* Tusc. Disp. II, 23. mutaverim in *unguiculis*. Uterque locus *Ciceronis* & *Luciani* non fugit *Erasmum* in Chil. T. H.

68. Ἥξουσι] De ἥξουσι cogitabam, cum animadverti stare sic posse, ut & Dial. XXVI. M. du S.

XII.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝΝΙΒΟΥ, ΜΙΝΩΟΣ, ΚΑΙ [a] ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ.

LUCIANI SCIPIO.

ALEXANDER, HANNIBAL, MINOS, SCIPIO.

ΑΛΕΞ.

ΕΜὲ δεῖ προκεκρῖσθαί σε, ὦ Λίβυ; 70. ἀμείνων γάρ εἰμι. ΑΝ. ὅμεν᾽ ἀν, ἀλλ᾽ ἐμέ. ΑΛ. ἐχέτω ὁ Μίνως δικασάτω. ΜΙΝ. τίνες δ᾽ ἐστέ; ΑΛ. οὗτος μὲν Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος· ἐγὼ δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου. ΜΙΝ. νὴ Δία ἔνδοξοί γε ἀμφότεροι· ἀλλὰ περὶ τίνος ὑμῖν ἡ ἔρις; ΑΛ. περὶ προεδρίας· φησὶ γὰρ οὗτος ἀμείνων γε-

ALEX.

ME par est præponi tibi, Afer? melior enim sum. AN. Neutiquam; verum me. ALEX. Ergo Minos causam disceptet. MIN. Quinam estis? ALEX. Hic Annibal Carthaginiensis: ego Alexander Philippi filius. MIN. Profecto clari utrique: sed qua de re orta vobis lis est? ALEX. De primæ sedis jure: fert enim hicce se præstantiorem exti-

[a] ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ] Sola *P.* Σκιπ. Pro *Μίνω* *F.* *Μίνων*, ut supra ἰμβαίης pro ἰμβαίης.

70. Ἐμὲ δεῖ προκεκρῖσθαι] De summa Imperatoris laude *Lucianus* hic Hannibalem cum Alexandro contendentem inducit; qui apud *Livium Appianumque* a Scipione rogatus, quem maximum omnium Imperatorum, qui unquam fuissent, crederet, Alexandrum Magnum nominasse traditur; huic proximum Pyrrhum; se tertium, & si Scipionem vicisset, primum se existimaturum fuisse. Vide *Livium* XXXV. c. 14. & *Appian.* in Syr. *M. du S.*

Ἐμὲ δεῖ προκεκρῖσθαί σου] Ex historia colloquii, quod Ephesi habitum a Scipione Africano & Annibale *Livius* atque *Appianus* & *Plutarch.* T. I. p. 381. referunt, *Lucianum* hujus dialogi sumsisse argumentum observarunt *Fr. Fabric.* ad *Oroſii* IV. c. 20. & *A. Schottus* ad *Corn. Nepot.* Vit. Annib. n. 1. Ejus sermonis fidem non parum imminuit, quod rei tam memorabilis mentionem feciſſe nullam videatur *Polybius*. *Livio* sane quin suspecta fuerit haec narratio, nemo, qui morem ejus cognoverit, facile dubitabit: nam postquam de Villio tanquam rem exploratam scripsisset XXXV, 14. *eum Ephesum profectum dedisse operam, ut cum Annibale, qui tum ibi forte erat, saepe congrederetur, Claudius, inquit, secutus Graecos Acilianos libros, P. Africanum in ea fuisse legatione tradit, eumque Ephesi collocutum cum Annibale.* Hoc ille, si *Polybium* haberet auctorem, nunquam interposuisset, neque alium sibi in historia pervulgata fidejussorem parallet, tam sollicite demonstratis fontibus, unde fabula manarat: noluit tamen operam suam in ea re literis mandanda desiderari, quae & Romani nominis Imperatori summo singulare virtutis bellicae testimonium, & tantam legentibus adfert voluptatem, ut, si veram esse sibi non persuadeant, libenter saltem optent. In *Juliani* Caesar. p. 320. & sequ. ubi Julium Caesarem & Alexandrum inter se componit, multa reperies ab his non valde dissidentia: *Luciani* in notis ad illud scriptum Gallicis saepe meminit illustris *Spanhemius*, ejusque sententias cum *Juliano* comparavit. Ceterum haec Alexandri lis atque Annibalis disceptata fuit in Beatorum insula, jus dicente Rhadamantho, ut *Noster*, qui ipse judicio testis oculatus interfuit, narrat Ἀλ. Ἱσ. II. §. 8. ibi de Scipione nihil; quippe Romanorum nullos, quum eo delatus fuit *Lucianus*, insula Beatorum habuit. De προεδρίᾳ vero, apud inferos etiam valde honorifica, & variis umbrarum, quae pie sancteque vitam in superis coluerant, privilegiis opportunior erit alias dicendi locus. *T. H.*

80. Διενεγκεῖν τὰ πολέμια] Aptius crediderit aliquis τὰ πολεμικὰ eam ob rem, quod frequenter occurrat, & intervallo non mediocri disjungi videantur πολέμιος & πολεμικός. Verum servanda est loquendi formula, cujus veteres secutus est *Lucianus* auctores: *Thucydid.* I. c. 18. εὖ παρεσκεύασται τὰ πολέμια· ad quem locum, nequis praecipiti judicio fallatur, operose cavet *H. Stephanus*; cujus adnotatio si fuisset in promtu *Jac. Gronovio*, minus, ut puto, confisus Mediceis membranis non dedisset in *Herodoto* III. c. 4. τὰ πολεμικὰ ἄλκιμος pro τὰ πολέμια· istius codicis auctoritatem facile praegravat, atque imitando lectionem antiquam tuetur *Dionys. Halic.* A. R. II. p. 96. v. 16. ἰθυῶν μιγάλων τε ἐς τὰ πολέμια ἀλκίμων. p. 101. v. 13. ἄνδρας τὰ πολέμια ἀλκίμους. v. 23. ἀπὸ φωτὸς ἐς τὰ πολέμια ἴργα ἀλφαίνης· p. 544. v. 7. τὰ πολέμια ἄλκιμος. *Thucydid.* IV. c. 126. ἀγαθοῖς γὰρ εἶναι ὑμῖν προσήκει τὰ πολέμια. Utitur autem his *Lu-*

titisse Imperatorem me. Ego vero, quemadmodum omnes norunt, non illi solum, sed cunctis fere, qui ante me fuerunt, ajo me præstitisse belli peritia. MIN. Ergo per vices uterque dicat: tu prior, Afer, causam tuam age.

2. ANN. Id quidem unum, Minos, me juvat, quod hic loci Græcum etiam sermonem edidicerim, ut ne hac quidem parte præ me quicquam habeat præcipui. Eos autem pono maxime laude dignos esse, quotcumque quum initio nihil essent, tamen ad magnum potentiæ fastigium processerunt, per se opibus comparatis, aptique imperio habiti. Ego itaque cum paucis transgressus in Hispaniam, quum primum sub fratris auspiciis militassem, summæ rerum præfui, belli peritissimus judicatus. Exinde Celtiberos in potestatem redegi, Gallos occidentales devici, supe-

γενῆσθαι στρατηγὸς ἐμοῦ. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἅπαντες ἴσασιν, οὐχὶ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ πάντων μᾶλλον τὸ πρὸ ἐμοῦ φημὶ διενεγκεῖν τὰ πολέμια. MIN. ἐχέτω σὺ μέρει ἑκάτερος εἰπάτω. σὺ δὲ πρῶτος [b] ὁ Λίβυς λέγε.

AN. Ἐν μὲ τοῦτο, ὦ Μίνως, ὠνάμην, ὅτι ἐνταῦθα καὶ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον· ὥστε οὐδὲ ταύτῃ πλέον οὐδὲν [c] ἐνέγκαιτό μοι. φημὶ δὲ τούτους μάλιστα ἐπαίνου ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες ὅμως ὅμως μέγα προεχώρησαν, δι' αὐτῶν δύναμίν τε περιβαλλόμενοι, καὶ ἄξιοι δόξαντες ἀρχῆς· ἐγὼ γοῦν μετ' [d] ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον ὑπαρχος ὢν τῷ ἀδελφῷ, μεγίστων ἠξιώθην, ἄριστος κριθείς· καὶ τοὺς γε Κελτίβηρας εἷλον, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τῶν Ἑσπερίων, καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβὰς, τὰ

ἀνῆλθον C.R. ita et P.M. et Z.

b Ὁ Λίβυς] Sic omnes Edd. excepta P. quae ὦ Λίβυ praefert. *c* Ἐνέγκαιτο] *f.* typorum vitio ἐνέγκατο. *d* Ὀλίγων] Depravate H. & P. ἐλίγων.

ciani verbis Praestantiss. *Dukerus*, existimans similiter accipiendam esse *Thucydidis* phrasin τοὺς πολέμους διάφορον VI. p. 412. n. 14. Non moleste feret Vir humanissimus, si dissentire me profitear, & *Scholiastae Cass.* omniumque Interpretum partibus potius accedam; quas sane, simul atque locus boni scriptoris incontroversus fuerit prolatus, ubi τοὺς πολέμους διαφέρειν idem valere constet, quod *bello strenuum atque egregium esse*, lubens deseram. *T.H.*

81. Ἐν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω] *Julian.* Caesar. p. 318. A. καὶ ὁ μὲ Ἑρμῆς ἤξιου λέγειν ἕκαστον ἐν μέρει περὶ τῶν ἑαυτοῦ. Illud ἐν μέρει vel ἐν τῷ μέρει apud *Nostrum* frequens, ad quod, etsi bene monuerat *G. Budaeus* C. L. G. p. 772. saepe nihilominus Interpretes offenderunt, eleganter illustravit *Jac. Gronov.* ad *Arrian.* A. A. III. c. 26. p. 142. *T.H.*

84. Τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξ.] Non necesse erat hoc a *Luciano* fingi: nam Annibal, cum in superis esset, Graece sciebat, cum opuscula Graece scripsisset. *Corn. Nepos* c. XIII. ejus vitae: *Hic tantus vir, tantisque bellis districtus nonnihil temporis tribuit literis: namque aliquot ejus libri sunt Graeco sermone confecti. In his ad Rhodios, de Cn. Manlii Vulsonis in Asia rebus gestis.* *J.C.*

Ἐνταῦθα δὲ τὴν Ἑλ. φ. ἐξέμαθον] Credemusne *Luciano* innuenti hic Hannibalem tam diu extra patriam bellis gestis, & in exilio Graece nesciviisse? Haud sane mihi fit vero simile: *Corn. Nepos* ait, eum *Sosilo literarum Graecarum usum esse doctore.* *M. du S.*

Τὴν Ἑλλάδα φωνὴν] Annibalem *Graece etiam locutum lepide ait* Lucianus τῶν Νεκρικῶν *Dial.* XII. ut notat *A. Schott.* ad *Corn. Nepot.* Annib. n. 38. loco, quem adferebat, parum attente considerato. Lucianus autem vix est, ut notam non mereatur, qui Annibalem ad inferos penetrare jussit, ut ibi demum Graecae linguae notitiam hauriret: quid enim est minus credibile, quam virum suae civitatis principem, tot annos exercitus ex diversissimis gentibus conflati ducem versutissimum Graeco sermone caruisse, aut omnino carere potuisse, idque eo tempore, quum usus ejus Carthagine propter commercia Graecorum & bella Sicula esset familiarissimus? Quid porro? quando patria extorris ad Antiochum se contulit, abeoque maximarum rerum consiliis adhibebatur? is Graece non calluerit, qui Graeculorum aliquando scholis interesse non fuerit dedignatus, eosque se praesente de virtutibus imperatoriis disputantes riserit? Sed clara sunt veterum testimonia: *Dion. Coic.* in Exc. *Valef.* p. 593. καὶ παιδιᾷ πολλῇ μὲ Φοινικῇ κατὰ τὸ πάτριον, πολλῇ δὲ Ἑλληνικῇ ἤσκηλο. *Zonar.* T. II. p. 74. Annibal τήν τε ἀμφίεσιν ἀλλοῖα ἄλλην ποιούμενον, ἤδει γὰρ πολλοὺς, καὶ τὴν τῶν Λατίνων. Habet ergo, quod de *Luciano* conqueratur, Annibal, qui sibi veris adversus Alexandrum argumentis abundanti in ipso dicendi initio falsum orationis colorem attribuerit. *T.H.*

91. Τῷ ἀδελφῷ] Sororis suae viro, qui successerat socero Hamilcari: ei Asdrubali nomen fuit. Vid. *Polyb.* initio lib. II. *J.C.*

Τῷ ἀδελφῷ] Non *fratri*, sed *sororis viro*. Vide *Liv.* XXI. *M. du S.*

94. Τὰ μεγάλα ὄρη &c.] Deceperat Interpretes vitiosa distinctio, & una litera redundans: neminem

ἐπὶ τὸν Ἡριδανὸν [a] ἅπαντα κατέδραμον, καὶ ἀνατάτους ἐποίησα τοσαύτας πόλεις, καὶ τὸ πεδίον Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην, καὶ μέχρι τῶν προαστείων τῆς πρωτευούσης πόλεως ἦλθον· καὶ τοσούτους ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις ἐκμετρῆσαι, καὶ τοὺς ποταμοὺς γεφυρῶσαι νεκροῖς. καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, ὅτε Ἄμμωνος υἱὸς ὀνομαζόμην, ὅτε θεὸς εἶναι προσποιούμενος, ἢ εὐύπνια τῆς μητρὸς διεξιών, ἀλλ' ἄνθρωπος εἶναι ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς συνετωτάτοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ στρατιώταις τοῖς

95 ratisque magnis montibus, quæ circa Padum sunt, omnia sum depopulatus, & sedibus emovi tot urbes; campestrem Italiam subjeci; ad suburbia usque primariæ urbis perveni; tot interfeci uno die, ut annulos eorum modiis sim mensus, inque fluviis cadaverum pontes struxerim. Hæc omnia gessi, qui neque Ammonis filius dicebar, neque Deus esse videri volebam, nec somnia matris fabulabar; sed me hominem esse fassus, cumque ducibus prudentissimis comparatus, & cum militibus pu-

a Ἅπαντα] Priores Edd. ἅπαντας excepta *W.* In margine *AiW.* τοὺς π. τ. Ἡ. ἅπαντας notatum reperi.

fore arbitror, qui lectionem jam olim a me repositam improbet. Usitatum est καλαθρίσκειν ἅπαντα, χάραν πολλήν, τὴν Ἀσίαν ἅπασαν· contra ab indole linguae Graecae abhorret καλαθρίσκειν τοὺς τὴν χάραν οἰκοῦντας· longe aliud est καλαθρίσκειν, καλαθρεμὼν ποιεῖσθαί τινα. Ad *Lucianum* quadrant, quae coram Scipione de se gloriatur Annibal apud *Appian.* Syr. p. 91. D. τίνα γὰρ οὐκ ἔτι Ἰβηρίας τε ἐκράτησα, καὶ στρατῷ τὰ Ἄλπεια ὄρη μετ' Ἡρακλέα πρῶτος ὑπερῆλθον, ἐς τε τὴν Ἰταλίαν, ὑμῶν οὐδενὸς πω θαῤῥοῦντος, ἐμβαλὼν τετρακοσίαις ἀνέστησα ἄστη &c. Si pro τοσαύτας in *Luciano* numerus eversarum urbium, haud poenitendus utique, legeretur τριακοσίας vel τετρακοσίας, neutiquam adspernarer: πεντακοσίας πόλεις Ῥωμαίων πορθῆσαι Annibalem adfirmat *Dion Chrys.* Or. LXIV. p. 599. *T. H.*

95. Ἅπαντα] Omnes libri habent, excepto *Wechelian.* & *Hemsterh.* ἅπαντας horum uterque ἅπαντα reposuit, uti & ego conjeceram: quam emendationem etiam *Vorstio* placuisse video. Potest tamen aliquo modo stare vulgata, si uno halitu legas, τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβὰς τὰ περὶ τὸν Ἠριδανόν. Sed indigna haec sunt *Luciano.* *M. du S.*

1. Δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις] Variae de horum annulorum mensura sententiae, quorundam sententias profert *Liv.* lib. 23. *expleſſe tres modios ſuper dimidium.* Sed famam veriorem putat, quae traditi non fuisse plus modio. Aliter *Flor.* aliter *Plin.* pro quo stant *Valer. Eutrop. Oroſ.* Multi ne litem hanc suam facerent, modum indefinitum posuerunt: ut *Dio Pruſ. Tertull. Apol.* & hic *Lucian.* Omnium ratio Livii optima, qui modium putat. Ferrei isti fuere, non aurei, ut voluit *Valer.* quique eum secuti. *J. B.*

Δακτυλίους αὐτῶν &c.] Accommodatius hic, quam superiore loco urbium, numerus medimnorum definitus omittitur. Verae mensurae detraxit aliquantulum *Florus* II. c. 6, referens *modios duos anularum Carthaginem eſſe miſſos*; additque, ne *Florum* non agnoscas, *dignitatem equeſtrem taxatam menſura.* Cum *Plinio* plerique *anulorum trimodia*, memorant: Parum, a *Nostro* distat *Tertulliani* dictum Apol. c. XL. *Annibal apud Cannas Romanos annulos caedes ſuas modio metiebatur:* dura quidem, sed in Afro scriptore forte tolerabilis adpositio; nisi potius inserto *ac caedes ſuas* mollienda videatur. *Zonaras*, ut satis constat, ex *Dione Cocceiano* refert, numerum inire vulgaris turbae, quae Cannensi praelio absumta fuerit, Annibalem insuper habuisse, περὶ δὲ τῶν ἐκείνῃ ἐν τῷ βουλῇ ἀριθμῶν μὲ μὴ γράψαι τοῖς αὐτοῖς Καρχηδονίοις, λόγῳ δὲ τῶν δακτυλίων ἐνδιὰ ξασθαι τοῦτον. Χαίνειν γὰρ σφᾶς ἀπιστήσας ἀπέφηνε. *Dion* autem *Chryſoſt.* Or. LXIV. p. 599. A. quid quemve fuerit secutus, vix intelligo: Ἐπάρας δὲ (Annibal) τὸ χιτῶνα αὐτοῦ τοῖς πολίταις ἔδειξε Ῥωμαϊκῶν σφραγίδων ἀνάπλεων, ὧν ἐκάστῳ εἶχον ἀπὸ πολεμίων σκύλων ὑφ' αὐτοῦ περιφανέντων. Commissi erroris si quis *Dionem* insimulet, haud equidem intercedam; quippe non ignarus saepe tales naevos viri doctissimi, dum rebus intentus memoriae nimium fidit, scriptis adhaerere: videtur sane in Annibalem contulisse factum Magonis, qui nuncius victoriae Cannensis Carthaginem a fratre missus, ad fidem tantae cladis annulos effundi in vestibulo curiae jusserat, teste *Livio* XXIII, 12. &, qui hunc sequi solet, *Sil. Ital.* XI, 536. De tunica sublata, annulisque ostensis (nam non vereor, ne quis signa vestis hic, purpureasve notas interpretari velit) nemo alius, si recte memini, quicquam tradidit: praeterea verbis integritatem constare vix ac ne vix quidem persuaderi possum: ne dicam, quod levioris est momenti, σκύλων esse pro σκύλοις scribendum, suspicatus aliquando fui post πολίταις excidisse κόλπῳ, cui commode jungatur ἀνάπλεων verum aliunde forsitan huic loco felicior salutis adflabit aura. Porro qui hac de re notarunt plures *Luciani* verbis sunt usi, *Fr. Fabric.* ad *Oroſ.* IV. c. 16. *Freinshem* ad *Flor. M Hoſt.* de Mens. Rom. & Gr. p. 52. 78. De *modio* & μεδίμνῳ vide ad Tim. p. 175. *Eutropii modios* in hac eadem historia Graece dedit μεδίμνους *Paeanius*: & scriptor aliquis apud *Suidam*, ut orationem cultius expoliret, τριῶν μο-

pugnacissimis congressus : non Medos Armeniosque debellans prius aufugientes, quam aliquis insequatur, & audenti statim cedentes victoriam.

3. Alexander autem, quum paternum imperium susceptisset, id auxit & multis partibus ampliavit usus secundo fortunæ impetu : at postquam vicit illum nullius pretii Darium, atque ad Issum & Arbelis superior fuit, pertæsus patrii moris adorari volebat, atque in Medicam illam & effeminatam vivendi rationem degeneravit :

μαχιμωτάτοις συμπλεκόμενος· ὁ Μήδους δὲ Ἀρμενίους καταγωνιζόμενος ὑποφεύγοντας πρὶν διώκειν τινὰ, καὶ τῷ τολμήσαντι ῥᾳδίως διδόντας εὐθὺ τὴν νίκην.

Ἀλέξανδρος δὲ πατρῴαν ἀρχὴν παραλαβὼν ηὔξησε, καὶ πολὺ ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τύχης ὁρμῇ. ἐπειδὴ δὲ ἐνίκησέ τε, [b] καὶ τὸν ὄλεθρον ἐκεῖνον Δαρεῖον ἐν Ἰσσῷ τε καὶ Ἀρβήλοις ἐκράτησεν, ἔσπευδε τῶν πατρίων προσκυνεῖν ἠξίει, καὶ εἰς δίαιταν τὴν Μηδικὴν μεθίστησιν ἑαυτὸν, καὶ ἐμιαίφονος ὁ

ἡσσήσας C. M. quod glossa videtur. εἴδως C. M. Z.

καὶ τὸν ὄλεθρον ἐκεῖνον Δαρεῖον ἐν Ἰσσῷ τε καὶ Ἀρβήλοις ἐκράτησεν R. M.

b Καὶ] Per errorem in *J.* & *V2.* expressérunt eam figuram, quae ἐς designat.

12. Πατρῴαν ἀρχὴν παραλαβών] Ἀλλὰ καὶ σὺ, Λίβυ, μοῦ λαβὼν, τὸ παλιμφοίτου, ἐφράσω. *V.*

* Ἀλμίλκαν καὶ κάρπα πρὸς τὴν] Videtur Graeculus hic pro Alexandro respondens nomina Africanarum aliquot gentium adjecisse: sed ex portentosis ab imperito librario adjectis vocibus, quaenam eae fuerint, divinabunt sagaciores. *J. C.*

In *V.* erat ἀμιλκα καὶ καρια πρς. Leg. Ἀμίλκα τῷ καὶ Βάρκα πατρὸς. *J. G.*

Αλμικα τῷ καὶ Καρκα πρς. C. *M. du S.*

Ego in *V.* nisi me fefellerunt oculi, quum illam partem inspicerem, reperi tantum ἀλμίκαγον καὶ καρια πρς. Veram lectionem, quae fugere non poterat eum, qui in πρὸς deprehendisset πατρὸς, dudum ante conjectura fueram adsecutus: *Corn. Nepos: Hamilcar, Hannibalis filius cognomine Barcas. Polybius:* Ἀμίλκαν τὸν Βάρκαν ἐπικαλούμενον. *Zonar.* T. II. p. 70. Ἀπίδας παῖς τοῦ Ἀμίλκα τοῦ Βαρχίδα. Vide egregie doctum virum *Fr. Oudendorp.* ad *Frontin.* III. c. 10. §. 9. *T. H.*

μεθύμενους Ἀττικοὺς πλήρεις χρυσῶν δικυλίων. *T. H.*

7. Ἀντεξεταζόμενος] Nolui hic sine Mss. aut Impr. Codicum auctoritate mutare : sed non dubito, quin scriptum fuerit ἀντιλαξάμενος. Probabunt, credo, viri elegantes & critici, quibus harum vocum differentia nota est: duces enim cum ducibus bella gerentes, milites cum militibus confert; quod haud paulo vehementius est, quam si Ducum merita aut artes examini subjicias judicis rationes pensitantis: sic enim res ipsa & eventus, qualis Dux fuerit, docent. Hinc in proxime sequentibus verbis non solum συμπλεκόμενος, quod per se satis superque emendationem confirmarit, sed Medorum mentio luxu perditorum, Dariique Imperatoris ignaviae insimulatio. Videndus denique *Plutarchi* locus in Alex. p. 488. A. *M. du S.*

Ἀντεξεταζόμενος] Mutari vetat *Lucianus* verbi hujus usu gaudens Δ. Ν. XXIX. §. 1. περὶ τοῦ ἐπὶ Μ. Σ. c. 24. majorem exemplorum copiam praebebit Index. Poterat sane, si libuisset, adhibere ἀντιλαξάμενος, ut περὶ τῶν πρωτείων ἡμῶν ἀντιτάξασθαι apud *Demosth.* p. 38. E. sed alterum non minus accommodatum est, dignumque ab elegantibus viris probari : valet enim, *tanquam par compari, & cum alio congredi*; quare de judiciis etiam usurpatur. *Alciphr.* III. Ep. 54. ῥᾳδίως συνιξετάζεσθαι νεανίαις, *cum robustis juvenibus contendere & manum conferere.* Similis potestas, quamvis ab Atticis fastidiatur, in συγκρίσασθαι· συγκρίσωμεν ἑαυτοῖς, *armis inter nos experiamur*; I Maccab. X, 71. *T. H.*

8. Μήδους δὲ Ἀρμενίους] Quamvis Armenii essent in exercitu Darii, attamen hic non illibenter legerim Ἀσσυρίους, qui a temporibus Sardanapali luxu & ignavia infames erant; non Armenii; qui tam beatam regionem non incolebant, adeoque erant duriores & fortiores. *J. C.*

15. Τὸν ὄλεθρον] Cave vertas *miserum Darium*: ὄλεθρος est *exitio dignus*. Hoc autem convicio proscindit Annibal Darium, quod nulla fortitudine, nullis imperatoriis artibus esset ornatus. *J. C.*

16. Ἀποστὰς τῶν πατρίων] Subaudi ἐθισμῶν, *a patriis institutis desciscens*, non, *a paterna virtute*, ut habet Interpres. Objectum est potissimum Alexandro, quod relictis moribus Macedonicis Persicos induceret. Vid. Dial. Philippi & Alexandri. *J. C.*

17. Καὶ δίαιταν τὴν Μηδικὴν μεθίστησιν ἑαυτόν] Locum integrum quoties ego intueor & contemplor, non video, quin exciderit ἐς νε. πς, legendumque sit, καὶ ἐς δίαιταν τὴν Μηδικὴν μεθίστησιν ἑαυτόν. *Alexander vero acceptum a patre imperium auxit, & fortuna quodam impetu usus multum ampliavit. Qui postquam perditum illum Darium ad Issum & Arbela devicit, a paterna virtute degenerans, adorari voluit, seseque assuefecit mori vivendi apud Medos recepto* adsumsit Medorum mores; transiit in Medorum mores. Scio inferri posse, accusativos illos δίαιταν τὴν Μηδικὴν positos esse per ellipsin τὸ κατά. At vereor ne hoc plus aequo hic sit durum, & ab mollissima, quam Lucianus tenet, dicendi ratione paullo alienius. *J. J.*

Ες

ἐν τοῖς συμποσίοις τὰς φίλας, ἢ συνελάμ-
βανεν ὅπι θανάτῳ. ἐγὼ δὲ ἦρξα ὑπίσης τῷ
πατρίδι, ἢ ἐπειδὴ μᾶλλον ἐπέμπετο, τὸ πολε-
μίων μεγάλῳ στόλῳ ὑπαπλυσάντων τὴν Λι-
βύης, ταχέως ὑπήκουσα, ἢ ἰδιώτιμι ἐμαυ-
τὸν παρέσχον, καὶ καλοκαγαθὸς ἤνεγκα εὐ-
γνωμόνως τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἔπραξα βάρ-
βαρος ὢν, ἢ ἀπαίδευτος παιδείας τῆς
Ἑλληνικῆς καὶ οὔτε Ὅμηρον, ὥσπερ οὗτος,
ῥαψῳδῶν, οὔτε ὑπ' Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ
παιδευθείς, μόνῃ δὲ τῇ φύσει ἀγαθῇ χρησά-

tum impie trucidabat inter convivia amicos, comprehendebatque ad mortem ducendos. Ego contra præfui æquo jure patriæ, atque ubi me domum arcessebat, hostibus magna classe adortis Africam, e vestigio parui, meque privatum præbui: condemnatus tuli animo moderato casum. Hæc feci barbarus & expers disciplinæ Græcæ, neque Homeri, prout hicce, carmina recitando decantans, nec sub Aristotele sophista doctrinis imbutus, at sola usus natu-

τὴν Λιβύην C. M. et Z.

C. M. et G. R. Z.

26. Βάρβαρος ὢν . . . . ἢ οὔτε Ὅμηρον. . .] Ἐφρόνει γὰρ τὴν Ἰλιάδα Ὁμήρου. V.

Ἀλέξανδρος μέγα ἐπὶ τῷ * ἀπὸ στόματος ἀεὶ προφέρειν

* Ἀπὸ στόμ. προφ.] Ἀεὶ & Ὁμήρου adjecta sunt a *M. du Soul.* Ego ἐπὶ τῷ scripsi pro eo quod erat in A. E. ἐπὶ τό. *T.H.*

Ἐς δίαιταν] In omnibus libris deest illud ἐς, quod sententia tamen, ut recte vidit Clariss. *Jensius*, requirit. In Ed. *J.* loco suo motum reperitur; quod haud dubie operarum incuriae imputandum est. Bonis itaque avibus in pristinas redeat sedes; quod jam a Clariss. *Hemsterhusio* factum in sua Dialogorum editione video. *M. du S.*

Ἐς δίαιταν τὴν Μηδ.] Non poenitet interjunctae jam olim particulae: certam linguae rationem, & consensum eruditorum hominum contra MSS. Codices aestimo, praesertim in hac causa *Stephano* praeeunte Thes. T. I. p. 985. *Miladiaitō*, inquit, *quoque voce activa apud* Lucian. *de Alexandro*, δίαιταν τὴν Μηδικὴν μεταδιήτησεν ἑαυτὸν, *id est, suum vitae genus Medico commutavit. Sed non dubito quin mendose omissa sit praepositio εἰς ante δίαιταν.* Ejusmodi mutatam vivendi rationem, & in deterius a patriis institutis degenerantem vocat *Plutarch.* τὰ πατρίων ἐκδιαίτησιν ἰδίων, rectius ex Grammaticorum praeceptis, quam *Lucianus* ἔκπτωσις τῶν πατρίων utriusque vocabuli discrimen, in eoque cautionem Atticistarum exposuit *Graevius* ad Solœc. §. 5. subdubitans, an recte legatur πατρῴων, quum potius existimandum sit probatae sibi normae voluisse *Lucianum* obtemperare: verum, quoniam saepe, quos in Soloecista ridendi causa posuerat, ipse fines refixit, & castigatissimi veterum scriptores aliquando πάτρια & πατρῷα promiscue deprehenduntur usurpasse, nihil est causae, cur lectioni vulgatae controversia moveatur. *T.H.*

19. Καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ] In duabus praecedentibus editionibus vertunt, *interficientibusque auxilium tulit*, pro quo *Benedictus*, *& interficientibus opem tulit.* Mira & ridicula. Recte adscripsit pater, *instar lictoris.* Id enim vult, *& ipse corripuit* duxitque *ad mortem.* *J.G.*

Συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ] Haec sic vertuntur vulgo: *& amicorum caede convivia contaminavit, & interficientibus opem tulit.* Equidem non possum non mirari, quomodo phrasin συλλαμβάνειν τινας ἐπὶ θανάτῳ reddere potuerint, *interficientibus opem ferre.* Συλλαμβάνειν quidem cum dativo significat *opem ferre*, sed non cum accusativo, ut hic: nam τὰς φίλας non tantum ad ἐμιαιφόνει pertinet, sed etiam ad συνελάμβανεν. Est autem συλλαμβάνειν τινα, *aliquem capere, comprehendere.* Sed quî illud ἐπὶ θανάτῳ denotare poterit *interficientibus?* hoc inauditum est. Mihi nihil aliud est quam *ad mortem.* Ergo συλλαμβάνειν τινα ἐπὶ θανάτῳ est ad verbum, *aliquem comprehendere ad mortem*, h. e. ut ad mortem ducatur, vel, mortis supplicio afficiatur. Eandem phrasin habet *Diodorus Sic.* lib. XVI. p. 513. Φοβούμενος δὲ αὐτὸν ὁ Διονύσιος ἔκρινε συλλαβὼν ποιήσασθαι τὸν ἄνδρα, συνάγειν ἐπὶ θανάτῳ. Ceterum τὸ συνελάμβανεν hic est συλλαμβάνειν ἐκέλευε, *comprehendi jubebat*, vel, *comprehendebat per alios*: ut apud *AElian.* V. H. XIV, 49. de Philippo, Ἀφθόνητον ἐμαστίγωσεν, *Aphthonetum flagris cecidit*, nimirum per alium suo jussu. Vid. ibi Cl. *Perizonius.* *L. BOS* Animadv. c. XII. p. 57.

22. Ἐπικλύσαντων τὴν Λιβύης] Discedit haec structura a certa scribendi consuetudine: ferri poterat πλύσαντων ἐπὶ τὴν Λιβύης si teneas ἐπικλύσαντων, ut sane retinendum est, omnino refingi decet, τῇ Λιβύῃ *Longus* II. p. 48. ἐπίπλει τοῖς παραβαλλοντίοις τὴν Μιτυληναίων ἀγορᾶς mox iterum: ἐπίπλυσι τοῖς τὴν Χλόης ἀγορᾶς sic & ἐπιπλεῖ τοῖς πολεμίοις apud *Diodorum*, *Arrianum*, *AElian.* V. H. XII, 61. aliosque frequens; ex *Thucydide* locutionem eandem adnotavit *H. Stephanus.* In *Appiano* de Bell. Mithr. p. 213. C. quamvis haud plane repudiandum sit, ἐπέπλει δ' αὐτὴν (Ἀσίαν) ἡ λῃστρικὴ πολύανδρα φατρίας, malim, αὐτῇ. Diversum est *Xenophontis* Ἑλλ. II. p. 267. v. 18. ἢ τὴν ἐπὶ Χίον ἢ τὴν Ἔφεσον ἐπέπλευσαν, neque mutari convenit. Modo ἦρξα ἐπίσης τῇ πατρίδι mirifice verterant Interpretes, *pariter patriae dominatus sum*; quod & obscurum est, & longe a *Luciani* mente discedit, qui significare scilicet volebat Annibalem, multo secus

πα-

na bona. Hæc ſunt, quibus ego Alexandro præſtare me fero: ille autem ſi pulcrior eſt, quia diademate caput habet revinctum, apud Macedonas iſta forte majeſtatem habent; attamen idcirco præferendus non exiſtimetur viro ſtrenuo, atque artibus imperatoriis inſtructo, qui ſolerti prudentia plus, quam fortuna fuerit uſus. MIN. Hic certe dixit maſculam orationem, nec qualem ab Afro expectaſſes, pro ſe: tu, Alexander, quid ad illa reſpondes?

30 ομερ.. ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρῳ ἀμείνων φημὶ εἶναι. εἰ δ' ἔστι καλλίων ἐτοσί, διότι διαδήματι τὴν κεφαλὴν διεδέδεκο, Μακεδόσι δὲ ἴσως καὶ ταῦτα σεμνά· ὁ μὲν διὰ τοῦτ' ἀμείνων δόξειεν ἂν γενναίῳ καὶ στρατηγικῷ ἀνδρὸς, τῇ γνώμῃ πλέον ἢ τῇ τύχῃ κεχρημένῳ. MIN. ὁ μὲν εἴρηκεν οὐκ ἀγεννῆ τὸν λόγον, καὶ ὡς λίαν εἰκὸς ἦν, ὑπὲρ αὐτοῦ. σὺ δὲ, ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα φῄς;

ἐδέδετο C. R

τδλο 2.

, ἐδε 2.

4. Nihil oportebat, Minos, homini tam

40 ΑΛ. Ἐχρῆν μὲν, ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἄν-

atque Alexandrum, in adminiſtrandis rebus publicis æquo jure fuiſſe contentum, patriaeque legibus ac juſſis libentem paruiſſe: *Socrat.* Ep. I. p. 2. τὰς Δήμητρας οὐ ποσῶ ποιοῦμαι ἐπίσης ὁμοίας (ita lego pro ὁμοίως) ἀκούειν τοῦ ἀεὶ ὄντι τε καὶ μή· quae *Leo Allatius* & male tentat, & non melius interpretatur. *T.H.*

26. Βάρβαρον ὄν] *Valer. Max.* V, 1. Ext. §. 6. poſtquam Annibalis aliquot exempla humanitatis retulerat, addere non dubitavit: *Ergo humanitatis dulcedo etiam in efferata barbarorum ingenia penetrat.* Idem Carthaginienſibus in Atilio Regulo crudeliſſime necando *barbaram feritatem* exprobrat IX, 2. Ext. §. 1. nam Graecis quidem quicquid eruditum erat, atque humanitatis & officii plenum, Ἑλληνικὸν dicebatur; qua de re ſatis arroganter, neque tamen falſo, *Iſocrat.* Panath. p. 51. A. Quod autem, verba *Luciano* miniſtrante, barbarus audire non refugiat Annibal, ejus appellationis convicio Philippum Alexandri patrem proſecutus eſt *Demoſthenes*, idque tam impotenter, ut ne hoc quidem ipſi vix integrum relinquat: ὃ μόνον, inquit p. 90. B. οὐχ Ἕλλην ὄντα ὑδὲ προσήκοντος ὑδὲ τοῖς Ἕλλησιν ἀλλ' ὑδὲ βαρβάρου ὑπεῦθυν, ὧδε καλὸν πᾶσιν. Longe mutata fuit rerum facies, quando Romanis objiciebant Macedones apud *Liv.* XXXI, 29. eos *alienigenas* eſſe & *barbaros*, *cum quibus aeternum omnibus Graecis bellum eſt eritque.* Alexander vero quam ad unguem calluerit *Homeri* carmina, perquam accurate docet *Dion Chryſ.* Or. IV. p. 65. C. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος μάγιστον ἐφρόνει, ὅτι ἐπίσταιτο μὲν τὸ ἕτερον ποίημα ὅλον τὴν Ἰλιάδα, πολλὰ δὲ καὶ τῆ Ὀδυσσείας. Haud mirum Odyſſeam inferiore fuiſſe loco apud regem, qui Martem ac bella ſpirabat: quapropter Iliadem τὸ πολεμικὸς ἀρετῆς ἰφύλιον καὶ νομίζων καὶ ὀνομάζων ἔλαβεν μᾶλλον Ἀριστοτέλους διορθώσαντος, ἢν οἱ τῆ γαρθηκοφόροι καλοῦσιν εἶχεν δὲ ἀεὶ μᾶλλον τὸ ἐγχειριδίον κειμήλιον ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον, ὡς Ὀνησικράτης ἱστόρηκεν. Haec *Plutarch.* in Alex. p. 668. D. & *Euſtath.* in Proœm. p. 1. *T.H.*

28. Ῥαψῳδῶν] Hanc lectionem in ſola Salm. *Benedictus* expreſſit, quam, licet auctoritate membranarum deſtituatur, decora conſtruendae orationis lex commendat: quapropter eam adoptare non ſum veritus. *F.* & *J.* habent ἐραψῴδουν *A1. H1. V2.* ἐραψῴδουν. *B2. P.* melius ἐῤῥαψῴδουν portentum dedit. *A.* ἐῤῥαψωδῶν. *T.H.*

29. Μόνῃ τῇ φ. ἀγαθῇ] Verum hoc non eſt: nam, ut vidimus ex *Nepote*, literas Graecas didicerat. *Hujus bella multi memoriae prodiderunt*, ait in ſequentibus idem ſcriptor; *ſed ex his duo, qui cum eo in caſtris fuerunt, ſimulque vixerunt, quamdiu fortuna paſſa eſt, Philaenius & Soſilus Lacedaemonius. Atque hoc Soſilo Annibal Graecarum litterarum uſus eſt doctore.* *J.C.*

32. Μακεδόσι] *Diadema* itaque non Perſicum ornamentum, ſed regium apud Graecos inſigne, ut in numiſmatis videre eſt. Cave itaque cum *tiara* confundas, quae Perſarum eſt propria. *M. du S.*

35. Τῇ γνώμῃ] *Ingenio & prudentia.* Frigide Interpres, *qui mentis ſententia magis, quam fortuna eſt uſus:* quamvis enim γνώμη hoc ſaepe ſignificet, id tamen non ſonat, cum opponitur fortunae. Subjiciam locum inſignem *Polybii* e lib. I. p. 50. ubi γνώμη, ut hic, pro ſapiente conſilio in re militari ſumitur: Τὸ παρ' Εὐριπίδῃ πάλαι καλῶς εἰρῆσθαι δοκοῦν, ὡς ἓν σοφὸν βούλευμα τὰς πολλὰς χεῖρας νικᾷ, τότε δι' αὐτῶν τῶν ἔργων ἔλαβε τὴν πίστιν εἰς ὃ ἄνθρωπος ἐκ μιᾶς γνώμης τὰ μὲν ἀσπίδια πλήθη καὶ πραγματικὰ καθοπλίσει. *J.C.*

Τῇ γνώμῃ πλέον &c.] De Eumenis Pergameni ingenio prorſus ſimile judicium *Polybii* in Exc. *Valeſ.* p. 166. quod quia cum his egregie conſentit, adſcribendum videbatur: Ταῖς μιγίσταις τῶν καθ' αὐτὸν δυναστειῶν ἐφαμίλλον ἑαυτὸν ἐποίησε τὴν ἰδίαν ἀρχὴν, ἓ τύχῃ τὸ πλεῖον συνεργῶ χρώμενον, οὐδ' ὑπ' ἀβεβαιότητος, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀγχινοίας καὶ φιλοπονίας, ἵτι δὲ πράξεως τῆς αὐτοῦ. Annibalis indolem, & admirabilem ejus ἀγχίνοιαν, multisque experimentis exercitam belli peritiam deſcribit *Diodor.* in Exc. *Valeſ.* p. 278. illumque talem Imperatorem exiſtimat *Polybius*, in quem propter ſummam prudentiam ac virtutem fortunae minimum licuerit: vide praeterea *Dion. Caſſ.* in iisdem Exc. p. 593. *T.H.*

38. Αὐτῶ] Ita pro αὐτῷ, quod in omnibus Impr. erat, legendum eſt. *M. du S.*

40. Ἐχρῆν μὲ] *Nihil erat reſpondendum.* *J.B.*

ἄνδρα ὕτω θρασύν; ἱκανὴ γὰρ ἡ φήμη διδάξαι σε, οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δὲ ὗτος λῃστὴς ἐγένετο· ὅμως δὲ ὅρα, εἰ κατ' ὀλίγον αὐτῶ διήνεγκα· ὃς νέος ὢν ἔτι παρελθὼν ὅπλα τὰ πράγματα, καὶ τὴν ἀρχὴν ταραγμένην κατέσχον, καὶ τοὺς φονέας τοῦ πατρὸς μετῆλθον, καλαφθείσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, πρεσβυτὸς ὑπ' αὐτῆς χειροτονηθείς, [a] οὐκ ἠξίωσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν ὧδε ἔπτων ἀγαπᾶν ἄρχειν ὑπόσων ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἀλλὰ πᾶσαν ὑπενόησας τὴν γῆν, καὶ δεινὸν ἡγησάμενος, εἰ μὴ ἁπάντων κρατήσαιμι, ὀλίγοις ἄγων ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀσίαν· καὶ ὅτι τε Γρανικῷ ἐκράτησα μεγάλῃ μάχῃ· καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν καὶ Φρυγίαν, καὶ ὅλως τὰ ἐν ποσὶν ἀεὶ χειρούμενος ἦλθον ὅπι Ἰσσὸν, ἔνθα Δαρεῖος ὑπέμεινε μυριάδας πολλὰς πρατῶ ἄγων.

audaci: satis enim te fama docuerit, qualis ego rex, hic contra qualis fuerit latro: vide tamen, an parvo intervallo illum superarim, qui juvenis adhuc ad rerum administrationem adgressus imperium turbatum continui, & percussores parentis supplicio sum ultus: tum perculsis Thebanorum excidio Græcis, dux eorum suffragiis lectus indignum existimavi, si soli Macedonum regno incubans contentus essem imperio a patre mihi relicto: sed universum mente terrarum orbem complexus, intolerandumque putans, nisi omnium forem dominus, paucis mecum ductis militibus invasi Asiam; ad Granicum magno prælio fui superior; Lydiaque capta, Ionia & Phrygia, in summa proxima quæque subjiciens perveni ad Issum, ubi Darius expectabat cum immensa copiarum multitudine.

Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ἄρας ὑμῖν νεκροὺς ὅπι μιᾶς ἡμέρας κατέπεμψα. φησὶ γοῦν ὁ πορθμεὺς μὴ ἀφορμέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχεδίας ἁρ-

5. Exinde, Minos, vos non præterit, quot vobis mortuos uno die huc demiserim: portitor quidem adfirmat, non sufficisse ipsis tunc cymbam, sed ratibus junctis

[a] Οὐκ ἠξίωσα] Καὶ οὐκ ἠξ. *F.* et *C. M.*

50. Ἀγαπᾶν ἄρχειν] * Κατέχειν ἀρχεῖν *V.*

* Κατέσχειν ἀρχεῖσθαι] *F.* κατέχειν ἀρχεῖσθαι. In Exc. *C.* sic legitur, κατέχειν ἀρχεῖσθαι· ita & *C.* nisi quod ἀρχεῖσθαι. *M. du S.*

Ex *V.* refecerat *M. du Soul* κατέχειν ἀρχεῖσθαι. Ego certissimam ejus conjecturam proposui: ἀγαπᾶν expositum per ἀρχεῖσθαι, ἄρχειν per κατέχειν. *T. H.*

43. Λῃστὴς] Non defuere, qui Alexandrum eodem ignominioso titulo perstrinxerint; qui Romanos *latrones*, *communisque omnium libertatis raptores* appellarint. Quam Annibali dicit contumeliam, didicisse potuit a *Demosthene*, qui parentem ejus Philippum dignum judicabat, quem pro concione praedonem Graeciae nuncuparet *Philipp.* IV. p. 100. C. ὑπὲρ δὲ τῶν ἐπὶ ταῖς Θήβαις ἀγώνων ἅπασι σοὶ μέσῃ τῇ Ἑλλάδι αὐξανομένῳ λῃστοῦ τὴν Ἑλλάνων. Quod autem eximie se βασιλέα ferat, eoque insigni ab Annibale discerni postulet Alexander, parum ipsius causae prodest; nam & Annibalem βασιλέα Graeci Scriptores agnoscunt: *Dion Chrys.* Or. LXIV. p. 599. A. τί δαὶ ὁ Λιβύων βασιλεύς; coque nomine Suffetes, quo magistratu fuerat functus, honorari solent, ut *J. Andr. Bosius* ostendit ad *Corn. Nepot.* Annib. c. VII. §. 4. *T. H.*

44. Νέος ὤν] Vigesimum agens annum. *Plutarch.* 2. 487. F. *M. du S.*

47. Καλαφθείσας] Legendum est aut ᾗ καλαφ. aut κατὰ φθείσας· id enim sequentia necessario postulant. Prius autem magis placet, quia mox in Ed. *J.* loco alieno insertum est ᾗ post χειροθετηθείς. *M. du S.*

Καλαφθείσας] Debilitanda non est hujus verbi potestas detracta praepositione· malim καλαφθείσας τε, quod ante τὴν facile perierit. Eandem Thebarum funditus eversarum rationem reddunt *Diodor. Sic.* XVII. p. 569. D. τὴν πόλιν καθασκάψας πολὺν ἐπέστησε φόβον τοῖς ἀφεστηκόσι τῶν Ἑλλήνων & mox, populus Athenienſis ἐφ' τὴν Θηβαίων ἀπώλειαν ἐκπεπληγμένον τὸ δεινὸν περιφόβως καθίστησι. *Plutarch.* Alex. p. 670. E. τὸ μὲν ὅλον προσδοκήσας τὸν αὐτὸν τοῖς Ἕλλησιν ἐκπλαγέντας πάθος τηλικοῦτον ἐπὶ πτῶσιν ἀτρεμήσειν· atque alii. Pronunciare tamen non veretur *Liban.* Or. XII. ad Theodos. p. 391. ὁ Ἡ δ' ἐν Ἀλεξάνδρου ὁ Μακεδὼν βίαιον ἐπὶ καθασκάψας Θήβας. Mox pro ἐπενόησας praetulerim equidem φθονήσας, quod accommodatius

tis multos eorum trajeciſſe. Equidem iſta agebam ipſe me ante alios periculis offerens, vulnerarique pulcrum ducens. Et ne tibi quæ Tyri ſunt geſta, quæque Arbelis enarrem, ad Indos usque penetravi, Oceanumque limitem feci imperii, elephantos eorum cepi, Porum ſubegi: Scythas etiam, minime contemnendos viros, transgreſſus Tanaim magna devici equeſtri pugna: amicis benefeci, inimicos ultus ſum. Quod ſi Deus etiam videbar hominibus, veniam illi merentur ob magnitudinem rerum geſtarum tale quiddam de me ſibi perſuadentes.

6. Denique ego regnans diem obii: hicce patria extorris apud Pruſiam Bithynum, ut dignum erat, fraudulentiſſimum crudeliſſimumque hominem. Nam quomodo ſuperarit Italos, mitto dicere; non fortitudine ſane, ſed malitia, perfidia & dolis; nihil autem in præliis juſtum atque apertum. Quandoquidem vero mihi exprobravit luxuriam, oblitus mihi videtur,

πεζαμιλλᾶς τὰς πολλὰς αὐτῷ ἀγωνίσασθαι. καὶ ταῦτα δὲ ἑκὼν αὐτὸς προκινδυνεύων, καὶ τιμώμενος ὑπ' ἀξιῶν. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν Ἄρβηλοις διηγήσωμαι, ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ὅρον ἐποιησάμην τῆς ἀρχῆς, καὶ τοὺς ἐλέφαντας αὐτῶν [b] εἷλον, καὶ Πῶρον ἐχειρωσάμην· καὶ Σκύθας δὲ, οὐκ εὐκαταφρόνητους ἄνδρας, ὑπερβὰς τὸν Τάναϊν, ἐνίκησα μεγάλῃ ἱππομαχίᾳ· καὶ τοὺς φίλους εὖ ἐποίησα, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἠμυνάμην. εἰ δὲ καὶ θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωστοὶ ἐκεῖνοι, [c] τῷδε πρὸς τὸ μέγεθος τῶν πραγμάτων καὶ τοιοῦτόν τι πιστεύσαντες περὶ ἐμοῦ.

Τὸ δ' ἓν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον, οὗτος δὲ ὁ φυγὴ [d] ὢν τῷδε Παρυσίᾳ τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ ἄξιον ἦν πανουργότατον, καὶ ὠμότατον ὄντα· ὡς μὲν δὴ ἐκράτησε τῶν Ἰταλῶν, ἐῶ λέγειν, ὅτι οὐκ ἰσχύι, ἀλλὰ πονηρίᾳ, καὶ ἀπιστίᾳ, καὶ δόλοις· νόμιμον δὲ, ἢ προφανὲς οὐδέν. ἐπεὶ δέ μοι ὠνείδισε τὴν τρυφὴν, ἐκλελῆσθαί μοι δοκεῖ, οἷα ἐποίει

διεπρατίον Σ

διηγήσωμαι C. ita c. M. 2

πρὸς Σ.

ὡς γὰρ διεκρά C. R.

b Εἷλον] Εἶχον Schol. c Παρὰ] Πρὸς L. d Ὤν] Defuit in B2. P.

tius eſt ad πᾶσαν τὴν γῆν. T. H.

54. Γρανικῷ] Ad Granicum fluvium. *Arrian. Curt.* J. B.

62. Διαπεπαμένους] Commodius utique συμπεπαμένους uſurpaſſet ſatis frequens in hac ipſa re: nam ἀγωνίζεσθαι compoſitum rarius, ac *Luciani* ſolius, non indicato tamen hoc loco, auctoritate firmatum a *Stephano*, diverſae virtutis eſt, atque ad hunc locum parum appoſitae; vel *pangendo figendoque diſtinguere*, vel *ita defigere*, *ut ſtabilitum diu perduret. Eunap.* Proœm. p. 5. Τὰ δὲ τῶν ἀκοῆς ὑπὸ τοῦ χρόνου κατασειόμενα καὶ μεταβάλλοντα ἀγωνίζεσθαι καὶ στηρίζειν τῇ γραφῇ πρὸς τὸ σάσιμον καὶ μονιμώτερον. Hic itaque legendum potius videtur, ἀλλὰ καλῶς δὴ πεπαμένους, ut *Herodot.* V, 82. πάς τε πεπάμενος. Similiter in *Philoſtrati* Icon. II. p. 853. v. 19. Penelope ἀκαλύπτῳ ἀ δώματι, placet ἀ δὴ ὕφῃσι. T. H.

74. Τοῖς ἀνθρώποις] Non barbaris ſolum, ſed & ipſis Athenienſibus. Vid. *Plutarch.* 1439, 2. M. du S.

78. Ἐν φυγῇ ὤν] *Dion Chryſ.* Or. LXIV. p. 599. B. Ἀτίμως ἐκπίπτει μάτην πολλὰ φιλοτιμήσας πρὸς τὴν τύχην. Illud ipſum ἀτίμως in fine dialogi adverſus Annibalem a ſe fugatum intorquet Scipio. Duobus vitiis Annibalem in primis inſignem fecerunt Romani Scriptores, avaritia & crudelitate: ut *Valerium Maximum* praeteream, vide *Liv.* XXVI, 38. XXI, 4. prius in dubitationem eo minus venit, quod ipſi Carthaginienſes, quibus popularis ſui mores bene notos fuiſſe credas, huic accuſationi ſubſcribant: alterum ejus ingenio in ſaevitiam per ſe proclivi, an rerum, in quibus varia fortuna fuit verſatus, neceſſitati ſit tribuendum, prudenter diſputat *Polybius* in Exc. *Valeſ.* p. 30. & ſequ. Contra Romanorum Annibalem incuſaſſe crudelitatem *Diodorus* narrat in Exc. Valeſ. p. 281. Τῶν Ῥωμαίων ὁ Ἀννίβας πολλὰ κατηγορήσας εἰς ὠμότητα καὶ πονηρίαν, ἢ μᾶλλον ὑπερηφανείαν &c. mox tamen idem: ἴσθι δὴ δικαίως ἂν τις τῶν ἐν Φοινίκῃ ἁμάρτοι τὴν ὠμότητα. T. H.

82. Νόμιμον δὲ ἢ πρ. ἐδέν] *Legitima acie & aperto Marte nihil perfecit*, ut proxime antecedentia oſtendunt: non vero, *nunquam juſti aut claritudinis alicujus memor*, ut abſurde habet Interpres. Eſt locutio ducta a certaminibus, in quibus victores debebant viciſſe κατὰ νόμον, *ſervata ludorum lege*: ſin minus, praemium non referebant. J. C.

Νόμιμον] Sumſit a *Demoſth.* p. 92. C. T. H.

ἐποίει ὁ Καπύη, [a] ἑταίραις συνὼν, καὶ τὸν τοῦ πολέμου καιρὸν ὁ θαυμάσιος καθηδυπαθῶν ἐγὼ δὲ εἰ μὴ, μικρὰ τὰ Ἑσπέρια δόξας, ὅτι τί ἔων μᾶλλον ὥρμησα, τί ἂν μέγα ἔπραξα, Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος; ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἔδοξέ μοι ἐκεῖνα, ὑποπτήσσοντα ἤδη, καὶ δεσπότην ὁμολογοῦντα. εἴρηκα. σὺ δὲ, ὦ Μίνως, δίκαζε. ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα.

ΣΚΗ. Μὴ πρότερον, ἢν μὴ κἀμοῦ ἀκούσῃς. MIN. τίς γὰρ εἶ, ὦ βέλτιστε; ἢ πόθεν ὢν ἐρεῖς; ΣΚΗ. Ἰταλιώτης Σκηπίων, στρατηγὸς, ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις. MIN. τί οὖν καὶ σὺ ἐρεῖς; ΣΚΗ. Ἀλεξάνδρῳ μὲν ἥττων εἶναι, τοῦ δ' Ἀννίβου ἀμείνων· ὃς ἐδίωξα νικήσας

85 qualia fecerit Capuæ, meretriculis adfixus, & belli opportunitates in deliciis disperdens. Ego autem nisi parvifactis orbis occidui rebus in Orientem irruissem, quid grande præstitissem Italia incruente capta, Libyaque, & cunctis ad Gades usque subactis? 90 at illæ partes bello mihi dignæ non videbantur, ut quæ ultro jam metu jugum subirent, ac dominum faterentur. Dixi: tu, Minos, judica: hæc enim ipsa de multis sufficiunt.

95 7. SCIP. Ne prius tamen, nisi de me quoque audiveris. MIN. At quis tu, virorum optime, aut unde domo dicturus eris? SCIP. Italus Scipio, Imperator, qui fregi Carthaginem, Afrosque devici magnis præliis. MIN. Quid igitur porro tu dices? SCIP. Alexandro quidem me concedere, verum Annibalem anteire, ut qui

a Ἑταίραις] Ἑτέραις solemni labe *J. V2. H. S. A.*

86. Καθηδυπαθῶν] Εἰς ἡδυπάθειαν καὶ ἀκολασίαν. *V.*

85. Ἑτέραις συνὼν] Pro ἑτέραις συνὼν lege, ut legendum vidit Latinus interpres, ἑταίραις συνὼν, *cum amicis consuescens*, hoc est, *meretricibus*. *J.G.G.*

Ἑταίραις συνὼν] Ita *Flor.* ἑτέραις peccatum est posteriorum Edd. Scribit *Florus* II, 6. §. 21. Annibalem a victoria Cannensi maluisse, *relicta Roma, Campaniam Tarentumque peragrare; ubi mox & ipse, & exercitus ardor elanguit.* Mitto *Tarentum*, quod tamen hactenus fuisse nemini suspectum miror: de Annibale Campanae voluptatis lenociniis implicato tacet *Servius* bonum ducem secutus ad AEn. VI, 846. quum narrat Fabium Maximum, *qui Annibalis impetum ferre non posset, mora eum eluisse, & ad Campaniam traxisse, ubi deliciis Carthaginensium virtus obtorpuit:* tacent plures: nam *ipsum*, ut ad *Annaeum* notat Eruditiss. *Dukerus*, *deliciis his emollitum fuisse* Polybius, Livius *aliique historici quidem non produnt: sed tamen probabile est*; eamque in rem *Luciani* nostri verba profert. Verum sunt sane non pauci, qui Annibalem ipsum pestifera luxuriae Campanae contagione delinitum relanguisse scripserunt. Ne *Aurelio Victori* testimonium denunciem, qui solo Imperatoris nomine exercitum indicasse videri potest, quid *Valerii Maximi* verbis est distertius IX, 1. Ext. §. 1. *Invictum enim armis Annibalem illecebris suis complexa vincendum Romano militi tradidit. Illa vigilantissimum ducem, illa exercitum asperrimum dapibus largis, abundanti vino, unguentorum fragrantia, Veneris usu lasciviore ad somnum & delicias evocavit.* Parum utique Venus profeciisset, nisi, fractis in mollitiem copiis, eâdem caput ipsum labe adflasset: idcirco Cupidines allocuta, sic ait apud *Sil. Italic.* XI, 402. *Combibat illapsos ductor per viscera luxus, Nec pudeat picto fultum jacuisse cubili, Nec crinem Assyrio perfundere pugnet amomo:* & ne putes intra votum spem Veneris improbam stetisse, cavet *Silius* v. 422. *Ipse etiam adflatus fallente Cupidine ductor Instituerat mensas dapibus, repetitque volentum Hospitia, & patrias paulatim decolor artes Exuit, occulta mentem vitiante sagitta.* At si horum fides sit fortasse levior, historicum dabo, qui amicam ad Annibalem deducet, eumque nobis monstrabit ἑταίραις συνόντα. *Appian.* de Bell. Ann. p. 338. C. Ὁ δ' Ἀννίβας, ἐπὶ τὴν πόλιν (obsidione liberandae Capuae) ἀφίκετο, εἰς Λάβρωνος δηλαδὴ ἐχεῖμαζε, καὶ ἐπὶ τρυφῇ ἦν ἐκ συνήθους, ἑρωμένῃ τινὶ ἀνδρὶ ἐοικὼς ἀνήρ. Hoc paulo quidem serius, modo ne *Appiani*, qui de Campanis illecebris, si recte memini, mentionem nullam fecit, scriptoris in ordine rerum gestarum digerendo non nimis accurati, industria parumper hic vacillet, accidisse non diffiteor: neque tamen eo minus objectum ab Alexandro flagitium confirmat. Est autem elegans loquendi formula τὸν τοῦ πολέμου καιρὸν καθηδυπαθῶν, cujus genuinam vim haud equidem scio, an *Budaeus* C. L. G. p. 1079. penitus non fuerit adsecutus, *per luxum & voluptatem conterere:* debuerat potius, *luxu & voluptatibus avocatum belli opportunitates perdere atque e manibus amittere*; *Plutarch.* in Anton. p. 928. A. Ἐπεὶ δὲ πα-

qui victum illum pepuli, fugamque turpem capeſſere coëgi: quomodo non impudens igitur hicce, qui cum Alexandro contendat, cui ne ego quidem Scipio, qui eum ſuperavi, comparari ſuſtineo. MIN. Ita me Jupiter amet, æquum loquere, Scipio: quare primo quidem loco ponatur Alexander; tu illi ſecundus eſto: poſtea, ſi videtur, Annibal, ne ipſe quidem facile contemnendus.

σας αὐτὸν, καὶ φυγεῖν καταναγκάσας ἀτίμως. πῶς ἂν οὖν ἀναίσχυντος ὅστις, ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμιλλᾶται, ᾧ οὐδὲ [b] Σκηπίων ἐγὼ, ὁ νενικηκὼς [c] αὐτὸν, παραβάλλεται ἀξιῶ; MIN. νὴ Δί' εὐγνώμονα φῄς, ὦ Σκηπίων· ὥστε πρῶτος μὲν κεκρίσθω Ἀλέξανδρος, μετ' αὐτὸν δὲ, σύ· εἶτα, εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀννίβας, οὐδὲ οὗτος εὐκαταφρόνητος ὤν.

XIII.

DIOGENIS ET ALEXANDRI.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

DIOG.

1. QUid hoc, Alexander? & tu mortuus es perinde atque nos omnes?

ΔΙΟΓ.

Τί τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε; καὶ σὺ τέθνηκας, ὥσπερ [d] καὶ ἡμεῖς ἄπαιδες; Τέθνηκας καὶ οὐ ordine meliori C. I

AA.

b Σκηπίων] Hoc ſolo loco Σκιπίων *J. Vs.* c Αὐτὸν] Ἐμαυτὸν P. vitioſe. d Καὶ] Ex O. In ceteris Codd. atque Edd. deeſt.

ραπίου χολὴν ἄγοντες ἀλγεινοῖς ἐν παιδιαῖς χρώμενον ἀναλίσκειν ἐν καθηδυπαθοῦς τὸ πολυτελέστατον, ὡς Ἀντιφῶν εἶπεν, ἀνάλωμα τὸν χρόνον· eamque poteſtatem pluribus verbis confert adfixa praepoſitio κατά. Καταπορνεύειν, καταχυδαΐζειν τῆς πατρὸς τὴν οὐσίαν, καταπαιδιᾶσθαι τὸν οἶκον, καθιππότροφον, καταδωροδοκεῖν, καταρίζαν, καταγυμνάσασθαι, vide *Heſych.* in Κατεγυμνάσατο, καταπαλιᾶν, καταφρονίζειν *Ariſtophani* Nub. v. 855. ad quem legendus eſt *Schol.* Nonnihil hinc diſſidet *Syneſii* ratio de Prov. I. p. 105. B. μείζω συμφορὰν ἡγεῖτο τὴν βασιλείας ἐκπεπτωκέναι τὸν ἄνδρα, ἐκείνης ἂν οἰομένη δημοσιεύειν τὴν πολιτείαν ἐπὶ μείζονος ὑποθέσεως, καὶ καθηδυπαθήσειν τὴν ἐξουσίαν· quoniam ſcriptoris ſui mentem omnino perperam accepit *Petavius*, ne alios in errorem trahat, explanare libet: *eo indignius ferebat Typhonis uxor regno maritum excidiſſe, quod ſe potiretur, in majore rerum argumento ſe liberius exiſtimaret ac palam poſſe flagitioſam vivendi conſuetudinem evulgare, & potentiam luxui impendere ac deliciis*: quanquam nervos orationis Graecae multum interpretatione Latina debilitari facile concedam. *Suidas* ex ſcriptore neſcio quo profert: τὸν τῆς ἐξουσίας καιρὸν καθηδυπαθοῦντα ἐκπιεῖν· notatque genitivum etiam adnecti; cujus ſtructurae quod ponit exemplum, καθηδυπαθῶν τὸν βίον; extat ſane in *Baſilii* Hom. ad Div. p. 60. C. ἀλλ' ὃν μὲ ἔζης χρόνον, καθηδυπαθῶν τὸν βίον ἐν τῇ τρυφῇ ἀγόμενον· ubi miror equidem ex tot Codicibus, ad quos *Baſilium* exegerunt Benedictini, nullam enotari variationem; quum tamen vel invitis membranis ac *Suida* non dubitandum videatur, quin refingi praeſtet τὸν βίον nam alteram illam lectionem ſi loco cedere prohibeas, utique foret interpretanda, *per luxum ac voluptates immoderatas inſultare vitae*: quod ab eloquentiſſimi patris mente non parum diſcrepat. Vereor autem, quod Alexander gloriatur, ſe μικρὰ τὰ ἐσπέρια δέξαιτο ἐπὶ τὴν ἑῴαν μᾶλλον ὁρμῆσαι, ut Romanos, illos rerum dominos, ſuffragatores habeat: multa diſputat in contrariam partem *Livius* IX, 17. in iſto nobili diverticulo, quo quaeſivit, *quinam eventus Romanis rebus, ſi cum Alexandro foret bellatum, futurus fuerit*: ibi non pauca reperies, quae ad hunc Luciani dialogum collata voluptati erunt. Omnino confer *Arrian.* initio lib. VII. *T. H.*

95. Ἢ μὴν] Sic omnes libri nostri pro ἦ. *M. du S.*

97. Ἰταλιώτης] Incurriſſe videri poteſt Lucianus in regulam a Grammaticis praeſcriptam, quae ut Σικελοὺς & Σικελιώτας, ſic etiam Ἰταλοὺς atque Ἰταλιώτας diſcernit: hanc enim normam ſi ſequi voluiſſet, Scipio non Ἰταλιώτης, ſed Ἰταλὸς dicendus erat. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 5. Verum eam legem optimi ſcriptores migrare ſaepe ſolent; proque Siculis Σικελιώτας poſuit *Diodor. Sic.* tum XI. p. 279. D. tum alibi non raro; de quo more copioſius alio loco dicemus. *T. H.*

10. Οὗτος] Commodius, mea quidem ſententia, legeretur ὕστερος. ſed libri omnes aliter. *M. du S.*

12. Καὶ ἡμεῖς] Καὶ ex MS. Ox. *M. du S.*

ΑΛ. ὁρᾷς, ὦ Διόγενες· οὐ θαυμαστὸν δέ, εἰ ἄνθρωπος ὢν ἀπέθανον. ΔΙΟ. οὐκοῦν ὁ Ἄμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτοῦ σε εἶναι υἱόν· σὺ δὲ Φιλίππου ἄρα ἦσθα; ΑΛ. Φιλίππου δηλαδή· οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκειν Ἄμμωνος ὤν. ΔΙΟ. ἀλλὰ μὴν καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ὅμοια ἐλέγοντο, δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ [a] βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ· εἶτα οὕτω σε τεχθῆναι· τὸν δὲ Φίλιππον [b] ἐξηπατῆσθαι, οἰόμενον [c] πατέρα σὸν εἶναι. ΑΛ. κἀγὼ ταῦτα ἤκουον, ὥσπερ σύ· νῦν δὲ ὁρῶ, ὅτι οὐδὲν ὑγιὲς ἦν οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τοῦ Ἄμμωνος προφῆται ἔλεγον. ΔΙΟ. ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτῶν οὐκ ἄχρηστόν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ

ALEX. Res apparet, Diogenes: nec valde mirandum, si homo natus mortem obii. DIOG. Igitur Ammon mentiebatur te prædicans suum esse filium, quum tu interea Philippi fores. ALEX. Quippe Philippi: neque enim Ammone genitus decessissem. DIOG. Atqui etiam de Olympiade similia quædam ferebantur, draconem cum ea rem habere & conspici in lecto; tum ita te fuisse prognatum, Philippum vero deceptum, qui opinaretur se tibi patrem esse. ALEX. Et ego non secus ista, quam tu, audiebam: nunc video nihil veri nec matrem, neque Ammoniorum vates dixisse. DIOG. Verum mendacium eorum non inutile tibi, Alexander,

[a] Βλέπεσθαι] Κλίπτειν O. [b] Ἐξηπατῆσθαι] Ita recte O. Emendandum erat cunctarum Edd. vitium, ut Grammaticae legibus satisfieret. [c] Πατέρα σου] Παρ' ἑαυτοῦ σε εἶναι. O.

18. Ὅμοια] Quorsum pertineat, quove referendum sit, exputare nequeo: nam quae similia, aut quibus ante narratis, de Olympiade ferebantur? experiamur an minimae mutationis beneficio sensus verborum enitescere queat: καὶ μὴν περὶ τὴν Ὀλυμπιάδα ὅπωϊα ἐλέγοντο; δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ &c. *at vero de Olympiade qualia ferebantur? draconem cum ea consuescere:* haec, puto, conveniunt Diogenis admirationem irrisoriam fingentis personae. Ὅτου, autem, ποῦ & οἷος frequenter similem usum habere notum est: Dial. Mort. XXII. ἀγνοεῖς, οἵοις ἀνδράσι διατρέφεσθε. Magnis viris apud antiquos & fortitudinis admirandae laude praestantissimis illa singularis honoris praerogativa fuit attributa, ut draconum, atque adeo Deorum (hi enim nullius aeque animalis specie celari gaudebant) filii perhiberentur: ex tali concubitu gens orta Ὀφιογενῶν, teste *AEliano* de Anim. XII, 39. De Augusto quid mandare memoriae sustinuerit Asclepiades Mendesius, vel inter AEgyptios homo nugacissimus, traditum a *Sueton.* c. 94. Sed exempla, quae magno sunt numero, congerere nihil attinet. Alexandri ortus quam varie fuerit a scriptoribus expositus, enarrat *Plutarchus* in initio vitae ejus: quosdam sane non puduit Philippum infandi concubitus spectatorem agenti rimas januae admovere, ideoque post orbatum oculo male curioso, qui volutantem cum uxore draconem fuerat conspicatus. Olympias vero rumorem pudicitiae suae noxium aversata dicere solebat argute: Οὐ πείσεται με Ἡρακλέων Ἀλέξανδρον πρὸς τὴν Ἥραν· quod dictum ut ipsi sit honorificum, Alexandri certe stultitiam parentem draconem non adspernantis perstringit: inde *Draconigenam* appellat *Apollin. Sidon.* Paneg. Anthem. v. 80. 121. ubi vide *Savar.* *Livius* quidem non continuit se, quin scriberet XXVI, 19. *exultisque famam* (Scipio Africanus) *in Alexandro Magno prius vulgatam, & vanitate & fabula parem, anguis inmanis concubitu conceptum, & in cubiculo matris ejus persaepe visam prodigii ejus speciem, interventuque hominum evolutam repente, atque ex oculis elapsam.* Equidem, si quis me roget, quid sentiam, nullus intercedo, quo minus anguinae stirpis fulgore nobilissimi viri superbiant: neque tamen conjectorem acutissimum perhibebo, qui divinarit, quodnam genus ad eorum matres draconis pelle tectum in cubicula lectosque ventitarit: haud difficilius dracones, quam alias Deorum formas subeundo simulabant. Sequuntur binae lectiones Cod. Ox. quarum prior κλίπτειν pro βλίπειν, ut forte probatorem inveniat, haud magni momenti videtur: quamvis enim interpreteris, *occulte versari in lecto conspectum aliorum subterfugientem*, eratque sane draconum ejusmodi furtivus accessus, & emissitiis testium oculis minime fidens, quippe qui repente, ut *Livius* ait, hominum interventu evolverentur, ne sic quidem satis erit expeditum: aliud existimarem, si praeberet κυλίειν, verbum opportunissimum, ex cujus corruptela nescio profecto, an nata fuerint, supponentibus quod quisque menti Scriptoris optime congruere putabat correctoribus, ista duo minoris pretii βλίπειν & κλίπτειν· altera quidem egregie placet παρ' ἑαυτῷ σε εἶναι. Dial. XVI. δύο ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέα, τὸν μὲν ἐκ Ἀμφιτρύωνος, τὸν δὲ ἐκ τοῦ Διός· sic paulo aliter apud *Cornut.* de Nat. Deor. c. II. Jupiter peperit τὸν Διόνυσον ἐκ τοῦ ἰδίου μηροῦ ἐπιμηνιαῖον ἐκ τῆς Σεμέλης. *T. H.*

19. Ἐξηπατῆσθαι] Mireris profecto editorum diligentiam. Sed ἐξηπατᾶσθαι, vel ἐξηπατῆσθαι scribendum, dicerent γραμματικῶν παῖδες. At hoc in loco ἐξηπατῆσθαι suadent praecedentia; veluti & hoc maluit Interpres, reddens, *Atqui de Olympiade similia ferebantur,*

der, ad res gerendas fuit: multi enim metu succumbebant, Deum esse te rati.

2. At cedo mihi, cui illud tantum imperium reliquisti? ALEX. Nescio sane, Diogenes: nam nihil antequam morerer mandavi quicquam de eo, nisi hoc solum, quod animam agens Perdiccæ annulum tradidi. Interea tu quid rides, Diogenes? DIOG. Quid scilicet aliud, quam in memoriam revocavi, qualia faceret Græcia, te susceptο jam modo imperio adulati, præfectumque capientes & imperatorem adversum barbaros: nonnulli etiam duodecim Diis adjungebant, templaque & sacra faciebant tanquam serpentis filio.

πράγματα ἐγένετο· πολλοὶ [d] γὰρ ὑπέπτηττον θεὸν εἶναί σε νομίζοντες.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίνι [e] τοσαύτῃ ἀρχὴν ὁπαλαλέλοιπας; ΑΛ. οὐκ οἶδα, ὦ Διόγενες· οὐ γὰρ ἔφθασα διατάξαι [e] τι περὶ αὐτῆς· ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων Περδίκκᾳ [f] τὸν δακτύλιον ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλὰ τί γελᾷς, ὦ Διόγενες; ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμιμνήσθην, οἷα ἐποίει ἡ Ἑλλὰς, ἄρτι σε παρειληφότα [f] ἀρχὴν κολακεύοντες, καὶ προσάτην αἱρούμενοι, καὶ γραῖγον ἐπὶ τοὺς βαρβάρους ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς προσιθέντες, [f] καὶ νεὼς οἰκοδομούμενοι, καὶ ὄφεις ὡς δράκοντος υἱῷ.

ἐδωκα C. M.
τίδε C. K
πρὸς τοὺ[illegible]

Ἀλλ'

[d] Γὰρ] Δ' ὑπεπτ. O. [e] Τι] Του O. quod placet. [f] Καὶ νεὼς οἰκοδομούμενοι] Οἰκοδομοῦντες σοι νεώς. O. et C. M.

tur, draconem cum ea consuetudinem habuisse, & in lecto visum fuisse. deinde te ex hoc concubitu editum in lucem venisse: porro deceptum Philippum, qui se tuum patrem existimaret. J. J.

Ἐξαπατῆσθαι] Sic Mss. Ox. recte. Omnes impressi ἐξαπατῆσθαι, quod merito Clariss. *Jensio* displicuit. M. du S.

24. Οἱ τὴν Ἀμμωνίων προφῆται] *Incolae nemoris*, ut *Curt.* ait IV. c. 7. §. 20. *quos Hammonios vocant, dispersis tuguriis habitant: medium nemus pro arce habent triplici muro circumdatum. Diodorum* paene de verbo ad verbum vertit XVII. p. 589. A. Sic & *Herodoto* III. c. 26. οἱ ἐπ' Ἀμμωνίους ἀπεσταλότες στρατιήν, quos Cambyses cum ipso oraculo funditus deleri jusserat: Excerpt. *Diodor.* p. 249. *Ephorus* apud *Plutarch.* T. I. p. 447. F. refert Lysandrum, quum frustra Pythiam ac Dodonidas auro tentasset, εἰς Ἄμμωνος ἀναβῆναι, καὶ διαλέγεσθαι τοῖς πολίταις πολὺ χρυσίον δόντα. Hi cives Ammonii sunt in arce vel circa vicatim degentes: quamvis enim commemoret *Diodorus* τὰς ἐπικαλουμένας Ἄμμωνος πόλεις p. 588. D. illae tamen ab ipso templo diei admodum itinere aberant. Tota fere gens sacra, &, non secus ac Delphi, cerimoniis famique religioni vacans: unus tamen prae reliquis aetate atque honore insignis, qui personam Jovis Ammonis gerens oracula reddebat: eum egregie προφήτην vocabant; *Plutarch.* Alex. p. 680. D. *Diodoro* ὁ προφητεύων ἀπὸ πρεσβυτέρου τὸν ἥλιον. Formula, quam responsa daturus adhibebat, a *Platone* traditur Alcib. II. p. 458. E. ἄκουε μὲν ἤδη ἀκριβῶς τοῦ προφήτου, τὸν δὲ θεὸν σὺ μὴν ἴσως ἐκλανθάνῃ, καλέσαντα δὲ αὐτὸν Ἀθηναίους (sic malo quam ut vulgatur) φάναι, τάδε λέγει Ἄμμων atque ita *Arrian.* A. A. VII. p. 305. aliique plures. Poterat ergo *Noster* forte non deterius scripsisse, ὁ τοῦ Ἀμμωνίου προφήτης. Ceterum Etearchi regis Ammoniorum mentio est apud *Herodot.* II. 32. ἀνωγεὼς & τυφάνους appellat *Diodorus.* T. H.

Ibid. Προφῆται] Narrat *M. Felix* Oct. J. B.

26. Οὐκ ἄχρηόν σοι] Alexander apud *Curt.* VIII. 8, 15. *Obtulit nomen filii mihi* (Ammon) *recipere ipsis rebus, quas agimus, haud alienum fuit.* Ibi *Freinshemius* ad hunc sensum vergentia *Luciani* loca collegit. Paulo post ἔφθασα ἐπισκῆψαι legas, an ἐπισκήψας, ni an τινὶ parum refert: hoc tamen in usu frequenti: *Apolledor.* II. p. 105. Clymenus ἐπισκήψας τὰλάντων Ἐργίνῳ τῷ παιδὶ ἐνδείκνυται τὸν θάνατον αὐτοῦ. *Chrysipp.* apud *Athen.* IV. p. 159. B. ἐπισκῆψαι τοῖς οἰκείοις θάψαι ὅτως utrobique de moribundis positum. Inter testes autem annuli Perdiccae traditi *Lucianus* ab Eruditiss. *Freinshemio* non est omissus ad *Curt.* X. 5, 4. T. H.

34. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμιμνήσθην] Non concinnus est in responsione Diogenis sensus, nisi legas, Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ὅτι ἀνεμιμνήσθην, &c. Ὅτι videtur excidisse; idque considerabit Interpres: *At quid rides, Diogenes?* Diog. *Quid autem aliud rideam, quam quia in mentem venit eorum, quae Graeci fecerunt,* &c. J. J.

Ibid. Ἢ ἀνεμιμνήσθην] Vid. *Jensium.* M. du S.

38. Τοῖς δώδεκα θεοῖς] Sic ipse Alexander Dial. praeced. dixerat, εἰ δὲ θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις. M. du S.

Τοῖς δώδεκα θεοῖς προσιθέντες] Vide *Kuhnium* ad *AElian.* V. H. II, 19. V, 12. Elegans dictum Pytheae, quum de Alexandro duodecim Diis adjungendo psephisma Demadis turpissimum in suffragia mitteretur, refert *Plutarch.* Apophth. p. 187. E. Orta ab Athenienses, in quamcumque partem incubuissent, nimium vehementibus adulatio ceteros etiam cito contigit: quare Babylone Graecorum οἱ πρέσβεις αὐτοὶ τε ἐστεφανωμένοι Ἀλεξάνδρῳ προσῆλθον, καὶ ἐστεφάνουν αὐτὸν στεφάνοις χρυσοῖς, ὡς θεῶροι δήθεν τιὰ τιμὴν θεῷ ἀφιγμένοι, teste *Arriano* A. A. VII. p. 305. V. *Diogen.* L. VI, 63. T. H.

42. Τρί-

Ἀλλ' εἰπέ μοι, ποῦ σε οἱ Μακεδόνες ἔθαψαν; ΑΛ. ἔτι ὀ Βαβυλῶνι κεῖμαι τρίτῳ ταύτῃ ἡμέραν· ὑπισχνεῖται δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασπιστὴς, ἢν πόλε ἀγάγῃ σχολὴν ἀπὸ τ θορύβων τ ὀ νῦν εἰσὶν, ἐς Αἴγυπτον ἀπαγαγών με θάψειν ἐκεῖ, ὡς γενοίμην εἷς τ Αἰγυπτίων θεῶν. ΔΙΟ. μὴ γελάσω ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν [a] καὶ ὀν ἄδε ἔτι σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα [b] Ἄνουβιν, ἢ Ὄσιριν [c] γενέσθαι; πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὦ θειότατε, μὴ ἐλπίσῃς· οὐ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν τινα τῶν ἅπαξ διαπλευσάντων τ λίμνην, καὶ [d] ἐς τὸ εἴσω τ τοίχου παρελθόντων· οὐ γὰρ ἀμελὴς ὁ Αἰακὸς, οὐδ' ὁ Κέρβερος εὐκαταφρόνητος.

3. At quæso, ubi te Macedones sepeliverunt? ALEX. Etiamnum Babylone jaceo tertium istum diem: promittit autem Ptolemæus satelles, si quando otium agat a turbis, quæ nunc urgent, se in Ægyptum me delatum humaturum ibi, ut unus fiam Ægyptiorum Deorum. DIOG. Non ego rideam, Alexander, quum te video in Orco quoque desipientem, sperantemque fore, ut Anubis aut Osiris evadas: at tu tamen ista, divinissime, ne speres: fas enim non est, sursum redire quemquam eorum, qui semel trajecerunt hanc paludem, & citra ostium illud sese penetrarunt; neque enim Æacus est negligens, nec talis Cerberus, quem facile contemnas.

Ἐκεῖνα δὲ ἡδέως ἂν μάθοιμι καὶ σέ, πῶς φέρεις, ὁπόταν ἀνεννοήσῃς ὅσην εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν ἀφίξαι, σωματοφύλακας, καὶ ὑπασπιστὰς, καὶ σατράπας, καὶ χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἔθνη προσκυνοῦντα· καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα θη-

4. Istud autem perlibenter didicerim a te, quo animo feras, quum cogitando percenses, quanta felicitate in terra relicta hac adveneris; corporis custodes inquam, satellites, satrapas, auri tantum numerum, populos adorantes, Babylonem, Bactra, im-

a Καὶ] Adjungendum videbatur ex O. b Ἄνουβιν] Hunc in modum O. Edd. omnes Ἀνουβίν. c Γενέσθαι] Γενήσεσθαι O. Utrumque probum. Dial. XI. οὐδὲ πώποτε προμαντευομένους ὅτῳ γενέσθαι ταῦτα. d Ἐς τὸ εἴσω] Ita recte O. P. *f.* V2. Margo *AIW*. Reliquae Edd. εἰς τ εἴσω.

60. Καὶ τὰ μεγάλα θηρία] Τοὺς ἐλέφαντας λέγει. *V.*

42. Τρίτῳ] Suspecta mihi haec vox: certe ad trigesimum usque diem insepultum jacuisse Alexandrum legimus apud *AElian.* V. H. XII, 64. *M. du S.*

43. Πτολεμαῖος] Vide *Freinshem.* ad *Curt.* X, 10, 20. & δόκτος Commentat. ad *AElian.* V. H. XII, 64. *T.H.*

45. Ἐς Αἴγυπτον] Quod & factum est: vide *Lucan.* IX, 154. X, 20. In vitrea theca asservatum cadaver Augustus conspexit. *Sueton.* Octav. c. 18. & *Dion Cass.* LI. p. 454. citante *H. Prideaux* Part. II. p. 588. cum olim in aurea conditum fuisset: P. I. p. 451. *M. du S.*

49. Ἄνουβιν] Scribendum Ἀνουβίν, ut recte B. Pp. c. 16. Correpta est prima; *Latrator Anubis.* *J. J.*

Ἄνουβιν] Ita recte Ox. in reliquis Ἀννουβίν. Vid. B. Pp. c. 16. *M. du S.*

Ἀνουβίν] Junguntur Ἴσιδι, Ὀσίριδι, Ἀνουβίδι in App. Marm. Oxon. n. 2. Σαράπιδι, Ἴσιδι, Ἀνούβιδι in Op. *Gruteri* p. 84, 3. & apud *Sponium.* Alexander autem in Ægypto, Memphi certe & Alexandriae, pro Deo cultus: *Lucan.* X, 272. *Summus Alexander regum, quos Memphis adorat.* Longe discrepabat a nostri Diogenis sententia *Theocritus*, quippe poëta coelique regionum peritus, qui Eid. XVII, 18. aedem auream Ptolemaeo Philadelpho in Jovis aula construxit — ὧδε δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἴδεα Ἑλμέᾳ Πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομίτᾳ· pro quo posteriore vocabulo αἰολομίτρῃ posuit *H. Stephan.* Th. T. II. p. 259. G. Eundem honorem, quem numerosissimo bestiarum gregi tribuerant Ægyptii, deinceps regibus suis Alexandri successoribus jure quidem denegare non potuerunt: insaniam eorum superstites nummi testantur. *T.H.*

52. Ἐς τ εἴσω τῦ τοιχίου] *Neque enim fas est quemquam reverti, qui semel paludem transmiserit, atque intra specus hiatum descenderit.* In verbis εἰς τ εἴσω τῦ τοιχίου posset quidem intelligi τόπον at non dubito, quin Lucianus scripserit εἰς τὸ εἴσω τῦ τοιχίου, ut Dial. sequ. καθάλλαξ εἰς τὸ ἐντὸς τῦ τείχους. In editionis quoque Florentinae exemplari, in pergamenum impresso, video doctam manum in vocula τ extriviisse literam ν. *J. J.*

Τὸ εἴσω] Ita optime Ed. *J.* & St. Mss. Ox. & P. non, ut in reliquis est, τόν. Vid. περὶ Πενθ. c. 5. *M. du S.*

53. Ἀμειλὴς] Quia janitor erat Orci. Vid. Dial. XX. initio & fine. *M. du S.*

55. Ἐκεῖ-

immanes belluas, honorem, & gloriam; idque præterea, insignem esse curru vectum, religatum tænia candida caput, purpuream vestem fibula substrictam gerentem: non illa te pungunt mentem subeuntia? Quid lacrimaris, inepte? nonne ista te docuit sapiens Aristoteles non putare certa, quippe fortunæ dona?

5. ALEX. Sapiens omnium iste adulatorum perditissimus? me solum sine ad Aristotelem quæ spectant scire, quam multa petierit a me, quales literas miserit, quam fuerit abusus meo doctrinarum ambitioso studio, dum blande assentatur, laudatque nunc ob pulcritudinem, quasi & illa pars sit boni; nunc ob res gestas & divitias: etenim illud etiam esse bonum dicebat, ut nullo pudore deterritus oblatas a me opes acciperet: præstigiator, Diogenes, plane, & mirus artifex. Illum adeo percepi fructum ex ejus sapientia, ut doleam

γία, ἢ τιμὴν, ἢ δόξαν· ἢ τὸ [e] Ἐπίσημον εἶναι, ἐλαύνοντα, ἁλαδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τ κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον· ἃ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ τ μνήμην ἰόντα; τί δακρύεις, ὦ μάταιε; ἃδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσε μὴ οἴεσθαι [f] βέβαια εἶναι τὰ ὑπὸ τ τύχης.

ΑΛ. Σοφὸς ἀπάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπιριπτότατος ὢν; ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅσα μ ἤτησε πας' ἐμοῦ, οἷα δὲ ἐπέστελλεν, ὡς δὲ καλεχρῆτό μοι τῇ περὶ παιδείαν φιλοτιμίᾳ θαπτεύων, ἢ ἐπαινῶν ἄρτι μ [g] ἐς τὸ κάλλος, ὡς ἢ τοῦτο μέρος ὂν τἀγαθοῦ, ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, ἢ τ πλοῦτον. ἢ γὰρ αὖ ἢ τοῦτ' ἀγαθὸν ἡγεῖτ' εἶναι, ὡς μὴ αἰσχύνοιτο ἢ αὐτὸς λαμβάνων. γόης, ὦ Διόγενες, ἄνθρωπος, καὶ τεχνίτης. [h] πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε ἐπολέλαυκα αὐτοῦ τ σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὡς ἐπὶ με-

[e] Ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα] Bene F. & V2. sine distinctionis nota, quam ceterae Edd. adsumserunt. [f] Βέβαια] F. solemni errore βαίβαια. [g] Ἐς] O. πρὸς, & mox ἐπὶ τὰς πράξεις· utrumque male, & contra Graci sermonis scriptorisque nostri usum. [h] Πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε] O. ἀλλὰ ἓ τοῦτο γε· quod probo.

55. Ἐκεῖνα] Melius *Luciani* consuetudini quadrat ἐκεῖνο. *T.H.*

62. Ταινίᾳ λευκῇ] Sic Dial. sequ. *J.B.*

65. Οὐδὲ ταῦτα &c.] Interpretes ita ceperunt, quasi hac orationis structura fuisset scriptum: οὐδὲ Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσέ σε ταῦτα, τὸ μὴ οἴεσθαι βέβαια εἶναι τὰ ὑπὸ τ τύχης· aptius ad hunc sensum τοῦτο convenisset, quam ταῦτα· ut mox, τοῦτό γε τὸ λυπεῖσθαι· nunc ταῦτα fieri non potest, quin idem sit, quod modo, ἃ λυπεῖ ταῦτά σε, illa nimirum, quae recensui, luxuriae & superbiae instrumenta; atque adeo copulari deceat, ταῦτα μὴ οἴεσθαι βέβαια εἶναι. Eam ob rem orta mihi fuit suspicio, num forte τὰ ὑπὸ τ τύχης lectoris ingenio debeantur, ut clarius explicaret ταῦτα, margini adfixa: ceteroquin cur ordinem orationis expeditum multoque apertiorem insuper habuisset *Lucianus*? οὐδὲ, vel ἐχὶ ταῦτά σε τὰ ὑπὸ τ τύχης ὁ σ. Ἀρ. &c. *T.H.*

68. Κολάκων ἐπιριπτότατος] Sic in Tim. Aristotelis φιλοχρηματίαν, θωπείαν, κολακείαν ubique perstringit. *J.B.*

69. Ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀρ. εἰδέναι] Quanquam structurae norma constet, ut p. 344. v. 86. ἐκεῖνον ζῶν ἔασον p. 366. v. 70. ἔασον με ἴχνη, sententia tamen tam languida videtur atque inepta, ut a *Luciano* profectam esse difficulter persuaderi mihi patiar: quid enim est post intortum illud acerbius convicium ἀπάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπιριπτότατος, aut quomodo tantae vehementiae respondet, *me solum sine quae ad Aristotelem spectant scire?* Quum vitium sentiret *Kuhnius*, succurrere conatus est laboranti loco pro εἰδέναι reponendo δεῖναι ad *Diogen. L.* VIII, 30. *sine modo, ut recenseam aliquid de Aristotele.* Solerter excogitatum; neque tamen ejusmodi, ut repertae veritatis persuasione mentem feriat: aliud latere quiddam credideris, quod olim forte fidelior membrana deteget. Mirum autem non est, Alexandrum hic asperius invehi in Aristotelem, cujus magistri sui jam dudum, antequam ad plures abiret, reverentiam omnem deposuisset: literas ad Antipatrum profert *Plutarch.* p. 696. D. ubi scripserit: τ δὲ σοφιστὴν (Callisthenem ab Aristotele commendatum: vid. *Diogen. L.* V, 10.) ἐγὼ κολάσω, ἢ τοὺς ἐκπέμψαντας αὐτὸν &c. ἀστεῖος ἔν γε τούτοις ὑποκαλυπτόμενος πρὸς Ἀριστοτέλη. & p. 706. A. ad Cassandrum, ταῦτα ἐκεῖνα, inquit Alexander, σοφίσματα τ Ἀριστοτέλους εἰς ἑκάτερον λόγων. Invidiose vero *Athen.* XII. p. 537. F. non est quod miremur, aetate nostra Herculem haberi voluisse Commodum, ejusque Dei insignibus ornari, Ἀλεξάνδρου τῷ Ἀριστοτελικῷ τοσούτοις αὐτὸν ἀφομοιοῦντος θεοῖς. *T.H.*

73. Ἄρτι μ εἰς τὸ κάλλος &c.] Adduxit *Thom. Magist.* in Ἄρτι, & quod statum sequitur, ὡς μὴ αἰσχύνοιτο ἓ αὐτὸς λαμβάνων in Ὡς, perverse tamen praemisso titulo dialogi Diogenis & Herculis. *T.H.*

μεγίστοις ἀγαθοῖς * ἐκείνοις, ἃ καὶ ῥιθμήσω μικρῷ γε ἔμπροσθεν.

ΔΙΟ. Ἀλλ' οἶδα ὃ δράσεις; ἄχος γάρ σοι τῆς λύπης ὑποθήσομαι· ἐπεὶ ἐνταῦθά γε ἑλλέβορος οὐ φύεται, σὺ δὲ καὶ τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ὀπισπασάμενος πίε· καὶ αὖθις πίε, καὶ πολλάκις. οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ὀπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενος. καὶ γὰρ καὶ Κλεῖτον ἐκεῖνον ὁρῶ, καὶ Καλλισθένη, καὶ ἄλλους πολλοὺς ὀπὶ σὲ ᵇ ὁρμῶντας, ὡς ἀμασπάσαιντο, καὶ ἀμύναιντό σε, ὧν ἔδρασας αὐτούς. ὥστε τὴν ἑτέραν σὺ ταύτῃ βάδιζε, καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

παύσαιο. cR. ἴσως γὰρ παύσῃ c M.

amissis, quasi maximis bonis, rebus illis, quas denumerasti paulo ante.

6. DIOG. At scin' tu, quid facias: remedium enim tibi doloris suggeram, quandoquidem hicce loci helleborus non nascitur. Tu ergo Lethes aquam ore patulo ductam bibe, iterumque bibe & sæpius; sic enim desines propter Aristotelis bonorum amissionem dolore cruciari. Verum & Clitum illum video, & Callisthenem aliosque multos in te irruentes, ut discerpant, atque ulciscantur injurias a te illatas. Quare tu alteram illam viam ingredere, & bibe sæpius, ut dixi.

XIV.

ᶜ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΙΠΠΟΥ. ALEXANDRI ET PHILIPPI.

ΦΙΛ.

Νῦν μέν, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἔξαρνον γένοιο, μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶ-

PHIL.

1. NUnc sane, Alexander, inficias haud iveris te filium esse meum; ne-

a Ἐκείνοις] Ea voce, quam O. praebuit, *Lucianum* auxi. b Ὁρμῶντας] *F.* ὁρῶντας· quod, nisi typothetarum errori sit adscribendum, *Francini* ὠδιαφθορότος est. c A. K. Φ.] Verso ordine O. Φ. Ε A.

87. Καὶ γὰρ Κλεῖτον] Τὸν σωματοφύλακα, ὃν μεταξὺ εὐωχούμενον τῷ δόρατι διέπειρε. * Καλλισθένη δὲ τὸν φιλόσοφον, ὃς λίαν συγκαθιεχθεὶς ὑπ' Ἀλεξάνδρου διεφθάρη. *V.*

* Καλλισθένην] C. interponunt hic Κλειτοσθένην, mendose; nam ibidem & Καλλισθένην comparet. *M. du S.*

82. Οἶδα ὃ δράσεις] Ἀττικώτερον est dicere, οἶδ' ὃ δράσων, ut apud *Aristoph.* Equ. v. 1155. ubi vide *Schol.* *L. K.*

89. Ὁρμῶντας] Ed. *F.* ὁρῶντας. Sed praestat vulgata, quam firmat etiam Ox. *M. du S.*

93. Οὐκ ἔξαρνος γένοιο, μὴ οὐκ &c.] Hoc exemplum posuit *Henr. Stephan.* Anim. in Libr. de D. A. p. 32. ut morem Atticorum probaret ad negationem fortius intendendam duas tresve particulas negantes cumulantium: plura dabit *Steph. Bergler.* ad *Alciphr.* p. 215. *Olearius* ob ignoratum vulgatissimae structurae modum merito castigatus a *L. Bos* in Ep. ad Hebr. XII, 19. *T. H.*

98. Ὡς χρήσιμον] Existimet aliquis vel ὡς supervacuum esse, vel οἰόμενον εἶναι, vel denique scribi non absurde posse ὡς χρησιμώτατον. Verum sciendum est eum saepe locum tenere particulam ὡς, quem sine orationis detrimento facile relinquere queat: de Luct. §. 24. τοὺς γονέας τῷ τετελευτηκότος πείθουσι γιγνώσκειν ὡς οὐκ ἀληθῶς μὰ Δι' οὐδ' αὐτοὺς ἀναγκαζομένους· alibi plura dicentur. In opinione divinae stirpis excitanda & fovenda plures astum Alexandri agnoscunt. *Arrian.* A. A. VII. p. 311. Ὅτι δὲ εἰς θεὸν τὴν γένεσιν τὴν αὑτοῦ ἀνέφερεν, οὐδὲ τοῦτο ἐμοὶ δοκεῖ μικρὰ αὐτῷ τὸ πλημμέλημα, εἰ μὴ ἐς σόφισμα ἦν τυχὸν εἰς τοὺς ὑπηκόους τοῦ σεμνοῦ ἕνεκα. *T. H.*

8. Γέρρα οἰσύϊνα] *Crates viminea:* quid gerrae, docet *Joseph.* 3. Excid. erant veluti scuta quadrangula, ἰτέαι, de quib. alibi: ἰτέας vocat *Hesych.* quem vide: lege *Lucian.* de Hist. Conscr. c. XXIII. *F. B.*

Γέρρα οἰσύϊνα] Has ipsas voces ponit *Etymol.* atque explicat p. 619. v. 18. Si *Luciani* verba putes, quod verisimile videtur, solum eo referendum est illud interpretamentum, σκευασήρια ταῦτα πολεμικὰ, ἃ κοπλοτερῆ δὴ, ὡς αἱ ἀσπίδες, ἀλλὰ τετράγωνα· cetera minus quadrant. Οἰσύϊνας ἀσπίδας ex *Thucydid.* IV, 9. ad-

nequaquam enim mortuus fores, ſiquidem Ammonis eſſes. ALEX. Nec ipſe ignorabam, pater, me Philippi Amynta nati filium eſſe: ſed interpretabar in meam partem oraculum, conducibile ratus ad res gerendas. PHIL. Quid ita? conducibile tibi videbatur præbere temet decipiendum a prophetis? ALEX. Non illud dico: ſed barbari ſtupore perculſi me formidabant, nullusque amplius reſiſtebat, arbitrati cum Deo ſe pugnare.

2. PHIL. At quos tu deviciſti bello vinci dignos viros, qui cum ignavis ſemper manum conſeruiſti, qui arcus, peltas minutas, ſcuta denique viminea præ ſe projiciunt? Græcos ſuperare labor erat, Bœotos, Phocenſes, & Athenienſes: tum Arcades gravis armaturæ, Theſſalum equitatum, Eleorum jaculatores, Mantinenſium cetratos milites, aut Thracas, Illyrios, quin etiam Pæonas ſubjicere, hoc præclarum: Medos autem, Perſas & Chaldæos

ζναι· ἐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκεις, Ἄμμωνος γε ὤν. ΑΛ. ἀλλ' αὐτὸς ἠγνόουν, ὦ πάτερ, ὡς Φιλίππου τε Ἀμύντου υἱός εἰμι· ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευμα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι. ΦΙΛ. πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι τὸ παρέχειν σεαυτὸν ἐξαπατηθησόμενον ὑπὸ τῶν προφητῶν; ΑΛ. ἐ τοῦτο· ἀλλ' οἱ βάρβαροι καταπλάγησάν με, ὡς ἐδείς ἔτι ἀνθίστατο, οἰόμενοι θεῷ μάχεσθαι· ὥστε ῥᾴων ἐκράτουν αὐτῶν.

ΦΙΛ. Τίνων ἐκράτησας σύ γε ἀξιομάχων ἀνδρῶν, οἳ δειλοῖς ἀεὶ συνηνέχθης, τοξάρια, καὶ [d] πελτάρια, καὶ γέρρα οἰσύϊνα προβεβλημένοις; Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον ἦν, Βοιωτῶν καὶ Φωκέων καὶ Ἀθηναίων· καὶ τὸ Ἀρκάδων ὁπλιτικὸν, καὶ [e] Θετταλὴν ἵππον, καὶ τοὺς Ἠλείων ἀκοντιστὰς, καὶ τὸ Μαντινέων πελαστικὸν, ἢ Θρᾷκας, ἢ Ἰλλυριοὺς, ἢ καὶ [f] Παίονας χειρώσασθαι, ταῦτα μεγάλα. Μήδων δὲ, καὶ Περσῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ χρυ-

ξυνηνεχθης C. M.

Θετταλικὸν C.

abest a M.

abest a C. R.

d Πελτάρια] *Scholiaſt.* πελτίδια. *Etymol.* p. 712. v. 18. ἀσπίδιον μικρὸν πελτάριά λεγόμενα. e Θετταλὴν] G. P. L. Θετταλικὸν. Alterum amat *Noſter*: Θεσσαλάς τινας ᾠδάς. Δ. Ε. I. f Παίονας] Sic pleraeque vetuſtae: perperam *H. P.* Παίωνας.

7. Σωληνίχθης] Σωληνιγράφης. *V.*
Τοξάρια] Ἀκόντια. *V.*
8. Καὶ πελτάρια] Μικρὰ ἀσπίδια. *V.* τετράγωνα. *G.*
Καὶ γέρρα] † Περσικὰ μέν ἐστιν ὅπλα κυρίως τὰ γέρρα· καταχρηστικῶς δὲ ἅπαν τὸ σκέπασμα, εἴτε δερμάτινον, εἴτε ἄλλης τινὸς ὕλης γέρρον ἐλέγετο. *V.* μικρὰ ἀκόντια. *C.* Σκυταλίνα πέλτα *C. R.*
Οἰσύϊνα] Εἰδοποιήσας. *G.*

† Περσικὰ] Haec eadem in Etymologo leguntur. Doctior extat Scholiaſtae noſtri de γέρρου adnotatio ad Toxar. ubi plura nobis dicenda erunt. *T. H.*

adnotavit *Poll.* VII, 176. X, 176. *Luciani* locus utriusque ſcriptoris Commentatores eruditos non fefellit, uti nec *H. Stephan.* ad *Xenoph.* K. Π. p. 24. v. 13. De gerris autem ſcuto Perſico luculenter agit *Barn. Briſſon.* de Regn. Perſ. III. p. 290. 291. *T. H.*
Ibid. Οἰσύϊνα] Vid. Not. ad Ἀλκτρ. c. 21. *M. du S.*
10. Καὶ τὸ Ἀρκάδων ὁπλιτ.] Haec ita diſtinxerant in prioribus Edd. quaſi praecedentibus adhaererent: ſeparavi, ut ad verbum χειρώσασθαι eſſe referenda liquidius conſtaret. In his vertendis mirum eſt aberrare potuiſſe Interpretes: ſuas res adverſus fortes viros ac bellicoſos geſtas commemorat Philippus, ut inſtituta comparatione Alexandri victorias ab imbelli hoſte reportatas deprimat. Viciſſim Alexander paulo poſt patrem perſtringit, ſe procul abfuiſſe teſtatus a pravis artibus, quibus ille potius quam vera virtute bellica Graecos ſuperarit: eo ſpectant iſta amarulenta: ὅμως ἐ λῃστὴς αὐτοὺς, ἐδὲ προδοσίαις ἀνοσίοις τὰς νίκας &c. nam Philippus revera inter Graecos ob haec facinora male audiebat, nihilque eorum eſt, quod inprimis a *Demoſthene* ipſi non fuerit objectum. *T. H.*
11. Τὴν Θετταλὴν ἵππον] Mſ. Θετταλικὴν ἵππον. Scio οἶμος σκύθης & ſimilia: ſed *Lucianum* haec obſoleta non amare id quoque ſcio. *J. G. G.*
Θετταλικήν] Praeter G. etiam P. & L. Alibi tamen Noſter Θετταλὴν de equa, Ζεύξ. c. 6. τὴν Θηλειαν δὲ, ἵππου γὰρ ἡ καλλίστη, οἵαι μάλιστα αἱ Θετταλαὶ εἰσιν ἀδμῆτες ἔτι ἐ ἄσατοι. In Amor. c. 45. Θεσσαλοὶ γὰρ ἵπποι μέλουσιν αὐτῇ. Forſan, cum de equitatu ſermo eſt, aliter ſolebant efferre: certe Z. τρ. c. 21. ἵππων Θρᾳκικῶν. *M. du S.*

χρυσοφόρων ἀνθρώπων καὶ ἁβρῶν, οὐκ οἶδα, ὡς πρὸ σοῦ μύριοι μετ' Κλεάρχου ἀνελθόντες ἐκράτησαν, οὐδ' εἰς χεῖρας ὑπομεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι φυγόντων.

auro nitentes homines ac molles non meministi ante te a decem illis millibus, qui cum Clearcho in Persidem sunt profecti, esse superatos, quum ne manus quidem gradumque conferre sustinerent, sed antequam telum ad eos perveniret, in fugam se darent.

ΑΛ. Ἀλλ' οἱ Σκύθαι γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες οὐκ εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον. καὶ ὅμως ὁ [a] Διαστήσας αὐτοὺς, οὐδὲ προδοσίαις ὠνούμενος τὰς νίκας, ἐκράτησα αὐτῶν· οὐδ' ὑπώρκησα πώποτε, ἢ ὑποχόμενος ἐψευσάμην, ἢ ἄπιστόν τι ἔπραξά τοῦ νικᾶν ἕνεκα. καὶ τοὺς Ἕλληνας δὲ, τοὺς μὴ ἀναιμωτὶ παρέλαβον· Θηβαίους δὲ ἴσως ἀκούεις ὅπως μετῆλθον. ΦΙΛ. οἶδα ταῦτα πάντα. Κλεῖτος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι, ὃν σὺ τῷ ξυστῷ δορατίῳ διελάσας μεταξὺ δεῖπνου ἐφόνευσας, ὅτι σε πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε.

3. ALEX. Attamen Scythæ, pater, & Indorum elephanti haud sane contemnendi; quos equidem, non factione mota divisos, nec emta proditione victoria, superavi tamen: neque pejeravi umquam, promissamve fidem fefelli, aut perfidum aliquid designavi vincendi causa. Græcos porro, hos sine sanguine mihi adjunxi; Thebanos autem forte inaudivisti quibus suppliciis sim persecutus. PHIL. Novi isthæc omnia: Clitus enim renunciavit mihi, quem tu spiculo trajectum inter cœnam trucidasti, quia me ad tuas res gestas comparatum laudare instituerit.

Σὺ δὲ γε τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα καταβαλὼν, κάνδυν, ὡς φασι, μετενέδυς, καὶ τιάραν ὀρθὴν ἐπέθου, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ

4. Tu præterea Macedonica chlamyde projecta, mutato, ut aiunt, in candyn Persicam habitu, & tiaram rectam capiti imposuisti, & adorari a Ma-

[a] Διαστήσας] G. P. & *Scholiast.* Ἀφιστάσας utrumque æque commodum, ut quid *Lucianum* auctorem habeat dijudicare sit difficile. Διαστάσας C. R. μανέντος τὰς δίκας C. R. male.

23. Οὐ Ἀφιστάσας] Οὐ [a] Ἀφιείς· ὁ Φίλιππος χρήματα παρέχων τάσεις ἐνέβαλεν ἐν ταῖς πόλεσιν. *V.*

35. Κάνδυν] Ἱμάτιον. *V.* περιττὸν addit C. R.

[a] Διασχίσας] C. διαστρίσας· λέγεται γὰρ ὅτι Φ. Lege διαστήσας, quod & in textum multarum Editionum irrepsit. *M. du S.*

Videtur in hoc corrupto vocabulo duplex lectio confusa διαστήσας & διασχίσας. *T. H.*

16. Χρυσοφόρων] Dico alibi. *J. B.*

Χρυσοφόρων] Commode: hac enim per contumeliam velut inusta mollitiei nota Persas Medosque victores Graeci significabant: Epigr. apud *Lycurg.* in Leocr. p. 163. Ἕλλην προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι Χρυσοφόρων Μήδων ἐκράτησαν δύναμιν. Simul hinc patet delendum esse ὁ, quod praecedit χρυσοφόρων *T. H.*

17. Μύριοι] Vide *Xenophontis* ea de re libros ab omnibus legi dignos. *M. du S.*

23. Οὐ Ἀφιστάσας] Idem codex pro ὃ Ἀφιστάσας, αὐτοὺς, scribit, ὃ Ἀφιστάσας αὐτοὺς, *eos non divellens*, sive *diducens*: sed in vulgata sententia eadem est. *J. G. G.*

Οὐ Ἀφιστάσας] In MS. suo invenit Cl. *Graevius* Ἀφιστάσας pro Ἀφιστάσας, & ita legit quoque in suo codice *Scholiastes*. Sed recte judicat Vir Cl. in vulgata eamdem esse sententiam. Quin & in hoc usu διστάναι est frequentissimum pro Ἀφιστᾶν, χωρίζειν, Ἀφαιρίζειν· quemadmodum passim hoc verbum interpretatur *Hesychius*. *J. J.*

24. Προδοσίαις] Tangit patris cauponium, de quo *Demosth.* alii. *J. B.*

31. Δορατίῳ] Venabulum, hastam, sarissam, lanceam, αἰχμὴν vocant; quibus *Luciani* δοράτιον addidit *Jo. Freinshem.* ad *Curt.* VIII, 1, 52. *T. H.*

32. Ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε] *Luscinius: eo quod nomen meum celebraret & meas res gestas cum tuis conferre auderet.* Admodum lenta. *Benedictus* accuratior: *eo quod me collatis utriusque rebus gestis, laudare ausus fuisset.* Sed cur elegantiam Græcam obscurant & malunt circumire, quam meras & nudas verba auctoris sequi? Quod non aliunde profectum, quam quod auctores earum non cogitarent *Ciceronem* dixisse, *Isocrates majore mihi ingenio videtur, quam ut cum orationibus Lysiæ comparetur; Justinum, Lydorum reges fuere variis casibus memorabiles;*

Macedonibus, ab hominibus liberis volebas, quodque omnium erat maxime ridiculum, æmulabare mores devictorum: nam omitto dicere, quæ alia perpetraris, dum in eandem caveam cum leonibus includis eruditos viros, nuptiasque tales celebras, & Hephæstionem ultra modum diligis: id unicum laudavi tantummodo relatum, abstinuisse te a Darii uxore formosa, ejusque matre, & natarum curam habuisse: hæc enim regia sunt.

Μακεδόνων, ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἠξίεις· καὶ τὸ πάντων γελοιότατον, ἐμιμεῖτο τὰ τῶν γυνικηθέντων. ἐῶ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔπραξας, λέοντσι συγκαθακλείων πεπαιδευμένους ἄνδρας, καὶ γάμους [b] τοιούτους γαμῶν, καὶ Ἡφαιστίωνα ὑπερηγάπας. ἓν ἐπῄνεσα μόνον ἀκούσας, ὅτι ἀπέσχου τῆς Δαρείου γυναικὸς καλῆς οὔσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθης· βασιλικὰ γὰρ ταῦτα.

5. ALEX. Ad pericula vero subeunda promtum animum, pater, non laudas, nec quod in Oxydracis primus desiluerim intra murum, totque acceperim vulnera? PHIL. Non laudo, Alexander; non quod pulcrum esse non putem etiam vulnerari aliquando regem, & pro exercitu pericula suscipere; sed quod tibi tale inceptum minime conducebat: deus enim quum videbare, si quando vulnerareris, viderentque te portatum prælio efferri, cruore manantem, ingemiscentem vulnere, hæc uti-

ΑΛ. Τὸ φιλοκίνδυνον δέ, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπαινεῖς, καὶ τὸ ἐν Ὀξυδράκαις πρῶτον καθάλαι εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦτα λαβεῖν τραύματα; ΦΙΛ. οὐκ ἐπαινῶ τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε· οὐκ ὅτι μὴ καλόν [c] εἶναι οἶμαι καὶ τιμώσκεσθαί ποτε τὸν βασιλέα, καὶ προκινδυνεύειν τοῦ στρατοῦ· ἀλλ' ὅτι σοι [d] τοῦτο ἥκιστα συνέφερε· θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἰ πού τις τρωθείης, καὶ [e] βλέποιέν σε φοράδην τοῦ πολέμου ἐκκομιζόμενον, αἵματι ῥεόμενον, οἰμώζοντα ὑπὸ τοῦ τραύματος, ταῦτα

καθάλλασθαι C. M.
καθαλέσθαι C. M.
lisez καθηλλάσθαι
τὸ τοιοῦτον C. M.

b Τοιούτους] P. τοσούτους. *c* Εἶναι οἶμαι] O. οἶομαι εἶναι. *d* Τοιοῦτο] O. τὸ τοιοῦτο recte. *e* Βλέποιεν] Sic O. *V2. S. A.* vitiose in ceteris *βλέπειεν*.

40. Ἄνδρας] Καλλισθένην καὶ † Λύσανδρον. *V.*

† Λύσανδρον] Nota Callisthenis historia: quanquam de ejus poena & morte valde dissentiant: vid. *Freinshem.* ad *Curt.* VIII, 8. n. 21. sed quem Lysandrum, caveae leonum itidem inclusum, indicet, non reperio. *Suidas* in Καλλισθένης Nearchum Tragicum illi adsociavit: an pro eo memoriola vacillans *Scholiastae* nobis Lysandrum suggessit? *T. H.*

47. ‡ Ὀξυδράκαις] Ἐθν. *V.*

‡ Ὀξυδράκαις] Hoc Ed. A. vitium correxit *M. du Soul. T. H.*

les; nullus tamen fortuna Candalli comparandus. Et sic alii. *J. G.*

34. Μακεδονικὴν χλαμύδα] Consule *Spanhem.* de Pr. & U. N. A. p. 457. Mollior enim erat & habebatur Persarum vestis, ut supra in hoc dialogo dixit; & iterum, quamvis de Parthis jam, ex eodem constat; Ἀλεξ. c. 27. Θηλυχίτων ἀνὴρ pro Partho. *M. du S.*

35. Καῤῥῶν] Χιτῶνα Περσικὸν στρατιωτικόν· lege *Suid. Hesych.* dico ad *Heliod.* lib. 7. de tænia dictum antea. *J. B.*

36. Τιάραν ὀρθήν] Vid. eundem *Spanhem.* p. 466. *M. du S.*

37. Ὑπ' ἐλευθέρων] Admodum displicet illud ὑπ'. Ego delendum censeo. *M. du S.*

40. Λέουσι] Temere vulgari fabulam, qua Lysimachum leoni objectum ab eo scribunt, ait *Curt.* VIII, 1. *Justinus* tamen ei fidem facit XV, 3. *M. du S.*

41. Γάμους τοιούτους] Seponere non possum levem vitii suspicionem in vocabulo secundo: debuisse vide-

tur *Lucianus* designare conditionem nuptiarum, quas improbabat: nemini obtrudo, quod in mentem venit, γάμους ἀθύτους. Quae hic Alexandro nuptiae vitio vertuntur, eas ipse verbis plane similibus laudi sibi ducit in illa elaboratissima oratione apud *Arrian.* VII. c. 10. γάμους δὲ ὑμῶν τοὺς αὐτοὺς γεγάμηκα, καὶ παῖδες ὑμῶν οἱ παῖδες συγγενεῖς ἔσονται τοῖς παισὶ τοῖς ἐμοῖς. Hac etiam in parte, ut in plerisque aliis, a *Luciano* dissentit *Plutarchus* Alexandri vel in primis admirator περὶ τ. Ἀλ. T. ᾱ Ἀ. Or. I. p. 329. E. 330. A. *T. H.*

47. Ἐν Ὀξυδράκαις] Communem historicorum opinionem secutus est Noster, quam refutavit *Arrian.* VI. c. 11. Alexandrum in Mallis audacissimum facinus edidisse docens. Utrosque Mallos & Oxydracas in hac historia conjunxit *Diodor. Sic.* XVII. p. 613. D. & 614. C. καθήλατο μὲν τοῦ ὅπλων μόνος εἰς τὴν πόλιν. Vide *Jo. Freinshem.* ad *Curt.* IX, 4, 26. *T. H.*

τα γέλως ἦν τοῖς ὁρῶσι· καὶ ὁ Ἄμμων γόης καὶ ψευδόμαντις ἠλέγχετο, καὶ οἱ προφῆται κόλακες. ἢ τίς οὐκ ἂν ἐγέλασεν ὁρῶν τὸν Διὸς υἱὸν λειποψυχοῦντα, δεόμενον τῶν ἰατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γὰρ, ὁπότε ἤδη τέθνηκας, οὐκ οἴει πολλοὺς εἶναι τοὺς τὴν προσποίησιν ἐκείνην ὑπερβαλλομένους, ὁρῶντας τὸν νεκρὸν τοῦ Θεοῦ ἐκτάδιον κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξωδηκότα κατὰ νόμον σωμάτων ἁπάντων; ἄλλως τε καὶ [a] τὸ χρήσιμον, ὦ ἔφης, Ἀλέξανδρε, τὸ ἀπὸ τούτου κρατεῖν ῥᾳδίως, πολύ σε τῆς δόξης ἀφῃρεῖτο τῆς καλλωπιζομένων· πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς ὑπὸ Θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν.

que ridendi materies erat futura spectantibus, & Ammon impostor, falsusque vates arguebatur; prophetæ vero adulatores. Et quis non risisset, si videret Jovis filium animo deficientem, implorantem medicorum operam? Nunc vero, quum jam mortuus es, non tu censes multos esse, qui simulationem divinitatis istam acerbioribus jocis proscindant, quum vident cadaver Dei correctum, putrescens jam ac tumidum ex lege corporum omnium. Præterquam quod illa, quam dicebas, Alexander, utilitas, quasi eam ob causam facili victoria potireris, multum tibi detraxit gloriæ rerum egregie gestarum: nihil enim non videbatur minus & infra dignitatem, quod a Deo fieri videretur.

ΑΛ. Οὐ ταῦτα φρονοῦσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ, ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐπαμιλλον τιθέασί με. καίτοι τὴν [b] Ἄορνον ἐκείνην, οὐδ' ἑτέρῳ ἐκείνων λαβόντε, ἐγὼ μόνος ἐχειρωσάμην. ΦΙΛ. ὁρᾷς ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἄμμωνος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτόν; καὶ οὐκ αἰσχύνῃ, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐδὲ τὸ τύφον ἀποβαλῇ, καὶ γνώσῃ σεαυτὸν, καὶ συνῆς ἤδη νεκρὸς ὤν;

6. ALEX. Non ista de me sentiunt homines, sed cum Hercule & Baccho comparant: quin imo Aornum, illam inaccessam avibus rupem, quum neuter illorum ceperit, ego solus subegi. PHIL. Viden' ista te tanquam Ammonis filium dicere, qui Herculi & Baccho æquiparas te ipsum: nonne te pudet, Alexander, nec fastum dediscis, teque ipse cognoscis, & jam intelliges te mortuum esse?

ACHIL-

a Τὸ χρήσιμον ὁ] O. τοῦτο ὦ χρήσιμον ἔφης unde *M. du Soul* fingebat, τοῦτο ὁ χρ. ἔφης. b Ἄορνον] G. P. L. Ἄφρον.

57. Ἄμμωνος] Οὕτω Ζεὺς παρὰ * Λίψιν πρὸς τοῦτον Ἀλιξάνδρου χρησμὸν διεσόμενος ἦλθε, καὶ ἤκουσε, Υἱὸς μοῦ εἶ. G.

64. Μυδῶντα] Ἐκκείσθαι, σεσηπυῖαν. V.

* Λίψιν] Debuerat Διὸς sed quae ex G. Exc. promuntur, plerumque notae sunt non optimae, & nonnunquam vix bene Graecae; quale quod mox sequitur χρησμὸν διεσόμενος ἦλθε. T. H.

63. Ἐπικερτομοῦντες] Jam irrisa fuerat, atque objecta Alexandro vivo praesentique stirpis ementiendae superbia: *Arrianus* eodem hoc usus verbo VII. c. 8. Macedones οὔκουν σιγῇ ἴσχοντες ἐκαρτέρησαν, ἀλλὰ πάντας καὶ ἀπαλλάττειν τὰ στρατιᾶς (στρατιας) ἐκέλευον, αὐτὸν δὲ μὴ τῷ πατρὸς στρατεύεσθαι τὰ Ἄμμωνα δὴ τὰ λόγῳ ἐπικερτομοῦντες. T. H.

69. Πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς] Mentem *Luciani* non ceperunt interpretes, in his verbis, πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς ὑπὸ Θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν, quae sic sunt interpretanda: *Omne enim id videtur minus, quod a Deo creditur geri.* Dixit id multum imminuit gloriam tuam & res gestas, quia venditabas te Deum esse, seu Dei filium. Id enim quod a Deo geri creditur contra homines, quia Deus omnia potest, & longe viribus omnium hominum est potentior, non tanti faciunt homines, nec putant virtuti adscribendum, sed potentiæ divinæ omnibus humanis opibus majore. Vertunt: *Nam etsi hæc a Deo geri viderentur, Diis tamen longe inferiora agere visus es.* Vides quam male. J. G. G.

Πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς &c.] Interpretes merito castigavit *Jo. Freinshem.* ad *Curt.* IV, 7, 30. ubi, positis *Luciani* verbis monet: *Sensum non ceperunt interpretes; est autem hic:* quicquid enim egisti, id omne, siquidem ut a Deo gestum aestimari debebat, imperfectum longeque infra dignitatem positum censebatur. *Et patet ratio: nam ab homine victas esse nationes, expugnatas urbes, eversa imperia si narres, quilibet profecto censebit, eum hominem inter ceteros excelluisse: at si Deo, vel etiam angelo tribuas, nemo certe magnopere*

XV.

ACHILLIS ET ANTILOCHI. ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΧΟΥ.

A N T.

1. QUalia pridie, Achilles, ad Ulyſſem a te ſunt dicta de morte, quam humilis animi minimeque digna utrisque præceptoribus Chirone & Phœnice! auſcultabam enim, quando dictitabas malle te in terra vitam degentem mercenariam operam præſtare cuipiam inopum, cui victus copia non abundet, quam omnibus imperare mortuis: iſta abjectum aliquem ignavumque Phrygem, ultra quam decorum ſit, vitæ cupidum forte fas erat proloqui; at Pelei filium, heroum omnium promtiſſime ſe periculis offerentem tam demiſſa de ſe cogitare pudendum plane, & multimodis diſcrepans a rebus in vita geſtis; ut qui, quum liceret inglorium in Pthiotide diuturnumque regnum poſſidere id mirabitur, cum omnes ſciant, nullas eſſe hominum adverſus Deos vires, ut loquitur Juſtin. II, 12, 10. T.H.

Α N T.

Οἷα πρώην, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τ' Ὀδυσσέα σοι εἰρῆσθαι περὶ τ θανάτου ὡς ἀγενῆ καὶ ἀνάξια τοῦ διδασκάλοιν ἀμφῶν, Χείρωνός τε καὶ Φοίνικος; ἠκροώμην γὰρ, ὁπότε ἔφης βέλτιον ἐπάρουρον ὢν θητεύειν τῳδί τινι τῶν ἀκλήρων, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη, μᾶλλον ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν. ταῦτα μὲν δὴ ἀγενῆ τινα Φρύγα δειλὸν, καὶ πέρα τ καλῶς ἔχοντος φιλόζωον ἴσως ἐχρῆν λέγειν· τ Πηλέως δὲ υἱὸν, τ φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἁπάντων, τοσαῦτα ὕστερον περὶ αὐτοῦ ἀγνοίας πολλῆς αἰσχύνη, καὶ ὀκνηρίας πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ· ὃς, ἐξὸν ἀκλεῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν,

τιστ C.R.

ἑαυτοῦ C.R.

πολυχ. ἐν τῇ φῦ. βασ. sic erectius ordinat C.R.

Aornon & *Aornin* Codices non minus, quam editi libri fluctuant. Herculi autem Liberoque ſaepe conferri Alexandrum docebit idem *Freinshem.* ad *Curt.* IX, 2, 29. T.H.

79. Σωῆς] Fl. nullum ſubſcripſit jota, quod omnes reliquae citius, quam oportebat, arripuerunt: verum addenda fuerat litera per injuriam vicinae ſimilis extrita συσκη, ut γνώσῃ, ἀπιμαθήσῃ. T.H.

80. Οἷα πρώην] Dialog. ex his verſib. Odyſſ.

Μὴ δή μοι θάνατόν γε παρέυδε φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητεύμεν ἄλλῳ
Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη,
Ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.

Cætera item ex variis locis *Homeri*. J.B.

84. Ἐπάρουρος ὢν] Argumentum hujus dialogi ex *Homero Lucianus* derivavit Od. Λ, 488. utque erat in principem poëtarum paulo iniquior, abſtinere non potuit, quin animadverſionis, tectae quidem atque ingenioſae, maculam ipſi adſpergeret; ſecutus hac in parte *Platonis*, quem tamen ipſum alibi non mollius tractat, judicium: is enim initio lib. III. de Rep. hos verſus in primis aliosque ſimiles, tanquam ad frangendum animi robur idoneos, expungendos eſſe cenſuit. Quod de Pelidae magiſtris modo Noſter, a *Platone* quoque ſumtum p. 612. C. Ἀχιλλεὺς θεᾶς ὢν παῖς καὶ Πηλέως σωφρονεστάτου τε & τρίτου ἀπὸ Διὸς, καὶ ὑπὸ τῷ σοφωτάτῳ Χείρωνι τεθραμμένος &c. Firmat autem vulgatam *Homeri* lectionem ἐπάρουρος, cujus duplicem ſignificatum, ut ex *Euſtathio* & *Heſychio* patet, veteres expoſuerunt, ἐπίγειον ſcilicet, vel κεκτημένον ἐπιμύθιον ſive τ γῆν ἐργαζόμενον· quum aliis ſcribendum videretur, Βουλοίμην κε παρουρος ἐὼν, id eſt, φύλαξ, ὡς φυλακήν τινα τεταγμένος μισθωτικῶς, teſtibus *Etymol.* p. 353. & *Euſtath.* p. 1695. Eundem *Homeri* locum, ſed alia ratione, *Dion Chryſ.* adhibuit Or. IV. p. 67. B. Facete *Lucilius* apud *Non.* p. 519. *Nunc paucis malim ac ſapientibus eſſe probatum*, Ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν. Mox θεῖλὸν non equidem improbo; quia hac tamen acceſſione indigere non videtur ἀγενῆ τινα Φρύγα, conſiderandum eſt, an praeſtet δεῖλαιον. T.H.

2. Ἐπι-

λεύειν, ἐχὼν προείλε τ μ ὃ ἀγαθὸν δόξης θάνατον.

AX. Ὦ παῖ Νέστορος, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος ἔτι τ ὁπόσα ταῦθα ὤν, νῦν τὸ βέλτιον ἐκείνων ὁπότερον ἦν ἀγνοῶ, τὸ δύστηνον ἐκεῖνο δοξάριον προετίμων τοῦ βίου· νῦν δὲ συνίημι ἤδη, ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφελὴς, εἰ καὶ [a] ὅτι μάλιστα οἱ ἄνω ῥαψῳδήσουσι· μετὰ νεκρῶν δὲ ὁμοίμια· καὶ ὅτε τὸ κάλλος ἐκεῖνο, ὦ Ἀντίλοχε, ὅτε ἡ ἰσχὺς πάρεστιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι, καὶ κατ' οὐδὲν ἀλλήλων διαφέροντες· καὶ ὅτε οἱ τ Τρώων νεκροὶ δεδίασί με, ὅτε οἱ τ Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν· ἰσηγορία δὲ ἀκριβὴς, καὶ νεκρὸς ὅμοιος, ἠμὲν κακὸς, ἠδὲ καὶ ἐσθλός. ταῦτά με ἀνιᾷ, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ θητεύω ζῶν.

ANT. Ὅμως τί ἂν ἄν τις πάθοι, ὦ Ἀχιλλεῦ; ταῦτα γὰ ἔδοξε τῇ Φύσει, πάντως ἀποθνήσκειν ἅπαντας. ὥστε χρὴ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ ἀνιᾶσθαι τοῖς διατεταγμέ-

re, ultro prætuliſti conjunctam cum pulcra laude mortem.

2. ACH. Neſtoris fili, tunc equidem inexpertus rerum inferarum, ignarusque utrum ex duobus præſtaret, miſeram iſtam gloriolam anteponebam vitæ: nunc vero jam tandem intelligo, illam eſſe infructuoſam, quicquid etiam ſuperi garriant, inter mortuos autem æqualia honoris jura: neque forma illa, Antiloche, nec robur adeſt; ſed jacemus omnes ſub eadem caligine ſimiles, & nulla parte alter ab altero diverſi: neque Trojanorum umbræ pertimeſcunt me, neque Achivorum obſervant: verum æqualitas juris exacta, mortuique ſimiles, ignavi fuerint an fortes. Iſta me torquent, & graviter fero, qui mercenariam vitam non agam.

3. ANT. Attamen quid facias, Achilles? hoc enim ita viſum fuit naturæ, ut omnino moriantur omnes. Quamobrem legi obtemperandum eſt, neque oportet gravari

Verba sunt humeri.

[a] Ὅτι μάλιστα] Ita *W.* ὅτιμάλιστα F. quomodo ſolent ejusmodi voculae in vetuſtis Codd. & antiquis Edd. ſcribi. Reliquae Edd. ὅ, τι μάλιστα.

2. Ἐκείνη] Reſpicit ad vocem δόξα, quam in animo habebat *Lucianus*, non ad δοξάριον, qua uſus erat. *J.C.*

Ibid. Ὅ, τι μάλιστα] Perperam in omnibus libris excuſis, quos vidi, ſcribitur εἰ καὶ ὅ, τι μάλιστα, οἱ ἄνω ῥαψῳδήσουσιν, cum ὅτι ſcribendum ſit; ὅτι μάλιστα, ut ὅτι τάχιστα, *maxime, celerrime: licet maximopere celebrarint homines.* *J.G.G.*

Ὅτι μάλιστα] Sola Fl. ὅτιμάλιστα, qui mos eſt ſcribendi vetuſtarum Edd. exinde cunctae corruptius ὅ, τι μάλιστα. Quanquam dixerat τὸ δύστηνον ἐκεῖνο δοξάριον, tamen hic, quaſi δόξαν ſcripſiſſet, ſubjecit ἐκείνη μὲν ἀνωφελὴς· qualia multa veteres uſurpant vel per incogitantiam oblata, vel variandae orationis ergo ſtudio quaeſita: vide *Daviſ.* ad *Cicer.* de N. D. II. p. 199. *Duker.* ad *Thucydid.* II. p. 127. n. 53. *T.H.*

9. Ἰσηγορία δὲ ἀκριβὴς] Manium, apud quos *Lydus Dulichio non diſtat Croeſus ab Iro*, ut venuſte canit *Propert.* III. El. 3. ἰσηγορίαν & ἰσονομίαν, ſalvo tamen προεδρίας cujusdam jure, ubique Noſter commendat; propterea laudatus a *Barthio* ad ſimilem *Claudiani* locum in *Ruſin.* II, 474. *Senec.* de Ir. III, 43. *Venit ecce mors, quae nos pares facit. Sil. Ital.* XIII, 776. — *Croeſi mox advolat umbra, Dives apud ſuperos, ſed mors aequarat egenis.* Verum propius ad *Luciani* jocos accedit *Plaut.* Trin. A. II. Sc. IV, 92. Ingentem hujusmodi ſententiarum cumulum, qui talibus delectatur, in veterum ſcriptis facile reperiet. *T.H.*

16. Ἄλλως τε, ὁρᾷς] Legitur in editis: Ἄλλως τε, ὁρᾷς τ ἑταίρων ὅσοι περὶ σὲ ἐσμὲν οἵδε; μὴ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. φέρει δὲ δαιμονίαν τινὰ καινοτομίαν τὸ πράγματος. Sed qui hunc locum inſpexerit attentius, animadvertet, ſcribendum & diſtinguendum eum ſic eſſe: Ἄλλως τε ὁρᾷς, τ ἑταίρων ὅσοι περί σε ἐσμὲν ὧδε. μὴ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται. πάντως φέρει δὲ δαιμονίαν καὶ καινοτομίαν τοῦ πράγματος. *Vides alioquin, quanta turba ſociorum tuorum ſimus hic. Non longe poſt autem huc veniet quoque Ulyſſes. Omnino ſolatium affert ſocietas earumdem rerum.* Nam *ſolamen miſeris ſocios habuiſſe malorum.* In fine dialogi haret quoque macula, quam ante complures annos eluimus, ſed nunc nobis adſtipulari Mſ. gaudemus: ſic enim in illo legitur: σιωπᾶν γὰ καὶ φέρειν δέδοκται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὄφλωμεν, ὥσπερ σύ, τοιαῦτα εὐχόμενοι. *Fixum nobis eſt tacere, ferre, & tolerare, niſi velimus ludibrio eſſe, ut tu, ſi optaremus talia.* Nam δέδοκται ἡμῖν, quod in editis eſt, reſpuit omnino ſenſus hujus loci. Quis enim illis hoc dedit, & conceſſit? Imo dicit ſibi deliberatum eſſe, & ſibi firmam ſtare ſententiam omnia potius ferre, quam inanibus que-

vari jussa : atque etiam vides , sodalium quot circa te simus ; Ulysses autem jamjam aderit omnino : adfert quippe solatium societas rei malæ , & quod eam non ipse solus perpetiaris. Vides Herculem & Meleagrum , aliosque viros admirandos , qui , puto , non cupiant sursum in vitam redire , si quis eos emiserit mercedem merituros apud inopes pauperculosque homines.

4. ACH. Qualis sodalem decet est hæc admonitio : me tamen nescio quomodo memoria rerum per vitam actarum angit ; ni fallor , & vestrum unumquemque : quod si minus fatemini , tanto pejores estis , qui taciti eodem dolore adficiamini. ANT. Minime , sed meliores , Achilles : nullum enim esse proloquendi fructum videmus : silere igitur , & ferre ac tolerare casum constitutum est nobis , ne risum insuper debeamus , quemadmodum tu , talia optantes.

ροις. ἄλλως τε ὁρᾷς, τῶ ἑταίρων ὅσοι σοὶ ἐσμὲν οἵδε· μὴ μικρὸν δὲ ἡ Ὀδυσεὺς ἀφίξεσθαι πάντως. Φέρει δὲ τὴν συμφοράν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγματος, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλους θαυμαστοὺς ἄνδρας, οἳ οὐκ ἂν, οἶμαι, δέξαιντο ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτοὺς ἀναπέμψειε θητεύσοντας ἀκλήροις καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν;

AX. Ἑταιρικὴ μὲν ἡ παράκλησις· ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τῆς παρὰ τὸν βίον ἀνιᾷ· οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον· εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτῃ χείρους ἐστέ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες. ANT. Οὐκ, ἀλλ' ἀμείνους, ὦ Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰρ ἀνωφελὲς τοῦ λέγειν ὁρῶμεν. σιωπᾷν γὰρ, καὶ Φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι [b] δέδοκται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωμεν, ὥσπερ σύ, [c] τοιαῦτα εὐχόμενοι.

δὲ C. M.

καὶ addit C. R. bene.

ΔΙΟ-

[b] Δέδοκται] Ex G. W. neque aliter H. Stephan. edi jussit. Edd. reliquae perperam δίδονται. [c] τοιαῦτα] Sola J. ταῦτα.

querelis risum concitare. J. G. G.

22. Δέξαιντο] *Qui non velint , non cupiant:* quasi dicas , *qui oblatam redeundi in vitam conditionem non accipiant.* Phrynich. Praef. καὶ γὰρ αὐτοῖς εἴ τις αἵρεσιν προτείη &c. δέξαιτ' ἂν ἀντὶ παντὸς. . . . τὸ ἀμείνων γενέσθαι μοῖρας. Δίχεσθαι hac significatione usurpari, his etiam *Luciani* verbis prolatis, monet C. A. *Duker.* ad *Thucydid.* V, 94. T. H.

23. Ἀκλήροις καὶ ἀβίοις] *Philostr.* de V. A. T. II. c. 6. ἀβίοί τι ἐλέφαντες τὰ ἀγέλης ταύτης· verti debuit: *inopes, & elephantis equorum loco vecti :* errorem interpretis in ἄβιοι emendavit *L. Bos* Anim. c. VII. haec quoque *Luciani* verba cum *Homero* conferens. Apostolos eorumque instituti sectatores τοὺς ἀβίους τούτους καὶ ἀπίστους, καὶ ἀσάρκους μικροῦ καὶ ἀναίμους, vocat *Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 37. Contraria ratione ἄβιος erat *Antiphonti* ὁ πολὺν βίον κεκτημένος, ὁ πλούσιος, ut notant *Harpocr.* & *Hesych.* quod egregie *Pollux* restituit adjutus a membranis *Jungerm.* ad VI, 196. Ibidem S. 197. quamvis omissum in nonnullis Codd. retineri debet commoda vox ἄκληρος. *Xenoph.* K. A. III. p. 179. v. 40. ἔξων αὐτοῖς τοὺς τῶν οἴκοι ἀκλήρους πολιτεύοντας ἐνθάδε κομισαμένους πλουσίους ὁρᾶν. In fine dialogi quin pro δίδονται legendum sit διδοκῇ) minime dubitandum videtur. T. H.

27. Εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτῃ χείρους ἐστὲ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες] Eximia discordia interpretum, *Ottomaro Luscinio* vertente , *etiamsi non palam confiteamini , nequiores sane in eo , quod tacite hujuscemodi per quietem toleratis ; Benedicto , quod ni confiteamini , eo deteriores estis , quod haec toleratis.* Aut vana , aut nimis indecenter accisa omnia. Adscripsit Pater: *eodem modo affecti , sed dissimulantes* , vel , *quod cum eodem modo affecti sitis , dissimuletis.* J. G.

31. Σιωπᾷν γὰρ] Sententia postulat, σιωπᾷν γοῦν, καὶ Φέρειν· particulas istas γοῦν & γὰρ jam supra vidimus inter se permutari. T. H.

32. Δέδοκται] G. & St. M. du S.

XVI.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

DIOGENIS ET HERCULIS.

Δ Ι Ο Γ.

Οὐχ Ἡρακλῆς ἑτός ἐστιν; ἔμοιγε 351. ἄλλος, μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ [a] λεοντῆ, τὸ μέγεθος, ὅλος Ἡρακλῆς ἐστιν. εἶτα τέθνηκε Διὸς υἱὸς ὤν; Εἰπέ μοι, ὦ Καλλίνικε, νεκρὸς εἶ; ἐγὼ γάρ σοι ἔθυον ὑπὲρ γῆς ὡς θεῷ. ΗΡΑ. ᾗ ὀρθῶς ἔθυες. αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν οὐρανῷ τοῖς θεοῖς σύνεστι, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην· ἐγὼ δ' εἴδωλον εἰμὶ αὐτοῦ. ΔΙΟ. πῶς λέγεις εἴδωλον τοῦ θεοῦ; καὶ δυνατὸν ἐξ ἡμισείας μέν τινα θεὸν εἶναι, τεθνάναι δὲ τῷ ἡμίσει; ΗΡΑ. ναί· ὁ γὰρ ἐκεῖνος τέθνηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ.

DIOG.

NOn Hercules est hicce? haud sane alius, me Hercule: arcus, clava, leonina pellis, statura; plane ipse Hercules est. Et diem obiit supremum, Jovis filius qui sit? Quaeso te, pulcerrimis victoriis inclyte, mortuusne es? at ego tibi in terris sacra faciebam, tanquam Deo. HERC. Merito quidem: etenim ipse verus Hercules in coelo cum Diis versatur, & habet formosam pedibus Heben: ego autem ejus sum simulacrum. DIOG. Quomodo ais? simulacrum Dei? fierine potest, ut aliquis dimidia parte sit Deus, mortuus altero dimidio. HERC. Plane: non enim ille mortuus est; sed ego ejus effigies.

2. DIOG.

a Λεοντῆ] Sic F. eo tantum peccans, quod ι subscribat, & *H. Stephan.* Accentum reliquae corruperunt λεοντῆ.

35. Οὐχ Ἡρακλῆς ἑτός ἐστιν;] Hic dialogus, itidem ut superior atque aliquot sequentes, *Homero* exagitando impenditur; cujus, ut horum lepor recte capiatur, omnino legendi sunt versus Od. Λ, 601. nam quo minus obscurum esset, quem petat, ne poëtae quidem verbis abstinuit. In eo autem *Homeri* loco, ne *Lucianum* aut primum aut solum putes, jam olim extiterunt, qui valde offenderentur: Ἀλλ. βάλλουσι δὲ, inquit *Eustathius* p. 1702. καὶ τὸ τοιοῦτον τόξον οἱ Ὁμηρομάστιγες· tum motas difficultates pro muneris suscepti ratione diligenter removere conatur: quanquam paulo post p. 1703. v. 18. facetis hujus dialogi jocis delectatus scribat, ὁ καταπαίζει σὺν φυῇ ὁ Λουκιανός. Ut summi Poëtae dignitati consulerent, nodum alii fecare maluerunt, & violentius quidem expulsis versibus istis binis, Εἴδωλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι Τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην· quibus accedere se testatur *Scholiastes* parvus: ego bene sinceros existimo, qui & a veteribus agnoscantur, vid. *Pausan.* II. p. 140. nec magnopere causam *Homeri* laedant. Fallimur scilicet, qui duabus hominem partibus constare censemus: quatuor sunt, quas accurate discrevit Epitaphium antiquum:

Bis duo sunt homines, manes, caro, spiritus, umbra:
Quattuor has partes tot loca suscipiunt.
Terra tegit carnem; tumulum circumvolat umbra;
Orcus habet manes; spiritus astra petit.

Vid. *Barth.* Adv. LII, 1. neque multum abit *Serv.* ad *AEn.* IV, 654. nisi quod tres sufficere putat, *animam, quae superne est, & originem suam petit; corpus, quod in terra deficit, & umbram*, quae *quasdam simulacrum ad nostri corporis effigiem factum inferos petit:* porro monet usus hoc ipso *Homeri* loco, *sciendum simulachra haec esse etiam eorum, qui per apotheosin dii facti sunt:* quam doctrinam repetit ad *AEn.* VI, 134. V, 722. nam sibi videtur quodammodo dissentire ad *AEn.* II, 772. Tale ergo Deorum in numerum relati Herculis εἴδωλον apud inferos versatur. Platonici vero tantum aberant a repudiandis illis *Homeri* versibus, ut arcanae disciplinae mysterium ibi residere non vulgare arbitrarentur: ὁ μὲν γὰρ Ἡρακλῆς ἀλλ' τελεστικῶς καθηράμενος ἐκ τῶν ἀχρήστων καρπῶν μιμήσεται τελείας ἕνεκα τῆς εἰς θεοὺς ἀνακλήσεως, αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τέρπεται ἐν θαλίῃ, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην· longe secus atque Achilles, qui πραξικοπῶν γὰρ ἀπέτεμε ἑαυτοῦ τὴν μὴ σώματος ζωῆς ὑπηρετοῦσαν αὐτοῦ δυναμένου ταῖς πράξεσιν. Haec & plura *Proclus* ad *Plat.* p. 382. omitto. *Pindari* εἴδωλον in *Plutarch.* Παραμυθ. p. 120. D. *Lucia-*

2. DIOG. Rem teneo : te vicarium Plutoni tradidit pro se ; tuque nunc ejus vice mortuus es. HERC. Sic fere se res habet. DIOG. Quî ergo factum, ut, quantumvis diligentissimam curam adhibeat, Æacus non animadverterit te non esse istum, & receperit suppositum Herculem huc advenientem? HERC. Exacte scilicet similis eram. DIOG. Vera loqueris : exacte quidem, ut ille ipsus esses : cave ergo, ne res contra cadat, tuque sis Herculeς, illud autem simulacrum duxerit Heben apud Deos.

ΔΙΟ. Μανθάνω. ἄντανδρόν σε τοῦ Πλούτωνι παρέδωκεν ἀνθ' ἑαυτοῦ· σὺ οὖν νῦν ἀντ' ἐκείνου νεκρὸς εἶ. ΗΡΑ. τοιοῦτό τι. ΔΙΟ. πῶς οὖν ἀκριβὴς ὢν ὁ Αἰακὸς οὐκ ἔγνω σε μὴ ὄντα ἐκεῖνον, ἀλλὰ παρεδέξατο ὑποβολιμαῖον Ἡρακλέα παρόντα; ΗΡΑ. ὅτι ἐῴκειν ἀκριβῶς. ΔΙΟ. ἀληθῆ λέγεις· ἀκριβῶς γάρ, ὥστε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί· σὺ μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸ δὲ εἴδωλον γεγάμηκε τὴν Ἥβην [b] παρὰ τοῖς θεοῖς.

3. HERC. Audaculus es, & loquax : quod si non destiteris cavillari me, jam senties, qualis Dei sim simulacrum. DIOG. Arcus quidem expromtus, & ad manum : sed ego quid te metuam semel mortuus? Verum dic mihi per tuum illum Herculem, quum is vivebat, aderasne ipsi tunc etiam ejus effigies? an potius unus eratis in vita; postquam vero mortem obiistis segrega-

ΗΡΑ. Θρασὺς εἶ, καὶ λάλος· καὶ εἰ μὴ παύσῃ σκώπτων ἐς ἐμέ, εἴσῃ αὐτίκα, οἵῳ θεῶν εἰδώλῳ εἰμι. [c] ΔΙΟ. τὸ μὲν [d] τόξον γυμνὸν, καὶ πρόχειρον· ἐγὼ δὲ τί ἂν ἔτι φοβοίμην σε, ἅπαξ [e] τεθνεώς; ἀτὰρ εἰπέ μοι, πρὸς σοῦ Ἡρακλέους, ὁπότε ἐκεῖνος ἔζη, συνῆς αὐτῷ καὶ τότε εἴδωλον ὤν; ἢ εἰς μὲν ἦτε [f] παρὰ τὸν βίον· ἐπεὶ δ' ἀπεθάνετε, ἀφῃρέθην

μὲν C. R.
θ A. ἐών, c. M.
γ δ' ἔχων c. M.
ἀλλ' ἐδέξατο C. R. ὄντα Ἡρακλέα. JD.
/ καὶ addit C. M. optime.
ξύλον c. M.
τετμηκώς c. M.
ἀλλ' ἀντὶ C. R.
ἔχεις C. R.
αὐλαῖς c. M.
παρὰ τῷ βίῳ· ἐπειδὴ δὲ C. R.

b Παρὰ] *A*1. *H*1. περὶ vitiose. *c* ΔΙΟ.] *Bourdelotius* in P. personam Diogenis transtulerat ad ἐγὼ δί. Nos ordinem reliquarum Edd. omnium sumus secuti. *d* Τόξον] G. O. ξύλον. *e* Τεθνεώς] O. τεθνηκώς. *f* Παρὰ] Sic O. *F. J. V*2. H. St. Ceterae περί.

clenum advocavit *Gisb. Cuper.* in Apoth. *Homer.* p. 21. Confer, quae dicemus ad Hermot. c. VII. *T. H.*

39. Ὦ Καλλίνικε] Sic erat scribendum. Herculis cognomen est ex Hymno *Archilochi*, qui decantabatur in ludis Olympicis, cujus initium Καλλίνικ' ἄνακτ' Ἡράκλεες. Sic in Piscat. *J. B.*

43. Καὶ ἴσχει καλλίσφυρον Ἥβην] Ex *Homero* hymno Herculis. *J. B.*

Ἔχει] Ἔχειν, sicuti Latinis *habere*, vir eximius *Fr. Schultingius* illustrat ex hoc loco ad *Senec.* Controv. p. 247. addens *ambiguum esse*, *retinene ceperit interpres. Hesych.* Ἔχειν, ἐγγεγαμήκει quod ad *Homerum* pertinet Od. Λ, 269. *Propert.* I. El. XIII, 23. *Nec sic coelestem flagrans amor Herculis Heben Sensit ab OEtaeis gaudia prima jugis.* Ibi vide *J. Bronkhusium.* *T. H.*

49. Ἀλλαχοῦ] Sic Catapl. §. 10. mox dixit ἐπουρανίων· dico alibi. *J. B.*

Ἀλλαχοῦ] Existimabant nimirum Veteres, interdum posse cujuspiam vitam redimi, si quis ejus loco Plutoni veluti traderetur. Liquet hoc ex fabula Admeti & Alcestidis, suntque etiam ejus rei recentiora exempla, de quibus consulendi *Is. Casaubon.* ad Calig. *Suetonii*, & *Cl. Salmasius* ad Adrianum *Spartiani.* *J. C.*

57. Μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί] *Thom. Mag.* in Μή· εὕρηται δὲ παρὰ τῷ Λουκιανῷ ἁπαξ ἐπὶ ὁριστικοῦ ἐπιφερόμενον οὕτω· ἐν τοῖς Νεκρικοῖς· ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί. Miremur hoc ipsi rarum videri, ac paene inusitatum, quum *Moschopulus* in Ἀ. Ὀ. Ἑλλ. regulam condiderit, ὅτι δὲ, ὅτι τὸ μὴ, ὅταν κεῖται μετὰ τὸ ὅρα, ἀποτελικῶς συντάσσεται. Quod fieri vetat, scriptores probatissimos non refugisse docet *Budaeus* C. L. G. p. 953. Non adversabor autem, si quis, ut mollius oratio fluat, interponi velit, ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ, καὶ σὺ μέν εἶ ὁ Ἡρακλῆς. *T. H.*

62. Τὸ μὲν τόξον] Mf. τὸ μὲν ξύλον γυμνὸν καὶ πρόχειρον. Sed nihil mutandum. Allusit ad Odyss. Λ. v. 606.

Γυμνὸν τόξον ἔχων ἐπὶ νευρῇφιν ἀϊγέν.
Nudum arcum habens, & ad nervum sagittas.

Veteres enim thecas habebant, in quibus, ut arma cetera, reconditos quoque circumterebant arcus, ne cœli injuria violarentur. Eos expediebant, cum res exigeret. *J. G. G.*

Ibid. Γυμνὸν] Id est, extra thecam est; promptum est. *F. G.*

Γυμνὸν] Solebant enim veteres arcus integumento domi involutos, ne corrumperentur, asservare. Vid. Od. Λ, 606. quo haud dubie respicit. *M. du S.*

67. Παρὰ] O. Fl. *J.* & *W.* recte : in reliquis mendose περί. *M. du S.*

θέντες, ὁ μὲν ἐς θεὺς ἀπέπταλο, σὺ δὲ τὸ εἴδωλον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, εἰς ᾅδου πάρει; HPA. ἐχρῆν μὲν μηδ' ἀποκρίνασθαι πρὸς ἄνδρα [a] ἐπίτηδες ἐρεχελῦντα· ὅμως δ' ἴσθι τοῦτ' ἀκριβῶς· ὁπόσον μὲν Ἀμφιτρύωνος ἐν τῷ Ἡρακλεῖ ἦν, τοῦτο τέθνηκε, κἀγὼ εἰμὶ ἐγὼ ἐκεῖνο πᾶν· ὃ δὲ ἦν ἐκ Διός, ἐν οὐρανῷ σύνεστι τοῖς θεοῖς.

ΔΙΟ. Σαφῶς νὴ μανθάνω· δύο γάρ, φῄς, ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη χρόνῳ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν [b] ὑπ' Ἀμφιτρύωνι, τὸν δὲ ἐκ Διός· ὥστε ἐλελήθεσαν δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι. HPA. οὐκ, ὦ μάταιε· [c] ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν. ΔΙΟ. οὐκ ἔστι μαθεῖν τοῦτο ῥᾴδιον, συνθέτους δύ' ὄντας Ἡρακλέας, ἐκτὸς εἰ μὴ ὥσπερ ἱπποκένταυρός τις ἦτε, εἰς ἓν συμπεφυκότες, ἄνθρωπος καὶ θεός. HPA. ὦ γὰρ καὶ πάντες οὕτω σοι δοκοῦσι συγκεῖσθαι οὐ δυοῖν, [d] ψυχῆς καὶ σώματος; ὥστε τί τὸ κωλῦον ἐστί, τὸν μὲν ψυχὴν ἐν οὐρανῷ εἶναι, ὅπερ ἦν

ti, ille ad Deos evolavit, tu simulacrum, ut par erat, huc ad inferos advenisti? HERC. Ne respondere quidem oportebat homini de industria ludos facienti: hoc tamen accipe: quicquid Amphitryonis in Hercule erat, mortuum est, idque omne sum ego: quod autem Jovis erat, in cœlo inter Deos agit.

4. DIOG. Plane nunc intelligo: duos, inquis, peperit Alcmena sub idem tempus Hercules, hunc ex Amphitryone conceptum, illum ex Jove: quippe nobis latuerat, geminos esse vos eadem matre prognatos. HERC. Neutiquam, nepte: is ipse ambo eramus. DIOG. Haudquaquam est ad intelligendum facile, duos esse Hercules eosque in unum conflatos: nisi forte quasi Hippocentaurus aliquis eratis, in unum coaliti homo & Deus. HERC. Non ergo omnes sic tibi videntur componi ex binis anima & corpore? quid igitur impedit, quo minus anima sit in cœlis, quæ erat

[a] Ἐπίτηδες] O. P. ἔτως. Jungi possent, ἔτως ἐπίτηδες. [b] Ὑπ'] O. ἐπ'. [c] Ὁ γὰρ αὐτὸς] O. ὁ γὰρ αὐτόν. F. ὁ γὰρ αὐτός. [d] Ψυχῆς Ε] O. ψυχῆς τε καὶ.

71. Ἐρεχελεῦντα] Φιλονεικοῦντα, φλυαροῦντα. *J.B.*

78. Ὑπ' Ἀμφιτρύωνι] O. Codici non auscultandum est ἐπ' praebenti: Homerica loquendi ratio: ὑπ' Ἀδμήτῳ τοκῆι, ὑπ' Ἀγχίσῃ Il. B, 714. 820. Ἦ ῥ' ὑπὸ Τυνδαρίῳ κραδίηφρονι γείνατο παῖδε Od. Λ, 298. Imitatur Eunap. AEdes. p. 65. παῖδας ἐμὲ ὑπὸ σοὶ τέξομαι τρεῖς. *T.H.*

79. Ὥστε ἐλελήθειτε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι] *Verunius* apud Basileenses & *Bourdelotius*, *ex quo factum est, ut gemini unius matris utero latueretis. Benedictus, ita ut eodem in utero gemini latueretis.* Sed non hoc in sensu adhibetur ista locutio apud scriptores. Itaque adscripsit pater locum ex dialogo de Sacrificiis, de Jove, quem ait vulgo credi plucre & tonare, ὁ δὲ ἐλελήθει κάλαι τεθνηκώς, ubi *Erasmus*, & recte, ac ab eo *Benedictus*, *& illud nos latuit eum jam olim fuisse defunctum*: & de Saltatione, ἐλελήθεις, ἔφη, ὦ βελτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἓν, πολλὰς δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων, *Benedictus, Nesciebam te unum quidem hoc corpus, sed plures animas habere.* In Necyomantia: ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανών, &, ἐλελήθειν δὲ ἐμαυτὸν ἐς αὐτὸ τὸ πῦρ ὁκόταν τῶν καπνῶν βιαζόμενος. *J.G.*

80. Ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν] Cum hic dixisset, quicquid in se fuisset Amphitruonis obiisse; quicquid Jovis, vivere, & apud superos frui sempiterna beatitate; ille vero reposuisset, duos igitur Hercules esse natos ex Alcmena gemellos, alterum Amphitruonis, alterum Jovis filium, respondit Hercules, οὐκ, ὦ μάταιε, ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν. Ratio loquendi & sententiae requirit, ut legas ἡμίων, & vertas: *nequaquam fatue. solus enim ambo eram.* Ego Hercules solus eram ambo, filius Jovis & Amphitruonis. Αὐτὸς est saepe μόνος. *Aristoph.* αὐτοὶ γάρ ἐσμεν, *Soli enim sumus*: & superius in dialogo Mercurii & Solis, αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν, *soli enim nos sumus.* Αὐτὸς ἡμίων ἄμφω est, ut apud *Phaedrum*, *Aesopus cum solus esset familia.* *J.G.G.*

97. Ἐν Οἴτῃ] Miror unde prodierit lectio quorundam librorum ἐλύθη, illa quidem singularis, nec tamen prorsus incommoda: nam λύεσθαι de corporibus, quae post mortem vel igne vel putredine consumantur, satis est frequens, nihilque vetat, quominus cadaver Herculis in cineres redactum dici potuerit λυθῆναι· utram prae altera eligam, vix sane dispicio. Quid si conjungas? τὸ δὲ σῶμα ἐλύθη ἐν Οἴτῃ nam in Hermotimo quoque §. 7. τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ καταλαμπόμενον θεῖον γενέσθαι. *Eustathius* certe ἐν Οἴτῃ videtur hic reperisse p. 1703. ὡς τὸ μὲ σῶμα κατὰ δίνην κατὰ τὴν Τραχινίαν Οἴτην, τὴν δὲ ψυχὴν ἄνω ὥσπερ, τῶν δὲ εἰδώλου περὶ τὸν ἀέρα, ἃ καταπαίζει σφῶν ὁ Λουκιανός. *T.H.*

3. Αὐτὸς δὲ ἐ μὰ Δία] Lepidissime Diogenes: Αὐτὸς

erat ex Jove, ego autem mortalis illa pars apud mortuos?

5. DIOG. Sed optime Amphitryoniades, per ista commode dixisses, si corpus fores: nunc incorporeum es simulacrum; adeo ut periculum sit, ne triplicem jam conficias Herculem. HERC. Quid ita triplicem? DIOG. Hunc fere in modum: si unus aliquis in cœlo sit, alter tu scilicet, qui nobiscum versaris, illius simulacrum, tum corpus in OEta jam in cineres solutum, tria nimirum ista habentur: atque adeo vide, quem tertium patrem inventurus sis corpori. HERC. Te hominem audacem & sophistam: quis tandem es. DIOG. Diogenis Sinopensis umbra: ipse autem non profecto inter Deos immortales, sed cum manium præstantissimis versor, Homerum tamque frigidas ejus fabulationes deridens.

ἐκ Διός, τὸ δὲ θνητὸν ἐμὲ ᾠδοὶ τοῖς νεκροῖς;

ΔΙΟ. Ἀλλ', ὦ βέλτιστε Ἀμφιτρυωνιάδη, καλῶς ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἰ σῶμα ἦσθα· νῦν δὲ ἀσώματόν εἴδωλον εἶ· ὥστε κινδυνεύεις τριπλῆν ἤδη ποιῆσαι τὴν Ἡρακλέα. ΗΡΑ. πῶς τριπλῆν; ΔΙΟ. ὧδέ πως· εἰ γὰρ ὁ μέν τις ἐν οὐρανῷ, ὁ δὲ παρ' ἡμῖν σὺ τὸ εἴδωλον, τὸ δὲ σῶμα ἐν Οἴτῃ κόνις ἤδη γενόμενον, τρία δὴ ταῦτα γίνεται. καὶ σκόπει, ὅν τινα δὴ πατέρα τρίτον ἐπινοήσεις τῷ σώματι. ΗΡΑ. Ἰθρασύς τις εἶ, καὶ σοφιστής· τίς δὲ καὶ σὺ τυγχάνεις; ΔΙΟ. Διογένης ὁ Σινωπέως εἴδωλον. αὐτὸς δέ, ὅτι μὰ Δία, μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνειμι, Ὁμήρου καὶ τὴν τοσαύτην ψυχρολογίας καλαγελῶν.

Εἰ μὲν γὰρ C.R. / ἐλυσῆ a.c. / ταῦλα ἤδη γεγένησαι C.R. καὶ σκόπει ὅν τινα τὸν τρίτον πατέρα ἐπινοήσ. C.R. / τῶν νεκρῶν + σύνεσι C.R. Τοιαύτης C.R. + ἀνδρῶν C.M. / C.M. μετὰ νεκρῶν

ME-

e Ἐν Οἴτῃ] O. P. ἐλύθη. / f Καὶ ὧν] O. ὧν καὶ. g Σύνειμι] O. Συνὼν, & mox καλαγελῶ. h ψυχρολογίας] Hoc pro ψευδολογίας, quod in plerisque Edd. est, reddidi ex G. O. C. P. J. & Va.

6. ψυχρολογίας] Ἤτοι ψευδολογίας. G.

τὸς δὲ ἐμὲ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνειμι, Ὁμήρου καὶ τὴν τοσαύτης ψευδολογίας καλαγελῶν. Nihil quidem hic est difficultatis; sed venustas tamen hujus loci perspici satis non potest, nisi obversetur memoriæ locus *Homeri*, ad quem alluserit. Is est Odyss. Λ. v. 600.

Τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα βίην ἡρακληείην
Εἴδωλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην.

Post hunc vidi Herculem
Simulacrum; ipse vero cum immortalibus diis
Oblectatur conviviis, & habet pulchris pedibus Hebem.

Verum pro ψευδολογίας in *Luciano* Mss. habet ψυχρολογίας: *tam frigida sententia*: optime sane: quæ sit ψυχότης & ψυχρολογία nemo potest ignorare, nisi qui nec *Longinum*, nec alios Rhetores vidit. J.G.G.

6. ψυχρολογίας] Sic praeter Mss. Gr. P. Ox. Coll. & Ed. J. M. du S.

ψυχρολογίας] Quanquam ψευδολογία non abhorreat, & *Isocrates* τὸν λόγων τοὺς τερατείας ἐκ ψευδολογίας μεστοὺς sub initium Panath. ac *Polyb.* IV. p. 432. τὴν τῶν παλαιῶν μύθων ψευδολογίαν καὶ τερατείας χάριν dixerint, ψυχρολογίαν tamen auctoritate membranarum suffultae negare non potui, quin pristinas in sedes remigraret: scilicet genuinam vocem quod appositum erat interpretandi causa dejecit: *Hesych.* ψυχρολογία, ψευδολογία. ψυχρολόγος, μηδὲν χρήσιμον (ἀγαθὸν *Suid.*) λέγων *Phot.* de Damascio, ὅτι πᾶς ἄμουσος ψυχρολογίαν &c. idem saepius apud *Galenum* occurrit. Neque metuendum est, ne pro suo non agnoscat *Lucianus*: in Somn. p. 22. v. 60. ἴσως δὲ ἡ ψυχρολογία. Ἀλ. Ἰσ. II. c. XX. καλεγίνοντο ἂν τὰ ἀμφὶ τὰ Δανάδου καὶ Ἀμύκου γραμματίδια πολλὴν τὴν ψυχρολογίαν. T.H.

XVII.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΑΝΤΑΛΟΥ. MENIPPI ET TANTALI.

ΜΕΝ. M E N.

ΤΙ κλάεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν ὀδύρῃ, ὅτι τῇ λίμνῃ ἐγγύς; ΤΑΝ. ὅτι, ὦ Μένιππε, [a] ἀπόλωλα ὑπὸ δίψους. ΜΕΝ. οὕτως ἀργὸς εἶ, ὡς μὴ ὀκτικύψας πιεῖν, ἢ ἐκ τῆς Δαναΐδος κοίλῃ τῇ χειρί; ΤΑΝ. οὐδὲν ὄφελος, εἰ ὀκτικύψαιμι· φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπειδὰν προσιόντα αἰσθηταί με· ἢν δέ ποτε ἐκ [b] ἀρύσωμαι, καὶ προσενέγκω τῷ στόματι, εἰ φθάνω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ ἀφ' ἧς δακτύλων ἀφαρπάσας οὐκ οἶδ' ὅπως [c] αὖθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου. ΜΕΝ. τερατῶδές τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε. ἀτὰρ εἰπέ μοι, [d] τί γὰρ

1. QUid ploras, Tantale? quidve temet ipse commiseraris ad lacum adstans? TAN. Quia, Menippe, enecor siti. MEN. Itane piger es, ut ne corpore quidem inclinato bibas, sive magis etiam hauriendo cava manu? TAN. Nihil juvat, si pronus procumbam: fugit enim aqua, ubi accedentem me senserit: quod si quandoque hausero, orique admovero, simul ac rigavi extrema labia, statim per digitos dilapsa nescio quomodo iterum destituit siccam manum meam. MEN. Portentosum quiddam tibi contingit, Tantale. Verum dic mihi, quid tanto opere in-

a Ἀπόλωλα] Ἀπόλλωλα F. b Ἀρύσωμαι] Ἀμύσωμαι P. J. minus commode. c Αὖθις] Deest in O. d Τί γὰρ] Τί δῆ. O.

8. Ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐγγύς] Respicit omnino locum *Homeri* Od. Λ, 582. *Aristarchus* tamen haec ut notha respuebat: vide *Schol. Pindar.* ad Olymp. Od. I. v. 97. *M. du S.*

Ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐγγύς] Ad lacum constituit *Noster*, quem *Homerus* fecit Ἐσχάτῃ ἐπὶ λίμνῃ, ἣ δὲ προΐκλυζε γυναῖα eum fere sequuntur omnes, & apud *Ciceronem* poëta Tragicus, *Mento summam aquam astringens, enectus siti Tantalus.* Ne autem, sibi rem esse cum *Homero* solo, non clare demonstret, imminentis saxi, quo suspenso ad poenasque ceteras addito posteriores Tantalum expavefecerunt, nihil omnino meminit: alioquin poterat hanc scenam ornasse commentum illud. Vid. *Schol. Pindar.* ad O. Λ, 97. Ἐκκυψας illustrat *Pric.* ad *Apul.* Mil. I. p. 50. *T. H.*

21. Ἐν Λυδίᾳ πᾶν] In Sipylo sepultus; quod ejus monumentum θῆμα ἄξιον vidit *Pausan.* II. p. 161. Sipylus autem & Lydiae & Phrygiae contribuitur: *Hesych.* Σίπυλον, ὄρος Λυδίας & Φρυγίας. Eversa terrae motu Sipylus fabulae fingendi licentiam dedit: vide *Strabon.* XII. p. 868. C. Ex Tragodumenis *Asclepiadae* sunt depromta, quae scripsit *Schol. Homer.* ad Od. Λ, 581. Jovem ἐκβαλεῖν τὸν Τάνταλον τὸ ὀρυγὲν διώρυγα, καὶ ἐξαρτῆσαι ἐπ' ὄρους ὑψηλοῦ ἐκλελιθρῶσον τὸν χειρῶν, καὶ τὸν Σίπυλον, ἔνθα ἐκεκοίλωτο, ἀνατρέψαι. Plures, quos, si libet, de Tantali miraculo consulas, suppeditabit ad *Hygin.* F. LXXXII. *Th. Muncker.* *T. H.*

28. Δίδιας μὴ ἰ. τῷ π. ἀ.] Longe quidem ab hac opinandi insania Tantalus abest, si *Dionis Chrys.* credimus Or. VI. p. 97. A. tyranni, inquit, omni terrorum genere circumsessi velut inter cuspides corpori undiquaque imminentes versantur, ὥστε τὸν ἐν ᾅδου Τάνταλον, ὃν φασι κεφαλῆς ὑπερτίλλεσθαι διηρμένου πέτρου, πολὺ ῥᾴδιον ἀφίγνω· εἰ γὰρ δὴ ἔστι φοβεῖσθαι ὁ Τάνταλος μὴ ἀπόληται. *Euripidis* expressit locum in Or. v. 6. Verum *Lucianum* tuetur, nihilque eum temere dixisse probat *Xenophon* ipso fine OEconom. Ὥσπερ ὁ Τάνταλος ἐν ᾅδου λέγεται τὸν αὐτὸν χρόνον ἀφατρέπτου φόβου μέρος μὴ οὐκ ἀπολέσθαι· unde non obscure colligas, ex veteris cujusdam ingenio poëtae commentum illud emanasse, quod Tantalo secundae mortis metum adfinxit. Fieri vix potest, quin eodem *Lucianus*, etsi suo satis dives, nihilominus antiquorum facetias expolire atque in lucro ponere solitus, mentem retulerit. Clarissimum autem ignorantiae descriptorum est indicium εἰς mutatum in ἢ, quia venustatem dicti Lucianei minime capiebant: post ἄλλον μᾶλλον τούτων ᾅδου si accedat languidum hocce ἢ ἕτερον τόπον, multum deteritur lepos orationis: contra θανάτου ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον cumulatam sententiam ac nitidius instructam facit, parum discrepans ab illa μεταβολῇ ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον, quam commemorat infra Δ. N. 26. *AEschin.* Dial. III. §. 4. ὥσπερ εἰς ἕτερον ζῆν ἀπαλλαττόμενος. *Agatharchidae* locus joci similis aculeum habet apud *Phot.* p. 720. quem eo libentius totum repraesento, quod & *Homerum*

indiges potu? etenim corpus non habes: quin illud in Lydia alicubi humatum est, cui & esuriendi & sitiendi facultas inerat: tu vero jam anima quo tandem pacto amplius aut sitias aut bibas? TAN. Ea ipsa re constat supplicium meum, ut siti adficiatur anima mea velut corpus.

2. MEN. Sed id quidem ita esse credemus, quandoquidem ais sitim tibi pœnam esse impositam: quid tamen hinc tibi molesti accidet? an metuis, ne inopia potus moriare? equidem non video alium post huncce orcum, aut mortem, qua functi hinc alterum in locum migremus. TAN. Recte tu quidem loquere: at illud ipsum est pars pœnæ, ut desiderem bibere nullius potus indigus. MEN. Ineptis, Tantale, & revera potu indigere videris, mero scilicet, ita me Jupiter amet, helleboro, qui contraria ratione atque illi, quos rabiosi canes momorderint, adfectus sis, non aquam sed sitim abhorrens. TAN. Ne helleborum quidem, Menippe, renuo

καὶ δὴ τί πιεῖν; ὑ γὰ σῶμα ἔχεις· ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐν Λυδίᾳ πῃ τέθαπται, ὅῳ ἡ πεινῆν ἡ διψῆν ἐδύνατο. σὺ δὲ ἡ ψυχὴ πῶς ἂν ἔτι ἡ διψώης, ἡ πίνοις; TAN. τοῦτ' αὐτό ἡ κόλασίς ὅστι, τὸ διψῆν με τ ψυχὴν ὡς σῶμα ὄσαν.

MEN. Ἀλλὰ τοῦτο μὲ οὕτω πιστεύσομεν, ἐπεὶ φὴς τῷ δίψει κολάζεσθαι. τί δ' ἂν σοι τὸ δεινὸν ἔσται; ἡ δέδιας, μὴ ἐνδεὴς τοῦ ποτοῦ ἀποθάνῃς; ὐχ ὁρῶ γὰ ἄλλον μὲ τοῦτον ἀφλω, ἢ θάνατον ἐντεῦθεν · εἰς ἕτερον τόπον. TAN. ὀρθῶς μὲ λέγεις. ἀ τοῦτο δ' ἂν μέρ ς κολάδικης, τὸ ἐπιθυμεῖν πιεῖν μηδὲν δεόμενον. MEN. ληρεῖς, ὦ Τάνταλε, ἀ ὡς ἀληθῶς ποτοῦ δεῖσθαι δοκεῖς, σκαφάτῃ γε ἐλλεβόρῳ τὴ Δία, ὅστις τοὐναντίον τοῖς ὑπὸ τ λυττώντων κυνῶν δεδηγμένοις ἐπόνθας, ὑ τὸ ὕδως, ἀλλὰ τ δίψαν περφοβημένος. TAN. οὐδὲ τ ἐλλέβορον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι πιεῖν, γέ-

20 25 30 35

Ἐπιφάνης minus bene codd. abeunt a C. M. eum male.

ἢ δύνατον ἐντεῦθεν πῃ εἰς ἕτερον τόπον C. R. ἔστι addit. C. R.

ρυσι tangat, neque a *Luciano* non videatur fuisse cognitus: Τῶν δὲ μεταλλαχότων τ βίου ἐπὶ χολῆς πρὸς Ὀδυσσέα διεξέρχεται παθόντα ἀθλιώτατα, ὅτι τ ἀμόφρονα τιμᾶς τὸ τ ὄψιτος γνώσεσθαι ἐδίωκε, (malim ἐπὶ τ ἀμαυ & fine dubio γνώσεσθαι, nimirum Ulyxem: infelix horum, ut consuevit, interpres *Schottus*) ἡ τοὺς μ αὐτῶν δὴ τῶ (pro binis posterioribus vocibus foede corruptis esse reponendum αἵματος liquet ex inferna scena, quam *Homerus* apparavit Od. Λ, 50. 95. 152. 225. 231.) ὑ κοιλίης, ὑ βρόγχους ἔχοντας· ἑτέρους δὲ φοβεῖσθαι τ σίδηρον ὑκέτι δυναμένους τραῦναι· τινὰς δὲ πέτρον κυλίειν τ σωμάτων πάλαι καταπεπαυμένων· ἄλλους δὲ δικάζειν ἑτέροις τεθνεῶσι ἐμβλήματος ἑδενὸς ὑπάρχοντος· τὸ δὲ ἔσχατον τ σὺ ἔτι ὅταν τοὺς τύπους ὁ πορθμεὺς διαπλεῖν ἔχοντας Χάρωνα ναυκληρῶν ἐ κυβερνήτην, ἵνα μὴ καταγραφέντες ἐκφορᾶς ἐπιδέωνται πάλιν. Nonne tibi videntur, quod ad res quidem & fabulas inferorum adtinet, egregie sententiis inter se conspirare *Agatharchides* ac noster *Lucianus*? sane fic existimo: praesertim huc ultimum illud convenit de iteranda funeris elatione, si forte sine vectore perito in Acherontem mersi manes moriantur. *T. H.*

30. Εἰς ἕτερον τόπον] Illud εἰς agnoscunt omnes impressi: abest ab Ox. & P. uti & ab Ed. *J.* in quibus pro eo legitur ἢ non incommode. Magis tamen arridet εἰς· sic enim Noster iterum Dial. XXVI. μεταβολὴν ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βίον. *M. du S.*

35. Ἐλλεβόρου] *Cogn.* 50. *M. du S.*

37. Τὸ ὕδωρ] Dixerat initio Dialogi λιπόψυχα ὑπὸ τοῦ δίψους, ut *Aristoph.* Equ. v. 531. δίψῃ δ' ἀπόλωλας· & τοῦ δίψει κολάζομαι· nunc mutato genere δίψαν non magis ergo *Noster* distinxit, quam *Pollux* VI, 31. utrumque ponens. Hoc Grammatici vetustius, quippe solum ab *Homero* usurpatum statuunt; illud recentioris notae: eo factum est, ut in membranis antiquis saepe commutentur, prout librarius vel doctior suum scriptorem ad Atticam loquendi formam, vel rudior ad quotidiani sermonis usum redigebat. Sic in *Dione Chrys.* p. 133. B. pro δίψῳ vel δίψαν alii codices δίψος praeferebant: eadem varietas apud *Thucydid.* p. 505. v. 7. ubi plura notavit Eruditiss. *Dukerus* his etiam *Luciani* verbis usus. *T. H.*

38. Τὸν ἐλλέβορον] Adfert *Thom. Mag.* in Ἐλλέβορος, ἐπὶ ἀρσενικοῦ, ὃ τὸ ἐλλέβορον verum est quod observat: hoc vergentis & prolapsi, illud veteris est Graecismi: sic *Theophrastus* & *Dioscorides*, ἐλλέβορος ὁ λευκὸς, ὁ μέλας. Meminit hujus loci *Erasmus* in *Bibo elleborum*. Θάρρει mox nihil aliud, quam ἀμέλει, eoque modo saepe ponitur apud *Platonem*, ut alterum in alterius vicem facile possit succedere. *T. H.*

40. Θάρ-

γοιτό μοι μόνον. ΜΕΝ. Θάρρει, ὦ Τάνταλε, ὡς οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος πίεται τῶν νεκρῶν· ἀδύνατον γάρ· καίτοι οὐ πάντες, ὥσπερ σὺ, ἐκ καλαδίκης διψῶσι, τὸ ὕδατος αὐτοὺς οὐχ ὑπομένοντος.

bibere: hoc mihi modo contingat. MEN. Bono esto animo, Tantale: nam nec tu, neque alius quisquam bibet mortuorum: hoc enim fieri nequit. Haud omnes sane, quemadmodum tu, ex inflicta pœna sitiunt, aqua eos fugiente.

XVIII.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

MENIPPI ET MERCURII.

ΜΕΝ.

Ποῦ δὲ οἱ καλοί εἰσιν, ἢ αἱ καλαὶ, ὦ Ἑρμῆ; ξενάγησόν με νήλυν ὄντα.

ΕΡΜ. σὺ σχολὴ [a] μοί, ὦ Μένιππε· πλὴν κατ' ἐκεῖνο [b] αὐτὸ ἀπόβλεψον, ὡς ὅτι τὰ δεξιὰ, ἔνθα Ὑακινθος [c] τέ ἐστι, καὶ ὁ Νάρκισσος, καὶ Νιρεὺς, καὶ Ἀχιλλεὺς, καὶ Τυρὼ, καὶ Ἑλένη, καὶ Λήδα, καὶ ὅλως, τὰ ἀρχαῖα κάλλη πάντα. ΜΕΝ. ὀστᾶ μόνον ὁρῶ, καὶ κρανία, τὰ σαρκῶν γυμνὰ, ὅμοια τὰ πολλά. ΕΡΜ. καὶ μὴν ἐκεινά ἐστιν, ἃ πάντες οἱ

ΜΕΝ.

UBi autem pulcri sunt & pulcræ, Mercuri? viæ ducem te mihi præbe, quippe hospiti & novo advenæ. MERC. Otium mihi non est, Menippe: attamen eo respice, quasi ad dextram: ibi Hyacinthus est, & Narcissus, & Nireus, & Achilles, & Tyro, & Helena, & Leda; summatim, vetustæ formæ omnes. MEN. Ego ossa tantum video & crania carnibus nudata, similia pleraque. MERC. Atqui illa sunt, quæ omnes poëtæ admiran-

a Μοὶ] Priores Edd. μοῖ. O. μοὶ, quod probavi repetitum in hujus dialogi fine, atque alibi sæpe. b Αὐτὸ] Abest ab O2. & F. c Τί ἐστι] Κεῖται O 3.

40. Θάρρει] Notandus hic hujus voculae usus: non enim, quomodo vulgo usurpari solet, *bono animo* jubet esse Tantalum; sed aliud quid vult, quod nondum satis assequor. Nisi forsan legendum sit iterum λυπεῖς. Certe iis, quæ hic Menippus affert, nulla consolatio inest. *M. du S.*

48. Κατ' ἐκεῖνο αὐτὸ] Ut non desiderarem αὐτὸ, si abesset, ita nunc, quandoquidem extat in cunctis Edd. excepta Fl. cur repudietur, causam non video. In Θ. Κρ. p. 256. v. 72. κατὰ τὴν ἐμὸν ἔτωσι δάκτυλον. *T. H.*

Ibid. Ἐκεῖνο αὐτό] Respuunt illud αὐτὸ Ox. & Fl. Agnoscit P. cum reliquis impressis. Facessat ego etiam auctor sim. *M. du S.*

50. Τυρώ] Salmonei filia, ex qua & Neptuno nati Neleus & Pelias. Vide Od. Λ. 235. & seqq. Supra Ἐν. Δ. XIII. *M. du S.*

55. Θαυμάζουσι] Describunt iis versibus, qui eorum formae admirationem in nobis creant. *J. C.*

59. Εἶτα αἱ χίλιαι ῆσις] Notae particulae vis atque elegantia praesertim scriptoribus Atticis valde familiaris, quam hoc etiam adhibito loco *Kusterus* illustravit ad *Aristoph.* Plut. v. 79. *Lucianus*, ut verum Atticismi florem, qui nervos orationi & gratiam conciliat, sectabatur contemto vocabulorum fastidioso delectu, saepius usurpat: nec sprevit pater epistolae ad Hebr. XII, 9. ut dudum monuit *H. Stephan.* Diss. de Styl. N. T. & post eum *Raphelius* ex *Arriano*, atque alii. Apud Latinos eadem potestas residet in *et*, quod qui Graecae particulae loco posuerunt Interpretes, digni non sunt, qui propterea reprehendantur: nos eorum vestigiis insistere non piguit. Ut autem mox Noster πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασι, sic verbis iisdem *Isocr.* in Helen. Laud. p. 216. A. ἀλλ' οἱ μὲν (Trojani) ἀξιοθέατον καὶ πόλεις ἀναστάτους γιγομένας, καὶ τὴν χώραν πορθουμένην ὥστε μὴ προῖσθαι αὐτὴν (Helenam) τοῖς Ἕλλησιν. *T. H.*

64. Ἀνεμιστῆλον] Ex *Homeri* Iliad. 3. ἡ Νέμεσις. *Aristan.* alii. *J. B.*

Ἀνεμίσητον] Nobiles *Homeri* versus exquisitam Helenae laudationem complexi: δημογέροντες enim fatentur, ad conspectum tam insitatae pulcritudinis se ve-

rantur; ossa, quorum tu contemtum præte ferre videris. MEN. Attamen Helenam mihi monstra: etenim ego quidem non dignoverim. MERC. Istud cranium est Helena.

2. MEN. Et mille navium classis propter illud instructa fuit ex tota Græcia, totque ceciderunt Græci & barbari, urbiumque tantus numerus internecione periit? MERC. At non vidisti, Menippe, mulierem vivam: scilicet ipse dixisses non indignum fuisse nec vitio vertendum, talem ob feminam multum tempus ærumnas pati: enimvero flores arefactos si quis intueatur amisso colore, forma nimirum ipsi carere videbuntur; at quando florent, coloremque nativum habent, pulcerrimi sunt. MEN. Atqui illud, Mercuri, demiror, non intellexisse Achivos de re tam brevis ætatis tamque facile defloreſcente se laborare. MERC. Otium mihi non est, Menippe, philosophari tecum: quare delecto loco, ubicumque velis, jace prostrato corpore: ego vero alios mortuos jam arcessam.

ποιηταὶ θαυμάζουσι, τὰ ὀστᾶ, ὧν σὺ ἔοικας καταφρονεῖν. ΜΕΝ. ὅμως τὴν Ἑλένην μοι δεῖξον· εἰ γὰρ ἂν ἀγνοίην ἔγωγε. ΕΡΜ. τουτὶ τὸ κρανίον ἡ Ἑλένη ἐστίν.

ΜΕΝ. Εἶτα αἱ χίλιαι ναῦς ἀφ' οὗτο ἐπληρώθησαν ἐξ ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοσοῦτοι ἔπεσον Ἕλληνές τε καὶ βάρβαροι, καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασιν; ΕΡΜ. ἀλλ' οὐκ εἶδες, ὦ Μένιππε, ζῶσαν τὴν γυναῖκα· ἔφης γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνεμέσητον εἶναι Τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν· ἐπεὶ καὶ τὰ ἄνθη ξηρὰ ὄντα εἴ τις βλέποι ἀποβεβληκότα τὴν βαφήν, ἄμορφα δηλονότι αὐτῷ δόξει· ὅτε μέντοι ἀνθεῖ, καὶ ἔχει τὴν χροιάν, κάλλιστά ἐστιν. ΜΕΝ. οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, θαυμάζω, εἰ μὴ συνίεσαν οἱ Ἀχαιοὶ ὡς πράγμαλῶδες ὄντως ὀλιγοχρονίου καὶ ῥᾳδίως ἀπανθοῦντος πονοῦντες. ΕΡΜ. οὐ σχολή μοι, ὦ Μένιππε, συμφιλοσοφεῖν σοι· ὅστε ὁπόθεν ἐξάμυνον τόπον, ἔνθα ἂν ἐθέλῃς, κεῖσο καταβαλὼν σεαυτόν. ἐγὼ δὲ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἤδη μεταλεύσομαι.

ΑΙΑΚΟΥ,

διὰ τοῦτο αἱ χίλ... c. R. ordinat.

τὴν μονὴν c... non bene.

64. Καὶ σὺ ἀνεμέσητον εἶναι] Ὁμηρικὸν, Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς

* Τοιῇ δ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. V.

* Τοιῇ δ' ἀμφὶ] Τοιῇ δ' ἀμφὶ γυναικὶ] Delenda haec: neque enim novum est Scholium, nisi forsan decurtata in ejus Codice verba *Homeri* fuerint. *M. du S.*

velut igne novo concalescere, atque adeo paene dubitare, an belli calamitates Helena conservata pensentur. Expressere multi, atque ad alias tum formas tum res traduxerunt: facete Noster περὶ τὸ ἐπὶ M. Σ. c. 16. Vide *Maxim. Tyr.* Δ. XV. p. 150. *Eustath.* de Hysm. Amor. III. p. 93. *Aristaen.* I. Ep. 1. sub finem. Homericum Οὐ νέμεσις habet *Callimach.* H. in Dian. v. 64. *Luciani* ἀνεμέσητον *Synes.* Ep. 101. p. 240. C. ἀνεμέσητον δὲ ἐκπυροῦν τὴν Ἑλλάδα. *Quintilian.* I. O. VIII. c. 4. p. 716. *Non putant indignum Trojani principes Græjos Trojanosque propter Helenae speciem tot mala, tanto temporis spatio, sustinere: quaenam igitur illa forma credenda est?* T. H.

75. Κεῖσο καταβαλὼν σεαυτὸν] Βάλλειν, καταβάλλειν, ῥίπτειν, καταῤῥίπτειν ἑαυτὸν vel τὸ σῶμα ea virtute poni solent a Graecis, ut ad illos proprie pertineant, qui temere ac negligenter, ut *Livius* ait, *se projiciunt*, vel *corpora humi prosternunt* IX. c. 6. idque in magno luctu gravibusque malis, quae decori habitus cogitationem excutiunt: *Xenoph.* Eph. II. p. 22. καταβαλόντες ἑαυτοὺς ἐκλαιον· p. 50. αὐτὸν ἐπὶ τῆς γῆς ἔκλαιε· aut si quis duriore cultu & vitae genere commode corpus componere non curet. Philopœmenes apud *Plutarch.* p. 357. E. καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ στιβάδος τῶν τυχόντων, ὕστερον ἔκας τῆς ἐργασίας, ἀνεπαύετο. Ideo Lucianeus Alcidamas in Lapith. c. XIV. εἰς τοῦδαφος καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο, quippe Cynicus; & c. XLVII. ἐπεὶ ἄπαξ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης πλαγίως ἐκάθευδε paulum aliter in *Arriani* Epict. II, 20. p. 233. εἰ γὰρ ὅτου ταῦτα ἔχει βαλὼν κάθευδε. *Cicero* de Orat. I. §. 28. *& quod ille* (Socrates in Phaedro *Platonis*) *durissimis pedibus fecit, ut se abjiceret in herbam:* sequitur Crassi responsum, *Imo vero commodius etiam, pulvinosque poposcisse.* Haec si fuissent in promtu *Vulteio*

XIX.

ΑΙΑΚΟΥ, ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ, ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΑΡΙΔΟΣ. καὶ Ἀλεξάνδρου.

ÆACI, PROTESILAI, MENELAI, AC PARIDIS.

Τῶν abeu a C M.

ΑΙΑΚ.

Τί ἄγχεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἑλένην προπετεσών; ΠΡΩ. ὅτι διὰ ταύτην, ὦ Αἰακὲ, ἀπέθανον, ἡμιτελῆ μὲ τὸν δόμον καλαλιπών, χήραν τε τὴν νεόγαμον γυναῖκα. ΑΙΑ. αἰτιῶ τοίνυν τὸν Μενέλαον, ὅστις ὑμᾶς ὑπὲρ τοιαύτης γυναικὸς ὅπλα Τροίαν ἤγαγεν. ΠΡΩ. εὖ λέγεις· ἐκεῖνόν μοι αἰτιατέον. ΜΕΝ. οὐκ ἐμὲ, ὦ βέλτιστε, ἀλλὰ δικαιότερον τὸν Πάριν, ὃς ἐμοῦ ξένου τὴν γυναῖκα ὧδε πάντα τὰ δίκαια φυγέλο ἁρπάσας. ἔστω γὰρ οὐχ ὑπὸ σοῦ μόνου, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων ἄξιος ἀγχεσθαι, τοσούτους θανάτου αἴτιος γεγενημένος. ΠΡΩ. ἄμεινον ἔστω. σὲ τοιγαροῦν, ὦ

νεόγαμον lin γυν. C.R.

Ἀγαμεμνονα C.R male

1. QUid ſtrangulas, o Proteſilae, Helenam, impetu in eam facto? PROT. Quod propter eam, Æace, interii imperfecta domo relicta, & vidua, quæ modo fuerat nupta, uxore. ÆAC. Incuſa igitur Menelaum, qui vos talis mulieris cauſa in Trojam duxit. PROT. Bene mones: is ergo mihi reus eſt agendus. MEN. Non ego, vir optime, ſed juſtius Paris, qui mei hoſpitis uxore præter omne jus ac fas rapta ſe proripuit: hic enim non a te ſolo, verum ab omnibus Græcis ac barbaris dignus eſt ſtrangulari, ut qui tot hominibus mortis extiterit cauſa. PROT. Ita quidem præſtat; atque adeo te, inomi-

zeio Fabroque, vix, ut aberrarent, fieri potuiſſet in *Æliani* loco V. H. VIII, 14. ubi Diogenes moribundus ἐαυτὸν φέρων μόνον ἐρρίψε κατὰ τοῦ γυφυρίου. &c *ai* τὸ ταῖς ὁδοῖς ἐρίμμενοι *Dioni Chryſ.* p. 659. D. pro mendicis egenisque hominibus, qui ſe in triviis proſtraverunt ſtipis exorandæ cauſa. Recte vero κεῖσθαι hoc enim umbris *Noſter* tribuit: p. 400. v. 5. κείμενοι ἄπαιδες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὄμοιοι idcirco non prorſus adſpernanda eſt Cod. O. lectio in hujus dialogi principio, ὅθεν Τάνταλος κεῖται &c. Dial. XX. §. 2. χαμαὶ ἔρριπται. *T.H.*

79. Ἡμιτελῆ] Ex Ilia. a. *Philoſtr.* Heroic. ex quib. hic dial. & Dial. XXIII. quem tangit in Contempl. c. I. & in Catapl. c. VIII. ubi quædam. *J.B.*

Ἡμιτελῆ] Multa de ea voce ad *Homer.* Il. B, 701. *Euſtathius*, quæ in pauca contraxit quisquis is eſt, qui ſub nomine *Didymi* prodit *Scholiaſtes*: ἡμιτελῆ, inquit, ἤτοι ἄτεκνον, ἢ ἀφημαρτόν τοῦ ἀνδρὸς τὸν δεσπότην, ἢ ἀτελεύτητον ὡς τὸ ἐν ταῖς γάμοις θάλαμον ἀποδημοῦντος. *E.L.*

Ἡμιτελῆ τὸν δόμον] Alluſionem ad Homeri locum Il. B. 701. notavit magnus *Leopardus* Em. IV. c. 9. Quem Poëta dixerit δόμον ἡμιτελῆ, parum ipſis veteribus apertum eſt, ut parvus *Scholiaſtes* & *Euſtathius* docent. Quid *Valerius Flaccus* voluerit *imperfectam domum* vertens VI, 689. conjectare difficile eſt, etſi *Turnebi* ſententiam Adv. XXI, 17. XXIX, 25. tradi-

tam, & *Gaulmini* ad *Euſtath.* p. 29. non ignorem: aliquanto liquidius *Catullus* ad Manl. *domum inceptam fruſtra*, ubi *Scaligerum* vide: nam *If. Voſſius* p. 293. dum *Homeri* verbis utitur ad ſtabiliendam Mediol. Codicis lectionem, *Poſſet ab innupto vivere conjugio*, quid præcipue ſpectaverit, haud ſatis adſequor: niſi certiores acceſſerint membranæ, neſcio equidem, an præferendum ſit, quod ante vulgabatur, *Poſſet ut abrupto vivere conjugio*; quam ſcripturam verſiculi ſequentis ſenſus paene flagitat. Mihi hactenus illa δόμον ἡμιτελῆ maxime placuit explicatio, quam *Heſychius* proponit in *V.* cui *Strabo*, vel potius *Poſidonius* ſuffragatur, monens apud eum lib. VII. p. 454. C. τὸ δόμον ἡμιτελῆ τὸν Πρωτεσιλάου, ideo dici ab *Homero*, διότι χῆρος diſſentire *Lucianus* non videtur, ut qui poſt ἡμιτελῆ δόμον velut interpretaturus adjungat χήραν τε τὴν νεόγαμον γυναῖκα· nam hæc ſi pro diverſis habuiſſet, ſcripſiſſet potius χήραν δὲ τὴν κ. illud autem τε omnium eſt Editionum ac vetuſtorum Codicum. Τχετzes Ch. II. v. 760. hiſtoriam Proteſilai narrans quum *Lucianum* teſtem citat, hunc dialogum cogitabat. *T.H.*

80. Γυναῖκα] Laodamiam, cujus epiſtola ad maritum apud *Ovidium* eſt XIII. *E.L.*

91. Δύστηνε] Homericum eſt. Apud *Euripidem* ὀδύστηνε eodem ſenſu. *E.L.*

Δύστηνε] In hac Paridis appellatione maritus ab uxore

minate Pari, non dimittam unquam e manibus. PAR. Injusta feceris, Protesilae, idque in eum, qui artem eandem ac tu colit; nam & ipse sum deditus amori, ab eodemque Deo occupatus: scis autem involuntarium esse quiddam, Deumque aliquem nos agere, quocumque velit, cui non possit resisti.

2. PROT. Vera dicis. Utinam ergo mihi Amorem hic comprehendere detur! ÆAC. At ego apud te causam Amoris etiam agam: dixerit enim, amandi se Paridi fortasse extitisse causam; mortis vero tibi neminem alium, Protesilae, quam temet ipsum, qui oblitus novæ nuptæ uxoris, ubi appellebatis ad Troadem, tam audacter & desperate ante alios exsiluisti gloriæ cupiditate ductus, ob quam primus in escensu occubuisti. PROT. Enimvero pro me tibi, Æace, respondebo æquiora: non enim ego istorum causa, sed fatum, fatalisque staminis ab initio vitam hominum temperantis necessitas. ÆAC. Recte: quid igitur istos accusas?

Δύσπαρι, οὐκ ἀφήσω ποτὲ ἀπὸ τῶν χειρῶν. ΠΑΡ. ἄδικα ποιῶν, ὦ Πρωτεσίλαε, καὶ ταῦτα ὁμότεχνον ὄντα σοι· ἐρωτικὸς γὰρ κἀγὼ αὐτός εἰμι, καὶ τοῦ αὐτῶν θεῶν κατέχομαι· οἶσθα δέ, ὡς ἀκούσιόν τί ἐστι, καί τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει, ἔνθα ἂν ἐθέλῃ· καὶ ἀδύνατόν ἐστιν ἀντιτάξασθαι αὐτῷ.

ΠΡΩ. Εὖ λέγεις. εἰθὲ ἦν μοι τὸν Ἔρωτα ἐνταῦθα λαβεῖν δυνατὸν ἦν. ΑΙΑΚ. ἐγώ σοι καὶ περὶ τοῦ Ἔρωτος ἀποκρινοῦμαι τὰ δίκαια. φήσει γὰρ αὐτὸς μὲν τοῦ ἐρᾶν τῷ Πάριδι ἴσως γεγενῆσθαι αἴτιος, τοῦ θανάτου δέ σοι οὐδένα ἄλλον, ὦ Πρωτεσίλαε, ἢ σεαυτὸν ὃς ἐκλαθόμενος τῆς νεογάμου γυναικός, ἐπεὶ προσεφέρεσθε τῇ Τρῳάδι, οὕτω φιλοκινδύνως καὶ ἀπονενοημένως προεπήδησας τῶν ἄλλων, δόξης ἐραθεὶς, δι' ἣν πρῶτος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανες. ΠΡΩ. ἐκεῖνα καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ σοι, ὦ Αἰακὲ, ἀποκρινοῦμαι δικαιότερα. οὐ γὰρ ἐγὼ τούτων αἴτιος, ἀλλ' ἡ Μοῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ὕφος ἐπικεκλῶσθαί μοι. ΑΙΑΚ. ὀρθῶς. τί οὖν τούτους αἰτιᾷ;

ΜΕ.

a Ἄλλον] Deficit in O. b ΠΡΩ.] Omissa fuerat haec personae notatio in F. & A. verum in ceteris & *Aldi*. margine recte restituta.

uxore Laodamia non dissentit: sic enim illa, *Ovidio* verba ministrante Ep. Her. XIII, 43. *Dyspari Priamide, damno formose tuorum*: ubi valde miror doctos homines, & virtutis poëticae non expertes antepositisse languidum illud & enerve, *Dux Pari Priamide*; quum altera lectio nihil habens molestum & eruditione *Nasonis* sit digna, & expetatur ab adjunctis, *damno formose tuorum*. Varie, prout solent, interpretantur Grammatici, quos vide ad Il. Γ, 39. *Hesychius* emendandus: Δύσπαρις, ἐπὶ κακῇ ὠδῖνι λυθείς· lege: Πάρις κληθείς. T. H.

12. Ἐπικεκλῶσθαι] Ridet *Homeri* fatalia stamina, eodemque, quo ille solet hac in re, verbo utitur. Multa praeter istum Luciani locum congessit *Gataker.* ad *Antonin.* IV. §. 26. T. H.

XX.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ.

Καὶ φιλοσόφων τίνων C. M.

ΜΕΝ.

Πρὸς ξ[b] Πλούτωνα, ὦ Αἰακὲ, [c]δείγησαί μοι τὰ ἐν ᾅδου πάντα. ΑΙΑΚ. ᾧ ῥᾳδιον, ὦ Μένιππε, ἅπαντα. ὅσα μέν τοι κεφαλαιώδη, μάθοις ἂν παρ' ἐμοῦ· ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα, καὶ τὸν πορθμέα τοῦτον, ὃς σε διεπέρασε· καὶ τὴν λίμνην, καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤδη εἶδες ἐσιόν. ΜΕΝ. οἶδα ταῦτα· καὶ

MENIPPI ET ÆACI.

MEN.

1. PEr Plutonem, Æace, quæso comes mihi monstra, quæ in Orco sunt, omnia. ÆAC. Haud pronum est, Menippe, omnia: quæcumque tamen præcipua summatim percurri possunt, disce: hunc esse Cerberum nosti, portitoremque illum, qui te transvexit: & lacum & Pyriphlegethontem jam vidisti, quando hæc loca intrabas. MEN. Scio ista, & te custo-

a MEN. ΚΑΙ ΑΙΑΚ.] Additur Πυθαγόρου & Σωκράτους in B2. b Πλούτωνα] Διονύσου C. absurde. c Περήγησαι] Διήγησαι O. perperam.

14. Πρὸς τὸν Διονύσου] Ἐν ἄλλῳ, Πρὸς Πλούτωνα. G.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ]. In editione Basileensi additur ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΚΑΙ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, quæ si sunt ex Mss. libris prodita, non debebant ab aliis induci, licet non minor sic haberi debuisse videatur ratio Empedoclis. *J.G.*

14. Περήγησαι μοι] *Eustath.* in Epist. Commentariis ad *Dionysium* praemissa p. 110. Εἴληχε δὲ τὴν περηγητοῦ κλῆσιν παρὰ τὸ περηγεῖσθαι, ὅπερ τὴν κατὰ λεπτὸν δηλοῦν ἀφήγησιν βούλεται· καθὸ καὶ τὸν Ῥητόρων τινὰς ὁ μέν, περήγησαί μοι τὰ ἐν ᾅδου, φησὶν, ὁ ἐσιὼν, ἴσθι πρὸς λεπτὸν ἀφηγούμενον· ὁ δὲ περήγησιν ὕστερον τὴν ὁμοίαν λέγει ἀφήγησιν· non fugerunt eruditum editorem *Ed. Twaites*, quae ob oculos habuit *Eustathius*, *Hermogenis* & *Luciani* loca. Significat autem περηγεῖσθαι proprie *officium*, quod peregrinis praestari solet, *per omnes partes circumducendi, quaeque visu digna sint, monstrandi atque enarrandi.* In primo Navigio ὁ περηγούμενον τὸ πλοῖον quorum interpretationis pravae *Benedictus Jac. Gronovio* poenas dedit. Sub initium Ἐπίσκοπ. Charon ad Mercurium: περήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὡς τι καὶ ἰδὼν ἐπανέλθοιμι· *Schol.* λεπτομερῶς εἰπὲ consentiens *Eustathio*: neutrum probo: ea, quae paulo ante Charon dixerat, potestatem hujus verbi eleganter explanant: ξεναγήσεις γὰρ ᾧ οἶδ' ὅτι ξυμπεσοῦσαν, καὶ διίξεις ἅπασαν. Inde περηγηταὶ, qui per urbes Graeciae, plerasque priscarum historiarum monumentis claras, se peregrinis comites applicabant, & ostendendi singula narrandique operam tenui lucello vendebant: tale genus Delphis fabularum veterum foecundissima frequentes, ut videre licet apud *Plutarch.* περὶ τοῦ μὴ χρᾶν ἔμμ. νῦν τὸν Π. p. 395. A. 396. C. 397. D. 400. D. F. 401. E. eosdem, qui saepius ἐξηγηταὶ vocantur a *Pausania*, *Lucianus* intelligit in Philops. c. IV. & ὁ περηγητὴς τῶν εἰκόνων, *tabulae pictae interpres & enarrator*, περὶ τοῦ μὴ ῥαδ. πιστ. Διοδ. c. V. *Longo* Poemen. I. p. 2. ἀναζητητὰ μὲν ἐξηγητὴν τῶν εἰκόνων qualem catus ille *Cebes* non de plebe aliquem, sed doctum sane Pythagoreorumque disciplina probe imbutum hominem adhibuit, qui omnes mirificae picturae regiones mirabundis spectatoribus exponeret. Ab hac origine porro περηγεῖσθαι est, *accurate singulas rei gestae partes narrando persequi*: quod *AElian* frequens V. H. III. c. 18. de Anim. XIII, 6. XVI, 23. ideo ἐκφρασιν *Theon* Prog. p. 118. describit λόγον περηγηματικόν. *Salmasius* ad *Solin.* p. 68. C. de hoc verbo tractans diversa confudit, nec, quid inter περηγεῖν & περηγεῖσθαι interesset, liquido perspectum habuit: dum fluctuat tamen in *Herodoti* Φοίνικα περηγήσει, revolvitur, ut saepe solet, vir summus ad veram rationem: addam insignem *Platonis* locum, qui pictorum illud περηγεῖν egregie illuminat, de LL. VI. p. 867. D. Οὐ μὴν ἀλλ' ὅσά γε μὴ σμικρὰ, καὶ τὸ ὅλον εἰς δύναμιν οὐκ ἀπόσομεν ἀπερήγητα καθάπερ τισὶ περιγραφῇ· τοῦτο δὲ δήπου συμπληροῦν τὸ περιηθεῖν. *T.H.*

17. Οὗτοσὶ μέ, ὅτι Κέρβερός ἐστιν. οἶσθα δὲ τὴν Πορθμέα τοῦτον] Prava distinctione laborat hic locus, qui ita interpungendus, Οὗτοσὶ μέ, ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα. καὶ τὴν Πορθμέα, &c. *Omnia* exponere, *Menippe*, *haud facile est. Tamen quae praecipua sunt, accipe. Hanc qui-*

ſtodem eſſe portæ infernalis : regem porro vidi & Erinnyas. Verum homines mihi veteres illos oſtende ; atque in primis eorum inſignes. ÆAC. Hic Agamemnon ; ille Achilles ; iſte propius aliquanto Idomeneus : tum Ulyſſes, deinde Ajax, & Diomedes, & præſtantiſſimi Græcorum.

σὲ, ὅτι πυλωρεῖς· καὶ τ' βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ἐριννῦς· τὺς δ' ἀνθρώπυς μοι τὺς πάλαι δεῖξον, καὶ μάλιστα τὺς [d] ἐπισήμυς αὐτῶν. AIAK. ὅτος μὲν Ἀγαμέμνων, ὅτος δ' Ἀχιλλεύς, ὅτος δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον, ἔπειτα Ὀδυσσεύς. εἶτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τ' Ἑλλήνων. ἐνδόξυς C. M. gloſſa est.

2. MEN. Papæ, Homere; qualia tibi eximia carminum tuorum decora humi jacent abjecta, ignota, informia, pulvis cuncta, nugæque magnæ, imbecilla vere capita. Hicce autem, Æace, quis eſt? ÆAC. Cyrus eſt : hic autem Crœſus; atque apud eum Sardanapalus ; qui ſuper iſtos, Midas : ille vero Xerxes. MEN. Et te, purgamentum hominis, horreſcebat

MEN. Βαβαὶ, [e]Ὅμηρε, οἷά σοι τ' ῥαψῳδῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπ') ἄγνωστα, καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς, ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα. ὅτος δὲ, ὦ Αἰακὲ, τίς ὅστι; AIAK. Κῦρός ἐστιν. ὅτος δὲ Κροῖσος, [e] καὶ παρ' αὐτῷ Σαρδανάπαλος· ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας· ἐκεῖνος δὲ Ξέρξης. MEN. εἶτα σὲ, ὦ κάθαρμα, ἡ Ὅμηρε C. R. καὶ ὁ παρ' C. R. ὁ δ' ὑπὲρ αὐτῶν C. M. ὑπὲρ αὐτῶν C. B. absent a B.

Ἑλ-

d Ἐπισήμους] Ἐνδόξους O. C. P. Prioris interpretatio. e Καὶ παρ' αὐτῷ] Ὁ δ' ὑπὲρ αὐτὸν J. O. (αὐτῶν) Ita notavit *M. du Soul*, & mox pro τούτους ex P. αὐτὸν. Apparet in his aliquid eſſe turbatum.

21. Καὶ τ' βασιλέα εἶδον] Τὸν Πλούτωνα. *V.*
23. Ἐνδόξους] Ἐπισήμους. *G.*

33. Σαρδανάπαλος] Λέγεται Σαρδανάπαλος κατά τινας μὲν Ἑρμαφρόδιτος, κατά τινας δὲ * τρυφεράτερος. *V.*

* Τρυφερὸς] Τρυφερώ. . . *V.* *M. du S.*
Τρυφερώτατος igitur, quod repoſui, ſupplendum fuit. De Sardanapalo hermaphrodito res eſt non protrita : eodem ſpectat, quod ab *Hellanico* vel *Calliſthene* ſine dubio ſumtum tradit *Schol. Ariſtoph.* ad Av. v. 1022. Ἦν δὲ τῷ βίῳ τρυφερὸς, καὶ τῷ εἴδει ἀνδρόγυνος, καὶ τῷ σχήματι ἀλλόκοτος. *T. H.*

quidem eſſe Cerberum, noviſti. Et portitorem hunc, qui te transvexit, & paludem, & Pyriphlegethontem jam tum, ubi ingrediebaris, vidiſti. Diſtinctione hac noſtra nihil planius, &, ut puto, verius: immo, ut nunc demum video, ſic omnino, & recte, habet Florentina editio. *J. J.*

Οὗτοι μὲν ὅτι Κέρβερος &c.] De diſtinctione mutanda recte monuit Doctiſſ. *Jenſius:* dubites tamen, an copulari conveniat, οὗτοι μὲν ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα, καὶ τ' πορθμέα τοῦτον, ὃς σε διεπέρασε· ut ad ἐώρακας ſola pertineant τὸν λίμνην & τ' Πυριφλεγέθοντα· nam Charontem ſane non vidiſſe tantum, ſed propius etiam noviſſe debebat Menippus, cum quo familiariſſime fuerat confabulatus, in ejusque, Mercurio commendante, gratia poſitus. *T. H.*

21. Πυλωρὸς] Paſſim hoc muneris AEaco aſſignat *Naſter :* ſupra Dial. XIII. & fine hujus. *Philoſtratus* etiam p. 311. *Apollodorus* claves inferorum ei tradit III. p. 94. C. *M. du S.*

Πυλωρὸς] Attigit hunc locum *P. Weſſeling.* Obſ. I. c. 3. p. 10. & AEacum ex *Apollodoro* III. p. 229. τὰς κλεῖς τῦ ἄδυ φυλάττοντα produxit : ideo ſolicitus eſt in fine dial. μὴ & τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ ἀφυγών· & plagas ab eo metuit Charon, ſi quem redire ſiverit in vitam D. XXII. §. 3. περὶ Πένθ. §. 4. Αἰακὸς ὃς τὸν Φρυγῶν ἐπιστρατευμένον· Alioqui Cerberus Ἅιδου πυλεὼς *Euripidi* in Here. Fur. v. 1277. & *immanis janitor aulae Horatio.* Primae dignitatis eſt Minos: proximum gradum tenent AEacus & Rhadamanthus apud *Plat.* in Gorg. p. 397. A. AEacus autem λέγεται ὑπὸ Πλούτωνι καὶ Κόρῃ τιμὰς μεγίστας ἔχων παρεδρεύειν ἐκείνοις, teſte *Iſocrate* in Euag. p. 192. A. — *immenſis urnam quatit Æacus umbris : Stat.* II, 1. v. 219. Plurimum hi tres junguntur, etiam in illa proverbiali *Demoſthenis* ſententia pro Cor. p. 494. B. εἰ δ' Αἰακὸς ἢ Ῥαδάμανθυς ἢ Μίνως ἦν ὁ κελεύσας ταῦτα, ἀλλὰ μὴ σπερμολόγος &c. Sed judicum infernorum numerum auxit, adjecto nominatim Triptolemo, *Plato* Apol. p. 31. A. ne ſcilicet vetuſtiſſimus Athenienſium legiſlator, haud minus atque illi apud Orci incolas juri dicundo non praeeſſet. *T. H.*

31. Ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα] *Vere imbecilla capita*, non *caduca*, ut interpretes. Ad *Homeri* locum reſpexit in Odyſſ. K. v. 251.

Πολλὰ δὲ γενύεσθαι νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα.
Multum vero precare mortuorum imbecillia capita.
J. G. G.

Ἀμενηνὰ] Illud *Homeri* ſolemne perſtringit — νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα Od. K. & Λ. De ipſa voce, cujus poteſtatem ambiguam fecit Grammaticorum diſſenſus, alibi dicam. *T. H.*

Ἑλλὰς ἐφιεῖσ᾽ ζυγεῦντα Μῆτ᾽ Ἑλλήσποντον, ἀφ᾽ ὀρῶν πλεῖν ἐπιθυμοῦντα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσος ἐστὶ Σαρδανάπαλον δὲ, ὦ Αἴακε, κατάξαι μοι κεφαλῆς ἐπίτρεψον. ΑΙΑΚ. μηδαμῶς· ἀφθρύψεις γὰρ αὐτῷ τὸ κρανίον γυναικεῖον ὄν. ΜΕΝ. ἴσχυε ἀλλὰ προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι.

Græcia jungentem Helleſpontum, perque montes navigare deſiderantem? Qualis autem & Crœſus eſt! at Sardanapalo, Æace, ut alapam in caput impingam, permitte mihi. ÆAC. Neutiquam: diffringes enim cranium ipſius molle ac muliebre. MEN. Enimvero conſpuam omnino effeminatum iſtum.

ΑΙΑΚ. Βούλει σοὶ ἐπιδείξω κἀ τοὺς σοφούς; ΜΕΝ. νὴ Δία γε. ΑΙΑΚ. πρῶτός ἐστός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστί; ΜΕΝ. χαῖρε, ὦ

3. ÆAC. Vin tibi demonſtrem etiam ſapientes? MEN. Ita per Jovem. ÆAC. Primus hicce tibi Pythagoras eſt. MEN. Sal-

42. Προσπτύξομαι] Vid. Καλαπλ. c. 12. Ὀν. c. 56. & Συμπ. c. 33. & Not. Cl. *Hemſterh.* *M. du S.*

Προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι] Cunctarum membranarum atque Edd. lectio nulli eruditorum ſuſpicionem vitii praebuit. Oſtendam primum maculam in eo verbo manifeſtam: tum unius literae mutatione ſinceram veteremque ſcripturam revocare conabor: hactenus enim nihil fuit oblatum, quod a priſtina conjectura diſſidere me cogat. Nego verbum illud Medium προσπτύσσεσθαι vel προσπτύξασθαι ex ingenio linguae Graecae recte Dativo conjungi; id *Budaeo* quidem & *Stephano* fuit perſuaſum, ſed hoc ſolo *Luciani* loco deceptis: genuinam ſtructurae rationem dabit *Noſter* p. 221. v. 72. τὴν Ἀφροδίτης μὲν τὴν παῖδα ἐκλαψὶ προσπτυξαμένους αὐτὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ nunquam aliter *Homerus*, *Euripides* ceterique ſcriptores. *Achill. Tat.* V. p. 295. προσπτυξάμενός μοι πολλὰ ἐφίλει. Non diſſimilis eſt cauſa verbi ἀσπτύξασθαι. Idem p. 303. τὴν τοῦ τε Κλειτίου ἀσπτύσασθαι· nam quod lib. IV. p. 241. legitur, ἐγὼ ἀσπιλυξάμενος αὐτῇ δισμὸς ἔσομαι, ita capiendum eſt: *amplexus vinculi modo ipſi adhaerebo*: attendenti copia exemplorum, quibus hoc confirmetur, ubique occurret: ne quis tamen in fraudem incidat, ſi forte repererit ἀσπίσασθαι τοῦ πεπληγότι τόπῳ apud *Dioſcoridem*; διὰ μὲ γὰρ ὡς ἐπὶ πολλὰ ἀσπίσασθαι τοῦ λαμβανομένου τὸ λαμβάνειν, *Galen.* de Uſ. Part. Corp. Hum. lib. I. σῦκα ταῖς τῶν βραυμάτων ἀδηκίαις ἀσπίσασθαι *Julian.* Ep. XXIV. p. 391. C. ſimilisque modi plura, recordetur haec forma paſſiva proferri, multumque adeo diſtare ab uſu verbi Medii. Ergo *Lucianum* ut liberemus indecenti orationis ſtructura, reficiendum eſt emendatione proclivi προσπτύσομαι, vel, ſi quis faſtidioſior offendatur hoc futuro medio, quamvis eam difficultatem non magni faciam, προσπτύσω μὲν γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι. Gravem habet contumeliam, acerbiſſimaque notam contemtus plerorumque populorum moribus προσπτύειν τινι, *os alicui conſpuere*, qua de re copioſe *Barth.* ad *Claudian.* Paneg. in IV. Conſ. Honor. v. 404. & Commentatores ad illa *Petronii* c. 75. p. 373. *Si quid perperam feci, in faciem meam inſpue. Sophocl.* Antig. v. 1246. Πτύσας προσώπῳ ubi vide *Schol.* Ex *Hyperide* ponit *Poll.* VIII, 76. inter injurias per ignominiam illatae vocabula, praeter τὸ κονδυλίζειν, cui finitimum eſt πατάξαι κατὰ κεφῆς, πρὸς τὸ πρόσωπον προσπτύειν. Junxit *Muſonius* apud *Stob.* p. 169. λοιδορεῖσθαι, ἢ πλήττεσθαι, ἐφεστηκότως ἂν τὸ χαλεπώτατον, inquit, & jure quidem, ut nobis videtur, optime, πλήγὴ quorum ὕβρεως γραφὴ γράψασθαι ſapientem ſuum, plagarum etiam, ſi ita res tulerit, tolerantiſſimum vetat. *Galenus* in Protr. Diogenis Cynici, quem magiſtrum ut Menippus imitetur, nihil abhorret, hiſtoriam referens, qui ad cœnam vocatus hoſpitii, quod turpiorem alium ſordidioremve locum non inveniret, in faciem inſpuebat, ſic ſcribit: Ἐσιόντα δέ τινα τῶν μὲν ἑαυτοῦ πάντων ἀκριβῶς προσεωρήκει, μόνου δ᾽ ἑαυτοῦ παντάπασιν ἠμελημένου, χρημάτιζεν ὡς πτύσων, εἴτ᾽ εἰς κύκλῳ ἀσκεπούσης, εἰς ἣν μὲν τὸ πρῶτον ἔπτυσε, αὐτῷ δὲ μόνῳ προσέπτυσε τοῦ δεσπότου τὴν οἰκίαν hoc *Diogeni Laert.* dicitur εἰς τὸν ἴδιον πτύειν VI, 32. & προσπτύειν τῇ ὄψει II, 75. Aſini Scriptor ſub *Luciani* nomine latens c. 56. mulier iſta figura membrorum multo contractiore, quam fueram dudum, me conſpicata, προσπτύσασά μοι, *non tu*, inquit, *in malam rem hinc a me faceſſes* &c. rariore ſtructura *Noſter* uſurpavit in Sympoſ. c. 33. προσέπτυσέ τε τὸ Ζηνόβιον. Hinc προσπτύειν τινὶ πράγματι, *quamcumque rem abominari, deſpectam longe a ſe abſpernari*, &c, quod Latini dicunt, *conſpuere*. *Ariſtaenetus*, ſive quicumque Epiſtolarum illarum ſunt auctores; non enim omnium unum eſſe cenſeo, II. Ep. 20. τὴν βδελύττεσθε ταῖς ἀρτίως ἀσπυόντες προσπτύοντες ἡδοναῖς & faſtidioſe averſantibus ſummo mane ſtudio deſideratas conſputantes voluptates: quod tractum ab *Epicuro*: ejus enim eſt apud *Stob.* p. 159. Βραύζω τοῦ κατὰ τὸ σωμάτιον ἡδὺ ἥδιστ᾽ ἐφ᾽ ἅπτῳ χρόῃ, τῇ προσπτύσῃ ταῖς ἐκ πολυτελείας ἡδοναῖς quae, ſi vel nomen abfuiſſet, non ſententia ſolum, verum ipſis etiam vocabulis philoſophum eum deſignant: nam praeter alias voces inſolentius formatas hujus ſcholae ſunt βραύζειν & βρυασμοί, a doctis interpretibus parum intellectae, ut ex *Plutarcho* liquet T. II. p. 1098. B. 1107. A. & προσπτύειν τοῦ καλοῦ ἐ ταῖς κενῶς αὐτὸ θαυμάζουσι, quod *Epicuri* dictum profert *Athen.* XII. p. 547. A. illudque *Metrodori*, πολλάκις προσπτύσασθαι ταῖς τοῦ σώματος ἡδοναῖς, *Plutarch.* T. II. p. 1088. B. Similis uſus in ἀσπτύειν τι, quo *Stephani* poteſt in poſterum locupletari Theſaurus, apud *Ariſtaen.* I, 21. &c.

Salve; Euphorbe, aut Apollo, aut quocumque nomine velis appellari. PYTH. Sane tu quoque Menippe. MEN. Non tibi aureum femur amplius eſt? PYTH. Non quidem: verum age videam, ſi quid tibi ad edendum paratum pera habet. MEN. Fabas, optime, quæ quidem edules tibi non ſunt. PYTH. Præbe tantum: alia ſunt apud mortuos decreta; etenim didi nihil hic eſſe ſimile fabis & capitibus parentum.

Εὔφορβε, ἢ Ἄπολλον, ἢ ὅ, τι ἂν [a] ἐθέλῃς. ΠΥΘ. νὴ ᾗ σύ γε, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μηρός ἐστί σοι; ΠΥΘ. ἦ γάρ. ἀλλὰ φέρε ἴδω εἴτι σοι ἐδώδιμον ἢ πώγωνα ἔχει. ΜΕΝ. κυάμους, ὦ γαθέ· ὥστε ἦ τοῦτό σοι ἐδώδιμον. ΠΥΘ. δὸς μόνον· ἄλλα γὰρ νεκροῖς δόγματα. ἔμαθον γάρ, ὡς ἔστιν [b] ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ τοκήων ἐνθάδε.

ΑΙΑΚ.

ἐθέλοις C. R.

ἐάσει ἦ τι δοῖ C. R.

a Ἐθέλῃς] Ἐθέλεις O. b Ἴσον] Εἰσι O. vitioſe.

52. Ὡς ἔστιν ἴσον κύαμοι] Κυάμους, ψήφους, * αἷς χρώμενοι οἱ παλαιοὶ βουλόμενοι βουλὰς καλλιτεκτόνευον. V.

* Οἷς] E. A. quod mutandum erat. Tum ſatis inconcinne dixit βουλὰς κατεσκεύαζον, *fabarum ſortitione ſenatores creabant.* De *κυάμοις* lege quae olim cum Praeſtantiſſ. *Kuſtero* communicavimus ad *Jamblich.* de V. P. §. 260. T. H.

& , qui hoc verbo delectatur in primis , *Simplic.* ad *Epict.* p. 52. 66. 103. 135. 144. 229. 278. Jam ſi animum attendas ad *Luciani* ſales , locique rationem, optime lectionem hanc congruere patebit. Molliſſimo mortalium Sardanapalo adpam incutere Menippus parabat : dum capitis ejus fragilitati metuit AEacus, periculoſiſſimum inceptum inhibuit. Menippus autem, ne hominem inviſum nullo afficeret dedecore, ut effeminatum illum ſaltem conſpuere liceat, petit: in hac enim contumelioſae deſpectionis nota nullum erat frangendae calvariae periculum; ubi, ſi Sardanapalum imprudentius & κωφότερον fuiſſet amplexatus , omnem illam forte oſſeam larvam longo luxu permollitam contriviſſet. In Catapl. c. 12. de ſervulo nequam conqueritur Megapenthes, qui ſe in funebri lectulo cubantem κατὰ κόρης ἔπαιε· τίλος δὲ πλεκτὸ χρυσοφάλαρος , καὶ καλαστύσας μόνον . . . . φῖκτο. Si quis autem ita lectioni vulgatae patrocinari aggrediatur , quaſi Menippus in amplexum ire Sardanapali tanquam mollis & cinaedi cupiat , is multum vereor, ne ab inſtituto *Luciani* longe aberret : ne nunc dicam, verbi ſtructuram, quam repudiavimus, prius eſſe veterum exemplis adfirmandam. T. H.

45. Ὦ Εὔφορβε] Lege *Menag.* ad *Diogen. L.* VIII, §. 11. *Kuhn.* ad *AElian.* V. H. II, 26. uterque Lucianei loci meminit. T. H.

46. Ἦ Ἄπολλον] Quia Apollinem eum eſſe crediderant diſcipuli. *Diogen. L.* p. 216. D. E. *Porphyrius* & *Jamblichus.* Sed *Noſter* ipſe adeundus Ἀλ. c. 16. *M. du S.*

48. Χρυσοῦς ὁ μηρός] Paſſim hoc. *J. B.*

53. Οὐδὲν ἴσον κυάμοις] Diligentiam effugit hic locus eruditiſſimi *Rittershuſii* ad *Porphyr.* Vit. Pythag. p. 66. 67. ubi multa de hoc Pythagoreo praecepto ſtudioſe collegit : inde diſces in animo fuiſſe *Noſtro*, ut *Clemens* ait , τὸ ἐκόλλιον ἐκεῖνο , in quo τρώγειν & ἔδειν pro τὸ φάγειν , vel φαγεῖν alii praeferunt. *Euſtathii* locus a *Caſaubono* ad iſta *Luciani* declaranda productus extat p. 948. v. 23. Eundem vide ad Il. I. p. 757. v. 42. ubi quae ſcribit ſumta ſunt ab *Athen.* II. p. 65. E. *Sext. Empir.* II. v. III. p. 184. Ἔνιοι δὲ θεῖόν τι τοὺς κεφαλοὺς φαγεῖν (AEgyptios ſacerdotes; eo enim haec pertinere puto) *φασι τὸ πατέρων ἢ κυάμους* obſervat *Fabricius* , qui a plerisque *Empedocli* tribuantur, *Orpheo* verſus adſcribi a *Didymo* Geopon. II, 35. quod in pluribus eſſe factum alias oſtendam. Zaratae Chaldaeo grande hoc arcanum Pythagoram debuiſſe refert *Origenes* , quem vocant , Φιλοσ. c. II. p. 42. portentoſum opinionis mirificae documentum prodit : ſi quis fabam ejusque florem ollae inditum oblitumque in terram defoderit , poſtque dies paucos retexerit, ἴδοι αὐτὸ εἰδώλου ἔχον τὸ μὲν πρῶτον ὡς αἰχμάλωτον γυναικὸς , μετὰ δὲ ταῦτα καλλυσόμενον παιδίου κεφαλὴν συμπεφυκυῖαν· quae vel auditu ſunt tremenda. Dicetur amplius ad B. Πρ. c. VI. interea lege *Fa. Winket.* de Vita Funct. Statu Sect. V. T. H.

Ibid. Κύαμοι] *Euſtathius:* Τοῖς παλαιοῖς λόγῳ φασὶ εἶναι ἱερὸν τοιοῦτον,

Ἱερὸν τοι κυάμοιο τι φάγμεν κεφαλάς τε τοκήων
Αἰψὰ τὸ Ψυχῆς αἰζηῶν βάσιν ἔμμεναι, ἠδ' ἀνάπαλιν
Ἐξ αἴδεω ἴεναι αὖγας ἀναιτιον.

Empedoclis verſus eſſe ait *Rittershuſ.* p. 30. ad *Porphyr.* ubi aliter ſcribuntur. Pythagoricae ſcholae hoc ſcitum fuit. *Caſaubon.* ad *Athen.* 136, 25. Vide Noſtrum B. πρ. c. 6. Laudat etiam *Clem. Alex.* Στρ. III. p. 187. Vide & *Plutarch.* 1129, 1. & *Porphyr.* n. 43. cum Not. *A. Gell.* IV, 11. *M. du S.*

55. Σὺ-

ΑΙΑΚ. Οὗτος δὲ Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου, καὶ Θαλῆς ἐκεῖνος καὶ παρ' αὐτοὺς Πιττακὸς καὶ οἱ ἄλλοι ἑπτὰ δὲ πάντες εἰσὶν ὡς ὁρᾷς. ΜΕΝ. ἄλυποι οὗτοι, ὦ Αἰακὲ, μόνοι καὶ φαιδροὶ τῶν ἄλλων. ὁ δὲ σποδοῦ πλέως, ὥσπερ ἐγχρυφίας ἄρτος, ὁ [a] ταῖς φλυκταίναις ὅλος ἐξηνθηκὼς, τίς ἐστιν; ΑΙΑΚ. Ἐμπεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίεφθος ἀπὸ τῆς Αἴτνης παρών. ΜΕΝ. ὦ χαλκόπους βέλτιστε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς τοὺς κρατῆρας ἐνέβαλες; ΕΜΠ. μελαγχολία τις, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυζα· ταῦτά σε ἀπηνθράκωσεν αὐταῖς χρηπί-

55. Æ.A.C. Hicce autem Soloñ Execeſtidæ filius, & Thales ille, juxtaque eos Pittacus ceterique: ſeptem vero ſunt cuncti, uti vides. MEN. Hi triſtitiæ immunes, Æace, ſoli ceterorum, atque hilares. Iſte vero cinere plenus velut ſubcinericius panis, qui puſtulis totus efflorvit, quis eſt? ÆAC. Empedocles, Menippe, qui ſemicoctus huc advenit. MEN. O optime tu, æreis indute calceis, quid cauſæ fuit, cur ipſe te in Ætnæ crateras immitteres? EMP. Atra quædam bilis, Menippe, MEN. Nullo pacto; ſed vana gloria, & ſuperbiæ tumor, & multa ſtultitia: hæc te ſcilicet exuſtularunt cum ipſis

a Ταῖς φλ.] Τὰς φλυκταίνας O. P. Margo *AIW.* quod ferri poſſet a Codd. probatum: malo tamen vulgatum propter ὅλος.

61. Ἐξηνθηκὼς] Ἐκφάσας. *G.* 67. Κόρυζα] Μορίαν τὴν ἀνοίαν καὶ τὴν ῥῖνα μοῦξαι τρέχουσι. *G.*

55. Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου] Ceteris de Solonis patre teſtem addunt *Lucianum J. Meurſ.* in Sol. c. 2. *AEg. Menag.* ad *Diogen. L.* I, 45. Κοπρίδης, inquit *Suidas*, ὁ Σόλων ἐκάλεῖτο παιζόντων ἐπιχωρίως· *altum hac de re apud reliquos ſcriptores ſilentium* eſſe queritur *Kuſterus.* Litera mutata difficultatem omnem expediet Κοπρίδης· hoc enim ſanguine nobiliſſimo Solon erat creatus. *Plutarch.* de patre Execeſtide: ἦν γὰρ Κοπρίδης ἀνέκαθεν. Vide *Suid.* in Πλάτων. *T. H.*

60. Ἐγχρυφίας ἄρτος] Ὁ ἐν σποδῷ γινόμενος ἀφ' ὃ τὸ μὴ εἶναι κλίβανον. *Heſych.* de pane ῥυπαρῷ alii dixerunt. *Luctan.* Lexiph. ſic poſt αὐτοπυρίτῃ. *J. B.*

Ibid. Ὁ ταῖς φλυκταίναις &c.] Φλυκταίναι puſtulae ſunt & corporis & panis ſub cineribus cocti ardore ignis excitatae: in panibus etiam ἀτταφάγοι, quam vocem ingenioſiſſime reſtituit *Callimacho* Ep. XLIX. magnus *Bentleius*: plura diximus olim ad *Poll.* VII. 23. Venuſte *Noſter* tale verbum poſuit, quod Empedocli non minus, quam ſubcineritio pani conveniret, de quo *Gataker.* in Poſth. c. XXII. p. 675. Saltus Empedoclis AEtnaeus a *Luciano* ſaepe priſcisque Eccleſiae patribus irriſus quam fidem apud ſe mereatur, *Strabo*, vir emunctae naris, oſtendit VI. p. 423. B. Εἰ δὲ ταῦτ' ἐστὶ πιστά, οὐκ ἀπιστητέον ἴσως τοῖς περὶ Ἐμπεδοκλέους μυθολογηθεῖσιν cujus ego ſententiae libenter ſubſcribo. Vide *Salvagn.* ad Ovid. Ib. v. 599. *Menag.* ad *Diogen. L.* VIII, 69. Iis, qui *Ulpianum* L. 6. §. 7. D. *de inj. rupt. & irr. teſt.* ad Empedoclem potiſſimum reſpexiſſe cenſuerunt, calculum adjecit *P. Faber* Sem. I. c. 10. p. 50. quorum tamen opinionem minime probandam exiſtimo: hos eruditos homines *Luciani* loca non fugerunt. Ut autem Empedoclis κενοδοξίαν Noſter exagitat, ſic non minus acriter, hac quidem in cauſa nihil diſſentiens, *Gregor. Nazianz.* in Anecd. *Muratorii* Epigr. 84. 85. & Stelit. I. p. 31. Longum foret ceteros ejusdem gregis recenſere, quibus hunc in campum exſpatiari voluptati fuit. *T. H.*

63. Χαλκόπους] Διὰ τὴν κρηπῖδα χαλκῆν. inferius. *F. G.*

69. Ἀνάξιον] Miror inter tot viros doctos neminem repertum, cui mendum vulgatarum Edd. quae hic ἄξιον legunt, ſuboluerit. Ed. *J.* ἀνάξιον, ut edi curavimus. P. etiam & L. & *Jonſius* ipſe genuinam eſſe lectionem demonſtrat. Sic *Lucianus* loqui amat: vid. Συγγρ. c. 26. & Ἐτ. Δ. XIV. De Empedoclis interitu variae ſunt ſententiae: vide *Strab.* VI. p. 274. *Diog. Laert.* p. 230. *Kennet.* & *Cler.* Ar. Crit. p. 221. *Suid.* v. Ἀμύκλαι. Vide Πφ. c. 1. ubi magis graviter iſta tractantur: Empedoclem enim illic videbis latere voluiſſe ſuam mortem; verum, quod ex aliis diſcimus, ſive vis ignis, ſeu alius aliquis caſus crepidam ejus aeream prodidit, quae rem totam aperuit. Fabulam eſſe cenſet *Dacerius* ad *Horat.* Art. Poet. 461. quae etiam *T. Fabri* ſententia eſt, quam in nota ad illum *de Peregrini morte* locum vide, &, ſi ita videtur, ad examen revoca. *M. du S.*

Οὐκ ἀνάξιον ὄντα] Utrumvis erat, flagitante ſententia, recipiendum, vel ἄξιον, vel οὐκ ἀνάξιον ὄντα. *Nonn.* Συναγ. Ἰσ. p. 127. παίεικάν δὲ εἰς τίλος (Empedocles) ἀξίως τῆς οἰκείας κενοδοξίας. *T. H.*

77. Τῶν σιμῶν λόγων] Sane ludit pervenuſte Menippus, easque formae notas, quibus, uti vivum veteres ſolebant, Socratem AEacus deſcribit, nihil ad eum diſcernendum valere, ſed omnibus aeque mortuis eſſe communes jocatur. Simus erat Socrates inter ſuperos & calvus, eamque ob cauſam Sileno comparatur: *Schol. Ariſtoph.* ad Nub. v. 223. εἰλήφασι δὲ ὁ Σω-

ipsis crepidis haud indignum : attamen nihil te callidum commentum juvit ; patuit enim esse te mortuum ? Socrates vero, Æace, ubi tandem est ? ÆAC. Cum Nestore & Palamede ille nugatur plerumque. MEN. Vellem tamen eum videre, sicubi hic esset. ÆAC. Viden istum, calvum ? MEN. Omnes utique sunt calvi : idque adeo omnium fuerit inditium. ÆAC. At simum istum dico. MEN. Hoc etiam perinde simile : cuncti enim simi.

5. SOCR. Mene quæris, Menippe? MEN. Maxime, Socrates. SOCR. Quid agitur Athenis ? MEN. Multi ju-

σιν οὐκ [b] ἀνάξιον ὄντα. πλὴν ἀλλ' οὐδὲν οὕτω τὸ σόφισμα ὠφέλησεν ἐφωράθης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δὲ, ὦ Αἰακὲ, πῶς πολε ἆρά ἐστιν ; ΑΙΑΚ. μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμήδους ἐκεῖνος λυρεῖ τὰ πολλά. ΜΕΝ. ὅμως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἴπου ἐνθάδε ἐστίν. ΑΙΑΚ. ὁρᾷς τὸν Φαλακρόν ; ΜΕΝ. ἅπαντες φαλακροί εἰσιν· ὥστε πάντων ἂν εἴη τοῦτο τὸ γνώρισμα. ΑΙΑΚ. τὸν σιμὸν λέγω. ΜΕΝ. καὶ τοῦθ' ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἅπαντες.

ΣΩΚ. Ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. καὶ μάλα, ὦ Σώκρατες. ΣΩΚ. τί τὰ κατ' Ἀθήνας; ΜΕΝ. πολλοὶ τῶν νέων φιλο-

ὠνησε τὸ σόφισμα ἐφωράθης γὰρ τεθνεώς. ins. ordinate scr.

[b] Ἀνάξιον] P. L. *J.* Margo *AIW.* In *F.* ceterisque Edd. ἄξιον reclamante sensu.

Σωκράτης τὸν ὄψιν Σειληνῷ παρεμφαίνειν· σιμός τε γὰρ καὶ φαλακρὸς ἦν· nam ibi facetissime Comicus illis uti verbis Socratem facit, quae Sileno tribuerat *Pindarus* cum Olympo colloquenti. Talem depingit illa mirabilis Alcibiadis laudatio in *Plat.* Symp. p. 1202. & p. 1203. A. τὸ σχῆμα αὐτῷ τοῦτο ὃν σειληνώδες σφόδρα γε· ibidemque Σατύρου & Μαρσύου audit. Hoc autem praecipuum suae formae decus, ut erat σίμων ad unguem factus, defendit ipse Socrates in *Xenoph.* Symp. p. 519. 520. nam tali eum dicto tetigerat Critobulus p. 515. v. 28. τὴν Δία, ἢ πάντων Σειληνῶν τὸν σὺ τοῖς Σατυρικοῖς (δράμασιν intelligo ; longe aliter atque *Interpretes*) αἰσχίω ἂν εἶναι. additque *Xenophon*, ὁ δὲ Σωκράτης ἐπεύξασθαι προσεμφῆναι τούτοις ὤν. Re tamen vera singulari vultus pulcritudine Socrates nec gloriari poterat, nec profecto cupiebat ; qui externam speciem despiceret, internam solam admiraretur : quare Theodorus de Theaeteto adolescente in cognomine *Platonis* dialogo p. 107. C. τὸν δὲ, ἦ μάμοι ἔχθου, οὐκ ἴσει καλὸς· προσέοικε δέ σοι τὴν τε σιμότητα, καὶ τὸ ἔξω τῶν ὀμμάτων. Eo saepissime scriptores antiqui respectant : vide *Athen.* V. p. 219. A. *Max. Tyrius* Διαλ. XXXVI. p. 375. οἱ σιμοὶ καὶ οἱ προγάστορες. *Julian.* Caes. p. 314. D. *Synes.* Calv. Enc. p. 69. B. Atque adeo non jam suspicor verba *Varronis* apud *Nonium* p. 25. ut olim ad *Poll.* IX, 148. de Sileno, sed paene mihi persuadeo de Socrate esse intelligenda, modo parumper emendata huic homini adcommodentur : *Nonne enim unum* (quod etsi retineri possit, malo tamen, *Nonne enim* vel *eum senem*) *scribunt esse grandibus superciliis, silonem, quadratum?* fieri certe non potest, quin in Satyra Menippea Γνῶθι σεαυτὸν, unde haec sunt depromta, Socratis *Varro* meminerit. Ex Latinis similes formae philosophorum parentis imagines protulit *Savaro* ad *Apollin. Sidon.* IX. Ep. 9. p. 586. *T.H.*

78. Καὶ τοῦθ' ὅμοιον] *Viden' calvum illum ?* Men. *Omnes calvi sunt ; quare & omnium hoc insigne sit.* Aac. *Simum illum dico.* Men. *Et illud simile : simi enim omnes.* Lucianum scripsisse existimo ὅμοιον, non ut vulgo, ὅμοιον. Si Lucianus voluisset hunc in modum, uti vulgo legitur, scribere, meo judicio scripsisset ἴσον. At maluit vulgatissimum illum Hellenismum, quo & infra utitur in Reviviscentib. c. 13. Πολλὰς ὁμοίας ὁρᾷ τὸ γε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. *Multas similes inter se esse video, quantum & ad habitum, & ad incessum, nec non vestitum :* & sic passim. *J.J.*

π. 81. Πολλοὶ τῶν νέων &c.] Legitur in editionibus : πολλοὶ τῶν νεῶν φιλοσοφιῶν λέγουσι, καὶ τάγε σχήματα αὐτὰ καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοὶ· τὰ δ' ἄλλα ἑώρακας οἶμαι. Hunc locum fœdatum esse dudum vidi ; sed quomodo purgari posset, non videbam. Exciderunt enim voces, quas ubi ex Mss. reposueris, cognosces emaculatum. Sic autem in illo scribitur : πολλοὶ τῶν νεῶν φιλοσοφιῶν λέγουσι, καὶ τάγε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Sw. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Ms. ἀλλ' ἑώρακας, οἶμαι, οἷος ἦκε παρά σοι Ἀριστίππου καὶ Πλάτων. *Multi juniorum se philosophari profitentur. Ac habitum quidem ipsum & incessum si quis adspiciat, summi philosophi videntur, sane quam multi.* Soc. *Valde multos vidi.* Men. *Sed vide qualis ad te venerit Aristippus, & ipse Plato.* De Platonis & Aristippi luxuria vide *Theodoret.* Θεραπευτ. β. ex ipso *Xenophonte* ; vide & *Athen.* XIII. Dipnosoph. de amore Platonis in Archeanassam Colophonien sem. Inde & ab Antisthene Σάθων dicitur, quasi diceres Priapum. *Athen.* lib. XI. Sequitur, paucis verbis interjectis, qui prava laborat interpunctione locus, quem sic restitues : Εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ. τάγε τοιαῦτα πάντες ἂν σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγονέναι,

φιλοσοφεῖν λέγουσι. ἢ [a] τάχα σχήματα αὐτὰ, ἢ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι. [b] ΣΩΚ. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. MEN. ἀλλὰ ἑώρακας, οἶμαι, οἷος ἦκε πρὸς σοὶ Ἀρίστιππος, ἢ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν ἀποπνέων μύρα· ὁ δὲ τοὺς ὑπὲρ Σικελίᾳ τυράννους θεραπεύων ἐκμαθών. ΣΩΚ. πῶς δὲ ἐμοῦ δὲ τί φρονοῦσιν; MEN. εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ τάχα τοιαῦτα· πάντες δὴ σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, ἢ πάντα ἐγνωκέναι, [c] ἢ ταῦτα

venum philosophari se praedicant: & habitus quidem atque incessus si spectaverit aliquis, summi philosophi. SOCR. Valde multos vidi. MEN. At vidisti, opinor, qualis venerit ad te Aristippus, atque ipse Plato: ille unguentum spirans; hic colere Siculos tyrannos edoctus. SOCR. De me vero quid sentiunt? MEN. Felix, Socrates, es homo istâ quidem parte: omnes adeo te admirabilem existimant virum fuisse, & cuncta sciviſſe, idque (est enim, ut

a Τάχα] Τά τι *F.* b ΣΩΚ. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. MEN. ἀλλὰ ἑώρακας &c.] In prioribus Edd. excepta *F.* ordine continuo: ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί. τὰ δ' ἄλλα ἑώρακας οἶμαι. Restitutam lectionem plane praeferunt O. *F.* & P. nisi quod ἑωρας in eo sit pro ἑώρακας. Plenius etiam G. ἄκροι φιλόσοφοι μάλα πολλοί. Σω. μ. π. ἑώρακα. Ms. ἀλλὰ ἑώρακας. c Καὶ ταῦτα] Priores Edd. πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα.

87. Τοὺς ὑπὲρ Σικελίᾳ τυράννους] Διονυσίους λέγει, πρὸς οὓς Πλάτων ἐπορεύετο. *G.*

ἢ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα, δίκη ἔφ' οἷσπερ τἀληθὲς λέγω, εὖ οἶδα. *Felix homo es, Socrates. In his omnes te virum admirandum fuisse existimant, & omnia ipsa novisse, cum nihil, verum enim dicendum est, scias.* Hinc Socratem alii fuisse idiotam dicunt, & vere dicunt. *F.G.G.*

84. Ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί.] Supplet hic quaedam MS. Graevii. Possit tamen sine isto supplemento locus hic constare, modo tollatur importunum punctum post φιλόσοφοι. *Quomodo se res Athenis habent?* Men. *Multi novitiorum se philosophari praedicant; & quantum ad ipsum habitum, & incessum, si quis eos conspiciat, summi Philosophi sunt quamplurimi: caeterum vidisti, opinor, qualis veneris ad te Aristippus*, &c. Liber vero MS. quo usus est Vir Cl. ita supplet, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Σω. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Μα. ἀλλ' ἑώρακας οἶμαι, &c. Num quidem credibile est, fingi hic Socratem, qui jam dudum esset mortuus, vidisse *istos* illos, jactantes se esse philosophos? *F.F.*

Ibid. Σω. Μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Μα. Ἀλλὰ] Ita hunc locum restituimus ex Ed. *F.* confirmaturque ea lectio auctoritate Mſ. Gr. P. & Ox. in quibus eadem leguntur, nisi quod in Ox. pro μάλα vitiose legitur πάλαι. in P. vero ἔωρας. At quod Gr. codex ante haec Socratis verba habet μάλα πολλοί, non probo: est enim ex corruptis exemplaribus, in quibus sine Socratis nomine pro his, quae adscripsi, legitur tantum μάλα πολλοί. Τὰ δ' ἄλλα in omnibus reliquis Edd. Vide tamen Γνωμ. c. 34. *M. du S.*

Σω. Μάλα π. ἑώρακα.] Quandoquidem membranarum quarumdam auctoritatem suffragio suo viri eruditi firmare non refugiunt, eorum consensum quia liquidis rationibus refutare non poteram, parvi pendere religioni duxi. Neque tamen diffitear, subodorari me in hisce restitutis nescio quid improbi & notae minus sincerae: non enim videtur Socratis personae convenire responsum, μάλα πολλοὺς ἑώρακα· tum colorem Lucianeum habent, *si habitum quis & incessum spectet, summi philosophi valde frequentes*: porro τάχα σχήματα αὐτὰ (vel αὐτῶν) ἢ τὰ βαδίσματα sententiam quandam, nisi fallor, oppositam flagitant, quae nihil eos esse minus, quam veros philosophos, indicet. Ideo mihi probabile fit, post τὰ δ' ἄλλα praetermissum esse jampridem segni librariorum negligentia unum atque alterum versum, in quo ejusmodi fere fuerit, qualem dixi, sensus, cui commode jungantur illa sequentia: ἑώρακας οἶμαι, οἷος ἦκε πρὸς σοὶ (nisi, quod puto, praestiterit πάλαι σὺ) Ἀρίστιππος &c. Postmodum quam reperiebant lacunam, quisque pro ingenii sui modulo fuit conatus explere: inde orta, quam hic videmus, lectionum illa varietas: alii contra conglutinatis, quae spatio interjecto longius dijungebantur, vocibus omne deficientis orationis vestigium deleverunt. *T.H.*

87. Μύρου] *Diogen. L.* p. 51. F. τις ὁ μυρομαρμύρας; de eodem Aristippo. *M. du S.*

Ibid. Τοὺς ὑπὲρ Σικελίᾳ τ.] Vid. *Corn. Nepos* in Dione. *M. du S.*

89. Εὐδαίμων, ὦ Σ. ἄνθ. εἰ τάχα τοιαῦτα· πάντες δὴ] Εὐδαίμων ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἰ τάχα τοιαῦτα. πάντες δή σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, ἢ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα, δίκη ἔφ' οἷσπερ τἀληθὲς λέγω, εὖ οἶδα. Sic locum hunc interpungendum puto, inque eo jam praeviisse videtur Interpres. Vulgo priora ita disponuntur, Εὐδαίμων ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἰ. τάχα τοιαῦτα πάντες δή, &c. Sed εὐδαίμων, inquit, ἄνθρωπος εἰ τάχα τοιαῦτα· scilicet quantum ad illa vitia attinet, (qui-

fit ſuito, veritas dicenda) nihil ſcientem. SOCR. Equidem adfirmabam hoc ipſum apud eos: illi meram ironiam interpretabantur factum meum.

(δεῖ γάρ, ἆμαι, τἀληθῆ λέγειν) εἰδέναι οὐδέν. ΣΩΚ. ἦ καὶ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς ἑαυτόν· οἱ δὲ εἰρωνείαν ᾤοντο τὸ πρᾶγμα εἶναι.

6. MEN. Quinam hi circa te ſunt? SOCR. Charmides, Menippe, & Phædrus, Cliniæque filius. MEN. Bene factum, Socrates, ut qui & hicce colas artem tuam, neque deſpicis pulcros. SOCR. Nam quid aliud jucundius agam? Verum prope nos recumbe, ſi videtur. MEN. Nequaquam: ad Croeſum enim & Sardanapalum, opulentiſſimos

MEN. Τίνες δὲ οὗτοί εἰσιν οἱ περὶ σέ; ΣΩΚ. Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ τοῦ Κλεινίου. MEN. εὖγε, ὦ Σώκρατες, ὅτι καὶταῦθα [d] μέτει τὴν σαυτῆς τέχνην, καὶ οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν. ΣΩΚ. τί γὰρ ἂν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατάκεισο, εἰ δοκεῖ. MEN. μὰ Δί', ἔφη, τὸν Κροῖσον γάρ, καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλη-

[d] Μέτει] Μετὰ τὴν ἀσπίδα O. Margo *Alliv.* et e M. et B.

98. Ὁ τοῦ Κλεινίου] Ἀλκιβιάδης. *V.*

(quibus, ut praeceſſit, laborabant Ariſtippus, Plato, alii;) tu, Socrates, homo beatus es: propterea omnes admirabilem te fuiſſe exiſtimant virum, &c. In prioribus tamen his Cl. *Graevius* vulgatam ſervat diſtinctionem, ponens recte deinceps comma poſt ταῦτα, ubi vulgo habebatur punctum. *J.J.*

90. Τά γε τοιαῦτα] *Graevium* aberraſſe miror: eam adhibuit commode diſtinguendo medicinam *Jenſius*, quae cum uſu particulae ἄν ordine ſuo collocandae perpetuo congruit: nam quis ferat Graece ſciens ejus ſtructurae ſcabritiem? τά γε τοιαῦτα πάντες ἄν σε θαυμάσιον εἶναι. Poſtea καὶ ταῦτα extra dubitationem *mihi* poſitum videtur: in corrigendo *Luciano Lucianum* ſequi malui, quam ſcriptis editisque libris, in quibus, cur particula καὶ fuerit eliſa, facile poteſt animadverti, obtemperare: Dial. XIX. §. 1. & XXIX. ἀνὴρ ἐμὸς ἑταῖρός σου, καὶ ταῦτα παρὰ Τροιζηνίοις. Necyom. §. 4. καὶ ταῦτα εἰδότα σαφῶς. §. 14. alibique ſaepe. *Alcidam.* p. 185. v. 3. ἄνδρα σύμμαχον. . . . . καὶ ταῦτα πρότερον ἐν ὑμῶν εὐδοκιμήσοντα. *T.H.*

92. Καὶ ταῦτα] Miſere antea ſine καὶ oratio claudicabat, & in ſenſum abſurdum volentes nolentes rapiebat, in hunc modum: πάντες ἂν σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γιγνῆσθαι, καὶ πάντα ἐγκώμια ταῦτα· δεῖ γὰρ ἆμαι τἀληθῆ λέγειν εἰδέναι εἰδότα· quae vides nunc hac levi mutatione quam elegans & limpida evadat. Omnino legendum καὶ ταῦτα· quod adeo liquere perfecta ſententia exiſtimo, ut plura dicere pigeat. *M. du S.*

93. Οὐδὲν εἰδότα] Unum ſcio, quod nihil ſcio. *F.G.*

97. Χαρμίδης] Glauconis filius dicitur a *Xenoph.* Ἀπομν. III. 429. & 434. V. *Plat.* in Theag. & Apol. & *Ælian.* V. H. VIII, 1. Critonis filius dicitur *Diog. Laërt.* p. 40. D. *Dion. Halic.* *M. du S.*

99. Μέτει τὴν σαυτοῦ τέχνην] Notabile vitium Cod. O. μεγίστην ἀσπίδα σαυτοῦ τέχνην, dignumque quod obſervetur ad ſimile mendarum genus minore negotio detegendum. Primum Τ transeunte in Γ, quomodo creberrime peccatur, natum eſt ex ΜΕΤΕΙ ΤΗΝ ΜΕΓΙΣΤΗΝ. Deinde, quum facile deprehendi poſſet orationem labare, niſi addito verbo fulciretur, adoptare conſultum duxerunt quam interpretationem τῇ μέτρῃ in margine poſitam inveniebant ἀσπίδι. Τέχνην autem Socratis intelligit παιδικήν, ſive puerorum formoſorum amorem; quod crimen admirabili viro ſaepe quidem, ſed falſiſſime fuit objectum: de Platone res iſta majorem habet controverſiam: vide *Daviſ.* ad *Cicer.* T. D. IV, 34. Quod modo Socrates ajebat, καὶ αὐτὸς ἔφασκον &c. ejus ſpecimen illuſtre reperire licet in *Æſchin.* D. III. c. 6. ſed cum ſolita tamen εἰρωνίᾳ conjunctum: vide *Cicer.* Acad. I. c. 5. p. 18. quaeque ibi notat *Daviſius.* *T.H.*

1. Οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν] Nondum Socratem auſus inceſti arguere, modum in jocis aliquem ſervat. Ars autem, quam hic nominat, ea eſt, qua Socrates animorum ſe obſtetricem & dici & haberi cupiebat. De Alcibiade Socratisque in eum amore *Diog. Laert.* p. 38. F. & 40. F. apud *Athenaeum* Aſpaſia ipſeque *Athenaeus*: quin & ipſe Alcibiades apud *Plat. Symp.* Alibi *Noſter* non tam caute de amoribus iſtis loquitur; ut & Παρ. c. 43. Sed vide illic Notas noſtras, ad Παρ. autem *T. Fabri.* *M. du S.*

3. Μὰ Δί', ἔφη, τὸν Κροῖσον γάρ & Σαρδανάπαλον ἄπειμι] *Benedictus*: non per Jovem: Croeſum enim & Sardanapalum adeo. Non ſecus ac, ſi voluiſſet negationem *Lucianus*, non potuerit nunc quoque dicere, ut mox ante ναὶ μὰ Δία, ἀλλὰ κινδυνεύω, καὶ τόφῳ &c. & in Vitarum auctione, ναὶ μὰ τὸν μέγιστον ὅρκον τὸν τίττυγα. In Mercede cond. ναὶ μὰ Δία τὸν Ἕλληνα ἔγωγε, ἀλλὰ τὸν Πριάμου παῖδα. Sed vides, auctorem nunc loqui, ut fecit in dialogo Noti & Zephyri, θαυμαστὸν τοσοῦτον ἤδη διέπλευσα γε ἤδη. οὐ Δία οὐκοῦν γὰρ ἔστι γε-

πλησίον οἰκήσων αὐτῆς. ἔοικα γὰρ ἐπὶ πολὺ γελάσεσθαι, οἰμωζόντων ἀκόντων. ΑΙΑΚ. κἀγὼ ἤδη ἄπειμι, μὴ καί τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφυγών. τὰ πολλὰ δ' ἐσαῦθις ὄψει, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. ἄπιθι· καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανά, ὦ Αἰακέ.

napalum abeo proxime illos habitaturus? videor equidem non parum risurus plorantes eos audiens. ÆAC. Jamque ego abeo, ne quis mortuorum clam nobis effugiat: plura in posterum vises, Menippe. MEN. Abi modo; hæc enim ipsa sunt satis, Æace.

XXI.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΚΕΡΒΕΡΟΥ. MENIPPI ET CERBERI.

ΜΕΝ. MEN.

Ὦ Κέρβερε, συγγενὴς γάρ εἰμί σοι, κύων καὶ αὐτὸς ὤν, εἰπέ μοι πρὸς τοῦ Στυγός, οἷος ἦν ὁ Σωκράτης, ὁπότε κατήει πρὸς ὑμᾶς· εἰκὸς δέ σε θεὸν ὄντα μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι, ὁπόταν ἐθέλοις. ΚΕΡ. πόρρωθεν μέν, ὦ Μένιππε,

1. O Cerbere, nam cognatus sum tibi, quippe canis & ipse, dic mihi per Stygem, qualis esset Socrates, quando descendebat ad vos: par est te Deum scilicet non latrare solum, sed & humano more loqui, quum velis. CER. E longinquo, Menippe, omnimodis videbatur con-

16. Ὦ Μένιππε . . . .] Gr. ὦ Μένιππε, ἰδεῖναι ἀτρέπτῳ τοῦ προσώπῳ προσῆκαι, καὶ ἐ πάνυ διδόναι τὸ θαυμάσιον. * Ὅντως τὸ περίφημον. G.

* Ὅντως] Credo legendum ἴσως: sic ipse contextus habet. T. H.

γένοιτο. Sensus est, *Esne? immo ad Crœsum*, &c. *J. G.*

Μὰ Δί'] Nihil mutandum; passim ita adhibent optimi quique Scriptores Græci. Vide initium lib. VI. Cyrop. *Xenophontis*, quod hisce scatet: neque unquam aliter *Xenophon*, nisi vitiatis forte codicibus. *M. du S.*

14. Θεὸν ὄντα] Cerberus *Luciano* multum debet, a quo titulo tam honorifico, quem vix quisquam alius impertiverit, cohonestetur: neque tamen secus in B. Ilp. c. XVI. Vid. *Barth.* ad *Stat.* Th. II, 26. IV, 486. Canem hunc dirum intellexit *Callimachus* in Fragm. Bentl. n. CLXI. ξεῖνος Ἐχιδναῖον τέρας ἄγαν δάκετον. Hercules est ille ξεῖνος nec dubito, quin ex Αἰτίοις Cyrenaei vatis depromtus sit versus: vide *Quint. Calab.* VI, 260. *T. H.*

17. Τῷ προσώπῳ] Τῷ in plerisque deerat: reperitur in MS. Ox. Coll. Edd. Fl. & P. Sic *Polyæn.* Strat. VIII. p. 556. *M. du S.*

Ἀτρέπτῳ τοῦ προσώπου] Vultus Socratis semper idem admirationi fuit veteribus, etiam Xanthippe luculenta teste; quam fuisse talem prædicant, quæ cujuscumque mariti alterius vultum facile movere potuisset: vide *Cicer.* T. D. III. §. 31. quæque notant *Gataker.* ad *Antonin.* I. §. 8. *Kuhn.* ad *Ælian.* V. H. IX, 7. Ἀτρέπτῳ suppeditatum a P. si exigas ad ἀτρέπτῳ, ejusmodi est, ut difficulter, utrum a *Luciano* fuerit profectum, statuere liceat: illud ἐ πάνυ διδόναι si spectes, palmam forte dederis huic lectioni; præsertim accedente *Platone*, qui Socratis habitum fatale poculum hausturi graphice depingit in Phæd. p. 86. E. καὶ ὃς λαβὼν ἐ μάλα ἤλεως, ἔδει ΤΡΕΣΑΣ, ἔδει ἀλφθείρας ἄτε τῷ χρώματος ἄτε τῷ προσώπου, ἀλλ', ἅστερ εἰώθει, ταυρηδὸν ὑποβλέψας. Solent autem illa vocabula vulgo a librariis permutari: velut in *Josepho* de B. J. VII, 8. p. 430. pro φρόνημα πρὸς τοὺς ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον ἀτρεσὲς duo non spernendi Codd. præferunt ἄτρεστον similis variatio notatur ab eruditis viris apud *Ælian.* V. H. V, 6. XIV, 31. In *Nostro* tamen nihil esse novandum credo, quia sententiæ non minus, quam illud alterum, servit ἄτρεπτον πρόσωπον optime respondens verbis *Platonis* ἰδὼν ἀλφθείρας ἄτε τῷ χρώματος, ἄτε τῷ προσώπου· iterum in A. I. II. c. 23. Socrates τὸ πρόσωπον ἄτρεπτος· vide *Lexic.* c. 16. Verum paucos fore arbitror, siquidem attenderint, qui non offendantur inconcinna structura ἰδόντι . . . ὀκνῶν· exterminata voce postrema expoliri poterit hic locus tali pacto: πανταπάσιν ἰδόντι ἀτρέπτῳ τοῦ προσώ-

πῳ

constanti & imperterrito vultu accedere, neque valde reformidare mortem, idque ipsum significare iis, qui extra ostium stabant, velle. Verum postquam se demisit intra hiatum infernæ domus, & vidit caliginem, atque ego cunctantem adhuc cicutæ morsu correptum detraxi pede, sicut infantes ejulabat, suos liberos deflebat, in omnesque formas mutabatur.

2. MEN. Ergo subdolus erat hic homo sophista, nec revera contemnebat mortem? CER. Minime: sed ubi necessariam animadvertit, audacter sese offerebat, quasi scilicet non invitus subiturus, quod omnino oportebat pati, ut eum admirarentur spectatores. In summa de omnibus quidem ejusmodi dicere possim, Usque ad ostium audaces ac fortes: ubi intus penetratum est, documentum timoris manifestum. MEN. Ego vero quomodo tibi descendisse visus sum? CER. Solus, Me-

[a] παντάπασιν ἐδόκει [b] ἀτρέπτῳ [c] τῷ προσώπῳ [d] προσιέναι, καὶ ὡς πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον δοκῶν καὶ τοῦτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τοῦ στόματος ἑστῶσιν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν εἴσω τοῦ χάσματος, καὶ εἶδε τὸν ζόφον, καὶ ἅμα ἐμέλλοντα αὐτὸν δακεῖν τῷ κωνείῳ κατέσπασα τοῦ ποδός, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ ἑαυτῆς παιδία ὠδύρετο, καὶ παντοῖος ἐγένετο.

προσδέχεσθαι τὸν θάν. c. M.

ὁ δ' ἀνδὶ c. M.

MEN. Οὐκοῦν σοφιστὴς ὁ ἄνθρωπος ἦν, καὶ οὐκ ἀληθῶς καλὸ φρόνει τὸ πράγματος; KER. Οὐκ· ἀλλ' ἐπειδὴ ἀναγκαῖον αὐτὸ ἑώρα, καλοθρασύνετο, ὡς δῆθεν οὐκ ἄκων πεισόμενος, ὃ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσεσθαι οἱ θεαταί. καὶ ὅλως, εἰ πάντων γε τὸ τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τοῦ στόματος τολμηροὶ, καὶ ἀνδρεῖοι· τὰδ' ἔνδοθεν, ἔλεγχος ἀκριβής. MEN. ἐγὼ δὲ πῶς σοι καλελήλυθέναι ἔδοξα; KER. μάνος, ὦ Μέ-

πε-

[a] Παντάπασιν] Deest in O. C. [b] Ἀτρέπτῳ] Ἀτρέσῳ P. [c] Τῷ πρ.] Vocula τῷ habent O. C. & F. P. in ceteris Edd. deficit. [d] Προσιέναι] Προσιόντ O. L. omissis, si recte capio Clariss. *M. du Soul* adnotationem, καὶ ὡς πάνυ δεδιέναι quod uti spernendum non est, modo nostram emendationem sequaris, sic jamdudum nonnihil a librariis hoc in loco fuisse turbatum non obscure demonstrat.

πῳ προσιέναι, καὶ ὡς πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον, καὶ τοῦτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τοῦ στόματος ἑστῶσιν ἐθέλειν. De priore video mecum sentire magnum *J. Fr. Gronovium* in Corrig. & Inser. ad Observ. p. 683. pro ἐθέλων vero substituit ἔθελεν· ad meam partem accessuros spero literarum Graecarum peritos. *T.H.*

22. Διαμέλλοντα] Trajectio vituperanda: quid enim *Luciano* causæ fuit, cur ita discerpta orationis membra temere disseminaret? Cave tamen absque Mss. ope mutassis: mox idem in seq. Dial. iterum, κἀγὼ τοῦ ξύλου σου πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον· & alibi passim. *M. du S.*

Ibid. Δακὼν] Δοκῶν forte. *F.G.*

Δακὼν τοῦ κυνὸς] De Cerbero decenter, quippe cane, dicitur, qui non latratu solum umbras territat, sed & morsu petit: majore audacia, sed quae facetissima joci venustate redimitur, de fato tanquam Cerbero locutus est in Hermot. c. VI. Οὐκ οἶδα εἴ τι πλησίον ἤδη τοῦ ἄκρου γενόμενον τὸ χρεὼν ἐπισπᾶται καὶ ἀπασπάσει λαβόμενον τοῦ ποδὸς ἐξ ἀτελοῦς τὴν ἐλπίδα· quamvis alioqui τὸ χρεὼν καλαλαμβάνειν & ἐπιλαμβάνειν τινὸς frequens sit apud *Pausaniam* atque alios, & *rapaces fati manus* memoret *Seneca* Hippol. v. 567. Illud autem καθαπτῶν τοῦ σκέλους vel τοῦ ποδὸς nescio an ab *Antiphane* Comico sit sumtum; quod is tamen Charonti tribuit: locus ejus simillimus extat apud *Stobaeum* p. 608. Τοὺς γλιχομένους δὲ ζῆν καθάπτει τοῦ σκέλους Ἀκουσίλαος ὁ Χάρων, ἐπὶ τόπον θεῖον τ' ἄγει &c. Eadem fere, si *Luciano* credimus, Socratis fuit causa: verum indignor, viri sapientissimi sinceraeque virtutis, quantam aetas illa capiebat, strenui cultoris memoriam ignominia tali adspergi: pluris est apud me, quam *Luciani* aliorumque, qui ceteroquin ab eo longe diversi huic injuriae subscribunt, inanes argutiae, *Xenophontis* fides ita scribentis in ultima Socratis Apologia: Ἐπεδείξατο δὲ τὴν ψυχῆς τὴν μεγαλοψυχίαν ἐπεὶ δὲ ἔγνω τοῦτο ζῆν τὸ τεθνάναι αὐτῷ κρεῖττον εἶναι, ὥσπερ ἤδη πρὸς τοῦτο τὰγαθὸν προσιόντης ἦν, οὐδὲ πρὸς τὸν θάνατον ἠμαλακίσθη, ἀλλ' ἱλαρῶς καὶ προσεδέχετο αὐτόν commemorataque Socratis σοφία & γενναιότητι, quae auditorum ex animis effluere nunquam possint, finem elegantissimae defensioni simul, & cumulum meritis ejus laudibus imponit: εἰ δέ τις τῶν ἀρετῶν ἐφιέμενος ὠφελιμωτέρου τινὸς Σωκράτους συνεχώρησε, ἐκείνου ἐγὼ τὸν ἄνδρα ἀξιομακαριστότατον νομίζω. *Menander* in Ὀργ. apud Athen. XII. p. 552. Ὁ λιμὸς ὑμῶν τὸν κακὸν τοῦτον δαιμόνα. *T.H.*

γιππε, ἀξίως τῦ γένους, καὶ Διογένης πρὸ σοῦ ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἔσηειτε, μηδ' ὠθούμενοι, ἀλλ' ἑθελοντὶ, γελῶντες, αἰμώζειν πάντας παρεγγείλαντες ἅπασιν.

nippe, ut dignum erat genere, ac Diogenes ante te; quia non coacti intrabatis, neque impulsi, sed voluntarii, ridentes, plorare jubentes cunctos.

CHA-

36. Ἀξίως τῦ γένους, καὶ Διογένης] *Ut dignum erat genere canino*: ad Cerberum supra dixerat Menippus, συγγενὴς γὰρ ἐμοί σε. Diogeni tamen Cerberus apud *Ausonium* Epitaph. XXXI. non perinde benignus est; nam ad manes abire vetuit, canemque superum iis in sedibus morari noluit canis infernus: *Quonam igitur clari flagrat qua stella Leonis Additus est justae nunc capis Erigonae.* Quod imitatus est *Ausonius*, Graecum epigramma cultu simplici multo mihi nitidius videtur. In alio Epigr. 14. Anth. III. c. 33. Cerbero blanditur Diogenes, eumque adfinitatis proximae commonefacit: Ἀλλὰ κύον σαίνοις Κέρβερε τὸν μὸν κύνα. *T.H.*

Ibid. Διογένης] Quomodo sibi mortem consciverit Diogenes, alibi dicendi locus est ad *B. πρ.* c. 10. Vid. Sotadis fragm. apud *Grot.* Flor. p. 397. & 399. *Diog. Laert.* 162. B. Ὑπ' ἀθυμίας βρόχῳ τὸν βίον μεταλλάξαι Menippum dicit: idem tamen in epigrammate, parum sibi constans, negare videtur factum, cum ait, εἰ δ' ἐπὶ φύσιν κυνὸς, αὐτὸν ἂν ἐκρίμασεν. *M. du S.*

44. Ὀβολὸν μὴ ἔχων] Unum obolum ori mortuorum immittit *Lucianus*, cujus ab Indice petenda sunt loca. Ceteri fere consentiunt: *Lucill.* Anth. II. c. 50. Ep. 7. Κεῖτο δὲ γ' ἐδὲν ἔχων ὀβόλου πλέον — *Antiphan.* apud *Stob.* p. 128. & Anth. II. c. 50. Ep. 3. Τὸν πλουτοῦσαν ἀφεὶς μεγάλῳ ἀβρότητι Ἐκ πολλῶν ὀβολὸν μοῦνον ἐνεγκάμενον· ubi vide *Brodaeum*. Diogenes etiam, ut erat amantissimus justitiae, debita Charontem stipe fraudare noluit, porrexitque ipsi ναυτικὸν ὀβολὸν, sive τὸ φθιμένοις ναυσιλόητα ὀβολὸν, teste *Antipatro*, vel alio forte quodam poëta Anth. III. c. 33. Ep. 15. 16. doctoris exemplum quo minus apud Menippum valuerit, quamvis cetera Cynicae frugalitatis instrumenta secum portet, egestatem a contemtu divitiarum ortam obstitisse credendum est. Porro τὸν ὀβολὸν τὸ συγκηδεύόμενον τοῖς τελευτῶσιν *Suidas* habet in Καρκάδοντα, vel quod, monente *Kustero*, *Photius* scriptique Codices praebent, Καρκαδὼν· quam vocem etsi juxta cum aliis ignorem, suspicor tamen ex *Pherecratis* Comici Crapatallis desumtam: *Cuperus* certe in Num. Ant. Expl. p. 235. labitur, quando minus diligenter inspectis Grammatici verbis illud ipsius oboli funebris esse nomen opinabatur: ὀβολὸν μισθὸν τῷ πορθμεῖ idem *Suidas* in Μελιττοῦτα, quae derivata sunt ex *Aristoph. Schol.* ad Lysistr. v. 601. 603. neque aliter *Diodor. Sic.* I. p. 61. C. ubi quicquid est de Orci statu & Charonte Graecarum fabularum ab Aegyptiis Orpheum transtulisse contendit: τὸ μὲν γὰρ ἀργυρίζον τὰ σώματα πλοῖον βάριν καλεῖσθαι, τὸ δ' ἐπιβαθρον νόμισμα τὸν ὀβολὸν τῷ πορθμεῖ δίδοσθαι καλουμένῳ κατὰ τὴν ἐγχώριον διάλεκτον Χάρωνι· ubi refingendum puto, τὸ δ' ἐπιβάθρου νόμισμα τὸν ὀβ. Ναῦλον proprie sic dictum *Hesych.* & *Etymol.* interpretantur, τὸ εἰς τὸ σῶμα τῶν νεκρῶν ἐμβαλλόμενον νομισμάτιον· atque ita *Schol. Juven.* ad Sat. III, 267. qui *inopem Virgilii turbam* AEn. VI, 325. longe secus ac *Servius*, exponit eam, cui, quod portitori solvat, nummus vel naulum deest. *Strab.* VIII. p. 573. A. δίνῳ οὖν ἐνιαύσιον ἐντεῦθεν (apud Hermionenses) τοῖς νεκροῖς ναῦλον & Charon apud *Aristophan.* v. 372. Ναῦλον, ὀβολὸς & ναῦλον. Rarius est, quod *Moeris* Atticista protulit; Καττυτήριον & τῦ νεκροῦ ὀβολόν. Praeterea δανάκη, vel potius ὁ δανάκης a veteribus vulgo nummus hicce mortualis fuerit appellatus, si verum est, quod viris eruditis Grammatici persuaserunt; id enim ex *Hesychio*, *Etymologo* & *Suida* in Δανάκης, Ἀχερουσία jure sibi colligere videbantur. Sed minime dubito, quin a *Callimacho* fluxerit ista glossa, qui auctor novandi vocabulorum usus haud infrequens forte solus antiquorum viaticum illud infernum δανάκην dixit, oboli vice eo nummi Persici genere posito, quod Graecis non ignotum pretio proxime respondebat: quod autem undecumque investigatum *Natalis Comes* scripsit, versus esse ex Hecale depromtos certissimum arbitror; in quibus post limatissimam *Casauboni* curam ad *Strabonem* & Theocr. Lect. c. IV. nihil ultra tentare debuerat *Salmas.* de Usur. p. 427. In eo solum a *Casaubono* dissentio, quod proferri hos versus, *non quia in illis voce δανάκης usus sit poëta, sed ad confirmationem moris* existimarit, quum mihi satis apertum videatur tribus, quos egregie refinxit, adjungi debere initium quarti versus Δανάκην — Dixerat *Juvenalis* — *nec habet, quem porrigat ore trientem*; nummulo designato: *Propertius* paulo laxius IV. El. 11, 7. *Vota movent superos: ubi portitor aera recepit Obserat horboso lurida porta rogo*: quae posteriora vereor, ut a quoquam commode possint explicari. *Passeratius umbrosos rogos* unde eruerit, non reperio; certe mirabiliter interpretatur, *unde multae umbrae evolant iis extinctis*; quam vocis inauditam potestatem sermo Latinus, credo, fastidiet. Ego minuendae difficultatis in emendatione sola spem pono: *Obserat umbrosas lurida porta domos*: quemadmodum alibi, *Nigrantesque domos animarum intrasse silentum*: sensum nemo melius explanaverit, quam *Theognis*: Κυρίας τι πόλης ὠφελιμώτερος, αἴτε θνητοῖσιν ἔργοισιν, κακὴν ἀναπομένας· nec facile quicquam, quod prioribus aptius adjungatur, invenies. Hunc vero mortuis imponendae stipis morem, quem inter alios jam obsoletum apud Athenienses sua etiam aetate permansisse notat *Scholiastes Juvenalis*, hodie retinent Tatari Wogulskii, pluresque barbarae gentes, ut perhibent scriptores Itinerariorum. Jam quod duûm obolorum, qui Charonti sint tradendi, mentio fiat in *Aristoph.* Ran. v. 140. 272. joci gratia numerum duplicari, ut τὸ δικαστικὸν μισθὸν traducat, manifesto liquet ex v. 141. idque bene Scholiastae perspexerunt; quamvis eorum unus, ἅμα λέγει τὸ λεγόμενον, ὅτι τοῖς νεκροῖς ἐπὶ τῦ

XXII.

CHARONTIS, MENIPPI, ET MERCURII.

ΧΑΡΩΝΟΣ [a] ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

CHAR.

1. REdde, scelerate, portorium. MEN. Vociferare, si id tibi adlubescit, Charon. CHAR. Redde, inquam, pro eo quod te transvexi. MEN. Haud acceperis ab eo, qui non habet. CHAR. Estne aliquis, qui obolum non habeat? MEN. An alius aliquis, haud scio: de me vero, non habeo. CHAR. Enimvero fauces tibi præcludam, detestande, nisi dederis. MEN. Ego contra baculo tibi percussum dissolvam

ΧΑΡ.

Απόδ(ου), ὦ κατάρατε, τὰ [b] πορθμία. MEN. βόα, εἰ τοῦτό σοι ἥδιον, ὦ Χάρων. ΧΑΡ. Ἀπόδ(ος) φημὶ, ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην. MEN. οὐκ ἂν λάβοις παρά γε μὴ ἔχοντ(ος). ΧΑΡ. ἔστι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων; MEN. εἰ ἄρα ἄλλός τις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ δὲ οὐκ ἔχω. ΧΑΡ. καὶ μὴν ἄγξω σε νὴ τὸν Πλούτωνα, ὦ μιαρὲ, ἢν μὴ ἀποδῷς. MEN. κἀγὼ τῷ ξύλῳ [c] σου πατάξας

C.R. sic εἰ τοῦτο σοι, ὦ Χάρων, ἥδιον

a ΚΑΙ M.] Σ. M. καὶ Ἑρμοῦ P. b Πορθμία] Πορθμεῖα O3. F. c Σου] Σε G. L.

40. Ἀπόδ(ου)] Ἀπόλυε, *solve*. G.

τῷ στόματ(ι) βάλλωσι δύο ὀβολούς &c. scribat, antiquae consuetudinis ignoratione nimis erga portitorem avarum liberalis. Aliud erat, si ad lucem ab inferis remeandum foret; iterumque trajiciendus Acheron: quemadmodum in *Apul.* Metam. VI. p. 180. turris illa loquax & consiliaria Psychae jussu Veneris ad *Orci ferales penates* descensurae praecipit *offas polentae mulso concretas ambabus gestare manibus, ac in ipso ore duas ferre stipes*, quarum altera primam transvectionem, reditum altera mercetur. Sed ita sunt quaedam *Apuleii* verba ad *Lucianum* accommodata, ut comparationis instituendae causa proponi mereantur: *Nec mora, cum ad flumen mortuum venies, cui praefectus Charon protinus expetens portorium, sic ad ripam ulteriorem sutili cymba deducit commeantes. Ergo & inter mortuos avaritia vivit? nec Charon ille, Ditis pater* (suspicabar olim, *Ditis portitor*, quod necdum plane displicet; quamvis vulgatam lectionem tueantur, quae notat *Th. Munckerus* ad Hygin. p. 91.) *tantus Deus quicquam gratuito facit: & pauper moriens viaticum debet quaerere, & aes si forte prae manu non fueris, nemo eum expirare patietur? Huic squalido fratri dabis nauli nomine de stipibus, quas feres, alteram, sic tamen ut ipse tua manu de tuo sumat ore.* Paulloque post: *ac deinde avaro nautae data, quam reservaveras, stipe, transitoque ejus fluvio recalcans priora vestigia, ad istum coelestium siderum redibis chorum.* Nonnulla notavit *Pricaeus*, adhibito *Luciano*; cujus aliquot loca neque *Meursii* diligentiam fugerunt de Fun. c. V. *T.H.*

46. Ἄγξω σε] Concinnius ἄγχειν dici, quam πνίγειν monet *Thom. Mag.* ubi *L. Bos*, hoc etiam loco prolato, propriam esse verbi rationem in creditoribus ostendit, qui debitores segnes obtorto collo corripiunt, adque solvendum aes alienum acerbe cogunt. Sic & *Basil.* Hom. in Ps. XIV. p. 109. D. ὁ δανειστὴς τὸ παρὰ τοῦ ὀφειλέτου ἄγχει πνίγειν tamen eadem potestate a probatissimis scriptoribus usurpatur. *T.H.*

48. Σου πατάξας δ. τὸ κρανίον] Suavius est, & venustiorem Atticae structurae formam praefert, quod vulgatur, quam *Graevio* probata scripti codicis lectio: solent saepe genitivum ab eo nomine, unde pendet, nonnihil removere: ut *Noster* in Necyom. μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποτύσας. Δ. Θ. p. 220. v. 52. τούτου δὲ ἐξείλκυσε λαβὼν τῆ κεφαλῆ τὸ ξίφος. *Lys.* p. 93. v. 17. 20. πάντα μου εἰς τὴν γνώμην ἐποίησε· & ταῦτα μου πάντα εἰς τὴν γνώμην ἐποίησε. *Long.* p. 71. τούτων ὁρμίζων ἐπὶ προφάσει θήρας. *Aristaen.* I. Ep. 9. Ἁψάμενος πτερωτοῦ λαβόμενος τῆς δεξιᾶς· ubi multum fallatur, si quis πτερωτοῦ reponat: *Plato* initio Parmen. μου λαβόμενος τῆς χειρὸς· quo in genere, quod innumerum est, tum ornatus orationis spectatur, tum vehementia non nisi a perito judice sentienda; velut in illo Socratis ad Antisthenem, Ὁρᾷς σου λῷ τῇ τριβωνίῳ τὴν φιλοδοξίαν. Diogeni Cynico minitatur aliquis superstitiosus apud *Diogen. L.* VI, 48. μιᾷ πληγῇ τὴν κεφαλὴν σου ἀφαίρεξω.

ἀφαλύσω τὸ κρανίον. ΧΑΡ. μάτην ἂν ἔσῃ πεπλευκὼς τοσοῦτον πλοῦν. ΜΕΝ. ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότω, ὃς με παρέδωκέ σοι.

cranium. CHAR. Fruſtra igitur navigaveris tam longam navigationem. MEN. Mercurius pro me tibi ſolvat, qui me tradidit tibi.

ΕΡ. Νὴ Δία [a] ὀναίμην, εἰ μέλλω γε ὑπερεκτίνειν τῷ νεκρῶν. ΧΑΡ. οὐκ ἀποστήσομαί σου. ΜΕΝ. τούτου γε ἕνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον παράμενε· πλὴν ἀλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις; ΧΑΡ. σὺ δ' οὐκ ἤδεις ὡς κομίζειν δέον; ΜΕΝ. ἤδειν μέν, οὐκ εἶχον δέ. τί οὖν; ἐχρῆν ἀφ' τούτου μὴ ἀποθανεῖν; ΧΑΡ. μόνῳ ἂν αὐχήσεις πρῶτα πεπλευκέναι; ΜΕΝ. οὐ πρῶτα, ὦ βέλτιστε· ἀγῶ γὰρ ἄντλησα, ἀγὼ τὴν κώπην [b] ἐπελαβόμην, ἀγὼ οὐκ ἔλαιον μόνῳ τῶν ἄλλων [c] ὠθούμην. ΧΑΡ. οὐδὲν ταῦτα πρὸς τὸ μὴ οὐ ἐλθεῖν τῶν ἀλλοτρίων τοὺς ἐπιτρέποντας ὀδυρομένους. ἐλθὲ καὶ σὺ ἕνεκα τοῦ C. [illegible] por-

ΕΡ. Nè Dia [a] onaimen, ei mello ge ye hyperektinein toi nekrôn. CHAR. ouk apostesomai sou. MEN. toutou ge heneka neôlkesas to porthmeion paramene· plèn allo ge, ge mè echo, pôs an labois? CHAR. su d' ouk èdeis hôs komizein deon? MEN. èdein mèn, ouk eichon de. ti oun? echrèn aph' toutou mè apothaneîn? CHAR. monôi an aukhèseis prôta pepleukenai? MEN. ou prôta, ô beltiste· agô gar antlèsa, agô tèn kôpèn [b] epelabomèn, agô ouk elaion monôi tôn allôn [c] ôthoumèn. CHAR. oudèn tauta pros to mè ou elthein tôn allotriôn tous epitrepontas oduromenous. elthe kai su heneka tou C. [illegible] por-

a Ὀναίμην] Ὠναίμην Oz. ἰοναίμην P. L. ὀνάμην Margo *AlW.* b Ἐπελαβόμην] Συνεπελ. O2. non male. c Ἐπιβατῶν] Ὀδυρομένων addit O2. Non probo onus orationis inutile.

54. Ὑπερεκτίνειν τῷ ν.] Ὑπὲρ τῶν νεκρῶν διδόναι G.

ξω. Quod ſequitur *μάτην* ita ceperunt Interpretes, quaſi nihil differret a *πρῶτα*· neque diffiteor, ſi ſententiam adſpicias, optime convenire; ſed quoniam renititur uſus vocabuli certiſſimus, a *Graevio* jure caſtigatos exiſtimo, eamque *Luciano* fuiſſe mentem: *ergo tu fruſtra ſuſceperis tam longinquae navigationis inanem moleſtiam, ſiquidem, niſi ratam oboli mercedem expromſeris, in vitam tibi erit redeundum*: conf. D. XXIII. §. 3. ideo mox Menippus, *ἐχρῆν ἀφ' τούτου μὴ ἀποθανεῖν*· nec multum abit *Apuleii* jocus: *aes ſi forte prae manu non fuerit, nemo eum expirare patietur?* Ceterum illud *μάτην* in Epiſcoporum contra Paulum Samoſatenſem epiſtola apud *Euſeb.* H. E. VII. c. 30. p. 361. uſu rariore ponitur: *μάτην καρπούμενος τὴν τοῦ πράγματος ὕστερον ἑτοιμότητα πρὸς τὸ δοῦναι* &c. id eſt, *nulla pro pecuniis acceptis opera reddita: fruſtratus eorum ſpem, qui auxilium ejus ad pericula depellenda pretio emerant.* T. H.

49. *Μάτην ἂν* &c.] Male vertunt haec verba: *μάτην ἂν ἔσῃ πεπλευκὼς τοσοῦτον πλοῦν, num ergo tam longo trajectu te gratis transvexero*, cum illorum haec ſit ſententia: *nihil igitur tibi proderit tam longa navigatio confecta*, cum obolum naulon non tecum attuleris. Sed paullo ante melius Mſ. *κἀγὼ τοῦ ξύλου σε κατάξας ἀφαλύσω τὸ κράνιον* male in editis *σου κατάξας*. *J. G. G. Ibid.* Ἔσῃ] Ἔσομαι forte. F. G.

55. Τούτου γε ἕνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον παράμενε] Interpretantur omnes auctore *Eraſmo*; *quin igitur vel hujus gratia, perge, ut facis, navim trahere*, quo nihil aliud, quam oſtendunt ſe nihil percepiſſe. Quid enim id notat? Merito adnotavit pater, *nave ſubducta naulum* vel *portorium exſpecta.* *J. G.*

60. Μόνῳ . . . πρῶτα] *Etymol. Magn.* V. Δαυίαν docet immunes fuiſſe omnes Averni vicinos, *Strabo* autem Hermionaeos lib. VIII. *M. duS.*

71. Θέρμους] Profert *Thom. Mag.* in Θέρμῳ. Quod *Barthius* ad *Calpurn.* Ecl. III, 82. ſubdubitanter & velut auctoris oblitus ſcribit, *lupinos in mortuariis veterum cœnis exhibitos manibus*, id jam confidentius ac temere pro vero venditat *Keuchen.* ad *Seren. Samon.* v. 736. nequicquam in hac cauſa *Luciano* teſtimonium denunciatur: longe rectius ex iisdem locis *Gonſal. de Salas* obſervavit ad *Petron.* c. 14. p. 76. *lupinos olim viliſſimum fuiſſe pauperum cibarium*; *Cynicorum* vero adeo creberrimum, *ut vix unquam a Cynici pera abeſſe lupinos contingeret.* Quum autem addit; *Inde Crates apud Ariſtotelem*, vel errore vel memoria labitur: extat enim ille locus in excerptis *Teletis* apud *Stob.* p. 524. Οὐκ ἀηδῶς γὰ Κράτης, Οὐκ οἶδα, φησὶ, πήρα δύναμιν ἡλίκην ἔχει, Θέρμων τε χοῖνιξ, καὶ τὸ μηδενὸς μᾶλλον τοῦ ὅτι γὰ μίγα ἐ ἀξιόλογον μὴ πήρας ἐ θέρμων, καὶ λαχάνων, καὶ ὕδατος μηδενὸς φροντίζειν, ἀλλ' εἶναι ἀθλητὴν ἐ ἀκολάκευτον. Duo jambi rotundiſſimi, quorum alterum habet etiam *Diogen. L.* VI, 86. quin ex ephemeride Cratetis ſint decerpti, minime dubito. De Κράτητι Θηβαίῳ dictum eſt p. 330. T. H.

78. Κε-

portorium : obolum perſolvere te decet: neque enim fas eſt aliter fieri.

3. MEN. Quin ergo me rurſus abduc in vitam. CHAR. Pulcre ſane ; ut plagas inſuper eapropter ab Æaco accipiam. MEN. Ergo deſiſte negotium faceſſere. CHAR. Oſtende , quid in pera geras. MEN. Lupinos , ſi lubet , & Hecatæ cœnam. CHAR. Unde iſtum nobis, Mercuri , canem adduxiſti ? & qualia fabulabatur inter navigandum , vectores omnes deridens , & jocis inceſſens , ſolus cantans iis gementibus. MERC. Neſcis, Charon, qualem virum transvexeris ? liberum exacte, quique neminem curet. Hicce eſt Menippus. CHAR. At ſi te unquam prehendero. MEN. Si prehenderis , vir optime : bis quidem me non capias.

πρὸς τὰ [d] πορθμία· ἓν ὀβολὸν ἀποδοῦναί σε δεῖ· εἰ γὰρ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

MEN. Οὐκοῦν ἀπάγαγέ με αὖθις ἐς τὸν βίον. ΧΑΡ. χαρίεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ὑπὲρ τούτου καὶ τοῦ Αἰακοῦ [e] προσλάβω. MEN. [f] μὴ ἐνόχλει ὦν. ΧΑΡ. δεῖξον τί σοι τῇ πήρᾳ ἔχεις. MEN. θέρμους, εἰ θέλεις, καὶ τὴν Ἑκάτης τὸ δεῖπνον. ΧΑΡ. πόθεν τοῦτον ἡμῖν, ὦ Ἑρμῆ, τὴν κύνα ἤγαγες; οἷα δὲ καὶ ἐλάλει πρὸς τὸν πλοῦν, τοὺς ὀπισθοτόνους ἁπάντων καταγελῶν, καὶ ὀπισκώπτων, καὶ μόνος ᾄδων, οἰμωζόντων ἐκείνων. ΕΡ. ἀγνοεῖς, ὦ Χάρων, ὁποῖον ἄνδρα διεπόρθμευσας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, κἀδεὲς αὐτῷ μέλει. οὗτός ἐστιν ὁ Μένιππος. ΧΑΡ. καὶ μήν σε λάβω ποτέ. MEN. ἂν λάβῃς , ὦ βέλτιστε· δὶς δὲ οὐκ ἂν λάβοις.

ΠΛΟΥ-

[d] Πορθμία] Πορθμίοις O3. P. Oſtendunt vel πορθμεῖα , vel πρὸς τὰ πορθμία. [e] Προσλάβω] Παραλάβω O2. prave. [f] Μὴ ἐνόχλει ὦν] τὰ μετ' ἐτιοῦν κεκλημένου μάστιγα O2. Non abſurde videatur accedere, praeſertim ob ea, quae Charon ſubjicit.

78. Κἀδιάς αὐτοῦ μέλει] Verba illa vertunt , *nec quicquam ipſi curae eſt*. Mavelim ego , *neminem curat*. Illud ἀδιάς non ad πρᾶγμα , ſed ad perſonam referri debere videtur. Sic in Euang. *Marci* XII, 14. Phariſaei & Herodiani dicunt Jeſu : Διδάσκαλε, οἴδαμεν ὅτι ἀληθὴς εἶ , καὶ οὐ μέλει σοι περὶ ἀδιάς· Magiſter, novimus te veracem eſſe , & non curare quemquam. *L. BOS* Animadv. c. XII. p. 55.

Κἀδιάς αὐτῷ μέλει] Οὐδενὸς pro mutato genere vel rem vel perſonam indicat: poſterius mihi non ſecus atque Clariſſ. *L. Bos* placuit: eum explicandi modum poſtulat ſolius veritatis memor Cynici perſona , cujus dicendi libertatem nulla hominum conditio , nulli dignitatum gradus refraenabant. Cratetem ſine dubio ſic intellexit *Teles* , quem ſuperiore nota teſtem citavimus , quando poſt μηδενὸς φροντίζειν ſubjicit ἀλλ' εἶναι ἀθάρσητον καὶ ἀπολάκητον , nullius hominis reſpectum habere , ſed talem ſe gerere , qui nemini nec verborum lenociniis obrepat , nec adſentetur: longe ab iſta mente aberravit *Interpres Stobaei*. Hoc ſane multo magis in Chriſto verum *Matth.* XXII, 16. *Marc.* XII, 14. ſed a callidis veteratoribus laquei vice cumulatae laudis ſimulatio adhibebatur , quia quaeſtionem erant inſidioſam propoſituri de cenſu Caeſari ſolvendo: quaſi dicerent, ubi veritas agitur, ſcire ſe, adeo nullam perſonarum dignitatis rationem habere Chriſtum , ut ne Caeſaris quidem majeſtate retineri poſſit , quin animi cogitata libere planiſſimeque explicet. Neutrum genus utrobique non tantum vim orationis corrumpet , ſed ſententiam inſuper alienam reddet. *Diogen. L.* II, 34. εἰ δὲ φαῦλοι, ὑμῶν αὐτῶν ἕνεκα μελήσει. Saepius autem accidit , ut commode ponatur : ut apud *Dion. Chryſ.* Or. XXXII. p. 370. D. ὡς ἔγε ἄλλων ἑνὸς αὐτοῖς μέλει. Eſt alioqui frequens loquendi formula, ἑνὸς αὐτῷ μέλει *Alexis* apud *Athen.* X. p. 421. D. — τοῦ δ' ἑνὸς μέλει. *Plato* p. 19. D. ὅτι σοι ἑνὸς μεμέληκεν. *Euthyd.* p. 211. A. τῶν πολλῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν σεμνῶν δὴ καὶ δοκούντων τι εἶναι ἑνὸς ὑμῶν μέλει· atque adeo *Xenophontem* in Symp. p. 516. v. 31. una litera locupletare mihi liceat, ὁπότι ἑνὸς μέλει ἑνὶ, pro ἑνός. T.H.

XXIII.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ.

PLUTONIS ET PROTESILAI.

ΠΡΩΤ.

Ω Δέσποτα, ᾧ βασιλεῦ, ᾧ ἡμέτερε Ζεῦ, ᾧ σὺ, Δήμητρος θύγατερ, μὴ ὑπερίδῃς δεησιν ἐρωτικὴν. ΠΛΟΥ. σὺ δὲ τίνος δέῃ παρ' ἡμῶν; ἢ τίς ὢν τυγχάνεις; ΠΡ. εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφίκλου, [a] Φυλάκιος, συστρατιώτης τῶν Ἀχαιῶν, ᾧ πρῶτος ἀποθανὼν τῶν ἐπ' Ἰλίῳ. δέομαι δὲ ἀφεθεὶς πρὸς ὀλίγον ἀναβιῶναι πάλιν. ΠΛ. τοῦτον μὲν τὸν ἔρωτα, ὦ Πρωτεσίλαε, πάντες νεκροὶ ἐρῶσι· πλὴν ἐδεὶς ἂν αὐτῶν [b] τύχῃ. ΠΡ. ἀλλ' ᾧ γ' ζῆν, Ἀϊδωνεῦ, ἐρῶ ἔγωγε,

PROT.

O Domine, & rex, nosterque Jupiter, & tu Cereris nata, ne spreveritis petitionem amatoriam. PLUT. Quid tibi vis a nobis fieri? aut quis tandem homo es? PROT. Sum Protesilaus Iphicli filius, Phylacius, commilito Achivorum, quique primus eorum, qui ad Ilium venerunt, interii: oro autem ut accepto in breve tempus commeatu, in vitam redire mihi liceat. PLUT. Istum amorem, Protesilae, omnes mortui amant: quo tamen eorum nemo potiatur. PROT. Equidem non vivendi, Pluto, amore teneor,

a Φυλάκιος] Φυλάκιος O. Φυλακήσιος Margo *AIW.* b Τύχῃ] Τύχοι O. Hoc genus saepissime variant librarii.

ΠΛΟΥΤΩΝ] Dolendum est adeo caeca ratione procurari editiones, cujus hoc sanequam perspicuum documentum est, non nisi ex editione *Benedicti*, in multis nugatoria, adoptatum, quum recte Basileensis non hanc appellationem praemiserit, sed alteram ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΣ, quod necessario fieri debere quivis videt; nunc tamen admoneri debuit vel in futurum bonum. *J.G.*

82. Ἡμέτερε Ζεῦ] Sic *Homero* Il. I. Ζεὺς καλαχθόνιος. Eodem nomine appellat *Virgil.* IV, 638. *Jupiter Stygius.* *M. du S.*

Ἡμέτερε Ζεῦ] Poëtarum usu Ζεὺς commune quasi trium fratrum nomen Neptuno etiam Plutonique tribuitur, ac velut imperii ac majestatis habet significationem: *Pausan.* II. p. 166. de Neptuno, quod insolentius est, testem laudat *AEschylum:* atque ita Doris *Simmiae* Rhodio κυμοκτύπων Ἥρα ἁλίων μυχῶν, *praeses & domina*, apud *Hephaest.* p. 43. Eidem elegantur in Suppl. v. 239. Ζεὺς ἄλλος Pluto dicitur, qui de manibus decretoriam pronunciat sententiam: Tragici mentem improba *Stanleii* versio obfuscavit. *Barthius* autem ad *Stat.* Th. II, 49. ubi *nigrum, Stygium, Tartareum Jovem* illustrat, istorum *Luciani* verborum non fuit oblitus. Egregia vero ex Pythagorae disciplina de duobus hemisphaeriis, quorum superioris imperium sit penes regem Jovem, & reginam Junonem, inferioris penes Ditem Jovem infernum, & Proserpinam Junonem infernam, adnotavit *Lusac.* ad *Stat.* IV, 527. quae de plenis *Servii* commentariis ad *Æn.* VI, 138. esse promta suspicor: si conferas, quae observavimus ad p. 282. facile constet, unde Socrates hauserit πάλιν σφαιροειδῆ, ἓν τὸ μὲν ἕτερον ἡμισφαίριον θεοὶ ἔλαχον οἱ ἐράνιοι, τὸ δὲ ἕτερον οἱ ὑπένερθεν apud *Æschin.* Dial. III. p. 162. Verum *Lucianus*, quum Protesilaum hic dicentem facit ἡμέτερε Ζεῦ, principem poëtarum tetigit, cujus est Il. I, 457. Ζεύς τε καλαχθόνιος ἠδ' ἐπαινὴ Περσεφόνεια. *T.H.*

86. Φυλάκιος] A Φυλάκη, Φυλάκιος unde & Φυλακίδης. Vid. *Stephan.* *F.G.*

Φυλάκιος] A Phylace urbe Phthiotidis non procul a Thebis, quae tamen inter fines Thessaliae; unde nonnunquam apud hunc auctorem *Thessalus* vocatur Protesilaus. *E.L.*

Φυλάκιος] Mss. Ox. Φυλάκιος. Sed proba vulgata. V. Il. B, 695. 698. Thessaliae urbs Phylace: hinc inter Thessalica etiam, certe appendicis loco, in Ὀμφ. Protesilaum recenset *Noster* c. 52. & 53. *M. du S.*

Φυλάκιος] Gentile Φυλακήσιος, quemadmodum Ἰθακήσιος, fingit *Stephanus*: vide *Burmanni* Catal. Argon. in *Iphiclus alter.* A Φυλάκιος, vel potius Φυλακεῖος, aut Φυλακεὺς nascitur *Apollonii* Φυλακεὺς Argon. I, 47. Antiquum Phylaces nomen abiisse in Θήβας τὰς Ἀχαϊδας scribit *Dicaearchus*: ᾗ Θήβας τὰς Ἀχαϊδας πρότερον Φυλάκιλλα καλουμένην, ὅθεν ἦν ὁ Πρωτεσίλαος verum utrasque situ tamen propinquas distinguit *Strabo* IX. p. 661. C. 664. C. Haec est, cujus *Stephanus* meminit, Θήβη τρίτη Θετταλίας ἡ Φθιῶτις. Protesilaum autem quum poëtae vocant Phylacidem, nom

neor ; sed uxoris , quam novam nuptam adhuc in thalamo dereliqui , conscensaque navi me proripui : deinde miser, dum in littus exponimur , Hectoris manu cecidi. Exinde amor uxoris non mediocriter me contabefacit , domine : velimque vel paululo tempore conspectus ab ea descendere denuo.

2. PLUT. Non tu bibisti , Protesilae , Lethes aquam ? PROT. Maxime, domine : sed amor meus vim Lethæi liquoris vehementiæ magnitudine vincebat. PLUT. Quin ergo mane atque expecta : aderit illa aliquando ; neque tu , ut ad superos evadas , necesse habebis. PROT. At non fero moram , Pluto : amore nimirum & tu ipse jam captus fuisti , & novisti, quale sit amare. PLUT. Et quid te juvabit unum diem reviviscere , quum post paulo sis eadem lamentaturus. PROT. Puto me persuasurum ipsi , ut comes me

τὴν γυναικὸς δὲ, ἣν νεόγαμον ἔτι ὀ τῷ θαλάμῳ καταλιπὼν, ὡχόμην ἀποπλέων· εἶτα ὁ κακοδαίμων ὀ τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ τῦ Ἕκτορος. ὁ δὲν ἔρως τῆ γυναικὸς ὑπερφυῶς με, ὦ δέσποτα, καὶ βούλομαι καὶν πρὸς ὀλίγον ὀφθεὶς αὐτῇ καταβῆναι πάλιν.

ΠΛ. Οὐκ ἔπιες, ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ Λήθης ὕδωρ; ΠΡ. καὶ μάλα, ὦ δέσποτα· τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν. ΠΛ. ἐχθὲς ἐπείμενον· ἀφίξεται γὰρ ἐκείνη ποτὲ, καὶ σὲ οὐδέν σε ἀνελθεῖν δήσει. ΠΡ. ἀλλ' ὑ φέρω τὴν ἀσυχίαν, ὦ Πλούτων· ἠράσθης δὲ καὶ αὐτὸς ἤδη, καὶ οἶσθα οἷον τὸ ἐρᾶν ἐστιν. ΠΛ. εἶτα τί σε ὀνήσει μίαν ἡμέραν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ ὀδυρόμενον; ΠΡΩΤ. οἶμαι πείσειν κἀκείνῃ ἀκολυθεῖν

ε Περίμενον] Παραμένων O. & mox κἀκείνη.

non ab oppido ductam esse hanc appellationem , sed ab avo , praeter formam patronymicam syllabae primae quantitas ab *Homero* signata Il. B, 700. & 709. manifesto demonstrat. Quae huc spectant , multa dabit N. *Heinsius* ad *Ovid.* Ep. Her. XIII, 35. ubi *Phylleides* cupidius admiratione vocabuli rarioris intrusum puto , quam verius ; nam nihil aeque opportunum, quam *Conveniunt matres Phylaceides* , ab illa urbe, quam utique Laodamia incolebat *Homero* notam , apud quem nulla usquam Phyllus comparet, tum forte nondum condita: idcirco tutius eam lectionem teneri arbitror , quae a communi vatum fonte fuerit derivata. *Tzetz.* Chil. II. c. 52. postquam Protesilai historiam explicuit, Λουκιανὸς , ait, Φιλόσοφον γράφει τὴν ἱστορίαν , Καί τινες ἄλλοι μάρτυρες ἐ ποιηταὶ καὶ νέοι, sine dubio dialogum istum indicans : *Philostratum* vide p. 662. cum *Oleario*, & saepius in Heroïc. *Aristid.* T. III. p. 374. C. καθάπερ τ Πρωτεσίλαον φασὶ παραιτησάμενον τοὺς κάτω γενναίως ἐπ' ἔτος ζῆναι *Propert.* I. El. XIX, 7. & *Broukhus. Mimoc: Fel.* c. 11. *Quis unus ab inferis vel Protesilai sorte remeavit , horarum (trium) saltem permisso commeatu , vel ut exemplo crederemus.* Plane verum est , quod monet *Tzetzes* , multos decantatissimi casus fecisse mentionem ; neque lubet ab aliis prolatos veterum locos accessione nova cumulare. *T. H.*

91. Αὐτῶν] Mallem , si codex aliquis addiceret, αὐτῇ, scilicet ἔρωτι. *T. H.*

96. Ἕκτορος] *Homerus* Hectorem non nominat, sed Dardanum tantum. *Hyginus* tamen CIII. & *Ovid.* Metam. XII, 67. cum *Luciano* sentiunt. *M. du S.*

3. Τὸ δὲ πρᾶγμα] Id est , amor, desiderium uxoris. *F. G.*

Τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν] Reddiderunt *Mitullus* & *Benedictus*: *sed haec res praevaluit pondere:* quanquam obscurius, voluisse tamen eos puto; *Sed is in uxorem amor meus omni pondere* , quomodo loquitur Cicero de Off. III. §. 35. *gravior erat , quam ut hausta Lethes aqua potuerit extingui.* Ejusmodi certe sententiam nexus orationis institutae requirit: sed valde vereor, ut Graecae linguae consuetudo potestatem illam in ὑπέρογκος ferat. Quare, nisi quid vitii majoris occultetur , potius flexu significationis levi dedero; *meus amor omnem modum excedebat , molisque grandioris erat , quam ut Lethaeo liquore obrui posset.* Ὑπέρογκα sane dicuntur a Graecis proprie , quae molem magnitudinis enormem habent , atque immoderata sunt : ideo Ὑπέρογκον *Hesychius* exponit non tantum ῥῆγμα, ὑψηλὸν, sed & ὑπερμεγεθὲς inde manat, pro tumide magnificis, extraordinariis rebus , quaeque hominum oculos ad se convertunt , eamdem vocem poni , sic tamen , ut in illa potestate semper aliquid vitiosi atque indecori haereat admixtum. Mox pro ἐκεῖνον forte non deterius legeretur, σὺ γοῦν. *T. H.*

10. Κἀκείνῃ] Uxori ejus nomen erat Laodamia, quam ferunt desiderium mariti non ferentem sibi necem conscivisse. Vid. *Hygin.* CCXLIII. & CIII. & CIV. Eo itaque hic respicit *Lucianus.* Nomen habet Ὀρχ. c. 53. *M. du S.*

θεῖν παρ' ὑμᾶς ὅτε ἀνθ' ἑνὸς δύο νεκρὺς [a] λήψῃ μετ' ὀλίγον. ΠΛΟΥ. οὐ θέμις γενέσθαι ταῦτα, οὐδὲ ἐγένετο πώποτε.

sequatur ad inferos: atque adeo pro uno duos mortuos recipies brevi. PLUT. Ista fieri fas non est; neque facta fuerunt unquam.

ΠΡ. Ἀναμνήσω σε, ὦ Πλοῦτον Ὀρφεῖ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδίκην παρέδοσε, καὶ τὴν ὁμογενῆ μου Ἄλκηστιν παρεπέμψατε Ἡρακλεῖ χαριζόμενοι. ΠΛ. θελήσεις δὲ οὕτω κρανίον γυμνὸν καὶ ἄμορφον, τῇ καλῇ σου ἐκείνῃ νύμφῃ φανῆναι; πῶς δὲ γνωρίσει [b] προσιοῦσαί σε, οὐδὲ ἀγνῶσαι δυναμένη; φοβήσεται γάρ, εὖ οἶδα, καὶ φεύξεταί σε καὶ μάτην ἴσην τοσαύτην ὁδὸν ἀνεληλυθώς. ΠΡ. ἀλλ', ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τοῦτ' ἴασαι, καὶ τὴν Ἑρμῆν κέλευσον, ἐπειδὰν ὁ τῷ φωτὶ ἤδη ὁ Προυσερπίνας, καθιχόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ, νεανίαν εὐθὺς καλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτόν, οἷος ἦν ὅτε

3. PROT. At faciam, ut reminiscare, Pluto: nam Orpheo eandem istam ob causam Eurydicen tradidistis, & consanguineæ meæ Alcesti commeatum dedistis Herculi gratificati. PLUT. Tune voles cranium ita nudum & forma destitutum in conspectum formosæ tuæ sponsæ venire? quomodo autem admittet te, quem dignoscere nequeat? imo perterrefiet, sat scio, teque fugiet; & frustra tam longam ad superos viam relegeris. PROS. Quin tu, marite, huic etiam incommodo medere, Mercurioque manda, ut, postquam luci redditus erit Protesilaus, eum potenti virga contactum juvenem statim efficiat pulcrum, qualis erat ex thalamo nuptiali. PLUT.

a Λήψῃ] Λήψει O. quae est Attica forma raro scriptoribus inferioris aetatis, nisi librariis fidem derogemus, usitata pro λήψῃ. b Προσιοῦσαι] Ita O. P. L. In Edd. fuit προσόψεται.

24. Οἰκοῦν . . . .] * Τῆς Περσεφόνης ὁ λόγος διαμένης ἐπὶ τῷ Πρωτεσιλάου. G.

* Τῆς Περσεφ.] Haec videtur *Scriol.* monuisse, quia omissa fuerat ejus in exemplari Proserpinae persona. T. H.

27. Τὴν ὁμογενῆ μου Ἄλκηστιν] Si velis scire, Lector, in quo gradu consanguinitatis fuerint Protesilaus & Alcestis, en tibi stemma ex *Apollodoro*, *Didymo*, *Pindari Scholiaste*, *Plutarcho*, *Pausania* & aliis.

AEolus

Cretheus	Deioneus
Pelias	Phylacus
Alcestis	Iphiclus
	Protesilaus.

J. P. a G.

21. Προσιοῦσαι] MSS. Ox. P. & L. pro vulgato προσόψεται. Vid. *Xenoph.* Cyrop. L. VII. p. 103, 21. *M. du S.*

Προσιοῦσαι] Ferri non poterat admissum in Edd. vulgatas προσόψεσθαι, quippe quod nec cum οὐδὲ ἀγνῶσαι δυναμένη, nec cum φεύξεταί σε satis accurate conveniret. *Moschopul.* Ὀν. Ἀττ. Ἐπὶ προσίσμασι, τὸ μέλλον προσέσομαι, ὁ ἀόριστος προσπεσάμην &c. Ex *Appiano Suidas*: Ταρκύνιον προσίσασθαι. *Nost.* Phal. I. §. 14. T. H.

27. Καθιχόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ] *Mercurium jubes, postquam ad lucem pervenerit Protesilaus, contactum virga, mox in adolescentem formosum eum convertere.* Sed quid sibi velit praepositio ἐν, in καθιχόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ, non intelligo. Καθιχόμενος τῇ ῥάβδῳ satis plene dicitur. *Homerus* Il. Ξ. vs. 104.

Ὦ Ὀδυσεῦ, μάλα πώς μοι καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ Ἀργαλέῃ.

O *Ulysses*, *valde meum penetrasti animum increpatione gravi.*

Neque vero si in hac locutione intelligatur praepositio, videtur ἐν, sed σὺν subaudiendum. An μὲ pro ἐν legendum? J. J.

Ἐν τῇ ῥάβδῳ] Miratur Clar. *Jensius.*, cur ἐν hic praeponatur; & merito miratur: ubinam enim his similia reperias? Servandam tamen, quam omnes Codd. tuentur, lectionem duximus: sic enim iterum *Noster* alibi Συγγρ. c. 12. ἐν ἀκοντίῳ φοινίσσοντα (cui similis extat phrasis in Epigrammate, teste *Constant. Lex.* ἐν βέλει πλῆξις) quanquam ibi MS. G. & L. ἐπὶ legunt *Euripid.* autem El. v. 321. Καὶ σκῆπτρ' ἐν ἕξ Ἕλλησιν ἐμβαλόντες & Iuer. v. 593. Has partes virgae Mercurii datas an etiam Scriptores Graeci superstites agnoscant, nescio: haud temere utique a *Luciano* dictum crediderim. *M. du S.*

Καθι-

PLUT. Quoniam hoc Proſerpinæ quoque placet, duc illum ad ſuperos iterum, Mercuri, & redde ſponſum. Tu, Proteſilae, memineris, unius diei accepiſſe te commeatum.

ἢ ταῦτα. ΠΛΟΥ. ἐπεὶ Περσεφόνῃ συνδοκεῖ, ἀναγαγὼν τοῦτον αὖθις ποίησον γυμφίον. σὺ δὲ μέμνησο μίαν λαβὼν ἡμέραν.

XXIV.

DIOGENIS ET MAUSOLI.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΥΣΩΛΟΥ.

DIOG.

1. TU Car, ob quam rem magnum ſpiras, omnibusque nobis præferri poſtulas? MAUS. Primum ob regnum, Sinopenſis, ut qui rex fuerim Cariæ univerſæ, imperaverim etiam Lydorum nonnullis, inſulas quasdam ſubegerim, & Miletum usque progreſſus pleraque Ioniæ debellarim. Deinde quia pulcer eram &

ΔΙΟΓ.

Ὦ Κὰρ, ὅτι τίνι μέγα φρονεῖς, ἢ πάντων ἡμῶν προήμαι ἀξιοῖς; ΜΑΥ. ἢ ὅτι τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὦ Σινωπεῦ, ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἁπάσης, ἦρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων, ἢ νήσους δὲ τινὰς ὑπηγαγόμην, ἢ ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας καταστρεφόμενος. ἢ καλὸς ἦν ἢ μέ-

29. Περσεῦ] Θαλάμου G.

Καταμίξαντα ἐν τῇ ῥαῴδῃ] Quamvis in Symp. §. 16. ſcripſerit *Lucianus*, τάχα δ' ἂν τινος καθίκοιτο τῇ βακτηρίᾳ, nihil tamen ab optimorum ſcriptorum uſu alienum fecit, quum hic interpoſuit ἐν τῇ ῥαῴδῃ. Multi haud infimi ordinis ita ſunt locuti non tantum quando ablativus inſtrumenti, ſed & alius quicumque ponendus erat: ideo non raro fit, ut in eodem orationis contextu additum omiſſumque reperiatur. *Ariſtot.* Z. I. IV. p. 111. λαμβάνουσι δὲ καὶ λάβρακες. . . . . τριόδοντι . . . εἰ δὲ μὴ, ὑδὴ δεῖται τοιούτων ληφθῆναι ἐν τῷ τριόδοντι. *Tryphon* I. Anth. c. 37. Ep. 14. Οὐκ ἄρα πλαγιαῖς; ὑδ' ἐν βίλει, ἀλλ' ἐν σύκῳ Χίλεα — *Arriano* Α. Α. III. c. 30. ἐν πλοίῳ δῆσαι, quod apud *Xenophontem* & *Noſtrum* περὶ τ ἐπὶ Μ. Σ. c. 24. ſimpliciter eſt πλοίῳ δῆσαι. *Ælian.* V. H. XIII, 1. ἐτρέφετο ἐν αὐτοῖς ἐν ᾠκίῳ τῇ τροφῇ· ubi prius ἐν Mſſ. auctoribus eſt delendum. *Philo* Βιλατ. V. ἐν ὑπερῴοις ἀλεκτρυόνας ἐν ἀμπέλῳ. *Polemo* Phyſiogn. I. p. 170. στιβόρμους ἐν δόμοις ὁ τοιοῦτος ἀνήρ. *Antiphon* de Herod. Caed. p. 136. v. 18. τὸ δὲ μὴ ἐν ἀφανεῖ λόγῳ ζητεῖν ἀπολίσαι qualia notavit ex *Herodoto Raphel.* ad 1. Theſſ. IV, 18. *Manetho* I, 239. — ἐν καλοκαῖσι θεῶν πεπεδημένοι ἀσί. *Quint. Calab.* VIII, 9. — οὔτας τ' ἀμαθύνειν Ἐν πυρὶ λάτναλόν — Neque erat cauſa, cur *Needhamus Hierocli* deberet ad Aur. Carm. p. 206. τὴν λυγρὸν ἦριν ἀφελκέσθαι ἐν ἀκοσμίᾳ φυγῇ. Verum hujus generis exempla numero carent: vide *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. XX. quem *Luciani* locus hicce non effugit. Erat autem virga Mercurii potentiſſimae virtutis, ac paene magicae, qua, ſi vellet, admota formas alias inducebat: ſic *Cadmum ſua caduceo tactum vertit in ſerpentem*, teſte *Schol. Cruquiano* ad *Horat.* A. P. v. 187. ideo Θαυμάσιον τὴν δύναμιν dixit Apollo Δ. Θ. VII. T. H.

28. Ἀπηγάσατο αὐτὸν] *Thom. Mag.* in Βούλομαι p. 31. T. H.

31. Μίαν . . .] Satis erat; nam uxor viſo marito ſtatim præ gaudio in amplexibus ejus moriebatur, ut *Servius* habet ad AEn. VI, 447. *Hyginus* aliter narrat hiſtoriam F. CIII. & CIV. E. L.

39. Καὶ καλὸς ἦν] Mox tria Diogenes commemorat, quibus umbra Mauſoli efferebatur, τὴν βασίλειαν, τὸ κάλλος & τὸ βάθος τοῦ τάφου· eadem in his etiam verbis ut commode diſtincta cognoſcas, una vocula faciet apto loco interpoſita, ἢ ὅτι καλὸς ἦν. Nunc omnia ſunt liquida, & ordine juſto decurrunt: μέγα φρονῶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ . . . ἢ ὅτι καλὸς ἦν . . . . τὸ δὲ μέγιστον ὅτι ἐν Ἁλικαρνασσῷ &c. nam ὑπηγαγόμην & ἐπέβην a ſuperioribus pendent, ὃς ἐβασίλευσα, ἦρξα &c. Verum de Mauſoli rebus geſtis & hoc ipſo loco alibi dicemus accuratius: videntur enim mendo laborare ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην· quanquam ex *Polyaeno* conſtet VI. c. 8. Miletum Ionicarum urbium florentiſſimam a Mauſolo fuiſſe proditione tentatam. Mauſolei autem ſeptem mirandis terrarum orbis ſpectaculis adſcripti qui mentionem fecerint, oſtendent *Leo Allatius* ad *Philon. Byzant. Gisb. Cuper.* Num. Ant. Ill. p. 236. qui *Luciani* quoque verba protulit, itidemque *Daviſ.* ad *Cicer.* T. D. III. c. 31. *Euſtath* ad Il. Ψ. p. 1298. v. 52. Καὶ ὁ μὲ τῷ Μαυσώλου μάλα πολλὸς (πολυτελὴς, ἀξιόλογος vel aliud, quod propius accedat, vocabulum reponi debet) τάφος ἄχρις ἀξειργάσατο, ἢ Θαῦμα ἐ ἦν ἐ ἐστι. Mox pro ἀνδρῶν neſcio an melius ſcri-

μέγας, ἢ ὃν πολέμοις καθερός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ὃν Ἁλικαρνασσῷ μνῆμα παμμέγεθες ἔχω ὑπειμένον, ἡλίκον οὐκ ἄλλος νεκρός, ἀλλ' οὐδὲ ὅτως ἐς κάλλος ἐξησκημένον, ἵππων ἢ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθῳ ᾧ καλλίστῳ, οἷον οὐδὲ νεὼν εὕρῃ τις ἂν ῥᾳδίως. οὐ δοκῶ σοι δικαίως ὑπὲρ τούτοις μέγα φρονεῖν;

magnus, belloque strenuus. Tum, quod maximum est, quia Halicarnassi monumentum ingens habeo mihi impositum, quantum mortuus alius nemo; sed neque ita in speciem elegantissimam expolitum, equis virisque exactissime adsimilatis ex lapide pulcerrimo, quale ne templum quidem facile quis invenerit. Non tibi videor jure ob ista superbius efferri?

ΔΙΟ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῂς, ἢ τῷ κάλλει, ἢ τῷ βάρει ᾧ τάφου; ΜΑΥ. μὰ Δί' ὑπὲρ τούτοις. ΔΙΟ. ἀλλ', ὦ καλὲ Μαύσωλε, οὔτε ἡ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, οὔτε ἡ μορφὴ πάρεστιν. εἰ γοῦν τινα ἐλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας περὶ, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, τίνος ἕνεκα τὸ σὸν κρανίον προλιμηθείη ἂν ᾧ ἐμοῦ· φαλακρὰ γοῦν ἄμφω, ἢ γυμνά· ἢ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεν, ἢ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφῃρήμεθα, ἢ τὰς ῥῖνας ἀποσεσιμώμεθα. ὁ δὲ τάφος, ἢ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Ἁλικαρνασσεῦσι μὲ ἴσως εἶεν ἐπιδείκνυσθαι, ἢ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὡς δή τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ὄφι· σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῂς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος.

2. DIOG. Ob regnum, inquis, & formam, & pondus sepulcri? MAUS. Omnino ob ista. DIOG. Sed, formose Mausole, neque robur illud amplius, nec forma tibi adest. Quare si capiamus judicem de pulcritudine, dicere nequeas, cur tuum cranium anteponendum sit meo: utraque calva & nuda: dentes perinde nobis prominent; oculis sumus spoliati, naresque simas gerimus. De sepulcro autem, pretiosisque istis lapidibus, Halicarnassensibus forte conducant ad ostentandum, & ambitiosius ad peregrinos jactandum, ingens aliquod ædificium esse scilicet penes se. Tu autem, vir optime, non video quo tibi monumentum prosit; nisi hoc dixeris, te majus quam nos gestare pondus tantis lapidibus oppressum.

3. MAUS.

scribatur ἀνδριάντων· nam cur ἀνδρῶν, ubi statuae plures erant, & Deorum? Equos intelligere puto illius quadrigae marmoreae, quam in summo pyramidis cacumine Pythis sive Pytheus exegerat. Quod autem ad sui sepulcri magnificentiam vix templum ullum comparari posse Mausolus jactat, de Rufino dixit *Claudian.* in Rufin. II, 448. *Qui sibi pyramidas, qui non cedentia templis Ornatura suos extruxit culmina manes.* T.H.

41. Παμμέγεθες] Patebat, teste *Plinio*, ab Austro & Septentrione sexagenos ternos pedes. M. du S.

53. Οὐκ ἔχω] Mirum in omnibus qua scriptis, qua vulgatis libris hoc prostare, quum tamen nihil expeditius videatur, quam persona mutata legendum esse, σὺ δ' ἔχοις εἰπεῖν· *quod si formae arbitrum deligamus, dicere tu nequeas, cur tuum cranium meo sit praeferendum*: plane ut Dial. XXVIII. σὺ δ' ἂν εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φοινὺς ἦν &c. T.H.

57. Ἀποσεσιμώμεθα] Hinc *Stephanus* adnotavit in Thes. ἀποσεσιμώμεθα τὴν ῥῖνα. *Paulus AEgin.* VI. p. 213. Τῆς ῥινὸς τὸ μὲν κάτω μέρος χονδρώδες ὂν καταγνυται ἧττον, ἀλλὰ θλάττεται ἢ σιμοῦται ἢ ἀμφίβληστρα. Egregie *Sulpicius Lupere.* in Catal. *Pith.* p. 23. *Simaque jacent pando sinuamine nares.* T.H.

59. Εἶεν ἐπιδείκνυσθαι] Putaverit aliquis abesse εἶεν ἐπιδεικνύμενοι, vel οἷοι ἐπιδείκνυσθαι. Nihil abest: amant eam structuram aliquando in verbo ὑμεῖς paulo aliter *Lysias* p. 153. v. 27. ἐκεῖνο μὲν οὐδὲν ἦν τὰ ἑαυτοῦ πράττειν. De Mausoleo *Gregor. Nazianz.* in Anecd. *Murator.* Ep. 147. Μαυσώλου τάφος ἐστὶ πολύφιλος, ἀλλὰ Καρσὶ τίμιος οὗτος ἐκεῖ τυμβολίτης παλάμη. T.H.

72. Καὶ ἀδελφῆς] Sororem *Gellius* non dicit: sed apud *Suidam* & *Strab.* XIV. p. m. 452. B. soror etiam traditur. M. du S.

73. Τῷ μὲ σώματος] Interpretes quasi legissent, aut legi voluissent περὶ τοῦ μὲ σώματος, *contra Diogenes ne id quidem suo de corpore novit*: nimirum fraudi fuit optimis viris interpunctio cunctis in Edd. post σώματος posita; qua demta partes orationis ita connectuntur: ὁ Δ. δὲ οὐκ οἶδεν ὅ τι ἔχει τινα τάφον τοῦ σώματος· Diogenes enim, ut talem philosophum decebat, existimans mentem esse solam τὸ ὄντως ἄνθρωπον, huic excolendae tantum incubuerat, corpore suo quid fieret post mortem, nihil omnino curans: expressit hanc ejus sententiam, qui epistolis a se confictis Diogenis nomen praescripsit Ep. 25. Vid. *Diogen.* L. VI,

77.

3. MAUS. Infructuosa igitur ista mihi fuerint omnia, & pari honore æquabitur Mausolus ac Diogenes? DIOG. Non pari, vir præstantissime: haudquaquam. Mausolus etenim lamentabitur, recordatus eorum, quæ in terra præsto fuerunt, in quibus felicitatem esse sitam ducebat: Diogenes contra deridebit ipsum. Et ille monumentum quidem suum Halicarnassi memorabit ab Artemisia uxore simul & sorore constructum. Diogenes autem corpusculi sepulcrum aliquod an habeat, est nescius, siquidem nihil eam rem curarit: verum perpetuam sapientissimis viris sui commemorationem reliquit, quippe qui viri vitam vixerit sublimiorem tuo, Carum abjectissimum mancipium, monumento, inque tutiore loco conditam.

65 ΜΑΥ. Ἀνόητα ἂν μοι ἐκεῖνα πάντα, καὶ ἰσότιμος ἔσται Μαύσωλος, καὶ Διογένης; ΔΙΟ. οὐκ ἰσότιμος, ὦ γενναιότατε· ἐὰν γάρ. Μαύσωλος μὲν γὰρ αἰμώξεται, μεμνημένος τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ᾤετο· Διογένης δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ. καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἁλικαρνασσῷ ἐρεῖ ἑαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον· ὁ Διογένης δέ, εἰ μὲ σώματος εἰ καί τινα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν· οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου· λόγον δὲ τοῖς σοφοῖς περὶ αὐτοῦ καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βεβιωκότος ὑψηλότερον, ὦ Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε, καὶ σοῦ μνήματος, καὶ ἐν βεβαιοτέρῳ χωρίῳ κατεσκευασμένον.

XXV.

NIREI, THERSITÆ, ET MENIPPI.

ΝΙΡΕΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

N I R.

1. ECce enim, Menippus hicce judicabit, uter sit formosior. Dic, Me-

N I P.

80 Ἰδοὺ δὴ Μένιππος οὑτοσὶ δικάσει, πότερος [a] εὐμορφότερός ἐστιν. εἰπὲ, ὦ Μένιππε·

[a] Εὐμορφότερος] Ita O. Priores Edd. excepta W. εὐμορφώτερος. Idem ter in sequentibus hujus dialogi emendatum est vitium.

77. 78. 79. Illud autem aculeatum Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε· praeterquam enim quod philosophi ἀνδράποδα vocent & ἀνδραποδώδεις eos homines, qui corpori corporisque voluptatibus servili nexu sunt addicti, mancipia corporis, ut ait *Seneca*, voluptatumque, respicitur ad Cariae conditionem, ex qua non minus atque ex finitimis regionibus servorum greges in Graeciam mittebantur: hinc Καρίων frequens mancipii nomen, etiam apud Nostrum: similis elegantia notata ad p. 337. v. 94. *T.H.*

74. Τάφον ἔχει] Habuit sepulchrum prope Corinthum. Vide *Pausan.* Corinth. p. 45, 37. *M. du S.*

76. Ἀνδρὸς βίον βεβιωκώς] Adscripsit pater, forte βεβιωκότος· sed & prius ferri potest. *J.G.*

80. Πότερος εὐμορφότερός ἐστι] Sic quidem scribitur. Sed, ut jam plus semel in eodem mendo monuimus supra, εὐμορφότερος scribendum. In hoc unius paginae dialogo quater, quod mirandum, peccatur in hanc scripturam. At recte ea observata cum passim, tum in Hermot. c. 19. πρὸς τὸ εὐμορφότατον. Adde pro Imaginib. c. 6. & 20. E. Eadem scripturae macula infuscavit Achillem *Tatium* lib. VI. initio, ὡς εὐμορφότερον, ἦν, ὦ δέσποτα, πολὺ γίγνεσθαι τῆς σοφῆς. Similiter male apud eumdem ibidem pag. 379. legas, ἵνα αὐτὸν ἴδοις σωφρονίστερον διεσμοῖς δεδεμένον. pro εὐμορφότερος & σωφρονίστερος. Apud *Aelianum* quoque IX. Ποικιλ. c. 4. perperam, Ἀναπρέπειν ἐπήνεσε Σμερδίην θερμώτερον, pro θερμότερον· ut recte apud eumdem Scriptorem II. c. 12. IX. c. 39. X. c. 2. In contrarium peccatum in Isocratis Panathen. p. 243. B. Καί τοι τινας ἂν τις κρίνειν ἱκανωτέρους ποιήσαιτο ἢ πιστοτέρους. lege ἱκανωτέρους. ut recte pag. 260. ἐπὶ τὰς ἀρχὰς καθιστάναι τοὺς ἱκανωτάτους τῶν πολιτῶν. Apud eumdem ibid. pag. 289. E. pro φιλοσοφοτέρους scribendum φιλοσοφωτέρους. *J.J.*

82. Ti-

νιππε, ἢ καλλίων σοι δοκῶ; MEN. τίνες δὲ ὑμεῖς ἐστε; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι. NIP. Νιρεὺς, ἢ Θερσίτης. MEN. πότερος οὖν ὁ Νιρεὺς, ἢ πότερος ὁ Θερσίτης; οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον. ΘΕΡ. ἓν μὲν ἤδη τοῦτ' ἔχω, ὅτι ὁμοιός εἰμί σοι, ἢ οὐδὲν τηλικοῦτον ἀφαφέρεις, ἡλίκον σε Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς ἐπῄνεσεν, ἁπάντων εὐμορφοτάλον προσειπών· ἀλλ' ὁ φοξὸς ἐγὼ, ἢ ψεδνὸς, οὐδὲν χείρων ἐφάνην τοῦ δικαίου. ὅρα σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ὅν τινα ἢ εὐμορφότερον ἡγῇ. NIP. ἐμέ γε τὸν Ἀγλαΐας, ἢ Χάροπος, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.

εὐμορφώτερον R

nippe, non pulcrior tibi videor? MEN. Quinam estis? nam prius, opinor, illud scire commodum est. NIR. Nireus & Thersites. MEN. Uter ergo Nireus, uter Thersites: nondum enim hoc manifestum. THER. Jam unum hoc in rem meam teneo, quod similis sim tibi, & nihil tanto opere præcellas, quantum te Homerus iste cæcus laudavit, omnium formosissimum appellans: sed ille ego, cui caput in acutum desinens, & rari crines, nihilo inferior visus sum judici. Expende vero, Menippe, quemnam formosiorem ducas? NIR. Me certe filium Aglaiæ & Charopis, qui pulcerrimus homo sub Ilium veni.

2. MEN.

a Πότερος οὖν] Secutus sum O. In omnibus Edd. οὖν secundo πότερος erat subjectum. b Ὅρα σὺ δὲ] Sic G. P. L. Ante in cunctis Edd. fuit, ὅρα δέ σοι.

88. Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλός] Ὅμηρος γὰρ ἦν ὁ τὸν Σεύμανης Νιρέα ὑμνήσας ἀφαφέροντας εἰς κάλλος μετά γε Ἀχιλλέα. V.

91. Ψεδνός] Μαδαρὸς, ἀραιόθριξ. V.

* Σεύμανης] Σύμας esse reponendum ex *Homero* patet Il. Β, 671. accurate de Syme & rege Nireo *Diodor. Sic.* V. p. 225. C. *T.H.*

82. Τίνες δὲ ἐστὲ;] Vide quam inepte distinguatur haec ἔσχατα· τίνες δὲ ἐστὲ πρότερον οἶμαι; χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι· hanc ineptam distinctionem non poterat non inepta sequi versio. Sed sic interpungendum: τίνες δὲ ἢ ἐστὲ πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι· *Quinam vos estis? Prius enim, opinor, decet hoc scire.* *F.G.G.*

83. Πρότερον] Lege omnino, πρότερον γὰρ, οἶμαι, χρὴ, non ut in libris est, πρότερον οἶμαι χρὴ γάρ. *M.du S.*

Πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ] Priorem illam, quae cunctas Edd. obsederat, distinctionem, auctore *Graevio*, jamdudum mutavi. Scriptum fuit in Fl. τίνες δὲ ἢ ἐστὲ πρότερον οἶμαι· χρὴ γὰρ .... Ceterae nihil aliud, quam interrogandi notam supposuerunt: γὰρ nimis, ut videbatur, ab initio remotum hanc interpungendi absurditatem peperit. Nihil erat, cur ista particulae sede offenderentur: ne quis movere velit, pauca de multis exempla facile perficient: *Plato* Charm. p. 464. F. Ἐγὼ ἂν ὁμώμοκα γὰρ αὐτῷ. *Aristoph.* Plut. v. 425. Ἀλλ' οὖν ἴσως γὰρ δώσεις — v. 1190. Ὁ Ζεὺς ὁ σωτὴρ γὰρ πάρεσται ἐνθάδε. *Euphron* apud Athen. IX. p. 377. D. — ἐδοὺς εἰ σοί Καβεῖς ὅλως γὰρ ἦσαν — ita recte *Casaubonus*, qui simul adnotat, *conjunctionem* γὰρ *transpositam esse in alienum locum, ut saepe.* *Sophilus* apud eundem XIV. p. 640. D. .... κωμάσαι πρὸς τὴν Ταναγρικὴν δεῖ γάρ .... *Xenoph.* Κ. Π. VII. p. 113. v. 36. Ὡς οὐ κόμῳ δοκεῖ γὰρ ἡ πόλις πᾶσα εἶναι τῇδε τῇ νυκτί· ibi mire *H. Stephanus* aestuat: quod autem variatur in membranis, non aliunde ortum putem, quam quod locum particulae γὰρ commodiorem assignare conarentur. Huc referre nolim *Herodoti* verba I, 24. Καὶ τοῦτοι ἐσιλθοῦν γὰρ ἀδεέως, ob suspicionem vitii. Sufficere ferme poterat domesticum exemplum Δ. Ν. III. §. 3. εἰ μὴ εἰς Λεωκάδιον γὰρ παρέλθω. Contra in proximis particulam ἂν opportuniore sede collocari libenter sum passus. *T.H.*

85. Πότερος οὖν ὁ Ν. ἢ π. ὁ Θ.] Auctore Mf. Ox. sic restituimus. Οὖν antehac loco suo motum ante ὁ Θερσίτης demum legebatur. *M.du S.*

92. Ὅρα δὲ σοι] Τὸ λέγειν hic desiderari videtur: vel post τὸ ἡγῇ. *F.G.*

Ὅρα δὲ σοι] *Jam vero tempus est, ut pronuncies, o Menippe, utro alterum formosiorem putes:* sic interpres. Sed in Graecis non est, *ut pronuncies:* haec interserunt, ut sententiam eliciant, quae nulla est; nec enim haec solent subaudiri, quae facere tempus praecipit. Rescribendum ex Mf. ὅρα σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ὁπότερον ἐ εὐμορφότερον ἡγῇ· *Vide tu vero, Menippe, quem pulchriorem ducas.* *F.G.G.*

Ὅρα σὺ δὲ] G. P. & L. pro vulgato ὅρα δέ σοι & ita Cl. *Hemsterhusius* edidit. *M.du S.*

Ὅρα σὺ δὲ] Quod praebent scripti Codices, jam olim repudiandum non putavi. Ὅρα δέ σοι jure locum tueri poterat, si infinitivus aliquis aptus praesenti sententiae sequeretur, ὅρα δέ σοι σκοπεῖν, ut p. 260. v. 49. p. 262. v. 90. quo posteriore loco male membranae *Graevii*, ὅρα. *AElian.* V. H. I, 21. ὅρα σοὶ τὸ ἐν τῷ νόμῳ δηλοῦν· atque ita semper Graeci solent. Simul atque vetus liber prodierit, qui talem infinitivum suppeditet, deferam ipse non invitus lectionem restitutam. *T.H.*

94. Χάροπος] Non dubitat Clariss. *Dukerus* ad *Thucydid.* p. 150. v. 27. *quin perperam edatur* Χάροπος *pro* Χα-

2. MEN. Non quidem ſub terram, ut puto, pulcerrimus veniſti; ſed oſſa ſimilia; cranium autem ea re ſola nimirum diſcernatur a Therſitæ cranio, quod fractu facile ſit tuum: molle enim illud & minime virile geris. NIR. Veruntamen ſciſcitare Homerum, qualis eſſem, quum inter Achivos militabam. MEN. Somnia mihi narras: ego quippe, quæ conſpicor, & nunc habes; iſta, qui tunc vixerunt, noverint. NIR. Non ego hicce ſum formoſior aliis, Menippe? MEN. Nec tu, neque alius eſt formoſus: nam æquo jure in Orco verſantur, & ſimiles omnes. THER. Mihi quidem hoc ſuffecerit.

95 MEN. Ἀλλ' ἐχὶ ϗ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλιστος ἦλθες· ἀλλὰ τὰ μὲν ὀστᾶ ὅμοια, τὸ δὲ κρανίον ταύτῃ μόνον ἄρα ἀφαιρήσοιο ἀπὸ τῆ Θερσίτου κρανίου, ὅτι εὔθρυπτόν τὸ σόν· ἀλαπαδνὸν γὰρ αὐτό, ϗ οὐκ ἀνδρῶδες ἔχεις. NIP. ϗ μὴν ἔρα Ὅμηρον, ὁποῖός ἦν, ὁπότε συνεστράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς. MEN. ὀνείρατά μοι λέγεις· ἐγὼ δὲ ἃ βλέπω, ϗ νῦν ἔχεις· ἐκεῖνα δὲ οἱ τότε ἴσασιν. NIP. ϗκοῦν ἐγὼ ἐνταῦθα εὐμορφότερός εἰμι, ὦ Μένιππε; MEN. εἴτε σὺ, εἴτε ἄλλος εὐμορφος· ἰσοτιμία γὰρ ὦδε, ϗ ὅμοιοι ἅπαντες. ΘΕΡ. ἐμοὶ μὲν ϗ τοῦτο ἱκανόν.

ME-

e Μὴν ϗ] O. interponit, ἐμοὶ μὲ ἒν ϗ· quod non ſperno.

99. Ἀλαπαδνὸν] Ἀσθενές. *V.*

Χαρόπου *nam pater ei erat* Χάροπος *non* Χάροψ· *res certa eſt ex* Homer. Il. B, 672. Euſtathio *ad illum locum*, & Hygin. F. XCVII. *Hyginus* quidem utramque formam uſurpavit; nam F. CCLXX. *Nireus Charopis filius*: quanquam ibi merito *Scheffervm Charopi* praeferre cenſeat *Munckerus*. Ego nihil, utrum praeferas, intereſſe puto: ſolet enim ejusmodi nominum in aliam ex genitivo declinationem migrantium duplex forma frequentari: ſic μάρτυρ, μαρτυρος· φύλαξ, φύλακος· τρίβαξ, τρίβακος· ἴφαξ, ἴφακος· ἄναξ, ἄνακος, unde Ἄνακες & Ἄνακοι Caſtores; quaeque hujus generis alia notantur a Grammaticis: quamobrem perinde valent Θάρυψ & Θάρυπος, Χάροψ & Χάροπος· in *Heſychio*, quod rarius eſt, πάσδοξ invenitur pro παρδάκος· ſimili modo recentioribus *brax*, *calix*, *delphix* pro *braca*, *caliga*, *delphica*; non aliter atque τέρψ pro τέρπῃ *Sophocli*, notante *Euſtath.* ad Il. K. p. 786. v. 13. Nirei vero Therſitaeque conditionem formae plane diſſimilem eo colore depinxit *Homerus*, ut in utramque partem proverbio locum dederint: vide *N. Heinſ.* ad *Ovid.* A. A. II, 109. ubi hujus quoque dialogi mentionem fecit. Materia rhetoribus digna fuit viſa, in qua ingenium exercerent, ita par diſſimillimum componendo, ut palmam ſibi cedere poſtulet Therſites: iſtiusmodi declamationis meminit *AEneas* Soph. Ep. XV. Si tamen verum eſt, quod Er Pamphylius, fabulator haud abſurdus, retulit apud *Platon.* de Rep. X. p. 765. C. vidiſſe ſe, quum animus ejus relicto corpore peregrinatus miracula vitae alterius inſpectaret, τὴν τῦ γελωτοποιοῦ Θερσίτου ψυχὴν πίθηκον ἐνδυομένην, cauſa Nirei, vel invito *Luciano*, multum adjuvabitur: ſed nos magnae litis judices non ſedemus. *Platonem* in oculis habuit *AEneas Gaz.* in Theophr. p. 15. cujus loci ſententiam, alioqui ſatis expeditam, prava errantis *Barthii* verſio obſcuravit.

Porro quam mox Menippus ſtatuit ἰσοτιμίαν ἐν Ἅιδου, alii quoque Therſitae exemplo, inferorum in civitate principibus viris aequati, confirmarunt. Apud *Suidam* veteris epigrammatis pars in Ἀτιμότερον· — ἐν ἀίδᾳ γὰρ Μίνως Θερσίτης ὦδὲ ἀτιμότερος. Pro μίνως olim hujus dialogi argumento ductus reſcribendum arbitrabar Νιρέως in eandem fere conjecturam inciderat *St. Berglerus* Act. Erud. Lipſ. MDCCXXII. p. 162. ſed aliis quibusdam adjectis, quae probari non poterant. Quanquam veroſimillimum videbatur, facile repudiavi ſimul atque apud *Salmaſium* Ep. de Com. p. 703. reperiſſem Μίνω, non dubitans, quin ab eo ex Anthologia necdum edita forent depromta: accedebat Codex *Suidae* Lugduno-Batavus, in quo pro μίνως quod exaratum eſt μω ὁ manifeſtum ſervat germanae lectionis veſtigium. Sed nihil amplius ſuſpicione vel conjectura fuit opus, poſtquam beneficio Viri inſignis *J. P. D'Orvillii* nactus ſum ipſum Theaeteti epigramma, quod, quia *Kuſteri* diligentiam effugit, integrum cum lectore communicabo:

Θεαιτήτου εἰς Φιλίαν τ αὐτάρκειαν ϗ δυσπορίαν.

Τὴν γνάμπτειν ἐδόκει Φιλίας ἑ δύτερος ἄλλου
Εἶμεν· ὁ δὲ φθονερὸς κλαίετω, ἐς κε θάνῃ·
Ἀλλ' ἴμπας δέξας κενὰν χάριν ἴσθι ἀίδᾳ γὰρ
Μίνω Θερσίτας ὦδὲ ἀτιμότερος.

Vice ἄλλου aliud exemplar ἄλλων. Dorica dialectus epigrammatis poſcit ἄλλων· tum extremo verſu adſcriptum Μίνω, & Θερσίτης. Ceterum quae poëtae ſit mens, & quomodo cum praeſcripto titulo conveniat, explanabit Praeſtantiſſimus *D'Orvillius*, qui ſibi tanto gratiore munere literarum amantes obſtringet, quo citius Anthologiam omnibus numeris perfectam debere deſierit. *T. H.*

XXVI.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΕΙΡΩΝΟΣ. MENIPPI ET CHIRONIS.

ΜΕΝ. MEN.

ΗΚουσα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπεθύμησας ἀποθανεῖν. ΧΕΙΡ. ἀληθῆ ταῦτ' ἤκουσας, ὦ Μένιππε· ἰδοὺ γὰρ τέθνηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. ΜΕΝ. τίς δέ σε ἔρως τοῦ θανάτου ἔσχεν, ἀπράγμονα τοῖς πολλοῖς χρήματα; ΧΕΙΡ. ἐρῶ πρὸς σέ· οὐκ ἀσύνετον ὄντα. οὐκ ἦν ἔτι ἡδὺ

1. AUdivi, Chiron, te, quamvis Deus fores, cupiviſſe mori. CHIR. Audiviſti vera, Menippe: & mortem, ut vides, obii, quum immortalis eſſe potuiſſem. MEN. Quid eſt, cur te cupido mortis tenuerit, rei plerisque non amabilis? CHIR. Dicam ad te hominem haud inſipientem: non erat amplius jucundum frui im-

9. Ἤκουσα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπεθύμησας ἀποθανεῖν] Chiron eſt Deus mortuus: vid. *Apollod.* Biblioth. lib. 2. *J.G.G.*

Ibid. Θεὸς ὤν] Vid. *Apollod.* II. p. 46. & 53. C. *M. du S.*

Θεὸς ὤν] Poſtquam obierat mortem Chiron veneno ſagittae Herculeae contactus, pietas ejus ac ſtudium virtutis permovit Jovem, ut aſtris haud indignum inſereret. Hoc *Eratoſth.* Cataſt. c. XL. paene verſus ab *Hygino* P. A. II. c. 38. aliique plures tradunt: eo pertinere, ut arbitror, non poteſt *Luciani* θεὸς ὤν. A *Pauſania* tamen memoratur Χείρων ἀπηλλαγμένος ἤδη τοῦ ἀνθρώπου ἐς ἀξίωμα εἶναι τύχοι θεοῦ lib. V. p. 426. quod ſane, niſi ad Chironem ſideribus additum referri debeat, parum intelligo. Chiron, dum in terris agebat, quippe Saturno patre prognatus, fuit immortalis: dolore vulneris inſanabilis confectus obeundae mortis ſolatium impetrare non potuit, niſi dato, qui ſuam in immortalitatem ſuccederet, vicario: repertus eſt, qui optato beneficio Chironem demereretur, Prometheus. *Apollodor.* II. p. 113. καὶ τὸν Χείρωνα βουλόμενον, ἐπεὶ μὴ δυνάμενον, ἰσόπαρ ἀθάνατον ὄν, ἀντιδοὺς τοῦ Διὸς Προμηθέα τοῦ δεσμοῦ ἀπέλυσεν, ἵνα ἀπόληται ita legendus eſt hic locus; quanquam propius etiam Pal. Cod. veſtigiis inſiſtere licet, ſi ſtructura non quidem prorſus inuſitata, ſed paulo tamen rariore ponas, ἀντιδόντος Διὶ Προμηθέως. Idem p. 129. Hercules, exſoluto vinculis Prometheo, παράσχοι τοῦ Διὸς Χείρωνα θνήσκειν ἀθάνατον ὄντα· ubi nihil eſt, cur quicquam mutatum velis, niſi interponendum putes ἀθάνατον ὄντα. Ergo *Lucianus* forte melius ἀθάνατος ὢν ſcripſiſſet, quam θεὸς ὤν, ut mox ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. *T. H.*

13. Τίς δέ σε ἔρως] Hunc locum profert *Thom. Magiſt.* in Ἀνάγκη verſo duarum vocum ordine: τίς δέ σε τοῦ θανάτου ἔρως ἔσχεν &c. Etſi τίς non videatur plane repudiandum, maluero tamen, τί δέ σε τοῦ θανάτου ἔρως ἔσχε; *T. H.*

17. Ζῶντα ἐρῶ τὸ φῶς] Familiarem *Euripidi* ſententiam totidem paene verbis expreſſit: Iphig. in Aul. v. 1218. — ἰδοὺ γὰρ τὸ φῶς βλέπω — v. 1250. Τὸ φῶς τοῦτ' ἀνθρώποισιν ἡδιστον βλέπειν quod *Stobaeus* etiam deſcripſit c. 118. *Alceſt.* v. 691. Χαίρεις ἐρῶν φῶς; *T. H.*

19. Ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεί] Eſt in hac oratione ἀναπλασθεὶς dicturus erat, Ἐγὼ δέ . . . τροφῆς, ἐπεπλάσθην αὐτῷ· hanc ſeriem interrumpunt, quae poſt τροφῆς addita leguntur: quamobrem γοῦν idem, quod ſaepe, munus habet, ut priorem ſtructuram repeti patefaciat. Opportunum ſane *Menandri* locum attulit *Clericus*, deinde repoſitum in ejus Comici Fragm. p. 185. ubi perbene fecit, quod omiſerit ἐκπρόπτερα, quippe non digna quibus attendatur. Egregiam ſententiam, ſicut emendandam exiſtimo veſtigia fere Viri ſummi ſecutus, apponam: — ταῦτον αὐτυχίσματον λέγω, Ὅστις θεωρήσας ἅλιπας, Παρμένων, Τὰ σιμὰ ταῦτ' ἀπῆλθε, ὄθν ἦλθε, ταχύ, Τὸν ἥλιον ἢ κοινὸν, ἄργ', ὕδωρ, πῦρ, Πῦρ ταῦτ' ἴτη τις κἂν ἑκατὸν βιώσεται, Ὀψὲ παρόντα, κἂν ἀνιαντοὺς σφόδρ' ἀλίγους Σεμνότερα ταύτων ἄστρ' εἶτα ὕψει ποτέ. Παίγνιόν νόμισόν τιν' εἶναι τὸ χρέων, Ὃν φησι, ταῦτον, καὶπιδημίαν ἅπαν Ὄχλον, ἀγορὰν, κλίσεις, αὐλείας, ἀλατρίβας. quae ſequuntur, curam adhuc, ut puto, diligentiorem poſtulant. Iſta vero ſumſit *Menander* ab *Alexide*, cujus ſimillima quaedam exhibentur ab *Athen.* XI. p. 463. D. Alexis a Pythagora: inſignem philoſophorum principis cum principe Phliaſiorum Leonte ſermonem habitum retulit ex *Heraclide Ponticо* Cicero T. D. V. c. 3. ubi πανήγυρις illa mercatusque vitae humanae diverſis longe ſtudiis celebratus perquam ſcite depingitur: egregia notat *Davisius*, niſi quod *Syneſii* ὠθεῖσθαι εἰς τὸ κέρδος ſollicitare non debuiſſet. Paulum alia ratione Gnoſtici vitam πανήγυριν ἀγίαν appellavit *Clemens* Str. VII. p. 728. B. Nihil autem publico velut conſenſu frequentius eſt, quam ἐπιδημίας vel παραπιδημίας imagine vitam humanam adumbrari: quare ſententiam illam, παραπιδημία τις ἐστὶν ὁ βίος, τὸ κοινὸν τοῦτο καὶ πρὸς ἅπαντας θρυλούμενον appellat *AEſchin.* Dial. III. c. 3. cum quo contuliſſe non pigebit *Hipparchi* locum in *Stobaeo* p. 573.

immortalitate. MEN. Non jucundum erat vivum videre lucem? CHIR. Non, Menippe: etenim jucundi naturam ego quidem varium esse quiddam & non simplex duco: quum autem semper viverem, fruererque rebus iisdem, sole, luce, alimentis; tum & tempestates anni eædem, & quæ fierent cuncta per seriem singula velut alterum alteri adhærens sequerentur, exsatiatus sum iis: non enim in eo, quod semper idem est, sed in perpetua rerum mutatione posita est voluptas. MEN. Vere, Chiron. At quo animo hunc rerum statum, qui est in Orco, fers, ex quo iis prælatis huc adveniſti?

2. CHIR. Non illibenter, Menippe:

ἀπολαύειν ἢ ἀθανασίας. MEN. οὐχ ἡδὺ ἦν, ζῶντα ὁρᾶν τὸ φῶς; XEIP. ἦν, ὦ Μένιππε· τὸ μὲν ἡδὺ ἔγωγε ποικίλόν τι καὶ οὐχ ἁπλοῦν ἡγοῦμαι εἶναι· ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ, καὶ ἀπολαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίου, φωτὸς, τροφῆς· αἱ ὧραι δὲ αἱ αὐταὶ, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἑξῆς ἕκαστον, ὥσπερ ἀκολουθοῦντα ἄλλοις ἄλλα, ἐνεπλήσθην αὐτῶν. ἐν γὰρ τῷ αὐτῷ ἀεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ μεταβολῇ ἦν τὸ τερπνόν. MEN. ὦ λέγεις, ὦ Χείρων· τὰ δ' ἄνω πῶς φέρεις, ἀφ' ὧν προσῆλθες αὐτὰ ἥκεις;

XEIP. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ μὲν ἰσο-

Ἀπέλαυον C. R.

Ἐγὼ δὲ ἐὼν καὶ καὶ ἀπέλαυον C. R. senec. haud corrupta ut puto solita Lucianis constructio. V. C. Γινόμενα C. M.

a Ἀφ' ὧν] In margine *AIW.* notatur: *Legendum forte* ἐφ' ὧν quod nullius pretii.

573. haec Pythagorae tamen Platonisque disciplinae figura maxime convenit, quae scilicet revera profitetur animas, relicto aethere patrio, tanquam peregrinabundas in hoc corpus terraeque carcerem immigrare. Ceterum a Chirone nonnihil discedit Epictetus *Arriani* lib. II. p. 216. stulti hominis intempestivum Athenarum arcisque desiderium perstringens: σὺ ἀφικνῇ σοι, ἃ βλέπεις καθ' ἡμέραν; περιττόν τι ἔχεις ἢ μείζω ἰδεῖν τῶν ἡλίου, τῶν σελήνης, τῶν ἄστρων, τῶν ὑγρᾶς ὕλης, τῶν δαιδάλους; Haec etiam adspectu videbantur gratissima *Praxillae* Adonidi, qui ab inferis rogatus, quid pulcerrimum apud superos reliquisset, ingenue respondit: Κάλλιστα μὲν ἐγὼ λέω τὸν φάος ἠελίοιο, Δεύτερον ἄστρα φαεινὰ, σελαγεῖς τε πρόσωπον· nihil hactenus, quod inficete dictum offendat; sed addito puerilis simplicitatis versu tertio, Ἠδὴ δ' ἀφαύους σικύους τε μῆλά τε ὄχνας, non ipse tantum insulsi notam commeruit, verum ad homines etiam insulsos proverbium a se natum propagavit, ἀλιθιότερος τῆ Πραξίλλης Ἀδώνιδος. Docentur illa plenius in *Montefalconii* Select. Histor. Bibl. Seguer. p. 609. quam apud *Zenob.* C. IV. n. 21. prorsus enim imperite Praxillae filium Adonidem nobis effinxit *Mich. Apostol.* C. IX. n. 81. Simul ex hisce patet, ὅσα quam vere fuerint in *Menandro* reposita. Alias tamen & *Epictetus* & *Marcus Antoninus* Chironi libenter concedent, rerum omnium, quae conspectu quotidiano hauriuntur, satietatem oriri atque adeo fastidium propter τὸ ὁμογνὲς αὐτῶν & ὁμοειδὲς videde Imperatorem lib. II. ἐς ἑαυτὸν §. 14. VI. §. 37. 46. τὰ αὐτὰ ἀφ' ὕψους, καὶ τὸ ὁμοειδὲς πρόσεχε τὸν νοῦν & plura passim, quae cum Menandri Lucianique sententia non solum, sed & verbis saepe congruunt. Egregie *Lucret.* III, 958. T. H.

20. Ἀπολαύειν ἢ ὁμοίων &c.] Crediderim *Luciani* animo, cum haec scriberet, obversatum eximium locum *Menandri* ex Hypobolimaeo, quem habet *Stobaeus* Tit. CXXII. — τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω, Ὅστις θεωρήσας ἅλυπος, Παρμένων, Τὰ τοιαῦτα ταῦτ' ἐπῆλθεν, ὥσθ' ἥλθεν, ταχύ. Τὸν ἥλιον τ' ἴσμεν ἀεί· ὕδωρ, πῦρ, Πῦρ ταῦτα (lege τ' αὐτὰ) καὶ ἑκάστοτ' ἴσμεν βιώσεται· Ὄψει παρόντα κἀν ἑκατοντὼ σφόδρ' ὀλίγους, Σωκράτεια (ita leg. non σεμνότητα, quod est contra rationem oppositionis) τούτων σὺ ὄψει πολύ. *Hunc beatissimum aio, quisquis contemplatus, sine moerore, Parmeno, egregia haec abiit eo, unde venerat, celeriter. Solem commune astrum, aquam, nubes, ignem, eadem, quamvis vixerit centum annos, videbit praesentia. Quamvis vero vixerit annos valde pauces, deteriora haec nunquam videbit.* F. C.

21. Αἱ ὧραι] Καὶ ὧραι. mox, post αἱ αὐταὶ, τὸ ἥκειν aut quid simile deesse videtur. F. G.

25. Μάχῃ] An μαλακάλλῃ; F. G.

Ἐν τῇ μάχῃ] Ad sensum, qui satis expeditus Interpretes non fugit, minime respondebat hoc verbum: nunquam enim μάχειν pro *vices mutare*, quantum memini, positum invenies. Olim tiniide considerandum proposui ὁ τῇ μαλαλάλλῃ. ex contracta ejus verbi scriptione μαλαχῇ haud difficulter nasci potuisse suspicatus. Nunc fere malim μαλακῇ quae utraque loci vitaeque mutationem una continent: neque me fefellerat *Guyeti* μαλακάλλῃ sed ista literarum ductibus propiora censebam: alioquin accedit *Euripidae* dictum in Oreſt. v. 234. — μαλακὰ πάσιν γλυκύ quod, quamvis, ut monet *Schol.* a Comicis irrisum, *Aristoteles* etiam usurpat *Rhet.* Edd. VIII. p. 186. Fortasse gravius est hujus loci vitium, quam quod opera tam levi & sine librorum veterum adjumento possit sanari. Reticenda non est Viri Doctiss. *Jo. Jac. Wetstenii* conjectura, ἐν τῇ μετοχῇ ἄλλων. T. H.

28. Ἥκεις] Confer cum fine Dial. XI. M. Mus.

ἰσοτιμία πάνυ δημοτικόν, καὶ τὸ πρᾶγμα ἔδειν ἔχει τὸ διάφορον, ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ· ἄλλως τε καὶ δίψην, ὥσπερ ἄνω, ἔστε πεινῆν δεῖ, ἀλλ' ἀνεπιδεεῖς τούτων ἁπάντων ἐσμέν. MEN. ὅρα, ὦ Χείρων, μὴ ἀντιπίπτῃς σαυτῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτό σου ὁ λόγος ἀνέλθῃ. XEIP. πῶς τοῦτο φής; MEN. ὅτι εἰ τῷ ὄντι ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον ἀεὶ καὶ ταὐτὸν ἐγένετό σοι πρόσκορες, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα πρόσκορη ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ δέοι μεταβολήν γε ζητεῖν τινα καὶ ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βίον, ὅπερ οἶμαι ἀδύνατον. XEIP. τί οὖν ἂν πάθοι τις, ὦ Μένιππε; MEN. ὅπερ οἶμαι καὶ φασί, σωφρονοῦντα ὄντα ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῷ ἀφόρητον οἴεσθαι.

est enim æquus & par inter omnes honoris gradus res valde popularis, nihilque tanto opere differt, in luce verseris, an in tenebris: porro nec sitire, quemadmodum supra, nec esurire necesse est; sed istorum omnium haud indigemus. MEN. Vide tamen, Chiron, ne tecummet ipse pugnes, & in orbem tibi sermo redeat. CHAR. Quid ita? MEN. Nimirum si eorum, quæ in vita sunt, par semper & idem status satietatem tibi pepererit, hic etiam, quum sit similis rerum conditio, perinde tibi pariat, oportebitque migrationem quærere aliquam etiam hinc in aliam vitam, quod opinor fieri nequit. CHIR. Quid ergo faciat aliquis, Menippe? MEN. Scilicet quod, puto, vulgo dicunt, ut is, qui sit prudens, acceptis fruatur contentusque sit præsentibus, nihilque eorum tale existimet, quod tolerari nequeat.

DIO-

a Πειρᾷ] Πειρᾶσθαι P. L. Margo *Alii*. Multo praestat vulgata.

30. Καὶ τὸ πρᾶγμα &c.] An? ἡ μὲν ἰσοτιμία, πάνυ δημοτικόν τὸ πρᾶγμα, καὶ ἔδειν ἔχει &c. vix enim dubito, quin corruptela quaedam facilem stylo Lucianei cursum impediverit: quam utilitatem habeant in hac disputatione, ἔδειν . . . σώτῳ, mihi quidem non satis liquet. *T.H.*

33. Ἀνεπιδεεῖς] *Thomas Magister* v. Ἀτέλεια videtur in suo Codice legisse ἀτελεῖς. Sed praestantior est nostrorum librorum lectio. *M. du S.*

Ἀνεπιδεεῖς] Ejus, quam *Thomae Magistri* liber praetulit, lectionis ἀτελῶς nullum extat in nostris vestigium: ipsa tamen indicio est, quod ante nos suspicari diximus, hunc dialogum male fuisse a descriptoribus habitum. Quum autem interpretatur ἀτελῆς, ὁ ἀμέτοχος, id quidem ut satis est ad hujus loci sententiam conveniens, sic magno opere vereor, ne a consuetudine Graeci sermonis abhorreat: equidem memini non dissimili structura scribi a *Dionys. Hal.* A. R. VIII. p. 506. v. 38. Εἰ δὲ ἀφωρισμένον τι πέρας ἀτελὴς τῷ ἔργου ἀναγράψαι· sed alia est & potestas & significandi ratio. Forte quis existimet, ita defendi posse ἀτελεῖς, si eum in modum intelligatur, ut Latinorum *immunis*: in *Glossis* alterum alterius explicationi inservit vocabulum. Tum sensus erit, isque minime contemnendus: *sed immunes sumus rerum asperarum omnium: sed oneribus illis ac functionibus fatiendi esuriendique sumus levati.* Qui hanc elegantiam non capiebant, videri possunt mutasse. Nos interea, dum certius fundamentum detegatur, lectione vulgata erimus contenti. *T.H.*

35. Μὴ ἐναντίος σαυτῷ] Non est, *ne tibi contradicas*, ut *Benedictus*; sed, cum multum circumiveris, te veluti fugiens, in te ipse incidas. *F.C.*

Μὴ ἐναντίος σαυτῷ] *Budaeus* C. L. G. p. 431. positis *Luciani* verbis addit: *revolvatur & circumagatur*: quod proprie pertinet ad explanandum ἐναντίος. Modo in *Gregorii Nazianz.* loco, ὅτως ἐμάνητον ἐγὼ ἡ σοφία, καὶ παλαχόθεν ἑαυτῇ ἐναντιουμένη, reddiderat: *in semet ipsam incurrens, ipsa sibi contraria.* Est autem ἐναντίος ἑαυτῷ, quando quis iis argumentis & probationibus utitur, quibus in se conversis facile refutetur, eoque pacto in semet ipse incurrens absurdi convincatur: hoc sane ejus est, qui adverso capite pugnantia locutus sibi contradicit: qua in causa Chironem versari Menippus demonstrat. Exempla hujus virtutis plura reperies in *Budaeo* p. 533. *T.H.*

41. Ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον β.] Subint. δέοιτο μεταβολῆς ζητεῖν. *F.G.*

Ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον β.] Non intelligenda cum *Guyeto*, sed haec ordine continuo praecedentibus absque distinctionis signo sunt adjungenda. Vide Notas ad Dial. XVII. *T.H.*

43. Ὅπερ, οἶμαι, καὶ φασί] *Gataker.* ad *M. Antonin.* IX. §. 6. haec Lucianea protulit adjecta *Benedicti* versione tanquam proba: *Illud nimirum, ut cum sis sapiens, quemadmodum opinor, & vulgo praedicant, praesentibus rebus sis contentus.* Secutus fuerat priores; quos tamen, quia formam orationis Graecae minus attenderant, a Scriptoris nostri mente deerrasse puto, dum ad Chironem referunt, quae sententiae

XXVII.

DIOGENIS, ANTISTHENIS, ET CRATETIS.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

DIOG.

1. ANtisthenes & Crates, ocium agimus: quare quid vetat, quominus abeamus recta ad descensum Averni ambulaturi, visurique eos, qui deorsum veniunt, quales tandem sint, & quid eorum unusquisque faciat? ANT. Eamus eo, Diogenes: etenim spectaculum fuerit jucundum hos eorum lacrimantes videre, illos supplicantes, ut dimittantur, quosdam ægre descendentes, & quamvis in caput proturbet Mercurius, tamen restitantes, & supino corpore renitentes sine ulla proficiendi spe. CRAT. Ego enimvero persequar vobis, quæ vidi, quum descenderem, per viam. DIOG. Narra quæso,

Δ I O Γ.

ΑΝτίσθενες, καὶ Κράτης, σχολὴν ἄγομεν· ὥστε τί ἐκ ἄπιμεν εὐθὺ τῆς καθόδου διεπατήσοντες, ὀψόμενοι τοὺς καταβάντας, οἵοί τινές εἰσι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ; ANT. ἀπίωμεν, ὦ Διόγενες. καὶ γὰρ ἂν ἡδὺ γένοιτο, τοὺς μὲν δακρύοντας αὐτῶν ὁρᾶν, τοὺς δὲ ἱκετεύοντας ἀφεθῆναι· ἐνίους δὲ μόλις καταντῶντας, καὶ ὅλως τράχηλον ὠθοῦντος τοῦ Ἑρμοῦ ὅμως ἀντιβαίνοντας, καὶ ὑπτίους ἀντερείδοντας, οὐδὲν δέον. KRAT. ἐγὼ γοῦν καὶ διηγήσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὁπότε κατήειν, κατὰ τὴν ὁδόν. ΔΙΟΓ. διήγησαι, ὦ Κρά-

οἵοι τε C. M.

καὶ γὰρ ἂν ἡδὺ τὸ θέαμα γεν. sic ordinat C. K. καὶ abest a C. K.

tiae proverbialis more fuerant efferenda. Nihil est apud veteres isto monito ad conciliandam animi tranquillitatem accommodatiffimo familiarius, ἀγαγεῖν, σίργειν δὲ τὸν παρόντα οὐ τίθεται τὸν συμόντων ἀριστοκλῆ, ἀρκεσθῆναι τοῖς παροῦσι, τῇ παρούσῃ καλαισύνῃ· sic ut paroemiae communis imaginem saepissime gerat: vide *M. Antonin.* X, 1. Ad illam normam versionem exegi. *T. H.*

44. Σωστὸν] Eximiam hanc sententiam minus apte Menippo suo tribuit *Lucianus*, utpote qui sibi ipse, ut supra visum est Dial. XXI. mortem conscivit. *M. du S.*

48. Ἄκριον οὐδὲ ἐ κυβόδου] Haec jungenda, non διεκατησόμενος οὐδὲν ἐ καθόδου. Πρώτην οὐδὲν ἐ Φρυγίας, πλεῖν οὐδὲν ἐ Ἑλλάδος, τύπτειν οὐδὲν Βαβυλῶνος & plura *Noster* habet. Ita vero scribunt Attici, non ἐκ' οὐδείας vel οὐδός, quod, monente *Phrynicho* p. 24. solius temporis significatione gaudet: quanquam posterius pro altero nonnunquam vitiose positum reperiatur. Ex membranis emendavimus in *Poll.* IX, 12. οὐδὲν ἐ ἀγορᾶν ἀκριβῶν sicuti Segm. 47. οὐδὲν ἐ ἀρωμάτων, *recta in forum aromatarium*: quam ob rem merito Codicibus adlentitur Praestantiss. *Dukerus* ad *Thucyd.* VIII. c. 88. neque aliter est scribendum in *AElian.* de Anim. I. c. 2. οὐδὲν τῶν πόντου ἄγειν. Hoc de genere *Kulmius* ad *AElian.* V. H. IX, 18. τὸν ἐτέρων ἄλλον τῶν οὐδὲν τῶν ἄδου, & in Ind. notavit accuratius *Perizonio*, qui non solum οὐδὲς & οὐδὲν prorsus eadem habuit, sed & οὐδὲν pro *ex adverso, e regione*, non distinxit: vide *H. Valef.* ad *Euagr.* H. E. III. c. 28. *Plato* in primo Lysidе: Ἐπορεύομην ἐγὼ ἐξ Ἀκαδημείας οὐδὲν Λυκείου mox: Ἐξ Ἀκαδημείας πορεύομαι οὐδὲν Λυκείου alibique saepe. Haec quum sint satis nota, atque in aperto posita, jure mireris *Olearium* in *Philostr.* V. A. T. VII. p. 280. v. 25. ὁ μὲν (Διογένης) οὐδὲν Χαιρωνείας ἦκεν, verti voluisse, *statim post pugnam Chaeroneam accedens*, quum sine ulla dubitatione vertendum sit, *recta Chaeroneam tendens*. Omitto *Chaeroneam* pro *Chaeronensi* negligentius scriptum. *T. H.*

56. Ὅμως ἀντιβαίνοντας ὑπτίους ἀντερείδοντας, οὐδὲν δέον] Mieyllus: *reluctari tamen & resupinos obniti nulla necessitate aut commodo suo*. Equidem nihil plane nunc agitur de commodo descendentium, & nullus huic voci locus in hac oratione dari potest. Itaque Benedictus eo animadverso postremas tres voces abscidit. Sed nihilo plus huc convenit illa necessitas. Non enim modo ipsis necesse non est obniti, sed contraria necessitas ipsis incumbit quiete & cupide descendendi. Sed nec Graeca quidquam de necessitate. Verte: *resupinos obnitentes, quum id fieri non oporteret, non sic faciendum esset*. Ut de Saltatione: ἐκπλῆξαι τοὺς ἐκπεσόντας οὐλίγου τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς οὐδὲν δέον καλαλαμπόμενον. Hermotimo: διὰ τοῦτο ἐ ἀκριβολογούμεθα οὐδὲν δέον. Et alibi, ubi recte attenderunt. Sic & alii, ut *Demosthenes* Olynthiac. 3. πλέον ἢ χίλια ἐ πενταλκόσια τάλαντα ἀναλώσαντας εἰς οὐδὲν δέον. *J. G.*

Κράτης· ἔοικας γάς τινα ταγγέλοια ἐρεῖν. οἱ μὲν ἄλλοι G. M.

Crates : nam videre quædam perridicula disturus.

ΚΡΑΤ. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν· ἐν αὐτοῖς δ' ἐθήσημι, Ἰσμηνόδωρός τε ὁ πλούσιος ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὕπαρχος, καὶ [b] Ὀροίτης ὁ Ἀρμένιος. ὁ μὲν οὖν Ἰσμηνόδωρος, ἐπεφόνευτο γὰρ ὑπὸ λῃστῶν ἐν ὁδῷ † Κιθαιρῶνα, ἐς Ἐλευσῖνα, οἶμαι, βαδίζων, ἔστενέ τε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χερῖν εἶχε· καὶ τὰ παιδία τὰ νεογνὰ, ἃ καλελείλοιπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο † τόλμης, ὅς Κιθαιρῶνα ἐν δεξιᾷ παρελθὼν, καὶ τὰ περὶ τὰς Ἐλευθερὰς χωρία πανέρημα ὄντα ὑπὸ † πολέμων, δι-

2. CRAT. Et alii quidem multi una nobiscum descendebant, & in iis insignes Ismenodorus ille, dives noster, & Arsaces Mediæ præfectus, & Orœtes Armenius. Ismenodorus ergo (nam trucidatus erat a latronibus juxta Cithæronem, Eleusinem, ut puto, iter faciens) gemebat, vulnusque in manibus habebat : tum infantes parvulos, quos reliquerat, voce ciebat, suamque ipsius incusabat audaciam, qui, ubi Cithæron erat superandus, Eleutherisque loca proxima bellis prorsus evastata transeun-

a Ἐρεῖν] Εὐφραίνειν C. P. quod recepta lectione non commutaverim. Evanuerant in aliquo Codice literae τοῦ ἐρεῖν restituit librarius verbum, quod convenire loco putaret. b Ὀροίτης] A. P. L. Margo Διΐφ. Ἡρώδης. c Ἰσμηνόδωρος] Μηθόδωρος P. male: alterum hominem Thebanum decet, quippe Bœotorum proprium ab Ismeno flumine.

70. * Ἀνεκαλεῖτο τ' τόλμης] Καὶ αὐτὸν ᾐτιᾶτο τ' τόλμης. G. ita et Cod. R. quod praetuleram.

* Ἀνεκαλεῖτο] Exhibui manum Doctiss. M. du Soul: apparet tamen explicare Schol. voluisse ἑαυτῷ ἐνεμέμφετο τῆς τ. T. H.

63. Ἰσμηνόδωρος] Thebanus Crates; ergo & hic Ismenodorus. M. du S.

64. Ἀρσάκης] Ficta an vera hæc sint nescio. M. du S. Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὕπαρχος] Nominum hujus dialogi propriorum usus apud Græcos non infrequens: neque tamen certos homines, verasque res gestas a *Luciano* denotari censeo. Si quid aliunde ductum, id omne scenae novae comicis crediderim deberi; cujus documentum aliquod paulo post adferetur. De Arsace moveri poterat dubitatio: quamvis enim fortissimus Parthici regni conditor a *Justino* matura senectute, ab *Ammiano* placida morte decessisse narretur, *Syncellus* tamen, ut ab *H. Valesio* observatum ad *Marcellin.* XXIII. c. 6. diversos auctores secutus occisum esse tradidit : genus autem mortis ita describit *Suidas*, ut a narratione *Luciani* non multum abire videatur : Ἀρσάκης Πάρθων βασιλεὺς, ὃς ἀφῆλε πληγὴν ἐν τῇ μάχῃ κατὰ τὸν πλάγιον διαστήσας quae quidem undecumque depromta, *Suida* saltem judice, ad primum Arsacen spectare, ex sequentibus est manifestum. Verum ego, qui potuerit appellari Μηδίας ὕπαρχος hic Arsaces, non video: praeterea τ' ἐπὶ τῷ Ἀρσάκῃ πρὸς τ' διαστασιάσαι συμβολῆς quis alius ullam fecit mentionem? Quare probabilius existimo, dum certiora promantur, haec esse a Lucimo, fabularum artifice perquam idoneo, vel conficta, vel ex comoedia nova derivata. T. H.

71. Κιθαιρῶνα] De Cithaerone pauca retigi ad A. *Ep.* VIII. p. 307. Hic autem Eleutherarum urbis situm accurate definit: nam Thebis per Plataeas iter facienti in regionem Atticam superundus erat Cithaeron, qua parte demissior flexuque leni interruptus viam planiorem ostendebat. *Herodoto* vocantur αἱ ὑπώρειαι αἱ Κιθαιρωνίδες, αἱ ἐπὶ Πλαταιῶν φέρουσαι, τὰς Βοιωτοὶ μὲν τριῶν κεφαλῶν καλέουσι, Ἀθηναῖοι δὲ Δρυὸς κεφαλῆς IX. c. 27. Apud *Thucydid.* III. c. 24. Plataeenses, qui de nocte obsessa urbe eruperant, ut hostes fallerent, viam, quae Thebas ferebat, ingrediuntur, simulque vident τοὺς Πλαταιικοὺς τὸν πρὸς Κιθαιρῶνα τὸ Δρυὸς κεφαλῆς τὸν ἐπ' Ἀθηνῶν φέροντας μὴ λαμπάδων φάους ἅψασθαι. Ad ipsum Cithaeronis pedem, superaris angustiis, occurrebant Eleutherae, campusque urbi subjectus, OEnoen Atticae pagum, ut ex *Harpocratione* constat in Οἰνόη, contingens : qua de re diligenter, ut solet, *Pausan.* I. p. 93. Ideo memorat *Arrian.* A. A. I. p. 18. Thebarum τὰς πύλας τὰς Φίρουσιν ἐπ' Ἐλευθέρας τε καὶ τὴν Ἀττικὴν cum his consentiunt, quae scribit *Strabo* IX. p. 631. C. Soli *Aristophanis Scholiastae* ad Acharn. v. 242. quae ceteris Ἐλευθῆναι, dicuntur unius literae discrimine Ἐλεύθραι, πόλις Βοιωτίας haud incepte, si quis attendat ad vulgatam nominis originem, quam fluxisse docet *Stephanus* ἀπὸ Ἐλευθρᾶς τῆς Ἀσωπίδος matrem, si quis scire desideret, Asopidem Neptuni filiam indicabunt *Pausan.* IX. c. 20. & *Schol. Hesiodi* ad Theog. v. 54. Μητρωνύμη γοναῖσιν Ἐλευθῆρες μυθέονται· digna est, quam ex Ed. *Trincavelli* Ven. proferamus integriorem, adnotatio : Ὁ δὲ Ἐλευθὼ ἐστιν πόλις ἐπὶ τ' Βοιωτίας διὰ τῆς Ἀσωπίδος πότ-

eunda, binos tantum servos secum duxerit: idque quum phialas quinque aureas & cymbia quatuor secum haberet.

3. Arsaces autem jam ætate provecta, & sane non illiberali facie, barbaricum in morem indignabatur, ægreque ferebat se pedibus ire, ac postulabat equum sibi adduci: simul enim cum eo equus obierat, dum uno ictu uterque cadenent perfossi a Thrace quodam peltasta in congressu cum Cappadoce ad fluvium Araxem. Etenim Arsaces in hostem ferebatur, ut narrabat, longe ante alios provectus: Thrax autem impetum excipiens pelta, submisso corpore;

δίους, δύο μόνους ἑπόμενος ἐπήγετο· ἐπεὶ καὶ ταῦτα, φιάλας πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία τέτταρα μεθ' ἑαυτοῦ ἔχων. κομίζων Z.

Ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἤδη, καὶ οὐκ εὔσημος ἐπὶ τὸ βαρβαρικὸν ἤθους, καὶ ἀγενείοις τοῖς παισὶν ἐποχούμενος, καὶ ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι καὶ ἐπ' αὐτῷ συμπεσεῖσθαι, μιᾷ πληγῇ ἀμφότεροι διαπαρέντες ὑπὸ Θρᾳκὸς τινὸς πελταστοῦ, ἐν τῇ ὁδῷ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὴν Καππαδόκην συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπέλαυνε, καὶ πολὺ τῶν ἄλλων προὐξεφέρετο· ὑποδὺς δὲ ὁ Θρᾴξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδὺς, ἐπ-

Κυμβίον εἶδος περιφερείας καὶ ἐκπώματος Sch. C. R. ἀγόμενος c. M. καὶ ἵππον Z. λείπει C. R. ad margin adscriptum est ὃ τὸ σχῆμα ὠφελεῖ γὰρ ἀμφοτέρων διαπαρέντων. προεξεφέρετο c. M.

d Ἐπήγετο] Ἐπήγιλο prave MS. Bourdel. ita et Cod. R. qui in marg. ἀπήγετο. sed vulgata non inelegans autem ponenda. ὑπεξεφέρετο c. M.

81. Ἀμφότεροι διαπαρέντες] Ἀντὶ τοῦ, ἀμφοτέρων διαπαρέντων. G.

Καππαδοκία

φιλαις ἔστι σύσσημον, οἷον Ἀπόλλωνος καὶ Λιβύσσης ἡ Ποσειδῶνος. Ἔστι δὲ ἐν ἄμπελος, ὡς φασιν, ἐπ' ἐνίοις τοῦ ἱεροῦ. Οὕτω δὲ λέγεται, ὅτι ἐκεῖ ὁ Διόνυσος ἡ μανίας ἐκαθάρθη καὶ ἐλεύθερος. Inde Bacchus Ἐλευθέριος, Hesychio teste, nisi praeferatur Ἐλευθερεύς, & Eleutheris cultus & Athenis: eo enim sacra Dei primum magno Athenienſium malo rejecta, deinde oraculi testimonio commendata Pegasus Eleutheris traduxit: quae ab antiquo Comici Enarratore enucleatius exposita Pausaniae non parum lucis adferunt I. p. 7. 93. Merito autem imprudentissimae temeritatis accusandus Ismenodorus, qui Thebis Eleusinem petens periculosum iter nullo fere comitatu susceperit: erant enim haec loca, quae Cithaeronem adjacebant, idque jam olim ab heroum usque aetate, latronibus infesta: nunc eo magis, quia sub hoc ipsum tempus Attici Boeotique fines continuis bellis fuerant devastati. In Dicaearchi Excerptis praecipuam habet commendationem via, quae Oropo ducit Tanagram πωτὸς καθαρώτατος τῷ λεὼ τῷ λαΐκῳ (ita legendum, non κλοπῶν). φόβου quod scilicet rarum alias illo in tractu. Paulo post, qua Plataeas itur Tanagra, ὁδὸς ἡσυχῇ μὲν ἔρημος καὶ λιθώδης, ἀναντώσασα δὲ πρὸς τὴν Κιθαιρῶνα, ἐ λίαν δὲ ἐπισφαλής· si non alio quam ad latrocinia possit referri, ut videbatur H. Stephano, scriberem potius, λίαν δὲ ἐπισφαλής· vel ἐ λίαν δὲ ἀσφαλής· nunc sensu diverso intelligendum arbitror, quamvis in Cithaeronem erigeretur, praecipitiis tamen non valde fuisse periculosam. Apud Diogen. L. II, 136. Menedemus, Alexini uxorem comitatur ἐκ Δελφῶν εἰς Χαλκίδα σὺν λεωφορουμένην κλοπαῖς τε καὶ τοῖς κατ' ὁδὸν λῃσταῖς· hoc iter praeter adversum Cithaeronis latus erat faciendum. T. H.

72. Ἐλευθερεύς] Athenas Thebis petenti pagus hic, caede Persarum nobilis, in via erat, qui locus, regnante tum Philippo aut Alexandro, latronibus infestior erat. M. du S.

74. Ἐπήγιλο] Mſ. ἐπήγιλα. J. B.

75. Φιάλας . . . καὶ κυμβία] Junxit Demosthen. in Mid. p. 628. E. Δεῖ τὰ ἀγωγὰς σοβεῖ κορυβία ἐ γυναῖ καὶ φιάλας ἐνομάζουν iterumque p. 625. A. Midias ad iter secum portat χλανίδας ἐ κυμβία ἐ κάδους. Vid. Athen. XI. p. 482. A. & qui vel illum, vel eosdem, quos ille, Grammaticos exscripsit, Macrob. Saturn. V, 21. T. H.

Ibid. Κυμβία] ΚΥΜΒΙΟΝ εἶδος περιφερείας καὶ ἐκπώματος, πλοῖον, καὶ πυθμένος. duas ultimas species habet Hesych. J. B.

77. Ὁ δὲ Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἤδη, καὶ οὐκ εὔσημος ἐπὶ τὸ βαρβαρικὸν ἤθους, ἤγετο] Latinus interpres: *Arsaces autem (senior enim jam erat per Jovem pro barbarico illo ritu facie non insignita) graviter ferebat.* Abhorret a Graecae linguae genio haec locutio, οὐκ εὔσημος τὸν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικὸν, ut & ab indole Latinae linguae, *pro barbarico ritu non insignita facie est.* Aliter interpungendum est, si velis *Lucianum* emendate & humane locutum esse; sic autem distingue, οὐκ εὔσημος τὸν ὄψιν, εἰς τὸ βαρβαρικὸν ἤγετο, *non illiberali facie, barbaro more ferebat aegre, ut solent barbari*: hoc est εἰς βαρβαρικὸν, quod non male verterunt, *barbarico ritu*, sed male conjunxerunt cum facie. Sic εἰς τὸ ξυμμαχικὸν apud Thucyd. lib. 6. est *pro societate inita.* Paullo ante κύμβια sunt pocula cymbae forma. Conjungit ea quoque cum phialis Demosth. Orat. in Mid. J. G. G.

De Thucydidis illa phrasi εἰς τὸ ξυμμαχικὸν jure merito dissentit Eruditiss. Dukerus, quem vide p. 512. n. 9. T. H.

79. Ἡγενείοις παισὶν ἐποχούμενος] Persis enim nobilioribus vel tantillum fine equis in via conspici infamiae dabatur. V. Xenoph. Cyrop. L. IV. & VIII. extremo: quod & apud Medos obtinuisse a vero non abhorret: immo ab iis mutuatus erat Cyrus. V. L. I. M. du S.

87. Τὸν

ἐποιήσατο τὴν Ἀρσάκου κοντόν· αὐτὸς δὲ ὑποθεὶς τὴν σάρισαν αὐτόν τε ἀμφοτέρους, καὶ τὸν ἵππον.

ANT. Πῶς οἷόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ τοῦτο γενέσθαι; KPAT. ῥᾷστα, ὦ Ἀντίσθενες· ὁ μὲν γὰρ ἐπέπλαυεν εἰκοσάπηχυ τινα κοντὸν προβεβληκώς· ὁ Θρᾷξ δὲ, ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τὴν προσβολὴν, καὶ παρῆλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκὴ, ἐς γόνυ ἁλάσας, δέχεται τῇ σαρίσῃ τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ στέρνον, ὑπὸ θυμῷ καὶ σφοδρότητι ἑαυτὸν ἀμφοτέρωθεν· διελαύνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὰ βουβῶνα ἀμφοτέρωθεν ἄχρις ὑπὸ τὴν τυγόνα. ὁρᾷς οἵοντι ἐγένετο; καὶ οὐκ ἀνδρὸς, ἀλλὰ τοῦ ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον. ἠγανάκτει δὲ ὅμως, ὁμότιμος ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἠξίου ἱππεὺς κατιέναι.

Ὁ δέ γε Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τὼ πόδε, καὶ οὐδ' ἑστάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο. πάσχει δ' αὐτὶ

amolitur Arſacæ contum: tum ipſe e veſtigio objecta ſariſſa eum ſimul & equum transfigit.

4. ANT. Qui poteſt, Crates, uno ictu hoc confici? CRAT. Facillime, Antiſthenes; hic enim irruebat, viginti cubitorum conto projecto; Thrax vero, poſtquam pelta demovit ictum, ſic ut cuſpis eum præteriret, tum genu nixus excipit ſariſſa prælata impetum, & vulnerat equum ſub pectus, qui præ ardore, curſuſque vehementia ſemet ipſe in telum induebat: eadem Arſaces opera: tranſfoditur per inguen penitus usque ſub ipſas nates. Vides quid, quoque modo acciderit, non viri, ſed equi potius facinus. Attamen moleſte ferebat, pari ſe cum aliis eſſe loco, volebarque eques deſcendere.

5. Orœtes autem privatæ fortunæ homo, pedibusque debilis admodum ne ſtare quidem humi, nodum ingredi poterat: ac-

a Αὐτὸς] Adſcivi, quod *Graevius* ex Mſ. notavit. Priores Edd. αὐτῷ. b Ὀροίτης] Ἡρώδης A. L.

96. Τῇ σαρίσῃ] Λόγχῃ Μακεδονικῇ G.

99. Ἐς τὰ βουβῶνα] Βουβῶνα περὶ τὰ γεννητικὰ τόπῳ. V.

87. Τὸν Ἀρσ. κοντὸν] Elegantèr deſcribit congreſſum Parthi equitis & Thracis peltaſtæ. Scythæ, Parthi, Sarmatæ, Alani prælongis ex equo contis pugnabant: ideo κοντοφόροι, pro quo prave ſcribitur ἀκοντοφόροι apud *Dion. Caſſ.* XL. p. 127. C. ut manifeſto liquet ex p. 130. E. eorundem meminerunt in deſcribendo infelici cum Parthis Craſſi prælio *Plutarch.* in Craſſ. p. 558. 559. & *Appian.* de B. Parth. p. 240. 241. ubi reperies iſta Lucianeæ phraſi proxima, πρὸ δὲ τοῦ ἀμφοτέρους προσελήλαμένους πρὸς τοὐδάφος· quemadmodum in Philopœm. p. 359. B. διελαύνεσθαι ἀμφοτέρωθεν ὑμοῦ τοὺς μηροὺς ἐκατέρους ὑπὸ μισαγκύλου· confer *Suidam* in Ἐξίχι. *Pondera conti Sarmatici Silius* habet XV, 687. ubi plura ſuppeditabit Eruditiſſ. *Drakenborch.* Talem equitum ornatum pugnandique morem uſu docti adſciverunt poſtea Romani, ut conſtat ex *Arriani* Tacticis. *T. H.*

Ibid. Οὗτος δὲ ὑποθεὶς τὴν σάρισαν] Cogitabam olim οὗτος δὲ ὑποθεὶς τὴν σάρισαν αὐτόν τε ἀμφοτέρωθεν καὶ τὸν ἵππον. *ſic vero ſubjecta ſariſſa ipſum & equum perfodit*: ſed nunc conjecturæ præfero lectionem Mſ. αὐτὸς δὲ ὑποθείς. *J. G. G.*

88. Σάρισαν] *Sariſſam* vocat etiam latine *Livius* XXXVII. 42, 2. & *Sariſſophoros*. *M. du S.*

92. Εἰκοσάπηχυν . . . κοντὸν] Longioribus equites uſos eſſe haſtis non ignoro, quod & nummi Caſtoris & Pollucis oſtendunt, & locus a *Suida* v. Δόλιχον allatus. Verum longe humanam menſuram hæc excedit. Apud *Polyænum* Strat. II. p. 146. C. tamen memorantur ſariſſæ XVI. cubitos longæ. *M. du S.*

5. Ὀροίτης] Angl. Ἡρώδης. *J. B.*

Ὀρ. ὁ ἰδιώτης] De Oroete ſatrapa, qui Polycratem cruci affixit, *Noſter* in Ἔκφρ. c. 14. de quo *Herodotum* conſule III. 130. . . Sed quis hic ſit privatus, haud facile expiſcabere. Poſt necem enim Polycratis, cum aliquandiu Oroetes ſatis proſpera uſus eſſet fortuna ſub magis, Dario jam imperante, per propriòs ſatellites occiſus eſt. De alio itaque hic *Lucianus*. Sed quo pacto ἰδιώτης, qui ſupra *Armenius* dictus eſt, hoc eſt, Armeniæ rex aut ſatrapa? Corruptum locum cenſeo; niſi forſan privatus aliquis Oroetes extiterit mollitie inſignis, de quo mihi non conſtat. *M. du S.*

Ὁ δέ γε Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης] Fateor ſtructuram eſſe verborum talem, quæ mendæ ſuſpicionem facile commoveat. Parvula mutatione lenius oratio procedet: ὁ δέ γε Ὀροίτης ὢν ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἁπαλὸς τὼ πόδε οὐδ' ἑστάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο· quanquam ne ſic quidem illud ἰδιώτης ſatis placet; videtur enim hujuſmodi quiddam ſententia poſtulare: ὁ δέ γε Ὀροί-

accidit autem hoc ipsum plane Medis omnibus, quum descenderint ab equis; ut qui per spinas incedunt suspensis pedibus, vix progrediuntur. Quare quum prostratus jaceret, nullaque machina surgere vellet, optimus Mercurius in humeros sublatum portavit usque ad Charontis cymbam: ego vero ridebam.

ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες, ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν βαδίζοντες ἀκροποδητὶ μόλις βαδίζουσιν. ὥστε ἐπεὶ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο, καὶ ὑδεμιᾷ μηχανῇ ἀνίστατο ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Ἑρμῆς ἀράμενος αὐτὸν ἐκόμισεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθμεῖον· ἐγὼ δὲ ἐγέλων.

6. ANT. At ego, quum descenderem, ne immiscui quidem me ceteris, sed relictis plorantibus illis, ubi adcucurreram ad cymbam, ante alios occupavi locum, quo commode navigarem: in trajectu vero hi quidem lacrimabantur & nauseabant, ego contra valde oblectabar iis.

ANT. Κἀγὼ δέ, ὅτε κατήειν, οὐδ' ἀνέμιξα ἐμαυτὸν τοῖς ἄλλοις· ἀλλ' ἀφεὶς οἰμώζοντας αὐτούς, προσδραμὼν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, προκατέλαβον χώραν, ὡς ἂν ἐπιτηδείως πλεύσαιμι. ὧδε τῶν πλῶν δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε καὶ ἐναυτίων· ἐγὼ δὲ μάλα ἐτερπόμην ἐν αὐτοῖς.

7. DIOG. Tu Crates, tuque Antisthenes istiusmodi nacti fuistis itineris socios: mecum Blepsias danista ex Piræëo, Lampis Acarnan mercenarii militis præfectus, & Damis ille dives Corintho una descenderunt: Damis scilicet per filium venenato.

ΔΙΟ. Σὺ μὲν, ὦ Κράτης, καὶ Ἀντίσθενες, τοιούτων ἐτύχετε ξυνοδοιπόρων· ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανειστὴς, ὁ ἐκ Πειραιῶς, καὶ Λάμπις ὁ Ἀκαρνὰν, ξεναγὸς ὤν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ Κορίνθου, συγκατήεσαν· ὁ μὲν Δάμις, ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐκ Φαρμάκων ἀποθανών·

---

c Πειραιῶς] Πόης A. P. L. Margo *Alw.* absurde.

24. Βλεψίας τε ὁ δανειστής] Γρ. Βλεψίας δὲ ὁ δανειστικός. G.

25. Ξεναγός] Ὁ ξένους στρατιώτας ἡμάγων ἐπὶ μισθῷ αὐτοὺς εἰς τὸ πόλεμον. *V.* Ὃς μισθῷ τοὺς στρατιώτας συνάγει. *C.*

της ἱππεύειν εἰωθὼς ἐπάνω ἁπαλὸς &c. alioquin ἰδιώτης addiderit, ut Oroeten privatae conditionis nota distinguat ab Arsace, qui magnae dignitatis ac Mediae praefectus. Quod autem in uno alteroque libro scribatur Ἡφώδης, non alia ratione factum est, quam qua Parthorum rex Orodes, a quibusdam Ὑρώδης, *a Polyaeno* VII, 41. & *Plutarcho* in Anton. p. 930. F. 932. D. Ἡρώδης appellatur. Ceterum Medorum Persarumque morem, quibus, praesertim si liberi locique honestioris essent, in publicum prodire, nisi equo vectis, paene fuit turpe, jam *Brissonius* adnotavit de R. P. lib. III. ex *Xenophonte:* eo parasitus *Libanii* spectavit Decl. VII. p. 317. C. ὅτε καιρὸς ἐπὶ δεῖπνον ἐκάλει, τρέχειν ἐπειγόμενα κατὰ τοὺς Μήδων ἀλάζονας ὁ πάντα ἕρπετὸς, καὶ ἐφ' ἵππου σειλάμενος εὐτρεπῶς οὕτως ἐπορεύετο παρὰ τὸ κεκληκότα. De Parthis, qui istos vitae cultu imitabantur, *Justin.* XLI, 3. *Equis omni tempore vectantur: illis bella, illis convivia, illis publica ac privata officia obeunt: super illos ire, consistere, mercari, colloqui.* Hac tamen consuetudine labefactati pedes sic debilitabantur, ut firmo stabilique gressu incedere non possent: cujus vitii causas in Scythis, illis praecipue, qui sedibus incertis vagantur, explanavit *Hippocrat.* περὶ A. Y. T. p. 292. 293. Ὑπὸ τῆς ἱππασίης, inquit, αὐτοῖσιν κίδμαλα λαμβάνει, ἅτε αἰεὶ κρεμαμένων ἀπὸ τῶν ἵππων τοῖς ποσίν· ἐπίπλοα ἀπέχωλοῦνται, καὶ ἰλίκονται τὰ ἰσχία. De Hunnis, quos negat *Zosimus* IV. p. 224. εἰς γῆν πῆξαι τοὺς πόδας οἵους τε εἶναι ἱδρύειν, plura docent ad *Amm. Marcellin.* XXXI. c. 2. *H. Valesius*, & *Sirmond* ad *Apollin. Sidon.* Carm. II. v. 266. Etsi vero Armenium supra dixerit Oroetem, Μήδους πάντας tamen hic commemorat sub eo nomine complexus, quod fieri saepe solet, Persas, Parthos & Armenios moribus vivendique genere non admodum dissimiles. *T. H.*

20. Ἐτερπόμην ἐν αὐτοῖς] Scribi potuisset ἐτερπόμην ἐπ' αὐτοῖς, qua de re notavimus ad Nigr. p. 45. v. 26. sed nec minus commode retineas hoc in loco ἐν αὐτοῖς: illa enim particula nonnunquam ejusmodi verbis adstruitur. *Lucian.* de Gymn. in fine: ἐ πάνυ ἀριστοκόμῳ ἐν τούτοις. *Julian.* Misop. p. 338. A. εὐφραινομένους ἐν τοῖς μέλεσι. *Micyllus* & *Benedictus* intelliexerunt, *inter illos sedens*, omnino perperam. *T. H.*

24. Βλεψίας . . Λάμπις . . Δάμις] Aut obscuri aut ficti homines. *M. du S.*

Ibid. Ἐκ Πειραιῶς] Angl. Πόης. *J. B.*

θανών· ὁ δὲ Λάμπις, δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἑταίρας ἀποσφάξας ἑαυτόν· ὁ δὲ Βλεψίας, λιμῷ ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι, καὶ ἐδήλου χροὸς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινόμενος. ἐγὼ δὲ, καίτοι εἰδὼς, ἀνέκρινον ὁντινα τρόπον ἀποθάνοι· εἶτα τῷ μὲν Δαμιδὶ αἰτιωμένῳ τὸν υἱὸν, οὐκ ἄδικα μέντοι ἔπαθες, ἔφην, ὑπ' αὐτοῦ, ὃς τάλαντα ἔχων ὁμοῦ χιλία, καὶ τρυφῶν αὐτὸς, ἐννεηκονταέτης ὢν, ὀκτωκαιδεκαέτει νεανίσκῳ τέτταρας ὀβολοὺς παρεῖχες. σὺ δὲ, ὦ Ἀκαρνὰν (ἔγεμε γὰρ κἀκεῖνος), καὶ καληρᾶτο τῇ Μυρτίῳ) τί αἰτιᾷ τὸν ἔρωτα, σαυτὸν δὲ οὐ; ὃς τοὺς μὲν πολεμίους οὐδὲ πώποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ φιλοκινδύνως ἠγωνίζου πρὸ τῶν ἄλλων. ὑπὸ δὲ τῆς τυχούσης παιδισκαρίου, καὶ δακρύων ὀπλάσιων, καὶ στεναγμῶν ἑάλως ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς ἑαυτοῦ καλη-

no sublatus; Lampis ob amorem Myrtiæ meretricis vi sibi illata: Blepsias autem fame miser dicebatur extabuisse; idque satis indicabat, ut qui pallidus mirum in modum, atque attenuatus exactissime conspiceretur; ego vero, quamquam scirem, exquirebam, quo pacto obiisset. Tum Damidi accusanti filium, atqui non injusta passus es, inquam, ab eo tu, qui talenta quum possideres admodum mille, inque luxu ipse viveres nonaginta natus annos, octodecim annorum juveni quatuor obolos præbebas. Tu vero, Acarnan (gemebat enim & iste, dirisque Myrtium prosequebatur) quid insimulas amorem, non temet ipsum? qui hostes nunquam exhorruisti, sed periculi securus prælium inibas ante alios, a vulgari meretricula, lacrimisque fictis & suspiriis captus es vir tam fortis. Nam quod ad Blepsiam adtinet, se ipsum accusabat primus

a Ἀποθάνοι] Ἀποθάνοιτο L. et C. Regius quod retinendum erat.

30. Ἀπεσκληκέναι] * Καὶ ἐξηρᾶσθ. V.

* Κατεξηρᾶσθαι] Vitium Ed. A. κατεξήρασθαι correxerat etiam *Matth. Sladus.* T. H.

28. Ὁ δὲ Λάμπις δι' ἔρωτα Μυρτίου &c.] Scortum nobile hujus nominis in deliciis habuit Ptolemaeus Philadelphus, ut narrat *Athen.* lib. XIII. Sed puto non fuisse eandem illam meretricem, quae Lampidi causa mortis fuit, si rationem temporum habuit hoc loco *Lucianus*; vel dicendum foret, Ptolemaeum vetulis fuisse delectatum. Nam commorientem Lampidi illi Diogenem facit *Lucianus*, qui simul ad inferos descendebant: Diogenes autem, ut ait *Laertius* ex *Demetrio* in Homonymis, eodem tempore mortuus est, quo Alexander, hoc est, Olympiade 114. Philadelphus vero regnare coepit circa Olympiadem 123. Computa & invenies, non potuisse Myrtium illam Lampidis minorem fuisse annis 50. regnante Philadelpho. *J. P. a G.*

30. Ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι] Ὁ ἄθλιος est scribendum, ut paulo post ὁ μάταιος, vel ἀθλίως alterutrum venustas orationis Graecae flagitat. Proprie vero λιμῷ ἀπεσκληκέναι nam fames extenuatum corpus contabefacit; atque adeo *fame miserum in modum emori*. De formula loquendi, ipsoque hoc loco tractat *H. Stephan.* Th. G. L. T. III. p. 816. *Alciphronis* quae ponit verba suppeditaverat *Eustathius* ad Il. Φ. p. 1295. v. 39. nunc *Bergleri* curae debemus, ut propius inspiciendi sit copia: extant scilicet lib. III. Ep. IV. sed paulum aliter, quam fecerat *Eustathius*, distincta: ἐγὼ δὲ ἀπεσκλῆναι κινδυνεύω, τοῦ λιμοῦ κεντοῦντος· sequitur inferius: ὡς νῦν ἐγὼ σοὶ αὖ· ὑπὸ λιμοῦ καὶ αὐχμηρός. Verum Epistola priore, quod magis ad *Lucianum* accedat, legitur, μὴ δὴ ἂν φθάσωμι λιμῷ κλασκλῆναι· ut vir Graece callentissimus egregie restituit. Grammatici simpliciter exponunt ἀποθανεῖν. *Hesych.* Ἀπέσκλη, ἀπέθανεν· Ἀποσκλαίη (leviter vitiatum in *Suida*, Ἀποσκλαίοι) ἀποξηραίνοι, ἀποθάνοι· ubi reponendum ἀποξηραίνοιτο, ne *Stephanum* audiamus, qui tantilla menda deceptus τῷ ἀπεσκλῆναι significationem activam tribuere non dubitavit. Ea virtute *Comicus* Vesp. v. 160. mihi Delphis oraculum consulenti Deus respondit, Ὅταν τις ἐκφύγῃ μ' ἀπεσκλῆναι τότε. Ratio non dissimilis est in ἀναυδᾶναι, ἀφαυανθῆναι. *Aristoph.* Ecclesiaz. v. 146. Δίψει γὰρ, ὡς ἔοικεν, ἀφαυανθησόμεσθ' & ἐκαφαυανθῆναι γελῶντα Ran. v. 1121. *Athen.* VII. p. 290. E. τοὺς ἀκροωμένους ἐοίκοιεν ἐπιλανθανομένους τροφῆς ἀλλὰ τὴν ἡδονὴν ἀφαυανθῆναι· lib. IX. p. 401. F. ὥ' ἂν μὴ ἐν ζητῶν τὸν σύναγρον ἀφαυανθῇς poterat scripsisse, ἀπεσκλακώς. Taceo consignatam a *Scholiaste* variam lectionem in *Sophoclis* Philoct. v. 951. Ἀλλ' ἀναυδήτους pro, ἀλλ' αὖ θανοῦμαι. T. H.

33. Ἀποθάνοιν] Ita recte L. In reliquis ἀποθάνοις sed omnes interrogari ab eo praestat. Ne dicam incertum, ad quem referas, si unam tantum interrogantem facias. *M. du S.*

36. Ὁμοῦ]

mus multæ dementiæ, quod opes custodiret nulla sibi necessitudine junctis hæredibus, sempiternum se victurum ineptissimus ille putans. Mihi enimvero non vulgarem delectationem præbuerunt tunc gementes.

8. Sed jam ad Orci ostium sumus: contueri oportet & prospectare e longinquo venientes. Papæ: multi sane diversique, & omnes lacrimarum pleni præter istos recens natos & infantes: quin & valde senes lamentantur. Quid hoc? num quis incantatis veneficiis inductus eos tenet vitæ amor?

9. Illum equidem ætatis provectissimæ hominem interrogare volo. Quid lacrimare id ætatis mortuus? quid indignaris, optime: idque senex quum huc adveneris? an forte rex erat? MEND. Haudquaquam. DIOG. At certe satrapa. MEND.

γόρει φθάσας πολλὴν τ' ἄνοιαν, ὅτι χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν προσήκουσι κληρονόμοις, εἰς ἀεὶ βιώσεσθαι ὁ μάταιος νομίζων. πλὴν ἥμουγε ὅ τ' τυχῶσαν τερπωλὴν [b] παρέχον ὁτότε γένοιτες.

Ἀλλ' ἤδη μὲν ὅπι τῷ γομίῳ ἐσμέν· ἀποβλέπειν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. βαβαί· πολλοί γε, καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες δακρύοντες πλὴν τῶν νεογνῶν τούτων, καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάνυ γεγηραχότες ὀδύρονται. τί τοῦτο; ἆρα τὸ φίλτρον αὐτοὺς ἔχει τοῦ βίου;

Τοῦτον ἐν τ' ὑπέργηρων ἔρεσθαι βούλομαι. τί δακρύεις τηλικοῦτος ἀποθανών; τί ἀγανακτεῖς, ὦ βέλτιστε, καὶ ταῦτα γέρων ἀφιγμένος; ἦπου βασιλεὺς ἦσθα; ΠΤΩ. ὐδαμῶς. ΔΙΟ. ἀλλὰ σατράπης; ΠΤΩ. οὐδὲ τοῦ-

Τινα Z.
ὡς C.R.
τοῖς οὐδὲν Z.
Ἐς αει Z.
παρεσχον το
γενοντες Z.
οὐδὲ
γέροντες. C.R
ἀφικνουμένος Z
τις; add. C.R.

b Παρέχον τότε] Ita F. & W. Reliquae pejus παρέχοντό τι. παρέχοντο γεν. C.R.

36. Ὁμοῦ] Versionem purgavimus Interpretum errore, quibus ὁμοῦ ἔχειν τάλαντα χίλια fuit, *talenta mille habere coacervata*. Frequens apud Atticos ὁμοῦ numeris adjunctum, & significans *circiter, admodum:* ut in illo *Demosthenis* loco in Aristog. p. 836. B. quem adnotavit *Harpocr.* in Ὁμοῦ· Εἰσὶν ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι· ubi *Wolfius* a *Valesio* reprehensus, quod *omnino* reddidisset. Habet autem ideo potestatem eam, quia τοπικὸν est Atticis, sive adverbium locale; neque minus, ut solet hoc genus, χρόνου δηλωτικόν. Τὸ ὁμοῦ, inquit *Schol. Aristoph.* ad Equit. v. 245. λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀντὶ τῦ ἐγγύς· quod autem addit, ὡς ἓ σὺ εἰρήκῃ, Καὶ μὴν ὁμοῦ ἐστιν ἤδη, omnino declarat, nunc una vocula plus, quam oporteat, in ea fabula legi v. 512. Καὶ μὴν ὁμοῦ ἐστιν, ἤδ' ἐγγύς· ejecto Scholio vel rescribendum est, quod antiquus Enarrator praebet, vel cum Mss. Vatic. ὁμοῦ ἐστιν ἤδη. Vide *L. Bos* Obs. Crit. c. IV. p. 14. Non aliter usurpant ὁμοῦ τι, de quo *Is. Casaubon.* ad *Strab.* VI. p. 425. Verum hoc in loco male vulgo verti *Lucianum* jam ante nos observavit *L. Bos* Anim. c. VII. p. 34. *T.H.*

37. Ὀκτωκαιδεκαέτει] *Juveni illi octodecim annos nato.* *J.B.*

43. Ὑπὸ δὲ τῷ τυχόντι παιδισκαρίου] Haec tam prope sententia verbisque absunt a Thrasonidae querela in *Menandri* Μισουμένῳ, ut, quin *Lucianus* fuerit imitatus, dubitari ferme non possit. Comici locum debemus *Arriano* in Epict. III. p. 351. Παιδισκαρίου μοι καὶ δοὺλε αὐτιλὶς, Οὐ ὑδὶς πώποτε τῶν πολιτῶν — Pro αὐτιλὶς oportere legi αὐτιλὶς, quia continuo sequitur, παιδισκαρίου δοῦλε εἶ, καὶ παιδισκαρίου αὐτιλοῦς, ut recte viderunt *Wolfius* & *Berglerus* ad *Alciphr.* II. p. 271. non conjectura est, verum certa fide constat ex *Clem. Alex.* Strom. II. p. 463. τὸ γὰρ κωμικὸν ἐκεῖνον Θρασωνίδην ἄλλη σκηνῇ, Παιδισκάριόν μοι, φησὶν, αὐτιλὶς καταδεδούλωκεν. Est etiam παιδισκάριον αὐτιλὶς in *Alciphr.* III. Ep. 27. pro quo *Nosser* τὸ τυχὸν παιδισκάριον. Ut autem ἐπίπλαστα δάκρυα, sic in eodem *Menandri* Μισουμένῳ, Ἀπαμφιεῖ γὰρ τὸ κατάπλαστον τοῦτο μοῦ (an σοῦ;) Καὶ λαμβάνειν βουλόμενον ἡ μίσθ ποτε quae a *Suida* conservata V. Ἀπαμφιεσαντες, in Comici Reliquiis *Clericum* fugerunt. *T.H.*

45. Ὁ μὲν Βλέψίας αὐτὸς, ἑαυτοῦ κατηγόρει φθάσας, πολλὴν τὴν ἄνοιαν] Dele duo commata, ut loquuntur, post αὐτὸς & φθάσας, quae in omnibus editionibus conspiciuntur, & interpretare: *prior ipse se accusavit multae dementiae.* *J.G.G.*

49. Παρέχοντό τι γένοντες] Amabo, quid hic loci est τῷ τι. Nec id profectum est a *Luciano*, qui scripsit, τερπωλὴν παρέχον τότε γένοντες, *attulerunt mihi voluptatem tunc gementes.* *J.G.G.*

Παρέχον τότε] Sic *W.* Ed. uti & *Graevius* vidit esse legendum, & secutus est deinceps Cl. *Hemsterhusius.* *M. du S.*

56. Ἆρα τὸ φίλτρον] Quamvis Edd. consentiant, non tamen dubito, quin melius sit ἆρα τί φίλτρον. *T.H.*

58. Ὑπέργηρων] Vid. Dial. VI. §. 2. ubi omnes Edd. recte ὑπέργηρων, cum P. B. & Fr. hic peccent: eademque opera elegantissimam decrepiti senis descriptionem habebis. *M. du S.*

τὰ δὲ λυπεῖ πολλὴν τῷ· R.

τοῦτο. ΔΙΟ. ἆρα ἦν ἐπλούτεις, εἶτα ἀνιᾷ σε τὸ πολλὴν τρυφὴν ἀπολιπόντα [a] τεθνάναι. ΠΤΩ. οὐδὲν τοιοῦτον· ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ τὰ ἐννενήκοντα· βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλάμου καὶ ὁρμιᾶς εἶχον, ἐς ὑστέρην πλουτῶν, ἄτεκνός τε, καὶ προσέτι χωλὸς, καὶ ἀμυδρὸν βλέπων. ΔΙΟ. εἶτα τοιοῦτος ὢν ζῆν ἤθελες; ΠΤΩ. ναί· ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ φῶς· καὶ τὸ τεθνάναι δεινὸν, καὶ φθιτέον. ΔΙΟ. παραπαίεις, ὦ γέρων, καὶ μειρακιεύῃ πρὸς τὸ χρεών· καὶ ταῦτα ἡλικιώτης ὢν ἔμ προσθμέως. τί ἂν ἄν τις ἔτι [b] λέγοι περὶ τῶν νέων, ὁπότε οἱ τηλικοῦτοι φιλόζωοι εἰσίν; οὓς ἐχρῆν διώκειν τὸ θάνατον, ὡς τὸ ἐν τῷ γήρᾳ κακῶν φάρμακον. ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ καί τις ἡμᾶς ὑπίδηται ὡς ἀπόδρασιν βουλεύοντας, ὁρῶν περὶ τὸ στόμιον εἰλυμένους.

Neque istud. DIOG. Num ergo divitiis adfluebas? idque adeo dolorem tibi creat, quod multo luxu relicto mortem obieris. MEND. Nihil tale: sed annos quidem attigi propemodum nonaginta: vitam vero inopem calamo piscatorio ac linea sustentabam insigniter egenus, prole carens, præterea claudus, hebetique visu. DIOG. Tum tu talis vivere sustinuisti? MEND. Sanequam: jucunda quippe erat lux; mori contra grave ac fugiendum. DIOG. Deliras, senex, & juveniliter atque inepte fato adversaris, quum tamen annis ipsum Charontem æques. Quid jam dicat aliquis de juvenibus, ubi id ætatis homines vitam amplexantur, quos oportebat consectari mortem, tanquam senilium malorum remedium? Verum abeamus, ne quis nos suspectos habeat fugæ cogitatæ, dum videt circa hoc ostium obversantes.

ME-

καὶ ἀφυκλον. Σ. praue.

ἤδη add. C. R

ἀποδράδειν. C. R.

ἐλυμένος C. R. non bene

a Τεθνάναι] Ἰέναι C. b Λέγοι] Omnes Edd. λέγει excepta B2. quam secuti sumus.

64. Ἀπολιπόντα . . . . .] Γρ. * Ἀπολιποῦσα εἶναι. ἀδὲν τοιοῦτον. ἀλλ' ἔτη μὲ ἐγεγόνειν ἀμφὶ τὰ ἐνενήκοντα. G.

* Ἀπολείποντα εἶναι] Corrupti Codicis varia lectio. T. H.

73. Τὸ χρεών] Εἱμαρμένην. V.

66. Βίον ἀπ. λάκκ. κ. ὁ.] Nota piscatorum paupertas, & proverbio dictus ἁλιέων βίος· ea de re quaedam observans *Burmann.* ad *Ovid.* Met. III, 585. hunc etiam *Luciani* locum adtulit. *Dicaearch.* de Anthedoniis: ἁλιεῖς φασ' ἀγκίστρων ἐκ ἰχθύων, ἔτι δὲ κὴ πορφύρας κὴ σπόγγων τὸν βίον ἔχοντες. T. H.

70. Ἡδὺ] *Euripidis* putem. Vide Iphig. Aul. v. 1250. & 1218. & Hp. M. v. 281. & Fragm. *Grot.* p. 47. M. du S.

73. Μειρακιεύῃ πρὸς τὸ χρ.] *Budaeus* C. L. G. p. 934. interpretatur, *Ita mortem horres, ut adolescens.* Non credo ejusmodi poteſtatis exemplum aliud certum proferri posse: longe diversum est apud Graecos μειρακιεύεσθαι πρός τινα, atque ex illo genere, quod facilius intelligatur ab homine perito Graecae proprietatis, quam exacte vertendo explanetur. Ibidem aberravit Vir magnus in istis *Plutarchi*, ὥσπερ Ἰσοκράτει κὴ Ἀναξιμένει τοῖς σοφισταῖς ἁβρομειρακιόμενος· quod non est, *quasi apud Sophistas glorians*, & *se jactans adolescentis licentia*; sed, *cum Isocrate atque Anaximene Sophistis juveniliter ac jactabunde contendens concertansque.* Illa vis in compositis ex ἁβρὸς verbis saepe viros egregie doctos fefellit. T. H.

74. Τί ἂν ἄν τις λέγοι] Una vocula hic auctiores sunt editiones veteres, legentes, τί ἂν ἄν τις ἔτι λέγοι. Caeterum quis aures Graecae phrasi adsuetas habens, non illico offendatur audiens, Τί ἂν ἄν τις λέγοι, nec solœcum deprehendat? Non puto ita scripsisse tersissimum scriptorem; qui haud dubie dedit λέγοι. Id genius hujus linguae postulat. Sensus autem, *Quid igitur quis amplius de juvenibus dicat, ubi id ætatis homines vitæ amantes sunt?* Adjecta particula ἄν, praecipue in interrogationibus, sed & in aliis loquendi formis, vel Praesens Optativi, vel Imperfectum, Aoristumve Indicativi, vel etiam Optativi exigit. Quoties τί γὰρ ἂν πάθοιμι in hoc scriptore? Sed & istatim Dial. sequentis initio, Τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' ἂν ἐπῆν ἔχοις. *Caeterum non jam amplius dicere possis.* & sub finem Dial. XXX. ἐ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἄν. & hunc in modum millies alibi. Imperfectum ita habes in Contempl. c. 4. Η τύχη γὰρ ἔνικα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἄν; Aoristum in Necyomantia c. 17. τοῦ ἕνδα, ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν. paullo post, πολλῷ δ' ἂν αἵμασι μᾶλλον ἐγέλας. Vide quae supra notavimus. J. J.

Λέγοι] Cl. *Jensius* & B2. In reliquis prave λέγει. M. du S.

Τί ἂν ἄν τις λέγοι] *Gataker.* ad *Antonin.* IV. §. 50. *Luciani* verba proferens posuit λέγοι· certe λέγοι vel λέγῃ scribendum est. T. H.

83. Ὅμοια] Melius Mſ. ἅπασι γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ σώματα

XXVIII.

MENIPPI ET TIRESIÆ. ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΕΙΡΕΣΙΟΥ.

M E N.

1. TIreſia, cæcusne ſis, non amplius dignoſcere facile : cunctis enim nobis perinde oculi ſunt vacui : ſolum reſtant oculorum cava loca. Ceterum dicere nequeas, uter Phineus ſit, an Lynceus. Jam vatem fuiſſe, & utrumque te ſolum, marem ac feminam, ex poëtis audiviſſe memini. Per Deos itaque te obteſtor, expone mihi, utrum expertus fueris ſuavius vitæ genus, quum mas fores, an femina? TIR. Potior erat magno intervallo, Menippe, vita feminini ſexus, quippe magis negotiorum expers : tum dominantur in viros mulieres, neque eas bello vacare neceſſe eſt, neque ad murorum pinnas ſtantes excubare, neque in concionibus altercari, neque in judiciis verſari.

2. MEN. Non tu audiviſti, Tireſia, Euripidæ Medeam, qualia dixerit deplorans muliebre ſecus tanquam miſeras, atque intolerandum ex puerperiis dolorem ſuſti-

M E N.

Ω Τειρεσία, εἰ μὲν ϗ τυφλὸς εἶ, οὐκέτι διαγνῶναι ῥᾴδιον· ἅπασι γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὄμματα κενά· μόνον δὲ αἱ χῶραι αὐτῶν. τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' ἂν εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φινεὺς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτι μέντοι μάντις ἦσθα, ϗ ὅτι ἀμφότερα ἐγένου μόνος, ἀνὴρ ϗ γυνή, τὸν ποιητὴν ἀκούσας οἶδα. πρὸς τῶν θεῶν τοιγαροῦν εἰπέ μοι, ὁποτέρου ἐπειράθης ἡδίονος τὸν βίον, ὁπότε ἀνὴρ ἦσθα, ἢ ὁ γυναικεῖος; [d] TEIP. ἀμείνων ἦν πολλοῦ, ὦ Μένιππε, ὁ γυναικεῖος· ἀπραγμονέστερος γάρ. ϗ δεσπόζουσι τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες· ϗ ὅτε πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς, ὅτε παρ' ἔπαλξιν ἑστάναι, ὅτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρεσθαι, ὅτ' ἐν δικαστηρίοις ἐξετάζεσθαι.

MEN. Οὐ γ' ἀκήκοας, ὦ Τειρεσία, τὴν Εὐριπίδου Μηδείας, οἷα εἶπεν οἰκτείρουσα τὸ γυναικεῖον, ὡς ἀθλίας ὔσας, ϗ ἀφόρητόν τινα τῶν ἐκ τῶν ὠδίνων πόνον ὑφισταμένας; ἀτὰρ εἰπέ

c Ὁμοίως] Ita G. P. L. *J.* & Margo *AIW.* Ceterae Edd. ὅμοια. Porro vereor, ut recte notaverit *Bourdelotius* ſcripti Codicis lectionem: κεναὶ μόναι χῶραι· forte, κεναὶ· μόναι δὲ αἱ χ. d TEIP. ἀμείνων ἦν] O. *F.* ὁ γυναικεῖος. ἀμείνων ἦν. T. ἀπραγμονέστερος &c. quam lectionem, demta diſtinctione, non mirabor, ſi quis praeferendam putet.

ματα κενά. Vulgo, ὅμοια τὰ ὄμματα κενά. *J. G. G.*

Ὁμοίως] Sic omnino ſcribendum cum Ed. *J.* & Mſſ. Gr. P. & L. pro vulgato ὅμοια minus concinno; quod & *Vorſtium* acute conjeciſſe video. *M. du S.*

Ὅμοια τὰ ὄμματα κενά] Credi poterat excidiſſe ϗ propter ſimilitudinem pronunciandi, ϗ κενά· ſed praeferri non aegre fero ὁμοίως a Codd. adjutum. *Apollon. Rh.* II, 254. Phinei vocat κενὰς γλήνας, id eſt interprete *Scholiaſta*, τοὺς κενοὺς ϗ τυφλοὺς ὀφθαλμούς, ut OEdipi *vacuos orbes Stat.* Theb. I, 53. & *vacua ora leonum* VII, 276. *T. H.*

Ibid. Μόνον δὲ αἱ] MS. κεναὶ μόναι χῶραι. *J. B.*

85. Τὶς ὁ Φινεὺς ἦν, ἢ τὶς ὁ Λυγκεύς;] Phineus fuit vates oculis captus: vid. *Apollod.* Biblioth. lib. I. Lynceus ὀξυδερκέστατος. *Eurip.* Med. *J. G. G.*

89. Ὁπότε ἀνὴρ..] Uno ductu in Fl. Ed. & Mſ. Ox. ὁ ὁ γυν. ἀμείνων ἦν, quod non probo. Scrupulus tamen reſtat, quod haec duo non eodem modo effert; nam poſt ὁπότε ἀνὴρ ἦσθα quis non putet dicturum ἢ ὅταν γυνὴ, quo ferme modo Ἀλ. c. 19. Verum Lucianeus ſtylus eſt. Vide Προμ. c. 4. ὡς ἀκρόασιν σοφιστικὴν, ὦ οὗτος εἴ σὺ παιωγότατος ἐν τοῖς λόγοις· & alia multa, quae taedium afferrent, quaeque Lectorem monitum ſemel non latebunt. *M. du S.*

90. Ἢ ὁ γυναικεῖος;] Malim, ἢ ὁπότε γυνή· τὸ ὁ γυναικεῖος ex ſequentibus iſtic repetitum videtur: ἀμείνων &c. ὁ γυναικεῖος. *F. G.*

92. Καὶ διεπόζουσι] Dixi alibi. *J. B.*

97. Μηδείας] Legendi omnino verſus, quos tangit, apud *Euripidem* ipſum in Med. a v. 230. ad 251. quorum hic finis:

— ὡς τρὶς ἂν παρ' ἀσπίδα
Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ. *M. du S.*

εἰπέ μοι (ὑπέμνησε γάρ με τὰ τῆ Μηδείας ἰαμβεῖα) ἢ ἔτεκες ποτὲ, ὁπότε γυνὴ ἦσθα, ἢ στεῖρα ἦγον; διετέλεσας ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ; TEIP. τί τοῦτο, ὦ Μένιππε, ἐρωτᾷς; MEN. οὐδὲν χαλεπὸν, ὦ Τειρεσία. πλὴν ἀπόκριναι, εἰ σοι ῥᾴδιον. TEIP. οὐ στεῖρα μὲν ἦμην, οὐκ ἔτεκον δ' [a] ὅμως. MEN. ἱκανὸν τοῦτο· εἰ γὰρ καὶ μήτραν εἶχες, ἐβουλόμην εἰδέναι. TEIP. εἶχον δηλαδή. MEN. χρόνῳ δέ σοι ἡ μήτρα ἠφανίσθη, καὶ τὸ μόριον τὸ γυναικεῖον ἀπερράγη, καὶ οἱ μαστοὶ [b] ἀπετάκησαν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἀνεφύη, καὶ πώγωνα ἐξήνεγκας; ἢ αὐτίκα ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ ἀνεφάνης; TEIP. οὐκ ὁρῶ, τί σοι βούλεται τὸ ἐρώτημα· δοκεῖς δ' ἴσως μοι ἀπιστεῖν, εἰ ταῦθ' οὕτως ἐγένετο. MEN. οὐ χρὴ γὰρ ἀπιστεῖν, ὦ Τειρεσία, τοῖς τοιούτοις· ἀλλὰ καθάπερ τι-

nentes. Verum dic mihi (nam admonuerunt me isti Medeæ jambi) peperistine aliquando, quum mulier eras, an sterilis & partus expers degisti in illo vitæ statu? TIR. Quid illud, Menippe, rogitas? MEN. Nihil explicatu difficile, Tiresia: quin respondes, si tibi promtum. TIR. Haud sterilis eram, neque tamen peperi. MEN. Satis est: nimirum an matricem habuisses, volebam scire. TIR. Habebam scilicet. MEN. Temporis autem tractu tibi matrix evanuit, pars muliebris obstructa fuit, mammæ emarcuerunt, & virile membrum succrevit, barbamque protulisti, an statim ex femina masculus evasisti? TIR. Non video, quid tibi velit quæsitum illud: nisi quod videre mihi non credere hæc ita fuisse facta. MEN. Videlicet, Tiresia, non decet diffidere talibus, sed

a Ὅμως] Ὅλως O. P. L. Causa non est, cur placeat. b Ἀπετάκησαν] Edd. priores ἀπετάθησαν.

6. Ἀπόκριναι] Ἀντὶ τοῦ Ἀφχώρησε. V.

5. Οὐδὲν χαλεπὸν ὦ Τειρεσία] Interpres: *nihil acerbi, Tiresia*: imo: *non grave est quod quæro*, seu, *difficile explicatu*. Sic in Βίων πράσει, χαλεπὸν μὲν οὐδὲν, *nil grave est*. *J.G.G.*

11. Καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάθησαν] Potest ferri. Censeo tamen *Lucianum* scripsisse, καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάκησαν, *mammæ marcuerunt: mammæ factæ sunt pannosæ*, ut *Martialis* loquitur. *J.G.G.*

Οἱ μαστοὶ ἀπετάθησαν] Pro ἀπετάθησαν censet Cl. *Graevius* scribendum ἀπετάκησαν, *marcuerunt*, cui sententiae subscribo. Contrarium enim τῷ, ἀνδρεῖον hic innuitur. Nam si Tiresias ex femina denuo factus est mas, oportuit quoque mammarum tubera fieri contractiora; quum mammæ potius in feminis sint ἀπταθεῖσαι, *distentæ, extensæ*. Statim D. XXX. ἀπταθὴς dicitur is, qui porrectus jacet. Ὁ δὲ τύραννος ὥσθ' ὑπὸ τὸν Τιτυὸν ἀπταθὴς, &c. *J.J.*

Ibid. Ἀπετάκησαν] Ita *Graevio* obsequuti pro ἀπετάθησαν scripsimus, quod in omnibus Impr. & Ox. Cod. est. *M. du S.*

Ἀπετάκησαν] Quod ante vulgatum fuit, ferri nullo modo potest. *Graevius* quin felici conjectura ipsam *Luciani* vocem fuerit adsecutus non dubito: quam ob rem, etsi pro corrupto stent libri veteres, congruentis tamen ad sententiam verbi potiorem esse rationem habendam censui. *Corn. Celsi.* II. c. 8. *Mulieri gravidae si subito mammae emarcuerunt.* *T.H.*

21. Ὁπότ' οὖν ἀκούσῃς ὅρια ἐκ γυναικῶν ἐγίνετό τινες;] Perspicuum est, hic intercidisse ὡς vel ὅτι. requiritur enim, ὁπότ' οὖν ἀκούσῃς ὡς (vel ὅτι) ὅρια ἐκ γυναικῶν ἐγίνετό τινες; *Tunc igitur nec alia etiam ita facta fuisse credis, ubi quasdam ex feminis legis factas fuisse audis?* Similiter vocula, vel ὡς, vel ὅτι, excidit, mea quidem sententia, ex loco Aeliani in elegantissimo illo libri XII. capite 1. de Aspasia; de qua, invitissimo animo adventitium corporis cultum, quo magis placeret, sumente, ita legitur, Ῥᾳθυμοῦσα δὲ πρὸς ἀνώγεων ἰτέον, καὶ ἅμα τοῖς ἐπιτάγμασιν, ἀλγοῦσα ὅμως, ὡς παρθενικὰ, ἀλλ' ἑταιρικὰ πράττειν ἐδιδάσκετο. Verba haud dubie luxata, quæque vulgatus interpres ad lubitum intorsit. Verum sensum Æliani scribentis fuisse hunc existimo, *Alapis vero percussa, coacta induebatur, & cedebat imperatis, dolens tamen, se talia cogi, quae meretricem, non ingenuam virginem decerent.* Legendum ergo, ἀλγοῦσα ὅμως ὡς ἡ παρθενικὰ, ἀλλ' ἑταιρικὰ πράττειν ἐδιδάσκετο. Videtur autem oscitabundus descriptor, ubi scripsisset ὅμως, insuper habuisse ultimam hujus vocis syllabam denuo scribere. Ὡς pro ὅτι passim scriptores; & *Aelianus* aliquoties; ut lib. VIII. cap. 2. ὡς ἦν φιλοχρήματος ὁ Σιμωνίδης, ἐδῆς ἀντιφῶντι· & alibi. *Lucianus* quoque innumeris locis; ut in Hermotimo c. 24. Ἔλιγε ὡς ξύμπαντες ξύνοιδε adde c. 16. 27. 37. 38. 46. 79. Hunc particulae ὡς usum notavit quoque *Thomas Magister*, ac post eum *H. Stephanus*. *J.J.*

Ibid. Ὅρια] Ante ὅρια τὸ ὡς forte hic desideratur. *F.G.*

Ὅρια ἐκ γ. ἐγίνετο] Mihi, quod *Guyeto*, placuerat ὡς

sed velut insulsum, re non explorata fierine possint nec ne, probare.

3. TIR. Tu ergo nec cetera credis ita fuisse facta, quando audis aves ex mulieribus extitisse, aut arbores aut feras; sicuti Aëdona, Daphnen, aut Lycaonis filiam. MEN. Illis si quando forte obviam venero, cognoscam quid dicant: tu autem, vir optime, quum mulier eras, tunc etiam vaticinabare, quemadmodum postea, an simul vir & vates esse didicisti? TIR. Ecce enim ignoras quæ ad me spectant omnia; me scilicet litem Deorum quandam diremisse; tum ut Juno me visu privaverit, Jupiter autem mitigaverit arte vaticinandi donata calamitatem illam. MEN. Adhuc tu, Tiresia, adfixus hæres mendaciis? Verum hoc quidem solemni vatum more facis: soletis enim vates nihil sani & veri proloqui.

να βλάκα μὴ ἐξετάζοντα, εἴτε δυνατά ἐστιν, εἴτε καὶ μή, ἀλλὰ πιστεύειν; ΤΕΙΡ. Σὺ δὲ καὶ ταῦτα πιστεύεις οὕτω γενέσθαι, ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς ὄρνεα ἐκ γυναικῶν [c] ὅτι ἐγένοντό τινες, ἢ δένδρα, ἢ θηρία, ἢ τὴν Ἀηδόνα, ἢ τὴν Δάφνιν, ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα; MEN. ἢν τοι καὶ ἐμοὶ ξυναντήσῃς ἐντύχω, εἴσομαι ὅ, τι καὶ λέγουσι. σὺ δέ, ὦ βέλτιστε, ὁπότε γυνὴ ἦσθα, καὶ ἐμαντεύου τότε, ὥσπερ καὶ ὕστερον; ἢ ἅμα ἀνὴρ καὶ μάντις ἔμαθες εἶναι; ΤΕΙΡ. ὁρᾷς, ἀγνοεῖς τὰ περὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὡς καὶ διάλυσά τινα ἔριν τῶν θεῶν, καὶ ἡ μὲν Ἥρα ἐπήρωσέ με· ὁ δὲ Ζεὺς παρεμυθήσατο τῇ μαντικῇ τὴν συμφοράν. MEN. ἔτι ἔχῃ, ὦ Τειρεσία, τὰ ψεύσματων; ἀλλὰ χρὴ τοὺς μάντεις τοῦτο ποιεῖν· ἔθος γὰρ ὑμῖν μηδὲν ὑγιὲς λέγειν.

AIAN-

c Ὅτι] Ex C. P. Defuit in prioribus Edd. ὅτι ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ἐγενοντό τινες C. R.

18. * Βλάκα] Εὐήθη, ἀνόητον· εἴρηται ἀπὸ ἰχθύος ὁμοίου σιλούρῳ, ἀχρήστου δὲ ἔτως, ὡς μηδὲ κύνα αὐτῷ χρῆσθαι. V.

* Βλάκα] Totidem verbis apud *Etymol.* & *Suidam* extant. *T. H.*

ὡς similitudine forte praecedentium literarum oppressum: Halc. p. 179. v. 35. ὡς ἐξ ὀρνίθων γυναῖκές ποτε ἐγένοντο. Ceterum τὴν Ἀηδόνα, ἢ τὴν Δάφνιν ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα structurae orationis aliena vix putarem esse *Luciani*, nisi succederet Menippi responsum, ἢν που καὶσὶναις ἐντύχω, quod ipso nomine fuisse designatas videtur indicare: nunc σύγχυσις quaedam est constructionis statuenda, cujus ordo legitimus foret, ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς τὴν Α. ἢ τὴν Δ. ἢ τὴν τοῦ Λ. θ. ὅρνια ἐκ γυναικῶν ὡς ἐγένοντο, ἢ δένδρα, ἢ θηρία. *T. H.*

22. Ὅτι] Coll. & P. In reliquis deest. *M. du S.*

23. Τὴν Ἀηδόνα] Ad τὸ πιστεύειν referendum. *F. G.*

30. Ἥρα] Vid. *Ovid.* Met. III, 316. *M. du S.*

33. Τῶν ψευσμάτων] Id est, divinandi arti adhaeres; eam amplecteris, probas. *F. G.*

34. Μηδὲν ὑγιὲς λέγειν] Non ita penitus veterum animos obsederat superstitio, quin vatibus mendacii crimen saepe fuerit objectum, praesertim a poëtis scenicis, quibus mira libertate licuit religionem ipsosque Deos vel cothurnatis sententiis castigare, vel comicis salibus irridere. Ideo dicti frequenter ἀλαζόνες, qui se scire, quae prorsus ignorarent, lucri fallendique causa profiterentur: quam opprobrii notam plerisque saltem convenire non negat *Aristot.* Ἠθ. Νικ. IV. c. 7. Aristoxeni Selinuntii versus in *Hephaest.* Ench. p. 25. Τίς ἀλαζονείαν πλείστων παρέχει τῶν ἀνθρώπων; τοὶ μάντεις. Illum imitatus fuit *Epicharmus*; vide Poll. IX, 82. *Epicharmum Ennius* apud *Cicer.* in fine lib. I. de Divin. De *Luciano* non est quod miremur, si hominum illud genus odio prosequatur. Frequens autem mendaces dici μηδὲν ὑγιὲς λέγειν *Dinarch.* p. 96. v. 18. Οὕτω Δημοσθένης τῷ ψεύδεσθαι ἐ μηδὲν ὑγιὲς λέγειν ἰστόρησε χρῆται. *T. H.*

Σὺ δ' ἂν C. M. Σὺ δὲ C. R.
ὁποῖαν C. R. et C. M.
ὁποῖ alter ac. M.
x τὴν Καλισὼ λέγει Schol.
ὃ λέγουσι C. R.

37. Ἐμὲ

XXIX.

ΑΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.

AJACIS ET AGAMEMNONIS.

ΑΓΑΜ.

Εἰ σὺ μανεὶς, ὦ Αἶαν, σεαυτὸν ἐφόνευσας, [a] ἐμέλλησας δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτιᾷ τὸν Ὀδυσσέα; καὶ πρώην ὅτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὁπότε ἦκε μαντευσόμενος, ὅτε προσειπεῖν ἠξίωσας ἄνδρα συστρατιώτην καὶ ἑταῖρον, ἀλλ' ὑπεροπλικῶς μεγάλα βαίνων παρῆλθες. ΑΙΑΣ. εἰκότως ὦ Ἀγάμεμνον. αὐτὸς γάρ μοι τῆς μανίας αἴτιος κατέστη, μόνος ἀντεξεταθεὶς ἐπὶ τοῖς ὅπλοις. ΑΓΑΜ. ἠξίους [b] δὲ ἀναίμακτον ἀγῶνα εἶναι, καὶ ἀκονιτὶ κρατεῖν ἀπάντων;

AGAM.

1. SI tu furore actus, Ajax, temet ipse interemisti, nosque omnes destinaras, quid incusas Ulyxen? & nuper ne adspexisti quidem eum, quando Tiresiam interrogatum veniebat, neque adloqui dignum habuisti commilitonem & sodalem, sed superbe grandi passu incedens præteriisti. AJAX. Et merito, Agamemnon: is enim mihi furoris causa fuit solus, mecum qui se composuerit in armorum judicio. AGAM. Volebasne adversarium habere nullum, & sine pulvere ac certamine vin-

a Ἐμέλλησας] Ἐμέλησας F. P. S. Vitiosius ἐμέλισας P. A1. V. J. H. Fr. W. Reposui ex Cod. Gr. ἐμέλλησας neque aliter Margo A1W. b Δὲ] Δὴ B2.

37. Ἐμέλησας] Ἐμέλισας. F.G.

Ἐμέλησας] Pro ἐμέλησας, quod nihili est, & omnes tamen obsidet editiones, scribe ἐμέλισας. *Si tu, cum furore corripiebaris, Ajax, te ipse interfeciſti, nosque omnes concidebas, quid Ulyſſem accusas? μελίζειν* est *membratim concidere.* Ajax furore percitus pecudes jugulabat, & cum in illas grassaretur, putabat se Graecorum obtruncare duces. Res nota. Vide *Sophoclis* Ajacem flagelliferum v. 297. & sequ. In Mss. tamen legitur ἐμέλλησας, quod si quis malit, non repugnabo; subaudiendum autem *φονεύειν, nos etiam occisurus eras.* Statim cum Agamemnon dicit Ajacem noluisse apud inferos alloqui Ulyssem, respicit ad *Homerum*, quem vide Ulyss. A. v. 543. & 526. sicut & quae inferius de Thetidis arma in medium ponente narrat Agamemnon, ex eodem loco petita sunt, v. 545. Quod addit postea de Trojanis sententiam ferentibus, & quae respondet Ajax, *novi, quae me damnarit*, intelligenda sunt ex versu sequente *Homeri:*

Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν ἠδὲ Πάλλας Ἀθήνη.

De hac conqueritur etiam apud *Sophoclem* in laudata fabula. J.G.G.

Ἐμέλησας] Pro ἐμέλησας, quod nihil est, & tamen omnes occupavit editiones, conjecit ὁ πάνυ *Graevius* scribendum ἐμέλισας, hoc sensu; *Si tum, cum furore corripiebaris, Ajax, te ipse interfeciſti, nosque omnes concidebas, quid Ulyſſem accusas?* Ajax enim furore percitus pecudes jugulabat, &, cum in illas grassaretur, putabat se Graecorum obtruncare duces. Ego tamen praefero lectionem, quam Mstos habere testatur Vir Cl. modo laudatus, sc. ἐμέλλησας, ut subaudiatur φονεύειν ex praecedenti, h. e. *interfecturus eras.* Simili plane modo locuti sunt alii. *Dio Chryſoſt.* Or. LXIV. de Alexandro: Ἀπίκτεινε δὲ Κλεῖτον τὸν σοφὸν, ... καὶ διδάσκαλον Καλλισθένη, καὶ Ἀριστοτέλη ἐμέλλησε, καὶ Ἀντίπατρον ἐβουλεύσατο. *Julian.* Or. I. p. 33. ὧν τὰς μὲν ἀνήρηκε, τοὺς δὲ ἐμέλλησεν· & p. 44. καὶ τιμὰς ἐπ' αὐτοῖς τὰς μὲν ἐχαρίσω, τὰς δὲ ἤδη μέλλεις. In quibus exemplis subintelligendum verbum, quod praecesſit; ut Ἀριστοτέλη ἐμέλλησε, pro Ἀριστοτέλη ἀπεκτόνας ἐμέλλησας· & τοὺς δὲ ἐμέλλησεν, pro τοὺς δὲ ἀνελεῖν ἐμέλλησε. *L. BOS* Animadv. c. XII. p. 56.

Ἐμέλισας] Sic P. Ald. J. H. Fr. W. St. Edd. optime. Recentiores omnes ἐμέλησας, vitiose. Ajacis exemplo furens celebris ille Cervantes Quixotus in oves etiam desaevit. M. du S.

Ἐμέλλησας] Aliquantulum olim, utri lectioni primas darem, non secus ac *Graevius*, addubitavi: μελίζειν enim quum sit *membratim discerpere* vel *concidere* apud *Dionyſ. Halic.* A. R. VII. p. 461. *Apollodor.* Bibl. I. p. 156. *Schol. Apoll. Rh.* IV, 223. Ajaci non absurde tribuatur, qui quamvis in gregem consilio Minervae saeviret, principes tamen Achivorum flagris ferroque dilaniare se putabat. Nunc sine controversia verum arbitror ἐμέλλησας, cui calculum adjecit Eruditiss. *Kuhnius* ad *Diogen. L.* I, 98. *elegantem* esse *Graecismum* observans: nam revera saepius ita ponitur μέλλειν, ut praecedentis verbi repetitus infini-

vincere omnes? AJAX. Sane, hac quidem in parte: nam generis jure ad me pertinebat tota hæc armatura, quippe patruelis. Et vos ceteri multo præstantiores detrectastis certamen, & controversiam mihi præmiorum nullam movistis. Verum Laërtæ filius, quem ego sæpe servavi in periculo versantem, ne concideretur a Phrygibus, meliorem se ferebat & magis idoneum, qui posslideret arma.

2. AGAM. Accusa itaque, vir fortissime, Thetin, quæ, quum oporteret hæreditatem armorum tibi tradere, quippe cognato, in medium adlata proposuit. AJAX. Minime; sed Ulyxen, qui contra me solus illa sibi vindicavit. AGAM. Venia dignum, o Ajax, si homo cupiditate tactus fuerit gloriæ, gratissimæ rei, cujus causa quisque nostrum pericula subire non refugit: quin vero superavit te, idque Trojanis

των; ΑΙΑΣ. ναὶ, τάγε τοιαῦτα· οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ πανοπλία, ϑ' ἀνεψιῷ γε ὄσα. τε C.M. ϗ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι, πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπείπασθε τ' ἀγῶνα, ϗ παρεχωρήσατέ μοι τ' ἄθλων. ὁ δὲ Λαέρτου, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδυνεύοντα καλακεκόφθαι ὑπὸ τ' Φρυγῶν, ἀμείνων ἠξίου εἶναι, ϗ ὁπλιτηδειότερος ἔχειν τὰ ὅπλα. Tou desunt in C.M.

ΑΓΑΜ. Αἰτιῶ τοιγαροῦν, ὦ γενναῖε, τὴν Θέτιν, ἢ, δέον σοι τ' κληρονομίαν τ' ὅπλων παραδιδόναι συγγενεῖ γε ὄντι, φέρουσα ἐς τὸ κοινὸν κατέθηκε αὐτά. ΑΙΑΣ. οὐκ ἀλλὰ τ' Ὀδυσσέα, ὃς ἀντεποιήθη μόνος. ΑΓΑΜ. συγγνώμη, ὦ Αἶαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ὠρέχθη δόξης, ἡδίστου πράγματος, ὑπὲρ ἧς ϗ ἡμῶν ἕκαστος κινδυνεύειν ὑποδύεται· ἐπεὶ ϗ σὲ ἐκράτησέ σου, ϗ ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικα- ὑπεμένειν C.R. ἐπὶ C.R.

ο Ἀπιπαθὲς] O. ἀπίπατε.

nitivus illi adnecti debeat, etiamsi persona, quae loquitur, ut in Tragoediis Comoediisque fieri solet, fuerit mutata. *Aristoph.* Pl. v. 1103. Μὰ Δί', inquit Mercurius, ἀλλ' ἐμιλλον, scilicet κόπτειν τὴν θύραν, quod Carion ante dixerat; & in illa frequenti apud *Platonem* formula, τί δ' ἐμέλλομεν; nimirum μισεῖν τε ϗ φεύγειν, Πολ. VIII. p. 726. B. *Dinarch.* in Demosth. p. 96. v. 26. ὅτ' ἐμὲ ἀπεφήνατο ἡ Βουλὴ, ὅτ' ἐμελλησεν. *Liban* de Vit. sua p. 41. A. βαρυόμενον δὲ τ' μὲ ὑπτημένων, τ' δὲ μελλόντων. *Isocr.* Paneg. p. 68. D. τοιγαροῦν τὰ μὲν ἔχει, τὰ δὲ μέλλει, τοῖς δὲ ἐπιβουλεύει. Hel. Enc. p. 213. B. Τὰς μὲν ἐπόρθουν, τὰς δ' ἔμελλον, ταῖς δ' ἐπέλοντο τ' πόλεων. Panath. p. 254. A. Λακεδαιμόνιοι δὲ ὅτε πάσχοιεν κακὸν ὑδὲν, ὅτε μέλλοιεν, ὅτε διδοῖτες. *AEschyl.* Pers. v. 816. Τοὶ γὰρ κακῶς δράσαντες οὐκ ἐλάσσονα Πάσχουσι, τὰ δὲ μέλλουσι — *Thucyd.* III, 55. ὑδὲν ἐκπρεπὲς ἔργον ὑπὸ ἡμῶν ὅτε ἐπάθετε, ὅτε ἐμελλησάτε. *Demosth.* Ep. IV. p. 202. D. Diis est proprium φλαῦρον μηδὲν μηδενὶ τῶ παντὶ τῷ αἰῶνι μήτε παθεῖν, μήτε μελλῆσαι. Exempla vero plura, ubi πάσχειν praemittatur, ideo potissimum adduxi, ut liquido pateret, quam perverse *Libanium* intellexerit verteritque *Olearius* de Ulc. Jul. Nec. §. 12. Οὐδενὸς τ' ἐγγυτάτω ϗ ὑφ' ὧν ἐφρουρεῖτο παθόντος ὑδὲν, ἀλλ' ὑδὲ μελλήσαντος quod pro μελήσαντος merito probavit, adlatis etiam *Luciani* nostri verbis, Doctiss. *Steinheilius* errante, dum bonum ducem deserit, *Waechtlero:* vide Act. Erud. Lipsi. A. 1721. p. 266. Sic *Aristoph.* in Pl. v. 551. Ἀλλ' ὐχ ὁ ἱμὸς τοῦτο πάσχοιεν βίος· ὐ μὰ Δί', ὐδ' γε μέλλει. Porro quam prona sit in hunc errorem librariorum manus, docuerit *Thucydidis* locus I. c. 134. Καὶ αὐτὸν ἐμέλλησαν ἐς τ' Καισάρειαν, ὑπερ τοὺς καπούργους εἰθάσειν ἐμοῦ ἄλλειν· hanc enim receptae Codicum optimorum lectionem anteponendam censeo: ibi non libri tantum quidam inepte ἐμίλισαν, sed & *Scholiastes*, sive potius lector aliquis imperitus exponit εἰς δύο ἔτεμον. *T. H.*

40. Προσωπεῖα ἠξίωσας] Vide *Homeri* Od. XII. *J.C.*

44. Ἐπὶ τοῖς ὅπλοις] *Benedict. pro armis.* Verte, *propter arma.* *F.G.*

45. Ἀναίλαγώτους] In *Thucydide* IV. p. 293. v. 55. pro ἀναγώτους non contemnendae notae libri ἀναίλαγώτους legunt: *Wassio* probatum, & *Dukero* monenti ἀναίλαγώτους esse etiam apud *Lucianum*, qui *Thucydideis* crebro utitur, *Dial. Mort. & Hermot. Cyrillo* frequens, cujus unum alterumque locum notavit *Suicerus.* *T.H.*

58. Τὸν Ὀδυσσέα, ὃς ἀντεποιήθη μόνος] *Ut qui solus sese mihi opposuerit.* Sic omnes interpretes, quos vix dicas, an Graecam vocem nunc recte vel ceperint vel expresserint. Sane optime pater notavit subintelligi τ' ὅπλων, & verti debere, *solus vindicabat.* Sic in Reviviscentibus Philosophia minatur se contrituram κακὸς κακῶς, ὡς μὴ ἀντεποιοῦντο τ' ὑπὲρ αὐτοὺς ἀλαζόνες ὄντες. *J.G.*

62. Ὑπομένει, ἐκεῖ] Sic interpungendo meliuscule sese habebunt haec; sed nondum sic etiam satis sana. *M. du S.*

63. Παρὰ Τρωσὶ δ'] *Homer.* Od. Λ, 544. Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν ϗ Πάλλας Ἀθήνη. Agamemnon enim ju-

χαρᾶις. ΑΙΑΣ. οἶδα ἐγὼ, ἅτις με καλε-
δίκασεν· ἀλλ' ὁ θέμις λέγειν τι περὶ τῶν
θεῶν. τὴν γοῦν Ὀδυσσέα μὴ οὐχὶ μισεῖν οὐκ ἂν
δυναίμην· ὦ Ἀγάμεμνον· εἰ δ' εἰ αὐτή μοι
Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι.

judicibus. AJAX. Equidem scio, quænam me condemnaverit: sed fas non est dicere quicquam de Diis. Ulyxen enimvero ut non oderim impetrare a me nequeo, Agamemnon, etsi hoc vel ipsa Minerva præcipiat.

XXX.

ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΙ ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ. MINOIS ET SOSTRATI.

ΜΙΝ. MIN.

Ὁ Μὲν λῃστὴς οὗτος Σώστρατος εἰς τὸν
Πυριφλεγέθοντα ἐμβεβλήσθω· ὁ δὲ ἱερό-
συλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας διασπαράττω· ὁ
δὲ τύραννος, ὦ Ἑρμῆ, παρὰ τὸν Τιτυὸν
ἐκτεθεὶς, ὑπὸ τῶν γυπῶν κειρέσθω καὶ αὐτὸς
τὸ ἧπαρ· ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ, ἄπιτε κατὰ τά-
χος εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, καὶ τὰς μακά-
ρων νήσους καλοικεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε
παρὰ τὸν βίον. ΣΩΣ. ἄκουσον, ὦ Μίνως,
εἴ σοι δίκαια δόξω λέγειν. ΜΙΝ. νῦν ἀκούσω
αὖθις; ἢ γὰρ ἐξελήλεγξαι, ὦ Σώστρατε, πο-

1. HIc quidem latro Sostratus in Pyriphlegethontem injiciatur: ille sacrilegus a Chimæra dilaceretur: iste tyrannus, Mercuri, juxta Tityum porrectus a vulturibus præcordia tondeatur. At vos probi abite quantocius ad Elysium campum, Beatorumque insulas incolite pro eo quod justa feceritis per vitam. SOST. Audi, Minos, si tibi justa videar dicere. MIN. Nunc audiam iterum? nonne enim tu convictus es, Sostrate, maleficii totque ho-

judicii invidiam subire nolens a captivis Trojanis petiit, uter plus eis nocuisset Ajax an Ulysses: qui cum continuo, Ulysses, respondissent, arma statim ei adjudicata sunt. V. *Schol. Homer.* l. c. *M. du S.*

64. Οἶδα] Lege versum, quem ex Homero in nota præcedenti vides. Quo tamen pacto Minerva una judicaverit, non docent aut poëta aut enarrator ille. *M. du S.*

65. Ἀλλ' ὁ θέμις &c.] Ergo jam experimentis sapere didicerat. Prudens Minervæ monitum ad Ulyxen in Aj. Flag. v. 128. — ὑπέρκοπον μηδὲν σοφ' εἶναι χρὴ τοὺς θεούς. πρῶτον μὲν ἐκβαλεῖν τὸν Ἄρεως τὴν Ἀθηνᾶν βουλομένην αὐτῷ συμμαχεῖν· δεύτερον ἀπαλεῖψαι τὴν γλαῦκα τὴν ἐγγεγραμμένην τῇ ὅπλῳ αὐτοῦ ἵνα ἴδωσι καθαρόν· τρίτον ὅτι οὐκ ἐπείθετο τῷ πατρὶ συμβουλεύοντι πείθεσθαι τοῖς θεοῖς. Egregie vero *Lucianus* ingenii morem denotat: postquam enim dicentem fecisset, ὁ θέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν, mox tamen Ulyxen se non posse non odisse profitetur, ne si Minerva quidem ipsa vetet: quo dicto simul offendit, quem armorum Achillis sibi abjudicatorum auctorem statuat. *T. H.*

67. Οὐδ' εἰ αὐτή μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι] Illa minus recte vertuntur ab Interpretibus: *etsi ipsa Minerva hoc nolit.* Tu verte: *non si ipsa mihi Minerva hoc imperaret.* Sic eleganter post negationem ponitur οὐδ' εἰ. *Homer.* Il. E. 644.

Οὐδ' εἰ σὺ Τρώεσσιν ἀρωγὴν ἔμμεναι ἄλλην
Ἔλθοις· οὐκ Λυκίης, οὐδ' εἰ μάλα πατρὸς ἐσσι.

Sic Lat. *non si* sequitur negationem: *Liv.* VII. c. 10. *Injussu tuo, Imperator, extra ordinem nunquam pugnaverim, non si certam victoriam videam.* Idem lib. XXXVIII. c. 57. *L. BOS* Anim. c. XII. p. 57.

69. Σώστρατος] Vide in Ἀλιεῖ. c. 4. ubi iterum inter latrones famosos recensetur. *Sostrati* cujusdam *Baeotii* vitam scripserat *Lucianus*, ut in Δημων. ipse testatur, ob vires corporis celebratissimi, ut & nomen Herculis consecutus fuerit. Sed Sostratus ille alius ab hoc videtur: hic enim latro caedibusque infamis: ille non robore, laboribus, patientia tantum, quæ omnia in latronem etiam cadere possunt, clarus, sed ab operibus laudatur nomini respondentibus, a latronibus sublatis, viarumque & pontium structura difficillima. Ut ut sit, utriusque fama, ni per *Lucianum* foret, prorsus ex hominum memoria intercidisset,

homicidiorum ? SOST. Sum ſane convictus : conſidera tamen, an juſte ſupplicio ſim adficiendus. MIN. Omnino ; ſiquidem dare meritas pœnas juſtum eſt. SOST. Quin ergo reſponde mihi, Minos : nonnihil enim rogare te volo. MIN. Loquere, dum ne prolixa, ut & de aliis judicium jam reddamus.

2. SOST. Quæcumque egi in vita, utrum ſponte mea egi, an fatali ſtamine deſtinata mihi fuerant a Parca ? MIN. A Parca videlicet. SOST. Nempe igitur probi omnes, malique qui videmur nos, illi miniſtrantes hæc facimus. MIN. Prorſus, Clothoni quippe, quæ unicuique nato injunxit, quæ facienda forent. SOST. Si quis ergo occiderit aliquem neceſſitate adactus ab alio, cui contradicere non potuerit vi compulſus, velut carnifex aut ſatelles, ille judici morem gerens, hic tyranno, quem reum ages cædis? MIN. Nimirum judicem aut tyrannum : nihil certe minus, quam ipſum enſem ; is enim adminiſter eſt, utpote inſtrumentum libidinis, illi, qui primum intulit cædis cauſam. SOST. Perbene, Minos, ὀρθῶς ὦν, ᾧ τοσαῦτας ἀπεκλονώς ; ΣΩΣ. ἐλήλεγμαι μέν ἀλλ' ὅρα, εἰ δικαίως κολασθήσομαι. MIN. ᾧ πάνυ, εἴγε ἀποτίνειν ἢ ἀξίαν δίκαιον. ΣΩΣ. ὅμως ἀπόκριναί μοι, ὦ Μίνως· βραχὺ γάρ τι ἐρήσομαί σε. MIN. λέγε, μὴ μακρὰ μόνον, [a] ὅπως ᾧ τὰς ἄλλας ἀφαχρίνωμεν ἤδη.

ΣΩΣ. Ὁπόσα ἔπραττον ἐν τῷ βίῳ, πότερα ἑκὼν ἔπραττον, ἢ ἐπεκέλευστό μοι ὑπὸ τῆς Μοίρας ; MIN. ὑπὸ τῆς Μοίρας δηλαδή. ΣΩΣ. ἰκὼν ᾧ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, ᾧ οἱ πονηροὶ δοκοῦντες ἡμεῖς, ἐκείνῃ ὑπηρετοῦντες, ταῦτα δρῶμεν. MIN. ναί, τῇ Κλωθοῖ, ἣ ἑκάστῳ ἐπέταξε γενηθέντι τὰ πρακτέα. ΣΩΣ. εἰ οὖν τις ἀναγκασθεὶς ὑπ' ἄλλου φονεύσειέν τινα, ὁ δικάζων ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμενος, οἷον δημιουργός, ἢ δορυφόρος, ὁ μὲ δικαστὴν πειθεὶς, ὁ δὲ τυράννῳ, τίνα αἰτιάσῃ ᾧ φόνου ; MIN. δῆλον ὡς τὸν δικαστήν, ἢ τὸν τύραννον· ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτό· ὑπηρετεῖ γὰρ τοῦτο, ὄργανον ὂν πρὸς τὸν θυμόν, [b] τῷ πρώτως παραχόρτι τὴν αἰτίαν. ΣΩΣ. εὖγε, ὦ Μίνως, ὅτι ᾧ

[a] Ὅπως] Ὡς P. [b] Τῷ πρώτως] Ante haec inſerit P. τὸν θυμὸν δεῖ ἐν τῷ πᾶν ἀναθεῖναι τῷ πρώτῳ παρ.

ἐπεὶ καὶ Z.

ὡς καὶ c. R.

Τοίνυν ἀναγκ. τις c. M.

φονεύσειέ c. M.

βιαζόμενος c. M

ὑπηρετεῖ γὰρ ὄργανον τοῦτο ὂν τοῦτο πρὸς c. M.

---

dissèt : nam quæ de eo *Philoſtratus* in Herodis Vita habet p. 552. quis absque hoc intelligat ? Recte vidit Cl. *Hemſterhuſius* ad *Pollucem* Praef. p. 29. Herodis Herculem esse Soſtratum illum, de quo ad initium Demonactis fusius dicendi locus dabitur. Negligentia majorum etiam factum, ut tam utili vita careamus. *M. du S.*

91. Ἐκείνῃ ὑπηρετοῦντες] *Syneſ.* Ep. LVII. p. 193. A. τὸ γὰρ ἢ δεῖ γενέσθαι ὑπηρετῆσαι τῇ χρείᾳ, σὺν ἀσεβείᾳ λόγοις ἐρεῖ. Fruſtra quoque ad hanc criminis commiſſi defenſionem apud filium Oreſten confugit Clytaemneſtra in *Æſchyli* Choëph. v. 910. dicendo : Ἡ μοῖρα τοῦτον, ὦ τέκνον, παραιτία. *T. H.*

99. Ἐπὶ δεῖ τὸ ξίφος αὐτό] Lepide Noſter videtur his σκωπτικῶς tangere ritum Athenienſium in feſto Βουφονίοις cum nempe is, cujus manu eo in feſto cæſus eſſet bos, fugeret ; ſecuris autem, qua cædes facta eſſet, quaſi rea in judicium traheretur atque damnaretur. Rem hanc enarratam apud *Meurſium* & *Caſtellanum* de feſtis Græcorum videre licet. *J. J.*

1. Ξίφος] V. *Jenſ.* & *Potter.* 102. & 166. *M. du S.*

2. Δεῖ ἐν τὸ πᾶν ἀναθεῖναι] Haec verba in ſolo P. inveniuntur ; & mox τῷ πρώτῳ pro τῷ πρώτως, quod forſan etiam rectius. *M. du S.*

Ibid. Τῷ πρώτως παραχόρτι τὴν αἰτίαν] Tanti non ſunt apud me Exc. Cod. Regin. Poli, ut eorum auctoritate ſola munitus augere *Lucianum* ſuſtineam ; praeſertim ſi ſuſpicio non levis ſubſit male fidae manus & nimium de ſuo liberalis. Sane iſtis, quae ſuggerit, omiſſis ſententia loci ſatis apte procedit ; tametſi non invitus largiar oratione ambitu paulo latiore potuiſſe plenius explicari : ſed haec eum colorem non habent, qui Lucianeis commode reſpondeat. Locutionem ipſam paulo aliter uſurpavit *Maxim. Tyr.* Λογ. λθ. Σωκράτει δὲ τὸ μηδὲ τῷ Ἀπόλλωνι παραχόρτα ἀμυθίας αἰτίαν. *T. H.*

Ibid. Παραχόρτι τὴν αἰτίαν] Ut Συγῆρ. c. 1. & Τυραννοκτ. c. 11. 13. Argumentum hoc latius exequitur in Z. Ἔλεγχ. *M. du S.*

ὁ Ἐπιδαψιλεὺς τῷ παραδείγματι. ἦν δέ qui uberius illuſtres & cumulatius exemplum meum.

4. Ἐπιδαψιλεύς] Interpr. *Bene eſt, Minos, quod haec etiam exempla, quaſi quodam auctario locupletas.* Qui praecedentia legit, videbit, Soſtratum, qui quaeſtionem propoſuerat, utrum, ſi quis ab alio coactus aliquem occiderit, reus habendus ſit caedis, an is, a quo coactus fuerit, addidiſſe exemplum hoc; Quum carnifex juſſu judicis, aut ſatelles juſſu tyranni aliquem vita privaverit, uter caedis reus agendus eſſet. Ad quae reſpondet Minos, reum agendum eſſe judicem, aut tyrannum, & addit, ſiquidem neque ipſum gladium accuſare poſſumus: ſubſervit enim hic tanquam inſtrumentum explendo animo ejus, qui primus cauſam praebuit. Ad ea jam Soſtratus, Εὖγε ὦ Μίνως &c. h. e. *Bene facis, Minos, quod exemplo etiam corollarium*, ſive *auctarium addis*: i. e. quod exemplo, quo ego uſus ſum de judice &c. tu auctarium addis de gladio. Ita enim intelligenda ſunt verba, & ea vis eſt phraſeos, ἐπιδαψιλεύεσθαί τινι πράγματι, *ſuperaddere quidpiam rei alicui, auctarium rei addere.* Vide *Budaeum* in Comment. L. Gr. p. 854. ubi exemplum e *Syneſio* habet: Διδυμε, ἡ εἰλαφαμεν, ἡ ἐπιδαψιλεύσα ταῖς ὑποθέσεσι τὸ ἀπόκηρυξεν. *Ipſe dedit* (documentum) *nosque cepimus: corollarium etiam addidit his ſceleribus, ob quae abdicatus fuerat.* L. BOS Obſ. Crit. c. IX. p. 49.

Ἐπιδαψιλεύς] *Budaei* explicationem iſtius verbi, *Syneſii* loco nixam, huc contulit Vir Doctiſſ. *L. Bos*, neque injuria caſtigavit Interpretem, qui, quamvis & ipſe *Budaeum* ſecutus, eo tamen modo reddiderat, ac ſi ſcriptum a *Luciano* fuiſſet, ἐπιδαψιλεύη τῷ παραδείγματι: haec enim locutio valere poteſt, *alterius dicta locupletare exemplo quodam addito, ampliusque illuſtrare.* Verum quoniam Lexicis, quae perpauca ſuppeditant, haud ſane multa *Suicerus* adſtruxit, agedum rationem & uſum verbi, apud recentiores multum celebrati, paulo dilucidius explanemus. Δαψιλής, δαψίλεια, δαψιλεύειν copiam & abundantiam ſignificant, ut taceam praecipue, quae prolixa largitate ad utilitates aliorum & commoda diffundatur: δαψιλὴς ἡ δωρεῶν δόσις, *Eratoſthen.* apud *Schol. Euripid.* ad Hecub. v. 574. *Spionia dapſilis miſtio, dapſili proventu fatigata vitis, Columellae.* Δαψιλεία τῆ ἐδέᾳ, quemadmodum τῇ πενίᾳ πλοῦτος, ſaepius eſt contraria: Europam prae ceteris terrarum orbis regionibus excellere ſcribit *Agathem.* II. c. 7. tum pluribus bonis, tum πρὸς φυομένων ποικίλην δαψιλείαν· trita ſunt δαψιλεῖς τραπέζαι, ἡ ἐπιτηδείων ἀπάντων πολλὴν ἔχειν δαψίλειαν *Diodor.* II. p. 80. D. Δαψιλεύεσθαι non tantum *adfluere, abundare*, ut *Philoni Byzantio* de Pyram. AEgypti, ἀγείραις ἐλαφάντων ἡ Λιβύη δαψιλεύεται, pro quo pejus editur δαψιλεύσεται· ſed & paſſive, ut in Comment. ad *Ariſtot.* Eth. VI. ἐπειδὴ μὴ χρόνος αὐτοῖς ἱκανὸς ἐδαψιλεύθη πρὸς τὸ πεῖραν εἰληφέναι τοῦ καθ' ἕκαστα πράξεων· nam quod Scriptor Ἀποκρ. πρὸς τὰς Ὀρθοδ. Reſp. ad Quaeſt. 96. agendi vim addidit, τὰ θεοῦ τὰ δὲ τοῖς παρὰ γνώμην καλοῖς τὸ ἔπαινον δαψιλεύομένου, eſt illud, modo vitio vacet, inſuſitatius, neque alibi fere, quam in compoſito ἐπιδαψιλεύεσθαι, ſolet reperiri. Pecora ſolent, ſi in ubertate pabuli largiſſima verſentur, ἐπιδαψιλεύεσθαι. *Heliodor.* VIII. p. 398. κόλπον πολλὴν πόαν ἐκ χίλου ἄφθονον ἐπιδαψιλευόμενον κτήσεσι τομὴν ἀπαντομαπίζοῦσαν· ſed apud *Suid.* in Φιλίσκος Καρπαθίος alia loquendi facie metrum Philicium vel Philiſcium ex eo dicitur appellatum, ἐπειδὴ μάλιστα αὐτῷ ἐπεδαψιλεύετο, quoniam illo genere perlibenter Philiſcus Corcyraeus ac frequentius aliis utebatur. Indidem hocce noſtrum ἐπιδαψιλεύειν poteſtatis originem traxit per varios veluti rivulos divergentis: nam primum activae formae neutra virtus eſt ſubjecta: *Iſter, Athenaeo* teſte XIV. p. 650. B. Peloponneſum ſcripſit Apiae nomen olim habuiſſe ἀφ' οὗ τὸ ἐπιδαψιλεύειν ἐν αὐτῇ τὸ φυτὸν· parique modo apud *Heſych.* in Σωσιφίλεια λόγοι AEſopus retertur, quum in Italiam veniſſet, tantum ſui ſtudium excitaſſe, ὡς ἐκ τοῦ τῶν λόγων αὐτοῦ εἶδος ἐπιδαψιλεῦσαι ἐν Σωσιφίλειον προσαγορευθῆναι. Multo rarius eſt, ut forma media hunc in uſum veniat, quomodo *Cyrillus Hieroſol.* Catech. VI. p. 51. B. ἐπιδαψιλεύσατο ἡ πονηρία τὸ εἰδωλολατρείας· itemque contra valde infrequens, ſi activa ponatur pro *munifice largiri*; quod extra Grammaticos vix alibi reperias: vide *Suid.* in Ἐπικλύσαι & Ἐπικλύσασα. *Heſych.* Ἐπιδαψιλεύσεις, μεγαλοψυχήσεις· ubi μεγαλοψυχεῖν, perinde atque in Ἐπιδαψιλούμενος & Δαψιλίσατος, valet *ſplendidum ac liberalem eſſe*: nam μεγαλόψυχος aliquando, ut *magnanimus* Latinis, nihil aliud quam μεγαλοπρεπὴς, *Achill. Tat.* VI. p. 387. χρηστός τις ἐκ μεγαλόψυχος τοῖς διομίοις· & μεγαλοψυχία quam, interprete *Thoma Mag.* ἡ σὺν ταῖς μεταδόσεσιν ἁπλοῦς δαψίλεια· ſicut in *Ariſtide* T. III. p. 513. D. *Liban.* T. I. p. 242. A. & in Inſcript. antiquis, ἀρετῆς ἕνεκα ἐκ τῶν εἰς τὴν πόλιν ἀδιαλείπτου μεγαλοψυχίας. Deinde forma verbi ἐπιδαψιλεύεσθαι media virtute ſibi propria gaudet, *luculentum ac copioſum ſive liberaliter largiendo, ſive quodlibet aliud faciendo ſe praebere.* Ita *Pollux* III, 119. vim ejus adjecto ſimilium verborum numero ſatis declarans. *Dionyſ. Halic.* Art. Rhet. p. 72. v. 27. ἐπὶ μὲν ὧν τὸ ἐν πολέμοις πιστὸν καὶ ἐπιδαψιλεύσαιτο τις ἐν τούτοις *oratione copioſa luxurietur aliquis, atque ingenio fraena laxet*: paulo dilutius reddidit, *prolixius immorari*, *Sylburgius*. Tum porro ſolemni more, qualem verba media recipiunt, vim activam adipiſcitur, ſtructurae tamen, ut patebit, ductu vario diſparatam; *ſuis ex copiis & facultatibus largiter aliquid erogare, atque aliis tribuere.* Χρήματα ἐπιδαψιλεύσομαι, *Philoſtorg.* apud *Suid.* in Λεόντιος· Εἰ σοὶ δὴ . . . . ὦ παῖ, κλήρου μείζονος, ὁ πατὴρ ἐγὼ σοὶ τὰ δυνατὰ προσεπιδαψιλεύσομαι *Liban.* T. I. p. 788. D. *Philo Jud.* p. 775. C. Εἰ μὲ ὁ εἰκάνδυος (οἰκίαν γενέᾳ ἀτέλειμος) ἀναπαμιζοῦ προέλοιτο, ἐπιδαψιλεύσεσθαι τὸ πίμπτον, *inſuper adjiciat & perſolvat quintam partem.* Sed minime praeteregundus, quem & *Suidas* poſuit, egregius *Herodoti* locus V. c. 20. ubi Alexander Amyntae filius ad Perſas legatos jam jam dolis ejus perituros, Nihil eſt, inquit, noſtrarum rerum, quod vobis invideamus, quo minus omnibus ad vos abundantiſſime collaris fruamini: ἡ δὴ ἐκ τόδε τὸ πάντων μέγιστον, τάς τε ἑωυτῶν μη-

meum. Si quis porro, mittente domino, ipſe ſtis, ἀποστέλλῃ τ δεσπότης, ἥκῃ αὐτὸς χρυ-

ματίσας & τὰς ἀδελφὰς ἐπιδαψιλεύσεται ὑμῖν in quibus eſt manifeſta per ſe ſignificandi virtus. Hinc alio tranſit, cunctisque rebus, quae luculenter in aliorum utilitatem praeſtantur ac conferuntur, aptari ſolet; quod iterum ad partes vocandus, qui vel in primis hoc verbo delectatur, *Philo Jud.* confirmabit p. 712. C. ἐπιδαψιλεύεσθαι δὲ τὸ ἐπιεικὲς πάλιν πλουσίως αὐτῷ & κατακόρως χρῆται· iisdem paene verbis Hebraei legiſlatoris aequitatem laudaverat p. 701. D. contra ne cum Solone quidem comparari dignus eſt AEgyptius, qui fratrum ſororumque naturae adverſa connubia concedens εὐφήμησεν εἰς ἀσέλγειαν ἐπιδαψιλεύεσθαι δυσδιεξόδευτον κακὸν σώμασι & ψυχαῖς ἀκρασίαν p. 779. E. & p. 18. D. τὴν οὐσίαν τ ὄντων φορὰν ἄνω τίχνης γεωργικῆς ἐπιδαψιλευσαμένης. Simili modo *Themiſtius* p. 223. D. ἐπιδαψιλεύσεταί μοι ὁ μουσηγέτης (Theodoſius) & ἀμοιβαίους καιροὺς μελῳδίας· quod a *Petavio* verſum, *inſuper occaſionem ſit praebiturus:* malim; *ſed opportunam mihi melioris concentus copiam eſt largiturus. Syneſ.* Ep. LXVII. p. 214. A. & ἄλλα πολλὰ προσεξεῦρεν ἐπιδαψιλεύεσθαι αὐτῷ πόρους· ubi veram ſententiae vim idem *Petavius* non perſpexit. *Euſeb.* de V. C. III. p. 608. Ὁ Σωτὴρ . . . . τὴν ἑαυτοῦ ἐπιφάνειαν τῷ Ἀβραὰμ ἐπεδαψιλεύσατο· quae vertentem *Valeſium* ſcripſiſſe credibile videtur, *praeſentiae ſuae copiam Abrahae fecit*, non, quod in editis fertur, *praeſtantiae*. Ad hanc rationem optime quadrat, qui genitivum, ſed hoc in caſu accuſativo parem, adjunxit *Xenophon* K. Π. Il. p. 29: ἡμῖν δὲ πάντως, ἔφη, οὐ τοῖσδε τοῖς φίλοις τούτου τοῦ ὀλίγου μέτου γέλωτος ἐπιδαψιλεύσῃ· ubi pro *liberaliter & copioſe fundes* puriſſimum Scriptorem uſurpaſſe bene notat *Budaeus*, atque adeo tantundem eſſe, ac ſi diceret, *praelarge nobis ridendi materiam praebebis.* Pari ſtructura non infrequens *Xenophontis* imitator *Baſilius* Hom. X. p. 85. E. ſi contumelioſis dictis inceſſare, aliorum inſaniam exercendae tuae virtutis occaſionem duces, ὥστε, ἂν ἐμοὶ πίθῃ, & ἐπιδαψιλεύσῃ τ ὕβρεων· quod quomodo ſit capiendum, non melius diſcere licet, quam ex ſubjectis exemplis; quorum hoc eſt primum: ἀφαιῇ σε εἶπεν & ἄδοξον & μηδένα μηδαμόθεν, σὺ δὲ χὴν εἰπὲ & σπουδῇ σεαυτόν, ſic ut objectum opprobrium non tantum fatearis, ſed majus etiam cumulatiusque tibi convenire libenter agnoſcas. Singulari modo, cujus tamen intellectus ſit facilis, adhibuit *Origen.* in Celſ. IV. p. 229. non prorſus abhorret, ut phoenicis hiſtoria ſit vera, ἐπιδαψιλεύσασθαι τ θείας προνοίας & σε τὰς διαφορὰς τ ζώων ἐνδείξασθαι τοῖς ἀνθρώποις τὸ ποικίλον τ τ σοφίας τῷ κόσμῳ κατασκευῆς. Diverſi generis accuſativus adjungitur a *Joſepho* A. J. XIX, 7. §. 5. Agrippa ἐπιδαψιλεύσατο αὐτῶν (theatri, balneorum &c. Beryti) τὴν παθήψιν μεγαλοπρεπῶς· *profuſa liberalitate inſtruxit ornavitque eorum dedicationem:* niſi forte malis locutionem in hanc partem accipere; *magnifica liberalitate ſumtus dedicationis de ſuo ſuppeditavit.* Solet aliquando caſu diſſimulato poni; quemadmodum apud *Noſtrum* ὑπὲρ Εἰκ. c. XIV. tu, Luciane, ceteroquin ad laudes ingerendas nequaquam promtus, nunc σὺν αὖθ' ὅπως ἄθρόαν ποιήσασθαι τὴν μισαδοξίαν ἐπιδαψιλεύσῃ· niſi ſede mutata, tametſi res eodem redeat, paulo poſt ἀναπίφρασις ſubſequi jubeas & ἐπιδαψιλεύσῃ· quod, ubi eo nos operis ordo deduxerit, conſiderandum veniet. *Plutarch.* de Muſ. p. 1145. E. Soterichus ὅσα & πρὸς ἡδυπάθειαν . . . . συντείνει διδάσκων ἡμᾶς ἐπιδαψιλεύεσθαι. *Philo Jud.* p. 715. C. Moſes προδιαλαμβάνων (non προσδιατ.) ἐπιδαψιλεύεται φάσκων· Interpres: *inſuper addit.* Hic ergo loquendi modus quam fuerit, praeſertim recentioribus, familiaris, jam ſatis ſuperque conſtat: verum rarius occurrit, quem *Noſter* uſurpat, additus huic verbo caſus tertius: quo magis dignum puto, qui animadvertatur, de Andronico homine perditiſſimo *Syneſii* locum Ep. LXXII. Eum ab eccleſia ſegregaverat Syneſius flagitiis inſignem: mox deinde, vinci ſe paſſus aliorum precibus, hac conditione iterum admiſit, ut datam melioris frugis fidem re ipſa repraeſentaret, peccatorumque labem vera poenitudine vitaque ſanctiore aboleret: ἔδοξε ταῦτα, inquit, & πεῖραν αὐτός τε ἔφη δώσειν & ἡμᾶς λήψεσθαι· δέδωκε & ἐλλιφάμενον ἐπεδαψιλεύσατο ταῖς ὑποθήκαις τ ἀποκηρύξεως. Haec poſtrema quum *Suidas* tacito Scriptoris nomine protuliſſet, neque unde ſumta forent compertum eſſet, fieri non potuit, quin verſio Latina fingeretur prorſus a recto ſenſu diſſidens: ad exponendum autem uſus eſt eadem formula, καλαπόρως ἐχρήσατο, quam iſti verbo ſupra junxiſſe vidimus *Philonem*; quae poteſtas licet pluribus in locis commode reſpondeat, hic tamen verior eſt *Budaei* explicatio, *corollarium etiam & auctarium addidit his ſceleribus, ob quae ejectus fuerat eccleſia:* a qua ratione nec *Petavius* diſcedit: eam quidem *Syneſio* fuiſſe mentem exinde clare conficitur, quod ſcelera mox enumeret graviora, quibus quum ante vacaſſet Andronicus nunc ſemet illigaverat: atque adeo paene par eſt illud *Firmi* de propudioſa muliercula Ep. XLI. ὑδρίαν ἐλαττον μοιχθείας ὑπερβολὴν εἰς τὸ προσθῆναι ἁμαρτήμασιν ἐφ' ἁμαρτήμασις. Obſcurior eſt non ipſo ſenſu, qui ſatis expeditus, ſed ambigua Grammaticae proprietatis facie loquendi ratio apud *Euſeb.* H. E. III. c. 23. Menander Simonis magi ſucceſſor εἰς ἄκρον τ γοητείας οὐκ ἐλαττον τῷ διδασκάλῳ προελθὼν μείζοσιν ἐπιδαψιλεύεται τερατολογίαις· magnus *Valeſius* eum in modum Latine convertit, ut vim huic verbo non mediam ſe tribui velle, ſed paſſivam oſtendat: *pluribus adhuc & abſurdioribus figmentis exuberavit*; tanquam ſi recte dici putaſſet ἐπιδαψιλεύεσθαι πλούτῳ, τιμαῖς, *abundare divitiis, honoribus*, ac ſimilia; quale genus ego quidem nullis adhucdum exemplis munitum reperi. Idcirco potius dederim: *ſupra magiſtrum ſe profudit in opiniones portentoſiores:* diverſa nonnihil ratio foret, ſi legeretur, μειζόνως ἐπιδαψιλεύεται παραλογίαις, *magis auget cumulatque impii doctoris abſurda portenta. Gregor. Nyſſen.* T. II. p. 35. B. ἀψευδὴς & ὁ ἐπαγγελιάμενος, ὑπὲρ τὴν αἴτησιν ἐπιδαψιλευόμενος, quod depravatum editur, cum *Suicero* verbum plane inuſitatum conſtituam ἐπιδαψι-

χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων, τίνι † χάριν ἰστέον, ἢ τίνα εὐεργέτιν ἀναγραπτέον; MIN. † πέμψαντα, ὦ Σώστρατε· ἀρκεῖ γὰρ ὁ κομίσας ἦν.

veniat aurum argentumve apportans, utri gratiæ habendæ, beneficiumque acceptum erit ferendum? MIN. Mittenti, Sostrate; quippe minister tantum erat, qui portavit.

ΣΩΣ. Οὐκοῦν ὁρᾷς, πῶς ἄδικα [a] ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὑπηρέτας γενομένους, ὧν ἡ Κλωθὼ προσέταττε, καὶ τούτους τιμᾶν τοὺς ἀφαιρησαμένους ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; ἃ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἂν, ὡς ἀντιλέγειν δυνατὸν ἦν τοῖς μὴ πάσης ἀνάγκης προστεταγμένοις. MIN. ὦ Σώστρατε, πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα ἐπὶ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις. πλὴν ἀλλὰ σὺ τοῦτο ἀπολαύσεις καὶ ἐπερωτήσεως, διότι καὶ λῃστὴς μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστής τις εἶναι δοκεῖς. ἀπόλυσον αὐτὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ μηκέτι κολαζέσθω. ὅρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾷν τὰ ὅμοια διδάξῃς.

3. SOST. Non tu jam vides, quam injusta facias, qui nos ad supplicium condemnes ministros eorum, quæ Clotho imperabat, illos contra præmiis & honore adficias, qui administrarunt aliena bona? illud enimvero dicere quis nequeat, resisti potuisse rebus, quæ summa cum necessitate imperabantur. MIN. Sostrate, multa videas alia non ex ratione fieri, si rem accurate explores. Verum tu quidem eum propositæ quæstionis fructum feres, ut non latro solum, sed & sophista videare. Solve illum, Mercuri; pœnaque liber esto. At cave, ne alios quoque mortuos similes interrogatiunculas proponere doceas.

a Ποιεῖς] Ποιῶν φαυῇ, εἰ κολάσεις μὲ ἡμᾶς ὑ. γ. ὧν ἡ Κ. π. τιμήσεις δὲ τούτους τοὺς δ. B. Quae talia sunt ut Lucianum auctorem habuisse non difficulter credas. *ecthae inveniuntur in marg. C. R.*

λαῖσθαι) τῇ μεγαλοδωρεᾷ † χαρισμάτων *qui promisit Deus mentiri nescit, & supra quam petas largius exaggerat donorum gratiose tributorum ubertatem.* Ex his intelligi satis potest, sive sententiam *Luciani*, seu phrasin spectes, parum omnino interesse, utrum accipias, *Bene vero factum, Minos, quod exemplo producto largius aliquid adcumules atque admetiaris*; an, *quod in exemplo proposito uberius illustrando impensius etiam, atque ipse fecerim, verseris.* Utrovis modo ingenio Graeci sermonis aeque fuerit satisfactum. *T. H.*

10. Ποιεῖς κολάζων] Longe aliter Mſ. qui sic habet: ποιῶν φαυῇ εἰ κολάσεις μὲ ἡμᾶς ὑπηρέτας γενομένους ὧν ἡ Κλωθὼ προσέταττε, τιμήσεις δὲ τούτους. Cur potius hanc Parcam quam aliam nominet, ratio est, quia *Μοῖραι* alio nomine Κλωθοί. *J. B.*

20. Δοκεῖς] Hoc si retineas, ut tempora melius inter se congruant, scribendum erit ἀπολαύσῃς sin ἀπολαύσεις placuerit, δοκεῖς itidem migrare jusserim in futurum δόξεις. *T. H.*

Me-

Menippus, ſive, Oraculum Mortuorum conſultum.

Μένιππος ἢ [a] Νεκυομαντεία.

MENIPPUS ET PHILONIDES.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

MEN.

1. SAlve domus, ædisque veſtibulum meæ: ut te lubens adſpexi luci redditus. PHIL. Nonne hic Menippus eſt ille canis? non hercle alius, niſi hallucinor: plane

MEN.

1 Ὦ χαῖρε μέλαθρον πρόπυλά θ' ἑστίας ἐμῆς
Ὡς ἄσμενός σ' ἐσεῖδον ἐς φάος μολών.
ΦΙΛ. Οὐ Μένιππος ἔτός ἐστιν ὁ κύων; ἔμεινεν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω

Ω abeva C. H
verſu metro obeu
et metro oben
σε γ' εἶδον B.

Me-

[a] Νεκυομαντεία] Sic *Fl.* In reliquis Νεκυομαντεῖα, quas cauſa non erat, cur ſequeremur, licet in *Heſychio* idem ſcribendi vitium reperiatur. Semper apud *Thom. Mag.* Νεκυομαντεῖα in Ἀκεσῖς· Διαθέντος Κάθοδος.

NEKYOMANTIA] De hoc opuſculo addubito. Certe ſi genuinum ſit, a juniore *Luciano* ſcriptum eſſe multa arguunt critico illo naſo non ſatis digna. Ut enim demus non fugiſſe eum in Dialogis Mortuorum jam ſaepius dicta repetere, cum ad damnatos in inferis ventum eſt, *publicanos* inter eos recenſeri audies, audies *igne torreri* quosdam; *reges ſtipem colligentes*, aut viliſſima quaeque praeſtantes miniſteria; & alia ſcurrae faceto & eleganti *Luciano* non ſatis convenientia. Ab aliquo ſcriptum puto, qui *Lucianum* legerat. Scripſerat Menippus inter alia Νεκυίαν *Diogen. Laert.* p. 162. D. Vide an hanc malis *Menippi* quam *Luciani* opus eſſe. Quanquam haec ficta, ſciendum tamen fuiſſe iis temporibus, qui magiae ſerio dabant operam. Vid. *Tacit.* Ann. II, 27. *M. du S.*

1. Ὦ χαῖρε. . .] Ex tragoediae, puto, Euripidis initio: ἐν τῷ Ἡρακλείους δράματι. *G.*

Ὦ χαῖρε] Euripides in Herc. Fur. v. 523. Χαῖρ' ὦ μέλαθρον. *J. Br.*

Χαῖρε] Hoc omne principium ex *Euripide* & *Homero*, ut ipſe ait fine hujus paginae. Jambi ex *Eurip.* Hecuba. *J. B.*

2. Ἐς φάος] *Ad lucem, ad ſuperos.* *J. Br.*

3. Ὁ κύων] Cynicus. *J. Br.*

4. Εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὅλους] Philonidae verba ſunt corruptiſſima: εἰ Μένιππος ἔτός ἐστιν ὁ κύων; οὔμενουν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὅλους. Vertit *Thomas Morus: Num nam hic Menippus eſt, canis ille? Non hercle alius, niſi ego forte ad Menippos omnes hallucinor.* Interpolator autem Salmurienſis: *Nonne hic Menippus canis eſt ille? non hercle alius, niſi hallucinor omnes pro Menippis accipiens.* Sed quis Graece doctus intelligat, quid ſit παραβλέπειν Μενίππους ὅλους, aut qui ſuſtineat affirmare, id ſignificare haec verba, quod volunt interpretes? *Luciani* manus eſt: Οὐ Μένιππος ἔτός ἐστιν ὁ κύων; οὔμενουν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω. Μένιππος ὅλος. *Nonne hic Menippus eſt ille canis? non hercle alius, niſi male video. Menippus ipſe eſt.* Μένιππος ὅλος eſt idiotiſmus Atticus, quo ulius etiam eſt in dialogo Diogenis & Herculis: οὐχ Ἡρακλῆς ἔτός ἐστιν; οὔμενουν ἄλλος, μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ λεοντῆ, τὸ μέγεθος ὅλος Ἡρακλῆς ἐστίν· *An non Hercules hic eſt? non alius mehercule. Arcus, clava, leonina, magna ſtatura. Ipſe Hercules eſt.* *J. G. G.*

Παραβλέπω Μεν. ὅλους] Graece dicitur παραβλέπειν Μενίππους ὅλους, ut λημᾷν ὅλας κολοκύνθας, *totas cucurbitas lippire*; eſtque *hallucinari in toto Menippo.* Opponitur ejusmodi hallucinatio viſus in re magna & craſſa errori in re parva, qui facile poteſt irrepere in judicia noſtra. Itaque nihil mutandum; neque ad rem facit exemplum a *Graevio* allatum, quod diſſimile eſt: memorantur enim in eo partes habitus Herculis, clava, leonina, ſtatura: hic vero nulla enumeratio partium. Quin & ornatus Menippi diverſus deſcribitur ab eo, qui ſolebat eſſe. *J. C.*

Παραβλέπω Μεν. ὅλους] *D. Heinſius* ad *Horat.* I. Sat. III, 25. quum recte monuiſſet ibi pro *pervideas* legendum eſſe, *praevideas*, addit: *Praevidere* eſt *praetervidere*, παροράν, ut παραβλέπειν Luciano: ὅλους Μενίππους παραβλέπειν· *cum mala tua praevideas*, id eſt, *in videndis iis coecutias.* Ergo nihil *Heinſio* fuit in vulgata lectione duri: mihi ſecus videtur, qui optimo *Graevio* lubens accedo: nam nihil eſt eo exemplo alienius, quod firmandae loquendi formulae gratia produxit *Clericus.* Non animadverſa fuit in παραβλέπειν duplex ſignificandi virtus; una *praevidendi, praetervidendi*, quomodo caſum quartum adſciſcit; ut in illo poetae veteris dicto, τ' ἀκμήτριον ἀχυδρακίν, τὸ ἴδιον παραβλέπειν· atque inde *ſpernendi*; πάντα τ' ὄγκον δυνάμεως ἐκείνης αὖτ' ὀδύνας παραβλέπουσ' *Gregor. Nyſſ.* T. II. p. 314. A. altera *male videndi, videndo aberrandi*; quae hujus eſt loci, accuſativique ſtructuram refuit: ſic in *Gloſſis Allucinor* & *Hallucinor* eſt παραβλέπω. *T. H.*

5. Μέ-

Μενίππους ὅλους. [a] τί δ' αὐτῷ βούλεται τὸ ἀλλόκοτον τοῦτο σχῆμα, πῖλος, καὶ λύρα, καὶ [b] λεοντῆ; προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ. χαῖρε, ὦ Μένιππε, καὶ πόθεν ἡμῖν [c] ἀφίξαι; πολὺν γὰρ χρόνον οὐ τῇ πόλει.

ΜΕΝ. Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ σκότου πύλας
Λιπών, ἵν' ἄδης χωρὶς ᾠκισται θεῶν.

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, ἐλεήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανών· καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν;

ΜΕΝ. Οὐκ, ἀλλ' ἔτ' [d] ἔμπνουν ἀΐδης μ' ἐδέξατο.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς καινῆς καὶ ὑπερφυοῦς ταύτης ἀποδημίας;

ΜΕΝ. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος [e] τοῦ νῦν πολέου.

ΦΙΛ. Παῦσαι, μακάριε, τραγῳδῶν, καὶ λέγε ἁπλῶς καταβὰς ἀπὸ τῶν ἰαμβείων. τίς ἡ στολή; τί σοι τὸ κάτω πορείας ἐδέησεν; ἄλλως γὰρ οὐκ ἡδεῖά τις, οὐδὲ ἀσπάσιος ἡ ὁδός.

Menippus ipse est. Quid autem ipsi vult insolens habitus, pileus, lyra, leonina pellis? quippe adeundum est ad illum. Salve Menippe: & unde tu nobis adveniſti? jam enim multo abhinc tempore non visus es in urbe. MEN. Venio mortuorum receſſu, caliginisque infernæ portis relictis, ubi Orcus procul a Diis ſedem nactus est. PHIL. Hercules tuam fidem: nobis ignaris mortem Menippus obierat; tumque denuo rediit in vitam? MEN. Non: ſed etiam me ſpirantem inferna regio recepit. PHIL. At quæ cauſa tibi fuit novæ & fidem ſuperantis hujus peregrinationis? MEN. Juventus me impulit, atque audacia magis quam prudens mentis conſilium. PHIL. Deſine, vir bone, tragicos numeros recitare, & dic ita ſimpliciter pedeſtri ſermone, ubi deſcenderis a jambis, quis ille ſit ornatus? quid tibi itinere ad inferos ſuſcipiendo opus fuerit? eſt enim alioquin haud jucunda, neque expetenda via.

MEN.

[a] Τί δ' αὐτῷ] Τί ἂν ἀ. P. *J.* & margo *A1W.* [b] Λεοντῆ] Λεοντὴ *F. A1. J.* pro more veterum Edd. Eadem alibi variatio. [c] Ἀφίξαι] Ἀφίξαι *F.* ἀφῖξε *J.* verum recte ἀφῖξαι *A1.* quod reliquae ſecutae. [d] Ἔμπνουν] Ζῶντα P. Margo *A1W.* Eſt interpretatio genuinae vocis. [e] Τοῦ νῦν] Ita G. P. L. *J. V2.* In ceteris Edd. τοῦ νέου, niſi quod in *P. Bourdelotius* dederit τὸ νέον. Pro θράσος *Stobaeus* habet σθένος.

5. Μενίππους ὅλους] *Omnes Menippos.* *J.Br.*

6. Πῖλος] Perperam vertitur *clava*, cum verti debeat *pileus*: nam quia Ulyſſes, Hercules & Orpheus ad inferos deſcenderant, dat Menippo *pileum*, ut Ulyſſem, *leonis exuvias*, ut Herculem, & *lyram*, ut Orphea referret: id quod recte obſervavit *Alb. Rubenius* de Re Veſt. lib. II. c. 15. *L.B.*

Πῖλος] Hic & infra ridicule Interpres *clavam* vertit, quod nunquam vox Graeca ſignificavit. Peccaſſe videtur, quia exiſtimavit ornatum Menippi per omnia Herculeo ſimilem eſſe oportere. Atqui hic ornatus deſumtus erat a tribus heroïbus, qui in inferos deſcenderunt. Herculem referebat pellis leonina, Orpheum lyra, Ulyſſem vero πῖλος, hoc eſt, pileus, ſeu petaſus, quali utebantur viatores, & quali proinde uſus credebatur Ulyſſes, qui tot itinera fecerat. Vide infra c. VIII. *J.C.*

Πῖλος] V. c. 8. ubi cur iſta geſtaret, narrat. *M.du S.*

10. Ἥκω νεκρῶν κευθμ.] *Euripides* in Hecuba v. 1. *J.Br.*

Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα] Hos verſus ſic transtulit *Ennius*:

Adſum atque advenio Acherunte vix, via alta atque ardua
Per ſpeluncas ſaxeis ſtructas aſpereis pendentibus
Maxumeis, ubi rigida conſtat caligo inferum.

J.B.

Ἥκω] Hecubae *Euripidis* initium, quod parodia riſit *Ariſtophanes* in Fragm. apud *Athen.* p. 112. E. *Ennii* verſionem exhibet *Cicer.* Tuſcul. I, 16. *M.du S.*

14. Οὐκ ἀλλ'. . .] Ex *Euripide* iterum; ſed locus aut periit, aut me fugit. *M.du S.*

Ibid. Ἀΐδης μ' ἐδέξατο] Ipſius *Euripidis* verſiculus: & is quoque, καὶ θράσος τοῦ νέου (τὸ νεότητος) πλέον. *J.Br.*

Ἀΐδης] Scribendum videtur Ἀΐδωνὶς, ut ſtet ſenarius. *F.G.*

17. Νεότης . . . τοῦ νέου] Et hic ſenarius eſt: τὸ τοῦ poſtulat ſenarius & ſententia praeterea. *F.G.*

Νεότης] Fragmentum Andromedae *Euripidis* p. 451. v. 23. *M. du S.*

Ibid. Τοῦ νέου πλέον] Καὶ θράσος τοῦ νέου πλέον. *Tb.M.*

Τοῦ Νέου] In hoc verſu *Tragici*:

Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νέου πλέον.

lege

MEN. Amicorum ſuaviſſime, negotium me neceſſarium deduxit ad Orci domos, umbram ut conſulerem Thebani Tireſiæ. PHIL. At tu plane deliras: aliter enim non ita modulatos verſus occentares hominibus amicis. MEN. Ne mirere, mi ſodalis: nuper enim Euripidem & Homerum quum convenerim, neſcio quo pacto repletus ſum verſibus, & ſponte ſua mihi numeri in os veniunt.

2. Verum dic mihi, ſut ſe res in terris habeant, & quid faciant in urbe? PHIL. Nihil quidem novi, ſed perinde atque antehac rapiunt, pejerant, ſordide fœnerantur, uſuras extendunt. MEN. Miſeros atque infelices; ignorant enim, qualia nuper admodum ſancita ſint apud inferos, & qualia ſint perlata cunctis ſuffragiis ſcita adverſus divites, quæ ſane per Cerberum nullis machinis effugere licebit. PHIL. Quid ais? novumne aliquod factum eſt ab inferis decretum de ſuperis, qui hic ſunt. MEN. Per Jovem ſane multa: verum fas non eſt illa efferre ad omnes, neque ar-

MEN. Ὦ φιλότης, χρειώ με κατήγαγεν εἰς ἀΐδαο,
Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίης Τειρεσίαο.

ΦΙΛ. Οὕτω, [f] ἀλλ' ἢ παιδιαίης· ὃ γὰρ ἂν ἕτως ἐμμέτρως ἐρραψῴδεις πρὸς ἄνδρας φίλους. ΜΕΝ. μὴ θαυμάσῃς, ὦ ἑταῖρε· νεωστὶ γὰρ Εὐριπίδῃ καὶ Ὁμήρῳ συγγενόμενος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ὑπὸ τὸ στόμα ἔρχεται.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί ποιοῦσιν οἱ τῇ πόλει; ΦΙΛ. Καινὸν οὐδέν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τοῦ, ἁρπάζουσιν, ὑπορκοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσιν. ΜΕΝ. Ἄθλιοι, καὶ κακοδαίμονες· οὐ γὰρ ἴσασιν οἷα ἐναγὴς κεκύρωται τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχειροτόνηται τὰ ψηφίσματα κατὰ τῶν πλουσίων, ἃ, μὰ τὸν Κέρβερον, οὐδεμία μηχανὴ ἐκ τοῦ ἀλαφυγεῖν αὐτούς. ΦΙΛ. Τί φῄς; δέδοκταί τι νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῶν ὧδε; ΜΕΝ. Νὴ Δία καὶ πολλά· ἀλλ' οὐ θέμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, οὐδὲ τὰ ἀπορ-

[f] Ἀλλ' ἢ] Ἀλλ' ἦ L. J. Margo *Alw.* ἄλλως P. [g] τῦ] Τὸ P. Margo *Alw.* Modo οὐδὲ μία F. ut fieri ſaepe ſolet in primis Edd.

lege ex Mſſ. Νέότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νῦ πλέον.

Novitas rei me incitavit, & audacia animae magis. J.G.G.

Τοῦ νῦ] Sic omnino legendum cum Ed. J. & Mſſ. Gr. P. L. Alii omnes Codd. mendoſe aut τοῦ νέου, aut τοῦ νεοῦ. Repudiavimus autem θράσεος Mſ. Gr. ut mendoſum manifeſte. Recte legitur apud *Grot.* Flor. 201. AB. *M. du S.*

19. Κατ. ἀπὸ τῆς ἐμβολίου] Quos in ſcena proferentes hiſtriones altioribus cothurnis incedunt. *J. Br.*

Καθάπερ ἀπὸ τῆς ἐμβολίου] *Apul.* Metam. I. p. 7. *Orote, inquam, aulaeum tragicum dimoveto, & ſiparium ſcenicum complicato, & cedo verbis communibus:* ibi *Pricaeus* hunc locum, & plura ſententiae ſimilis adnotavit. Recte vero jubet καταβαίνειν ἀπὸ τῆς ἐμβολίου, quem ſublimiore velut jamborum curru vectum deſcendere vult ad orationem pedeſtrem, atque adeo tanquam pedibus incedentem familiari more colloqui: verſus autem quaſi vehiculum aliquod orationis ſpectari obſervavimus ad p. 32. Interpunctione, quae cunctis in Edd. poſt ἐμβολίου invenitur, ſublata jungere licet haud incommode, λέγε ὑτουί πως ἁπλῶς τίς ἡ τολή; *T.H.*

23. Χρειώ με κ.] *Homerus* Od. Λ, 163. *J. Br.*

Χρειώ] Monuit etiam *Hartung.* Theſ. Crit. T. II. p. 698. *T.H.*

26. Ἀλλ' ἢ] Hoc accentu, qui plerarumque eſt Edd. ſervato ſenſus erit oratione directa, *At tu profecto deliras:* verum ſi cum Juntina circumflectas ἀλλ' ῆ, interrogationem dabit, *Heus tu, num deliras?* In his alibi quoque variatum; ut in principio Gorgiae Platonici, Ἀλλ' ῆ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν; *Suidas* agnoſcit ἀλλ' ἦ, accipitque pro ἀλλ' ἄρα, vel ſimplici ἄρα, ſicuti monuit *H. Stephan.* Th. G. L. T. I. p. 337. F. *T.H.*

35. Ὀβολοστατοῦσι] Hoc eſt, δανείζουσι. Imitatus eſt Auctor Comicum, qui hoc verbo ita uſus eſt in Nub. v. 1154. ubi *Schol.* exponit per δανείζειν, & ὀβολοστάτης per δανειστής. *L.B.*

Scholiaſtes ille *Biſetus* eſt, qui *Suidam* deſcripſit. *T.H.*

Ὀβολοστατοῦσι] Vide *Heſych.* & *Etymol. M.* *A.V.*

37. Παρὰ τοῖς κάτω] *A manibus:* infra eſt in pſephiſmate, δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ. *J. Br.*

Σπορρήτα ἐξαγορεύειν, μὴ καί τις ἡμᾶς [a] γράψηται impietatis apud Rhadamanthum. PHIL. Ne tu, Menippe, per Jovem ullo pacto invideas hosce sermones homini amico: ad eum, qui tacere sciat, dixeris; prætereaque ad initiatum. MEN. Difficile quidem mandas mandatum: neque usque quaque tutum: attamen tui gratia audendum est. Visum igitur est divites illos, ac pecuniosos, qui aurum occlusum, tanquam Danaën, servant. PHIL. Ne prius dixeris, o bone, quæ decreta sunt, quam ista fueris persecutus, quæ libentissime audiverim ex te; quæ causa tibi descensus constiterit, quisque fuerit itineris dux? tum deinde quæ visu, quæque auditu acceperis apud eos: quippe credibile est te hominem elegantem nihil eorum, quæ videri audirique merebantur, prætermisisse.

3. MEN. Hæc etiam opera tibi navanda est: quid enim aliquis faciat, quando blande vir amicus cogit? Jamque primum tibi enarrabo consilium meum, & unde impetum descendendi ad inferos ceperim. Equidem dum adhuc in pueris eram, audiebamque Homerum & Hesiodum bella &

ψέλαι γραφὴν ἀσεβείας ὅτι ᾧ Ῥαδαμάνθυ. 45
ΦΙΛ. Μηδαμῶς, ὦ Μένιππε, πρὸς γὰρ Διός, μὴ φθονήσῃς τῶν λόγων φίλῳ ἀνδρί. πρὸς γὰρ εἰδότα σιωπᾶν ἐρεῖς· τάττ' ἄλλα ἐμοὶ πρὸς [b] μεμυημένῳ. MEN. Χαλεπὸν μὲν ἐπιτάττεις τὸ πίταγμα, ἐμοὶ δὲ πάντη ἀσφαλές· πλὴν ἀλλὰ σῇ γε ἕνεκα τολμητέον. ἔδοξε δὴ τοῖς πλουσίοις τούτοις, οἱ πολυχρημάτοις, οἱ τὸ χρυσίον κατάκλειστον, ὥσπερ τὴν Δανάλην, φυλάττουσιν. ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἴπῃς, ὦ γαθέ, τὰ δεδογμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἃ μάλιστ' ἂν ἡδέως ἀκούσαμί σου, ἥτις αἰτία σοι τῆς καθόδου ἐγένετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμών· εἶθ' ἑξῆς ἅττα εἶδες, ἅττα ἤκουσας παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δὴ φιλόκαλον ὄντα σε μηδὲν τῶν ἀξίων θέας ἢ ἀκοῆς παραλιπεῖν.

MEN. Ὑπουργητέον γὰρ ταῦτά σοι. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὁπότε φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι δίειμι τὴν γνώμην τὴν ἐμήν, καὶ ὅθεν [c] ὡρμήθην πρὸς τὴν κατάβασιν. ἐγὼ γάρ, ἄχρι μὲν σὺ παισὶν ἦν, ἀκούων Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου πολέμους, καὶ πάσεις διη-

cana evulgare, ne quis etiam nobis dicam scribat impietatis apud Rhadamanthum. PHIL. Ne tu, Menippe, per Jovem ullo pacto invideas hosce sermones homini amico: ad eum, qui tacere sciat, dixeris; prætereaque ad initiatum. MEN. Difficile quidem mandas mandatum: neque usque quaque tutum: attamen tui gratia audendum est. Visum igitur est divites illos, ac pecuniosos, qui aurum occlusum, tanquam Danaën, servant. PHIL. Ne prius dixeris, o bone, quæ decreta sunt, quam ista fueris persecutus, quæ libentissime audiverim ex te; quæ causa tibi descensus constiterit, quisque fuerit itineris dux? tum deinde quæ visu, quæque auditu acceperis apud eos: quippe credibile est te hominem elegantem nihil eorum, quæ videri audirique merebantur, prætermisisse.

3. MEN. Hæc etiam opera tibi navanda est: quid enim aliquis faciat, quando blande vir amicus cogit? Jamque primum tibi enarrabo consilium meum, & unde impetum descendendi ad inferos ceperim. Equidem dum adhuc in pueris eram, audiebamque Homerum & Hesiodum bella &

[a] Γράψεται] Γράψηται P. AIW. [b] Μεμυημένῳ] Μεμυημένων vitiose in B2. & P. Vide *Lucian. Εὐχ.* c. XI. [c] Ὡρμήθην] Ὁρμήθην F.

44. Γράψεται γρ. ἀσεβείας] Vid. Κατάπλ. c. XVIII. Dabatur autem impietatis actio non tantum ob religionem violatam, sed etiam adversus eos, qui mysteria vulgassent; quæ quoniam ad Regis sacrorum curam pertinebant, ideo δίκαι ἀσεβείας πρὸς τὴν Βασιλέα λαγχάνεσθαι, ut constat ex *Poll.* VIII, 90. & *Harpocr.* in Ἡγεμονία δικαστηρίου. Hic porro ad Areopagitas, quorum erant partes de religione rebusque sacris cognoscere, causam deferebat, positaque corona inter judices ipse adsidebat. De AEschyli periculo, quum variis in fabulis mysteria paulo imprudentius attigisset, egregia notat Enarrator Anonymus Ethic. Nicom. *Aristot.* f. 40. Ὁ κατὰ τὸν φιλόσοφον τὴν τῆς ἀσεβείας γραφὴν ἀπενεγκάμενος. *Athen.* XV. p. 696. A. quod in eadem historia dicitur a *Diogen. L.* V, 5. Φευγούσης ποτὲ αὐτῆς (Aspasia) γραφὴν ἀσεβείας *Athen.* XIII. p. 589. E. Ex his liquet, quam personam hic Rhadamanthus sustineat. *T.H.*

47. Μὴ φθονήσῃς] *Arrian.* A. A. VI. p. 272. Μὴ οὖν φθονήσῃς μοι τῷ μυήματι ibi cum pluribus ista *Lucciani Jac. Gronovius* adduxit. Saepe de sermone libenter atque amice communicando solet poni: *Dio Chrys.* p. 558. D. σὺ ἡμῖν σαφῶς εἰπὲ, καὶ μὴ φθονήσῃς. Dicemus ad B. Πρ. c. XXI. quo loco simul occurrit solemnis formula, ἀλλ' ἐθέλοις φθόνῳ. *T.H.*

53. Ὥσπερ τὴν Δανάλην] Similiter, ut *Lucianum* agnoscas, in Tim. §. 13. *T.H.*

57. Ἥτις αἰτία σοι] Aliter legisse *Thomas Magister* videtur V. καθόδος, τίς ἡ ἐπίνοιά σου. *M. du S.*

Ἥτις αἰτία σοι] Non parum distat, quod praebet *Thomas Mag.* in Κάθοδος, τίς ἡ ἐπίνοιά σου τῆς καθόδου ἐγένετο· quae sane lectio si membranarum testimonio commendaretur, minime videri posset repellenda. *T.H.*

62. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις] Iisdem paene verbis leguntur in Ἐπισκ. c. II. utraque loca per errorem commiscuit *Th. Gataker.* ad *Antonin.* XII. §. 16. Forma nonnihil immutata in Charid. c. IV. *T.H.*

64. Δίειμι] *Commemorabo.* *J. Br.*

66. Ἐν παισὶν ἦν] *Th. Gataker.* ad *Antonin.* I. §. 6. post-

& factiones narrantes non ſolum ſemideorum, ſed ipſorum etiam Deorum, præterea eorum adulteria, vim, raptus, judicia, parentum expulſiones, fratrum nuptias, cuncta illa ducebam eſſe honeſta, nec mediocriter ad ea commovebar. Ubi vero virilem ætatem ingredi cœpi, e contrario tum leges audiebam, quæ pugnantia poëtarum præceptis jubebant, non mœchari, neque ſeditiones excitare, nec rapere. In magna igitur verſabar hæſitatione, ignarus quid me facerem: neque enim Deos unquam arbitrabar mœchatos fuiſſe, mutuisve ſeditionibus colliſos, niſi has res honeſtas eſſe judicaſſent; nec rurſus legislatores his contraria præcipere, niſi ea conducere putaſſent.

γυμένων ὑ μόνον τ ἡμιθέων, ἀλλὰ ϗ αὐτῶν ἤδη τ θεῶν, ἔτι δὲ ϗ μοιχείας αὐτῶν, ϗ βίας, ϗ ἁρπαγὰς, ϗ δίκας, ϗ πατέρων ἐξελάσεις, ϗ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγούμην εἶναι καλὰ, ϗ ὑ παρέργως ἐκινούμην πρὸς αὐτά. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, πάλιν αὖ ἐνταῦθα ἤκουον τ νόμων 75 ἐναντία τοῖς ποιηταῖς κελευόντων, μήτε μοιχεύειν, μήτε στασιάζειν, μήτε ἁρπάζειν. ἐν μεγάλῃ ἦν [d] καθεστήκειν ἀμφιβολίᾳ, οὐκ εἰδὼς ὅ, τι χρησαίμην ἐμαυτῷ· εἴτε γὰρ τοὺς θεοὺς ἄν ποτε ἡγούμην μοιχεύσαι ϗ στασιάσαι πρὸς ἀλλήλους, εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν τούτων [e] ἐγίνωσκον· εἶτ' ἂν τοὺς νομοθέτας ταναντία τούτοις φθέγγεσθαι, εἰ μὴ λυσιτελεῖν ὑπελάμβανον.

ἐνόμιζον C. R. ἐν C. H.
ἐξενόμην C. R. ἐν C. H.
a κνᾶσθαι titillari. être chatouillé vara & Lucianea videtur hæc lectio.
μηδὲ εἰδώς, C. H.
εἴτε γὰρ ἂν πολε
τοὺς θεοὺς μοιχεύσαι καὶ στασιάσαι τ. αλ.
ἡγούμην. melius ordo Cod. R. & C. H.
ὡς εἰ μὴ C. H.
ἠπόρουν C. R. & C. H.

4. Quoniam itaque incertus hærebam, viſum mihi fuit, ut ad eos, quos vocant, philoſophos accederem, meque ipſum traderem, ac rogarem, me quo vellent modo uterentur, & viam aliquam vitæ ſimplicem ac tutam mihi præmonſtrarent: hoc animo adibam eos, minime proſpiciens fore, ut in ipſum, quod aiunt, ignem ex fumo me

Ἐπεὶ δὲ διηπόρουν, ἔδοξέ μοι ἐλθόντα πρὸς τοὺς καλουμένους τούτους φιλοσόφους, ἐγχειρίσαι τε ἐμαυτὸν, ϗ δεηθῆναι αὐτῶν χρῆσθαί μοι ὅ, τι βούλοιντο, καί τινα ὁδὸν ἁπλῆν ϗ βεβαίαν [f] ὑποδεῖξαι τ βίου. ταῦτα μὲν δὴ φρονῶν προσῆειν αὐτοῖς· ἐλελήθειν δ' ἐμαυτὸν ἐς αὐτό, φασι, τὸ πῦρ ἐκ τ καπνῶ βιαζό-

90 ἐπαλῶν C. R. & C. H. male.

d Καθεστήκειν] Καθιστήκειν J. & mox ὅτι F. e Ἐγίνωσκον] Ἐγίγνωσκον F. f Ὑποδεῖξαι] Παραδεῖξαι C.

88. Παραδεῖξαι τῶ βίου] Γρ. ὑποδεῖξαι. G.

90. Ἐς αὐτό....] Παροιμία. * πῦρ ἐκ τῦ καπνοῦ βιαζόμενον. G.

* Πῦρ ἐκ τῦ κ.] Adſcripſit M. du Soul: corrupte. Labes facile tolli poteſt, ſi retingas, εἰς τὸ πῦρ ἐκ τῦ καπνῦ βιαζόμενος· vel forte, quoniam aliquid omiſſum conſtat, plenius, εἰς τὸ σ. ἐ. τῦ κ. βιαζόμενος ἐμπίπτειν, aut ἐναλίσθαι. T. H.

poſtquam monuiſſet pro eo, quod apud *Herodianum* ſit ἐν παιδὶ, *a pueritia*, *Lucianum* etiam dixiſſe ἐν παισὶν, adjungit: *quanquam ibi* ἐν παισὶν εἶναι *poteſt verti*, inter pueros verſari, e puerorum numero eſſe: quod ea conditione libens concedo, ut puerilis ætas ſimul intelligatur; nam mox ſequitur, ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, *ubi juvenibus adnumerari coepi, atque adeo juvenilem aetatem attigi.* Perinde ſolent ἐκ παιδὸς & ἐκ παίδων inter ſe commutari, ut pluribus ipſe docet. T. H.

67. Πολλοὺς] *Baſil.* De leg. Gr. lib. *Grot.* Ed. 87. Πάντων δὴ ἥκιστα περὶ θεῶν τι λαλεγομένοις (Poëtis) προσέχομεν, ϗ μάλιστ' ὅταν ὡς περὶ πολλῶν τε αὐτῶν διεξίωσι, ϗ τούτων ἀδελ ὁμονοούντων ἀδελφὸς γὰρ δὴ παρ' ἐκείνοις λοιδορησάμενος πρὸς ἀδελφὸν, ϗ γοητεύς πρὸς παῖδας· ϗ τούτοις αὖθις πρὸς τοὺς τεκόντας πόλεμος ἐστιν ἀκήρυκτος. Μαχὰς δὲ θεῶν ἢ ἅρπας ἢ μίξεις ἀναφανδὸν, ϗ ταύτας γε μάλιστα τῦ κορυφαίου πάντων ἢ ὑπάτου Διὸς, ὡς αὐτοὶ λέγουσι, ἃς κἂν περὶ βοσκημάτων τις λέγων ὑφυβρίσειεν, τοῖς ἐπὶ σκηνῆς καλαλείψομεν *Clem. Alex.* p. 14. B. Immo antiquiſſimus Xenophanes Colophonius idem ex inſtituto in iis redarguit, teſte *Diogen. Laërt.* II, 46. cujus operis fragmentum habemus apud *Sextum Empir.* adv. Mathem. I. p. 57. & lib. VIII. 341.

Πάντα θεοῖς ἀνέθηκαν Ὅμηρος Ἡσίοδός τε
Ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνείδεα ϗ ψόγος ἐστὶν,
Κλέπτειν, μοιχεύειν τε, ϗ ἀλλήλους ἀπατεύειν.
M. du S.

90. Ἐς αὐτό &c.] Senarius proverbialis eſt, Καπνὸν γε φεύγων εἰς πῦρ ἐξέπεσον. *A. P.*

Ἐς αὐτὸ, φασὶ, τὸ πῦρ &c.] Non praeteriit *Eraſmum* in Adag. *Fumum fugiens in ignem incidi.* Vide *Diogenian.* C. VIII. n. 45. T. H.

ζόμενος. ὧδε γὰρ δὴ τούτοις μάλιστα εὕρισκον ἀπισκοποῦντι τὴν ἄγνοιαν, καὶ μὴ ἀπορίαν πλείονα· ὥστέ μοι τάχιστα χρυσοῦν ἀπέδειξαν ἕκαστοι τὸν τῶν ἰδιωτῶν βίον. ἀμέλει ὁ μὲν αὐτῶν παρήνει τὸ πᾶν ἡδεσθαι, καὶ μόνον τοῦτο σκοπεῖν παντὸς μετιέναι· τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ εὐδαίμον. ὁ δέ τις ἔμπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα καταναγκάζειν, ῥυπῶντα, καὶ αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσαρεστοῦντα, καὶ λοιδορούμενον, συνεχὲς ἐπιῤῥαψῳδῶν τὰ πάνδημα ἐκεῖνα τοῦ Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρε-

inferrem : etenim apud hoſce maxime inveniebam, re conſiderata, inſcitiæ dubitationisque plus ; adeo ut cito aurum eſſe perſuaderent idiotarum vitam. Ecce enim hic eorum præcipiebat omnino voluptati indulgere, idque ſolum omni modo perſequi ; nam ea in re ſitam eſſe felicitatem : ille contra, in labore perpetuo verſari, corpusque contundere ſordidum & ſqualentem, cunctis offenſum & convicia ingerentem, dum continuo inculcat illa pervulgata Heſiodi de virtute carmina, ſudoremque,

95. Τὸ πᾶν ἡδεσθαι] Ὁ Ἐπίκουρος. G.

97. Πονεῖν τὰ πάντα] Διογένης. G.

93. Χρυσοῦν ἀπέδειξαν &c.] Abſurde haec verſa ſunt: tu verte: *Itaque hi quamprimum effecerunt, ut aurea* (hoc eſt, beata) *mihi videretur ignarorum vita.* Nam ἰδιώτης oppoſitus philoſopho eſt *imperitus*, non *privatus*. Simile peccatum eſt c. XXI. *J.C.*

Χρυσοῦν ἀπέδειξαν] Ego cur χρυσὸν eſſe reponendum exiſtimem, rationem dicam. Proverbium apud veteres fertur, quo mala quaecumque, ſi ad longe deteriora, quae ſuccedunt, comparentur, χρυσὸν δόξαι, φανῆναι, *purum putum aurum videri* adfirmant. Χρυσὸν ἀπεδείξαι τὴν ἔμπροσθεν τυραννίδα dicitur aliquis, qui priorem tyrannidem crudelitate ac flagitiis multum vincit, atque efficit, ut qui peſſimus ante viſus fuerat rerum ſtatus, nunc pro tolerabili & optando expetatur. *Eunapii* Excerpta p. 20. D. Scytharum inopinatus in Thraciam & Macedoniam incurſus tam ſtupendas clades intulit, ὥστε χρυσὸν ἀπεδειχθῆναι πρὸς τὰ Θράκια πάθη τὴν Μυσῶν παροιμιώδη λεύκην· ad quae de hac Graeci ſermonis, ut ait, elegantia, quam minime perſpexerat Interpres *Cantoclarus*, etſi *Valeſius* egregia tradiderit, conabimur tamen eruditiſſimi Viri curam nitidius expolire. Atque *Eunapium* quidem in primis iſto loquendi genere fuiſſe delectatum non ex iis tantum locis, quae *Valeſius* adnotavit, ſed ex pluribus etiam, quae ſuppeditat idem *Suidas*, eſt compertum: nam eorum, quae leguntur in Ἐπίλυσιν, Ἔχετος, Φῆσος, ſtylus vel ſolus auctorem prodit: quod binis poſterioribus extat, Feſtus in Aſiam proconſulari poteſtate mittitur τὴν ποικίλων ἐν μυθάδη Ἔχετον . . . . χρυσὸν ἀπειλοῦντα ἐν πανηγύρει, plane coloris eſt Eunapiani; neque minus, quod in primo vocabulo adfertur, τοσαῦτα ἐν τοιαῦτα ἐπίλυσις κακά, ὥστε χρυσὸς ἦν αὐτοῖς ἐν λευκῇ τις ἡμέρᾳ κρατῆσαι τοὺς Βαρβάρους, *ut barbaros victis Romanis rerum potiri aurum iis fuerit & dies albo ſignanda lapillo:* quem ſenſum haud ſcio an Interpres ſatis perviderit. Secutus autem fuit vetuſtiores, a quibus idem proverbium, paulo tamen parcius, uſurpatur: *Plutarch.* Sertor. p. 570. D. Bello finito Cinna & Marius eum in modum libidinem exemplis amariſſimae crudelitatis exſatiarunt, ὥστε χρυσὸν ἀπεδεῖξαι Ῥωμαίοις τὸ τῦ πολέμου κακόν. in Timol. p. 241. B. Callippus & Pharax χρυσὸν ἰδείξαν τῇ Σικελίᾳ τὰς ἐν τῇ τυραννίδι συμφορὰς· ubi malim ſine propter uſum perpetuum ἀπέδειξαν. Porro quod *Conon* ſcripſit a *Valeſio* non praeteritum Narrat. XIII. AEthillam perſuaſiſſe Trojanis mulieribus captivis, ut incenſis navibus ſuae ſaluti conſulerent, dicendo ὡς, εἰ ἀφίκοιντο σὺν τοῖς Ἕλλησιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, χρυσὴ ἂν αὐταῖς δόξειε τὰ τῶν Τρώων κακά, totum eſt ab *Euripide* ſumtum in Troad. v. 432. ubi Caſſandra, Ὡς χρυσὸς, inquit, αὐτῷ τάμὰ Ϝ Φρυγῶν κακὰ Δόξει ποτ' εἶναι — Hunc autem loquendi morem quaſi publica forma ſignatum ſi perpendas, vix eſt ut dubitari poſſit, quin apud *Platonem* Ep. VII. p. 1277. C. refingi deceat, καὶ ὁρᾶν ὅπου τοὺς ἄνδρας ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσᾶ ἀπεδείξαμεν τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν, pro χρυσῆν quod, niſi fallor, ſenſum efficit a philoſophi mente prorſus alienum, *priorem reip. adminiſtrationem emendando auream reddere & perfectiſſimam*: facile Platonis lectori paroemiae parum gnaro accidere potuit, quod *Leunclavio*, qui in *Dione Caſſio* p. 336. A. pro ὥστε χρυσῆν τὴν τῦ Καίσαρος μοναρχίαν φανῆναι reponi juſſit χρυσῦν male profecto; quanquam favere videatur *Zonaras Dionem* exſcribens, apud quem, ut recte *Valeſius* obſervat, mendoſe legitur, ὥστε χρησὸν τὸν τῦ ἀνεψιοῦ Καίσαρος μοναρχίαν νομίζεσθαι pro χρυσῦν, vel potius χρυσόν eas utrasque voces nonnunquam per errorem inter ſe permutari nunc uno tantum *Theognis* loco docebo; in cujus Progymn. p. 65. οἷον Ϝ ὁ Μενίππος ἐν τῇ χρησῇ Ἐπικλήρῳ perperam exhiberi perſuaſum habeo pro ἐν τῇ χρυσῇ, *in aurea fabula Epiclero*. Jam ſi *Luciano* reſtituas ad hanc normam χρυσὸν ἀπέδειξαν, optime ſententia procedet: Menippus ad philoſophos ſe contulerat, ut vitae rationem contrariis opinationum fluctibus agitatam in tuto collocaret: res longe ſecus, ac ſperaverat, evenit: ibi omnia multo magis incerta, & inſcitiae tanto pejoris, quod ſapientiae titulo praetexeretur, tenebris involuta reperit, ſic ut tandem liquido perſpiceret, hominum idiotarum vitam adeo praeſtare, ut, ſi ad turbulentas philoſophorum altercationes exigatur, aurum videri poſſit. Aliud eſt Graece χρυσοῦν ἀποδεῖξαι τὸν τῶν ἰδιωτῶν βίον, aurea-

que ; & in ſummum verticem adſcenſum : alius deſpicere opes adhortabatur, & indifferentem putare poſſeſſionem earum : at alius iterum in bonis etiam eſſe divitias decernebat : nam de mundo quid attinet dicere? Siquidem ideas, incorporea, individua, ſpatia vacua talemque turbam vocabulorum quotidie ab iis dum audiebam, nauſea mihi oriebatur. At omnium illud absurdiſſimum, quod de rebus plane contrariis quum unusquisque eorum diceret, valde præſtantes probabilesque rationes ſup-

τῆς ἕπη, καὶ τ' ἰδρῶτα, καὶ τ' ὀθνὶ τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλος καταφρονεῖν χρημάτων παρεκελεύετο, καὶ [a] ἀδιάφορον οἴεσθαι τ' κτῆσιν αὐτῶν. ὁ δέ τις αὖ πάλιν, ἀγαθὸν εἶναι καὶ τ' πλοῦτον αὐτὸν ἀπεφαίνετο. τοῦ μὴ γὰρ κόσμου τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅς γε ἰδέας, καὶ ἀσώματα, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ ταῦτ' ὀνομάτων ὄχλον [b] ἐναυτίων. καὶ τὸ πάντων δεινῶν [c] ἀποπώτατον, ὅτι τοῦ τ' ἐναντιωτάτων ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα πιθανὸς καὶ πι-

Ιακχον

ἔμπαλιν B

† ita C. Reg. et H. περὶ μὲν γάρ τοι τῶν. Cod. Reg. et H. ex Z.

† καὶ τὸ πάντων δεινὸν καὶ ἀποπ. Z.

a Ἀδιάφορον] Διάφορον F. In reliquis Edd. bene correctum. b Ἐναυτίων] In cunctis Edd. ἐναντίων. Benedictus praeterea ἀκούων mutaverat in ἤκουον ſtructurae juvandae cauſa. Ego certiſſimam emendationem reposui. c Ἀποπώτατον, ὅτι περὶ τ' ἐναντιωτάτων] Ἀποπώτατον, περὶ μὲν γάρ τοι τ' ἐναντιωτάτων &c. Sic ſola F. Ἐναντίων P. pro ἐναντιωτάτων.

4. Καταφρονεῖν χρ.] Κράτης. G. 6. Ὁ δέ τις αὖ πάλιν . . .] Πλάτων. G. Ἀριστοτέλης c. R.

9. Καὶ * ἀγομένους] Δημόκριτος. G.

* Ἀγομένους] L. Ἀτόμους. M. du S.

ream & beatiſſimam facere vitam idiotarum. T.H.

94. Τῶν ἰδιωτῶν] Ὁ μὲν πολὺς ὅμιλος, ὃς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ καλοῦσι. Lucian. περὶ Πένθ. c. 2. A.V.

Ibid. Ὁ μὲν αὐτῶν] Epicurei. J.Br.

96. Ἐκ παντὸς] Τρόπου addi non ſolet : prorſus. J.Br.

Ἐκ παντὸς μετιόντας] Ait Noſter ἐκ παντὸς, omni modo: ſubaudi τρόπου. In de Mercede Cond. c. 8. τούτου ἕνεκα ἐκ παντὸς θεραπεύει. c. 41. ἐκ παντὸς ζητοῦσιν, ὅπως &c. in Phalaride c. 7. ἐκ παντὸς ἀπολεῖν σπεύδουσι. & paſſim. Eſt tamen, ubi additur τρόπου, contra ac ſentit Brodaeus, qui IX. Miſcell. cap. 9. id fieri negat. Sed docet id ipſe Lucianus, qui iterum in Phalaride c. 2. ἐκ παντὸς τρόπου ἀπολεῖν μοι ζητοῦντας. Addit quoque Aelianus XII. Ποικιλ. cap. 1. ἐκ παντὸς ἀδυμφόρῳ τῷ τρόπου δῆλα ἦν. nec non Iſocrates in Panath. pag. 266. D. ἐκ παντὸς τρόπου διαλύεσθαι πειρᾶται τὰς διαφοράς. J.J.

97. Ὁ δέ τις] Stoici vel Cynici. J.Br.

98. Τὸ σῶμα καθαναγκάζειν] Idem eſt, quod antiſtiti verae ſalutarisque philoſophiae Paulo I. ad Cor. IX, 27. ὑποπιάζειν vel ὑπωπιάζειν ſive ὑπωπίζειν (quarum lectionum utra ſit anteferenda, vix conſtituas) τὸ σῶμα ἐ δουλαγωγεῖν. Philoſophorum autem multi perinde atque illi, qui ſacris initiabantur, ad animi conſtantiam durari exercerique voluerunt cruciatu & ſuppliciis domando corpori ſponte ſuſceptis, quae non ſolum βασάνους vocare, ſed etiam ἀνάγκας ſolebant : atque inde καθαναγκάζειν τὸ σῶμα, corpus, ut ait Lucretius, contundere duris laboribus. Quaedam a nobis notata ſunt ad Nigrin. p. 67. T.H.

2. Ἐκεῖνα τὰ Ἡσ.] Nota ſunt omnibus Heſiodi carmina. Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ &c. J.Br.

Ἡσιόδου] Vid. Ἔρμ. c. 2. ubi locus ille extat. M. du S.

6. Ἀγαθὸν εἶναι] Hoc Peripateticis videtur. J.Br.

8. Ὅς γε] Mallem ὃς γε. M. du S.

11. Ἀκούων ἐναντίων] Hoc ſi mendoſum quiddam tinnire multis probem, diffidere videar acumini lectoris. Scribendum eſt, ut ſua Luciano manus conſtet, ἀκούων ἐναντίων tanta ipſi vocabulorum inanium ſtribligo fuerat ingeſta, ut auditio quotidiana nauſeam excitaret. Demetr. περὶ Ἑρμ. §. 15. οἵτε ἀκούοντες ναυτιῶσι πρὸς τὸ ἀπίθανον. Eam loquendi formulam alibi quoque Noſtro placuiſſe Index commonſtrabit. Neque minus, ut auguror, mihi ſucceſſit haec emendatio, quam Kuſtero Praef. ad Jamblich. idem reſtituenti verbum in Phrynicho p. 32. ἐναντίασα τοῦτο ἀκούσας τοὔνομα, ubi vulgo legebatur, ἐναντίωσα. Ceterum & proxima vitio laborare facile quis credat, ſi lectionem Florentinam attente conſiderarit; quae quidem eo nos ducere videtur, ut exiſtimemus verſum unum & forte alterum periiſſe; nam iſtae particulae περὶ μὲν γάρ τοι conſiſtere nequeunt, niſi aliud quippiam anteceſſerit, cui innitantur: veterem ſcripturam Aldus ex ingenio mutaverit, an ſcripto codice, compertum non habeo; noſtra ſaltem membranarum excerpta nullam omnino variationem offerunt. Praeterea δίνων quid in hac oratione valeat, explicatu perquam difficile videtur : legerem potius, Καί τοι πάντων ἐκεῖνο ἀποπώτατον, ὅτι περὶ τ' ἐν. &c. Sed prius libri veteres in conſilium fuerint adhibendi, quam certi quicquam hoc de loco definiri poſſit. T.H.

Hemsterhusii emendationem firmat Cod. Reg.

πιθανὰς λόγους ἐπορίζετο, ὥστε μήτε τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μήτε τῷ ψυχρὸν, ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα, εἰδότα σαφῶς, ὡς οὐκ ἂν πώποτε θερμόν τι εἴη καὶ ψυχρὸν ἐν ταὐτῷ χρόνῳ. ἀτεχνῶς δὴ ἔπασχον τοῖς νυστάζουσι τότοις ὅμοιον, ἄρτι μὲν ὀπνεύων, ἄρτι δὲ ἀνανεύων ἔμπαλιν.

Ἔτι δὲ πολλῷ τοῦτο ἐκείνων [a] ἀτοπώτερον· τοὺς γοῦν αὐτοὺς τούτους εὕρισκον ὀπιτηδείους ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ὀπιτηδεύοντας. τοὺς γοῦν καταφρονεῖν δοκοῦντας χρημάτων, ἑώρων ἁπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν, καὶ δὴ τόκων διαφερομένους, καὶ ὀπὶ μισθῷ παιδεύοντας, καὶ πάντα ἕνεκα τούτων ὑποpeditabat; sic ut neque ei, qui calidum esse idem adfirmaret, neque alteri, qui frigidum, contradicere posses; idque licet scires perspicue nunquam rem eamdem & calidam esse & frigidam eodem tempore: prorsus ergo simile quiddam accidebat mihi, atque dormitantibus, nunc ut adnuerem, mox vice versa renuerem.

5. Praeterea vero longe hoc istis erat absurdius: nam illos ipsos inveniebam observando valde contrariam suis sermonibus ac doctrinae vitae rationem instituere: eos itaque qui contemnere praecipiunt opes, animadvertebam illum in modum iis adhaerere, ut inde divelli non possent, de usuris litigare, pacta mercede docere, nihil non

a Ἀτοπώτερον] Γελοιότερον P. L. Margo *AIW.*

18. Ἀτεχνῶς] Ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς, καθάπαξ· ὅ ἐστιν, ἐπὶ λόγου, ἀβόλως, ἀληθῶς. Ἐπὶ τέχνης τοῦτ' ἔστι δόλου. Apud Atticos τέχνη, δόλος· ἀτεχνῶς οἱονεὶ ἀτεύως, μὴ μετὰ τοῦ χ. Ἄλλως· ἄνευ τέχνης, ex metaphora Athletarum, qui non arte sed virtute vincunt: ἀτέχνως δὲ ἀντὶ τοῦ τὴν τέχνην δηλοῖ. *G.*

Ἀτεχνῶς] Ut in *Xenoph. Plat. Demosth.* ἀληθὴς τέχνη, ὁ δόλος ἀντὶ Ἀττικοῖς, τὸ δὲ ἄνευ δόλου ἀληθὴς ἐστιν. Capp. V. VI. & sequ. interpretor ad *Heliod.* lib. 6. tangit in Contempl. capp. XXI. XXII. *J. B.*

19. Τούτους] Τοῦτο magis placet. *T. H.*

25. Ἁπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν] I. e. *firmiter ac tenaciter adhaerentes illi* (pecuniae) *ita ut ab ea divelli nequirent.* Habet phrasin hanc *Theocrit.* Idyll. XV, 68. sed perperam distinctus & ab Interprete acceptus est ille versus, etiam in nova edit. Oxon.

Πᾶσαι ἅμ' ἐστύθημες· ἁπρὶξ ἔχεν Εὐνόα ἁμῶν.
Omnes una confertim intremus: adhaereto nobis Eunoë.

Distingue, & verte:

Πᾶσαι ἅμ' ἐστύθημες· ἁπρὶξ ἔχεν Εὐνόα ἁμῶν·
Omnes simul intremus: firmiter adhaereto nobis Eunoë.

Idem Idyll. XXIV, 54.

Ἦτοι ἄρ, ὡς εἶδον, ἐπεστύθιον Ἡρακλῆα
Θῆρε δύω χείρεσσιν ἁπρὶξ ἁπαλαῖσιν ἔχοντα.

Sane ut viderunt Herculem parvulum belluas duas tenaciter manibus teneris prementem. Habet etiam *Aelian.* V. H. I, 3. de rana Aegypt. καλάμων τρόφος ἐνδιαὶν πλάγιον φέρει, καὶ ἁπρὶξ ἔχεται. *demordens frustum arundinis obliquum fert, & firmiter tenet. Heliodor.* Aethiop. X. c. ult. ἁπρὶξ ἐχόμενος καὶ οἱονεὶ συμπεφυκὼς *firmiter haerens & tanquam congenitus. L. BOS* Animadv. c. XIII. p. 59.

Ἁπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν] Theocritei versus interpunctionem, quam proposuit Clariss. *L. Bos*, & *Scholiastes* habet, neque ignoravit *H. Stephan.* Th. L. G. T. III. p. 554. G. Ipsa phrasis tum apud alios frequens, tum in *Eunapio* p. 90. ἁπρὶξ ἔχεσθαι τῆς ὅλης σοφίας p. 197. τῆς τῶ ἀρχαίων ἀναγνώσεως p. 222. τῶν διδυγμάτων ἐξ ἀρχῆς ἁπρὶξ εἰχοντο. *T. H.*

27. Πάντα ἕνεκα τούτων ὑπομένουσιν] Est quasi formula quaedam loquendi solemnis, in malam partem potissimum accipienda de iis, qui nihil habent pensi, modo pravis artibus libidinem explere possint: non dissimile proximae potestatis πάντα ποιεῖν τι & πάσχειν propterea utrumque *Philo Judaeus* in unum conflavit de Vit. Mos. p. 648. A. τραχηλιζόμενοι δὲ ταῖς ἐπιθυμίαις πάντ' ὑπομένουσι δρᾶν τι & πάσχειν. *Chrysostom.* πρὸς τοὺς Ἐκ. παρθ. συνισ. p. 245. B. πάντα ὑφοῦνται ὑπομένειν, ἢ τοῦτο παθοῦσαι ἐκείνην ἀφεῖσαν· citius nihil intentatum relinquent, *quam ut illam talia passam non ulciscantur.* Leviter corruptum in *Juliani* Epist. XLII. p. 423. B. εἶναι ὁμολογοῦσιν αἰσχροκερδεῖς, καὶ δραχμῶν ἁλίγων ἕνεκα πάντα ὑπομένειν· πάντως Edd. habent: multo gravius, ut quidem puto, in *Cebetis* Tab. p. 83. καὶ πάντ' ἐπομένους πράττουσιν ἕνεκα τούτων, καὶ τὰ ἀσεβεῖσθαι δοκοῦντα εἶναι· ubi si rescribendum esse dixero πάντ' ὑπομένοντες πράττουσιν, nemo, nisi fallor, vulgatum ἐπομένους servare volet aut interpretatione quaesita tueri; praesertim quando attenderit ad καὶ τὰ ἀσεβεῖσθαι δοκοῦντα εἶναι, & ad istum *Cebetis* locum p. 21. ἀναγκάζει ταύταις ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ πάντ' ὑπομένειν, καὶ ἀχαριστεῖν, καὶ ποιεῖν ἕνεκα τούτων ὅσα ἐστὶ βλαβερά. Meliorem in partem adhibuit *Sopater* apud *Stob.* p. 311. ὑπομενετέον πάντα ἑτοίμως τὸ δρᾶν κακῶς πρὸ τοῦ παθεῖν κακῶς εὐλαβουμένῳ· *nullum est periculum subterfugiendum illi, qui magis reformidat male*

non pecuniæ causa perpeti : illos porro, qui gloriam abjiciendam putent, gloriæ causa cuncta susciperе ; voluptatem denique pæne omnes criminantes, at privatim huic soli adfixos.

6. Frustratus igitur hac spe magis etiam molestе ferebam, sensim tamen me consolans, quod cum multis, iisque sapientibus & valde ob prudentiam celebratis demens sim, & veri hactenus ignarus circumvager. Jam mihi insomnem aliquando noctem horum causa ducenti visum fuit Babylonem profectum implorare auxilium cujusdam magorum Zoroastris discipulorum & successorum : fama autem cognoveram eos incantationibus & sacris quibusdam aperire

μένους. τὰς τε τ' δόξαν ἀποβαλλομένους, ὁ αὐτῆς ἕνεκα πάντα ὑπιτηδεύοντας ἡδονῆς τε αὖ σχεδὸν ἅπαντας καὶηγορῶντας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ προσηρημένους.

Σφαλεὶς ὧν ᾗ ταύτης τ ἐλπίδος ἔτι μᾶλλον ἐδυσχέραινον, ἤρεμα ὠδυμυθόμενος ἐμαυτὸν, ὅτι μὴ πολλῶν, καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ὑπὸ σωφρόνων ἀνοήτός τε εἰμι, καὶ τἀληθὲς ἔτι ἀγνοῶν προϊέρχομαι. καί μοι ποτὲ ἀγρυπνοῦντι τούτων ἕνεκα ἔδοξεν ἐς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δεηθῆναί τινος τ μάγων, τ Ζωροάστρου μαθητῶν καὶ Ἀχαδόχων· ἤκουον δ' αὐτοὺς ἐπῳδαῖς τε καὶ τελεταῖς τισιν ἀνοίγειν τε καὶ ἅδου τὰς πύλας,

ταῦτης C. H add. z. er. ταύτης prob. αὐτῆς B
αὐτῆς ταυτης B
χάριν τοῦ πάντα, καὶ πραττοντας C. H καὶ λεγοντας B
ταυτης B
Τῆς δὲ τῆς B
Ἕνεκεν

b Αὐτῆς ἕ. π. ἐπ.] Αὐτοῦς F. vitiose. Major variatio in P. αὐτοῦ ταύτου (τούτου) χάριν τὰ πάντα καὶ πράττοντας καὶ λέγοντας cum quibus fere consentiunt Excerpta L. αὐτῆς ταύτης χ. τὰ π. καὶ λέγοντας ἢ πράττοντας. Poterant haec *Luciano* non indigna videri, si certa vetustarum membranarum fide niterentur : formula loquendi solemnis πάντα λέγειν ἢ πράττειν, *omnem movere lapidem, nihilque intentatum relinquere.*

male facere, quam malo ab aliis adfici, ut ne quicquam inhonesti patrare cogatur. T.H.

35. Ἐπὶ σωτῆρι Ἀχαδονόμων] Haec profert *Thomas Mag.* in Διδόητος, quum docuisset Ἀχαδόνιον & Ἀχαδονόησθαι plurimum in deteriorem partem usurpari, tamen monens μὴ προδήλως ἐνίοτε ἢ ἐναλλάττειν. Nihil exploratius est, quam veterum more in utramque partem dici : Ἀχαδόητος ἐπὶ φιλοσοφίᾳ *Zenob.* C. V. n. 55. ἐπ' εὐταξίᾳ ἢ σωφροσύνῃ Ἀχαδόητος πόλις *Dion Chryſoſt.* p. 408. C. Python Ἀχαδονόμητος ἐπὶ τῇ τοῦ λόγου δεινότητι *Diodor. Sic.* XVI. p. 554. D. Mirum est maculam emendatu facilem eruditissimos homines effugisse apud *Stephan.* in Εὐκαρπία· Λαίδα τὴν ἐπὶ κάλλει Ἀχαδονομένην ἑταίραν quis dubitet, quin litera mutata legi conveniat, Ἀχαδονομένην ; ut *Antonin. Liber.* c. XIII. εἴ τις Ἀχαδονόμητος παρθένος ἐπὶ κάλλει ἢ ἰσχνοφώνῳ & c. XXII. ἐπὶ βουκολικοῖς ἄσμασι Ἀχαδονόητοι *Athen.* XIII. p. 588. B. Leontium ἡ ἐπὶ ἑταιρείᾳ Ἀχαδονόητος γενομένη. Nequicquam adferas τοὺς ἐπὶ συκοφαντίᾳ, ἐπὶ δωροδοκίᾳ Ἀχαδονομένους ex *Harpocrat.* in Εὐθίας & Ἡγήμωνα, atque ex aliis simila. T.H.

41. Τῷ ἅδου τὰς πύλας] Ubi de Orci portis agit ad *Matth.* XVI, 18. non omissus est hic *Luciani* locus a maximo *Grotio*, cui pleraque debet *Ja. Windet* de Vit. Funct. Stat. Sect. IV. Diversa ratione κατάγειν εἰς πύλας ἅδου ἢ ἀνάγειν Deo tribuitur in Sapient. *Salom.* c. XVI, 13. nihilque est aliud, quam quod praecessit ζωῆς ἢ θανάτου ἐξουσίαν ἔχειν. Quam apte vero decenterque Menippi Babylonem tendentis & magicum auxilium sollicitaturi scena fuerit instructa, nunc quidem accuratius expendere non lubet : illud duntaxat observari velim, qui modo vocantur μάγοι οἱ Ζωροάστρου μαθηταὶ ἢ Ἀχάδοχοι, statim esse Χαλδαίους, & simul hominis istius magi nomen edi Persicum Mithrobarzanem : non quod existimem Persarum sapientes & Chaldaeos nunquam eadem magorum appellatione contineri ; nam & *Hesychius*, ut de aliis taceam, Χαλδαίους interpretatur satis magnifice γένος μάγων πάντα γινωσκόντων· sed quod confundendi non videbantur hoc in loco, quos plerique omnes, qui diligentius scribunt, sedulo distinguere solent. Sunt enim, ut notum est, Ἀστυρίων οἱ Χαλδαῖοι . . . . . Περσῶν οἱ μάγοι, teste *Clem. Alex.* Strom. I. p. 305. A. *Pausan.* IV. p. 360. Ἐγὼ δὲ Χαλδαίους ἢ Ἰνδῶν τοὺς μάγους πρώτους οἶδα εἰπόντας, ὡς ἀθάνατός ἐστιν ἀνθρώπου ψυχή· quam in opinionem etsi consenserint, in multis tamen valde inter se dissidebant. Zoroaster vero dux & auctor disciplinae magorum, quem longa deinceps, & ad Alexandri Magni usque tempora continuata series successorum excepit : *Diogen. L.* in Prooem. §. 2. quare non *Plato* tantum Alcib. I. p. 441. D. μαγείαν τὴν Ζωροάστρου τοῦ Ὡραμάζου dixit, sed & οἱ ἀπὸ Ζωροάστρου μάγοι memorantur a *Plutarch.* T. II. p. 670. D. & apud *Dion. Chryſ.* Or. XXXVI. p. 448. D. Ζωροάστρης ἢ μάγων παῖδες παρ' ἐκείνου μαθόντες. De hoc autem hominis prodigio, sive potius de pluribus, qui eodem isto nomine floruerunt insignes, non pauca suppeditabunt *Henr. Valeſ.* ad *Amm. Marcell.* XXIII. c. 6. p. 405. *Marsham.* in Can. Chron. *Stanl.* Phil. Orient. I. Sect. 1. c. 2. 3. *Ja. Toll.* ad Form. Recip. Manich. p. 135. Jam vero neminem fugit, praecipuum quoddam magorum fuisse privilegium, ut inferos haberent in potestate, easque inprimis artes divinatorias exercerent, in quibus ma-

minus

λας, καὶ κατάγειν, ὃν ἂν βούλωνται, ἀσφαλῶς, καὶ ὀπίσω αὖθις ἀναπέμπειν. ἄριστον οὖν ἡγούμην εἶναι καὶ τινα τούτων προσαξάμενον ἐς κατάβασιν, ἐλθόντα καὶ πρὸς Τειρεσίαν τὸν Βοιώτιον, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ἄτε μάντεως καὶ σοφοῦ, τίς ἐστιν ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὃν ἄν τις ἕλοιτο εὖ φρονῶν. καὶ δὴ ἀναπηδήσας, ὡς εἶχον τάχους ἔτεινον εὐθὺ Βαβυλῶνος. ἐλθὼν δὲ συγγίνομαί τινι τῶν Χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ, καὶ θεσπεσίῳ τὴν τέχνην, πολιῷ μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ μάλα σεμνὸν καθειμένῳ· τὄνομα δὲ ἦν αὐτῷ Μιθροβαρζάνης. δεηθεὶς δὲ, καὶ καθικετεύσας, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ ἐφ' ὅτῳ βούλοιτο μισθῷ καθηγήσασθαί μοι τὴν ὁδόν.

Orci fores, & demittere; quem velint, tuto, iterumque rursus reducere. Optimum igitur factu ducebam, ab eorum aliquo comparata mihi descendendi copia, adire ad Tiresiam Bœotum, ab eoque discere, quippe vate & sapiente, quæ sit optima vita, quamque sibi quis deligat bene prudens. Atque adeo repente exsiliens quam poteram celerrime tendebam recta Babylonem: ibi convenio quendam Chaldæorum virum sapientem, & arte divinum, qui canus erat coma, barbamque plane venerabilem promittebat, nomine Mithrobarzanem: eum multis precibus obtestatus vix exoravi, ut, qua vellet, mercede se mihi ducem præberet viæ.

7. Tum

51. Θεσπεσίῳ] Θείῳ, θαυμασῷ, πρέπ. G.

nium evocatorum opera requirebatur: idcirco junguntur a *Strabone* XVI. p. 1106. A. ὥσπερ δὴ τοῖς Πέρσαις οἱ μάγοι, καὶ νεκυομάντεις, καὶ ἔτι οἱ λεγόμενοι λεκανομάντεις καὶ ὑδρομάντεις· ὥσπερ δὲ τοῖς Ἀσσυρίοις οἱ Χαλδαῖοι· ut minime sit mirandum, magum aliquem a Menippo fuisse expetitum, qui Tiresiae consulendi copiam sibi faceret. Haud aliter sane Clemens Romanus, de quo quae prodita reperies Clem. Homil. I. §. 3. & 5. ad haec omnino digna sunt, quae conferantur: postquam enim a puero de immortalitate animae quid statueret incertus frustra philosophos altercantes adiisset, talem denique consilii rationem inire coepit: Τί οὖν χρὴ ποιεῖν; ἢ τοῦτο; εἰς Αἴγυπτον πορεύσομαι, καὶ τοῖς τὰ ἀδύτων ἱεροφάνταις καὶ προφήταις φιλιωθήσομαι, καὶ μάγον ζητήσας καὶ εὑρὼν χρήμασι πολλοῖς πείσω, ὅπως ψυχῆς ἀναπομπὴν, τὴν λεγομένην νεκρομαντείαν (vel νεκυομαντείαν, ut in Epitome legitur) ποιήσῃ, ἐμοῦ ὡς περὶ πράγματός τινος πεπυθανομένου· ἡ δὲ πεῖσις ἔσται περὶ τοῦ μαθεῖν, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχή. Tiresiam autem cur potissimum Menippus adhibere vitae regendae ducem defiderarit, Homerus est in causa, qui posteris persuasit, illum vatem, qua praeditus erat inter vivos admirabili rerum solertia, eamdem apud inferos integram Proserpinae beneficio conservasse. *Strabo* XVI. p. 1105. ubi docet, quanto opere vetusti homines a Deorum nutu pependerint, ita scribit: καὶ ἀφ' τούτου δὲ οἱ μάντεις ἐτιμῶντο, ὡς δὲ βασιλείας ἀξιούσθαι, ὡς τὰ πρὸς τὰ θεῖα ἡμῶν ἐφεδρεύοντες καθάπερ ἐπισκοπῆς καὶ ἐπανορθώσεως ζώντες· καθάπερ ἐκ Τειρεσίας, τῷ δὲ τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια Οἷῳ πεπνῦσθαι· τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι· notissimi sunt poëtae versus Od. K, 494. Vid. *Barth.* ad *Stat.* Th. IV, 443. Nec primus hoc muneris Tiresiae *Lucianus* imposuit: nam apud *Horatium* quoque in illa facetissima libri secundi Sermonum Ecloga quinta Ulyxi quaerenti de opibus omni machina corradendis tam scite respondet, itaque rerum superarum se peritum ostendit, ut consultorem prudentiorem haud facile requiras. De Tiresia vero multa non protrita refert *Eustath.* ad Od. K. p. 1665. *T.H.*

54. Παρ' αὐτοῦ, ἐφ' ὅτῳ] Ex αὐτοῦ secunda mihi syllaba videtur oppressisse τῦ, quod inserendum est: μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ τῦ . . . . καθηγήσασθαί μοι. Magi non exigua mercede artem suam exercebant: modo vidimus in Hom. Clement. χρήμασι πολλοῖς πείσω. Statim interpunctionem eum in modum constitui, ut res postulabat; nam prava praecedentium Edd. Interpretibus etiam fraudi fuit: copulari sine dubio convenit primum, κατάγειν ἐπὶ τὴν Εὐφράτην ἔνθεν· deinde πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥηϊδίως τινα μακρὰν ἐπιλέγειν. *T.H.*

60. Πρὸς ἀνατέλλοντα] Ita restituit hunc locum *Bz.* & postea *Benedictus* & *A.* Omnes enim reliquae Edd. unico verbo legebant προσιόντα. quo pacto in De Mort. Peregr. c. 39. *Tan. Faber* legere jubet, προσπίπτοντα τὸν ἥλιον Sed ibi quidem aliquid est, quod huic scripturae faveat; hic nihil. *M. du S.*

63. Καὶ ἀσφαλὴς ἐφθέγξατο] Castigo ἀφωνὴς. *J. Br.*

Ἀσφαλὴς] *Def. Herald.* emendat ἀσαφὴς, quod etiam est in uno Cod. Regio. & in Cod. Flor. sed alibi hac de re. *J. B.*

Καὶ ἀσφαλὴς ἐφθ.] Ἐπίτροχόν τι ἐπισφαλές. *Th. M.*

Ἀσαφὴς] Variant hic Edd. Parisiensis enim οὐκ ἀσφαλὴς habet; aliae, sine οὐκ, ἀσφαλὴς tantum, quod ad genuinam lectionem propius accedit: & sic antiquiores quoque. Ἀσαφὴς autem, praeter ea, quae *Bourdelotius* adfert, in Ed. *J.* invenimus: Salmuriensis Editor etiam admisit. In hac voce frequenter erratum. *M. du S.*

Ἀσα-

7. Tum me adſumtum ille vir primum dies novem & viginti, a luna nova initio facto, lavabat deducens ad Euphratem ſummo mane, & ad orientem ſolem carmen aliquod longum effatus, quod equidem non admodum exaudiebam: ut enim mali, qui ſunt in ludis, præcones, volubile quiddam & inconditum proferebat; niſi quod videretur genios aliquos invocare. At poſt incantationem, quum ter in faciem meam inſpuiſſet, redibam rurſus neminem obviorum intuens. Cibus autem nobis arboreæ nuces; potus lac, mulſum & Choaſpis aqua; lectus ſub divo in herba. Poſtquam vero ſatis erat præparationis, circa mediam

Παραλαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ πρῶτα μὲν ἡμέρας ἐννέα καὶ εἴκοσιν, ἅμα τῇ Σελήνῃ ἀρξάμενος, ἔλουε, κατάγων ὄπι τὸν Εὐφράτην ἑωθεν, πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥητήν τινα μακρὰν ὑπολέγων, ἧς ὐ σφόδρα κατήκουον· ὥσπερ γὰρ οἱ φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, ὑπιτροχόν τι καὶ ἀσαφὲς ἐφθέγγετο· πλὴν ἀλλ' ἐώκει γέ τινας ὑπικαλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ γοῦν τὴν ἐπῳδὴν τρὶς ἂν μὲν πρὸς τὸ πρόσωπον ἐμοῦ πτύσας, ἐπανῆλθον πάλιν, οὐδένα τῶν ἀπαντώντων προσβλέπων. καὶ σιτία μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα καὶ μελίκρατον καὶ τὸ τῶν Χοάσπου ὕδωρ, εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος ὑπὸ δένδρεσι. ἐπεὶ δὲ ἅλις εἶχε τῆς προδιαιτήσεως, ἐν μέσαις τύ-

ἑωθεν C. R. et H
ἀνίσχοντα C. R.
quod adeundum puto habet C. H.
ἀβαφῆς C. R. et C. H.
ἁγίας B
μετὰ δ' ὀλίγον C. et C. H. et Z.
μοι vellem.
καὶ ὀπτία ἦν ἡμῖν C. R. recipiendum habet C. H. et Z.

a Πρὸς ἀνατ.] Secuti ſumus *V2. B2. S.* & *A.* In ceteris Edd. prave προσανατέλλοντα. b ᾽Ης] ᾽Ην ſola F. c ᾽Ασαφὲς] Sic legitur in R. *F. J. S.* In reliquis Edd. ἀσφαλὲς, quod margo *AIW.* itidem in ἀσαφὲς mutavit. Peſſime *Bourdelotius* addiderat in *P.* σὺν ἀσφαλεῖ. d ᾽Απαντώντων] Hunc in modum recte *J. V2. B2. S.* In *F.* ἀπάντων in pluribus accentu perverſe poſito ἀπαντάντων.

68. ᾽Ακρόδρυα] * ᾽Ακρόδρυα λέγουσι τῶν φοινίκων τοὺς καρπούς, καὶ τὰ ἀμυγδαλῶν, καὶ τὰ ἄλλων. *V.*

* ᾽Ακρόδρυα] *Democrit.* Geop. X, 74. Plura dabunt *J. Bod. a* Stapel ad *Theophr.* H. P. II. p. 89. 342. *Jac. Duport.* ad *Theophr.* Char. p. 378. *T. H.*

᾽Ασαφὲς] Ita pro ἀσφαλὲς legendum eſſe monuit ad *Arnobium Def. Herald.* p. 43. ᾽Ασφαλὴς & ἀσαφὴς culpa librariorum ſæpius invicem permutantur. Sic apud *Thucydid.* IV. 86. ἐδὲ ἀσαφῆ τὴν ἀλήθειαν, quod ego probum exiſtimo, in utroque vocabulo fluctuant Codices; neque nuperam eſſe variationem eam, ſatis ex *Scholiaſte* liquet. Hinc peti debere medicinam arbitror *Athenagoræ* loco περὶ ᾽Αν. τ. Ν. p. 147. 148. cujus hærentem implicatamque ſententiam nullis verborum artificiis expediunt Interpretes: Εὔλογός ἐστι πᾶσα ἀπιστία μὴ πρόχειρος καὶ κατά τινα δόξαν ἄκριτον ἐγχωρουμένη, ἀλλὰ μετὰ τοῦ αἰτίας ἰσχυρᾶς, κἂν τὸ κατὰ τὴν ἀλήθειαν ἀσαφὲς illum in modum ſi commode ſcribi, & primam, quæ deficere videtur, vocem adjungi concedas, nulla reſtabit amplius in verbis alioqui perobſcuris difficultas. Similiter ἀφελὴς & ἀσφαλὴς ſæpe alterum alterius ſedem invaſit, ut patebit ad ᾽Αναξ. c. XII. *T. H.*

66. ᾽Επανῆλθε πάλιν] Vix dubito, quin litera ſit erraſa, ſcriptumque fuerit ab auctore ἐπανῆλθεν cur enim hoc de Mithrobarzane ſolo, non de Menippo, cujus in gratiam omnis hic apparatus magicus fuerat inſtitutus, potius dicatur, nulla reddi poteſt cauſa probabilis: pertinebat enim ad ſacri rationem, ut quum magus faſcino depellendo ter in Menippi faciem exſpuiſſet; ipſe demiſſo vultu, neminem obvium intuens, domum rediret: mox etiam, ἐπανάγει εἰς τὴν οἰκίαν, ἃς εἶχον ἀναπεδίζοντα. Ortum ab imperito lectore vel librario vitium, qui ad præcedens πτύσας, quod abſolute poni pro πτύσαντα, vel ἐπιὼν ἀπάντων, non perſpexerat, ſequentis verbi perſonam accommodavit: de pari menda monuimus ad p. 256. n. 63. Poterant autem ritus ſacri magici purgationesque multiplices comparatione ſimilium locorum illuſtrari: ſed quandoquidem in hanc cauſam deſcendere non eſt commodum, ſi quis tamen iſta deſideret, adeat *Sil. Italic.* XIII, 405. & adnotata Virorum Eruditorum ad *Arnob.* I. p. 25. in quibus Menippi Lucianei mentio non eſt omiſſa. Singulare vero, quodque alibi temere non invenias, Choaſpis aquam eximie magicis præſtigiis adhiberi: id propterea factum credi par eſt, quod limpidiſſimæ levitatis liquor dulcedine ſimul excelleret; ob quas dotes ita Perſarum regibus placuit, ut alio fere potu nunquam uterentur: vide *Briſſon.* de R. P. I. p. 59. *T. H.*

69. Τὸ τοῦ Χ. ὕδωρ] *Choaſpis fluvii aquam.* *J. Br.*

Τὸ τοῦ Χ. ὕδωρ] Πόλαμος Περσικὸς Χοάσπης· τὸ ὕδωρ Χοάσπιον βασιλικὸν ἦν ἐξ αὐτοῦ μόνου ἔπινον οἱ τῶν Περσῶν βασιλεῖς. *Euſtath.* ad *Dionyſ.* Per. v. 1073. *A. V.*

νύκλας ὀλίγ. Τίγριδα ποταμὸν ἀγαγὼν ἐκάθηρέ τέ με, καὶ ἀπέμαξε, καὶ περιήγισε δᾳδὶ, καὶ σκίλλῃ, καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ ἐπῳδὴν ἐκείνην ὑπολογθορύσας· εἶτα ὅλον με περικαθήραμενος καὶ περιελθὼν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν φασμάτων, ἐπανάγει ἐς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον, ἀναποδίζοντα· καὶ τοιοῦτον ἀμφὶ πλοῦν εἴχομεν.

noctem ad Tigrin fluvium deductum luſtravit me, deterſitque, & circumtulit teda, ſcilla, aliisque pluribus; ſimul & iſtam incantationem ſubmurmurans: deinde me totum quum arte magica incantaſſet, & circumiiſſet, ne læderer a ſpectris, reducit me domum, ut eram, retrocedentem: tum porro navigationi parandæ intenti eramus.

Αὐτὸς μὲν ὢν μαγικήν τιν' ἔδυ στολὴν, τὰ πολλὰ ἐοικυῖαν τῇ Μηδικῇ· ἐμὲ δὲ τούτοις φέρων ἐπεσκεύασε τῷ πίλῳ, καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ προσέτι τῇ λύρᾳ· καὶ [a] παρεκελεύσατο, ἤν τις ἔρηταί με τοὔνομα, Μένιππον μὲ μὴ λέγειν, Ἡρακλέα δὲ, ἢ Ὀδυσσέα, ἢ Ὀρφέα.

8. Ipſe quidem magicam quandam induebat ſtolam, perſimilem Medicæ: me vero iſtis omnino inſtruxit, pileo, leonina pelle, itidemque lyra: præcepitque, ſi quis roget me nomen, Menippum ut ne dicerem, ſed Herculem, aut Ulyxem, aut Or-

a Παρεκελεύσατο] Παρεσκευάσατο F. a qua merito omnes reliquae diſceſſerunt.

75. Ὑπολογθορύσας] Ἐπιπάττων λαλήσας, ψιθυρίσας, ἰάμασι γογγύσας. V.

72. Ἐπάθηρε] De hoc ritu *Caſaubon.* ad Theophr. Char. p. 302. 303. *M. du S.*

73. Ἀπέμαξε] Περιμάττει & περικαθαίρει interpretatur *Caſaub.* ad *Theophr.* tangit & ad *Athen.* Legendi Interp. *Ariſtoph. Heſych. Suid. Euſtath.* *J. B.*

74. Σκίλλῃ] Hanc Pythagoras in limine januae ſuſpenſam malorum medicamentorum introitum pellere tradidit. *J. Br.*

Sumſit a *Plinio* H. N. XX, 9. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* VIII, 47. *T. H.*

Ibid. Ἅμα ἐπ' ἐκείνῃ ἐπῳδὴν ὑπολογθορύσας] *Ubi vero ſatis ſuperque præparaſſet, media circiter nocte me ad Tigridem fluvium deductum & purgavit, & abſterſit, faceque ac ſcilla aliisque pluribus, magicum illud carmen ſimul ſubmurmurans, luſtravit.* Verbum hoc ὑπογθορύσας *Scholiaſtes* exponit ἐπιπάττων λαλήσας, ψιθυρίσας, ἰάμασι γογγύσας. Sed ſcribe γογγύσας. Cæterum occaſione hujus verbi γογγύζω, una & altera macula purgandus *Heſychius*: Γογγύζειν, φθέγγεσθαι σὺ θορύζειν. Addenda eſt, quam excidiſſe planum eſt, una litera, ac legendum, τυθορύζειν. Sic quod paullo ſupra hodie habemus, Γογγύζειν, τὸ θορύζειν τὸ τῆς ὄψεως, &c. *Heſychius* videtur omnino dediſſe, Γογγύζειν, τυθορύζειν, τὸ τῆς ὄψεως. Etenim θορύζειν vox eſt plane extra uſum; licet *Etymologici M.* auctor eam memoret; at id ab eo modo fit, ut primam τῆ τυθορύζειν originem perveſtiget. Eodem ſignificatu dixerunt Graeci & τυθορίζω. *Heſychius* iterum, Τυθορύζει, ἀτάκτως λαλεῖ, γογγύζει, ψιθυρίζει, καὶ Τυθορίζει τὰ αὐτά. Non audiendi, qui τυθορύζει ſubſtituunt; nam præterquam quod ex ordine horum verborum ſatis patet, τὸ, τυθορίζει omnino profectum eſſe ab *Heſychio*, ut qui per id dicat idem, quod per τυθορύζω, ſignificari; tum uſus eo eſt *Lucianus* in initio Deorum Concilii Μεμάνη τυθορίζειν, ὦ Ζεῦ. Agnovit quoque *H. Stephanus* τυθορίζειν ex *Heſychio*. *J. J.*

76. Περιελθὼν] Memini, qui mallet ἀλθαίῃ, luſtrans ſulphure, cujus in purgandi cerimoniis uſus erat fere praecipuus: Περιθειῶσαι, ἀλθαίνειν, περικαθαίρειν *Heſych.* quem itidem vide in Θείωσις Θειῶσαι, Θειόω, καθαρῶ, quae praecedentis, quod plane removendum, eſt emendatio: apud eundem Θειώματα, τὰ ἀλθαντήρια, non alia ſunt, quam Θειώματα. Attamen in *Luciano* nihil oportet mutari: nam ut ab incurſu malorum geniorum prorſus luſtratum defenderent, ultimus erat ſacri magici circuitus, ad quem ſignificandum ἀπάχθαι ſolet adhiberi. Noſter in Philopſ. §. 12. Διὸ ἐγὼ δυεῖν καθαγίσας ἑκάτερον ἀλλήλων ἐς τρὶς &c. homo nimirum Babylonius ex Chaldaeorum numero: ideo de cycnis, qui ad aedem Hyperborei Apollinis tempore ſacrorum ſtato convolant, *AElian.* de Anim. XI. c. 1. καὶ ἀλθαίνεται ἑκάτερον, καὶ οἱονεὶ καθαίροντες αὐτὸν τῇ φωνῇ. Hinc ἀλθαίνειν & ἀλθαντήρια *circumferre* quaſi propria luſtrationibus verba: *Athen.* XIV. p. 626. F. καθαρμὸν ἐκ πόλεως περιφέροντας σφάγια ἀλθαντηρίοις πόλῳ ἐκ χάρας ἐσθέοντα. *Polyb.* IV. p. 405. καθαρμὸν ἐπιφέροντο, καὶ σφάγια περιήγοντο ἐκ τῆς πόλεως πόλῳ, καὶ ἐκ χάρας πάσης. Athenis ἀλεξιάχων erant partes ἀλθαντηρίων καθάρσιον περὶ τὸν ἐκλεγόμενον, quos *Suidas* ait ἔθνος ἀλεξιάχων χαροποιῶν τε. Adde *Herodot.* I, 84. *Hippocrates* autem περὶ I. N. p. 302. v. 35. ubi praeſtigias nequiſſimorum hominum ad plebem naſo ducendam exeogitatas graviter perſtrinxit, ἀλθαίνειν καὶ μαγγανεύειν habet. *T. H.*

78. Ὡς εἶχον] Emenda, ὡς εἶχε ἀναποδίζοντα. *J. Br.*

80. Ἐδυ] Ἐσθὴ orationi proſae melius conveniet. *T. H.*

82. Φέρων] Φέρειν redundat. *J. Br.*

Ibid.

Orpheum. PHIL. Quorsum illud, Menippe? neque enim intelligo causam vel habitus, vel nominum. MEN. Atqui perspicuum illud quidem est, nec prorsus arcanum: quandoquidem enim hi ante nos vivi ad inferos descenderunt, existimabat, si me illis adsimilassem, fore ut facile custodiam Æaci fallerem, & sine impedimento transirem, utpote consuetior, tragicequeque plane commendatus ab ipso habitu.

ΦΙΛ. ὡς δή τί τοῦτο, ὦ Μένιππε; οὐ γὰρ συνίημι τὴν αἰτίαν οὔτε τοῦ σχήματος, οὔτε τῶν ὀνομάτων. ΜΕΝ. ἀλλὰ μὴν πρόδηλόν γε τοῦτο, καὶ οὐ πανυ ἄρρητον· ἐπεὶ γοῦν οὗτοι πρὸ ἡμῶν ζῶντες εἰς ᾅδου κατελήλυθεσαν, ἡγεῖτο, εἰ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς, ῥᾳδίως ἂν τὴν τοῦ Αἰακοῦ φυλακὴν λαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἅτε συνηθέστερον τραγικῶς μάλα κεκοσμημένον ὑπὸ τοῦ σχήματος.

τοῦδε C. H. Z.

κατεληλύθεισαν C. R. vulgata atticorum quam firmiar C. H. διελθεῖν Z.

9. Jam igitur illucescebat dies, quum descendentes ad fluvium solvendo navigio operam dabamus: comparata enim ipsi fuerant & scapha, & victimæ, & mulsum, & quæcumque alia ad sacri rationem conducebant. Ergo impositis in navim, quæ

9. Ἤδη δ' οὖν ὑπέφαινεν ἡμέρα· καὶ καταβάντες ἐπὶ τὸν ποταμὸν περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα· παρεσκεύαστο δ' αὐτῷ καὶ σκάφος, καὶ ἱερεῖα, καὶ μελίκρατα, καὶ ἄλλα, ὅσα πρὸς τὰ τελετὴν χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι οὖν ἅπαντα τὰ πα-

μελίκρατον C. H. Z. sed vulgatam tuetur Pierson ad Moerin. p. 255.

96. Ἀναγωγὴν] Ἡ τῶν πλοίων ἀναγωγὴ λέγει). V.

Ibid. Τῷ πίλῳ] Optime *Rubenius* de R. V. II, 15. *Thomae Mori clavum* rejecit: cui tamen errori ansam forte dederit vel leoninae pellis proxime succedens mentio, vel ῥοπάλῳ lectum pro τῷ πίλῳ quod, etsi minime quadret huic loco, eo facilius cogites, quia πίλος alibi quoque ῥοπάλου sedem occupavit: nam apud *Diodorum* certe XVII. p. 615. B. in illa nobili Corragi Macedonis, atque Athenienſis Dioxippi pugna, ubi hic prodiisse nudus & oleo nitens narratur, pro ἔχων πίλον σύμμετρον sine controversia reponendum est ῥόπαλον quod non tantum ex sequentibus manifesto patet, in primis quando notat Dioxippum praetuliſſe λέγ. τὸν περὶ τὸ ῥόπαλον ἰδιότητα πρόσωπον Ἡρακλειωτικήν, verum etiam ex *AElian.* V. H. X, 22. & *Curtio* IX, 7. qui *validum nodosumque stipitem* appellat: abhorret autem, ut, qui coronatus procederet, pileo tegeretur. Utriusque vero pilei & clavae meminit *Philo Jud.* de Cajo, qui cultu vario nunc Deorum hunc, nunc alium imitabatur p. 1093. B. Σκευὴν ἄλλοτε ἀλλοίαν ἐλάμβανεν, ποτὲ μὲν λεοντῆν καὶ ῥόπαλον ἀμφότερα ἐπίχρυσα, Ἡρακλεοπρεπῆ εἰς Ἡρακλέα· ποτὲ δὲ πίλους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, οἵους ἀσκοῦτο εἰς Διοσκούρους. De pileis autem Castorum & Ulyssis multa diximus ad Δ. Θ. XXVI. *T. H.*

86. Ὡς δή τί] Τὰ ὡς δή abundare videntur. *F. G.*

Ὡς δή τί τοῦτο] Particularum usus non vulgaris: hunc & alium *Luciani* locum Θ. Κρ. p. 255. v. 46. adnotavit *H. Stephan.* Th. Gr. L. T. IV. p. 817, G. In *Dione Chrys.* p. 127. D. vim earum Interpres minime percepit: ὡς δή τι θαυμαστὸν ὠφελήσατε τοὺς πόλεις ὑμεῖς σωφροσύνης φάρμακον; ὅτου ὑμεῖς μὲν τὰ φαυλότατα τούτων καὶ ἄκλειστα οἰκήματα &c. Haec paulo vitiosius eduntur: quam particulam negativam μὴ (sic enim legitur pro μὲν, quod restitui) expungi voluit *H. Vales.* in Not. *Maussac.* ad *Harpocrat.* melius infra delebitur in istis, μὴ τὸ σφόδρα εὔπνουν &c. *T. H.*

90. Ἡγεῖτο ἂν μοι ἀπεικάσειεν αὐτοῖς] Ἡγεῖτο εἰ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς. *Th. M.*

Ἡγεῖτο εἰ μοι ἀπειικ. &c.] In qua editione hanc pravam scripturam invenerit *Marcilius*, equidem ignoro. *T. H.*

98. Μελίκρατα] Cur nunc plurali utatur numero, non video, cum supra c. 7. singulari usus sit. V. Od. A, 27. ad quam perpetuo hic alludit. *M. du S.*

99. Ἐμβαλόμενοι οὖν] In re non dissimili verbis simillimis usus est *Xenoph.* Ephes. I. p. 13. Παρασκευάζετο δὲ πάντα αὐτοῖς πρὸς τὴν ἔξοδον, ναῦς τε μεγάλη καὶ ταῦται πρὸς ἀναγωγὴν ἕτοιμον καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνεβάλλοντο. Ἐμβάλλειν & ἐμβάλλεσθαι idem atque ἐνθεῖναι & ἐνθεῖσθαι, *navi imponere*, quae promiscue *Xenophon* posuit p. 72. 82. 86. hinc ἐμβολὴ & ἐνθήκη. Error a *Salmasio* certissimum admittitur ad *Vopisc.* p. 386. ubi pro speciebus anabolicis frustra pugnans ἀναβάλλειν perinde significare contendit, atque ἐμβάλλειν, *mercibus* vel *commeatu navim onerare*: cujus potestatis exemplum in Graecis scriptoribus nequicquam quaeras; nam apud *Hesych.* in Κίουρος quin aliter exponi debeat, nemo, qui verba paulo diligentius consideret, in dubium vocabit. Aliquantum diversa ratione peccatur in capiendo *Luca* A. A. XXVIII, 10. καὶ ἀναγομένοις ἐπέθεντο τὰ πρὸς τὴν χρείαν. Vir maximus observat, *permisceri locutiones de navigantibus & de navi, ut fieri solet: nam ἀναγομένοις ad navigantes, ἐπιθεῖναι ad navim pertinere.* Probandum fuerat ἐπιθεῖναι non secus atque ἐνθεῖσθαι a Graecis usurpari pro *in navem imponere*; quod aeque difficile putem, ut in ἀναβάλλειν nunc, si lectio constet, historici sacri mens fuerit talis: *nosque jam jam profecturos onerarunt rebus necessariis*: quasi dicat ingestas fuisse cumulate, ac velut renitentibus impositas. Fateor equidem si ἀναγομένων ex Cod. Vienn. non displicet, haud ineleganter potuisse scribi, καὶ ἀναγομένων ἐνέθεντο τὰ πρὸς τὴν χρείαν &

παρεσκευασμένα ἔτω δὴ καὶ αὐτοὶ βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες. καὶ μέχρι μέν τινος ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ· εἶτα δ' ἐσεπλεύσαμεν ἐς τὸ ἕλος, ἐς τὴν λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην ἀφικνούμεθα ἔς τι χωρίον ἔρημον, ἐν ὑλώδες, ἐν ἀνήλιον· ἐς ὃ ἀποβάντες (ἡγεῖτο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης) βόθρον τε ὀρυξάμενοι, ἵν' ἐν αὐτῷ πλέωμεν, ὡς ἂν τὸν πορθμὸν διαλύσωμεν, ἐνεβάλοντο ἐς τὴν ναῦν τὰ ἐπιτήδεια.

fuerant parata, cunctis sic demum & ipsi ingredimur tristes, largasque lacrimas effundentes. Tum ad aliquod tempus deferebamur in flumine: post invecti sumus in paludem & lacum, in quem Euphrates immergitur: eo trajecto devenimus in locum desertum, sylvestrem & sole carentem: quo ubi escensum est (viam autem præibat Mithrobarzanes) foveam effodimus,

ἐξεβάλ. εἰς τὸ ἕλος καὶ εἰς τὴν λίμνην C. R. vulgata

ἐνεβάλοντο C. H. ἐνεβάλλοντο C. H. ἐνεβάλλοντο δὴ C. H

quem in eo stramus, ut in altum solveremus, intulerunt in navim res necessarias: ac nescio sane, an ita *Lucas* reliquerit. Sicut autem *Noster* modo, περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα, non aliter *Philostr.* de V. A. T. IV. c. 13. περί τε ἀναγωγὴν ἡ ναῦς εἶχεν. *T. H.*

2. Κατὰ δάκρυ χέοντες] *Homer.* Odyss. Λ, 5. *J. Br.*

3. Ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ] Qui secundo flumine deferebantur, eos recte dixit Scriptor noster ὑποφέρεσθαι ἐν τῷ ποταμῷ, neque ad loquendi formulam infra Babylonem fuerit iste lacus, an supra, quicquam refert, modo Euphratis in paludes distracti rivulus aliquis eo permearit. Mihi tamen non facile quis persuadebit, eum hic lacum significari, quem descripsit *Herodot.* I. c. 185. 186. multi lacus erant paludesque non in Babylonia solum, sed prope ipsam Babylonem, in quas crebris alveis ac perfossionibus diductus fluvius illubebatur: eaque opportunitate aquae derivandae, prout ad agrorum foecunditatem commodum erat, ipsi utebantur agricolae Assyrii, teste *Libanio* Or. X. p. 314. A. οἱ δὲ περὶ αὐτὴν γεωργοὶ διώρυχας ἔνθεν ἐς ἔνθεν καλατέμνοντες, ὁπόσα Αἰγύπτιοι τῷ Νείλῳ, χρῶνται ἐς ἕτοι τῷ ποταμῷ. Illas paludes fuisse navigabiles ostendit Alexander, qui, ubi ab inspecto Pallacopa redierat, ἀνέπλει, ut *Arrianus* ait A. A. VII. p. 304. αὖθις κατὰ τὰ ἕλη θαρρῶν ἐν ἀρισερᾷ ἔχων τὴν Βαβυλῶνα· & mox idem docet, vulgo ferri τὸ βασιλέων τὸ Ἀσσυρίων τοὺς τάφους ἐν ταῖς λίμναις τε εἶναι τοὺς πολλοὺς ἐν τοῖς ἕλεσι διδομηνίους. *Diodorus*, qui tamen alios auctores secutus in hac historia narranda parumper ab *Arriano* differt, τὴν περὶ τὴν Βαβυλωνίαν λίμνην appellat, nisi potius, me non invito, scribi placeat περὶ τὴν Βαβυλῶνα· quem lacum quum visendi causa intrasset, errore periculoso jactatus Alexander vix quarto demum die salvus evasit: unde non obscure colligitur, in quantum spatium porrecta fuerint haec stagna paludosa, ubi tam grave discrimen ab itineris ignaris adiri poterat. Quod autem Noster λίμνην ponit, εἰς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται, paulo laxius est accipiendum, eumque fere in modum, quo *Plinius* scribit H. N. V, 26. Euphratem *dexteriore alveo Babylonem, quondam Chaldaeae caput, petere, mediamque permeantem, item quam Otrin (Opin* legendum puto) *vocant, distrahi in paludes.* Neque aliter intelligendus est aetate sua non ineptus poeta *Mar. Victor* lib. I. Genes. *Fustior Euphrates, diti qui gurgite largus Irrigat arentes subjectae Persidis agros Mollibus elicitus rivis, atque omnibus aeque Servit, & humanos totum se praebet in usus: Donec siccus aquis nomen quoque prodigus ipsum Consumat terris, pelagi quod debuit undis:* haud enim arbitror de Pallacopa *Victorem* cogitasse, in quem amisso nomine Euphrates receptus desinit ἐπὶ τὰ ἕλη ἐν τὰς λίμνας τὰς πρὸ τῆς Ἀραβίας, ut refert *Strabo* XVI. p. 1076. A. & plenius *Arrianus* illo vexatissimo loco lib. VII. c. 21. Sic etiam in *Dione Xiphilini* LXVIII. p. 784. τὸ ῥεῦμα τὸ τοῦ Εὐφράτου πᾶν ἐς δ' ἕλη ἐκπίπτει, κἀκεῖθεν πως τῷ Τίγρητι συμμίγνυται. Tigris etenim & Euphrates pluribus alveis arte factis inter se committebantur, per quorum unum aliquem, ut credi par est, Menippum Mithrobarzanes ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν deduxit: nam inter utrumque flumen quod interjectum erat spatium pedibus emensos fuisse fidem non habet. *Arrian.* A. A. VII. p. 282. ὁ μὲν Τίγρης . . . διώρυχάς τε πολλὰς ἐκ τοῦ Εὐφράτου ἐς αὐτὸν δέχεται. *Johann. Malelas* in Julian. p. 19. meminit τῆς μεγάλης διώρυγος τοῦ Εὐφράτου τῆς μισγούσης τῷ Τίγρητι ποταμῷ· καὶ ἐκπλέει ἐς τὸν αὐτὸν Τίγρητα ποταμὸν, ὅπου μίγνυνται οἱ δύο ποταμοὶ, καὶ ἀντιλοῦσι λίμνην μεγάλην· quanquam de hoc alveo in Tigrim pervadente rem diversa paulum ratione *Libanius* & *Marcellinus* exponant: ad *Ammian.* XXIV. c. 6. vide *Henr. Valesium.* Ista, ne Scriptori nostro nulla lux adfunderetur, fuerunt observanda: ceterum in hoc negotio veterum descriptiones non minus, quam ipsi fluviorum nobilissimi circa Babylonem canales divergunt; cujus equidem dissensionis praecipuam esse causam statuo, quod pro temporum ratione regumque vel praefectorum diligentia alii atque alii nunc aperti fuerint alvei, nunc iterum sive de industria sive aggesto temere limo obruti & expleti. Quam ob rem, nisi cursum fluminis per varias aetates mirifice mutatum distinguas, vix in concordiam redigere licebit pugnantes, ut prima quidem fronte videntur, antiquorum opiniones. Interea *Cellarius* est adeundus G. A. III. c. 16. Sect. 1. *T. H.*

4. Λίμνην] De artificioso hoc lacu lege *Herodot.* I. p. 47. Sed observandum erasse hic hujus Dialogi scriptorem, cum lacum hunc infra Babylonem ponit his verbis, ὑποφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ. Constat enim ex *Herodoto* supra urbem fuisse. *M. du S.*

8. Βόθρον ὀρυξάμεθα] Notus fodiendae scrobis ritus in sacris infernis: sed *Homerum* ipsa phrasi imitatur: vide Od. K, 517. Λ, 25. plura collegit *De la Cerda* ad *Virgil.* AEn. VI, 243. qui per errorem *Eusebio* adversus Hieroclem tribuit, quod *Philostrati* est de V. A.

T. IV.

mus, oves mactavimus, & sanguinem circa scrobem adspersum libavimus. Magus interea tedam ardentem tenens non jam sedata voce, sed quam poterat maxima exclamans, dæmones simul omnes invocabat, Pœnas & Furias, & nocturnam Hecaten, & tremendam Proserpinam admixtis etiam

ὀρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν, καὶ τὸ αἷμα ἐπὶ τὸ βόθρον ἐσπείσαμεν. ὁ δὲ μάγος τοσούτῳ δᾳδα καιομένην ἔχων ἔτι ἠρεμαίᾳ τῇ φωνῇ, ἀναμεμιγμένῃ δὲ, ὡς [a] οἷός τε ἦν, ἀνακραγὼν, δαίμονάς τε ὁμοῦ πάντας ἐπεβοᾶτο, καὶ Ποινὰς, καὶ Ἐριννύας, καὶ νυχίαν Ἑκάτην, καὶ [b] ἐπαινὴν Περσεφόνειαν,

χαλεσφάξ. c. H
Τερὰ αὐλὸν C. R. et H.
οἷόν τε C. H
ἐπαινὴν Z
φερσεφονειαν C. R. et B.

[a] Οἷός τε] Οἷόν τε sola F. Ceterae omnes obnituntur. [b] Ἐπαινὴν] Καιτεινὴν P. ἐπαινὴν F. quod proxime ad veram lectionem accedit. Αἰτεινὴν A1. Edd. reliquis inhaesit.

T. IV. c. 16. Ἀλλ' ἐχὶ βόθρον, εἶπεν (Apollonius) Ὀδυσσεύς ἐρυξάμενος, ἐδὲ ἐρίηρα αἵμασι ψυχαγωγήσας ἐς Ἀχέλεξιν τὸ Ἀχιλλέως ἔλθον. Eustatius ad Statii Theb. IV, 459. *Tria sunt in sacrificiis loca, per quae piationem facimus: scrobiculo facto inferis* &c. Hesychio teste constat κοτυλίσκον vocari βόθρον ἐις ὃν τὸ αἷμα τῶν τῇ γῇ θυομένων ἐφέλλουσι quod etsi non plane repudio, fere malim, τῶν ἐν τῇ γῇ. Verum omittendus non est Strabonis locus, qui docet, quibus cerimoniis Persae & magi aquae sacra facerent XV. p. 1065. B. Τῷ δὲ ὕδατι ἐπὶ λίμνην ἢ ποταμὸν ἢ κρήνην ἐλθόντες (θύουσι) βόθρον ὀρύξαντες εἰς τοῦτον σφαγιάζουσι). T. H.

9. Τὸ αἷμα π. τ. β.] Idem eodem libro Homerus. J. Br.

10. Βόθρον] Mos enim erat antiquis, ut Festus tradit, in effossa terra Diis infernalibus sacra facere. A. V.

14. Ποινὰς θ' Ἐριννύας] Ut ex usu variari solent fabulae, quae disciplinam moralem celant, sic Ποιναὶ & Ἐριννύες alias apud antiquos eaedem sunt, alias diversae. Noster iterum jungendo distinxit §. 11. quibus usus est Barthius ad Stat. Theb. VIII, 25. Arriani locum proferens in Epictet. II, 20. p. 234. ubi primum, Ὁρίζω ὑπὸ Ἐριννύων ἐλαυνόμενον, deinde, χαλεπωτέραι αἱ Ἐριννύες θ' Ποιναί. Polybius in Exc. Vales. p. 117. τὰς Ἐριννῦς θ' Ποινὰς θ' προστραπαίους τ' δ' ἐκεῖνον ἠτυχηκότων. Pro iisdem habuerit Æschin. in Axioch. c. 21. nec ne, vix discernas: ibi ducuntur improbi πρὸς Ἐριννύων ἐπ' Ἐρεβ θ' Χάος, atque in infausta regione λαμπάσιν ἐπιμώνιος πυροφόροι Ποιναὶ aeternum plectuntur. Hesychius alterum ad alterius explicationem adhibuit iis verbis, quae quoniam incassum tentarunt Kuhn. ad Pausan. I. p. 105. & Markland. Epist. Crit. p. 127. emendata proponam: Ποιναῖς φοικταῖς, Ἐρυνύσι τιμωρηλικαῖς. Similis apud Latinos discordia in Poenis & Furiis. Sed haec jamdudum, & a multis sunt observata: nos illud, quod omnes hactenus, opinor, fugit, addamus, illas Poenas reddi oportere Plutarcho de Fluv. c. 19. ubi pro ὑπὸ Ποινῶν ἐλαυνόμεν vitiosissime fertur, ὑπὸ ποιμένων nihil adferam emendationi probandae, quam ejusdem Scriptoris locum c. 23. ποινηλατούμεν δ' ὑπὸ Ἐριννύων ἑαυτὸν ἐρίψαι εἰς πόλεμον Βάκτρον. T. H.

Ibid. Καὶ νυχίαν Ἑκάτην θ' αἰτεινὴν Περσεφόνειαν] Apparet satis desumptum ex vetusto carmine, & esse hexametrum, quod mutare Lucianus non solet: idque ut recipiamus, puto legendum, Ἑκάτην καιτεινὴν Π. J. G.

15. Αἰτεινὴν] Pro αἰτεινὴν Περσεφόνειαν, lege ἐπαινὴν Περσεφόνειαν, ut ostendi in lectionibus Hesiodeis ad Theogon. v. 768. J. G. G.

Ἐπαινὴν] Secuti sumus emendationem Clarissimi Graevii, & ante eum Vorstii; de qua controversia moveri non potest. Ed. Fl. ἰπεινὴν, quod prope ad veram accedit: καιτεινὴν P. M. du S.

Ἐπαινὴν Περσεφόνειαν]. Quum epitheton αἰτεινὴ, quamvis vox sit bene Graeca, Proserpinae nullo pacto conveniat, optime Graevius tale restituit, quod non tantum facili errore in vulgatam lectionem corrumpi poterat, sed etiam apud Homerum, quem ubique Noster imitatur, in frequenti est usu; atque adeo in ipsa νεκυομαντείᾳ Od. Λ, 47. unde jam in superioribus huc multa fuisse derivata compertum est. Vid. Od. K, 491. 534. 564. In ratione vocis explicanda, ut fere vetustissimae, quarum usus post Homerum pedetentim exolevit, plurimum habent difficultatis, Grammaticorum dissensum Scholiastes explicat ad Il. I, 457. Duplicem interpretationem adnotavit Hesych. Ἐπαινὴ, ἐπαινετὴ ἢ δεινὴ θ' φοβερά· aliam Eustath. p. 1665. v. 7. Ἐστι δὲ ἐπαινὴ Περσεφόνη ἡ αἰδεμὴ, τουτέστιν, ὁ σκότος διαγουσα· ἢ μᾶλλον αἰδὴ, ἡ δεινὴ, πλεοναζούσης κ' τοῦ πρόθεσεως, ὡς θ' ὁ ἄλλοις. Quod ex Proclo ad Hesiod. Ἔ. κ' Ἡ. v. 643. Graevius adtulit, ille sine dubio sumserat a Plutarcho, cujus commentarios Hesiodeos paene totos sibi vindicavit: audi Plutarch. περὶ Παιδ. Ἀγ. p. 23. A. ὅτω δὲ θ' τὴν ἐπαινὴν Περσεφόνειαν ἔνιοι φασὶν ὡς παραιτητὴν ἱερῆσθαι. Marcell. Empir. c. XV. p. 112. Ilos, aliudve quid haeserit faucibus, hos versus dicendos in aurem ejus, qui offocabitur, praecipit: Μή μοι Γοργείην κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου Ἐξ Ἄϊδ θ' πέμψειεν ἐπαινὴ Περσεφόνεια· sunt autem plane Homerici, nam praeter alias dotes rarissimas ad incantationem etiam Poëtae numeri mirifice valebant, ex Od. Λ, 633. hoc solum discrimen interest, quod in editis pro ἐπαινὴ nunc legatur ἀγανὴ neque dicere habeo, utrum illud temere sit mutatum, an priscae lectionis fidem conservet. Idem ego verbum reponendum puto in Orphei versu apud Diacon. Alleg. Theog. Hesiodi p. 268. Εἰνοδίην Ἑκάτην καλέω, τριοδῖτιν ἐπαινὴν· vulgo scribitur, ἰφαὴν, quod nullius est pretii. T. H.

ὦ δαιμονὸς ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ὀνόματα, καὶ πολυσύλλαβα.

Εὐθὺς οὖν πάντα ἐκεῖνα ἐταλαίπωρο, καὶ ὑπὸ τῆς ἐπῳδῆς τοῦ ἀνερρήγνυτο, καὶ ἡ ὑλακὴ τοῦ Κερβέρου πόρρωθεν ἠκούετο, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερκάτηφες ἦν, καὶ σκυθρωπόν. Ἐδείσαμεν δ' ὑπέτερθεν ἄναξ ἐνέρων Ἀϊδωνεύς. καὶ φαίνετο μὲν ἤδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ Πυριφλεγέθων, καὶ τοῦ Πλούτωνος τὰ βασίλεια. καταβάντες δ' ὅμως διὰ τοῦ χάσματος τοῦ μὲν Ῥαδάμανθυν εὕρομεν τεθνεῶτα [a] μικρῷ δεῦρο ὑπὸ τοῦ δέους. ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάκησε μέν- [b] τοι, καὶ παρεκίνησε· ταχὺ δέ μου κρούσαντος τὴν λύραν, ὥσπερ ἔκοιμήθη ὑπὸ τοῦ μέλους. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἤλθομεν, μικρῶ μὲν οὐδ' ἐπεραιώθημεν· ἦν γὰρ ἤδη πλῆρες τὸ πορθμεῖον, καὶ ἀμωγῆς ἀνάπλεων· τραυματίαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ τὴν κεφαλήν, ὁ δὲ ἄλλό τι συντετριμμένος.

barbaris quibusdam ignotisque nominibus, & multarum syllabarum.

10. Statim igitur omnia ibi quaſſabantur, potentique carmine ſolum fiſſum diſcedebat, latratus Cerberi procul audiebatur, adeo ut res valde formidoloſa foret, ac truculenta. Ipſe pertimuit in inferna regione rex manium Pluto: apparebant enim jam pleraque, lacus, Pyriphlegethon, Plutonisque regia. Nos tamen ubi deſcenderamus per hiatum, Rhadamanthum invenimus mortuum propemodum præ metu; Cerberus autem latravit ille quidem, ac nonnihil ſe commovit, verum me cito pulſante lyram illico ſopitus eſt a cantu. Poſtquam vero ad lacum venimus, prope fuit, ut non trajiceremur: jam enim onuſta portitoris erat cymba, ejulatuque plena; quippe ſaucii omnes in ea navigabant, hic crus, caput ille, iſte aliud quiddam contuſum ha-

[a] Μικρῷ] Recte ſic habent P. L. Margo *AIW.* & S. perperam in plerisque Edd. μικρῷ. [b] Τοι] Τι *J. V2.*

16. Βαρβαρικά] *Nomina . . . ipſo pene timenda ſono.* Ovid. Ep. Her. XIII, 54. & *Noſter* Πὼλ. c. III. *M. du S.*

18. Ἐκεῖνα] Non placet: potius habuerim: πάντα τὰ ἐκεῖ ἐνεταλαίπωρο. *T. H.*

33. Ἔδδισαν &c.] *Homer.* Il. N. *J. Br.*

Ἔδδισαν &c.] *Homeri* verſus Il. Υ, 61. aemulatus eſt *Virgil.* AEn. VIII, 243. *T. H.*

26. Μικροῦ δεῦ] *Fere.* *J. Br.*

Μικροῦ δεῦ] Sic legendum cum P. & L. & *S.* non μικρῷ, ut in plerisque legitur. *M. du S.*

35. Πολέμου] Si Lucianeus ſit hic Dialogus, ſcriptum oportuit anno C. 163. *M. du S.*

42. Λειμῶνα μίγιστον] *Homero* manes debent ἀσφοδελὸν λειμῶνα. Od. Λ, 538. 572. Ω, 13. Ægyptiis *Homerus* & Orpheo, ſi *Diodoro Siculo* fides I. p. 61. A. Exinde veterum in ſcriptis celeberrimum eſt hoc pratum amoeniſſime conſitum. Aſphodelus per quietem viſus mortem aegrotis praenunciat: cujus mirabilis effectus cauſam manifeſtam quum *Artemidorus* ignoraret, conjecit tamen veroſimile videri, ὅτι νενόμισται τὸ εἰς τοῦ Ἅιδου πεδίον ἀσφοδελῶν εἶναι πλῆρες Oneir. III. c. 50. ſatis quidem caute pro ſomniorum interprete, cui nihil iſtarum nugarum incredibile videri debebat. Principem poëtam quantumvis caecum acutiſſimo tamen auditu ψυχαὶ vel σκιαὶ τίλιγγαι itidem auctorem habent: vide Il. Ψ, 101. Od. Ω. ſub initium, ubi facetiſſime deductas ad inferos procorum umbras cum nexa veſpertilionum ſerie comparat: verſu tamen 9. niſi pro τίλιγγαι in quadam editione priſca cujuscumque Grammatici exaratum fuerit καμιγγαῖαι, quo ſpectaverit *Etymologus* p. 538. in Κρίκε ſcribens, ὁ δὲ ποιητὴς φησι πικιγγαῖαι, expiſcari nequeo: praeſertim quum *Hipponactis* ſcazon, Κριγὼ δὲ πικρῶν ἄγχιλός τι ἐ χεῖρε, ſine dubio fuerit prolatus ad eam lectionem affirmandam, & κριγὴ propria ratione dicatur, ut obſervat *Schol. Ariſtoph.* ad Av. v. 1520. ὁ δὲ λεπτοτάτων τριγμὸς τοῖς ὀδοῦσι γινόμενος. Hoc autem utcumque fuerit exiſtimatum, ſcripturam τίλιγγαι in plurimis exemplaribus obtinuiſſe veteres imitando ſignificant: *Philoſtrat.* V. A. T. II. c. 4. τὸ φάσμα φυγῇ ὤχετο τίλιγγος, ὥσπερ τὰ εἴδωλα. Icon. I. p. 769. ἡ ψυχὴ ἤδη ἄπεισι, μικρὸν δὲ ὕστερον ἐ τίλιγγος αὐτῆς ἀκούσῃ. *T. H.*

43. Τῷ ἀσφοδίλῳ] Sic in Char. §. 22. Reliqua usque ad cap. XIX. continentur in Dial. mort. *J. B.*

44. Τετριγυῖαι] *Homer.* Odyſſ. Ω, 13. *J. Br.*

46. Τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον] *Homerus* tantum deſcripſit Od. Λ, 568. Χρύσεον σκῆπτρον ἔχοντα θεμιστεύοντα νέκυσσιν Ἥμενον — vid. *Plat.* Gorg. p. 358. E. nihil erat prochivius, quam in hoc fundamento Minoi thronum collocare, quem de ſuo liberales poëtae ſublimem erexerunt. *Claudian.* in Rufin. II, 477. — *quaeſitor in alto Conſpicuus ſolio pertentat crimina Minos, Et juſtis dirimit ſontes* — ibi *Barthius Lucianum* teſtem advocavit. Vide *Propert.* IV. El. XI, 19. *Stat.* Theb. IV, 530. Sed nulli notior ſua domus, quam cunctis tremendum inferorum tribunal & urnam movens arbiter Orci ac quaeſitor Minos: praeterire tamen

habens, ſic ut mihi viderentur ex bello aliquo adveniſſe. Veruntamen optimus Charon ut vidit leoninam pellem, opinatus me Herculem eſſe recepit me, lubensque transvexit, atque etiam egreſſis demonſtravit ſemitam.

11. Quum autem eramus in caligine, præibat Mithrobarzanes, ſequebar ego pone illi adhærens, donec ad pratum ingens pervenimus aſphodelo conſitum: ibi tum circumvolitabant nos ſtridulæ mortuorum umbræ. Senſim autem progreſſi acceſſimus ad Minois tribunal, qui quidem in ſolio quodam ſublimi ſedebat: adſtabant autem ipſi Pœnæ, ſcelerum vindices genii, & Furiæ. Ab alia vero parte adducebantur ordine multi ſane longa catena vincti, qui dicerentur eſſe adulteri, lenones, publicani, adulatores, ſycophantæ, talisque turba hominum cuncta permiſcentium in vita. Seor-

ἔμοιγε δοκεῖν ἔκ τινος πολέμου παρόντες. ὅμως δ' ὡς ὁ βέλτιστος Χάρων, ὡς εἶδε τὴν λεοντῆν, οἰηθείς με τὸν Ἡρακλέα εἶναι, [c] ἐσεδέξατό με, καὶ διεπόρθμευσέ τε ἅμα, καὶ ἔδειξε διεσημαίνων τὴν ἀτραπόν.

Ἐπεὶ δὲ ἦμεν ἐν τῷ σκότῳ, προῄει μὲν ὁ Μιθροβαρζάνης, εἱπόμην δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος αὐτοῦ, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικνούμεθα, τῷ ἀσφοδέλῳ κατάφυτον. ἔνθα δὴ περιεπέτοντο ἡμᾶς τέρειγυῖαι τῶν νεκρῶν αἱ σκιαί. κατ' ὀλίγον δὲ προϊόντες παρεγενόμεθα πρὸς τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον· ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ὑπὲρ θρόνου τινὸς ὑψηλοῦ καθήμενος· παειστήκεισαν δὲ αὐτῷ Ποιναὶ, καὶ ἀλάστορες, καὶ Ἐριννύες. ἑτέρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοί τινες ἐφεξῆς ἁλύσει μακρᾷ δεδεμένοι· ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοί, καὶ πορνοβοσκοί, καὶ τελῶναι, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ τοιοῦτος ὅμιλος τῶν πάντα κυκάντων ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ

ἐβεδέξατό με c. ἀδμήτου B. ἀδμένως C. R. et H. διεσημήνε B. 2. rectius

Μίνωος C. R. 2. et H. παρεστήκεσαν C. H. et C. R. Ἑτέρωθι C. R. 2. et c. H.

Vulgata praestat quia morum indicat — ὁ addit C. H. bene.

c Ἐσεδέξατο] *F. indέξατο*, pro ſimplici, ut videtur, ἴδεξατο.

43. Ἀσφοδέλῳ] Ἀσφόδελος τὸ φυτὸν ἀσφοδέλους δὲ ὁ πλῆθος, ὃ καὶ φύεται εἰς Θ * παρ' Ὁμήρῳ, κατὰ Ἀσφοδέλου λειμῶνα. *V.*

44. Τερειγυῖαι] Τριζουσαι. *G.*

56. Τελῶναι] Τελώνης ὁ φορολόγος. *G.*

* Παρ' Ὁμήρῳ] Od. Λ, 538. 572. Ω, 13. Multa liter apud Grammaticos invenire de hoc in Ἐσπέδῃ per accentum illato ſignificandi diſcrimine. T. H.

men non poſſum neglectum ab aliis inſignem *Philoſtrati* locum, ut tum difficultatem ejus obſcuram, tum errorem *Olearii* non mediocrem amoliar: ſic apud eum Apollonius VIII. p. 352. σὺν ἄχθεται δὲ καὶ ὁ Ζεὺς ἀκούων τὰ τοιαῦτα ἅπαντα. . . . . λογίσαιτο τι καὶ ὁ Ψυχοστασίᾳ, ὅτι Μίνω τὸν ἀδελφὸν τῷ Σαρπηδόνος λιπαθανάτῳ χρυσῷ μὴ συλήσαντι ἐτίμησε, καὶ δικάζειν ἔταξεν ἐν τῇ τοῦ Ἀϊδωνέως ἀγορᾷ, Μοιρῶν δ' ἐν πυρὶ τίκτουσῶν. Ψυχοστασίαν *Olearius* vocari putat Odyſſ. Λ, qua *Ulyſſes inferos*, *h. e.* animorum *defunctorum* ſedes *legitur acceſſiſſe*. Ut eo nomine, quanquam perraro, non abnuerim inſigniri Odyſſeam Λ. nam in Heroïc. p. 738. v. 11. δέλτιφα ψυχοστασία volumen ultimum ſine controverſia notans ſponte cogitationem excitat πρότερας, quae alia quidem eſſe nequit, quam Λ. tum ſimilis argumenti ergo, tum ob communem ambabus νεκυίας appellationem; huc tamen neutiquam illud adhibendum reor: quippe manifeſtum eſt nihil eorum, quae *Philoſtratus* habet, ſi ſceptrum aureum exceperis, in Odyſſea tota, ne dum in undecimo volumine ſolo reperiri. Impellexit ſophiſta Lemnius tragoediam *Æſchyli* Ψυχοστασίαν, in qua Jupiter, ut ante fecerat *Homero* jubente Il. X. 209. libratas Achillis Memnonisque animas aequa lance expendebat, dum utraeque matres adſtarent, & pro ſuo quaeque filio contenderent: vide *Poll.* IV, 130. ubi ſimiliter σὺν Ψυχοστασίᾳ, *Æſchyli* nomen reticens, ſcripſit: doctiſſimorum vero Pollucis Enarratorum opera multum cedit induſtriae *Stanleii* ad Catal. Fabul. *Æſchyli*; ex cujus itidem notatis facile revinci poteſt incogitantia *Th. Reineſii* V. L. II. p. 124. haeſitatione praepoſtera non ſatis in Addendis purgata. Jam quis fuerit Minois exemplo, quem etſi Jupiter juri dicundo praefecerit in inferno foro, fato tamen naturaeque debitum ſolvere voluit, in illa tragoedia locus, paulo quidem peritiori obſcurum eſſe nequit. *T. H.*

48. Ποιναὶ] Supra c. IX. *M. du S.*

Ibid. Ἀλάστορες] Παλαμναῖοι δαίμονες, vindices ſcelerum genii, ultores homicidarum. *Mali genii.* *A. V.*

Ἀλάστορες] Aliter enarrat *Plutarchus* 529, 2. ſed minus commode. V. *Clem. Alex.* 12, 2. *M. du S.*

56. Τελῶναι] Non ſolet *Lucianus* in hos invehi. Vide *Gron.* Flor. 179. C. *M. du S.*

59. Te-

οἱ τε πλούσιοι, καὶ τοκογλύφοι προσήεσαν, ὠχροὶ, ἢ προγάστορες, ἢ ποδαγροὶ, κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν, ἢ κόρακα διτάλαντον ὑπεκείμενον. ἐφεστῶτες ἂν ἡμεῖς ἐωρῶμέν τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν τῶν ἀπολογουμένων. καλοῦσιν δὲ αὐτοὺς καινοί τινες καὶ πανδίδοξοι ῥήτορες. ΦΙΛ. τίνες ἔτοι, πρὸς Διός; μὴ καὶ τοῦτο εἰπεῖν. ΜΕΝ. οἶσθά που ταύτασὶ τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀπειλουμένας σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων; ΦΙΛ. πάνυ μὲν οὖν. ΜΕΝ. αὗται τοίνυν, ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, καταγορεῦσί τε καὶ καταμαρτυροῦσι, καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν πρὸς τὸν βίον· καὶ σφόδρα τινὲς αὐτοῖς ἀξιόπιστοι δοκοῦσιν εἶναι· ἅτε ἀεὶ συνοῦσαι, καὶ μηδέποτε ἀφιστάμεναι τοῦ σώματος.

Ὁ δ' ἐν Μίνως ἐπιμελῶς ἐξετάζων ἀπέπεμπεν ἕκαστον εἰς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον, δίκην

sim porro divites sordidique foeneratores accedebant pallidi, ventre projecto, podagra capti, boiam singuli canemque, qui bina talenta pendat, impositum ferentes. Nos igitur prope stantes videbamus, quæ fierent, audiebamusque causam suam agentes, dum accusarent eos novi quidam atque inopinati oratores. PHIL. Quinam hi, quæso per Jovem? illud enim quoque ne dicere refugias. MEN. Nostin illas ad solem projectas a corporibus umbras? PHIL. Utique. MEN. Hæ igitur ipsæ, postquam mortui sumus, accusant, testimonium adversus nos dicunt, & arguunt quæ a nobis per vitam sunt acta; & valde videntur earum quædam esse fide dignæ, quippe quæ semper adsint, neque unquam absistant a corporibus.

12. Minos ergo cum cura singulos explorans ablegat ad impiorum sedes pœnas sub-

59. Τοκογλύφοι] *Alciphr.* I. Ep. 26. Μάγε, ὦ φίλε, κακὸν οἱ κατὰ τὴν πόλιν τοκογλύφοι· plura notat cum hoc ipso *Luciani* loco *Berglerus*. Ut supra *Noster* c. 2. junxit ὀβολοστάτῶν & τοκογλυφῶν, sic ὀβολοστάτου & τοκογλύφου *Philo Jud.* p. 454. C. *Etymol.* p. 613. Ὀβολοστάτης ἦν ὁ τὰ μικρὰ δανείζων φίλοις, ἢ ὁ τοκογλύφος λεγόμενος καὶ ὀβολοστατῆσαι, τόκους λαβεῖν. Genus hominum Athenis & ubique invisum: haec bina vocabula vulgo in pejorem partem accipiuntur, quam δανειστής utraque vetustatem usus ipsa compositione produnt, quippe ab eo usque tempore deducta, quo pendere solebant pecuniam, & literas in tabulis sculpere. *T.H.*

60. Προγάστορες] Non ad fœneratores, qui alibi macilenti, hic pallidi inducuntur, sed ad divites refer. *M. du S.*

61. Κόρακα] Tormenti genus videtur. *F.G.*

Κόρακα] Genus esse supplicii *Budaeus* censuit, teste *H. Stephano* in Thes. sicuti nimirum collaria reorum collis injici poenae aut ignominiae causa *Cujacius* ex l. 7. *D. ad Leg. Jul. de vi publ.* notat Obs. XI, 22. quamvis hic loci vincti ad judicem trahantur: neuter, positis duntaxat *Luciani* verbis, ad ipsam vocem illustrandam quicquam amplius expromsit. Mihi quidem adeo videtur insolens hoc in loco, ut parum absit, quin vitio contaminatam putem. Satis constat, κόρακι corvique nomen ad non unum machinarum instrumentorumque genus esse traductum ob aduncam figuram, qua rostra corvorum imitantur, & ad comprehendendum tenendumque valent: ita saepius apud veteres Mechanicos, & in *Heronis* Autom. p. 259. ἐπίστροφος κόρακος, & τῷ κόρακι ἐπιστρέφοντι. *Strabo* III. p. 249. B. ex Artemidoro refert Celtiberorum mulieres ἀφεστραχήλια σιδηρᾶ φορεῖν ἐχούσας κόρακας καμπυλοφόρους ὑπὲρ κεφαλῆς, ἢ προσπίπτουσας (malo πρωτ.) πρὸ τοῦ μετώπου πολὺ κατὰ τοῦτον δὲ τὸν κόρακα, ὅτε βούλοιντο, καλασσοῦν τὸ κάλυμμα, ὡς ἐμπεσεῖν σκιάδιον τοῦ προσώπου παρέχειν ἢ τομίζειν κόσμον· ubi sane *Casaubonus*, quando *vocari κόρακας instrumenta, quibus mulieres Hispaniae velum adducebant aut reducebant*, censet, minus percepit rationem horum corvorum, qui pone collari ferreo infixi, & super caput ad ipsam frontem reflexi velum adtractum sustinebant. Marculus etiam januae, qui *Homero* κερκίς, posterioribus ῥόπτρου, ἐπίσπαστρον, κρίκος ἢ ὄνυξ, vocatur a Graecis κόραξ & κορακίσκος *Gloss. H. Stephani*: *Uncinus*, κόραξ σιδηροῦς. Κόραξ σιδηροῦς ὄνυξ, *uncinus, repagulum*. In his similibusque aliis nihil est, quod cum κλοιῷ commode jungatur, & ad vinciendos reos pertineat. Ad uncos si quis confugerit nocentibus impactos, de quibus *P. Faber* Semestr. II, 9. & *Baron.* ad Martyrol. Rom. Jan. 19. addideritque egregium *Propertii*-locum IV. El. I, 141. *Et bene quum fixum mento decusserit uncum; Nil erit hoc; rostro te premet ansa suo*, fatebor equidem, haec non sine quadam veri specie posse proferri, modo compertum foret Graecos scriptores unquam illum in modum κόρακας usurpasse: *Dion* certe *Cassius* ἄγκιστρά τινα μεγάλα appellavit LXI. p. 689. quo pacto *uncum* Onomasticon vetus interpretatur: omitto jam huic explicationi loquendi formam ἐπικείμενος κόρακα vehementer repugnare. Ergo circumspicienti, an quid in locum τῷ κόρακι apte reponi posset, primum offerebatur χοῖνιξ, quae *Hesychio* πίδη; &, Χοίνικες, οἱ βαθεῖαι πί-

δαι;

ſubituros meritas pro facinoribus patratis. Maxime vero acerbius eos tractabat, qui ob divitias & imperia fuerant inflati, & tantum non adorari ſe poſtulabant, oſtentationem eorum breviſſimi temporis inanem, & faſtum deteſtatus; itidemque quod non meminiſſent ſe mortales eſſe, ac bona mortalia ſortitos. Hi autem, exutis ſplendidis iſtis omnibus, divitiis inquam, genere & imperiis, nudi demiſſo in terram vultu adſtabant, quaſi ſomnium aliquod ſecum retractantes, quam apud nos habuiſſent, felicitatem. Quare ego iſta quum viderem, impenſe gaudebam, &, ſi quem agnoſcerem eorum, leniter accedens commonefaciebam, qualis fuiſſet in vita, & quantos ſpiritus tunc geſſiſſet, quum multi mane veſtibulis adſtabant egreſſum ejus expectantes, impulſi excluſique a vernulis: hicce

ὑφέξοντα κατ' ἀξίαν τῶν τετολμημένων. καὶ μάλιστα ἐκείνων ἥπτετο, ὅτι τοὺς πλουτοῦντάς τε καὶ δεχαῖς τετυφωμένους, καὶ μονονουχὶ καὶ προσκυνεῖσθαι ἀξιοῦντας, τήν τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ὑπερφίαν μυσαττόμενος· καὶ ὅτι μὴ ἐμέμνηντο θνητοί τε ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκότες. οἱ δὲ, ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα πάντα, πλούτους λέγω, καὶ γένη, καὶ δυναστείας, γυμνοὶ, κάτω νενευκότες παρειστήκεισαν, ὥσπερ τινα ὄνειρον ἀναπεπαζόμενοι τὸν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν· ὥστε ἐγωγε ταῦτ' ὁρῶν ὑπερέχαιρον, καὶ εἴ τινα γνωρίσαιμι αὐτῶν, προσιὼν ἀν' ἡσυχῆ τοῦς, ὑπεμίμνησκον οἵῳ ἦν ὢν τὸν βίον, καὶ ἡλίκον [a] ἐφύσα τότε, ἡνίκα πολλοὶ μὲν ἔωθεν ἐπὶ τοὺς [b] πυλῶνας παρειστήκεισαν, καὶ τὴν πρόοδον αὐτῶν προσέμενον, ὠθούμενοί τε, καὶ [c] ἀποκλειόμενοι πρὸς τῶν οἰκετῶν.

πλήθω c.R. abeunt et C.H. a Z.

αὐλιὸν ἀλαζ. C. ordo melior

πλήθον c.B.

παρειστήκεσαν attice C.H.

ταῦτ' ὁρ. B.

ἔφυσατο τότε c.R. et C.H. quantum inflatus erat. Vera ex Codd. lectio.

παρειστήκεσαν c.Z.C.H.

a Ἔφύσα τότε] Vitium *B2.* ἐφύσατο *Bourdelotius* expreſſerat in *P.* b Πυλῶνας] P. L. Margo *AIW. J.* πρόθυρον, quae interpretatio eſt. c Ἀποκλειόμενοι] Ἀποστειόμενοι P. Margo *AIW.* & *J.* male.

87. Ἀναπιμπαζόμενοι] Ἀριθμοῦμενοι, σκεπτόμενοι. *G.*

δες, quas utrasque copulavit *Ariſtoph.* in Pl. v. 276. apud *Demoſthen.* περὶ Στεφ. p. 494. D. Tromos AEſchinis pater Elpiae ſervivit χοίνικος ψυχείας ἴσχυν καὶ ξύλου. Sed deinde, quandoquidem χοίνικες tum plurali numero plerumque ſoleant efferri, tum pedibus implicandis comparatae minus quadrare viderentur verbo παρεστήκεσαν, ad σκύλακα delatus ſum huic, ut opinor, loco appoſitiſſimum. Quomodo Latini *canem* & *catulum*, ita σκύλακα Graeci vinculum ferreum appellant cervici circumdatum: δεσμὸν σιδηροῦν exponit *Poll.* X, 167. prolatis *Platonis* comici verbis: Λαβὼν μὲ ἔν τ' σκύλακα τ' τῆ Πρᾶξιδου, Καππίδα δοῦσα αὐτὸν — ibidem praecedunt κλοὸς, κλοιὸς & ἄλυσις. *Polyb.* p. 1116. M. Acilius, quum tergiverſarentur AEtolorum legati, φέρω ἄλυσιν ἐκέλευε, καὶ σκύλακα σιδηροῦν ἑκάστῳ περιθεῖναι περὶ τὸν τράχηλον videatur, quem haec ipſa loca non fugerunt, *Theod. Marcilius* ad LL. XII. Tab. c. XVIII. Jam ſi legeris in *Luciano*, κλοιὸν ἕκαστον αὐτῶν, καὶ σκύλακα, vel, ἢ σκύλακα δι' ἑκάστου, & perquam levis erit mutatio, & nihil amplius reſtabit, quod ullam in partem offendat. *T.H.*

67. Ἀποτελουμένας τινὰς] Hoc docet *Plato* in Gorgia. *J.Br.*

Ἀποτελουμένας] Conjiciat aliquis haud abſurde ἀποτεμνομένας ἀπὸ τοῦ σωμάτων, quomodo locutus eſt *Ariſtoteles*; vel, ſi ſerves ἀποτελουμένας, ἀπὸ τοῦ σωμάτων neceſſe tamen non puto, ut quicquam immutetur. *T.H.*

72. Σφόδρα τινὲς αὐτῶν] An ſcribendum? σφόδρα τε αὐταὶ ἀξ. *F.G.*

78. Πλεύτους] Pauló poſt iterum plurali numero. Sic in Ἑρμ. c. 7. & paſſim apud hunc. *M.du S.*

79. Προσκυνεῖσθαι ἀξιοῦ.] Iisdem verbis utitur in Nigrin. §. 21. ubi multo plura reperies hiſce & ſequentibus perquam ſimilia. *T.H.*

91. Ἔφύσα τότε] Mutaverant *B2.* & *P.* fecerantque ἐφύσαλο. Veterem ego eamque genuinam ſcripturam repoſui, quam in reliquis reperio. *M.du S.*

92. Πυλῶνας] Ed. *J.* πρόθυρον· & ſic P. & L. Utrum rectius, viderint architecturae periti: noſtrum non eſt id definire. Si liceat tamen, quod ſentio, aperire, huic loco convenientiorem exiſtimo vocem πρόθυρον. Vide, quae hac de re habeat *Lucian.* in Μισθ. c. 21. οἱ μὲ δὴ ἔξω ἄνθρωποι . . . . ζηλοῦσί σε ὁρῶντες ἐντὸς τῆ κιγκλίδος ἀμφιβόητα, καὶ ἀκολίτους αἰσίοντα, καὶ τῶν πάνυ τινὰ ὑφὸ γεγενημένον. *M.du S.*

ὁ δὲ μόγις ἄν ποθε ἀνατείλας αὐτοῖς πορ- 95
φυρᾶς τις, ἢ χρυσοῦς, ἢ ἀμφοίκιλος,
εὐδαίμονας ἤρετο καὶ μακαρίους ἀποφαίνειν τοὺς
προσειπόντας, ἢν τὸ στῆθος, ἢ τὴν δεξιὰν
προτείνων δοίη καλαφιλεῖν. ἐκεῖνο μὲν οὖν ἡνιῶντο ἀκούοντες.

Τῷ δὲ Μίνωϊ μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάσθη δίκη· ἦν γάρ τοι Σικελιώτῃ Διονύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπὸ τοῦ Δίωνος κεκηγορημένα, καὶ ὑπὸ τῆς [a] σκιᾶς κεκαμαρτυρημένα, παρελθὼν Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος (ἄγουσι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ, καὶ δύναται μέγιστον ἐν τοῖς κάτω) μικρὸν δεῖν τῇ Χιμαίρᾳ προσδεθέντα, παρέλυσε τὸ κακοδίκημα, λέγων πολλοῖς αὐτὸν τῶν πεπαιδευμένων πρὸς ἀγοραῖον γενέσθαι δεξιόν.

Ἀποστάντες δὲ ὅμως τοῦ δικαστηρίου πρὸς τὸ κολαστήριον ἀφικνούμεθα. ἔνθα δή, ὦ φί-

vero vix tandem exortus ipsis in veste purpurea, vel auro prætexta, vel vario colore distincta, felices putabat beatosque se redditurum salutatores, si pectus, aut dextram porrectam dederit osculari. Et illi quidem pungebantur his auditis.

13. A Minoë vero unum quoddam in gratiam disceptatum est judicium: etenim Siculum Dionysium multorum ac nefariorum a Dione criminum insimulatum, umbræque suæ testimonio pressum, in medium progressus Aristippus Cyrenæus (eum in honore habent, multumque pollet apud inferos) jam jam Chimæræ adligatum exsolvit pœna, dum diceret in multis eruditorum pecunia juvandis eum dextre fuisse versatum.

14. Digressi tamen a tribunali ad supplicii locum pervenimus: ibi enimvero, amice

[a] Σκιᾶς] Ineptam cunctarum Edd. lectionem σοφῆς mutavi ex emendatione *J. Fr. Gronovii* certissima.

6. Ἀρίστιππος] Ἀρίστιππος ἦν ὁ Φιλόσοφος ὁ ἐκ Κυρήνης * ὁρμώμενος, δεινὸς τὰ περὶ γαστέρα τε καὶ τοὺς μαγείρους σοφιστής. παρὴν Διονυσίῳ τῷ πρεσβύτῃ κατὰ τὴν Σικελίαν, αὔξων αὐτοῦ τὴν τρυφήν, καὶ αἰσχρότατα θωπεύων καὶ †κολακεύων πέρα τοῦ μετρίου. *V.*

* Ὁ μεμηνὼς δεινὸς] Ὁμόμενος δεινὸς V. G. non agnoscunt ὁμαμενος, sed δεινὸς etiam habent. *M. du S.*

In *V.* vidi ὁ μόμενος hinc pessime dederant in E. A. ὁ μεμηνὼς. Non dubito, quin veram lectionem levi mutatione reduxerim: ἐκ Κυρήνης ὁρμώμενος, *Cyrenis oriundus.* Mox pro αἰσχρόταλα & παρὰ τὸ μ. ex *V.* correxi αἰσχρότατα & πέρα τοῦ μετρίου. Notavit autem ex G. Doctiss. *du Soul* haec Latina mixta Graecis: *Aristippus*] *Cyrenaeus philosophus, diuturnus apud Dionysium tyrannum in Sicilia, auctor ejus luxuriae, & turpissime parasitans & adulans ultra decorum.* *T. H.*

† Κολακεύων παρὰ τὸ μετρίου] Debuit παρὰ τὸ μέτρον vel μέτριον. Sed scripsit haud dubie πέρα τοῦ μετρίου, quemadmodum ipse *Lucianus* passim & alii. Sic in Revivisc. c. 31. Πολυξένη ἀνδροκτόνος πέρα τοῦ μετρίου. in quom. conscrib. Hist. c. 7. πέρα τοῦ μετρίου καλλιέπτουλις. Adde c. 10. De Saltat. c. 21. 75. Sic πέρα τοῦ πιθανοῦ, πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος, alibi. *J. J.*

95. Ἀνατείλας] Quasi Sol, quo nomine reges suos parasiti atque adulatores appellabant: Antigonus Hermodoto poëtae, qui se Solis filium in carmine vocaverat, eleganter illusit; ὡ τοιαῦτά μοι ὁ λασανοφόρος σύνοιδα. Usus est Luciani loco *Barth.* ad *Stat.* IV. Sylv. I, 3. ad *Claudian.* in Rufin. II, 443. *Brodaeus* ad Anth. III. c. XVI. Ep. 2. ubi *Isidorus* Eumeli aucupio vitam tolerantis fortunam laudans, Οὕτοτε δὴ ἐθελοίην ἔκυσεν χέρα γαστρὸς ἔκητι. *T. H.*

98. Στῆθος] Vide quae supra ad Nigr. c. 11. annotata a me sunt. *M. du S.*

3. Διονύσιον] V. *Corn. Nep.* in Dione. *M. du S.*

4. Ὑπό τε Δίωνος] *Plutarch.* in Dione. *J. Br.*

Ὑπό τε Δίωνος κεκηγορημένα, καὶ ὑπὸ τῆς σοφῆς κεκαμαρτυρημένα] Mirum qui ab Stoicis potuerit dici testimonio confixus, quem ipse Aristippus laudandum censuit. Sed alius est accusator apud inferos, & verissimum opinor, quod in mentem venit patri, ὑπὸ τῆς σκιᾶς. Propria ipsius umbra eum convicerat praeter Dionem. Id ipse Menippus, hoc eodem verbo etiam usus, paulo ante adfirmavit: αὗται (σκιαὶ) τοίνυν ἐκεῖναι ἐπιθάνουσιν, κἀληγοροῦσί τε & διελέγχουσι τὰς παραμυθίας ἡμῶν τοῦδε τοῦ βίου. *J. G.*

5. Σκιᾶς] Cl. *Gronovii* emendationem amplector. *M. du S.*

6. Ἀρ. ὁ Κ.] *Laertius* in ejus vita. *J. Br.*

Ἀρίστιππος] Aristippum Dionysio patronum advocat, quia ejus parasitus fuisse traditur. V. Περιγρ. c. 33. *M. du S.*

9. Προσδεθέντα] Lego ὠδαδεθέντα· absurde enim Chimaerae alligetur; eleganter traditur excruciandus. Vide N. Δ. XXX. *M. du S.*

20. Τῶν

ce mi ; multa miſerandaque erat audire ac videre ; nam ſimul & flagellorum ſonitus exaudiebatur , & ploratus eorum , qui in igne torrebantur , & tormenta , & cippi , & rotæ : Chimæra diſcerpebat , Cerberus laniando vorabat : una autem omnes puniebantur , reges , ſervi , ſatrapæ , pauperes , divites , mendici ; cunctosque pœnitebat patratorum : nonnullos agnovimus etiam conſpicati , eorum de numero ſcilicet , qui nuper vitam finierant : illi vero præ pudore vultus tegebant , ſeſeque avertebant : quod ſi forte reſpicerent , valde quidem ſervilem in modum , atque adulatorie , illi ipſi , qui fuerant quam putas graves , & ſuperbi aliorum contemtores in hac vita : at pauperibus pro dimidia parte malorum immunitas erat conceſſa ; & quum interquieviſſent , denuo pœnis adficiebantur. Porro illa etiam vidi fabuloſa , Ixionem , Siſyphum , Phrygem Tantalum male ſe

λε, πολλὰ ϗ ἐλεεινὰ ἦν ἀκῦσαί τε, καὶ ἰδεῖν· μαστίγων τε ἅμα ὁμοῦ ψόφος ἠκούετο, ϗ οἰμωγὴ τῶν ὑπὸ τοῦ πυρὸς ὀπτωμένων, καὶ τρέβλαι, ϗ κύφωνες, ϗ τροχοί. ϗ ἡ Χίμαιρα ἐσπαράττετο, ϗ ὁ Κέρβερος ἐδάρδαπτε· ἐχολάζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δοῦλοι, σατράπαι, πένητες, πλούσιοι, πτωχοί· καὶ μετέμελε πᾶσι τῶν τελουμένων. ἐνίους δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὁπόσοι ἦσαν τῶν ἔναγχος τελευτηκότων. οἱ δὲ ἐνεκαλύπτοντο, ϗ ἀπεστρέφοντο· εἰ δέ ποτε καὶ προσβλέποιεν, μάλα δουλοπρεπές τι, ϗ κολακευτικόν· ϗ ταῦτα, ὡς οἴει βαρεῖς ὄντες, ϗ ὑπερόπται πρὸ τοῦ τὸν βίον; τοῖς μέντοι πένησιν ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδέδοτο, ϗ ἀναπαυόμενοι πάλιν ἐχολάζοντο. ϗ μὴν κἀκεῖνα εἶδον τὰ μυθώδη, τὸν Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, ϗ τὸν Φρύγα Τάνταλον

χαὶ ἀκ. καὶ Ζεν. B

ἐδαϱδαπτεν C z. C. H

καὶ add. C z. et C.

τῶν καλεγνω μένων καὶ ἐγν ἐδάμεν. C R ἐδαμεν hab. et C. H quo ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες legitur. ἐδίδοτο. C R et C. H z.

b Τι] L. Margo. Αἰῶ. J. in ceteris τι. c Ἀναπαυόμενοι] Διαναπαυόμενοι P. J. d Ἰξίονα] Excepta S. quam ſequi ſolet Amſt. omnes Edd. Ἠξίονα.

quod minime ſperno. et C. R et reponendum put. et B.

16. Καὶ τρέβλαι] Στρέβλα τὸ βασανιστήριον ὄργανον, ἀπὸ τοῦ τρίβλω τὸ κάμπτω. V.

28. Ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδίδοτο] Τὸ ἥμισυ φ τιμωρίας. ὡς ἐπὶ ‡ δεσμοῦ δὲ τοῦτο προσέιγκας διέχυσε ὑπερβαλοῦσῃ ἡδονῇ τὴν ἀκοήν. V.

‡ Δεσμῷ . . . προσέιγκας . . διέχυσι] Quid reſpexerit, quidve ſibi velit neſcio. C. & V. δεσμῷ & mox προσέιγκας & διέχυσε. M. du S.

Senſus eſt : ἡμιτέλεια vere quum dixit, quaſi de tributo loquerentur, mirifica voluptate aures (lectorem) perfudit. Indicare voluit elegantiam ejus locutionis, qua pauperibus dimidium quaſi dolorum poenarumque tributum remitti dicitur : κακῶν pro κακῶν libratii vitium. T. H.

10. Τῶν πεπαιδαγμένων] Quo in numero cenſetur Plato. J. Br.

16. Ὀπτωμένων] Haud temere ſimilia apud Ethnicos ſcriptores invenias : ſed vide *Noſtrum* ſupra N. A. XXX. infra in Ἰσ. Ἀλ. II. c. 29. & Πάνθ. c. 8. M. du S.

17. Ἡ Χίμαιρα] Χίμαιρα, τρίμορφον θηρίον, ὁ πρόσθεν μὲν λέων, μέσον δὲ χίμαιρα, ὄπισθεν δὲ δράκων. Hesych. Hujus deſcriptionem vide Il. Z. A. V.

20. Πάντες, πλ. πλουσοί] *Ariſtophanes* in Pluto v. 552. egregie inter πλουσιον & πένητα diſtinguit:

Πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, ὦ σὺ λέγεις, ζῆν ἴσως μηδὲν ἔχοντα. Τῷ δὲ πένητι, ζῆν φειδόμενον ϗ τοῖς ἔργοις προσέχοντα. Περιγίγνεται δ' αὐτῷ μηδέν, μὴ μόνον μηδ' ἐπιλείπειν.

Id eſt, *nihil cum eſt, nihil deſit tamen. Terent.* Eun. A. II. Sc. II. 12. M. V.

25. Δουλοπρεπές τι] Eandem lectionem dudum conjectura fueram adſecutus ; paulo poſt ſimili ratione, φοβερόν τι ϗ ἀλάκοσον διεφθάρτον hic enim perinde intelligendum eſt, quod ex προσβλέποιεν facile repetas, προσέβλεποιεν. Venerat etiam in mentem, δουλοπρεπῆς τε ϗ κολακευτικοῦ, quod, ſi ſcriptus aliquis Codex adſpiraſſet, libenter praetuliſſem, quia congruere videtur aptiſſime cum ſequentibus βαρεῖς ὄντες &c. Eleganter autem orationis animandae cauſa interponitur πῶς οἴει. OEnom. apud *Euſeb.* Praep. Euang. v. p. 214. B. Ἐγὼ ἤν ὡς ἤκουσα, πῶς οἴει ἡγανάκτησα. *Plato* Symp. p. 1203. A. πόσης οἴεσθε γίμει σωφροσύνης. Pari modo πῶς δοκεῖς *Theophilus* apud *Athen.* XI. p. 472. E. ubi male vertitur. T. H.

Ibid. Τι] L. & Ed. J. In aliis τι. M. du S.

29. Διαναπαυόμενοι] Ex P. & Ed. J. Reliquae ἀναπαυόμενοι. M. du S.

habentem, terrigenam Tityum : Hercule, quantus erat ! jacebat enim ſpatium occupans agri.

15. His quoque præteritis in campum nos inferimus Acheruſium, invenimusque ibi ſemideos, & heroïdas, ceteramque mortuorum in populos & tribus diſpertitam turbam ibi commorantem ; veteres alios ſituque mucidos, &, ut ait Homerus, roboris expertes ; alios recentes & compactos, illosque in primis Ægyptiorum fere inſolubiles ob conditurae durabilitatem. Quamobrem unumquemque dignoſcere non admodum erat facile : omnes enim plane ſibi invicem fiunt ſimiles oſſibus nudatis : vix tamen permultum tempus contemplati eos noſcitabamus. Jacebant autem acervatim obſcuri, ignotique, & nihil eorum, quae apud nos pulcra videbantur, ſer-

32. Χαλεπῶς ἔχοντα] Quam frigida haec, & *Luciano* indigna! Plura ſunt in hoc opuſculo ejusdem farinae, quae maturum judicium minime ſapiunt, & ſcriptorem arguunt aut a *Luciano* diverſum, aut certe *Lucianum* ipſum juniorem & nondum ſubacti ad has res judicii. *M. du S.*

Χαλεπῶς ἔχοντα] Hoc ſi ad Tantalum ſolum pertineat, omnino deſiderabit ὑπὸ τῦ δίψους ſed literam addi malo, χαλεπῶς ἔχοντας, ut Ixionem & Siſyphum ſimul complectatur. Illud autem frigus orationis, quod in his Vir Clariſſ. *M. du Soul* animadvertiſſe ſibi viſus eſt, ego quidem, qui meus eſt ſtupor, nullus ſentio. *T. H.*

Ibid. Καὶ τὸ γηγενῆ Τιτυόν. Ἡράκλεις ὅσος!] Videtur Τιτυὸν, Ἡράκλεις ὅσον; *J. G.*

Ibid. Γηγενῆ] *Terrae filium.* *J. Br.*

33. Τόπον ἀγροῦ] *Homer.* Odyſſ. Λ, 575.

Καὶ Τιτυὸν εἶδον γαίης ἐριαύχενος υἱὸν
Κείμενον ἐν δυσπέδῳ· ὃς ἐπ' ἴντεα κεῖτο πέλωρα. *J. Br.*

39. Εὐρωτιῶντας] Παλαιὸν & εὐρωτιῶντα junxit itidem *Gregor. Nyſſ.* ad Pſalm. p. 364. B. ſed voce nonnihil vitiata : καὶ ἀφ' τούτου παλαιός τις ἐξ ἰῤῥυτιῶν ἐγενόμην. Εὐρωτιῶν legendum ex hoc *Luciani* loco, ubi eadem illa copulentur, ſe didiciſſe monet *D. Hoeſchel.* ad *Phot.* p. 293. *T. H.*

40. Ἀμενηνούς] *Homer.* Odyſſ. Κ, 521. 536. *J. Br.*

42. Αὐους] In libris omnibus legebatur hic αὐτους, nullo prorſus ſenſu. Ego vero αὖους ſcriptum fuiſſe pro certo habeo. Vide Πάνθ. c. 8. *M. du S.*

Αὐτοὺς] Non diffiteor αὖους ingenioſe cogitatum, & primo adſpectu blandiri. Attamen re diligentius expenſa dubitari fere nequit, quin aliud quidpiam requirat τὸ πολυαρχὲς τ῀ ταριχείας nam hoc quidem eum in modum ponitur, ut praecedentis cujuscumque vocabuli rationem prodat : jam ſi forte αὖος commode dicuntur AEgyptiorum νεκροὶ ἀφ' τῆς ταριχείας, quia condiendo corpora mortuorum exſiccantur, etiamne pari modo reſpondebit ἀφ' τὸ πολυαρχὲς τ῀ ταριχείας; nihil, me judice, minus. Per illa veſtigia dum corruptae voci medicinam quaero, incidit ἀλύτους, literarum certe ſimilitudine tam propinquum, ut facilis errandi cauſa ſponte in oculos ingeratur : praeterea quam ſit oportuna verbi virtus huic loco, pronum eſt docere. Λύεσθαι & ἀφ' λύεσθαι a Graecis uſurpari ſolent de iis rebus, quae compage ſoluta dilabuntur ac diſſipantur : atque inde ἄλυτα quae vel plane non, vel difficillime ſolvuntur, disjectisve partibus intereunt. Illa poteſtas optime patet ex *Ariſtotel.* Meteor. IV. p. 101. ὅσα δὲ ὑπὸ θερμοῦ ξηροῦ πήγνῦται, τὰ μὲ ἄλυτα, τὰ δὲ λύεται ὑγρῷ· mox : οἱ μολίβοι ἄλυτοι· νίτρον δὲ & ἅλες λυτὰ ὑγρῷ· paulo poſt : τὰ μὲ λυτά ἐστι, οἷον νίτρον τὰ δὲ ἄλυτα, οἷον πάμμο & ἅλες ibidemque ſaepius occurrit. *Plato* Tim. p. 1054. A. in illa admirabili auguſtiſſimi rerum omnium parentis oratione : Θεοὶ θεῶν, ὧν ἐγὼ δημιουργὸς, πατὴρ τε ἔργων, ἃ δ' ἐμοῦ γενόμενα ἄλυτα, ἐμοῦ γε θέλοντος τὸ μὲ ὂν δὴ διὸν πᾶν λυτὸν· τό γε μὴν καλῶς ἁρμοσθὲν & ἔχον εὖ λύειν ἐθέλειν, κακοῦ· διὰ & ἐπείπερ γεγένησθε, ἀθάνατοι μὲ οὐκ ἐστὲ, οὐδ' ἄλυτοι τὸ πάμπαν, ἔτι μὲ δὴ λυθήσεσθέ γε, οὐδὲ τεύξεσθε θανάτου μοίρας &c. Hinc ἡ τῦ σώματος λύσις, quando, migrante anima, collapſum tandem in cineres ac pulverem ſolvitur : *Æſchin.* Dial. III. §. 19. & corpus humanum natura λυτὸν, quippe quod poſt mortem in elementa, unde fuerat conflatum, diſſi-

ſervantes. Quinimo, multis eodem in loco ſceletis jacentibus, cunctisque ſimilibus, qui terribile quiddam per vacuos oculorum orbes intuerentur, nudosque dentes oſtenderent, mecum hæſitabam, quo ſigno diſcernerem Therſiten a formoſo Nireo, aut mendicum Irum a Phæacum rege, aut Pyrrhiam coquum ab Agamemnone: nihil enim amplius priſtinorum indiciorum ipſis adhærebat, ſed conſimilia oſſa erant, incerta nullisque notis inſcripta, ſic ut a nemine amplius diſtingui poſſent.

16. Tum vero iſta videnti videbatur mihi hominum vita pompæ cujusdam longæ ſimilitudinem habere; adminiſtrare vero atque ordinare ſingula fortuna, diverſos ac varios pompam ducentibus habitus adtribuens: hunc enim oblatum regali cultu

τας ἡμῖν καλῶν φυλάτ]ονλες. [a] ἀμέλει, πολλῶν ὀ ταὐτῷ σκελετῶν κειμένων, ὑ πάντων [b] ὁμοίων, φοβερόν τι, ὑ ἀχαρὲς δεδορκότων, ὑ γυμνὰς τὰς ὀδόντας προφαινόντων, ἠπόρουν πρὸς ἐμαυτόν, ᾧ τινι ἀχριναιμι τ Θερσίτ]ν ἀπὸ τ καλ Νιρέως, ἢ τ μελαίτ]ν Ἶρον ἀπὸ τ Φαιάκων βασιλέως, ἢ Πυρρίαν τ μάγειρον ἀπὸ τ Ἀγαμέμνονος· οὐδὲν γὰρ ἔτι τ παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς παρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὀστᾶ ἦν, ἄδηλα, ὑ ἀνεπίγραφα, ὑ ὑπ' οὐδενὸς ἔτι ἀχριτὰ δυνάμενα.

Τοιγάρτοι ἐκεῖνα ὁρῶν]ι ἐδόκει μοι ὁ τ ἀνθρώπων βί πομπῇ τινι μακρᾷ προσεοικέναι, χορηγεῖν δὲ ὑ ἀχατάτ]ειν ἕκαστα ἡ Τύχη, ἀχφορα ὑ ποικίλα τοῖς [c] πομπεύουσι σχήματα προσάπτουσα· τ μὲν γὰρ λαβοῦσα

[a] Ἀμέλει] Ὥς P. L. J. Margo *AiW.* Eſt interpretamentum. [b] Ὁμοίων] Ὁμοίως F. [c] Πομπεύουσι] Πομπάταις P. L. J. Margo *AiW.*

50. Σκελιτῶν] Ἀπεξηραμμένων. *G.*

diſſipatur: Graeci dicunt λύεσθαι vel ἀναλύεσθ]αι εἰς τὰ στοιχεῖα. Huic neceſſariae calamitati obſiſtere conabantur conditura & odoribus AEgyptii, ut ne poſt obitum quidem cariſſimorum pignorum conſpectu privarentur: eaque cura quodammodo perficiebant, ut per multa ſecula lineamentis integris cadavera conſtarent, neque, ut apud alias gentes ab his moribus averſas, cito diffluerent. *Plato* Phaed. p. 60. F. συμπίσειν γὰρ τὸ σῶμα ἐ ταριχεύειν, ὥσπερ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ταριχεύοντες, ὀλίγου ὅλον μένει ἀμήχανον ὅσον χρόνον ante dixerat σώματι τάχα ἀχλούθ]ον προσήκειν, ψυχῇ δὲ αὖ τὸ ἀθάνατον ἀδιαλύτῳ εἶναι· &, τὸ ὁρατὸν σῶμα .... ὃ δὴ νεκρὸν καλοῦμεν, ᾧ προσήκει ἀχλούθ]ον ἐ ἀχπίπτειν ὑ ἀχατεῖσθαι. Hinc patere arbitror, cur *Noſter*, poſtquam memoraverat quosdam mortuorum πολιτὰς ὑ σωτῆρας, qui tamen brevi tempore communem ſortem ſubituri videbantur, addiderit appoſite, καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων ἀλύτους, *indiſſolubiles*: quam vero ob cauſam? quidve tandem hanc ipſis in longiſſimum tempus perdurandi virtutem conciliabat? τὸ πολυαρκὲς τ ταριχείας. Iſta quum aptiſſime cohaereant, non plane noſtra conjectura videbitur inprobabilis, eoque forte nomine alteri praeferenda. *Luciani* locum uſurpavit *Gataker.* ad *Antonin.* IV. §. 48. *T.H.*

44. Οὐ πάνυ τι ἦν ῥᾴδιον] *Gataker.* ad *Antonin.* VI. §. 24. ubi horum multa profert, ſcripſit ὐ πάνυ ἦν τι ῥᾴδιον male factum, ſi de induſtria ſeparavit particulas, quae Attico more conjungi ſolent, ut monuit *H. Stephan.* App. de D. A. p. 74. Saepe *Noſter*: Ἐπισκ. c. XII. *Dion Chryſ.* initio Charidemi: ὐ πάνυ τι αὐτοὺς ἐπιτιμῶν. *T.H.*

49. Ἀμέλει] P. L. & Ed. *J.* ὥς pro ἀμέλει habent. *M. du S.*

Ἀμέλει] Recepta per editiones interpunctio fortaſſe paucos offendet, neque ipſe temere movendam putem: nihilominus, ſi res mei ſit arbitrii, hanc partem usque ad προφαινόντων praecedenti membro adjungi malim; tum porro ſubſequentis orationis initium addita particula, quae facile creberrimo vitii genere fugari potuit, locupletaverim: ἠπόρουν ὖν πρὸς ἐμαυτόν· ſic ἀμέλει decentiorem locum occupabit, & articuli comprehenſionis integrae juſtiore nexu cohaerebunt. Verum πάντων ὁμοίων legatur, an πάντων ὁμοίως φοβερόν τι ἐ δλιτεινὸν δεδορκότων, perparum intereſt: ſic tamen Ed. princeps addita poſt ὁμοίως majore diſtinctione: unde ortum videtur, ut poſtmodum ὁμοίως in ὁμοίων mutandum cenſuerint. *T.H.*

55. Τὸν μελαίτ]ν Ἶρον] *Homer.* Odyſſ. Σ. *J.Br.*

Ibid. Ἀπὸ τῆ Φ. β.] Ab Alcinoo. Odyſſ. H. *J.Br.*

56. Πυῤῥίαν] Vid. Ὄρχ. c. 19. & Τιμ. c. 22. ubi de eo dictum eſt. Sed quis ille nobilis coquus in hiſtoria? niſi forſan ad Comicorum coquos alluditur, de quibus ex *Athenaeo* dixi. *M. du S.*

ἡ Τύχη βασιλικῶς [a] διεσκεύασε, τιάραν τε ἐπιθεῖσα, καὶ δορυφόρους προσέδωκε, καὶ τὴν κεφαλὴν σέψασα τῷ Ἀλφαδήματι· τῷ δὲ οἰκέτου σχῆμα περιέθηκε· τὸ δέ τινα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε· τὸ δὲ ἄμορφον καὶ γελοῖον παρεσκεύασε· παίγνιον γάρ οἶμαι [b] δεῖν γενέσθαι τὴν θέαν. πολλάκις δὲ καὶ μέσης τῆς πομπῆς μετέβαλε τὰ ἑνίων σχήματα, οὐκ ἐῶσα ἐς τέλος διαπομπεῦσαι, ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμφιέσασα τὸν μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τὴν οἰκέτου καὶ αἰχμαλώτου σκευὴν ἀναλαβεῖν, τὸν δὲ Μαιάνδριον, τέως ἐν τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, τὸν Πολυκράτους τυραννίδα [c] μελετήσαντα. καὶ μέχρι μέν τινος εἴασε χρῆσθαι τῷ σχήματι· ἐπειδὰν δ' ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τηνικαῦτα ἕκαστον ἀποδὺς τὴν σκευήν, καὶ ἀποδυσάμενον τὸ σχῆμα μὴ τοῦ σώματος, ὥσπερ ἦν πρὶν τοῦ, γίγνεσθαι, μηδὲν τοῦ πλησίον διαφέροντα. ἔνιοι δ' ὑπ' ἀγνωμοσύνης, ἐπειδὰν ἀπαιτῇ τὸν κόσμον ὀπίσω ἡ Τύχη, ἄχθονταί γε, καὶ ἀγανακτοῦσιν, ὥσπερ

instruxit, tiara impoſita, ſatellitibus additis, & capite diademate coronato: alteri ſervilem ſchemam circumdedit: alium quendam formæ decore ornavit: illum deformem ac ridiculum finxit: ex omnigenis enim, puto, formis decet componi hoc ſpectaculum. Sæpe vero per mediam pompam immutare ſolet nonnullorum habitus, haud ſinens ad finem usque pompæ intereſſe quo collocati fuerant ordine: atque adeo detracto priore veſtitu Crœſum coëgit ſervi captivique ornatum ſuſcipere; Mæandrio contra, qui hactenus in pompa ſervis erat immixtus, Polycratis tyrannidem induit, eoque ad aliquod tempus permiſit uti habitu. Verum ubi pompæ tempus præteriit, tunc unusquisque, reddito ornatu, exutoque habitu cum corpore, qualis erat ante, fit nihil ab alio quolibet diverſus. Sunt autem, qui præ dementia, quando repetit ornatum inſtans ipſis fortuna, graviter ferunt, atque indignantur

[a] Διεσκεύασε] Ἐσκεύασε P. Margo *AIW.b* Δεῖν γενέσθαι] Δεῖ P. δεῖν γίνεσθαι Margo *AIW. e* Μαιάνδριον] Jure ſic repoſitum in *B*1. 2. *P. S. A.* quum in vetuſtis foret *μαιανίδην*.

66. Διεσκεύασε] Scenae proprium; qualia ſunt σκηὴ, ἀλφαδὴ, κατασκηὴ, συσκηὴ, & inde ducta verba. *Heliodor.* I. p. 3. *μύριον εἶδος ὁ δαίμων ἐπὶ μικροῦ τοῦ χωρίου διεσκεύασεν* quam locutionem ne dubites unde fuerit mutuatus, paucis interpoſitis adjicit *τοιοῦτον διάστημα ἐποιήσας*. *OEnomaus* apud *Euſeb.* Praep. Euang. V. p. 229. B. *Εὐριπίδης, ἀνὴρ ἐπὶ τῷ ἀλφαδιάσαι αὐτοὺς γενόμενος θεοφιλὴς* quorum mentem *Vigerus* minime percepit. *Noſter* παρὰ τὴν Περ. τελ. ſub initium: *τῷ πράγματι*, vel potius, ut *Faber* voluit, *τῷ δράματι ἀλφαδὴ*, quemadmodum in *Achill. Tat.* II. p. 125. *τὴν συσκηὴν τοῦ δράματος* a qua re ipſa diverſa non eſt Cod. Flor. lectio *τὴν κατασκηὴν*, quam ſibi non diſplicere teſtatur *Salmaſius*. Idem verbum in apparatu pompae, quae choragio ſcenae ſimillima, uſurpari nihil eſt quod miremur: potius autem hic loci compoſitum, quam, uti in aliis Codd. extat, *ἐσκεύασε*, probaverim. Jam tiaram & diadema, ſive regium inſigne candidae faſciae ob tiaram circumvolutae, ut ſaepe ſolet, diſtinxit *Noſter*, qua de re monuit *Barn. Briſſon.* de R. P. I. p. 32. Simili modo cauſia regum Macedonum diademate fuit cincta; unde *καυσία ἀλφαδιατοφόρος Plutarcho* T. I. p. 941. C. quod illuſtrat *Arrian.* A. A. VII. c. 22. *Duris* apud *Athen.* XII. p. 536. A. 537. F. *τὴν καυσίαν ἔχουσαν τὸ ἀλφάδιμα τὸ βασιλικόν*. T. H.

71. Δεῖ] P. ſolus: in aliis δεῖν. M. du S.

74. Διαπομπεῦσαι] *In pompa transvehi, pompatice tranſire H. Stephanus* exponit in Th. L. G. T. III. p. 201. melius Interpretes: *pompam finire cum iisdem inſignibus & ornatu*. T. H.

77. Μαιάνδριον] De eodem in Ἐπισκ. c. 14. At apud *Herodotum* III. c. 123. Μαίανδρος dicitur *ὁ Μαιανδρίου, ἀπὸ τοῦ ἄστεος, ὃς οἱ ἦν γραμματιστής*. De proditione in illo *Herodoti* loco non aliter liquet, quam quia ſupellectilem Polycratis in templo Junonis ſuſpendiſſe poſt ejus mortem dicitur: ſed ex ſeqq. paginis patet, ſucceſſiſſe eum Polycrati; & ſemel atque iterum legitur ibi ejus nomen *Μαιάνδριος*, ut de emendatione hic cogitare non ſit opus. M. du S.

Μαιάνδριον] Vide *Jac. Perizon.* ad *Ælian.* V. H. XII, 53. ubi *Μαιανδρίου τοῦ Σαμίου*. Simili diſcrepantia Protagorae pater *Diogeni L.* IX, 50. *Μαιάνδριος*, *Philoſtrato Μαιάνδρου*. T. H.

79. Μιλησίους] Scribe *μιλησίδους*. J. Br.

Μιλησίους] Antiquiores fere Edd. *μιλησίδους*, quod prima *B*2. mutavit; merito. De mendo monet etiam *Gatakerus* ad *M. Anrel.* XI, 24. M. du S.

87. Ἃ

quasi propriis suis rebus orbati, non ea reddentes, quæ ad parvum tempus mutua sumserant. Opinor autem eorum, qui versantur in scena, sæpe te vidisse tragicos actores istos, qui, prout usus fabularum poposcerit, nunc Creontes, alias Priami fiunt, aut Agamemnones: idemque, si forte, qui paulo ante valde magnifice Cecropis aut Erechthei personam sustinuit, confestim servus prodire solet a poëta jussus: at finito jam dramate, quum exuerit eorum quisque auro sparsam illam vestem, personam posuerit, & descenderit a cothurnis, pauper & humilis obambulat, non amplius Agamemnon Atrei filius, neque Creon Mencœcei, sed Polus Chariclis Suniensis nomine nunc suo dictus, aut Satyrus Theogitonis Marathonius. Perinde atque ista hominum res sunt, ut mihi tum videnti apparuit.

ὡς αἰκείων τινῶν στερισκόμενοι, ἢ ἔχ, ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο, ἀποδιδόντες. Οἶμαι δέ σε καὶ τὸ ὅτι τὴν σκηνὴν πολλάκις ἑωρακέναι τοὺς τραγικοὺς ὑποκριτὰς τούτους, πρὸς τὰς χρείας τῶν δραμάτων, ἄρτι μὲν Κρέοντας, ἐνίοτε δὲ Πριάμους γιγνομένους, ἢ Ἀγαμέμνονας· ἢ ὁ αὐτὸς, εἰ τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς τὸν Κέκροπα ἢ Ἐρεχθέως σχῆμα μιμησάμενον, μετ' ὀλίγον οἰκέτης προῆλθεν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κεκελευσμένος. ἤδη δὲ πέρας ἔχοντος τοῦ δράματος, ἀποδυσάμενος ἕκαστος αὐτῶν τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην ἐσθῆτα, καὶ τὸ προσωπεῖον ἀποθέμενος, καὶ ἱκαλάβας ἀπὸ τῆς ἐμβατοῦς, πένης καὶ ταπεινὸς περέρχεται, οὐκ ἔτ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρέως, οὐδὲ Κρέων ὁ Μενοικέως, ἀλλὰ Πῶλος Χαρικλέους Σουνιεὺς ὀνομαζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θεογείτονος Μαραθώνιος. τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματά ἐστιν, ὡς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν.

ΦΙΛ.

abeuntia B.

ordo est C. H.

attice περιεστιν C. R. et H. cujus vulgata est interpretatio

Σουνιεὺς C. H. barbare

d Οἶμαι δὲ σε] Hoc loco ex *Alciphr.* σε inserui: R. subjectum habebat post ἑωρακέναι.

94. Σεμνῶς] Τὸ σεμνὸν, τὸ ὑπερφαινον, ἢ ἁπλῶς σεμνόν. G.

1. Ἀπὸ τῆς ἐμβατοῦς] Ἐμβάται κωμικὰ ὑποδήματα μεγάλα τι καὶ * τὰς κρηπῖδας ὑψηλὰς ἐξεργασμένα, τὸ πρὸς μεῖζον ὕψος τὸ χράσμον ἄγειν. V.

* Τὰς κρ. ὑψηλὰς ἐξ.] A recentiore manu haec inferta sensum perturbant: extant tamen in C. nisi quod ὑψηλαι. M. du S.

87. Ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο] Abripi se passus fuit Interpretum errore Clariss. *J. Jens.* quando L. L. II. p. 302. haec posita censet pro οὓς ἀποδιδόντες ταῦτα, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο. Ἃ ἐχρήσαντο nihil aliud quam, *quae mutua sumserant*, vel *acceperant a fortuna*; ut satis est liquidum ex opposito, ὥσπερ οἰκείων τινῶν στερισκόμενοι. Plane similem invenies *Cebetis* sententiam p. 61. 63. T. H.

88. Ἐχρήσαντο] *Mutuati sunt.* F. G.

Ibid. Οἶμαι δὲ σὲ τὸ &c.] Δὲ mihi visum fuerat mutandum in σε· sed quum illud pronomen utique necessarium paulo inferius ostendat MS. augere licet *Lucianum*. Appositi sunt *Petronii* versus c. 80. p. 400. quos Vir magnus *Ant. Schultingius* ad oram libri adnotarat: neque *Jan. Dousam* Praec. I. c. 19. ubi eosdem explicabat, Scriptoris nostri locus praeteriit. T. H.

89. Ἑωρακέναι σε τοὺς] Illud σε ex MS. R. G. in textum recepimus. M. du S.

91. Κρίοντας] Confer infra Ἀ. Μισ. c. 5. L. K.

95. Προῆλθεν] De usu verborum προέρχεσθαι, παρέρχεσθαι, παριέναι scenico notavimus p. 33. T. H.

99. Καὶ καταβὰς ἀπὸ τῆς ἐμβατοῦς] Eadem utitur comparatione *Just. Martyr.* Epist. ad Zen. & Ser. J. B.

1. Ἀπὸ τῆς ἐμβατοῦς] *E tragicis aut comicis sublimioribus calceamentis*, ut veterum heroum corporis proceritas repraesentaretur. J. Br.

Ibid. Ἐμβατοῦς] Vid. *Ez. Spanhem.* ad *Aristoph.* Plut. v. 759. accuratius alibi de tragicis ἐμβατοῖς. T. H.

3. Πῶλος . . . Σάτυρος] De priori videsis *A. Gellium* VII, 5. & *Nostrum* Ἀ. Μισ. c. 5. Z. Τρ. c. 3. De utroque Z. Τρ. c. 41. M. du S.

4. Σουνιεὺς] Sunium Atticae vicus est, ac promontorium. J. Br.

Ibid. Σάτυρος ὁ Θ.] Cum aliis Satyris hunc etiam recenset *J. Jonsius* de Script. H. Ph. II. c. 11. p. 169. & ab illo Satyro histrione, qui Demostheni fuit aequalis, distinguit. De utroque Polo & Satyro opportuniore loco dicemus. T. H.

5. Μαραθώνιος] E. Marathone vico. J. Br.

ΦΙΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τὰς πολυτελεῖς τύτυς ἢ ὑψηλὰς τάφυς ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλας, καὶ εἰκόνας, ἢ ἐπιγράμματα, ἆρ' οὐ τιμιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν; ΜΕΝ. Ληρεῖς, ὦ ἑτᾶρε. εἰ γὰρ ἐθεάσω τὸν Μαυσωλὸν αὐτὸν (λέγω δὲ τὸν Κᾶρα, τὸν ἐκ τῆς τάφυ πεσόντα) εὖ οἶδα ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν· οὕτω ταπεινῶς ἐρριμμένος ἐν ὠμβρύῳ τινὶ, λανθάνων ἐν τῷ λοιπῷ δήμῳ τῶν νεκρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοσοῦτον ἀπολαύων τοῦ μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο τηλικοῦτον ἄχθος ἐπικείμενος. ἐπειδὰν γὰρ, ὦ ἑταῖρε, ὁ Αἰακὸς ἀπομετρήσῃ ἑκάστῳ τὸν τόπον (δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον οὐ πλέον ποδῶν) ἀνάγκη ἀγαπῶντα καλακεῖᾳ πρὸς τὸ μέτρον συνεσταλμένον. πολλῷ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλας, εἰ ἐθεάσω τοὺς παρ' ἡμῖν βασιλέας, καὶ σατράπας πλουσίους παρ' αὐτοῖς, καὶ ἤτοι παρισχοπολοῦντας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα

17. PHIL. At dic mihi, quæso, Menippe, qui sumtuosa ista sepulcrorum & celsa monumenta habent in terris, columnas, imagines, atque inscriptiones, nihilne sunt honoratiores apud eos, quam plebeii mortui? MEN. Deliras, o bone: quod si conspexisses Mausolum ipsum, Carem illum dico, cujus ex monumento late fama circumfertur, id quidem bene scio, te cessaturum non fuisse a ridendo; tam humiliter abjectus erat in angulo quodam remoto, latens in reliqua mortuorum gente, tantum, opinione mea, fructus capiens ex monumento, quantum gravabatur tam grandi onere pressus: nam, amice, postquam Æacus admensus est suum singulis locum (tribuit autem ad summum non plus pede) eo necesse est contentos decumbere corpore ad modulum spatii contracto. Jam porro multo magis, puto, risisses, si spectasses illos, qui reges apud nos & satrapæ fuerant, mendicantes ibi, & vel salsamentarios ex inopia, vel elementa prima docen-

a Γὰρ] Γοῦν P. L. Hae particulae in Codd. inter se crebro permutantur. b Ταπεινῶς] Ταπεινὸς P. L. Margo *AIW.* quod vulgata lectione non est deterius.

16. * Ἐν ὠμβρύῳ τινὶ] Ἐν ὠμβριακρυμμένῳ, σκοτεινῷ, μικρῷ, ἀφιγγεῖ, ὠμβρικαλυμμένῳ, κλάβρα γινομένῳ. *V.*

20. Ἐπειδὰν γὰρ . . . ὁ Αἰακὸς] Τάχα τὸν Αἰακὸν † ἐπίστασαν Ἕλληνες ταῦτα δικάζειν τοῖς Νεκροῖς τὸ τῷ ὀνόματι ‡ ἕτοιμον ὠφελοῦντες εἰς σωτηρίαν· βούλονται γὰρ ἓν παρὰ τὸ αἰάζειν τὸν Αἰακὸν ὀνομάζ· ὁ συμβαῖνον ἐπὶ τοῖς ἀποιχομένοις, τοῦ τάφου παραδοὺς αὐτοὺς ὠφελοῦσι. *V.*

21. Τὸ μέγιστον οὐ πλέον ποδῶν] Καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν πυρὶ θαπτομένων μόνις ποδιαῖον τόπον ἡ σποδὸς § ἐπίσχει. *V.*

26. Καὶ ἤτοι παρισχοπολοῦντας] Εἰς τοὺς τὰ σώματα παρισχύοντας αἰσθάνεται, καὶ παίζει τοὺς τὰ ἐπιγράμματα ἔχοντας ἐν τοῖς τάφοις. *V.*

* Εἰσπαραδυσώπου] Εἰσπερασπιμμίνῳ] Haec monstra vocabulorum in Ed. A. hic antea erant. Ego restitui. *M. du S.*
Habent ἐν παραδύσῳ, quod post *Demosth.* in Timocr. recentiores saepius usurparunt, Lexicographi veteres *Hesych. Suid. Eustath.* ad Od. Δ. p. 1489. v. 7. *Etymol.* in Παράδυσον, sed instructum explicatione minus, quam nostri *Scholiastae*, luculenta. Ἐν μικρῷ dedit inter alia, propterea quod παράδυσον sit etiam τόπος μικρὸς, *gentia, angulus*, quo aliquid abditum ac detrusum a conspectu removetur. *T. H.*

† Ἐπίστασαν] *F.* ἐπίσωσαν. & C. *M. du S.*
Intellige, *Aeacum praefecerunt, qui jus diceret* &c. *T. H.*

‡ Ἕτοιμον παρεχόντες] In Ed. A. & *V.* ἕταιρον erat. Ego mutavi. *M. du S.*
Ex G. hanc adnotationem descripsit *M. du Soul*: Αἰακὸς, *quia* παρὰ τὸ αἰάζειν *cognominatur. Idque in defunctis evenit, cum sepulturae corpus traditur. Ideo confingunt Aeacum locum assignare animabus.* Mox dedi γὰρ ὦν· nam τῶν Ed. A. ab errore typorum videtur ortum. *Pro* παραδίδωσι *lege* παραδίδασι *vel* παραδίδοσι. *T. H.*

§ Ἐπίσχει] C. ἐπίσχοι *vel* σπίσχει. *M. du S.*
Atticam formam servant *Scholia* V. Περὶ θάπτειν illustravit *G. Cuper.* Obs. I. c. 7. nos alibi plura diximus. *T. H.*

16. Ἐν ὠμβρύῳ τινὶ] Παραδύσιν, in angulum aliquem infulcire, ut a conspectu & oculis amoveas: hinc σὺν ὠμβρύῳ, *clam, occulte:* quod plerumque in deteriorem partem accipitur de iis rebus actionibusve, quae conscientiam aliorum & lucem refugiunt: *Procopio* familiare, ex quo unum alterumque locum *Suidas* protulit. *Demosthen.* in Timocr. p. 780. F. & *Ulpian.* p. 813. B. quo respexit *Harpocrat.* in Παράδυσον quanquam Grammaticis, qui originem significandi contractiorem statuunt, quam necesse sit, non adsentiar. Σκοτίως δὲ σὺν ὠμβρύῳ junxit *Euagr.* H. E. III. c. 1. Epistola, quae *Justini Martyris* dicitur, ad Zen. & Seren. p. 391. v. 48. p. 396. v. 39. τὰς σὺν ὠμβρύῳ κοσμικὰς αὐτῶν ἐπιτηδεύσεις. Mox abesse poterat παρ', ubi legitur παρ' ὅσον. *T. H.*

22. Οὐ πλέον ποδῶν] Eadem in Dialog. mort. *Philist.* apud

centes, dum a quolibet ex vulgo contumelias, & alapas in caput impactas patiuntur, perinde ac mancipiorum vilissima. Philippum ergo Macedonem quando contemplabar, plane me continere non poteram: scilicet monstrabatur mihi in angulo quodam mercede resarciens adtritos calceos. Multos præterea alios videre licebat in triviis stipem petentes, Xerxas inquam, Darios & Polycrates.

18. PHIL. Absurda narras de regibus, & parum abest quin incredibilia. Quid autem Socrates agebat & Diogenes, & si quis alius sapientum? MEN. Socrates ibi quoque obambulat redarguens omnes: adsunt autem ipsi Palamedes, Ulysses, Nestor, & si quæ alia est umbra garrula: adhucdum vero inflata illi erant, atque extumuerant e veneni potu crura. Optimus autem Diogenes habitat juxta Sardanapalum Assyrium, Midam Phrygem, & alios quosdam hominum splendidorum: eos

διδάσκαλος γράμματα, ὑπὸ τῦ τυχόντος ὑβριζομένους, καὶ κόρρης παιομένους, ὥσπερ τὰ ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμότατα. Φίλιππον γοῦν τὸν Μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος οὐδὲ κρατεῖν ἐμαυτῦ δυνατὸς ἦν· ἐδείχθη δέ μοι ὑπό γειτνιῶ τινι μισθῦ ἀκέμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ἦν ἰδεῖν ὑπὸ ταῖς τριόδοις μεταιτοῦντας, Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρείους, καὶ Πολυκράτεις.

ΦΙΛ. Ἄτοπα διηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων, καὶ μικρῶ δεῖν ἄπιστα. τί δὲ ὁ Σωκράτης ἔπραττε, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν; MEN. Ὁ μὲν Σωκράτης καθεῖται περιέρχεται διελέγχων ἅπαντας· σύνεισι δ' αὐτῷ Παλαμήδης, καὶ Ὀδυσσεύς, καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος λάλος νεκρός. ἔτι μέντοι ἐπεφύσητο αὐτῷ, καὶ διαρρήγνυται ὑπὸ τῶν φαρμακοποσίας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτιστος Διογένης παροικεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ Ἀσσυρίῳ, καὶ Μίδᾳ τῷ Φρυγὶ, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυτελῶν.

μὲν. Z.

ἀδικήμενος C. H male.

Πολυκράτας C. H melius Bene

περιέρχεται C. H. ὑπὸ C. R.

συμπαροικεῖ C. H. C. R.

c Ἐπιφύσητο] Hoc notatum ad oram *A. W.* probavi, quod mihi juxta cum *H. Stephano* rectius videtur, quam ἐπιφύσητο omnium Edd. excepta *J.* & *V2.* *Aristoph.* Pl. v. 699. — ἡ γαστὴρ ὑπ' ἐπιφύσητό μου.

32. Ἐδιδάχθη δέ μοι] Ἴσως ἐπὶ τοῦ τάφου Φιλίππου συντιθεὶς ὕστερον συνίστη, καὶ τοῦτο παίζων τὰ δὲ τῶν ἄλλων βασιλέων ὀστᾶ ὑπὸ τῶν τυραννοκτόνων παρὰ τὰς τρίοδους * ἐσκυβαλισμένα, τοῦτο λέγεται. *V.*

* Ἐσκυβαλισμένα] C. & V. ἐσκυβαλωμένα. *M. du S.* Quia σκυβαλίζειν est frequentissimum, retinui lectionem Ed. *A.* altera verbi facies σκυβαλοῦν, quanquam formandi legibus non adversatur, necdum mihi fuit oblata. *T. H.*

apud *Stob.* Ser. 330. καὶ μορίων πηχῶν γῆς κύριος ὑπάρχεις, θανὼν γενοῦ τριῶν ἢ τεσσάρων. Utitur his fere verbis *Lucian.* alibi. Sic in Char. πεδιαῖοι λάσιοι τέττιγες ὥδε τῦ Αἰακοῦ. Tangit *Marcil.* ad *Horat.* *J. B.*

26. Πτηνοὺς] Haec & sequentia omnino puerilia & Luciano indigna. *M. du S.*

27. Τὰ πρῶτα δὲ γρ.] Inter hominum vilissimos hic recenseri notat *Desid. Herald.* Anim. ad *Salmas.* Obs. ad J. A. & R. VII. p. 608. ubi plura de γραμματοδιδασκάλοις & γραμματισταῖς. *T. H.*

33. Μισθῦ ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑπ.] Protulit haec verba *Thomas Mag.* in Ἄκεσις, ubi ex *Vascosani* supplenda est Editio novissima: Ὅμ. ὁ Βατρ. (v. 183.) ὁ δὲ ἐπίτηδες μοι ἐπίσης. Τὸ δὲ ῥάκος τῆς κοιλίας. Σαθρὸς & σαπρὸς quomodo differant, exposuit *Kusterus* ad *Aristoph.* Pl. v. 814. adductis praeter hunc pluribus e *Luciano* locis, ubi prius vocabulum occurrat. Temere vero *Nostet* vilissimum opificium, an certa quadam ratione Philippo tribuerit, compertum non habeo. *Scholiastae* conjectura non inepta est, neque abhorrens. Quod sequitur ὁ ταῖς τριόδοις adhibuit *Pricaeus* ad Apul. Milesi. I. p. 4. *stipes in triviis erogare.* *T. H.*

Ibid. Τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων] Sic in Catapl. c. XX. *J. B.*

42. Παλαμήδης] Congerrones Nestorem & Palamedem Socrati dedit *Lucianus* apud inferos Ἰφ. Ἀλ. II. c. 17. idque jure merito: illum ita descripsit *Homerus*, ut in tanta morum similitudine amicitiam utriusque facile conglutinatam credas: hujus casu acerbo se vivus etiamnum Socrates est consolatus: ὡδαρυθῆναι δ', ὅτι μὲν ὁ Παλαμήδης, inquit in *Xenophont.* Apol. p. 411. ὁ ὡδαλυσσεὺς ἡμῶν τηλοῦ πάνυ ἐστὶν ἀνδρῶν ἐπιτηδείων, atque adeo mirum non est, si infra sapientissimi hominis familiaritatem expetiverit. De Ulysse res est alia: ejus enim facinus in Palamede designatum fuerat exsecratus: sic enim in *Xenophonte* sequitur: ὅτι γὰρ ὁ τοῦ πολὺ κακίονος ἄμεινον πάντων ὁ Ὀδυσσεὺς ἀπεκτόνατο αὐτόν. De cruribus ex educta cicuta tumefactis vide *Platonis* extremum Phaedonem. *T. H.*

44. Ἐκ τῆς φαρμακοποσίας] *E cicutae potione.* *J. Br.*

Ibid. Φάρμακοποσίας] *Plato* in Phædro. *J. B.*

τιλῶν. ἀκούων δὲ οἰμωζόντων αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν τύχην [a] ἀναμετρουμένων, γελᾷ τε καὶ τέρπεται, καὶ τὰ πολλὰ ὕπτιος καλακεύμενος ἄδει μάλα τραχεῖα καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ὑποκαλύπτων, ὥστε ἀνιᾶσθαι τοὺς ἄνδρας, καὶ ἀθυμοτέρους μετοπεῖν τὰ Διογένους.

quum audit plorantes, priſtinamque fortunam animo remetientes ridet ac delectatur; tum plurimum ſupinus recumbens cantat, valde aſpera ac dura voce ejulatus eorum abſcondens; quod illi adeo moleſte patiuntur, ut conſilia volvant migrandi, non ferentes Diogenem.

ΦΙΛ. Ταυτὶ μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγες κεκυρῶσθαι κατὰ τῶν πλουσίων; ΜΕΝ. Εἶγε ὑπέμνησας· ἃ γὰρ οἶδ' ὅπως, δὴ τότε λέγειν προθέμενος, πάμπολυ ἀπεπλανήθην τοῦ λόγου. διατρίβοντος γάρ μου παρ' αὐτοῖς, πρεσβεύσασθαι οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν κοινῶν συμφερόντων. ἰδὼν οὖν πολλοὺς συνιόντας, ἀναμείξας ἑαυτὸν τοῖς νεκροῖς, εὐθὺς εἷς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιαζόντων. διωκήθη μὲν οὖν καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ περὶ τῶν πλουσίων. ἐπεὶ γὰρ αὐτοῖς κατηγόρησε πολλῶν

19. PHIL. Iſta quidem ſatis: ſed quid erat illud plebiſcitum, quod initio dicebas perlatum eſſe adverſus divites? MEN. Bene vero ſubmonuiſti: neſcio enim quomodo, quum de eo dicere propoſuiſſem, longiſſime aberrarim ab inſtituto ſermone. Ergo dum verſabar apud inferos, ediderunt prytanes comitia de rebus ad communem utilitatem pertinentibus: ego, qui multos viderem concurrentes, immixtus umbris ſtatim unus eram illorum, quibus in concionem veniendi jus erat: tum igitur & alia ſunt adminiſtrata, & demique quod ad divites ſpectabat negotium. Itaque quum criminum accuſati eſſent multorum

[a] Ἀναμετρουμένων] Ἀναμετρούντων A. P. [b] Περὶ] F. ΩΠΕΡ correctum in Δ1. quam reliquae ſequuntur.

49. Ἀναμετρουμένων] Angl. ἀναμετρούντων. *F. B.* Ἀναμετρουμένων] Diverſum eſt, neque adeo probandum, quod unus alterque Codex ingerit, ἀναμετρούντων. *Euripid.* Ion. v. 250. Μήμοι παλαιὰν ἀνημέτρησάμην τινά. Or. v. 14. — τί τ' ἄρρητ' ἀναμετρήσασθαί μοι δεῖ plura dicentur alio loco. *T. H.*

60. Πρυτάνεις οἱ περ. ἐκκλησίαν] Formula loquendi ad comitiorum apud Athenienſes conſuetudinem aptiſſime reſpondet. Prytanum erat munus ſenatum aut comitia fixa tabula, quae, quid in deliberationem veniret, continebat, indicere: id *Polluci* eſt VIII, 95. προγράφειν πρὸ τῆς βουλῆς, καὶ πρὸ τῆς ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν. *Ariſtoteles* προγράφειν κυρίαν ἐκκλησίαν dixit apud *Harpocrat.* in Κυρία ἐκκλησία· unde ſua *Pollucem* deſcripſiſſe, quod in pluribus aliis verum eſt, recte *Valeſius* obſervavit: atque ita *Æſchines* de male obita legatione, προγράψαι τοὺς πρυτάνεις ἐκκλησίας δύο κατὰ τοὺς νόμους p. 35. v. 43. p. 36. v. 4. Idem eſt προθεῖναι ἐκκλησίαν. *Liban.* Decl. XVI. p. 466. B. πλὴν ἐπειδὰν οἱ πρυτάνεις προθῶσιν ἐκκλησίαν. Controverſa vis verbi apud veteres in *Demoſthenis* initio Phil. I. Εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινος πράγματος πρυτίθετο λέγειν· ibi notat *Ulpianus* quosdam accipere ἀντὶ τοῦ προεδάλλετο τινὰς δὴ, ἀντὶ τοῦ προεγράφετο· ſed quae ſequuntur, clare rem ipſam exponunt: ἐκεῖνός φασί τινας εἰσγράφειν τὸ πρᾶγμα ἐχούσας, περὶ ὃ ἡ σκέψις, ἢ περὶ ὃ συμβαλλόμενος ἡ ἐκκλησία, ἵνα γνῶσι πάντες, περὶ τίνος ἐστὶν ἡ ἐκκλησία· a quibus parum differt additum ad Or. περὶ Παραπρ. interpretamentum p. 380. B. Πρόγραμμα ἐστὶ τὸ, προτιθέμενον ὑπὸ ἐκκλησίας ὥστε βουλεύσασθαι ἢ περὶ τοῦ πέμψαι πρέσβεις, ἢ πρέσβεων ἀκοῦσαι μαθεῖν, ἢ, τι λέγουσι· nam Oratoris verba, quibus haec illuſtrandis inſerviunt, ſic fine dubio, quod nec *Valeſium* praeteriit, ſunt reſtituenda: ἢ τοῦθ', ὅταν ἢ πρᾶξις ἢ πρεσβείας προγεγραμμένον, οὐκ αὐτὸ idque non *Ulpiano* ſolum auctore, ſed Codicibus etiam melioris notae: quantum vero ab horum mente diſceſſerit *Wolfius*, interpres alioqui minime ſpernendus, facile lector non indiligens per ſe deprehendet. Jam duplex illa τοῦ προτίθεσθαι poteſtas, quae *Demoſthenis* enarratores diſtraxit, eandem etiam aliis in locis parit difficultatem: velut in *Iſocratis* Συμμαχ. p. 162. A. ἀποφαινόμενον, ὡς τυγχάνουσι πρῶτον μὲν περὶ ὧν οἱ πρυτάνεις προτιθάσιν. *Thucyd.* III, 38. Θαυμάζω μὲν τοὺς προθέντας αὐθις περὶ Μιτυληναίων λόγους forte minus erit dubitationis, quando adjungit γνόμας aut ἀγνώμους c. 36. Mitylenaei, qui Athenis aderant, παρεσκευάσαντο τοὺς ἐν τέλει ὅτε αὖθις γνόμας προθῶσιν. Τοὺς ἐν τέλει *Scholiaſtes* τοὺς ἐφεστῶτας exponit, ego τοὺς πρυτάνεις. c. 42. Οὔτε τοὺς προθέντας τὴν ἀγνώμονα αὖθις περὶ Μιτυληναίων αἰτίαμαι. Equidem cum *Ulpiano* ſentio, & has locutiones omnes eſſe profectas arbitror a propoſita prytanum tabella, qua non tantum inlicium vocabant Athenienſes, ſed & qua

rum & gravium, violentiæ, arrogantiæ, superbiæ, injustitiæ, tandem surgens aliquis populi moderatorum prælegit scitum tale.

λὰ καὶ δυνὰ, βία, καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπερηφανία, καὶ ἀδικία, τέλος ἀναστὰς τις τ δημαγωγῶν ἀνέγνω ψήφισμα τοιῦτον.

PSEPHISMA.

70

ΨΗΦΙΣΜΑ.

20. Quandoquidem multa & injusta divites perpetrant in vita rapiendo, vim inferendo, omnibusque modis pauperes despicatui habendo, visum est Senatui Populoque, ut, quum obierint, eorum corpora pœnas subeant, non secus atque aliorum improborum; animas autem sursum remissas in vitam demergi in asinos, usque dum in tali statu transegerint bis centum & quinquaginta mille annos, asini ex asinis prognati, onera ferentes, atque a pauperibus acti: exinde demum ut liceat ipsis mori. Dixit sententiam Cranion Sceletionis F. Necysiensis, tribu Alibantiade.

Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ ἀδίκημα οἱ πλέοσιοι δρῶσι κατὰ τ βίον ἁρπάζοντες, καὶ βιαζόμενοι, καὶ πάντα τρόπον τ πενήτων καταφρονῦντες, δέδοκται τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, ἐπειδὰν ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολάζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τ ἄλλων πονηρῶν· τὰς δὲ ψυχὰς, ἀναπεμφθείσας ἄνω ἐς τ βίον, [c] καταδύεσθαι ἐς τοὺς ὄνους, ἄχρις ἂν οἱ τῷ τοιούτῳ ἀριθμῷ γαγάγωσι μυριάδας ἑπτακοσίας καὶ εἴκοσιν, ὄνοι ἐξ ὄνων γιγνόμενοι, καὶ ἀχθοφοροῦντες, καὶ ὑπὸ τ πενήτων ἐλαυνόμενοι· τετελευτῆσθαι δὲ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. Εἶπε τ γνώμην Κρανίων Σκελετίωνος Νεκυσιεὺς, φυλῆς [d] Ἀλιβαντίδος.

δέδοκται c. F. ut H et B.

γινόμενοι c. H

Ἀλιβαντιάδος c. H

Hoc lecto psephismate suffragia dant ma-

Τότε ἀναγνωσθέντος τ ψηφίσματος ἐπεψήφισαν μὲ αἱ δεκαὶ, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλῆ-

quod versum puto ἐπεψήφιζον B.

[c] Καταδύεσθαι] Ex A. J. V2. quibus adsentitur Margo AIW. Ceterae Edd. F. in qua καταλύεσθαι, sequuntur. [d] Ἀλιβαντίδος] A. P. idemque adscriptum in ora AIW. Cunctae Edd. Ἀλιβαντιάδος.

qua de re sententiae dicendae forent, ac suffragia ferenda, definiebant. Nunc liquido patet, unde duxerit *Sophocl.* in Antig. v. 165. Ὅτι σύγκλητον τινὰ γέροντων πρῶτον λόγῳ καιῷ πρόγραμμα πόμψας solemne est ingeniosissimo poetae phrases a suae gentis moribus derivatas; aliorsum apte traducere: cui, praeter illud πρόσφατος λόγος, hisce lectis non statim ἐκκλησία σύγκλητος in memoriam venit? neque obscurum est perito linguae Graecae, quare, quum in superioribus exemplis πρόσφατος conspiciatur; ipse Medium usurparit. Πρόσφατα recentioribus esse *Imperatorum edicta* ex Cangii Gl. M. & I. Gr. constare potest; quam vocem an perinde atque ἀκόλουθα refutaturi sint *Phrynichus* & *Thomas Mag.* equidem nescio. *T.H.*

61. Πρυτάνεις] Qui sunt vide apud *Etymol. M. A.V.*

66. Ἐστὶ γάρ] Saepe mutari vidimus ἡ & γοῦν idem ne hic contigerit, valde metuo. *T.H.*

Ibid. Κατηγόρητο] Sic scribitur passim. *M. du S.*

78. Καλαδίσκος] Angl. καλαδίσκος. *J.B.*

Καταδίσκος] Vulgo legitur καταλύσεως quod ferri quidem posset, nisi hanc aptiorem & concinniorem scripturam suppeditarent A. & Ed. J. sic *Plutarch.* 1399. 1. εἰς κίδαρον ἐνδύεσθαι. *Plato* p. 32. B. C. εἰς τὰ τ ἄγαν γένη ἐνδύεσθαι. *M. du S.*

83. Κρανίων &c.] Ludit in vocibus κρανίον, σκέλε-

τον, νέκυς mortui ἀλιβάντες a poëtis appellantur. *J. Br.*

84. Φυλῆς Ἀλιβαντιάδος] Finxit lepide hanc vocem, ut & illas quae praecedunt. Ἀλιβάντες sunt κενοί. vide *Hesych.* *J.G.G.*

Ibid. Ἀλιβαντιάδος] Angl. Ἀλιβαντίδος. *J.B.*

Ἀλιβαντιάδος] Ἀλιβὰς ὁ τεθνεὼς, τοῦτ' ἐστι, ζωλικὸς λειβάδος, ἤγουν ὑγρότητος ἄμοιρος ὤν. Ἀλιβάντες quare mortui dicti, vide *Galenum* περὶ Κράσεων lib. I. Hinc Lucianus Ἀλιβαντιὰς finxit. *A.V.*

Ἀλιβαντίδος] Ἀλιβὰς est *mortuus*; &, si *Suidae* fides, nomen fluvii apud inferos, unde tribum finxerit *Noster*. Malui autem Ἀλιβαντίδος, quod in Angl. & P. legitur, quam quod in vulgatis est Ἀλιβαντιάδος. *M. du S.*

Ἀλιβαντίδος] Ferri poterat Ἀλιβαντὶς, ut Πελοπὶς, Πλοπὶς, ejusque generis non pauca: sed alterum melius imitatur formam tribuum Atticarum, Κεκροπὶς, Ἱπποθοωντὶς, Αἰαντὶς, Ἀκαμαντίς. *T.H.*

85. Ἐπεψήφισαν μὲ αἱ ἀρχαὶ] Ψηφίζω & χειροτονῶ separant jura civium; notissimum ex oratoribus Graec. *J.B.*

Ἐπεψήφισαν] *Approbaverunt* magno consensu Interpretes; quos cur improbaverim, intelligi potest ex notatis ad Tim. p. 157. v. 32. *T.H.*

πλῆθος, ἠνέθριμήσαλο ἡ Βριμὼ, ἠ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος· οὕτω γὰρ ἐντελῆ γίγνεται, ἠ κύρια τὰ ἀνεγνωσμένα.

gistratus, scivit plebs, infremuit Brimo, & latravit Cerberus: nam eo pacto firma fiunt & rata, quæ lecta fuerunt.

Ταῦτα μὲν δή σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δὲ, ἔτι ἀφίγμην ἕνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσελθὼν ἱκέτευον αὐτὸν, τὰ πάντα διηγησάμενος, εἰπεῖν πρός με, ποῖόν τινα ἡγεῖται ἄριστον βίον. ὁ δὲ γελάσας (ἦν δὲ τυφλόν τι γερόντιον, ἠ ὠχρὸν, ἠ λεπτόφωνον) Ὦ τέκνον, φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι ὧδε τῶν σοφῶν ἐγένετο, ἠ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς· ἀτὰρ ἠ σὺ

21. Atque hæc tibi sunt acta in concione. Ego porro, cujus gratia eo veneram, Tiresiam adii, eumque supplex rogavi, re tota narrata, ut exponeret mihi, qualem tandem ducat optimam vitam. Tum ille risu sublato (est autem captus oculis seniculus, pallidus, & tenuissima voce) fili, inquit, causam novi tuæ fluctuationis a sapientibus esse ortam, qui secum ipsi dissident:

a Σὺ] Σοὶ P. Margo *AIW.* Defendi poterat: sed longe melior vulgata.

87. Ἐνεθριμήσαλο] Ἠπείλησεν, ἐφόβησεν. *V.*
91. Ἕνεκα τῷ Τειρεσίᾳ] Φασὶν ὅτι Περσεφόνη χαρίζ) τῷ Ἅιδῃ Τειρεσίᾳ μόνῳ φρονεῖν τὰ ἄλλων ἑκάστων πεφῶν. *V.*

87. Βριμὼ] Etymol. Βριμὼ, ἡ Φερσεφόνη &c. *F.G.* Βριμὼ] V. *Clem. Alex.* 9, f. Hecate, *Apoll. Rh.* III. p. m. 79. *M. du S.*

98. Τὰ αὐτὰ γ. ἑαυτοῖς] Scribendum: ἔ τέκνον, φησὶ, τὴν μὲ αἰτίαν οἶδα σου τ ἀπορίας, ὅτι ὧδε τ σοφῶν ἐγένετο, ἠ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἐν ἑαυτοῖς. O *fili, causam scio tuæ perplexitatis, a sapientibus istis profectam, qui non eadem inter se sentiunt:* ἐν in omnibus editis desideratur. Aliud est ἠ τὰ αὐτὰ γιγνώσκειν ἑαυτῷ, nimirum *a se ipso dissentire.* *J.G.G.*

Οὐ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς] Vir Cl. *J.G. Graevius* legit γιγνωσκόντων ἐν ἑαυτοῖς, *qui non eadem inter se sentiunt.* Sed videndum, ne retinenda sit vulgata lectio, ac cum eodem Viro Cl. recte interpretanda, *Equidem novi hæsitationis tuæ causam, eam nimirum profectam esse ab his sapientibus, a se ipsis dissentientibus;* qui sibi non constant, nunc hanc, nunc illam de eadem re ferentes sententiam. Eo nempe stolidior erat horum sophorum vanitas, quod non inter se modo, sed ipsi a se dissidebant. Idque jam supra ut ἀτοπώτατόν τι declaraverat in eodem hoc dialogo *Lucianus:* Ἔτι δὲ πολλῷ τοῦτο ἐκείνων (φιλοσόφων) ἀτοπώτερον τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὑρίσκον ἐπιτρῶν, ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας, &c. *Praeterea hoc multo in illis erat absurdius: hos enim ipsos, observata eorum vita, camperi suis ipsorum sermonibus admodum contraria agentes,* &c. Ad hæc videtur respexisse is (Tiresias) qui hoc in loco eum, qui, quæ foret optima vita, rogarat, docere vult verissimam hæsitationis suæ causam. *J.J.*

Τὰ αὐτὰ γ. ἑαυτοῖς] Sic *Isocrates* περὶ Εἰρήνης p. m. 216, f. ὅτων ἀλογίστως ἔχομεν, ὥστε περὶ τ αὐτῶν τ αὐτῆς ἡμέρας ἠ ταῦτα γιγνώσκομεν. *M. du S.*

4. Ἀποστάσας] Attigi locum ad Θ. Κρ. §. 5. p. 257. *T.H.*

5. Ὁ τ ἰδιωτῶν] *Privatos* vertunt: non injuria dissentit Vir eximius *J. Alb. Fabricius* B. G. IV. c. 16. p. 498. ubi scriptorum *Luciani* recensionem instituit: *Quod vero Tiresias, inquit, Menippo in aurem susurrat, optimam vitam esse* τ ἰδιωτῶν, *nolim intelligere de vita* privatorum, *sed* illiteratorum, *qui* philosophis *a Luciano opponuntur, difficiles nugas magno cum fastu tractantibus:* adjectis pluribus nostri scriptoris exemplis, in quibus eadem potestas valere debeat. Sane nihil est frequentius, quam φιλοσόφους & ἰδιώτας inter se opponi: notat *Simplic.* ad *Epictet.* Ench. c. LXXI. p. 315. Τῶν δ ἀνθρώπων οἱ μὲ ἰδιῶται, οἱ δὲ ἐκ παιδείρων τούτων φιλόσοφοι, οἱ δὲ ἀφιγμένοι μὲ τ ἰδιωτῶν, προσχωρῶντες δὲ τοῖς φιλοσόφοις, ὡς πρωϊστοῖας καλεῖ. Crates, teste *Diogen. L.* VI, 88. argenti numerum apud mensarium deposuerat ea conditione, ut, si filii ἰδιῶται γνησίων, ipsis restitueretur; sin philosophi, publico cederet. Nec philosophis solum, sed & philologis contrarii sunt οἱ ἰδιῶται. *Sext. Empir.* adv. Gramm. I. §. 235. ὡς γὰ ὁ φιλόλογος (συμβαίνει) γελᾶται ὧδε τοῖς ἰδιώταις, ὕτως ὁ ἰδιώτης ὧδε τοῖς φιλολόγοις· atque adeo cujuscumque artis rudes ἰδιῶται sunt, si ad artifices comparentur; quod exemplis firmare putidum foret. Nolim tamen hic privatam vitæ conditionem, quae procul a philosophorum rixis remota quietem sectatur, & res, quae usu quotidie veniant, commode atque eleganter dispensat, penitus excludi: haec enim ἀπραγμοσύνη, quae longe recedit ab operosis philosophorum inanibusque concertationibus, saepe laudatur: quare *diu quaesitum esse Servius* notat ad Georg. II, 475. *utrum philosophiae, an rusticitatis esset vita felicior. Plato* Παλ. X. p. 765. C. Ulyxis animam narrat μνήμῃ τ προτέρων πόνων φιλοτιμίας λελωφηκέναι ζητεῖν ἀδύνατος χρόνον πολὺν βίον ἀνδρὸς ἰδιώτου ἀπράγμονος· ubi jam fine dubio privati hominis tranquillam vitam significat. *T.H.*

11. Τὸ παρὸν ὦ Δίφιλε] *Praesentem fortunam boni*

ſidere: at fas non eſt hæc ad te proloqui; interdictum enim a Rhadamantho. Nullo pacto, inquam, ſuaviſſime pater, quin eloquere, neque me aſperneris, qui te ipſo cæcior oberrem in vita. Ille enimvero, quum me ſeduxiſſet, longeque ab aliis abſtraxiſſet, leniter inclinatus ad aurem, Idiotarum, ait, optima eſt vita, & prudentiſſima. Quare tu, poſita dementia rimandi cœleſtia, & fines ac principia rerum inſpiciendi, deſpues ſolertes illos ſyllogiſmos, & hæc talia pro nugis duceris illud ex omnibus unum modo venabere, ut eo, quod in manibus eſt, ſapienter uſus præter-

θέμις λέγειν πρὸς σέ· ἀπείρηϰε γὰρ ὑπὸ τῦ Ῥαδαμάνθυος. μηδαμῶς, ἔφην, ὦ πατέριον, ἀλλ' εἰπέ, ϰὴ μὴ περίδῃς με σῦ τυφλώτερον περιόντα ἐν τῷ βίῳ. ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν, ϰὴ πολὺ τ' ἄλλων ἀποσπάσας, ϛηρέμα προσϰύψας πρὸς τὸ ὦς φησὶν, Ὁ τῶ ἰδιωτῶν ἄριστος βίος, ϰὴ σωφρονέστερος ὡς ἀφροσύνης παυσάμενον μελετηρολογεῖν, ϰὴ τέλη ϰὴ ἀρχὰς ἐπισϰοπεῖν, ϰὴ ϰαλαπτύσας τὴν σοφῶν τούτων συλλογισμῶν, ϰὴ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγησάμενος, τοῦτο μόνον ἐξ ἁπάντων θηράσῃ, ὅπως, τὸ παρὸν εὖ θέμενος,

ceſſulens. Proverbium quo *Plato* in Gorg. utitur p. 302. F. *A. V.*

Τὸ παρὸν εὖ θέμενος] Huic formulae loquendi dignitatem proverbii veteres addiderunt: idcirco παλαιὸν λόγον vocat τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν *Plato* in Gorg. p. 340. E. eumque imitatus *Procopius* Goth. I. p. 187. v. 35. Ἦδη γάρ τις παλαιὸς εἰσήγηϰε λόγος τὸ παρὸν εὖ τίθεσθαι (neſcio an melius fuiſſet ſcripturus τίθεσθαι vel θέσθαι) παλαιόν utrumvis enim ποιεῖν & θέσθαι, illud quidem longe rarius, hoc frequentiſſime in adagio locum tenet: idcirco *Heſychius* etiam in Τὸ παρὸν εὖ τίθεσθαι, quanquam ibi, non ſecus ac tot aliis in locis, cladem fuerit paſſus, ejus paroemiae Philoſophum in Gorgia citat teſtem; quum tamen *Suidas* ποιεῖν ſervaverit. Ad *Antonin.* VI. §. 2. ἀρϰεῖ δὲ ϵ ἐπὶ ταύτης (τῆ ἀπραξίας πράξεως) τὸ παρὸν εὖ θέσθαι, monuit *Gataker*us Pittacum, teſte *Diogen. L.* I, 77. interroganti, quid optimum eſſet, reſpondiſſe, Τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν, idque dictum poſtea in proverbium abiiſſe: ibidem praeter alia plura Vir Doctiſſimus *Luciani*, qui prae manibus eſt, locum profert. Similem plane Pittaci ſententiam, quae a priore minimum diſcrepet, conſignavit *Diogen.* I. §. 78. σωφρονῶν ἀνδρῶν εἶναι, πρὶν γενέσθαι τὰ δεινὰ, προνοῆσαι ὅπως μὴ γένηται· ἀνδρείων δὲ, γενόμενα εὖ θέσθαι. Interpretes, ut ſolent in locutionibus non explorate cognitis, mire fluctuant: *Ambroſius* ibi vertit, *quod in praeſentia occurrit, bene agere; aequo animo ferre: Benedictus* noſtrum illud, τὸ παρὸν εὖ θέμενος, *praeſentibus contentus*, parum ipſe ſcilicet contentus verſione *Mori* minime poſtponenda, *praeſentibus bene compoſitis.* Utrumque proverbium *Eraſmus* explicuit, *Praeſentem fortunam boni conſulere, Quod adeſt aequi bonique facere:* tum porro, *Admonet*, inquit, *adagium, ne nos alienarum rerum cupiditate macereмus, ſed quaecumque contigit ſors, eam velut optimam amplectamur.* Nec nihil, neque omnia dixerunt: altior enim quaedam poteſtas eo proverbio continetur, cujus vis & ratio a formula loquendi perſpecta pendet. Ἐν ποιεῖν non aliter hic eſt capiendum, quam in εὖ ποιεῖν τὰ προστιλογράφων· atque adeo τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν ſignificabit, *res praeſentes, & quodcumque fuerit oblatum lucro apponere, inque rem ſuam convertere.* Expende modo *Platonis* locum, ubi non inſulſe *Ficinus*, *ut eo quod adeſt pro viribus bene utar*, ipſam diſputationis ſeriem huic virtuti ſuffragari comperies. *Athenaeus* XII. p. 544. B. Ariſtippum refert ἐνὶ μόνῳ τὸ ἀγαθὸν ϰρίνειν τῷ παρόντι, ut qui exiſtimaret, nihil ad ſe pertinere τὸ λιπολευϰάνας ϵ τὸ λιπολαύσειν, τὸ μὲ ὂς οὐϰ ἔστ' ὄν, τὸ δὴ ἔπω ϵ ἄδηλον· ἐπεῖσι ϵ οἱ τρυφῶντες πάσχουσι τὸ παρὸν εὖ ποιῶν ἀξιοῦντες· *omnium rerum aliarum ſecuris eſſe gnaviter utendum praeſentibus deliciis ſtatuentes:* nam ex *Dalecampio* nequicquam veram horum ſententiam exquiras. In hac ſchola *Horatius* eruditus monuit: *Quid ſit futurum cras fuge quaerere; & Quem fors dierum cumque dabit lucro Appone* — neque alia dote magis Ariſtippus Dionyſio placuit, ceteriſque fuit praelatus, quam quod ſciret, ut ait *Diog. L.* II, 65. ἁρμόσασθαι ϵ τόπῳ ϵ χρόνῳ ϵ πρόσωπα, ϰὴ πᾶσαν περίστασιν ἀφροντίστως ὑποφέρεσθαι .... ἀεὶ τὸ προσπῖπτον εὖ διατιθέμενος. Deinde εὖ θέσθαι τὸ παρὸν ſimilem in modum dicitur, ut in *Heſiodo* Οἶϰον τ' εὖ θέσθαι, id eſt, interprete *Moſchopulo*, τὰ ἑαυτῶ οἰϰεῖα ϰαλῶς διοιϰῆσαι in *Platone* Πολ. IV. p. 647. A. τὰ οἰϰεῖα εὖ θέμενοι, ϰὴ ἄρξαντα αὐτὸν ἑαυτῶ ϵ ϰοσμήσαντα &c. Sic *Thucydid.* VIII, 84. τὸ πόλεμον εὖ θέσθαι. IV, 59. τὰ ἰδία ἔπραττε εὖ βουλόμενος δὴ θέσθαι &c, quod rarius eſt notatunique a Schol. omiſſo εὖ I, 25. ἐν ἀπόρῳ εἰχοῦσι θέσθαι τὸ παρὸν unde manifeſtum eſt male ſyllaba minus apud *Procopium* legi Vandal. I. p. 102. οἱ Βανδίλοι ἐν ἀπόρῳ εἶχον θέσθαι τὸ παρὸν. Ut autem, quam late locutionis uſus pateat, intelligi poſſit, addam pauca diverſi generis exempla: *Sophocl.* El. v. 1439. Νῦν τὰ πρὶν εὖ θέμενος OEd. Tyr. v. 641. — μοιρ' ἐς (Ἰοϰάστης) Τὸ νῦν παρεσὼς νῦϰ ϵ εὖ θέσθαι χρεών. *Dionyſ.* El. apud *Athen.* XV. p. 669. E. Συμπόσιον ποσμῶν, ϰὴ τὸ σὸν εὖ θέμενος, id eſt, *Convivium hilarans, tuisque partibus egregie functus*; quod non fecit Interpres *Dalecampius.* Aeque ſolet uſurpari ϰαλῶς θέσθαι, ut in illo *Sophoclis* apud *Stob.* p. 54. Ταῦτ' ἐϛὶν ἄλγιϛ', ἂν παρὸν θέσθαι ϰαλῶς Αὐτός τις αὐτῶ τὴν βλάβην προσθῇ φέρων· neque minus in ipſo proverbio: *Gratini* locum ex Pylaea promſit *Suidas*, quem planius atque ab *Eraſmo*, &, qui veſtigia

μενος, ὡς Δημόκριτος γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ περὶ μηδὲν ἐσπουδακώς. ὡς εἰπὼν πάλιν ὁρμᾷ κατ' Ἀσφοδελοῦ λειμῶνα.

Ἐγὼ δὲ, ἅτε γὰρ ἤδη ὀψὲ ἦν, ἄγε δή, ὦ Μιθροβαρζάνη, φημὶ, τί ἀμφιμέλλομεν, καὶ οὐκ ἄπιμεν αὖθις ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, θάρρει, φησὶν, ὦ Μένιππε· ταχεῖαν γάρ σοι καὶ ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτραπόν· καὶ δή μ' ἀπαγαγών πρός τι χωρίον ὑπ' ἄλλο ζοφερώτερον, δείξας τῇ χειρὶ πόρρωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτὸν ὥσπερ ἀφ' ὀπῆς εἰσρέον φῶς, Ἐκεῖνο, ἔφη, ἐστὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφωνίου, κἀκεῖθεν κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιωτίας· ταύτῃ οὖν ἄνιθι, καὶ εὐθὺς ἔσῃ ἤδη τῆς Ἑλλάδος. Ἡδεῖς δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ, καὶ τὸν μάγον ἀσπασάμενος, χαλεπῶς μόλα ἀφ' ὀπῆς ἀνερπύσας, οὐκ οἶδ' ὅπως οἱ Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

ἀγαγών C.R. et H.

φῶς εἰσρέον, H et C R.

τουτιαοῦν C. R. et C. H. attice

tici amici

aquaticum

ἐμὲ ὑπερπαν

το τὸ ἐρχεσθαι.

curras ridendo pleraque, nec quicquam serio studio consecteris. Hæc ubi dixit, recepit se in asphodelo consitum pratum.

22. Atque ego, etenim jam serum erat, age vero, Mithrobarzanes, inquam, quid ultra moramur, & non abimus iterum in vitam? Ad hæc ille, bono, inquit, esto animo, Menippe: brevem equidem tibi & minime molestum ostendam tramitem: simul abduxit me ad quendam locum reliquis caliginosiorem, ostendensque manu procul obscurum aliquod & tenue tanquam per fenestram influens lumen, illud, ait, est Trophonii fanum, atque inde descendunt Bœoti. Hac igitur enitere, & statim eris in Græcia. Ego vero dictis delectatus, salutatoque mago, quum difficulter admodum per angustum ostium erepsissem, nescio quomodo in Lebadia adsum.

Cha-

20. Πρὸς τὸ χωρίον τοῦ ἄλλου] Εἰ τοῦ ἄλλου ζοφερώτερον τὸ χωρίον, ὀλίγοις, ὡς βλέπων τῷ δακτύλῳ * ἰδίκευε; Καὶ τὸ μὴ παιζόμενον τοῦτο. † μὴν ἴσῃ δὴ, οἶμαι, τῇ παιδιᾷ, ὡς τὰ τοῦ Τροφωνίου ἀφανέστερά τι καὶ ἀπαφώτερα τῶν τοῦ ἄλλους μαντείων χρησμῳδουμένων. V.

* Ἐδείκνυε] Ἐδείκνυον V. & C. M. du S.
† Λείπεται δὴ] Pro δὴ M. du Soul scripsit τι, quod an V. Codici debeatur, ignoro: praeuli vulgatum. In sequentibus aut μαντῶν, aut, quod potius habeo, leges μαντείων. T.H.

stigia summi popularis pressit, Gatakero fuit factum, restitui posse arbitror: Ἀνδρὰς σοφοὺς δὲ (vel γὰρ utraeque particulae in citandis versibus vulgo solent ab antiquis omitti) χρὴ τὸ παρὸν πρᾶγμ' ὡς καλῶς Ἐς δύναμιν θίσθαι — Atticae proprietatis ignoratio in ὡς καλῶς ἐς δύναμιν, ut alio sensu converterent, doctissimos homines induxit. *Achill. Tat.* V. p. 303. Ἀλλ' ἔχ' οὕτω σοι, ἔφη, καὶ τὰ παρόντα θίσθαι καλῶς, καὶ ἐλπίζειν ψυχῇ ἐπί σοι φλεγομένῃ. Alterum adhibuit *Aristid.* T. III. p. 60. B. gubernator non tota, quam percepit, artis nauticae scientia ratem servat, ἀλλ' ὡς τὸ τίθεται τὸ παρόν. Ergo duplex fere potestas, quam tamen causa nonnunquam variat, in hoc adagio residet; prima, *quod in manibus est, solerter dextreque curare & administrare; sapienter rebus praesentibus utendo commodis suis consulere*: quomodo ponitur etiam τὸ ἀφιτίθεσθαι, velut in *Appian.* de B. Mithr. p. 173. E. τὸ σφίσιν τὸ ἀφιτίθεσθαι, καὶ τὸ γενησόμενον καλῶς τιθμαίεσθαι. *Zosimus* formam verbi mutans, quae venia recentioribus est danda, I. p. 12. Ulpianum describit τὸ παρὸν τὸ ἀφεθὲν, τὸ μάλιστα ἐπέχον σωτηρίαν ὕδατος. & *Suidas* in Anatolio, πρόσεσθε δὲ αὐτῷ καὶ τὸ μὴ φείδεσθαι χρημάτων τὸ παρὸν ἀφεθῆναι ἐπιτηδείως. altera, *si quid tentatum secus ceciderit, arte corrigere, fortunamque sinistram industria sublevare*; quemadmodum homines prudentes solent aleatores callidos imitati ex praecepto Micionis Terentiani in Adelph. A. IV. Sc. VII, 22. Haec autem similitudo quum non raro a veteribus usurpetur. *Valesio* persuasit, ut rationem proverbii a tesserarum jactu repeteret, compararetque Gallorum, *Se servir bien de sa chance* in Not. *Manuscr.* ad *Harpocr.* p. 221. sensu quidem ex aliqua parte opportuno, sed origine nimis in angustum redacta. Ut ergo quin noster ille modus explicandi sit ad Graecae linguae ingenium accommodatior, minime dubito, sic tamen nullus diffiteor, ita proverbium hoc saepe posuisse scriptores antiquos, ut aperte ad tesserarum ludum cogitationem referrent. Exemplo sint *Sophoclis* versus, quos perperam Vir Magnus *Alexidi* tribuit, apud *Stob.* p. 570. v. 46. Στέργειν δὲ τἀμπεσόντα, καὶ θίσθαι κρίκα Σοφὸν καθ' αὑτόν, ἀλλὰ μὴ κύβον τυχεῖν ubi primum restitui placet, π' τὸ θίσθαι, quam emendationem non vereor, ne quis Critices peritus nostris armis oppugnatum veniat: deinde στέργειν est *aequo animo ferre, aequi bonique facere* diversum ab εὖ θίσθαι. Sententiam egregiam elegantissime vertit Vir Maximus in Florileg. p. 456. *Quod casus affert, ponere ex usu suo, Non gemere fortunam, aleatoris boni est.* Alter autem Tragici versus apud *Hesychium* in Κυδάντου loco valde mutilato

Charon, ſive Contemplantes.

MERCURIUS ET CHARON.

M E R C.

1. QUid tu rides, Charon? quidve navicula derelicta huc evaſiſti, ad præſentem usque diem non valde ſolitus frequentare res ſuperas. CHAR. Deſideravi, Mercuri, inſpicere qualia ſint, quæ verſantur in vita, quæque ibi agant homines: deinde quibus privati omnes plorent, ubi deorſum venerint ad nos: nullus enim eorum ſine lacrimis trajecit. Quare poſtulata ab Orco, non ſecus ac Theſſalus ille juvenis, ad unum diem linquendæ navis

Χάρων, ἢ Ἐπισκοποῦντες.

ΕΡΜΗΣ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝ.

ΕΡΜ.

ΤΙ γελᾷς, ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ πορθμεῖον ἀπολιπὼν δεῦρο ἀνελήλυθας, εἰς ἢ παρῆσαν ἡμέραν ὑ πάνυ εἰωθὼς ὀπιχωριάζειν τοῖς ἄνω πράγμασιν; ΧΑΡ. Ἐπεθύμησα, ὦ Ἑρμῆ, ἰδεῖν ὁποῖά ἐϛι τὰ ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἃ πράτ]ουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ, ἢ τίνων ϛερεμνοι πάντες οἰμώζουσι κατιόντες παρ' ἡμᾶς· ἐδεὶς γὰρ αὐτῶν ἀδακρυτὶ διέπλευσεν. αἰτησάμενο ἐν οὖν καὶ ἐγὼ τὸν Ἀδην καὶ αὐτὸς, ὥσπερ καὶ ὁ Θεσσαλὸ ἐκεῖνο νεανίσκο, μίαν ἡμέραν ἀποδρᾶναι γενέσθαι,

δευρὶ ἐλήλυθας B. ἐς τὴν περιτέχναν. C. R. et H. 2

ἢ Ἡμᾶς] F. ἡμᾶς.

9. Παρὰ τὸν Ἅιδου] Πλουτωνο. V.

10. Ὁ Θέσσαλο] Ὁ Πρωτεσίλαος. V.

to corruptus invenitur; in quo refingendo, quia, unde ſumtus foret, ignorabat, *Salmaſius* operam luſit. Porro quid *Æſchyli* loco clarius, in Agam. v. 32. Τὰ διηπστῶν γὰρ ἐν πτοίσιν θνήσκομαι Τρὶς ἐξ βουλεύσης τῆσδι μου φρενὸς μίας· audaciſſima figura, quam caſtigata *Sophoclis* majeſtas ſibi nunquam permiſiſſet: in *Scholiaſte* vero legendum ἐβουλήσατο pro ἐβουλεύσατο. Sed metuo, ne quis in re tenui modum excedere me queratur. *T. H.*

14. Κατ' Ἀσφοδελὸν λ.] *Homer.* Odyſſ. Λ. *J. Br.*

23. Τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφωνίου] Vide *Th. Reineſ.* ad Inſcript. Cl. I. n. 243. *T. H.*

24. Καταίσχυλος] *Ad inferos migrans.* *J. Br.*

29. Λεβαδείᾳ] Lebadia Boeotiæ eſt oppidum, ubi Trophonius dat reſponſa. *J. Br.*

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ] Habes jam elegantiſſimum & omnibus ſuis numeris abſolutiſſimum *Luciani* hoc in genere opus; in quo quod reprehendas nihil eſt: adeo omnia exacta, & cum urbanitate ſumma conjuncta ſeveritas: nulla licentiae vel minimae macula, ſed caſtiſſima omnia; ut hunc ſanctiſſimo cuique adoleſcenti tuto in manus tradas, unde non ingenium modo, ſed & mores abſque periculo excolat atque ornet. *M. du S.*

2. Ἐς τὴν παροῦσαν ἡμ.] Miror ita ſcripſiſſe *Lucianum.* *M. du S.*

Ἐς τὴν παροῦσαν ἡμ.] Fidem diſtinctionis cunctis Edd. nixae δεῦρο ἀνελήλυθας εἰς τὴν παροῦσαν ἡμέραν, Interpretes violare religioni duxerunt vertentes, *in hanc lucem aſcendiſti:* quaſi idem hic diceretur, quod paulo poſt, ἀνελήλυθα ἐς τὸ φῶς. Ego junctis ἐς τὴν παροῦσαν ἡμέραν ὑ πάνυ εἰωθὼς &c. cum in modum rationi linguae Graecae ſatisfeciſſe me puto, ut nulla amplius ſuperſit cauſa, cur miretur *Solanus*, ita ſcripſiſſe *Lucianum.* *T. H.*

10. Ὁ Θέσσ. ἐκ. πανίσκο] Proteſilaus, de quo ſupra in Νεκρικοῖς *Lucianus.* *J. Br.*

Ὁ Θέσσ. ἐκ. πανίσκο] Intelligit Proteſilaum, cujus dialogum vide cum Plutone & Proſerpina. *J. C.*

Ὁ Θ. ἐκ. πανίσκο] Proteſilaus. Vide ſupra N. Δ. XXIII. *M. du S.*

12. Λειπόνεως] In bonam partem accipitur, impetrato commeatu: alioqui crimen erat λειποταξίου γίνεσθαι, quod actione λειποναυτίου perſequebantur: *Poll.* VI, 154. ubi Cod. Pal. λειποναυτίου VIII, 42. *Heſych.* Λειπόνεως, ὁ τὴν ναῦν ἀπολελοιπώς ita Herculem, qui, ut amiſſum Hylan inveſtigaret, Argo navim ſociosque deſeruerat, — ὥρεις ἐπιστρόμιον λιποναύτην *Theocrit.* Eid. XIII, 73. *T. H.*

13. Ἐ-

νέσθαι, ἀνελήλυθα ἐς τὸ φῶς καί μοι [a] δοκῶ ἐς δέον ἐντετυχηκέναι σοί· ξεναγήσως γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι με ξυμπεριοψῶν, καὶ δείξεις ἕκαστα, ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα. EPM. Οὐ σχολή μοι, ὦ πορθμεῦ· ἀπέρχομαι γάρ τι ἀφηκοησόμενος [b] τῷ ἄνω Διΐ τῶν ἀνθρωπίνων· ὁ δὲ ὀξύθυμός τέ ἐστι, καὶ δέδια μὴ βραδύναντά

venia, escendi in lucem; mihique videor in te peropportune incidisse: non enim dubito, quin hospitem amice ducturus sis mecum obeundo singula monstrandoque, ut qui noris omnia. MERC. Non sane vacat, Portitor? etenim propero curaturus supero Jovi quiddam negotioli humani: hicce vero, quippe facilis irasci, metuo ne

a Δοκῶ] Δοκεῖ vitiose *S.* & *A.* b Τῷ] Sola *E.* τῶν male.

15. Ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα] Ὡς ἐπισκήψως σὺ ὁ Ἑρμῆς ἅπαντα. *G.*

13. Ξεναγήσως] Meminit *Moschopul.* Ἑλλ. Ἀ. Ὀ. in Ξεναγήσω. Deductus ad limpidum Iliissi flumen, illamque nobilissimae platani umbram Socrates, ἔφιτε σοὶ, inquit, ἐξενάγει, ὦ φίλε Φαῖδρε tum Phaedrus: Σὺ δή γε, ὦ θαυμάσιε, ἀποπέμπεσθε τὶς φαίην ἀτεχνῶς ξένον, ὃς λόγους, ξυναγωνιῶντί τινι ἐοικώς. *Plato* Phaedr. p. 1218. E. *T. H.*

17. Τῷ ἄνω Διΐ] Quia, ut supra visum est, & inferis suus Jupiter est. *M. du S.*

19. Ὅλον ὑμῖτιον] *Vestrum prorsus*: nam Mercurius, *Claudiano* teste, *commune est profundis ac superis numen, ac jus per limen utrumque solus habet.* *J. Br.*

25. Ῥίψῃ κάμὲ τιτυγάς] Homer. Il. B. *J. Br.*

Ibid. Κάμὲ] An χαμαί; *F. G.*

Ibid. Τίλαγὲν] Sic recte ex *Homero* ipso emendatum a *Benedicto* est: in reliquis enim legebatur τίλαγός. *M. du S.*

Τίλαγὲς] Reliqui, quoniam vetustae lectionis indicium videbatur: certe τίλαγὲς participium proniore cursu manat a τίταγα, quam operosus ille Grammaticorum Aoristus secundus τίλαγὲν ab ἔταγον ideo mihi perquam verisimile fit, scripturam tam facilem in membranis quibusdam antiquis extitisse. *T. H.*

21. Ἀπὸ τῦ θεσπεσίου βηλοῦ] *Mosellanus*, *e summo coelo: Benedictus*, *e magno coelo.* Pater, *sacro limine.* *J. G.*

Ἀπὸ τῦ θεσπεσίου βηλοῦ] Vertit *Benedictus*, *Veror, ne me cunctantem, caligini additum, vestrum sinat esse totum: vel quemadmodum nuper Vulcanum, ita & me correpto pede, e magno dejicias coelo.* Elegantius & verius haec ultima vertit *J. Fr. Gronovius* (ut ex indicio συγγενεύτου Filii discimus) *a sacro limine*, quam vulgati interpretes, *e summo coelo; e magno coelo.* Desumptus autem hic locus ex *Homero*, apud quem ipse Vulcanus Il. A. vs. 590. narrat, quemadmodum secum egerit Jupiter:

Ἤδη γάρ μοι ἐπ' ἀστὸν ἀλεξέμεναι μεμαῶτα,
Ἔῤῥιψε ποδὸς τίλαγὲν δῶ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

Ubi *Eustathius*, quid sit βηλὸς, exponit: Βηλὸς δὲ συνήθως, ὁ τῆ οἰκίας βαθμὸ, ὑφ' ᾧ τὸ βαίνεσθαι, ὡς ἐπὶ οἴκου, παρὰ τὸ ἐβάσθαι. ὅθεν καὶ τοῖς ἀθλητὰις βῆλοι οἱ βαταὶ καὶ τοῖς τυχοῦσι. His non dissimilia repetit idem commentator ad Il. O. vs. 23. Caeterum dictionem hanc *Homericam*, qua ille dejectum de coelo memorat Vulcanum a Jove, acutissime transtulit *Menagius* in epigramma de *Laneio*, qui plurimos a Pontificiis pro Divis cultos numquam fuisse contenderat:

Τὸν Λανεῖον ὁρᾷς, ὃς συρφετὸν Οὐρανιώνων
Ῥίψε, ποδὸς τίλαγον δῶ βηλοῦ θεσπεσίου.

Vide *Anti-baillet* T. II. pag. 216. *J. J.*

24. Ἄλλως πλανώμενον] *Aristoph.* Avib. v. 3. Τί, ὦ πόπ', ἄνω κάτω πλανώμεθα; Ἀπολούμεθ' ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορουμένω. *Aristid.* T. III. p. 511. B. ἐξαίφνης δὲ ἄλλως. Bene notat *Etymolog.* p. 68. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀντὶ τῦ μάτην ἐχρῶντο οἱ Ἀττικοὶ τῷ ἄλλως. Ἄλλως ποτὲ, id est, μάλαιος, ut *Schol.* apud *Thucyd.* IV, 36. *Euripid.* Heracl. v. 704. ἄλλως ἔχει πόνος Hel. v. 713. *T. H.*

25. Καὶ ξόμπλους ἐ σανδιάστορ' ἂν] Difficile dictu est, unde *Palmerius* de *Mosellano* hic suspicetur, ut audimus, fingens vocem & a terminatione vocabuli editi remotam, & a Graecia alienam. Nec felicior est in emendatione sua proponenda, quidquid ille non dubitare se sic legendum esse prodat. Quam facili negotio sanari omnia possunt! Legendum enim καὶ σανδιάκτορ'. Ejus vocis primitivum habes in Pseudomante: Πυθαγόρου πολίτου τε διάκτορε ἱδρὼς ἐδαφῶν. In Dialogo Mercurii & Majae pro eo dicit σανδιαπράκτου· ἀλλ' ἴστι ἐ νεκρικὰ σανδιαπράξιος μεμισθωμένου. Imperite mox sequuta est haec editio distinctionem aliorum, ἢ εἴ τινα λόλυν νεκρὸν εἴροις ἐκεῖνον, παρ' ἄλλον ἢ πολὺν ἀφηλίγγ, quum distingui debeat ἢ εἴτινα λόλυν νεκρὸν εἴροις, ἐκεῖνον παρ' ἄλλον &c. ut bene versiones videntur advertisse. *J. G.*

Ibid. Σανδιάστορ'] Haec vox σανδιάστορ' olet mendum: ita autem eam interpretatur *Mosellanus*: *nostrae reip. ex parte legatus*: & sic videtur legisse σανδιάτωρ, quae vox etiam alibi forte non invenitur, sed quae melius a σανδιατῶμαι formaretur, quam σανδιάστορ', vel σανδιάτορες, & idem valeret, quod σανδιατητὴς, id est, *convictor*, *contubernalis*, vel etiam ar-

ne me ceſſantem veſtræ ditionis eſſe totum ſinat traditum in tenebras: aut, quod Vulcano nuperrime fecit, me quoque projiciat pede correptum de ſacro cœli limine, ut ſubclaudo greſſu riſum & ipſe præbeam vinum miniſtrans. CHAR. Ergo te nulla mei cura tanget temere oberrantis in terra, idque quum ſodalis ſim, tecumque ſimul navigem & umbras transveham. Atqui

με ὅλον ὑμέτερον ἐάσῃ εἶναι, ᾠδοὺς τῷ ζόφῳ· ἢ, ὅπερ τὸν Ἥφαιστον πρώην ἐποίησε, ῥίψῃ κἀμὲ ς τλαγὼς τῆς ποδὸς ἀπὸ τοῦ θεσπεσίου βηλοῦ, ὡς ὑποσκάζων γέλωτα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν. ΧΑΡ. Περιόψει δὲ με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ ταῦτα ἑταῖρος, καὶ ξύμπλους, καὶ συνδιάκτορος ὤν.

τελαγὼν R. C. H. — ὑποσκαζοντα Z.

ξυνδ. B. et R.

ς Τεταγὼς] *Benedict.* in *S.* ex Homero refinxit τεταγών.

21. Τλαγὼς] * Ὁ λάγτινος ἢ τινάξας ἢ ῥίψας. Ἀπὸ τοῦ τίλλω τὸ τίλω ἢ ἴλλω, ὁ μέλλων τίξω. ὁ † Παμπλουδὴς μους τέταγε· ὁ διότιμος ἀόριστος ἔταγον, καὶ ἡ μετοχὴ, ὁ ταγὼν, καὶ κατὰ ἀναδίπλασιασμὸν τεταγών. *V.*

* Ὁ τίνας] Exc. G. διατίνας καὶ τινάξας. C. *S. and Tin. M. du S.*

Prorſus ita in *V.* ſcriptum eſt, ut in Exc. G. *T. H.*

† Παμπλουδὴς] Hoc modo qui Scholia Voſſiana deſcripſit in uſum Ed. A. expreſſerat iſtam vocis integrae figuram

ῥῖψαι. Dedi σφαιρώσαι, quod *Etymologus* habet in Τεταγών, ubi haec eadem totidem fere verbis leguntur: in ceteris exemplar Voſſianum accurate ſecutus ſum, quod, etſi in fine τεταγὼν praeferret, in fronte τεταγὼς ſervabat: ibi tamen ex C. τίλαγὼν adnotavit *M. du Soul. T. H.*

arbiter ſimul cum alio; nec dubito ſic eſſe legendum, ſcilicet συνδιάκτωρ vel συνδιακτῆτης. *J. P. a G.*

Συνδιάκτορος] Simplex διάκτορος eſt epithetum Mercurii apud *Homerum* frequens, quod Grammatici putant deductum ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας, *a nuntiis ferendis*. Vide *Euſtath.* ad *Homer.* Ed. Rom. p. 182. & 1393. Hic ſeſe ei conjungens Charon vocat συνδιάκτορα, non quod eſſet nuntius Deorum, ſed quia ſolebat una cum Mercurio διάγειν τοὺς νεκρούς, *trajicere mortuos*. Quae ad hunc locum habent Eruditi Viri, plane ſunt inania. *J. C.*

Συνδιάκτορος] Sic omnes, quas vidi, Edd. Vir tamen Doctiſſimus (in B3. credo, quam non conſului) cum legiſſet συνδιάκτορος, emendare conatus eſt: fruſtra; genuina enim eſt, quam exhibemus. Διάκτορος a munere Mercurii epithetum apud *Homerum* frequens, ut Il. B, 103. Φ, 497. & Od. E, 43. unde hic συνδιάκτορος, *ejusdem familiae ſervus*: erat enim, ut apud *Æſchylum* audit Choëph. v. 163. Κῆρυξ μολύνει τ' ἄνω τε κἀκάτω. *Spanhem.* p. 169. *M. du S.*

Συνδιάκτορος] Mercurium *Homerus*, *Heſiodusque* Διάκτορον Ἀργειφόντην vocarunt: ratio nominis utriusque inter Grammaticos, ut ſolet, non explorate conſtat, aliis aliam originem adſignantibus; quam quisque ad ſuam de modo fabularum explicandarum opinionem accommodare maxime conſuevit. Id quidem prorſus ineptum eſt, atque ab analogiae legibus abhorrens, quod διάκτορον dici volunt inſerto τ quaſi διάτορον, οἷον διατόρως ἢ σαφῶς διαλεγόμενον, vel, διάτορον ἢ σαφῆ κατὰ τὸ λέγειν, ſicut in *Heſychio* & *Etymologo* ſcribendum eſt: neque hoc omiſit *Cornut.* de N. D. c. 16. διάκτορος κέκληται ἤτοι ἀπὸ τοῦ διάτορος εἶναι καὶ τραχύς &c. Verum duplex ſententia potiſſimum obtinuit, ab ejusdem verbi fonte, ſed diſpari ductu, vocem illam repetens: prima, quam probandam exiſtimo, διάκτορον interpretatur *nuncium mandata perferentem* ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας· ſic in *Etymologo* refinge, διάγοντι τὰς ἀγγελίας τῶν θεῶν, ἀγγελιαφόρον, ex *Schol. Homer.* ad Il. B, 103. ex illo viciſſim in hoc ἀγγελίας pro ἐργασίας. *Euſtath.* ad Od. Π. p. 1809. v. 33. ex vetuſtis Poëtae enarratoribus: Ἑρμῆς γάρ φασι πρῶτος, οἷα κῆρυξ ὢν διάκτορος, καθήρας τὰς ὁδούς. Altera *transvectorem animarum*, propterea quod Mercurius ψυχοπομπὸς umbras deducens Acherontis etiam trajectum procuret: inſignis eſt ad *Heſiod.* Ἔ. καὶ Ἡ. v. 84. *Proclī* locus, ſed, ni fallor, truncatus, quem pro virili parte redintegrabo: Ἀργειφόντης δὲ ἤτοι ὁ ἄργος φόνου, ἢ ὁ ἀργᾶς φαίνων (niſi quis praeferendum cenſeat, ἀναργᾶς φωνῶν) εἰρηνικὸς γὰρ ὁ θεὸς καὶ ἀψοφητὶ οἱ δὲ νεώτεροι, ὅτι Ἄργον ἐφόνευσε τὸν πανόπτην. Διάκτορον δὲ Νίσος ὁ Χῖος (hic tamen aliae vocis διάκτορος proprietates forte deſunt, quibus ultimo demum loco fuerit adjectum, Νίσος δὲ ὁ Χῖος &c.) ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς τῶν τελευτώντων ψυχάς. Dubito, an *Daniel Heinſius* noſtram emendationi ſuae, quamvis eam pro minime dubia putabat, fuiſſet praeſaturus: εἰρηνικὸς certe vel in caducei gratiam, licet εἰρηνευτικὸς in *Tzetze* reperiret, mutare non debuerat, nec pacis conciliandae gloriam hic Mercurio eripere: ſed magis obſtat *Schol. Homer.* ad Il. B, 104. Quin ipſum διάκτορος a quibusdam eo fuit relatum; & in *Heſychio* legas Διακτόρως, εἰρηνικῶς, ſive potius Διακτόρῳ, εἰρηνικῷ. Neſſi autem Chii, ſic enim quam Νίσος malo, qui rariſſimus apud veteres occurrit, mentionem etiam factam invenies a *Diogen. L.* IX, 58. *Schol. Homer.* MS. apud *Ex. Spanhem.* ad *Julian.* Caeſ. in Prob. Not. p. 74. idem etymon *Etymologus* conſignavit: ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ φασὶ διὰ τὸ κἂν τοῖς τετελευτηκόσιν κομιζειν ἢ ὁ διάγων τὰς ψυχὰς τοῦ δὲ Ἑρμοῦ ἐπίθετον. Διάγειν vero, quod eſt *trajicere*, *transvehere*, de Charonte poſuit *Ariſtoph.* Ran. v. 140. Ἐν πλοιαρίῳ τυττοῦταὶ σ' ἀνὴρ γέρων Ναύτης διάξει δύ' ὀβολὼ μισθὸν λαβών· & commo-

ἦ μὴν καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ Μαίας, ἐκεῖνον γοῦν σε μεμνῆσθαι, ὅτι μηδεπώποτέ σε ἠνάγκασα τλεῖν ἐκέλευσα, ἢ πρόσωπον εἶναι· ἀλλὰ σὺ μὲν ῥᾴγκυς ὅπως ἔχεις καλαυρώματος ἐκτεταμένος, ὦμους οὕτω καρίρεις ἔχων· ἢ εἴ τινα λάλον νεκρὸν εὕροις, ἐκείνῳ γε ἂν ὅλον τὸν πλοῦν ἀλαλήγοις. ἐγὼ δὲ πρεσβύτης ὢν, καὶ δικωπίαν ἕλκων, ἐρέτου μόνος. ἀλλὰ πρός γε πατρός, ὦ φίλτατον Ἑρμίδιον, μὴ καταλίπῃς με· πεῖσόν σε δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὅσα τι καὶ ἰδὼν ἐπανέλθοιμι· ὡς ἂν μὲ σὺ ἀφῇς, ἔδεσθαι τῶν τυφλῶν δοίσω· καθάπερ γὰρ ἐκεῖνοι σφάλλονται διολισθαίνοντες ἐν τῷ

non indecorum erat; Majæ fili, eorum quidem ut memimisses, quod nunquam te antliam ducere jussi, nec remis admovi: quin stertis in transtris porrectus tu, qui humeros habes tam validos; nisi si garrulam aliquam umbram inveneris, quacum per totum cursum confabuleris: ego interea vetulus binos remos agens solus remigo. At per patrem te obsecro, suavissime Mercuriole, ne me destituas: imo age per partes, in hominum vita quæ sint, omnia mihi demonstra, ut fructum aliquem ex ea contemplatione referam. Quod si tu me deseruerieris, nihil inter me & cæcos intererit; quemadmodum enim hi vacillant frustratis per

a Λάλον] Egregie *Brodæo* duce sic Benedictus dedit pro ἄλλον, quod in cunctis Edd. extabat. b Ἑρμίδιον] Ἑρμίδιον priores Edd. Ἑρμίδιον habet margo *Asw/c* Διολισθαίνοντες] *F.* διολισθάνοντες. In P. & *F.* ἢ διολισθαίνουσι.

28. Πρόσωπον εἶναι] Ἐπὶ τῇ πλώτῃ εἶναι. *V.*
Ἀντὶ τοῦ ἐρέτην, ἤτοι ἐπὶ τῇ πλώτῃ εἶναι. *V.*
30. Ὦμους] Ὡς παλαιστὴν διαπαίζει. *V.*
35. Περιήγησαι] Λεπτομερῶς αὐτά. *V.*
38. Σφάλλονται] Ἀποτυγχάνουσι. *V.*

de *Schol. Æschyl.* ad Ε. ἐπὶ Θ. v. 864. ναυσόλον θεωρίδα, quomodo cymbulam inferni portitoris Tragicus appellaverat, exponit τὴν ἀγόυσαν τοὺς νεκρούς. Hanc postremam interpretationem secutus est, pro tempore saltem, *Lucianus*, ut Mercurium jure Charon non tantum εὔπλουν, sed etiam ξυνδιάπλουν nuncuparet, quia secum operam in traducendis mortuorum umbris communem exercebat. *T.H.*

26. Καλῶς εἶχεν] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 142. de praeterito imperfecto agens, *quod ut praesenti proximum, ita locum ejus interdum obtinet*, hoc etiam exemplum proposuit: *ubi tamen*, inquit, *dubitari queat, an εἶχε pro ἔχει positum sit. Suam enim significationem retinere videri queat, quatenus Mercurius hoc officium illi praestare jam recusavit: perinde ac si diceret, Non debebas id officii mihi denegare: par enim erat te meminisse &c. Vicissim autem, quatenus illum rogare pergit, tanquam non omnino repulsam passus, videri queat hoc praeteritum imperfectum praesentis significationem habere. Stephano* solemne est in levibus argutari: omissum ἄν, quod saepe fieri consuevit: καὶ μὴν καλῶς εἶχεν ἄν, ὦ παῖ Μαίας, ἐκεῖνον γοῦν &c. Particula γοῦν eundem hic locum & usum habet, quem §. 7. ὀλίγα γοῦν. Index similia plura suppeditabit. *T.H.*

28. Πρόσωπον εἶναι] Bene restituerant *Polluci* I, 95. *Thucydidis* exemplo I. c. 12. jungatur hicce *Nostri* locus, & alter §. 7. ναύτης ἀεὶ ἓξ πρόσωπον ὤν. *T.H.*

29. Ἐπὶ τῷ καλαυρ.] Non in Charontis tantum cymba *super transtris*, non *sub transtris*, dormiebant, sed & alibi, uti ex *Eustathio* docet *Casaub.* ad *Theophr.* Char. p. 338. cujus textum etiam hinc emendat. *M. du S.*

Ἐπὶ τῷ καλαυρώματος] *Vf. Casauboni* notam ad *Theophr.* Char. c. XXII. p. 157. vellicaverat *Theod. Marcilius* Vir, praesertim si cum *Casaubono* comparetur, haud magni sane pretii ad *Pers.* Sat. V, 146. ad eum enim hominem maligne invidum spectat acrior utrobique Viri summi increpatio. *Synesius* de servo nequam in patriam navi deportando Ep. XXXII. πλεύσῃ δὲ διδύμῳ ἐπὶ τῷ καλαυρώματι. μὴ γὰρ εἰς κάλλιον ταῦτα καλαυκήσῃ. *T.H.*

30. Ὦμους] Quia gymnasiorum praeses. *M. du S.*

31. Ἄλλον νεκρὸν] Castiga λάλον, ἐκείνῳ ἀλαλήγοις. *F. Br.*

Λάλον] Secuti sumus, hoc quidem in loco, non veterum Codd. auctoritatem, sed emendationem *Benedicti* certissimam: in omnibus enim ante ipsum editis vitiose legebatur ἄλλον. Interpres tamen aut emendarat, aut in suo codice recte scriptum invenerat; vertit enim *loquacem*: ut mirer *Bourdelotium*, qui hanc versionem una cum Graeco textu edi curavit, retinuisse tamen ἄλλον. Vide supra *Mv.* c. 18. *M. du S.*

32. Τὴν δικωπίαν ἕλκων] Meminerunt hujus loci *Lax. Bayf.* de R. N. p. 609. B. *Scheffer.* de Mil. Nav. p. 67. & Diss. de Variat. Nav. p. 773. F. *Tan. Faber* ad *Aristoph.* Eccles. v. 1083. ubi δικωπῶν, sed sensu turpiculo translatum, occurrit. Δικωπίας ἐρέτην habet *Schol. Thucydid.* ad IV. c. 67. modo ne legendum sit δικωπία. Δίκωπον σκάφος Charontis in *Euripid.* Alc. v. 252. & ἐλάτα δικώπου v. 444. *T.H.*

33. Δικωπίαν] Ob binos, opinor, remos; quod in cymbis videre est, praesertim nautarum singulorum: nam unus tantum remigat duos trahens remos. *G.*

34. Ἑρμίδιον] Imo, invitis libris omnibus, emenda, & meo periculo Ἑρμίδιε lege, ut apud *Aristoph.*

Pac.

per lubrica veſtigiis in caligine, ſimiliter ſane & ego tibi jamdudum acie ſum ad lucem hebetata. Verum fac mihi, Cyllenie, ſemper memori futuro hanc gratiam.

2. MERC. Hocce negotium mihi non ſine plagis abibit: jamque video mercedem præſtiti officii præſentibus pugnis omnino perſolutum iri: neque tamen eo minus opera tibi danda eſt: quid enim facias, ubi vir amicus blanda vi cogit? Ergo omnia quidem ut videas ſingulatim & adcurate, nulla arte fieri poteſt; multorum enim hæc annorum foret mora. Tum me quidem oportuerit præconio citari, tanquam fugitivum, a Jove: te ſane ipſum idem inpediverit, ne adminiſtres mortuale σκότῳ, ἵνα δὴ κἀγώ σοι πάλιν ἀμελυώτατον πρὸς τὸ φῶς. ἀλλὰ δός, ὦ Κυλλήνιέ, μοι ἐς ἀεὶ μεμνησομένῳ † χάριν.

EPM. Τοῦτ' τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον καλαςήσεταί μοι. ὁρῶ γὰρ ἤδη † μιδὲν † θεμιγήσαντας ὧδε ἀκόνδυλον παντάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον· ὑπεργητέον δ' ὅμως· τί γὰρ ἂν ᾖ [d] πάθῃ τις, ὁπότε φίλῳ τις ὢν βιάζοιτο; πάντα μὲν ὧν σε ἰδεῖν καλὸν ἕκαστον ἀκριβῶς ἀμήχανόν ἐστιν, ὦ πορθμεῦ. πολλῶν γὰρ ἂν ἐτῶν ἡ ἀλγεινὴ γένοιτο. εἶτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δέοι, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διός· σὲ δὲ τὸν αὐτὸν κωλύσει ἐργῶν τὰ

οχότε, C. R. et H. ἐμπαίειν C. H. et R. et B. / πάθοι C. H. et R. et B. et Z.

[d] Πάθῃ] Πάθοι L. B2. utrumque probum. Πάθοι C. R. in initio necyomant.

44. Οὐκ ἀκόνδυλον] Κόνδυλον ὁ. ὁ τῇ στωμυλίᾳ * γρίνθον. V.

* Γρίνθον.] Quid eſt γρίνθον; An γρίνθων legendum? quod exponit *Heſychius* ἀναιδέστατον, ἢ σκαιότατον μεθύοντα αὐλητὴ καὶ κιθαριστήν. Ita ut per γρίνθωνα exponat Scholiaſtes κόνδυλον, quia ex iſtu ſive pugno, qui eſt κόνδυλος, otiatur in cute turbet, hoc eſt, ἀναίσθητος. *J. J.*

Vocabulum rarius & Graecae linguae communis initio *Patr. Jonium* in Ep. *Polycarpi* §. 2. κονδυλίντες γρίνθον εἶναι γρίνθα, fefellerat: poſtea didicit exemplis oblatis alibi quoque occurrere: *Schol. Homer.* ad Il. B, 219. Achilles Theſſitem γρίνθον πυλοῦς ἐναίρῃ, plane ut Hercules Cyathum πλίξας κονδύλῳ ἀνιᾶν apud *Enarrat. Apoll. Rh.* ad I, 1212. Χεῖρα κραταιὴν *Quintus Calaber* teſtis a *Scholiaſte* patro citatus vocat I, 740. Solemne eſt Grammaticis πυγμὴν & κόνδυλον exponere γρίνθον. *Heſych.* in Πυγμὴ, Πύκτας, Πύξ. *Etymol.* in Πυγμαίους τὸν γρίνθον τῆς χειρός. *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 981. 999. *Joann. Diacon.* ad *Heſiod.* Ἀσπ. v. 302. κονδυλίζοντες ἀλλήλους, ἤγουν τῷ γρίνθῳ βάλλοντες. Judic. III, 16. *Aquila* & *Symmachus* γρίνθου σπιθαμιαῖου dederunt, ubi in Graecis & *Theodotione* fuit σπιθαμιῶν cujus admonitus ſum ab egregio viro *Jo. Jac. Weſtenio.* Propius ad originem inferior aetas extrito ν acceſſit: vide *Jo. Meurſ.* Gl. GB. & *Du Cangium* in Τρίβος. *Heſychii* γρίνθων ab eodem fonte derivatus invenitur etiam apud *Poll.* IV, 83. ſicuti jampridem *H. Stephanus* obſervavit in Ind. Th. *T. H.*

Pac. v. 381. 923. Apud *Suidam* etiam corrupte legitur Ἑρμάδιον, de quo monuit jam doctiſſimus Editor *Kuſterus.* *M. du S.*

35. Περιύγωσαι] Verbi poteſtatem explicuimus ad p. 412. Nunc egregius accedat *Baſilii* locus Hom. VI. in Hexaëm. p. 50. B. Διῦρο δὴ ὥσπερ οἱ τοὺς ἀήθεις † πῶλον † χειρὸς λαβόμενοι περιαγοῦσιν, οὕτω δὴ & αὐτὸς ἐπὶ τὰ κεκρυμμένα θαύματα ὑμᾶς † μεγάλης ταύτης πώλου ξυναγάγω. *T. H.*

38. Καὶ διολισθαίνουσι] P. & *J.* In aliis legitur pro his διολισθαίνοντες. *M. du S.*

39. Πάλιν] Scribendum eſt πῶλαι, quod in verſione ſecutus ſum: nam illud πάλιν quomodo ſententiae congruat, nemo facile dixerit: nihil eſt frequentius iſto uſu τῷ πώλαι apud *Ariſtophanem*, πῶλαι δῆτα λέγω, πῶλαι καλλιγορεῦσα τυγχάνω &c. Aliud exemplum dedimus in *Sexto* p. 282. unde pateat, quam proclivis ſit utriusque voculae permutatio. *T. H.*

44. Ἀκόνδυλον] Κονδυλίζειν, *ſtricto acutoque articulo percutere. Petron.* *A. V.*

45. Τί γὰρ ἂν & πάθῃ τις] Sic *Themiſt.* Or. VIII. p. 103. C. Τί γὰρ ἂν πάθοιμεν πρὸς ἀνθρώπους ὕπτιον δυσκόλους; *A. S.*

46. Πάθοι] Haec vox in L. & B2. recte habet; in reliquis peſſime πάθῃ· nota eſt, & tritiſſima phraſis. Vide, ſi lubet, Dial. Mort. XV. & in Τιμ. c. 39. & paſſim. *M. du S.*

49. Εἶτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δέοι, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διός] Inſulſe *Moſellanus*: *deinde & ipſi mihi verendum, ne interim tanquam transfugam Jupiter me abdicet*; quaſi legiſſet ἀποκηρύττεσθαι. Verior igitur *Benedictus*; & adſcripſit pater, [*quaſi fugitivum per praeconem inveſtiget.* Vide *Petron. Moſch.* Α Κόπρις † Ἔρωτα.] locum *Petronii* intelligens cap. 58. *At non ſervus publicus tam languide egit, ſed raptam cauponi harundinem ſubter lectum mittit, omniaque etiam foramina parietum ſcrutatur* &c. Alter locus eſt *Moſchi* notus. *J. G.*

50. Κωφύττεσθαι δ. καθάπερ ἀποδράντα] Mercurius apud *Lucianum* ſaepe conditionem ſervilem & agnoſcit & indignatur: eſt aliquando, ut praeconis honoratiores partes gerat; ut in Βίων πράσει. Hic ipſe, ne tanquam fugitivus praeconis voci ſubjiciatur, metuit: nam ſi ſervus aufugiſſet, aut res quaecumque alia foret amiſſa, ad praeconem ire moris erat, & μάντεσι commonſtranti mancipium reducentive, vel inventori ὀφέρτορι pronunciare. *Curius Fortunas.* p. 49. *Cujus ſervus fugerat, libello propoſito, vel per praeconem nunciare*

τῷ θανάτῳ ἔργα, ἢ Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιῶν, μὴ νεκραγωγήσαντα πολλῷ τῷ χρόνῳ· ἢ ὁ τελώνης Αἰακὸς ἀγανακτήσει, μηδ' ὀβολὸν ἐμπολῶν. ὡς δὲ τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων ἤδης, τοῦτ' ἤδη σκεπτέον. ΧΑΡ. Αὐτός, ὦ Ἑρμῆ, ὁπόσον τὸ βέλτιστον· ἐγὼ δὲ οὐδὲν οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξένος ὤν. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Χάρων, ὑψηλοῦ τινος ἡμῖν ἔδει χωρίου, ὡς ἀπ' ἐκείνου πάντ' ἰδοῖς· σὺ δὲ, εἰ μὲν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν δυνατὸν ἦν, οὐκ ἂν ἔκαμνον· ἐκ θεωπίας γὰρ ἂν ἀκριβῶς ἅπαντα κατεῖδες. ἐπεὶ δὲ οὐ θέ-

tuum munus: Plutonis imperio certe damnum adtuleris, si nullos mortuos deducas longo temporis intervallo: & publicanus Æacus indignabitur, ne obolum quidem lucrifaciens. Ut vero summa rerum, quæ geruntur, capita spectes, id jam nunc dispiciendum est. CHAR. Ipse tu, Mercuri, quid optimum sit, excogita: quandoquidem ego eorum ignarus sum, quæ sunt in terra, quippe hospes. MERC. Ut paucis dicam, Charon, eminente quodam nobis opus erat loco, ut inde cuncta contempleris: quod si in cœlum adscendendi jus tibi foret, non laborarem: ex hac enim specula exacte cuncta despiceres: nunc, quo-

a Σὺ] Σοὶ *Ald.* Ita notatur in ora *AIW.*

cians dixit, daturum se denarios mille ei, qui ad se servum perduxisset. Dion Chrys. Or. VII. p. 123. D. Οὐκοῦν εἰδὴ κόμψας ἀνίων, εἰδὴ κλεπτῶν ἢ θραυμῶν μάντρα πρατιδύτας ὡ οὐδὲς ἐ ὡ ἀγορᾷ φθεγξομένους μὴ πολλῆς ἀλόθριας. Perfacete Stratonicus, ut erat homo jocorum plenus, apud *Athen.* VIII. p. 350. A. quum citharœdum scite proœmium quoddam canentem audivisset, reliqua vero non aeque commode peragentem, ἀνασὰς ἐκέκραξεν, ὡς ἂν καταμεμφόμενος τὸ προοίμιον ἅπαντα κιθαρῳδὸν, λήψεται χιλίας δραχμάς. Exemplum ejusmodi praeconis habes in *Petronii* c. XCVII. ubi, qui hac de re scripserint, multos indicavit *Erhardus.* *T. H.*

Ibid. Ὑπὸ τοῦ Διὸς &c.] Video in membranis Florentinis pro ὑπὸ τοῦ Διὸς ab erudito quodam viro notatum ἀπὸ τοῦ Διός. Sed id minime opus, quum ὑπὸ τοῦ Διὸς ad κηρύττεσθαι, non ad ἀποδράντα, sit referendum. Cæterum aliud quid, ἕμοιγε δοκῶ, hic latet. In anterioribus rogarat Mercurium Charon, ut sibi omnia, quae in vivis essent ac agerentur, ostenderet. Mercurius caussatus, sibi tantum haud superesse otii, quippe cui uno die non amplius liceret agere apud superos, hanc autem rem non unius esse diei; verum se amici caussa multum velle; non tamen se omnia ostensurum; multos enim ad id requiri annos: pergit in verbis Græce positis, *Deinde ab Jove proclamari me oportebit tamquam fugitivum: te quoque ipsum id impediet, quo minus mortis munia exsequaris, & imperium Plutonis damno afficias, longo tempore nullos ducens mortuos: publicanus quoque Aeacus indignabitur, ne obolum quidem lucrans.* At quid hoc? An ista mora & cessatio ab impositio quotidiano munere prohibebit Charontem, Plutonis imperio damnum inferre? Neque enim video, qui aliter haec Græca [εἰ μὴ αὐτὸν κωλύσει ἐπιγρῶν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα, ἢ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιῶν] possint intelligi. At contrarium profecto erat eventurum: scilicet vel maximum erat Plutonis regno damnum illaturus, qui tam longo tempore nullos ducturus esset mortuos. An excidit particula ὡς, legendumque? εἰ δὲ ἐ αὐτὸν κωλύσει ἐπιγρῶν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα, ὡς ἐ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιῶν, *ut damno etiam affecturus sis Plutonis imperium.* Videtur id maxime vero simile. *J. J.*

52. Καὶ τὴν Πλ. ἀ. ζημιῶν] Cl. *Jensius* excidisse putat ὡς, & legendum ὡς ἢ &c. Verum ejusmodi incuriam apud optimos quosque scriptores interdum reperias: neque ea, ut opinor, vitio iis vertenda, si, ut hoc in loco, sensus facilis & apertus lectorem decipi non patiatur. In aliis, ubi errandi periculum est, culpandi. *M. du S.*

Τὴν Πλ. ἀ. ζημιῶν] Reticere aliquando in uno orationis membro verbum, quod in altero vel aperte vel impeditius sit expressum, non infrequens est: hoc ergo, quod ad implendam sententiam ex proximo arcessi debet, si potestatis fuerit ejusdem, vix ullam habet difficultatem: sin requiratur diversae, *vel* etiam contrariae, longe majorem. Hic in prima parte positum κωλύσει repeti non potest in sequenti; sed ex eo formandum est aliud illius membri sententiae conveniens ποιήσει, ἀναγκάσει, aut simile quiddam τῷ κωλύσει contrarium. Eum in modum huic loco recte suppetias tulit Latinarum elegantiarum non mediocriter peritus *Th. Wopken.* Lect. Tull. I. c. 8. p. 48. comparans *Pauli* I. ad Timoth. IV, 3. κωλυόντων γαμεῖν, ἀπέχεσθαι βρωμάτων, quod intelligi volunt, κωλυόντων γαμεῖν, κελευόντων δὲ ἀπ. βρ. Vide magnum *Gronium*, qui ex *Phaedro* protulit, *Nec veto dimitti, verum cruciari fame* IV, 17. *Liv.* XXXVI, 17. *Rex . . . condidit se intra rupes; ne ante fauces quidem saltus, ut quondam Lacedaemonios fama est, sed intra penitus retractis castris:* ubi in priore parte supplendum esse *positis*; nam *retractis* ibi locum non habere monuit Eruditiss. *Dukerus* ad *Flor.* II, 7. p. 361. quem adire operae est pretium. Alia de hoc genere solertissime per-

quoniam fas non est te, qui cum umbris semper versaris, pedem ponere in regia Jovis, id scilicet agendum nobis, ut montem aliquem altum circumspiciamus.

3. CHAR. Scinne, Mercuri, quæ soleam dicere vobis, quando navigamus? quum enim ventus turbine impulsus in obliquum velum incidit, fluctusque tumidi tolluntur, tum vos præ inperitia jubetis velum contrahere, aut laxare paululum pedem, aut obsecundare vento rapienti: ego vero vos, ut quietem agatis, admoneo; me enim ipsum optime scire, quid facto sit opus. Similem in modum tu, qui

μις εἰδώλοις ἀεὶ ξυνόντα ὑπιβατεύειν τὸ βασιλείων τῶ Διὸς, ὥρα ἡμῖν ὑψηλόν τι ὄρος ἐπισκοπεῖν.

ΧΑΡ. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, ἅττ' εἴωθα λέγειν ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἐπειδὰν πλέωμεν; ὁπόταν γὰρ τὸ πνεῦμα καλαιγίσαν πλαγίᾳ τινὶ ὁδῷ ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν ἐγερθῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε τὴν ὁδὸν πτεῖλαι, ἢ ἐνδῦναι ὀλίγον τὴν πόδα, ἢ συνεκδραμεῖν τῷ [b] πνεύματι· ἐγὼ δὲ τὴν ἡσυχίαν ἄγειν παρακελεύομαι ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βέλτιστα. καὶ ταῦτα δὴ καὶ σὺ πράττε, ὅπό-

ἐπιβλέπειν Z.

συστεῖλαι optime Z.

αὐτὸν

τὸ βέλτιον c. H.

[b] Πνεύματι] Πνέοντι C.

72. Ὀλίγον τῇ πόδι] Ποῦς λέγεται τὸ χωνίον τὸ κατέχον πάτταλον τὸ ἱστίου. V.

73. [a] Τῷ πνέοντι] Τῷ πνεύματι. G.

[a] Τῷ πνέοντι] Nimirum ita scriptum fuerat in vetustis membranis: ὁ πνέων, scilicet ἄνεμος, ut alibi Νοτος τὸν πνέοντα dixit. T. H.

pertractavit *J. Fr. Gronovius* Obs. IV, 2. p. 26. 27. *T. H.*

61. Σὺ δὲ . . . δυνατὸν ἦν] An cuiquam haec placeant, nescio: mihi certe medica manu indigere videntur. Lego itaque σοὶ δὲ, vel, δυνατὸς ἦς· sed prius magis placet; & ita emendasse virum aliquem doctum in margine sui libri video. *M. du S.*

Σὺ δὲ] Nominativum tueri licet, si statuas absolutum: *de te vero*, vel, *ad te quod attinet, si potestas sibi foret in coelum adscendendi.* Usitata Graecis structurae forma, quam nec Attici refugiunt. *Isocr.* Panath. p. 257. Αἱ μὲν ἐν αὐτίκα . . . . διὰ μακροτέρων μὲν αὐτὰς δηλοῦν, αὖται δ' ἐν ὀλίγῳ. *Philostr.* de V. S. II. p. 553. v. 31. ἡ μισόγυνος δὲ . . . . ἐγκαίνια αὐτῆς ἡ φωνή. *Heliodor.* I. p. 2. Ὁ δὲ αὐγιαλὸς, μικρὰ πάντα σωμάτων ὑποφαγών· *Aelianus*, quippe compositus ad sophisticam normam, nullo alio loquendi more aeque delectatur, quod observant docti Commentatores ad V. H. II, 11. Neque tamen diffiteor, arridere mihi σοὶ δὲ. Novit *Plato* non tantum ἄκρον τὸν οὐράνιον ἀψῖδα, & τὸ τῦ οὐρανοῦ νῶτον, sed etiam coeli ὑπερῶα, unde prospectus in omnes terras pateat: in Polit. p. 538. C. τότε δὴ τῦ παντὸς ὁ μὲν κυβερνήτης . . . . εἰς τὸν αὐτοῦ ὑπερῶα ἀνίσχει. Hic ille *summus coeli vertex, quem Jupiter tenet, supra nubila supraque ventos sedens in luce perpetua*, ut ait *Claud. Mamertin.* Genethl. Maximian. c. XIV. sed idem quae scripsit in Grat. Act. pro Consul. c. X. huc tam belle congruunt, ut praetereunda non videantur: *Si quis mortalium in aliquam coelestem speculam nube sublatus, paulo ante vidisset maesta omnia . . . . is si nunc in illud idem editum repenatur, ac desiciat cuncta laetantia* &c. Poëtis nota fuit — *interior coeli qua semita lucet Dis tantum, & cunctas juxta videt ardua terras: Stat.* Th. IX, 641. Est autem ὑπερῶα quodvis cacumen & editior locus, etiam montium, unde longe lateque prospici possit: apud *Philostr.* de V. S. II. p. 553. ὁ ὑπερῶας τῦ Παρνασσοῦ idque ipsum ὁ ὑπερῶας proverbii ferme locum tenet: ὁ ὑπερῶας λανθάνειν *Synes.* p. 42. C. Καλῶ γὰρ ἅπαντας ἀσπὶς ἐξ ἀπόπτου τινὸς καὶ μισαιτάτης ὑπερῶας μεγάλης ἐν ὑψηλῷ κηρύγματι. *Gregor. Nazianz.* initio Stelit. I. *T. H.*

64. Εἰδώλοις] Εἴδωλα hoc loco pro umbris defunctorum sumuntur. Id *Virgilius* per vocem *imago* expressit Aeneid. IV, 654. *Et nunc magna mei sub terras ibit imago.* *J. P. a G.*

72. Ἐνδῦναι ὀλίγον τῇ π.] *Virgil.* Æn. V, 830. *Una omnes fecere pedem:* i. e. extenderunt funes veli, ut recte enarrat Interpres. Usurpat iterum eandem aut similem vocem Ἰσ. β. c. 45. & Z. Τρ. c. 47. *M. du S.*

Ibid. Τῇ πόδι] *Pedis*, id est, funis, quo tenditur velum. *J. Br.*

Τῇ πόδι] *Lapogogia. Una omnes fecere pedem. Maro* &c. Est enim μεταφορικῶς pes ἱστίου, ut σὺν *anchora* dicitur. *Anchora fundabat naves.* *G.*

Ita descripsit *Solanus*: la Pogogia vocem Italicam credo; de qua tamen nihil mihi constat. *L. Bayfio* non latuit hic locus de R. N. p. 619. B. eundem adhibuit *La Cerda* ad *Virgil.* Æn. V, 830. multos, qui de pedibus veli scripserint, recensens: verior tamen est, quam ejus, *Brodaei* sententia ad Anthol. II. p. 208. Πόδια λῦσαι *Lycophroni* v. 1015. ubi vide, si tanti est, *Meursium* & *Potterum.* *T. H.*

ἐπόσα καλῶς ἔχειν νομίζεις, κυβερνήτης νῦν γε ὤν. ἐγὼ δέ, ὥσπερ ὑπηκόοις νόμος, σιωπῇ καθεδοῦμαι, πάντα πειθόμενος κελεύοντί σοι. EPM. Ὀρθῶς λέγεις, αὐτὸς γὰρ εἴσομαι [a] τί σκοπτέον, κἀξευρήσω ἱκανὴν σκοπήν. ἆρ' ἦν ὁ Καύκασος ὑπτιώδης, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος, ἢ ἀμφοῖν ὁ Ὄλυμπος ἐκείνοιν; καίτοι εἰ φαῦλόν τι ἀνεμνήσθην ἐς τὸν Ὄλυμπον ἀπιδών· συγκαμεῖν δέ τι χὴ ὑπουργῆσαι χὴ σὲ δεῖ. XAP. Πρόστατε· ὑπουργήσω γὰρ ὅσα δυνατά. EPM. Ὅμηρος ὁ ποιητὴς φησι τοὺς Ἀλωέως υἱέας, δύο γὰρ αὐτοὺς ὄντας, ἔτι παῖδας, ἐθελῆσαί ποθε τὸν Ὄσσαν ἐκ βάθρων ἀνασπάσαντας ἐπιθεῖναι τῷ Ὀλύμπῳ, εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ, ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἕξειν οἰομένους χὴ προσβασιν ἐπὶ τὸν οὐρανόν. ἐκείνω μὲν ἦν τὼ μειρακίω, ἀταθάλω γὰρ ἦστον, δίκας ἐτισάτην. [b] νὼ δέ, (εἰ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῶν θεῶν ταῦτα βουλεύομεν) τί οὐχὶ οἰκοδομῶμεν χὴ αὐ-

nunc vicem gubernatoris geris, fac quodcumque putaveris e re esse: ego, ut vectorum est officium, silentio sedebo, per omnia morem gerens imperanti tibi. MERC. Recte mones: nam ipse scivero, quid fieri conveniat, & invenero idoneam speculam. Num igitur Caucasus opportunus? an Parnassus altior, an utrisque Olympus iste? Atenim non inscitum aliquid mihi in mentem venit ad Olympum respicienti: verum te quoque operam mecum laboremque consociare oportet. CHAR. Impera modo: adjuvabo quod in me est. MERC. Homerus poëta Aloëi filios, & ipsos duos, ait adhucdum pueros voluisse aliquando Ossam ex fundamentis revulsam imponere Olympo, tum Pelion Ossæ, illamque se scalam idoneam habituros putasse, & adscensum in cœlos: illi quidem utrique adolescentuli, utpote perditissime improbi, pœnas luerunt: nos autem, quibus in Deorum fraudem hæc consilia non capiuntur, cur non structuram & ipsi similem ador-

a Τί] Τὸ P. J. Pro ποιητὴς habet margo *Aldi*. ποιητὴν neutrum bene. b Νὼ] F. νὼν quod cur mutaretur, nulla erat causa; nisi vetusti Codd. alterum stabiliant. Eadem Ed. τῷ θεῶν.

87. Τοὺς Ἀλωέως υἱέας δύο] Ὅσον ἐφιάλτην. V.

87. Ἀλωέως υἱέας] *Homer.* Odyss. Λ. *J. Br.*

Τοὺς Ἀλωέως υἱέας] Vide *D. Hoeschel.* ad *Origen.* in Cels. IV. p. 174. qui utitur hoc loco. Celsus ibi perquam ridicule dicitur existimasse, Mosem, quum turris ad coelum educendae historiam exponebat, παραφθαρῆναι τὰ περὶ τῶν Ἀλωαδῶν ἱστορούμενα τοιαῦτα περὶ τῆς πύργου ἀναγεγραφέναι· calumniae depulsio facilis ex temporum ratione: sed quod *Origenes* opinatur neminem τὰ περὶ τῶν Ἀλωέως πρὸ Ὁμήρου εἰρηκέναι, neutiquam probaverim. Ante Celsum autem jam diu homines extitisse impios, & de numero quidem Judaeorum, qui narrationes Mosis de structa turri, Homeri de exaggeratis ad coelum montibus eum in finem inter se compararint, ut pro fabulis utrasque pernecessae habendas esse evincerent, ostendit *Philo Jud.* Περὶ Συγχ. Διαλ. p. 320. C. Εἰς μὲν δὴ ἐστὶν (μῦθος) ὁ δοκῶν τῷ συγγράφοντι εἰκὼν τῶν Ἀλωαδῶν, ὃς ὁ μεγίστους καὶ θαυμαστοὺς τῶν ποιητῶν Ὁμήρου λεγομένους φησὶ τρίτα τὰ ὄρη ἐπιφορήσαι καὶ ἐπιχῶσαι. Recte quidem ut *Philo* λεγομένους, sic & *Lucianus* ὑπειλῆσθαι τοὺς Θεοὺς: nam qui revera montes eos montibus involvisse scripserunt, ab *Homero* nescio quo jure dissentiunt; siquidem magnus Poëta nihil aliud, quam tam arduae rei & incredibilis aggrediundae consilium voluntatemque indicet: ideo *Themistius* ἄτοπα φαντάσματα καὶ ἀλόγους, ὁρῶν τινὰς ἀνοικοδομήσεις καὶ ἐπισωρεύσεις εἰς οὐρανοὺς vocat Orat. II. p. 56. B. satis erat immanibus pueris pro tenera aetate, quae vix nonum annum attingebat, Martem constrictum in vinculis habuisse. Ἀλωάδαι plurimum appellantur: *Stephanus* Ἀλώειον urbem esse Thessaliae tradit, ὃ ἔνιοι καὶ Ἀλωάδων καταλόντες τοὺς Θρᾴκιους· hic jam fabula remota tenue veteris historiae vestigium apparet, quod si persequi locus pateretur, in latius validissimorum fratrum imperium nos deduceret. Miror *Berkelium* ibi notasse, nusquam Ἀλωάδης fieri ab Ἄλωος, nisi apud *Stephanum*: *Holstenius* etiam: num Ἀλωάδαι; quin plures insolens forma perrepsit: ad Scriptoris, qui *Aristotelem* mentitur, de Mundo ista verba p. 1. καθάπερ οἱ ἐνίοτε φασὶ τοὺς ἐκείνου Ἀλωάδας, verioribus esse scripturam *Sylburgius* observat Ἀλωεΐδας· idque ipsum jamdudum ante *Nanseo* fuerat visum ad *Nonni* P. E. J. VIII, 150. idem in *Origene* tentatum: neque dissitemur Ἀλωεΐδης dedisse *Apollodorum* I. p. 89. pro quo non raro Ἀλωΐδης exarari solent. Utrumque Ἀλωάδαι & Ἀλωεΐδαι *Pindari Scholiastes* habet intra paucos versus ad Il. Δ, 156. *Themist.* p. 36. οἵους ἴδοιμεν τοὺς Ἀλωεΐδας οἱ ποιηταί· sed p. 79. ὅτε δὲ μὴ παρ. τοὺς Ἀλω-

edomamus convolutis aliis super alios montibus, ut nanciscamur ab altiore loco accuratiorem prospectum.

4. CHAR. Et poterimus, Mercuri, nos duo in altum extollere levatum Pelium aut Ossam? MERC. Quidni, Charon? an nos statuis ignaviores esse puerulis istis? idque, ubi Dii sumus. CHAR. Non quidem: verum res mihi videtur improbabilem quandam habere operis aggrediundi magnitudinem. MERC. Sane; quippe literarum inperitus es, o Charon, minimeque poëtica facultate præditus: at animosus ille Homerus binorum versuum opera statim nobis aditum in cœlos confecit: tam ex facili componebat montes. Equidem miror, si ista tibi esse portentosa videantur, quem Atlas scilicet non fugit; qui polum ipsum unus fert, sustinens nos simul omnes. Etiam inaudiveris forte de fratre meo Hercule, ut successerit aliquando hic in vicem illius Atlantis, eumque recrearit interquiescentem tantisper, dum

Τοῖ χτ τὰ αὐτὰ Ὀτυκυλιδῶντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὡς ἔχοιμεν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀκριβεστέραν τ σκοπήν.

ΧΑΡ. Καὶ δυνησόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δύ' ὄντες ἀναβέβ χρᾶμβοι τὸ Πήλιον, ἢ τ Ὄσσαν; ΕΡΜ. Διατί δ' οὐκ ἂν, ὦ Χάρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀγεννεστέρους εἶναι τῶν βρεφυλλίων ἐκείνων, χ ταῦτα, θεὸς ὑπάρχοντας; ΧΑΡ. Οὐκ· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν τινα τ μεγαλουργίαν ἔχειν. ΕΡΜ. Εἰκότως· ἰδιώτης γ εἶ, ὦ Χάρων, χ ἥκιστα ποιητικός. ὁ δὲ γενάδας Ὅμηρος ἀπὸ δυοῖν στίχοιν αὐτίκα ἡμῖν ἀμβατὸν ἐποίησε τ οὐρανόν, οὕτω ῥᾳδίως συνιθεὶς τὰ ὄρη. χ θαυμάζω, εἴ σοι ταῦτα τερατώδη εἶναι δοκεῖ, τ Ἄτλαντα δηλαδὴ εἰδότι, ὃς τ πόλον αὐτὸν, εἷς ὤν, φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας. ἀκούεις δέ ἴσως χ τὸν ἐμὸν ἀδελφὸν πέρι, τὸν Ἡρακλέα, ὡς ἀναδέξοιτό ποτε αὐτὸν ἐκεῖνον τ Ἄτλαντα, χ ἀναπαύσειε πρὸς ὀλίγον τὸν ἄχθους,

ἀμβ. αὐτ. ἡμ. R

Ἡρακλέους C. H

διαδέξαιτο C. R. et Z

7. Ἥκιστα ποιητικός] Οὐδαμῶς ποιητῶν ἱκανῶς. V.

Ἀλωεΐδας πλ ἀπλῶς. Ego tamen ut in re compertа non vereor adfirmare, multo saepius Ἀλωάδας, si quis inquirat, in veterum scriptis repertum iri, quam Ἀλωεΐδας· adeo ut temeritatis absolvi nequeat, qui morem scribendi receptissimum ad formam patronymicorum, quae ab ος descendunt, vulgarem redigere conetur. Atque etiam vix me contineo, quin credam Ἀλιάδαι vel Ἀλαΐδαι titulum fabulae Sophocleae, de qua *Casaubon.* ad *Athen.* VII, 4. & *Jo. Meursius*, ubique corruptum esse, refingendumque in Ἀλωάδαι· cui suspicioni mirifice favent versus inde ab *Aeliano* adducti de Anim. VII, 39. nam ipsa vel cerva, vel Diana in cervam mutata, quae causam interitus Aloidis adtulit, designari videtur: drama vero fuisse Satyricum, qui fuerit harum rerum intelligens, facile mihi concedet. T. H.

90. Εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἐκεῖνα τοῦτο κλίμακα ἔχειν, οἰομένους χ πρόσβασιν ἐπὶ τ οὐρανόν] Sic male distinctus in postrema parte hic locus legitur, etiam in Aldina editione. Interpunge autem, εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἐκεῖνα τοῦτο κλίμακα ἔχειν οἰομένους, &c. Nec aliter video distingui in Florentina. Plana sunt omnia: *Homerus Poëta ait, duos Aloei filios, cum pueri etiamdum essent, olim statuisse radicitus evulsam Ossam Olympo superimponere; deinde & huic Pelion: idoneam hanc arbitrantes se habituros esse scalam, etiam ad in coelum adscendendum.* J. J.

94. Νῦν δὲ] In Cod. Flor. νῦν δὲ, ὃ ἐφ' ἑνὶ κακῶ τῷ θεῶν. J. B.

99. Δύ' ὄντες] Hic δύ' ὄντες pro δύ' ὄντες μόνω dictum esse manifestissimum est, inquit *H. Stephan.* App. ad Scr. de D. A. p. 105, additis e *Luciano* pluribus ejusmodi locis; in quibus equidem quid opus sit ellipsi, nullus video, atque adeo lubens sequor exactissimum judicium *Dukeri* ad *Thucydid.* p. 292. n. 25. T. H.

3. Τῶν βρεφυλλίων] Otum & Ephialtem intelligit *Lucianus.* Adi citato nuper libro Homerum, ubi & hoc est, αὐτὰρ ἐπ' Οὔσσῃ Πήλιον εἰνοσίφυλλον. J. Br.

7. Ἰδιώτης] *Ignarus literarum*, non *rusticus*, ut habet Interpres. J. C.

10. Οὕτω β. συνιθεὶς] Nihil est hic, quod magno opere offendat: nescio tamen quo pacto magis blanditur: ἀμβατὸν ἐποίησε τ οὐρανὸν οὕτω ῥᾳδίως συνιθὲς τὰ ὄρη. Illud autem ἀπὸ δυοῖν στίχοιν pro δυοὶ στίχοις non aliter est dictum, quam ἀπὸ σμικρᾶς διατάξεως, ἀπὸ προχειλοῦς ἀκμῆς *Theophr.* H. Pl. IV. p. 76. ἀπὸ βαθέων εἰακίζειν *Strabo* XVII. p. 1184. B. Vide *Kuster.* ad *Aristoph.* Equ. v. 535. *Dukeri* ad *Thucydid.* p. 558. n. 30. T. H.

15. Ὡς ἀναδέξοιτό ποτε αὐτόν] Postulare videtur legitimus orationis cursus, ὡς ἀναδέξαιτό ποτε αὐτὸς ἐκεῖνον τ Ἄτλαντα· ἀναδέξαιτο ut ἀναπαύσειεν αὐτὸς vero concinnius ad Herculem pertinebit, quam si cumulate αὐτὸς ἐκεῖνον τ Ἄτλαντα scribatur. T. H.

25. Ἐξιὼ-

ἄχθος, ὑποθεὶς ἑαυτὸν τῷ φορτίῳ; ΧΑΡ. Ἀκούω γὰ ταῦτα· εἰ δὲ ἀληθῆ ἐστί, σὺ ἂν, ὦ Ἑρμῆ, γὰ οἱ ποιηταὶ εἰδῆτε. ΕΡΜ. Ἀληθέστατα, ὦ Χάρων. ἢ τίνα γὰ ἔτερα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἂν; ὥστε ἀναμοχλεύωμεν τὴν Ὄσσαν πρῶτον, ὥσπερ ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος, γὰ ὁ δεξιτέχνων Ὅμηρος, Αὐτὰς ἐπ' Ὄσσῃ Πήλιον εἰνοσίφυλλον· ὁρᾷς, ὅπως ῥᾳδίως ἅμα γὰ ποιητικῶς [a] ἐξειργασάμεθα; Φέρε ἤν ἀναβάς ἴδω, εἰ γὰ ταῦτα ἱκανὰ, ἢ ἐποικοδομεῖν ἔτι δέησει.

Παπαῖ, κάτω ἔτι ἐσμὲν ὦ τῇ ὑπωρείᾳ τοῦ οὐρανοῦ· ἀπὸ μὲν γὰ τῶν ἑῴων μόγις Ἰωνία, γὰ Λυδία φαίνεται· ἀπὸ δὲ τῶν ἑσπερίων οὐ πολὺ πλέον Ἰταλίας γὰ Σικελίας· ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκτῴων, τὰ ὑπὲρ τάδε τοῦ Ἴστρου μόνα· καλλιστεῖον, ἢ Κρήτη οὐ πάνυ σαφῶς· μεθιστητέα [b] ἡμῖν, ὦ πορθμεῦ, γὰ ἡ Οἴτη, ὡς ἔοικεν· εἶτα ὁ Παρνασσὸς ὑπερ πᾶσιν. ΧΑΡ. Οὕτω ποιῶμεν. ὅρα μόνον, μὴ λεπτότερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον ἀπομηκύνοντες πέρα γὰ πιθανοῦ· εἶτα συγκαταῤῥιφθέντες αὐτῷ πυκρὰς τὰς Ὁμήρου οἰκοδομιλικῆς πειραθῶμεν, ξυντριβέντες τὰ κρανία. ΕΡΜ. Θάῤῥει· ἀσφαλῶς γὰ ἔχει ἅπαντα· μελατίθει ἡ Οἴτη· [c] ὑπικυλινδείσθω γὰ ὁ Παρνασσός. ἰδοὺ, ἐπάνειμι αὖθις· εὖ ἔχει πάντα ὁρῶ· ἀνάβαινε ἤδη γὰ σύ. ΧΑΡ. Ὄρεξον, ὦ Ἑρμῆ, τὴν χεῖρα. καὶ γὰ ὑπὲρ μικράν με ταύτην μηχανὴν ἀναβιβάζεις. ΕΡΜ. Εἶγε γὰ ἰδεῖν ἐθέλεις, ὦ Χάρων,

ipſe ſubditis humeris onus cœli geſtaret. CHAR. Audivi & iſta: ſintne vera, tu, Mercuri, poëtæque ſciveritis. MERC. Veriſſima, Charon: nam quam ob rem ſapientes viri falſum dicerent? Itaque emoliamur Oſſam primum, uti nobis præmonſtrat carmen, & architectus Homerus; dein ſuper Oſſam tremulum arboribus Pelion. Viden, quam facile ſimul & poëtice rem perfecerimus? Age igitur adſcendam videamque, iſtane ſint ſatis idonea, an plura inſuper accumulare deceat.

5. Papæ! infra ſumus adhuc in radicibus Olympi: etenim ab Orientali plaga vix Ionia & Lydia apparet; ab Occidente non plus, quam Italia & Sicilia; a Septentrionali regione, quæ cis Iſtrum ſunt ſola; ab iſta vero parte Creta non admodum dilucide. Sedibus ſuis emovenda nobis, portitor, etiam Oeta, ſicuti videtur; tum Parnaſſus ſuper omnes imponendus. CHAR. Ita faciamus: vide modo, ne ſubtilius elaboremus opus producendo ultra veriſimilitudinem; deinde ne cum ipſa mole devoluti amaram nobis Homeri architecturam experiamur, contritis craniis. MERC. Bono ſis animo: periculo nobis vacabunt hæc omnia. Transfer Oetam: ſubvolvatur etiam Parnaſſus. En iterum eſcendo: recte habet; cuncta video: jam tu quoque huc ſubi. CHAR. Porrige, Mercuri, manum: haud enim in parvam iſtam me machinam elevas. MERC. Siquidem contemplari velis, Charon, omnia: et-

a Ἐξειργασάμεθα] Edd. priſcae ἐξειργασόμεθα. Quod repoſui praeter *B2*, *S. A.* offert etiam margo-*A1W.* b Ἡμῖν] Ὑμῖν vitium Ed. Fl. c Καὶ] Hac particula non plane neceſſaria caret *F.*

38. Οἰκοδομιλικῆς] Οἰκοδομῆς. *V.*

39. Συντριβέντες τὰ κρανίων] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις· τὸ δὲ ποιῶν, συντριβέντες τὰ κρανία· * τὰ γὰρ πρὸς πεῖσιν ἡ φράσιν αἰτιατικὴ συντάσσει, Ἔκαθον τὴν ψυχὴν, Σοφίστρια τὴν λύκιθον. Οὕτως ἂν ἐκ τούτου πρὸς αἰτιατικὴν ἔδει λέγεσθαι· ἀλλ' ἐπειδὴ φιλοῦσιν Ἀθηναῖοι τὸ ἐπὶ μέρους, λέγεται ὡς τὸ, ἴφαγον τὸ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου, ἔτω κἀνταῦθα, συντριβέντες τὰ κρανίων. *V.*

* Τὰ γὰρ πρὸς] Amſt. Ed. ἡ γὰρ & ἐκάθαιρε τὴν λ. quod neſcio quidem eſt: utrumque recte legebatur in libro Voſſiano, conſentiente *Thoma Mag.* in Ἔκαθον τὴν ψυχήν. *T. H.*

25. Ἐξειργάσμεθα] Veteres Edd. ἐξειργασόμεθα. *B2.* & *A.* ἐξειργασάμεθα. Sed genuinum eſt, quod repoſuimus. *M. du S.*

39. Τῶν κρανίων] An συντριβέντες τὸ κρανίον; placet. *F. G.*

46. Εἶγε ἐ ἰδεῖν] Particula ſæpius eum in modum poni

etenim non licet utrumque & tutum, & spectandi cupidum esse. At tu tene dextram meam firmiter, & parce pedem in lubrico ponere. Euge, tu etiam huc evasisti: quandoquidem vero biceps est Parnassus, ubi alterum uterque verticem occupaverimus, consideamus. Tu vero jam mihi in orbem circumspiciens, contuere omnia.

6. CHAR. Video terram amplam, eamque lacum quendam magnum circumfluentem; tum montes, & fluvios Cocyto ac Pyriphlegethonte majores: deinde homines valde parvos, eorumque quasi lustra quædam. MERC. Sunt illæ urbes, quas tu lustra putas. CHAR. Scin tu, Mercuri, nihil esse nobis actum? quin frustra Parnassum cum ipso fonte Castalio, & Oetam, & alios montes loco emovimus. MERC. Quid ita? CHAR. Nihil equidem accurate distinctum ex alto video: volebam enimvero non urbes, nec montes solos tantum, velut in picturis, videre; sed ipsos homines, quæque agant, & qualia loquantur: uti quum mihi primum obviam factus conspexisti ridentem; quærebasque, quid riderem: etenim re quadam obiter audita mirificum in modum fui delectatus. MERC. Quid autem illud erat? CHAR. Ad cœnam aliquis, opinor, vocatus a quodam amicorum in posterum diem, condixit; dumque loquebatur, de tecto in caput tegula delapsa, nescio quo impellente, eum interemit: quare risi, quod ad con-

ἄπαυλα· οὐκ ἔνι δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφαλῆ, καὶ φιλοθεάμονα εἶναι· ἀλλ' ἔχε μου τῆς δεξιᾶς, καὶ φείδου μὴ κατὰ βολιδηρεῖ πατεῖν· εὖγε, ἀνελήλυθας καὶ σύ· καὶ ἐπείπερ δικόρυμβός ἐστι Παρνασσός, μίαν ἑκάτερον ἄκραν καταλαβόμενοι καθεζώμεθα. σὺ δέ μοι ἤδη κύκλῳ περιβλέπων ἐπίσκοπει ἅπαντα.

XAP. Ὁρῶ γῆν πολλὴν, καὶ λίμνην τινὰ μεγάλην περιρρέουσαν, καὶ ὄρη, καὶ πολλὰς δὲ Κωκυτοὺς καὶ Πυριφλεγέθοντος μείζονας· καὶ ἀνθρώπους πάνυ σμικροὺς, καί τινας φωλεοὺς αὐτῶν. ΕΡΜ. Πόλεις ἐκεῖναί εἰσιν, οὓς φωλεοὺς εἶναι νομίζεις. XAP. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, ὡς οὐδὲν ἡμῖν πέπρακται; ἀλλὰ μάτην τὸν Παρνασσὸν αὐτῆς Καστα λίᾳ, καὶ τὴν Οἴτην, καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν. ΕΡΜ. Ὅτι τί; XAP. Οὐδὲν ἀκριβὲς ἔγωγε ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς ὁρῶ· ἐβουλόμην δὲ οὐ πόλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γραφαῖς, ὁρᾶν, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, καὶ ἃ πράττουσι, καὶ οἷα λέγουσι· ὥσπερ ὅτε με τοπρῶτον ἐντυχὼν εἶδες γελῶντα, καὶ ἤρου με, ὅ, τι γελῴην· ἀκούσας γάρ τινος ἥδην ἐς ὑποψολήν. ΕΡΜ. Τί δὲ τοῦτ' ἦν; XAP. Ἐπὶ δεῖπνον, οἶμαι, κληθείς ὑπό τινος τῶν φίλων ἐς τὴν ὑστεραίαν, μάλιστα ἥξω, ἔφη· καὶ μεταξὺ λέγοντος, ἀπὸ τοῦ τέγους κεραμὶς ἐμπεσοῦσα, οὐκ οἶδ' ὅτῳ κινήσαντι, ἀπέκτεινεν αὐτόν. ἐγέλασα οὖν, ὅτε ἐτελεύτα-

malim μοι

ἀπολαβόμενοι

ἀπολαβόμενο

γρ. addit C. H. ut z

αὐτοῖς C. H. non bene

Ἐγὼ γάρ male R. Ze. C. H. ut z

αὐτὸ C. H. ut z qui aure ἐδεόμην ἵστολεις. inde k

με abest a. c. f. ge in Z. et R. τις lege ἐπιστὰς scr. ha C. H.

ἐμπεσοῦσα C. ὅπως τοῦ οἰκή ματος ἀπέκλ. C. in a. et in Z. et in lege ἐπιτελέσαν

d Οὐδὲν] Ὅτι adscriptum est ad oram *AiW*. Hic credo voluisse praeponi, ὅτι οὐδὲν· ut in *Platone* solet sequi post ὅτι τί.

poni solita, ut intelligendum aliquid relinquat: hic non difficulter explebis sententiam: *conandum est aliquid, & cum nonnullo periculo huc adscendendum, siquidem, o Charon, perspicere velis omnia.* T. H.

47. Οὐκ ἔνι] *Non licet.* F. Br.

49. Φείδου μὴ] Benedict. *Ne pedem in lubrico ponas:* imo: *ne parcas pedem in lubrico ponere.* F. G.

54. Λιμνην] *Mare.* F. Br.

69. Ὅτι γελῴην] Hic iterum ὅτι male conjungitur, ubi legitur, καὶ ἤρου με ὅτι γελῴην· scribe ὅ, τι. *Et rogabas me, quid riderem.* Plane sic in Florentina. Apud *Homerum* quoque Il. A, 64. illud ὅ, τι perperam conjungitur,

Ὅς κ' εἴπῃσι, ὅτι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων.

Sed scribe, Ὅς κ' εἴπῃσι ὅ, τι τόσσον, &c. *Qui dicat, quid* (ob quam causam) *adeo iratus sit Apollo.* Ita distinctum hunc *Homeri* locum olim lectum fuisse, liqueat ex *Hesychio*, non aliter haec verba referente; qui ipse quoque una literula multatus est; Ὅ, τι τόσσον, διότι τοσοῦτον lege ex *Homero* τόσσον. F. F.

72. Ἐς τὴν ὑστεραίαν] Haec in libris publicatis interpunctio sequentibus adnectit; nec dissentiunt Interpretes: ego contra censui κληθεὶς εἰς τὴν ὑστεραίαν jungi oportere: huic ergo distinctioni versio quoque respondet. T. H.

τῷ ϒ ὑπόχεσιν. ἔοικα δὲ ἢ νῦν ὑποκαταβήσεσθαι, ὡς μᾶλλον βλέπωμι, ἢ ἀκούωμι.

ΕΡΜ. Ἔχ' [a] ἀτρέμας· ἢ τοῦτο γὰρ ἐγὼ ἰάσομαί σοι, ἢ ὀξυδερκέστατον σε βραχεῖ σπουδῇ λαβών· καίπειδὰν εἴπω τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα [b] ὁρᾶν. ΧΑΡ. Λέγε μόνον. ΕΡΜ. Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἕλον, ἣ πρὶν ἐπῆεν,

Ὄφρ' εὖ [c] γινώσκῃς ἠμὲν θεὸν, ἠδὲ ἢ ἄνδρα.

ΧΑΡ. Τί ἐστιν; ΕΡΜ. Ἤδη ὁρᾷς; ΧΑΡ. Ὑπερφυῶς γε· τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος, ὡς πρὸς ἐμέ. ὥστε σὺ τὸ ὅπλον τοῦτο [d] προδίδασκέ με, ἢ ἀποκρίνε ἐρωτῶντι. ἀλλὰ βούλει πρῶτον Ὁμήρου κἀγὼ ἐρωμαί σε, ὡς μάθῃς αὐτὸν [e] ἀμελέτητον ὄντα με τῶν Ὁμήρου; ΕΡΜ. Καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τὰ ἐκείνου εἰδέναι, ναύτης ἀεὶ ἢ [f] πρόσκωπος

stitutum non venerit. Videor autem nunc etiam inferius descensurus, ut magis videam & audiam.

7. MERC. Ne te moveas: equidem & huic malo remedium tibi adferam, teque visu acutissimum brevi reddam ab Homero quadam ad hunc usum incantatione sumta: tu vero, simul ac pronunciavero versus, sic tibi persuade, te non amplius esse hebeti oculorum acie, sed plane cuncta perspicere. CHAR. Dic modo. MERC. Caliginem etiam tibi ab oculis abstuli, quæ prius inhærebat, ut bene dignoscas Deum & hominem. Quid est? jamne liquide vides? CHAR. Mirum in modum, ut nihil supra: cæcus fuerit Lynceus ille præ me. Itaque tu nunc porro doce me, ac responde roganti. Sed vinne ex Homero & ego te rogem, ut discas in Homeri carminibus me quoque non esse non versatum? MERC. Unde vero tibi sit, eorum quicquam ut scias, qui nauta sem-

τρέμα C. H. Igatam servare Mor.

γινώσκοις R

ἐάσω. Z. καὶ ἐγὼ κ. τ. ὁ. ἰάσομαί σε C. H.

a Ἀτρέμας] Ἀτρέμα notatur in margine *AIW.* b Ὁρᾷν] Ὁρᾶ P. L. Idem in margine *AIW.* scriptum; sed per errorem, ut auguror, refertur ad ὁρᾷς, quod paulo inferius extat. c Γινώσκῃς] *F.* Γινώσκεις. d Προδίδασκε] Προσδίδασκε P. e Ἀμελέτητον] Sic P. L. *F.* nec non margo *AIW.* In prioribus Edd. fuit ἀμελῆ. f Πρόσκωπος] *Fl.* πρόκωπος.

86. Ὄφρ' εὖ γινώσκῃς] *Homer.* Il. E, 127. *J. Br.*

87. ΧΑΡ. Τί ἐστιν;] Vereor ne praeter *Luciani* voluntatem Mercurii sermo sit intercisus: illi, quod nunc incommode Charonti tribuitur, est adsignandum; quid enim aptius, quam ut recitatis *Homeri* versiculis statim quaerat, τί ἐστιν; ἤδη ὁρᾷς. *T. H.*

89. Ὡς πρὸς ἐμέ] *Si mecum componatur.* *J. Br.*

Ibid. Προδίδασκέ με] Quorsum spectet προδιδάσκειν, quidve Charon ante doceri velit non capio; quandoquidem acutissimam aciem repente nactus nihil nunc aliud expetit, quam ut, quae in terris ab hominibus gerantur, sibi Mercurius demonstret, interrogantique singula respondeat. Videtur in πρὸ nescio quid haerere vitii. *T. H.*

92. Ἀμελέτητον] Scriptura optima, quam P. L. & Ed. *J.* exhibent. Reliquae ἀμελῆ, quod servari quidem forsan potuerat, ut Μωθ. c. 25. sed ne MSS. Codd. & Juntinae auctoritatem sequi dubites, vide Ἅλ. c. 18. & Παρασ. c. 60. ex quibus omnibus, quid inter has voces discriminis sit, facile perspicies. *M. du S.*

3. Ὥσπερ τοῦτον τὸν ἁμᾶλλαν τὸν τρίαινον] Quum vertisset *Mosellanus*, *atque tridente velut unco quodam hamo injecto*, contraxit *Benedictus*, & *injecto tridente tanquam quodam hamo*. Quod cui potest placere? unde hamus ille? aut ad quam rem? An hamus facit ad turbandum? An ignorat ullus ταράττειν passim ab Grammaticis exponi κινεῖν τὸ χύτρας, quod & commodissime & facete ab ridiculo *Luciano* & Neptunum traducente in persona Charontis videtur dictum, non secus ac si mare esset ejus olla culinaria. *J. G.*

Ibid. Ταρύλλω] *Tudiculam.* *J. Br.*

4. Τὰς θυίλλας] Sumta sunt ex Od. E, 291. ubi pro — πάσας δ' ὀρόθυνε θυίλλας videri poterat legisse *Lucianus*, ὀρόθυνε θυίλλας sed memoriter haec, verbis non adnumeratis, citasse *Nostrum* credo: quae etiam est causa, cur ὀρόθυνε augmento suo instructum non repudiem: *Nicetas* Man. Comn. II. p. 109. ὡς ἀχανεῖς ἀμπώτιδες ϵ̓ κύρτεις, αἱ πᾶσαν ὁρμὴν ὑπαναγίζουσιν, εἰς τὰς μάχας ὑπωγκοῦντο ϵ̓ ὀροθύνοντο. *T. H.*

Ibid. Ὀρόθυνε] Ex *Homero* emendavimus, quod in omnibus legebatur ὀρόθυνε. *M. du S.*

9. Αὐτῇ Σκύλλῃ] Id est, *cum ipsa Scylla & Charybdi* &c. *F. G.*

Αὐτῇ Σκ. ἢ Χ. ἢ Κ.] Charoni indicaturus Mercurio, unde & ipse multos memoria comprehensos habeat versus Homericos, facetissime narrat, eo, quo Homerum defunctum traiceret, tempore incidisse gravem

semper remoque adfixus fueris? CHAR. Ecce autem, quam hoc probrose dicitur in artem: neque tamen eo minus, quando illum trajiciebam fato functum, quum multa canentem audiverim, quorundam adhuc memini. Et tempestas quidem nos non mediocris tunc deprehendit: postquam enim occœpit cantando recitare nescio quam non valde navigantibus auspicatam cantilenam, scilicet Neptunum conduxisse nubes, turbasse pontum, velut tudicula quadam injecto tridente, omnesque procellas concitasse, atque alia multa, dum mare miscet versibus, tanta tempestas subito caligoque ingruit, ut parum abesset, quin navim nobis everteret. Tum ille nausea correptus evomuit rhapsodiarum plerasque cum ipsa Scylla, Charybdi & Cyclope. MERC. Haud arduum igitur erat ex tanto vomitu paucula certe conservare.

8. CHAR. At dic mihi, quæso, quis hicce crassissimus est vir, fortis magnusque, qui eminet super alios homines

ῥῶν; ΧΑΡ. Ὁρᾷς, ὀνειδιζόμενον τοῦτο ἐς τὴν τέχνην. ἐγὼ δέ, ὁπότε διεπόρθμευον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ ῥαψῳδοῦντος καὶ ἀχάσας, ἐνίων ἔτι μέμνημαι. καίτοι χειμὼν ἡμᾶς ὁ μικρὸς τότε κατέλαβεν. Ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ᾄδειν ὡς πάνυ αἴσιόν τινα ὑφὴν τοῖς πλέουσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν συνήγαγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸ πόντου, ὥσπερ τορύνην τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαιναν, καὶ πάσας τὰς θυέλλας ὠρόθυνε, καὶ ἄλλα πολλὰ, κυκῶν τὴν θάλασσαν ὑπὸ τῶν ἐπῶν, χειμὼν ἄφνω καὶ γνόφος ἐμπεσὼν ὀλίγου δεῖν περιέτρεψεν ἡμῖν τὸ πλοῖον· ὅτε δὴ καὶ ναυτιάσας ἐκεῖνος ἀπήμεσε τὰ ῥαψῳδίων τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι. ΕΡΜ. Οὐ χαλεπὸν ἦν ἐκ τοσούτου ἐμέτου ὀλίγα γε διαφυλάττειν.

ΧΑΡ. Εἰπὲ γάρ μοι
Τίς γ' οὗτος ἐστὶ, τάχιστος ἀνὴρ, ἠΰς τε, μέγας τε,

παραραψωδ. R. Z. C. + καταλαμβανεν Z. C.

θάλατταν R. ἀμὼ δὲ δνόφος

τὰ πολλὰ

ἔπε C. H. Vulgata prava. τίς δ' οὗτος ἐστὶ C. H. male.

3. *Τομύνου] Εἰδος ξύλου τρογγύλου ἢ τὸ σκαμμὸν ξύλον ἐν ᾧ ἐδίπτουν ὀρθόν. *V.*

8. Ἐκεῖνος ἀπήμεσε τὰ ῥαψῳδίων] Ὅτι † Γελάτων ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν Ὅμηρον ἐμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμημεισμένα ἀγομένους. *V.*

* Τομύνου] *L.* τομύνην & ita legisse Excerptorem video. *M. du S.*

Non aliter in *V.* sed quid sibi velit *Scholiastes*, parumper obscurum est. Non equidem inprobavero tudiculam explicari εἶδος ξύλου τρογγύλου, quoniam talis in materia lignea figura satis huic instrumento conveniet: verum quo pertinet ἢ τὸ σκαμμὸν &c. quod si τομύνην exponit, scribendum potius fuerat ἢ τι σκαμμόν ξ. Nunc paroemiae notae verba propemodum integra habes, Τὸ σκαμμὸν ξύλον εὐθὺτον· ὀρθὸν, ut apud *Suidam* legitur & *Mich. Apostolium*, vel, ut in App. Vatic. C. III. n. 100. Τὸ σκαλικὸν (eum in modum refingo σκαλικὸν) ξύλον εὐθύνουσι ὀρθύτατα. Ideone haec addidit, ut in tudicula ligni arte nulla corrigendi, quale proverbio ferebatur, exemplum ostenderet? *T. H.*

† Γελάτων] Libuit hic relinquere lectionem MS. Codicis, ut Librarii appareret imperitia, qui non vidit hic esse nomen Pictoris, neve in nos menda, quae tolli non potuere, conjicerentur. Legendum est, ὅτι Γελάτων, ut liquet ex *Aeliano* V. H. XIII, 22. ex quo lux huic loco haud dubia, qui vicissim *Aelianum* tuebitur adversus eos, qui frustra eum emendare conati sunt. *J. C.*

Cum *Clerico* facio: longe alius est Eladas vel Geladas Argivus, Phidiae praeceptor, de quo *Perizonius* cogitabat. Ceterum haec Scholiastae verba jam fuerant a *Fr. Junio* in lucem prolata Catal. Artif. in *Galato*. Vide Praestantiss. *Fabricii* B. G. l. c. 7. §. 1. *T. H.*

vem tempestatem, Homerumque nauseabundum evomuisse plurima suorum carminum una cum Scylla, Charybdi, & Cyclope. Ita simpliciter hic locus capiendus. Quid enim? Lubetne Interpretem sequi vertentem, *Nauseabundus ille ipsi Scyllae, & Charybdi, & Cyclopi bonam carminum partem evomuit*, & statuere, *Homerum*, ubi ἄνοσον πλοῦν navigaret, *illuc, unde negant redire quemquam*, transvectum esse fretum inter Siciliam & Italiam? Quo quid potest insulsius? Non intellexit bonus Noster, τὸν, ἀπήμεσε τὰ ῥαψῳδίων τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι, eadem esse, ac σὺν αὐτῇ Σκύλλῃ, &c. quam praepositionem saepe subaudiendam relinquunt Graeci. *J. F.*

11. Ἐκ τοσούτου ἐμέτου] Haec imago animo *Luciani* primum non est objecta. Pictori Galatoni eam debuit, de quo sic loquitur *Aelianus* V. H. XIII, 22. Γελάτων ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν μὲν Ὅμηρον αὐτὸν ἐμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμημεισμένα ἀγομένους. Vide Interpretes ad hunc locum. *J. C.*

13. Τίς γ' οὗτος] Verius ex Iliad. 3. *J. B.*

14. Ἠΰς τε μέγας τε] *Homer.* Il. Γ, 226. *J. Br.*

Ἔξοχος ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὤμους; ΕΡΜ. Μίλων ὅτος ὁ ἐκ Κρότωνος ἀθλητής. ὀπικροτῶσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τ ταῦρον διὰ τοῦ σταδίου μέσου φέρει. ΧΑΡ. Καὶ πόσῳ δικαιότερον ἂν ἐμὲ, ὦ Ἑρμῆ, ἐπαινοῖεν, ὃς αὐτόν σοι τ Μίλωνα μετ' ὀλίγον ξυλλαβὼν ἐνθήσομαι ἐς τὸ σκαφίδιον, ὁπόταν ἥκῃ πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ ἀμαχωτάτου τ ἀνταγωνιστῶν καταπαλαισθεὶς τοῦ θανάτου, * μηδὲ ξυνιεὶς, ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζει; κἄτα οἰμώξεται ἡμῖν δηλαδὴ, μεμνημένος τ στεφάνων τούτων, καὶ τοῦ κρότου νυν δὲ μέγα φρονεῖ, θαυμαζόμενος ὅτι τῇ τοῦ ταύρου φορᾷ. τί οὖν; οἰηθῶμεν ἆρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνηξεσθαί ποτε; ΕΡΜ. Πόθεν ἐκεῖνος θανάτου νυν μνημονεύσειεν ἂν οἷ ἀκμὴ τοσαύ-

capite, ac latis humeris? MERC. Milon Crotone oriundus, athleta: plausus ipsi dant Græci, quod taurum sublatum ferat per stadium medium. CHAR. Et quanto justius me, Mercuri, laudent, qui ipsum tibi Milonem haud multo post comprehensum imponam in cymbulam, quum veniet ad nos a Morte adversariorum invictissimo dejectus, ne quidem intelligens, quo pacto se supplantatum prosternat: deinde nobis gemitus edet scilicet, recordatus coronarum istarum & plausus: nunc vero magnum spirat, dum omnes eum admirantur ob taurum gestatum. Quid ergo? illumne existimabimus sperare, se quandoque moriturum esse? MERC. Quî fieri potest, mortis ut ille meminerit in tanto roboris

* Μηδὲ] F. A1. pluresque μὴ δὲ, prout saepe solet in vetustis Codd. & Edd. distincte scribi.

18. Φέρει διὰ τοῦ σταδίου μέσου] Στάδιον ὁ τόπος τοῦ ἀγῶνος, καὶ μέρος τι τοῦ μιλίου· ἔστι δὲ καὶ στάδια ποιοῦσι μίλιον. Μίλωνος τούτου φέρεται καὶ ἄλλα τοιαῦτα κατὰ τὸ σῶμα ἀλκῆς θαύματα· † φασὶ δὲ αὐτὸν Πυθαγόρειον ὄντα μαθῆσαι μὴ τῶν ὁμιλητῶν ἐν οἰκίᾳ, ἧς ὑποστάθμου τινὸς τοῦ σύλου ὄντος, ‡ ὑποβάντα τὸ πεπονηκὸς τοῦ οἰκίου τοῦ σύλου πρότερον παρασάμενον ἐκείνου τε σῶσαι, καὶ ἑαυτὸν ἀκίνδυνον ὑποξαγαγεῖν. Λέγεται καὶ τοῦτο, ὁ καὶ τοῦ ζῆν αὐτὸν ἀπάλλαξεν, ὡς βαδίζων παρ' ὕλαν τινὰ ὠφθείη τυχὸν § κορμῷ μεγάλῳ, ὃν βιαζόμενος πρὸς τὴν λάσιν, τοὺς σφῆνας μὲ ἐκπεσεῖν, αὐτὸν δὲ ἀφεχθέντα τῇ συμπτώσει τοῦ μέρους ¶ ἀφύκτῳ πάγῃ θηρίον ὑπάρξαι δοκοῦν. V.

* Ζ γὰρ καὶ ς στάδια] Erat *Scholiastes*. Octo stadia miliare conficiunt. *M. du S.*

Καὶ ς, quae deleri volebat *M. du Soul*, intelligenda sunt καὶ ἥμισυ· persimilis est ac paene eadem notae forma, qua Graeci dimidium significant. Facile *Scholiasten* erroris absolvent, quae disputavit *Dodwellus* Diss. de Per. Anon. Eux. Mar. §. 4. *T. H.*

† Φασὶ γὰρ &c.] In vicem peccatorum Ed. A. φασὶν αὐτὸν . . . σύλου τροπίδιον . . . ἐπείρας τι . . . ὑπεξαγῶν genuinas *Vossii* membranae lectiones restituimus. Mox impressum fuit ὅτι καὶ τοῦ ζῆν &c. quod & a veteri lectione discedit, & structuram legitimam violat. *T. H.*

‡ Ὑποβάντα] *Strabo* VI. p. 263. A. ὑποδύντα. *M. du S.*

§ Κορμῷ μεγάλῳ] Adde ex *Strabone* ἐστηκότι. *M. du S.*

¶ Ἀφύκτῳ] Vitium *V.* ἀούκτῳ bene correctum fuit in Ed. A. De casu Milonis breviter & satis commode vetus Interp. ad Ib. *Ovid.* v. 611. Milo Crotoniates fretus viribus suis, quercum hiantem diducere conatus est: sed cuneis exeuntibus in medio conatu subtitit praeda lupis. Propius etiam ad *Scholiastae* nostri narrationem accedit *Gell.* N. A. XV, 16. Verum *Eustathius* ad *Dionys.* Perieg. v. 369. dum concinnae brevitatis sophisticum acumen adfectat, paene ridiculus evasit: αὐτοσχεδίως δὲ ἔνδρυόν τινα τοῖς χερσὶν ἐν τῇ τῆς οἰκίας ῥαγῇ στηρίσασθαι, συγκτᾶσθαι τὸν βίον μυθολογεῖ. *T. H.*

24. Μηδὲ ξυνιεὶς] Haec mihi non accommodatissime videntur ad integram, quae praecessit, sententiam respondere: etiamsi mutes tempus ὑποσκελίσει, parum adjumenti, me judice, contuleris. Forte orationis impeditae in ipso *Luciano* haeret culpa: non enim aeque semper stylus, quamvis adtento, ad animi cogitata dilucide exponenda procedit. *T. H.*

28. Τί οὖν;] Vide quae notavimus ad p. 366. n. 63. *T. H.*

33. Ἐμπίδα] Male ἐλπίδα. *J. B.*

Μὴ δὲ ἐμπίδα ἔχ' ὅπως ταῦρον ἴτι ἄραιος δυνάμῳ·] Pulchre ἐμπίδα pro vulgato ἐλπίδα reposuit *Bourdelotius*; sed pro ὅπως, quod in editis est, scribendum ὅπως· ἔχ' ὅπως est *nedum*: usus etiam est in Prometheo & alibi. *J. G. G.*

Ἐμπίδα] In *B2.* quam secutus videtur *Bourdelotius*, mendose legebatur ἐλπίδα· at si alias inspexisset, recte, ut hic vides, legisset. *M. du S.*

41. Ἐλασιόντα ἐπὶ Λ.] Ingenio *Luciani* facetissimisque jocis ita delector, ut qui maxime; neque tamen ejus dotes tam inepte admiror, ut, si quid reprehensione dignum admiserit, excusandum putem. Sane mallem, quando historias veteres, quod saepe solet, attingit, examen accuratius majoremque curam adhibuisset, & partam elegantissimae venustatis laudem hoc quoque non vili titulo cumulasset. Nuper admodum Assyrios ait a Cyro devictos, expugnatamque esse Babylonem; nunc porro meditari Cyrum expeditionem in Lydiam, ut Croesum adoriatur, regnoque spoliet. In his ordo rerum gestarum non constat: nam quamlibet in historia Cyri scriptores antiqui discrepent, huc tamen omnes simul

boris vigore? CHAR. Mitte istum, qui non longe post risum nobis præbiturus est, quando navigio meo vectabitur, quum ne culicem quidem, nedum taurum, sustinere poterit.

9. Tu porro id mihi dic, quis hic alius sit venerabili forma vir præstans? non Græcus, ut videtur, quantum e vestitu quidem apparet. MERC. Cyrus, Charon, Cambysæ filius, qui imperium, quod Medi dudum tenebant, nunc ad Persas transtulit: Assyrios idem hicce nuper devicit, suamque in potestatem Babylonem redegit: nunc nihil prius existimes, quam expeditionem eum meditari in Lydiam, ut, Crœso subacto, potiatur omnium. CHAR. Crœsus autem ubi tandem & ille est? MERC. Eo respice ad magnam illam arcem, triplici muro munitam: Sardes istæ sunt: ipsum-

τη; ΧΑΡ. Ἐα τοῦτον· οὐκ εἰς μακρὰν γέλωτα ἡμῖν παρέξοντα, ὁπόταν ἀν πλέῃ μηδὲ [b] ἐμπίδα, οὐχ ὅπως ταῦρον, ἔτι ἄραι δυνάμενον. ἐκεῖνον R.

Σὺ δέ μοι ἐκεῖνο εἰπέ, τίς τ' ἀρ' ὁδ' ἄλλος ὁ σεμνὸς ἀνήρ; οὐχ Ἕλλην, ὡς ἔοικεν ἀπὸ γῆν τ' ὀλῆς. ΕΡΜ. Κῦρος, ὦ Χάρων, ὁ Καμβύσου, ὃς, τὴν ἀρχὴν πάλαι Μήδων ἐχόντων, νῦν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν εἶναι. καὶ Ἀσσυρίων ἔναγχος αὐτὸς ἐκράτησε, καὶ Βαβυλῶνα παρεστήσατο· καὶ νῦν ἐλαύνειν ἔοικεν ἐπὶ Λυδίαν, ὡς καθελὼν τὸν Κροῖσον ἅπαντων ἄρξων. ΧΑΡ. Ὁ Κροῖσος δὲ ποῦ ποτε κἀκεῖνός ἐστιν; ΕΡΜ. Ἐκεῖσε ἀπίδε τὸν εἰς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, καὶ τὸ τριπλοῦν τεῖχος· Σάρδεις ἐκεῖναι, καὶ τὸν Κροῖσον

Ἑαυτὸν Z. pessime
ἡμῖν C. Hall elegantur
γυρα· ὀλιγίστου ἡμῖν δηλαδὴ ἐστιν ὃς αὐτὸν ὁρᾷ τὸν Μίλωνα — ξυλλαβών. ubi παρέλκει ἡμῖν ex σοί. ita ex R. et Z.
Ἔχων C. H. prave
Ἀσσυρίων δὲ Z.
ἄρχειν Z.
Ἔχοντας addit Z. bene

[b] Ἐμπίδα] Ἐλαφίδα B2. mendum manifestum, quemadmodum ὅπως solius A. Ἐμπίδα, quae ad manus sunt, vetustae Edd. omnes: nihil hic *Bourdelotio* debemus.

45. Τὴν τὸ τριπλοῦν] Ὑπακουσίον τὸ ἔχουσαν. V.

mul conspirant, prius aliquot annis quam Babylon fuerit in potestatem redacta, Crœsum Lydosque succubuisse. Si Xenophon in hac causa testis idoneus placet, hoc, quum Cyrus annum aetatis ageret trigesimum, acciderit; illud tribus admodum annis post. Ab ea ratione non parum discedit calculus aliorum, qui Sardes captas ponunt in anno aetatis Cyri secundo, vel quinto & quinquagesimo, Babylonem in primo & sexagesimo. Utcumque ea lis fuerit decreta, quod nunc quidem ad nos nihil pertinet, illud certe pro comperto habendum est, *Lucianum*, dum haec scribebat, ad historiae veram seriem animo fuisse minus adtento: potuisset alioqui, si eam in curam paulo diligentius incubuisset, & ingenio simul servire, & rerum gestarum fidei. T. H.

45. Τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος] Loquendi formulam illustravit *J. Jensius* ad p. 365. n. 59. Αἱ δὲ Σάρδεις, inquit *Strab.* XIII. p. 928. B. πόλις ἐστὶ μεγάλη, κειμένη μὲν ὑπὸ τὴν Τμωλίτιν (quod ut de nomine Straboni forte concedam, de ipsa tamen urbe, vel arce saltem, minime dedero) ἀρχαία δ' ὁμοῦ, ἄκραν εὐφυᾶ ἔχουσα. Arx sane munitissimi operis, & prorsus inexpugnabilis futura, nisi Meles sive Myles portentosum leonem ex pellice sibi natum ea sola parte, quae penitus inaccessa videbatur, circumferre neglexisset: *Herodot.* I, 84. ex quo *Dionis Chrysostomi* non intellectum *Casaubono* locum egregie declaravit *Henr. Valesius* ad Exc. *Nicol. Damasc.* p. 68. Adversus Cimmerios, deinde & Athenienses diu post tuta stetit: *Herodot.* I, 15. V, 100. Cujus arte capta fuerit a Cyro tradidit *Herodotus*: ab *Herodoto* tamen nonnihil abit *Xenoph.* K. Π. VII. p. 107. ubi τεῖχος τὸ ἐν Σάρδεσι commemoratur, & τὰ ἀπτομώταλα δοκοῦντα εἶναι τῶν Σαρδιανῶν ἐρύματα, quam lectionem propter triplicem *Luciani* murum servari velim. A *Polyaeno* duplex arcis per fraudem occupatae exponitur narratio ex diversis scriptoribus petita: prior VII. c. 6. §. 3. quem habeat auctorem, ignoro: posterior §. 13. perinde a *Frontino* descripta III, 8. §. 3. a *Ctesia* fluxit, ut ostendunt ejus Excerpta p. 635. v. 30. Sed Crœsi filiae Nanidis opera, pactis Cyri nuptiis legitimis, arcem esse proditam cecinerunt *Licymnius* & *Hermesianax*, teste *Parthenio* Erot. c. XXII. quibus Musarum famulis quatenus habenda sit fides, lectori jus arbitrandi facio: ita vero *Parthen.* περὶ προδοσίας συνθεμένην τῷ Κύρῳ, εἰ κατὰ νόμους Περσῶν ἔξει γυναῖκα αὐτὴν, κατὰ τὴν ἄκραν, μηδενὸς φυλάσσοντος δι' ὀχυρότητα τοῦ χωρίου, εἰσδέξεσθαι τοὺς πολεμίους. Ideo gazae regiae thesaurisque custodiendis monimentum opportunissimum: *Polyaen.* IV. c. 9. §. 4. Σίλυκος τὴν Σαρδέων ἄκραν ἐπέθει (ita legendum judico pro ἐπόρθει) τοὺς ἐν αὐτῇ θησαύρους Θεοδότου φυλάσσοντος τοῦτον θησαυροφύλακα Λυσίμαχος ἔταξε· μὴ δυνάμενος τὴν ἄκραν ἰσχυρὰν οὖσαν ἑλεῖν. Neque aliam ob rem captivi nobiles eo detrusi, ut evadendi spes omnis praecideretur: eundem vide VI. c. 49. Arx autem urbi adjungebatur per Πρόνοια (nomen a figurae similitudine sumtum autumo) cujus τεῖχος ἀφυλακτούμενον quum Lagoras Cretensis observasset, solerti consilio viam

σον αὐτὸν ὁρᾷς ἤδη ὅτι κλίνης χρυσῆς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ ἀφαλεγόμενον; βούλει ἀκούσωμεν αὐτῶν, ὅ, τι ἂν λέγωσι; XAP. Πάνυ μὲν οὖν.

KPOI. Ὦ ξένε Ἀθηναῖε, εἶδες γάρ μου τὸν πλοῦτον, καὶ τοὺς θησαυροὺς, καὶ ὅσος ἄσημος χρυσός ἐστιν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλην πολυτέλειαν, εἰπέ μοι, τίνα ἡγῇ τῶν ἁπάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέστατον εἶναι. XAP. Τί ἂν οὖν ὁ Σόλων ἐρεῖ; EPM. Θάρρει· εὖ ἴσθι ἀγεννῆ, ὦ Χάρων. ΣΟΛ. Ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν οἱ εὐδαίμονες· ἐγὼ δὲ, ὧν οἶδα, Κλέοβιν καὶ Βίτωνα ἡγοῦμαι εὐδαιμονεστάτους γενέσθαι, τοὺς τῆς ἱερείας παῖδας. XAP. Τῆς Ἀργόθεν φησὶν ὅτου, τοὺς ἅμα πρώην ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑποδύντες εἵλκυσαν ὅτι τὴν ἀπήνην ἄχρι πρὸς τὸ ἱερόν. KPOI. Ἔστω· ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα ἐκεῖνοι τῆς εὐδαιμονίας

que jam Crœsum conſpicis in aureo lecto ſedentem, cumque Solone Athenienſi confabulantem: vin' auſcultemus, quidnam dicant? CHAR. Lubentiſſime quidem.

10. CROES. Hoſpes Athenienſis (nam vidiſti divitias meas, & theſauros, quantumque nobis ſit rudis auri, ceterarumque rerum lautiſſimum apparatum) dic mihi, quem ducas omnium hominum feliciſſimum eſſe. CHAR. Quid ergo Solon reſpondebit? MERC. Hac de re ſecurus eſto: nihil, Charon, quod animum magnum dedeceat. SOL. Crœſe, pauci felices: eorum autem, quos ego novi, Cleobin & Bitonem ſtatuo felicisſimos extitiſſe, illos inquam ſacerdotis filios. CHAR. Argivæ nempe inquit, qui una nuper admodum ſunt mortui, poſtquam matrem jugo ſuccedentes traxiſſent in carpento usque ad templum. CROES. Sit ita: primas illi fe-

expugnandae poſt diuturnam obſidionem urbis invenit: hiſtoriam narrat *Polyb.* VII. p. 705. meminitque τῶν προϋπαρχούσας δόξης περὶ τὴν τῶν Σαρδιέων ὀχυρότητος. Arcem *Charon Lampſacenus* vocavit τὸ τεῖχος τὸ βασιλικὸν referens Athenienſes Ionibus opitulatos ἐλεῖν τὰ περὶ Σάρδεις ἅπαντα χωρὶς τοῦ τείχους τοῦ βασιλικοῦ verba nobis deſcripſit *Plutarch.* Περὶ τ. Ἡροδ. κακ. p. 861. D. *T.H.*

Ibid. Τὸ τριπλοῦν τεῖχος] Ἔχουσαν ſubaudio. *J.Br.*

46. Τεῖχος] Τὸ βοεοειδολημένον, aut quid ſimile deſiderari videtur poſt τὸ τεῖχος. *F.G.*

48. Σόλωνι] Ne quis hic forte ficta ſuſpicetur, quae de Solone cum Crœſo habet, adeat *Plutarch.* in Sol. & *Herodot.* I. p. 7. ubi eodem ferme, quo hic, modo diſſerentem cum Crœſo Solonem audies. Meminit & Diogenes Laertius illius colloquii p. 12. *Menagius* tamen addubitat ob rationem temporum. *M. du S.*

56. Οὐδὲν ἀγεννὲς] Quid aliud erat expectandum ab homine liberrimae indolis, libertatisque amantiſſimo, cujus ſumma ferebatur apud Graecos ſapientiae fama? *Herodotum* adumbravit *Noſter*, qui Solonem fecit adulatione omni procul habita οὐδὲν ὑποθωπεύσαντα, ἀλλὰ τῷ ὄντι χρησάμενον λόγῳ &c. Inhumanius eſt, neque Herodoteum, quo ſtatim Solonem inpetit Crœſus, convicium καθάρματος. Verum ordinem eorum, qui beatiſſimi judicio Solonis ſunt pronunciati, Lucianus invertit: Tellum priore, poſteriore loco juvenes Argivos poſuit *Herodotus*, ſive aequum exiſtimans, ut popularis ſui Solon primam rationem haberet, ſive potius actatis, qua vixerunt, intervallum ſecutus: Charon certe mox, ſimul atque Cleobin & Bitonem audivit nominari, agnoſcit eos τοὺς ἅμα πρώην ἀποθανόντας· unde quid aliud colligas, dummodo Luciani fides auctore certo nitatur, quam utrosque vivente Solone, vel paulo ſaltem ante beatam illam mortem obiiſſe. Κλεόβις autem in hodiernis *Herodoti* editionibus impreſſum eſt; neque ullam membranarum veterum ab eruditis viris adnotatam reperio variationem: ceteri tamen omnes, etiam illi, qui teſtem *Herodotum* adhibent, Κλέοβιν appellitant; quem ſcribendi modum neceſſitate metri probat, quod in *Stobaeo* legitur p. 603. Epigramma: Οἶδε Βίτων Κλέοβίς τ' ἐπὶ σώμασιν οἰκείοισιν Ζεύγλαν ζεύξάμενοι &c. Matrem Cydippen edunt plerique: Theano fuit ab aliis vocata; ut *Suidas* oſtendit in Κρεῶν· ἡ μητρὸς αὐτῶν Θεανοῦς ἢ Κυδίππης ἱερωμένης ἐν μελλούσης πομπεύειν τῇ πατρίῳ ἑορτῇ ἐπὶ ἀπήνης μέχρι τεμένους τῆς Ἥρας· haec ab alio fonte ſunt hauſta, itidemque quod *Hyginus* tradit Cydippen, poſtquam duplicis domeſtici funeris exemplo didicerat, nihil eſſe melius mortalibus, quam mori, mortem obiiſſe voluntariam. Illorum vero, a quibus haec hiſtoria, *fabulam notam Cicero* vocat, ſit narrata, indicium petes a Viris Eruditiſſimis *J. A. Fabricio* ad *Sext. Empir.* P. H. III. §. 231. *J. Daviſio* ad Cicer. T. D. I. c. 47. *T.H.*

58. Κλεόβιν & Βίτωνα] De his *Herodot.* I, 32. *Plato* etiam in *Axiocho*, vel *de Morte*. *M. du S.*

59. Τοὺς τ. ἱερείας π.] Lege XAP. Τοὺς τ. ἱ. π. venuſtius enim eſt haec a Charonte dici, quam a Solone. *M. du S.*

64. Τὰ πρῶτα] *Primas.* *J. Br.*

65. Τέλλος] *Telaus* in quibusdam Diogenis Laertii codicibus ſcribitur. Apud alios *Telus* vel *Tellus*, ut hic omnes impreſſi, exceptis Fl. & *J.* quae Τελῶ habent; ſed eaedem Τέλλον recte exhibent l. 1. c. 17. *M. du S.*

Τέλ-

ferant felicitatis: at secundas quis obtineat? SOL. Tellus Athenienſis, qui & bene vixit, & pro patria mortem oppetiit. CROES. Ego vero, purgamentum hominis, non tibi videor eſſe felix? SOL. Necdum mihi liquet, Crœſe, niſi ad finem perveneris vitæ: mors enim exactiſſimus index ejusmodi rerum, & vitæ ad metam usque feliciter peractæ. CHAR. Pulcerrime, Solon, quod noſtri non oblitus ſis, ſed cymbulam noſtram eſſe cenſeas de talibus bene judicandi normam.

11. Sed quosnam iſtos Crœſus ablegat? aut quid id eſt, quod in humeris ferunt? MERC. Lateres Apollini Pythio aureos conſecrat, mercedem oraculorum, per quæ etiam peſſumibit brevi post tempore: eſt autem vatibus vir deditus ſupra modum. CHAR. Illud nimirum ſplendidum eſt aurum, quod refulget ſubpallidum quid-

65 ὁ δεύτερος δή, τίς ἂν εἴη; ΣΟΛ. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εὖ τε ἐβίω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. ΚΡΟΙ. Ἐγὼ δέ, κάθαρμα, ἔοικά σοι δοκῶ εὐδαίμων εἶναι; ΣΟΛ. Οὐδέπω [a] οἶδα, Κροῖσε, ἢν μὴ πρὸς τὸ τέ-

70 λος ἀφίκῃ καλῶς βίου. Ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὴς ἔλεγχος τῶν τοιούτων, καὶ τὸ ἄχρι πρὸς τὸ τέρμα εὐδαιμόνως διαβιῶναι. ΧΑΡ. Κάλλιστα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν ἐκ ὀπιλέλησαι, ἀλλὰ τὸ σταθμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι καὶ

75 περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν.

Ἀλλὰ τίνας ἐκείνους ὁ Κροῖσος ἐκπέμπει, ἢ τί ἔχοντας ὀπὶ τῶν ὤμων φέρουσι; ΕΡΜ. Πλίνθους τῷ Πυθίῳ χρυσᾶς ἀνατίθησι, μισθὸν τῶν χρησμῶν, ὑφ' ὧν καὶ [σ]πολεῖται

80 μικρὸν ὕστερον· φιλόμαλλος δὲ ἀνὴρ ἐκτόπως. ΧΑΡ. Ἐκεῖνο γάρ ἐστιν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρόν, ὁ σπιλάδει; τὸ ὑπωχρον μετ' ἐρυθή-

δεύτερος τίς ὢν .ἐπ Z.
ἐβίω c.H / ὦ addit R. / ᾧ add. c. H. R.
παρὰ addit αὐτὸς R et C. H. ἐκεῖνος ὁ Z. καὶ alter a Z. χρυσᾶς Z. haec omnia desiderantur in Cod. H. ὁ ἀνὴρ

[a] οἶδα] οἶδα F. quod quidem in ſequentibus Edd. ſine certa membranarum auctoritate mutari non debuit.

Τέλλος] Ad *Diogen. L.* I, 30. vide *Menagium.* Τέλος ſcribatur, an Τέλλος, parum intereſt: vetuſti Graeci literas geminare vix unquam ſolebant: Σέλλος, Σέλος· Ἕλλος, Ἕλος· Σελλασία, Σελασία· Πελλὸς, Πελὸς nullo diſcrimine ſeparantur. Antiqua ſcriptio deluſit Interpretem *Dionis Chryſ.* p. 593. D. ut pulcre *Caſaubonus* obſervavit. *Themiſt.* Or. XVIII. p. 211. D. Κροῖσον μὲν οὖν ἀπίφρων ὁ Σόλων ὠλβιώτατον τότε ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὸν Ἀθηναῖον καὶ τοὺς Ἀργείους νεανίσκους. ubi, tametſi non ignorem, quomodo defendi poſſit τὸν Ἀθηναῖον, profecto malim Τέλλον vel Τέλλου Ἀθηναῖον. *T. H.*

69. Πρὸς τὸ τέλος] Reſpicit Solonis dictum, de quo *Auſon.* *J. B.*

Πρὸς τὸ τ. ἀ. τοῦ β.] Sententiam Solonis, quam *Ariſtoteles* argumentis ſanequam levibus impugnat Eth. Nic. I. c. 10. certatim Tragicos imitari monent *B. Martin.* V. L. I. c. 1. verſus *Euripidis* ex Androm. v. 100. qui ſunt ipſius Andromachae, perperam Hecubae tribuens, & *Joſ. Barneſ.* ad eum locum & Heracl. v. 865. Quum ergo Deianira Trachinias Sophocleas ſic inciperet, Λόγος μὲν ὃς' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φάτις, Ὡς οὐκ ἂν εἰῶν' ἰκμάδοι (ἰκμάδος) βροτῶν, πρὶν ἂν θάνοι τις, ὅτ' εἰ χρηστὸς, ὅτ' εἰ τἀ κακὸς, notare operae pretium duxit *Scholiaſtes* eſſe μιλαχρονισμὸν μιλαγνώστου τὸ Σόλωνα ὁ μηδένα μακαρίζειν δεῖν πρὸ τελευτῆς πρὸς Κροῖσον ἀποφηνάμενον. Vide *Cicer.* de F. B. & M. II, 27. & *Daviſ.* p. 164. Similes veterum ſententias plena manu ſuppeditabit *Stob.* Ecl. c. CIII. Porro legendum puto καὶ τῷ ἄχρι πρὸς τὸ τ. &c. *Dion Chryſ.* p. 598. C. ὧν τὸ μὲ ὁ θάνατος ἤλεγξεν. *T. H.*

74. Τὸ σταθμεῖον αὐτὸ] Inepte haec vertuntur: ἀλλὰ τὸ σταθμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν, *ſed cymbam ipſam harum rerum judicio dignam cenſes*, cum ſit; *ſed cymbam ipſam exiſtimas eſſe, ubi de talibus judicium fieri neceſſe ſit.* *J. G. G.*

78. Μισθὸν τῶν χρησμῶν] Notum eſt oraculum, quod iterum tangit Z. Ἑλ. c. 14. & 20. ubi vide Notas, & c. 43. Latine apud *Ciceronem* ſic extat:

Crœſus Halyn penetrans magnam pervertet opum vim.
M. du S.

82. Ὑπωχρον] Infra vocat ὠχρὸν ἐ βαρὺ κτῆμα. Colorem hunc, qui jam non plane pallidus, ſed luteus & flaveſcens intelligi debet, auro Graeci tribuunt: *Baſil. Caeſar.* T. II. p. 66. B. ὠχρότεροι τάχα τῷ χρυσοῦ γενήσονται οἱ τοῦτον σωρεύοντες. Quos *Sappho* ornate dixerat χρυσείους ἱρεβίνθους in Epit. *Athen.* II. p. 54. F. veteres explanarunt τοὺς κατὰ πυξὸν ὠχρούς, teſte *Euſtath* ad Il. N. p. 948. v. 45. Eundem habet uſum χλωρὸς, ſic ut ab ὠχρὸς ſaepe minimum diſcrepet; quod oſtenderunt *Foës.* OEcon. Hipp. & *Graevius* ad *Heſiod.* Ἀσπ. v. 231. quam ob rem pari jure auro convenit. *Artemidor.* I. c. 79. p. 67. χλωρὸς γὰρ ὁ χρυσὸς ἐ βαρύς. ſcite Diogenes rogatus, Διὰ τί τὸ χρυσὸν χλωρόν ἐστιν, ἔφη, Ὅτι πολλοὺς ἔχει τοὺς ἐπιβουλεύοντας. apud *Diogen. L.* VI, 51. quaſi pallidum foret a timore; quippe notum eſt *Homeri* χλωρὸν δέος. Dictum autem ſapientiſſimi canis in jaubos redegit neſcio quis

θήματος; νῦν γὰρ πρῶτον εἶδον, ἀκούων ἀεί. EPM. Ἐκεῖνο, ὦ Χάρων, τὸ ἀοίδιμον ὄνομα, καὶ περιμάχητον. XAP. Καὶ μὴν οὐχ ὁρῶ, ὅ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ πρόσεστιν, εἰ μὴ ἄρα [a] τοῦτο μόνον, ὅτι βαρύνουσι οἱ φέροντες αὐτό. EPM. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὅσοι πόλεμοι διὰ τοῦτο, καὶ ἐπιβουλαί, καὶ λῃστήρια, καὶ ἀπορίαι, καὶ φόνοι, καὶ δεσμά, καὶ πολὺς μακρὸς, καὶ [b] ἐμπορίαι, καὶ δουλεῖαι; XAP. Διὰ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, τὸ μὴ πολὺ γοῦν χαλκοῦ διαφέρον; οἶδα γὰρ τὸ χαλκοῦν, ὀβολὸν, ὡς οἶδα, καὶ διὰ τοῦτο καταπλεόντων ἑκάστου ἐκλέγων. EPM. Ναί· ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολύς· ὥστε καὶ πάνυ σπουδάζεται ὑπ' αὐτῶν· τοῦτον δὲ ὀλίγον ἐκ πολλοῦ γε βάθους οἱ μεταλλεύοντες ἀνορύττουσι πλὴν ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς καὶ οὗτος, ὥσπερ ὁ μόλιβδος, καὶ τἄλλα. XAP. Δεινήν τινα λέγεις τὴν ἀνθρώπων

dam rubore tinctum; nunc enim primum vidi, quod semper audio prædicari. MERC. Hoc illud est, Charon, decantatissimum nomen, & magnis omnium contentionibus expetitum. CHAR. Equidem nullus video, quid boni ipsi adsit, nisi forte hoc solum, quod, qui ferant, eo graventur. MERC. Nescis enim, quot propterea bella existant, & insidiæ, latrocinia, perjuria, cædes, vincula, navigatio longinqua, mercaturæ, servitutes denique. CHAR. Ob istud, Mercuri, quod non multum ab ære differt? æs enim novi, ut qui obolum, ut scis, a vectorum unoquoque exigam. MERC. Sane: sed æs quidem abundat; eamque ob rem non valde magno studio expetitur ab ipsis: verum illud aurum ex profundis terræ viscerибus metalli fossores eruunt: perinde tamen hoc etiam ex terra oritur itidem, ut plumbum ceteraque metalla. CHAR. Incredibilem quandam narras hominum dementiam,

a Τοῦτο μόνον] F. ἔντιμον τι βαρύνεσθαι. b Ἐμπορίαι] F. ἐμπορεῖαι.

84. Ἀοίδιμον] Ὑμνητόν. V.

quis Comicorum: Τί ποτ' ἐστὶ χλωρὸν, ἀντιβολῶ, τὸ χρυσίον; Δίδοικ' ἐπιβουλεύομαι ὑπὸ πάντων ἀεί· extant in *Aristoph. Schol.* ad Pl. v. 204. Latinis itidem *aurum pallidum*: notum est illud *Statii* IV. Sylv. VII, 15. *Pallidus fossor redit, erutoque Concolor auro.* In *Paulino* Epist. Nol. ad Nicet v. 269. legendum, *Pallidos auri legulos in aurum vertis* — pro *callidos*. T. H.

84. Ἀοίδιμον ὄνομα ἐς περιμάχητον] Importuna his subjicitur nota *Bourdelotii*, quæ plane hinc relegari debet, quum nihil τὸ περιμάξαι & περικαθᾶραι ad vocem *Luciani*: ne dicam futiliter citari *Casaubonum* ad *Theophilactum*, pro *Theophrasto*. J. G.

Ἀοίδιμον ὄνομα] Ex poëta aliquo, *Pindaro* forsan, habere videtur. Ni id sit, credo aut πρᾶγμα scripturum fuisse pro ὄνομα, aut pro ἀοίδιμον πάντιμον, ut Ptr. c. 1. Certe Fl. ἔντιμον hic habet. M. du S.

Τὸ ἀοίδιμον ὄνομα] Si quid omnino mutandum foret, pro πρᾶγμα maluissem χρῆμα, vel κτῆμα· sed sarta tecta maneat optima lectio. Ἀοίδιμον autem eo minus est sollicitandum, quod in Fl. quoque planissime reperiatur: alius est loci, ut mox videbimus, illud ἔντιμον, & huc per culpam errantis oculi relatum. Περιμάχητον vero quod tam acri studio petitur, ut ejus possessionem mutuis certaminibus & dimicando alter alteri praeripere conetur. Proprie Noster in Tim. c. 21. περιμάχητος ταῖς γαλαῖς· & *Strabo* XIV. p. 945. Samos εὐδαίμων, ὡς ἄλλοι ἐκ τῆς περιμάχητον γενέσθαι. Helenae, quae *Luciano* ὕστερον δή τι περιπόθητος, ὥστε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι. p. 265. πρᾶγμα πολλοῦ καὶ περιμάχητον τὴν φύσιν ἐποίησε Jupiter: *Ipsicrat.* p. 211. C. unde περιμάχητον εἶδος vocatur ab *Agatharchide* apud *Phot.* p. 719. v. 34. Haec ipsa ab Alexandro rapta tripodem aureum, Pelopi donatum a Vulcano nuptiale munus, in mare projecit ἀπόντα ὅτι περιμάχητος ἴσαι, ut refert *Diogen. L.* I, 32. *Thucydid.* VII, 84. καὶ ὕδωρ ἦσαν ἐπίνετο τι (τὸ ὕδωρ Λασυμάεως) ὁμοῦ τῷ πηλῷ χρηματῶδες, καὶ περιμάχητον ἦν τοῖς πολλοῖς· non male *Schol.* σπουδαιότατον, *desideratissimum*. *Demades* p. 180. v. 13. Athenae τὸ περιμάχητον ἐς θαυμαζόμενον ὑπὸ πάντων ἄσυ quod palam *Dionys. Halic.* imitatur A. R. V. p. 326. v. 16. τοῖς περιμαχήτοις ἐς θαυμαζομένοις ὑπὸ τῦ κοινοῦ βίου πράγμασι. Apud *Xenoph.* Symp. p. 513. v. 30. paupertas πρᾶγμα ἥκιστα περιμάχητον, res, quam pauci vel nemo valde sibi expetendam statuat, aut adipisci laboret. Contra divitiae, atque ipsum illud, quod Charon miratur, aurum: *Æneas Soph.* Ep. V. Χρυσὸς ἐς ἄργυρος καὶ περιφανεῖς ἐδήτες τοῖς μὲ πολλοῖς περιμάχητον, ἀσύμβατον δὲ χρῆμα, καὶ ἐχ' ἑτέρος, ὅδε τῦ ἴχνος ἀλληθῶς. T. H.

87. Τοῦτο μόνον ὅτι] Dilucide Florentina sola, ἔντιμον τι· ceterae omnes quasi de compacto τοῦτο μόνον ὅτι, quod e membranis fluxerit, nec ne, mihi sane non liquet. Primum dubitabam, an idem sensus aeque eleganter minima lectionis Florentinae mutatione posset obtineri, εἰ μὴ ἄρα ἦν τι μόνον, ὅτι βαρύνουσι &c. Deinde non difficile videbatur ipsam illam lectionem tueri

tiam, qui tanto amore capiantur rei pallidæ ac ponderosæ. MERC. At Solon quidem ille, Charon, ejus amore duci non videtur, uti vides: deridet enim Crœsum, & jactabundam barbari gloriationem. Verum, ni fallor, ex illo quærere quidpiam vult: auscultemus ergo.

ἢ ἀβελτηρίαν, οἳ τοσοῦτον ἔρωτα ἐρῶσιν ὠχρᾶς καὶ βαρέως κτήματος. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐ Σόλων γε ἐκεῖνος, ὦ Χάρων, ἐραῖ αὐτοῦ φαίνεται, ὡς ὁρᾷς· καταγελᾷ γοῦν τῆς Κροίσου, καὶ τὸ μεγαλαυχίας καὶ βαρβάρου καὶ, μοι δοκεῖν, ἔρεταί τι βούλεται αὐτόν· ἐπακούσωμεν οὖν.

12. SOL. Dic mihi, Crœse, num-10 nam putas opus habere lateribus istis Pythium? CROES. Ita per Jovem: non enim est illi Delphis donarium tale ullum dedicatum. SOL. Ergo beatum arbitrare te Apollinem esse redditurum, si possideat in ceteris etiam lateres aureos? CROES. 15 Quidni putem? SOL. Magnam mihi narras, Crœse, paupertatem in cœlo, quando Dii eo redacti sunt, ut aurum ipsis e Lydia sit petendum, si desiderarint. CROES. Ubinam tanta sit auri copia, quanta apud nos? SOL. Quæso te, ferrumne etiam nascitur in Lydia?

ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Κροῖσε, οἴει γάρ τι δεῖσθαι τῶν πλίνθων τούτων τὸν Πύθιον; ΚΡΟΙ. Νὴ Δί'· οὐ γὰρ ἔστιν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα οὐδὲν τοιοῦτον. ΣΟΛ. Οὐκοῦν μακάριον οἴει τὸν θεὸν ἀποφαίνειν, εἰ κτήσαιτο ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθους χρυσᾶς; ΚΡΟΙ. Πῶς γὰρ οὔ; ΣΟΛ. Πολλὴν μοι λέγεις, ὦ Κροῖσε, πενίαν ἐν τῷ οὐρανῷ, εἰ ἐν Λυδίᾳ μεταπέμψεται τὸ χρυσίον δεήσει αὐτοῦ, ἢν ἐπιθυμήσωσι. ΚΡΟΙ. Πῶς γὰρ τοσοῦτον ἂν γένοιτο χρυσὸς, ὅσον παρ' ἡμῖν; ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ φύεται ἐν Λυδίᾳ; ΚΡΟΙ.

ε δοκεῖ] δοκεῖ *J.* & margo *AIW.* male: scribendum enim fuisset βουλόμενος, vel βούλεται.

3. Ἀβελτηρίαν] Μωρίαν, ἄνοιαν. *V.*

tueri & integram conservare, modo unica tantum litera, cujus spatium vacabat, ex reliquis Edd. adderetur, εἰ μὴ ἄρα ὕντιμον, ὅτι βαρύνονται &c. Sententia planissima, nisi fallor, & perquam opportuna: *Equidem non video, quid in isto auro boni insit, nisi forte honorificum existimetur, honorem aliquem adferre videatur, quod ferentes gravet, suoque pondere premat.* Equidem, si libri veteres addicant, nihil esse causæ video, cur scriptura proba, & intellectu neutiquam obscura, repudiari debeat. *T.H.*

95. Ἐκλέγων] Usus est verbo proprio in cogendis colligendisque vectigalibus & pensionibus: quare de publicanis est frequens ἐκλέγειν φόρους vel τέλη. *Poll.* VIII, 114. IX, 31. *Harpocr.* in Παύλης. *Æschin.* in *Timarch.* p. 17. v. 3. μαρτυρίαν τελώνου τοῦ ὠνουμένου Τιμάρχου τοῦτο ἐκλέξαντος τὸ τέλος. Structura minus usitata fraudem Interpreti fecit apud *Plutarch.* περὶ Πλουτ. p. 518. E. τοὺς τελώνας βαρυνόμενα . . . οὐχ ὅταν τὰ ἐμφανῆ τῶν εἰσαγομένων ἐκλέγωσιν· *publicanis succensemus, non quando vectigal eorum, quae palam importantur, exigunt.* Hinc ἐκλογεῖς non solum apud Athenienses οἱ ἐκλέγοντες καὶ εἰσπράττοντες τὰ ὀφειλόμενα τῷ δημοσίῳ, ut *Harpocration* ait, quanquam accuratius a *Suida* duplex eorum ordo distinguatur, sed alibi quoque noti. *Aristides* de se T. I. p. 611. B. ἐμοὶ τῶν ἐκλογέων & Capito φόρων ἐκλογεῖς *Philoni* Πρ. πρὸς Γ. p. 1020. E. qui postea de eodem homine rapacissimo subjungit, ἐξ ὧν τοσοῦτος καὶ παρεκλέγει, ποικίλων τινῶν καὶ πολλῶν πλούτου ἡθροικώς· sicut a *Demosthene* dicitur παρεκλέγειν τὰ κοινά· apud hunc rectene *Gelenius quaestorem*, apud illum *Canterus coactorem* vertetint, jam non disquiro: coactoris certe ministerium Charonti non inepte conveniat, quandoquidem Æacum habuimus τελώνην supra c. II. Praeterea οἱ θαύμασι τοὺς χαλκοῦς ἐκλέγειν *Theophr.* Ch. Eth. c. VI. p. 30. ad quae *Casaubonus* hunc *Luciani* locum adhibuit, sed per errorem scribens χαλκοῦν ὄβολον & p. 32. τοὺς τόκους εἰς τὴν γῆθεν ἐκλέγειν, id est, τοὺς ἐκλελεγμένους ἐγκάπτειν, ἐμβάλλειν· ubi secus olim ad *Poll.* IX, 63. n. 70. existimavi reponendum ἐπιλέγειν quod etsi per me jampridem ipse animadvertissem, eo tamen haud minus gratias habeo monenti Doctissimo *Needhamo*: τόκους ἐκλέγων *Pollux* adnotavit III, 85. Μισθὸν οὐκ ἐκλέγον ἐκλέγων *Liban.* T. I. p. 793. C. Ἐκλογὰς χρημάτων dabit *Dion Cass.* XLII. p. 208. D. alibique. *T.H.*

11. Τῶν πλίνθων] *Herodoto* sunt ἐμπλίνθια, quorum studiose mensuram exegit I, 50. Πλίνθους χρυσᾶς plurimi vocant: *Euseb.* Προπ. Εὐ. V. p. 211. D. *Gregor. Nyss.* T. III. p. 319. A. τὸ πολυπλάστων τῶν Κροίσου πλίνθων. Utrumque jungit *Themist.* Or. XIX. p. 226. ubi Apollinem dicere facit, se Crœsum utique vilipendisse, καίτοι ἐμπλήσασθαι τῶν σφῶν πλίνθων χρυσῶν καὶ ἐμπλινθίων. Modo ἐπακούσωμεν ὦν, etsi vix quicquam refert, Charonti libens dedero. *T.H.*

ΚΡΟΙ. Οὐ πάνυ τι. ΣΟΛ. Τῦ βελτίονος ἄρα ἐνδεὴς ἐστε. ΚΡΟΙ. Πῶς ἀμείνων ὁ σίδηρος χρυσίου; ΣΟΛ. Ἢν ἀποκρίνῃ μηδὲν ἀγανακτῶν, μάθοις ἄν. ΚΡΟΙ. Ἐρώτα, ὦ Σόλων. ΣΟΛ. Πότερον ἀμείνους οἱ σώζοντες τινὰς, ἢ οἱ σωζόμενοι πρὸς αὐτῶν; ΚΡΟΙ. Οἱ σώζοντες δηλαδή. ΣΟΛ. Ἆρ' οὖν, ἢν Κῦρος, ὡς λογοποιοῦσί τινες, Ἐπὶ Λυδοὺς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺν ποιήσῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρος ἀναγκαῖος τότε; ΚΡΟΙ. Ὁ σίδηρος δηλαδή. ΣΟΛ. Καὶ εἴγε μὴ τοῦτον ὠνησάμενος, οἴχοιτο ἄν σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος. ΚΡΟΙ. Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε. ΣΟΛ. Μὴ γένοιτο μὲν οὖν οὕτω ταῦτα· Φαίην δ' ἂν [a] ἀμείνους

CROES. Non sane multum. SOL. Potioris ergo metalli indigetis. CROES. At quomodo præstet ferrum auro? SOL. Si respondeas nihil indignatus, discere licebit. CROES. Roga modo, Solon. SOL. Utrum, qui servant aliquos, meliores, an qui ab iis servantur? CROES. Qui servant videlicet. SOL. Num igitur, si Cyrus, quos rumores nonnulli spargunt, adoriatur Lydos, aureos enses tu confici curabis exercitui, an ferrum tunc videbitur necessarium? CROES. Ferrum utique. SOL. Hoc sane metallum nisi compararis, abeat tibi aurum in Persidem captivum. CROES. Di meliora, mi homo. SOL. Absit, hæc ut ita contingant: videre tamen

[a] Ἀμείνους] In F. hunc in modum excusum est: ἀμείνων. Κ. τ σίδηρος ὁμολογῶν. Κρῖ. ἄκων &c. Cogitet aliquis scribi posse, Κρ. τ σ. ἄμεινον ὁμολογῶν ἂν εἴη &c. ac si Crœsus, quod Solonι dicendum restabat, festinanter præripuisset: sed multo probabilius in librarium culpam depravatæ lectionis conferemus.

22. Τῦ βελτίονος] Confer adversus aurum & argentum pro ferro disputantem *Tertullian.* de Cult. Femin. c. IV. Idem fecit *Clemens* in Paedag. aliique Patrum philosophos, præsertim Stoïcos, imitati. *T. H.*

30. Ἐπὶ Λυδοὺς] Haec ita sunt scripta, ut Cyrum priorem arma Lydis intulisse significent; ab omnibus tamen historicis Crœsus auctor belli perhibetur, sive sociis Babyloniis auxilium laturus, sive nimio plus, quam sibi tutum foret, crescere rem Persicam ratus. *T. H.*

35. Εὐφήμει] Hoc est, *utere verbis meliora ominantibus. Favere lingua* dicunt Latini; quo fit, ut Glossae vertant Εὐφημῶ, *faveo:* Εὐφημεῖτε, *favete.* Huic verbo contrarium est, δυσφημῶ. Eaedem Glossae: Δυσφημεῖ, *infausta loquitur.* *J. C.*

Εὐφήμει] Formula quaedam solemnis, quum aliquid infauste dictum vel factum abominantur, & procul a se facessere jubent; in qua ne ipsum quidem illud ἄνθρωπε incassum ponitur. Celebrem Sophoclis sententiam refert *Theon* Progymn. p. 14. is rogatus, vacaretne senex adhuc Venereae voluptati, respondit: Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε· δουλεύειν μέντοι αὐτὰ ἀπέφυγον, ὥσπερ λυττῶντα τινα καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποδράς depromta sunt ex *Plat.* de Rep. I. p. 573. A. ubi pro ἀποδράς pejus, ut quidem puto, legitur ἀποφυγών audi *Ciceronem* interpretem Cat. Maj. §. 47. *Dii meliora: libenter vero istiuc, tanquam a domino agresti ac furioso profugi.* In *Arriani* Epict. III, 5. p. 274. *Socrates* καθ' ἡσυχίαν χαίρει διαλεγόμενος ἑαυτῷ βελτίονι γινομένῳ πρός τί; μὴ τι πρὸς λέξιν ὅτι; ἄνθρωπε εὐφήμει. Apud *Platonem* de LL. III. p. 816. E. Εὐφήμει· *hoc Dii aventant: id ne unquam contigerit* & in Conv. p. 1201. E. Οὐκ εὐφημήσεις; *Julian.* Caes. p. 330. D. *T. H.*

43. Φωκεῦσι] A quibus multoties spoliatum est templum Delphicum: Βοιωτοῖς, qui cum his pro templo Delphico bella gesserunt. *J. Br.*

Ibid. Βοιωτοῖς] *Justin.* VIII, 1. *M. du S.*

44. Τυράννῳ λῃστῇ] Excidit particula ἢ, quam repones, licet Ms. non praeciperet; in quo tamen legitur: ἅρμαιον ἴσον ἀνατιθεικὼς Φωκεῦσι, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυράννῳ ἢ λῃστῇ· vulgo ἢ τινι τυράννῳ λῃστῇ. *J. G. G.*

Ibid. Ἢ λῃστῇ] Illud ἢ, quod in vulgatis deerat, ex Ed. *J.* & MSS. G. P. & L. restituimus. *M. du S.*

45. Χρυσοτοιῶν] Corruptam hanc vocem arbitror: nam si χρυσῶν πλίνθων scribere noluerit, debuit aut metalla ipsa, aut χρυσοχόους dicere, quorum ope aurum purgatur. Nisi forsan ut Latini olim aurifices, ita & veteres Graeci χρυσοτοιοὺς dixerint. *Cicer.* de Orat. II, 38. *M. du S.*

Χρυσοτοιῶν] Qui sint aetate seriore χρυσοτοιοὶ, quae τέχνη χρυσοτοιϊκὴ, sive χρυσοτοΐα, compertum habemus: verum ut Latini *aurifices*, sic pari potestate Graecos usurpasse χρυσοποιοὺς, mihi nondum liquet: certe *aurifex* in optimis Glossis redditur χρυσοχόος, non, quod propius ad Latinae vocis rationem accederet, χρυσοτοιός. *Budaeus* etiam, teste *Stephano*, non alia, quam unius *Luciani*, auctoritate id verbi munire potuit. Idcirco animus inclinat, ut credam scripsisse Nostrum χρυσοχόων. Hoc vocabulum pro fabris aurariis admodum est familiare: *Dioscorid.* V, 173. Εὑρίσκει δέ τις ἐν τῇ Σαμίᾳ γῇ λίθος, ᾧ οἱ χρυσοχόοι χρῶνται πρὸς τὸ λειαίνειν καὶ γιλδοῦν. *Clem. Alex.* Paed. II. p. 190. v. 3. λύχνος κεραμέως ἢ χρυσοχόου ἔργον· vide *Hesych.* in Θερμαυστρίς, *Suid.* in Χαλκεύς, qui hoc nomen etiam, χρυσοχόον, complecti observat. Inde aurificum officinae χρυσοτοΐα, vel, ut saepe scribuntur,

men nunc auro melius esse ferrum fateri. CROES. Quid? num igitur Apollini me jubes ferreos lateres dedicare, aurum vero rursus repetere? SOL. Is ne ferro quidem opus habebit; at tu sive æs, sive aurum consecres, aliis quod in possessionem aliquando, ac prædam facilem cedat dedicaveris, Phocensibus inquam, aut Bœotis, aut ipsis Delphis, aut cuidam tyranno, aut latroni: Pythius certe parum curat tuos aurifices. CROES. Semper tu meis divitiis bellum indicis, & invides.

13. MERC. Non fert Lydus, o Charon, loquendi istam libertatem, verosque sermones: quin res ipsi videtur plane insuſitata pauper homo, qui nullo metu se submittat, animique cogitata libere proferat. Verum in memoriam non diu post

τὸ σίδηρον ὁμολογῶν. ΚΡΟΙ. Οὐκοῦν ἐν τῷ θεῷ κελεύεις σιδηρᾶς πλίνθους ἀνατιθέναι μοι, τὸν δὲ χρυσὸν ὀπίσω αὖθις ἀναιτεῖν; ΣΟΛ. Οὐδὲ σιδήρου ἐκεῖνός γε δεήσει· ἀλλ' ἢν τε χαλκὸν, ἢν τε χρυσὸν ἀναθῇς, ἄλλοις μέν τοῦτο κτῆμα, καὶ ἕρμαιον ἔσῃ ἀναισθητικῶς, Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυράννῳ, ᵇ ἢ λῃστῇ· τῷ δὲ θεῷ ὀλίγον μέλει τῶν χρυσοποιῶν. ΚΡΟΙ. Ἀεὶ σύ με τῷ πλούτῳ προσπολεμεῖς, καὶ φθονεῖς.

ΕΡΜ. Οὐ φέρει ὁ Λυδὸς, ὦ Χάρων, τὴν παρρησίαν, καὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἄνθρωπος καὶ οὐκ ὑποπτήσσων, τὸ δὲ παρὰ δόξαν ἐλευθέρως λέγων. μεμνήσεται δ' ὃν μικρὸν ὕστε-

τοῦ χρυσοῦ addit C. H. et R.

τὸν πλοῦτον. Z.

ἀλήθειαν — παρρησίαν C. H inverso ordine et R.

ᵇ Ἢ] Desiderabatur in cunctis Edd. excepta *J.* cui consentiunt P. L. & margo *Aldi.* et *Ba.*

42. Καὶ ἕρμαιον] Ἕρμαιον τὸ εὕρημα * προπαροξύτονος. Τὸ δὲ Ἑρμοῦ κτῆμα προπεριεσπάτησε. Ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι τὸ κτῆμα Ἑρμοῦ ἐστι, καὶ Ἕρμος ἐκβλίψει τοῦ ι, ὡσπερ ὁ Ἑρμείας. *V.*

* Προπαροξύτονος] Ita *V.* non προπαρόξυτον, ut Ed. A. De accentu vocis ἕρμαιον vide *Eustath.* ad Od. Π. p. 1809. *T. H.*

tur, χρυσοχόων *Polyb.* apud *Athen.* V. p. 193. D. de Antiocho Epiphane: μάλιστα δὲ πρὸς τοὺς ἀργυροκοπείους ἐφίστατο & χρυσοχόους ἐφυβρίλογῶν eadem a *Libanio* juncta T. II. p. 647. C. ἀργυροκοπῖαι τε & χρύσωμα. *Zenonis Cittiei* a *Clemente* locus egregius adfertur Paedag. III. p. 297. v. 7. quo modestae virginis imaginem efformavit: ἀπίσω δὲ & ὁ λαὸς τῶν μυροπωλίων, καὶ χρυσοχόων καὶ ἱματοπωλίων ἄλυς ubi vocem ultimam Interpres dum *caliginem* vertit, ἄχλυς se legisse, vel saltem voluisse legi manifeste significat, sed errore magno lapsus: gravius offendit in eodem vocabulo p. 192. v. 5. & pravam mirificae versionis strigilginem ab Editore novissimo, quod miror, impune tulit. *T. H.*

50. Τὸ δὲ παρὰ δόξαν] *Quicquid ei in mentem venit.* Consule in Clio *Herodotum.* *J. Br.*

Τὸ δὲ παρὰ δόξαν ἐλευθέρως λέγων] Non bene vertitur, *ea quae urgent libere dicere:* hoc enim voluit *Lucianus: mentis cogitata libere dicere:* παρίσασι est *in mentem venire, animo obversari. Plat.* in Phaedone: ὅτι μοι παρίσασι, *ita ut mihi videtur, ut sentio.* *J. G. G.*

Τὸ παρὰ δόξαν] Jure *Graevius* in Interpretes animadvertit; sed quae notat Vir eximius a *Budaeo* sunt derivata, qui dudum illam potestatem verbi παρίσασθαι explanaverat C. L. G. p. 217. 218. Saepe quae ex praesenti rerum statu cogitationes nobis oriuntur, παρίσασι τῇ ψυχῇ & simplicites παρίσασι, *obversari animo, menti esse praesto*, dici solent. *Sophocl.* Oed. Tyr. v. 921. — δόξαι μοὶ παρίσασθαι quod itidem frequenter *Dionysius Halic.* usurpavit. *Aristid.* T. III. p. 507. A. εἰ γὰρ ἐκάστῳ τοῦτ' ἐν τῇ ψυχῇ παρασταίη, καὶ τοῦτο πάντες πιθοῖεν. Hinc τὸ ἐπιφανὲς & τὸ παρισάμενον, *quod subito menti occurrit, e re nata cogitatio.* *Ctesias* in Exc. p. 647. v. 4. Artaxerxes τῇ μητρὶ τὸ παρισάμενον αὐτῇ πρᾶξαι ἐπιτρέπει, *matri quicquid placuerit, ut Apollonide medico faciat, permittit.* *Dion Chrys.* Or. XII. p. 213. B. πλείστη μὲν ἐν ἰσχυρίᾳ & δυνάμει ἀνθρώπῳ περὶ λόγου ἐπιδείξασθαι τὸ παρισάμενον Or. XXXIII. p. 410. B. πολυτελῶν ἐπιθυμιῶν, καὶ δοκεῖ, τὸ παρισάμενον λέγειν utrobique peccat Interpres: sic autem ille posteriore loco; *cunctatus, opinor, quicquam ex tempore dicere:* nonnihil vidit; nam οὐκ ἐκ τοῦ παρισαμένου λέγειν valet, *non meditatam, sed subitam & extemporalem orationem habere: Plutarch.* V. Demosth. p. 850. A. τὸ μὴ ταχέως, μηδὲ περὶ παντὸς οὐκ ἐκ τοῦ παρισαμένου λέγειν, quam Periclis prudentiam Demosthenes aemulabatur. Parem usum habet οὐκ ἐκ τοῦ ἐπιτελοῦντος ἐπιχειρεῖν enim sive ἐπιτελεῖν & παρίσασι in hoc negotio tam propinquae sunt virtutis, ut, quia alterum alterius explicationi conducit, illud per injuriam in hujus sedem nonnunquam immigraverit. Editur in *Aristide* T. II. p. 297. ἐπιχειρεῖσι μοι δοκοῦσι, μὴ πλείω τῶν ἑαυτῶν διειληφέναι δοκῶ· atqui sine controversia legendum esse, παρίσασι μοι διειλῆφθαι τε & δεδόσθαι &c. *Thomas Magister* ex quo in Παρίσασι ad discussionem

χθῆναι C. H.

ρον τῷ Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν δέῃ ἁλόντα ἐπὶ τὴν πυρὰν ὑπὸ τοῦ Κύρου ἀναχθῆναι· ἤκουσα γὰρ τοῦ Κλωθοῦς πρώην ἀναγινωσκούσης τὰ ἐκάστῳ ἐπικεχλωσμένα· ἐν οἷς καὶ ταῦτ' ἐγέγραπτο, Κροῖσον μὲν ἁλῶναι ὑπὸ Κύρου, Κῦρον δὲ αὐτὸν ὑπ' ἐκείνης τῆς Μασσαγετίδος ἀποθανεῖν. ὁρᾷς τὴν Σκυθίδα, τὴν ἐπὶ τοῦ ἵππου λευκῆς ἐξελαύνουσαν; ΧΑΡ. Νὴ Δία. ΕΡΜ. Τόμυρις ἐκείνη ἐστί. καὶ τὴν κεφαλήν γε ἀποτεμοῦσα τοῦ Κύρου αὕτη εἰς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν νεανίσκον; Καμβύσης ἐκεῖνός ἐστιν. ἔτος βασι-

ἐξελαύνουσης C. H. prave.

redibit Solonis, quum tempus aderit, ut captus in rogum Cyri jussu inponatur. Etenim audivi ex Clothone nuper prælegente, quæ cuique forent fato decreta: in quibus hæc erant consignata, Crœsum captum iri a Cyro, Cyrum autem ipsum ab ista Massagetide occidendum esse: viden' illam mulierem Scythicam, illam equo albo invectam. CHAR. Ita sane. MERC. Illa Tomyris est, quæ caput Cyri præcisum in utrem injiciet plenum sanguinis. Viden' etiam filium Cyri juvenem? iste Cambyses est, regnabitque post patrem: is re-

nem nunc incedere splendidiorem. *Dion Cass.* LXXVII. p. 875. D. de Antonino Caracalla: τῷ πώγωνι ὁμοίως τὰ ἱππικὰ τοῦτο οἱ ἀνηρτικέναι λαλῶν· haec *Suidas* V. Ἀντωνῖνος p. 234. istum in modum descripsit: τῷ πώγωνι ὁμοίως τὰ περὶ ἄρμα οἱ &c. Apud *Dionem* rectius legi *Kayserus* pronunciat: mihi, dummodo refingas περὶ ἄρμα, secus videtur. Praeterea, quod jam ex uno alteroque exemplo intelligi potuit, observandum est accedere nonnunquam huic locutioni vim quandam ingenuae fiduciae animique libertatis, qua quis nixus, potentiam aliorum atque opes nihil reformidans sensa mentis sine ambage palam profitetur: sic in *Luciano* capiendum est: *Plutarch.* Dion. p. 960. B. τὴν παῤῥησίαν ἔφερον αὐτοῦ (Dionysius Dionis) μόνον χαδὸν ἀδεῶς λόγων τὸ παρὰ μέθην. T. H.

53. Πυρὶν] *Herodot.* I, 86. Aliter longe & verius, ut puto, *Xenophon*, quem vide. M. du S.

60. Τόμυρις] Tomyrin nobilitavit reportata de Cyro victoria sive vera, sive, quod multo potius credo, conficta. Primae vocalis exarandae discrimen ex *Herodoto* & *Luciano* monstravit *Fr. Fabric.* ad *Oros.* II, 7. In *Herodoto* quamquam publicatae scripturae vetusti Codices accedere videantur, *Suidas* tamen eadem historici verba sub utroque Τόμυρις & Τόμυρις proposuit; quo indicio patet, hoc aeque atque illud in Lexicis antiquorum inventum fuisse. Quum in *Amm. Marcellino* XXIII, 6. p. 398. *Lindenbrogius* exprimi jussisset *Tomyris*, repudiavit illam lectionem fide membranarum nixus *Henr. Valesius*: idque jure factum arbitror, neque adeo reprehendi debuisse ab *Is. Vossio* ad *Justin.* I, 8. apud quem & alios item Latinos scriptores licet fluctuare libros *Bongarsius* admoneat, *Franciscus* tamen *Oudendorpius*, Vir accuratissima doctrina praeditus, ad *Frontin.* II. c. 5. §. 5. *Tomyrin* inveniri testatur in duobus MSS. *Justini* a se collatis, & plerisque optimis *Frontini*. Βασιλεύουσης Τομύριδος *Eustathii* ad *Dionys. Perieg.* v. 739. fine dubio vitiatum est. *Theon* Progymn. p. 211. Οὐ γὰρ αἱ Τόμυρις ἡ Μασσαγέτις, ἢ Σεμίραμις ἡ Ἀμύργου τοῦ Σακῶν βασιλέως γυνὴ κατέλυσε τὸν Κῦρον . . . ἤδη συγχωρητέον, ἐν τῷ ἴδιον τοῦ ἄρχοντος ὄνομα ἀνηρῆσθαι ab *Herodoto* alteram, alterum a *Ctesia* fictum; cujus in Excerptis p. 635. Ἀμόργης τοῦ Σακῶν μὲν βασιλέως, ἀνὴρ δὲ Σπαρτιάτης quin idem sit, ac *Theonis* Ἀμύργου dubitari non potest; neque repugnabo, si quis hunc emendandum censuerit; eoque minus, quoniam serius etiam sub Dario Sacas invadente commemoratur a *Polyaeno* VII. c. 11. §. 8. inter eorum reges Ὀμόργης, qui ab Amorge, ut perspicuum est, solo literarum ordine discrepat: ceterum haec ipsa quoque *Ctesiae* deberi, mihi non est ambiguum. Tomyridis autem depravatissimum in *Theophilo* nomen ad Autol. III. c. 26. correxit *Simson.* ad A. M. 3476. cui *Fellus* obsecutus bene publicari curavit, Κύρου τὸν βασιλεύσαντος ἔτεσι λβ, τὴν ἀναιρεθέντος ὑπὸ Τομύριδος τῆς Μασσαγετίδος, sive potius, quod magis arridet, Μασσαγετίδι· nisi tamen deliberandum aliquis putet, quod mihi sane veterem scripturam attendenti contigit, an non a μισσαγέτης facilius oriatur μισγαγενής vel μισγαγενίδης, siquidem in *Hesychio* quoque Μισγάγεια istius Homericae vocis locum occuparit: significat autem *convallem aquosam & palustrem montibus interjectam, quae delatos inde torrentes recipiat.* Jam multum abest, ut ceteri cum *Herodoto* conspirent, qui aperto Marte, & atrocissima pugna Cyrum superatum tradidit: imo, si fides constat illis, quos auctores habuerunt *Trogus* & *Frontinus*, ad notas Massagetis angustias perductus, ibique, positis in montibus insidiis, cum ducentis Persarum millibus trucidatus interiit: quae tam incredibilis clades accidere non potuisset, nisi maximum imperatorem locis iniquissimis deprehensum fuisse statuas. Ergo abhorrere non videtur, ut historicus aliquis Graecus a Theophilo descriptus Cyrum dixerit interfectum ὑπὸ μισγαγενίδος: hujus autem conjecturae, cui ne a me quidem ipso plurimum tribuitur, arbitrium esto penes lectorem. Porro menda non dissimilis in reginae nomine apud *Schol. Dion. Chrysost.* p. 106. τὸν Κύρου ὑπὸ τῆς Μαιρίδος τῆς Μασσαγέτιδος σφαγὸν ὁ αὐτὸς Ἡρόδοτος ἀναγράφει. Meminit etiam *Hieronym.* ad *Zachar.* c. I. *Interfecto igitur apud Massagetas Cyro, qui triginta annos regnaverat in Persis, a Tomyri regina Massagetarum.* Saepe vero recentiores historici confundunt duas expeditiones Cyri diversas, primam contra Sacas susceptam, secundam adversus Massage-

tas

rebus undiquaque male geſtis in Libya, & Æthiopia, tandem mente captus interibit, poſtquam occiderit Apin. CHAR. O multam ridendi materiem: at nunc quis eos adſpicere ſuſtineat tanto faſtu elatos? aut quis in animum inducat, paulo poſt hunc fore captivum, illum caput habiturum in utre ſanguinis?

14. Verum quis ille eſt, Mercuri, qui purpureum amiculum fibula ſubſtrictum gerit, diademate revinctus, cui annulum coquus porrigit piſce diſſecto, in inſula

λεύσει μὴ τ πατέρα, ἢ μυρία σφαλεὶς ἐν Λιβύῃ, ἢ Αἰθιοπίᾳ, τὸ τελθταῖον μανεὶς ἀποθανεῖται, ἀποκτείνας τ Ἄπιν. ΧΑΡ. Ὦ πολλῆς γέλωτος! ἀλλὰ νῦν τίς ἂν αὐτὼς προσβλέψειεν ὕτως ὑπερφρονοῦντας τ ἄλλων; ἢ τίς ἂν πιστεύσειεν, ὡς μετ' ὀλίγον ὕτω αἰχμάλωτοι ἔσονται, ὕτω δὲ τ κεφαλὴν ἕξει ὑ ἀσκῷ αἵματος;

Ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ τ πορφυρᾶν ἐφεστρίδα ἐμπεπορπημένος, ὁ τὸ διάδημα, ᾧ τ δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι, τ ἰχθῦν ἀναλεμὼν Νήσῳ ὑ [a] ἀμφιρύτῃ;

[a] Ἀμφρύτῃ] Ita F. & P. Pleraeque ἀμφιῤῥύτῃ.

72. Ἐφεστρίδα] Διπλοΐδα. V.

las & Tomyrin, quaeque a ſuperioribus de alterutra fuerant memoriae mandata inter ſe permiſcent; ſicut facili negotio licebit animadvertere, ſi quis componat *Strab.* XI. p. 780. *Polyaen.* VIII, 28. *Frontinum*, *Juſtinum*, *Amm. Marcellinum*, atque alios. Illud enimvero vel inprimis admirationem habet non mediocrem, quod mortis genus, quo tantus Rex totque populorum victor obierit, in obſcuro lateat: praecipue quum ejus aetas in iſta inciderit tempora, quibus jam Graeci florentibus ingeniis ſcribendi ſtudium frequentabant, & Aſiae rebus quotidie magis magisque inmiſcebantur. Longe diſcedentes in hoc caſu mirifico veterum narrationes adnotavit *Jo. A. Boſius* ad *Corn. Nepot.* de Reg. c. I. Cur *Noſter Herodoti* fidem potiſſimum fuerit ſecutus, ratio eſt in promtu: nimirum ſingularis illa fortunae viciſſitudo Cyrum etiam multo gravius, quam Croeſum, proſternens ad hanc ingenioſam fragilitatis humanae picturam optime conveniebat: quamvis alioqui de hiſtoriae veritate ſecundum *Xenophontem* dederit *Humphr. Prideaux* ad A. ante Ch. N. 530. ubi egregia Doctiſſ. *Driebergius*. Dicemus ad Macrobios. *T. H.*

61. Ἐς ἀσκὸν] *Juſtin.* I, 8. *M. du S.*

66. Ἄπ. τ Ἄπιν] *Juſtin.* I, 9. *M. du S.*

68. Ὑπερφρονοῦντας] Vel *Xenophontis* in gratiam eximendus erat ex hoc numero Cyrus, quem ἀνδρώπων πατέρα fuiſſe dictum ferunt: *Pauſan.* VIII. p. 690. Exemplum boni civilisque non minus quam ſtrenui regis paſſim apud veteres proponitur. *Plato* de LL. III. p. 815. *T. H.*

72. Πορφυρᾶν] Πορφυρῆν antea ſcriptum erat, ut & Ἀπιδ. c. 7. *M. du S.*

73. Ἐφεστρίδα] Ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐσθῆτα ἱματιοπορπημένος legendum. *J. G. G.*

Ibid. Ὁ τὸ Διάδημα] Scribe, ᾧ τὸ Διάδημα. *J. Br.*

74. Δακτύλιον] Notiſſima doctis eſt hiſtoria, quam *Lucianus* hic quaſi in tabella artificioſiſſime pictam proponit. Eam autem in tyronum gratiam, quibus ad manum non eſt *Herodotus*, paucis narrabo. Polycrates in omnibus proſpera uſus fortuna monetur ab Amaſi Ægypti rege, ut fortunam *ſaevo laetam negotio* placet, re tum pretioſiſſima, tum ſibi chariſſima ita a ſeſe ablegata, ut ejus compos nunquam fiat. Is itaque annulum, quo maxime gaudebat, in mare magna cum pompa projicit. At is paucis poſt diebus ab ejus coquo in eximiae magnitudinis piſce, qui Polycrati a piſcatoribus muneri miſſus fuerat, repertus ad ipſum defertur. Quibus ad Amaſim perlatis, male de Polycratis exitu ominari coepit. Haec tu ab *Herodoto* enarrata legito lib. III. p. 113. & 131. *M. du S.*

75. Νήσῳ ὑ ἀμφιρύτῃ] *In Samo inſula*: eſt autem Homericum hemiſtichium Odyſſ. A, 50. Hoc vero, βασιλεὺς δὴ τις οὖχεται εἶναι, ex eo Poëtae ſumtum eſt Odyſſ. A, 180. Μέντης Ἀγχιάλοιο διΐφρονος οὖχεται εἶναι Υἱὸς· aut Odyſſ. E, 450. ἐπεὶ τις δὴ τοι οὖχομαι εἶναι. *J. Br.*

Ibid. Ἀμφιῤῥύτῃ] Sic mendoſe vulgo legitur; cum metri lex, ut jam probe vidit *Graevius*, poſtulet ἀμφιρύτῃ· & ita recte editio Florentina. Recte quoque idem hoc in Philopatride c. IX. Sed & alibi, ubi vel integri verſus, vel hemiſtichia uſurpantur, in metro peccatum eſt. Sic in iisdem his Contemplantib. c. XXII. legendum,

Κάθηαι' ἤμενος ὅ, τ' ἄτυμος ἀνὴρ, ὅς τ' ἔλαχε τύμβου.

Non ἔλαχε, ut editum. Similiter in Reviviſcentib. c. XLI.

Κεῖται δ' ὑ μίσσουσι δύο χρυσοῦ τάλαντα,

Non μίσσουσι, ſcribendum. Verſus is eſt *Homeri* Il. Σ, 500. *J. J.*

βασιλεὺς δὲ τὶς εὐχέλαι εἶναι; ΕΡΜ. Εὖγε παρῳδεῖς, ὦ Χάρων. ἀλλὰ Πολυκράτην ὁρᾷς τὸν Σαμίων τύραννον, πανθδαίμονα οἰόμενον εἶναι· ἀτὰρ καὶ οὗτος αὐτὸς, ὑπὸ τῷ παρεστῶτι οἰκέτῃ Μαιανδρίῳ προδοθεὶς ὀρθίῃ τῷ σαλράπῃ, ἀνασκολοπισθήσεται, ἄθλιος ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμονίας ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου. καὶ ταῦτα γάρ τοι Κλωθὼς ἐπήκουσα. ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ Κλωθοῖ, γενικῶς καὶ αὐτὼς, ὦ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς κρατερῶς, καὶ ἀνασκολόπιζε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. ἐν τοσούτῳ δὲ ἐπαιρέσθων, ὡς ἂν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀλγεινότερον καταπεσούμενοι. ἐγὼ δὲ γελάσομαι τότε γνωρίσας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν τῷ σκαφιδίῳ, μήτε

circumflua? regem plane videtur præ se ferre. MERC. Belle versum Homeri huc inflectis, Charon. Atenim Polycratem intueris Samiorum tyrannum, qui se omni ex parte felicem esse putat: verum hic ipse ab adstante familiari servo Mæandrio proditus Orcetæ Satrapæ in crucem agetur miser, ejectus fortunis omnibus in puncto temporis: etenim hæc quoque ex Clotho percepi. CHAR. Euge, Clotho, fortiter & ipsos, optima, & capita præcide, atque palo suffige, ut se sciant homines esse: interea in altum tollantur, quippe ab excelsiore fastigio acerbius casuri. Tum ego ridebo singulos agnoscens nudos in cymbula, nec

a Γενικῶς] Obtemperamus *J.* In reliquis Edd. γενικῶς. G. & P. γενικὴ· quasi voluissent ὦ Κλωθοῖ γενικὴ; sed alterum potius duco.

76. Εὖγε παρῳδεῖς] Καλῶς γε * ἄλλο ἄδεις ᾠδήν. *V.*

* Ἄλλην &c.] *Suidas*: Παρῳδῆσαι, ἄλλην τινὰ ᾠδήν· sed ea potestas inepte quadrat *Lucianeo* loco. T. H.

Ἀμφιρύτῃ] Sic scribas simplici ρ cum *Fl.* non duplici, ut in reliquis. *M. du S.*

77. Πολυκράτην] *Herodotus* in Thalia. *J. Br.*

80. Μαιανδρίου] Hic herum prodit; supra tyrannidem ipse occupasse dicitur Mer. c. 16. *M. du S.*

81. Ὀροίτῃ] *Dion Chrys.* Or. XVII. p. 251. Καὶ μὴν Πολυκράτη φασὶ . . . . Δασπλεύσασθαι πρὸς Ὀρόντην, ὡς χρήματα λάβοι, μηδὲ ῥᾳδίου γε θανάτου τυχεῖν, ἀλλὰ ἀνασκολοπισθέντα ὑπὸ τῷ Βαρβάρου Δασφαθρήνους idem, uti vides, quod *Lucianus*, verbum usurpavit: Satrapae nomen unius literae discrimen habet. Quia *Herodotus* Ὀροίτην vocavit, eam formam post *Victorium* ubique restitutam volunt Eruditi Viri: lege notas *Jo. Davisii* ad *Ciceron.* de F. B. & M. V, 31. Ego, qui persuasum habeam a diversis auctoribus non prorsus simili modo Polycratis historiam esse memoriae proditam, utrumque Ὀροίτην & Ὀρόντην retinendum judico, & MSS. duces sequor: *Suidas* neutrum omisit. Ὀρόντου τοῦ σατράπου τῆς Ἀρμενίας meminit *Polyaen.* IV, 8. §. 3. & alterius VII, 13. & 14. De Maeandrio vide ad p. 478. Qui Μαίανδρος erat in priscis *Herodoti* Edd. Μαιάνδριον fecit ex Cod. Med. *Jac. Gronovius.* T. H.

84. Εὖγε, ὦ Κλωθοῖ, γενικῶς] Mss. εὖγε κλωθοῖ γενικὴ, vulgo γενικῶς. Quae autem generositas in capitibus hominum truncandis, & palo suffigendis? Sed forte scrib. γενικῶς, *strenue*, *fortiter*. Mox scribe πόσῳ σὺ ἀμφιρύτῃ ex *Homer.* Odyss. Δ. v. 40. minuta haec sunt, sed tamen omnes, quas vidi, editiones deturpant. Quae de Maeandrio dominum suum Polycratem prodente scribit, non leguntur apud *Herodotum*, sed ex alio Historico illa hausit. Apud *Herodotum* sponte sua proficiscitur Polycrates ad Orcetem. *J. G. G.*

Εὖγε ὦ Κλωθοῖ, γενικῶς σὺ αὐτοὺς, ὦ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς κράτιστα] Aut aliter vertendum, quam fecit *Benedictus*, nempe *generose*; aut scribendum γενικῶς, ut in Tyrannicida: εὖ ἐπιχειρεῖν τις ἐτόλμα τῷ γενικῶν. In Vitarum auctione: βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄρρεν καὶ γενικόν. In Pseudomante: πάνυ γενικῶς καρτερήσας. Nam placuit ea vox auctori. *J. G.*

Ibid. Γενικῶς] Sic, ut emendare jusserant Viri Docti, Ed. *J.* Reliquae vitiose γενικῶς, nisi quod G. & P. γενικὴ, etiam prave. *M. du S.*

Γενικῶς] Quae ad p. 9. observata sunt, adverbium hoc unius literae accessione locupletandum esse satis probant: opera mea supersedere licuisset, si tum ad manum fuissent, quae docte scripsit Vir eximius *Laur. Norrmann*, ad *Thom. Mag.* Laudat. Gregor. Nazianz. p. 167. 168. ubi, postquam de γενικὸς & γενικῶς egit, *ne adverbio γενικῶς, hactenus sine certo latere ac patrono oberranti, ἀπροσωπόλῃπτον fortasseam impingam dica, suos illi otiam penates vindicesque reddit.* Ne hic quidem locus ejus diligentiam effugit; quo posito, *Junta*, inquit, γενικῶς *Aldus*, γενικὴ. T. H.

87. Ἐν τοσούτῳ] Errorem Interpretum perstrinxit *Ep. Bos* Ell. Gr. p. 200. T. H.

Ibid. Ἐπαιρέσθων]. Ἐπαιρέσθωσαν. *J. Br.*

Ἐπαιρέσθων] Probanda omnino est emendatio *Brodaei*

nec purpuream veſtem, neque tiaram, nec ornatum aureum ſecum ferentes.

15. MERC. Et illorum quidem, quos dixi, talis erit ſors: multitudinem autem, Charon, iſtam vides, navigantes, bellantes, in judiciis verſantes, agros colentes, fœnus exercentes, ſtipem petentes. CHAR. Equidem video variam quandam turbam, plenamque trepidi tumultus vitam; quin & urbes eorum perſimiles alvearibus, in quibus unusquisque proprium quemdam aculeum habet, proximumque pungit; at pauci nonnulli, tanquam veſpæ, agunt ferunt que imbecilliores. Quod autem circumvolat eos ex occulto, agmen illud, quinam ſunt? MERC. Spes, Charon, & metus, & amentiæ, voluptates, avari-

πορφυρίδα, μήτε τιάραν, ἢ κλίνην χρυσῆν κομίζοντας.

EPM. Καὶ τὰ μὲ τούτων ὧδε ἔχει. τὸ δὲ πλῆθυν, ὦ Χάρων, ὁρᾷς, τοὺς πλέοντας αὐτῶν, τοὺς πολεμοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτοῦντας; CHAR. Ὁρῶ ποικίλην τινὰ τύρβην, καὶ μεστὸν ταραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν ἐοικυίας τοῖς σμήνεσιν, ἐν οἷς ἅπας μὲ ἴδιόν τι κέντρον ἔχει, καὶ τὸν πλησίον κεντεῖ· ὀλίγοι δέ τινες, ὥσπερ σφῆκες, ἄγουσι, καὶ φέρουσι τὸ ὑποδεέστερον. ὁ δὲ περιπετόμενος αὐτοὺς ἔκ τ' ἀφανοῦς ὅτου ὄχλος τίνες εἰσίν; EPM. Ἐλπίδες, ὦ Χάρων, καὶ δείματα, καὶ ἄνοιαι, καὶ ἡδοναὶ, καὶ φιλαργυρίαι,

πλῆθυν ὁρᾷς ὦ X. R. et Z

τὴν διατριβὴν C. H. et multo rectius. ita et R. et Z.

ἀγνοίαι Z

δ Δειμάλια] F. & P. perperam δ' ἀγμάλια. eaedem τ' ἀφανοῦς in ceteris fere τἀφανοῦς. Verum in ſola F. eſt ἄνοιαι.

93. Τὸν δὲ πλῆθυν ὦ Χάρων † ὁρᾷς] Τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτοῦντας. V.

† Ὁρᾷς] Prima haec vox male habet; nec quid voluerit Scholii auctor patet, cum truncа tantum textus verba adferat. M. du S.

dasi in Miſcell. IX. c. 10. legentis ἐπαιρέθησαν. Præterquam enim quod & in præcedentibus, & ſequentibus non niſi in plurali fit ſermo, non ad duos tantum id, quod hic dicitur, referendum, ſed ad omnes illos impotentes & tumidos terrarum dominos, de quibus Charon & Mercurius ante fuerant loquuti; ad Crœſum nempe, Cyrum, Tomyrin, Cambyſen, Polycratem. Hi ut ad altiſſimum adſcendant faſtigium, precatur Charon Clotho, quo miſerius poſtea, & lapſu graviore ruant. Qui tamen vulgatam lectionem velit defendere, poſſit inferre, *Lucianum* hic ποιητικῶς uti duali, quo nihil apud *Homerum* frequentius. *J. J.*

Ἐπαιρέθην] Lectionem optimam hanc, utpote Atticam, fruſtra ſollicitant *Bourdelot.* & Cl. *Jenſius.* Vid. Νεκρ. Δ. X. §. 2. *M. du S.*

1. Ἴδιόν τι κ. ἑ. καὶ τὸ πλ. κ.] Huc faciunt verſus *Lucilii*, quos *Lactantius* habet Inſt. Divin. V. c. 9. quibus mores Romanorum deſcribuntur perquam graphice:

Nunc vero a mane ad noctem, feſto atque profeſto,
Toto itidem pariterque die populusque Patresque
Factare indu foro ſe omnes, decedere nusquam.
Uni ſe atque eidem ſtudio omnes dedere, & arti,
Verba dare ut cauſe poſſint, pugnare doloſe,
Blanditia certare, bonum ſimulare virum ſe,
Inſidias facere, ut ſi hoſtes ſint omnibus omnes.

Ejusmodi homines egregie deſcribuntur inſtar apum, quae invicem ſe pungunt. *J. C.*

2. Ὥσπερ σφῆκες] Illa veſparum imago aculeis nocentiſſimis armatarum ex *Ariſtophanis* fabula cognomine videtur adumbrata; ubi chorus ſenum veſpas ſimulans in ſcenam procedit. Adeo noxium animalis genus, ut vel per quietem oblatum malos homines ac crudeles ſignificet, interprete *Artemidoro* II, 22. Hinc ſycophantae & veſpis comparantur, & aculeis inſtrui ſolent: *Philoſtr.* de V. A. T. VII. p. 273. v. 27. τοὺς δὲ τοιούτους ἀποδαλίουσιν (editur ἀποδαλοῦσιν) οἱ συκοφάνται κέντρα ἐπ' αὐτοὺς ἁρμόσαντες τὴν γλῶτταν. Conferendi ſunt *Platonis* illi κηφῆνες κεκεντρωμένοι & δεινὰ κέντρα ἔχοντες de Rep. VIII. p. 716. C. de quibus ad *Themiſt.* Or. XXIII. p. 287. D. *Petavius.* T. H.

6. Ἄγνοιαι] Sic neceſſario legendum, tum quia mox ita nominat ἄγνοιαν, ut qui de ea jam verba fecerit, tum quod cæteris omnibus intermixtam eſſe addit. Fl. ἄνοιαι· reliquae ἄνοιαι. *M. du S.*

Ἄνοιαι] Florentinum ἄνοια mutarunt, quia ſingularis unus inter tot plurales ferendus non videbatur. Hoc quidem leve: illud fere certum, utroque loco reponi alterutram vocem oportere: utra vero ſit in poſſeſſionem integram immittenda, ſine Codicibus arbitris decerni nequit; nam ſi veterum philoſophorum auctoritate ſtabimus, ἄνοια non minus quam ἄγνοια vitam humanam infeſtat. Ἄνοιαν equidem, aſſiduam mortalium comitem & peſtem, quamvis me non fugiat *Cebetis* illud poculum πλάνης ἐκ ἀγνοίας, cui ἀφροσύνῃ alibi jungit, hinc removere nolui: mox autem ideo magis placet, τούτων δὲ ἡ ἄνοια μὲ, quod ſta-

ξίαι, ἢ ὀργαὶ, ἢ μίσος, ἢ τὰ τοιαῦτα. τούτων δὲ ἡ ἄγνοια μὴ κάτω ξυναναμέμιχται αὐτοῖς, ἢ ξυμπολίτευταί γε, νὴ Δία, ἢ τὸ μῖσος, ἢ ἡ ὀργὴ, ἢ ζηλοτυπία, ἢ ἀμαθία, ἢ ἀπορία, ἢ φιλαργυρία. ὁ φόβος δὲ, ἢ ἐλπίδες, ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρούμεναι, ὁπότ' ἂν μάλιστα οἴηταί τις ἐπιλήψεσθαι αὐτῶν, ἀναπτάμεναι οἴχονται, κενεὰς αὐτοὺς ἀπολιπόμεναι, ᵃ ὅπερ ἢ τὸν Τάνταλον κάτω φάσκουσα ὁρᾶς ὑπὸ τοῦ ὕδατος.

Ἡ δὲ ἀτενίσας, ᵇ κατόψει δὲ μοίρας ἄνω ἐπιλωθώσας ἑκάστῳ τὸν ἄτρακτον, ἀφ' ὧν ἤρτηται ξυμβέβηκεν ἀπάντων ἐκ λεπτῶν νημάτων. ὁρᾷς καθάπερ ἀράχνιά τινα κατατεταμένα ἐφ' ἑκάστου ἀπὸ τῶν ἀτράκτων; ΧΑΡ. Ὁρῶ πάνυ λεπτὸν ἑκάστῳ νῆμα ᶜ ἐπιπεπλεγμένον γε τὰ πολλὰ, τοῦτο μὲν ἐκείνῳ, ἐκεῖνο δὲ ἄλλῳ. ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ πορθμεῦ· εἱμαρται γὰρ ἐκείνῳ μὲν, ὑπὸ τούτου φονευθῆναι· τούτῳ δὲ, ὑπ' ἄλλου· καὶ κληρονομῆσαί γε τοῦτον μὲν ἐκεῖνο, ὅτου ἂν ἡ μικρότερον τὸ νῆμα· ἐκεῖνον δὲ αὖ τοῦτο· τοιόνδε γάρ τι ἡ ἐπιπλοκὴ δηλοῖ. ὁρᾷς δ' ὧν ἐκ λεπτοῦ κρεμαμένους ἅπαντας; καὶ ὅτι μὲν

tia, iræ, odia, atque ejusmodi plura: ex eo numero amentia quidem infra ipsis adest inmixta, in eademque velut civitate degit, itemque odium, ira, æmulatio, inscitia, perplexa hæsitatio, & avaritia: sed metus & spes superne volitantes, ille quidem incidens mentem excutit, nonnunquam & paventem contrahere se facit; hæ vero capitibus inminentes, ubi maxime quis putat se prehensurum eas, avolant repente, hiantesque destituunt; quod ipsum & Tantalo vides accidere apud inferos ab aqua fugiente.

16. Quod si aciem intenderis, conspicies etiam Parcas stamina singulis versato deducentes fuso, unde nexos pendere contingat omnes ex tenuibus filis: videnne quasi aranearum fila quædam in singulos a fusis demissa? CHAR. Cerno tenuissimum unicuique licium additum inplexumque ut plurimum hoc illi, illud alii. MERC. Et jure quidem, portitor: nam illi fatale est, ab isto ut occidatur; isti, ut ab alio: huic vero, ut hæreditatem adeat ejus, cujus brevius sit filum: isti contra, ut illius: tale enim quiddam mutuus inplexus significat. Perspicis tamen a tenui filo suspensos omnes: is quidem sursum adtractus

a Ὅπερ] F. ἅπερ prave. / b Κατόψει] Hoc verbum exulat a F. c Ἐπιπεπλεγμένον] Ἐπιπεπλεγμένα P. F.

statim ἀμαθία nihil admodum ab ἀγνοία differens subsequatur: vide tamen c. XXI. T. H.

13. Ἐκπλήττει] Ἐκπλήττω, inquit *Thom. Magister*, ἐ μόνον τὸ εἰς ἔκπληξιν ἄγω, ἀλλὰ & τὸ ἐκπλήττομαι· ἅπαξ Λουκιανὸς ἐν τῷ Χάρωνι ἢ Ἐπιστρεφόντες ἐκπλήττει φησὶν & ὑποπτήσσειν ποιεῖ. Decepit *Thomam* vernaculi sermonis non callentissimum prava, quam suo in codice reperit, *Luciani* verborum lectio: bonum est, & indoli linguae Graecae convenience, quod in nostris Edd. vulgatur. T. H.

24. Ἐπιπεπλεγμένα] P. & Ed. F. melius quam ἐπιπεπλεγμένον, quod in reliquis est. M. du S.

31. Ἀπὸ λεπτοῦ] Νήματος, μίτου, λίνου subaudiendum. *Erasm.* in Paroemia, *De filo pendet*. J. Br.

38. Κεῖσται] Mallem scripsisset πεπεῖται, nisi revera, quod magis credo, sic scriptum reliquerit: postulare videntur sequentia μόγις γ. τ. γ. ἐξικνουμένου τῷ πτώματος. T. H.

44. Τῷ βελτίστῳ θανάτου] Morti personam accommodari notum est: notavit pluribus & ex hoc loco *Barth.* ad *Stat.* Th. IV, 528. Irritatus in Sisyphum Jupiter ἐπιτίμιόν αὐτῷ ἐπέθηκε θάνατον sed ut omnium erat post homines natos versutissimus, tam validis constrictam vinculis tenuit, ut elabi nequiret, munusque suum fungi; donec Mars Morti liberatae Sisyphum in potestatem dederet. Rem memorabilem ex *Pherecyde* narrat *Schol. Homer.* ad Il. Z, 153. Cum Hercule quoque impari praelio congressus Orcus Alcestidem remisit, prout docet *Euripides* in illa fabula, ἄπαλλε τὴν μελέμπτολιν νεκρῶν θάνατον vocans v. 843. & δαιμόνων τὸ κείρειον v. 1140. Non itaque mirum, si Deum fecerint, cui hymnorum postremum cecinit *Orpheus*: *Hesychio* θάνατος . . . ὁ σωμαλοιδὴς θεὸς. *Xenoph. Ephes.* III. p. 49. δεῦρ' ἀνάκαμψαι θεοῖς Ἔρωτι & Θανάτῳ scite *Lucianus* ἀγγέλους illi & ὑπηρέτας valde formidabiles adposuit. In miseriis, quae vitam humanam undiquaque circumstant, expingendis veterum industria figuras non minus multiplices quam elegantissimas adinvenit: quem non capiat *Aeschinis* exactrix natura, quae, nisi debitum vitae mature red-

dus sublimis apparet; at paulo post præcipitatus abrupto lino, quando non amplius oneri sustinendo sufficiet, magnum edet sonitum: hic autem paululum modo a terra levatus etiamsi ceciderit, nullo jacebit excitato sonitu, sic ut a vicinis vix casus ejus exaudiatur. CHAR. Sunt illa, Mercuri, omnino ridicula.

17. MERC. Imo vero ne verbis quidem consequi possis, prout dignum est, quanto sint risu excipienda, Charon: maxime si spectes eorum contentissima studia, & quod inter medias spes intereant correpti ab optima Morte. Ejus autem sunt nuncii ministrique valde multi, ut vides, frigora febrium & ardores, tabes, pulmonum adfectus, gladii, latrocinia, cicutæ potiones, judices, tyranni: horum ipsis nihil in mentem plane subit, dum felices agunt; simulatque offenderint, mox crebrum in ore ottotœ, ah, ah, hei mihi. Quod si statim ab initio secum cogitassent tum se esse mortales, tum, pauxillum istud temporis in vitam quasi peregrinatione institutum, abituros tanquam ex somnio, omnibus super terram relictis, vixissent sane sapientius, minusque doloris morientes cepissent: nunc autem perpetuo quum se sperent usuros esse rebus præsentibus, ubi præsto fuerit minister, citaveritque & duxerit vinculis inpeditos febris tabisve, indignan-

ἀναστραθεὶς ἄνω μετέωρος ὀλίγον, ἢ μὴ μικρὸν καλαπεσὼν, ἀπέραντος ἢ λίνου, ἐπειδὰν μηκέτι ἀντέχῃ πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται. ὅτος δὲ ὀλίγον ἀπὸ γῆς αἰωρούμενος, ἢν ἢ πέσῃ, ἀψοφητὶ κείσεται, μόγις ἢ τοῖς γείτοσιν ἐξακουσθέντος ἢ πτώματος. ΧΑΡ. Παγγέλοια ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν οὐδ' εἰπεῖν ἔχοις ἂν χαρίεσσαν ἀξίαν, ὅπως ἐστὶ καταγέλαστα, ὦ Χάρων· ἢ μάλιστα [d] αἱ ἄγαν σπουδαὶ αὐτῶν, ἢ τὸ μεταξὺ τῆς ἐλπίδων οἴκοθεν, ἁναρπάσας γιγνομένους ὑπὸ τοῦ βελτίστου θανάτου. ἄγγελοι δὲ αὐτοῦ, ἢ ὑπηρέται μάλα πολλοί, ὡς ὁρᾷς, ἠπίαλοι, ἢ πυρετοὶ, ἢ φθόαι, ἢ πλευριθυμονίαι, ἢ ξίφη, ἢ λῃστήρια, καὶ κώνεια, ἢ δικασταί, ἢ τύραννοι· ἢ τούτων ἕνεκεν ὅλως αὐτὸν εἰσέρχεται, ἐφ' ἂν εὖ πράττωσιν· ὅταν δὲ σφαλῶσι, πολὺ τὸ ὀτοτοῖ, ἢ αἰαῖ, ἢ ὤμοι μοι. εἰ δ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐνενόουν, ὅτι θνητοί τέ εἰσιν αὐτοὶ, ἢ ὀλίγον τοῦτον χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ ἀπίασιν, ὥσπερ ἐξ ὀνείρατος, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἔζων τε ἂν σωφρονέστερον, ἢ ἧττον ἠνιῶντο ἀποθανόντες. νῦν δὲ ἐς ἀεὶ ἐλπίσαντες χρῆσθαι τοῖς παροῦσιν, ἐπειδὰν ὀπτὰς ὁ ὑπηρέτης καλῇ, ἢ ἀπάγῃ, σπεύσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ φθόῃ, ἀγαναχτοῦσι πρὸς τὴν ἀγω-

anaplas C.H. Z.R. male

μόλις Z. minus attice.

γινομένους C.H. R.

ὅλως ἥδεν C.H. ὅταν. Z.

καὶ τὸ αἰαῖ. C.H. καὶ τὸ οἴμοι C.H. ἐννενόουν. Z.

χρήσεσθαι R. Z.

ἀναγωγὴν, Z

d Αἱ ἄγαν σπουδαὶ] Τὰ ἄγαν σπουδαῖα P. *f.* idemque praefert margo *AIW.*

57. Χρῆσθαι] Χρήσασθαι. *V.*

reddatur, ὡς ὁδολοσάτις ἐπισᾶσα ἐπιχορόζει τῷ μὲ ὕψει &c. Dial. III. c. 9. Paulo aliter Bion se velut ex conducto ἐκ τοῦ σωματίου ἐξοικίζεσθαι ajebat, ὅταν ἡ μισθώσασα φύσις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφαιρῆται, τὰ ὦτα &c. in illis apud *Stobaeum* reliquiis p. 19. v. 44. quas ego *Teletis* esse duco e libro περὶ εὐεξίας deprompta. Multa non aliena dabit *Hipparchus Pythagoreus* apud Eundem p. 573. quorum partem aliquam adscribere juvat tum, quia cum Lucianeis & sententia, & verbis ipsis apte congruunt, tum ut labes simul, quibus elegantissimus locus est infectus, detergam: πολλῶν ἐν τοιούτων θεωρημένων μήτε ταῖς κατὰ τὸ σῶμα εὐαμερίαις στοιχοῦντες σιμπνοόμενοι ἐπαιρώμεθα, μήτε τοῖς ἐναντίοις ἀγχόμενοι μαραινόμεθα· μήτε ταῖς ἐκτὸς νομιζομέναις εὐτυχίαις, αἱ δ' αὖται πολλάκις τάχιον ἀπόλυσθαι ἢ γένεσθαι πεφύκασι· πάντα δὲ ταῦτα ἔστατά τε δ' ἀβέβαια· Εὐρίπου τρόπον δὲ πολλαῖς δ' ποικίλαις μεταβολαῖς γινόμενα παρειλήφαμεν, ἢ ὐδὲν αὐτῶν μόνον, ὐδὲ ἀκίνητον, ὐδὲ βέβαιον, ὐδὲ ἀδιάρρητον. Ceterum quod infra *Noster* habet ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ unde derivatum sit, discas ex notis ad p. 434. Ad illos autem ἀγγέλους & ὑπηρέτας Orci accedunt ἀπεψίαι δυσκρησίαι καθάπερ προάγγελοι πρόδρομοι κήρυκες νόσων apud *Plutarch.* T. II. p. 127. D. & p. 128. F. ὑφ' ὧν ὥσπερ μόλις, ὥσπερ ὑπ' ἀγγέλων ἢ κλητόρων, πυρετοῦ περὶ θύρας ὄντος, ἤδη θορυβούμενοι συσκίλλουσιν ἑαυτούς. *Hipponactis* Scazon apud *Etymol.* p. 539. Κρηνὴ δὲ πικρὸν ἄγγελός τε κἠρυξ. T.H.

ἀγωγὴν, ὃ πολὺ προσδοκήσαντες [a] ἀποσπα- botur se abduci, ut qui nondum expectaverant fore, ut inde avellerentur. Quid enimvero non faciat iste, qui domum gnaviter ædificat, operariosque urget, si didicerit, hanc quidem esse sibi finiendam, at se, vixdum inposito tecto, decessurum, hæredique relicturum, ut ea domo fruatur, in qua ne semel quidem ipse miser cœnaverit. Ille porro, qui gaudet, quod masculum infantem uxor sibi pepererit, ideoque amicos prolixe accipit nominalia celebrans, si sciret septennem puerum esse obiturum, num tibi videtur lætaturus eo nato? sed hoc nimirum in causa est, quod illum felicem filii sorte contempletur, athletæ patrem Olympico certamine victoris; sed vicinum, qui exequias it infanti, non cernit, neque novit, a quo stamine pependerit. Jam de finibus litigantium vides quantus sit numerus; item eorum, qui coacervant pecunias, tum, antequam frui li-

σθῆναι αὐτῷ. ἢ τί γὰρ οὐκ ἂν ποιήσειεν ἐκεῖνος ὁ τὴν οἰκίαν σπουδῇ οἰκοδομούμενος, καὶ τοὺς ἐργάτας ἐπισπέρχων, εἰ μάθοι, ὅτι ἢ μὲν ἕξει τέλος αὐτῷ· ὁ δὲ, ἅρτι ἐπιθεὶς τὸ ὄροφον, ἀπίοι, τῷ κληρονόμῳ καταλιπὼν ὁ ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς δὲ μηδὲ δειπνήσας ἄθλιος ἐν αὐτῇ; ἐκεῖνος μὲν γὰρ ὁ χαίρων, ὅτι ἄρρενα παῖδα ἔτεκεν αὐτῷ ἡ γυνὴ, καὶ φίλους ἀφ' τούτου ἑστιῶν, καὶ τὸνομα τοῦ παιδὸς τιθέμενος, εἰ πίστασθε, ὡς [c] ἑπτέτης γενόμενος ὁ παῖς τεθνήξεται, ἆρα ἂν σοι δοκεῖ χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γενομένῳ; ἀλλὰ τὸ αἴτιον, ὅτι τὸν μὲν εὐτυχοῦντα ἐπὶ τῷ παιδὶ ἐκεῖνον ὁρᾷ, τὸν δὲ ἀθλητὴν πατέρα τοῦ Ὀλυμπια νενικηκότος· τὸν γείτονα δὲ, τὸν ἐκκομιζόμενον τὸ παιδίον, οὐχ ὁρᾷ, οὐδὲ οἶδεν ἀφ' οἵας αὐτῷ κρόκης ἐκρέμαλο. τοὺς μὲν γὰρ περὶ τῶν ὅρων διαφερομένους ὁρᾷς, ὅσοι εἰσὶ, καὶ τοὺς συναγείροντας τὰ χρήματα, εἶτα, πρὶν ἀπο-

+ δοκεῖ Z.

a Ἀποσπασθῆναι Z] F. ἀποσπασθῆσεσθαι. ὁ Mad] Δὲ ὃ P. & in ora AIW. c Ἑπτέτης] Ald. ἑπταετὴς. Hoc notatum invenio ad marginem AIW. Ἑπτέτης & ἑπταέτης utraque sunt in usu, nec scribendi modus, quem omnes Edd. habent, est reprehendendus.

65. Ἄπιοι] Melius ad ἕξει conveniat ἄπιστι· nihil tamen muto. Ὁ δὲ pro αὐτὸς δέ. T. H.

70. Ἑπτέτης] Perperam in omnibus editionibus legitur ἑπτέτης pro ἑπταέτης. J. G. G.

72. Ἀλλὰ τὸ αἴτιον] Hoc sane in causa est. J. Br.

76. Ἀφ' οἵας αὐτῷ κρ.] An scribendum? ἀφ' οἵας αὐτὸς κρόκης ἐκρέμασται. F. G.

77. Αὐτῷ] Ut περὶ Πλούθ. §. 15. ἐθ' ὅ, τι πάσχοιεν αὐτῷ ὁ παῖς ἰδόντα. Legi posset αὐτὸ, scilicet παιδίον, genere ad proxime praecedens nomen inflexo. Plutarch. Phoc. p. 755. E. ἐπιφανῶσαι τοῖς περὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ Μακεδονίαν ὡς παλαιοῦ καὶ σαπροῦ κρεμαμένοις σήμοντος sic Demades Antipatrum senem designabat. T. H.

86. Τις αὐτῶν] Αὐτοὺς forte. F. G.

87. Ἔξω τοῦ ἀδ.] Observandus omnino hic usus vocis ἔξω a vulgari longe dissitus. Sic ἔξω φρόνου. Vid. Tacit. H. I, 15, 7. M. du S.

Ibid. Ὡς φῄς] Haud minus est, quam quod in Edd. extat, incommodum ὡς φασιν· quorsum enim referas, aut quem sensum congruentem inde extundas? Non dubito, quin verum sit ὡς ἔφην. Ante locutus erat de Crœso, Cyro, Polycrate, quorum exemplis abunde constabat τὸ ἀεὶ δαίμονιον ἐπ' ἀμφίβολον τῆς τύχης. Imo vero suspicionem eam aliquando cepi, ac si omnis haec oratio Mercurii, ἣν γοῦν . . . . . τῶν ἐνθάδε ἀφῖξαι, sedibus suis exturbata huc nescio quo casu perveniisset: inferueris enim c. XV. post ista, καὶ τὰ μὲν τοιαῦτα τῶν ὧδε ἔξει, nemo facile negabit, aptissime dictorum ordinem cohaerere. Attamen videndum est, ne cuncta haec, deleta Mercurii persona, Charonti melius adscribantur: nihil enim in his apparet, quod Charon pro singulari ingenii solertia jam rerum humanarum, quas simul omnes oculis habebat subjectas, non mediocriter peritus, dicere non potuerit: egregie favet totius orationis nexus: sic eadem opera servare licet ὡς φῄς, *ut tu, Mercuri, dicis*; quanquam opportunius existimem, ὃ ἔφης, *quod tu nimirum ante dicebas*, quum magnos reges inopinato fortunae impetu eversos demonstrares. In hanc opinionem postremam propendere me fateor. *Dion* autem *Chrysostomus* quae scripsit in Charid. p. 302. 303. omnino digna sunt, ut cum *Luciano* componantur. T. H.

88. Φασὶν] L. In reliquis φῄς. M. du S.

92. Ἐᾶν πάθῃ] *Praetereo luctus.* J. Br.

Ibid. Ἐξ ἰσοτιμίας] Id est, ἐξ ἴσου, ἴσως. F. G.

93. Ὅτου

liceat, citantur ab iis, quos modo dixi imminentibus nunciis & miniſtris.

18. CHAR. Hæc omnia video, & apud animum meum cogito, quid ipſis dulce ſit in curſu vitæ, quidve ſit illud, quo privati indignantur. MERC. Porro ſi quis reges eorum intueatur, qui eſſe feliciſſimi cenſentur, præter inſtabilem eorum atque ancipitem fortunam, multo plura jucundis ingrata inveniet ipſis adeſſe, timores, perturbationes, odia, inſidias, iras, adulationes: in his enim malis omnes verſantur. Mitto luctus, morbos, adfectiones, quæ ſcilicet in eos æquali jure atque in alios quosvis imperium exercent. Nunc ubi regum iſtorum conditio miſera eſt atque ærumnoſa, exputare commodum, qualis privatorum ſit hominum.

19. CHAR. Atenim exponere tibi volo, Mercuri, cuinam rei ſimiles mihi viſi fuerint homines, eorumque univerſa vita. Tu ſane bullas aliquando in aqua ſpectaſti ſub ſcatebra violenter præcipitante

80 λαῦσαι αὐτῷ καλυμβήσεις ὑφ' ὧν εἶπεν ὀπιόντων ἀγγέλων τε, καὶ ὑπηρετῶν.

ΧΑΡ. Ὁρῶ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ, [d] τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς ἐστὶ τοῦ βίου, ἢ τί ἐκεῖνό ἐστιν, ὃ φερόμενοι ἀγανακτοῦσιν. ΕΡΜ. Ἦν γὰρ τὰς βασιλέας ἴδῃ τις αὐτῶν, οἵων εὐδαιμονέσθαι εἶναι δοκοῦσιν, ἔχοι δ' ἀβεβαίως, καὶ ὡς [e] φησ ἀμφιβόλως ἡ τύχης, πλείω τὰ ἡδέα τὰ ἀνιαρὰ εὑρήσει προσόντα αὐτοῖς, φόβους, καὶ ταραχὰς, καὶ μίση, καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ ὀργὰς, καὶ κολακείας· τούτοις γὰρ ἅπασι ξύνεισιν. ἐῶ τὰ ἔνθη, καὶ νόσους, καὶ πάθη, ἐξ ἰσοτιμίας δηλαδὴ ἄρχοντα αὐτῶν. ὅπου δὲ τὰ τούτων πονηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς, εἰ τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἴη.

ΧΑΡ. Ἐθέλω γάρ σοι, ὦ Ἑρμῆ, εἰπεῖν, ᾧ τινι ἐοικέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ βίος ἅπας αὐτῶν. ἤδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐθεάσω ὑπὸ χειμῶνί τινι καταῤῥάττοντι ἀνα-

ἐμαυτὸν ἐννοῶ ὅτι R. et C. H.
ἐννοῶ Z.
περὶ Z.
βασιλέας αὐλῶν C. H et R.
ἴδῃ τις C. H et R.
ἔφη Z. male.
μοι ἐοικέναι Z.
abſunt a R.
καταῤῥάττοντι R.

d Τί] F. & J. ὅτι. Bonum eſt ὅ, τι, ponique ſolet nonnunquam pro τί. e Φῆς] L. φασι.

81. * Ἀγγέλων] Ἐπιόντων. V. ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῶν ἐπιόντων. G.

* Ἀγγέλων] Hic pravum, quo utebatur, codicem ex meliori emendabat. M. du S.

Quorſum haec ſpectet adnotatio, non intelligo. Primus enarrator forte ſtructuram expedire voluit; ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τῶν ἐπιόντων ἀγγέλων τε καὶ ὑπηρετῶν, ὃς εἶπον· quam ſuſpicionem injiciunt Exc. G. poſtmodum illa deſcribendo ſunt corrupta T. H.

98. Πομφόλυγας ἐν ὕδατι] Ἄγαν † εὐφυὲς ὠδὶ σχέδιγμα. V.

† Εὐφυὲς] In V. & A. Ed. ἐμφυὲς· quod tanquam alienum in hoc loco ab uſu Graeci ſermonis emendare non dubitavi. T. H.

93. Ὅπου δὲ] Ὅπου δὴ forte. F. G.

Ὅπου δὲ τὰ τούτων πονηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς εἰ τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἴη] Non poſſunt his verbis reſpondere; quae eis Latina appinxit *Moſellanus*: *usque adeo, ut non minoris fuerit & temporis & negotii, horum hic recenſere mala, quam & privatorum.* Neque enim in his Grœcis tale quid agnoſco. Nec melior *Benedictus Moſellanum* circumludens: *quandoquidem horum mala recenſere non minus temporis exigeret, quam qua ſunt privatorum*; qualis comparatio prorſus non exſtat in Grœcis. Verto: *Quum*, vel, *ubi vero haec ſint regum mala, opportunum*, vel, *praſto eſt colligere, qualia ſint privatorum.* J. G.

94. Λογίζεσθαι] *Chryſoſtom.* Hom. ad Pop. Antioch. XVIII. 274, 2. Τοσαῦτα δὲ τοῖς βασιλεύουσιν ἀθυμίας ἐπάγουσι, ὅτα τῇ θαλάττῃ τὰ πύματα· εἰ δὲ βασιλεὺς εἶναι ἄλυπον ἐργάσεται βίον, τί ἕτερον διώκουσι καθορθῶσαι τοῦτο; τί μὲ βιωτικῶν ὠδὶν· τὸ δὲ Παύλου ῥῆμα μόνον τὸ βραχὺ τοῦτο . . . . χαίρειν ἐν Κυρίῳ πάντοτε. M. du S.

98. Πομφόλυγας] Ex *Homero* poſtea vocat φύσσα, φυσαλίδας, φύσημα. J. B.

Πομφόλυγας] *Homo bulla*: eoque magis ſenex, inquit *Varro* de R. R. I. c. 1. annum agens octogeſimum. *Eraſmus* in iſto adagio & *Luciani* noſtri meminit, & ad deplorandam humanae vitae fragilitatem ingenio fraena laxavit. Πομφόλυξ autem ἡ ἐπιπεσόντος ὕδατος ἐν ὑποκειμένῳ ὕδατι ἐπανάστασις, definiente *Arati* Schol. ad Διοσ. v. 248. Vide *Heſych.* qui praeterea docet ἐπὶ τῶν ἀλαζόνων φυσιαμένων λέγεσθαι τὴν λέξιν. Sententiam valde appoſitam habet *Suidas*: Ὥσπερ πομφόλυξ ῥαγεῖσα ἀφανίζεται, οὕτω μνήμη ὑπερηφάνου ὄλλυται μὴ θάπτοντος. T. H.

ἀνταμφίας; τὰς φυσαλλίδας λέγω, ἀφ' ὧν ξυναγείρεται ὁ ἀφρός. ἐκείνων τοίνυν αἱ μέν τινες μικραὶ εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖσαι ἀπέσβησαν· αἱ δ' ὅτι πλέον ἀφρεῖσι, καὶ προχωρησῶν αὐταῖς τῶν ἄλλων αὗται ὑπερφυσῶνται εἰς μέγιστον ὄγκον αἴρονται· εἶτα μέντοι καὶ εἶναι πάλιν ἐξερράγησαν πᾶσαι· οὐ γὰρ οἷόν τε ἄλλως γενέσθαι. τοῦτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων βίος. ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφυσημένοι, οἱ μὲν μείζους, οἱ δ' ἐλάττους καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι, καὶ ὠκύμορον τὸ φύσημα· οἱ δὲ ἅμα τῷ ξυστῆναι ἐπαύσαντο πᾶσι δ' ἦν διαῤῥαγῆναι ἀναγκαῖον. ΕΡΜ. Οὐδὲν χεῖρον σὺ τὸν Ὁμήρου εἴκασας, ὦ Χάρων, ὃς φύλλοις τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ.

ΧΑΡ. Καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὁρᾷς οἷα ποιοῦσι, ἔριδας ἔχοντες περὶ καὶ τιμῆς, καὶ κτήσεων ἀμιλλώμενοι, ἃ πάντα καταλιπόντας αὐτοὺς δέησει, ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἥκειν παρ' ἡμᾶς. βούλει οὖν, ἐπεὶ ποθεν ἐφ' ὑψηλοῦ ἐσμεν, ἀναβοήσας παμμέγεθες ᾠδαινέσω αὐτοῖς, ἀπέχεσθαι μὲν τῶν μαλακίων πόνων, ζῆν δὲ ἀεὶ τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων, Ὦ μάταιοι, τί ἐσπουδάκατε περὶ ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες· οὐ γὰρ ἐς ἀεὶ βιώσεσθε· οὐδὲν γὰρ ἐνταῦθα σεμνὸν ἀΐδιόν ἐστιν, οὐδ' ἂν ἀπάexistentes; bullas istas inquam inflatas, unde cogitur spuma: earum quædam parvæ, quæ statim diruptæ solent extingui; aliæ diutius perdurant, accedentibusque aliis mirifice inflatæ maximum in tumorem excrescunt: nec tamen & ipsæ non tandem ruptæ dilabuntur; haud enim aliter fieri potest. Id ipsum est hominum vita: cuncti a spiritu quodam intumuerunt, hi majores, illi minores: & nonnulli quidem brevissimi temporis habent & cito pereuntem inflationem: alii simul atque coaluerint deficiunt: veruntamen omnibus bullæ modo ruptis interire necesse est. MERC. Nulla quidem parte deteriorem, Charon, comparationem instituisti, quam Homerus, qui cum foliis genus hominum confert.

20. CHAR. Ejusmodi quum sint, Mercuri, vides qualia designent, quamque ambitiosa contentione inter se de magistratibus, honoribus & possessionibus decertent; quibus tamen omnibus relictis non effugient, quin haud plus uno obolo habentes veniant ad nos. Vinne ergo, quoniam in alto sumus, quanta potero maxima voce exclamem, adhorterque eos, ut abstineant se a vanis laboribus, eoque modo vivant, ut semper mortem sibi ante oculos habeant positam, sic eos compellans: Inepti, quid studium istis in rebus abutimini? desinite fatigari, non enim in perpe-

a Ὑπερφυσώμεθα] Prave *J.* ὑπερφυσάμεθα. b Ἀΐδιον] Mendose *E.* & *A1.* ἀοίδιον adscriptum est in ora libri Wesselingiani: ἀΐδιον *Ald.*

4. Ἀπέσβησαν] Σβέννυμι. Hinc adagium: *Homo bulla est.* *J. Br.*

Ἀπέσβησαν] Id est, ἀπεσβέσθησαν εἰώθασι. De illo Aoristi primi usu frequentissimo praecipiens *H. Stephanus* App. de D. A. p. 144. hunc Luciani locum posuit, atque insuper observari jubet, *quum* Noster *usus sit aoristo, deinde praesenti, tandem ad aoristum redire in verbis, quae proxime sequuntur, ἐξερράγησαν scr.* Eundem loquendi morem plures explicarunt, *Is. Casaubon.* ad *Diogen. L.* I, 71. ad *Pers.* Sat. II, 5. ubi tamen quando *libabit* alteri lectioni *libavit* ideo praefert, *quia non sic Latini loquuntur, verum Graeci*, Viro magno non adsentior: *Fr. Nansius* ad *Nonni* R. E. J. XI, 73. *J. G. Graevius* ad *Hesiod.* Ἔ. & Ἡ. v. 185. & denique *P. Horrens* ad *Æschin.* Dial. I. p. 28. *T. H.*

15. Φύλλοις] *Homer.* Il. Z, 146. Οἵη περ φύλλων γενεὴ τοιήδε & ἀνδρῶν. & Φ, 464. — αἱ φύλλοισιν ἐοικότες ἄλλοθ' μὲν τε Ζεφύρῳ τελέθουσιν —. *J. Br.*

Φύλλοις] Decantatissimum Glauci dictum apud *Homer.* Il. Z, 146. passim veteres laudant. *Simonides* dolet saluberrimam sententiam a paucis in animum demitti: apud *Stob.* p. 530. v. 53. Ἐν δὲ τὸ πάλλιστον χῦδος ἔπεστιν ἀνῇ, Οἵπερ φύλλων γενεή, τοιόνδε καὶ ἀνδρῶν, Παῦροι μὲν θνητῶν ἄσσι διξάμενοι Στέφεσι ἰγκατέθεντο — Neque hoc fugiebat Aves *Aristophanis* v. 686. ubi argutissime philosophantes mortale genus hominum istis titulis compellant: Ἄγε δὴ φῶτα ἄνδρες ἀμπτόμενα.

petuum vivetis : nihil eorum, quæ in terris maximi fiunt, ſempiternum eſt : nihil inde ſecum abſtulerit, qui vita fungitur; quandoquidem neceſſe eſt nudum abire; domum vero, agrum, quicquid eſt auri aliorum ex aliis eſſe, & mutare dominos. Hæc atque ejusmodi ſi ſic, ut exaudiri poſſim, ipſis inclamem, non tu cenſes magnos inde redundaturos ad vitam fructus, eosque multo fore prudentiores?

21. MERC. Mi Charon, neſcis quam ipſos ignorantia & fraudulentus error occupatos teneat, ut ne terebra quidem perforari queant aures : tanta ceræ copia eas obſtruxerunt, quemadmodum Ulyſſes fecit ſociis metuens ne Sirenas auſcultarent. Quæ ergo ſpes eſt, illi ut audire poſſint, etiamſi tu clamando dirumparis? Quod enim apud vos Lethe poteſt, idem hic ignorantia perficit. Attamen ſunt eorum pauci, qui ceram in aures non receperunt, veritatis partes ſecuti, acie mentis ad pervidendas cognoſcendasque res humanas plane ſingulari. CHAR. Quin illis igitur inclamo. MERC. Supervacuum fuerit, ad eos ſi dicas, quæ noverunt: viden ut ſeducti a vulgo hominum deriſent quicquid agitur, nullaque ex parte probant : imo vero non obſcure patefaciunt, ſe aufugere jam comari ad vos ex vita; eo magis quod odio

γοι τις αὐτῆς τι ξὺν αὐτῷ ἀπενεγκάν· ἀλλ' ἀνάγκη, τ μὲν γυμνὸν οἴχεσθαι, τ δὲ οἰκίαν καὶ τ ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον, ἀεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ μεταβάλλειν τὺς δεσπότας. εἰ ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐξ ἐπηκόου ἐμβοήσαιμι αὐτοῖς, οὐκ ἂν οἶει μεγάλα ὠφεληθῆναι τ βίον, καὶ σωφρονεστέρους ἂν γενέσθαι πολύ;

ἀυλὸ ξὺν αὐλῷ.

οἰη R minus attice μεγάλα R. et Z.

ΕΡΜ. Ὦ μακάριε, οὐκ οἶδα, ὅπως αὐτὺς ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη μαστεθείκασιν, ὡς μηδ' ἂν τρυπάνῳ ἔτι μανθάνειν αὐτοῖς τὰ ὦτα. τοσούτῳ κηρῷ ἔβυσαν αὐτὰ, οἷον ποτὲ Ὀδυσσεὺς τὺς ἑταίρους ἔδρασε δέει τ Σειρήνων ἀκροάσεως. πόθεν οὖν ἂν ἐκεῖνοι δυνηθεῖεν ἀκῦσαι, ἢν καὶ σὺ κεκραγὼς μαρύγῃς; ὅπερ γὰρ παρ' ὑμῖν ἡ λήθη δύναται, τῦτο σὺ ταῦθα ἡ ἄγνοια ἐργάζεται. πλὴν ἀλλ' εἰσίν αὐτῆς ὀλίγοι, ὑ πεπαιδευμένοι τ κηρὸν ἐς τὰ ὦτα, πρὸς τ ἀλήθειαν ἀπεκλίναντες, ὀξὺ δεδορκότες ἐς τὰ πράγματα, καὶ καθεγηκότες οἷα ἔστιν. ΧΑΡ. Οὐκῦν ἐκείνοις γῦν ἐμβοήσαιμεν; ΕΡΜ. Περιττὸν τῦτο λέγειν πρὸς αὐτύς, ἃ ἴσασιν. ὁρᾶς, ὅπως [d] ἀποσπάσαντες τ πολλῶν καταγελῶσι τ γιγνομένων, καὶ ἐδαμῆ ἐδαμῶς δέεσθαι αὐτοῖς, ἀλλὰ δῆλοί εἰσι δρασμὸν ἤδη βεβουλευκότες πρὸς ὑμᾶς [e] ἀπὸ τ βίυ; καὶ μισῦντες, ἐλέγχοντες

ὁ Ὀδ. Z.

ἀκῦσαι δυνηθεῖεν Z. καὶ Z.

ἀποκλίνοντες c. H. quod praefero ita et R. et Z. ἀποκλίναντες

ἐμβοήσωμεν Z. R. et H

ἀποστάντες Z.

c Ὠφεληθῆναι] Ita recte *F.* & *S.* In ceteris plerisque ὠφεληθῦναι. d Ἀποσπάσαντες] Sic ſcriptum in P. *J.* & *V2.* Reliquae Ed. ἀπεστῶτες. Paulo deterius ad marginem *A1W.* ἀποστάντες. e Ὑμᾶς] Conſentiunt Edd. praeter P. quae ἡμᾶς. *Moſellanus* etiam vertit *ad nos*: improbanda lectio.

βιοι, φύλλων γενεᾷ προσόμοιοι &c. ubi vide *Scholiaſten*, & *Junii* Adag. in *Foliis ſimiles homines*. *T.H.*

21. Παμμιγεῖς] Ut *Plauto exclamare maximum*; quod notat *Daviſ.* ad *Cicer.* T. D. II, 23. *Lucian.* p. 469. v. 12. & περὶ Πενθ. c. 19. παμμιγεῖς ἀνακαγχάσαι. Protulit hunc locum *L. Bos* Exerc. Phil. in I. ad Timoth. VI, 7. *Tatian.* p. 64. Διόπερ, ὦ Ἕλληνες, καταγέλατε ὅσπερ λὸ τῦ μιτιάρου καλαπούσατά μου. *T.H.*

40. Οἷον περ Ὀδυσσεύς] *Homer.* Od. M. *J.Br.*

43. Ἡ Λήθη] *Lethes fluminis aqua.* *J.Br.*

49. Ἐμβοήσαιμεν] Sic omnino legendum, non ἐμβοήσαιμεν, ut in libris eſt. Vid. Notam ad Ἐνύχ. c. 10. & ſenſum hujus verbi Πενθ. c. 15. *M. de S.*

50. Ἀποσπάσαντες] P. & Ed. *J.* pro vulgato ἀπεστῶτες. *M. de S.*

Ἀποσπάσαντες] Quid cauſae ſit, quare admiſerim, luculenter patebit ex notis ad p. 256. praeterquam enim quod genus hoc loquendi *Luciano* familiare, vix erit, ut ullus librarius vulgatiſſimum ἀπεστῶτες mutare aggrediatur : contra cur ἀποσπάσαντες abierit in ἀπεστῶτες, non una reddi poteſt ratio : ea quidem praecipua, quod interpretamentum genuini verbi ſedem invaſerit. *Ariſtid.* T. III. p. 577. A. πολὺ τ ἐχθρῶς ἀποσπάσας τῦ πολεμεῖν. *Poll.* Praef. libri V. εἰ μέλλει καθαίρεσιν τὰ ἀποσπῶντα ἀφ' ἵππου· quae *Kuhnius* ab Interprete perperam intellecta recte expoſuit. *T. He*

τες αὐτῶν τὰς [a] ἀμαθίας. ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ γεννάδαι· πολὺν πάνυ ὀλίγοι εἰσὶν, ὦ Ἑρμῆ. ΕΡΜ. Ἱκανοὶ καὶ οὗτοι· ἀλλὰ κατίωμεν ἤδη.

ΧΑΡ. Ἓν ἔτι ἐπόθουν εἰδέναι, ὦ Ἑρμῆ, καί μοι δείξας αὐτὸ ἐντελῆ ἔσῃ τῆς θεωρίας πεποιηκώς, τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων, ἵνα κατορύττωσι, θεάσασθαι. ΕΡΜ. Ἡρία, ὦ Χάρων, καὶ τύμβους, καὶ τάφους καλοῦσι τὰ τοιαῦτα. πλὴν τὰ πρὸ τῆς πόλεων ἐκεῖνα τὰ χώματα ὁρᾷς, καὶ τὰς στήλας, καὶ πυραμίδας; ἐκεῖνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ σωματοφυλάκια ἐστί. ΧΑΡ. Τί οὖν ἐκεῖνοι στεφα-

sint, dum redarguunt istorum inscitias. CHAR. Euge, generosa pectora: verum valde sunt pauci, Mercuri. MERC. Et hi sufficiunt. Sed jam descendamus.

22. CHAR. Unum est adhuc, quod desiderem scire, Mercuri: id si mihi ostendas, omnibus numeris res mihi humanas demonstrandi beneficium absolveris; scilicet conditoria cadaverum, ubi ea sepeliunt, ut spectem. MERC. Monumenta, Charon, tumulos, & sepulcra vocant, istiusmodi conditoria. Ceterum, qui ante urbes sunt, aggestæ terræ cumulos illos vides, cipposque & pyramides? ista omnia loci sunt mortuis recipiendis, servandisque cadaveribus. CHAR. Quid autem illi co-

[a] Ἀμαθίας] F. J. V2. ἀμαθείας.

55. [b] Ὦ γεννάδαι] Ὦ γενναῖοι καὶ εὐγενέσατοι. V.

[b] Ὦ γεννάδαι] L. Ὦ γενάδαι] ὦ γενναῖοι καὶ εὐγενέσατοι. M. du S.

[c] Sic in ipso Scholiasta, ne scilicet ab editis Luciani exemplaribus dissentiret, restitutum iverat Vir Doctus: ego variae lectionis vestigium hoc retinere consultius putavi. T. H.

58. Ἓν ἔτι] Scribe ἓν ἔτι. J. Br.

61. Θεάσασθαι] Aut haec vox, aut εἰδέναι abundat. M. du S.

Θεάσασθαι] Cursus orationis paululum impeditus; nec facile dicas, studione an inprudens eum in modum scripserit *Lucianus*: repetendum ex prioribus ἐπόθουν θεάσασθαι· tum cape, quasi hunc ordinem verborum instituisset, τὰς ἀποθήκας, ἵνα τὰ σώματα κατορύττωσι. Quoniam vero τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων Charon, tanquam ignarus, quibus propriis vocabulis insigniantur, commemorat, idcirco non noluit Mercurius varias tumulorum apud Graecos appellationes obiter sodalem optimum docere: qua quidem in re nullum naevum video, qui venustatem hujus libelli imminuat. T. H.

Ibid. Ἡρία] Friget haec vocum enarratio: quasi vero Charon de monumentis apud inferos nihil unquam inaudiisset; & quasi naevus est in tam venusto opusculo. *Suidas* & *Harpocration* docent ἡρία esse sepulcra humilia, & in plano sita. Extra urbes sepeliebant, quod Athenis lege Solonis cautum erat. Confer cum his, quae Ἐκκλ. c. 15. habentur. M. du S.

Ἡρία] *Lucianum* testem citant *Herald.* in *Salmas.* Obs. ad J. A. & R. II. c. 1. §. 15. & *Reinas.* ad Inscr. Cl. VII. n. 28. Ἡρία vero & ἱερὰ male nonnunquam permutari *H. Valesius* indicavit Not. ad *Harpocr.* p. 88. Ὅρια similiter & ἱερὰ violatorum ὁσίων pluribus in locis arcessi posse alias ostendemus. T. H.

63. Πρὸ τῆς πόλεων] Recte: nam *intra muros civitatis corpus sepulturae dari non potest, vel ustrina fieri*, ut *Paulus* ait lib. I. Sent. Rec. T. XXI. §. 3. Ex Solonis axonibus manavit lex XII. Tabb. *Hominem mortuum in urbe ne sepelito, neve urito.* Vide *Th. Marcilii* Interpretam. & quos ad *Cicer.* de LL. II, 23. indicavit Doctiss. *Davisius.* T. H.

66. Τί οὖν ἐκεῖνοι σ. τοὺς λ.] Multa in hanc sententiam dixere veteres. Vide Comparationem *Menandri* & *Philemonis*, & quae ad eam habet *Dan. Heinsius* in Variis Lectionibus Rutgersianis. J. C.

Ibid. Στεφανοῦσι] Hujus moris meminit iterum Ἀλιξ. c. 30. Ἐκκλ. c. 12. & *Athen.* XV. p. 679. D. eamque coronam dictam fuisse πίλον. M. du S.

Στεφανοῦσι τοὺς λίθους] Appositum est Anth. II. c. 47. Epigramma tertium: Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους λιθίνοις στήλαισι χαρίζου, Μηδὲ τὸ πῦρ φλέξῃς· οἷς κεῖται ἡ δυσπάρη. Ibi *Bradaeus*, homo sua aetate & perdoctus & plurimae lectionis, hunc prae ceteris eximium *Luciani* locum adscripsit. *Stratonis* Epigramma septimum parilem habet sententiam: Καὶ στεφάνους κεφαλῆς πυκασάμενοι, καὶ μυρίσαμεν Αὐτοὺς, πρὶν τύμβοις ταῦτα φέρειν ἑτέρους. Sed hic columnas sepulcrales & tumulos ornandi venerandique mos dudum cura virorum eruditorum est pervulgatus. *Nostri* quoque meminit *Heraldus* ad *Martial.* X, 61. & quis non eorum, qui hanc funebrem antiquitatis partem illustrarunt. *Theophrasti* locum de πόθῳ productum ab *Athenaeo* reperies Hist. Plant. VI, 7. p. 130. sed deterius editur, ᾧ χρῶνται περί τι τάφους, quod auctore *Athenaeo* refingi debet, ᾧ χρῶνται πρὸς τοὺς τάφους. *Plinium*, dum vertit H. N. XXI, 11. p. 706. *qui fere nascitur in tumulis*, talem aliquam inveniisse lectionem mihi persuadeo, ὃς ὁρᾶται περὶ τοὺς τάφους, verum minime pro-

coronant lapides, & perungunt unguento? quidam etiam rogo præ tumulis extructo, & scrobe quadam effossa comburunt sumtuosas istas cœnas, atque in foveas vinum mulsumque, quantum conjectare licet, invergunt. MERC. Equidem, o portitor, quid ista faciant ad eos, qui sunt in Orco, ignoro: hoc tamen illis esse persuasum scio, animas sursum emissas ab inferis cœnare, qua licet, circumvolitantes nidorem & fumum, atque haurire de scrobe mulsum. CHAR. Illi ut adhuc bibant, edantve, quorum crania sunt aridissima?

ἰῶσι τὰς λίθους, ἢ χρίωσι μύρῳ; εἰ δὲ μή, πυρὰν νήσασιν πρὸ τῶν χωμάτων, ἢ βόθρον τινὰ ὀρύξασιν, καίουσί τε ταυτὶ τὰ πολυτελῆ δεῖπνα, ἢ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον ἢ μελίκρατον, ὡς γῆν εἰκάσαι, ἐγχέουσιν; EPM. Οὐκ οἶδα, ὦ πορθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τοὺς ἐν ᾅδου· πεπεῖσθαι δ' ἔν τε τὰς ψυχὰς ἀναπεμπομένας κάτωθεν δεῖπνειν μὲν ὡς οἷόν τε [b] πεπελωμένας, ἢ πίνειν δὲ ἀπὸ τοῦ βόθρου τὸ μελίκρατον. ΧΑΡ. Ἐκεῖνος ἔτι πίνειν, ἢ ἐδέσθαι, ὧν τὰ κρανία ξηρότατα; καίτοι γελοῖός εἰμί σοι

μύρον Z.

aberra Z.

γῆν C. H P. Z

οἷόν Z.

[b] Οἷόν τε] P. L. F. V2. οἷονται, quod & in ora *AdW.* Alibi locum habet talis mutatio; hic nullum. [c] Περιπεπτομένας] Sic recte *B2.* in pluribus extat περιπεττομένας. pejus in *V2.* & *P.* περιπεπτομένας.

probandam. Usu & significandi potestate non multum distat Ἔρως, ὁ σέφας· ἀφ' οὗ Νικαιῆσιν ὁ πάντων ἀνθίων τοῖς νέκυσι πανδόμῳ, teste *Etymol.* p. 379. v. 54. vox ultima suspicionem movet vitii; nam durius erit, si capias, *ad coronandos mortuos vendi solitus* nihil succurrit, quod aeque commodum videatur, ac πανδόμῳ. *T.H.*

69. Καίουσι ... δεῖπνα] Hoc est nempe, quod περίδειπνον vocant, Latice *silicernium*, & *exequium* & καθαγισμάτα. Vide Πάνθ. c. 9. & 19. & Δημων. c. 33. *M. du S.*

Καίουσι] Coenam feralem, quae cum corpore simul in rogum ingesta cremari iblebat, intelligere videtur propterea, quia mox ait animas sursum emissas, quatenus liceret, δειπνεῖν τὸν κείσασι καὶ τὴν κοιλίην. *Cornutus Eliae Vineti* ad *Pers.* Sat. VI, 5. *Nam in funeribus coenam deliciosam (δεῖπνον πολυτελές) apparare solebant, quae ad rogum allata cum ipsis corporibus cremabatur: quod & Virgilius commemorat dicens* (AEn. VI, 225.) — *congesta cremantur Turea dona, dapes, fuso crateres olivo.* Vide *Theod. Marcilium* & *Kirchmann.* de Funer. Rom. IV. c. 4. 5. Diversum est, contra atque alii volunt, opinione mea *silicernium*; primum *coena, quae infertur Diis manibus, quod eam silentes cernant, id est, umbrae possideant*, teste *Donato* ad *Terent.* And. A. IV. Sc. II. ubi *cernere* sumendum est, quod eruditos homines praeteriit, ea potiendi virtute, quae a cernenda haereditate ducitur: hoc usu parum a χοαῖς differt, illave libatione vini mulsique, quae in scrobem effossam invergitur. Deinde ipsa circumpotatio, sive, ut in Glossis est, περίδειπνον· ex eo autem, quod additur, λύχνους δὲ ἅπτειν οὐ πάνυ ἡ θέμις, *Scaliger* ad *Festum* acute detexit, *silicernium* auctorem eum dici voluisse quasi *selucernium*: nam *Jan. Gulielm.* Verisim. III, 12. *arbitratus litirulae mutatione recte restitui λίχνους*, mirum errorem committit ἅπτειν existimans idem apud Graecos valere, quod ἅπτεσθαι & tamen alios invenit, qui sibi, tanquam re bene gesta, plauderent. Fateor equidem, aliquando mihi visum fuisse coenam hanc funebrem a *Luciano* denotari; praesertim quoniam ipse sic scribit περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. c. 28. ἔοικας δὲ τότε κηλῆ ἑνὸς τινὸς νεκροῦ ἄγοντι ἐναγίσματα· καὶ δὴ ἐκείνου καταχίσαντες μόνον, καὶ τὸ σφάγιον ἐπιδόντες αὐτοὶ πίνουσι καὶ ἐμφορῶνται τὰ παρασκευασθέντα· prorsus ut *Augustinus* a *Kirchmanno* citatus: *parare aliquis suis caris dicit, quod ipse devorat; quod praestat ventri, imputat pietati. Varro* Meleagris apud *Nonium* p. 48. *Funus exsequiati laute ad sepulcrum antiquo more silicernium confecimus*: quae nec *Heraldum* fugerunt Digress. I. c. 18. Ideo suspectum habebam καίουσι tanquam errore natum ex αἴουσι pro ἄγουσι, de quo vitii genere monuimus p. 287. vel potius ex δαίουσι· non enim tantum δαίειν γάμους, quod *Euripidi* familiare notante *Barnesio* ad Iphig. in Aul. v. 123. & Hel. v. 1455. sed & δαίειν τάφον dici solet: *Menecrates* apud *Dionys. Halicarn.* A. R. I. p. 38. ὅμως δὲ τάφον αὐτῷ (Ἀχιλλεῖ) δαίσαντες ἐπολίμιον τῇ πάσῃ ita legendum, non γῇ· absurde vertunt, *exstructo sepulcro*; quum oportuisset, *epulis ipsi funebribus apparatis.* Haec olim: nunc, si quis, servata lectione vulgari, rationem priorem sequi maluerit, haud obnitar. *T.H.*

73. Πεπιστεύκασι] Festo quodam & statо die, qui νεκύσια dicebatur, defunctorum manibus parentabant; quos tum, ut audis, ab inferis sursum remeare credebant. Hujus loci non meminit *Castellanus*, qui hunc morem tamen recte observat AG. VII. 682. Alia in eam rem testimonia qui volet, *Meursium* adeat ib. 884. 824. *Eustath.* ad Od. I. καλαχαλεῖν αὐτοὺς εἰς τρὶς, καὶ δὶς ἀνελθεῖν, ὡς μιτάχοιεν δαιτὸς Bithynorum mos peregre defunctis. *M. du S.*

74. Ὡς οἷόν τε] Ed. F. P. & L. ὡς οἴονται pro his habent: sed cave mutassis. *M. du S.*

75. Περιπεπλομένας] In diversa hic abeunt Edd. Parisiensis habet περιπεπλομένας reliquae περιπεπλωμένας. Omnes mendose: rectum est, quod adscripsimus, quamvis in nullo libro extet. *M. du S.*

79. Κα-

σοι λέγων ταῦτα, ὀσημέραι κατάγοντι αὐτούς. οἶδ' ἐγώ, εἰ δύναιντ' ἂν ἔτι ἀνελθεῖν ἅπαξ ὑποχθόνιοι γενόμενοι; ἐπεῖται καὶ παγγέλοια ἂν, ὦ Ἑρμῆ, ἔπαθον, οὐκ ὀλίγα πράγματ' ἔχων, εἰ ἔδει μὴ κατάγειν μόνον αὐτούς, ἀλλὰ καὶ αὖθις ἀπάγειν πολλάκις. ὦ μάταιοι τῆς ἀνοίας, οὐκ εἰδότες ἡλίκους ὅρους ἀφεκτέρωθεν τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ ζώντων πράγματα· καὶ οἷα τὰ παρ' ἡμῖν ἔστι· καὶ ὅτι

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ, ὅστ' [a] ἔλλαχε τύμβου,
Ἐν δ' ἴῃ τιμῇ Ἴρου, κρείων τ' Ἀγαμέμνων.
Θερσίτην δ' ἴσος Θέτιδος παῖς ἠυκόμοιο.
Πάντες δ' εἰσὶν ὁμῶς νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,

ridiculus enimvero sim, hæc tibi si dicam, qui quotidie deducis eos: tu nimirum optime nosti, possintne remeare, ubi semel terram subierunt. Illud enimvero mihi, qui satis quod agam habeo negotii, plane risu dignum accideret, si oporteret non deducere solum ad inferos, sed insuper eos iterum reducere potaturos. Vah dementiam! inanissimi mortales, qui nescitis, quam longinquo finium intervallo discreta sint mortuorum viventiumque negotia, qualisque rerum sit nostrarum ratio; nec, mortuum esse simili modo & qui tumulo careat, & qui sepulcrum fuerit sortitus; uno eodemque honoris esse gradu Irum, regemque Agamemnonem; Thersitæ parem Thetidis filium pulcra coma conspicuæ: omnes namque perinde umbrarum sunt

a Ἔλλαχε] Sic *B*2. & *P*. ex versus norma: in ceteris ἔλαχε· corruptius in *V*2. ὅτ' ἴλαχε.

79. Κατάγω αὐτούς] Legendum *κατάγοντι αὐτοὺς*. *J. Br.*

89. Κάτθαν' ὁμῶς] Parodia ex his *Homeri* Il. I, 319. versibus:

Ἐν δὲ ἴῃ τιμῇ ἁμὸν κακὸς, ἠδὲ καὶ ἐσθλός.
Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἄριγνωτος ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὰ ἴδηται.

J. Br.

Κάτθαν' ὁμῶς] *Homer.* Odyss. *J. B.*

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ τ' ἄτυμβος ἀνὴρ] Hos sex versus Lucianus ex variis Homeri locis παραδυάμβῳ contexuit. *J. G. G.*

90. Ἔλλαχε] Ex *Homero* hanc vocem emaculavimus. Vid. Il. I, 319. unde potissimum hi centones consarcinati. *B*2. & *P*. recte ἔλλαχε, ut edidimus. *M. du S.*

91. Ἐν δ' ἴῃ] Consentiunt Edd. nostrae: in *Homero Barnesius* dedit Ἐν δὲ ἴῃ, quoniam istius voculae syllabam primam poëta nunquam producit. *T. H.*

93. Ἀμενηνὰ κάρηνα] Odyss. K. 521. *J. Br.*

95. Κατ' ἀσφοδελὸν λ.] Odyss. Λ, 538. 572. *J. Br.*

1. Σίγειον] *Duo sunt Troja promontoria*, inquit *Servius*, *Rhoeteum & Sigeum*. De hisce vide *Strab.* XIII. *A. V.*

Σίγειον] Rhoeteum & Sigeum parvo intervallo dissita promontoria notissimum est tumulis inclaruisse hoc Achillis, illud Ajacis: neutri cultus honoresque heroïbus tributi defuerunt. *Serv.* ad *Virgil.* AEn. VI, Rhœteo in litore] *Ubi erat asylum Ajacis, sicut in Sigeo Achillis.* Vide *Brodaeum* ad Anth. I. c. 5. Ep. 23. & III. c. 14. Ep. 7. De Achille *Quint. Calaber* tantum III, 738. — ἀμφὶ δὲ τύμβῳ Ἀργεῖοι, καὶ σῆμα περικλύστοιο Ἀχιλῆος ἀμφεβάλοντο Ἀκτῇ ἐπ' ἀκροτάτῃ πολιῷ ἐνὶ βάθρῳ Ἑλλησπόντου signatius de Ajace V, 654. — παρὰ δὲ σφίσι γαίῃ Χεῦαν ἀπειρεσίῃσι Ῥοιτήιον ἔχ ἐπάκτης prorsus ut *Antipater*, Σῆμα παρ' Αἰάντειον ἐπὶ Ῥοιτείοισιν ἀκταῖς. *Dausqueio* ad posteriorem *Calabri* versum fraudi fuit prava, quae Edd. inhaesit, Plinii interpunctio V. c. 30. sed jampridem a magno *Pintiano* verissime correcta. Miror, cur *Is. Vossius* ad *Melam* I. c. 18. erroris *Plinium* incusare maluerit, quam remedio tam leni uti; nisi quod idem *Salmasio* placuerat Plin. Exerc. p. 610. Videri posset *Seneca* Troad. v. 1122. in scriptorem incidisse, qui tumulum Achillis collocaret in Rhœteo: verum poëta tractum illum ponti sive Rhœteum appellet, sive Sigeum, utrumvis in tanta locorum propinquitate suo jure fecerit. Praeterea nec *Vossium* probo, quum *Salmasii* medicinam in ejusdem regionis descriptione *Straboni* adhibitam p. 611. G. repudiat: exigua transpositio tamque facilis, ut *Dausqueius* etiam sic plane scripserit, ne vitii quidem ulla facta mentione, Achillis autem monumentum Patrocli simul ossa complectebatur: *Philostr.* Her. p. 739. Ajacis longo post tempore violentia maris effractum immanem ossium magnitudinem patefecit, ex qua celsa heroïs vivi statura aestimari poterat: *Pausan.* I. p. 86. *T. H.*

9. Διαψύξαι] Nicias apud *Thucydid.* VII. c. 12. τὰς μὲν γὰρ ναῦς οὐκ ἔστιν ἀναλυσαντας διαψύξαι· ibi commode *Luciani* locum adnotavit Praestantiss. *Duker.* Mirum, ni *Scholiastes* exponens διαφθεῖραι legerit διαψῆξαι, prout ψύχειν & ψήχειν non raro commutantur, iis nonnunquam in locis, ubi vix decernas, utrum sit anteponendum; quae tamen dubitatio in *Thucydidis* verba cadere nequit: nam modo laudaverat navium recentium τὴν ξηρότητα, cui contrarium est,

sunt infirmæ calvariæ, nudi aridique per florentem asphodelo campum.

23. MERC. Hercules, quam large nobis Homeri versus ingeris. Sed quandoquidem me commonefeciſti, volo tibi monſtrare Achillis ſepulcrum: viden mari prope adjacens? Sigeum eſt illud Troïcum; e regione autem ſitus eſt Ajax in Rhœteo. CHAR. Non ingentia ſunt, Mercuri, monumenta. Nunc urbes inſignes monſtra mihi, quas infra celebrari audimus, Ninum illam Sardanapali, Babylonem, Mycenas, Cleonas, ipſamque Ilion: multos equidem inde memini me trajeciſſe, adeo ut decem integris annis nec ſubducere, neque ventis exponere licuerit ſcapham. MERC. Ninus jam, Portitor, interiit,

95 Γυμνοί τε, ξηροί τε, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

ΕΡΜ. Ἡράκλεις, ὡς πολὺν τὸν Ὅμηρον ἐπαίρεις. ἀλλ' ἐπείπερ ἀνέμνησάς με, θέλω σοι δεῖξαι τὸ τοῦ Ἀχιλλέως τάφον· ὁρᾷς ἐπὶ θατέρᾳ τὴν θαλάττην; Σίγειον μὲν ἐκεῖνο τὸ Τρωϊκόν· ἀντιπρὺ δὲ ὁ Αἴας τέθαπται. ὁ δὲ τῷ Ῥοιτείῳ. XAP. Οὐ μεγάλοι, ὦ Ἑρμῆ, οἱ τάφοι. τὰς πόλεις τὰς ὀπισήμους ἤδη δεῖξόν μοι, ἃς κάτω ἀκούομεν· Νῖνον Σαρδαναπάλου, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκήνας, καὶ Κλεωνὰς, καὶ τὴν Ἴλιον αὐτήν. πολλὰς γὰρ μέμνημαι διαπορθμεύσας ἐκεῖθεν, ὡς δέκα ὅλων ἐτῶν μηδὲ νεωλκῆσαι, μηδὲ διαψύξαι τὸ 100 σκαφίδιον. ΕΡΜ. Ἡ Νῖνος μέν, ὦ πορθμεῦ, ἀπο-

b Ῥοιτείῳ] F. vitiose Ῥητίῳ.

est, si aequo diutius θαλασσιοῦσθαι fierent διάβροχοι, & humore ſalſo infectae vitium contraherent: ideo ſubductae ſiccabantur, quod non tantum διαψύξαι, ſed etiam mox deinde ἀποξηρᾶναι dixit *Thucydides*. Apud Graecos ἀναψύχειν & διαψύχειν primum ponuntur pro aëri, aurae, ſoli exponere: quae commaduerunt ad ſolares radios flatusque venti oppandere: ſcite *Plutarch.* Themiſt. p. 127. B. τὰς αὐλακίας διαβρόχους γενομένας (aulaea in flumen devoluta, quae aquam penitus imbiberant) ἐκπιτάσαντες ἀνέψυχον· hinc Ἀναψῦξαι, ἀνεμῶσαι *Heſychio*, & Ἀναψύκουσα, ξηραίνουσα· neque mihi dubium eſt, quin pro Ἀνάπτω, ἀνιᾶσθαι πρὸς τὸν τοῦ ἀνέμου πνοὴν, refingendum veniat Ἀναψύξω, aut, ſi literarum ordinis accuratius habenda ſit ratio, Ἀναψυχώσω, licet uſus verbi ἀνάπτειν me non praetereat. *AElian.* Ep. I. Διαψύχοντι μοὶ πρὸς τὸν αἰγιαλὸν τοὺς βότρυς· imo quam late pateat haec ſignificandi ſpecies, docuerit *Strabo* XVII. p. 1137. C. Nili naturam exponens: ὁ ἰξήκοντα δὴ ἡμέρας τελέως γυμνοῦται & ἀναψύχεται τὸ πεδίον. De navibus, quae ſubductae ad aërem & ventum ſicceſcunt, utrumque verbum aeque uſurpari ſolet: *Herodot.* VII, 59. ἐς τοῦτο τὸ αἰγιαλὸν καταιχθέντες, τὰς νέας ἀνείλκυσαν ἀναψύξοντες. *Xenoph.* Ἑλλ. I. p. 259. v. 1. Lyſander ἀνελκύσας τὰς ὑπὸ τῇ Ἐφέσῳ ναῦς . . . ἀσυχίαν ἦγεν ἐπισκευάζων τε ἀναψύχων αὐτάς. Itaque Charon decem totis annis quum non potuiſſet νεωλκῆσαι μηδὲ διαψύξαι τὸ σκαφίδιον, metus erat, ne cymbula curae neceſſariae expers plane corrumperetur. Deinde haec verba notant *ventilare, in aëre ſuccuſſere*: *Heſych.* Ἀναψύχω, βιπίζω· quod tamen erit forte, qui capiat, *flabello moto, ventulo facto refrigerare*. *Theophraſt.* apud *Harpocr.* in Καγχρεών· τὴν δὲ μετάλλων κόγχην διαψύχειν non aliter intelligendum puto in *Xenoph.* K. Π. VIII. p. 125. v. 18. de avaris: τὰ δὲ ἀριθμούντες τῇ μετρούντες & ἱστάντες & διαψύχοντες & φολάττοντες πράγματα ἔχουσι· nam διαψύχοντες, *pertergentes* ſeu *detergentes*, vel, *pecuniam ſuam fricantes, ut aerugine avertant*, quod poſt *Henr. Stephanum* in Theſ. *Tan. Faber* ad Timonem libenter ſe legere profitetur, mihi quidem multum abeſt, ut approbari poſſit. *T. H.*

10. Ἡ Νῖνος μέν, ὦ πορθμεῦ, κατάλυσιν ἤδη & ἀδὲ ἔχουσι ὅτι λοιπὸν αὐτῆς] *Lucianus* cum fuerit Samoſatenus Euphratis accola, fidem in rebus Aſſyriae videtur mereri, & mirum foret eum ignoraſſe locum, ubi ſita olim Ninus vel Ninive, ſi aliquod ejus veſtigium remanſiſſet. At quid faciemus *Tacito*, qui lib. 12. Annal. de expeditione Meherdatis ſic ait: *ſed capta in tranſitu urbs Ninos, vetuſtiſſima ſedes Aſſyriae.* Sed & *Straboni*, qui ante *Tacitum* vivebat, lib. 16. ait: ἡ μὲν δὴ Νῖνος πόλις ἀφανίζεται παντελῶς μετὰ τὴν τῶν Σύρων κατάλυσιν. *Ninus ſtatim poſt everſum Aſſyriorum imperium evanuit*, vel *apparere ceſſavit*. Ergo contra *Strabonem* Amaſenum & *Lucianum* Samoſatenum, Orientales viros & doctos, non mihi videtur *Tacitus* audiendus. Deceptus certe fuit is Romanus quadam nominis ſimilitudine; & eam Ninum, oppidulum forte vel caſtellum, captum ſine obſidione in tranſitu, male accepit pro antiquiſſima & populoſiſſima illa urbe, quae fuit ſuo tempore totius orbis maxima, & usque ad miraculum celebrata; aliter non poſſemus abſolvere *Strabonem* nec *Lucianum* mendacii. At fidem merentur. Sed milites, qui in expeditione cum Meherdate fuerunt, capta, ut dixi, aliqua urbecula, cujus nomen accedebat ad ſonum nominis antiquae illius Ninives, putaverunt, vel gloriabundi finxerunt, ſe antiquam Ninon ſedem Aſſyriae regum cepiſſe, & ita publicantes famae pro vero tradiderunt tale mendacium. Sic Alexandri milites jactabant ſe Tanaim usque perveniſſe, cum ab eo fluvio abeſſent plus

ἀπόλωλεν ἤδη, ᾗ οὐδὲν ἴχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς· οὐδ' ἂν εἴπῃς ὅπου ποτ' ἦν. ἡ Βαβυλὼν δέ σοι ἐκείνη ἐστὶν, ἡ εὐπυργος, ἡ τὸ μέγα περίβολον, ἡ μὴ πολὺ ᾗ αὐτὴ ζηλωτορυθμὴν, ὥσπερ ἡ Νῖνος. Μυκήνας δὲ, ᾗ Κλεωνὰς, αἰσχύνομαί σοι δεῖξαί σοι ᾗ μάλιστα τὸ Ἴλιον. ἀποπνίξεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι τὸν Ὅμηρον καλέλθὼν ἐκεῖ τῇ μεγαλογορίᾳ τῶν ἐπῶν. πλὴν ἀλλὰ πάλαι μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νῦν δὲ τεθνήκασι ᾗ αὗται. ἀποθνήσκουσι γὰρ, ὦ πορθμεῦ, ᾗ πόλεις, ὥσπερ ἄνθρωποι· ᾗ τὸ μὲν δοξότατον

neque ullum vestigium amplius est ejus reliquum; sic ut dicere nequeas, ubi olim fuerit. Ecce tibi Babylonem turribus ornatam, quæ magno mœnium ambitu est cincta: illa ipsa quoque non diu post quæretur, haud secus ac Ninus. Mycenas Cleonasque pudet me monstrare tibi: offocabis enim, sat scio, Homerum ad Orcum reversus ob magniloquentiam carminum: attamen olim erant felices; nunc vero totæ sunt mortuæ: moriuntur enim, quemadmodum homines, sic & urbes; quodque mi-

19. Τεθνήκασι] Τεθνᾶσι. V.

quam mille milliaria. Sic & hoc tempore multos Hierosolymitanos equites & alios nautas & negotiatores, qui in partibus Hellesponti vel bellum gesserunt vel negotiati sunt, audivi sæpe asseverantes se vidisse antiquæ Trojæ ruinas, nec aliter unquam eis persuadere potui. At Troadis (de qua *Paulus* Apostolus Epist. ad Timotheum 2.) ruinas viderant, non Trojæ, cujus jam tempore *Strabonis* nulla extabant vestigia, ut ait ille lib. 13. *οὐδὲ δὲ ἴχνος σώζεται τῆς ἀρχαίας πόλεως, εἰκότως, ἅτε τῆ ἐκπεπορθημένων τῶν κύκλῳ πόλεων, ἡ τελείως δὲ κατεσκαμμένων, ταύτης δὲ καὶ βάθρων ἀναστεπομμένης, οἱ λίθοι πάντες εἰς τὴν ἐκείνων ἀνάληψιν μεταφέχθησαν. Ἀρχεάνακτα γ' ἂν φασὶ τὸν Μιτυληναῖον καὶ τῶν ἐκεῖθεν λίθων τὸ Σιγεῖον ἐκτειχίσαι*, id est, *nullum enim vestigium restat antiquæ urbis, & cum ratione; nam vastatis vicinis urbibus, non vero funditus eversis, ea vero a fundamentis deleta, omnes lapides ad aliarum instaurationem transportati sunt. Itaque Archeanactem ajunt Mitylenensem Sigeum muro circumdedisse ex lapidibus indidem acceptis.* Urbs igitur, cujus nullum vestigium extabat tempore *Strabonis* & Augusti, sub quo *Strabo* florebat, non poterat extare tempore Meherdatis sub Claudio. Plura ad id argumentum adducere possem, & illustrem in litteris virum castigare, qui eo, quod *Ammianus Marcellinus Ninos* nominavit, non dubitavit in eximio opere, notis scilicet ad *Eusebium*, scribere: *Ninive autem adhuc integra stabat evo Ammiani Marcellini.* Sed superfluum foret, cum id argumentum abunde simul & doctissime tractaverit vir incomparabilis *Samuel Bochartus* in suo Phaleg. lib. 4. c. 20. ad eum te remitto lector, & sileo. *J. P. a G.*

Ἡ Νῖνος . . . ἀπόλωλεν ἤδη] Non cogitavit *Lucianus*, se antea finxisse colloquium hoc habitum fuisse tempore Cyri majoris, cujus proavus Cyaxares Ninum ceperat sub finem regni, ut docet *Herodot.* I, 106. A quo si deleta fuisset, quod nusquam legimus, nemo tamen potuisset tempore Cyri dicere, *οὐδ' ἂν εἴπῃς, ὅπου ποτ' ἦν, dicere nequeas, ubi fueris*; sed dum taxat tempore *Luciani*. *J. C.*

Νῖνος] V. *Bochart.* Phaleg. IV, 20. Ninum illam veterem, Nini opus, post Syriacam monarchiam destructam ἀφανισθῆναι, id est, penitus deletam ait etiam *Strabo* l. XVI. p. 737. Sed tamen & *Tacitus* sub Claudii regno Nini meminit A. XII, 13. *Capta in transitu urbs Ninos vetustissima, sedes Assyriae:* & *Ammianus* XXIII, 6. *In Adiabena Ninus est civitas, quae olim Persidis regna possederat* &c. & *Philostratus* p. 23. Restaurata igitur Ninus est, extabatque aliqua Luciani tempore. Sed hic de Cræsi ætate sermo est, quo extinctam fuisse etiam *Strabo* testis est luculentus. Haec fere *Oleurius* ad *Philostr.* *M. du S.*

οὐδὲν ἴχνος &c.] Ninum & Mycenas ὁμοίως πανωλέθρους testatur *Pausan.* VIII. p. 668. quod integrum caput tertium & trigesimum cum *Luciano* conferendum est. Mycenae inquit *Strabo* VIII. p. 571. D. *χρόνοις ὕστερον καλλιεκέφησαν ὑπ' Ἀργείων, ὡς τὸ μηδ' ἴχνος εὑρίσκεσθαι τῆς Μυκηναίων πόλεως.* Sed Ninus, cujus everso Nahumi sacrarumque paginarum vaticiniis debebatur, postea si non in ipsis priscae urbis parietinis, in vicinia saltem instaurata parumper refloruit: vide *Th. Ryckium* ad *Tacit.* Ann. XII, 13, 3. De Babylone ad Philopatridem dicendi locus erit. Non fastidiendum Epigramma in Catalectis: *Quisquis Cecropias hospes cognoscis Athenas, Quae veteris famae vix tibi signa dabunt; Hasce Dei, dices, caelo petiere relicto? Regnaque partitis haec fuit una Deis? Idem, Agamemnonias, dices, quum videris arces, Heu victrix victa vastior urbe jaces! Hae sunt, quas merito quondam est mirata vetustas. Magnarum rerum magna sepulcra vides.* Pro *Regnaque* summo *Scaligero* placuit *Regia*: mihi potius videtur, *Rixane* vel *Rixaque*: de Athenis Neptunus & Minerva mutua lite contenderunt, utrius in ditione urbs futura esset: vixit, inquit, credibile videbitur illud Deorum certamen, si gloriae veteris ruinas adspicias: Mycenae quoque victrices pejus quam Ilion desertae. *Sepulcra* commode sunt usurpata: nam, ut Mercurius ait, *ἀποθνήσκουσι αἱ πόλεις* de qua totarum urbium morte plura dabunt *P. Faber* Sem. I. c. 8, 9. *Fabrot.* ad *Theophil.* Inst. II. T. IV. neuter *Luciani* mentionem omisit. *Ambros.* Ep. XXXV. *Toi igitur semirutarum urbium cadavera, terra-*

mirabilius, fluvii integri: itaque ne alveus quidem Inachi Argis amplius supereſt. CHAR. Papæ, quæ laudes, Homere! qui nominum ſplendor! Ilion ſacra, latisque viis inſignis; Cleonæ nitide conditæ.

24. Sed, quod ſine fermonis inſtituti fraude fiat, quinam iſti ſunt belligerantes, aut cujus rei cauſa ſeſe invicem obtruncant? MERC. Argivos cernis, Charon, & Lacedæmonios, illumque ſemianimem imperatorem Othryaden, qui inſcribit tropæum ſuo ſanguine. CHAR. Pro qua

ταφος Z. peſſime

ἰλιος ἱρὴ καὶ εὐρυάγυια. R et Z. Lege Τίνες ἐκεῖνοι. Z.

αὐτῷ legendum αἵματι C.R.

ξον, ἢ τὸ ἅλμα ὅλον. Ἰνάχῳ ἔν θὲ τάφρῳ ἐν Ἄργει ἔτι καλαλείπε). ΧΑΡ. Παπαὶ τῆ ἐπαίνων, Ὁμηρε, ἢ τῆς ὀνομάτων, Ἴλιον ἱρὴν, ἢ εὐρυάγυιαν, ἢ εὐκτίμθαι Κλεωναί.

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ πολεμοῦντες ἐκεῖνοι, ἢ ὑπὲρ τίνων ἀλλήλους φονεύουσιν; ΕΡΜ. Ἄργείους ὁρᾶς, ὦ Χάρων, ἢ Λακεδαιμονίους, ἢ τὸν ἡμιθνῆτα ἐκεῖνον στρατηγὸν Ὀθρυάδην, τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τρόπαιον τῷ [a] αὐτῷ [b] αἵματι; ΧΑΡ. Ὑπὲρ τῶν

[a] Αὐτῷ] Sic quidem Edd. ſed mallem αὐτοῦ *J. F. R.*

[b] Αἵματι] Sic in L. omnes Edd. ὀνόματι.

rumque ſub eodem adſpectu ſumora. *T. H.*

12. Ὅπου ποτ' ἦν] *Campus ubi fuit.* *J. B.*

Ibid. Ἡ Βαβυλὼν] Hoc multis exemplis docet in Arcadicis *Pauſanias.* *J. Br.*

Βαβυλὼν] Nondum Luciani ætate tota perierat Babylon: quamvis enim in hoc opuſculo multa ſint alterius temporis, hic ad ſuam ætatem reſpexiſſe puto. Certe Εὐχ. c. 34. Babylonis & Seleuciæ, ut diverſarum, diſerte meminit. Adde *Joſephum* Ant. XVIII. ſæpius de Babylone quaſi ſtante tunc temporis verba facientem: Cajo autem imperante, quæ ibi narrat, gerebantur: vide præſertim capitis X. noviſſimæ Ed. Oxon. §. 6. & 8. ubi Judæorum migratio narratur e Babylone ad Seleuciam. Legi tamen merentur, quæ a *Bocharto* ex *Plin.* VI, 26. & *Strab.* XVI. proferuntur, quo Seleuciam intelligi probet, cum ea ætate & deinceps Babylon nominatur. Adde *Curt.* V, 1. *Herod.* I, 184. ſed vide etiam *Spanhem.* 463. qui ex *Plin.* VI. & *Pauſan.* VIII. p. 509. nihil præter mœnia ſuperfuiſſe docet. *M. du S.*

13. Ἡ τὴν μέγαν περίβολον] Ἔχουσα ſubaudio. *J. Br.*

Ἡ τὴν μέγαν περίβολον] Τὸ ἔχουσα aut quid ſimile deſiderari videtur. *F. G.*

15. Μυκήνας] V. *Strabonem* VIII. p. 377. B. cujus ætate ne veſtigium quidem ejus extabat. *M. du S.*

20. Ἀποθησκουσιν αἱ πόλεις] *Plutarch.* Romul. Cetera Epitheta Homerica, ut & ſenſus & rationes quibus nititur. *J. B.*

22. Ἰνάχου ἔν θὲ τάφῳ] *Anna Fabri*, eruditiſſima femina, ad *Callimachi* Hymnum in Delum vſ. 74. ex hoc loco colligens, Inachum fluvium *Luciani* tempore haud ſuperfuiſſe, addit, Patrem ſuum hoc in loco pro τάφῳ reſtituiſſe τάφρῳ. *J. J.*

Ibid. Τάφρῳ] Emendationem *Tan. Fabri* amplexus ſum lubentiſſime. *M. du S.*

Τάφρῳ] Veriſſime *Faber*: ſimili modo legendum in *Etymol.* p. 487. v. 39. Κάμαξ, ἀφσιτικῶς μὲ σημαίνει τὸ ὄρυγμα, ἢ τοὺς ἐν τάφρῳ πηκτηγμένους παστάλους πρὸς τὴν τῶν πολεμίων ἐφοδον. *Sylburgium* fefellit, quod vulgatur, τάφῳ. Ad Argos τὰς περὶ τὸ τεῖχος τάφρους commemorat *Xenoph.* Ἑλλ. IV. p. 312. v. 35. Inachus autem ſemper tenuis fluxit ex quo contra Neptunum Junoni Argorum poſſeſſionem adjudicavit: pœnam igitur eſt paſſus, ut aquam non habeat ὅτι μὴ ὕσατος τῆ Διὸς. Δίρους δὲ αὐα τφίσι ἐς τὰ μάλιστα, πλὴν τοῦ Λέρνης, teſte *Pauſan.* II. p. 145. *T. H.*

25. Ἱρὴν εὐρυάγυιαν] Trojam his epithetis ſæpe ornat Poëta. *J. Br.*

Ibid. Εὐρυάγυιαν] Pro vulgata ſcriptura εὐρυάγυιαν legendum cenſeo εὐρυάγυια Μυκήνη. V. Il. Δ. 52. neque enim usquam de Troja uſurpatum invenio: ne dicam jam, Mycenarum etiam antea factam mentionem. *M. du S.*

31. Τῷ αὐτοῦ ὀνόματι] Caſtigo αἵματι. Hoc alias probavi. *J. Br.*

Τῷ αὐτοῦ ὀνόματι] *Caſparus Barthius* in Animadverſionibus ad *Statii* Thebaid. l. 4. verſ. 48. ubi agit de Othryadibus, hunc *Luciani* locum mendi arguit, atque eum ſcripſiſſe τῷ αὐτοῦ αἵματι. *Th. ab Almeloveen.*

Τῷ αὐτοῦ ὀνόματι] *Argivos vides & Lacedæmonios, Charon, atque ſemimortuum imperatorem Othryaden, ſuo ipſius nomine inſcribentem tropæum.* Sic quidem ex vulgata ſcriptura vertendum eſt. Sed *Barthius* ad Statium T. II. p. 904. haud dubie rectiſſime pro ὀνόματι reponi jubet αἵματι. Verum ante eum id jam juſſerat *Brodæus* Miſcell. IX. c. 10. Quin etiam vel ante, vel poſt *Brodæum* idem emendavit ad oram Florentini exemplaris vir quidam eruditiſſimus. Cæterum video hanc *Barthii* non magis, quam aliorum ante *Barthium*, emendationem Amſtelædamenſi hujus ſcriptoris editioni additam quoque; ſed non putem *Barthium*, ſi videret, agniturum fore, ſe *de Othryadibus*, quod illic dicitur, ad *Statium egiſſe*. Quot fuere Othryadæ, ad quos inſcriptio tropæi ſuo ipſorum ſanguine, poſſit referri? Iterum Noſter in Rhetorum præceptis c. XVIII. de Othryade meminit, ubi tamquam memorabilem & maxime inſignem hiſtoriæ partem nominat τὰ Ὀθρυάδου γράμματα. *J. J.*

Ibid. Αἵματι] Solus Longolianus emendationem *Brodæi* & *Barthii* firmat αἵματι ſcribentium pro vulgato ὀνόματι. Vide & P. Δ. c. 18. Inſcriptionem habemus apud *Plutarch.* Parall. 545, 2. ΔΙΙ ΤΡΟΠΑΙΟΥΧΟΣ.

τίνος δὲ αὐτοῖς, ὦ Ἑρμῆ, ὁ πόλεμος; ΕΡΜ. Ὑπὲρ γῆς πεδίου αὐτῆς, ἐν ᾧ μάχονται. ΧΑΡ. Ὦ τῆς ἀνοίας, οἵγε οὐκ ἴσασιν, ὅτι καὶ ὅλην τὴν Πελοπόννησον ἕκαστος αὐτῶν κτήσαιτο, μόγις ἂν πεδιαῖον λάβοιεν τόπον ὧδε τοῦ Αἰακοῦ τὸ δὲ πεδίον τοῦτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολλάκις ἐκ βάθρων τὸ τρόπαιον ἀνασπάσαντες τῷ ἀρότρῳ. ΕΡΜ. Οὕτω μὲν ταῦτα ἔσται. ἡμεῖς δὲ καταβάντες ἤδη, καὶ ἐπὶ χώραν εὐθετήσαντες αὖθις τὰ ὄρη, ἀπαλλαττώμεθα, ἐγὼ μὲν, καθὰ ἐξάλλου, σὺ δ' ὅπῃ τὸ πορθμεῖον· ἥξω δέ σοι μετ' ὀλίγον ἀγὼ αὐτὸς νεκροπομπῶν. ΧΑΡ. Εὖγε ἐποίησας, ὦ Ἑρμῆ εὐεργέτης ἀεὶ ἀναγεγράψῃ. ὠνάμην δέ τι ἀφ' σὲ τῆς ἀποδημίας. οἷα ὅτι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα! βασιλεῖς, πλίνθοι χρυσαῖ, ἑκατόμβαι, μάχαι· Χάρωνος δὲ, οὐδεὶς λόγος.

re, Mercuri, bellum inter eos est ortum? MERC. Pro illo ipso campo, in quo pugna conseritur. CHAR. O insignem dementiam! scilicet ignorant se, licet vel totam Peloponnesum eorum quisque possederit, vix tamen unius pedis spatium ab Æaco accepturos esse: campum autem illum alii atque alii usque colent, ac sæpe funditus illud tropæum eruent aratro. MERC. Hæc quidem ita fient: nos vero, ubi jam descenderimus, suisque montes sedibus reposuerimus, discedamus, ego ad ea peragenda, quorum gratia iter ingressus sum, tu ad cymbulam tuam: neque diu erit, quum adventabo tibi mortuos deducens. CHAR. Bene de me meritus es, Mercuri: ego semper non vulgaris beneficii auctorem in tabulas te meas referam; haud enim mediocris per te fructus ex isthac peregrinatione ad me redundavit. At qualia sunt hominum infaustorum negotia! reges, lateres aurei, hecatombæ, prælia: Charontis vero nulla habetur ratio.

DE

47. * Ἀναγεγράψῃ] Φασηρῶς γεγράψῃ. *V.*

* Ἀναγεγράψῃ] Plane sic scriptum in *V.* Graviter aberrantem librarii manum secuta fuerat Ed. *A.* *T. H.*

Regio autem, de qua certant, Thyreatis est. *Plutarch.* & *Ovid.* Fast. II, 663. *Flor.* II. 2. 14. *Herodot.* I. 82. *Valer. Max.* III. 2. *M. du S.*

Αἵματι] Haud futilis emendatio doctorum hominum suffragiis ita fulcitur, ut membranarum auctoritatem non desideret: iis enim quid opus est, ubi res ipsa clamat? *Ampelius* c. XIV. quamvis in historia plane fallatur, non secus ac si *Lucianum* Latine vertisset: *Othryades vir bellator. . . tropaeum suo sanguine scripsit.* Plures in illustri facto narrando similem loquendi formulam adhibuerunt: omitto vexatum illud *Flori*, *licet nihil scripserit sanguine: Valer. Maxim.* III, 2. Ext. §. 4. *sanguine suo scriptis literis, dereptam hostibus victoriam tantum non post fata sua in sinum patriae cruento tropaei titulo retulit. Senecae* Suas. II. p. 21. levi mutatione succurri posse arbitror: *Othryades paene a sepulcro victor digitis vulnera pressit*, (hoc pro *gessit* conjectura fuerat adsecutus, antequam a *Schotto* trium Codd. fide niti didicissem) *ut tropaea Laconum* (ferri forte potest, sed multo malim, *tropaeo, Laconum.*) *inscriberet. o dignum Spartano sacramento virum, cujus ne literae quidem fuere sine sanguine.* Argute *Statius* Th. IV, 47. *Et Lacedaemonium Thyre lectura cruorem:* ubi nihil erat, cur *Lutatii*, qui praeter quod mutilatus est, historiam inscite refert, eruditionem *Barthius* laudaret: Graeca tamen hunc in modum instauranda reor: *quibus* (tropaeis) *digito sanguine oblito haec inscripsit:* Κατὰ Ἀργείων τροπαῖον Ὀθρυάδου, vel Λακώνων· sic a literis minimum deflexeris. *Suidae* in Ὀθρυάδης, fine dubio labes adhaesit: quem enim oratio talis non offendat? αὐτὸς σκυλεύσας τοὺς Ἀργείων νεκροὺς, καὶ τρόπαιον ἀναστήσας ἀνθρωπείῳ αἵματι, ἐπιλιπόντος αὐτὸν inferendum est ἀναστήσας ἐπιγράψας τι· sed cur ἀνθρωπείῳ αἵματι; quanto melius erit, τῷ ἐκ τραυμάτων αἵματι, ut *Theseus* apud *Stob.* p. 92. vel, si lubet, τραυματικῷ αἵματι. Restitutam lectionem haec, ut opinor, satis vindicant. operam ludet, qui pro vulgata pugnabit ex *Ovidio* Fast. II, 665. *Nec foret Othryades congestis lectus in armis:* ad quem vide *Nic. Heins.* & *Wass* ad *Sallust.* B. J. p. 257. *T. H.*

39. Τρόπαιον] Tropaea evertere religio erat, quod a *Brodaeo* recte observatum Miscell. V. c. 29. *M. du S.*

42. Τὰ ὄρη] Montes, de quibus supra. *J. Br.*

46. Εὐεργέτης ἀναγεγράψῃ] *Te pro benefactore habebo:* metaphora ducta ex consuetudine urbium, quae nummis & statuis eorum, a quibus beneficio adfecti fuerant, titulum εὐεργέτου adscribere solebant. *J. C.*

Εὐεργέτης ἀναγ.] *Lysias* p. 159. v. 39. Εἰ μὲν ξένος τις ἦλθεν ὑμᾶς ἢ χρήματα ἔχων, ἢ εὐεργέτης ἀναγραφῆναι ἐξέσα

Vid.

DE SACRIFICIIS.

ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ.

1. IN Sacrificiis quæ perpetrant inepti homines, in diebus festis, in salutationibus Deorum; quæ *porro* petunt, quæ optant, quæ de illis sentiunt; nescio an ita demissus quisquam aut tristis sit, quin rideat, si quidem eorum quæ fiunt perspicere stoliditatem possit. Verum ante aliquanto quam rideat, cum animo suo exquiret, piosne prædicare illos fas sit, an contra ea hostes Deorum & *ob id ipsum* infelices; qui ita humilem, illiberalem adeo divinam naturam opinentur, ut hominibus indigeat, ut gaudeat adulantibus, negligi se indignetur. Etenim Ætolicos illos casus, & calamitates Calydoniorum,

1. Ἀλλ' ἐν ταῖς θυσίαις οἱ μάταιοι πράττουσι, ἢ ταῖς ἑορταῖς, ἢ προσόδοις τῶν θεῶν, ἢ ἃ αἰτοῦσι, ἢ ἃ εὔχονται, ἢ ἃ γιγνώσκουσι περὶ αὐτῶν, οὐκ οἶδα, εἴ τις οὕτω κάλλιφής ἐστι, ἢ λελυπημένος, ὅστις οὐ γελάσεται τὴν ἀβελτηρίαν ἐπιβλέψας τῶν δρωμένων. ἢ πολύ γε, οἶμαι, πρότερον ἂν γελᾷν πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάσει, πότερον εὐσεβεῖς αὐτοὺς χρὴ καλεῖν, ἢ τἀναντίον θεοῖς ἐχθρούς, ἢ κακοδαίμονας, οἵτινες οὕτω ταπεινὸν, ἢ ἀγεννὲς τὸ θεῖον ὑπειλήφασιν, ὥστε εἶναι ἀνθρώπων ἐνδεὲς, ἢ κολακθυόμενον ἥδεσθαι, ἢ ἀγαναχτεῖν ἀμελεύμενον. τὰ γοῦν Αἰτωλικὰ πάθη, ἢ τὰς τῶν Καλυδωνίων συμφορὰς, ἢ τοὺς

ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ] Ὁ συκοφάντης ἐντεῦθεν τῷ Λουκιανῷ κατηφαμεῖν τὴν Ἑλλήνων θυσίας ποιεῖσθαι τὸ μὲν θεῖον ἀ * δίεται θυσιῶν. Οὐκ ἔστι δὲ ἀλόγου ὅλον μὲν τὸν λόγον ὡς ἐξ ἰδίου προφέρει προσώπου· ὁ δὲ ἀλόγου περίεστιν ἔχει ἀλόγου φορὰ ἀλογογράμμα πρὸς ἄλληλα. *V.*

2. Προσόδους] Πρόσοδον τὸ κύριον, ἢ ἡ παύγυρις, πρὸς ἣν οἱ ἀλίγοι ἀθροίσονται. *G.*

13. Τὰ γοῦν Αἰτωλικὰ πάθη] Αἰτωλίας Καισάρεσσα Οὐιδίς· ἔστιν θύσας τοῖς θεοῖς τὸν Ἄρτεμιν ἐπελάθετο· ἡ δὲ ἀγριοθύτου ἀπέλυσε κατὰ τῶν Καλυδωνίων κάπρον, ὅστις πολλὰ ἀπώλεσεν ὕστερον δὴ, κατ' αὐτοῦ συναχθέντων πολλῶν ἀνδρῶν. Καλυδὼν δὲ πόλις ἐστὶν Αἰτωλίας. *V.*

* Δίονται] In *V. δίνται* magis usitatum. *T. H.*

Vid. ad p. 367. Plura dicemus ad Anach. c. XVII. *T. H.*

49. Βασιλεῦς. . . . μάχαι] Inutilem illam quinque vocabulorum farcinam si quis foras ejiciendam existimarit, eum nihil equidem morabor: in quamcumque partem verses, nec cum proxime praecedentibus in gratiam redigi, neque emendatione commoda reformari possunt. Ego *Lucianum* tam ineptum putabo, ut post τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα, velut dilucidius interpretaturus, adjecerit βασιλεῦς &c. φυσαλλίδες dixisset, aliquid intelligerem. Quid autem si τόμβοι, vel ἱρία, τύμβοι, pro ἑκατόμβαι ponantur, magnopere proficimus? cur μάχαι postremo loco adhaerent? an quia cruentam Argivorum Lacedaemoniorumque de Thyrea disceptationem novissime commemorarat? nempe in eodem haeremus luto, unde difficile fuerit extricari. Optime *Luciano* provisum erit, si conglutinaris: Οἶδ' ὅτι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα! Χάρων δὲ ὑδὺς λόγος· sic venustissimum opus egregia sententia finiverit; in miserrima rerum suarum conditione adeo caecos ac dementes mortales oberrare, ut de morte Charontisque cymbula ne minimum quidem cogitent. *T. H.*

50. Τόμβοι] De *hecatombis* ne minima quidem in hoc opusculo mentio, nedum ut pars sint adeo conspicua, ut in indice quasi itineris, aut rationario Charontis locum habeant. Agnoscunt tamen omnes libri ἑκατόμβαι male. Lege meo periculo τύμβοι. Verbum neminem hac de re mecum credo commutaturam, qui quidem dialogum perlegerit. In eadem voce iterum mox opusculo sequenti peccatum esse videbis. *M. du S.*

Ibid. Χάρων δὲ] Θανάτου δὲ. *J. Br.*

2. Προσόδους] Dem. p. m. 159. B. *M. du S.*

5. Καλαφοῦς] Subtristis. ὁ ἔχων κάτω τὰ φῶτα ἤγουν τοὺς ὀφθαλμούς. *A. V.*

13. Αἰτωλικὰ πάθη] Τεκτέες: Αἰτωλοὶ γὰρ οἱ Ἀπαρνᾶνες, γείτονες ὄντες ἀλλήλοις καπροὶ. διὰ τὸν τοῦ Καλυδωνίου συὸς κεφαλὴν, καὶ τὸ δέρμα περὶ ἀλλήλους πολεμήσαντες κατέτριψαν. Consule libro primo *Apollodorum*. *J. Br.*

Αἰτωλικὰ πάθη] Haec & cetera in *Homer*. *J. B.*

Αἰτωλικὰ πάθη] Narrat in sequentibus. V. Ovid. *Met.* VIII. & Hom. *Il.* I. & B. Aetoliae urbs Calydon regia Oenei sedes. V. *Hygin.* f. XIV. *M. du S.*

τὰς τοσούτους φόνους, καὶ † Μελεάγρου ἀφ-
λυσιν, πάντα ταῦτα ἔργα φασὶν εἶναι †
Ἀρτέμιδος μεμψιμοιρήσης, ὅτι μὴ παρε-
λήφθη πρὸς † θυσίαν ὑπὸ τοῦ Οἰνέως· ἔτως
ἄρα βαθέως κατήκεσε αὐτῆς ἡ † [a] ἱρείων δια-
μαρτία. καί μοι [b] δοκῶ ὁρᾶν αὐτὴν οἷ τοῦ ἱερα-
νοῦ τότε μόνην, † ἄλλων θεῶν ἐς Οἰνέως
ἐπιπορευομένων, δεινὰ ποιοῦσαν, καὶ χειτλιά-
ζουσαν, οἵας ἑορτῆς ἐπολειφθείσης.

Τοὺς δ' αὖ Αἰθίοπας καὶ μακαρίους, καὶ τρισ-

15 & tot cædes, & illam Meleagri tabem, universa hæc opera aiunt esse Dianæ, ægre ferentis, ad sacrificium se non adhibitam. Tam profunde *in animum illius* descendit, quod sacrificialibus epulis excidit! Ac videor mihi illam videre in cœlo solam tunc *relictam*, reliquis diis ad Oeneum profectis, afflictantem se, & conquerentem, quali, *quam pingui*, sacro sibi carendum sit.

2. Ab altera parte Æthiopes beatos ac ter fe-

a Ἰρειών] Ἱρῶν P. *AIW.* b Δοκῶ] Priores Edd. Δοκεῖ alterum & orationis structura poscit, & præstant G. P. L.

15. * Καὶ τὸν Μελεάγρου Ἀφλυσιν] Ἀλθαίη Μελεάγρου μήτηρ ἐγένετο τῷ Μελεάγρῳ λάμπον πῦρ· καὶ ἅμα εἶπεν, ὡς τοσοῦτον χρόνον ζήσει Μελέαγρος, ὅσον ἡ λαμπὰς † ἄπτεται. Ὅτε οὖν ἐφονεύθη ὁ κάπρος, ὁ Μελέαγρος ὑπὸ Ἀταλάντης ἐρῶν αὐτῇ τὰ νικητήρια δέδωκεν. Ὠργίσθησαν ἐπὶ τούτῳ ‡ οἱ Θεοὶ ἐκ οἱ ἀδελφοὶ τῆς Ἀλθαίας, § ἃ σὺν αὐτῷ † κάπρον ἐφόνευσαν, ὅτι γυνὴ προετιμήθη αὐτῶν, καὶ ἦλθον πόλεμον πρὸς Μελέαγρον. ἀπέκτεινε δὲ αὐτοὺς ὁ Μελέαγρος καὶ ὠργισθῆναι ἡ Ἀλθαία διὰ τοὺς ἀδελφοὺς ἐποίησε τὴν λαμπάδα, καὶ ἀπέθανεν ὁ Μελέαγρος. *V.*

22. Σχιτλιάζουσαν] Δυσχεραίνουσαν, ἀγανακτοῦσαν. *P.*

* Καὶ τὸν M.] Ita totidem literis *in V.* reperiuntur: pessime fuerat, omissis pluribus, hic locus in *A. E.* habitus. *T. H.*

† Ἄπτεται] Ἅπτεται spiritu vitiato in E. A. ex *V.* ubi prave itidem Ἀτλάντης. *T. H.*

‡ Οἱ Θεοὶ] Pro Θεοὶ, ΔΔ, legendum Δᾶες, *avunculi*, fratres Althaeae Thestii filii. *J. C.*

§ Ἐπ' α. τὸν κ. ἐφόνευσαν] Haec nihili sunt: σὺν ex *V.* est: φονεύσαντες ego pro ἐφόνευσαν restituo. *M. du S.*

Facilius interseri putavi οἱ ante σὺν, quam ἐφόνευσαν in φονεύσαντες mutari. Praeterea legebatur in *V.* αὐτῷ pro αὐτῶν Ed. A. unde pronum erat fingere αὐτὸν. *T. M.*

15. Τὰς τοσούτους φόνους] *AEtolorum & Acarnanum caedes.* Adde Meleagrum eo nomine cum Philippo & Toxeo dimicasse eosque interfecisse. *J. Br.*

Ibid. Μελεάγρου ἄφλυσιν] Nam Althaea fatalem stipitem igni imposuit, quo extincto, ipse quoque una Meleager periit. *Ovidius* citato volumine. *J. Br.*

17. *Μεμψιμοιρήσης*] Fabulam recitat *Ovid.* Metam. VIII. *J. Br.*

Μεμψιμοιρήσης] Vid. in Jove Tragoedo c. 40. & in Convivio c. 25. *A. V.*

20. *Καὶ μοι δοκῶ ὁρᾶν αὐτὴν*] Scribendum ex MS. *καὶ μοι δοκῶ ὁρᾶν* quamvis & sine MS. ope facile quivis, qui animum attendit, sic scribendum esse videre possit. De Diana vero irata, quod neglecta fuerit in Oenei sacrificio, vide *Homerum* Iliad. 1. v. 530. de epulis autem, quibus duodecim Deos excepernat Aethiopes Iliad. α. v. 425. *J. G. G.*

Καὶ μοι δοκεῖ] Pro eo, quum ex MS. id probat, etiam *sine* MSti *ope facile quivis, qui animum attendat, scribendum esse καί μοι δοκῶ, videre posse*, ait verissime Vir luminus, *J. G. Graevius.* At unum tamen Amstelædamensem ex eorum, qui id videre per se facile possint, numero excepisset Vir Eruditissimus, si tum palam fuisset, exstare aliquem, Graecae linguae notitiam prae se ferentem, qui de hujus dicti probitate dubitaret. At satis tum, cum moveretur haec, digna scilicet viro Graecis literis docto, controversia, optimae notae auctoribus confirmata est dictio *μοι δοκῶ*, in qua ἐγὼ posse & addi & omitti, pueri, non viri, docendi erant. Age tamen, probemus ex terssissimo nostro *Luciano* ipsum ἐγὼ, vel ἔγωγέ μοι δοκῶ, totidem verbis & literis. Ecce *Noster* in Herodoto: Ἐγὼ μὲν ἂν τὰ ἄλλα πάντα ἀπεπλῶσαί μοι δοκῶ. In Eunucho: Ὡς ἔγωγε, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ἂν τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖον ἀψηφίσμην ἂν μοι δοκῶ, &c. In Toxaride: Ὡς ἔγωγε πολὺ ἥδιον ἂν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἐτρώθην. In Parasito: Ἐγὼ γὰρ οὐδ' αὐτῷ μοι δοκῶ τῷ Ἀχιλλεῖ τοσαύτας τοῖς ἔργοις αὐτοῦ χεῖρας εἶναι. In dialogis meretriciis: Ἐγὼ δὲ ἐπιγράψαι μοι δοκῶ. Alia *Luciani* loca plura omitto. *Plutarchus* quoque in Apophthegmate Agesilai (loco ab Cl. *Graevio* ad *Luciani* Demon. c. 3. adducto) Ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τοὺς τοιούτους βούλεσθαι ἐπαίνους ἔσεσθαι. *Th. Magister* in voce ΔΟΚΩ ex *Platone* & *Demosthene* ostendit, sicut *μοι δοκῶ*, ita & *μοι δοκοῦμεν*, dixisse Graecos etiam in plurali. At sicuti in hoc, ad quem nunc scribimus, *Luciani* loco perperam *μοι δοκεῖ* legitur, ita & apud *Xenophontem*

felices aliquis dixerit, si gratiam iis habeat Jupiter, quam in *ipso* Homeri poëseos principio ab illo inierunt, duodecim deinceps dierum epulis illum excipientes, idque, cum reliquos etiam Deos, *tanquam umbras* secum adduceret. Adeo eorum quæ faciunt, absque mercede, ut videtur, faciunt nihil, sed vendunt bona hominibus, estque ut emat ab illis hic quidem valetudinem forte bucula, divitias alius bubus quatuor; alius regnum hecatomba; a-

εὐδαίμονας εἶποι τις ἂν, εἴγε [c] ἀπομνημονεύοι [d] χάριν αὐτοῖς ὁ Ζεὺς, ἣν οἱ ἐν ἀρχῇ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως πρὸς αὐτὸν ἐπεδείξαντο, δώδεκα ἓξ ἡμέρας ἑστιάσαντες, καὶ ταῦτα, ἐπαγόμενον καὶ τοὺς ἄλλους θεούς. Ὅτου οὖν οὐδὲν ὧνοῦνται ἀμισθὶ ποιοῦσιν, ὧν ποιοῦσιν. ἀλλὰ πωλοῦσι τοῖς ἀνθρώποις τἀγαθὰ, καὶ ἔνεστι τριακοντάς παρ' αὐτοῖς [d] τὸ μὲν ὑγιαίνειν, εἰ τύχοι, βοΐδιον· τὸ δὲ πλουτεῖν, βοῶν τεττάρων· τὸ δὲ βασιλεύειν, ἑκατόμβης· τὸ δὲ σῶον

ἦν aberta C. | ἦν hic collocat deinde legit ἐποιήσαντο. ὧν ποιοῦν non legimus in L. neque in Z. εἰ τύχῃ Z. solœca per C. R. et Z

c Ἀποφημονεύοις] Ἀποφημονεύοις L. | d Τὸ μὲν] In cunctis Edd. fuit ἢ μὲν, & deinde ἢ δὲ quæ vel sine libri ullius auctoritate mutari debebant. *M. du S.* Sed vid. notam ad fin. hujus Dialogi.

26. Ἐν ἀρχῇ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως] Ὁ δὲ Ὁμηρος φησὶν, ὅτι οὐκ ἦσαν τότε ἐν τῷ ἀμφὶ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ἡ ἐπεδήμησαν εἰς Αἰθιοπίαν, πάντες ἐστιάθησαν ἡμέρας. 16. *V.*

¶ Ἐπεδήμησαν] Malim fere ἐπεδήμησαν quanquam infra Scholiastes ad hoc idem scriptum dixerit, ἐπεδήμησαν τὸν ἀνθρώπους εἰς Ὄλυμπίαν. *T. H.*

sem lib. I. Κυρ. ubi cum Cyrus Cyaxari contra Assyrios auxilio esset mittendus, inter alia Cambyses filio suo Cyro præcipit, ut milites in continua teneat exercitatione; ad id respondens Cyrus, sibi quoque eamdem de exercendis & in officio continendis militibus, stare sententiam, denique ait; Ἀλλὰ μὴν τοῦ τόγε μελετᾶσθαι ἕκαστα τῶν πολεμικῶν ἔργων, ἀγῶνας ἄν τινας μοι δοκεῖ, ὦ πάτερ, προτιθέναι ἑκάστοις, καὶ ἆθλα προτιθέναι, μάλιστα δὲ τοῖς ἐν τοῖς ἱππικοῖς ἕκαστα, ὅστις γε, οἶμαι δοῦτο, ἔχειν ἂν παραπλησίως χώραν. Haud dubie oratio solœca est, μοὶ δοκεῖ προτιθέναι, & προτιθείς. Sed omnino legendum μοι δοκῶ... Caterum, inquit, *quod ad curam singulorum militarium operum attinet, certum est certamina quædam singulis* (militibus) *indicendum, pronunciandum, & præmiis propositis, maxime curare, ut in singulis exerceantur, quo iis, ubi opus fuerit, paratis uti queam.* Collaudans deinceps consilium filii Cambyses, πάλαισα λέγεις, inquit, ὦ παῖ. τοῦτο γὰρ ποιοῦσας, σάφ' ἴσθι ὥσπερ χορὸς τὰς τάξεις αὖ τὰ προσήκοντα μελετῶντας θεᾶσθαι. *Optime censes, fili mi. Hoc enim ubi feceris, certo scias, videbis ordines instar chororum semper ea, quæ oportet, curantes.* Paullo post eadem loquendi ratione utitur Cyrus, τῷ γε μὴ πειθομένους παραχρῆμα τοὺς ἐρατεύτας σὺν ἀπτῴοις μοι δοκῶ ἔχειν. *Equidem videor mihi haud imperitus esse efficiendi, ut milites imperatis pareant.* & continuo post, ἀρκεῖ μοι δοκῶ τὸ προτρέπον πείθεσθαι μᾶλλόν τι τοῦ τὰ μὴ πειθόμενον ἐπαινεῖν τι καὶ τιμᾶν, τὸ δὲ ἀπειθοῦντα ἀτιμάζειν τε καὶ κολάζειν. *Videor mihi intelligere id demum esse, quod obedientiam excitet, si dicto audientem colloudes ac honores; eum vero, qui minus dicto audiens sit, ignominia & pœna mulces.* *J. J.*

Ibid. Δοκῶ] G. P. & L. Reliqui δοκεῖ. *M. du S.*

21. Ἐν Οἰνίοις] Sic omnes, quotquot vidi, editiones. Suadet tamen ipsa ratio, legendum εἰς Οἰνίους *aliis Dais ad domum Oenei profectis.* Ἐν Οἰνίοις eadem quidem loquendi ratione dicitur, & passim similiter frequentatur, ac εἰς Οἰνίους. Sed hoc hic requiritur. Saepissime *Lucianus* hoc elliptico modo utitur, ut ἐν τῷ τοῦ γραφέως, *in pictoris cujusdam domo*; in Zeuxide c. 3. ἐν Ἀριστοτέλους, initio Lapitharum: ἐν Φαρμακοπόλου alibi. *Aelianus* quoque ita passim. Sic per εἰς, ut *Noster* in Hermotimo, c. 8a. εἰς διδασκάλους in Apologia, c. 4. Εἰς πλουσίου τινός. Sic *Aelianus*, ἐφοίτα εἰς Λαμπίδος, εἰς Παυδοσίας, εἰς Ἀρχιλάου. Sic *Plato* in Sympolio, ἐπὶ δεῖπνον εἰς Ἀγάθωνος. *Aristophanes*, εἰς Πειρασέως. Sed hanc loquendi formam apud Græcos, ut & apud Latinos, ultiaram, ante nos dudum observarunt Eruditorum multi. *J. J.*

Ἐν] Vid. *Suid.* (ἐν ἄδου) ubi observat Atticis non infrequens esse ut τῷ ἐν utantur pro εἰς. Apud Aristophanem tamen p. m. 178. (sive ΝΕΦ. 969.) male legit ἐν παιδοτρίβου βαδίζοντας. In nostris rectius, καθίζοντας. *M. du S.*

31. Πελοῦσι τοῖς ἀνθρώποις] *Hesiod.* 1. Oper. *Lucian.* passim. *J. B.*

32. Τὸ μὲ . . . . τὸ δὲ] Τὸ Mſ. R. ubique hic habebat. & recte. *A. V.*

Τὸ μὲ ὑγ. . . . τὸ δὲ πλ.] Lectionem hanc Mſ. R. in textum recepimus. quem codicem nos sane non vidimus, sed laudatum in margine libri quo utebatur Cl. *Ad. Vorsius*, reperimus. *M. du S.*

35. Τεύ-

σῶον ἐπανελθεῖν ἐξ Ἰλίου ἐς Πύλον, ταύρων ἐννέα· καὶ τὸν ἐκ τῆς Αὐλίδος ἐς Ἴλιον ἀγαπλεῦσαι, παρθένου βασιλικῆς. [a] ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη τὸ μὴ ἀλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίατο τῷ θεῷ τῇ Ἀθηνᾷ βοῶν δώδεκα καὶ πέπλῳ. εἰκάζειν δὲ χρὴ πολλὰ εἶναι καὶ ἀλεκτρυόνος, καὶ στέφανον, καὶ λιβανωτοῦ μόνου παρ' αὐτοῖς ὤνια.

Ταῦτα δέ, οἶμαι, καὶ Χρύσης ὁπισάμενος, ἅτε ἱερεὺς, καὶ γέρων, καὶ τὰ θεῖα σοφὸς, ἐπειδὴ ἄπραχτος [b] ἀπῆει παρὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὡς ἂν καὶ προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι χάριν, δικαιολογεῖται, καὶ ἀπαιτεῖ τὰ ἀμοιβήν, καὶ μόνον οὐκ ὀνειδίζει, λέγων, ὦ βέλτιστε Ἄπολλον, ἐγὼ μέν σου τὸν νεὼν, τέως ἀστεφάνωτον ὄντα, πολλάκις ἐστεφάνωσα· καὶ τοσαῦτά σοι μηρία ταύρων τε καὶ αἰγῶν ἔκαυσα ἐπὶ τῷ βωμῷ· σὺ δ' ἀμελεῖς μου τοιαῦτα πεπονθότος, καὶ παρ' οὐδὲν τίθεσαι τὰ εὐεργέτιν. τοιγαροῦν οὕτω καλεδυσώπησεν αὐτὸν ἐκ τῶν λόγων, ὥστε ἁρπασάμενος τὰ τόξα, καὶ ὑπὲρ τῆς ναυστάθμου καθίσας ἑαυτὸν, κακέτοξεύσε τὸν λοιμὸν τοὺς Ἀχαιοὺς αὐτοῖς ἡμιόνοις καὶ κυσίν.

Ἐπεὶ δ' ἅπαξ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐμνήσθη,

lius ut salvus ab Ilio Pylum redeat, tauris novem; uti vero ab Aulide ad Ilion liceat trajicere, virgine regia *redimendum est*. Non Hecuba quidem, ne tum urbs caperetur bubus duodecim, atque peplo a Minerva redemit. Conjicere autem fas est, multa etiam gallo, aut corona, aut solo ture *adeo*, apud ipsos esse venalia.

3. Puto, etiam Chryses horum gnarus, qui sacerdos esset, & senex & divinarum rerum consultus, cum infectis rebus rediret ab Agamemnone, expostulat cum Apolline, apud quem in fœnore collocasset gratiam, & vicem reposcit, & tantum non conviciatur, dicens, Equidem Apollo optime, ædem tuam, coronarum honore ad eum diem carentem, sæpe coronavi, totque tibi taurorum caprarumque femora tuis in altaribus adolevi. Tu vero negligis me talia passum, nulloque numero habes optime de te meritum. Itaque tantum oratione illa pudorem ei objecit, ut sagittis correptis insessoque editiore prope navium stationem loco, pestilentiæ telis ipsos cum mulis canibusque Achivos configeret.

4. Cum vero semel in Apollinis incidi men-

[a] Ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη] Insulsa priorum Edd. lectio: ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβοι verissimam impertiunt. A. G. R. P. L. *f. AIW.* in qua tamen omittitur γὰρ. [b] Ἀπῄει] Omnes Edd. infecerat vitiosum ἀπίει.

35. Ταύρων ἐννέα] Ὁ μὲν Νέστωρ λαὸν * τὸν Ἰλίου ἐπανελθὼν εἰς Πύλον ἐννέα βοῶν θυσίαν τῷ Ποσειδῶνι ἔθυσεν, ὡς λέγει αὐτὸς ὁ δὲ Ὅμηρος εἶπεν ἑκατὸν ἐννέα. *V.*

* Τὸν] Perperam in τῶ mutaverat Ed. A. nec causa fuit, cur ibidem ἑκατὸν darent, quum in *V.* prostet ἐννέα. Est autem *Homeri* locus, qui *Scholiastae* castigandi *Luciani* occasionem praebuit, Od. Γ, 7. *T. H.*

35. Ταύρων ἐννέα] Od. Γ, pr. & 178. seq. *f. M. G.*

36. Καὶ τὸν ἐκ τῆς Αὐλίδος] Liquet ex praecedentibus scribendum esse, τὴν δὲ ἐκ τῆς Αὐλίδος εἰς Ἴλιον ἀγαπλεῦσαι παρθένου βασιλικῆς· non, ut legitur in editionibus, καὶ τὸ. *Hunc vero ex Aulide in Ilium navigationem virgine regia* emere. Τὸν nimirum Agamemnonem qui Iphigeniae sacrificio redemit prosperum cursum & ferentes ventos. *f. G. G.*

Ibid. Ἐκ τῆς Αὐλίδος] Vide *Ovid.* Metam. XII. *A. V.*

37. Παρθένου βασιλικῆς] *Iphianassae*, quam nonnulli Iphigeniam appellant, Agamemnonis filiae. *f. Br.*

Ibid. Ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβοι] Rectius Mss. Anglic. doctissimi *Golmani*, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη patet apud *Homer.* Il. 6. *f. B.*

Ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβοι] Scribendum omnino ex Codice Anglicano, quod monuit *Bourdelotius*, & firmant mei libri excerpta: ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη (vulgo absurdissime ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβοι) τὸ μὴ ἁλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίατο παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα καὶ πέπλου. Res habetur apud *Homerum* Iliad. γ. *f. G. G.*

Ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβοι] Quemadmodum rectissime & in codice Anglicano, quem pervolvit *Bourdelotius*, & in excerptis Cl. *Graevii*, pro ὁ μὲν γὰρ Ἑκατόμβοι legitur, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη, eodem plane modo ad oram Floren-

41. Ὥσπερ] Πράσιμον. *V.*

55. Ὑπὲρ τῆς ναυστάθμου] † Ναύσταθμον, τὸ λιμένα· ἢ ὅτι ὁ ναυβιὸς στρατὸς ναύσταθμον καλεῖται. *V.*

† Ναύσταθμον] Legunter apud *Suidam*, in quo necesse non est, ut cum *Kustero* quicquam immutes. *T. H.*

mentionem, volo etiam reliqua dicere, quae docti de illo homines commemorant; non quam invenustus amator fuerit, nec Hyacinthi caedem, neque ut Daphne adspernata illum fuerit: sed quod judicio damnatus ob Cyclopas interfectos, testarumque suffragio de cœlo in terram ejectus, humana conditione atque sorte uti jussus est. Est vero etiam, cum servili ministerio, in Thessalia apud Admetum, & apud Laomedontem in Phrygia, functus est, apud hunc quidem non ipse solus, sed cum Neptuno lateribus ducendis ambo, & muris struendis operam locantes ob inopiam, & ne integram quidem a Phryge mercedem auferentes, qui de ea deberet illis, ajunt, triginta amplius drachmas Troicas.

5. Num quid enim talia non magnifice narrant de Diis Poëtae, & multum hisce diviniora, de Vulcano, & Prometheo, & Saturno & Rhea; totaque pene Jovis familia. Et haec faciunt, in vocatis in principio versuum Musis cantus adjutricibus, quarum adflatu Deo, ut videtur, pleni canunt, ut Saturnus exfecto statim Cœlo patre in illo imperaverit, suosque natos de-

μῆλόν τε καὶ τἄλλα εἰπεῖν, [c] ἃ δὲ καὶ αὐτῶν οἱ σοφοὶ τῶν ἀνθρώπων λέγουσιν, οὐχ' ὅσα περὶ τοὺς ἔρωτας ἐδυσχέρανεν, οὐδὲ ἡ Ὑακίνθου φόνον, οὐδὲ ἡ Δάφνης ἡ ἀποστροφίαν, ἀλλ' ὅτι καταδικασθεὶς ὅτι τῷ τῶν Κυκλώπων θανάτῳ, κἀξοστρακισθεὶς ἀφ' οὗτος ἐπὶ τῇ γῆν ἐραστὴς καὶ ἐπέμφθη ἐς γῆν, ἀνθρωπίνῃ χρησάμενος τῇ τύχῃ· ὅτε δὲ καὶ ἐθήτευσεν ἐν Θετταλίᾳ παρ' Ἀδμήτῳ, καὶ ἐν Φρυγίᾳ παρὰ Λαομέδοντι· παρὰ τούτῳ μέν γε οὐ μόνος, ἀλλὰ μετὰ Ποσειδῶνος, ἀμφότεροι τειχίσαντες ὑπ' ἀπορίας, καὶ ἐργαζόμενοι ἐς τὸ τεῖχος, καὶ οὐδὲ ἐντελῆ τὸν μισθὸν ἐκομίσαντο παρὰ τοῦ Φρυγός, ἀλλὰ προσῶφλεν αὐτοῖς τριάκοντά, φασι, δραχμὰς Τρωϊκάς.

[d] Ἦ γοῦν καὶ ταῦτα συμνολογοῦσιν οἱ ποιηταὶ περὶ τῶν θεῶν; καὶ πολὺ τούτων ἱερώτερα, περί τε Ἡφαίστου, καὶ Προμηθέως, καὶ Κρόνου, καὶ Ῥέας, καὶ σχεδὸν ὅλης τῆς Διὸς οἰκίας; καὶ ταῦτα παρακαλέσαντες τὰς Μούσας σφισὶ δὲ ἐς ἀρχὴν τῶν ἐπῶν, ὑφ' ὧν δὴ ἔνθεοι γενόμενοι, ὡς τὸ εἰκός, ᾄδουσιν, ὡς ὁ μὲν Κρόνος, ἐπειδὴ τάχιστα ἐξέτεμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανόν, ἐβασίλευσέ τε ὑπ' αὐτῷ, καὶ τὰ τέκ-

καταγνωσθεὶς καὶ ἀλλοκαὶ ἀλλοκ. εἰς τὴν γῆν C. R. et Z.

ὅτε δὴ Z.

ἥδεν Z. male

προσῶφλεν Z. et C. R.

παρὰ Z.

συνᾴδειν C. R. et Z.

ἐξέπεσε Z. male

c [a] Ἄγι L. d [a] Ἦ γάρ Fl. ut in his particulis saepe solet.

64. Καἰξοστρακισθεὶς] Ἐξοριστεὶς V.

rentini, quo usus sum, exemplaris, emendavit ignotus mihi vir ille eruditus, dubium ex ingenio, an ex inspecto saniori codice. Id nimirum ait *Noster*, Hecubam duodecim boum sacrificio captivitatem, sive expugnationem Trojae ab Minerva redemisse. *J. J.*

Ἦ μὴ γὰρ Ἐκάβην] Sic Mss. Gr. Angl. P. L. & R. & Ed. *J.* optime sane. Vulgata ἡ. μ. γ. ἑκατόμβην manifesto corrupta. *M. du S.*

39. Βοῶν δώδεκα κ. π.] *Homer.* Il. Z. *J. Br.*

40. Ἀλεξιτρίου] Ab Æsculapio praesertim, cui moriens Socrates a sodali suo adhuc satisfacit. *J. M. G.*

48. Σοὶ τὸν νεὼν] Il. A, 39. *J. Br.*

58. Καλλιδυσώπητον] Hoc est, *pudore incusso exoravit*: nam δυσωπία est *pudor*, quo fit, ut aegre oculos tollere audeamus. *J. C.*

56. Αὐτοῖς ἰφθίμοις] Eadem rhapsodia A, 50. Οὔρεσι μὲν πρῶτον &c. *J. Br.*

63. Κυκλώπων θανάτῳ] Apollo enim orbitatem suam in ipsum Jovem ulcisci non ausus, Cyclopas, a quibus fabricatum erat quo Æsculapius percussus est fulmen, interfecit. V. supra S. A. XIII. *M. du S.*

64. Καἰξοστρακισθεὶς] Rhetores Graeci Interpr. *Aristoph.* passim *Hesych. Suid. Pollux.* *J. B.*

Καἰξοστρακισθεὶς] Hygin. fab. 49. sed aliter Schol. min. ad Il. A, 400. *J. M. G.*

65. Χρησάμενος] Quid si legamus χρησόμενος? & mox, ὅτι δὴ ἐθήτευσε, ut respondeat illi, quod praecessit, ἀλλ' ὅτι καταδικασθεὶς κ. τ. λ. *J. M. G.*

69. Ἀμφότεροι πλουτίωντες] Haec *M. Felix* Oct. *Serv.* ad *Virgil.* *J. B.*

Ἀμφότεροι πλουτίωντες] Il. Φ, 442. seq. *J. M. G.*

72. Παρὰ τοῦ Φρυγὸς] A Laomedonte. Il. Φ. *J. Br.*

82. Ἐν αὐτῷ] Quid hoc sit aperiant alii. Lucianum non agnosco. Scripserat ἐπ' αὐτῷ, ut c. ultimo, aut aliud quid; certe non hoc. *M. du S.*

τέκνα κατήθιεν, ὥσαφ ὁ Ἀργεῖος Θυέστης. ὕστερον δὲ ὁ Ζεὺς κλαπεὶς ὑπὸ † Ῥέας ὑποβαλλομένης † λίθον, ἐς † Κρήτην ἐκτεθεὶς, ὑπ' αἰγὸς ἀνετράφη, καθάπερ ὁ Τήλεφος ὑπ' ἐλάφου, καὶ ὁ Πέρσης Κῦρος ὁ πρότερον ὑπὸ † κυνός· εἶτα ἐξελάσας † πατέρα, καὶ ἐς τὸ δεσμωτήριον καταβαλὼν, ταὐτὸς ἔσχε † ἀρχήν. ἔγημε δὲ πολλὰς μὲν ἄλλας, ὑστάτην δὲ † Ἥραν † ἀδελφὴν, κατὰ τοὺς Περσῶν τοῦτο καὶ Ἀσσυρίων νόμους. ἐρωτικὸς δὲ ὢν, καὶ εἰς Ἀφροδίσια κεχυμένος, ῥᾳδίως ἐνέπλησε παίδων † ἑαυτὸν, τοὺς μὲν ἐξ ὁμοτίμων ποιησάμενος, ἐνίους δὲ καὶ νόθους ἐκ θνητῆς καὶ ἐπιγείου γενεᾶς· ἄρτι μὲν ὁ γεννάδας γιγνόμενος χρυσίον, ἄρτι δὲ ταῦρος, ἢ κύκνος, ἢ ἀετὸς, καὶ ὅλως ποικιλώτερος αὐτοῦ Πρωτέως. μόνῃ δὲ † Ἀθηνᾶν ἔφυσεν ἐκ † ἑαυτοῦ κεφαλῆς, ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τὸν ἐγκέφαλον συλλαβών. † μὲν γὰρ Διόνυσον ἡμίεκτον Φασιν ἐκ † μηροῦ ἔτι [a] καομένης, ἁρπάσαντα † ἔσχε τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ. Z.

voraverit: ut Argivus Thyeſtes: ut deinde Jupiter, furto ſubjicientis lapidem Rheæ, in Creta expoſitus & a capra nutritus ſit, quemadmodum nempe Telephus a cerva & a cane Cyrus ſuperior: ut deinde expulſo patre, & in carcerem conjecto imperium ipſe tenuerit: ut uxores duxerit ille quidem complures alias, ultimam vero Junonem germanam ſuam ex Perſarum hoc quidem Aſſyriorumque legibus: amator vero maximus ſit, & effuſus ſolutusque in Venerem, facile cœlum liberis ut compleverit; quorum alios ex ſui faſtigii *matribus*, alios vero nothos *atque hybridas* ex mortali ac terreſtri genere creaverit, cum nunc aurum generoſus ille, nunc taurus aut olor, aut aquila fieret, & ipſo Proteo mutabilior; ſolam autem ex ſuo ipſe capite Minervam ut genuerit, intra ipſum plane cerebrum conceptam: Bacchum enim, ajunt, informem adhuc ex matre cum maxime conflagrante ereptum,

[a] Καομένης] Καιομένης B2. P. A. illud ἀτελεύτητον veteres Edd. probant: ι ſaepe ſubſcribi ſolet, nec raro praetermitti.

90. Ὑστάτην δὲ τὴν ἀδελφὴν] * Καμβύσης ὁ Κύρου τοῦ † Περσῶν ἐραθεὶς ‡ ἀδελφῆς Ἀτόσσης ‡ εἴρετο τοὺς βασιλήιους δικαστὰς, εἴ τις ἐστὶ νόμος κελεύων † βουλόμενον ἀδελφῇ ξυνοικέειν. Οἱ δὲ ἀντεῖπαν, νόμον μηδένα εἶναι, ὃς κελεύει ἀδελφοὺς ξυνοικέειν ἄλλων μέν τοι νόμων § ἐξεῖρηκέναι, ὃς θυσπίζει τῷ βασιλεύοντι Περσῶν ἐξεῖναι ποιέειν ὃ ἂν βούληται· καὶ τότε Καμβύσης ἔγημε τὴν ἀδελφήν.

* Καμβύσης &c.] In his lineis videtur extare fragmentum ſcriptoris alicujus veteris de connubio Cambyſis & Atoſſae. Non abhorret ab *Herodoti* ſtylo, quamvis nihil ſimile apud Herodotum potuerim invenire, licet bis hujus Atoſſae meminerit. *J. C.*

Herodoti ſunt III. 31. ſed paulo brevius contracta, reciſis iis, quae ad inſtitutum non facere cenſebat *Scholiaſtes*. Atoſſae vero nomen in hac hiſtoria conjecturae debeat, an aliunde cognitum habuerit, non liquet: *Herodotus* certe Cambyſen duas ſorores matrimonio ſibi junxiſſe narrans, quarum natu minor in AEgypto ſit interfecta, neutram nomine deſignavit. Id quidem extra dubium eſt, quae Cambyſi ſuperſtes vixit, Atoſſam vocari; quippe quae poſtea Mago, tum Dario fuerit nupta. *T. H.*

† Περσῶν] C. Περσίων male. *M. du S.*

Περσῶν hic & paulo infra ſcribi juſſit *M. du Soul*: nihil erat, quo minus lectiones *C. V.* ſequerer: in pancis enim *Schol.* ſuo, non *Herodoti*, ore loquitur: ideo retinui ὃ ἐὰν pro τὰ ἂν apud *Herodotum*, & in fine cum *V.* ἀδελφὴν malui, quam ἀδελφεὴν, quod in E. A. Addendum vero, ni fallor, τῷ Περσῶν βασιλέϊ· niſi ſatis eam vocem intelligi quis putet, aut ſcribi praeferat τῷ Πέρσῃ. *T. H.*

‡ Εἴρετο &c.] Ed. A. ἠρώτα τοὺς βασιλικοὺς δ. ac pejus καλῶν & κωλύει, quum tamen in *V. C.* liquido ſit ſcriptum, ἤρετο τοὺς βασιλήιους δ. κελεύων, κελεύει, quae *Herodoto* conveniunt; niſi quod ἤρετο fuit revocandum, licet *Hoſchelius* etiam habeat, Ἤρετο, ἠρώτα, ἐπύθετο. Mox ὑπεκρίναντο legitur in Hiſtoricorum principe, vel, quod *Jac. Gronovius* ex Mediceo libro dedit, ὑπεκρίνατο. *T. H.*

§ Ἐξειρηκέναι] V. Ἐξειρηκέναι hoc verbum plane fuerat omiſſum in E. A. *T. H.*

84. Ζεὺς κλαπεὶς] *Orpheus*, *Homer. Callimach.* Hymno in Jovem. doctores ſacri, *Tertull. Cypr. M. Felix.* *J. B.*

87. Ὁ πρότερον] Mutandum putaram. V. *Iſ. β.* c. 9. Sed & ſic ſtare poteſt. *M. du S.*

90. Ἔγημε δὲ] Quos Auctores ſecutus ſit, neſcire me fateor. Scholiaſtes certe Latonam harum uxorum priorum unam facit. Schol. ad Z. *ιλ.* 34. *M. du S.*

91. Κατὰ τοὺς Π.....νόμους] Paulo aliter rem vulgo narrant. Conſulti juris apud Perſas Antiſtites, liceretne Regi ſororem uxoris loco habere, reſponderunt; vetari hoc quidem legibus; ſed eſſe legem, qua Regi quid-

tum, in suo ipse femore defodit, ac deinde instante partus dolore exsecuit.

6. Similia vero hisce etiam de Junone canunt, sine viri consuetudine eam peperisse filium Vulcanum, quasi aura conceptum, non nimis illum beatum, sed sordidum opificem, fabrum ærarium, igne adustum, in fumo viventem semper favilla oppletum, qui camino adstet tota vita; & ne recte quidem pedibus valentem, claudum nempe ex casu, cum de cœlo projectus a Jove esset: & nisi (bonum factum!) Lemnii, cum ita præceps ferretur, illum excepissent, perierat nobis Vulcanus, ut ille præcipitatus de turri Astyanax. Quanquam Vulcani ista tolerabilia: Prometheo vero quis ignorat, quæ acciderint ea caussa, quod supra modum homines complecteretur? abductum enim in Scythiam Jupiter Caucaso monti tanquam cruci adfixit, aquila appositа, quæ jecur viri quotidie rostro tunderet.

σας, ὁ τῷ μηρῷ φέρων κατώρυξε, κἄτα ἐξέτεμε, τὸ ὠδῖνα ἐνέσης.

Ὅμοια δὲ τούτοις ᾄδουσιν, ἄνθρ τὸ πρὸς τὸν ἄνδρα ὁμιλίας, ὑπηνέμιον αὐτὴν παῖδα γεννῆσαι τὸν Ἥφαιστον, ὃ μάλα εὐτυχῆ τοῦτον, ἀλλὰ βάναυσον, καὶ χαλκέα, καὶ [b] πυρίτιν, καὶ ὃν καπνῷ τὸ πᾶν βιοῦντα, καὶ σποδήρων ἀναπλεων, οἷα δὴ καμινοῦτην, καὶ οὐδὲ ἄρτιον τὰ πόδε· χωλεῦσθαι γὰρ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ πτώματος, ὁπότε [c] ἐρρίφη ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐξ οὐρανοῦ· καὶ εἰ μὴ οἱ Λήμνιοι καλῶς ποιοῦντες ἔτι φερόμενον αὐτὸν ὑπεδέξαντο, ἐτεθνήκει ἂν ἡμῖν ὁ Ἥφαιστος, ὥσπερ ὁ Ἀστυάναξ ἀπὸ τοῦ πύργου καλαπεσών. καίτοι τὰ μὲ Ἡφαίστου μέτρια· τὰ δὲ Προμηθέα τίς οὐκ οἶδεν, οἷα ἔπαθε, διότι καθ' ὑπερβολὴν φιλάνθρωπος ἦν; καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτον ἐς τὴν Σκυθίαν ἀγαγὼν ὁ Ζεὺς ἀνεσταύρωσεν ὄπι τοῦ Καυκάσου, καὶ τὸν ἀετὸν αὐτῷ προσκαλεσάμενος τὸ ἧπαρ ὁσημέραι κολάπτοντα.

Οὐ-

forsasse elegan. ὑπηνεμιαιον αὐλῆ C.R.Z.

abest a Z.

abest a Z.

χὰν ἐτεθ. ἡμ C.R. et Z.

abest a Z. ἀναγων C.R ἀπολαβων Z. ἀποκαταζηθα ἀιετὸν Z. C.R προσκαλαζήθα Z.

b Πυρίτην] Πυρητὴν G. P. πυριήτην vel πυροιτὴν notatur ex L. πυρδύτην *J. V2. A1 W.* Reliquae Edd. Fl. sequuntur. *c* Ἐρρίφη] Ἐρίφθη solae *B2.* & *P.* quae contra ceterarum consensum non valent.

7. Ὑπηνέμιον] ¶ Ὑπηνέμια· λέγονται τὰ δίχα συνουσίας ὠὰ μοιχεύσ. *V.*

¶ Ὑπηνέμια] Haec *Suidas* suppeditavit, apud quem καλεῖται pro λέγονται. *T.H.*

quidquid vult, licet. Muretus (*var. Lect.* VII. 1.) adversus AEmil. Probum, idem apud Græcos licuisse, orationem Andocidis *adversus Alcibiadem* adducit, in qua narratur Cimonem eo nomine exulasse, quod sororem duxisset uxorem. Sed in vulgatis Andocidis codicibus pro *Cimone* legitur *Conon*, quod V. Cl. emendavit. *M. du S.*

Ibid. Πρὸς τῶν νόμους] Etiam cum matribus: *Catull. M. Fœlix.* *J. B.*

7. Ὑπηνέμιον] Quae dicantur *hypenemia ova* alio in loco retuli. *J. Br.*

Ὑπηνέμιον] Quasi vento gravida facta fuisset, quod fabulantur de equabus Hispanicis. Nam ὑπηνέμιον est ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. *Plinius* id mendacium serio nobis obtrudit H. N. VIII, 42. post alios. Atqui tam verum hoc erat, quam verum fuit Junonem, mulierem Thessalam, sine viri concubitu peperisse. *J. C.*

9. Βάναυσον &c.] Dicitur Juno peperisse Vulcanum βάναυσον, καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτιν. Vertit interpres: *fornacarium, & fabrum ararium, & ignipotentem*: βάναυσος est *arte sordida* seu *sellularia quæstum faciens*: sed πυρίτιν Græcis esse *ignipotentem*, qui circa ignem versatur, mihi persuaderi non potest: πυρίτιν lapidem & gemmam quis ignorat? πυρίτης ἄρτος dixit *Phrynichus* apud *Pollucem*. In Mss. est πυρητὴν sed hujus vocis exemplum quæro. Forte scripsit *Lucianus* πυρητὴν, *qui igne utitur in flando, & coquendo aere*, a πυρόω. Habes hanc vocem in hac notione apud Scriptorem libri Esdræ. *J. G. G.*

10. Πυρίτιν] Ed. *J.* πυρδύτην. viderint alii an commodius. G. & P. πυρητὴν. L. πυρήτιν vel πυροιτὴν. *M. du S.*

Ibid. Τὸ πᾶν] *Prorsus.* *J. Br.*

13. Ἐρρίφη] Ita ediderunt *B2.* & *P.* quod in reliquis omnibus scriptum est ἐρίφη. *M. du S.*

17. Ἀστυάναξ] Hectoris filius, quem Ulysses, ne quis superesset, qui excidium Trojæ ulcisci posset, de turri praecipitavit. *A. V.*

Οὕτω μὲν οὖν ἐξετέλεσε τὴν παιδικήν. ἡ Ῥέα δὲ (χρὴ γὰρ ἴσως καὶ ταῦτα αὐτῆς) ὡς μὲν οὐδὲν ἀσχημονεῖ, καὶ δυνατὰ ποιεῖ, γραῦς μὲν ἤδη καὶ ἔξω τοῦ ἔρωτος οὖσα, καὶ τοιούτων μήτηρ θεῶν, πανδεροῦσα δ' ὅτι, καὶ ζηλοτυποῦσα, καὶ τὸν Ἄττιν ὅπως τῷ νεότητι φέρουσα· ἃ δὲ ταῦτα μοιχεύει χρήσιμον εἶναι δυνάμενος ἔτι τοῦ μειρακίου, φοιτᾷ τις ἡ τὴν Ἀφροδίτην, ὅτι μοιχεύει, ἢ τὴν Σελήνην πρὸς τὸν Ἐνδυμίωνα κατιοῦσαν πολλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ.

Φέρε δὲ ἤδη τούτων ἀφέντες λόγων ἐκεῖνο ἀναβῶμεν τὸν οὐρανόν, ποιηταῖς ἀναπτάμενοι καὶ αὐτῷ Ὁμήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ ὁδόν, καὶ θεασόμεθα, ὅπως ἕκαστον ἀφικόμενον ἤδη ἄνω, καὶ ὅτι μὲν χαλκοῦς ἐστι τὰ ἔξω, καὶ πρὸ ἡμῶν τοῦ Ὁμήρου λέγοντος ἠκούσαμεν. ὑποβάντι δὲ τὸ ἀναπόφραξα μικρὸν ἐς τὸ ἄνω, καὶ ἀτειχῆ ὄντα τὰ νῦν τειχισθέντα, φῶς τε λαμπρότερον φαίνεται, καὶ ἥλιος καθαρώτερος, καὶ ἄστρα ἀργυρέστερα, καὶ τὸ πᾶν ἡμέρα, καὶ χρυσοῦν τὸ δάπεδον. ἐσιόντι δὲ, πρῶτον μὲν οἰκοῦσιν αἱ Ὧραι. πυλωροῦσι γάρ· ἔπειτα δὲ, ἡ Ἶρις, καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὄντες ὑπηρέται, καὶ ἀγγελιαφόροι τοῦ Διός· ἔχεις δὲ τὸν Ἡφαίστου τὸ χαλκεῖον

7. Hic pœnas igitur persolvit. Rheam vero, (forte enim ista quoque dicenda sunt) quis neget indecore se gerere, & indigna facere, quæ anus licet, & effœta, & tot Deorum mater, puerorum adhuc amoribus ac zelotypia ardeat, atque Attin suum, juncta leonibus rheda rollat, eumque talem qui jam nec utilis illi esse possit. Quæ cum ita sint, quis jam Veneri succenseat ob adulteria, aut Lunæ de media sæpe via ad suum descendenti Endymionem.

8. Age vero jam his relictis sermonibus in ipsum adscendamus cœlum, poëtarum licentia eadem qua Homerus Hesiodusque via evecti, videamusque quomodo cœlestium unumquodque ornatum instructumque sit. Si quis autem transgressus paullum etiam superiora sublato capite introspexerit, vel plane in dorsum & terga convexa evaserit, illi vero & lux candidior fulget, & sol purior, & illustriora sidera, ac dies ubique & solum aureum. Ad primum ingressum Horæ habitant, janitrices nempe; tum Iris & Mercurius, ministri Jovis ac nuntii: deinde æraria Vulcani offici-

a Ποιεῖ] Ποιεῖ P. ὁ Ἐσιόντι] Ἐσιόντων P. idemque notatur in margine MHV. Lectio minime contemnenda.

24. Οὕτω μὲν] Aut aliter legendum fuit, aut cum Bz. & P. nova sententia incheanda. M. du S.

30. Μαινόμενον] Sed eviratum. J. Br.

Ibid. Χρήσιμον] Virilia enim ipse sibi abscideret, unde postea Cybeles sacerdotibus mos iste. V. Lact. I. 17. qui paulo aliter rem narrat. M. du S.

39. Χαλκοῦς ἐστι] Iliad. Δ, 426. Δὶς περὶ χαλκοβατες δῶ. J. G. G.

45. Χρυσοῦν τὸ δάπεδον] Homer. Il. Δ, 2. Χρυσῷ ἐν δαπέδῳ. J. Br.

47. Πυλωροῦσι] Homer. Il. Ε, 749. Θ, 393. Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι,

Τῇς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανός κτλ. J. Br.

54. Οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι] Homer. Il. Δ, 1. J. Br.

Οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι] Il. Δ, 1. J. M. G.

Ibid. Παρ' Ζηνὶ καθήμενοι] Passim in Homero: ut & illa ἐλισσομένῳ περὶ κασσιτέρῳ. Quæ rursum repetit in Icarom. J. B.

58. Ἀστεροπητῷ κύκλοισι ἐλισσομένῳ περὶ κασσιτέρῳ] Il. Α, v. 310. J. G. G.

Ibid. Ἐλισσομένῳ] Κύκλοι δ' ἐρατεὶ ἔσαν ἐλισσόμενοι περὶ κασσιτέρῳ Il. Α, 317. J. Br.

60. Ἐπιπεφρίκασι τῷ κασσιτέρῳ] Horat. Sat. 2, 7, 38. Nasum nidore supinor. Vid. Arnob. p. 212. qui classicus prope locus, ubi cuissas etiam appellat. J. M. G.

61. Ὥσπερ αἱ μαῖαι] Idem Musicæ encom. Athen. lib. I. Aristoph.

64. Σοὶ

ficina omni artis instrumento plena; cum Deorum domus, & ipsa Jovis regia. Pulcherrima ista undique a Vulcano fabricata.

9. Considere Dii (decet enim puto superna illa ingressum magnifice etiam dicere) circa Jovem & in terram despiciunt, ubique oculos cernui circumferentes, si qua videant ignem accensum, aut surgentia nidore volumina fumi. Et si quis sacrificet, epulantur omnes inhiantes fumo, & sanguinem altaribus adfusum, muscarum instar haurientes; domi vero si cœnent, necar & ambrosia illorum sunt epulæ. Olim quidem homines etiam ad convivium & consolationem illorum adhibebantur, Ixion puta & Tantalus. Cum vero tentatores dearum essent insolentes & loquaces, ipsi quidem pœnas ad hunc diem luunt, cæterum invaccessum fuit ab illo tempore mortalium generi cœlum atque interdictum.

10. Talis Deorum vita est. Homines igitur consonantia his & consequentia circa religiones instituerunt. Primum nemora sacrarunt, & montes dedicarunt, & sacras esse jusserunt aves, & suas unicuique plantas Deo adsignarunt; deinde in gentes descriptos colunt, suosque cives declarant; Delphus quidem Deliusque Apollinem; Mi-

50 ἀνάκτορον ἀστόμου τέχνης μεστὸν εἶναι τῶν θεῶν οἰκίαι, καὶ τοῦ Διὸς τὰ βασίλεια· ταῦτα πάντα περικαλλῆ τοῦ Ἡφαίστου κειμήλια.

Οἱ δὲ θεοὶ πᾶς' Ζηνὶ καθήμενοι, (πρέπει γὰρ οἶμαι, ἄνω ἄντα μεγαληγορεῖν) ἅπαν σκοπιὴν ἐς τὴν γῆν, καὶ πάντη περιβλέπουσιν ὀξυωπέστατοι, εἴ πόθεν ὀφθαῖεν τοῖς ἀναπτεφαμένοις, ἢ ἀναφερομένην κνίσαν, ἐλυσιμελοῦντι δὲ καπνῷ. καὶν μὲν θύῃ τις, πίνουσι· κἂν σφάττωσι, βρυχηνιῶντες τῷ καπνῷ, καὶ τὸ αἷμα σίνηλες τοῖς βωμοῖς προσχεόμενοι, ὥσπερ αἱ μυῖαι. ἦν δ' οἰκόσιοι ὦσι, νέκταρ καὶ ἀμβροσία τὸ δεῖπνον. πάλαι μὲν ἦν καὶ ἄνθρωποι συνεστιῶντο, καὶ συνέπινον αὐτοῖς, ὁ Ἰξίων, καὶ ὁ Τάνταλος. ἐπεὶ δὲ ἦσαν ὑβρισταὶ, καὶ λάλοι, ἐκεῖνοι μὲν ἔτι καὶ νῦν κολάζονται, ἄβατος δὲ τοῖς ἀπὸ τοῦδε γένεσι καὶ ἀπόρρητος ὁ αἰθήρ.

Τοιοῦτος ὁ βίος τῶν θεῶν. ταραχαὶ καὶ οἱ ἄνθρωποι συνῳδὰ τούτοις, καὶ ἀκόλουθα τοῖς θρησκείαις ἐκτετεύχασι. καὶ πρῶτον μὲν ὕλας ἀπετέμοντο, καὶ ὄρη ἀνέθεσαν, καὶ ὄρνεα καθιέρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπεφήμισαν ἑκάστῳ θεῷ. μετὰ δὲ νεμάμενοι κατ' ἔθνη σέβουσι, καὶ πολίτας αὐτοῖς ἀποφαίνουσιν· ὁ μὲν Δελφὸς τοῦ Ἀπόλλωνα, καὶ ὁ Δήλιος· ὁ δ' Ἀθηναῖος

πάντα C.R et Z.

aber a Z.

εἰ aber a Z.

καὶ ἐὰν C.R.

σπαδοσιῶσι C.R Z.

πρῶτα C.R

Θησῶν] Θησῶ P. neque aliter in Fl. eaque sola. Δηνῶ quoque in C.R.

70. Θρησκείαις] Λατρείαις. P.

64. Συνίστανται αὐτοῖς] Pausan. in Arcad. Οἱ δὲ πάλαι ἄνθρωποι ἴσοι ἐς ἐμφορήσεις θεῶν ἦσαν τὰ δεκαπόσια ἐς ἱερωσύνας. J. Br.

65. Λάλοι] V. Eur. Or. 8. M. du S.

67. Ἀπόρρητος] Forsan ἄτοπος vel ἄτοφος, ut Nv. c. 2. M. du S.

71. Ὕλας] Sylvas, ac saltus: ἀγκάδας vocant. J. Br.

Ibid. Ἀπετέμοντο] Ad verbum resecuerunt ἀποτέμνειν, nimirum id ipsum est sacrare, ab usu promiscuo separare. J. M. G.

Ibid. Ὄρη ἀνέθεσαν] Rea ex omnis generis scriptoribus notissima, praecipue tamen poëtis. Vide, si lubet, Philostrati interpretem, 53, a. 5. M. du S.

Ibid. Ὄρνεα] Nam pica Baccho sacra est, Jovi aquila, Minervae noctua. J. Br.

72. Τὰ φυτὰ] Olea Minervae, vitis Baccho, Jovi quercus. J. Br.

73. Νεμάμενοι] Οἱ ἄνθρωποι. J. Br.

74. Ὁ μὲν Δέλφος] Cæcil. in M. Fœl. qui tangit cætera hujus tractatus, quae quidem etiam sunt in Dialog. Deor. J. B.

ναῖος ☿ Ἀθηναῖος μαρτυρεῖται γῆν ☿ [a] οἰκειότητα τῷ ὀνόματι· καὶ ☿ Ἥραν ὁ [b] Ἀργεῖος· καὶ ὁ Μυγδόνιος ☿ Ῥέαν· καὶ ☿ Ἀφροδίτην ὁ Πάφιος. οἱ δ' αὖ Κρῆτες οὐ γενέσθαι παρ' αὐτοῖς, οὐδὲ τραφῆναι μόνον ☿ Δία λέγουσι, ἀλλὰ καὶ τάφον αὐτῶν δεικνύουσι. καὶ ἡμεῖς ἄρα τοσοῦτον ἠπατώμεθα χρόνον, οἰόμενοι ☿ Δία βροντᾶντε, καὶ ὕειν, καὶ τἆλλα πάντα ἐπιτελεῖν· ὁ δὲ ἐλελήθει πάλαι τεθνεὼς, ὥσπερ Κρησὶ τεθαμμένος.

nervam vero Athenienſis: (teſtatur enim ipſo ſuo nomine *Graeco* illam conjunctionem;) Junonem porro Argivus, & Mygdonius Rheam, & Venerem Paphius rurſum Cretenſes non natum modo apud ſe, neque nutritum modo Jovem prædicant, ſed ſepulcrum quoque illius oſtendunt. Nos igitur longo adeo tempore falſi ſumus, qui putaverimus; Jovem tonare & pluere & reliqua omnia perficere: at fugit nos, olim eum eſſe mortuum, qui apud Cretenſes ſepultus ſit.

Ἔπειτα δὲ ναοὺς ἐγείραντες, [c] ἵν' αὐτοῖς μὴ ἄοικοι, μηδὲ ἀνέστιοι δόξειν ὦσιν, εἰκόνας [d] αὐτῶν ἀπεικάζουσι, προσκαλέσαντες ἢ Πραξιτέλην, ἢ Πολύκλειτον, ἢ Φειδίαν. οἱ δὲ,

11. Deinde templis excitatis, ne ſine domo, ſine foco ſibi ſint Dii, ſigna illis aſſimilant, Praxitele aliquo advocato aut Polycleto, aut Phidia. At hi neſcio ubi vi-

[a] Οἰκειότητα] Οἰκιότητα *F.* [b] Ἀργεῖος] Ἄργος omnes Edd. excepta *V2.* cui opitulantur A. P. L. eandem lectionem oſtendit ora *AIW.* [c] Ἵν' αὐτοῖς] Ἵνα αὐτὰ L. an αὐτοί; [d] Αὐτῶν] Αὐτοῖς P. & margo *AIW.*

77. Ἥραν] Vid. Il. Δ, 8. it. 51. ſeq. praeſertim Spanh. ad Callim. p. 372. ſeq. *J. M. G.*

Ibid. Ἄργος] Scribe Ἀργεῖος, ut in Angl. Cod. *J. B.*

Ἀργεῖος] P. L. & A. alii Ἄργος. *M. du S.*

78. Μυγδόνιος] Hic pro Phrygio: Poëtarum enim θεολογούμενα cum tractet, Poëtica etiam ratione utitur. *Pauſanias* p. 344, 5. Wech. de Mygdone agens Coraebi patre, καὶ ἀπ' αὐτοῦ inquit Φρυξὶ τὸ θεὸς καθέστηκεν. Vid. Horat. Ode 2, 12, 22. 3, 16, 41. Stat. Theb. 2, 134. *J. M. G.*

81. Τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι] Vide *Callimachi* Hymn. in Jov. ejusque Interpretes. *J. C.*

Τάφον] Vid. ſupra *Tim.* c. 4. infra Z. *τρ.* c. 45. & Ez. *Spanh.* ad Callim. p. 6. *M. du S.*

90. Γενιήτην τὸν Δία] Haec omnia ex *Homero* mutuati videntur recentiores eo pictores & ſtatuarii; niſi forte & ipſe antiquioribus artificibus deſcriptiones Deorum acceptas tulerit. *J. C.*

91. Παῖδα] Idem voluit quod Callimachus, cum (*Hymn. in Apoll.* v. 36.) ἀεὶ καλὸς ὁ ἀεὶ νέος canit. quaſi nempe in antiquis nummis & monumentis paſſim conſpici ait, vir harum, & omnium bonarum artium, indagator ſagax Ez. Spanhem. quem vide. *M. du S.*

92. Ὑπηνήτην] Hic anonymus eruditus Florentino ſuo libro ad vocem ὑπηνήτην adſcripſit, ſe conjicere legendum πτηνόν. Recte quidem quod pro peculiari γνώρισμα alas Mercurio vult tribui: putem tamen ſaniſſimam eſſe lectionem vulgatam. Quamvis autem Mercurius proprie non barbatus occurrat, ſatis tamen commode appellatur ὑπηνήτης, hoc eſt florens ætate, ὁ ἡλικιώτης τῆς ὥρας, ut vocabulum hoc exponit *Pollux*. Immo quum ὑπηνήτης proprie notet, quemadmodum interpretatur *Heſychius*, τὴν ἀπαρχὴν ἔχοντα τῆς γενειάδος, apprime convenit Mercurio, ſemper juveni, id epitheton; quodque ei non *Lucianus* modo, ſed & *Homerus* tribuit, ubi Il. Ω. vſ. 348. eum ſimilem facit juveni

Πρῶτον ὑπηνήτῃ, τῷπερ χαριέστατη ἥβη.
Cui ſunt flaventes prima lanugine malae.

Caeterum ex hoc verſu Homerico omnino apud *Aelianum*, (ubi lib. X. Ποικιλ. c. 18. legitur, ἐράσθη αὐτοῦ [Δάφνιδος] νύμφη μία, καὶ ὡμίλησε καλῷ ὄντι καὶ νέῳ, καὶ πρώτῳ ὑπηνήτῃ) emendandum cenſeo πρώτου ὑπηνήτου abunde enim liquet, politiſſimum ſcriptorem expreſſiſſe hoc ex illo, quem adduximus, *Homeri* loco. Non mihi latet, quod ad haec Aeliani attulerunt Eruditi; ſed iis noſtram hanc ego ſententiam arbitrandam permitto. *J. J.*

Ὑπηνήτην] Iis quos Cl. *Jenſius* attulit, addatur Philoſtrat. de imaginibus, ὁ ἀπαλὸς τῇ ὑπήνῃ. in πανθ. p. 825. Lanuginem autem deſignat. Vid. Il. Ω. 348. & Od. K. 279. *M. du S.*

95. Ἐλεφαντίνη] Eburnea enim erat ſtatua Jovis Olympici, ad quam hic reſpicit. v. συγγρ. c. 51. *M. du S.*

96. Τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας] Ethnici nimirum paſſim de ſtatuis Deorum loquuntur, quaſi eſſent ipſi Dii. Vide quae notavimus in Criticae P. 2. S. 1. c. 15. *J. C.*

98. Πισαίων ἱππικῶν] Confecto Olympico certamine. *J. Br.*

99. Δίῳ πίστει] Ne cui fraudi ſit illud ὄλον; notanda

viderint Deos, fingunt certe barbatum Jovem, perpetuo adolescentem Apollinem, Mercurium primæ lanuginis juvenem, cæruleo capillo Neptunum, & glaucis Minervam oculis. Tamen qui intrant ædem, non jam Indicum sibi ebur videntur videre, aut quæsitum ex Thraciæ metallis aurum; sed Saturni ipsum ac Rheæ filium, in terram traductum collocatumque a Phidia, & Pisæorum desertis præsidere jussum, ac satis habere, si ipsis quinque interjectis annis, per Olympiorum occasionem obiter aliquis ei sacrificet.

12. Positis vero altaribus & edictis & vasis lustralibus, hostias admovent, aratorem bovem agricola, opilio ovem, capram

90 οὐκ οἶδ' ὅπως ἰδόντες ἀναπλάττουσι γενειήτην μὲν † Δία, παῖδα δ' ἐς ἀεὶ † Ἀπόλλωνα, καὶ † Ἑρμῆν ὑπηνήτην, καὶ Ποσειδῶνα κυανοχαίτην, καὶ γλαυκῶπιν † Ἀθηνᾶν. ὅμως δ' ὅσοι παριόντες ἐς τὸν νεὼν εἴτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν 95 ἐλέφαντα ἔτι οἴονται ὁρᾶν, εἴτε τὸ ἐκ † Θρᾴκης μεταλλεῦθεν χρυσίον, ἀλλὰ † Κρόνου καὶ Ῥέας ἐς † γῆν ὑπὸ Φειδίου μετῳκισμένον, καὶ † Πισαίων ἐρημίαν ὀπτανοπτεῖν κεχελευσμένον, καὶ ἀγαπῶντα, εἰ ἅπαξ πέντε ὅλων ἐτῶν θύσει τις αὐτῷ πάρεργον Ὀλυμπίων.

Θέμενοι δὲ βωμοὺς καὶ προῤῥήσεις καὶ περιῤῥαντήρια, προσάγουσι τὰς θυσίας· βοῦν μὲν ἀροτῆρα ὁ γεωργός· ἄρνα δὲ ὁ ποιμὴν, καὶ αἶ-

γε οἶδ' ὅπως C. R. Vulgata praestat.

ἀλλ' αὐλὸν τὸν ἀλλὰ τὸν τὸν Κρόνου C. R. fortasse τὸν τὸ ἐξ γῆν abeunt in C. R. et in Z.

92. Ὑπηνήτην] Ὑπήνη τὸ γένειον, ἀπὸ τοῦ * ὑπαίνω, ὑπανίσσω· καὶ ὑπηνήτης ἀντὶ, ἀκμαῖος. *V.*

94. † Οὔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα] Εἰς ὃν κεῖται τὸ τοῦ Διὸς ἄγαλμα. *V.*

98. Τὸν Πισαίων ἐρημίαν] Ἐν Πίσῃ δὲ ‡ τῆ Ἠλιακῆς γῆς, τὸ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἄγαλμα ἐκ χρύσου καὶ ἐλέφαντος καλλιτεχνήσας Φειδίας, ὅπου ἐστὶ καὶ ὁ ἀγὼν τὰ Ὀλύμπια ἐτελεῖτο. Διὰ δὲ τὸ κατὰ πενταετίαν μόνον ἐπιδημεῖν τοὺς ἀνθρώπους χάριν τῶν Ὀλυμπίων εἰς Ὀλυμπίαν ἥκειν τοῦ ἀγῶνος, ἄκλητος δὲ § μηδέποτε, διὰ τοῦτο εἶπεν τὸν Πισαίων ἐρημίαν. *V.*

2. Περιῤῥαντήρια] Τὰ ὕδατα, δ' ἂν ¶ προκαθήραντο οἱ θύειν μέλλοντες. *V.*

* Ὑπῆνας] Lege ὑπῆνας ex Etymologico Magno. *J. C.*
C. ὑπῆνας καὶ ὑπανίσσεται τῷ γένειον. *M. du S.*
Sumta sunt ab *Etymologo*. Pro ἀκμαῖος in *V.* ἀκμαῖος. *T. H.*
† Οὔτε τὸν ἐξ Ἰ. ἐλ.] Hoc in *V.* praefigitur: pertinet tamen, monente *Solano*, explicatio ad τὸν ἐκ νεών. *T. H.*
‡ Τῆς Ἠλιακῆς γῆς] Exc. G. τῆς Ἠλιακῆς γῆς. Coll. *Elides*: recte. *M. du S.*
Quamvis in A. E. conspiciatur, Ἐν Πίσῃ γὰρ τῇ ἠλιακῇ, uni *Matt. Sladus* adscripserat, Ἠ— *quae est in Elide*, ostendit tamen ne litera quidem minus *C. V.* τῆς ἠλιακῆς γῆς in quibus nihil praeter accentum mutari debuerat: κτητικὸν Ἠλιακὸς a *Stephano* configuratum. Idem liber κατατεμνόμενον pro κατατεμνυόμενον Ed. A. *T. H.*
§ Μηδέποτε] Coll. ποτε· male. *M. du S.*
¶ Προκαθήραντο] Haec uterque *V.* Codicis Scholiastes habet non alio discrimine, quam quod in uno προκαθήροντο, in altero legatur προκαθήραντο. Sunt autem proprie περιῤῥαντήρια non ipsa lustralis aqua, sed vel aquiminalia sive vasa sacra foribus adposita templorum, aut manu praelata; vel adspergilla de ramo felicis olivae laurive confecta, quibus lustrali lymphae immersis aedem ingressuros irrorabant. Vid. *Jo. Brodaei* Miscell. I. 38. *Hadr. Junii* Anim. III. p. 193. *Theodorit.* H. E. III, 16. Ἐκατέρωθεν δὲ τῶν θυρῶν εἰσιέναι πεποίηται περιῤῥαντήρια τοὺς εἰσιόντας προκαθαίροντας. *T. H.*

da hujus locutionis naturâ, quae Graecis inprimis familiaris, ut videre est in ἀφ' ἑπτὰ, ἀφ' τεσσάρων, quae Musici norunt ita computari, ut graduum numerus unitate multari debeat. Sic etiam apud Medicos fieri notum, cum de febribus loquuntur. Sic denique apud Arithmeticos, Chronologos, & quos non? διὰ πέντε ergo est, *quinto quoque*; atque adeo spatium intermedium *quatuor*. Eadem phrasi & de re eadem utitur iterum in Ἴναχ. c. 24. Vide apud Lucianum ipsum quatuor annorum determinatum illud spatium in Πφ. c. 20. Haec in tironum gratiam fusius enarranda duximus: nam apud eruditos de his abunde constat. *M. du S.*

2. Προῤῥήσεις καὶ περιῤῥαντήρια] De his vocibus copiose alibi. *J. B.*

Προῤῥήσεις] Non satis apte haec vox voci Θεμένοι jungi videtur. Formularum ad eam rem particulas exhibet noster in Ἀλεξ. c. 38. & Δημων. c. 34. Consule *Meursii* Eleusin, & emenda *Philostratum* vit. Apollon. p. 155. ubi perperam legitur μὴ πρόσρησιν, pro μὴ προῤῥήσιν. quod diligentissimo editori fraudi esse nolim. Quis enim in tanto opere nusquam dormitet? *M. du S.*

Προῤῥήσεις καὶ περιῤῥαντήρια] Accipio illud, quod deinde *Programma* vacat, scripturam in edito propositam, qua arcentur profani, ἐκὰς, ἐκὰς, &c. *J. M. G.*

3. Βοῦν ἀροτῆρα] De quo *Hesiod.* lib. 2. Op. Nefas autem fuit, & capital lege Attica bovem aratorem necare vel mactare. *Varr.* c. 5. lib. 2. de re Rust. dico ad *Pausan.* *J. B.*

6. Φι-

αἶγα ὁ αἰπόλος· ὁ δέ τις λαβωστὸν, ἢ πέπανον· ὁ δὲ πένης ἱλάσκετο τὸν θεὸν φιλίσας μόνον ἢ αὐτῇ δεξιάν. ἀλλ' ὅτε θύοιτες (ἐπ' ἐκείνες γὰρ ἐπάνειμι) στεφανώσαντες τὸ ζῶον, ἢ πολύ γε πρότερον ἐξετάσαντες, εἰ ἀτελὲς εἴη, ἵνα μηδὲ τ' ἀχρήστων τι καλαφθίσωσι, προσάγουσι τῷ βωμῷ, ἢ φονεύουσιν ὀφθαλμοῖς δεῦ θεῦ, γοερόν τι μυκώμενον, ἢ, ὡς τὸ εἰκὸς, εὐφημεῖν, καὶ ἡμίφωνον ἤδη τῇ θυσίᾳ ἐπαυλεῖν. τίς οὐκ ἂν οἰκτίσειεν ἤδη ταῦθ' ὁρῶντας τοὺς θεούς.

Καὶ τὸ μὲ πρόγραμμα φησὶ, μὴ παριέναι εἴσω βεβηλήριον, ὅστις μὴ καθαρὸς ἔστι τὰς χεῖρας· ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἕστηκεν ἡμαγμένος, ἢ, ὥσπερ ὁ Κύκλωψ ἐκεῖνος, ἀνατέμνων, ἢ τὰ ἔγκαλα ἐξαίρων, ἢ καρδιολχῶν, ἢ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ βεβιχέων, καὶ τί γὰρ οὐ τοιοῦτος ἐπιτελῶν; ὅτι πᾶσι δὲ ὧδε ἀναλύσας ἐπέθηκε φέρων αὐτῇ δορᾷ τ' αἶγα, καὶ αὐτοῖς ἐρίοις τὸ πρόβατον. ἡ δὲ

caprarius, alius quidem tus aut libum; pauper autem placavit Deum adorans solum dextra. Ipsi vero sacrificantes, ad hos enim redeo, vittatum animal, quod quidem diu ante probarunt, si sit integrum (ne quod imparum aut parum idoneum mactent) admovent altari, & in oculis Dei mactant lugubre quiddam sonans, quae bona illius verba interpretari licet, & tibias dimidiato jam spiritu ad sacrificium inflatas. Quis non putet delectari; haec cum vident, Deos?

13. Et edicti quidem tabula denunciat, ne ingredi audeat, intra vasa lustralia, si quis manus puras non habeat. Caeterum sacerdos ipse stat cruentatus, & ut Cyclops ille secans, & exta eximens & cor protrahens, & sanguinem adfundens altari, & nihil non pium perficiens: denique vero igni accenso imponit ipsam cum pelle capram, & ovem cum sua sibi lana. Tum ni-

6. Φιλίσας . . . . δεξιάν] Germanus hic *adorandi* ritus quem hic post alias fusius prosequi non lubet. V. ἐχ. c. 17. *Apul.* Milesf. IV. & in Apol. & *Salmasium*. *M. du S.*

8. Τὸ ζῶον] *Quam immolavit victimam.* *J. Br.*

9. Ἐντελὴς] Consule *Ontramam* p. 102. *Athen.* 674. F. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ Συμποσίῳ φησὶν, ὅτι δεῖ καλοὺς προσφέρειν πρὸς τοὺς θεούς, ἀλλὰ τέλεια ἢ ἄλλο· τὸ δὲ πλῆρες τέλειον ἔστι· τὸ δὲ ἄρρεν, πλήρωσίν τινα σημαίνει. *M. du S.*

Ἐντελὴς] Certe ἄρρεν pro implere etiam *Hom.* Il. A. 470. Κοῦροι μὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο· quo illustratur Virg. 2. G. 528. - *& socii cratera coronant.* quem alii de crateribus corona foliorum circumdatis, minus apte, intellexerunt. Sic *Athen.* I. c. 11. Ἐπιστέφοντα δὲ ποτοῦ οἱ πρυτάνεις, ὅτου ἐπιχειλεῖ οἱ κρατῆρες ποιοῦντες, ὅτι διὰ τοῦ ποτοῦ [leg. ποτοῦ cum clar. S. Clarke ad Hom. l. c.] quod in transitu monitum sit, licet ad Lucian. non adeo pertinet. *J. F. R.*

13. Ἡμίφωνον] Vox mihi suspecta. *M. du S.*

Ἡμίφωνον] Quid si igitur εὔφωνον, vel potius ἰάφωνον; *J. F. R.*

16. Πρόγραμμα] Vid. *Orig.* c. Celf. 147. 1. *M. du S.*

17. Μὴ καθαρὸς τὰς χεῖρας] *Qui hominem occiderit, sacrilegium perpetravit.* *J. Br.*

19. Ὁ Κύκλωψ] Homericus Polyphemus Odyss. I. *J. Br.*

21. Τῷ βωμῷ κ.τ.] Qui mos non gentium solum, sed & Hebraeorum, Dei jussu; Lev. VII. 2. *M. du S.*

26. Διοκλιδαῖαι] *Homerica* dictio, ut & versus sequens, qui lib. V. *J. B.*

27. Σκύθης] Res est ex omni genere Scriptorum notissima. Tangit iterum Ζ. τρ. *M. du S.*

29. Τῇ Ἀρτέμιδι] *Dianae Scythicae.* *J. Br.*

36. Κριοπρόσωποι] Horum omnium imagines in *Pignorii* mensa Isiaca, quibus hae res cordi sunt, videant. Eadem propemodum habent & *Orig.* c. Celf. 121. 1. & *Clem. Al.* 16. C. Vid. *Plutarch.* p. 257. Notus, inquit ibi interpres, *Mirens Mendesius* Panis symbolum. *M. du S.*

38. Κροκόδιλον] Colebant enim Ægyptii *Crocodilum.* V. *Stephanum Byz.* in Διοσπόλις & *Clem. Alex.* στρωμ. V. *Cyprian.* etiam ad Demetrian. & *Tertull.* adv. Marc. II. 14. quos laudat *Spanh.* 176. Num ab omnibus Aegyptiis tamen cultum docet *Juv.* XV. 2.

Quidlibet demens
Aegyptius portenta colat? CROCODILON adorat
Pars haec: illa pavet saturam serpentibus IBIN.

& vs. 35. alii itidem Aegyptii odio eandem Crocodilos summo prosequi dicuntur. Quorum populorum nomina ille exhibet Vir Illustrissimus. *M. du S.*

39. Δαίφρων &c.] *Homer.* Il. Φ. 487. Εἰ δ' ἄνδρα σκολόεντα διαμπερὲς ἔγχεϊ πήξει. *J. Br.*

Διαμπερὲς] Il. Z, 150. *J. M. G.*

41. Καὶ ἐξορμῶσιν] Sic de Dea Syr. *J. B.*

Ἐξορμῶσιν] Solemne hoc in Aegyptiorum pieris-que

nidor ille ſanctus adeo ac Deo dignus alta petit, & in ipſum coelum paulatim diffunditur. At Scytha relictis hoſtiis omnibus, quas humiles putat, ipſos homines ad aram Dianae ſiſtit, eoque facto Deae placet.

14. At iſta forte mediocria non minus his, quæ apud Aſſyrios fiunt & Phrygas Lydosque. In Ægyptum quidem ſi veneris, tum ſane, tum videbis magnifica multa & vere digna coelo: arietina facie Jovem, canina praeclarum illum Mercurium, & Pana caprum usque quaque: & aliquem eorum Ibin videbis, crocodilum alium, & ſimiam.

Haec ſi noſſe velis, ut ſint tibi cognita plane, audies ſophiſtas multos & ſcribas, & raſo capite Prophetas, qui tibi enarrent edicto prius, Valvis arcete profanos! qui tibi enarrent, in-

2 χνίσσα θεοπέσιος, ἡ ἱεροπρεπὴς χωρεῖ ἄνω, καὶ ἐς αὐτὸν τ' οὐρανὸν ἀθρόα διαχεῖται πρέμα. ὁ μέν γε Σκύθης, καὶ πάσας τὰς θυσίας ἀφεὶς, καὶ ἡγησάμενος ταπεινὰς, αὐτὸς ἀνθρώπους τῇ Ἀρτέμιδι παρίστησι· καὶ ὕτω θυσιῶν δέεσθαι τὴν θεὸν C. R. *sup. se.*

Ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια, καὶ τὰ ὑπ' Ἀσσυρίων γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ Φρυγῶν, καὶ Λυδῶν. ἢν δ' ἐς Αἴγυπτον ἔλθῃς, τότε δὴ τότε ὄψει πολλὰ τὰ σεμνὰ, καὶ ὡς ἀληθῶς ἄξια τ' οὐρανοῦ. κριοπρόσωπον μὲν τ' Δία· κυνοπρόσωπον δὲ τ' βέλτιστον Ἑρμῆν, καὶ τ' Πᾶνα ὅλον τράγον, καὶ Ἶβιν τινὰ, καὶ κροκόδειλον ἕτερον, καὶ πίθηκον.

Εἰδ' ἐθέλοις τ' ταῦτα δαήμεναι ὄφρ' εὖ εἰδῇς, ἀκούσῃ πολλῶν σοφιστῶν, τ' γραμματέων, καὶ προφητῶν [a] ἐξυρημένων, διηγημένων, (πρότερον δέ, φησιν ὁ λόγος, Θύρας δ' ὀπίθεθε [b] βέβηλοι), ὡς ἄρα ὑπὸ τ' πολεμίων,

πρέμα διαχεῖ. ὀπὸς αν C. R. malior earum / τοὺς addit Gene C. R. / δὴ add. C. R.

ὄψει δὴ πολλὰ τε καὶ C. R. qui omittit τότε δὴ τότε. abeunt Z.

ἐθέλεις C. R. legendum ex ὄφρα pleraque apud Homerum

a Ἐξυρημένων] Ed. Fl. ſcriptura multum diſcrepat: προφητῶν ἐξεγνωμένων πρότερον δὲ φησιν ὁ λόγος &c. ubi ut poſteriora recte ſunt in ſequentibus Edd. emendata, ſic priora dubitatione non vacant. b βέβηλοι] Βεβήλους A. Lect.

41. • Ἐξυρημένων πρότερον] Διηγουμένων. V.

• Ἐξυρημένων] Pravis hic uſus eſt Codicibus: verba in textu recte habent. *M. du S.*

Clare ſcribitur in V ἐξυρημένων, ſicut in ipſo *Luciano*: Editorem ideo mutaſſe ſuſpicor, ut aliquid daret propius accedens ad διηγημένων, in qua voce contineri praecedentium explicationem hariolabatur. Quoniam autem haec ipſa ſunt *Luciani* verba, & peſſime quidem diſtincta, interpretationem, quae olim ſingulis addita fuerat, vel literis obſolefactis omiſſam, vel deſcriptoris culpa neglectam exciſiſſe auguror. *T. H.*

que ſacris. v. ſeqq. *M. du S.*

42. Θύρας δ' ἐπ. βέβηλοι] Hoc in ſacris praefari moris erat ſacerdotibus: unde *Virgil. procul o, procul eſte prophani. Callim.* εἰς Ἀπολλ. ἴτω, ἴτω ὅσις ἀλιτρός. *J. Br.*

Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι] Male Angl. βεβήλους. Callim. alii Καρδουλιαῦ, & cætera hujus tractatus alibi expoſui. *J. B.*

Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι] *Fores occlude prophane.* Sic vertunt. Num Prophani occludebant fores? Ejiciebantur voce praeconis, ἴτω, ἴτω ὅσις βέβηλος· legendum ex Anglicano Codice, Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι. *fores occludite profanis*, hoc eſt, aſſoribus removete, nec admittatis profanos. Non nego tamen apud alios quoque ſcriptores legi βέβηλοι, qui hunc verſum laudant, ut apud *Sextum Empiricum*. *J. G. G.*

Θύρας δ' . . .] Formulam hanc qui itidem allegant Patres non pauci, Orpheo aſſignant auctori. Sed apud plerosque & Suidam aliter, & ex doctorum ſententia rectius, ἀκούσῃ σωστῶς Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι, Πᾶσιν ὁμῶς (uti & hic Angl. eod.) quanquam & multi libri habent βέβηλοι & πάντες (v. Not. *G. Werth* ad Tatianum p. 34. & *Clem. Alex.* 28. B. Sed emendare viri docti jubent. Vid. & Chil. *Eraſmi*, *Stob. ſ. v.* p. 59. & *Gros.* flor. ſparſ. 143. A. 161. A. qui teſtatur ſe reperiſſe βέβηλοι, quod contra ſenſum eſſe pronuntiat. Pythagoræ ab eo tribuitur. Ex. *Spanhemius*, Vir multis de cauſis nobiliſſimus, de emendatione primus addubitare viſus eſt, in ſuis ad Callimachum eruditiſſimis obſervationibus, p. 49. allato Galeni loco, cui emendatio non ſatis convenit. Hunc locum, quia inſignis in hanc rem eſt, deſcribere hic non pigebit. Extat autem de uſu part. XII. 6. ὥσπερ ἐν ΤΟΙΣ ΩΣΙΝ ΕΠΙΘΕΣΘΑΙ ΘΥΡΑΣ ΤΟΥΣ ΒΕΒΗΛΟΥΣ παλαίουσιν ἐν ταῖς μυστικαῖς λόγοις, ὕτω καὶ νῦν οὐκ ἀνθρωπίνοις νομοθετήμασιν, ἀλλ' αὐτοῖς τοῖς

μίων, ᾗ τ γιγάντων τ ἐπανάστασιν οἱ θεοὶ φοβηθέντες ἦκον ἐς τ Αἴγυπτον, ὡς δὴ ἐνταῦθα λησόμενοι τὺς πολεμίους. εἶθ' ὁ μὲν αὐτῷ ὑπέδυ τράγον· ὁ δὲ κριὸν ὑπὸ τ δέους· ὁ δὲ θηρίον, ἢ ὄρνεον· διὸ δὴ εἰσέτι καὶ νῦν φυλάττεσθ τὰς τότε μορφὰς τοῖς θεοῖς. ταῦτα γὰ ἀμέλει ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπόκειτ γράφεα πρὶν ἢ πρὸ ἐτῶν μυρίων.

quam, ut ab hostibus & gigantibus seditionem metuentes Dii in Ægyptum venerint, ubi latere se sperarent ab hostibus, deinde unus illorum caprum subierit, arietem prae metu alius, bestiam *quamcunque* alius, aut avem: hancque ob causam illas formas hodie quoque servari Diis. Haec nimirum in penetralibus templorum reposita servantur, scripta ante decies mille amplius annos.

Αἱ δὲ θυσίαι καὶ παρ' ἐκείνοις αἱ αὐταί. πλὴν ὅτι πενθοῦσι τὸ ἱερεῖον, καὶ κόπτονται πρεσάντες ἤδη πεφονθυμένον· οἱ δὲ καὶ θάπτουσι μόνον ἀποσφάξαντες. ὁ μὲ γὰ Ἄπις, ἐπ

15. Caeterum sacrificia etiam apud illos eadem, nisi quod lugent hostiam, & plangunt circumstantes modo mactatam, alii vero eam sepeliunt, contenti jugulasse. Maximus quidem illorum Apis Deus si moria-

55. Ὁ μὲ γὰ Ἄπις ὁ μέγιστ] Ὁ Ἄπις ἐν ταῖς ἀγέλαις τ Αἰγυπτίων εὑρίσκεται βοῦς ὤν, ᾗ ἴσχει τινὰ * ἴδια σημεῖα. Τοῦτο κοινὸν εὐστηρίας ἐνομίζετο σύμβολον. *V.*

* Ἴδια σημεῖα] AEgyptiorum fide novem & viginti Apidis dignoscendi σημεῖα καὶ γνωρίσματα fuisse tradit *AElian.* de Anim. XI, 10. inter quae unum τὸν ἄνοδον τὸν τῦ Νείλυ ἐποδυλῶν σημείων· quare mirum non est εὐστηρίας, quae Nilo maxime debebatur, auspicium ab eo captum. *T. H.*

ἀληθεστάτων τέλεων μυστηρίοις θύρας ἐπίθεσθαι κελεύων ΤΟΙΣ ΩΣΙ ΤΟΥΣ ἀνοδιτικῆς μεθόδου βεβήλους. *Uti igitur in sermonibus mysticis imperant PROPHANIS, ut sibi AURES OBSTRUANT, ita & ego nunc, non humanis legibus, sed verissimis mysteriis initians, eis denuntio, UT SIBI AURES OBSTRUANT.* De emendatione cum ipse Vir Amplissimus tum Galeni commentator eruditus Casp. Hofmannus, quem laudat, ne laborent, adducam simillimum huic ex Platone, a me, antequam haec vidissem, observatum locum, qui extat in *Conv.* p. 334. C. οἱ δὲ εἰκότως ἐ εἴ τις ἄλλ βέβηλός τε ἐ ἀγράμμ, ΠΥΛΑΣ ΠΑΝΥ ΜΕΓΑΛΑΣ ΤΟΙΣ ΩΣΙΝ ΕΠΙΘΕΣΘΕ. *Famuli autem, & si quis alius adsit PROPHANUS & agrestis AURES SIBI JANUIS QUASI MAGNIS CLAUSAS OBSTRUANT.* Quibus lectis, si quis adhuc scripturam quam sequimur, sollicitare velit, rationes libenter audiam. *Eurip.* Ixn. 882.

— Τό δὲ μὲ ἐπέτι σόματ ἐν πύλαις
Καθέξω δυσκιφάλων.

Theognis 421.

Πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσσ θύρας ἐπέκειλας
Ἀρρήτους.

De aliis formulis. V. *Callim.* l. c. *Lamprid.* in Alex. Sev. & *Meurs.* *M. du S.*

51. Ἐτῶν μυρίων] Ridet hic Aegyptiorum vanitatem, qui suis fabulis tantam antiquitatem praetexerent, eamque suis hieroglyphicis scriptam testarentur. Solide a viris doctissimis nostra & patrum memoria praestitum est id quod Lucianus pro more suo, risu tantum excepit. V. *M. du S.*

53. Κόπτονται] Τύπτονται passim de hac ipsa re Herodotus, id est pectora palmis percutiunt: nec enim puto flagellis usos, quibus digni erant. *J. Bl. G.*

57. Κόμην] Luctus indicium coma barbaque rasa fuit tam apud Gentiles, quam Dei populum. *A. V.*

Κόμην] *Lamprid.* in Commodo IX. *Sacra Isidis coluit, ut & caput raderet & Anubim portaret.* V. *Casaub.* not. *Minuc. Fel.* & *Herod. in Euterpe.* οἱ ἱερεῖς τ θεῶν τῇ μ ἄλλῃ κομῶσι, ἐν Αἰγύπτῳ δὲ ξυρῶνται. *Plin.* etiam VIII. *M. du S.*

58. Φυλὸν . . . τὸ πένθ] Dura omnino phrasis. Vide an arrideat *P.* & Edit. *J.* scriptura, ὄψηλον legentium. *M. du S.*

60. Ἐφ' ὃ δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεὸς, ἐπὶ τῷ πρότερον χειροτονούμ] *Benedictus*: *est autem hic Apis Deus ex armento jam antea suffragiis designatus*: quod mutuatus est ab *Erasmo*. Sed ubi talia in Graecis? illud *antea* in quod tempus recidit, & quando exstitit? aut quis intelligit? Immo, *post priorem creatus*, prioris mortui successor & quidem per suffragia sacerdotum quaerentium passim. Adeo plane contraria est *Luciani* sententia, quam affingebant illi. Quod certe debuerunt vidisse, quum toties in hoc auctore ἐπὶ τούτοις, & in Vitarum auctione, ἐπὶ τουτοισιν, etiam in Cataplo. Sed sic tamen aliquoties hic desidero acumen interpretum. Nam libro 2. Verae Histor. ἐπὶ δὲ τῷ διάτρῳ μουσικῇ τε ᾗ ᾠδαῖς χαλάζουσιν ubi *Benedictus*

moriatur, quis tanti facit comam, quin tondeat, & nudum in capite luctum prae se ferat, si vel purpureum Nisi cirrum habeat. Est porro Apis de grege Deus, priori illi suffectus, honestior longe vulgaribus (*privatis*) bubus & augustior. Haec quae ita fiunt, & a vulgo creduntur, reprehensore opus habere mihi non videntur, sed vel Heraclito quodam vel Democrito, quorum alter amentiam illorum rideat, ignorantiam alter deploret.

μέγιστος θεὸς αὐτοῖς, ἂν ἀποθάνῃ, τίς ὕτω θεὸς πολλῶ πωκεῖται † κόμῃ, ὅστις οὐκ ἀπεξύρησε, ἢ [a] ψιλὸν ὅλη † κεφαλῆς τὸ πένθος ἐπεδείξατο, κἂν † Νίσου ἔχῃ πλόκαμον † πορφυρᾶν; ἔστι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεὸς, ὅλῃ τοῦ προτέρου χειροηθέμενος, πολὺ καλλίων, καὶ σεμνότερος † ἰδιωτῶν βοῶν. ταῦτα ὕτω γιγνόμενα, ἢ ὑπὸ † πολλῶν πιστευόμενα, δεῖσθαί μοι δοκεῖ ἢ μὲν ὑπολιμήσονος ἀδενὸς, Ἡρακλείτου δέ τινος, ἢ Δημοκρίτου, ἢ μὲν γελασομένου † ἄνοιαν αὐτῶν, ἢ δὲ † ἄγνοιαν [b] ὀδυρομένου.

ordinat αὐτοῖς θεὸς C.R. qui deinde ἐὰν ἕως ὅτε ἔστιν ὅστις ὅτε ἀπεξυ. ita multo melius C.R. ἐπὶ τῶν προ- ἐλέων C.R. qui deinde ὡς καὶ π. κ. ἀνθρώπων malim cum ago. autem post esse ex frequenti compendio ἀνῶν natum est.

a Ψιλὸν] Ὑψηλὸν P. *f.* ὑψιλὸν ad oram *AIW.* scriptum est. b Ὀδυρομένου] Revocavi lectionem Ed. Fl. in reliquis est ὀδυρμῶν illud poscunt ὑπολιμήσονος & γελασομένου.

59. Καὶ † Νίσου ἔχει πλόκαμον] Βασιλέως Μεγαρέων τρίχα. *V.*

Ibid. Τὸν Νίσου ἔχει πλόκαμον] Ὁ Νίσος βασιλεὺς † ὤν, ἔχων ἐπὶ τῆ κεφαλῆ μίαν τρίχα πορφυρᾶν, ἧς ἀποτμηθείσης ἀνάγκη ἦν ἁπολέσθαι τὴν πόλιν, ἧς ἐβασίλευεν. *V.*

† Ὤν] Vel refinge βασιλεὺς Μεγάρων, vel βασιλεὺς ὢν ἔσχεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς &c. *T.H.*

in cœna: quæ si vera est versio, quid faciunt ἀπόματτα paulo ante descripta? immo est *post cœnam*. Sic notabili errore in initio Apologiæ pro mercede conductis illa ὅτι μὲ γὸ οὐκ ἀγελαστὶ διέξεις αὐτὸ, ἢ πάνυ μοι πρόδηλον· ἃ δὲ μέλλεις ἐπὶ πᾶσιν ὑπό σου ἐλέγετο &c. video reddi, *sed quid interim in singula diceres*, quum certe debuissent, *sed quæ interim & post omnia* (nempe lecta) *ab te dicta fuerint*. *J.G.*

61. Ἐπὶ τῷ προτέρῳ] Sic locutus est *Galen.* in Hippocr. de sal. diæta. Ἐπιδιεσκεδασθὲς λέγεται βιβλίον — ἐπὶ τῷ προτέρῳ γεγραμμένῳ τὸ δεύτερον γραφὲν, ὅταν &c. V. *Casaub.* ad Athen. 210. 47. *M. du S.*

66. Τῶ μὲ . . . τῶ δὲ] Hic & proxime supra ad τῶ μὲν respondet τῶ δὲ. Ubi vero plurium fit enumeratio, post unum μὲν ter quater sequitur δὲ ut praecedenti c. 14. & c. 2. med. Quae cum typis jam essent descripta, spatium non fuit Lectorem admonere, versionem latinam compositam esse ad Lectionem vulgatam τὸν δὲ, τὸν δὲ, nos vero Clariss. *du Soul* obsecundantes recepisse, τὸ δὲ, τὸ δὲ &c. versionem tamen mutare noluisse, quia in se spectata sensum ab mente Luciani non adeo discrepantem exhibet. Sed forsan videbitur nonnullis stare posse vulgata, quod ἵνα & ἵνεκα, etiam quando fere pro ἕνεκα ponuntur, non semper habeant adjunctum dativum, sed absolute sæpe ponantur, sequente accusativo, ut in fragm. *Menandri*, Luciani dial. adnexis. N. 8. *de vita*, ἀμελοῦντα τοῦ ζῆν οὐκ ἵνεκ' εὐχυμοσύνης. *Lucian.* de Parasito. §. 16. οὐκ ἔστιν εὐφραινόμενον μανθάνειν. *Demosth.* de coron. p. 341. (quem adduxit clar. *Elsner.* ad Galat. III. 28.) οὐκ ἐπὶ τούτου σύνεσιν εἶναι τῇ πατρίδι. Quandoquidem & latini verbo *licet* eodem modo utuntur, sequente accusativo personae, ut *Tibull.* I. XI. 43. *Liceat — facta referre SENEM.* *Virg. Ecl.* I. 40. — *neque servitio ME exire licebat.* Et *Cic.* VI. ad fam. 21. *utinam liceat aliquando aliquo reip. statu NOS frui.* Sed fruſtra; nam etsi ἔνεκα, τὸ μὲν πρῶτος ferri possit; tamen, quia post ter repetitum τὸν, in omnibus Edd. quarto loco sequitur, ἢ τὸ οὐ τὸ Ἀελλῶ — λιπαλεῖσθαι, præcedens τὸν cum τὸ consistere nequibat, sed necessario mutandum erat. *J.F.R.*

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ.

ΖΕΤΣ.

Σὺ μὲν διατίθει τὰ βάθρα, καὶ παρασκεύαζε τὸν τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις· σὺ δὲ φῆσον ἐξῆς παραγαγὼν τοὺς βίους· ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὡς εὐπρόσωποι φανῶσιν, καὶ ὅτι πλείστους ἐπάξονται. σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ συγκάλει ἀγαθῇ τύχῃ τοὺς ὠνητὰς ἤδη παρεῖναι πρὸς τὸ πωλητήριον. Ἀποκηρύξομεν δὲ βίους φιλοσόφους παντοδαπούς,

VITARUM AUCTIO.

JUP.

TU ſcamna diſpone, & locum para advenientibus, tu colloca adductas ordine vitas: ſed exorna ante, ut formoſae videantur, & emtores quam plurimos alliciant. Tu vero, Mercuri, praeconium fac, & jube, quod bene vertat! emtores jam adeſſe ad lapidem (*forum*). Praeconio autem vendemus vitas Philoſophas omnis ge-

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ] Vertunt, *Vitarum auctio.* Verte, Mancipiorum auctio. *Laertius* in Ariſtippo: κατεγίνωσκε τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκεύη μὲν ἐν ταῖς ἀγοραστικαῖς σκοπούντων, τοὺς δὲ βίους οὐκ ἀξιούντων. *AE.M.*

ΒΙΩΝ ΠΡ.] Dialogus qui Βίων πρᾶσις, *Vitarum auctio*, inſcribitur, longe eſt facetiſſimus. Auctor hic inducit Jovem ore Mercurii praeconis omnes Philoſophorum, ſectis diſtinctorum, vitas venum proclamantem. Vitas autem Philoſophorum ſumit pro ipſis Philoſophis; quare ubi Vita Pythagorica, ſive ipſe Pythagoras, venum proponitur, Interpres verba haec, τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν συμποτικώτατον non male reddidit; *optimam vitam vendo, & maxime venerandam.* Verum quidem eſt, poſſe haec verba reddi, ut fieri debuiſſe contendit ad hunc locum Vir Eruditiſſimus, *vita optimum, vita virilem, generoſum*, &c. genere loquendi Graecis tritiſſimo: at hic, puto, intelligitur βίος ἄριστος, ſcilicet Πυθαγορικὸς, ut praeceſſit, non ὁ τὸν βίον ἄριστος. alioqui debuiſſet in anterioribus pro οὗτος ὁ Πυθαγορικὸς κατάδηθι, dixiſſe Noſter, οὗτος ὁ Πυθαγόρας. Sed & inſcribitur hic dialogus βίων potius, quam hominum πρᾶσις· quamquam nomine βίων intelliguntur ipſi Philoſophi. Paſſim quoque toto hoc opuſculo οἱ βίοι pro ipſis ſumuntur Philoſophis. Sic c. 26. ait Jupiter, Μὴ διάτριβε, ἄλλον κάλει. Mercurius addit, Τὸν Περιπατητικόν σε φημὶ, τὸν πλούσιον. Manifeſtiſſime c. 12. ubi Ariſtippus proponitur; Ἄγε δὴ πρόσιχε πᾶς. πολυτελὴς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίων διόρθρου. Βίος οὗτος ἡδύς. Βίος τρισμακάριος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ἀντῆται τοῦ ἀβροτάτου; Reſpondet emptor, & alloquitur hunc Βίον, quaſi hominem; Ἐλθὲ σύ, καὶ λέγε ὅστις εἶδος τυγχάνεις. Cap. quoque 13. Mercurius Heraclitum & Democritum proponens, ait, Τὸν ἀριστον βίον πωλῶ. τὸν σοφωτάτων πάντων ὀνησιφορώτατον. Caeterum in vulgatis editionibus hic dialogus inſcribitur Βίων πρᾶσις. At *Thom. Magiſter* hunc ſemper citat nomine Βίων πράσεις. ut videre eſt in voce Ἀσκωμόττορμαι, Διατίθεμαι, & aliis. *J.J.*

ΒΙΩΝ] Quid βίος hic deſignet pauculis lectis facile colliges, nempe inſtitutum, ſive quas *profeſſiones* vulgo hodie dicimus. *M. du S.*

ΒΙΩΝ] *Vitas* interpretari hic & in ipſo libello βίους non dubitavi, nec enim adſentior Leopando, qui Emendat. 14. *mancipia* ſignificare dicit, hic & in Ariſtippi apophtegmate apud *Laert.* II, 78. cui de utroque aſſentitur ad Laërtium Menagius. Ita autem ille de Ariſtippo, κατεγίνωσκε τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκεύη μὲν ἐν ταῖς ἀγοραστικαῖς σκοπούντων, τοὺς δὲ βίους οὐκ ἀξιούντων. Hic ne quidem neceſſarium eſt ſervos intelligere: quidni enim amicos, conjuges? Et ſi aliquid horum, vel omnia, intelligas: retinet tamen ſignificationem propriam ὁ βίος. Vitam, mores, facta, explorari ſuadet Ariſtippus hominum, quos adjungere tibi quocunque modo velis. Nec plane apud Lucianum *vitae* ſunt *umbrae*, εἴδωλα, *manes*, mortuorum Philoſophorum, ut apud *Virgilium* VI, 292. *tenues ſine corpore vitae.* Sed retinet βίος ſolennem & frequentiſſimum intellectum, quo vitae rationem, profeſſionemque adeo notat: niſi quod Satyrica proſopopoeia hic vitae & inſtituta ponuntur ut perſonae. Βίος nimirum Πυθαγορικὸς, ut hoc utar, eſt perſona omnium, qui ſe Pythagoricos dicunt. Interim ſubinde dentes ſtringit Lucianus in acta & ſermones ipſorum veterum Philoſophorum. Hoc tota dialogi ratio ingerit, hoc proximus, ἀναβιοῦντες, cogit. *J.M.G.*

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ] Acute ſane in hoc opuſculo variarum, in quas Philoſophi abierunt, Sectarum vanitatem & vitia aperire *Lucianus* videbitur; quarum principes fere Attico ſale perſtringit. Haec autem & ſimilia apud hunc legentibus in animum inducant, auctor ſim, non eo animo ſcripta eſſe, ut a ſtudio ſapientiae ad ſupinam boni omnis rectique ignorationem hominum avocentur mentes; ſed ut quid in pravis perniciosiſque quarundam diſciplinarum inſtituris vitandum; in aliis vero, quae honeſtum rectumque ſequun-

generis, & sectarum diversarum. Si quis vero praesentem pecuniam numerare non possit, fidejussore dato, proximo anno solvet. MERC. Multi conveniunt: nihil cunctandum est, neque illos retinendum. JUP. Vendamus ergo.

2. MERC. Quem vis primum producamus? JUP. Comatum hunce Ionicum, etenim honestus esse videtur. MERC. Heus tu, Pythagorice, descende, perspiciendum te praebe congregatis. JUP. Jam fac praeconium. MERC. Optimam vitam vendo, honestissimam, quis emet? Quis supra ho-

ἢ προαιρέσεων ποικίλων. εἰ δέ τις οὐκ ἔχει τοπαραυτίκα τἀργύριον καταβαλέσθαι, εἰς τέτταρα ἐτέσι, καταστήσας ἐγγυητήν. ΕΡΜ. Πολλοὶ συνίασιν· ὥστε χρὴ μὴ διατρίβειν, μηδὲ κατέχειν αὐτούς. ΖΕΥΣ. Πωλῶμεν οὖν.

ΕΡΜ. Τίνα θέλεις πρῶτον προαγάγωμεν; ΖΕΥΣ. Τουτονὶ τὸν κομήτην, τὸν Ἰωνικόν, ἐπεὶ καὶ σεμνός τις εἶναι φαίνεται. ΕΡΜ. Οὗτος, ὁ Πυθαγορικός, κατάβηθι, καὶ πάρεχε σαυτὸν ἀναθεωρεῖν τοῖς συνειλεγμένοις. ΖΕΥΣ. Κήρυττε δή. ΕΡΜ. Τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον, τίς ἀνήσεται; τίς ὑπὲρ ἄνθρω-

Εἰ δέ τις τοπαραυτίκα μὴ ἔχει C.R. ἔχοι Z. recte ἔσι Z. ξυνιασιν C.R.

τίνα πρῶτον ἐθέλεις C.R.

σεαυτὸν C.R. ἀναθεωρεῖσθαι C.R. abest a cR.

a Ὁ Πυθαγορικὸς] Πυθαγόρας L.

quuntur, quid tamen minus commode doceatur, animadvertant, ne & ipsi in eosdem aut similes errores, humani aliquid passi, prolabantur. Nos certe Christianos, quos sua luce dignatus est purissima in Filio Deus O. M. operam dare decet, ut neque veterum somniis aut ab ævi nostri Philosophorum nomen præ se ferentibus, a norma illa salutari abduci ne tantillum quidem patiamur; tanto majorem quam illi culpam in nos admissuri, quanto splendidiore ac puriore luce divinus in scripturis Spiritus veram nobis ad sapientiam beatitudinemque viam manifestissime jam ac certissime demonstrat. *M. du S.*

Ipse *Lucian.* causam suam agit, scopumque suum, quod non derideat veros philosophos, satis ostendit toto dialogo proxime seq. inprimis ab c. 15. ad fin. fere. *J.F.R.*

4. Κοσμήσας πρότερον] Mancipia, cum proponerentur, ornari solebant. *Plaut. Martial.* *J.B.*

7. Ἀποκηρύξομεν] Vertunt, *proclamabimus:* sed vis verbi κηρύττειν sic non satis exprimitur, quod significat *auctionem facere bonorum*, vel, *per praeconem vendere bona. Thom. Mag.* exponit διὰ κηρύγματος πωλῶ· & *Harpocr.* Ἀποκηρύττεσθαι, ἀντὶ τοῦ πιπράσκεσθαι· inferius in hoc Dial. πόσου τοῦτον κηρύττεις. *Demosth.* contra Aristocr. Ὥσπερ οἱ τὰ μικρὰ καὶ κομιδῇ φαῦλα κηρύττοντες, ὕτω πωλοῦσιν ἐκδικάζοντες. *L. Bos.*

Ἀποκηρύξομεν] At ubinam est Mercurii præconium? Præconis ipse fungitur officio Jupiter, dignitatis suæ non satis memor, vixque peracto præconio interpellat Mercurius, monetque & quasi imperat ut festinet. *Non bene divisa temporibus isthæc sunt tibi o Dave.* Credo mutatas esse personas, & Mercurii præconium incipere ab Ἀγαθῇ τύχῃ. mox pro *Merc.* scribendum *Jup.* & ei omnia concedenda quæ incipiunt a πωλῶ & in ῶν desinunt. His positis, si pro κηρύξομεν dè legas tantum κηρύττομεν, sic demum credo locum restitutum iri. Sin hæc satis non placent, aliter saltem præcedentia in hunc ferme modum verte: *Tuum autem erit, Mercuri, praeconis munere fungi, & quod bene vertat, jam ad Porsenæ regis bona emenda allicere.* *M. du S.*

10. Καταβαλέσθαι] Hoc verbum Attice eleganter pro λυτῆναι, *solvere* usurpatur. *Noster* in Dial. Meretr. καταβαλεῖν ἀργύριον. *Thom. Mag.* Καταβολή, ἡ ἔκτισις, καὶ καταβάλλω ἀντὶ τοῦ· vide, quæ ibi diximus. *L. Bos.*

15. Κομήτην] Sic vocatur Pythagoras ὁ ἐν Σάμῳ κομήτης. *Jamblich.* I. p. 31. *E.L.*

Κομήτην] *Diog. Laert.* p. 225. E. *M. du S.*

17. Πυθαγορικὸς] Pythagoram ipsum, simul & omnes Pythagoricos petit. In L. Πυθαγόρας, rectius. *M. du S.*

19. Ἄριστον βίον πωλῶ] Præco nusquam rem venalem prædicabat sine laudatione. *Plaut.* Stich. *Cic.* 3. de Off. *Horat.* Epist. 2. li. 2. l. 37. de dolo malo: hoc passim. Hinc κήρυγμα pro laude: hinc præconium. *J.B.*

Ἄριστον βίον πωλῶ] Interpres, *vitam optimam vendo*; & βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον, καὶ γενικὸν, βίον ἐλεύθερον. *vertunt, vitam virilem vendo, vitam optimam & generosam, vitam liberam:* rectius vertas, *vitam optimum, vitam virilem, generosum, liberum:* hoc est, qui optime vivit, qui viriliter, generose, non effœminate, libere vivit. Est loquendi genus Græcis tritissimum. *J.G.G.*

20. Ὑπὲρ ἄνθρωπον] Pythagoram divino coli honore a nonnullis, credi esse Apollinem, aut quendam e geniis, qui Lunam habitant, & cum Deus revera esset, vepisse in humana forma, notum est ex *Jamblicho.* *E.L.*

ἄνθρωπον εἶναι βούλῃ; τίς εἰδέναι τ᾽ ἔφη πάντὸς ἁρμονίαν, καὶ ἀναζῶναι πάλιν; ΑΓΟ. Τὸ μὲν εἶδος, οὐκ ἀγεννής. τί δὲ μάλιστα οἶδεν; ΕΡΜ. Ἀριθμητικὴν, ἀστρονομίαν, τετρατείαν, γεωμετρίαν, μουσικὴν, γοητείαν, μάντιν ἄκρον βλέπεις. ΑΓΟ. Ἔξεστιν αὐτὸν ἀναχρίνειν; ΕΡΜ. Ἀνάκρινε ἀγαθῇ τύχῃ.

ΑΓΟ. Ποδαπὸς εἶ σύ; ΠΥΘ. Σάμιος. ΑΓΟ. Πῇ δὲ ἐπαιδεύθης; ΠΥΘ. Ἐν Αἰγύπτῳ, παρὰ τοῖς ἐκεῖ σοφοῖς. ΑΓΟ. Φέρε δή, ἢν πρίωμαί σε, τί με διδάξεις; ΠΥΘ. Διδάξω μὲν οὐδέν, ἀναμνήσω δέ. ΑΓΟ. Πῶς ἀναμνήσεις; ΠΥΘ. Καθαρὰν πρότερον τ᾽ ψυχὴν ἐργασάμενος, καὶ τ᾽ ἐπ᾽ αὐτῇ ῥύπον ἐκκλύσας. ΑΓΟ. Καὶ δὴ νόμισον ἤδη κεκαθάρθαι με, τίς ὁ τρόπος τ᾽ ἀναμνήσεως; ΠΥΘ. Τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυχίη μακρὴ, καὶ ἀφωνίη, καὶ πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν. ΑΓΟ. Ὥρα σοι ἂν βέλτιστε τ᾽ Κροίσου παῖδα

minis conditionem extolli vult, quis nosse concordiam universi, & revivisscere? EMTOR. Specie videtur haud illiberali. Quid vero maxime novit? MERC. Arithmeticam, Astronomiam, Praestigias, Geometriam, Musicam, Imposturam. Vatem vides summum. EMT. Licetne interrogare hominem? MERC. Interroga, quod bene eveniat!

3. EMT. Cujas es? PYTH. Samius. EMT. Ubi institutus es? PYTH. In Ægypto apud sapientes, qui ibi sunt. EMT. Age si te emero, quid me docebis? PYTH. Equidem docebo te nihil, sed in memoriam tibi revocabo. EMT. Quomodo istuc? PYTH. Purgando prius animam, & sordes illius eluendo. EMT. Pone nimirum me jam purgatum esse; quis modus reponendi in memoriam? PYTH. Primum quidem longa quies, & silentium, & quinque integris annis nihil quidquam loqui. EMT. Quin tu bone vir Crœsi filium

33. Ἀναμνήσω δὲ] Τῶν παρ᾽ Ἕλλησι μετεμψυχώσεως τὸ δόγμα πρῶτος Πυθαγόρας εἰσήνεγκεν. Ἐπεὶ δὲ τὴν ψυχὴν προυπάρχειν διὰ τὰς μαθήσεις ἀναμνήσεις ὑπετίθεντο κρατύνεται, οὐκοῦν τοῦτο λεκτέον τὸ νῦν παρεῖσθαι τ᾽ Πυθαγόραν. G.

21. Τῇ π. ἁρμονίαν] Pythagoras docuit καθ᾽ ἁρμονίαν συνεστάναι τὰ ὅλα, ut *Laërtius* affirmat p. 221. A. & *Cicer.* III. de Nat. Deor. affirmat existimasse, *ad harmoniam mundum canere.* E.L.

Τῇ παντὸς ἁρμ.] Vid. *Jambl.* N. 65. ubi solus musicam sphærarum auditu & intellectu percepisse dicitur. M.du S.

24. Τετρατείαν] *Suidas* exponit ψευδολογίαν, παραδοξολογίαν i. e. *mendacium* & *falsiloquium.* Intellige vero aut de iis, quae ipse docuit, scilicet quod saepe erat mutatus; aut de iis, quae de illo dicuntur, susurrando nempe in aurem bovi docuisse eum abstinere a fabis; aquilam ad se vocasse, quae forte, dum de auguriis differebat, transvolarat, & postquam manu demulsisset, iterum dimisisse: de quibus vide *Jamblich.* in V. P. I. c. 18. E.L.

25. Μουσικὴν] Summum in his fuisse Pythagoram notavit in vita ejus *Jamblichus* c. 5. & 25. E.L.

Μουσικὴν] Tonorum proportiones primus Pythagoras invenit, vide *Jamblich.* M.du S.

Ibid. Γοητείαν] Dial. Mort. XX. §. 3. Negat *Jamblichus* c. 31. E.L.

Γοητείαν] Vid. *Chrysost.* Hom. I. Joh. laud. 2 *Ristershus.* in Porphyr. p. 29. b. M.du S.

30. Ἐν Αἰγύπτῳ] Sic alibi *Diog. Laert. Apul.* J.B.

33. Ἀναμνήσω] Deridetur eorum sententia, qui μάθησιν tantum ἀνάμνησιν esse putant, earum scilicet rerum quas, quemadmodum sensit Pythagoras, dum in alio vixit corpore, edocta fuit anima. Vide *Jamblich.* c. 14. E.L.

39. Ἀφωνίη] Vid. *Ristersbus.* ad Porphyr. N. 19. M.du S.

Ibid. Πέντε ὅλων] Vid. *Gell.* I. 9. *Diog. Laërt.* p. 216. D. & not. *Men.* p. 208. M.du S.

50. Ἅ σὺ δοκεῖς τέτρακτυς] *Quatuor* cum praecedentibus numeris 3. 2. 1. faciunt ..... Τρίγ. δυν. ἐπιπ. ά. *decem.* (δ'. γ'. β'. ά. ἅτινα μέν ἐστι ὁ δ' δέκα) τρίγωνον δὲ ἅτιν. Arithmetici ζηλοῦντες Geometras in figuras & ipsi constituerunt numeros, τρίγωνα, τετράγωνα, καὶ ἑξῆς. Καὶ ἀπὸ τοιχείου τοίνυν ἀριθμοῦ τ᾽ μονάδος, ὃν δυνάμει βούλει) εἶναι πάντα τὰ πολύγωνα, ἀποτελοῦσι τὰ ἑπταγωνα πολύγωνα, τρίγωνα, καὶ τετράγωνα, καὶ πενταγωνα, καὶ ἑξῆς τ᾽ μὲν ἀπὸ μονάδος, δυνάμει ἔστω τρίγωνα, πλευ-

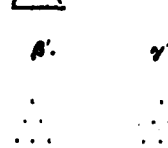

filium instituis. Ego quidem loquax esse volo, non statua. Sed tamen, quid post silentium, quid post quinquennium fiet? PYTH. In Musicis exercebere & Geometricis. EMT. Lepide narras, si prius fieri citharœdum oportet, tum deinde sapientem.

παιδεύειν· ἐγὼ γὰρ λάλος, οὐκ ἀνδριὰς εἶναι βέλομαι. τί δὲ μετὰ τὴν σιωπὴν, ὅμως καὶ τὴν πενταετίαν; ΠΥΘ. [a] Μουσικῇ καὶ γεωμετρίᾳ ἐνασκήσεται. ΑΓΟ. Χαρίεν λέγεις, εἰ πρότερον κιθαρῳδὸν γενόμενον, κἄτα εἶναι σοφὸν χρή.

τί δαὶ Z. atlica
Μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν Z.
κιθαρῳδὸν χρὴ γενόμενον, κἄτα εἶναι σοφόν. C.R.

4. PYTH. Post haec deinde numerare. EMT. Novi jam nunc numerare. PYTH. Quomodo igitur numeras? EMT. Unum, duo, tria, quatuor. PYTH. Vides, quae tu putas quatuor, ea decem sunt, & trigonum perfectum & nostrum Jusjurandum. EMT. Ita me quaternio, maximum illud jusjurandum, ut non unquam diviniores nec sacros magis sermones audivi. PYTH. Post ea vero, hospes, scies de terra, & aër, & aqua, & igne, quis motus illorum naturalis sit, qua sint forma, & quomodo moveantur? EMT. Formam igitur habet ignis, aut aër, aut aqua? PYTH. Et maxime quidem manifestam: alioquin, *Qui possent habituque & forma cassa moveri?* Ad hæc intelliges

ΠΥΘ. Εἶτ' ὀπὶ τετέοισιν, ἀριθμέειν. ΑΓΟ. Οἶδα γὰρ νῦν ἀριθμεῖν. ΠΥΘ. Πῶς ἀριθμέεις; ΑΓΟ. Ἕν, δύο, τρία, τέτταρα. ΠΥΘ. Ὁρᾷς, ἃ σὺ δοκέεις τέτταρα, ταῦτα δέκα εἰσὶ, καὶ τρίγωνον ἐντελὲς, καὶ ἡμέτερον ὅρκιον; ΑΓΟ. Οὔ μὰ τὸν μέγιστον τοίνυν ὅρκον τὰ τέτταρα, οὐ πώποτε θειοτέρους λόγους ἤκουσα, οὐδὲ μᾶλλον ἱεροὺς. ΠΥΘ. Μετὰ δὲ τοῦτο ξεῖνε, εἴσεαι γῆς τε πέρι, καὶ ἠέρος, καὶ ὕδατος, καὶ πυρὸς, ἥτις αὐτέοισιν ἡ Φορὴ καὶ ὁκοῖα ἐόντα μορφὴν, καὶ ὅκως κινέονται. ΑΓΟ. Μορφὴν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἢ ἀὴρ, ἢ ὕδωρ; ΠΥΘ. Καὶ μάλα ἐμφανέα. εἰ γὰρ οἷά τε ἀμορφίην καὶ ἀχνημοσύνην κινέεσθαι. καὶ ὀπὶ τετέοισι

ἐστὶ, C.R. Z.
ὅρκιον Z.
ἀμορφέη C.R.

[a] Μουσ. & γεωμ.] Ex Coll. G. haec enotavit *M. du Soul.* Μουσικὴν & γεωμετρίαν] γρ. καὶ μουσουργίᾳ καὶ γεωμετρίᾳ ἐνασκήσεται. Si varia fit lectio vetusti Codicis, ibi scriptum fuisse oportet, Μουσικὴν & γεωμετρίαν ἀσκήσεται· sed potius credo ordinem inversum, & verbis, quae nunc habentur appositum interpretandi gratia, μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἀσκήσῃ.

πλευρὰ μονάς· τῇ δὲ ἐναργείᾳ πρώτου Δ. (τῇ Γ.) πλευραὶ δυάς· τῇ δὲ δευτέρου (τῇ ἓξ) τριάς· τῇ δὲ γ'. τριγώνου τετρὰς ἡ πλευρά. Ἐντελὲς δὲ τρίγωνον τὸ δίκαι, ὃς τῷ τριγώνῳ & τετρακτύι συμπεπλεγμένον τοῖς πρώτοις τῶν εὐθυγράμμων σχημάτων, τῷ μὲν τριγώνῳ διὰ τὸ ὅλων χῆμα. τρίγωνον γὰρ τῷ τετρακτύι δὲ διὰ τὴν πλευράν· ἀ γὰρ τέσσαρα τούτου πλευρὰ, ὅς ἐστιν ἀρχὴ τῶν τετραπλεύρων. Οὕτω μὲν οὖν, ὡς οἱ περιποιούμενοι ἐροῦν, τρίγωνον ἐντελὲς ὁ ί. Ὅρκιον δὲ, ὅτι αὐτοὶ οἱ Πυθαγόρειοι ὅρκου ἐκοινοῦντο τὸν δ'. ἔτως

Ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν,
Πάσας ἀενάου φύσεως.

Hoc ex aureis carminibus Pythagorae. G.

In praecedentibus pro Δ. notavit *M. du Soul*, *Lege* τριγώνου· hoc idem illa figura significat. Quae autem porro traduntur de numeris figuras Geometricas referentibus enucleate sunt explicata a *Theone Smyrn. Jamblicho* ad *Nicomach.* Arithm. *Proclo* ad *Euclidem*. T.H.

51. Τρίγωνον ἐντελὲς] Quod vocat hoc loco τρίγωνον ἐντελὲς, *trianguluṁ perfectum*, nihil aliud est quam Triangulum æquilaterum: nam numerorum trigonismus sic procedit ab unitate 1 2 3 4 5 6 7, & sic ad infinitum hoc modo. ∴ Decem numerus sic positus efficit triangulum æquilaterum arithmetice, cujus latera sunt quatuor. J.P.2G.

52. Ὅρκιον] Quibus inducti rationibus, si discere lubet, adi *Plut.* de Plac. Phil. I. 3. 1616. 1. At in Isid. & Osir. 679. idem rursus omnia quæ illic dicta erant, subvertere videtur, cum numerum hunc XXXVI. facit. Vid. etiam Πτω. c. 5. & *Brod.* Misc. II. 6. & nostrum iterum φιλοσ. c. 12. *Rittersh.* ad Porph. p. 26. & ipsum *Porphyr.* cum notis N. 20. versus ipsos &c. *Jambl.* N. 150. Empedoclis. Vid. τὰ θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς, p. 20. m. M. du S.

Ὅρκιον] Ita dedi, ut in nott. Mss. *M. du Soul* inveni; sed videtur in postremis notae verbis aliquid ad sensum deesse. J.F.R.

69. Ἀλ-

σι δὲ, γιώσεαι τ' θεὸν ἀριθμὸν εἶναι, καὶ ἁρμονίην. ΑΓΟ. Θαυμάσια λέγεις.

ΠΥΘ. Πρὸς δὲ τοῖσδεσι τοῖσιν εἰρημένοισι, καὶ σεωυτὸν ἕνα δοκέουσα, καὶ ἄλλον ὁρεόμενον, καὶ ἄλλον ἐόντα εἶσεαι. ΑΓΟ. Τί φῄς; ἄλλος εἰμὶ, καὶ οὐχ' οὗτος, ὥσπερ νῦν πρὸς σὲ διαλέγομαι; ΠΥΘ. Νῦν μὲν οὗτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι καὶ ἐν ἄλλῳ ὀνόματι ἐφαντάζεο· χρόνῳ δὲ αὖθις, ἐς ἄλλο μεταβήσεαι. ΑΓΟ. Τοῦτο φῄς, ἀθάνατον ἔσεσθαί με, ἀλλαττόμενον ἐς μορφὰς πλείονας; ἀλλὰ τάδε μὲν ἱκανῶς.

Deum numerum esse & harmoniam. EMT. Mira praedicas.

5. PYTH. Praeter ea quae dicta sunt, etiam ipsum te, qui unus videris, alium oculis cerni, alium autem esse cognosces. EMT. Quid ais? alium me esse, non illum ipsum, qui nunc tecum loquor? PYTH. Jam quidem hic es, olim vero in alio corpore, & sub nomine alio apparebas, cum tempore vero rursus in aliud corpus & nomen transibis. EMT. Hoc dicis, immortalem me futurum, mutandum in formas plures? Sed de his satis.

6. Quod

61. Τὸν θεὸν] Ἔλεγον δὲ καὶ τὸν θεὸν ἀριθμὸν καὶ μόνον δύνασθαι τὰς ψυχὰς [καὶ] πάντα σώματα ζώων μέχρι καὶ τῶν κναδάλων καὶ κυάμων δὲ ἀπείχοντο. Χρυσοῦν δ' ἔλεγον ἔχειν Πυθαγόραν καὶ θάτερον τῶν μηρῶν. G.

69. Ἐφαντάζεο] Τὸ φαντάζομαι ἐπὶ τοῦ ἀναπτοποιοῦμαι λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπνῳ ὁρωμένου ἐστὶ δὲ ἀναπτοποιοῦμαι τὸ φαντάζεσθαί τινα τὰ ὁρώμενα. V.

• Δύνασθαι] Oratio vix Graeca: scribere debuisset ἐνδύνεσθαι vel ὑποδύνεσθαι τὰς ψυχάς. Sed in Exc. G. non pauca notae recentioris indigna sunt, quibus diligentem operam impendemus. T.H.

† Φαντάζεσθαι] Paria docet Thom. Mag. in Ἀναπτοποιοῦμαι & Φάσμασι. T.H.

69. Αὖτις] Ut sic scribatur, postulat Dialectus, qua utitur, Ionica. In Edit. est αὖθις. M. du S.

74. Ψυχῶν] Vide A. Gell. IV, 11. A.V.

Ψυχῶν] Jamblich. N. 107. docet solos adeptos animatis abstinuisse; non omnes. De fabis idem N. 109. M. du S.

Ibid. Οὐδ' ἴν τι] Οὐδ' ἄν τι. Sic recte & Angl. Cod. hanc lect. agnoscit: hac de re dico ad Heliodor. J.B.

76. Οὐκ, ἀλλ' ἱροί εἰσι] Emporus Pythagoran, diligenter ex eo exquirit omnia, unde conjiciat, num e re sua sit, hunc emere; denique roganti Pythagoran, Τί δῆτα μυσάττῃ τοὺς κυάμους; respondet Vita Pythagorica, οὐκ ἀλλ' ἱροί εἰσιν, &c. Interpres verba retinens, vertit, *Non odi: sed sacrae sunt* fabae. Profecto haec Graeca pariter & Latina adversantur menti Pythagorae, qui haud dubie assensus est, se μυσάττεσθαι κυάμους, quemque *Lucianus* certissime, ut ego quidem censeo, respondere fecit ἐ γὰρ ἀλλ' ἱροί εἰσι. *Enimvero sacrae sunt.* Re vera enim ἐμυσάττετο fabas Pythagoras, h. e. ab iis se abstinebat; horrebat iis uti; id quod satis notum; & praeterea ipse *Lucianus* alibi confirmat: nimirum in Vera Hist. II. c. 24. caeteris heroibus post victoriam de impiis reportatam, fabas comedentibus, de Pythagora dicit Noster, Μόνῳ δὲ ταύτῃ (ἑορτῇ) ἐ μετέσχε Πυθαγόρας, ἀλλ' ἄπωθεν πόρρω ἐκαθέζετο, μυσαττόμενος τὴν κυαμοφαγίαν. *Solus vero Pythagoras ab hoc festo aberat; sed nihil comedens procul remotus sedebat, horrens fabarum esum.* Alia & plura in hanc rem notarunt *Lil. Gr. Gyraldus*, & *Jo. Scheffer.us* de Constitutione Philosophiae Italicae; quorum scrinia non compilo. Itaque mea sententia ἐ γὰρ ἀλλ' ἱροί εἰσι scribendum, idque Attice pro ἠ γὰρ ἱροί εἰσι. Socrates apud *Aristophanem* in Nebulis, rationem daturus, cur suspensus penderet in calatho (id namque ibi fingit facetissimus comicus) inter alia dicit & hoc vs. 230. sive A. I. Sc. III.

Εἰ δ', ὦν χαμαὶ τ' ἄνω κάτωθεν ἰσχνόν,
Οὐκ ἂν ποτ' εὗρον· ἐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βίᾳ
Ἕλκει πρὸς αὑτὴν τὴν ἰκμάδα τ' φροντ.ἐδ.

Si vero humi consistens, ea quae supra sunt, ex inferiori loco specularer, nunquam invenirem, namque terra vi sua ad se trahit facultatem contemplationis. Operae etiam est, addere verba Graeci interpretis: ΟΥ ΓΑΡ ΑΛΛΑ Η ΓΗ ΒΙΑΙ] Αὐτὶ τοῦ, ἠ γάρ. ἀττικῶς. Καλλίμαχος, Ἀκούσαι' Ἰκτῖνακτος, ἐ γὰρ ἀλλ' ἤκω. αὐτὶ τοῦ, ἠ γὰρ ἥκω. Ita hic *Scholiastes*, ut ἐ γὰρ ἀλλὰ Attice dictum sit pro ἠ γάρ. Paulo tamen aliter commentatur ad Ranas vs. 58. ab initio. ibi ad *Aristophanis* verba, Οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω καλῶς, ait, Αὐτὶ τοῦ, ἠ γάρ, ἀλλὰ παρέλκει Ἀττικῶς. αὐτὶ τοῦ, ἔχω γὰρ καλῶς. Non puto equidem ἀλλὰ in hac Attica dictione παρέλκειν, quum numquam nisi una cum hac vocula comperiantur Graeci hanc dictionem adhibuisse. Utique adest omnibus locis, quae deinceps adferemus; quae itidem, iisque plura, habet *Suidas* T. II. p. 348. Sed & *Suidas* ibi utitur (ut passim solet) verbis *Scholiastae* nostri, tam quae modo ad Nubes vidimus, quam quae hic ad Ranas; verum ita, ut appareat, eum esse corruptum & truncatum. Ait: Οὐ γάρ. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. αὐτὶ τοῦ ἀλλὰ ἐ γὰρ, Ἀττικῶς ὡς Καλλίμαχος· Ἀκούσαι' Ἰκτῖνακτος. ἐ γὰρ, αὐτὶ τοῦ ἠ γὰρ ἥκω. Satis liquet, haec *Scholiastae* verba apud *Suidam* esse mutilata, & male ex Aristophanicis Nebulis produci ἐ γὰρ, pro ἀλλὰ ἐ γάρ. & male in verbis *Callimachi*

6. Quod ad victum qualis es? PYTH. Animalium edo nihil: sed reliqua exceptis fabis. EMT. Cur aversaris fabas? PYTH. Non aversor: sed sacræ sunt, & mira earum natura. Primum quantæ sunt, genitura sunt. Si cute nudes fabam viridem, videbis eam virilibus membris figura similem, coctam vero si destituas, in aura certo numero noctium, sanguinem efficies. Quod vero majus, lex est Athenienſibus,

Τὰ δ' ἀμφὶ δίαιταν, ὁποῖός τις εἶ; ΠΥΘ. Ψυχήιον μὲν [a] οὐδὲν ἔν τι σιτέομαι· τὰ δ' ἄλλα, πλὴν κυάμων. ΑΓΟ. Τίνος εἵνεκα μυσάττῃ τοὺς κυάμους; ΠΥΘ. Οὐκ ἀλλ' ἱεροί εἰσι, καὶ θαυμαστὴ αὐτῶν ἡ φύσις. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ σῶν γονή εἰσι· καὶ ἢν ἀποδύσῃς κύαμον ἔτι χλωρὸν ἐόντα, ὄψει τοῖσιν ἀνδρείοισι μορίοισιν ἐμφερέα τὴν φύιν. [b] ἐψηθέντι δὲ ἢν ἐπαφῇς τὴν σελήνην νυχὶ μεμερισμένῃσιν, αἷμα ποιήσεις. τὸ δὲ μεῖζον, Ἀθηναίοισι νό-

[a] Οὐδὲν ἴν τι] Οὐδὲν ἴν Fl. omisso τι; quod non valde requiro. Post eam Edd. pleraeque οὐδέν τι. B2. οὐδὲ ἕν τι· quo errore correcto P. οὐδὲ ἴν τι. [b] Ἐψηθέντι &c.] Sola Fl. lectionem integram servavit: in reliquis omnibus: ἐψηθέντα δὲ, ἢν ἐπαφῇς εἰς τὴν σελ. Ἐψηθεῖσαν R. Scio genus frequenter ab Ionibus inmutari: hoc an itidem in κύαμῳ usu venerit, mihi non liquet.

ἱροί εἰσι καὶ θαύματα αὐτέων Z.

ἐπιχλωρὸν Z.

ἐψηθέντα Z

ἢν ἀφῇς τοὺς τὴν Σελήνην Z

ποιέεις.

machi omitti ἀλλ', quum clare *Aristophanes*, ὐ γὰρ ἀλλά. quumque itidem clare in *Callimacho* apud *Scholiasten* illud idem adsit. Est namque integer Scazon,

Ἀκούσατ' Ἰπτόναυτος, ὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω.

Aristophanes porro in Ranis A. I. Sc. II. prope finem,

Φέρε δὴ ταχέως ἄντ'. ὐ γὰρ ἀλλὰ πειστέον.

Hic allinit de suo Interpres, verba ὐ γὰρ ἀλλὰ πειστέον vertens, *non ausim, sed meo mos est gerendus hero.* Dionysus herus exigit ab Xanthia servo, ut ipsi inter se alter alterius personam assumant; dum ipse fiat Xanthias, Xanthias leoninam Dionysi induat, clavamque & reliquam στολὴν Herculeam ab hero Dionyso sumat. Ad haec respondet Xanthias, Φέρε, &c. quae ita verte; *Cedo ea mihi celeriter, namque parendum est.* In Ἐκκλησιαζ. v. 387.

—— Οὐ γὰρ ἀλλ' ὑπερφυῶς
Ὡς λάσπεπληθὴς ἦν ἰδεῖν ἡ ἐκκλησία.
—— *Namque insigni ratione*
Videre erat quam album esset concilium.

Et hic quoque male vulgatus Interpres, ὐ γὰρ ἀλλ' ad verbum vertit *non enim, sed.* Patet etiam, falli *Aemilium Portum*, qui hunc locum ex Thesmophoriazusis citat apud *Suidam*. Iterum in Ranis vs. 54. ab initio Comoediae.

Μὴ σκῶπτέ μ' ὦ 'δελφ'. ὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς.

Hic tandem bene vertitur *enimvero*. Apud *Lucianum* quoque in De Parasito c. 49. haec eadem recurrit formula, & recte ab Interprete *enimvero* redditur. Quoniam vero is locus quamdam habet in se quasi salebram, eum non hic, sed suo potius ordine deinceps tractabimus. Hanc de dictione Attica ὐ γὰρ ἀλλὰ prio *enimvero*, disputationem nostram communicabam cum Cl. *Perizonio*, super vexato illo *Aeliani* loco lib. VIII. Ποικιλ. cap. 12. Παράδοξόν γε, ὐ γὰρ ἀληθὲς, ἐπιστώτος Δημοσθένους ἐν Μακεδονίᾳ. Αἰχίνης δὲ ὁ Ἀτρομήτου ὁ Κοθωκίδης ἐνδυδυμένου τοῖς Μακεδόσι. Id enim mihi de hoc loco sententiae erat (nec video adhuc, cur ejus poenitere me debeat) legendum scilicet, Παράδοξόν γε, ὐ γὰρ ἀλλ' ἀληθές. *Praeter omnium quidem est opinionem, namque verum est*, &c. Nimirum verum est, Demosthenem fuisse superatum; & quia verum est, propterea est ὡμολόγηται, quoniam id fieri vix potuisse, omnibus persuasum est. Facile vel ex affinitate τῦ, ἀληθὲς, vel ab Atticismi ignorante librario, potuit τὸ, ἀλλ' intercidisse. Denique dictio haec ὐ γὰρ ἀλλὰ in omnibus ferme, ubi adhibetur, locis ita scribitur, ut commate sit divisa, ὐ γὰρ, ἀλλά. *Richardus Bentleius*, Vir harum literarum cognitione in Anglia hodie florentissimus, ad *Callimachi* fragmentum illud, Ἀκούσατ' Ἰπτόναυτος. ὐ γὰρ, ἀλλ' ἥκω p. 342. deleri istud comma jubet. Ego vero non dubito, quin haec formula sit elliptica, & inter ὐ γὰρ & ἀλλὰ quaedam subaudienda; quae autem illa vere sint, nondum liquido constitui. *J. J.*

Οὐδὲν ἴν τι] Vid. omnino notam ultimam hujus *Dial.* *J. F. R.*

77. Ἱροί . . . αὐτέων] Ionica Dialect. postulat hic ἱροὶ. pro communi ἱεροὶ. Qua in voce passim in Ἀσρ. etiam peccatur, & αὐτέων pro αὐτῶν. *M. du S.*

78. Γονὴ] Vocem γονὴ satis exponunt, quae sequuntur, ἀνδρεῖα μόρια, τουτέστιν, αἰδοῖα· ea scilicet significatione, qua dicit *Galenus* III. περὶ τῶν ἄρθρων habere *Hippocratem*. *E. L.*

80. Ἐψηθέντα] Turbant hic codices R. ἐψηθεῖσαν. Fl. ἐψηθέντι. Vid. *Diog. Laert.* p. 222. A. & Menagii notam p. 216. qui ex Origenis inedito fragmento luculenter hanc rem illustrat; nisi quod de sanguine nihil habet. Miror hunc locum fugisse Viros doctiss. *M. du S.*

82. Αἷμα] De faba Pythagorae cognata jam dicere non est instituti nostri. Sed dubitationem aliquam

νόμος, κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἱρεῖσθαι. ΑΓΟ. Καλῶς πάντα ἔφης, καὶ ἱεροπρεπῶς. ἀλλ' ἀπόδυθι, καὶ γυμνόν γάρ σε ἰδεῖν βέλομαι. ὦ Ἡράκλεις, χρυσοῦς αὐτῷ ὁ μηρός ἐστι. θεὸς, ἢ βροτός τις εἶναι φαίνεται· ὥστε ὠνήσομαι πάντως αὐτόν. πόσου τοῦτον ἀποκηρύττεις; ΕΡΜ. Δέκα μνῶν. ΑΓΟ. Ἔχω, τοσούτου λαβών. ΖΕΥΣ. Γράφε τὸ ὠνησαμένου τοὔνομα, καὶ ὅθεν ἐστίν. ΕΡΜ. Ἰταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι, τῶν ἀμφὶ Κρότωνα, καὶ Τάραντα, καὶ τῆς ταύτῃ Ἑλλάδα. καίτοι εἷς εἷς, ἀλλὰ τριακόσιοι σχεδὸν ἐώνηνται κοινῇ παρ' αὐτόν. ΖΕΥΣ. Ἀπαγέτωσαν ἄλλον ὠνησόμενον.

fabarum ſuffragiis eligere magiſtratus. EMT. Præclare omnia dixiſti, & ut Sacris dignum eſt. Sed exue te, nam & nudum te videre volo. Hercules, aureum illi femur eſt! Deus, non mortalis aliquis eſſe videtur. Itaque omnino emendus eſt. Quanti illum prædicas? MERC. Decem minis. EMT. Meus igitur eſt, tanti enim emo. JUP. Scribe nomen emtoris & patriam. MERC. Videtur, Jupiter, Italicus eſſe de his qui circa Crotonem & Tarentum & illam Græciam habitant. Quamquam non unus, ſed trecenti circiter emerunt communiter poſſidendum. JUP. Ducant. nos producamus alium.

7. MERC.

a Αὐτὸν] Αὐτῶν L. b Ἀπαγέτωσαν] Ita recte ſcribitur in L. F. B2. P. In ceteris fere ἀπαγέτωσαν.

86. Θεὸς ἢ βροτός τις εἶναι φαίνεται] Ἐλέγετο γὰρ ὁ Πυθαγόρας ἐν τετυπωμένῃ τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ μηρῷ τὸ Φοῖβος. V.

noſtram, occaſione nominis αἷμα hic ortam proponemus. Porphyrius de vita Pythag. ubi idem argumentum tractat c. 44. εἰ γάρ τις ἀλφιτόμυων κύαμον, καὶ τοῖς ὀδοῦσι λεάνας, εἶτα ἀλείᾳ τὸ τῆς ἡλίου βολῆς καταθείη πρὸς ὀλίγον, εἶτ' ἀπὸ τοῦ ἐπαύλιος μετ' ὀλίγον, εὑρεῖ ἂν ἐδωδότα ἀνθρωπίνου φόνου. Auctor Philoſophumenon Origenis p. 42. *Wolf.* iſta, quae obiter emendare & interpretari licebit, cum & Menagii, qui laudavit ad *Diogen. Laërt.* VIII, 34. & reliquorum editorum acumen fugerint. Τούτου δὲ τεκμήριον φησὶν, εἴ τις καταμαθησάμενος λεῖον τὸ κύαμον καταθείη πρὸς ἥλιον χρόνον τινά. τοῦτο γὰρ εὐθέως ἀντιλήψεται προσφορᾶς: (ſic lego, non προσφορεῖ aut προσφόρειν) ἀνθρωπίνου γόνου ὀδμήν. *Hujus rei indicium eſſe ait; ſi quis levigatam mandendo fabam depoſuerit aliquamdiu in ſole. Hoc enim* (ita manducatum) *celeriter adſumet ſimilem humani ſeminis odorem.* Pugnare inter ſe videntur Philoſophumenon auctor, & Porphyrius. Facile fuerit illos conciliare, ſi apud Porphyrium legas, littera una immutata, γόνου. Sed φόνου ſuadere videtur αἷμα Luciani. Rurſus αἵματι hoc objicitur, quod odorem vix habet, certe vix diſcernendum ab aliorum ſanguine animalium: tum φόνῳ, cur hic pro ſanguine ponatur, vix intelligitur: aliudne olet vena pertuſa emiſſus, vel de naribus proſiliens ſanguis, quam cruor a caede? ſemen humanum olere, illa certe apud Athenaeum meretricula putabat, cui Ptolemaeus, *ex balano* ſeu glande *regia eſſe*, reſpondit. Tum de fabis Samoſatenſis Sophiſta modo dixerat, τὸ πᾶν γονή ἐστι. Quid igitur? γόνον dabimus. Porphyrio, στάμμα Luciano αὐτὶ τῦ αἷμα; an αἷμα poni pro genitura dicemus? inprimis cum *conſanguinei* & *ſanguis meus* pro filio, & ſimilia plura in uſu ſint: an denique de alia nunc re Luciano ſermonem eſſe dicemus, de alia Origeni & Porphyrio? praeſertim cum illi in ſole ponant fabam dentibus levigatam, hic noſter elixam in luna. Scilicet coquendo ſemini majori calore opus eſt, quam ad ſanguinem. Sed neque in verbo ἐπαφῆς mihi ſatisfacio, & vertiſſe me illud potius ad ſententiam, quam puto verba habere, quam ex vi verbi aliunde mihi cognita, non diſſimulo. *J.M.G.*

85. Ἀπόδυθι] Id. in Eunuch. *Caſaub.* ad *Suet.* De fabis Pythagoræ *Plin. Plutarch.* omnes, Lucian. paſſim: rationem reddunt ὅτι αἰδοίοις ἐοικὼς ὅμοιος, alii aliam. *J.B.*

86. Χρυσοῦς] De Pythagoræ femore aureo *Porphyr.* N. 28. & not. *Diog. Laërt.* p. 216. & *Jamblich.* N. 92. *Ælian.* V. H. II. 26. *Apollonius Dyſcolus*, c. 6. aliique. *Meurſ.* Ath. Att. *Plut.* Numa. *Origenes* ſolus eburneum dixit. c. Celſ. VI. *M. du S.*

Ibid. Θεὸς] Ailudit ad carmina aurea quæ Pythagoræ vulgo tribuuntur, quorum hoc ultimum:

Ἔσεαι ἀθάνατος θεὸς ἄμβροτος οὐκέτι θνητός.

De quibus conſule *Fabric.* Bibl. Gr. 460. *Jamblich.* etiam paſſim. *M. du S.*

91. Ἰταλιώτης] In magna enim Græcia & habitavit Pythagoras, & diſcipulos habuit magno numero. *M. du S.*

92. Τῶν ἀμφὶ Κρότωνα] Περὶ Κρότωνα δὲ Italiae συνεστήσατο Πυθαγόρας τὸ ἑαυτοῦ παιδευτήριον. Inerant & foeminae ἄκρως ἐξασκούσαι τὴν αἵρεσιν, ὧν ἡ Θεανὼ ἦν. Τούτους δὲ φησιν αὐτὸν ἐωνῆσθαι. A Crotone autem & εἰς Τάραντα ἡ αἵρεσις διεδόθη. Et hanc vocat Graeciam propter Graecorum olim colonias in Italia. Contigit, ut ſoli fertilitate & opulentia & virorum copia *Magna Graecia* ea pars diceretur. G.

94. Τρα-

7. MERC. Visne squalidum illum Ponticum*? JUP. Prorsus ita volo. MERC. Heus tu peram sustense, exserte humerum, veni, circumi hunc consessum. Virilem vitam vendo, vitam praeclaram & generosam, vitam liberalem: ecquis emet? EMT. Quid ais, praeco? liberum tu hominem vendis? MERC. Equidem. EMT. Et non metuis, ne dicam tibi impingat plagii, aut in Areopagum te in jus vocet? MERC. Nihil sua referre putat, si vendatur. Putat enim ubivis se esse liberum. EMT. Quis vero usus esse possit homi nis squalidi, & male adeo a fortuna habiti, nisi forte fossorem aut aquarium fa-

ΕΡΜ. Βούλει τ' αὐχμῶντα ἐκεῖνον, τὸν Ποντικόν; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν. ΕΡΜ. Οὗτος, ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος, ὁ ἐξωμίας, ἐλθέ, καὶ περίθου σὺ κύκλῳ τὸ συνέδριον· βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον καὶ γενναῖον, βίον ἐλεύθερον· τίς ὠνήσεται; ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ πῶς ἔφης; πωλεῖς τ' ἐλεύθερον; ΕΡΜ. Ἔγωγε. ΑΓΟ. Εἶτα οὐ δέδιας μή σοι δικάσῃ ἀνδραποδισμοῦ, ἢ καὶ προκαλέσηταί σε ἐς Ἄρειον πάγον; ΕΡΜ. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει τῶν πράσεως· οἴεται γὰρ εἶναι πανταπασιν ἐλεύθερος. ΑΓΟ. Τί δ' ἄν τις αὐτῷ χρήσαιτο, ῥυπῶντι, καὶ οὕτω κακοδαιμόνως διακειμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ ὑδροφόρον αὐτὸν ἀποδειξ-

98. Οὗτος ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος] Diogenes οὗτος ὁ Σινωπεὺς ἀπὸ τῆς Εὐξείνου Πόντου * ἐξωμίας ἐκαλεῖτο, διότι ἐξωμίδα ἐφόρει, καὶ τοὺς ὤμους παρεῖχε γυμνοὺς ὁρᾶσθαι. *V.*

99. Ἐξωμίας] † Ἐξωμίδιον γὰρ ἐφόρουν τὸ δι' ἓν χιτὼν παχὺς καὶ τραχύς, ἅτε ἀγναφ[illegible], κατὰ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ῥαφὴν οὐκ ἔχων· διὸ καὶ ‡ ἑτερομάσχαλη. Ἀχειρίδωτος δὲ ὢν τοὺς ὤμους παρεῖχε γυμνοὺς ὁρᾶσθαι, ὅπερ ὁ καὶ ἐξωμίς· ἐστὶ μόνον δὲ χιτὼν, ἀλλὰ περίβλημα. *G.*

6. Προκαλέσηται] § Προκαλεῖται οἰκέτης εἰς βάσανον, προκαλεῖται δὲ εἰς δίκην ὁ ἀντίδικος. *G.*

* Ἐξωμίας ἐκαλ.] Εὐξίνου erat in *V.* & A. Ed. Idem C. seperat Πόντου· Ἐξωμίας ἐκαλεῖτο &c. quod ut haud alienum putem, malui tamen rotundius ordine continuo cuncta legi. *Solanus* cur interponat Ἐξωμίας δὲ ἐκαλεῖτο, causa non est. *T. H.*

† Ἐξωμιδιον] Sic scriptum invenio: sed legendum ἐξωμίδιον. *M. du S.*

‡ Ἑτερομασχάλη] L. ἑτερομάσχαλος. *M. du S.*

Vox Grammaticis usitata, quando exponunt, quale vestimenti genus fuerit ἐξωμὶς. *Etymol.* in Ἐξωμὶς, *Hesych.* in Ἑτερομάσχαλος. Vid. Joh. Meurs. ad *Lycophr.* v. 1099. *Jac. Perizon.* ad *Aelian.* V. H. IX. c. 34. *T. H.*

§ Προκαλεῖται] Observationem non esse inanem docebit *Harpocr.* in Κλῆσις, Πρόκλησις. Prima potestate προκαλεῖσθαι solum in usu est: altera προσκαλεῖσθαι non minus, quam προκαλεῖσθαι. *T. H.*

94. Τριακόσιοι] Quia in Magna Graecia habuit Pythagoras ejusmodi discipulorum κοινόβια, seu *consortia*, de quibus vide *Joan. Scheffer.* Phil. Ital. c. XIV. *J. C.*

Τριακόσιοι] Respicit ad eorum discipulorum numerum, quos illic habuisse dicitur. Quidam tamen 600. aut eo plures fuisse ajunt. Vide *Diog. Laërt.* 214. & not. *M. du S.*

98. Ποντικὸν] De Diogene Cynico, qui fuit Σινωπεὺς ab Euxino ponto, lege *Laërtium.* *G.*

Ποντικὸν] Sinopensis erat Diogenes, quæ urbs Ponti. *M. du S.*

99. Ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος ὁ ἐξωμίας] Certe vix credibile ab Benedicto non emendatam versionem editionis præcedentis, sed & ab illo versum esse, *cui ex humeris pera dependet.* Ut recte errorem hic animadvertit *Palmerius.* Sed neque ἐξωμὶς hoc loco considerandæ, ut servilis vestis, sed ut propria Cynicorum, quibus nulla pars hominum liberior. Consule collecta ab Oct. *Ferrario* part. II. Rei Vestiariæ lib. 4. cap. 20. & 22. *J. G.*

Ibid. Ὁ ἐξωμίας] *Peram dependentem habens ex humeris.* Ita vertit Interpres; quasi ὠμία inveniatur pro humero, & legisset deleto articulo ἐξ ὠμίας distinctim. Sed longe aberrat a vera interpretatione. Ὁ ἐξωμίας est, qui ἐξωμίδα habet, & ea insignis est: ἐξωμὶς autem est vestis servilis sic dicta, eo quod humerum nudum & exertum ostendebat. Vide *Gellium* lib. 7. cap. 12. ubi eam vocem interpretatur. Vide *Hesychium* & *Suidam* in ea voce. *J. P. a G.*

Ὁ ἐξωμίας] Vid. *Fabricius* ad Sext. Empir. p. 39. *Salmas.* ad Tertull. de Pall. p. 355. it. p. 396. seqq. *J. M. G.*

4. Πωλεῖς τ' ἐλεύθερον] Incidit in pœnam legis Fabiæ, qui liberum pro servo vendit. Sic tit. ultimo Instit. de publ. Jud. *Apul.* lib. 8. *J. B.*

7. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει] Respicit hic hujus Philosophi historiam, qui captus a prædonibus revera veniisse in Creta traditur, non admodum invitus. Vid. *Diog. Laërt.* VI. p. 144. *F.* & 155. D. Adde & *Plut.* 886. 1. & *A. Gell.* II. 18. *M. du S.*

11. Γε καὶ] Longe melius in *Thoma Magistri* codice legebatur; nempe ἢ (v. in χωρὶς.) *M. du S.*

δεικτέον. ΕΡΜ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἦν ᵃ θυρωρεῖν αὐτὸν ὅπως ἥσης, πολὺ πιστοτέρᾳ χρήσῃ τῷ κυνῶν. ἀμέλει, κύων αὐτῷ ἡ τέννομα. ΑΓΟ. Ποδαπὸς δέ ἐστι, καὶ τίνα τὴν ἄσκησιν ἐπαγγέλλεται; ΕΡΜ. Αὐτὸν ἐρῶ· κάλλιστον γὰρ ἔτω ποιεῖν. ΑΓΟ. Δέδια τὸ σκυθρωπὸν αὐτοῦ, καὶ καλῆφες, μή με ὑλακτήσῃ προσελθόντα, ἢ καὶ νὴ Δία δάκῃ γε. οὐχ ὁρᾷς ὡς ᵇ διῆρκε τὸ ξύλον, καὶ συνέσπακε τὰς ὀφρῦς, καὶ ἀπειληλιχόν τι καὶ χολῶδες ὑποβλέπει; ΕΡΜ. Μὴ δέδιθι· τιθασὸς γάρ ἐστι.

ΑΓΟ. Τὸ πρῶτον, ὦ βέλτιστε, ποδαπὸς εἶ; ΔΙΟ. Παντοδαπός. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; ΔΙΟ. Τῷ κόσμῳ πολίτης ὁρᾷς. ΑΓΟ. Ζηλοῖς δέ τινα; ΔΙΟ. Τὸν ᶜ Ἡρακλέα. ΑΓΟ. Τί οὖν οὐχὶ καὶ λεοντῆν ἀμπέχῃ; τὸ μὲν γὰρ ξύλον ἔοικας αὐτῷ. ΔΙΟ. Τυτί μοι λεοντῆ τὸ τριβώνιον. στρατεύομαι δὲ ὥσπερ ἐκεῖνος ἐπὶ τὰς ἡδονάς, οὐ κελεύστους, ἀλλ' ἑκόντας, ἐκκαθάραι τὸν βίον προαιρούμενος. ΑΓΟ. Εὖγε τῆς προαιρέσεως. ἀλλὰ τί μάλιστα εἰδέναι σε φῶμεν; ἢ τίνα τὴν τέχνην ἔχεις; ΔΙΟ. Ἐλευθερωτὴς εἰμὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰατρὸς τῶν παθῶν. τὸ δ'

cere velimus. MERC. Non hoc ſolum, ſed ſi januae cuſtodem illum impōnas, multo quam ſunt canes fideliori illo uteris: & ſane cani ei nomen eſt. EMT. Cujas eſt, aut cujus rei uſum & exercitationem promittit? MERC. Ipſum interroga, id enim optimum factu erit. EMT. Metuo truculentum hominis vultum atque triſtem, ne allatret me accedentem, aut plane etiam mordeat. Nonne vides, uti clavam ſuſtulit & ſupercilia contraxit, & minax quiddam ac bilioſum obtuetur. MERC. Noli timere. cicur eſt.

8. EMT. Primum, bone vir, cujas es? DIOG. Omnigena. EMT. Quid ais? DIOG. Mundi civem vides. EMT. Quem ſectaris? DIOG. Herculem. EMT. Quin igitur & Leoninam ſumis? Nam ad clavam quod pertinet, ſimilis ei videris. DIOG. At leonina mihi eſt detritum hoc palliolum: bellum autem gero, ut ille, contra voluptates, non (*tamen ut ille alieno*) juſſu, ſed mea ſponte, qui repurgare illis vitam inſtituerim. EMT. Laudo propoſitum. Sed quid maxime ſcire te dicamus? aut quam artem habes? DIOG. Liberator ſum hominum, & medicus affectionum: in univer-

a Θυρωρεῖν] Θυρωρὸν P. L. Margo *AtW.* quod paene vulgato praeferam. b Διῆρκε] Ad oram *AtW.* notatur διῆρτο· quod ſcriptum fuerit pro διῆται· nam διαίρειν & ἀφαιρεῖσθαι ξύλον vel ῥόπαλον utrumque probum. c Λεοντῆν] Λεοντῶν *B1.* quo accentu hoc nominum genus in vetuſtis libris & Edd. ſaepe inſignitur.

22. Τιθασὸς] Πρᾶος & ἥμερος. *V.*

31. Οὐ κελεύστους] Εὐρυσθεῖ ἐπέταξέ τις τὸν Ἡρακλῆ. *G.*

27. Τὸν Ἡρακλέα] Cynici in tutela Herculis. Id. Lapithis: dixi alibi. *J.B.*

32. Ἐκκαθάραι τὸν βίον] Sic Dial. Hercul. & AEſcul. *J.B.*

35. Ἐλευθερωτὴς] Apud *Diog. Laert.* l. c. aliter reſpondet, nempe: ἀνδρῶν ἄρχειν. *M. du S.*

37. Προφήτης] Quis jocus in illa voce a Luciano quaeſitus ſit, neſcio. Niſi forte Cynicorum aliquis prophetae titulum affectaverit. Non temere autem ea appellatione uſum Lucianum probat repetitio ejusdem in mercatoris ſequentibus verbis. *M. du S.*

Προφήτης] *Antiſtitem* hic verti προφήτην voluit in theſauro Stephanus; ſed mihi videbatur, hic non tam ſacrum quoddam aut templum animo obverſatum ſcriptoris; quam vocem Cynici, denuntiantem omnibus libertatem. Eſt enim πρόφημι etiam *proloquor, praedico.* *J.M.G.*

50. Τάφον] *Sepulchrum* habuiſſe pro domo, diſerte a nullo traditum invenio. Sed *Diog. Laërt.* VI. p. 143. B. C. ait, πατρὶ τόκῳ ἐχρῶτο εἰς πάντα, ἄρτῳ τε καὶ καθεύδων, καὶ ἀφαλογόμενος. Dolium vero vulgo notiſſimum. Vid. eumd. ibid. C.D. ubi quos in uſus comparatum ibi ſteterit, ignorare me fateor. *M. du S.*

Τάφον] Licet alibi non tradatur, Diogenem in ſepulcro habitaſſe, tamen id probabile eſt ei exprobrari, ut homini viliſſimis rebus contento, & pauperrimorum vitam imitanti. Habitari enim ſepulcra potuiſſe, non ſolum ex Nov. Foed. Luc. VIII. 27. ſed & ex *Petron.* c. CXI. de matrona Epheſia aliiſque notiſſimum. *J.F.R.*

52. Ὅτε-

versum autem veritatis, & libertatis in loquendo Præco esse volo.

9. EMT. Age, Præco, si te emero, qua me ratione docebis? DIOG. Cum primum te accepero, & deliciis exutum, cum inopia concluſero, palliolo te amiciam, deinde opus facere, & elaborare te cogam, humi dormientem inter haec, aquam bibentem, & obvio primum facillimoque cibo implendum. Opes autem si quas habeas, mihi obsecutus in mare abjicies: tum matrimonium, & liberos & patriam negliges, & nugas putabis omnia: relictaque domo paterna, aut sepulcrum inhabitabis, aut desertam turriculam, aut dolium denique. Caeterum pera tibi lupinorum plena erit, & librorum in tergo etiam scriptorum. Ita constitutus beatiorem te magno rege (*Persarum*) putabis. Si vero flagris te caedat aliquis, aut torqueat, nihil horum molestum judicabis. EMT. Quid ais? non dolere flagris licet caesum? Equidem non testudinis neque cancri testa circumdatus sum. DIOG. Euripidis illud parva mutatione deflexum aemulabere. EMT. Quodnam? Animus dolet, dolore lingua sed vacat.

10. Porro quae maxime adesse tibi de-

ὅλον, ἀληθείας ϗ παῤῥησίας τροφήτης εἶναι βέλομαι.

ΑΓΟ. Ἄγε, ὦ τροφῆτα, ἢν δὲ πρίωμαί σε, τίνα με τ τρόπον ἀφασκήσεις; ΔΙΟ. Πρῶτον μὲν ἁβρολαβῶν σε, ϗ ἀποδύσας τ τρυφὴν, ϗ ἀπορίᾳ συγκαλακλείσας, τριβώνιον ἐνδαλῶ. μὴ δὲ, ποιεῖν ϗ κάμνειν καλαναγκάσω, χαμαὶ καθεύδοντα, ϗ ὕδωρ πίνοντα, ϗ ὧν ἔτυχε στιμπλάμενον. τὰ δὲ χρήματα, ἢν ἔχῃς, ἐμοὶ πειθόμενος, ἐς τ θάλατταν φέρων ἐμβαλεῖς. γάμε δ' ἀμελήσεις, ϗ παίδων, ϗ πατρίδος· ϗ πάντα σοι λῆρος ἔσται· ϗ τ πατρῴαν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἢ τάφον οἰκήσεις, ἢ πυργίον ἔρημον, ἢ καὶ πίθον. ἡ πήρα δέ σοι θέρμων ἔσται μεστὴ, ϗ ὀπισθογράφων βιβλίων. ϗ εἴτως ἔχων, εὐδαιμονέστερος εἶναι φήσεις τ μεγάλου βασιλέως. ἢν μαστιγοῖ δέ τις, ἢ τρεβλοῖ, τούτων οὐδὲν ἀνιαρὸν ἡγήσῃ. ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φὴς τὸ μὴ ἀλγεῖν μαστιγούμενον; ϗ γὼ χελώνης, ἢ καράβου τὸ δέρμα περιβέβλημαι. ΔΙΟ. Τὸ Εὐριπίδειον ἐκεῖνο ζηλώσεις, μικρὸν ἐναλλάξας. ΑΓΟ. Τὸ ποῖον. ΔΙΟ. Ἡ φρὴν σου ἀλγήσει, ἡ δὲ γλῶσσα ἔσται ἀνάλγητος.

Ἃ δὲ μάλιστα δεῖ προσεῖναι, ταῦτά ἐστιν ἰτα-

τῦλο add. C.R

ἐμπιπλάμενον C.R

λῆ ταῦλά δοι πάντα λῆρος C.R ἢ πυωγὸν Z. ἔξω Z.

ϗδὲ τῦλ' ἀνιαρὸν C.R

γλῶτλα C.R

52. Ὀπισθογράφων] * Προγεγραμμένων, περιττωμένων. *V. G.*

54. †Ἡ τρεβλοῖ] Βασανίζῃ, διεμῇ, μαστίζῃ. *V.*

* Προγεγραμμένων] In Ed. A. textus hujus scholii erat ἴρημαι, quod cum quo referrem non esset, ad vocem ὀπισθογράφων retuli: ad quam vocem deinde Coll. G. retulisse video, quae exhibent scholium, uti hic emendatum habes. *M. du S.* In V. & Ed. A. est: ἴρημαι] προγεγραμμένον, περιττωμένων. Nomini praescripto, quod modo ante in *Luciano* reperitur, explicatio nullam in partem convenit: neque ad intelligenda ὀπισθόγραφα multum juvat. Praeferam tamen καλαγεγραμμένων. *T. H.*

† Ἡ τρεβλοῖ] In *V.* ἢ τρεβλῇ τούτων] βασανίζῃ, διεμῇ, μαστίζῃ. *T. H.*

52. Ὀπισθογράφων] Tu vide, an sit ut apud Satyrarum poëtam, *scriptus & in tergo* &c. *Juvem.* I, 6. Coll. Gal.

Ὀπισθογράφων] Vide quae citat ex *Herm. Barbaro H. Stephanus* in V. ὀπισθόγραφος. *E. L.*

Ὀπισθογράφων] Voluminibus enim ditiores utebantur, quorum interior tantum pagina scripta, exterior pura erat. *M. du S.*

Ὀπισθογρ.] Vid. *Hugon.* de prima orig. scribendi, & ad eum notas Consultiss. J. C. *Trotzii* p. 98. *J. F. R.*

53. Τῦ μεγάλου β.] Sic *Aristophan.* in Plut. v. 170, Μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον κεκμᾷ; ubi *Scholiastes* inquit. Τὸν τ Περσῶν λέγει· ἔτως γὰρ ἐλέγοντο αὐτοὶ διὰ τὸ πλείστοις δυνάμει χρῆσθαι Περσικῇ. *A. V.*

56. Χελώνης, ἢ καρ. . τὸ δέρμα] Vid. *Aristoph.* Vesp. v. 1284. & Kust. not. MS. Hoc T. H. margini adleverat.

59. Ἡ φρὴν] Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ' ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. Eurip. Hippol. 612. *M. du S.*

Ἡ φρὴν] Nobilis versus Hippol. 612. Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ' ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος, ubi vid. Barnes. & add. Spanh. ad Aristoph. Ran. 102. *J. M. G.*

ἰταμὸν χρὴ εἶναι, καὶ θρασὺν, καὶ λοιδορεῖσθαι πᾶσιν ἐξῆς, καὶ βασιλεῦσι, καὶ ἰδιώταις. ἔτω γὰρ ἐπιβλέψονταί σε, καὶ ἀνδρεῖον ὑπολήψονται. βάρβαρος δὲ ἡ φωνὴ ἔσται, καὶ ἀπηχὲς τὸ φθέγμα, καὶ ἀτεχνῶς ὅμοιον κυνί· καὶ πρόσωπον δὲ ἐντεταμένον, καὶ βάδισμα, τοιοῦτῳ προσώπῳ πρέπον. καὶ ὅλως, θηριώδη τὰ πάντα, καὶ ἄγρια. αἰδὼς δὲ, καὶ εὐπρέπεια, καὶ μεριότης ἀπέστω. καὶ τὸ ἐρυθριᾶν ἀπόξυσον καὶ προσώπου παντελῶς. δίωκε δὲ τὰ πολυανθρωπώτατα τῶν χωρίων. καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις μόνος, καὶ ἀκοινώνητος εἶναι θέλε, μὴ φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος· κατάλυσις γὰρ τὰ τοιαῦτα τῆς ἀρχῆς. ἐν ὄψει δὲ πάντων, ἃ μηδ' ἰδίᾳ ποιήσειεν ἄν τις, θαρρῶν ποίει· καὶ τῆς ἀφροδισίων αἱρῶ τὰ γελοιώτατα· καὶ τέλος, ἢν σοι δοκῇ, πολύποδα ὠμὸν, ἢ σηπίαν φαγὼν, ἀπόθανε. ταύτῃ σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενῶμεν.

bent, haec sunt. Improbum oportet esse, & audacem, & conviciari ordine omnibus regibus pariter & privatis: ita enim oculos in te conjicient, fortemque te virum putabunt. Porro barbara vox erit, & absona loquela, & plane cani similis: vultus contentus ac rigidus, incessus, qui vultum talem deceat: verbo, fera omnia & agrestia. Pudor vero & aequitas & mediocritas abesto: frontem perfricare ne satis habe, sed abrade penitus. Loca sequere celeberrima, & in his ipsis solus & insociabilis esse postula, neque amico admisso neque hospite. In hoc enim inest regni illius tui interitus. In *conspectu omnium ea fac animose, quae neque solus aliquis temere suscipiat, & Venerem exerce maxime ridiculam. Tandem si e re videbitur, crudo Polypo aut sepia devorata mortem oppete. Hanc tibi propinamus felicitatem.

ΑΓΟ. Ἄπαγε. μιαρὰ γὰρ, καὶ οὐκ ἀνθρώπινα λέγεις. ΔΙΟ. Ἀλλὰ ῥᾳδιά γε,

11. EMT. Apage impura narras, & ab humanitate abhorrentia. DIOG. Sed heus

62. Ἰταμὸν] Ἀναιδῆ καὶ ἀναίσχυντον. V. *Θρασὺ τὸ ἰσχὺν καὶ ὁρμήν. C.

65. Ἀπηχὲς] Εἶναι † τῶν κατὰ πάντων ἔχον. V. G.

70. Ἀπόξυσον] Γράφεται ἐξύρισον. G.

* Παρὰ τὸ ἴεσθαι] Ὃ ἐστιν ὁρμᾶν. *Etymol.* & *Suid.* T. H.

† Τὸν κατὰ πάντων εἶκε] Corruptum: C. ξένον τῶν κατὰ πάντων ἔχε. M. du S.

Voss. Codicis depravatam lectionem illam expressit Ed. A. Neque tamen haec restituta prorsus omni vitio caret: quid enim est κατὰ πάντων; scribendum, τῶν ἀπὸ, vel παρὰ πάντων ἔχε: discrepans a sono, qui ab omnibus proficiscitur. T. H.

65. Βάρβαρος] Stoicos intelligit, *Arnob.* adv. gentes. I. p. m. 49. Scripturam sacram defendens, *maxime*, inquit, *cum sciamus etiam, quosdam sapientia deditos non tantum abjecisse sermonis cultum, verum etiam, cum possent ornatius atque uberius eloqui, trivialem studio humilitatem secutos, ne corrumperent scilicet gravitatis rigorem, & sophistica se potius ostentatione jactarent.* M. du S.

70. Ἀπόξυσον] Puto me in versione vim verborum sic satis adsecutum esse. Vult funditus exstirpari pudorem, q. d. *abrade ipsum erubescere.* Forte praeferant alii Erasmi interpretationem, *erubescendi facilitatem de facie prorsus abstergas.* Sed non de sola facilitate hic sermo est; & *abstergere*, si cum ἀπόξυσον comparetur, parum vehemens. J. M. G.

74. Μὴ ξένον προσιέμενος] H. e. ut vertit Interpres, *& sine ullo commercio esse velis, neque amicum neque hospitem adeundo.* Tu vero postrema illa mecum potius verte: *neque amicum neque hospitem admittendo:* nam προσιέσθαί τινα non est *adire aliquem*; sed *aliquem ad se admittere, aditum conveniendi dare alicui Aelian.* lib. IX. V. H. c. 3. Κλεῖτος δὲ, ἐπεὶ μέλλοι τισὶ χρηματίζειν, ἐπὶ πορφυρῶν βαδίζων ἱματίων τοὺς δημοσίους προσίετο. *Clitus vero, si quando auditurus erat quosdam, inambulans stragulis purpureis, admittebat desiderantes:* & passim alibi apud Eundem & alios. L. BOS Anim. ad *Lucian.* p. 60.

Ibid. Κατάλυσις . . . τῆς ἀρχῆς] Hic deridiculi gratia inducit Diogenem, quasi regem, cui sint arcana quaedam imperii, quae evulgari non oportet, ne majestas ejus evilescat. J. C.

75. Ἐν ὄψει δὲ πάντων] Qui haec aliter aut vertunt aut intelligunt, non satis memores videntur Cynicae Sectae institutorum. Adeant itaque *Luciani* libellos *de morte Peregrini*, & *Lapithas*; indeque discant, quae alii, conspectum hominum fugientes, ac ne tum quidem sine aliquo pudore, faciant, ea Cynicos in propatulo ex instituto suo, & turpiora etiam patrasse. Adeant & Lactantium III. 15. f. *Nam quid ego de Cynicis*, inquit, *loquar? quibus in propatulo coire cum conjugibus mos fuit?* Sic Crates cum uxore palam in Poecile rem habuit. Vid. *Tatian.* & *notas* p. 15.

Piu-

heus tu facillima, & quae nullo negotio unusquisque obeat. Neque enim opus tibi erit eruditione, & litteris & nugis, sed compendiaria ista tibi ad gloriam via. Licet enim idiota fueris vel cerdo, aut salsamentarius, aut faber, aut argentarius, nihil prohibebit admirabilem te esse, modo impudentia audaciaque adsint, & conviciari praeclare didiceris. EMT. Ad ista quidem te non opus habeo: verum nauta forte, aut olitor, opportune fias, idque, hic si duobus summum obolis te vendere voluerit. MERC. Habe tibi hominem. Gaudemus enim illo liberari, qui molestiam nobis faceſſat, & clamet, & in universum omnibus insultet atque maledicat.

12. JUP. Alium voca, Cyrenaeum illum, purpura illum indutum, coronatum. MERC. Age ergo, attende quisquis es: res pretiosa & locupletem emtorem desiderans. Haec vita suavis, vita ter beata. ecquis voluptatis cupidus est? quis emit delicatissimum? EMT. Huc veni, & dic

ὦ οὗτος, καὶ πᾶσιν εὐχερῆ μέλλοντα εἶναι. εὐ γάρ σοι δέσει παιδείας, καὶ λόγων, καὶ λήρων, ἀλλ' ὀπίτομος αὕτη σοι πρὸς δόξαν ἡ ὁδός. καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ἦς, ἤτοι σκυτοδέψης, ἢ ταριχοπώλης, ἢ τέκτων, ἢ τραπεζίτης, οὐδέν σε κωλύσει [a] θαυμάσιον εἶναι, ἢν μόνον ἡ ἀναίδεια, καὶ τὸ θρασὺ παρῇ, καὶ λοιδορεῖας καλῶς ἐκμάθῃς. ΑΓΟ. Πρὸς ταῦτα μὲν οὐ δέομαί σου. ταύτης δ' ἂν ἴσως ἡ κηπωρὸς ὁ καιρῷ γένοιο· καὶ ταῦτα, ἢν ἐθέλῃ σε ἀποδόσθαι οὗτοι τὸ μέγιστον δύ' ὀβολῶν. ΕΡΜ. Ἔχε λαβών· καὶ γὰρ ἄσμενοι ἀπαλλαξόμεθα, ἐνοχλοῦντα αὐτῷ, καὶ βοῶντα, καὶ ἅπαντας ἀπαξαπλῶς ὑβρίζοντα καὶ ἀγορεύοντα κακῶς.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει τὸν Κυρηναῖον, τὸν ἐν τῇ πορφυρίδι, τὸν ἐστεφανωμένον. ΕΡΜ. Ἴθι δὴ· πρόσεχε πᾶς. πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίων δεόμενον. βίος οὗτος ἡδύς, βίος τρισμακάριστος. τίς ὀπτύμει τρυφῆς; τίς ὠνεῖται τὸν ἀβρόταλον; ΑΓΟ. Ἐλθὲ σὺ, καὶ

διελθεῖν Z.

ἂν ἰδιώτης ἦς C.R., καὶ ἰδιώτης ἐὰν ἦς Z. θαυμαστὸν Z. θαυμαστὸς C.R. male

κηπωρὸς Z.

πᾶς πρόσεχε C.R. τὸ χρῆμα C.R. optime. βίος βίος ἡδύς C.R.

a Θαυμάσιον] Θαυμαστὸν P. *J.* V2. Θαύμαστον Margo *AIW.*

4. Ἀβρόταλον] Τρυφερόταλον, ἁπαλόταλον. *V.*

Plura in eam rem testimonia apud Menagium invenies ad *Diog. Laërt.* p. 155. E. & apud ipsum Diog. p. 154. B. C. *M. du S.*

76. Ποιήσειν ἂν τις θαρρῶν, ποῖ;] Sic male interpunctus hic locus hodie legitur; & mala inde, ut vara sequitur vibiam, ac recedens ab mente auctoris nata est versio, *In conspectu vero omnium ea facias, quae me privatim quidem quispiam alius facere ausit.* Sed legendum, Ἐν ὄψει δὲ πάντων, ἃ μηδ' ἰδίᾳ ποιήσειν ἂν τις, θαρρῶν ποῖ, & reddendum, *In oculis vero omnium, quae nemo ullus privatim & remotis arbitris facere in animum induxerit, tu audacter fac.* *J. J.*

78. Πολιτικὸν ὠμὸν] Alludit hic ad Diogenis mortem, qui quod nunc emtori suadet, ipse in se admisisse traditur. Consule *Diog. Laërt.* 156. A. B. & in eum locum eruditiss. Menagii emendationem certissimam, qua pro βοὸς πόδα πολύποδα restituit. *Tat.* p. 8. *Athen.* VIII. 5. *Julian. Or.* VI. in. & Plut. *an aqua &c. Sotades* apud Stob. XCVI. *M. du S.*

86. Καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ἦς ἤτοι σκυτοδέψης] Non bene expressit *Benedictus: etsi plebejus fueris.* Quid enim? an σκυτοδέψης quisquam est non plebejus? Sic & in aliis opificiis. Plenior sane *Bolerus*, *etiamsi ex vulgo aliquis fueris idiota.* Sed vertendum simpliciter, *sive ignarus & imperitus fueris, sive sutor.* *J. G.*

Ibid. Ἰδιώτης] *Si sis imperitus*, non *plebeius*, ut habet Interpres, qui in hac voce saepe offendit. *J. C.*

Ἰδιώτης] De hac voce egerat Cl. *Jens.* in *Lect. Luc.* p. 91. occasione verborum: τίχην βάναυσον, ad *Dial. Deor.* XV. p. 241. pr. hujus edit. quam observationem, ut nimis longam, credo, cum clar. *Hemsterh.* ibi non inseruerit, hic illa, quae ad voc. ἰδιώτης spectant, addimus; sed in compendium redacta: Non nego: ἰδιώτης βίος signif. aliquando simpliciter vitam privatam. hic vero pro vita *rudi*, *indocta*, *impolita*, *inculta*, quia opponitur sapientiae studio. Sic homo rudis & ignarus significatur *Hermotimo* p. 614. Item *Ælian.* IV. Ποικιλ. 15. Et XII. 50. ex *Thucyd.* Sic apud Latinos quoque (vid. *Cic.* IV. in Verr. 2.) *intelligenti* & *ingenioso* opponitur *Idiota.* *J. F. R.*

92. Κηπωρὸς] Sic scribitur etiam apud *Poll.* I, 222. VII, 140. Attice: in N. T. κηπουρός. *E. L.*

98. Κυρηναῖον] Aristippum designat *Cyrenaeum* & famosae Cyrenaicorum sectae parentem. *M. du S.*

20. Πο-

ὴ λέγε ἄφρ εἰδὼς τυγχάνεις. ὀψόμαι γάρ σε, ἢν ὠφέλιμος ἦς. EPM. Μὴ ἐνόχλει αὐτὸν ὦ βέλιστε, μηδ' ἀνάκρινε· μεθύει γάρ. ὥστε οὐκ ἂν ἀποκρίναιτό σοι, τὴ γλῶτταν, ὡς ὁρᾷς, διολιθαίνων. ΑΓΟ. Καὶ τίς ἂν εὖ φρονῶν, πρίαιτο διεφθαρμένον οὕτω ἀνδράποδον; ὅσων δὲ ἀποζεῖ μύρων· ὡς δὲ, ἀσφαλερὸν βαδίζει, καὶ ὡς διάφορον. ἀλλὰ καὶ σύ, ὦ Ἑρμῆ, λέγε ὁπόσα πρόσεστιν αὐτῷ, ἃ δὲ μείων τυγχάνει. EPM. Τὸ μὲν ὅλον, συμβιῶναι δεξιός, καὶ συμπιεῖν ἱκανός, καὶ κωμάσαι μὴ αὐλητρίδος, ὑπτήδειος ἐρῶντι καὶ ἀσώτῳ δεσπότῃ. τἄλλα δὲ στεμμάτων ὑπισχνεῖται, καὶ ὀψοποιὸς ἐμπειρότατος. καὶ ὅλως σοφιστὴς ἡδυπαθείας· ἐπαιδεύθη μὲν ἐν Ἀθήναις. ἐδήλυσε δὲ καὶ εἰς Σικελίαν τοῖς τυράννοις, καὶ σφόδρα ἠνδοκίμει παρ' αὐτοῖς. τὸ δὲ κεφάλαιον τῆς προαιρέσεως, ἁπάντων καταφρονεῖν, ἅπασι χρῆσθαι, παντὶ χάρῃ ἐρανίζειν τὴν ἡδονήν. ΑΓΟ. Ὥρα σοι ἄλλον ζητεῖν τῶν πλουσίων τούτων, καὶ πολυχρημάτων· ἐγὼ δὲ οὐκ ὑπτήδειος ἱλαρὸν ὠνεῖσθαι βίον. EPM. [a] Ἄπρατος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν.

quae nosti, emam enim te, si frugi fueris. MERC. Noli molestiam ei facessere, o bone, nec interroga, ebrius enim est, ita ut ne respondere quidem possit, labante, ut vides lingua. EMT. Et quis bene sanus emat corruptum adeo & nequam mancipium? quot vero olet unguenta! ut incerto labantique pede incedit, & extra viam fertur! Interim vel tu dic, o Mercuri, quae sint in illo, & quae tractet. MERC. In universum conviva dexter est, & compotationi aptus, & qui commissetur cum tibicina apud amatorem herum & luxuriosum. Caeterum bellariorum coquendorum sciens, & obsoniorum peritissimus, & omnino voluptatis magister. Institutus Athenis serviit tyrannis in Sicilia, quorum gratia floruit. Summa autem illius instituti, contemnere omnia, uti omnibus, undique corrogare voluptatem. EMT. Circumspiciendus tibi erit alius emtor, de divitibus illis & pecuniosis; equidem hilarem adeo vitam emere non possum. MERC. Videtur hic non vendibilis esse & apud nos mansurus, Jupiter.

13. JUP.

a Ἄπρατος] Hanc lectionem tuentur G. P. L. *f.* & *V2.* quamvis typorum vitio aberret in ἄτρατος accedit ora *A1W.* In ceteris Edd. ἄπρακτος.

17. Πιμμάτων * Πλακουντίων. *V.*

* Πλακούντων] In priori Ed. & C. legebatur πλακυντίων. *M. du S.*

20. Περὶ Σικελίαν] Construe περὶ Σικελίαν cum τοῖς τυράννοις, non cum ἰδιώλυσε· nam τύραννοι περὶ Σικελίαν sunt *tyranni Siculi*, ut *ol περὶ Πλάτωνα*, *Platonici*. *E.L.*

27. Ἄπρακτος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν] Leg. ex Mſ. ut olim conjeceram, ἄπρατος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν· & sic legisse videtur Latinus interpres, qui recte vertit: *Iste, o Jupiter, quantum apparet, inemptus nobis manebit.* sic & eodem modo c. seq. scribendum ἄπρατόν τε καὶ οὗτον μένοντα· mox ex eodem Mſ. repone, ἅμα γὰρ αὐτὸν πιπράσκειν βούλομαι *ambo enim vendere simul volo:* in Edd. βούλεσθον, *volunt:* & statim idem liber, ὁ δὲ τινα ἔοικε πιπθῶν· quod est ἐκπυνθάνεται quam vulgatum πυνθάνει· mox male vertitur, ἐγὼ δὲ κέλομαι πάσων ἡβέων οἰμώζειν, *at ego omnes a pueris plorare jubeo*, cum ἡβέων sit *omnes*, *cujuscunque aetatis*, ut dudum viri docti observarunt: vide *Suidam*, & Glossas *Herodoti* a viro doctissimo *Gothofredo Jungermanno*, meo necessario, olim cum *Herodoto* editas. *J.G.G.*

Ἄπρατος] Sic praeter Mſ. P. L. & Ed. *f.* in reliquis mendose legitur ἄπρακτος. *M. du S.*

31. Ἀβδηρόθεν . . . Ἐφέσου] Abdera patria *Democriti*; Ephesus *Heraclitii*, ambo Dialecto Ionica loquuntur,

13. JUP. Transire illum in alteram partem jube. Produc alium, quin illos duo ridentem alterum ex Abdera, & ex Epheso alterum ploratorem: ambo enim una vendi volo. MERC. Descendite in medium. Vitas optimas vendo, sapientissimos omnium praedico venales. EMT. Quantum, Jupiter, inter se distant; alter ridere non desinit; lugere alter aliquem videtur, ita plorat perpetuo. Heus tu, quid hoc sibi vult? Quid rides? DEM. Rogas? ridiculae mihi videntur res vestrae omnes & vos ipsi. EMT. Ain tu? Omnes tu nos rides, nihili tu putas res nostras omnes? DEM. Sic est. Serium enim in iis nihil quidquam: vana omnia, atomorum impetus, imperitia. EMT. Enim vero tu vanus es re vera & imperitus. O insolentiam! ridere non desines.

14. Tu vero, vir bone, quid ploras? multo enim melius credo, te alloqui. HERAC. Puto enim, Hospes, res hominum questu & lacrymis dignas, neque quidquam earum non fato obnoxium: Hoc sane nomine miseror illas & defleo, & praesentia quidem

ΖΕΥΣ. Μετάστηθι ἄλλον τὸν ἑτέρωσε τὸ πρόσωπον. ἄγε μᾶλλον δὲ τοῦτον τὸν γελασιᾶν τὸν Ἀβδηρόθεν, καὶ τὸν κλαίουλα τὸν ἐξ Ἐφέσου. ἅμα γὰρ αὐτοὺς πωλήσω. ΕΡΜ. Κατάβηθι εἰς τὸ μέσον. τοὺς δεῖξω βίον πωλῶν τὸν σοφώτατον πάντων ἀποκηρύττομαι. ΑΓΟ. Ὦ Ζεῦ, ὡς ἐναντιότροπος. ὁ μὲν ἀφαλείπτει γελῶν, ὁ δέ τινα ἔοικε θρηνῶν δακρύων τοπαράπαν. τί ταῦτ', ὦ οὗτος, τί γελᾷς; ΔΗΜ. Ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκεῖ τὰ πράγματα ὑμῶν καὶ αὐτοὶ ὑμεῖς. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; καταγελᾷς ἡμῶν ἅπαντων, καὶ πᾶς' οὐδὲν τίθεσαι τὰ ἡμέτερα πράγματα; ΔΗΜ. Ὧδε ἔχει. σπουδαῖον μὲν οὐ αὐτόθεν οὐδέν. κενὰ δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων φορὴ, καὶ ἀπειρία. ΑΓΟ. Οὔμενουν, ἀλλὰ σὺ κενὸς ὡς ἀληθῶς, καὶ ἄπειρος. ὦ τῆς ὕβρεως, ὡς παύσῃ γελῶν.

Σὺ δὲ τί κλαίεις ὦ βέλτιστε; πολὺ γὰρ οἶμαι κάλλιον σοὶ προσλαλεῖν. ΗΡΑΚ. Ἡγέομαι γὰρ, ὦ ξένε, τὰ ἀνθρώπινα πρήγματα οἰζυρὰ, καὶ δακρυόεντα, καὶ οὐδεν αὐτέων ὅ, τι μὴ ὀλοφύρσιον· τοῦ δὴ οἰκτείρω τε σφέας καὶ ὀδύρομαι. καὶ τὰ μὲν παρεόντα ὡς δο-

Παραλ. C.R
χλάουλα C.R
alticè.
βέλεται C.R
ἀποκηρύττομεν C.R
Vide p. 555. 77.
τι ταῦλα, ὗτος. C.R
πρήγματα C.R.
2. 2. Ionice
κενέα Z. Ionice
ἀνθρώπηια C.R
Ionice

b Βούλομαι] Edd. βούλεσθον, excepta *F.* pro qua stant G. P. & margo *A1W.* *c* Πενθῶ] Sola *F.* πενθῶν quam tamen, etsi suffragentur G. P. & margo *A1W.* secutus non sum. *d* Κλαίεις] Κλαίεις *F.* in ea, quae presse veteres membranas sequitur ι subscriptum saepe solet ad latus poni. *e* ΗΡΑΚ.] Ἡράκλεις *F. A1.* quod vitium in sequentibus Edd. facile sublatum. *f* Πρήγματα] Πράγματα *F. F2. P.* Formam Ionicam *A1.* jam admisit, & in plures Edd. propagavit. Mox video notatum in ora libri *Wessel.* e regione hujus versus, credo pro vulgari μή. *g* Τῷ δὴ] Τὸ, δὴ οἰκτ. &c. *F.* quod editae lectioni par est.

51. Ἐπιπήριον] Ἐπιθυμάτιον. *V.* † κὴρ γὰρ ὁ θάνατος. *G.*

† Κὴρ &c.] Accesserunt ex *Etymol.* & *Suida.* *T.H.*

tur. *M. du S.*

32. Βούλομαι] Sic iterum MS. Gr. P. & Ed. *F.* Quod autem in reliquis libris est βούλεσθον, absurdum prorsus est. Quis enim probet, viros tam sibi dissimiles in una eademque familia cupiisse vivere? *M. du S.*

36. Ἔοικε πενθῶ] In MS. *Graevii* pag. 968. pro πενθῶ legitur πενθῶν, idque ait Vir Cl. ἑλληνικώτερον. Fateor; sed utrumque amat Noster; nam rursum eadem hac pagina, Ἄκρατον ἔοικεν ὁ Ζεὺς, οὕτως ἡμῶν

μέθην. & post p. 374. Ἐοίκασι δ' ὦν πολύ τι πλεῖόν σου πενθήσειν. *F. F.*

Ibid. Πενθῶ] Iterum ex Mss. Gr. P. & Ed. *F.* venustius enim est vulgato πενθῶν. Nisi forsan πενθῶντι scriptum oportuisse censeas. *M. du S.*

44. Ἀπειρίη] Cave hanc vocem cum emptore de *imperitia* aut *ignoratione* intellexeris; immensum enim Democrito notat. *Cic.* I. de fin. *infinitio ipsa, quam ἀπειρίαν vocant, tota ab illo est*, i. e. Democrito. *M. du S.*

δοκέω μεγάλα, τὰ δ' ὑστέρῳ χρόνῳ ἐσόμενα, πάμπαν ἀνιηρά. λέγω δὲ τὰς ἐκπυρώσιας καὶ τὴν ὅλην συμφορήν. ταῦτ' ὀδύρομαι καὶ ὅτι ἐμπέδου οὐδέν, ἀλλάκτως εἰς κυκεῶνα πάντα συνειλέου), καὶ ὅτι τοὐτῷ τέρψις, ἀτερψίη· γνῶσις, ἀγνωσίη· μέγα, μικρὸν· ἄνω κάτω φοιτιχορεύοντα, καὶ ἀμειβόμενα ἐν τῇ αἰῶνος παιδιῇ. ΑΓΟ. Τί γὰρ ὁ αἰὼν ὅδε; HPA. Παῖς παίζων, πεττεύων, ἀλφεσιβοίην. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ ἄνθρωποι; HPA. Θεοὶ θνητοί. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ θεοί; HPA. Ἄνθρωποι ἀθάνατοι. ΑΓΟ. Αἰνίγματα λέγεις ὦ ἑτος, ἢ γρῖφος συνῃθεῖς; ἀτεχνῶς γὰρ, ὥσπερ ὁ Λοξίας, οὐδὲν σαφὲς. HPA. Οὐδὲν γάρ μοι μέλει ὑμέων. ΑΓΟ. Τοιγαροῦν οὐδὲ ὑπνοῦταί σε εὖ φρονῶν. HPA. Ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡδὺ οἰμώζειν, τοῖσιν ὠνουμένοισι καὶ τοῖσιν οὐκ ὠνουμένοισι. ΑΓΟ.

magna non arbitror; ſed quae in poſterum futura ſunt, ea demum triſtia, exuſtiones loquor, & univerſi calamitatem: haec deploro, & quod ſtabile nihil eſt ac firmum, ſed cinno quaſi quodam permiſta & confuſa feruntur, idemque ſunt delectatio & faſtidium, cognitio ignorantia, magnum parvum, ſurſum deorſum euntia, & vices in illo ſaeculi luſu permutantia. EMT. Quid igitur eſt ſaeculum? HER. Puer ludens, talos jactans, huc illuc vagans. EMT. Homines vero quid? HER. Dii mortales. EMT. Dii vero? HER. Homines immortales. EMT. Aenigmata loqueris, mi homo, aut griphos nectis. Plane enim ut Loxias ille Apollo nihil clare dicis. HER. Nihil enim vos curo. EMT. Igitur neque ſanus quiſquam te emerit. HER. Ego vero plorare jubeo omnes, maximos minimos, emtores non emtores. EMT.

a Σωντιθεῖς] Σωντίθης *F. V2. B1. 2.* recte quidem: ſed quia *S.* accentu tantum mutato propius accedit ad σωντιθεὶς F. & *A1.* hoc potius habui.

56. * Ἀλλάκτως] Αἰτιᾶται τὸ πᾶς· ἔστι δὲ ἐ τούτο Ἰωνικόν, ἐπεί τοι ἐ Ἔφισος Ἰάονες. Ἔφισος δὲ Ἡράκλειτος. *V.*

Ibid. Κυκεῶνα] Κυκεὼν ὁ πολλῶν βοτανῶν συγκειμένων φαρμακοίων ποιὸ ἁλκτήριον, λαὶ τὸ † κεχύσθαι κυκεῶν, ἢ κυκεών. *V.*

61. ‡ Διαφιρόμεθα] Σωδιαμαχόμεθα. *V.*

65. Γρῖφος] Γρῖφος ζήτημα αἰνιγματῶδες, ἢ συμπλοκὴ συλλογισμοῦ. § λέγεσθαι δὲ ἐ τὸ δίκτυον, ἢ συμπλεκόμενος λόγος. *V.*

69. Ἡδὺ] ¶ Ἀκμαστικῶς. G.

* Ἀλλάκτως] Quum in Cod. *V.* ſcriberetur: ταῦτ' ὀδύρομαι] αἰτιᾶται τὸ πᾶς . . . . Ἰάονες, ἐφ' ᾗς καὶ Ἡράκλειτος Ed. A. dedit hunc in modum: τὸ δὲ ὀδύρομαι] &c. Ἔφισος δὲ Ἡράκλειτος. Ταῦτ' quae mutandi cauſa fuerit in τὸ δὲ, non video: reliqua commode ſunt correcta: ſed interpretationem ad voces praefixas minime pertinere, quis non animadvertat? Adnotavit *M. du Soul: Refer ad ἀλλάκτως, ut recta Coll.* *T. H.*

† Κεχύσθαι] Ex C. ſupplevi & emendavi. *M. du S.*
Ed. A. ἀπὸ τῦ κεκύσθαι καὶ κυκεών. Non inepte quidem *Matth. Sladus* conjectarat, κυκᾶσθαι· ſed quod repoſuimus, ita plane legitur in *V. Etymol.* Κυκεὼν ὁ πόσις· ἀπὸ τῦ χύσθαι χεχύσθαι τις ὤν. Συγκεμένων vereor, ut rectum ſit: ſcribendum videtur συγκεῖσθαι· nam longius abit συγκεκραμένων. Pro ποτῖ vidi, ni fallor, in *V.* πολλ". *T. H.*

‡ Διαφιρόμεθα] In C. erat: συνδιαφ.] διαμ. *M. du S.*
Jungamus ergo lectionem utramque, Συνδιαφερόμεθα] συνδιαμ. probabile videtur ita ſcriptum fuiſſe in antiquo *Luciani* Codice. *T. H.*

§ Λέγεσθαι δὲ καὶ ὁ συσμαλικὸς] Pro hiſce in C. legitur: ἔδω καὶ τὸν χλοῖνον γρίσπαν φασὶν. λέγεται καὶ τὸ δίκτυον. *M. du S.*
Primum ὁ συσμαλικὸς unde venerit in Ed. A. excogitare nequeo: nam *V.* literis haud obſcuris praebet, λέγεσθαι δὲ καὶ τὸ δίκτυον· prout illa vox plurimum in membranis exaraſi ſolet: hoc igitur omnino revocandum fuit. Deinde quod in C. habetur, derivatum ab Etymol. p. 241. v. 35. Γρῖφος, ζήτημα, αἴνιγμα δύσκολον, ἴσθι καὶ τὸν χλοῖνον γρίσπαν φασί. ergo menda non vacat illud γρίσπαν quanquam ea de ſignificatione γρισφομαι ut tacuerunt *Jo. Meurſius* & *Du Cangius*, ſic mihi nihil etiam conſtat: alia longe vocis ejus apud Graecos eſt poteſtas *turpis lucri* & *rapinarum*. Γρῖφος autem, quo deſtituuntur *V.* & Ed. A. in capite Scholii praepoſuit *M. du Soul.* *T. H.*

¶ Ἀκμαστικῶς] Ἥδιν Grammetici exponunt ἀκμαῖα, ἵνα ἐκμάζειν· inde ducta eſt interpretatio hoc in loco valde inſulſa. *T. H.*

54. Τὰς ἐκπυρωσίας] Heracliti ἐκπύρωσις. *F. G.*

56. Ἀλλάκτως] i. e. ἀλλὰ πᾶς. *F. G.*

57. Τέρψις ἀτερψίη] Sic κενὸς ἄκενος, ἄσοφος σοφίη, ἀσεβὴς ὑσεβείη, & mille ſimilia. *J. B.*

58. Ἀεὶ] Heracliticam illam Philoſophiam imprimis declaravit Hippocrates, cujus hic conf. de Diaeta I, 6. Γίνεσθαι καὶ ἀπολλύσθαι ταυτὸν ἐκμανθάνει καὶ ἀμηχανίη Ζῆναι ταυτὸ κ. τ. λ. totus locus lectu digniſſimus. *J. M. G.*

61. Διαφέρομαι] *Heſychius* etiam μαχόμενος. *Suidas* ἐρίζων, φιλονεικῶν. *M. du S.*

65. Γρίφους σωντιθεὶς] Hoc in Heraclito omnes antiqui reprehenderunt (Vid. *Diog. Laërt.* p. 238. C. & 389. praecipue in ejus ſcriptis ita ambiguis, ut quo-

ΕΜΤ. Morbus hujus hominis ab atra bile non procul abeſt ; neque vero alterum eorum emerim equidem. MERC. Neque igitur hi vendi poterunt. JUP. Praedica alium.

15. MERC. Vis Athenienſem illum, loquaculum? JUP. Ego vero volo. MERC. Huc tu tranſi. Vitam bonam & prudentem praedicamus. Quis emit ſanctiſſimum? EMT. Dic mihi, quid maxime noſti? SOCR. Puerorum amator ſum, & doctus artes amatorias. EMT. Quomodo igitur ego emam te? Paedagogo enim opus habebam pro puero quem pulchrum habeo. SOCR. Ecquis vero aptior me ſit contubernalis pulchri? Neque enim corporum amator ego, animam pulchram judico. Noli laborare ſi vel ſub eadem veſte

Τετὶ τὸ κακὸν ἢ πόρρω μελαγχολίας ἐστὶν, ἀλλ' ἕτερον ἔγωγε αὐτῶν ἀνήσομαι. ΕΡΜ. [b] Ἄπραιοι γ' ἂν εἶεν μένοντοι. ΖΕΥΣ. Ἄλλον ἀποκήρυττε.

75 ΕΡΜ. Βούλει τὸν Ἀθηναῖον ἐκεῖνον, τὸν ϛωμύλον; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν. ΕΡΜ. Δεῦρ' ἐλθὲ σύ. βίον ἀγαθὸν, καὶ συνετὸν ἀποκηρύττομεν. τίς ὠνεῖται τὸν ἱερώταλον; ΑΓΟ. Εἰπέ μοι, τί μάλιϛα εἰδὼς τυγχάνεις;

80 ΣΩΚ. Παιδεραϛὴς εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. ΑΓΟ. Πῶς οὖν ἐγὼ πρίωμαί σε; παιδαγωγεῖ γὰρ ἐδεόμην, τῷ παιδὶ καλῷ ὄντι μοι. ΣΩΚ. Τίς δ' ἂν ἐπιτηδειότερος ἐμοῦ γένοιτο συνεῖναι καλῷ; καὶ γὰρ οὐ τὰ σωμάϛων ἐραϛὴς εἰμι, τὴν ψυχὴν δὲ ἡγοῦμαι καλὴν. ἀμέλει, κἂν ὑπὸ ταὐτὸν ἱμάτιόν μοι καλα-

[b] Ἄπραιοι] Quae nos ratio paulo ante movit, ut hanc vocem reponeremus, eadem hic valet: contenti ſumus ſolius *V2.* ſuffragio; nam in ceteris omnibus haeret ἄπραιλοι. Et ſic *Gujetus* etiam hic & ſupra emendaverat.

75. Τὸν ϛωμύλον] Φλύαρον, πλατυλόγον, ἢ ** ἕρμον τὸν λόγον, ἀπατεῶνα. *V.*

** Ἕρμον] Si compares *Etymologum* & *Suidam* in Στόμωλος, ſcribendum eſſe liquet ἕρμον eum intellige, qui garrulus per

modo interpungi debuerint, non ſatis conſtaret. V. *Ariſtot.* Rhet. III. 5. Si plura velis, conſule *Fabr. Bibl. Gr.* 760. Griphi autem, quos memorat, ab aenigmatis non multum differunt, niſi quod doctrinam & eruditionem requirunt majorem. De quibus lege, quae *Athenaeus* ſcripſit L. X. & *Caſauboni* obſervationes ad ejusdem libri c. I. *M. du S.*

69. Ἡδέως αἰμύζειν] Non debebat verti *a pueris plorare*, quod ſatis bene illuſtravit *Faber* ad Timonem. Mox autem interpretes videntur legiſſe, ἄπρωτοι, non ἄπραιλοι, unde ipſe dialogi index βίων πρᾶσις. *J.G.*

Ἡδέως] Alluditad dictum Heracliti: Ἄξιον Ἐφεσίοις ἡδέως ἀπάγξασθαι, quod refert *Laertius* IX, 2. & alii. *L.K.*

Ἡδέως] *Suidas* reddit ἀθρόον i. e. *confertim, ſine diſcrimine.* *E L.*

Ἡδέως] Audis μεγαλόφρονα παρ' ἑτταιρῶν & ὑπερόπτην, qualem deſcribit *Diog. Laërt.* IX, 1. *J.M.G.*

73. Ἄπραιλοι] Hoc in loco cum caeteris erravit *J.* Edit. neque in Codd. quicquam ſubſidii erat. *M. du S.*

80. Παιδεραϛὴς] Tangunt τὰ ἐρωτικὰ Socratis *Athen. Ariſtaen. Ariſtoph.* & alii quos recenſet Clariſſ. praeſes *I. Savar.* ad *Sidon.* Ego ad *Petron.* ubi interpretor illud ſequens, ὑπὸ ταυτὸν ἱμάτιον. Contra tamen multi, quos profert *Joſ. Mercer.* ad *Ariſtaen.* *J. B.*

86. Ἀμέλει] Hic retinere vim ſuam poteſt verbum ἀμέλει, quod alias interjectione, aut adverbio *adeo*, apud Latinos permutandum eſt. *J.M.G.*

Ibid. Κἂν ὑπὸ . . . .] V. *Plat.* in συμπ. 334. *F.G.* Quo loco fuſe hiſtoria quam hic tangit noſter, ab Alcibiade narratur. V. & *Corn. Nep.* VII. Alcib. c. 2. cujus aetate non deerant qui Socrati id vitio verterent, cui vivo ne licentia quidem Comica turpitudinis hac in parte notam inurere auſa eſt, tum cum maxime eum inſectaretur. Eandem tamen calumniam alibi etiam paſſim tangit noſter. V. Ἰσ. c. 19. & Εὐν. c. 9. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ ταὐτὸν ἰμ.] *Veſticontubernium facere* dixit *Petronius.* *A.V.*

Ibid. Ταὐτὸν] Ταὐτὸν & τουοῦτον Attici ſaepe, pro τὸ αὐτὸ & τοιοῦτο. *Ariſtoph.* Plut. 253. ταὐτὸν θύμον. Τὸ θύμον enim neutr. eſſe, vid. Scholiaſt. h. l. Idem v. 898.

Ἐστὶ τουοῦτον ἀμπίσχεται τρίβωνα.

Et *Pauſan.* p. 281. τοῦτον πίλινον. Plura *Matthiae* de Dialect. p. 37. Sed Pollucis interpres latinus. L. IX. c. 8. p. 1122. ταὐτὸν maſcul. gen. vertit; veaum cum

χλανείδιον] χλανείδιον C. R. Z. — ἐξουσίας ὑπὸ] ἐξουσίας, ὑπὸ C. R. — ὀμνύμι C. R. — τὸν add. C. R. — θεὸν loco ὄθος R.

χλανείδιον] χλανείδιον C. R. Z. — ἐξουσίας ὑπὸ] ἐξουσίας, ὑπὸ C. R. — ὀμνύμι C. R. — τὸν add. C. R. — θεὸν loco ὄθος R. — ἐστὶ α C. R. ita Z. — ἐπ' ἀμερίτου, — μοιχείαν Z. — περὶ ταῦτα C. R.

χλανείδιον ἀκύσῃ αὐτοῦ λεγόντων μηδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθεῖν. ΑΓΟ. Ἄπιστα λέγεις, τὸ παίδερασταὶ ὄντα, μὴ πέρα τῆς ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν· καὶ ταῦτα, ὑπ' ἐξουσίας, ἐν τῷ αὐτῷ ἱματίῳ καλλικείμενον.

ΣΩΚ. Καὶ μὴν ὀμνύμί γέ σοι τὸν κύνα, ἢ τὸν πλάτανον ὕτω ταῦτ' ἔχειν. ΑΓΟ. Ἡράκλεις ἀτοπίας τῶν θεῶν. ΣΩΚ. Τί σὺ λέγεις; οὐ δοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι θεός; οὐχ ὁρᾷς τὸν Ἄνουβιν ὁ Αἰγύπτιος ὅσος; ἢ τὸν ἐν Θεσσαλίᾳ Σείριον, ἢ τὸν ἐν τοῖς κάτω Κέρβερον.

ΑΓΟ. Εὖ λέγεις· ἐγὼ δὲ ἐνημάρτανον. ἀλλὰ τίνα βιοῖς τρόπον; ΣΩΚ. Οἰκῶ μὲν ἐμαυτῷ τινα πόλιν ἀναπλάσας, χρῶμαι δὲ πολιτείᾳ ξένῃ, καὶ νόμοις νομίζω τοὺς ἐμούς. ΑΓΟ. Ἔξεστιν ἐξακούσαι τῶν δογμάτων. ΣΩΚ. Ἄκουε δὴ τὸ μέγιστον, ὃ περὶ τῶν γυναικῶν μοι δοκεῖ· δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῶν, μηδενὸς εἶναι μόνου, πάντι δὲ μετεῖναι τῷ βουλομένῳ τῶν γάμων. ΑΓΟ. Τί τοῦτο φῄς; ἀνῄρηκας τοὺς περὶ μοιχείας νόμους; ΣΩΚ. Νὴ Δία, καὶ ἁπλῶς γε πάσας τὰς περὶ τὰ

mecum pernoctarint, audias dicentes, nulla se injuria a me affectos. EMT. Supra fidem sunt quae dicis: amatorem ultra animum nihil nugarum tentare, idque ubi plena ejus rei sit facultas sub eadem veste jacenti.

16. SOCR. At ego canem tibi juro & platanum, haec ita se habere. EMT. Hercules! quam absurdi sunt isti Dii. SOCR. Quid ais? Nonne canis Deus tibi videtur? Anubin non vides quantus ille sit in Aegypto? & illum in Coelo Sirium? & Cerberum illum apud Inferos?

17. EMT. Recte dicis: errabam equidem. Sed qua ratione vivis? SOCR. Civitatem incolo quam ipse mihi formavi, republica utor nova, & meas ipse mihi leges fero. EMT. Unum velim audire decretorum tuorum. SOCR. Audi ergo maximum, quod de mulieribus statui. Placet, nullam earum uniuscujusquam esse, sed in partem nuptiarum venire quisquis voluerit. EMT. Quid ais? sublatas abrogatasque de adulterio leges? SOCR. Ita per Jovem, & omnem simpliciter circa talia minu-

a. Ἡράκλεις] Ἡράκλης *J.*

92. Ὀμνύμί γέ σοι τὸν κύνα] Κίρβερον. Ῥαδαμάνθυν ὅρκον ὅτι ὁ κατὰ κυνὸς, ἢ χοὸς, ἢ πλατάνου, ἢ κριοῦ, ἢ τινος ἄλλου τοιούτου. Οἷς μέγιστος ὅρκος ἅπασι λόγῳ κύων, ἔπειτα χήν, Ζεὺς δὲ σιγάν. Κρατῖνος Χείρωσι. Ταῦτα δὲ οἱ Σαμοθράκιοι ὀμνύουσι. *V. G.*

Οἷς μέγιστος] Sunt duo versus ex *Cratini* Chironibus petiti, sed corrupti illumi, sic legendi, ut liquet ex Excerptis Grotianis p. 493.

Οἷς ἦν μέγιστος ὅρκος ἅπασιν ἐν λόγῳ
Κύων, ἔπειτα χήν, Ζεὺς δὲ σιγάν.
Quibus jusjurandum maximum in re qualibet
Canis erat, & anser; nam Deos non nominabant. *J. C.*

Ego scripturam C. expressi Grotianae haud inferiorem, nisi quod *ἦν* ante λόγῳ deest. *M. du S.*

Ponam Ed. A. lectionem: ὀμνύμί γέ σοι τὸν κύνα] Κίρβερον. Ῥαδαμάνθυνα (*V.* Ῥαδαμάνθυος) ὅρκος ὅτι ὁ κατὰ κυνὸς, ἢ χοὸς, ἢ πλατάνου, ἢ τινος ἄλλου, τοιούτου. οἷς μέγιστος ὅρκος (*V.* ὅρκος & statim ὅρκοι) ἅπασιν λόγῳ κύων· εἶτα χήν. Κρατῖνος Χείρωσι. (in *V.* Χεί σι) τοιούτοι (hic καὶ *V.* inserit) οἱ Σαμοθράκιοι ὅρκοι. Quae *Solanus* ex C. addidit atque emendavit, ex MS. in notis adferatur σύτὸν, id potius ibi in textum recipiendum credesem. *J. F. R.*

92. Κύων πλάτανος] Per canem & anserem dejeraſſe, auctor est *Lactantius* III, 20. Vid. *Plat.* 102. 8. C. G. & 36. 2. *Suid. Aelian. Cic. Quintil.* III. *Ariſtoph.* Avibus, Theſpeſion. ad Apollonium Thyaneuſ. apud

Suidam in Ῥαδαμάνθυος ὅρκος itidem habet, niſi quod Ζεὺς δὲ σιγᾶν. Cratini nomen in eodem proverbio verbibus omiſſis dedit *Zenobius*; *Apoſtolius* neglecto Comici nomine verſuum partem. Pro Χείρωσι vero ſcribendum fuit Χείρωνι· quod recte a *Jungermanno* obſervatum ad *Poll.* X, 186. extra dubitationem ponit metri lex in verſu ex eadem fabula deprompto apud *Hephaeſt.* p. 6. noti ſunt pari forma Cratini Ὀδυσσεῦσι, Ἀρχίλοχοι, Κλεοβουλίναι. Virorum maximus, ut binos verſus explerent, legitimum Atticae ſcenae ſermonem violavit: nam quale eſt illud σιγάν, vel potius σιγᾶν; hunc in modum conſtitui debent.

Οἷς ἦν μέγιστος ὅρκος ἅπασιν λόγῳ κύων
Ἔπειτα χὴν Ζεὺς δ' ἰσιγᾶν ——

Atque ita fere *Kuſterus* ad *Suidam*. De Cerbero ridiculum eſt *Scholiaſtae* commentum. *T. H.*

nutam illam diligentiam. EMT. De pueris vero aetate & forma florentibus quid ſtatuis? SOCR. Et hi erunt praemium fortiſſimis, qui amore illorum potiantur, quoties ſplendidum & audax facinus ediderint.

18. EMT. Hem magnificentiam! Sapientiae quod tibi caput eſt? SOCR. Formae & exempla rerum. Quidquid enim vides; terram, terreſtria, coelum, mare: horum omnium, imagines quaedam, viſum effugientes, ſtant extra hoc univerſum. EMT. Ubi ſtant igitur? SOCR. Nusquam, ſi enim in loco aliquo eſſent, plane non eſſent. EMT. Non video ea quae narras exempla. SOCR. Neque id mirum. Caecus enim es mentis quidem oculo. At ego omnium video imagines, & te quemdam alium corporis oculos fugientem, & me, & prorſus duplicia omnia. EMT. Ergo emendus es, ita ſapiens & viſu ita acuto praeditus. Age videam, quid pro illo a me exigis? MERC. Dabis talenta duo. EMT. Emi quanti dicis. Pecuniam vero deinde ſolvam.

τοιαῦτα μικρολογίαν. ΑΓΟ. Τί δὲ σοὶ τῆ ὀ ὥρᾳ παίδων σοι δοκεῖ; ΣΩΚ. Καὶ ὅτοι ἔσονται τοῖς ἀρίστοις ἆθλον φιλῆσαι, λαμπρόν τι καὶ θεατικὸν ἐργασαμένοις.

ΑΓΟ. Βαβαὶ τῆ φιλοσοφίας. τῆ δὲ σοφίας, τί σοι τὸ κεφάλαιον; ΣΩΚ. Αἱ ἰδέαι, καὶ τὰ [b] τῶν ὄντων παραδείγματα. ὁπόσα γὰρ δὴ ὁρᾷς, τὴν γῆν, τὰ ἐπὶ γῆς, τὸν οὐρανόν, τὴν θάλατταν, ἀπάντων τούτων εἰκόνες ἀφανεῖς ἑστᾶσιν ἔξω τῶν ὅλων. ΑΓΟ. Ποῦ δὲ ἑστᾶσιν; ΣΩΚ. [c] Οὐδαμοῦ. εἰ γάρ που εἶεν, οὐκ ἂν εἶεν. ΑΓΟ. Οὐχ ὁρῶ ταῦθ', ἃ σὺ λέγεις τὰ παραδείγματα. ΣΩΚ. Εἰκότως. τυφλὸς γὰρ εἶ τὴν ψυχῆς τὸν ὀφθαλμόν. ἐγὼ δὲ, πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ, καὶμὲ [d] ἄλλον. καὶ ὅλως, διπλᾶ πάντα. ΑΓΟ. Τοιγαροῦν ἀνητέον εἶ, σοφὸς, καὶ ὀξυδερκής τις ὤν. φέρ' ἴδω τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ σύ; ΕΡΜ. Δὸς δύο τάλαντα. ΑΓΟ. Ὠνησάμην ὅσου φῄς. τἀργύριον μέν τοι ἐς αὖθις καλαβαλῶ.

ΕΡΜ.

δὲ Z.
ἐν ὥρᾳ σοι π. δ. Z.
ἐν Z
πᾶσαν ὁρῶ εἰκόνα C. R.

b Τῶν ὄντων] Τούτων F. *c* Οὐδαμοῦ] Conſentiunt omnes Edd. praeter P. in qua οὐδαμῶς quod unde ſumtum ſit, ignoro. *d* Ἄλλον] Ita legitur in G. P. L. V2. P. Edd. reliquae perperam habent ἄλλου.

apud Philoſtr. p. 257. Ἐγώνιός τις, ἔφη, Σοφρόνιος, Ἀθηναῖος, ἀνὴρ ἡμῖν, γέρων, ὃς τὸν κύνα, καὶ τὴν χῆνα, καὶ τὴν πλάταναν, θεούς τε ἡγεῖτο ἅμου. οὗτος ὠνὴτος, εἶπεν (Apollonius) ἀλλὰ θεῖος, καὶ ἀτεχνῶς σοφὸς· ἅμου γὰρ ταῦτα, οὐχ' ὡς θεοὺς, ἀλλ' ἵνα μὴ θεοὺς ἅμῃ. Ubi Doct. interpres obſervat Suidam v. χῆνα ὀμνῦναι, & Heſychium v. Ῥαδαμάνθῳ ὅρκῳ, iisque graviorem auctorem *Porphyrium* L. III. de abſtinentia §. 16. narrare Rhadamanthum legem tuliſſe, ut *per anſerem* aliaque ejus generis juramenta fierent, ὑπὲρ τοῦ μὴ τοὺς θεοὺς ἐπὶ πᾶσιν ὀνομάζειν. Addereque diſerte Porphyrium, Rhadamanti imitatione hoc feciſſe Socratem. Vide noſtrum iterum Ἴκαρ. c. 9. *M. du S.*

99. Οἰκῶ μέ] Quae ab hoc inde loco dicuntur de Socrate, ea aeque, vel potius etiam in Platonem dicta videri poſſunt, de republica, de communione mulierum, de fortium praemiis, de ideis. Et poteſt aliquis putare vitioſe, & per aliquam ſuperioris temporis injuriam excidiſſe Platonis in hoc dialogo mentionem, cum is in eo, qui ſequitur, libello graviter adeo ſuas injurias, hic illatas ſibi, perſequatur. Verum enim vero, cui ratio ſcriptorum Platonis nota eſt, in quibus ſuam ille ſententiam & ea nominatim, quae hic perſtringit Lucianus, ſub Socratis nomine conſuevit proponere: unam hac in re eſſe Socratis & Platonis perſonam, unam illatam ſimul ambobus injuriam, facile intelliget. Itaque paſſim laudant Socratem, qui Platonis ſententiam commemorant, qua de re Fabr. B. G. 2, 22. p. 826. ſeq. Ut Scipionem laudat Cicero apud Lactantium de Opif. Dei I, 13. non ipſum librorum de republ. auctorem, quod Cellario excidit; ſed quod is loquens a Tullio inductus fuerat. Igitur integra & ſana omnia puto. *J. M. G.*

21. Οὐκ ἂν εἶεν] Nimirum ſunt ea tantum, quae manent & non mutantur in horas, in quo genere Deus, ac deinde ideae, quae nimirum in & cum ipſo Deo ab omni aeternitate fuerunt, ſunt, eruntque. *J. M. G.*

25. Κἀμοὶ ἄλλον] Loquitur de ideis, ἐγὼ δὲ πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ κἀμοὶ ἄλλον ſic omnino legendum: perperam, κἀμὲ ἄλλου. in editis. *J. G. G.*

Ibid. Ἄλλον] Ex Mſſ. Gr. P. L. & P. Edit. *M. du S.*

Ἄλλον] Cum in Edit. *Benedicti* etiam legeretur ἄλλου, *F. Guiet.* jam monuit legendum ἄλλον. *J. F. R.*

ΕΡΜ. Τί ὦν σοι τέκνομα; ΑΓΟ. Δίων Συρακόσιος. ΕΡΜ. Ἄγε λαβὼν ἀγαθῇ τύχῃ. Τ' Ἐπικούρειον σὲ ἤδη καλῶ. τίς ὠνεῖται τοῦτον; ἔστι μὲν γὰρ γελῶντος ἐκείνου μαθητὴς, καὶ μεθύοντος, ὃς μικρῷ πρόσθεν ἀπεκηρύττομεν. ἓν δὲ πλέον οἶδεν αὐτοῖς, πανούργως ἀσεβέστερος τυγχάνει· τὰ δ' ἄλλα, ἡδύς, καὶ λιχνείας φίλος. ΑΓΟ. Τίς ἡ τιμή; ΕΡΜ. Δύο μναῖ. ΑΓΟ. Λάμβανε· τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω, τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων; ΕΡΜ. Τὰ γλυκέα σιτεῖται, καὶ μελιτώδη, καὶ μάλιστα τὰς ἰχάδας.

19. MERC. Quod tibi nomen? EMT. Dio Syracusanus. MERC. Habe tibi & duc, quod bene vertat! Te jam Epicureum voco. Quis hunc emet? Est quidem ridentis illius discipulus, & ebrii alterius, quos paullo ante praeconio vendebamus. Unum autem amplius novit illis, quatenus magis est impius. Caeterum suavis est, & gulae amicus. EMT. Quod pretium? MERC. Duae minae. EMT. En tibi illas. Hoc vero fac ut sciam, quibus gaudet cibis? MERC. Dulcibus vescitur & mellis saporem habentibus, maxime ficubus. EMT.

38. Λιχνείας] * Λαιμαργίᾳ. *V.*

40. Τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω] Ὅτι τὸ δεῖνα εἰώθασιν οἱ παλαιοὶ λέγειν ὅταν ἀφειλῶς τὸν λόγον προάγοντες ἐπὶ τὸ συγκρῖναί τι βουλομένων τῇ ἀορίστῳ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον † δηλοῦντες. *V.*

41. Τὰ γλυκέα] Τὰς ἰχάδας, καὶ τὰ μελιτώδη προσβάλλετο λέγει τὸ γλυκὺ ἐν τῷ ἁδὺ, αὐστηρόβιος τὸ λιπὸν ἐν τῷ ἁδεῖ τῷ προσῳδίᾳ. *G.*

* Λαιμαργίᾳ] In *V.* scriptum λαιμαργία. *T. H.*

† Δηλοῦντες] Multa hic emendavi & supplevi, sed nondum omnia: nam quid est illud ἐπὶ τῶν; Ἡ ἀορίστῳ τοῦ ὀνόματος συγκρίνειν τί βουλόμενοι ἐπὶ τῶν οἱ παλαιοὶ εἰώθασι λέγειν. *G. M. du S.*

In *V.* & Ed. A. fuit; τοῦ ὀνόματος, τὸ ὑποκείμενον. . . . . ῶντες cetera conveniunt. Quid sibi velit haud obscurum est: structura tamen orationis non satis constat. Forte legendum: προάγοντες ἐπὶ τῷ συγκρίνειν τί, βουλόμενοι δὲ τῇ ἀ. τῷ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλῶν· nisi quis malit: προάγοντες, ἐπὶ συγκρίνειν τί βουλόμενοι, τῇ ἀορίστῳ δὲ τῷ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦντες. Ἀφειλῶς non repudio quidem: attamen in mentem venit ἀτειλῶς, idem fere quod ἀορίστως, quo *Sabellaster* usus est ad Δὶς Κάτων· ubi de τὸ δεῖνα. *T. H.*

31. Δίων Σ . . .] Socratem hic a Dione emptum fingit, propter Dionis summum erga Platonem studium, de quo consule *C. Nep.* in Dione. Viginti minis autem revera vaeniisse in Sicilia Platonem, tradit *Diod. Sic.* XV. p. 461. Συρρ— antea mendose hic legebatur. Caeterum quanquam Socratis persona in Codd. impress. legatur, omnia propemodum Platonem tangunt. *M. du S.*

34. Γιλάντος . . μαθητὴς] Ideo Democriti discipulus dicitur; quia totam de Atomis theoriam ab eo habet; Aristippi autem, quia de *voluptate* idem uterque multis sensisse visus est. *Diog. Laërt.* p. 268. A. Veteres adducit asserentes, τὰ Δημοκρίτου περὶ τῶν ἀτόμων, καὶ Ἀριστίππου περὶ τῆς ἡδονῆς, ὡς ἴδια λέγειν. *M. du S.*

35. Μεθύοντος] Intellige *Aristipp.* *F. G.*

40. Τὸ δεῖνα δὲ] Hanc vel similem sententiam hic postulari video. verba τὸ δεῖνα δὲ quid sibi velint, nondum plane adsequor. An τόδ' αὖτε ὅπως ἴδω, *hoc dic ut sciam?* *J. M. G.*

42. Τὰς ἰχάδας] Ἰχάδας ἐν παλάθαις τῶν καρυκῶν ἐν τὰ γλυκέα ἐν μελιτώδη potissimum cupiebant, ipse passim Dial. seq. & aliis passim Athen. *J. B.*

44. Παλάθας τῶν καρυκῶν] *Emam enim illi massas carycarum.* Sic vertit interpres; male. Nam si scriptum invenerat καρυκῶν, debebat emendare & legere καρικῶν, & vertere *massas Caricarum*, seu *ficuum e Caria.* Nam & παλάθη, teste *Eustathio*, est τῶν καρικῶν ἐπισύνθεσις, quod Gallice dicimus *un cabas de figues*; & de ficubus hoc loco agitur: nam dixerat τὰ γλυκέα σιτεῖται ἐν μάλιστα τὰς ἰχάδας, *dulcibus vescitur, & praecipue ficubus aridis*: & infra in Revivisc. entibus παλάθην ἰχάδων dicit. At Caryca fuit intritum quoddam, vel condimentum ex sanguine aliis rebus admixto factum, de quo nulla hic mentio: ficus vero e Rhodo & Cauno Caricis urbibus passim distrahebantur, & in Italiam usque portabantur, ut patet ex M. Crassi historia apud *Ciceronem* lib. 7. de Divinatione: *Cum M. Crassus exercitum Brundisii imponeret, quidam in portu Caricas Cauno advectas vendens, Caunas has, clamitabat.* Sic & Chelidoniae ficus a Chelidoniis insulis non longe a Cariae littore sic dictae. Ergo totus ille tractus Cariae a Rhodo usque ad Chelidonias ficubus abundabat. Ideo & viliori pretio distrahebantur, & utiliores ad mancipia pascenda, quod hic spectat emptor Diogenis. De ficubus autem e Rhodo, Cauno, & Chelidoniis vide *Athenaeum* lib. 3. cap. 3. Plura possem congerere, sed haec credo sufficiunt ad firmandam lectionem καρικῶν. *J. P. 2 G.*

45. Τὸν σὸν χρῷ κουρέα ἐπιῶν] *Detonsum.* Mirum est interpretes in his omnibus dialog. hac in re peccasse; dico postea. Angl. σὸν χρῷ κουρέα σὰ. *J. B.*

* *Ibid.* Κουρέα] Ita postulat sensus; nec deest auctoritas. Sic enim in Angl. teste *Bourdelotio* legitur. Sic etiam P. & L. & sic citatur in Const. Lexico. Praeterea sic etiam legitur in Δραπ. c. 27. ὕπνωχρον, σὸν χρῷ κουρέα, σὸν γυμῷ βαθεῖ. Reliqui libri omnes hic κουρέα,

EMT. Haec res difficultatem non habet. Emam viro massas caricarum.

20. JUP. Alium voca; illum ad cutem rasum, tristem illum de porticu. MERC. Bene mones, videntur sane multi eum expectare eorum, qui ad forum venerunt. Ipsam virtutem vendo, vitam perfectissimam: quis omnia solus scire cupit? EMT. Quorsum illud dicis? MERC. Nempe solus hic sapiens, solus pulcher, solus justus, fortis, rex, rhetor,

ΑΓΟ. Χαλεπὸν μὲν εἰδέναι. ὠνήσομαι γὰρ αὐτῷ παλάθας τ̃ καρικῶν.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει, τ̃ ὑπὸ χρῷ [a] κυρίαν, τ̃ σκυθρωπὸν, τ̃ ἀπὸ τ̃ στοᾶς. ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· ἐοίκασι δ' ἂν πολύ τι πλῆθος αὐτὸν περιμένειν τ̃ περὶ τ̃ ἀγορὰν ἀπηνηκότων· αὐτὴν τ̃ ἀρετὴν πωλῶ, τ̃ βίον τ̃ τελειότατον. τίς πάντα μόνος εἰδέναι θέλει; ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φῄς; ΕΡΜ. Ὅτι μόνος ὢν σοφὸς, μόνος καλὸς, μόνος δίκαιος, ἀνδρεῖος, βασιλεὺς, ῥήτωρ, πλού-

ὠνήσομαι γ' αὐτῷ παλάθας τ̃ καρικῶν. Z. C. R.

τὸν ἐν χρῷ κουρίαν, ἐκεῖνον τὸν σκυθρ. ita distinguit et recte C. R.

πλῆθ C. R.

περὶ C. R.

ἀπανθρακότων C. R.

τῶν βίων Z.

[a] Κουρίαν] Sic A. P. L. & ex Edd. *V2. S.* Quod in ceteris extat κουρίας legitimae structurae adversatur: error emendatus in *AIW.*

44. Παλάθας τ̃ Καρικῶν] Ὡς τ̃ Κῶ Ἀφροδίτης· παλάθη δὲ ἐστι σφαῖρα ‡ ἀποσγκὸς σύκων συμπιεσμένη. *G.*

47. Πολύ τι πλῆθος] Ἐπειδὴ πολλοὶ τῇ ἀτοπίᾳ σοφισμάτων § σημαινόμενος παρεγένοντο ἐπὶ τ̃ ἀγορᾶ, ὅπου τ̃ ἐπιδείξεως χάριν παρῆσαν Χρύσιππος, λέγει τοῦτο νῦν τοῦτο λέγει, ὅτι πολλοὶ τούτων ἐπὶ τὴν ἀγορὰν περιμένουσιν. *G.*

‡ Ἀποσγκὸς] [Haec qui ante me descripsit non potuisse se assequi legendo in exemplari dixit. *Scrimg.*] G. Quid sub ἀποσγκὸς lateat, nescio: sed συμπιεσμένη legendum est pro ultima scholii voce. *M. du S.*

Primum ab initio suppleri debet: Ὡς τῆς Κῶ διαφόρως ἐχούσης vel φυούσης. Aptius ad rationem nominis explicandam scripsisset τῆς Καρίας· quanquam nec insula Cos adversam Cariam sita hoc fructus arbutei genere, eoque praestantissimo, fuerit destituta. Deinde σύκων ab ingenio lectoris acuti profectum partem vocis proxime praecedentis corruptam emendat; quae sunt in *Hesychio* permulta. Ea de causa refingendum esse liquet, σταῖρα ἀπὸ σύκων συμπιεσμένη. Παλάθην Grammatici exponere solent ἐπιτύθην, vel ἐπάλληλον δίσκον σύκων· opportunus est *Amyntae* locus apud *Athenaeum* XI. p. 500. D. (τὸ ἀφαμίλι) σὺν τοῖς φίλοις δρέπουσι συντιθέασιν εἰς παλάθας Συρακοσίας τρόπον πλεκτίδος, εἰ δὲ σταῖρας ποιοῦντες &c. unde conficias pro συμπιεσμένη scribi non absurde posse συμπλατυσμένη. *T. H.*

§ Σημαινόμενος] Haec mutila omnino in Coll. legebantur. Ex ingenio multa supplevimus, sed σημαινόμενος reliquimus, sub quo haud dubie alia vox latet, ut ὑπαγόμενος, vel simile quid. *M. du S.*

Nihil obstat, quo minus conservari possit σημαινόμενος, quod expono *coacti*, *congregati* velut signo dato. Deductum loquendi genus apud recentiores ab usu Christianorum, qui κρούονται & σημαίνονται, quando tabulis ligneis ferreisve pulsatis ad Ecclesiam convocantur. *Luciani* verba pervertissime cepit ineptus Enarrator. *T. H.*

ρίαι, mendose. Sed jam ad rem ipsam; qui factum est, inquies, ut qui barbam radere nolebant Stoici, comam alere recusarint? Verbo dicam; quia mulierculatum hoc esse putabant comam promittere, in eoque cum gravissimis omnium ordinum viris sentiebant; in eo diversi, quod cum caeteri brevi quidem coma, sed eleganti uterentur, Stoici forcipe, cute tenus, ovium in modum caput tonderent. Cujus instituti ratio aut superbiae eorum imputari debet, quo se a caeteris, ut *barba* & *pallio*, ita & hac etiam ratione distinguerent; aut gravitati, ne cultu isto sibi aut aliis nimium placerent. Qua in re ut erravisse eos facile concesserim, ita nec nostros mores hodiernos defendere sustineo, apud quos coma ascititia vulgo nunc toti cooperti viri vel foeminas ipsa hac in parte luxu anteeunt. Casaubonus aliter rem intelligit, quem si lubet, consule ad *Theophr.* Char. p. 240. „ ὁ ἐν χρῷ κουρίας non est curiose caput detonsus, uti „ nos hodie in barba radenda multi sumus. abhorrent „ haec a Cynicorum ingenio qui procul dubio, forcipe & crassa Minerva capillos tondebant, non novacula radebant". Vid. omnino Δραπ. c. 27. & quae illic annotata extant. Theophrastus π. μικρολογίας. Avaros ait istos esse ὁ ἐν χρῷ κειραμένους. p. 34. Idem, siquidem genuinus est ille foetus, cap. π. ὑπερηφανίας. p. 70. C. de viro optimatium partes sectante dicit, cum μόνῳ κουρὰν κειραμένου. Diogenes heriles filios ὁ ἐν χρῷ κουρίας τε & ἀναλλαντίους ὑφῄρέτους; & ἀχίτωνας & ἀνυποδήτους. *Diog. Laërt.* 145. B. *Hor.* Epist. 18. I. v. 6. asperitatis agrestis esse ait *tonsam cutem*. Adde his omnibus & nostrum de re ipsa & phrasi Ἀνάχ. c. 46. & Δικ. c. 20. *M. du S.*

47. Πολύ τι πλῆθος] Unde haec tanta in foro exspectatio, facile intelligent, qui haec M. Aurelio Stoico imperante scripta meminerint. *M. du S.*

πλούσιος, νομοθέτης, ἢ [a] τἆλλα, ὁπόσα ἐστίν. [b] ΑΓΟ. Οὐκοῦν, ὦ γαθέ, ἢ μάγειρος μόνος; ἢ νὴ Δία γε σκυλοδέψης, καὶ τέκτων, ἢ τὰ τοιαῦτα. ΕΡΜ. Ἔοικεν.

ΑΓΟ. Ἐλθέ, ὦ γαθέ, ἢ λέγε πρὸς τὸν ὠνητήν ἐμὲ ποῖός τις εἶ, ἢ πρῶτον εἰ οὐκ ἄχθη πιπρασκόμενος ἢ δοῦλος ὤν; ΧΡΥΣ. Οὐδαμῶς. εἰ γ' ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ἐστιν. ὅσα δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν. ΑΓΟ. Οὐ μανθάνω [c] ἃ λέγεις. ΧΡΥΣ. Τί φής; εἰ μανθάνεις ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μὲν ἐξ προηγμένα, τὰ δ' ἐμπαλιν ἀποπροηγμένα; ΑΓΟ. Οὐδὲ νὴ μανθάνω. ΧΡΥΣ. Εἰκότως. εἰ γὰρ εἶ σωήθης τοῖς

dives, legislator, & quotquot sunt reliqua, EMT. Ergo bone vir, coquus etiam bonus & medius fidius cerdo, & faber, & id genus. MERC. Sic videtur.

21. EMT. Huc prodi, bone vir, & dic mihi te emturo, quid hominis sis? & primum, an non aegre feras, te vendi & servum esse? CHRYS. Nequaquam; haec enim in nostra potestate non sunt. Quaecunque vero in potestate nostra non sunt, ea indifferentia esse contingit. EMT. Non intelligo quid dicas. CHRYS. Quid ais? intelligere te negas, talium quaedam esse praepositа, alia rejectanea. EMT. Ne nunc quidem intelligo. CHRYS. Nec mirum, qui non adsuetus sis nostris nominibus, neque

a Τἆλλα] Ita P. τ' ἄλλα F. pleraque τἄλλα. b ΑΓΟ.] Quum F. A1. & S. ingererent: Ἑρμῆς, Ἀγοραίου persona repositа fuit in F. V2. P.; quibuscum facit L. & margo A1W. Plura variat B2. hic quidem itidem Ἀγο. ponens, sed deinde Ἑρ. ἢ νὴ Δία γε σκ. tum Ἀγο. ἔοικεν. ἰλαρὸ ὦ γαθὲ &c. c Ἢ] Ὅ, τι ἢ A.P.L. Margo A1W. nihil mutandum: illud ἢ *Platoni* non infrequens.

55. ΑΓΟ.] Sic legendum pro ΕΡ. etiam monuit *Gujet.*

62. Ἐφ' ἡμῖν] Ἐφ' ἡμῶν μὲ ὑπόληψις, ὁρμὴ, ὄρεξις, ἔκκλισις· licet enim his uti tanquam nostris. Οὐκ ἐφ' ἡμῖν δὲ τὸ σῶμα, ἡ κτῆσις, ἡ δόξα, ἢ ὅσα μὴ τύχης δοκεῖ. In Enchiridio Epicteti circa initium: ἢ ὄφα περὶ μισθήσεως ἢ μισθώσεων φαντασίαν. *G.*

Ἐφ' ἡμῖν] Satis intelligit, quid hic illudat *Lucianus*, qui legit *Epicteti* Enchiridion. *E.L.*

63. Ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκε] Interpres: indifferentia esse solent. Verte, *indifferentia sunt*: nam ea est vis loquutionis Graecae frequentissima; nec Stoici dicebant ea, quae non pendent a nobis, solere esse indifferentia, sed semper esse sapienti. Verbum συμβαίνειν in hac & similibus loquutionibus aeque παρέλκει, ac verbum τυγχάνειν. *J.C.*

64. Μανθάνω ἢ λέγεις] Angl. ὅτι ἐ λεγ. sic idem Cod. pro ἃ ὦν ἐ ὑπόνων habet ἢ οἷα ἐ ὑπόνοια. *J.B.*

65. Τὰ μὲν ἐξ προηγμένα] Stoicus, ex suae familiae disciplina dividit bona inter προηγμένα, & ἀποπροηγμένα· προηγμένα *Cicero* vertit *producta*; quae aliis in eligendo praeferuntur: ἀποπροηγμένα interpretatur *rejecta*, quae nulla aestimatione digna sint: vide *Lipsii* manuductionem ad Stoicam Philosophiam II, 23. *J.G.G.*

Ibid. Προηγμένα] Vid. *Diog. Laërt.* in Zenone p. 189. B. unde discès haec vocabula de rebus sua quasi natura indifferentibus ab iis usurpata: quarum tamen aliae aliis anteponendae. *M. du S.*

Προηγμένα] *Cic.* de finibus III. 4. *Proëgmena* & *apoproëgmena* non minus ferenda esse ait quam *ephippia* & *acratophora*, ac tamen deinde *praeposita* & *rejecta* dici posse ostendit. Add. de fin. IV. 26. Nempe *valere*, *locupletem esse*, *non dolere*, bona *non dicit Stoicus*, *sed dicit graece* προηγμένα, *Latine autem* producta: *sed* praeposita *aut* praecipua *tolerabilius & mollius. Illa autem*, *egestatem*, *morbum*, *dolorem*, *non appellat* mala, *sed si libet* rejectanea. *Itaque illa non dicit se* expetere, *sed* legere; *nec* optare, *sed* sumere: *contraria autem non* fugere, *sed quasi* secernere. *J.M.G.*

Προηγμένα] In marg. Edit. *Paris.* additum erat: προηγμένα & ἀποπροηγμένα *Cicero producta & praecipua* vertit. vid. 3. *de fin. bon.* Sed addamus verba ejus, quae reperiuntur c. 16. libri dicti. „ Ut enim, inquit, nemo dicit, in regia regem ipsum quasi *productum* esse ad dignitatem (id enim est προηγμένον) „ sed eos qui in aliquo honore sint, quorum ordo proxume accedit ut secundus fit ad regium principatum: sic in vita, non ea, quae primario loco „ sunt, sed ea quae secundum locum obtinent, „ προηγμένα, id est *producta* nominentur — vel *prota* & *remota*, vel — *praeposita* & *praecipua*, & „ illa *rejecta* &c. *J.F.R.*

68. Καταληπτικὴν φ.] Stoici phantasiam partiebantur in καταληπτικὴν & ἀκατάληπτον. Vide Academica *Petri Valentiae*. *A.V.*

Καταληπτικὴν] Vid. *Diog. Laërt.* 175. B. & 177. A. *M. du S.*

Καταληπτικὴν.] Vid. etiam *Cic.* III. de Fin. c. 4. ubi *proëgmenis* etiam latinis adsumendum vocabulum docet, & ibid. c. 5. med. ubi καταλήψεις exponit, *rerum cognitiones & comprehensiones* ac *perceptiones*, ut *Davis.* ib. pluribus ejusd. Cic. testimoniis docet. *J.F.R.*

71. Σύμπτωμα] Sciendum est, inquit Priscianus, quod has quidem constructiones, quae per nominativum absolvuntur, Stoici ἀξιώματα, ἢ συμπεράσματα,

i. e.

que facultate gaudeas facile percipiendi rerum imagines. Sed studiosus, qui rationalem inspectionem perdidicit, non haec modo novit, verum etiam symbama & parasymbama, (*Accidens & Praeteraccidens.*) qualibus & quantis rebus inter se differant. EMT. Per Philosophiam, ne invideas mihi vel hoc dicere, quid rei symbama sit, & quid Parasymbama. Nescio enim quomodo feriit aures ipse numerus horum nominum, & *concinnitas.* CHRYS. Nulla vero est invidia, si quis enim, claudus cum sit, illo ipso claudo pede offendens ad lapidem, vulnus ex improviso accipiat, ille habuit symbama claudicationem, vulnus autem illud, ut parasymbama, insuper natus est.

ἡμετέροις ὀνόμασιν, ὐδὲ καλαληπτικὴν Φαλασίαν ἔχεις· ὁ δὲ ὀπυδαῖος ὁ τ λογικὴν θεωρίαν ἐκμαθὼν, ὐ μόνον ταῦτ' οἶδεν, ἀλλὰ καὶ σύμβαμα, καὶ παρασύμβαμα, [d] ὁποίων καὶ ὁπόσων ἀλλήλων διαφέρει. ΑΓΟ. Πρὸς τ Φιλοσοφίας, μὴ φθονήσης κἂν τοῦτο εἰπεῖν ὅ, τί σύμβαμα, καὶ τί παρασύμβαμα. καὶ γάρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἐπλήγιω ὑπὸ τ ῥυθμοῦ τ ὀνομάτων. ΧΡΥΣ. Ἀλλ' ὐδεὶς φθόνος. ἦν γάρ τις χωλὸς ὢν, αὐτῷ ἐκείνῳ τ χωλῷ ποδὶ προσπλαίσας λίθῳ, τραῦμα ἐξ ἀφανοῦς λάβῃ, ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δὴ πω σύμβαμα τ χωλείαν, τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμβαμα προσέλαβεν.

ΑΓΟ.

ὁποῖα C.R
καὶ ὁποῖα C.R
παρασύμβαμα Reg
σοφίας C.R
Τὸ add. C.R
τὸ Z.

[d] Ὁποίων κ ὁπόσων] Conspirant Edd. Ὁποῖα κ ὁπόσα A. P. ὁποῖον κ ὁπόσον L. ὁποῖα κ ὁποσὰ Margo *Alii*.

79. Σύμβαμα] Ἀλλ' ἐπιτριβείης, ὦ κατάρατε, πόσα γελοίως ὑπὸ τὴν γλῶτταν τρίφων, κ τὰ σοφὰ πάντα τοῖς παιγνιώδεσι παραβάλλων. Τῶν ἀριστείων γὰρ τ μὲ ἄλλων προτάσεις λεγόντων τὰς ἐξ ὀνόματος κ ῥήματος * αὐτοτελῶν συντιθεμένας εἰς λόγου γένεσιν, οἷς τὸ, Σωκράτης περιπατεῖ, Δίων ἀριστεύει, κ ὑποκείμενον μὲ λεγόντων τὸ ὄνομα, ἤ τι τ ὀνομάτων χρείαν ἀπετελούντων, κατηγορούμενον δὲ τὸ ὄνομα, οἱ Στωϊκοὶ ἰδιολακριβεῖς ὄντες, κ ξενίζουσιν ὀνομάτοις χρῆσθαι, τὴν μὲ αὐτοτελῆ πρότασιν, οἷον τὴν, Σωκράτης περιπατεῖ, αὐτοὶ σύμβαμα φασιν, ἢ κατηγόρημα· συμβαίνει γὰρ τὸ περιπατεῖν Σωκράτει· τὴν δὲ αὐτοτελῆ δὲ, ἀλλά τινα ἰδιᾶ, οἷον Σωκράτει μιταμέλει, ἢ Σωκράτης φιλεῖ, ἢ Σωκράτει μέλει, ταῦτα ὐ ὀνόμασιν, τὴν μὲ Σωκράτει μιταμέλει, ἐπεὶ μὴ κατ' ὐθείαν πτῶσιν τὸ ὄνομα ἐλήφθη, καὶ αὐτοτελὲς ἐστιν, αὐτοὶ παρασύμβαμά φασιν, ἢ παρακατηγόρημα, ὡσανεὶ παρακείμενον τῷ συμβάματι ἢ κατηγορήματι τὴν δὲ, Σωκράτης φιλεῖ, ἐπειδὴ λείπει τὸ τίνα, κατ' ὐθείαν ἐληφθη ὁ ὑποκείμενος, ἀλλ' ὐκ ἐπεὶ † μὴ ῥῆμα· τὸ δὲ, Σωκράτει μέλει, ἔλαττον λέγουσιν ἢ κατηγόρημα, ὅτι τῇ πλαγίᾳ πτώσει ὁ ὑποκείμενος ἐ ἐνδιδοῖ ἡ πρότασις ἔχουσι λείπει γὰρ τὸ, τίνος μέλει. Οὕτω μὲ ὖν ὕτως. Ὁ μέντοι Λουκιανὸς λόγον ἀτεύρευ ἐπὶ τούτων τὸ σπούδασμα τ σοφῶν ἐπὶ τὸ γελοιότατον μεταφέρων. G.

* Αὐτοτελῶν] Lege potius αὐτοτελῶς, & mox τι τῶν ὀνομάτων χρ. ἀπετελῶν, κατηγορήματον δὲ τὸ ῥῆμα· tum prope finem, Οὕτοι (Stoici) μὲν ὖν ὕτως. Quae praecedunt, mendis laborant; in quibus amovendis eo minus operam abuti lubet, quod hanc observationem neque ab homine Graeco, neque ab eo, qui rerum, quas exponendas susceperat, satis esset peritus, scriptum fuisse putem. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* VII, 64. *T. H.*

† Μὴ ῥῆμα] Corrupta haec. Pro τῷ lege τῇ πλ. πτ. *M. du S.*

i. e. *dignitates*, vel *congruitates* vocabant: ut, *ego Priscianus scribo, Apollonius ambulat.* Illae vero, quibus transitiones ab alia ad aliam fiunt personam, in quibus necesse est cum nominativo etiam obliquum aliquem casum proferri, παρασυμβάματα dicebant: hoc est minus quam congruitates, ut, *Cicero patriam servat.* Ammonius: ἂν μὲ ἓν ὀνόματος τι κατηγορηθῇ, ἀπόφανσιν ποιῇ, κατηγόρημα, κ σύμβαμα παρ' αὐτοῖς (Stoicis) ὀνομάζῃ), συμβαίνει γὰρ ἄμφω τ' αὐτὼ, ὡς τὸ περιπατεῖ οἷον Σωκράτης περιπατεῖ, ἂν δὲ πτώσεως παρασύμβαμα ὡσανεὶ παρακείμενον τῷ συμβάματι, κ ὃν οἷον παρακατηγόρημα, ὡς ἔχει τὸ μιλαμιλει οἷον, Σωκράτει μιταμέλει. *J. Br.*

Σύμβαμα] Vid. *Burs.* dial. Cic. *F. G.*

Σύμβαμα] Priorem vocem secundum Stoicorum mentem *Diog. Laërt.* enarrat in Zen. vita jam laudata, p. 179. C. D. Noster etiam mox, sed jocose. V. *Cogn.* 128. & *Suid.* *M. du S.*

Ibid. Ὁποίων κ ὁπόσων. *F. G.*

Ὁποίων κ ὁπόσων] L. quod magis arridet quam ὁποῖα κ ὁπόσα. A. & P. In Edd. ὁποίων κ ὁπόσων. *M. du S.*

80. Παρασύμβαμα] Ludit festivus scurra in detorquenda significatione vocum, quae ad Grammaticam vel Dialecticam pertinent, quam discas optime ex Apollonio Synt. lib. 1. p. 36, 14. & lib. 3. p. 295. Verbo, σύμβαμα est praedicatum casui recto additum, ut in hac propositione, Τρύφων περιπατεῖ. Sed παρασύμβαμα praedicatum casui obliquo additum, ut in hac, μιλαμίλει Σωκράτει. Hic igitur σύμβαμα *congruitatem* notat, quomodo vertit & jam Priscianus L. 13. p. 1118. de eadem re agens: παρασύμβαμα autem, cum ab ea aliquantum recedit. Verum

ΑΓΟ. Ὦ τῆς ἀγχινοίας! τίδ' ἄλλο μᾶλλον φὴς εἰδέναι; ΧΡΥΣ. Τῶν λόγων πλεκτάνας, αἷς συμποδίζω τοὺς προσομιλοῦντας, καὶ ἀποφράττω, καὶ σιωπᾶν ποιῶ, φιμὸν ἀτεχνῶς αὐτοῖς περιτιθείς. ὄνομα δὲ τῇ δυνάμει ταύτῃ, ὁ ἀοήδιμος συλλογισμός. ΑΓΟ. Ἡράκλεις, ἄμαχόν τινα, καὶ βίαιον λέγεις. ΧΡΥΣ. Σκόπει γὰρ εἴ σοι παιδίον; ΑΓΟ. Τί μήν; ΧΡΥΣ. Τοῦτον ἂν πως κροκόδειλος ἁρπάσῃ, πλησίον ποταμοῦ πλαζόμενον εὑρών, κἀπὶ σοὶ ἀποδώσειν ὑπισχνῆται αὐτό, ἂν εἴπῃς ταληθές, τί δέδοχαι, φῇ, ἀποδόσεως ἢ βρέφους, τί φήσεις αὐτὸν ἐγνωκέναι; ΑΓΟ. Δυσαπόκριτον ἐρωτᾷς. ἀπορῶ γὰρ ὁπότερον εἰπὼν ἀπολάβοιμι. ἀλλὰ σὺ, πρὸς Διός, ἀποκρινάμενος, ἀνάσωσαί μοι τὸ παιδίον, μὴ καταφθάσῃ αὐτὸ καλαπιών. ΧΡΥΣ. Θάρρει. καὶ ἄλλα γάρ σε διδάξομαι θαυμασιώτερα. ΑΓΟ. Τὰ ποῖα; ΧΡΥΣ. Τὸν Σωρίζοντα, καὶ τὸν κυριεύοντα, καὶ ὃς καὶ τοῖς τοῦ Ἠλέκτραν, καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον. ΑΓΟ. Τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις;

22. EMT. Hem silentium! Quid vero amplius te nosse ais? CHRYS. Verborum laqueos, quibus impedio, qui mecum loquuntur, quos obturato ore, & freno injecto, plane ad silentium redigo. Nomen huic facultati decantatus ille syllogismus. EMT. Inexpugnabilem mihi & violentum narras. CHRYS. Attende igitur. Estne tibi puer? EMT. Quid tum? CHRYS. Si hunc forte Crocodilus ad flumen oberrantem rapiat, ac deinde redditurum se tibi polliceatur, ea lege, si verum dicas, quid statuerit ipse de reddendo puero; quid dices illum decreviſſe? EMT. Rogas, ad quod respondere, admodum sit difficile. Anceps enim haereo, quo responso recipere illum possim. Sed tu per Jovem responso tuo serva mihi puerum, ne, antequam ego respondeam, illum devoret. CHRYS. Bono es animo. Nam & alia te docebo etiam admirabiliora? EMT. Quaenam? CHRYS. Metentem syllogismum, & dominantem, & super omnia Electram & Opertum. EMT. Quem tu mihi Opertum, quam Electram narras? CHRYS.

86. Φιμὸν] Τὸν δεσμὸν καὶ χαλινόν. V.

3. Ἠλέκτραν λέγεις ἢ τὸν ἐγκεκαλυμμένον] Τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις; G.

Lucianus ad verbum σύμβαμα vocat *accidens*, & παρασύμβαμα *novum accidens*, quod supervenit illi veteri ac priori, idque ridiculo exemplo declarat. Potest ipsa ambiguitas Latinis appellationibus vix ac ne vix quidem explicari, quod συμβαίνειν tum *una ire*, *congruere*, significat, tum *accidere* & *contingere*. *J. M. G.*

83. Τῶν λόγων πλεκτάνας] De quibus supra diximus. Habuit Chrysippus multas argumentationum species, ut Soritem, Mentientem, Crocodilitem, Cornutam, Electram, Ignavam, Achillem, Metentem, Dominantem, Meminem, & alias, quas vel ipse Aristoteles nusquam attigit, de quibus *Laërt.* in Zen. *Fab.* c. 10. lib. 1. *Themist.* Orat. 14. Ipse hoc Dial. *J. B.*

91. Κροκόδειλος . .] Hinc κροκοδιλίνης λόγος Aphtonio. *Crocodilinam* vocat Quintil. I. 10. nos supra diximus ad v. Δ. I. *M. du S.*

2. Σωρίζοντα] Sophismatis hujus meminerunt & alii antiqui scriptores. Nemo autem, quod quidem sciam, exemplum affert, unde certo, quid fuerit, constet. Affert tamen ex Ammonio locum *Menagius*, unde quid sit σωρίζειν sophisma, liquere putat. Sed ex Ammonii verbis licet quidem conjicere, quid σωρίζων fuerit; non autem diserte docemur. Vid. *Menag.* not. ad *Diog. Laërt.* p. 161. A. & Ammonium ipsum p. m. 108. a. Hujus solutionem nummis CC. emisse Zenonem, memoriae prodidit *Diog. Laërt.* 170. CD. Vid. etiam eundem 174. E. *Plut.* de fato, sub fin. *M. du S.*

3. Κυριεύοντα] Hujus, dum alia multa recensent *Diog. Laërt.* oblitus videtur, p. 60. A. & 174. E. Et noster infra, c. 25. Nec quid sit, conjectura adsequi possum; nisi quis forsan κυριεύειν vel κυριεύσαι reponere velit, quod minime placet, nisi accedat alicujus Codicis auctoritas. *M. du S.*

Ibid. Ἠλέκτραν] Haec duo posteriora Chrysippus ipse Lucianeus exemplis illustrabit. Alia ejusdem farinae videre qui volet, adeat *Diog. Laërt.* in Euclide, p. 60. A. 174. E. 183. F. ψευδόμενος ἀληθεύουσαν Ἠλέκτραν ἐγκεκαλυμμένος, σωρείτης, κερατίνης & φαλακρός. & apud Plut. l. c. ἀργός. quae omnia Logicis fusius explicanda relinquimus. V. *Cresol.* AG. X. 70. *M. du S.*

4. Ἐγκεκαλυμμένον] Auctor hujus Cronus Diodorus,

CHRYS. Electram intelligo nobilissimam illam, Agamemnonis, quae eadem novit simul & non novit. Adstante enim apud illam Oreste nondum agnito, novit illa quidem, Orestem esse fratrem suum, huncce hominem vero esse Orestem ignorat. Opertum autem illum admirabilem sermonem jam statim audies. Etenim responde mihi, Patrem tuum nosti? EMT. Sane quam. CHRYS. Quid igitur, si quempiam hominem opertum adstare jubeam, teque interrogem, hunccine nosti? Quid dices? EMT. Scilicet me non nosse.

23. CHRYS. Verum enim vero ille ipse erat pater tuus. Hunc igitur si non novisti, manifestum est, patrem tuum te non nosse. EMT. At ego retecto illo verum sciam. Attamen quis tibi finis sapientiae, aut quid facies cum ad fastigium virtutis delatus fueris? CHRYS. In primis naturae morabor, divitias dico, sanitatem, & similia. Opus vero est multa ante laborare, libris minute scriptis adhibere faciem, commentarios congerere, soloecismis impleri, absurdisque vocibus: &

ΧΡΥΣ. Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀγαμέμνονος, ἣ τὰ αὐτὰ οἶδέ τε ἅμα, καὶ οὐκ οἶδε. παρεστῶτος γὰρ αὐτῇ τοῦ Ὀρέστου ἔτι ἀγνῶτος, οἶδε μὲν Ὀρέστην, ὅτι ἀδελφὸς αὐτῆς· ὅτι δὲ οὗτος Ὀρέστης, ἀγνοεῖ. τὸν δ' αὖ ἐγκεκαλυμμένον, καὶ πάνυ θαυμαστὸν ἀκούσῃ λόγον. ἀποκρινοῦ γάρ μοι, τὸν πατέρα οἶσθα τὸν σαυτοῦ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Τί οὖν; ἂν σοί τινα ἐγκεκαλυμμένον, ἔρωμαι, τοῦτον οἶσθα; τί φήσεις; ΑΓΟ. Δηλαδὴ ἀγνοεῖν.

ΧΡΥΣ. Ἀλλὰ μὴν αὐτὸς οὗτος ἦν ὁ πατὴρ ὁ σός. ὥστε εἰ τοῦτον ἀγνοεῖς, δῆλον εἰ τὸν πατέρα τὸν σὸν ἀγνοῶν. ΑΓΟ. Οὔμενοῦν· ἀλλ' ἀποκαλύψας αὐτὸν εἴσομαι τὴν ἀλήθειαν. ὅμως δ' ἂν τί σοι τῆς σοφίας [a] τὸ τέλος, ἢ τί πράξεις πρὸς τὸ ἀκρότατον τῆς ἀρετῆς ἀφικόμενος; ΧΡΥΣ. Περὶ τὰ πρῶτα τῆς φύσιν καταγενήσομαι. λέγω δὲ πλοῦτον, ὑγείαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. πρότερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπονῆσαι, λεπτογράφοις βιβλίοις [b] παραθήσοντα τὴν ὄψιν, καὶ σχόλια συναγείροντα, καὶ σολοικισμοῖς ἐμπιπλάμενον, καὶ ἀτόπων ῥημά-

καὶ τὰ ὅσα δὴ τοῦ Ὀρέστου ἔχοντα addit C. R. alludit ad Orestem ornatum Orestis cinerarium gestantem Electra offerentem in tragoedia Sophoclis Electra. Lips. abest a C. R.

τότε Z.

παραδήγοντα C. R. uterque vitiate scribendum videtur.

a Τὸ τέλος] Deest in F. sola. Ad oram *AIW*. notatum invenio, τέλος, quod non satis adsequor quo pertineat. b Παραθήσοντα] Παρατιθέτα Margo *AIW*.

9. Ἀγνῶτος] Ἀγνώστου. *V*.

rus, teste *Diog. Laërt.* p. 60. f. meminit & alibi, ut 174. E. & 212. BC. ubi librum a Chrysippo de eo scriptum tradit. Hinc credo ducta nomen Fabulae *Anthippi*, quam memorat *Athen.* 403. E. ἐγκαλυπτόμενον. *M. du S.*

23. Τὰς πρῶτα κατὰ φύσιν] Notaverat Cl. *Hemsterh.* ad marg. Ed. *Graev.* Davis. ad Cic. Tusc. Disp. L. V. p. 365. Ed. 2. sunt autem verba Ciceronis, quae ad illustrandum Lucian. faciunt: *Nihil bonum, nisi vacuitatem doloris, ut Hieronymus: Nihil bonum, nisi naturae primis bonis aut omnibus aut maximis frui,* &c. Ubi *Davis.* pluribus demonstrat, per *prima naturae* significari *sanam mentem, valetudinem prosperam & si qua similia. J. F. R.*

27. Ὄψιν] Non vult puto simpliciter admoveri oculos, sed propter litterarum tenuitatem prope faciem applicari, quae res myopas deinde efficit. *J. M. G.*

28. Σολοικισμοῖς] Σόλοικον, non σολοικισμόν, dixisse veteres testatur *Gellius* V. c. 20. *AE. M.*

Σολοικισμοῖς ἐμπιπλάμενον] Quod nimirum Stoici existimarent, soloecas loquutiones philosopho minime esse refugiendas. *Plutarchus* de Stoicorum repugnantiis T. II. p. 1047. de Chrysippo verba faciens, postquam ostendit, Chrysippum Rhetorica ornamenta laudasse, & accurate esse persequutum, Οὗτοι δέ τις φιλότιμος, inquit, ἐνταῦθα ἐκ πίστεως γινόμενος πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ περὶ τὰ φαινόμενα συγχωρήσεως ἐπιεικὴν, Οὐ μόνον, φησὶ, ταῦτα παρίτιον τῷ βιβλίῳ ἰχνάριον, ἀλλὰ καὶ ποίας ἀσαφείας, καὶ ἐλλείψεις καὶ τὰς Διὰ σολοικισμούς, ἐφ' οἷς ἄλλοι ἂν αἰσχυνθείησαν ὀλίγου. *Idem ille, qui hic ita accuratus & copiosus fuit, iterum in eodem libro de conflictu vocalium. Non tantum, inquit, hoc ignoscendum illis, qui melioribus adhaerent, sed & quavis obscuritates & ellipses, & per fovem soloecismis, propter quos alios pudeat non paucos. J. C.*

μάτων. ἢ τὸ κεφάλαιον, εἰ δέμις γενέσθαι σοφὸν, ἢν μὴ [a] τρὶς ἐρεξῆς ᾖ ἑλλεβόρου πίῃς.

ΑΓΟ. Γενναῖά σε ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρικά. τὸ δὲ [b] γνίφωνα εἶναι, καὶ τοκογλύφον (καὶ γὰς τάδε ὁρῶ σοι προσόντα) τί φῶμεν, ἀνδρὸς ἤδη πεπωκότος τ' ἑλλέβορον, καὶ τελείου πρὸς ἀρετήν; ΧΡΥΣ. Ναί. μόνῳ δὲ [c] τὸ δανείζειν πρέποι ἂν τῷ σοφῷ. ἐπεὶ γὰς ἴδιον αὐτῷ συλλογίζεσθαι, τὸ δανείζειν δὲ, καὶ λογίζεσθαι τοὺς τόκους, πλησίον εἶναι δοκεῖ τοῦ συλλογίζεσθαι, [d] μόνου ἂν εἴη τοῦ σπουδαίου καθάπερ ἐκεῖνο, καὶ τοῦτο. καὶ ὁ μόνον γε [e] ἁπλῶς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, τοὺς τόκους, ἀλλὰ καὶ τούτων ἑτέρους τόκους λαμβάνειν. ἢ οὐκ ἀγνοεῖς ὅτι τῶν τόκων οἱ μὲν εἰσι πρῶτοί τινες, οἱ δὲ δεύτεροι, καθάπερ αὐτῶν ἐκείνων ἔκγονοι. ὁρᾷς δὲ δῆτα καὶ τὸν συλλογισμὸν ὁποῖά φησιν; εἰ τὸν πρῶτον τόκον λήψεται, καὶ τὸν δεύτερον. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν πρῶτον λήψεσθαι, ἆρα καὶ τὸν δεύτερον.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ μισθῶν περὶ τὰ [f] αὐτὰ φῶμεν, ὃς σὺ λαμβάνεις ὑπὲ τῆ σοφίᾳ παρὰ τῶν νέων, καὶ δῆλον ὅτι μόνῳ τῷ σπουδαίῳ μισθὸν ὑπὲ τῆ ἀρετῆ λήψεσθαι; ΧΡΥΣ. Μανθάνεις. εἰ γὰς ἐμαυτῷ εἵνεκα λαμβάνω, καὶ δὲ διδόντι αὐτῷ χάριν, ἐπεὶ γάς ἐστιν ὁ μὲν τις ἐχυτὴς, ὁ δὲ, ὡς ἐλιχὸς, ἐμαυτὸν μὲ ἀσκῶ εἶναι ὡς ἐλιχιστον, ἢ δὲ μαθητὴν, ἐχυτὴν. ΑΓΟ. Καὶ μὴν

quod caput rei est, fas non est sapientem fieri, nisi ter deinceps helleborum biberis. EMT. Generose ista & plane viriliter. Sed Gniphonem sordidum esse, & foeneratorem improbum, (nam haec quoque tibi ineſſe video:) haecne & ipsa dicemus esse viri helleboro purgati & perfecti ad virtutem? CHRYS. Ita sane; solum igitur sapientem foenerari decet. Cum enim proprium illius sit colligere; (*syllogismos facere*:) foenerari autem & computare usuras, vicinum videatur colligendi industriae: solius esse dixerim viri boni, quemadmodum illud, ita hoc etiam, & non simpliciter modo, ut reliqui solent usuras, sed usurarum quoque alias usuras capere. An enim ignoras, usurarum alias esse primas, alias secundas, illarum quasi filias. Vides vero scilicet syllogismum, quid dicat: si primas usuras accipiet sapiens, etiam secundas. Atqui primas accipiet. Ergo etiam secundas.

24. EMT. Igitur de mercedibus eadem dicemus, quas sapientiae nomine tu sumis ab adolescentibus, manifestumque est solum virum bonum mercedem virtutis nomine capturum. CHRYS. Rem tenes; neque enim ego mea causſa capio, sed ipsius dantis. Cum enim alius sit effusor (*effusus*, *prodigus*) alius comprehensor (*tenax*, *avarus*) ego quidem comprehensor esse meditor, discipulum autem studeo effusorem efficere. EMT. Quin contrarium dixisti; il-

[a] Τρὶς] Revocatum ex P. L. Τρεῖς Edd. praeter Bl. 2. [b] Γνίφωνα] Bene legitur in F. & S. ceterae fere γνυφῶνα. In ora Fl. Ed. nescio quis notaverat γλύφωνα, parum perite. [c] Τὸ] Τούτῳ F. quod ferri nequit. Mox in eadem Ed. πρέπει. [d] Μόνου] Μόνον F. [e] Ἁπλῶς] In ora Alw. ἁπλοῦς non inepte. [f] Αὐτὰ] Ταυτὰ P. F. in qua prave ὃς συλλαμβάνεις.

30. Ἢν μὴ τρὶς] De his Hellebori potionibus dixi ad *Retrovisum*. *J. B.*

32. Γνίφωνα] Vox haec nusquam legitur. Est apud *Hesychium* vox adfinis soni, Γνυπῶνες, qui sunt γυγγροὶ, κατηφεῖς, ἄτολμοι, παρειμένοι & μαλακοὶ, ἀπὸ τοῦ εἰς γόνυ πεπτωκέναι· *maroſi*, *tristes*, *timidi*, *remiſſi & molles*, *a cadendo in genua dicti*: nam γνὺξ est *in genua*, & πίπτειν γνύξ, *cadere in genua*. *J. C.*

Γνίφωνα] Omnes antiquiores Edd. excepta Fl. legunt γνύφωνα, quod Benedictus mutavit. Neutrum, quod sciam, apud alios Auctores occurrit. Γνίφων proprium viri, Nostro sub finem *Tim.* c. 34. in *Catapl.* c. 17. & *Al.* c. 30. qui insignis foenerator cum esset, nomen dederit omnibus ejusmodi sordidis hominibus. Si γνύφωνα malis, quaere sensum alium ex Hesychio in γνύπων. Mihi prior ratio placet. *M. du S.*

Γνίφωνα] *Parcum*. F. G. Sed vellem auctoritatem indicasset, non enim invenio usquam, quare Cl. *du Soul* adsentior, nomen proprium inde facienti. Verum si *avarum* tantummodo significare necesse est, ut ver-

illud enim volebas, juvenem quidem comprehenſorem eſſe (*frugalem & parcum*) te vero, qui ſolus dives es, effuſorem (*liberalem & magnificum.*) CHRYS. Rides tu quidem, ſed vide ne ſyllogiſmo te indemonſtrabili feriam. EMT. Et quid ab illo telo metuendum? CHRYS. Dubitatio & ſilentium, & mentis diſtractio.

25. Quod vero maximum ſi voluero; ſtatim efficiam te lapidem. EMT. Quomodo lapidem? neque enim tu opinor, vir bone, Perſeus es. CHRYS. Hac fere ratione. Lapiſne corpus eſt? EMT. Eſt. CHRYS. Quid vero animal, nonne corpus? EMT. Eſt. CHRYS. Tu vero animal? CHRYS. Sic quidem videtur. CHRYS. Lapis ergo es, qui ſis corpus. EMT. Nequaquam vero. Sed ſolve me per Jovem, & poſtliminio quaſi me homini redde. CHRYS. Difficile non eſt. Sed rurſus eſto homo. Dic mihi, Omne Corpus animal? EMT. Non. CHRYS. Quid vero lapis; num animal? EMT. Non. CHRYS. Tu vero Corpus? EMT. Nempe. CHRYS. Corpus vero cum ſis, animal es? EMT. Sane. CHRYS. Nec igitur lapis es, qui ſis animal. EMT. Bene abs te factum. Jam enim crura mihi, ut olim Niobes, ſpiritu vitali exeunte, dirigerant. Verum emam te. Quantum pro illo numerari jubes? MERC. Minas duodecim. EMT. Hem cape. MERC. Solus vero illum emiſti? EMT. Non Hercle, ſed hi quos vides, univerſi. MERC.

τοιαυτίον ἔφης, τὸν νέον μὲ εἶναι φειδωλικὸν, σὲ δὲ τὸν μόνον πλούσιον, ἐκχύτων. ἐκλύειν Z.

ΧΡΥΣ. Σκώπτεις ὦ ἑτ᾽ ἀλλ᾽ ὅρα μή σε ἀποτοξεύσω ἀναποδείκτῳ συλλογισμῷ. ΑΓΟ. Καὶ τί δεινὸν ἀπὸ τοῦ βέλους; ΧΡΥΣ. Ἀπορία, καὶ σιωπὴ, καὶ ἀφαγραφῆναι τὴν ἀφάνειαν. / τῷ addit Z.

ΕΜΠ. Ὁ δὲ μέγιστον, ἢν ἐθέλω τάχιστά σε ἀποδείξω λίθον. ΑΓΟ. Πῶς λίθον; ὦ γὰς Περσεὺς, ὦ βέλτιστε, εἶναί μοι δοκεῖς. ΧΡΥΣ. Ὠδέπως. ὁ λίθος σῶμα ἐστί; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Τί δὲ, τὸ ζῶον, οὐ σῶμα; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Σὺ δὲ, ζῶον; ΑΓΟ. Ἔοικα γῦν. ΧΡΥΣ. Λίθος ἄρα εἶ, σῶμα ὤν. ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἀλλ᾽ ἀνάλυσόν με πρὸς τοῦ Διὸς, καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ποίησον ἄνθρωπον. ΧΡΥΣ. Οὐ χαλεπὸν, ἀλλ᾽ ἔμπαλιν ἴσθι ἄνθρωπος. εἰπὲ γάς μοι, πᾶν σῶμα, ζῶον; ΑΓΟ. Οὔ. ΧΡΥΣ. Τί δὲ, λίθος ζῶον; ΑΓΟ. Οὔ. ΧΡΥΣ. Σὺ δὲ σῶμα εἶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Σῶμα δὲ ὢν, ζῶον εἶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Οὐκ ἄρα λίθος εἶ ζῶόν γε ὤν. ΑΓΟ. Εὖγε ἐποίησας, ὡς ἤδη μου τὰ σκέλη καθάπερ τοῦ Νιόβης ἀπεψύχετο, καὶ πάγια ἦν· ἀλλὰ ὠνήσομαί γε σέ. τόσου ὑπὲς αὐτοῦ καλαβαλῶ; ΕΡΜ. Μνᾶς δώδεκα. ΑΓΟ. Λάμβαν. ΕΡΜ. Μόνος δ᾽ αὐτὸν ἐώνησαι; ΑΓΟ. Μὰ Δί᾽, ἀλλ᾽ ἅπτοι πάντες, οὓς ὁρᾷς. ΕΡΜ. Πολ- / εὐ, elegantius addit C. R. / ε / εὑίκας γε ἦν λιθος ἄρα εἶναι σῶμα ὤν. Z. / πᾶν ζῶον, σῶμα Z / νὴ Z. / τί δαὶ Z. / αὐτὸς C. R

g Καὶ] Deſuit in F. h Οὓς] Ὡς P. Margo *Alii.*

58. Περιπλικὸν] Περιλαμβάνοντα, ἐξελέγχοντα. V.

verſiones habuere, σκνιφὸν potius legas, de qua voce vid. *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Plut. 590. Sed nihil mutatione opus eſt. *J. F. R.*

37. Ἴδιον αὐτῷ συλλογ.] Stoicos coarguit γνίφωνας εἶναι χαίρειν τῷ συλλογισμῷ, ἅτοι τῷ χρήματα συλλέγειν. In hoc enim accipit συλλογίζωνται vellicans ἰσχνοὺς. *G.*

42. Ἑτέρους τόκους] Vid. Spanh. ad Ariſtophanem Νεφελ. 1155. *J. M. G.*

61. Ἀναποδείκτῳ] Vox ejuſdem ingenii eſt, ac ἀκμητὸν c. 27. *E. L.*

Ἀναποδείκτῳ] Quinque genera hujus ſyllogiſmi memorat *Diog. Laërt.* p. 183. C. D. E. quem vide. Meminit & libri, quem de iis ſcripſerat Chryſippus p. 211. D. *M. du S.*

66. Ἀποδείξω] Ἀποδείξω ambiguum eſt, cum non ad Dialecticam modo demonſtrationem, ſed etiam ad illud, quod re ipſa efficitur, pertinet. Conatus ſum illam ambiguitatem utcunque exprimere. Nam *efficiam te eſſe lapidem*, idem eſt quod demonſtrabo. *J. M. G.*

Πολλοί γε, καὶ τὼς ὤμως καρτεροὶ, καὶ τὸ θερίζοντος λόγου ἄξιοι.

ΖΕΥΣ. Μὴ διάτριβε· ἄλλον κάλει.

ΕΡΜ. Τὸν Περιπατητικόν σε φημὶ, [a] τὸν καλὸν, τὸν πλούσιον. ἄγε δὴ, ὠνήσασθε τὸν σωτήριον, τὸν πάντα ὅλως ὠφελοῦντα. ΑΓΟ. Ποῖος δέ τις ἐστί; ΕΡΜ. Μέτριος, ἱκανὸς, ἁρμόδιος τῷ βίῳ, τὸ δὲ μέγιστον, διπλοῦς. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; [b] ΕΡΜ. Ἄλλος μὲν ὁ ἔξωθεν φαινόμενος, ἄλλος δὲ ὁ [c] ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ· ὥστε ἂν πρίῃ αὐτὸν, μέμνησο, τὸν μὲν, ἐσώτερικὸν, τὸν δὲ, ἐξώτερικὸν καλεῖν. ΑΓΟ. Τί δὲ γιγνώσκει μάλιστα; ΕΡΜ. Τρία εἶναι τὰ ἀγαθὰ, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι, ἐν τοῖς ἐκτός. ΑΓΟ. Ἀνθρώπινα φρονεῖ. πόσου δέ ἐστιν; ΕΡΜ. Εἴκοσι μνῶν. ΑΓΟ. Πολὺ λέγεις. ΕΡΜ. Οὐκοῦν ὦ μακάριε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἔχειν τι ἀργύριον δοκεῖ. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος· ἔτι δὲ

Multi quidem & robusti humeros & ratione illa messoria digni.

26. JUP. Noli tempus terere, voca alium. MERC. Peripateticum te jam dico, pulchrum, divitem. Agite, emite prudentissimum, scientem in universum omnia. EMT. Qualis est? MERC. Mediocris, aequus, vitae aptus, &, quod maximum est, duplex. EMT. Quid ais? MERC. Alius est, qui extra apparet, intus autem videtur alius. Itaque si illum emeris, memento illum quidem interiorem, exteriorem vocare alterum. EMT. Quid maxime statuit? MERC. Tria esse bona, in anima, in corpore, in rebus externis. EMT. Humanum sapit. Quanti vero est? MERC. Viginti minarum. EMT. Multum dicis. MERC. Non, o bone, videtur enim & ipse argenti aliquantum habere. Itaque non est, cur cesses emere. Por-

ro

a Τὸν καλὸν] Haec verba omittebantur in *S.* aderant autem in *J. P.* & reliqq. b ΕΡΜ.] In *F. H.* & *Ai.* haec perverse tribuuntur emtori, & Mercurii persona demum ponitur ante ὥστε ἂν &c. c Ἔντοσθεν] Ἔνδοθεν *J.* ἔνδοθεν *B2. C4-C. Regius.*

6. Οὐκοῦν ἂν φθάνοις] Ἀντὶ τοῦ, τάχιστ' ἂν ἀπόσχῃ, αὐτὸν, ἔχων ἐλπίδα παρ' αὐτοῦ τινα κερδῶν· * ἐπισπεύσεται τὸ καταβληθὲν σοι. *G.*

Ibid. Ὠνούμενος.] Ὠνούμενος. *G.*

* Ἐπισπεύσει] Legendum ἀποσπεύσει. *T. H.*

87. Τῷ θερίζοντος] In marg. *Edit. Par.* addita erat glossa: θερίζοντος, i. e. *digni qui colligant manipulos, aut opus in agris faciant: allusione facta ad significationem propriam* τοῦ θερίζειν. *J. F. R.*

88. Θερίζοντος λόγου] Vid. supra, c. 22. *M. du S.*

95. ΑΓΟ.] Πῶς λέγεις;] Excidit, aut potius male trajecta est notatio personae Mercurii. Esse debet: Ἀγο. πῶς λέγεις; Ἑρ. ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοσθεν. Deinde ubi notata Mercurii persona, delenda est, καὶ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ· Ἑρ. ὥστε ἂν πρίῃ αὐτὸν &c. Relege, καὶ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ ὥστε ἂν. *Th. M.*

96. Ἔκτοσθεν . . . ἔνδοθεν] Ed. *J.* ἔντοσθεν, haud dubie pro ἔνδοθεν, uti legitur μισθ. c. 3. Aliae Edd. ἔκτοσθεν, ἔντοσθεν. Sed parum in his est momenti. monendus tamen lector, ne quid a nobis omissum queratur. *M. du S.*

98. Ἐσωτερικὸν]. Διὰ τοὺς λόγους hoc dicit, quos sic Aristoteles appellat, ἐσωτερικοὺς τοὺς διαλεκτικοὺς, ἐξωτερικοὺς δὲ τοὺς ῥητορικούς· Τὰ δὲ ἐπὶ τούτοις &c. διάστημα dixit. *G.*

4. Πολὺ λέγεις] Quia nihil variationis invenio, vulgatam intactam relinquo, alioqui praeferrem πολλοῦ λέγεις. quod nostro magis proprium ac praestantius, ut demonstro ad *Revis.* c. 48. *J. P. R.*

6. Ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος] Aberrant fere ubique in interpretatione hujus locutionis. Priores attentissimi Graecis, *itaque non est, quod in illo emendo possis esse celerior, quam deceat.* Secutus *Benedictus*, *itaque non nimis cito ipsum emeris*, plane contrario sensu quam est in Graecis, quae ab prioribus poterant brevius reddi, nempe, *itaque jam jam emas, non poteris, quin emas.* Ad id enim servit stimulus praecedens, quo significat eum habere aliquid nummorum; non ad deterrendum. Et ipsi debebant se correxisse ex Apologia pro mercede conductis, ubi occurrit ἵνα οὖν ἂν φθάνοις τις ἀπάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας ἀδεξιασίας,

ro ſtatim ex illo ſcies, quanto tempore culex vivat? Ad quam altitudinem mare a ſole perluceat? & qualis ſit anima oſtreorum? EMT. Hercules! quam ſubtilis illa diſputatio. MERC. Quid vero alia multa ſi audias hiſce acutiora, de ſemine, & generatione, & illa embryonum in uteris figlina; & ut homo ſit animal riſibile, aſinus autem non riſibile, neque fabricans, neque navigans. EMT. Graviſſima narras, & utilia plane hujus diſciplinae capita: itaque emam illum viginti.

27. MERC. Fiat. Quis reliquus nobis eſt? Scepticus hicce. Heus tu Pyrrhia prodi, vendende celeriter. Jam enim plures paullatim recedunt, ut inter paucos futura ſit venditio. Attamen quis & hunc emet? EMT. Ego. Verum hoc tu prius ſtatim ex illo ſcies, quanto tempore culex vivat? Ad quam altitudinem mare a ſole perluceat? & qualis ſit anima oſtreorum? EMT. Hercules! quam ſubtilis illa diſputatio. MERC. Quid vero alia multa ſi audias hiſce acutiora, de ſemine, & generatione, & illa embryonum in uteris figlina; & ut homo ſit animal riſibile, aſinus autem non riſibile, neque fabricans, neque navigans. EMT. Graviſſima narras, & utilia plane hujus diſciplinae capita: itaque emam illum viginti.

27. MERC. Fiat. Quis reliquus nobis eſt? Scepticus hicce. Heus tu Pyrrhia prodi, vendende celeriter. Jam enim plures paullatim recedunt, ut inter paucos futura ſit venditio. Attamen quis & hunc emet? EMT. Ego. Verum hoc tu prius

εἴση αὐτίκα μάλα παρ' αὐτῆ πόσον μὴν ὁ κώνωψ βιοῖ τ χρόνον, ἐφ' ὅσον δὲ βάθος ἡ θάλασσα ὑπὸ ἧ ἡλίου καλαλάμπεται, καὶ ὁποῖά τις ἐστὶν ἡ ψυχὴ τ ὀστρέων. ΑΓΟ. Ἡράκλεις, ὁ ἀκριβολογίας. ΕΡΜ. Τί δὲ, εἰ ἀκούσοις ἄλλα πολλὰ τούτων ὀξυδερκέστερα, γονῆς τε πέρι καὶ γενέσεως, καὶ ὅ σὺ ταῖς μήτραις τῶν ἐμβρύων πλαστικῆς; καὶ ὡς ἄνθρωπος μὲν γελαστικὸν, ὄνος δὲ οὐ γελαστικὸν, οὐδὲ τεκταινόμενον, οὐδὲ πλωϊζόμενον; ΑΓΟ. Πάνσεμνα φῄς, καὶ ὠνησιφόρα τὰ μαθήματα· ὥστε ὠνοῦμαι αὐτὸν εἴκοσιν.

ΕΡΜ. Εἶεν. τίς λοιπὸς ἡμῖν ε καλαλείπεται; ὁ Σκεπτικὸς οὗτος οὑί, ὁ Πυῤῥίας, πρόσιθι, καὶ ἀποκήρυττε κατὰ τάχος. ἤδη μὲν ὑποῤῥέουσιν οἱ πολλοὶ, καὶ σὺν ὀλίγοις ἡ πρᾶσις ἔσται. ὅμως δὲ, τίς καὶ τοῦτον ὠνεῖται; ΑΓΟ. Ἔγωγε. ἀλλ' ἓν πρῶτον εἰπέ μοι, σὺ

ἐφ' ὁπόσον C.R. cf. 2
πόδα. 2.
ἀκούσεις. Vere R. cf. 2
πολλὰ C.R.
ἐπὶ add C.R.
καταλείπεται C.R.
abeunt a C.R.
ὠνήσεται C.R.
ἄλλα C.R.

d Ἀκούσοις] Ἀκούσεις F. quod quidem ſine Codd. auctoritate mutari non debebat. e Καλαλείπεται] Καλαλείπεται A. P. J. Margo AIW. et Cod. R.

20. Ὁ Πυῤῥίας] Πυῤῥίας τοὺς δούλους ἔλεγεν ἀπὸ τινος δούλου Πυῤῥίου, ὥσπερ Ξανθίας ἀπὸ τινος Ξανθίου, ἂν ὁ μὲν πυῤῥὸς τὴν κόμην, ὁ δὲ ξανθὸς. G.

ρίας, ubi *Benedictus*, *alioqui fieri non poterit, quin hac ratione praefectura omnes exauctorentur*, ubi easdem voces contrario, ut apparet, modo, ſed recte, accipit. J.G.

Ibid. Οὐκ ἂν φθάνοις] V. γνωμ. c. 14. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἀδίκημα ἐκ μαθητὴν ποιούμενος. Et ſub fin. Ἡσ. οὐκ ἂν φθάνοις πάρεδρα μοῦσαν λέγων. c. 8. *M. du S.*

Οὐκ ἂν φθάνοις ἀνούμενος] Verſionem *Benedict. non nimis cito ipſum emeris*, *M. du S.* ita correxit: *non eſt, cur emere ceſſes*. Sed ſenſus eodem redit, apertior tamen eſt; ideoque recepi *Sòulii* correctionem, quae Gronovianae interpretationi quoque convenit. Cum *Gronov.* enim ait, *Bened.* verſionem plane contrariam eſſe Graecis, ignoſcant mihi ejus Manes, ſi id nego vero: nam eadem mens videtur fuiſſe iſtius verſionis, *non nimis cito emeris*, quae Gronovianae; voluit enim dicere, non nimium poteris feſtinare in emundo. Sed quia enuntiatio tamen aliquo modo ambigua erat, *Gronov.* latina illa verba ita accepit, ac ſi τὸ *non* prohibendi modo poſitum eſſet, ſignificaretque *noli illum tam cito emere*, quod ſenſum certe Graecis verbis contrarium exhiberet. Jam vero, cum reddiderim, *non eſt, cur ceſſes emere*, ſive, *noli cunctari*, nihil amplius hoc adverſari videbitur τῷ *non poteris, quin emas*, quod etiam appoſitum foret; adeoque recte etiam vertitur in tab. Cebet. p. 8. *Ed. Rel.* Οὐκ ἂν φθάνοις τοῦτο διηγούμενος. *Quin igitur nobis iſta ſtatim explicas.* Adde *Ariſtoph. Pl.* 485. Οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττοντες. Ubi recte Scholiaſt. οὐκ ἀναβάλοιο — ἀντὶ τοῦ ταχέως ἀπελθόντες τελευτήσετε. *Nolite differre*, — pro, *cito abeuntes morimini.* Vid. eumd. *Ariſtoph.* ter quater alibi, ut alios omittam, quia phraſis eſt ſatis obvia. J.F.R.

15. Ὅσος ὁ γελαστικὸν] Contra diſputat *Theod. Marcil.* ad *Perſ.* J.B.

19. Καλαλείπεται] Angl. καλαλείπει. J.B.

Καλαλείπεται] Ita P. Ed. J. & ni fallor, Angl. Cod. Reliqui libri καλαλείπεται, minus commode. Vid. Διάσ. c. 27. *M. du S.*

20. Πυῤῥίας] Pyrrhonem innuit, de quo vide Ἰκαρ. c. 25. ſi autem haec ſcriptura genuina eſt, petitus jocus eſt ex nomine ſervi, ad quod proxime Philoſophi nomen accedebat. Vid. *Diog. Laërt.* p. 252. & A. Gell. XI. 5. *M. du S.*

Πυῤῥίας] Servavi Graecum nomen, quod ſervile alioquin eſt, & *rufum* ſignificat; ne periret, quem ſubeſſe putabam ad *Pyrrhonis* nomen, reſpectus. J.M.G.

25. Φι-

σὺ τί ὄφελες ; ΦΙΛ. Οὐδέν. ΑΓΟ. Πῶς τοῦτ' ἔφησθα ; ΦΙΛ. Ὅτι οὐδὲν ὅλως εἶναί μοι δοκεῖ. ΑΓΟ. Οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα ἐσμέν τινες ; ΦΙΛ. Οὐδὲ τοῦτο οἶδα. ΑΓΟ. Οὐδ' ὅτι σὺ τίς ὢν τυγχάνεις ; ΦΙΛ. Πολὺ μᾶλλον ἔτι τοῦτ' ἀγνοῶ. ΑΓΟ. Ὦ τῆς ἀπειρίας! τί δαί σοι τὰ στάθμια ταυτὶ βούλεται ; ΦΙΛ. Ζυγοστατῶ σὺν αὐτοῖς τοὺς λόγους, ἢ πρὸς τὸ ἴσον ἀποθύνω. καὶ ἐπειδὰν ἀκριβῶς ὁμοίους τε ἢ ἰσοβαρεῖς ἴδω, τότε δὴ ἀγνοῶ τὸν ἀληθέστερον. ΑΓΟ. Τῶν ἄλλων δὲ τί ἂν πράττοις ἐμμελῶς ; ΦΙΛ. Τὰ πάντα, πλὴν δραπέτιν μεταδιώκειν. ΑΓΟ. Τί δαὶ τοῦτό σοι ἀδύναιον ; ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ γαθέ, ὑ καλαλαμβάνω. ΑΓΟ. Εἰκότως· βραδὺς γάρ, ἢ ναθής τις εἶναι δοκεῖς. ἀλλὰ τί σοι τὸ τέλος τῆς ὀφρύος ; ΦΙΛ. Ἡ ἀμαθία, ἢ τὸ μήτε ἀκούειν μήτε ὁρᾶν. ΑΓΟ. Οὐκοῦν ἢ ναφὸς ἅμα, ἢ τυφλὸς εἶναι λέγεις ; ΦΙΛ. Καὶ

mum dic mihi, quid noſti? PHIL. Nihil equidem. EMT. Quid tibi vis hoc reſponſo? PHIL. Nempe nihil omnino mihi eſſe videtur. EMT. Ergo neque nos quidquam ſumus? PHIL. Neque hoc novi equidem. EMT. Neque te aliquid eſſe noſti? PHIL. Etiam multo hoc magis ignoro. EMT. Quanta haec eſt dubitatio! Iſta vero bilanx quid ſibi vult? PHIL. Rationes in ea expendo, & exaequo, cumque ad amuſſim pares & ejusdem ponderis eſſe intelligo, tum demum utra verior ſit, plane ignoro. EMT. Reliquarum rerum num quid facere recte & ordine potes? PHIL. Omnia, niſi quod fugitivum male perſequor. EMT. Cur vero hoc non potes? PHIL. Quia, vir bone, non comprehendo. EMT. Credibile eſt. tardus enim & ignarus eſſe videris. Sed quis finis tibi ſcientiae eſt? PHIL. Nihil diſcere, & nihil audire, nihil videre. EMT. Surdum igitur ſimul & caecum eſſe dicis te ipſum. PHIL. Et inſuper

a Τότε δή] Τότ' ἤδη τότε. Minime repudio, modo legas, *τότε δὴ τότε*.

40. * Ναθὴς] Ῥάθυμος, παρὰ τὸ νω στρητικὸν, ἢ τὸ θέω, τὸ τρέχω. ὁ ἐστρημένος τοῦ θέειν, ἤγουν τρέχειν.

* Ναθὴς] In *V.* ſcriptum eſt: Εἰκότως βραδὺς γὰρ] Ῥάθυμος παρὰ τὸ &c. ſed mox iisdem repetitis adcuratius: Ναθὴς] Ῥάθυμος &c. A. Ed. praefert: παρὰ τῷ νω στρηλικὸν καὶ τῷ θέειν.. Θεῖν. *Salmas.* στρηλικὸν correxerat: verum *V.* quam dedi lectionem literis claris exhibebat: non diſſentit *Etymol.* p. 608. Ναθὴς, ὁ βραδὺς καὶ ἐκλελυμένος· παρὰ τὸ νω τὸ στρητικὸν, καὶ τὸ θέω τὸ τρέχω γίνεται ναθὴς ὡς ἀρῶ, ναρδὴς· ὁ ἐστρημένος τοῦ θεῖν. *T.H.*

25. ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ. Οὐδέν] Legendum omnino ΦΙΛΩΝ. *ibid.* Sermo eſt de Philone Sceptico philoſopho, de quo *Laërtius* in Pyrrh. §. 67. ἀλλὰ Φίλων ὁ Ἀθηναῖος, γνώριμος αὐτοῦ γενόμενος. Scriptum fuerat ΦΙΛ. quod poſtea in Φιλόσοφος abiit in editione utraque Baſileenſi, & in Salmurienſi. Vide nos ad *Laërt.* IX, 67. *AE.M.*

ΦΙΛ.] Lego ΠΥΡΡ.] Cum omnes libri haberent *φιλόσοφος*, mutandum duxi, Pyrrhonisque nomen reposui. Menagius de Philone quodam intellexit; (vid. not. ad *Diog. Laërt.* p. 248.) Sed ejus ratio non placet. Quod autem ibidem monet ex Suida de quodam, cui *Philoſophus* nomen eſſet, de eo intelligendum puto, qui a Diogene Laërtio *Philippus* dicitur, p. 78. E. Certe Opuntio huic Philippo tribuitur ab utroque liber, qui inter Platonis de legibus XIII. Ἐπίνομις dicitur; niſi quod apud Suidam *φιλόσοφος* vocatur, non *Philippus*, quod facile librarii culpa factum. *M. du S.*

Ibid. Οὐδέν] Hoc ait, quoniam ἀκαταληψίαν ὑπερβάλλειν αὐτὴ δὲ ἀκαταληψία τὸ μηδὲν ὑφιστᾶσθαι πρὸς λῆψιν, ἀλλὰ πάντα ἀξιοδιάστατον αὐτῆς, ἤδη εἰς γνῶσιν ἔχειν δοκεῖ. Propterea dicit ὁ Πύῤῥων ἀδυνάτους ἔχειν φαντασίας μεταδιώκειν, ἤτοι ἐπὶ τὰ τὴν γνῶσιν * ἀνεφυγγύητα ἤδη ἀλλὰ εἶος τε εἶναι. De Pyrrhone lege in de Off. *Cicer.* ſi recte memini. *G.* * Sic erat in ſchedis G. ego ἀνεπτυγχάνητα a prima manu fuiſſe crediderim. *M. du S.*

Rectiſſimum eſt ἀνεφυγγύητα, nec ſollicitandum; ut manifeſto patet ex ἀξιοδιάστατον, φαντασίας μεταδιώκειν, & ἀλλὰ, quae verbum illud poſtulant: alterum hac ſtructura ne Graecum quidem. *T.H.*

39. Οὐ καταλαμβάνω] Nimirum καταλαμβάνειν ad intellectus facultatem creberrime referunt Sceptici cum Academia, negantque aliquid a ſe *comprehendi*, h. e. plene & ſine oppoſiti formidine cognoſci. Haec eſt ἀκαταληψία illa nobilis, in qua more ſuo nugatur noſter. *J.M.G.*

58. Κατὰ τὸν χείρω λόγον] Adſcripſit his pater notam ab

per judicii omnis expertem, & sensus, & summum a verme nulla in re differentem. EMT. Propter haec emendus mihi videris. Quanto hunc dignum dicemus? MERC. Mina Attica sume tibi. Heus tu quid ais? num te emi? PHIL. Obscurum id est. EMT. Minime vero, emi enim & pecuniam numeravi. PHIL. Cohibeo me hac de re, & dispicio. EMT. Quin tu sequere me, ut par est meum servum. PHIL. Quis novit utrum vere illa dicas? EMT. Praeco, & mina, & praesentes. PHIL. Adsunt ergo nobis quidam? EMT. At ego tibi jam in pistrinum compacto planum faciam, dominum me tuum esse, secundum rationem deteriorem. PHIL. De hoc cohibeo adsensum. EMT. At ego *quid videatur* pronunciavi. MERC. Desine contra niti, & sequere emtorem, vos autem in crastinum invitamus. Nam idiotas, & sellularias, & forenses vitas praeconio vendemus.

ἄκριτός γε προσέτι, καὶ ἀναίσθητος, καὶ ὅλως τὸ σκώληκος ὑδὲν διαφέρων. ΑΓΟ. Ὠνητέος εἰ διὰ ταῦτα. πόσου τοῦτον ἄξιον χρὴ φάναι; ΕΡΜ. Μνᾶς Ἀττικῆς. ΑΓΟ. Λάμβανε. τί φῄς, ὦ οὗτος, ἐπριάμην σε; ΦΙΛ. Ἀδηλον. ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἐωνημαί γ', καὶ τἀργύριον κατέβαλον. ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τούτου, καὶ διασκέπτομαι. ΑΓΟ. Καὶ μὴν ἀκολούθει μοι, καθάπερ χρὴ ἐμὸν οἰκέτην. ΦΙΛ. Τίς οἶδεν, εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῄς; ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ, καὶ ἡ μνᾶ, καὶ οἱ παρόντες. ΦΙΛ. Πάρεισί γὴ ἡμῖν τινες; ΑΓΟ. Ἀλλ' ἤδη σε ἐμβαλῶν ἐς τὸ μύλωνα ποιήσω εἶναι δεσπότης κἀτὸν χείρω λόγον. ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τούτου. ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἤδη γε ἀπεφηνάμην. ΕΡΜ. Σὺ μὲ παῦσαι ἀντιτείνων, καὶ ἀκολούθει τῷ πριαμένῳ· ὑμᾶς δ' ἐς αὔριον παρακαλοῦμεν. ἀποκηρύττειν γὰρ τοὺς ἰδιώτας, καὶ βαναύσους, καὶ ἀγοραίους βίους μέλλομεν.

ἐωνημαι attice C. R.

ab *Bourdelotio* in margine positam; nempe [Alludit λόγους ἥττω ∈ κρείττω, quos vocant.] Non potest enim esse dubium, quin sit inepta ista animadversio, quum nihil ista vel ad vocem χείρω vel ad Lucianeum λόγον faciant. Et plane alludit auctor ad ea, quae paulo ante vendendus dixerat, se ζυγοστατῶν τοὺς λόγους ∈ πρὸς τὸ ἴσον ἀπαδύσειν. Hinc lepide ludit, & denunciat se πιθανὸν εἶναι δεσπότην miseriore argumentandi modo; per flagra nempe. Similiter loquitur pro lapsu inter salutandum. ὅμως τῷ δικαίῳ λόγῳ οὐκ ἂν ἔχοι ὅπως τῶν ἁμαρτημάτων. In Harmonide. ἔστω δὴ ἅμα σὺ ἡμᾶς ἡμῶν φαύλους τῷ δικαίῳ λόγῳ. *J. G.*

Ibid. Τὸν χείρω λόγον] *Diogen. Laërt.* in Socr. *Gell.* V, 3. *A. V.*

Τὸν χείρω λόγον] Κρείττων λόγος est, quum verborum industria s. sophismatibus, causa infirmior fit fortior. Conf. *Aeschin. Socrat.* Dial. 2. §. 10. f. ἥττων autem vel χείρων λόγος, ejus, qui vincitur, etiamsi causam justam habeat, *Aristoph.* Nub. 112. utrumque hunc sermonem explanat, eumque falso Socrati tribuit, vid. *Clericum* ad Aesch. l. c. Scholiaque & interprett. ad *Aristoph.* *J. F. R.*

Ibid. Χείρω λόγω] *Aristoph.* Nεφ. III. 2. λόγος ἥττων καὶ κρείττων. *M. du S.*

Supra ad verba Οὐδὲ ὅτι c. 6. omissa est nota *Bourd.* & *Cogn.* quare eam hic subjungimus: Οὐδὲν τι] ait, sic recte Angl. Cod. hanc lectionem. agnoscit. hac de re dico ad Hel. *Bourd. Nullum animal*] *Athen.* Lyconis testimonio Pythagoram animatis victitasse probat, *Gell.* L. IV. c. XI. *Cogn.* Idque pluribus probatur in notis *Gronovii* ad Gell. *J. F. R.*

Ibid. c. 14. Τίψις, ἀτιμία] Tacite praeterii errorem *Bourdelotii*, qui id exponit, quasi adjectiva essent opposita, sive oxymora, ut καιρὸς ἄκαιρος & similia, & conjunctim legenda; sed eruditi per se ejus festinationem detegent, ceteri vel ex ipsa versione videbunt quid is erraverit. Sed plura forent monenda, si spatium esset. *J. F. R.*

ΑΛΙΕΥΣ, Η ΑΝΑΒΙΩΝΤΕΣ.

PISCATOR, VEL REVIVISCENTES.

ΣΩΚΡ.

SOCR.

Βάλλε, βάλλε τὸν κατάρατον [1] τοῖς ἀφθόνοις λίθοις· ἐπίβαλλε τὰ βώλον. προσεπίβαλλε καὶ τὸ ὀστράκινον· σαῖε τοῖς ξύλοις τὸ ἀλιτήριον· ὅρα μὴ ἀλαφύγῃ. καὶ σὺ, ὦ Πλάτων, βάλλε. καὶ σὺ, ὦ Χρύσιππε, καὶ [b] σύ· πάντες ἅμα ξυναράξαμεν ἐπ' αὐτόν, Ὡς σκὴρ σκήρῳφι [c] ἀρήγῃ, βάκλον δὲ βάκλοισι. κοινὸς γὰρ πολέμιος, καὶ οὐκ ἔστιν [d] ὅν τινα ἡμῶν οὐχ ὕβρισε. σὺ δὲ, ὦ Διόγενες,

FEri, feri execrabilem saxis copiosissimis: adjice glebas: insuper adjice testas. Pulsa baculis impium, vide ne effugiat. Et tu, Plato, feri, & tu, Chrysippe, & tu. Omnes simul facta testudine in illum irruamus,

Ut baculis baculus firmetur, peraque peris.

Communis enim hic hostis est, neque quisquam nostrum, quem contumelia non adfecerit. Tu vero Diogenes, si unquam alias,

ΣΩΚΡ.] Persona Socratis additur in *F. H.* Fl. & *Amst.* in nonnullis deest. a Τοῖς ἀφθόνοις] Ἀφθόνοις deest in *F.* ἀφθόνοις τοῖς *J.* b Σύ] Addit δὲ P. c Ἀρήγῃ] Sic C. Fr. B2. P. ἀρήγει *F.* A1. *J. S.* d Ἡμῶν] Ὑμῶν Fl. male.

1. Κατάρατον] Ἀλίεν. *G.*

7. Πάρ. . .] Παρῳδεῖ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο· ὡς τοῦ Β. τῆς Ἰλιάδος, Ὡς φράτερ φράτερφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις. *G.*

ΑΛΙΕΥΣ] In opere suo de Sophistis, Ceesselius putat, hunc titulum ex Platonis *Sophista* petitum, quia Sophistarum illic artem *hamatoriam* dici & describi reperit. Non satis animadvertisse videtur vir doctus, Lucianum ipsum hic partes piscatoris agere, quo pseudophilosophos illos, voluptati servientes & avaritiae, illecebris auri captos detegat, e latebris tandem suis eruat, orbique terrarum deridendos exponat.

Prioris hic dialogus apologia est, quam insurgentibus in se aevi sui Philosophis opposuit. In eo autem quanto majorem erga veros & infucatos Philosophiae cultores benevolentiam amicumque profitetur animum, tanto vehementius in eos invehitur, qui praeclaro nomine abuti, aut avaritiae, aut aliis non minoribus vitiis turpiter inserviunt; quorum nonnullos aperte jam, etsi nemini pepercerit, digito quasi monstrat. Post dialogos mortuorum scriptus est. Vid. c. 26. *M. du S.*

ΑΛΙΕΥΣ Η ΑΝΑΒ.] In hunc Dialogum *Brodaeus Miscellaneis* c. 22. lib. III. *Th. M.*

ΑΛΙΕΥΣ Η ΑΝΑΒ.] Consului *Brodaeum*; ille vero l. c. eadem habet quae alii ex *Hom.* quoque adduxere, non additis tamen versuum numeris, quare haec non repetemus, addit solummodo: *ferebant autem peram & baculum aliquando philosophi, sed in primis Cynici.* Quae vero ad reliqua hujus dialogi habet, suo loco addemus. *J. E. R.*

1. Βάλλε] Vid. *Aristoph.* Acharn. II, 2. quem hic exprimit. *A. F.*

2. Ἀφθόνοις τοῖς] Leve hoc, sed melius ex Ed. *J.* quam ut est in reliquis, τοῖς ἀφθόνοις. *M. du S.*

6. Καὶ σὺ δὲ] Ita legit P. & videtur nomen aliquod excidisse. *M. du S.*

7. Ὡς πάρ.] Alludit ad hunc Homericum versum Iliad. 16. *G. C.*

Ὡς πάρ.] Sed numerus est vitiosus, & versus ipse vitiose expressus, tam in *Parisina*, quam in *Graeca*. Edit. Ideo eumdem errorem non iterum describemus, sed versum Homeri mox subjiciemus. *J. F. R.*

Ibid. Βώλοισι] Hom. Il. B, 363. Ὡς φράτερ φράτερφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις. Ubi vid. not. S. Clarkii, sed Scholiastes & *Brod.* in Misc. p. 2. c. 22. jam monuere, versum ex Iliad. B. esse desumtum, idem complures commentatores fecere. quod comperi, postquam haec scripseram. *J. F. R.*

10. Εὐθὺς] Etiam alias minabantur & percutiebant baculis philosophi, vid. Ael. V. H. X. 16. *J. F. R.*

11. Τὴν ἀξίαν] Δίκλω. *J. Br.*

12. Κεκμήκατε, ὦ Ἀριστιππε] Auctior est vetus Codex: κεκμήκατε, ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀριστιππε. *J. G. G.*

Ibid. Ἐπίκουρε καὶ Ἀρ.] Epicuri nomen, quod in editis exciderat, ex Mss. Gr. & P. restituimus. Aptissime autem Epicurum & Aristippum, utpote laboris metuentes, statim fessos inducit. *M. du S.*

14. Ἐγὼ

lus, clava nunc utere; nec remitte quidquam. Jam dignas maledico illo ore poenas luat. Quid hoc? festine estis, Epicure & Aristippe. Certe non decebat. Sapientes estote, jam *In pectus vobis calidae vetus impetus irae* redeat.

2. Aristoteles, magis accelera! Bene habet. Capta est bestia. Cepimus te impure. Mox igitur scies, quibus viris maledixeris. Quo vero modo illum tractabimus? Variam enim contra ipsum mortem excogitemus, quae sufficere nobis omnibus possit; dignus enim est, qui septies unicuique nostrum pereat. PLAT. Ego censeo flagellis caesum palo figi, oculos illi effodi,

ἐ πῶλε, ἄλλε, χρῶ τῇ ξύλῳ, μηδὲ ἀπῇς ἀνύτε C.R. 2.
δόκησιν τ' ἀξίαν, βλάσφημ' ὦν. τί τοῦτο; κεκμήκασι, ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀρίστιππε; καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν.

Ἐστὲ σοφοί, μνησικακὲς δὲ θυμὸς ὀργῆς. ἄνδρες addit Z et C.R
Ἀριστότελες, θᾶττον πτέρυσσον ἔτι θᾶσσον. ὅτι optime C.R
καλῶς ἔχει· ἐάλωκε τὸ θηρίον· εἰλήφαμέν σε, ἔχει, C.R.
ὦ μιαρέ. εἶσῃ γὰρ αὐτίκα, οὓς τινας ὄντας τινας ὀνειδίσειας C.
ἡμῖν ἐκακηγόρας. τῷ τρόπῳ δέ τις αὐτὸν καὶ μετέλθοι; ποικίλον γάρ τινα θανάτου κατ' αὐτοῦ, μετέλθοι Z C.
ὅσον ἡμῖν ἐξαρκέσαι δυνάμενον, καθ' ἕκαστον ἑπτάκις γὰρ ἕκαστος ἐπαρχέσαι C.R
ἡμῶν ἀπολέσθω. ΠΛΑΤ. Ἐμοὶ μέν, καὶ δοκεῖ αὐτὸν, μὴ Δία, μαστιγωθέντα γε πρότερον, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκαὶ δοκεῖ αὐτὸν C.R
ἐπὶ δρ. C.R.
ἀνασχολιπαθῆναι C
πολὺ πρότερον
ἐκκεκόλαφθαι C.

ε Ἐστὲ σοφοί] Addit καὶ P. f Ἀριστοτέλες] Ἐπίκουρε καὶ Ἀριστοτέλες G. P. g ΠΛΑΤ.] Οὐκ ἔστιν οὐ ἄλλος ὁ ΠΛ. P. Sed habet Fl. *M. du S.*

14. Ἐστὶ σοφοὶ] Parod. *Homer.* quales hic multae: *Homerus, ἐστὶ φίλοι.* *J.B.*

Ἐστὲ σοφοὶ] Lepidissime *Lucianus* in dialogo, cui nomen dedit Reviviscentibus, inducit omnis Philosophorum sectae principes, Socratem, Platonem, Diogenem, alios, ab inferis existentes, inque ipsum Lucianum, (a quo indigne habitos se arbitrabantur in proxime praecedenti Vitarum Auctione; ubi venum propositi, atque adeo omnium risui expositi fuerant) impetum facientes. Itaque Socrates ubi reliquos Philosophos quanto maximo poterat fervore animi in Lucianum incitasset, tandem labascere eos putans, Ὁμηρικῶς classicum canit,

— Ἐστὶ σοφοί, μνησικακὲς δὲ θυμὸς ὀργῆς.

Nempe *Homerus* Il. A. vs. 287.

Ἄνδρες ἐστὶ φίλοι, μνησικακὲς δὲ θυμὸς ἀλκῆς. *J.J.*

Ἐστὲ σοφοί] *Hom.* Il. A. 287. Ἄνδρες ἐστὲ, φίλοι, μνησικακὲς δὲ θυμὸς ἀλκῆς. Unde & hic ἀνδρες excidisse conjicio, quod cur rejiceret, nulla erat ratio. *M. du S.*

Ἐστὲ σοφοί] Il. Π. 270. Ἄνδρες ἐστὲ, φίλοι, μνησικακὲς δὲ θυμὸς ἀλκῆς. *J.M.G.*

Ἐστὲ σοφοί] *Brod.* Miscell. p. 2. c. 22. ait: *Hom.* Il. Θ. dixisse — μνησικακὲς δὲ θυμὸς ἀλκῆς. Recte; sed vers. Il. Θ. est 174. Et Z. 112. Adde tertium idem dicentem, loco ab *Soulio* indicato; ubi semper habet: Ἄνδρες ἐστὲ, φίλοι, μνησικακὲς δὲ θυμὸς ἀλκῆς. quare non dubitem Ἄνδρες excidisse ex Luciano, quia amat integros versus adducere, ὀργῆς vero retinendum credo, nec in ἀλκῆς mutandum, non tam, quia memoriter ab nostro citatum est, sed quia dicta opera ὀργῆς pro ἀλκῆς dixit, ut supra πῆρι pro φρένες. quo *iracundiam* philosophis exprobraret, non *robur*. Immo quasi vanam sine viribus iram. *J.F.R.*

21. Ἑπτάκις] Atqui sex tantum mox numerantur: Chrysippus, Epicurus, Plato, Aristoteles, Pythagoras & Diogenes. Quis ergo septimus ille? Socratesne, qui hic loquens inducitur, quemque interfuisse constat (vid. tit. & c. 10.) an, quem jam nominavit, Aristippus? Pro VII. jam VIII. habemus. Haereo, ut ut sit, male haec prius & legebantur, & vertebantur. *M. du S.*

22. ΠΛΑΤ.] Verba quae hic uni tribuuntur Platoni, a multis tumultuantibus prolata puto, praesertim cum idem Plato paulo post aliam sententiam proferat ab his omnibus diversam, & sane nullum nomen hic reperiri in multis cod. Mss. observavit *Longol.* Empedoclem autem consulentes inducuntur, ut de crateribus suis loquens risum excitet. Legendum itaque censeo aut ΦΙΛ. aut distincte, Ἀλλ. Ἀλλ. *M. du S.*

23. Μαστιγωθέντα πρότερον] Omnia haec in interprete turbata: μαστίγωσις ante crucem nota. Sic apud *Dion. Hal.* 5. & tangunt Litterae sacrae. *J.B.*

Μαστιγωθέντα] Flagellationem praemittit solitam crucifixioni, notissimum, vid. tamen s. v. *Lipsium* de cruce. l. 2. c. 2. & *Joseph.* de bell. Jud. l. 2. c. 14. f. *J.F.R.*

24. Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκολαφθῆναι] Hos solebant candenti ferro perforare; ut alii docuerunt ex *Parthenii* cap. 20. *J.B.*

κόφθω, ἢ γλῶτταν αὐτὴν [a] Ὀπιπολὺ πρότερον ἀποτεμήσθω. σοὶ δὲ τί Ἐμπεδοκλεῖς, δοκεῖ; ΕΜΠ. Ἐς τοὺς κρατῆρας ἐμπεσεῖν αὐτὸν, ὡς μάθοι μὴ λοιδορεῖσθαι τοῖς κρείττοσι. ΠΛΑΤ. Καὶ μὴν ἄριστον ἦν καθάπερ τινὰ Πενθέα, ἢ Ὀρφέα. [b] λακιστὸν δὲ πέτραισιν εὑρεῖν μόρον, ἵνα ἀν ᾖ τὸ μέρος αὐτῶν ἕκαστος ἔχων ἔχοι, ἀπαλλάττοιτο.

ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ πρὸς ἱκετῶν φείσασθέ μου. ΣΩΚ. Ἄραγε· οὐκ ἀν ἀφεθείης ἔτι· ὁρᾷς δὲ δὴ καὶ τὸν Ὅμηρον ἃ λέγει, ὡς

Οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά;

ΛΟΥ. Καὶ μὴν καθ' Ὁμήρου ὑμᾶς καὶ αὐτὸς ἱκετεύσω. αἰδέσεσθε γὰρ ἴσως τὰ ἔπη, καὶ οὐ παρόψεσθε ῥαψῳδήσαντά με.

Ζωγρεῖτ' οὖν κακὸν ἄνδρα, καὶ ἄξια δέχθε ἄποινα,
Χαλκοῦ τε, χρυσοῦ τε, τὰ δὴ φιλέουσι σοφοὶ περ.

linguam ipsam multo prius praecidi; tibi quid videtur Empedocles? EMP. In crateres dejici Ætnae, ut discat non maledicere melioribus. PLAT. Quin optimum fuerit, eum instar Penthei alicujus aut Orphei, lacerum invenire fatum per petras, ut etiam partem illius habens quisque discedat.

3. LUC. Minime vero: sed per Jovem supplicum praesidem mihi parcite. SOCR. Decretum est. Non amplius potes dimitti. Vides vero quid Homerus dicat,

Numquam foedera fida leonibus atque viris sunt.

LUC. Verumtamen ex Homero & ego vobis supplicabo: reverebimini forte versus, neque adspernabimini consuentem carmina.

Quem capitis bonus est donis redimendus opimis,
Aere, auro: nec enim sapientes munera spernunt.
PLAT.

a Ὀπιπολὺ] Ἔτι πολὺ. P. nil mutat Fl. b Λακιστὸν] Κάκιστον Br.

30. Λακιστὸν] Σχιστὸν V.

25. Τὴν γλῶτταν αὐτὴν ὀπιπολὺ πρότερον ἀποτεμήσθω] Quum Pirckhaimerus mediarum vocum rationem nullam habuisset, Benedictus vertit *& in multas partes abscissa*, subintellecto τῆ *prius* ex praecedentibus. Quod prorsus non placet, quum in Graecis nihil dicatur de multis partibus. Sed vel intelligi debet *magna ejus parte* vel *in multum prius abscisa*, aut *longo tempore prius abscisa*, in utrumque enim respectum vocabulo isto ὀπιπολὺ utitur Lucianus. Mox mirum, unde *Benedictus* πρὸς Ἱκετῶν vertere potuerit *per supplicem Jovem*, quum debuerit *supplicum praesidem*. *J.G.*

27. Κρατῆρας] Ætnae crateres, in quos praecipitem se dedisse memoratur Empedocles. *J.Br.*

30. Πενθέα] De hujus exitu *Euripidem* vide in Bacch. 1029. & seqq. Orphei mors nota. Sed versum, quem affert, unde habeat, non liquet, nisi quod Euripideum credo. *M. du S.*

Ibid. Λακιστὸν] Placet κάκιστον. Est autem *Euripidis* senarius. *J.Br.*

Λακιστὸν] Ex *Euripide*. Cætera Homerica sunt ex 7. & 10. Iliad. *J.B.*

Λακιστὸν] *Brodaeus* (Misc. modo citatis) κάκιστον. Fallitur. λακιστὸν μόρον Lucianus dixit admodum signanter, exprimens mortis genus, quo discerpti magno strepitu Pentheus & Orpheus. *Th.M.*

Λακιστὸν] *Brodaeus* mavult κάκιστον. Sed nihil mutandum; vid. Τρωγ. v. 116. ubi noster id usurpat. *M. du S.*

33. Ἱκετῶν] Intellige Διὸς. *J.Br.*

Ἱκετῶν] In antiq. versione hoc verbum plane omissum erat, in *Ed. Bened.* ridicule: *obsecro per supplicem Jovem*; sed Graeca expressit Cl. *Gesn.* non visa manu *Soulii*, quae, *per supplicum praesidem Jovem* margini *Bened.* adleverat. Et sic saepe video illi cum nostro convenire in versionis correctione, quod tanto majus veritatis inventae indicium. *J.F.B.*

34. Ἄραγε] Vid. & Καλωπλ. c. 8. & *Eur.* Med. 322. 743. Hipp. p. 224. Adde & *Suid.* *M. du S.*

35. Ὅμηρον δὲ λέγω] Il. X. Τὰ δὴ φιλέουσι σοφοὶ περ. Et mox ad Ζωγρεῖτε subjicit idem *Brodaeus Hom.* Il. Z. Ζωγρεῖτε Ἀτρεΐδης ἠδὲ σύ γ' ἄλλοι ἄξια δέχθε ἄποινα &c. vers. est 46. *J.F.B.*

36. Οὐκ ἔστι] *Hom.* Il. X. 262. Ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά; in nota *Marcil.* in edit *Graev.* citabatur Il. 10. per errorem Literae X. Sed idem jam fuerat in nott. *Baurd.* Parisinae Edit. adjunctis. *J.F.B.*

40. Ζωγρεῖτ'] Cento hic ex locis in margine adscriptis confectus, non sine falsa additione, qua Philosophos avaritiae arguit. Vid. *Hom.* Il. K. 378. & Λ. 23. Item Δ. 131. *M. du S.*

42. Μὴ

PLAT. Sed neque nobis deerit Homerica responsio: audi modo,

Ne meditare fugam, blasphema, barbare, lingua,
Ostentans aurum, postquam mea praeda fuisti.

LUC. Vae mihi, Homerus destituit, spes nostra maxima: ad Euripidem nempe confugiendum: forte ille me servaverit.

Ne caede supplicem; quem jus vetat mori.

PLAT. Quid vero? Nonne & illa sunt Euripidea,

Haud digna ferre, indigna qui patraverit.

LUC. *Sic verba propter ergo nos occiditis?* PLAT. Sic per Jovem. Ait enim idem ille,

Effrenis oris & stuporis impii solet esse finis infortunium.

4. LUC. Igitur cum stat sententia, omnino interficere me, nec ulla arte licet mihi effugere, agite, hoc mihi dicite, qui

ΠΛΑΤ. Ἀλλ' οὐδὲ ἡμεῖς ἀπρήσομεν πρὸς σὲ Ὁμηρικῆς [c] ἀντιλογίας. ἄκυε δή,

Μή δή μοι φύξιν γε κακηγόρε βάλλεο θυμῷ,
Χρυσόν τ' ὀφ λέξας, ἐπεὶ ἴκεο χεῖρας ἐς ἁμάς.

ΛΟΥΚ. Οἴμοι τ' κακῶν! ὁ μὲν Ὁμηρ⊖ ἡμῖν ἄπρακτ⊖, ἡ μεγίστη ἐλπίς. ὅθι τὸν Εὐριπίδην δή μοι καλαφθικτέον· τάχα γὰς ἂν ἐκεῖν⊖ σώσειέ με.

[d] Μὴ κλεῖναι τ' ἰκέτιν· ὃ γὰ θέμις κλανεῖν.

ΠΛΑΤ. Τί δὲ οὐχὶ κἀκεῖνα Εὐριπίδου ἐστὶν,

Οὐ δυνὰ πάσχειν δυνὰ τοὺς εἰργασμένους;

ΛΟΥ. Νὴ ὧν ἔκαλι ῥημάτων κλείνετέ με;

ΠΛΑΤ. Νὴ Δία. Φησὶ γοῦν ἐκεῖν⊖ αὐτὸς,

Ἀχαλίνων στομάτων ἀνόμου τ' ἀφροσύνας,
τὸ τέλ⊖ δυστυχία.

ΛΟΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ δέδοκλαι πάντως ἀποκλινοῦναι, ὦ ὠδεμία μηχανὴ [e] τοῦ ἀφυγεῖν με, φέρε, τοῦτο γοῦν εἰπατέ μοι, οἱ τι-

[c] Ἀντιλογίας] Nihil mutant Fr. B2. H. Fl. J. [d] Μὴ κτεῖναι] Sic etiam Fl. & H. [e] τοῦ ἀφ.] Sic sola J. reliquae τὸ male.

42. Μὴ δὴ φιλέουσι σοφοι πφ.] *Lucianus* e suo addidit. *J. Br.*

45. Ἀντιλογίας] Forsan ἀπολογίας. vid. Her. c. 15. *M. du S.*

46. Μὴ δή μοι φύξιν γε] Est hic & Homeri vers. Il. H. ait *J. Br.*

Μὴ δή μοι φύξιν γε] Non invenio. Sed Il. K. 447. Μὴ δή μοι φύξιν γε Δόλων ἐμβάλλεο θυμῷ. *J. F. R.*

52. Μὴ κτεῖναι] Ex qua Eurip. fabula, nescio. *M. du S.*

Μὴ κτεῖναι] Perspicuum est (ait cl. *Jens.* Lect. Lucian. p. 166.) in voce κτεῖναι corripi diphthongum ει etiam sequente consona, quod non insolens tamen esse, contra cl. *Bentlejum* probat ibid. qui cum ad vers. 87. *Callim.* hymn. in Jov. id negasset, omniaque ab aliis jam adducta exempla emendare conatus esset, pluribus redarguitur testimoniis a cl. *Jensio* singulari excursione, 25 paginas implente, adeoque longa nimis, quam ut pro *nota* huc inseri queat. Quare lectorem ad cap. VI. ejus *Lect. Lucian.* remittimus, quod omnino totum legi meretur. *J. F. R.*

54. Οὐ δυνὰ] Expressit *Livius* poëtae Graeci sententiam in orat. Marcelli XXVI. 31. *Quis passos esse hostilia, cum fecerint, indignatur?* *M. du S.*

55. Ἔκατι . . .] Imitationem Euripidis agnosco, cui vox haec familiaris, pro ἕνεκα. vid. *Med.* 719. & alibi passim. p. 307. A. τύφ⊖ μ' ἕκατι κατοικτε. *M. du S.*

Ἔκατι] Fiat etiam hic senarius levissima trajectione. Νὴ ὧν ἕκατι ῥημάτων μοι κτείνετε. Patet ex responso, versum hic esse debere. *J. M. G.*

Ibid. Κτείνετέ με] Κτενεῖτε legend. conjicit. *F. G.*

57. Ἀχαλίνων] Laudatur etiam a *Plut.* 893. 2. & iterum apud hunc fine Ἀποφθ. Vid. *Eurip. Bacch.* 385. *M. du S.*

60. Οὐδεμία μηχανὴ τὸ ἀφυγεῖν με] *Nullum mihi restat refugium*; sic reddidit *Benedictus*, non male, quod ad sensum; verum haud dubie Soloecum hoc. Scribe omnino τὸ ἀφυγεῖν με. *nulla effugii mihi patet via.* Sic supra in Necyomantia c. 2. iisdem paene verbis, ὠδεμία μηχανὴ τοῦ ἀφυγεῖν αὐτούς. Aliquando omittitur articulus; ut in Imaginibus c. 1. f. Εἰ δὲ κἀκεῖνα προσβλέψειέ σε, τίς ἔσται μηχανὴ λαθεῖσθαι αὐτῆς; *Si vero etiam illa te adspexerit, qua tandem ratione te ab ea avertes? Homerus* Il. I. vs. 248.

——— ὠδί τι μῆχ⊖
Ῥηϊδίως κακοῦ ἔς' ἄκ⊖ ἰδεῖν ——

Neque ulla via est perperam mali medelam inveniendi.

Aliter haec locutio concipitur ab *Luciano* Nostro in Pro Imaginib. c. 24. ἡ ὠδεμία μηχανὴ, μὴ οὐχὶ τῷ αὐτῷ σὺν ἐμοὶ κλᾶσαι. *Vel fieri non potest, quin & ille mecum vincatur.* in de Merc. Cond. c. 5. Τίς ἔστι μηχανὴ μὴ οὐχὶ ἐπὶ τοῖς τῶν κακῶς βεβουλευσαμένων δικῆν αὐτοὺς; *Quid fieri possit, quo minus & in eo videantur illi male fuisse consulti?* Sed & in his locutionibus τῷ intelligitur. Porro pro ἀνήκεσα ἐργίζεσθε, rectius in MS. legi testatur

τινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀήκεστον πρὸς ἡμᾶς [a] ἀνήκεστα ὀργίζεσθε, καὶ ὅτι θανάτῳ συνελήφατέ με; ΠΛΑΤ. Ἄ τινα μὴ εἰργάσαι ἡμᾶς τὰ δεινὰ, σαυτὸν ἐρώτα ὦ κάκιστε, καὶ τοὺς [b] καλοὺς ἐκείνους [c] σου λόγους, οὓς οἷς φιλοσοφίαν τε αὐτὴν, κακῶς ἠγορεύκεις, καὶ ἐς ἡμᾶς ὕβριζες, ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφοὺς ἄνδρας καὶ τὸ μέγιστον, ἐλευθέρους. ἐφ' οἷς ἀγανακτήσαντες ἀνελήλυθαμεν ὅτι σὲ, κωλοιτησάμενοι παρὰ ὀλίγον τὴν Αἰδωνέα, Χρύσιππος ἔτσι, καὶ Ἐπίκουρος, καὶ ἐγὼ Πλάτων, καὶ Ἀριστοτέλης ἐκεῖνος, καὶ ὁ σιωπῶν ἔτσι Πυθαγόρας, καὶ Διογένης, καὶ ἅπαντες, [d] ὁπόσους διέσυρες ἐν τοῖς λόγοις.

ΛΟΥΚ. Ἀνέπνευσα· εἰ γὰρ ἀποκτενεῖτέ με, [e] εἰ μάθοιτε ὁποῖος ἐγὼ περὶ ὑμᾶς ἐγενόμην· ὥστε ἀπορίψατε τοὺς λίθους, μᾶλλον δὲ φυλάττεσθε. χρήσεσθε γὰρ αὐτοῖς ἐπ' ἄξιον. ΠΛΑΤ. Ληρεῖς. σὲ δὴ χρὴ τήμερον ἀπολωλέναι, καὶ ἤδη γε [f] λαΐνου ἔσου χιτῶνα κακῶν ἕνεκ' ὧν ἔοργας. ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν ὦ ἄριστοι, οὐκ ἐχρῆν μόνον ἐξ ἁπάντων ἑταίρων, οἰκειότατα ὑμῖν ὄντα, καὶ εὔνουν, καὶ ὁμογνώμονα, καὶ, εἰ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, κηδεμόνα τῶν ὑμετέρων ἐπιτηδευμάτων, εὖ ἴστε, ἀποκτεῖναι; ἢ ἐμὲ ἀποκτείνητε, τοσαῦτα

sitis, aut quam immedicabilem a me injuriam passi sine ullo remedio mihi irascamini, & supplicii caussa me comprehenderitis. PLAT. Quibus nos injuriis adfeceris, ipsum te, scelus, interroga, & praeclaros illos tuos libros, in quibus & Philosophiae ipsi maledixisti, & contumelia nos adfecisti, tamquam in foro vendens praecomio viros sapientes, &, quod maximum, liberos. Propter haec indignati, contra te ab inferis huc venimus, commeatu brevi a Plutone impetrato, Chrysippus hic, & Epicurus, & ego Plato, & Aristoteles ille, & hic tacitus Pythagoras, & Diogenes, & omnes, quos in libris tuis laceraſti.

5. LUC. Respiravi. Nec enim interficietis me, ubi cognoveritis, qualem erga vos me praebuerim. Itaque abjicite lapides. quin servate potius: utemini enim iis contra dignos. PLAT. Nugaris: hodie enim periisse te oportet. Quin *saxea adest toga tantorum tibi poena malorum.* LUC. Enimvero scitote, viri optimi, me si interficiatis, quem unum omnium laudare oportebat, familiarem vestrum & benevolum, & earumdem sententiarum, & nisi dictu grave est, vestrorum studiorum curatorem quemdam tutoremque, qui tantum pro vobis

[a] Ἀνήκεστα] Sic Edd. sed ἀμειλίκτα P. & L. & Scholiast. [b] Καλοὺς] Κακοὺς L. [c] Σου λόγους] Σαλλόγους. MS. Angl. P. Edd. nil mutant. [d] Ὁπόσους] Ὅσους P. nil mutat Fl.. [e] Εἰ μάθοιτε] Ἢ μάθητε P. L. In aliis εἰ μάθητε, vel εἰ μάθοις. [f] Λαΐνου] Nihil mutat *H.* & Fl.

63. Ἀμείλικτα] Ἀνήκεστα. *V.*
71. Παραιτησάμενοι] Παραιτῶν Θεμελῶν, συγχρώμενοι αἰτεῖν. *V.*
Ibid. Αἰδωνία] Αἰδωνῖα ἢ * Ὀρφεύς. *G.*

* Ὀρφεύς] Illud ἢ Ο. ex superioribus huc inscite intrusum est. *M. du S.*

tur Cl. *Gravius* ἀμειλίκτα ὀργίζεσθε. Vitio typorum, puto, exhibitum ὀργίζεσθε pro ὀργίζεσθε. *J. J.*

Ibid. Τῶ λαφυγῶν] Secutus sum emendationem Cl. *Jensii*, quamvis in omnibus libris legeretur τὸ. Vid. *Mer.* c. 2. Confer etiam ἀποκηρ. c. 10. εἰς. c. 1. & συμπαρ. c. 4. *M. du S.*

63. Ἀνήκεστα] Angl. ἀμείλικτα. *J. B.*

Ἀνήκεστα] Procul dubio rectius Mf. εἴπατέ μοι, ὦ ἄνδρες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνήκεστον πρὸς ἡμᾶς, ἀμείλικτα ὀργίζεσθε· *dicite mihi, qui sitis, & quid tam atrox a me in vos commissum sit, qui tam implacabiliter irati estis:* invenit etiam *Beurdulatius* in Anglicano. Mox excepta mea, pro vulgato, τοὺς καλοὺς ἐκείνους σου λόγους, aeque ut Anglicanus τοὺς κακοὺς ἐκείνους συλλόγους, quod non erat rejiciendum: *tua illa prava colloquia*: σύλλογος enim apud *Demosthenem* est *colloquium*, & *circulus collaquentium*, ut docuit *Budaeus* ὁ πᾶσιν. *J. G. G.*

Ἀνήκεστα] *Hom.* Il. Δ. 127. — ἀμείλικτον δ' ἐπ' ἄνευσαν. *M. du S.*

66. Καὶ τοὺς καλοὺς] Angl. καὶ τοὺς κακοὺς συλλόγους. Sanior scripta lectio cum Ironia. *J. B.*

72. Ἐπι-

bis laboris fuſceperim. Videte igitur, ne idem faciatis, quod qui nunc ſunt Philoſophi, ingratique, iracundi, & parum officii memores videamini adverſus virum bene de vobis meritum. PLAT. Impudentiam hominis videte! Inſuper gratiam tibi maledicentiae illius cauſſa debemus? usque adeone cum mancipiis te putas diſputare veris? etiamne in beneficio nobis imputabis contumeliam tantam; & ebriam verborum in nos petulantiam?

6. LUC. Ubi ergo vos ego aut quando affeci contumelia? qui ſemper ita vixerim, philoſophiam ut admirarer, & vos ipſos laudibus tollerem, & in libris quos reliquiſtis, verſarer. Haec enim ipſa quae dico, unde alias, quam a vobis ſumens, & apum inſtar delibans flores veſtros, oſtendo hominibus? at illi laudant, & florem unumquemque agnoſcunt, unde & a quo, & quomodo legerim: & verbis quidem me ſectantur propter florum legendorum ſolertiam, re autem ipſa vos & veſtrum illud pratum, qui tales protuleritis, tam varios ſpecie & coloribus; ſi quidem legere illos ſciat aliquis & nectere & concinnare, ne alter ab altero diſſideat. Eſtne igitur, qui his bonis veſtris uſus, male audeat dicere viris bene de ſe meritis, a

ΛΟΥΚ. Πῶ γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς, ἢ πότε ὕβρικα; ὃς ἀεὶ φιλοσοφίαν τε θαυμάζων διατετέλεκα, καὶ ὑμᾶς αὐτοὺς ὑπερεπαίνων, καὶ τοῖς λόγοις, οὓς καλὰ λελοίπατε ὁμιλῶν; αὐτὰ γὰρ ἃ φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν [m] ὠφελούμενος, καὶ κατὰ μέλιτταν ἀπανθιζόμενος, ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ ἐπαινοῦσι, καὶ γνωρίζουσιν ἑκάστου τὸ ἄνθος, ὅθεν, καὶ [n] παρ' ὅτου, καὶ ὅπως ἀνελεξάμην, καὶ λόγῳ μοὐ ἐμὲ ζηλοῦσι τὴν ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθὲς, ὑμᾶς, καὶ τὸ λειμῶνα τὸν ὑμέτερον, οἵ τοιαῦτα ἐξηνθήκατε ποικίλα, καὶ ποθενοῦν τὰς βαφὰς, εἴ τις ἀναλέξαθαί γε αὐτὰ ἐπίσταιτο, καὶ ἀναπλέξαι, καὶ ἁρμόσαθαι, ὡς μὴ ἀπᾴδειν θάτερον θατέρου. ἔοθ' ὅστις ἦν ταῦτα εὖ πεπονθὼς παρ' ὑμῶν, κακῶς ἂν εἰπεῖν ἐπιχειρήσειεν εὐεργέτας ἄνδρας,

ὡς edit Z.

λαῶν Z.

cl ἕκαστος. Z.

ἀναπλέξαι Z.

καὶ ἁρμόσαι Z.

g Ὑπὲρ] Περὶ Coll. Vulgatam ſervant H. & Fl. h Τὸ] Κατὰ τοὺς πόλλους P. Angl. Edd. vulgatam tuentur. i Κακηγορίας] Sic Par. Ald. H. Bz. Fr. A. S. Fl. Sed καλὴγορίας. J. & Angl. k Οὗτος] Οὗτος S. male. Sed H. & Fl. vulgatam ſervant. l Καλαλελοίπ.] Καλὰ λελοίπ. J. m Παρελαβὼν] Λαβὼν P. n Παρ' ὅτου] Παρὰ του Ex. Fl.

88. Τὰς ὑμῶν π.] Τρ. περὶ G.

72. Ἐπίκουρ.] Excidiſſe his Socratis nomen ſupra jam monui. Putabant itaque, aut alicubi inſerendum, aut haec verba Socrati ipſi, non Platoni tribuenda, & legendum hic diſtincte, καὶ Πλάτων, ἐγὼ, &c. Sed nunc placet vulgata, καὶ Πλάτων ἐγὼ. Socratis nomen ex Miſſ. ſolis ubi reponendum ſit, definiri poteſt; neque enim a Platone commiſſum puto, ut magiſtri nomen omiſerit. De Empedocle ſi quis regerat, habeo quod reponam, neque enim princeps illius Sectae fuit, unde factum, ut hic in plebe philoſophorum facile delitesçat, non excitandus omnino, nili ridiculi cauſa, propter Ætnae crateres. M. du S.

77. Περὶ ὑμῶν] Lege, meo periculo, πρὸς ὑμᾶς. Vid. not. ad Τιμ. c. 6. Quamquam apud Xenophontem legatur περὶ ἐμοῦ ἀδικεῖν. 154. 7. M. du S.

81. Ἀείσω ἔπος] Iliad. 3. v. 57. J. B.

Ἀείσω . . .] Vid. Hom. Il. Γ. 57. M. du S.

Ἀείσω] Eandem Hiatis Sect. jam indicaverat Brodaeus Miſc. p. 2. c. 20. ſed omiſſo, ut ſemper, verſuum numero. J. F. R.

88. Μὴ τὸ Τ] Angl. κατὰ τοὺς πόλλους τὸ νῦν φιλοσόφους. J. B.

92. Τῆς κακηγορίας] Angl. καλὴγορίας. J. B.

1. Καλαλελοίπαλε] Im omnino pro καλαλελοίπ. cum S. ſcribendum, ut c. 14. ubi recte in omnibus legitur. M. du S.

15. Ἀφ'

ὁρας, ἀφ' ὧν [a] εἶναί τις ἔδοξεν; ἐκτὸς εἰ μὴ κἀ τὸν Θάμυριν, [b] ἢ τὸν Εὔρυτον εἴη τὴν φύσιν, ὡς ταῖς Μούσαις ἀντᾴδειν, παρ' ὧν εἴληφε τὴν ᾠδήν, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι ἐριδαίνειν, ἐναντία τοξεύων, καὶ ταῦτα, δοτῆρι ὄντι τῆς τοξικῆς.

quibus hoc habet, ut esse aliquis videatur? Nisi forte eo sit ingenio, quo Thamyris quondam aut Eurytus, ut occinat ipsis Musis, a quibus canendi artem acceperit, aut cum Apolline contendat, jaculari ausus contra ipsum muneris hujus & artis sagittandi auctorem.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν ὦ γενναῖε, κἀκ τῶν ῥητόρας εἴρηταί σοι· ἐναντιώτατον γὰρ ὄντι τῷ πράγματι, καὶ χαλεπωτέραν σε ἐπιδείκνυται τὴν τόλμαν, εἴγε τῇ ἀδικίᾳ καὶ ἀχαριστίᾳ προσέστιν, ὃς παρ' ἡμῶν τὰ τοξεύματα ὡς φὴς λαβών, καθ' ἡμῶν ἐτόξευες, ἵνα τοῦτον ὑποθέμενος τὸν σκοπόν, ἅπαντας ἡμᾶς ἀγορεύειν κακῶς· τοιαῦτα ὧν σοὶ ἀπειλήφαμεν, ἀνθ' ὧν σοι τὰ λειμῶνα ἐκεῖνον ἀναπετάσαντες, οὐκ [c] ἐκωλύομεν δρέπεσθαι, καὶ τὸ προκόλπιον ἐμπλησάμενον ἀπελθεῖν· ὥστε ἀφύγε τοῦτο μάλιστα δίκαιος ἂν εἴης ἀποθανεῖν.

7. PLAT. Ista quidem, vir fortis, ex rhetorum arte declamasti, maxime enim rebus ipsis sunt contraria, & eo importuniorem ostendunt audaciam tuam, quandoquidem injuriae huic ingratus etiam animus accedit, qui acceptis a nobis, quod fatere, telis, contra nos jaculatus sis, hoc uno tibi scopo proposito, de omnibus nobis male uti diceres. Haec a te praemia habemus, quod aperto tibi illo prato nostro, non prohibuimus, quo minus meteres, & pleno sinu abires. Itaque vel propter ipsum hoc mori dignus eras.

ΛΟΥΚ. Ὁρᾶτε πρὸς ὀργὴν ἀκούειν καὶ οὐδὲν τῶν δικαίων προσίεσθε. καίτοι οὐκ ἂν ᾠήθην ποτὲ ὡς ὀργὴ Πλάτων, ἢ Χρύσιππος, ἢ Ἀριστοτέλης, ἢ τῶν ἄλλων [d] ὑμῶν καθίκοιτο ἄν. ἀλλά μοι ἐδοκεῖτε μόνοι δὴ πόρρω εἶναι τοιούτου. πλὴν ἀλλὰ μὴ ἀκρι-

8. LUC. Videte, irae auscultatis, neque justum quidquam admittitis: quamquam non putabam fieri umquam posse, ut ad Platonem, ad Chrysippum, aut Aristotelem, aut ad alium quemquam vestrum ira perveniat; verum soli vos ab ejusmodi rebus videbamini esse remotissimi. Sed

[a] Εἶναί τις] Ἤδη τις ἔδοξεν. P. Angl. εἰδέναι *Marc.* Edd. vulgatam servant. [b] Ἢ τὸν] Ἐκεῖνον pro variante notatur, non vero unde. [c] Ἐκωλύομεν] Ἐκωλύσαμεν P. Angl. Vulgatum servant Edd. [d] Ὑμῶν] Ἡμῶν *J.* ὑμῶν recte *H. B2.* Fl.

21. Κατὰ τοὺς ῥήτορας] Ἐπεὶ παραδειγματικῇ κέχρηται τῇ πίστει αὕτῃ δὲ μερικῇ. τούτου χάριν ἐστὶ ῥητορικὸν. οἱ γὰρ διαλεκτικοὶ ἀπὸ τῶν καθόλου τὰς πίστεις ποιοῦνται. *G.*

59. Πρὸς ὀργὴν] * Ὀργίλως. *G.*

* Ὀργίλως] In *V.* erat . . . χίλως, unde in Impress. 17. factum est ὁ χίλων. Sed *Coll.* unde manaverit error, ostendunt, in quibus, ἀντὶ τῶ ὀργίλως est, & ὀρ. ita scriptum ut litera ρ sit in media O (Φ). *M. du S.*

15. Ἀφ' ὧν] Angl. ἀφ' ὧν ἤδη τις εἶναι ἐδ. *J. B.*

Ἀφ' ὧν εἶναί τις ἔδοξεν] Ἀφ' ὧν εἰδέναι, & pag. eadem, παρ' ὧν εἴληφε τὴν ᾠδήν. Et illud, ὄντι ὄντι τῆς τοξικῆς. *Th. M.*

Ibid. Εἶναί τις ἔδοξεν] Sic iterum noster in *Sympos.* c. 35. εἰόμενοί τινας εἶναι ἀπὸ τῶν χρημάτων. In *N. T. Ep.* ad *Gal.* II, 6. ἀπὸ τῶν δοκούντων εἶναί τι. Et *Act.* V, 36. Θευδᾶς λέγων εἶναί τινα ἑαυτόν. Ad quem l. Rever. *Elsner.* etiam ex *Eurip.* Ion. 597. adfert, Ζητῶ τις εἶναι. *J. F. R.*

16. Θάμυριν] Superatus, oculis & lyra privatus est. vid. Il. B. 102. . . . & *Plut.* 2074. 1. *M. du S.*

Ibid. Εὔρυτον] *Eurytus* artem jaculandi sagittas ab Apolline accepit, a quo deinde Hercules didicit. *G. C.*

Εὔρυτον] Vid. *Odyss.* Θ. 224. Adde *Hyg.* f. 173. & 14. *M. du S.*

18. Ἀπόλλωνι ἐριδαίνειν] *Hom.* Odyss. Θ. 224. *M. du S.*

30. Ἐκωλύομεν] Angl. ἐκωλύσαμεν rectius. *J. B.*

33. Πρὸς ὀργὴν] Vid. *L. Bos* ad Ep. ad Rom. p. 98. *T. H.*

47. Φαίνομαι] Lucianus exigens a Philosophis, ut aliquis eligatur, qui caussae suae sedeat judex, & vel omnes, vel unus ex eorum turba se accuset, ait, Ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κἄτα εἰ μέν τι ἀδικῶν φαίνομαι, καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γνῶ τὸ δικαιότατον, ὑφίξω δηλαδὴ τῇ ἀξίᾳ. Poscitur omnino φαίνομαι, idque praecipue ob sequens γνῶ. *Ego vero adversus* stri-

Sed quidquid sit, certe non indemnatum, viri admirabiles, nec ante judicium me occideritis. Vestrum enim quoque hoc fuerit, non vi, nec prout quis robustior est, rem gerere, sed jure lites dirimi, redditis invicem auditisque rationibus. Itaque judice capto accusate me vos aut simul omnes, aut quemcunque pro universis dicturum suffragiis vestris elegeritis: ego vero criminibus respondebo. Si deinde pareat, me feciſſe injuriam, idque de me statuerit judicium, sustinebo nimirum justam poenam, vos vero nihil per vim audebitis. Si vero, cognitione facta, purus vobis & reprehensione indignus inveniar, absolvent me scilicet judices, vos vero in eos iram vertetis, qui deceperunt vos, & contra nos incitarunt.

9. PLAT. Hoc vero illud fuerit, *Equum in campum*, ut tu impulsis in fraudem judicibus abeas. Ajunt enim te rhetorem esse & causidicum & versutum in dicendo veteratorem. Quem vero judicem vis fieri, quem tu non muneribus corruptum, ut multa injuste facitis, inducas, ut secundum te ferat sententiam. LUC. Hac quidem cura vos libero: suspectum

τόν γε ὦ θαυμάσιοι, μηδὲ πρὸ δίκης ἀποκτείνητέ με. ὑμέτερον γὰρ καὶ τοῦτο ἦν, μὴ βίᾳ, μηδὲ κατὰ τὸ ἰσχυρότερον πολιτεύεσθαι, δίκῃ δὲ τὰ διάφορα [e] διαλύεσθαι διδόντας λόγους, καὶ δεχομένους ἐν τῷ μέρει. ἔστε δικαστὴν ἑλόμενοι κατηγορήσατε μὲν ὑμεῖς ἢ ἅμα πάντες, ἢ ὅν τινα ἂν χειροτονήσητε ὑπὲρ ἁπάντων. ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κἄτα [f] εἰ μέν τι ἀδικῶν [g] φαίνωμαι, καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γνῷ τὸ δικαστήριον, ὑφέξω δηλαδὴ [h] τὴν ἀξίαν. ὑμεῖς δὲ βίαιον οὐδὲν τολμήσετε. ἢν δὲ τὰς εὐθύνας ὑποσχὼν, καθαρὸς ὑμῖν καὶ ἀνεπίληπτος εὑρίσκωμαι, ἀφήσουσι [h] με οἱ δικασταί· ὑμεῖς δὲ, εἰς τὸν ἐξαπατήσαντας ὑμᾶς καὶ παροξύναντας κατ' ἐμοῦ τὴν ὀργὴν τρέψετε.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο ἐκεῖνο, ἐς πεδίον [i] ἵππον, ὡς παραχρησάμενος τοὺς δικαστὰς, ἀπέλθοις. φασὶ γάρ σε ῥήτορά τε, καὶ δικανικόν τινα εἶναι, καὶ πανοῦργον ἐν τοῖς λόγοις. τίνα δὲ καὶ δικαστὴν ἐθέλεις γενέσθαι, ὅν τινα μὴ σὺ δωροδοκήσας, οἷα πολλὰ ποιεῖτε, ἄδικα ποίησις ὑπὲρ σοῦ ψηφίσασθαι; ΛΟΥΚ. Θαρρεῖτε τούτου ἕνεκα· ἑδέατοιοῦτον ζητητὴν

λόγον Z.

ἢν C. R. et Iacere pauca. Εἰ cum jubjungo sino solœcismo ἂν inquiunt Z. μὲ Z.

τρέψατε C. R.

ἀπέλθῃς C. R. et Z. rel. Ed.

δ' ἄρρει C. R.

e Διαλύσας] Λύσεσθαι ex Fl. Vulgatam tuetur P. f Εἰ μέ] Ἢν P. εἰ μέ. Fl. g Φαίνωμαι] Sic P. B2. & Jens. Reliqui vitiose, φαίνομαι olim ediderant. h Μὲν] Ms Angl. Rel. Edd. μέ.

55. Ἐς πεδίον τὸ ἵππον] Ἐς πεδιὸν τὸ ἵππον, * παροιμία ἐπὶ τῶν, ἐπιφάνειαν δοκησίων καὶ ἄσκεπτον, τόδε ἐστὶ μόνον καὶ πρὸς ἐπίδειξιν σωματικῆς τε τῆς ἐπιζητούσης δυνάμεως, τὸ καταλληλότερον † ἵππῳ πεδίον, πρὸς τὸ τὴν οἰκείαν ἐπιδείξασθαι ἀρετὴν ‡ ὡφελιμωτάτην ταύτῃ τῇ § παροιμίᾳ καὶ ταῦται, ¶ ὕδωρ βατράχῳ σίαρ γαλῇ, καὶ Λυδὸς πράγματα. V.

56. Παρακρουσάμενος] Ἐξαπατήσας. V.

* Παροιμ.] Hanc enarrationem non agnoscunt C.

† Ἵππῳ] Ἵππον legebatur, sed Du Soul v. in ῳ. mutavit.

‡ Παράλληλος] Ita manu sua correxit M. du S., cum in impresso Graev. legeretur παραλλήλως. Quod tamen credo se eadem ratione tueri posse, qua Attici composita ac derivata in ος & ως communiter accipiunt. J. F. R.

§ Παροιμ.] Secundum hoc Prov. in C. reperitur; in V. desiderabatur.

¶ Βατράχῳ] Verba duo sequentia σίαρ γαλῇ, in Impr. omissa addidit. M. du S.

crimina me defendam; denique si qua in re visus fuero injurius, idque de me judices statuerint, meritas videlicet poenas dabo. J. J.

52. Ἀφήσουσι μέ] Scribe, ut in Angl. C. ἀφήσουσί με & sic Interpres. J. B.

55. Ἐς πεδίον τὸ ἵππον] [Prov. *Plato* in Theaet. ἵππον εἰς πεδίον προκαλεῖς, Σαπράτιν εἰς λόγους.] A. V.

Ἐς πεδίον τὸ ἵππον] Vid. & *Brodaeum*, qui Eustathium affert hoc enodantem. *Thes. Cr.* II. 501. M. du S.

Ἐς πεδίον τὸ ἵππον] Remittit *Soulius* ad *Brodaeum*. Ecce igitur hujus verba, ex Miscel. P. 2. c. 22. Hoc est, quod dici solet: *Equum in planitiem.* Erasm. in Adag. *Eq. in pl.* quod ita enodat *Eustathius*: Ἵππῳ εἰς πεδίον, ἀντὶ τοῦ, εἰς πεδιάδα οἱ ἱππόται χρήσιμοι, ἐάν τις ἐκ ἐπὶ ἐνὸς ἵππου νοήσῃ, ἐξεφυλίζετο ὡφελῆ τοῖς σοφοῖς, καὶ αὐτὸς, καὶ στολοκίζειν κατὰ τοῦ ἰλίγητο. J. F. R.

62. Θαῤῥεῖτε] Lucianus itaque ubi postulasset aliquem sibi dari judicem, cui causam suam, si posset,

τὴν ὑποψίαν, ἢ ἀμφίβολον ἀξιώσαιμ' ἂν γενέσθαι, ᾧ ὅστις ἐπιδώσεταί μοι τὴν ψῆφον, ὁρᾶτε γῶν, τὴν φιλοσοφίαν αὐτὴν μεθ' ὑμῶν τοιοῦμαι δικάστριαν ἔγωγε. ΠΛΑΤ. Καὶ τίς ἂν καλήγορήσειεν, εἴγε ἡμεῖς δικάσομεν; ΛΟΥΚ. Οἱ αὐτοὶ καλήγορεῖτε, καὶ δικάζεσθε· ὑδὲν ὑδὲ τοῦτο δέδια. τοσοῦτον ὑποφέρω τοῖς δικαίοις, καὶ ὅτι ἐξουσίας ἀπολογήσασθαι ὑπολαμβάνω.

ΠΛΑΤ. Τί ποιοῦμεν ὦ Πυθαγόρα, καὶ Σώκρατες; ἔοικε γὰρ ἀνὴρ οὐκ ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξιῶν. ΣΩΚ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ βαδίζωμεν ἐπὶ τὸ δικαστήριον, καὶ τὴν φιλοσοφίαν παραλαβόντες, ἀκούσωμεν ὅ, τι καὶ ἀπολογήσεται. τὸ μὲν [a] δίκης γὰρ οὐχ ἡμέτερον, ἀλλὰ δεινῶς ἰδιωτικόν, ὀργίλων τινῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ τιθεμένων. [b] παρέξομεν γοῦν ἀφορμὰς τοῖς κακηγορεῖν ἐθέλουσι, κἀλεύσαντες ἄνδρα μηδὲν ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ. καὶ ταῦτα, δικαιοσύνη χαίρειν αὐτοὶ λέγοντες. ἢ τί ἂν εἴποιμεν Ἀνύτῳ καὶ [c] Μελίτῳ περὶ τῶν ἐμοῦ καλήγορησάντων, ἢ τῶν τότε δικαστῶν, εἰ ἔτος τεθνη-

id genus judicem, aut ambiguum, quique calculum mihi suum vendat, esse velim neminem. Videte enim, ipsam vobiscum Philosophiam judicem vobis ipse fero. PLAT. Quis igitur accuset, siquidem nos judicaturi sumus. LUC. Vos iidem & accusate & judicate. Neque hoc quidquam metuo; tantum justitia caussae superoro, & ex abundanti caussam me dicturum confido.

10. PLAT. Quid agimus, Pythagora & Socrates? videtur enim vir non praeter rationem provocare, dum judicari postulat. SOCR. Quid vero aliud, quam eamus ad tribunal, & adsumta Philosophia audiamus, quid causae dicturus sit. Indicta enim caussa damnare nostrum non est, sed valde idioticum, iracundorum hominum, & jus in manu ponentium. Praebebimus enim occasiones volentibus male de nobis dicere, si indicta caussa virum lapidemus, idque homines gaudere nos justitia professi, aut de Anyto ac Melito quid dicemus, meis accusatoribus, aut de his, qui tum erant judices, si hic ne aqua quidem

a Δίκης γὰρ] Posthaec verba τιμωρήσασθαι inserit *Pell.* b Παρέξομεν] Παρέξωμεν. *J.* Sed vulgatam tuentur reliquae. c Μελίτῳ] Sic *H. B2.* Fl. recte. alio loco Μέλητος mendose scribitur, uti in Δημ. c. 11.

77. Τὸ πρὸ δίκης γὰρ] Προσυπακουστέον κατεψηφίζεσθαι. *V.*

79. Καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ] Ἐν τῷ βιάζεσθαι, ἐν τῇ δωάμει. *V.*

81. Καταλεύσαντες] * Λιθοβολήσαντες. *V.*

* Λιθοβολήσαντες] Λιθοβολεύσαντες. V. *M. du S.*

probaret, Plato totam hanc judicis postulationem suspectam facit, aitque Lucianum in causis judicialibus versatissimum simul & versutissimum, aptum satis esse circumscribendo & corrumpendo, quicumque ipsi daretur, judici. Ad id respondet Λυκῶν· Θαῤῥεῖτε. τούτου γε ἕνεκα, ὑδένα τοιοῦτον ἀξιωτὴν ὑποπλοι, ἢ ἀμφίβολον ἀξιώσαιμ' ἂν γενέσθαι. Et hic locus prava interpunctione pessime habitus; & nihilo melior, ad mentem auctoris, oriri potuit interpretatio. Sic autem distingue, Θαῤῥεῖτε τούτου γε ἕνεκα. ὑδένα τοιοῦτον, &c. Secus illud τούτου γε ἕνεκα fuit ab Θαῤῥεῖτε divulsum, & sequentibus adjectum. Vult enim Auctor, *De eo quidem ne estote solliciti. Neminem ego talem constitui mihi postulare judicem, qui sit suspectus vel anceps.* Plane uti nos hanc lectionem disposuimus, deprehendimus postea haberi in editione Florentina, nisi quod illic particula γε, quam aliae editiones recte servant, est omissa. Mira profecto Interpretis prioris socordia, ut qui loquendi formulam aliquoties ab Nostro alibi usurpatam, non melius observarit, ut eam hoc in loco depravatam, integritati suae reddere non potuerit. Jam supra in Deor. dialogis p. 265. §. 15. Θαῤῥεῖ τούτου γε ἕνεκα. παῖδε γάρ μοι εἰσὶν δύο καλώ. *Ne sis de hoc quidem sollicitus: sunt enim mihi duo pulchri filii.* Infra quoque in Cataplo c. 8. Μιγαπίθης. Ἀκολεῖται ἐν χρυσὸς τοσοῦτος; Κλεθώ. οὐκ ἀπολεῖται. Θαῤῥεῖ τούτου γε ἕνεκα. Pro Imaginib. c. 16. Θαῤῥεῖ ὦ Λυκῖν, τούτου γε ἕνεκα, ὡς ἐ φαῦλόν μοι ὑποκριτὴν ἔχειν τὴν ἀπολογίαν. *Ne sis, mi Lucine, magnopere de hoc sollicitus; quippe qui non futilem me defensionis tuae habiturus sis actorem.* De morte Peregrini c. 26. Ἀλλὰ θαῤῥεῖτε τούτου γε ἕνεκα. ἐγὼ γὰρ

dem attributa (*& clepsydra*) moriatur? PLAT. Optime mones, Socrates. Itaque abeamus ad Philosophiam. illa judicet, & nos sententia illius stabimus.

11. LUC. Euge viri sapientissimi, meliora ista & magis legitima. Verum lapides servate, uti dixi, opus enim paullo post illis erit apud tribunal. Ubi vero Philosophiam inveniat aliquis? nec enim ubi habitet, novi, quamquam longo tempore oberravi domo ejus quaerenda, ut illius consuetudine uterer. Deinde cum inciderem in quosdam palliolis amictos, & prolixas barbas submittentes, qui ab illa se venire dicerent, putans hos scire, interrogabam. At illi, qui multo quam ego magis ignorarunt, aut plane non respondere mihi, ne ignorantiae suae convincerentur, aut aliam pro alia januam mihi demonstrare. Itaque ad hodiernum diem nondum invenire domum potui.

12. Saepe vero vel mea conjectura, vel aliquo deducente ad januas quasdam delatus sum, firma cum spe tandem aliquando me inveniisse, idque colligebam ex multitudine

ξέλαι, [d] μηδὲ τοπαράπαν ὕδαλος μέλαλαβών; ΠΛΑΤ. Ἄριστα φθέγγῃ ὦ Σώκρατες· ὥστε ἀπίωμεν ὅπῃ τ φιλοσοφίαν. ἡ δὲ, δικασάτω, ᾗ ἡμεῖς ἀγαπήσομεν οἷς ἂν ἐκείνη ἀγγνῷ. Βαδίζωμεν C.R

ΛΟΥΚ. Εὖγε ὦ σοφώταλοι, ἀμείνω ταῦτα, ᾗ νομιμώτερα. τὺς μέντοι λίθους φυλάτλετε ὡς ἔφλν. δέησει γὰρ αὐτῆς μικρὸν ὕστερον ἐν τῷ δικαστηρίῳ. πῶς δὲ τ φιλοσοφίαν εὕροι τις ἄν; ἐγὼ γὰρ οἶδα ἔνθα οἰκεῖ. καίτοι πάνυ πολὺν ἐπλανήθλν χρόνον ἀναζητῶν τ οἰκίαν, ὡς ξυγγενοίμλν αὐτῇ. εἶτα ἐντυγχάνων ἄν τισι τριβώνια πεπεβλημένοις, ᾗ πώγωνας βαθεῖς καθειμένοις, παρ' αὐτῆς ἐκείνης ἥκειν φάσκουσιν, οἰόμην εἰδέναι αὐτὺς, ἀνηρώτων. οἱ δὲ πολὺ μᾶλλον ἐμοῦ ἀγνοοῦντες, ἢ ἐδ' ὅλως ἀπεκρίναντό μοι, ὡς μὴ ἐλέγχοιντο ὄντ εἰδότες, ἢ ἄλλην θύραν ἀντ' ἄλλης ἀπεδείκνυον. ἐδέπω γοῦν [e] ᾗ τήμερον ἐξευρεῖν δεδύνημαι τ οἰκίαν. πάνυ πολὺν ἐπλανήθλν χρόνον ἀναζητῶν τ οἰκίαν, ὡς ξυγγενοίμλν αὐτῇ. ἢ ἐδ' ὅλως ἀπεκρίναντό μοι, ἢ ἄλλην θύραν ἀντ' ἄλλης ἀπεδείκνυον. ἐδέπω γοῦν [e] ᾗ τήμερον ἐξευρεῖν δεδύνημαι τ οἰκίαν.

Πολλάκις δὲ αὐτὸς εἰκάσας, ἢ ξεναγήσαντός τινος; ἦκον ἂν ὅτι τινας θύρας, βεβαίως ἐλπίσας τότε γοῦν εὑρηκέναι· τεκμαιρόμενος τῷ πλήθει τῶν ἐσιόντων τε ᾗ ἐξιόντων. ἢ add. bene C.R.

[d] Μηδὲ] Μὴ δὲ *J. S.* μηδὲ *Ba.* & *P.* &c. [e] Καὶ τήμερον] Sic etiam *H. F. l.* & *P.*

86. Ὑδατος μεταλαβών] † Ἰσέον ὅτι οἱ ‡ Ἀθήνησι δικασταὶ ἐπέχειν βουλόμενοι τὰς ἀπεράντους φλυαρίας τῶν ῥητόρων, ὑδρίας ὕδατος ἐπλήρουν, ᾗ λαγύνιον λαμπρόν § παρεῖχον τῷ ὕδατι ἵκανον ἐν ᾧ ἀρχῇ τ ἀφέσεως τοῦ ¶ κρουσίκου ἐκάλλιον τ ῥήτορα λέγειν, ἄχρις ἂν τὸ πᾶν ** ἐκρυῇ· ἔστι δὲ ἂν πρὸς τὸ μέτρον τοῦ ὕδατος †† λόγων ποιεῖσθαι, †† συντέτμησαν ἐκ ἀκριβῆς τὴν δημηγορίαν· ὅθεν παροιμία, μὴ λέγε ἐν τῷ ἐμῷ ὕδατι.

Ὑδατος] Τὸ δικαστικὸν ὕδατος πρὸς τὸ τοὺς λόγους οἱ δικαζόμενοι ἐποιοῦντο. *G.*

† Ἰσέον] Huic simile scholion, iisdemque paene conceptum verbis occurrit p. 16. Eundem etiam consensum alibi observare est, quo fit, ut credam duos hosce scriptores multa ex eodem fonte hausisse. *J. C.*

‡ Ἀθήνησι] Οἱ ἐν Ἀθήνησι legitur in V. male. *M. du S.*

§ Παρεῖχον] Παρέμενον. V. *M. du S.*

¶ Κρουσίκου] Ita in margine correxit *M. du Soul*: cum antea legeretur κλατηρίκου. Recte quidem se habet correctio, sed vellem addidisset, qua auctoritate facta sit, quum altera lectio non tamen fuerit plane absurda. *J. F. R.*

** Ἐκρυῇ] Ἐκροῖ legebatur in *Impr.* quod rursus mutavit manus *Soulii*. Sed quum saepissime in marg. testetur, se ita ex collatione MS. *C.* & *V.* correxisse, etiam reliqua pleraque inde eum hausisse credo. *J. F. R.*

†† Συντέτμησαν] Ἐντέτμησαν legebatur, noster vero *Du Soul* adjecerat *συν.* Ita ut legere possis *συντέτμησαν* vel *συντέτμηνται*; sed posterius eum voluisse, facile est conjicere, & iterum occurrit in Schol. ad c. 28. hujus dialogi. *J. F. R.*

ἢ διορύσσοιμι ἄν, &c. *J. J.*

Θαρρῶν τοῦτον γε ἔνεκα] Sic exhibui, ut cl. *Jensius* jussit, pravam interpunctionem tollendo. *J. F. R.*

70. Ἐκ περιουσίας] Adleverat orae *Ed. Graevii* clariss. *Hemsterhusius*, *Dukerum* consulendum ad Thucyd. VIII. p. 332. Sed est p. 532. n. 37. ubi ἐν τῷ περιττῷ, & ἀπὸ περιουσίας, *ex abundanti*, sive, *plus quam opus est*, ex Thucyd. adfertur, & haec Luciani verba eodem modo exponuntur. *J. F. R.*

79. Ἐν τῇ χειρὶ] In ferro & armis. *J. Bo.*

86. Ὑδατος] *Aquam alicui fundere*, est ei locum dare dicendi & causam suam agendi, ad aquae enim mensuram certam oratores dicebant & clepsydram. *A. V.*

98. Παρ' αὐτῆς] Male olim vertebatur: *ad ipsam*. Vid. *L. Bos*, Obs. crit. p. 50. *J. F. R.*

ἐξιόντων ἀπάντων, σκυθρωπῶν, καὶ τὰ ὀφθαλμία εὐγαλῶν, καὶ φρονήματος τοῦ πρόσωπον. μετὰ τούτων δὴ ξυμπαραδυσθεὶς, καὶ αὐτὸς εἰσῆλθον ἄν· εἶτα εἶδον γύναιόν τι οὐκ ἀπλοϊκὸν, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἐς τὸ [a] ἀφελὲς καὶ ἀκόσμητον ἑαυτὴν ἐπερρύθμιζεν, ἀλλὰ καὶ ἐφάνη μοι αὐτίκα οὐδὲ τὸ ἄφελον δοκεῖν τὸ κόμης ἀκαλλώπιστον ἐοῦσα, οὐδὲ τὸ ἱματίου ἀναβολὴν ἀνεπιδεύτως περιστέλλουσα. προδηλοῖ δὲ ἦν κοσμουμένη αὐτοῖς καὶ πρὸς εὐπρέπειαν τοῦ ἀθεραπεύτου δοκεῖντι προχρωμένη. ὑπεφαίνετο δέ τι καὶ ψιμύθιον, [b] καὶ Φύκους, καὶ τὰ [c] ῥύμαλα πάνυ ἑταιρικά. καὶ ἐπαιωρημένη ὑπὸ τῶν ἐραστῶν [d] ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε. καὶ εἴ δοίη τις, προχείρως ἐδέχετο. καὶ τοῖς πλουσιωτέροις ἂν [e] παρακαθεσθεῖσα πλη-

intrantium & exeuntium, qui severi omnes viderentur, habitu composito, & vultu acriorem cogitationem prae se ferente. Cum his igitur clanculum me inferciens & ipse intrabam. Deinde vidi mulierculam minime candidam, quantumvis ad simplicitatem quamdam cultus expertem se concinnaret. Sed mox mihi apparuit scilicet, eam neque comas, quas negligenter solutas videri volebat, inornatas reliquisse, neque vestis amictum sine adfectatione composuisse. Manifesto autem iis se rebus exornaverat, & ad decentiam, assimilato illo cultus neglectu, usa fuerat. Sublucebat vero etiam aliquantum cerussae & fuci; verbaque omnino meretricia; laudarique se ab amatoribus pulchritudinis nomine gaudebat, &, si quis quid daret, accipiebat cupide, & cum ditioribus prope adsideret, pau-

a Ἀφελὲς] Ἀσφαλὲς vulgo edebatur in editt. novis & antiqq. Sed ἀφελὲς recte P. L. & *J.* Et recte conjecit *Graevius*. b Καὶ Φύκους] Deest in Fl. Habent autem *H.* & *P.* c Ῥύμαλα] *Gronov.* χρώματα. *Pell.* ῥύμματα. Sed nihil mutant Edd. d Ἐς τὸ] Articulus τὸ abest a Fl. Nihil mutat *H. P.* e Παρακαθεσθεῖσα ῥᾴδιον] Παρακαθιζομένη Fl. Sed cum vulgata facit *H. P.*

18. Ἀναβολὴν] Περιβολὴν. *G.*

20. Ἀθεραπεύτου] Παιδιλλῶς παλαιφροσυνῆς. *V.*

12. Ξυμπαραδυσθεὶς] Emenda ξυμπαραδυσθεὶς. *J. Brod.* in Misc. *P.* 2. c. 22. Sed sic jam habuere Editt. *P. S.* &c. In qua igitur malam lectionem — βυσθεὶς vult corrigi? In *Junt.* credo, ubi sic editum fuisse, sed manu *Soulii* correctum videtur, qui tamen nullam in ceteris variationem hic notavit. *J. F. R.*

14. Ἐς τὸ ἀσφαλὲς] Vertunt: *ibi mulierem quandam vidi non carentem fuco, etsi in modum quam maxime oportunum & incomtum se aptabat.* Estne τὸ ἀσφαλὲς *in modum quam maxime oportunum?* Hoc credant, qui nondum aere lavantur. Legendum, εἰς τὸ ἀφελὲς ἐκ ἀκόσμητον, & verte: *Ibi mulierem quandam vidi non simplicem, etsi se composuisset, ut videretur maxime infucata, & inculta.* In aliis quoque locis hoc vocabulum ἀφελὲς, quod frequentius in *Luciano* reperitur, corruptum est in ἀσφαλὲς, uti videbimus. Mox addit, cum mulier illa forte invita nudaretur, se vidisse in illa περιδέραια χρυσᾶ τοῦ πλοιῶν παχύτερα, *torques aureos boiis crassiores.* Sic enim & codex Anglicanus, & mea excerpta, longe ἐμφατικωτέρως, quam quod in editis circumfertur, τοῦ ἰγχέλιων παχύτερα. Sunt enim τὰ πλοῖα & ὁ πλοιὸς vincula sive ferrea, sive alius materiae crassiora, quibus & captorum colla, manus, pedes vinciuntur, ut & quibus canes mordaces coërcentur. Xenoph. II. Ἑλλην. οὐχὶ ἅπαξ τοὺς δήσαντας πλοιῷ δόντες ὥσπερ κύνας, οὕτω καὶ οὗτοι ὑμᾶς ὡδὶ δεδεκότες τῷ ἐδιαφθόρῳ τούτῳ δήμῳ ἐνέχονται ἀπιόντες. *Sicut qui mordens canem vinciendos tradunt, ita illi* (Lacedaemonii) *vos postquam tradiderunt populo isti injuria affecto tradiderunt.* Apud *Eusebium* Hist. Eccles. V, 32. vinculum ferreum, quo martyrum colla vinciebant, dicitur πλοιὸς σιδηροῦς. *Prudentio* est *boia: Colla boiis impedit.* *J. G. G.*

Ibid. Ἀφελὲς] Sic omnino legendum, praeeuntibus *Codd.* MSS. P. L. & Ed. *J.* Quod enim in reliquis est ἀσφαλὲς, ferri nulla ratione potest. *M. du S.*

Ἀφελὲς] Legendum omnino, quod jam vidit *Graevius*, ἀφελές. *J. M. G.*

21. Ὑπεφαίνετο δέ τι ἐ ψιμύθιον ἐ Φύκους ἐ τὰ ῥύμματα πάνυ ἑταιρικὰ] Absit ut credamus id posterius factum, aut *Lucianum* velle inmere. Immo nihil verba meretricia ad praecedentia: & quid ad verbum in initio positum? Puto scripsisse καὶ τὰ χρώματα ut in Dearum judicio, μηδ' ὅτω κεκαλλωπισμένην· μηδὲ τοσαῦτα ἐπιτετριμμένων χρώματα, κεκάπνῳ ὡς ἀληθῶς ἐοικότα τινα. *J. G.*

Ibid. Ψιμύθιον ἐ Φύκους] *Bened.* vertit, *creta & fucus.* Sed, *cerussa & fucus* rectius Ill. *Spanh.* obs. ad *Callim.* p. 446. f. Ubi plura de meretriciis his coloribus. *J. F. R.*

22. Ἐς τὸ κάλλος ἔχαιρε] Vertebatur olim: *admodum*

pauperes amatorum suorum ne respiciebat quidem. Saepe vero etiam si imprudens nudaretur, videbam monilia illius aurea anguillis crassiora. Haec videns mea per vestigia mox recessi, miseratus nempe infelices illos, qui se ab illa non naso quidem, sed barba duci paterentur, & Ixionis exemplo, inanem speciem amplecterentur pro Junone.

13. PLAT. Illud quidem recte, neque enim in propatulo janua, neque nota omnibus. Caeterum ne opus quidem est domum ad illam ire. Hic enim illam in Ceramico operiemur, mox huc venturam in reditu ab academia, ut in Poecile inambulet, quod facere solet quotidie. Quin jam

οἷον, τὰς πένητας τ ἐραστῶν οὐδὲ προσέβλεπε. πολλάκις δὲ ἡ γυμνωθείσης αὐτῆς κατὰ ἀκούσιον, ἑώρων περιδέραια χρυσᾶ, τῆς ἐγχέλεων παχύτερα. ταῦτα ἰδὼν ὅτι τάχιστα ὁδὸς ἀῦ εὐθὺς ἀνέστρεφον, οἰκτείρας δηλαδὴ τοὺς κακοδαίμονας ἐκείνους ἑλκομένους πρὸς αὐτῆς, οὐ τὰ ῥινός, ἀλλὰ τῷ πώγωνι, καὶ τ Ἰξίονα, εἰδώλῳ ἀντὶ τ Ἥρας ξυνόντας.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας· οὐ γὰρ πρόδηλον οὐδὲ πᾶσι γνώριμον ἡ θύρα· πολλὴν ἀλλ' οὐδὲν δέησει βαδίζειν ὅτι τ οἰκίαν· εἰ ταῦθα γὰρ ἐν Κεραμεικῷ ὑπομενοῦμεν αὐτήν· ἡ δὲ ἤδη που ἀφίξεται, ἐπανιοῦσα ἐξ Ἀκαδημίας, ὡς περιπατήσειε καὶ ἐν τῇ Ποικίλῃ. οὗτος γὰρ ὁσημέραι ἔθος ποιεῖν αὐτῇ· μᾶλλον δὲ

χλοιῶν Z. ἂν C.R.

ἀνιοῦσα C.R.

ποιεῖσθαι δὲ αὐτῇ. C.R. fic ordinato.

f Ἐγχέλειων] Κλοιῶν A. G. P. L. Edd. ἐγχέλιων. g Αὖ] Ἦν J. Sed αὖ P. L. Et Edd. antiq. omnes. h Ἐπανιοῦσα] Ἀνιοῦσα Fl. vulgatam servant H. P.

29. Ἐγχελίων] Κλοιῶν. G.

33. Ἰξίονα] Nota historia quemadmodum Ixion cum Junonis simulacro seu nebula concubuerit, unde orti Centauri, dicti sic ὡς ἐκ τὸ τὴν αὔραν κεντεῖν. G.

37. Ἐν Κεραμεικῷ] Ἀπὸ τῶν κεραμέων κεραμίως γενικῶς, γίνεται κεραμεικὸς & συναιρέσει κεραμικός. V.

39. Ἐν τῇ Ποικίλῃ] Ἡ Ποικίλη στοὰ ἦν παρ' * Ἀθηναίοις ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως ἀπ' ποικίλης τὸ αὐτῇ ζωγραφίας. V.

* Ἀθηναίοις] Ἀθηναίων legebatur in *Impr.* sed *ov* in *ις* mutaverat noster *du Soul*; ideo sic dedi, quia recte emendavit. J. F. R.

dum gaudebat; sed rectius Cl. *Gesn.* vertit: *pulcritudinis nomine*; ideoque ego comma post ἐραστῶν sustuli, & post κάλλει posui, ut nexus fiat, ἐπαινουμένη ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε. *laudata propter pulcritudinem, gaudebat.* Sic pro Imag. c. 23. V. *L. Bos* Obs. cr. p. 50. Sic εἰς pro propter etiam *Ael.* V. H. XIV. 9. Ξενοκράτης . . ὑπὸ τῦ Πλάτωνος εἰς τὸ ἄχαρι στυπτόμυδος. *Xenocrates quum a Platone ob rusticitatem derideretur.* Quia autem τὸ κάλλος, docente *Hesych.* & *Eustath.* etiam signif. *unguentum Veneris*, nescio num simul ex joco ambiguo huc alludat. J. F. R.

26. Οὐδὲ προσέβλεπε] Id quod meretrices Corinthiacae facere consueverant: vid. Comicum in Plut. v. 149. & Schol. ibid. L. BOS.

29. Ἐγχέλειων] Angl. κλοιῶν. J. B.

Ἐγχέλειων] Κλοιῶν quidam Codices, (ut in *varietatibus* notatum) confer. Ἀντ. μοιχ. c. 1. *Eurip.* Cyc. 183. de torque Paridis. M. du S.

Ἐγχέλειων] Retinendum puto, quia ratio reddi potest, cur κλοιῶν substitueret aliquis, qui non intelligeret, quid *anguillae* sibi hic vellent, de *anguilla* substituenda *bobus*, nescio an aliquis cogitare facile potuerit. Tum torques anguillarum figura decet non minus, quam muraenarum, unde dictas *muraenulas* torquium quoddam genus, constat, vid. Scheff. de torqu. p. 12. J. M. G.

Ἐγχέλειων] Etiam in Juntina clariss. *du Soul* deleverat ἐγχέλειων, & κλοιῶν correxerat, ac videtur voluisse in textum recipere. Sed rectius clariss. *Gesnerus* vulgatam servavit, cui addo, nihil inde confici, quod in *Apolog. pro merced. conduct.* c. 1. iterum vocabulum κλοιῶν occurrat, illic enim nec lusus idem, nec comparativus praecedit, ut hic. J. F. R.

32. Τῆς ῥινός] Eadem locutio occurrebat supra Deor. Dial. §. 3. J. F. R.

33. Ἰξίονα] Vid. *Hom.* Il. Ξ. 317. Conf. Deor. Dial. Dial. VI. M. du S.

36. Βαδίζειν ἐπὶ τὴν οἰκίαν] Subindicat vafer scurra, Platonem quoque non satis familiarem fuisse Philosophiae & veritati. J. M. G.

37. Ἐν Κεραμεικῷ] De his omnibus locus dicendi ad *Pausan.* J. B.

Ἐν Κεραμεικῷ] Glossa edit. Paris. „ *Ceramicus*, locus Athenis, ubi, qui in bello ceciderant, sepeliebantur: a varietate picturarum *poecilus* dicta porticus: nam ibi bella varia, quae Athenienses adversus hostes gesserant, depicta erant. meminit Pausanias. J. F. R.

39. Ποικίλῃ] A pictura Polygnoti sic dicta porticus, v. *Corn. Nep.* I. Miltiad. c. 6. & *Diog. Laërt.* in *Zen.* p. 165. C. M. du S.

προσέχεται Z.

δὲ ἤδη [a] προσιόντων. ὁρᾷς τὴν κόσμιον τὴν ἀπὸ τοῦ σχήματος, τὴν προσηνῆ τὸ βλέμμα, τὴν ὑπὸ σωφροσύνης ἡρέμα βαδίζουσαν; ΛΟΥΚ. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ, inquit Lucianus, τό γε σῶμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀπαρτίαν, καίτοι μία πάντων φιλοσοφία ἐστὶν αὐτῶν. Non caret ſoloeciſmo hic locus; neque enim πάντων, ſed πασῶν, res ipſa poſtulat ſatis manifeſto. Non tamen ego quidquam hic auſim immutare, quum & alibi ſimilia in hoc ſcriptore offenderim. Ecce in Amoribus, in deſcriptione templi Veneris Gnidiae c. 12. Καί πως εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τεμένους, ἀφροδίσιοι προσέπνευσαν αὖραι. τὸ γὰρ αἴθριον, οὐκ εἰς ἴδιαφος ἄγονον μάλιστα, λίθων πλατεῖ λειόις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὡς ἐν Ἀφροδίτης, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμῖν καρπῶν, ἃ ταῖς κόμαις εἰθαλέσιν ἄχρι πόρρω βρύοντα τὴν πρὸς ἄφαν συνορᾶτον. *Et ſtatim ab ipſo delubro, Venereae nobis adſpirarunt aurae; nam ſubdialis pars non in pavimentum maxime ſterile, laevibus lateribus inſtrata, ſed ſicut in Veneris templo, tota erat fructuum copia ferax, qui cum frondibus ſuis in longum usque luxuriantes, ambientem aërem involvebant.* Patet clariſſime voculam ἃ ad τοὺς καρποὺς eſſe referendam. Sic pag. ſeq. ἦν δ' ὑπὸ τοῖς ἄγαν καλλισκίοις ὕλαις ἰλαραὶ κλισίαι τοῖς ἐνιστιᾶσθαι θέλουσιν, εἰς ἃ τῶν μὲν ἀγροικοτέρων σπανίως ἐπιφοίτων τινές. *Erant autem ſub opacis hiſce ſylvis amoena tabernacula, eorum uſui, qui intus convivari vellent, comparata. In quae nonnulli quidem urbani ſe raro conferebant,* &c. Et hic ἃ, ubi poſcitur ἅς. In de Paraſito c. 26. Paraſitus, ubi variis argumentis demonſtraſſet, Paraſiticam artem generatim univerſis aliis artibus eſſe praeſtantiorem; eamdem hanc artem ſingulis quoque praeſtare artibus docturus, ita pergit, Ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων ἀμφίβιοι (ἡ παρασιτικὴ) δεδεῖχθαί μοι δοκῶ. φέρε δὴ ὡς καθ' ἰδίαν ἑκάστης διαφέρει σκοπῶμεν. *Igitur quantum communiter praeſtet* (Paraſitica) *omnibus, videor mihi demonſtraſſe. Age jam, quantum ſingulatim ſingulis praeſtet, conſideremus.* Perſpicuum eſt, dicendum fuiſſe πασῶν, non πάντων reſpiciuntur enim τέχναι quocirca etiam in ſequentibus dicitur ἑκάστης, ſcilicet τέχνης. Sed & ſupra c. 13. promiſerat Paraſitus ſe probaturum, ὅτι παρασιτικὴ κοινῇ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν. εἶτα ὅτι καθ' ἰδίαν ἑκάστης. Sic in Lapithis c. 4. pr. id ὑποσόλοικον Lucianici ſtyli properantis notat *Marcilius*, Ἀλλ' ὅτι γε πρὸς ἐμὲ ὕτω ποιεῖν ἐχρῆν, ἀκριβῶς γιγνώσκων πολὺ πλέον ἐπιθυμοῦντά σε ἀκοῦσαι, ἢ ἐμὲ ἀκοῦσαι. *At non erat apud me ſic agendum, ut qui norim (cognoſcentem) apprime, te dicendi eſſe longe cupidiorem, quam ego ſim audiendi.* Et re vera debuerat γινώσκοντα. Quid tamen dicemus? Certe mihi vix credibile eſt, tam foedam labem ab politiſſimo auctore profectam; potius vel temporis injuriae, vel librariorum ſocordiae eam deberi exiſtimem; quamvis non omnino mihi perſuadeam, ipſos quoque veteres ſcriptores non aliquando leviter eſſe lapſos, quod ſecundae curae facile reſtituiſſent. Praecipue autem id exiſtimare non abſurdum tantopere eſt, quum & in hodiernis linguis non raro contingat, ut etiam exactiſſimi ſcriptores vernacula lingua ſcribentes, in phraſibus contra naturam linguae per oſcitationem quamdam impingant. Lubet hic paullum indulgere exemplis, ex ſcriptis aliorum etiam Graecorum petitis, ubi ὑποσόλοικόν τι reſidere exiſtimari poſſit, ſive ab ipſis auctoribus, ſive depravatione temporis & librariorum ortum. Apud *Aelianum* X. Ποικιλ. cap. 18. ubi legitur, Βουκολῶν δὲ κατὰ τὸν Σικελίαν ὁ Δάφνις, ἡράσθη αὐτοῦ νύμφη μία, καὶ ὠμίλησε καλῶς ὅτι ἐκ νέου. haud dubie ſtyli ratio requirit Βουκολοῦντος τοῦ Δάφνιδος, quemadmodum & Interpres intellexit. Libro quoque XII. cap. 1. Ταῦτα ἀκούσασα ἡ παῖς ἐκ θράσους, τὸ φῦλον ἠφανίζετο. Patet & hic primos pro ſecundis caſibus eſſe poſitos. Similia exempla ſi non omnino ſoloecae, nimium certe ἀνακολούθου, orationis, notavit in *Hygino* Th. Munkerus in ſua de *Hygino* Diſſertatione; quale illud in Fab. CLXIV. *Quam pater gladio feriens, Adonis exinde natus eſt.* Non tamen ſunt omnia, quae in *Hygino* ſtribliginis nota inſignit ibi Vir Doctiſſimus, ab Auguſtei aevi ſcriptoribus alieniſſima. Sed hoc non eſt hujus loci. Poſſint huc quoque referri ex eodem *Aeliano*, quae leguntur lib. I. c. 15. de pullis columbarum, Νεοττῶν γινομένων ὁ ἄρρην ἐμαστύει αὐτούς, ἀπελαύνων αὐτῶν τὸ φόβητρον, φασὶν, ἵνα μὴ βασκανθῶσι δι' ἄρα τοῦτο. Geſnerus legit τοῦτον, ut effugiatur ſoloeciſmus. Sed ecce lib. XII. cap. 60. de congreſſu Dionyſii & Philippi, Πολλοὶ μὲ ἦσαν, ὡς εἰκὸς, καὶ ἄλλοι λόγοι ἐκπέμψαντες. ἐν δὲ τοῖς ἐκείνου. Poſceretur ἐκεῖνον, λόγον nempe. Et haec communicabamus quondam cum amico noſtro eruditiſſimo, Jac. Perizonio, ad *Aeliani* locum lib. XIV. cap. 37. qui vulgo ſic legitur, Ἔστι γάρ τι τοῖς χειμαιρίοις σοφὸν, καὶ τὸ τοῦτο. καὶ πολλὰ μὲ καὶ ἄλλα δύναται τις καθαγιάσαι ἔχοντα τοιαῦτα, ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκείνου &c. Rejiciunt Eruditi Fabrum legentem χειροτονίας. At ſicut nec ego Fabro aſſentior, ita non video, ubi texturam horum verborum con-

accedit. Viden' illam decenti habitu, adſpectu propitio, quae cogitabunda placide incedit. LUC. Multas video ſimiles

[a] Πρόσεισιν] Προσίρχεσθ P. *Angl.* Nihil mutant Edd.

42. Προσηνῆ] Πρᾶον. *V.*

41. Πρόσεισιν] Angl. προσίρχεσθ. *J.B.*

43. Ἡρέμα] *Compoſite.* *J.B.*

45. Καὶ μία πάντων] Fingitur Philoſophia more ſolito in porticum Poecilen procedens, non ſola, ſed aliquot comitibus ſtipata, Virtute nempe, Juſtitia, Veritate, & aliis, quae mox nominantur. Ita tamen Philoſophia huic turbae memoratur immixta, ut, quamvis omnes eſſent inter ſe admodum ſimiles, nihilominus Philoſophia dignoſci potuerit.

les habitu, inceſſu, atque amictu: & λὰς ὁμοίας ὁρῶ τόγε σχῆμα, ϗ τὸ βάδισμα, tamen inter has quoque una tantum eſt 45 ϗ τ' ἀναβολήν. καίτοι μία ᵇ πάντως ἦγε ἀλη- ita C.R. cum Flor.

ᵇ Πάντως] Ed. Fl. Reliquae πάντων, male, vid. notas.

contemplor, concinnum eſſe in ἐν τούτοις ſenſum; neque enim id ſatis commode ad ἀγάλματα & εἰκόνες, de quibus praeceſſit, referri poſſe puto. Mihi cenſetur tollenda poſt ἐν τούτοις, illa τελείαν στιγμὴν, (quam etiam non agnoſcit Romana editio) & omnia ita connectenda; *Habent enim hae artes, quae manu fiunt, aliquid ſapientis; inque illis* (artibus) *multa quidem & varia quis poſſit deprehendere ita ſeſe habentia; inter haec vero & illud*, &c. Ἐν τούτοις, hoc eſt ἐν χειροτεχνίαις omnis generis. Τούτοις autem pro ταύταις, qualia illa exempla, quae & apud hunc ſcriptorem & Lucianum noſtrum ſupra vidimus. Caeterum nolim quis exiſtimet, haec ita me afferre, quaſi contendere velim, ea, quae ex antiquis ſcriptoribus pro vitioſis protuli, veriſſime eſſe vitioſa omnia: potius haec Erudito Lectori hactenus exhibui & propoſui, ut ſimul profitear, me, ſi quid minus diligenter perſpexerim, lubenter meliora doceri velle a quocumque, qui quum noſtrae in his literis mediocritati ſuccurrere, tum his ipſis literis haud inutilem navare operam, non gravatus fuerit. In ipſis Poëtis quoque a recentioribus Graecis Magiſtris, ne de Ariſtarcho aliisque veteribus Criticis loquar, nonnulla pro ſoloecis notata ſunt; quemadmodum Scholiaſtarum in eos lectio ſatis teſtatum cuilibet facere poſſit. Sic vetus Scholiaſtes *Homeri*, anonymus, ad haec ex Il. I. v. 598.

——— οὔ τι μὲ ταύτης
Χρεὼ τιμῆς ———

Notat id eſſe σολοικισμὸν τῷ θεῷ τὰς πτώσεις. debuiſſe nimirum *Homerum* dicere, οὔτι μοι ταύτης χρεὼ τιμῆς. Similiter ſcribit idem Commentator ad Il. K. v. 43.

Χρεὼ βουλῆς ἐμοὶ καί σε ———

An vero revera haec locutio ſit ſoloeca, non judico. *H. Stephanus* cenſet eſſe accuſativum pro dativo: quid vero hoc a ſoloeciſmo differat, non video. Forte quaedam eſt ellipſis, cujus ratio nondum ſit plane perſpecta. Paullo majoris momenti eſt, quod idem Anonymus notat ad Il. Θ. v. 455.

Οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων πληγῆναι καμανῷ
Ἄψ ἐς Ὄλυμπον ἵκεσθον ———

Nimirum πληγέντε poſitum eſſe pro πληγῆσαι. Et certe hoc, vel in duali πληγείσα, poſtulat haec oratio: loquitur enim Jupiter ad Junonem & Palladem, atque ad eas τὸ, πληγέντε, eſt referendum. Eſt tamen, ubi omnino non audienda eſt iſtiusmodi Graecorum Magiſtrorum criſis. Etenim cum apud *Homerum* Il. Δ. 508. legitur

——— Τὸν δὲ σιδήρεον ὄβριν ἐπάλυψε,

Non eſt, ut cenſet Anonymus ille, ſoloeciſmus; nec ſumma fuit *Homero*, ut ille innuit, neceſſitas ſcribendi ſine ſoloeciſmo ——— τῷ δὲ σιδήρεον ὄβριν ἐπάλυψε. Eſt nimirum ſolenniſſima illa ellipſis, atque ita commode intelligenda; τὸν δὲ σιδήρεον ἐπάλυψε κατὰ τὸν ὄγκον. *hunc, quantum ad oculos, tenebrae involverunt.* (Atque ita ſe ipſe ſatis dilucide exponit *Homerus*, ut qui Il. E, 82. (& Π, 333.) narrans Hypſenora ab Eurypylo occiſum, diſerte ait — τὸν δὲ κατ' ὄγκον Ἑλλάδι κοσμοφόρῳ θάνατος ϗ μοῖρα κραταιή. Hanc parentheſin inſeruit. *T.H.*) Apollonius quoque Rhodius nonnumquam paullo injuſtius ab Scholiaſta ſuo exagitatur. Ut omittam, quod compluribus in locis, ubi Poëta iſte τὸ, σφίτερος, ἑνικῶς, *de uno*, uſurpat, idemtidem non recte ſcripſiſſe ab Scholiaſta ſuo arguitur; quam criſin, ut iniquam exploſerunt dudum Eruditi, *Iſ. Caſaubonus* ad *Athenaeum* IX. cap. 4. *Ez. Spanhemius* ad *Callimachum* p. 457. Ubi apud hunc lib. I. vſ. 440. Jaſon Apollinis oraculum comitibus ſuis hoc modo profatur,

Ὑμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρειώ τι πιφῆναι
Ἐνθάδε κῶας ἄγοντας ———

Interpres Graecus continuo infert, oportuiſſe ἄγουσι (nempe, ut hoc obiter dicam, Scholiaſtes ille in ſuo libro legebat ἄγοντας, non ἔχοντας. Et forte haec ſanior eſt lectio; nam ſic κῶας ἄγειν reperio quoque in hoc Poëtae anonymi apud Etymologici Magni ſcriptorem, voce Κώδιον, fragmento,

Κῶας ἄγειν χρειὼ μεμαῶτας) ———

Referendum enim id eſſe ad τὸ, ὑμῖν. Sed vero ſicut ἄγουσι, ſive ἔχουσι, non fuiſſet culpandum, ita nunc quartus caſus ab omni vitio purus eſt. Quemadmodum enim etiam Latine dicitur *mihi otioſo eſſe non licet, expedit bonas eſſe vobis*, ita & quo minus Graece poſſimus utroque modo loqui, nulla eſt ratio, modo recte in conſtruendo diſtinguatur. *Apollonii* ergo verba ita erunt concinnanda, Ὑμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρειώ τι, ὑμᾶς πιφῆναι ἐνθάδε κῶας ἔχοντας. Ita & *Homerus* (quod ipſum exemplum adfert quoque iſtic *Apollonii Scholiaſtes*) Il. A. vſ. 541.

Αἰεί τοι φίλον ἐστὶν ἐμοῖσιν ἀνὴ νόσφιν ἑοῖο,
Κρυπτάδια φρονέοντα διαζέμεν ———

Hoc eſt, Αἰεί τοι φίλον ἐστὶ, τὸ ἑαυτοῦ, &c. *Semper tibi placet, te ſeorſum a nobis, clam conſilia agitantem, regnare.* Nullo itidem jure, ut ante nos video animadvertiſſe *Jerem. Hoelzlinum*, Scholiaſtes in his *Apollonii* I. vſ. 872.

Ἴομεν αὖτις ἵκεσθαι ἐπὶ σφέα ———

Ait

ἀληθὴς φιλοσοφία, ἢ οὐ αὐταῖς. ΠΛΑΤ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ δηλώσει ἥτις ἐστὶ, φθεγξαμένη μόνον.

vera quidem Philosophia. PLAT. Recte. sed cum loqui incipiet, satis se ipsa indicabit.

ΦΙΛ. Παπαί. Τί Πλάτων, ἢ Χρύσιππος ἄνω, ἢ Ἀριστοτέλης, ἢ οἱ λοιποὶ ἅπαντες, αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαιά μου τῶν μαθημάτων; τί αὖθις ἐς τὸν βίον; ἆρά τις ὑμᾶς ἐλύπει τῶν κάτω; ὀργιζομένοις γὰρ ἔοικατε. ἢ τίνα τῶνδε ξυλλαβόντες ἄγετε; ἢ σκυλοδύτης τις, ἢ ἀνδροφόνος, ἢ ἱερόσυλος ὤν; ΠΛΑΤ. Νὴ Δία, ὦ Φιλοσοφία, πάντων γε ἱερόσυλον ἀσεβέστατος· ὃς καὶ ἱερωτάτῳ σὲ,

14. PHIL. Vah, quid Plato & Chrysippus apud superos, & Aristoteles, & reliqui omnes, ipsa disciplinae meae capita. Quid vos rursus in vitam? numquid adversi vobis apud inferos accidit? Irati enim videmini. Et quis est quem captum hic ducitis? furne vestium est, an homicida, an sacrilegus? PLAT. Et quidem, Philosophia sacrilegorum omnium sceleratissimus, qui sanctissimam te maledictis laedere au-

a Τις] Τι P. & *Angl.* Edd. τις. b Λωποδύτης] Τυμβωρύχος P. *Angl.* L. vel τυμβωρύχος. Sed Edd. vulgatam servant.

46. ΠΛΑΤ.] Plato loquitur, qui ab inferis cum caeteris Philosophis adiit Lucianum, qui ulciscerentur maledicum. *G.*

Ait illud σφία se non ὑγιῶς habere; convenire enim σφῶϊ tertiae personae; hic autem sermonem fieri in prima; quare debuisse Apollonium dicere ἐφ' ἡμίτριμα. Sed omnino fallitur Graecus ille magister: nihilo enim magis peccat Apollonius, dicens,

Ἴομεν αὖτις ἕκαστοι ἐπὶ σφία ——
Redeamus quisque ad sua ——

Quam *Virgilius* (quod idem opportune doctus ille Vir adfert) eodem, puerisque notissimo, modo dicens,

Quisque suos patimur manes ——

Qua loquendi ratione nullus non scriptor frequentissime utitur. Similiter iniquus est Scholiastes ille in *Apollonium*, ubi in versu 893.

Ῥηϊδίως δ' ἂν ἐοῖ ἐ ἀπείρονα λαὸν ἀγείρας.

Culpat τὸ, ἐοῖ de secunda usurpari personа, quum id proprie pertineat ad tertiam. Sed τὸ, ἐοῖ, quemadmodum & τὸ, ἑαυτοῦ, etiam de aliis personis usurpari, recte animadvertit idem *Hoelzlinus*, ad quem Lectorem relego. *J. J.*

Ibid. Πάντως] Ed. Flor. πάντως, uti conjeceram. In reliquis est πάντων, mendose. *M. du S.*

51. Κεφάλαια] Apud Latinos saepissime *Principes* philosophi illi illustres audiunt, praesertim apud Ciceronem. At hic non *Principum* tantum nomine honoris causa compellat, sed *summam & Epitomen totius suae disciplinae: ipsa disciplinarum mearum capita.* Sic αὐτὰ δὴ τὰ κεφ. usurpat iterum Συγρ. c. 28. & N. A. XX. Haec cum scriberem, venit in mentem locus Ciceronis depravatissimus, *de Nat. D.* initio; cum perobscuram esse dixisset *quaestionem de natura Deorum*, sic pergit: *De qua tam variae sunt doctissimorum hominum, tamque discrepantes sententiae, ut magno argumento esse debeat CAUSSAM PRINCIPIUM Philosophiae esse scientiam, prudenterque Academicos a REBUS INCERTIS assensionem cohibuisse.* Ad hunc locum docti multa. *P. Manutius* legit, *causam, id est principium.* ostenditque pluribus, qua ratione *Scientia* sit *causa* Philosophiae. Sed nihil haec ad rem: imo Ciceroni contraria, qui quidquid demum scripserat, statim infert, *prudenter Academicos A REBUS INCERTIS assensionem cohibuisse.* Fulvius Ursinus a Mss. suo haec verba abesse ait: *Causam principium.* Omnibus aqua haeret. Ego sic emendo: *Cassam Principum Philosophiae esse scientiam.* Norunt, qui Ciceronis opera philosophica legerunt, solere eum Philosophos celebres *Principum* nomine insignire: exstantque illius rei in hoc ipso libro exempla: nec de eo laborandum est. At insolita forsan videbitur locutio, *cassa scientia.* Esto: at certe rei accommodatissima. Et, si vacaret, ex *Planto*, *Seneca* & ipso *Cicerone* possem non admodum abhorrentia loca proferre. *M. du S.*

Κεφάλαια] *Caput* etiam Latinis tam de principe alicujus Sectae, quam de summa atque epitome rei dici, recte quidem Clar. *du Soul* adfirmat, idque omnibus satis notum arbitror; verum emendatione illa Ciceronis quam proponit, nihil opus esse arbitror; quum Clar. *Davies.* ex Mss. *Elienss* nobis exhibuerit: *Caussam, id est principium philosophiae, esse inscientiam*, ut Aldus quoque jam habuerat. Quia *inscientia* sit πρώτιστα αἰτία philosophiae, ut ait *Nemesius* de nat. Hom. c. 30. p. 230. *J. F. R.*

52. Τὰς ὀφρῦς] Angl. τὰ. *J. B.*

54. Λω-

ausus sit, & nos omnes, quotquot aliquid eorum, quae apud te didiceramus, posteris reliquimus. PHIL. Et vos indignati estis maledicente nobis quodam, idque cum me sciatis, qualia a Comœdia audiens Dionysiis, tamen amicam illam putem, nec in jus vocarim umquam, neque accedens cum illa expostulaverim; sed patiar illam ludere, quae convenire videntur & solennia sunt illis feriis. Quippe cum noverim, nihil a dicto fieri deterius, sed contra ea, quod pulchrum sit, ut aurum ipsa percussione detersum clarius exsplendescere, &

χακῶς ἀγορεύειν ἐπεχείρησε, ἢ ἡμᾶς ἅπαντας, ὁπόσοι τι πρὸς σοῦ μαθόντες, τοῖς μεθ' ἡμᾶς [c] καλαλελοίπαμεν. ΦΙΛ. Εἶτα ἠγανακτήσατε λοιδορησαμένου τινὸς, ἢ ταῦτα εἰδότες ἐμὲ, οἷα πρὸς τὴν κωμῳδίας ἀκούσασαν Διονυσίοις, ὅμως φίλην τε αὐτὴν ἡγημαι, ἢ ὅτε ἐδικασάμεθα, ὅτε ἠτιασάμην προσελθοῦσα· ἐφίημι δὲ παίζειν τὰ εἰκότα, ἢ τὰ ξυνήθη τῇ ἑορτῇ; οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἄν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τἐναντίον ὅτῳ ἂν ἡ καλόν, ὅσῳ τὸ χρυσίον, [d] ἀποσκώμμον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀπο-

γίλ-

c Καλαλελοίπαμεν] Nihil mutant *M. Bz. F. Fl.* d Ἀποσκώμμον] Ἀποσμώμμον Mſ. Gr. Ἀποσκόμμον. P.

65. Ἐφίημι] Διονυσίοις γὰρ μάνοις ἐφῆτο τὸ θέατρον * τοῖς ποιηταῖς † ἐπὶ τῷ κωμῳδεῖν. Ταῦτα δὲ δὶς τῶ ἔτους ἐτετέλεστο, ἔαρος καὶ φθινοπώρου ἔαρος τὰ μεγάλα Διονύσια· φθινοπώρου δὲ, τὰ μικρά. *V.*

* Τοῖς] Omiſſum in edit. articulum addidit *M. du S.* † Ἐπὶ τῷ κωμῳδεῖν] Sic emendavit idem, cum ante legeretur ποιηταῖς κωμῳδοῖς. ſine dubio ex collat. Cod. V. *J. F. R.*

54. Λαπτοδύτης] Angl. τυμβωρύχος. Has voces interpretantur *Pollux*, *Heſych.* *Suid.* copioſe. Interpres *Demoſth.* *Liban.* Arg. orat. contra Midiam. *J. B.*

62. Ἐν Διονυσίοις] His actae etiam Ariſtophanis nubes, quas ipſas cum patienter adeo tulerit Socrates, vel fortiter potius & magno animo: parum decorum perſonae illius ſervavit in hoc dialogo Lucianus, quo toto nimirum impotenter nimis inſultat capitibus ſectarum, nimis de ſe arroganter, vel impudenter potius commemorat. *J. M. G.*

68. Ὥσπερ τὸ χρυσίον ἀποσκόμμον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀπεργάζεται] Eraſmus, *tanquam aurum, cum erutum inciditur, clarius relucet.* Et quaeſo, quid hinc diſtat *Benedictus*, *quemadmodum aurum quum erutum inciditur*, *clarius refulget?* Scilicet hoc erat, quod Salmurienſem interpretationem merebatur. At quid hoc rei eſt? an aurum tunc inciſum clarius eſt reliquo auro? Immo quid magis fatuum eſt? an periculum eſt, ut quis credat aurum ab aliquo inciſum iri non erutum? Rectiſſime annotavit pater [Vide *Caſaubonum* ad *Strabon.* pag. 63. ad lib. 3.] innuens locum ſcilicet, unde diſcimus aliquod auri genus effoſſum ſolere tundi, ut ait *Plinius*, κόπτεσθαι, ut *Strabo*. *J. G.*

Ibid. Ἀποσκόμμον τοῖς κόμμασι] Locus eſt elegantiſſimus, ſed ab interpretibus peſſime acceptus de convitiis, & ſcommatibus. Οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἄν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τἐναντίον ὅτῳ ἂν ἡ καλὸν, ὅσῳ τὸ χρυσίον, ἀποσκόμμον τοῖς κόμμασι λαμπρότερον ἀπεργάζεται, ἢ φανερώτερον γίνεται. Vertitur: *Novi enim nihil reddi deterius a ſcommate, ſed contra quod bonum eſt, quemadmodum aurum, quod erutum inciditur, clarius refulget, ſitque ſplendidius.* Quid hoc *aurum*, *quod erutum inciditur?* Num inciſio reddit aurum ſplendidum? num κόπτειν χρυσὸν eſt *aurum incidere?* Κόπτειν eſt *ferire*, *ſignare aurum*: & κόμμα eſt *ſignum in nummo percuſſum*; hinc numiſma ποιηρὸν κόμματος, quod aliter dicitur παρακεκομμένον, *malae notae*, *nummus adulterinus*. Hic tamen κόμμα eſt *ipſa percuſſio*, cum in moneta nummus feritur, *ille actus feriendi*: legitur autem pro ἀποσκόμματος in Mſ. ἀποσμώμματος, quod valde placet. Eſt igitur ἀποσμώμμενον τοῖς κόμμασι χρυσίον *aurum deterſum ipſa percuſſione*, dum in officina monetariorum ab operis rude aurum feritur, & ſignatur, ſitque, cum ſignatum eſt, ſplendidius: quod qui in officinis illis aurum & argentum viderunt ſignari, non poſſunt ignorare. Sicut igitur aurum, inquit, cum in moneta percutitur, ſigno a malleatoribus impreſſo, fit ſplendidius, ſic convitia & ſcommata rem bonam reddunt meliorem. Si quis tamen velit vulgatam tueri pertinacius, poteſt exponere, *monetam recentem*, quae modo ex trium virorum A. A. A. F. F. officina eſt protracta: ſed ego Mſ. ſcripturam laudo proboque. *J. G. G.*

Ἀποσμωμμένον] Hanc ſcripturam Mſ. Gr. in textum pro vulgata ἀποσκόμμον recepimus. In P. ἀποσκόμμον mendoſe. *M. du S.*

Ἀποσκόμμον τοῖς κόμμασι] Vid. Paſſion. S. S. Mart. Tarachi, Probi & Andronii p. 275. *T. H.*

Ἀποσκόμμον] Ἀποσμωμμένον. *M. du Soul* in textum recipi juſſit; Ego vero propter conſenſum optimarum Edd. & plurimorum Codicum, nihil mutare auſus ſum in vulgata, maxime cum citatio *T. H.* ſenſum probum oſtendat. *J. F. R.*

φίλει, ἢ φανερώτερον γίγη. ὑμεῖς δὲ, οὐκ οἶδα ὅπως ὀργίλοι ἢ ἀγανακτικοὶ γεγένατε. τί δ' ἂν αὐτὸν ἄγχετε; ΠΛΑΤ. Μίαν ἡμέραν ταύτην ἐξαιτησάμενοι, ἤκομεν ἐπ' αὐτὸν, ὡς ὑπόσχῃ τὴν ἀξίαν ὧν δέδρακε. Φήμαι γὰρ ἡμῖν [a] διήγγελλον οἷα ἔλεγεν [b] ἐπὶ τὸν ἐς τὰ πλήθη καθ' ἡμῶν.

fieri manifestius. Vos vero nescio quomodo iracundi facti estis & irritabiles. Quid vero collum obtorquetis homini? PLAT. Commeatu unius hujus diei sumto, contra illum venimus, ut dignam factis suis poenam sustineat. Fama enim ad nos perlatum est, qualia in concionem progressus de nobis dixerit.

15. ΦΙΛ. Εἶτα πρὸ δίκης ἐδὲ [c] ἀπολογησάμενον ἀποκτενεῖτε; δῆλον γάρ ἐστιν εἰπεῖν τι θέλων. ΠΛΑΤ. Οὐκ· ἀλλ' ὅτι σὲ τὸ πᾶν ἀνεβαλλόμεθα. [d] καί σοι ὅ, τι ἂν [e] δικαιώσῃ, τοῦτο ποιήσει τέλος ἡ δίκης. ΦΙΛ. Τί φῂς σύ; ΛΟΥΚ. Τοῦτο αὐτὸ, ὦ δέσποινα Φιλοσοφία, ἅπερ ἡ μόνη ταληθὲς [f] ἐξευρεῖν δύναιο. μόλις γὰρ εὐρόμην πολλὰ ἱκετεύσας, τὸ σοὶ φυλαχθῆναι τὴν δίκην. ΠΛΑΤ. Νὴ σὲ κατάρατε, δέσποιναν αὐτὴν καλεῖς, πρώην δὲ τὸ ἀτιμότατον φιλοσοφίαν ἀπέφαινες, ἐν τοσούτῳ ἀποκηρύττων θεάτρῳ, καὶ μέρη δύ' ὀβολῶν ἕκαστον εἰσῳ αὐτῆς τὸν λόγων. ΦΙΛ. Ὁρᾶτε μὴ ἡ φιλοσοφίαν ἔτός γε, ἀλλὰ γοήτας ἄνδρας ὅτι τῶν ἡμετέρων ὀνόματι πολλὰ καὶ μιαρὰ πράττοντας, πηγόρθε κακῶς. ΛΟΥΚ. Εἴσῃ αὐτίκα, ἢν [g] ἐθέλῃς ἀπολογεμένῳ ἀκοῦσαι. μόνον ἀπίωμεν ἐπ' Ἄρειον πάγον· μᾶλλον δὲ εἰς τὴν ἀκρόπολιν αὐτὴν, ὡς ἂν ὁπὴ θεωπῆς ἅμα καλαφανείῃ πάντα τὰ ἐν τῇ πόλει.

15. PHIL. Deinde vos illum ante judicium, indicta caussa interficietis? Apparet enim, dicere illum velle aliquid. PLAT. Non; ad te enim rejecimus omnia: tua sententia litem finiet. PHIL. Tu quid ais? LUC. Idem hoc, Philosophia domina, quae sola nempe invenire verum possis. Itaque vix multis precibus hoc impetravi, tibi ut cognitio caussae servaretur. PLAT. Nunc, sacerrime, dominam vocas, paullo ante vero contemtissimam rerum pronuntiabas Philosophiam, in tanto Theatro praeconio vendens, & duobus quidem obolis, genus unumquodque illius disputationum. PHIL. Videte ne iste non Philosophiam, sed impostores quosdam, nostri sub nominis obtentu turpia multa patrantes, traduxerit. LUC. Hoc statim scies, si caussam dicturo operam dare volueris. Solum abeamus in Areopagum: potius vero in ipsam arcem, ut ex illa quasi specula simul in conspectu sint res urbanae omnes.

16. PHIL.

a Διήγγελλον] Διήγγελλε Fl. H. P. Sed J. Διήγγελον. b Ἐπὶ τὸν] Deest in Fl. Sed nihil mutat H. & P. c Ἀπολογησάμενον] Sic J. P. H. Sed ἀπολογουμένῳ P. Vulgatam servat Fl. d Καί σοι] Ὅ σοι ἀν. Angl. P. e Δικαιώσῃ] Ὅ σοι ἂν δικαιῇ. Angl. P. Nihil mutant Edd. Nisi quod δικαιῇ Fl. f Ἐξευρεῖν] Ἂν εὑρεῖν P. & Mf. Gr. Nihil mutant Edd. sed ἀνευρεῖν L. g Ἐθέλῃς] Ἐθέλοις Fl.

73. Μίαν ἡμέραν] Ἐντεῦθεν τὸ λόγου τούτου ἐπιγραφὴν τὸ Ἀναβιοῦντες. G.

71. Ὀργίλοι] *Iracundus*, ad ulciscendum proclivis, quae significatio satis obvia si testimoniis indiget, adi *Elsner.* ad *Tit.* I. 7. J. F. R.

72. Ἀγχεῖτε] Hic videntur loqui volentis Luciani collum pallio comprehenso stringere, ne vocem mittere possit. Itaque mox Philosophia, δῆλον inquit, ἐστὶν εἰπεῖν τι θέλων. J. M. G.

74. Τὴν ἀξίαν] Ἀξία, τιμὴ, τίμησις, ἰδιωτικὰ ἀντὶ τῶν πολλάκις. Ut apud Latinos pretium, stipendium, & similia. *Eust.* ad Iliad. 2. Inter. *Aristoph.* alii. J. B.

75. Ἐπὶ τὸν] Alibi apud hunc & Demosthenem πρὸς τὸν. M. duS.

80. Καί σοι ὅτι ἂν δικαιῇ] Angl. Ὅ σοι ἂν δικαιῇ. J. B.

83. Ἤτερ ἡ μόνη ταληθὲς ἐξευρεῖν δύναιο] Malim cum Mf. ἥπερ ἡ μόνη ταληθὲς ἂν εὑρεῖν δύναιο. Inferius ὁ τῆ ποικίλῃ rectius vertas cum C. Nepote *in Poëcilo*, quam cum interpretibus *in Poëcilo*. J. G. G.

Ibid. Ἐξευρεῖν] Mf. Gr. & P. ἂν εὑρεῖν, quod ad veram lectionem magis accedere videtur, puto enim scripsisse Lucianum ἥπερ ἂν εὑρεῖν. Vide tamen infra c. 45. ἃ δὲ-

16. PHIL. Vos vero, amicae, in Poecile interim inambulate. veniam enim vobis, hac lite judicata. LUC. Quae vero sunt, o Philosophia? videntur enim & ipsae decentissimae. PHIL. Virtus est illa virago, Temperantia illa, & prope illam Justitia, praecedens vero Eruditio, sed obscura illa & tenui colore Veritas est. LUC. Non video, quam dicas. PHIL. Nonne vides fuci illam expertem, nudam, subducentem se semper & elabentem. LUC. Nunc tandem vix video. Sed quidni has etiam adducis, ut plenus perfectusque nobis consessus fiat? Veritatem vero etiam advocatam mihi adducere in jus volo. PHIL. Nempe sequimini etiam vos, nec enim molestum erit, unam judicare causam, eamque de rebus nostris futuram.

17. VER. Ite vos, ego enim non opus habeo audire, quae olim sciam, uti se res habeat. LUC. Verum nostra interest, Veritas, te adesse in judicio, ut indices omnia. VER. Itaque adducam etiam duas ancillulas meas, amicissimas mihi. PHIL. Duc sane quotquot volueris. VER. Sequimini, Libertas, & tu Lo-

ΦΙΑ. Ὑμεῖς δὲ, ὦ φίλαι, ἐν τῇ Ποικίλῃ τέως περιπατήσατε· ἥξω γὰρ ὑμῖν, ἐπειδὴ διακάσασα τὴν δίκην. ΛΟΥΚ. Τίνες δέ εἰσιν αἱ Φιλοσοφία; πάνυ γὰρ κόσμιαι καὶ αὗται δοκοῦσιν. ΦΙΑ. Ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὕτη, Σωφροσύνη δὲ ἐκείνη, καὶ Δικαιοσύνη πρὸ αὐτῆς, ἡ προηγουμένη δὲ, [b] Παιδεία· ἡ ἀμυδρὰ δὲ αὕτη, καὶ ἀσαφὴς τὸ χρῶμα, ἡ Ἀλήθειά ἐστιν. ΛΟΥΚ. Οὐχ ὁρῶ ἔγωγε τινα, καὶ λέγεις. ΦΙΑ. Τὴν ἀκαλλώπιστον ἐκείνην οὐχ ὁρᾷς, τὴν γυμνὴν, τὴν ὑποφεύγουσαν ἀεὶ, καὶ διολισθαίνουσαν. ΛΟΥΚ. Ὁρῶ νὴ μόλις. ἀλλὰ τί οὐχὶ καὶ ταύτας ἄγεις, ἵνα πλήρες γένοιτο, καὶ ἐντελὲς τὸ συνέδριον; τὴν Ἀλήθειαν δέ γε, καὶ ξυνήγορον ἀναβιβάσασθαι πρὸς τὴν δίκην βούλομαι. ΦΙΑ. Νὴ Δία, ἀκολουθησάτω καὶ ὑμεῖς. [i] εἰ βαρὺ γὰρ μίαν δικάσαι δίκην καὶ ταῦτα, περὶ τῶν ἡμετέρων ἐσομένην.

ΑΛΗΘ. Ἄπιμεν ὑμεῖς. ἐγὼ γὰρ εἶδέν δέομαι ἀκοῦσαι, ἃ πάλαι οἶδα ὁποῖά ἐστιν.
[k] ΦΙΑ. Ἀλλ' ἡμῖν σὺ Ἀλήθεια, ἐνδέοντι ξυνδικάζοις ἄν, [l] ὡς καὶ καλαμηνύοις ἕκαστα.
[m] ΑΛΗΘ. Οὐκοῦν ἐπάγομαι καὶ τὼ θεραπαινιδίω τούτω, εὐνοϊκωτάτω μοι ὄντε.
[n] ΦΙΑ. Καὶ μάλα ὁπόσας ἂν ἐθέλῃς.
[o] ΑΛΗΘ. Ἕπεσθον ὦ Ἐλευθερία καὶ Παῤῥησία

δὲ rectius C-R

καὶ addit C-R

μόγις Z. malleem ὡς ἂν

ἢ χαλεπὸν Z glossa

καλαμηνύεις Z.

b Παιδεία] Παιδία male *Fl.* Sed *H.* & *P.* &c. recte. *i* Οὐ βαρὺ] Οὐ χαλεπὸν L. Nihil mutat Fl. *k* ΦΙΑ.] in P. Fl. aliisque persona ΛΟΥ. erat, male. nam recte ΦΙΑ. P. L. *l* Ὡς] Deest in Fl. *m* ΑΛΗΘ.] Sic P. L. Edd. male ΦΙΑ. *n* ΦΙΑ.] Recte sic L. Edd. male ΛΟΥ. *o* ΑΛΗΘ.] Ita P. & L. Edd. rursus male ΦΙΑ.

ξυήσωσι eodem quo hic, sensu L. ἀνδρεῖν. *M. du S.*

94. Ἄρειον πάγον] Arium pagum, Areopagum unico verbo: locus est Athenis, ubi Orestes causam dixit, & ubi quae ad Remp. spectabant, severissime administrabantur. Sic dictus (teste Pausan. in Attic.) quod eo primo vocatus sit Mars (quem Graeci Arem vocant) in jus, propterea quod Alirrhothoum interfecerat. *G.C.*

Ἄρειον πάγον] De loco & voce multa erudite vir sanctus *Gulon. Fulienſ.* ad *Dionyſ. Areopag.* dixit *Suid.* Interp. *Ariſtoph.* alii de quib. ad *Pauſan.* *J.B.*

Ἄρειον π.] Hesychius in arce Areopagum ponit: Lucianus aliter, ut vides: & quidem recte. Vid. *Pauſ.* p. m. 108. C. *M. du S.*

Ἄρειον πάγον] De loco, ejus judicibus, ac diversa opinione circa etymon vocis satis egere Interpretes ad *Act. Apost.* c. 17. 19. In primis *Hammondus* & *Clericus*, aliique, quos vid. apud Clar. *Wolfium*, in Cur. Philol. ad N. T. Confer nostrum iterum *de Gymnaſ.* c. 19. *J.F.R.*

96. Ἐκ περιωπῆς] Conf. supra Ἐπισκ. c. 2. & alibi apud nostrum. *M. du S.*

23. ΦΙΑ. P. & L. in impressis ΛΟΥΚ. *M. du S.*

24. ΑΛΗΘ.] Repono personam ΑΛΗΘ. In omnibus impressis antea scribebatur ΦΙΑ. Sed primo repugnat dialogi series; nam id agit Philosophia, ut veritas judicio adesse dignetur; quae aptissime adeo venturam si hic negat, ni secum comites solitas adducere liceat. Adde quod etsi *Philoſophiae* etiam ministrare commode dici possint *Libertas* &, quo sensu hic sumitur, *Audacia*; elegantius tamen & longe aptius *Veritatis aſſeclas* dixeris. Probabunt itaque, sat

σία μεθ' ἡμῶν, ἢ ἧς ἢ δείλαιον τοῦτον ἀνθρωπάρισκον ἐρᾷ τὴν ἡμέτερον ὄντα, καὶ κινδυνεύοντα ὅτι μηδεμιᾷ προφάσει δικαίᾳ, σῶσαι δυνηθῶμεν· σὺ δ' Ἔλεγχε, αὐτῷ βοήθει. ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς ὦ δέσποινα. ἡκέτω δὲ καὶ ἔτερος, καὶ εἴ τις ἄλλος. οὐ γὰρ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις προσπολεμῆσαι δέοι μοι, ἀλλ' ἀλλαζόσιν ἀνθρώποις, καὶ [a] δυσελέγκτοις, ἀεί τινας ἀποφυγὰς εὑρισκομένοις, ὥστε ἀναγκαῖος ὁ Ἔλεγχος. ΦΙΛ. Ἀναγκαιότατος μὲν οὖν· ἄμεινον δὲ εἰ καὶ τὴν ἀπόδειξιν προλάβοις. ΑΛΗΘ. Ἕπεσθε πάντες, ἐπεὶ δὴ ἀναγκαῖοι δοκεῖτε πρὸς τὴν δίκην.

[b] ΑΡΙΣΤ. Ὁρᾷς, προσελαίρεσθαι καθ' ἡμῶν ὦ Φιλοσοφία, τὴν Ἀλήθειαν. ΦΙΛ. Εἶτα δείδιατε ὦ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀριστότελες, μήτι ψεύσηται ὑπὲρ αὐτῆς Ἀλήθεια ὅσα; ΠΛΑΤ. Οὐ τοῦτο, ἀλλ'

quendi Fiducia, ut formidolosum hunc homuncionem, amatorem nostrum, in periculo justa nulla causa versantem servare possimus. Tu vero Elenche (*Convictio*) hic mane. LUC. Minime vero, Domina: quin hic etiam, si quis alius, veniat. Neque enim cum vulgaribus bestiis depugnandum mihi erit, sed cum insolentibus hominibus, & convictioni repugnantibus, & effugia semper invenientibus. Itaque necessarius est Elenchus. PHIL. Maxime ille quidem. Rectius vero feceris, si demonstrationem etiam assumas. VER. Sequimini omnes, quandoquidem necessarii ad judicium videmini.

18. ARIST. Vides, ad suas partes allicit, o Philosophia, contra nos Veritatem. PHIL. Et vos metuitis, Plato, Chrysippe, Aristoteles, ne quid mentiatur pro ipso, cum sit veritas. PLAT. Non istuc quidem. Sed terribili quadam astutia

[a] Δυσελέγκτοις] Δυσελέγκτους *M. du S.* [b] ΑΡΙΣΤ.] Vid. nott. *M. du S.*

scio, viri docti & elegantiarum spectatores & exactores strenui nostram emendationem. His jam scriptis, etiam MSS. Codd. auctoritatem accedere video, ita enim in P. & L. *Veritati* haec tribuuntur. *M. du S.*

29. Μηδαμῶς] Parum modestus hic Sophista noster, ut toto fere dialogo, nimis in illum statim propendet Philosophia: nimis ille adversus eam nasutus, nimis illa patiens: nimium stulti Socrates, Plato, caeteri. Etiam illud parum provide, quod Libertas & loquendi Fiducia, ancillae sunt Philosophiae. Sed ῥᾴδιον μαμμῶζαι. *J. M. G.*

30. Τοῖς τυχοῦσι] Versum erat: *fortuitis*. Verte: *vulgaribus, minoribus*. Sic in *Act. Apost.* XXVIII. 2. Οἱ δὲ βάρβαροι παρεῖχον οὐ τὴν τυχοῦσαν φιλανθρωπίαν ἡμῖν. Ael. V. H. VI. 12. f. Δεῖγμα οὐ τὸ τυχὸν. *Documentum non vulgare.* *J. F. R.*

32. Δυσελέγκτοις] Mallem δυσελέγκτους. Certe ni id fit, illud καὶ ante ἀεὶ positum oportuit. *M. du S.*

Δυσελέγκτοις] Non male δυσελέγκτους conjicit legendum *M. du Soul*, tum vero & comma post h. v. tollendum, & mox similiter εὑρισκομένους scribendum. In marg. *J.* notaverat vid. *Th. Mag.* Is quidem, v. Εὑρίσκομαι haec habet: Λουκιανὸς δὲ τῷ ἀναδιδόντες, οὐ ἁλίσκ. ἀεί τινας ἀποφυγὰς εὑρισκομένους, ex edit. Blancardi; sed ex connexione & ibi εὑρισκομένους videtur legend. quae syllabae saepe permutari solent; nisi data opera hic ipsissima Luciani verba dederit; tum vero contra conjecturam *du Soulii* faceret, quod jam non dijudico. *J. F. R.*

35. Ἄμεινον] Aut Luciani persona hic interponenda est, aut Elenchum hic conversa oratione Philosophia alloquitur. *J. M. G.*

38. ΑΡΙ.] Ἀναξ. L. recte. pro reliquorum Librorum Ἀπι. *Fl. A.* tantum habet. *M. du S.*

48. Παῤῥησιάδης] Παῤῥησιαστὴς dicitur, qui libere loquitur, unde *Democares* ob nimiam & procacem linguam *Parrhesiastes* dictus est. leg. *Senec.* Lib. III. de Ira. *G. C.*

Παῤῥησ.] Locus Senecae est L. III. de Ira c. 23. pr. ubi *Democharen* Lipsius edidit, pro *Democare*, & rectius; sed merentur verba Senecae addi, quia historia est lepida, ait enim: „ Si qua alia in Philippo virtus, fuit „ & contumeliarum patientia, ingens instrumentum „ ad tutelam regni. Democharen ad illum, *Parrhesiastes* ob nimiam & procacem linguam appellatus, „ inter alios Athenienſium legatos venerat: audita „ benigne legatione, Philippus, *Dicite*, inquit, *mihi, facere quid possim, quod sit Athenienſibus gratum?* Excepit Democharen: *Te*, inquit, *suspendere.* *J. F. R.*

50. Ἐκδιφρατιδίων] Rogatus Lucianus patriam suam, ait, Σύρ (*i. e.* scilicet) ἐκ φιλοσόφων, ἐκ Βυφρατιδίων. Conjunctim legendum ἐκδιφρατιδίων, probe vidit Eruditissimus Vir, *Jac. Gronovius.* Et certe ita habet Florentina editio; ceterae vitiose ἐκ Βυφρατιδίων. *J. F.*

Ἐκδιφρατιδίων] Hanc lectionem in textum recepi ex Fl. ac jubente *du Soul* cum *Gron.* (licet omnes quas in-

fia est, & adulandi facultate. Itaque persuasione a via illam abducet. VER. Bono animo estote: nihil profecto injustum fiet, hac una praesente, Justitia. Eamus igitur.

19. Sed age dic, quod tibi nomen est? LUC. Parrhesiades, Alethionis, Elenxiclis (*Confidentius, Vere F. Convincentii N.*) PHIL. Sed patria? Syrus sum, o Philosophia, eorum qui Euphratem colunt. Sed quid hoc ad rem? Nam horum etiam adversariorum meorum novi, non minus quam ego sum genere barbaros; mores vero & eruditio, non qualis Solensium, aut Cypriorum, aut Babyloniorum, aut Stagiritarum. Quamquam apud te quidem nihil quidquam deteriore causa quis fuerit, neque si voce sit barbarus; modo sententia justa esse appareat. PHIL. Recte narras. Temere enim illud quaerebam.

20. Ars vero quae tibi est? nam istud

λὰ δεινῶς σαφηνὴς ὤν, καὶ κολακικὸς ὥστε καταπείσει αὐτήν. ΑΛΗΘ. Θαρρεῖτε· οὐδὲν δὲ μὴ γένηται ἄδικον, Δικαιοσύνης ταύτης συμπαρούσης. ἀπίωμεν οὖν.

Ἀλλ' εἰπέ μοι σὺ, τί σοι τὄνομα; ΛΟΥΚ. Ἐμοὶ Παρρησιάδης, Ἀληθίωνος ὁ Ἐλεγξικλέης. ΦΙΛ. Πατρὶς δέ; ΛΟΥΚ. Σύρος, ὦ Φιλοσοφία, τῶν [d] Ἐπιφρατιδίων. ἀλλὰ τί τοῦτο; καὶ γὰρ τούτων τινὰς οἶδα τῶν ἀντιδίκων μου, οὐχ ἧττον ἐμοῦ βαρβάρους τὸ γένος· ὁ τρόπος δὲ, καὶ ἡ παιδεία οὐχὶ Σολέας, ἢ Κυπρίους, ἢ Βαβυλωνίους, ἢ Σταγειρίτας. καίτοι πρός γε σὲ, οὐδὲν ἂν γένοιτο ἔλαττον, οὐδ' εἰ τὴν φωνὴν βάρβαρος εἴη τις, εἰ γοῦν ἡ γνώμη ὀρθὴ καὶ δικαία φαίνοιτο οὖσα. ΦΙΛ. Εὖ λέγεις. ἄλλως γοῦν τοῦτο [e] ἠρόμην.

Ἡ τέχνη δέ σοι τίς; ἄξιον γοῦν ἐπίστασθαι τοῦ-

[c] ΑΛΗΘ.] ΦΙΛ. L. Sed nihil mutat *Fl.* & reliquae. [d] Ἐπιφρατιδίων] Sic una voce *Gronov.* & *Fl.* Reliquae male disjungunt Ἐπ' Εὐφρατιδίων. [e] Ἠρόμην] Ed. *H.* male ἠρώμην.

54. Οὐ κατὰ Σολέας] Σολεὺς μὲν γὰρ Ἀρατὸς ὢν, Ἑλληνικῇ παιδείᾳ τοσοῦτον διήνεγκε· ὥστε τὰ φαινόμενα Ἑλλάδι φωνῇ γράψας, ἐθαυμάσθη. καὶ Ζήνων δὲ, ὁ τῶν στοϊκῶν κοσμήτωρ τε καθηγητὴς ὢν Κιττιεὺς τῆς Κύπρου * ἁρμοῖ, καὶ δὴ καὶ † Κράτων ὁ Χρύσιππον ἄριστα Σολεῖς σὺν ἄσημοι κατὰ φιλοσοφίαν, καὶ μάλιστα Χρύσιππον. ἀμείλει δὲ ὁ Ἀριστοτέλης Σταγειρίτης, καὶ Δημόκριτος καὶ ‡ Πρωταγόρας, Ἀβδηρῖται. ἀλλ' ἐδίπου ξενίας διώκων, ὅτι μὴ ὢν μίσης Ἑλλάδος ἐθαγενεῖς ὄντες εὑρίσκονται. Θαυμάζονται δὲ μᾶλλον ὡς ἀγαθοὶ Ἕλληνες § παρὼδυκμηκότες τῇ περὶ τοὺς λόγους ἀσκήσει. *V.*

* Ἁρμοῖτο] Ἥκατο. *V.*
† Κράτων] Crater. C.
‡ Πρωταγόρας] Pythagoras. C. prave. *M. du S.*
§ Παρωδ.] Παραδυκμηκότες editum erat, sed ex V. correxit *M. du S.*

inspexi Edd. disjunctim habeant ἐπ' Εὐφρατιδίων) quia necessaria erat haec correctio. *J. F. R.*

54. Σολέας] Vide Scholiasten, cujus catalogo, quia de Babyloniis tacet, addendus Diogenes Stoicus & Posidonius, hic Apamensis Syrus, ille Seleucensis ad Tigrim, sed Babylonius tamen audiebat. (*Diog. Laërt.* p. 157. C.) vide & nostrum de utroque in *Macrob.* c. 20. *Plut.* 1073. f. Alterum *Posid.* memorat *Diog. Laërt.* 173. C. Adde etiam, si lubet, Athenodorum & Nestora Tarsenses, ex eod. *Luc.* libro. Σολεὺς Χρύσιππος, *Orig.* c. *Cels.* 196. 2. & *Plut.* 1073. f. Tarsensis etiam quibusdam. Protagoras Abderites, e bajulo, Democriti auditor &c. *Diog. Laërt.* 249. F. etiam Clearchus Solensis Aristotelis discipulus. *M. du S.*

58. Ἄλλως γοῦν τοῦτο ἠρόμην. ἡ τέχνη δέ σοι τίς;] Quis posset has voces ita interpretari, ut faciunt interpretes, *verum & hoc quaero, quamnam artem nosti?* An in Graecis legitur ἀλλὰ ϵ τοῦτο ἠρόμην, τίς δή σοι ἡ τέχνη? Haec Graeca conveniunt istis Latinis, non Lucianea. Nam *Lucianus* priorem citatarum vocum partem retulit ad praecedentia, posteriorem ad sequentia, & verti debuit. *frustra igitur id rogabam.* (nempe de patria & lingua, quum nihil ad disciplinas id faciat.) *Verum quod artificium tuum est?* Paulo ante scribi debuit, Σύρος, ὦ Φιλοσοφία, τῶν Ἐπιφρατιδίων, at recte pater, non ἐπ' Εὐφρατιδίων. *J. G.*

Ἄλλως ἠρόμην] Vid. idem Deor. Dial. XX. 2. *M. du S.*

Ἄλλως γοῦν τοῦτο ἠρόμην] Vertebatur male: *Verum & hoc quaero.* Propius ad verum sensum accedit versio haec Cl. *Gesn. Temere enim illud quaerebam.* Proxime tamen *Soulii* nostri, qui orae Ed. *Bened.* adscripserat: *neque hoc ideo rogabam. Verum quamnam tu profiteris artem?* *J. F. R.*

τυτό γε. ΛΟΥΚ. Μισαλαζών εἰμι, καὶ μισογόης, καὶ μισοψευδὴς, καὶ μισότυφος, καὶ μισῶ πᾶν τὸ τοιοῦτον εἶδος τῶν μιαρῶν ἀνθρώπων· πάνυ δὲ πολλοί εἰσιν ὡς οἶσθα. ΦΙΛ. Ἡράκλεις, πολυμισῆ τινα μέτει τέχνην. ΛΟΥΚ. Εὖ λέγεις· ὁρᾷς γὰρ ὁπόσοις ἀπεχθάνομαι, καὶ ὡς κινδυνεύω δι' αὐτήν; εἰ μὲν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναντίαν αὐτῇ πάνυ ἀκριβῶς οἶδα. λέγω δὴ τὴν ἀπὸ τοῦ φιλῶ, τὴν ἀληθῆ ἔχουσαν. φιλαλήθης γὰρ, καὶ φιλόκαλος, καὶ φιλαπλοϊκὸς, καὶ ὅσα τοῦ φιλεῖν συγγενῆ. πλὴν ἀλλ' ὀλίγοι πάνυ τούτοις ἄξιοι τὴν τέχνης. οἱ δὲ ὑπὸ τὴν ἐναντίαν ταττόμενοι, καὶ τῷ μίσει οἰκειότεροι, πεντακισμύριοι. κινδυνεύω τοιγαροῦν τὴν μὲν, ὑπ' ἀγνοίας ἀπομαθεῖν ἥδη· τὴν δὲ, πάνυ ἠκριβωκέναι. ΦΙΛ. Καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν. τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τάδε φασὶ, καὶ τάδε· ὥστε μὴ ἀφαίρει τὸ τέχνα· μία γάρ ἐστον, δύ' εἶναι δοκεῖ-

quidem ſcire refert. LUC. Oſor ſuperbiae ſum, & praeſtigiarum, & mendaciorum, & tumoris inanis: odi igitur omne hoc genus impurorum hominum. Admodum vero multi ſunt, quod noſti. PHIL. Odii, Hercule, multi artem facis. LUC. Bene dicis. vides enim, apud quam multos in odio ſim, & in quae pericula propter eam venerim. Verum tamen etiam oppoſitam illi artem accurate novi: illam puto quae amore conſtat. Sum enim veri amicus, & honeſti ac pulchri, tum ſimplicitatis & quaecumque natura amabilia ſunt. Verum pauci admodum digni, in quibus hac arte utar. Contra alteri illi, oppoſitae arti ſubjecti, & odio aptiores, quinquagies mille: quare periculum eſt, ne alteram quidem, cujus exercendae ita rara offeratur occaſio, dediſcam; alteram autem nimis etiam calleam. PHIL. At non oportebat: ejusdem enim & hoc eſt, ajunt, & illud. Noli itaque artes dirimere, quae duae

a Τὼ τέχνα] Sic Edd. P. S. H. B2. F. & P. Sed J. & Fl. τὰ τέχνα.

77. Οὐκ * ἐχρῆν . . . καὶ τάδε φασὶ, καὶ † τάδε] Διὰ τὸ ‡ ἐναντίον εἶναι τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην. V.

Τῶν ἐναντίων ἤτοι τὴν ἀντικειμένων τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην φασί. ὁ γὰρ τὸ δίκαιον ὡς δίκαιον ἐπισάμενος . . . . . πρότερον ἐπίσταται τὸ ἀριστερόν. καὶ λπὶ . . . . νοσερὸν εἰδὼς . . . . ὑγιεινόν. ἀναιρεῖται δὲ ἐπὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς, μεταβάσεως καὶ

* Ἐχρῆν] Ἐχρὴν accentu in prima erat in Impr. Clerici, & ſic vulgaria Lexica, verum in Edd. Luciani ubique recte ἐχρῆν, & ſic Grammatici jubent. J. F. R.

69. Ἀπὸ τοῦ φιλῶ] Non poteſt Latina verſio hunc locum adſequi. neque enim formare licet compoſita, quae his a μισεω, vel a φιλω incipientibus reſpondeant. J. M. G.

78. Καὶ τάδε φασὶ καὶ τάδε] Dixerat Lucianus ſe duplicem ſcire artem, ſe eſſe μισαλαζόνα, μισοψευδῆ &c. addit ſe vereri, ne alteram prae ſegnitie dediſceret, alteram vero melius addiſceret, ad quae Philoſophia καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν, τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τάδε φασὶ καὶ τάδε. Interpres: atqui non oportebat: ejusdem enim ferunt eſſe & illa & iſta. Ita ille intellexit, quaſi diceret Philoſophia, οἱ ἄνθρωποι φασι, ferunt homines, & iſta & illa eſſe ejusdem. Sed τάδε eſt nominativi caſus, & verba ſic conſtruenda ſunt: καὶ τάδε καὶ τάδε φασὶ τοῦ αὐτοῦ. ſc. ἀνθρώπου εἶναι. h. e. Et haec & illa indicant ejusdem hominis ſc. artem, vel, ingenium, h. e. qui μισοψευδὴς eſt, ille pariter eſt φιλαλήθης. Qui odit

αὐξήσεως, καὶ τοῦ ὠφελησίου, ἃ ὑπὸ τὰς ἀντικειμένας τιλεῖ. τοῦτο δὲ φησι πρὸς τὸν Παρρησιάδην τόν. § διατιθέμενοι] Corrupta haec.

† Τάδε] Ἤδη male legebatur in impreſſ.

‡ Ἐναντίον] Ἐναντίαν editum erat, ſed correxit M. de S.

§ Διατιθέμενοι . . . τῦτο] Corrupta haec. διατεινομενων C. R.

vitium, amat virtutem oppoſitam, quare mox addit. μία γάρ ἐστον (ſc. τέχνη) δύ' εἶναι δοκεῖσαι. H. V.

79. Τὼ τέχνα] Sic Edd. P. S. F. & Mſ. P. ſed Junt. τὰ τέχνα, ad vulgares Grammaticorum canones uſitatius. Nos vero prius praetulimus, non quod per heterogeniam Atticis peculiarem (de qua vid. Matthiae de dialect. p. 37. &c.) femininum nomen maſculino genere uſurpatum ſit; ſed quod articulus τὼ in duali ſaepe commun. immo omnis ſit generis. Scholiaſt. ad Sophocl. Aj. 291. Εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ τὸ θηλυκὸν ἄρθρον ἀφαιρεῖσθαι ἐκφέρειν, ἀντὶ τοῦ τὴ τῆ λέγοντες — καὶ κακῶς, ὡς ἔστι τισὶν ὧδε πᾶσι λογοποιοῖς τὸν χεῖρα. Sic etiam in proverb. quod Euſtath. adfert ad Hom. Il. B. p. m. 235. 37. Τὸν μὲ χεῖρ' οὐ Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ τοῦς ἐς Κλαυδῶν. Adde duo alia in voce Χεῖρ ab Lexicogr. ex Xenoph. & Thucyd. jam prolata, ubi ſimiliter τὼ χεῖρε pro τὰ legitur, & Lucian. non ſemel alibi. J. F. R.

85. Προ-

duae cum videantur esse, una sunt. LUC. Melius tu ea nosti, Philosophia. Mea igitur haec ratio est, odisse malos, bonos autem amare atque laudare.

21. PHIL. Jam age, adsumus enim nunc, ubi oportebat: hic alicubi in templo urbicae Palladis judicemus. Disponi nobis, Antistes, jube subsellia: nos interea deam adorabimus. LUC. Custos urbis, praesidio mihi veni contra insolentes homines, recordata, quot illorum perjuria quotidie audias. Quae faciunt, sola vides, quae inspectionem habeas: nunc tempus est illos ulcisci. Me vero si qua succumbere videas, & plures sint nigri calculi, tuo tu adjecto me serva.

22. PHIL. Age jam sedemus vobis, paratae vestras audire rationes. Vos autem electo uno ex omnibus, qui optime accusaturus videatur, actionem componite, &

ὅσαι. ΛΟΥΚ. Ἄμεινον σὺ οἶδα ταῦτα ὦ Φιλοσοφία, τὸ μέντοι ἐμὸν, τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον τοὺς μὲν πονηροὺς μισεῖν, ἐπαινεῖν δὲ τοὺς χρηστοὺς, καὶ φιλεῖν.

ΦΙΛ. Ἄγε δὴ, πάρεσμεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν· ἐνταῦθά που ἐν τῷ προνάῳ τῆς Πολιάδος διακάζωμεν· ἡ Ἱέρεια ἀλλάξει ἡμῖν τὰ βάθρα, ἡμεῖς δὲ, ἐν τοσούτῳ προσκυνήσωμεν τὴν θεόν. ΛΟΥΚ. Ὦ Πολιὰς, ἐλθέ μοι καὶ τῇ ἀλαζόνων σύμμαχος, ἀναμνησθεῖσα ὁπόσα ὀπιορκούντων ἀσημέραι ἀκούεις αὐτῆς· καὶ ἃ πράττουσι δὲ μόνη ὁρᾷς, ἅτε δὴ ἐφόρου ἅπαντος καιροῦ ἀμύναι αὐτούς. ἐμὲ δὲ ἢν που κρατούμενον ἴδῃς, καὶ πλείους ὦσιν αἱ μέλαιναι, σὺ προθεῖσα τὴν σεαυτῆς, σῶζε.

ΦΙΛ. Εἶεν. ἡμεῖς μὲν ὑμῖν ἃ καθήμεθα ἕτοιμοι ἀκοῦσαι τοὺς λόγους· ὑμεῖς δὲ, προελόμενοί τινα ἐξ ἁπάντων, ὅστις ἄριστα κατηγορήσαι ἂν δοκῇ, ξυνείρετε τὴν κατηγορίαν,

διακάζωμεν Z

ξυμ.

ἐπὶ ἐχομένης C. R.

με addit. C. R. et Z.

κατηγορικὸν εἶναι Z

δοκῇ

b Ἑστίσα.] Al. ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Vid. nostt. sed Edd. constanter vulgatam servant. *c* Καὶ] Κἂν] L. nil vero a vulgata abit *Fl.* *d* Καὶ δὴ] *Marcil.* Ἤδη. *e* Κατηγορῆσαι ἂν] Κατηγορήσειν δοκεῖ] Mss. Gr. & L.

91. Ἑστίσπος] Γρ. ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. νῦν καιρὸς. *G.*

85. Προνάῳ] Πρόναος Graecorum *templo* Romanorum respondet: ναὸς *cellae.* *J.M.G.*

Ibid. Πολιάδος] Sic in Lapith. & apud *Herod.* lib. 5. Minervae cognomentum, cujus rationem alibi reddimus. Eadem dicta Πολίτις *Aristophani*, & Πολιοῦχος *Pindar.* *J.B.*

88. Ὦ Πολιὰς] O *Minerva.* *J.Br.*

Ὦ Πολιὰς] Id est Minerva urbis Dea tutelaris, Athenienſibus proprie Πολιὰς dicta. Ael. V. H. 2. c. 9. f. ᾗ Πολιὰς Ἀθηνᾶ. Ubi omnino vid. Cl. *Periz.* *J.F.R.*

91. Ἑστίσπος ἔσα] Ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Hanc ſcripturam pro vulgata ἑστίσπος ἔσα, ſuppeditant Coll. G. quam lubens ut praeſtantiorem amplector. Vid. *Zoëg.* c. 4. *M.du S.*

93. Αἱ μέλαιναι] Scil. ψῆφοι. *J.Br.*

94. Τὴν προθεῖσα] Proverbium, *Minerva ſuffragium.* *Th.M.*

Ibid. Προθεῖσα] *Album* ſcilicet. Haec ad fabulam de judicio Oreſtis ſpectant, cui periclitanti auxilium tulit Minerva: ſuo enim illum ſuffragio liberavit, *Herod.* Vid. etiam Ἀρμ. c. 3. & *Eur.* Iph. in Taur. 1469. *M.du S.*

Ibid. Τὴν σεαυτῆς] Ψῆφον. *Album* ſcilicet. Haec ad fabulam de judicio Oreſtis ſpectant, in quo ei Minerva auxilium tulit, ac ſuo illum ſuffragio liberavit. *J.Br.*

95. Εἶεν] Ad ſuperiora etiam hic reſpectum habet, *ſint iſta!* q. d. ſatis de his: ſatis cunctatum. Vid. ad princ. dialogi proximi. *J.M.G.*

Ibid. Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν] Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν ἃ καθήμεθα. *Th.M.*

Ibid. Καὶ δὴ] *Marcilii* conjecturam probo, ſed Codicum auctoritate ſuffultam vellem. *M.du S.*

97. Ὅς τις ἄριστα κατηγορήσαι] Praeſtat quoque ex eodem libro ſcribi ὅστις ἄριστα κατηγορήσειν δοκεῖ. *qui videtur optime accuſaturus*, quamvis vulgata poſſit ferri. *J.G.G.*

98. Κατηγορήσειν] Hoc ex Mſſ. Gr. & L. arripuimus. Edd. κατηγορῆσαι ἂν. *M.du S.*

Κατηγορῆσαι] Voluit *M. du Soul* hoc in textu mutare. Verum quia vulgata ſe poteſt tueri, ei non obſecundavimus, ſed majorem Edd. & Mſſ. numerum potiorem habuimus. Aoriſt. enim infin. cum futuro permutatio tam eſt frequens, etiam apud alios, ut aoriſtus hic vitioſus pronuntiari nequeat. Sed adſentior Rever. *Horreo:* qui in *obſerv. Crit.* in Herodot. I. IX. p. 5. Ἐν νέῳ ἴχουσα τίσασθαι τὴν Καυδιόλιν ex uno Mſ. in τίσασθαι non mutandum cenſet, quod Cl. *Gron.* fruſtra exiſtimarat, cum aoriſti exemplum ipſe *Gron.* ad-

γίαν, ἢ διελέγχεσθαι ἐ [a] γὰρ οἷόν τε πάντας ἅμα λέγειν. σὺ δὲ ὦ Παρρησιάδη, [b] ἀπολογήσῃ τὸ μὴ τοῦτο. [c] ΑΝΑ. Τίς οὖν ὁ δικαστὴς ἐξ ἡμῶν ἂν γένοιτο πρὸς τὴν δίκην; [d] ΧΡΥΣ. Σοῦ, ὦ Πλάτων, ἥτε μεγαλόνοια θαυμαστὴ, καὶ καλλιφωνία δεινῶς Ἀττικὴ, καὶ τὸ κεχαρισμένον, καὶ πειθοῦς μέτρον ἥτε σύνεσις, καὶ τὸ ἀκριβὲς, καὶ τὸ ἐπαγωγὸν ἐν καιρῷ τῆς ἀποδείξεως, πάντα ταῦτά σοι ἀθρόα πρόσεστιν. ὥστε τὴν [e] προσηγορίαν δέχου, καὶ ὑπὲρ ἁπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. νῦν ἀναμνήσθητι πάντων ἐκείνων, καὶ συμφόρει εἰς τὸ αὐτὸ, εἴ τί σοι πρὸς Γοργίαν, ἢ Πῶλον, ἢ Πρόδικον, ἢ Ἱππίαν εἴρηται· δεινότερος οὗτός ἐστιν. ἐπίπασόν τι καὶ τὰς [f] εἰρωνείας, καὶ τὰ κομψὰ ἐκεῖνα καὶ [g] συνεχῆ ἐρώτα· κἂν σοι δοκῇ καὶ κεῖνό πως ἐπιδεῖξαι, ὡς ὁ μέγας Ζεὺς τὴν ἅρμα ἐλαύνων, ἀγανακτήσειεν ἄν, εἰ μὴ οὗτος ὑποσχὼν τὴν δίκην.

reum convincite: neque enim fieri poteſt, ut ſimul omnes dicatis; tu vero poſt haec cauſſam dices Parrheſiade. REV. Quis igitur noſtrum huic judicio aptiſſimus fuerit? tua Plato cogitandi admirabilis ſublimitas, & mere Attica vocis ſuavitas, & gratia illa, quae tantum in perſuadendo valet: tum prudentia; & exquiſitum illud artificium, & illae, ubi demonſtrandum erat, verborum ille cebrae; omnia haec copioſe tibi adſunt. Itaque orandi ſuſcipe provinciam, & pro omnibus ea, quibus opus eſt, profer. Nunc recordare omnium illorum, & in eumdem locum confer, ſi quid tibi ad Gorgiam, aut Polum, aut Prodicum, aut Hippiam dictum eſt: hic enim illis magis formidandus eſt. Itaque adſperge etiam aliquid de ironia, & lepidas illas perpetuasque interrogationes profer: & ſi videbitur, illud etiam alicubi inferci, ut magnus ipſe ille Jupiter volucrem currum agens, indignaturus ſit, niſi ſupplicio iſte afficiatur.

[b] ΠΛΑΤ. Μηδαμῶς. ἀλλά τινα τῶν σοφοτέρων προχειρισώμεθα, [i] Διογένην τοῦτον, ἢ Ἀντισθένη, ἢ Κρατῆτα, ἢ καὶ σὲ ὦ Χρύ-

23. PLAT. Nequaquam. Sed vehementiorum aliquem deligamus, Diogenem hunc, vel Antiſthenem, vel Cretetem, vel

[a] Γὰρ . . πάντας] Inverſo ordine πάντας γὰρ &c. P. Sed vulgatam habet etiam Fl. [b] Ἀπολογήσῃ τὸ] Ἀπολογήσηται uno verbo J. alii τι pro τὸ. [c] ΑΝΑ.] ΠΛΑΤ. P. L. Sed cum vulgata ſtat Fl. Variant etiam in perſona proxime ſeq. Vid. not. *M. du Soul.* [d] ΧΡΥΣ Σοῦ] Aberat haec perſona a P. J. H. &c. ſed habet L. σὺ vero pro σοῦ hab. P. [e] Προσηγορίαν] Προηγορίαν J. Sed prius P. F. & Fl. προηγορίαν vero etiam E. *Coll.* & *Th. Mag.* [f] Τὰς εἰρωνείας] Τῆς εἴρων. J. & H. [g] Συνεχῆ] Ita ex S. & J. dedimus. Edd. H. P. male σωνιχῆ. [h] ΠΛΑΤ.] ΑΝΑΒ. P. Sed nil mutat L. & Fl. [i] Διογένην] Sic Edd. J. P. H. &c, Διογένη Fl.

9. Προσηγορίαν] Τὸ πρότερον εἰπεῖν ἢ ἀγορεῦσαι. G.

adferat ibidem. Addo *Homer.* Il. Δ. 161. — μεγάλῳ ἀκτίνεσσιν *magno luens.* Ubi recte Scholiaſt. exponit: λαμπρύνουσιν. λαμβάνουσι — καὶ ἀόριστος χρῆται παρὰ τὸ μέλλοντος. Immo noſter *Lucian. Deor. Dial.* XV. vel ſequenti futuro aoriſtum praemittit, dicens ἐκμηχανήσασθαι — καὶ συλλήψεσθαι, quod Clar. *Jenſ.* tamen in -ήσεσθαι mutatum voluit, idque mollius flueret, fateor, nulla tamen mutandi neceſſitas, cum nec Mſ. nec Edit. ulla praeeat, quos quidem nil moraremur, credo, ſi res eſſet certiſſima. Verum non eſt contra canones Grammaticor. diſſimilia *tempora* per conjunctiones conjungi, qui ſimiles tantum modos conjungere jubent. Plura exempla, ubi aoriſti cum futuris conjungantur, vid. ap. eumd. *Herm.* ubi ad *Obſ. Miſcell.* vol. IV. T. IV. p. 286. remittit. *J. F. R.*

4. ΧΡ. Σῦ] Sic L. recte, ut ex Platonis reſponſo patet. (In Edd. deeſt haec perſona.) Malebam etiam σοι; ſed repugnant Codd. In P. eſt σὺ. Sed vulgata nunc placet. *M. du S.*

9. Προσηγορίαν] *Th. Magiſt.* p. m. 155. προσηγορία καὶ προσήγορος, ὅτω ὁ προηγορία ἢ ὑπηγορία ὁ τὸ πρὸ τοῦ ἄλλου λέγειν, καὶ πρόηγορος ἑαυτοῦ ὁ προηγορῶν. Λουκιανὸς δὲ τῷ ἀναβιοῦντες ἢ ἄλλως τὴν προηγορίαν δέχου, καὶ ὑπὲρ ἁπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. Vid. plur. ap. eumdem ex *Syneſ.* & *Ariſtid.* Quare & hic ap. noſtrum προηγορίαν legendum arbitror, ut ſit: *Tu prior cauſſae dictionem*

vel te adeo, Chryſippe. Neque enim ſane pulchritudinem, aut in ſcribendo vim quamdam praeſens tempus deſiderat; ſed apparatum convincendi & judicialem. Orator autem eſt Parrheſiades. DIOG. Ego vero accuſabo illum, nec enim puto longa oratione opus futurum. Et alioquin ego ſupra omnes contumelioſe tractatus ſum, quem duobus ille obolis nuper ſub praecone vendiderit. PLAT. Diogenes, o Philoſophia, aget pro omnibus. Memento autem, vir generoſe, ne tuum modo in accuſatione negotium agas, ſed communem cauſſam ſpectes. Si quid enim inter nos non convenit de noſtris diſputationibus, tu in praeſentia quidem noli quaerere, aut utra ſit verior ratio definire: ſed in univerſum modo pro philoſophia ipſa indignationem oſtende, contumeliis obruta, & male audiente in Parrheſiadae ſermonibus: relictisque ſectis, quibus diſſidemus, quod commune habemus omnes, pro eo propugna. Vide, ſolum te praefecimus, in te noſtra jam omnia periclitantur, ut aut honeſtiſſima videantur, aut talia credantur eſſe, qualia hic propoſuit.

σιππε. ὑ γὰρ δὴ κάλλυς ὀν τῷ παρόντι, ὑ δεινότης συγγραφικῆς ὁ καιρὸς, ἀλλά τις ἐλεγκτικῆς, ὑ δικανικῆς παρασκευῆς· ῥήτωρ δὲ ὁ Παρρησιάδης ἐστίν. ΔΙΟΓ. Ἀλλ' ἐγὼ αὐτῷ καλήγορήσω. ὑ γὰρ ὐδὲ πάνυ μακρῶν οἶμαι τὴν λόγων [k] δέησεν· ὑ ἄλλως δὲ, ὑπὲρ ἅπαντας ὑβρισμαι, δύ' ὀβολῶν πρώην ἀποκεκηρυγμένος. [l] ΠΛΑΤ. Ὁ Διογένης ὦ Φιλοσοφία, ἐρεῖ τ λόγον [m] τ ὑπὲρ ἁπάντων. μέμνησο δὲ ὦ γενναῖε, μὴ τὰ σεαυτοῦ μόνον πρεσβεύειν ὀν τῇ καλήγορίᾳ, τὰ κοινὰ δὲ ὁρᾶν. εἰ γάρ τι ὑ πρὸς ἀλλήλους διαφερόμεθα ὀν τοῖς λόγοις, σὺ δὲ τοῦτο μὴν μὴ ἐξέταζε, μηδ' ὅτις ἐστὶν ὁ ἀληθέστερος, [n] νῦν λέγε· ὅλως δὲ, ὑπὲρ Φιλοσοφίας αὐτῆς ἀγανάκλει πεφυβρισμένης, ὑ κακῶς ἀκουούσης ὀν τοῖς Παρρησιάδου λόγοις. ὑ τὰς προαιρέσεις ἀφεὶς, ὀν αἷς διαλλάττομεν, ὃ κοινὸν ἅπαντες ἔχομεν, [o] τοῦτο ὑπερμάχει. [p] ὅρα, σὲ μόνον προεστησάμεθα, ὑ ὀν σοὶ τὰ πάντα ἤδη νῦν κινδυνεύει, ἢ σεμνόταλα δόξαι, ἢ τοιαῦτα πιστεύθηναι, οἷα [q] ἔστιν ἀπέφηνε.

ΔΙΟΓ.

[k] Δεήσειε] Δεῖσθαι O. [l] ΠΛΑΤ.] ANAB. P. Ex. [m] Τὸν] Abeſt ab O. P. [n] Νῦν λέγε] Deſunt haec duo verba in O. [o] Τοῦτο] (*Bud.* αὐτοῦ) *J.* τουτῷ. nil mutant Edd. & ita notaverat *M. du Soul.* Sed ſi hic per *J.* ut ſolet *Juntinam* deſignat, erravit; illa enim τοῦτο habet. [p] Ὅρα, σὲ μόνον] Ὁρᾷς δὲ μόνον σε. O. [q] Οὕτως] Οὕτως *J.* ἔστιν, *Brod.* Et ſic habent *H. B2. F.* Fl.

42. Ὑπερμάχει] Ἀντὶ τοῦ καλλωπίζοις, * ἐπείπερ τὸ ὑπερμαχεῖν αἰτιᾶται † συντάσσεται. ὑπερασπίζω σου. ἔστι τὸ ὑπέρμ.

* Ἐπείπερ] Ἐπεὶ πῶς editum fuerat; ſed correxit hoc *M. du S.*

† Συντασσ.] Ἐντάσσεται legebatur in *Impr.* male. Sed reſtituit ex C. *M. du S.* Et certe vel ſine Codice corrigendum fuiſſet. *J. F. R.*

nem ſuſcipe, i. e. *age*; quia praeſtas reliquis. Conf. Schol. licet vulgata ſtare poſſit. *J. F. R.*

12. Γοργίαν] In eo praecipue dialogo, qui *Gorgias* inſcribitur. p. 281. Solum Agrigentinum paſſim, Prodicum non adeo videtur inſectari. Hippiam in dialogis duobus p. 95. & 229. *M. du S.*

16. Σωιχεῖ] Σωιχῇ. *Th. M.*

17. Ὡς ὁ μέγας Ζεὺς πλὴν ἅρμα ἐλαύνων] Lucianus *Platonem* ſubſannat, cujus in *Phaedro* verba haec ſunt: ὁ μὲν δὴ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ ζεὺς πλὴν ἅρμα ἐλαύνων. *J. Br.*

Ibid. Μέγας Z.] Meminit iterum Διαλ. c. 33. & Ῥητ. 26. Conf. *Plat.* Phaedr. 344. *M. du S.*

Ibid. Πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων] *Homer. Pind.* a quibus Poëtae omnes Latini: leg. *Mar.* ad *Horat.* p. 35. *J. B.*

Πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων] E ſacris noſtris magnificum illum de Deo ſermonem hauſtum, apologetae noſtri paſſim indicant. v. g. Athenag. c. 21. p. 94. Dechair. *J. M. G.*

34. Τὰ κοινὰ] *Communem omnium cauſſam. J. Br.*

35. Ἐν τοῖς λόγοις] Malim *in opinionibus diſcrepamus*, quam *rationibus*, ut vulgo interpretes, mox ſequitur, ὀν ταῖς προαιρέσεσι διαλλάττ., quod idem eſt. *L. Bos.*

45. Οἷα ἔστιν ἀπέφηνε] Corrige ἔστι. *J. Br.*

ΔΙΟΓ. [a] Θαῤῥεῖτε, ὦδὲν [b] ἐλλείψομεν, ὑπὲρ ἁπάντων ἐρῶ. καὶν ἡ Φιλοσοφία δὲ πρὸς τοὺς λόγους ὀπισθαδήσασα (φύσει γὰρ ἥμερος, καὶ πρᾷός ἐστιν) ἀφεῖναι διαβουλεύῃ αὐτὸν, ἀλλ' ἐγὼ τὰ ἐμὰ ἐνδείξομαι. δείξω γὰρ αὐτῷ ὅτι μὴ μάτην ξυλοφορῶμεν. ΦΙΛ. Τοῦτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον ἄριστον γὰρ, [c] ἢ πρὸς τῷ ξύλῳ. μὴ μέλλε [d] δ' ἤδη. ἤδη γὰρ ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ, καὶ πρὸς σὲ τὸ δικαστήριον ἀποβλέπει. ΛΟΥΚ. Οἱ λοιποὶ καθεζέσθωσαν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ [f] ψηφοφορείτωσαν μεθ' ὑμῶν· Διογένης δὲ [g] καληγορείτω μόνος. ΦΙΛ. Οὐ δέδιας ἂν μή σε καταψηφίσωνται; ΛΟΥΚ. Οὐδαμῶς. πλείοσι γὰρ κρατῆσαι βούλομαι. ΦΙΛ. Γενναῖά σου ταῦτα· καθίσατε δ' ἂν. σὺ δ' ὦ Διόγενες, λέγε.

ΔΙΟΓ. Οἷοι μὲν ἡμεῖς ἄνδρες ἐγενόμεθα [h] περὶ τὸν βίον ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἀκριβῶς οἶδα, καὶ ὐδὲν δεῖ λόγων. ἵνα γὰρ τὸ κατ' ἐμὲ σιωπήσω, ἀλλὰ Πυθαγόραν τοῦτον, καὶ Πλάτωνα, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ Χρύσιππον, καὶ τοὺς ἄλλους, τίς οὐκ οἶδεν ὅσα ἐς τὸν βίον

24. DIOG. Bono estote animo, nulla in re deficiemus: dicam pro omnibus. Et, si forte Philosophia sermonibus istius fracta, ut est ingenio mansueto & miti, dimittere illum cogitet; at ego certe causae non deero: ostendam enim homini nos non frustra clavam gerere. PHIL. Istuc quidem minime; sed oratione potius, quod optimum, quam clava *res gerenda est*: sed noli cunctari diutius. Jam enim infusa est *in clepsydram* aqua, & in te consilium intuetur. LUC. Adsideant vobiscum reliqui, o Philosophia, & ferant suffragia. Diogenes vero accuset solus. PHIL. Non metuis igitur, ne contra te ferant suffragia? LUC. Minime. pluribus enim volo vincere. PHIL. Generose tu quidem. Adsidete igitur: tu vero dic Diogenes.

25. DIOG. Qui viri nos in vita fuerimus, o Philosophia, accurate nosti, nec oratione opus est. De me enim ut taceam, quin & Pythagoram, & Platonem, & Aristotelem & reliquos ignorat, quan-

a Θαῤῥεῖτε] Θαῤῥεῖται O. male. b Ἐλλείψομεν] Ἐλλείψομαι. O. c Ἢ πρὸς] Ἢ O. d Δ' ἤδη] Γὰρ O. Sed nihil mutant Edd. e Ἐγκέχυται] Sic recte *Vo.* ἐκκέχυται *F. P. B2. H. F.* Fl. f Ψηφοφορείτωσαν] Ψηφοφορείτωσαν O. Reliqui stant pro vulgata. g Καληγορείτω] Καληγορείται. O. h Περὶ] Παρὰ P. L. O. Sed cum vulgata facit Fl.

47. Ὑπὲρ ἁπάντων] Περὶ πάντων ἐρῶ, περὶ αὐτῶν. G.
53. Ἢ πρὸς τῷ ξύλῳ] Εἰς τὰς τῶ φιλοσόφων βακτηρίας ἐπισκώπτει· ἀλλαίζει δ' αὐτοὺς ὡς τῷ χρήματι μόνον φιλοσοφοῦντας. G.

51. Τοῦτο] *Diogenes* causam & suam & reliquorum Philosophorum contra *Parrhesiaden*, sive Lucianum, a quo omnis Philosophorum cohors arbitrabantur se graviter laesos esse, agendi partes suscipiens, dixerat, se, quamquam *Philosophia*, hujus causae arbitra, flecteretur oratione adversarii, non commissurum, ut sua accusari a quoquam posset opera & industria; quin omnes se intensurum nervos, ostensurumque, se non frustra baculo armatum esse. Ad hoc ultimum respondet *Philosophia*, Τοῦτο μὲ μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον. ἄριστον δ', ἢ πρὸς τῷ ξύλῳ. Vehementer suspicor legendum esse τούτῳ, non τοῦτο· utique id exigit orationis hujus tenor. *Nequaquam vero illo* (baculo scilicet eos superes) *sed ratione potius. Id enim longe praestat, quam baculo* rem gerere. *J. J.*

54. Ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ] Hac de re copiose *Galen.* Interp. *Aristophan.* passim. *Apul. Sen.* innumeri. Dispensator clepsydrae ἐφύδωρ, *Pollux* lib. 8. ab hoc dispensatore proverbialiter dictum ἐφ' ὕδωρ λαχὼν, qua de re *Hesych.* *J. B.*

Ἐγκέχυται] Sic optime in suo codice *Vorstius* emendarat. quod enim omnes Edd. insidet οἰκεῖ. nihili prorsus est. quamquam apud nostrum iterum mendose legatur Ἔρμ. c. 79. At recte hic c. 28. & Ἀστρ. c. 8. Aqua nempe veteres, ut nos etiamnum arena, tempus metiebantur. Vide *Max.* c. 35. πρὸς ὕδωρ μετρούμενον λέγειν. *M. du S.*

Ibid. Τὸ ὕδωρ] *Clepsydra.* *J. Br.*

59. Πλείοσι κρατῆσαι] *Pluribus suffragiis.* *J. Br.*

Πλείοσι γὰρ κρατῆσαι βούλομαι] Inepte olim interpres: *Imo plures volo vincere.* Ignoravit ellipticam loquutionem, & deesse ψήφοις. *Est enim, pluribus cal-*

quanta in vitam bona intulerint? quibus vero nos, tales cum simus, execrabilis ter & amplius iste Parrhesiades contumeliis adfecerit, jam dicam. Cum enim orator, ajunt, esset, relictis judiciis, & secunda in illis fama, quantum vel vehementiae vel maturitatis in dicendo ipsi suppeteret, omni, inquam, illo instrumento, ac dicendi copiis contra nos collectis, male loqui de nobis non desinit, cum praestigiatores atque impostores appellet, ac persuadeat multitudini, ut irrideat nos, &, tamquam nihili simus, contemnat. Quin & in odium jam & nos ipsos & te Philosophiam, adduxit, nugas ac deliria cum appellet res tuas, &, quae maxime seria nos docuisti, per risum & ludibrium enarret, ut ipse quidem plausus ferat ac laudes a spectatoribus, nobis vero insultetur. Tale enim ingenium est vulgi, gaudent irrisoribus & maledicis, praesertim cum ea traducuntur, quae videntur augustissima: ut nimirum & olim quoque Aristophane gaudebant, & Eupolide, Socratem hunc nostrum risus

καλὰ ἐσεχομίσαντο; ἃ δὲ τοιοῦτος ὢν ἡμᾶς, ὁ τρισκατάρατος [i] οὗτος Παῤῥησιάδης ὕβρικεν, ἤδη ἐρῶ. ῥήτωρ γάρ τις ὡς φασιν ὢν, ἀπολιπὼν τὰ δικαστήρια, καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις εὐδοκιμήσεις, ὁπόσον ἦν δεινότητος, ἢ ἀκμῆς ἐπεπόριστο ἐν τοῖς λόγοις, τοῦτο πᾶν ἐφ' ἡμᾶς συσκευασάμενος, ἐ παύεται μυρίᾳ ἀγορεύων κακῶς. γόητας, καὶ ἀπαλεῶνας ἀποκαλῶν, τὰ πλήθη δὲ ἀναπείθων καταγελᾶν ἡμῶν, καὶ καταφρονεῖν, ὡς τὸ μηδὲν ὄντων. μᾶλλον δὲ καὶ μισεῖν [k] πρὸς τῶν πολλῶν ἤδη πεποίηκεν αὐτός τε ἡμᾶς, καὶ σὲ τὴν Φιλοσοφίαν, πλανάφυς, καὶ λήρους ἀποκαλῶν τὰ σὰ, καὶ τὰ σπουδαιότατα, ὧν ἡμᾶς ἐπαίθουσα, ὅτι χλευασμῷ διεξιὼν, ὥστε [l] ἑαυτὸν μὲν κροτεῖσθαι, καὶ ἐπαινεῖσθαι πρὸς τῶν θεατῶν, ἡμᾶς δὲ ὑβρίζεσθαι. φύσει [m] γὰρ τοιοῦτόν ἐστιν ὁ πολὺς λεώς, χαίρουσι [n] τοῖς ἀποσκώπτουσι, καὶ λοιδορουμένοις, καὶ μάλιστ' ὅταν τὰ σεμνότατα εἶναι δοκοῦντα ἀφανίζῃ. ὥσπερ ἀμέλει καὶ πάλαι ἔχαιρον Ἀριστοφάνει, καὶ Εὐπόλιδι, Σωκράτει τινὶ ὅτι χλευάσαντε

ἐπὶ χλεύῃ C.R.

Σωκράτη C.R

ἐπὶ χλεύῃ C.R

[i] Οὗτος] οὗτος. O. [k] Πρὸς] Sic P. L. Em. S. Fl. Sed male περὶ P. J. H. F. B2. [l] Ἑαυτὸν] Αὐτὸν O. Fl. Sed cum vulgata faciunt J. P. H. B2. [m] Γὰρ] Καὶ O. [n] Τοῖς] Deest in O.

82. Ἐπὶ χλευασμῷ] Ἐπὶ χλευασίᾳ, ἐπὶ χλεύῃ. G.

calculis vincere. Sic ἐπαίνοις κρατεῖν dixit auctor infra c. 39. Sed vid. quid notaverim in ellipsi Gr. *L. Bos.*

63. Παρὰ τ. β.] Ex *Cod. Ox.* L. & P. restituimus. In impressis περὶ, quod nihili est. *M. du S.*

Περὶ] Παρὰ jussit reponere *M. du Saul*, & usitatius & rectius quidem, ac forsan menti Luciani convenientius, quod videtur significare velle: *quales fuerimus per vitam, dum in vita essemus*, ut opponatur statui mortuorum, in quo nunc erant, & quicumque volet, hanc lectionem arripere potest. Ceterum περὶ cum accusativo, pro *secundum*, etiam *Aristot.* I. Hist. Animal. c. 1. p. m. 827. ὕστερον δὲ περὶ ἕκαστον γένος ἐπισκεπτέον ἐροῦμεν. Ita ut etiam hic significare possit ap. Lucian. *per* vel *circa vitam*. Ut plura simil. testimon. omittam. Interim ὡς δὲ tamen ex trium Codd. auctoritate reponendum credo, uti etiam deinde *Catapl.* c. 23. ubi haec variatio περὶ & ὡς δὲ τὸ βίον iterum occurrit. *J. F. R.*

70. Ῥήτωρ] Valedixerat ergo jam Rhetoricae, cum ejusmodi Dialogos aut libellos aggressus est: quod ipse mox plenius fatebitur, c. 29. rationesque quibus inductus id fecerit, edisseret. *M. du S.*

77. Τὸ μηδὲν ὄντων] Sic iterum Lucianus *Mισθ.* c. 16. & *Δις.* c. 20. *M. du S.*

78. Πρὸς] Male legebatur antea in plerisque περὶ. Sed Mss. Codd. P. L. & S. Ed. recte πρὸς. *M. du S.*

88. Ἀριστοφάνει] *In Nebulis.* *J. Br.*

Ἀριστοφάνει & Εὐπόλιδι] De his priscae comoediae scriptoribus *Horat.* Sat. 4. *Eupolis* floruit 88. Olympiade, principe Apollodoro, ut Eusebius observavit; hujus meminit Cic. in Bruto. Baptas ejusdem fabula a nostro Luciano celebratur. *G. C.*

Ἀρ. καὶ Εὐπολ.] Aristophanem quod attinet, res ex *Nubibus* satis nota; sed Eupolis quid designarit, nescio an ex aliis liqueat. Vid. quid nos conjecerimus ad Πρ. λ. c. 7. *M. du S.*

ᾠδάγουσιν ὅτι ἡ σκηνὴ, ᾗ κωμῳδοῦσιν ἀλλοκότους τινὰς περὶ αὐτοῦ κωμῳδίας. καίτοι ἐκεῖνοι μὲ καθ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἐτόλμων [a] τὰ τοιαῦτα, ᾗ ἐν [b] Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν. ᾗ τὸ σκῶμμα, μέρος [c] τι ἐδόκει τῆς ἑορτῆς· ᾗ ὁ θεὸς ἴσως χαίρει, φιλόγελώς τις ὤν.

cauſa in ſcenam producentibus, & abſurdas quasdam de illo agentibus fabulas. quamquam illi quidem unum contra virum audebant talia, idque Dionyſiis, ubi permiſſum erat hoc facere, cum pars quaedam ea ſolemnitatis videretur. Ac Deus ille forte gaudet ludis talibus, qui riſus amans ſit.

Ὁ δὲ, τοὺς ἀρίστους ξυγκαλῶν, ἐκ πολλῆς φροντίσας, ᾗ παρασκευασάμενος, καὶ βλασφημίας τινὰς ἐς [d] ταχὺ βιβλίον ἐγγράψας, μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἀφαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, Πυθαγόραν, Ἀριστοτέλη [e] τοῦτον, Χρύσιππον ἐκεῖνον, ἐμὲ, ᾗ ὅλως ἁπάντας, οὔτε ἑορτῆς [f] ἐφιείσης, οὔτε ἰδίᾳ τι πρὸς ἡμᾶς πεπονθότων. εἶχε γὰρ ἄν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμενος, ἀλλὰ μὴ ἄρχων [g] αὐτὸς ἔδρασε. ᾗ τὸ πάντων δεινότατον, ὅτι ταῦτα ποιῶν, καὶ ὑπὸ τὸ σὸν ὄνομα, ὦ Φιλοσοφία, [h] ὑποδύς· ᾗ ὑπελθὼν τὸ ἀφίλογον ἡμέτερον [i] οἰκέτην ὄντα, τούτῳ ξυναγωνιστῇ ᾗ ὑποκριτῇ χρῆται καθ' ἡμῶν· ἔτι ᾗ Μένιππον ἀναπείσας ἑταῖρον ἡμῶν ἄνδρα ξυγκωμῳδεῖν αὐτῷ τὰ πολλά· ὃς μόνος ὐ πάρεστιν, οὐδὲ καθηγορεῖ μεθ' ἡμῶν, προδὺς τὸ κοινόν.

26. At iſte convocatis optimatibus, diu multumque commentatus & paratus, conſcripto in maledictis quibusdam libro craſſo, magna voce male differt Platonem, Pythagoram, Ariſtotelem hunc, Chryſippum illum, me, & in univerſum omnes, nec ſolemnitate permittente, neque ulla privatim a nobis laeſus injuria. Haberet enim ſane ea res veniam, ſi defendens injurias, non ultro laedens hoc faceret. Omnium vero indignum maxime illud eſt, quod haec cum agat, tuum tamen, Philoſophia, nomen ſubit; & conciliato ſibi dialogo, familiari noſtro, certaminis adjutore actoreque contra nos utitur; qui inſuper Menippo perſuaſerit, noſtro ſodali, ut comoedias frequenter ſecum agat, qui ſolus non adeſt, neque accuſat nobiscum, communis cauſae proditor.

27. Pro

a Τὰ] Deeſt in O. b Διονυσίοις] Διονισίου Fl. Sed nihil mutant H. & P. c Τι] Deeſt vocula τι in O. d Παχὺ] Ταχὺ P. Sed nihil mutat Fl. e Τοῦτον] Abeſt in O. f Ἐφιείσης] Ἐπιούσης O. g Αὐτὸς] Αὐτὸ O. h Ὑποδύς] Ὑποδιαδύεται O. i Οἰκέτην] Οἰκείων O. forſan οἰκοῦντ M. du Soul.

93. Ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν] Ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ * ἴδρασι. V.

12. Μένιππον] Ὁ Μένιππος οὗτος πυνικὸς ἦν φιλόσοφος † κατὰ τὴν Σικυῶνα φύσει κεχηνὼς γενναῖος ἐλεγκτικῇ τε ἐς λοιπόμυ, καλῶς τε τὰ κύνα ἐμφιλοσόφως μετιών, ὡς ἐν παρέργῳ πᾶσι τὸ εὐδόκιμον λοιφήσας. V.

* Αὐτὸ ἴδρασι] Conf. ſupra Schol. ad c. 14. verb. Ἐφίημι. Ceterum pro αὐτὸ δρᾶν, quod reſtituimus, legebatur in Impreſſ. corrupte, αὐτῷ ἴδρασι. J. F. R.

† Κατὰ τὴν Σικυῶνα] Haec verba non agnoſcunt Coll. M. du S.

95. Ὁ θεὸς] Bacchus. J. Br.

97. Τοὺς ἀρίστους] Frequentes ea ætate virorum eruditorum circuli, in quibus fulgebat noſter. M. du S.

12. Μένιππον] Conſule in ejus vita Laërtium. J. Br.

Μένιππον] Quæ de Menippo hic audis, duplici ſenſu intelligenda: non enim apud Lucianum modo, ſed & per ſe olim in ſuis ſcriptis, ut ex Diog. Laërt. diſcimus, hominum vitia ſalibus comicis inſectatus fuerat p. 162. A. M. du S.

17. Ἔχει] Sic Ox. uti ante conjeceram legendum. Reliqui ἔχῃ. M. du S.

27. Ἀτιμπώλησεν] Mſſ. Ox. P. & L. emendationem Brodaei confirmant. Sed recte jam in S. & A. ſcribitur. In reliquis mendoſe, ἀμπωτολ. niſi quod P. ἀτιμπτώλ. habet. M. du S.

Ἀμπτώλησεν] Recte Brodaeus ἀτιμπώλησεν. Th. M. Nempe in Miſcell. p. 2. c. 22. ita caſtigandum juſſerat. J. F. R.

28. Πολλῶν] Oxon. πωλῶ. M. du S.

32. Ἀξιοῦμεν τιμωρῆσαι] Fallitur ergo Th. Mag. qui v. Βούλομαι multa ſimilia verba enumerans ſolo cum praeterito vel praeſenti, numquam cum futuro conſtrui

27. Pro quibus rebus omnibus poenas illum ſubire aequum eſt. Niſi forte habet quod contradicat, homo res graviſſimas tot ſub teſtibus traducens: utile igitur etiam hisce tale ſupplicium, ſi puniri iſtum videant, ne quis alius in poſterum Philoſophiam contemnat: quandoquidem ſi nunc quieſcamus, & feramus injurias, ea non jam moderatio, ſed ignavia & inſcitia videatur merito. Ultima enim illa cui tolerabilia? cum mancipiorum inſtar in forum nos productos, praecone conſtituto, alios, ut narrant, magno, quosdam vero mina Attica; me quidem peſſimus duobus obolis, cum riſu praeſentium, vendidit. Quibus de cauſſis & ipſi indignabundi in vitam rediimus, & te rogamus, ut vicem noſtram ulciſcaris, qui turpiſſimis contumeliis ſumus adfecti.

28. REV. Euge, Diogenes, praeclare quae opus erant omnia pro omnibus dixiſti. PHIL. Deſinite laudare: infunde jam cauſam dicturo. Tu vero, Parrheſiade, nunc viciſſim dicito: tua nunc aqua fluit; noli ergo cunctari.

Ἀνθ' ὧν ἁπάντων ἄξιόν ἐϛιν αὐτὸν ὑποσχεῖν τὴν δίκην. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν [k] ἔχοι, τὰ σεμνόταλα [l] διασύρων ὅτι τοσούτων μαρτύρων; χρήσιμον γοῦν καὶ πρὸς ἐκείνους τὸ τοιοῦτον, εἰ θεάσαιντο αὐτὸν κολαζόμενον, ὡς μηδὲ ἄλλος τις ἔτι καλαφρονοίη φιλοσοφίας. ἐπεὶ τόγε τὴν ἡσυχίαν ἄγειν, καὶ ὑβριζόμενον ἀνέχεσθαι, οὐ μετριότητος, ἀλλ' ἀνανδρίας, καὶ εὐηθείας εἰκότως ἂν νομίζοιτο. τὰ [m] μὲν γὰρ τελευταῖα, τίνι φορητά; ὡς καθάπερ ἀνδράποδα ὠνησάμενοι ἡμᾶς ὅτι τὸ πωλητήριον, καὶ κήρυκα ὅτις ἦσας, [n] ἀπεμπώλησεν, ὥς φασι, τοὺς μὲν, ὅτι [o] πολλῶν, ἐνίους δὲ, μνᾶς Ἀττικῆς· ἐμὲ δ', ὁ [p] πονηρότατος ἁπάντων, δυ' ὀβολῶν· οἱ παρόντες δὲ ἐγέλων. ἀνθ' ὧν γε αὐτοί τε ἀνεληλύθαμεν ἀγαναχτήσαντες, καὶ σὲ ἀξιοῦμεν [q] τιμωρήσειν ἡμῖν, τὰ αἴσχιστα ὑβρισμένοις.

[r] ANA. Εὖγε ὦ Διόγενες, ὑπὲρ ἁπάντων καλῶς, ὁπόσα ἐχρῆν, ἅπαντα εἴρηκας.

[s] ΦΙΛ. Παύσασθε ἐπαινοῦντες· ἔγχει τῷ ἀπολογουμένῳ. σὺ δὲ ὦ Παῤῥησιάδη, λέγε ἤδη σὺ τῷ μέρει· [t] σοὶ γὰρ τὸ ὕδωρ [v] ῥεῖ νυν. μὴ μέλλε οὖν.

ΠΑΡΡ.

διασύρας Z.

μετριότης, ἀλλ' ἀνανδρία, καὶ εὐηθεία C.R.

τὰ ἀνδ. C.R.

+ τὰ δὲ τελε Z.

παμπόνηρος C.R. attice. ει Z.

τὰ ἔσχατα C.R.

ἤδη γὰρ τὸ ὕδωρ ῥεῖ νυν. Z.

k Ἔχοι] Sic habet O. ἴσχ. J. & reliquae. l Διασύρων] Διασύρας. O. m Μὲν] Abeſt μὲ in O. n Ἀπεμπ.] Vid. notas. o Πολλῶν] Πολλῷ O. p Πονηρότατος] Παμπονηρότατος. O. q Τιμωρήσειν] Τιμωρ. Fl. r ANA.] Φιλο. J. male, cum reliquis; ſed prius recte habent L. Ve. Em. & P. s ΦΙΛ.] Deeſt in B2. male. ΦΙΛ. Fl. J. P. t Σοι] Ἴσθι O. v Ῥεῖ νυν] Νῦν ῥεῖ O.

38. Ἐν τῷ μέρει] Ἐν τῷ μέρει, ἀντὶ τοῦ τὸ σὸν μέρος ‡ ῥεῖ ἤδη τὸ κατὰ σὲ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ δικαστικοῦ ἀμφορέως· ἐῤῥέθη γὰρ ὡς τοὺς πολλοὺς ἐπιχεῖν βουλόμενοι τὸ ἀπεράντου φλυαρίας οἱ δικασταὶ τὸν ῥήτορα, ὑδρίας ὕδατος. πληοῦντες, ἀφ' τινὸς ἀφετρήματος παρῶχετο τὸ ὕδατι ἔχρωντο, κελεύοντες τὸν ῥήτορα λέγειν ὡς ἀρχὴ τοῦ ἀφιέναι τοῦ κρουνίσκου, ἅτε ἓν εἰς μίτρον τοῦ ὕδατος τὸν λόγον ποιούμενοι, συντέμνουσι τὸν λόγον. V.

‡ Ῥεῖ] Addit Bruno, ſcilicet clepſydra. M. du S.

ſtrui ſolita, etiam ἀξιοῦν illis accenſet; aut ſcribendum τιμωρῆσαι, quod Cl. Fenſ. obſervavit ad Lucian. Somn. in Lect. Luc. p. 9. Neque alibi cum futuro obſervavi; ſed aor. hic eſt frequens; Epict. man. c. 23. p. 32. εἰ δ' ἐμὲ ἀξιοῦτε τ' ἀγαθὰ τὰ ἐμαυτοῦ ἀπολέσαι, & cum praeſent. ibid. Ταῦτά μοι πράσσειν ἀξιοῦτε. Aor. iterum ap. Ael. V. H. IX. 29. Ἀξιοῦσης λαβεῖν τὰ δῶρα, Thucyd. III. 44. p. 195. Οὐκ ἀξιῶ ὑμᾶς — ἁπάσασθαι. Et ubi non? J. F. R.

34. ANAB.] Φιλ. εὖγε ὦ Διόγενες. Scribendum Πλα. εὖγε &c. aut: Φιλόσοφοι εὖγε. Th. M.

ANAB.] Ita recte L. & P. Ed. Reliquae omnes Φιλο. quod minus commodum, quia Philoſophiae ipſi in hoc Dialogo tribui ſolet, non Philoſophis, qui hic utique plaudentes inducuntur. M. du S.

36. Ἔγχει] Aquam infunde. J. Br.

Ἔγχει] Gloſſa Pariſ. habet. Verte horologium. Quod ad ſenſum, non male, ſi hodie, cum clepſammiis pro clepſydris utimur, dicendum foret. Sed quid hic ſit, jam indicarunt alii commentatores. Qui figuras clepſydrarum deſiderat, adeat Peraltium ad Vitruv. Gallice converſum, J. F. R.

ΠΑΡΡ. Οὐ πάντα [a] μου, ὦ Φιλοσοφία, καταηγόρησε Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω, [b] ὅσα ἦν χαλεπώτερα, οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν παρέλιπεν. ἐγὼ δὲ τοσούτου δέω ἐξαρνεῖσθαι γενέσθαι, ὡς οὐκ εἶπον αὐτὰ, ἢ ἀπολογίαν τινὰ μεμελέτηκὼς ἀφῖχθαι, ὥστε ἢ εἴ τινα ἢ αὐτὸς [c] οὗτος ἀπεσιώπησεν, ἢ ἐγὼ, μὴ πρότερον [d] ἔφθην εἰρηκὼς, νῦν προσθήσειν μοι δοκῶ. ἴσως γὰρ ἂν μάθοις ὃς τινας ἀπεκήρυττον, καὶ κακῶς ἠγόρευον, ἀλαζόνας καὶ γόητας ἀποκαλῶν. καί μοι μόνον τοῦτο προσφυλάττεσθε, εἰ ἀληθῆ περὶ πάντων ἐρῶ. εἰ δέ τι βλάσφημον, ἢ τραχὺ φαίνοιτο ἔχων ὁ λόγος, εἰ τὰ διελέγχοντα ἐμὲ, ἀλλὰ ἐκείνους ἂν οἶμαι δικαιότερον αἰτιᾶσθαι, τὰ τοιαῦτα ποιοῦντας. ἐγὼ γὰρ [e] ἐπειδὴ τάχιστα ξυνεῖδον ὁπόσα τοῖς ῥηθορεύουσι τὰ δυσχερῆ ἀναγκαῖον προσεῖναι, ἀπάτλιν, καὶ ψεῦδος, καὶ θρασύτητα, καὶ βοὴν, καὶ ὠθισμοὺς, καὶ μυρία ἄλλα· ταῦτα μὲν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφυγον, ὅπη δὲ τὰ σὰ, ὦ Φιλοσοφία, καλὰ ὡρμήσας, ἠξίουν ὁπόσον ἔτι μοι λοιπὸν τοῦ βίου, καθάπερ ἐκ ζάλης, καὶ κλύδωνος, ἐς εὔδιόν τινα λιμένα ἐσπλεύσας, ὑπὸ σοὶ σκεπόμενος, καταβιῶναι.

Καὶ ἐπειδὴ μόνον παρέκυψα ἐς τὰ ὑμέτερα, σὲ μὲν, ὥσπερ ἀναγκαῖον ἦν, καὶ τόνδε ἅπαντας, ἐθαύμαζον, οἷα τοὺς βίου νομοθέτας ὄντας καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν ἐπειγομένοις χεῖρα ὀρέγοντας, τὰ κάλλιστα, καὶ ξυμφορώτατα

29. PARRH. Non omnia contra me dixit, o Philosophia, Diogenes: sed pleraque, & difficiliora quidem, nescio qua re motus praetermisit. Ego vero, tantum abest ut ea negem me dixisse, aut meditatus eorum defensionem huc venerim, ut statuerim, si quid aut iste ipse reticuit, aut ego dicere nondum occupavi, nunc jam adjicere: ita enim intelligas, quos ego homines praeconio vendiderim, quibus male, superbos & impostores appellando, dixerim. Et ad hoc mihi unum attendite, si vera de omnibus dicam. Si quid verò maledicum aut asperum habere videatur oratio; non me, qui arguo, sed illos accusare aequius arbitror, qui talia faciunt. Equidem cum primum perspexissem, quae dura necessario inesse debeant caussidicis, deceptionem, mendacium, audaciam, clamorem, conflictationes, & sexcenta alia; ab his, ut decebat, refugiens, animum ad ea, quae tu pulchra habes, o Philosophia, appuli, optavique, siquid reliquum mihi vitae esset, tamquam ex procella & aestu in serenum quemdam portum invectus, sub tua tutela, transigere.

30. Deinde cum vix inspexissem res vestras, te quidem, quod necesse erat, & hosce omnes admirabar, vitae beatae legislatores, & manum festinantibus ad eam porrigentes, honestissimis praeceptis proponen-

a Μου] Μοι. O. b Ὅσα] Καὶ ὅσα J. In reliquis abest καί. c Οὗτος] Deesse h. v. in Fl. notat M. du Saul, ad marg. Junt. in marg. vero Hag. ait αὐτὸς deesse in Fl. d Ἔφθην] Ἔφην J. & Fl. ἔφθασα. O. ἔφθην P. Bz. H. & P. e Ἐπειδὴ τάχιστα] Ἐπ. ταῦτα E. P. L. J.

42. Καὶ ὅσα] Illud καί omittitur in omnibus aliis impressis; sed extat in J. Ed. & Ox. aut certe ab eo Codice abesse non observavi, cum minutissima quaeque tamen perscrutarer. M. du S.

55. Τάχιστα] Proba haec lectio, quamquam in P. L. & J. aliter est, sc. ταῦτα. Ex Nigrino autem discere est, Lucianum Romae, post illud colloquium, foro valedixisse. M. du S.

61. Λοιπὸν τοῦ βίου] Cave hinc provecta jam aetate fuisse colligas, cum ad otium se contulit; alibi enim diserte XL. annum notat. V. M. du S.

74. Καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς] In L. ὑμᾶς, prave, nisi reliqua mutentur. Ego illud αὐτοὺς eliminandum censeo. M. du S.

76. Ὁρῶν δὲ πολλοὺς] Si cui ejus aetatis historicos evolvere non vacat aut lubet; reputet modo quid sub Imperatore Philosopho futurum fuit. Ne tamen res tanti momenti auctoritate prorsus careat, audi Capitolini in M. Aurelio verba, 23. f. *Fama fuit sane quod sub Philosophorum specie quidam Remp. vexarent & privatos; quod ille purgavit.* Ad quem locum plura in hanc rem Casaubonus & Salmasius ad πάνυ, quae legere

nendis utilissimisque, si quis ab iis non discedat, neque vestigio fallente labatur, sed intentis in regulas a vobis propositas oculis, ad illas componat vitam suam ac dirigat, quod me hercules vestrorum etiam aemulorum pauci faciunt.

31. Cum vero viderem multos non amore Philosophiae captos, sed sola, quae ab illo negotio sperari potest, gloria ductos, promtis istis & publicis, quaeque imitari unicuique facile est, satis bene referre viros bonos, barbam dico, incessum, & amictum; vita vero & actionibus contradicere habitui, & contraria vestris studia habere, dignitatemque professionis corrumpere, indignabar equidem: videbaturque negotium illi simile, si quis actor Tragicus, mollis atque effeminatus, Achillem, aut Thesea, aut ipsum Herculem agens, nec incessu utatur neque voce heroica, sed subtanta persona fractas delicias faciat: quem neque Helena quondam, neque Polyxena ferret, ultra modum sibi similem; nedum ille decorus victoriis Hercules: qui videtur mihi mox cum ipsa persona actorem talem sua clava elisurus, a quo ignominiose adeo in feminam fractus esset.

32. Huic similem injuriam ab illis cum fieri vobis cernerem, non tuli illam histrio-

70 ὠφθαλμιῶντας, εἴ τις μὴ [f] ὀρθοβαίνοι αὐτὰ, μηδὲ διολισθάνοι· ἀλλ' ἀτενὲς ἐμβλέπων ἐς τοὺς κανόνας, οὓς προὐθέικατε, πρὸς τούτους [g] ῥυθμίζοι, καὶ ἀπευθύνοι τὸν ἑαυτοῦ βίον· ὅσῳ, νὴ Δία, καὶ τῶν καθ' [h] ἡμᾶς αὐτοὺς ὀλίγοι

75 ποιοῦσιν.

Ὁρῶν δὲ πολλοὺς οὐκ ἔρωτι Φιλοσοφίας ἐχομένους, ἀλλὰ δόξης μόνον ἀπὸ τῶν πραγμάτων, τὰ μὲν πρόχειρα ταῦτα, καὶ δημόσια, καὶ ὁπόσα παντὶ μιμεῖσθαι ῥᾴδιον, εὖ μάλα εἰκότας ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γένειον λέγω, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. Ὅτι δὲ τοῦ βίου, καὶ τῶν πραγμάτων ἀντιφθεγγομένους τῷ σχήματι, καὶ τἀναντία [i] ὑμῖν ἐπιτηδεύοντας; καὶ ἀφθείρουσι τὸ ἀξίωμα τῆς ὑποκρίσεως, ἠγανάκτουν· καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιον ἐδόκει μοι, καθάπερ ἂν εἴ τις ὑποκριτὴς τραγῳδίας, μαλθακὸς αὐτὸς ὤν, καὶ [k] γυναικίας, Ἀχιλλέα, ἢ Θησέα, ἢ καὶ τὸν Ἡρακλέα ὑποκρίνοιτο αὐτόν, μήτε βαδίζων, μήτε φθεγγόμενος ἡρωϊκὸν, ἀλλὰ θρυπτόμενος ὑπὸ τηλικούτῳ προσωπείῳ· ὃν οὐδ' ἂν ἡ Ἑλένη ποτὲ, ἢ Πολυξένη ἀνάσχοιτο πέρα τῆς μέλλουσης αὐταῖς προσοικότα. Οὐχ ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ὁ Καλλίνικος, ἀλλά μοι δοκεῖ, τάχιστ' ἂν ἐπιτρίψαι τῷ ῥοπάλῳ παίων τὸν τοιοῦτον, αὐτόν τε, καὶ τὸ προσωπεῖον, ὅτως ἀτίμως [l] καταληθλυσμένος πρὸς αὐτοῦ.

Τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ὑμᾶς πάσχοντας, ὑπ' ἐκείνων ὁρῶν, οὐκ ἤνεγκα τὴν αἰσχύνην τῆς ὑποκρί-

τυφλοῖς C.R. male

ὑμᾶς C.R. non bene.

ἐφιεμένους καὶ τὰ μὲν C.R.

γυναικείους Z.

βοῶν Z

ὧδε ἡ Ελ. Z male.

παίων τύφλον, αὐλὸν C.R.

κατα θηλυνομ C.R. quod amplectitur.

κατατεθηλυμ μένος Z.

f Παραβαίνοι] Παραβαίνει Fl. male *H.* & reliquae rectε — *ει*. *g* Ῥυθμίζοι] Ῥυθμίζει Fl. P. P. & *H.* &c. — *οι* rectε. *h* Ἡμᾶς] Ὑμᾶς L. male. nihil mutant *F.* & ceterae. *i* Ὑμῖν] Ἡμῖν male *J. P. H. Ba. F.* Fl. Sed ὑμῖν rectε P. L. *k* Γυναικίας] Γυναικῖον *J.* verum prius exhibent *P. H.* Fl. *Ba. S.* *l* Καταληθλυσμένον] Sic *H. Ba. F.* Fl.

re operæ pretium erit. *M. du S.*

83. Ὑμῖν] Aut cum P. & L. legendum ὑμῶν, aut, si impressorum ἡμῖν serves, ornatus tantum causa additum, uti passim, censendum; sed prius ego probo. *M. du S.*

Ὑμῖν] Quod in *Parisina* ἡμῖν legitur, vitium est typotheticum; nam editorem ὑμῖν dare voluisse, patet ex latina versione, quae *vobis* exprimebat. *J. F. R.*

87. Γυναικίας] Sola Ed. *Junt.* habet hic γυναικῖον. Sed vulgata melior. Vid. *Or.* c. 41. *M. du S.*

88. Ἡρακλῆς] Glossa *edit. Paris.* Herculem saltantem, & Cerberum ab inferis extrahentem meminit *Hesychius.* *J. F. R.*

99. Οὐκ ἤνεγκα . . . . τοῖς ξύλοις] *Lucianus* declaraturus *Philosophiae*, & reliquo Philosophorum coetui, quos eorum nominibus passim perstrinxisset, venum propositset, & omnimodo deridendos propinasset, acerbe exagitat φιλοσόφους, eosque qui se veros antiquorum Philosophorum sectatores falso jactabant, suis coloribus depingens; tamdem comparat illos cum

χρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι, ἢ τὸν Κύμην ὄνον μιμησάμενοι, ὃς λεοντῆν περιβαλλόμενος, ἠξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμενος μάλα τραχὺ καὶ καταπληκτικόν· ἄχρι δή τις αὐτὸν ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν καὶ ὄνον πολλάκις, ἤλεγξε, καὶ ἀπέδιωξε ταῖς ξύλοις. ὃ δὲ μάλιστά μοι δεινόν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ φαίνεται, τοῦτο ἦν. οἱ γὰρ ἄνθρωποι, εἴ τινα [a] τούτων ἑώρων πονηρόν, ἢ ἄσχημον ἢ ἀσελγές τι ὑποπτεύοντα, εὐθὺς ἔστω ὅστις ἐπὶ φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιᾶτο, καὶ τὸν Χρύσιππον εὐθύς, ἢ Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόραν, ἢ ὅτῳ [b] αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ ἁμαρτάνων ἔχειν ἐποιεῖτο, καὶ [c] ἐπὶ τοὺς λόγους

niae turpitudinem, ſimios hoſce Heroum perſonas induere auſos, & Cumanum illum aſinum imitari; qui Leoninam indutus poſtulabat ipſe leo eſſe, cum apud ignaros ejus rei Cumanos aſperos terribilesque ruditus ederet, donec illum peregrinus, qui & leonem ſaepe & aſinum vidiſſet, redargueret, & fuſtibus dolatum abigeret. Praeter caetera vero indignum hoc mihi, Philoſophia, videbatur, quod nemo non hominum, ſi quem horum prave aut indecore, aut libidinoſe quidquam facere videret, ipſam ſtatim Philoſophiam accuſaret, & Chryſippum, aut Platonem, aut Pythagoram, aut cujuscumque ſe cognominem peccator ille ferret, diſputationesque haberet. Ita-

a Τούτων] Τοῦτον P: *J. H.* τούτου A. Sed τούτων recte P. *Fr. S. Marcil.* & *Vorſt.* τοιοῦτον. b Αὐτὸν] Ἀὐτὸν *J.* P. &c. male. τούτου τὸν Sch. c Οὐ τοὺς λόγους] Οὔτῳ ψόγους P. ψόγους A. Vulgatam tuentur Edd.

14. Ἢ * τουτονὶ τὸν ἐπώνυμον] Διογένους τοῦ κυνικοῦ. *V.*

* Τότε legebatur; ſed *M. du S.* mutavit in τοτὲ, in textu vero ipſo eſt ὅτε. Illud vero τοτὲ magis Atticum eſſe, Dialectorum ſcriptores ſatis oſtenderunt. Sed propter ſolum Scholiaſten in textu nihil mutarem, quando vulgata lectio eſt commoda. *J.F.R.*

cum eo, qui ipſe mollis & effeminatus in ſcena ſuſtinere velit perſonam Achillis vel Herculis, non ſine ſpectatorum vere judicantium riſu, & pudore eorum, quorum perſonam gerant. Ait itaque, οὐκ ἤτεγκα τὴν αἰσχύνην τὴν ὑποκρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι, ἢ τὸν Κύμην ὄνον μιμησάμενοι, ὃς λεοντῆν περιβαλλόμενος, ἠξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμενος μάλα τραχὺ καὶ καταπληκτικόν, ἄχρι δή τις αὐτὸν ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν, καὶ ὄνον πολλάκις, ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε ταῖσι ξύλοις. Nimium elegans, & intellectu facilis hic locus eſt, quam ut tam turpiter ab oſcitabundo interprete tractari debuerit. Poſteriora nimirum adulterans ita vertit: *Donec quidam hoſpes ſe leonem & aſinum videre ſaepe arguit, & fuſte caedens inſecutus eſt.* Aſinina profecto verſio. Totum locum ita reddo: *Talia vos pati ab illis videns, non tuli ὑποκρίσεως dedecus, ſi quum ſimiae eſſent, ſumere heroum perſonas auſi ſint, vel imitari ſuſtinuerint Cumanum illum aſinum, qui leoninam indutus, velebat & ipſe leo cenſeri, apud ignaros Cumaeos rudiens valde aſperum & horridum; donec eum hoſpes quidam, qui & leonem & aſinum ſaepe viderat* (atque adeo qui leonem ab aſino probe ſciebat dignoſcere) *coarguit, & fuſtibus pulſans abegit.* Sicut hic Cumaei dicuntur aliquando non potuiſſe agnoſcere leonem, ita & elephantos primum viſos Itali habuerunt pro bobus, appellaruntque, ut notum, boves Lucas. *J.J.*

2. Ἐς Κύμην ὄνον] Haec ex *fabula Æſopi* deſumta eſſe, ipſe Lucianus alibi (ſi Luciani quidem libellus ille) teſtatur, in Ἀφορ. c. 13. Paſſim alibi tangit. Φιλοψ. c. 5. & Ἀποφρ. c. 3. Sed in hodiernis *Æſopi* quae dicuntur, *fabulis*, Cumarum nulla meatio. Vid. *delect. fab.* 123. & 157. & ipſum, qui circumfertur, *Æſopum*, fab. 113. Utitur etiam proverbio inde ducto Socrates apud Platonem in *Cratylo*, ne recentiores memorem. *M. du S.*

10. Εἴ τινα τοῦτον] Lege: ἤ τινα τούτων. *J. Br.*

Εἴ τινα τοῦτον] Angl. τούτων melius. *J. B.*

Εἴ τινα τοῦτον] Corrigit *Brodaeus*, εἴ τινα τοιοῦτον. Melius εἴ τινα τοιοῦτον. *Th. M.*

Ibid. Τούτων] Sic *Brodaeus*; & omnino ita in P. legebatur. Alii rectius τοιοῦτον, conjiciunt, ut praeter *Marcilium Vorſtius*; quod & voluiſſe credo editores *J.* quia ſcribunt τοῦτον. *M. du S.*

14. Ὅταν αὐτὸν ἐπώνυμον ἐκεῖνος ἐποιεῖτο καὶ ἐν τοῖς λόγοις ἐποιεῖτο] Viri docti in his ita verſantur, ac ſi Luciano non ſuppeditaſſet copia exprimendi ſe. Scripſit ſine dubio ἐν τοῖς λόγοις ἐποιεῖτο. In Apologia pro Mercede conductis ait λόγους ἀσκεῖν. c. 15. *J.G.*

Ὅταν αὐτὸν ἐπώνυμον] Scholiaſtes, ubi vulgo legitur, ἐκ ἔστω, ὅστις ἐπὶ φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιᾶτο, καὶ τὸν χρύσιππον . . . . . ἢ ὅταν αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ ἁμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, in ſuo libro legit, ἢ τούτου τὸν ἐπώνυμον, refertque ad *Diogenem Cynicum*. Sed haud dubie vulgata lectio eſt veriſſima, in qua id Auctor vult,

Itaque ab male illo vivente, male de vobis conjectabant, olim mortuis: neque enim ad vos viventes exigebatur: sed vos discessératis e medio; illum vero aperte videbant omnes indignae & inhoneste se gerentem. Ita quasi deserto vos vadimonio cum illo damnati, & in simile cum illo crimen pertracti estis.

33. Haec ego videns non tuli, sed redargui illos, & a vobis discrevi. At vos, qui honorem mihi ea de caussa debebatis habere, in jus me trahitis. Igitur si quem ego initiatorum observans, Dearum mysteria effutientem & extra sanctum illarum chorum impie saltantem, indignatus fuero,

ἐποιεῖτο. καὶ ὅπου γ κακῶς βιοῖντο, τοιαῦτα περὶ d ὑμῶν εἰκάζον, ὡς πρὸ πολλοῦ τεθνηκότων (οὐ γὰρ πρὸς ζῶσας ὑμᾶς ἡ e ἐξέτασις αὐτῷ ἐγίνετο, ἀλλ' f ὑμεῖς μὲν ἐκ τοσούτων) ἐκεῖνον δὲ ἑώρων σαφῶς ἄπαντες δυσχερῆ καὶ ἄσεμνα διαπηδῶντα, ὥστε ἐρήμην κλίνεσθαι μετ' αὐτοῦ, καὶ ὅτι ἡ ὁμοία ἀφ- βολὴν συγκαλεσαμένους.

Ταῦτα οὐκ ἤνεγκα ὁρῶν ἐγώγε, ἀλλ' ἤλεγχον αὐτούς, καὶ διέκρινον ἀφ' g ὑμῶν. ὑμεῖς δὲ, τιμὰν ὅτι τούτοις δέον, εἰς δικαστήριον ἄγετε. ἐχὲν ἦν τινα καὶ τῶν μεμυημένων ἰδὼν ἐξαγορεύοντα τῶν θεῶν τὰ ἀπόῤῥητα, καὶ ἐξορχούμενον, ἀγανακτήσω, ἢ διελέγξω,

εἰκαζων Z.
ἐγίνετο Z.
ἀνοίμην κλίνεσθαι. Z. pessime.
τῶν θεῶν Z. male.

d Ὑμῶν] Ἡμῶν *F.* male; ceterae ὑμ. recte. e Ἐξέτασις] Ἐξέτασις αὐτοῦ *F. H. S. Fr.* &c. Deerat αὐτοῦ in *P.* sed restituimus ex reliquis. f Ὑμεῖς] Ἡμᾶς *L.* Nihil a vulgata abit *Ald.* & *Fl.* g Ὑμῶν] Ἡμῶν *F.* male.

21. Ἐρήμην] Ἐρήμη δίκη ὅταν ἀπαντήσας ὁ διωκόμενος εἰς τὸν δίκην καλοῦντα. ὅμοιον δὲ τὸ ἐρήμην κλῆναι. *V.*

28. Ἐξαγορεύοντα] Τὰ μυστήρια ἐξαγορεύοντα. *V.*

vult, quod mihi maxime indignum videbatur, illud erat, quod ubi Pseudophilosophi committerent turpis quid ac flagitiosi, continuo accusarent homines ipsam *Philosophiam*, & *Chrysippum*, vel *Platonem*, vel *Pythagoran*, vel eum, a cujuscumque nomine se ille, qui quidpiam commisisset, appellaret. Non ἰνικὰς *Diogenes Cynicus*, sed quilibet, cujus certa secta erat, intelligitur. Perspicuum tamen est, in vulgatis αὐτὸν, non αὐτὸν, scribendum. *F. F.*

14. Αὐτὸν] Αὐτὸν vulgo legebatur; sed recte *Gujetus* correxit, & αὐτὸν adspirate scripsit, cui paruimus, idemque & alibi restituimus. Millies in spiritu hoc peccatur in Editt. Ne itaque mihi objiciantur exempla, ubi αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ ponitum legatur. Cum enim in Codicibus paullo antiquioribus adspirationes hujusmodi non inveniantur, tanto facilius scribae ac typographi posteriores in illis errarunt. Et quum *Homer.* integre scribat ἑ αὐτὸν, ubi *se ipsum* significatur, distinctio eadem inter reciprocum & demonstrativum ope spiritus, ex Grammat. praeceptis est servanda, in primis hic, ubi ambiguum foret, si negligeretur, etsi scio in dialecto Aeol. spir. asperum saepe negligi, & ap. *Homer.* αὐτὸν pro ἑαυτὸν inveniri. Praeterea, ad sensum apertiorem reddendum, comma post ἐκόμων sustulimus. *F. F. R.*

15. Ἐποιεῖτο] An ἐποιεῖτο; F. G.

Ἐποιεῖτο] *Brodaeus* προσεποιεῖτο, quod probo, mutare tamen non audeo. *M. du S.*

Ibid. Καὶ ὁ τοὺς λόγους] Angl. ἢ ὅτ- ψόγους. *F. B.*

Καὶ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο] *Brodaeus*, ἢ τοὺς λόγους προσεποιεῖτο; sed melius illud ἐποιεῖτο, intelligi enim vult Lucianus: si quis Stoicum, aut Platonicum, aut Pythagoricum se diceret, atque ita sive tali schemate, sive sub tali persona dissertaret. *Th. M.*

21. Ὥστε ἐρήμην κλίνεσθαι μετ' αὐτοῦ] *Pirckheimerus vos quoque indicta causa condemnabant.* Cur igitur in fine Hermotimi, τὰ δὲ αὐτὰ πρὸς σὲ εἶπον ἂν, εἰ τὸν Πλάτων- ἢ Ἀριστοτέλους ἤρητο, ἢ ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καλοῦντος. Ergo *Benedictus: vos vero cum ipso damnabamini:* at idem in loco Hermotimi *caeteris indicta causa damnatis.* Rursus in eodem Hermotimo c. 30. σὺν ἴχνη ἀκάντων καλαγωγούντων, ὡδὶ ἐρήμην ἡμῶν καλαδικαστῶν, ubi rursus *indictam causam* profert. In Abdicato c. 8. ὡδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας οὐδὲ ἀλίσκεσθαι habet *indefensam causam.* Sed ex fine Hermotimi apparet esse discrimen inter καλαγωγούντων ἄκριτον, & καταγωγούντων ἐρήμην. Immo id satis norunt omnia Lexica. Cur non igitur attendunt quoque interpretes? *F. G.*

Ὥστε ἐρήμην] *Indicta caussa. F. Br.* in *Miscell.* jam saepe adductis ita habet, pro ἐρήμην. Sed vitium typographicum esse credo. *F. F. R.*

28. Τῶν θεῶν] *Cereris & Proserpinae.* *F. Br.*

Τῶν θεῶν] Cereris & Proserpinae, quarum mysteria toto orbe gentili maxima celebrabantur. De ἐξορχεῖσθαι vid. notam ad Ὀρχ. c. 15. *M. du S.*

29. Ἐξορχούμενον] Quid esset ἐξορχεῖσθαι copiose & erudite explicavit *Laur. Normannus* ad Aristidis κατὰ τῶν ἐξορχουμένων declamationem T. II. p. 589. seqq. Iebb. *F. M. G.*

Ἐξορχούμενον] Vid. not. *M. du Soul* ad Ἀναβ. c. 33. ubi hoc verbum iterum occurrit, & explicatur. *F. F. R.*

ξω, μὲ † ἀσεβῆσαι ἡγήσασθε εἶναι; ἀλλ' ἀ- 30 emnique redarguero; mene impium esse
δίκαιον. ἐπεὶ καὶ οἱ ἀθλοθέται μαστιγοῦν αἰ-
θασιν, * ἢ τις ὑποκριτὴς, Ἀθηνᾶν, ἢ Πο-
σειδῶνα, ἢ † Δία ὑποδεδυκὼς, μὴ καλῶς
ὑποκρίνοιτο, μηδὲ κατ' ἀξίαν † θεῶν, καὶ
οὐδὲν τοῦ ὀργίζονται αὐτοῖς ἕνεκεν, ὅτι † πε- 35
ρικείμενοι αὐτῷ τὰ πρόσωπα, καὶ τὸ σχῆ-
μα ἐνδεδυκότα, ἐπέτρεψαν ταῖς μα-
στιγοφόροις, ἀλλὰ καὶ ἥδιστ' ἄν, οἶμαι, μα-
στιγουμένων. οἰκέτιον μὲν γὰρ, ἢ ἀγγελον, μὴ
δεξιῶς ὑποκρινάμενον, μικρὸν τὸ πλημμέλημα. [b] † 40
Δία δὲ, ἢ † Ἡρακλέα μὴ κατ' ἀξίαν ὑπο-
δέξασθαι τοῖς θεαταῖς, ὑπερόπτων [c] ὡς
καὶ αἰσχρόν.

Καίτοι τί τόδε πάντων ἀτοπώτατόν 34
ἐστιν, ὅτι τὰς μὲν λάχνας ὑμῶν πάνυ ἀκρι- 45
βοῦσιν οἱ πολλοὶ αὐτῶν, καθάπερ δὲ ὅτι
τοῦτο μόνον ἀναγιγνώσκοντες αὐτὰς, καὶ με-
λετῶντες, ὡς ταναντία ὑποτηδεύοιεν, οὕτω
βιῶσι. πάντα μὲν γὰρ ὅσα φασὶν, οἷον χρὴ

peremque redarguero; mene impium esse putabitis? injuste illud quidem: cum etiam sacrorum certaminum praesides flagris objurgare soleant, si quis histrio Minervae aut Neptuni, aut Jovis personam qui suscepit, non bene neque ex dignitate Deorum perferat: nec ideo illis irascantur Dii, quod personas suas gerentem, & habitu suo indutum, flagellis caedendum virgatoribus tradiderint: sed faveant, puto, vapulantibus. Nam servum aut nuntium parum dextre agere, parvus fuerit error. Jovem vero aut Herculem non pro dignitate demonstrare spectatoribus, mali ominis instar & turpe nimis fuerit!

34. Rursus illud omnium est absurdissimum! quod dogmata quidem vestra studiose vulgus illorum exquirit; caeterum perinde vivunt, ac si ad hoc solum ea legerent, & meditarentur, ut contraria omnia sequantur. Quae enim dicunt omnia, exem-

a Ἢ τις — † Δία] *Thom. Mag.* v. Εἰκὼν. hinc verba adducens omittit articulum τὸν. b Τὸ] Τὸ male *P.* τὸν recte reliquae. c Ὡς,] Sic Edd. sed delevit comma post ὡς *M. duS.*

30. Ἀσεβῆσαι.] * Ἀσεβοῦντα. Λουκιανὸς ἐν τῷ περὶ Ὀρχήσεως φησὶν, ἐκεῖνα δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξεχορεύοντας τὰ μυστήρια. † Ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί. *V.*

* Ἀσεβῆσαι] Vel invertendus ordo priorum verborum hujus Scholii est, quia textui non respondet, vel credendum *ἀσεβῆσαι* Lucianum scripsisse; quod convenientius videtur; nam, ait: *si irasci & objurgo profanum, qui Sacra ratiocinia effert, an injuste hoc facio?* Sed non est tanti; quin varians lectio potius videtur ab Scholiaste adlata, quam explicatio; licet ejus expositiones saepe satis sint frigidae. Ita Scholion proximum & varians lectio est, quae tamen simul pro interpretatione valet. *J.F.R.*

† Ἐξορχεῖσθαι] Ἐξορχεῖσθαι edidum fuerat, & λέγουσι, & paullo ante ἐν. quoque omissum, quae omnia *Scaliger* praeeunte correxi. *J.F.R.*

31. Ἀλλοθέται.] Morem hunc quis notaverit, mihi nunc non succurrit. Tangit iterum *Asr. pseud.* c. 5. *M. duS.*

Ibid. Μαστιγοῦν] Tangit hunc morem Interpres *Aristophanis*, & Oratores Graeci. *J.B.*

50. Τὸ καλὸν ἀγαθὸν] Summa Philosophiae Stoicae, quam explicat *Laërt.* in Zen. *J.B.*

62. Γίνεσθαι φιλοσόφους εἶναι] Sic apud *Plat.* Idem passim. *J.B.*

Ibid. Ὠδίζεσθαι εἶναι] His incumbentes. *E.G.*

64. Παρωδοῦμεν] Sana quidem lectio; sed fanior Anglicana, παραγκωνιζόμεθα, quod passim eadem utatur, ut in Nigrin. vide. *J.B.*

Παρωδοῦμεν] Libri istius excerpta firmant Anglicanum, in quo legitur καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους παραγκωνιζόμενοι, quod merito probat *Bourdelotius*. *J.G.G.*

Παρωδοῦμεν] Egregiae Pseudophilosopharum virtutes praedicantur, nimirum, τῶν πλουσίους ταπεινοῦσι, καὶ περὶ τὸ ἀργύριον κεχήνασι, ἀργιλλότεροι δὲ τῶν πανδόκων ὄντες, φιλοτιμότεροι δὲ τῶν λογοθετῶν, πολυπλοκώτεροι δὲ τῶν μίμων, ἀστειλογέστεροι δὲ τῶν ὄνων, ἀμετακλινέστεροι δὲ τῶν γναθῶν, φιλονεικότεροι δὲ τῶν ἀλειπτῶν. τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνουσι, ἀδιόρθωτοι ὄντες. καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους παρωδοῦμεν. Pro φιλονεικότεροι accuratius scribe cum Basileensi φιλονεικότεροι. Vide plura id genus sphalmata supra lib. I. c. 11. notata. Deinde in duobus MSS. Anglico, & quo usus est Cl. *Graevius*, legitur ὠδηγκωνιζόμενοι pro παρωδοῦμεν. Scholiastes in suo libro vulgatam lectionem repperit, eamque per παραγκωνιζόμενοι interpretatur. Nec videtur satis causae, cur alterum altero censeatur melius. Παρωδῶ *Hesychius* exponit Ἐκβαλλῶ qui tamen corrupte legitur, ubi est, Παρῳδῶντες, ἐκβάλλοντες

Lo-

exempli causa, divitias gloriamque contemnere, & sola quae bona sunt honesta putare, & irae expertem esse, & splendidos hosce despicere, & tamquam cum aequalibus agere, pulchra, Dii boni! sunt & sapientia, & vere sane admiranda. Verum enim vero, isti mercede haec ipsa docent, & divites admirantur, & argento inhiant, & caniculis iracundiores sunt, & leporibus timidiores, magis adulatores quam simii, libidinosiores asinis, felibusque rapaciores, & in contentionibus quam gallinacei galli pertinaciores. Itaque ludibrium debent, cum circa ista conflictantur, & circa divitum januas alii alios detrudunt, & celebriores coenas frequentant, & in illis ipsis sine more modoque laudant, & ultra decus se ingurgitant, seque attributa sibi parte non contentos produnt, & in vino insuavia quaedam atque absurda philosophantur, & merum non continent. Idio-

σωμάτων κάλλους, καὶ δόξης, καὶ μόνον τὸ καλὸν εἰδὼς ἀγαθὸν, καὶ ἀόργητον εἶναι, καὶ τῶν λαμπρῶν τούτων ὑπεροράν, καὶ ἐξ ἰσοτιμίας αὐτοῖς διαλέγεσθαι, καλὰ, ὦ θεοὶ, καὶ σοφὰ, καὶ θαυμάσια λίαν ὡς ἀληθῶς. οἱ δὲ καὶ αὐτὰ ταῦτα [d] μισθῷ διδάσκουσι, καὶ τὸν πλοῦτον τεθήπασι, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχήνασιν, [e] ἀργιλίστεροι μυῶν τὰ κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν [d] λαγωῶν, [e] κολακικώτεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ ὄνων, [f] ἁρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, φιλονεικότεροι δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων. τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνουσιν, ὠθιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους ἐκπαροθέμενοι, καὶ δεῖπνα πολυάνθρωπα δειπνοῦντες, καὶ οἰνοῦσθαι τούτους ἐπαινοῦντες φορτικῶς, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορούμενοι, καὶ μεμψιμοιροῦντες φαινόμενοι, καὶ ἐπὶ τῇ κύλικι ἀτερπῆ καὶ ἀπῳδὰ φιλοσοφοῦντες, καὶ τὸν ἄκρατον οὐ φέροντες. οἱ ἰδιῶται δὲ,

d Λαγωῶν] Λαγῶν Fl. Sed *F. P. H.* &c. λαγωῶν. e Κολακικώτ.] Κολακικωτ. Fl. f Ἁρπακτικώτερα] Sic recte *F. H. S.* &c. Sed ἁρπαξικώτεροι male *P.* g Παρωψούμενοι] Παραγκωνιζόμενοι L. *Angl.* Ms. Gr. P. & marg. *AIW.* vid. Scholiast.

56. Τιθήσεσθαι] Ἐξελέγχεσθαι. *V.*

64. Παρωψούμενοι] Παραγκωνιζόμενοι. *V.*

Lege omnino παρωψοῦνται neque enim παρωθεῖ quidquam ad ἐκδίκησιν. Apud eumdem, Παιόνας, λύσσας, ἄσσας, ἀθίους, ἐκδαλόν. Pergit Noster in depingendis Pseudophilosophorum moribus; idque omnium impudentissimum de iis memorat, quod ubi quotidie clamitent, se nullius indigere; sapientem solum esse divitem; paullo post ipsi accedant aliquid emendicantes, & nisi accipiant, graviter indignantes. Ὅταν μὲν οὖν, persequitur Noster, αὐτούς τι δῷ λαμβάνων, πολὺς ὁ περὶ τῶν κυνιδίων εἶναι δοκῶν λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος, καὶ τί δὴ τὸ χρυσίον, ἢ τὸ ἀργύριον, ἢ ὄντως τοῦ τῶν αἰγιαλίτων ψηφίδων διαφέρον; Paullo difficilior in postremis videtur haec oratio intellectu: quare condonandum interpreti, sensum pro lubitu fingenti, dum vertit, *Quid enim aurum & argentum litoralibus a lapillis differat?* Ut verus hic sensus sit, corrupit tamen elegantiam. Lepide hic commemorat Auctor, quomodo illi Philosophorum simiae soleant in luxum & intemperantiam concionari, ipsi licet vitiis iis quam maxime perditi: dein, quomodo, ubi nullius se rei indigos profitentur, tamen efflagitandis muneribus molesti sint. *Quin cum necesse est*, inquit, *ut ipsi aliquid accipiant, multis praedicant, quemadmodum oporteat sua cum aliis communicare, & quemadmodum divitiae sint res nulla ab aliis rebus differentia distincta. Quid enim esse aurum & argentum, rem nihilo littoralibus lapillis digniorem?* Possent haec Graeca etiam hunc in modum distingui, Καὶ τί δὴ τὸ χρυσίον ἢ τὸ ἀργύριον; ὄντως τοῦ τῶν αἰγιαλίτων ψηφίδων διαφέρον. *Quid enim sit aurum & argentum? Nihilo nimirum litoralibus lapillis dignius.* Ut sit interrogatio & responsio ex persona itidem horum Philosophastrorum. Utique interrogationis illo signo in fine caret omnino editio Florentina. *F. F.*

Παραγκωνιζόμενοι] A. G. P. & L. pro παρωψούμενοι, quod in impressis omnibus legitur. Vid. etiam Scholia. *M. du S.*

Παρωψούμενοι] Παραγκωνιζ. in textum recipi jusserat *M. du Soul*, nec erravit; verum, quia alterum se tueri potest, vulgatam servavi; poterit itaque alterum eligere qui volet, quamvis enim saepe alibi utatur noster τῷ παραγκων. non semper tamen sequitur, cum ubique eadem voce usum esse. *F. F. R.*

67. Μεμψιμοιροῦσι] Copiose hanc philosophantium δυσχέρειαν explodit in Lapith. dixi supra. *F. B.*

δὲ, ὁπόσοι ξυμπίνουσι, γελῶσι δηλαδὴ καὶ καταπτύουσι φιλοσοφίας, εἰ τοιαῦτα καθάρματα ἐκτρέφει.

Τὸ δὲ πάντων αἴσχιστον, ὅτι μηδενὸς δεῖσθαι λέγων ἕκαστος αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον πλεῖσιον εἶναι τὸ σοφὸν κεκραγὼς, μικρὸν ὕστερον αἰτεῖ προσελθών, καὶ ἀγανακτεῖ μὴ λαβών, ὅμοιον, ὡς εἴ τις ἐν βασιλικῷ σχήματι ὀρθὴν τιάραν ἔχων καὶ διάδημα, καὶ τἆλλα ὅσα βασιλείας γνωρίσματα, προσαιτοίη τὸ ὑποδεέστερον διώμενος. ὅταν οὖν αὐτός τι δέηται λαμβάνειν, πολὺς ὁ περὶ τοῦ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος. καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ τὸ ἀργύριον; οὐδὲν τὸ ὂν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρον; ὅταν δέ τις ὀπωρίας. διώμενος ἑταίρου ἐν παλαιῷ, καὶ φίλου, ἀπὸ πολλῶν, ὀλίγα αἰτῆσαι προσελθών, σιωπὴ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμαθία, καὶ παλινῳδία τοῦ λόγου πρὸς τὸ ἐναντίον. οἱ δὲ πολλοὶ περὶ φιλίας, ἐκεῖνοι λόγοι, καὶ ἡ ἀρετὴ, καὶ τὸ καλὸν, οὐκ οἶδ' ὅπη ποτὲ οἰχεται, πάντα ταῦτα ἀποπτάμενα. περίεια ὡς ἀληθῶς ἔπη, μάτην ὀσημέραι πρὸς αὐτοῖς ἐν ταῖς ἀφροιβαῖς σκιαμαχούμενα.

tae autem quotquot convivae sunt, rident scilicet, & despuunt philosophiam, talia quae purgamenta educat.

35. Quod vero turpissimum omnium est, nulla se re indigere, unusquisque eorum cum dicat, sed solum divitem esse sapientem, clamet, paulo post rogandi causa accedit, & nisi acceperit, indignatur: non aliter quam si quis in regio habitu tiaram rectam gerens ac diadema, & reliqua quotquot sunt insignia regni, mendicet, rogans a tenuioribus. Cum igitur ipse sperat aliquid accipere multa de bonorum inter sapientes communione disputatio, & quam res sit indifferens divitiae: quid enim, inquit, aurum est vel argentum? nihil sane calculis in litore distat. Si vero opis indigus sodalis vetus, & a longo tempore amicus accedens paullum quiddam roget, silentium, aestus, inscitia & verborum illorum in contrariam sententiam retractatio. Multae autem illae de amicitia disputationes, & virtus, & honestum, nescio quo abiere; omnia quidem avolarunt, volucria vere verba, quibus temere quotidie in scholis suis umbratiles pugnas ludunt.

36. Eo

a Ὅπη ποτὲ] Ὅπου τότε P. L. nihil vero mutant El. & S. b Πάντα] Πάντως P. F. H. S. Fl. Sed πάντα L.

77. Ὀρθὴν τιάραν] Solis enim id apud Persas regibus licuisse, docet *Xenophon.* Vid. & *Plut.* in *Anton.* & *Spanh.* *M. du S.*

83. Τὸν δὲ τοῖς &c.] Versio *Benedicti* quam impugnat Cl. *Jens.* non adeo est absurda, dummodo suppleas, *ajunt.* *J. F. R.*

Ibid. Ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων] Hac specie Proverbii utitur antea in Timon. *J. B.*

85. Ἐν παλαιῷ] *Jam olim.* *J. Br.*

90. Ὅπη ποτὲ] Sic Edd. sed P. & L. rectius ὅπου τότε. *M. du S.*

91. Περίεια ἔπη] Ex *Homero*, cujus copiosus interpres *Apul.* lib. 2. Florid. *J. B.*

Περίεια] Ἔπεα πτερόεντα apud Homerum tam frequenter occurrit, ut non opus sit ullum exemplum adferre. verba autem dici *alata*, quod cito avolent, Lucian. iterum tradit *De Domo* c. 20. ac *Didym.* ad *Hom.* Il. A. 201. — Ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, ait: λόγους ταχεῖς. λόγον γὰρ εἶδυ ταχύτερον. *Eustath.* vero ad eumd. vers. p. m. 64. m. Ὅτι πτερόεντες οἱ λόγοι, ἀφ' ὧν τὸ ταχύ. καὶ ἀφ' ὧν οἱ αὐτοῖς κρίνουσι ἐξ ἀποστάσεως. καὶ ὅτι τιμίους τὰ ἄφατα μᾶλλον τὰ πτηνὰ. Ἴσως δὲ ἐξ ὅτι τοὺς λογίους ὑπεῖπτες ἐξαίφνης, &c. quae ibi vide, de aliis Sirenum, quas Musae cum illis cantu certantes, iis eripuere, capitibusque suis ut victoriae signum imposuere, unde putat *verba alata* Homero dici. *J. F. R.*

98. Ἐξελήλυσται] Sic edi curavimus, non, ut in omnibus mendose exstabat ἐξελήλυται, quod & interpreti priori fraudi fuit, & animadversum a posteriori, ut ex interpolatione patet, non tamen emendatum est. Sic autem noster iterum in Καλωμλ. c. 24. ἴσχε μὲ ἐξ ἐτυμοῦ τὸ ἐγκαυμάτων ὅτι οἶδα ὁ' ὅπως ἐξελήλυσται μᾶλλον δὲ ἐκκέκαυται. Ubi omnes impressi recte habent. Ox. vero solus erat. *M. du S.*

4. Βασιλικὸς τις Λιγύστικος] Cleopatra: tangit enim Cleopatrae simiam, ut in Tract. Προμηθεὺς ἢ περὶ λόγου. *J. B.*

Βασιλικός τις Λιγύστικος] Atqui libro de mercenariis Philosophis non est Βασιλικός τις Λιγύστικος, verum Κλεοπάτρα ἡ πίθηκος. Nisi forte an duae historiae sint. Nam

36. Eo enim usque unusquisque eorum amicus est, quoad argentum vel aurum in medio positum non fuerit. Si quis vero obolum unum ostenderit, ilicet rupta pax, ut nec jam foederi locus, nec praeconi sit securitas: libri deleti, fugit virtus. Canibus simile quiddam usu venit, si quis os in medios illos projecerit; exsiliunt, mordent invicem; eumque qui os praeripuit, allatrant. Dicitur autem rex etiam aliquis Aegyptius simios quondam docuisse saltare Pyrrhicham, easque bestias, (facillime autem humanas imitantur actiones:) didicisse celeriter, & saltasse in vestibus purpureis, & personatas, diuque probatum spectaculum; donec spectator aliquis urbanus, qui nuces sinu gereret, projiceret eas in medium: tum vero simii, visa re, obliti saltationis, repente pro Pyrrhichistis simii, quod erant scilicet, facti, larvas contriverе, laceratisque vestibus de fructibus invicem depugnarunt: illa autem Pyrrhiches institutio dissoluta risui fuit spectatoribus.

Μέχρι γὰρ τούτου, φίλος ἕκαστος αὐτοῖς ἐστὶν ὅσον ἂν μὴ ἀργύριον, ἢ χρυσίον ἢ πρόκειμενον ἐν τῷ μέσῳ. ἢν δέ τις ὀβολὸν ἐπιδείξηται μόνον, λέλυται μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδα δὲ καὶ ἀκήρυκτα πάντα· καὶ τὰ βιβλία [c] ἐξαλήλειπται, καὶ ἡ ἀρετὴ πέφυγεν, οἷόν τι καὶ οἱ κύνες πάσχουσιν. ἐπειδάν τις ὀστοῦν ἐς μέσους αὐτοὺς ἐμβάλῃ, ἀναπηδήσαντες δάκνουσιν ἀλλήλους, καὶ τὸ προαρπάσαντα τὸ ὀστοῦν ὑλακτοῦσι. λέγεται δὲ καὶ βασιλεύς τις Αἰγύπτιος, σπουδάσας ποτὲ πυρρίχιζειν διδάξαι, καὶ τὰ θηρία (μιμηλότατα δὲ ὄντα τὰ ἀνθρωπίνων,) ἐκμαθεῖν τάχιστα καὶ ὀρχεῖσθαι, ἀλυσγίδας ἀμπεχόμενα, καὶ προσωπεῖα περικείμενα. καὶ μέχρι πολλοῦ εὐδοκιμεῖν τὴν θέαν, ἄχρι δή τις θεατὴς ἀστεῖος, κάρυα ὑπὸ κόλπου ἔχων, ἀφῆκεν ἐς τὸ μέσον· οἱ δὲ πίθηκοι, ἰδόντες, καὶ ἐκλαθόμενοι τῆς ὀρχήσεως, τῶν ὅπλων ἦσαν, πίθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ πυρριχιστῶν, καὶ ξυνέτριβον τὰ προσωπεῖα, καὶ τὰ εἵματα [f] καλέρρηγνυον, καὶ ἐμάχοντο περὶ τῆς ὀπώρας πρὸς ἀλλήλους· τὸ δὲ σύνταγμα [d] τῆς πυρρίχης διελέλυτο, καὶ καλεγελᾶτο ὑπὸ τῆς θεάτρου.

ὅσον ἂν ἀργύριον ἢ χρυσίον ἢ μὴ πρόκειμενον C. R.

ἐπιδείξῃ Z.

ὀπώρας ἔχων C. R.

ὀπώρας τῶν καρύων C. R.

τῶν θεατῶν. C. R.

Τοιαῦ-

[c] Ἐξαλήλειπται] Ἐξηλάκισται *J. P. H. S.* &c. male. ἐξήλικται *B2.* Sed ἐξαλήλιπται recte in *Καλαπλ.* c. 24. habebant Edd. [d] Τῆς πυρρίχης] Τοῖς πυρρίχοις male Fl. At P. P. *J. H.* aliaeque vulgatam servant.

97. Ἄσπονδα] Ἐχθρὰ. *V.*
98. Ἀκήρυκτα] Ἀδιάλλακτα. *V.*
5. Πυρρίχιζειν] * Εἶδος ὀρχήσεως ἡ πυρρίχη, σύντομος. *V.*
7. Ἀλουργίδας] Πορφύρας χλαμύδας. *V.* Sed C. ἀλουργὰς, πορφυρᾶς χλανίς.

* Εἶδος] Ad alia verba referebatur hoc scholion, sed reruli ad verbum quo pertinebat, & forsan συντόμως scribendum, pro σύντομος. *J. F. R.*

Nam hic multi simii, ibi unus: hic nuces sive κάρυα, ibi carycae aut amygdalae sive nuces Graecae ἰχνόδης ἢ ἀμυγδαλαι. *Th. M.*

Βασιλεύς τις Αἰγύπτιος] Ipse *Lucianus* infra in *Apol. pro Mercede conductis.* c. 5. Ἄλλοι δὲ τὸ τῦ πιθήκου πεπαιδεῦσθαι φάσκουσιν, ὃ Κλεοπάτρα τῇ πάνυ φασὶ γενέσθαι ἐπιδεῖξαι τὸ διδαχθῆναι τοὺς μὲ ἀρχῆσθαι πάνυ κοσμίως &c. *AE. M.*

Βασιλεύς τις] Fefellit memoria *Bourdelotium*; non enim in eo, quem indicat, libello, sed in Ἀπ. μισθ. c. 5. hanc historiam iterum habet. Quamquam autem discrepent & regum nomina & nucum, non ideo putem diversas esse historias. Solent enim viri urbaniores fabulas, quas animi causa narrant, varie subinde commemorare; aut ipsi de suo addentes dementesve, de vero parum solliciti, modo, quod quaerunt, ut placeant, aut rem, quam agunt, illustrent, assequantur. Edoctos etiam sub Ptolemaeis cynocephalos talia, & majora etiam, tradit *Ael.* de anim. VI. 10. *M. du S.*

Ibid. Τις Αἰγύπτιος] Simii saltatores, vid. infra *Apol. pro Merc.* *F. G.*

5. Πυρρίχιζειν] Pro omni genere Saltationis, ut Id. docet περὶ ὀρχ. *J. B.*

10. Ὑπὸ κόλπου] At infra in Ἑρμ. c. 37. legas ὑπὸ κόλπου, iterum ibid. c. 81. ante med. *M. du S.*

Τοιαῦτα γὰρ ἔστι ποιῆσαι. καὶ ἔγωγε τοὺς τοιούτους κακῶς ἀγορεύων, καὶ ἐπὶ πολὺ παύσομαι διελέγχων, καὶ καταγελῶν. σοὶ δὲ ὑμῖν δὲ, ἢ τοῖν ὑμῖν τοιούτοις (εἰσὶ γάρ εἰσί τινες ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίαν ζηλοῦντες, καὶ τοῖς ὑμετέροις νόμοις ἐμμένοντες) μὴ ἔστω μανίην ἐγὼ, ὡς βλάσφημον εἰπεῖν τι, ἢ σκαιόν. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι; τί γὰρ ὑμῖν τοιοῦτο βεβίωται; τοὺς [b] δ' ἀλαζόνας ἐκείνους, καὶ θεοῖς ἐχθροὺς ἄξιον οἶμαι μισεῖν. ἢ σὺ γὰρ, ὦ Πυθαγόρα, καὶ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀριστότελες, τί φαῖλε προσῆκεν ὑμῖν τοὺς τοιούτους, ἢ οἰκεῖόν τι καὶ ξυγγενὲς δεῖκνυσθαι τῷ βίῳ; νὴ Δία! [c] Ἡρακλῆς, φασι, καὶ [d] πίθηκος. ἢ διότι πώγωνας ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν [e] φάσκουσι, καὶ σκυθρωποί εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν αὐτούς; ἀλλ' ἄνεγκα ἂν εἰ πιθανοὶ γοῦν ἦσαν καὶ ὀλίγα ὑποκρίσεως αὐτῆς· νῦν δὲ θᾶττον ἂν γύψ ἀηδόνα μιμήσαιτο, ἢ ἔστοι σοφούς. εἴρηκα τὰ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ὁπόσα εἶχον. σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, μαρτύρει πρὸς αὐτούς, εἰ ἀληθῆ ὀλίγ.

37. Talia igitur hi quoque faciunt. Talibus ego maledixi, nec unquam desinam convincere illorum fraudes, ipsosque ridendos propinare: de vobis vero vestrumque similibus, (sunt enim, sunt quidam vere sectantes Philosophiam, legumque vestrarum observantes:) absit a me insania illa, ut contumeliosum quidquam, aut sinistrum dicam. Aut quid habeam dicere? Quid enim horum simile est in vita vestra? At insolentes illos & Diis invisos odio persequi, puto, fas est. Nisi forte tu, Pythagora, & Plato, & Chrysippe, & Aristoteles, ad vos pertinere quidquam dicetis tales, aut proprium quidquam vestrum & cognatum vita sua demonstrare: quanta scilicet Herculi cum simia necessitudo est. An forte quod barbas submittunt & philosophari se praedicant & truci vultu sunt, propter haec vobis adsimilare illos oportet? Equidem ferrem illos, si in ipsa illa histrionia probabiles essent. Jam vero facilius luscinium vultur imitetur, quam isti Philosophos. Dixi pro me, quae habebam. Jam tu, Veritas, testimonium apud hosce perhibe, si vera sint.

38. PHIL.

a Ὑμῶν] Ἡμῶν Ex. Fl. male. Nihil vero mutant P. H. J. P. b Δ' ἀλαζ.] Particula δὲ abest ab J. & Bz. Ceterae omnes eam habent. c Ἡρακλῆς] Ἡρακλεῖς J. Sed Schol. & Edd. omnes Ἡρακλῆς. d Πίθηκος] In J. P. S. &c. hoc vocabulum majuscula litera inchoabatur ac si nomen proprium esset. e Φάσκουσι] Ἀσκοῦσι J. P. & reliquae omnes, male. Sed recte φάσκουσι A. G. P. L. & Angl. Mss. Gr.

31. Ἡρακλῆς φασι καὶ πίθηκος] Παροιμία ἐπὶ τῶν πάντη παραλλαγμένων * καὶ ἀσυμβάτων. καθ' ὅτι ἡμεῖς μὲν ὁ Ἡρακλῆς ἐστὶ αὐτόχρημα ἀνδρεῖος. οἱ πίθηκοι δὲ ὅτι † ἀνδρίαν ἔχουσι ἐστὶ καλαγώδεσι ἐστὶ ἰσφάκτοις ἀνδρίαν ἐστιμένοις εἰσαγόμενοι. V.

* Καὶ] Omissum erat in edit.
† Ἀνδρίαν] Ἀνδρίαν & mox ἀνδρίας editum legas; sed ἀνδρίαν & ἀνδρίας fecit M. du R.

31. Ἡρακλῆς] *Hercules & simia*, proverbium de minime congruentibus. Hercules enim robore, simia dolis valet. Vid. *Erasmi* Chiliad. p. 187. J. F. R.

33. Φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι] Sic bene legit Interp. minus recte Cod. Angl. φάσκουσι. J. B.

Φιλοσοφεῖν φάσκουσι] Perstistens noster in sua in Pseudophilosophos invectiva, ait eos veteribus illis heroibus, quorum se sectatores mentiantur, tam similes esse, quam Herculi simiam; dein rogat veteres illos Philosophiae magistros, Ἢ διότι πώγωνας ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι, καὶ σκυθρωποί εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν τούτους; MS. Angl. referente *Bourdelotio* pag. 412. pro ἀσκοῦσι habet φάσκουσι. & sua quoque convenire excerpta ait Cl. *Graevius* pag. 969. rectissime judicans τὸ, φάσκουσι huic loco congruentius. Et certe passim de his Pseudophilosophis ita Noster. Statim c. 46. ἄσκησι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν ἐπιτηδεύουσι. *de Mercede Cond.* c. 24. πρὸς τὸ φιλοσοφεῖν φάσκουσι. *De Parasito* c. 52. οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες. Similiter in *Hermotimo* c. 52. Οὐδέ τι σπουδαῖόν ἐστιν ἐπὶ φιλοσοφίαν ἰόντα ἢ ἀρτίως ἄγαν φάσκουσαι. c. 68. Οὐκ ἀκούεις τῶν Ἐπικούρου, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι φασκόντων; J. J.

* Ibid. Φάσκουσι] *Bourdelotius* male damnat Codicis Anglicam lectionem, in quo, ut & meis excerptis rectius scribitur, καὶ φιλοσοφεῖν φάσκουσιν, & qui de-

38. PHIL. Longius hinc, Parrhesiade, recede interim. Nos quid faciamus? quomodo dixisse vobis videtur? VIRT. Equidem Philosophia illo dicente terram mihi hiscere optabam *prae pudore*, adeo vera dicebat omnia. Agnoscebam enim inter audiendum unumquemque qui ista faceret; & referebam, dum dicerentur, illud quidem ad huncce; hoc vero ille, inquiebam, facit. Et omnino ostendit homines dilucide, ut in pictura quadam similes per omnia, cum non corpora modo, sed ipsas quoque animas exquisitissima similitudine exprimeret. PHIL. Et ego plane erubescebam, o Virtus. Vos autem quid dicitis? REV. Quid aliud, nisi absolvi illum a crimine oportere, & amicum nobis ac bene meritum in publico monumento scribi. Ilienſium enim exemplo Tragoedum hunc in nos commovimus, qui Phrygum canat calamitates. Canat igitur, & illos Diis invisos tragoediis suis infamet. DIOG. Ipse quoque ego, Philosophia,

ΦΙΛ. Μετάστηθι, ὦ Παρρησιάδη, πορρωτέρω ἔτι. τί ποιῶμεν ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρηκέναι δοκεῖ; ΑΡΕΤ. Ἐγὼ μέν, ὦ Φιλοσοφία, μέλαξυ λέγοντος αὐτῆ, καὶ τῆς γῆς δύναι ἠυχόμεν· ὕτως ἀληθῆ πάντα εἶπεν. ἐγνώριζον γὰρ ἀκούουσα ἕκαστον τῶν ποιούντων αὐτὰ, καὶ ἐφήρμοζον μέλαξυ τοῖς λεγομένοις, τοῦτο μέν, ἐς τόνδε· τοῦτο δὲ, ἐς ἐκεῖνον ποτέ. καὶ ὅλως ἐδείκνυ τοὺς ἄνδρας ἐναργῶς, καθάπερ ὅτι τις γραφὴς τὰ πάντα προσεικότας, οὐ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς αὐτὰς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀπεικάσας. ΦΙΛ. Κἀγὼ πάνυ ἠρυθρίασα, ὦ Ἀρετή· ὑμεῖς δὲ, τί φατέ; ΑΝΑ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ ἀφεῖναι αὐτὸν τῆς ἐγκλήματος, καὶ φίλον ἡμῖν, καὶ εὐεργέτην ἀναγεγράφθαι; τὰ γὰρ τοῦ Ἰλιέων ἀτυχῶς πεπόνθαμεν, τραγῳδόν τινα τοῦτον ἐφ' ἡμᾶς κεκινήκαμεν, ἐξόμνυον τὰς Φρυγῶν ξυμφοράς. ἀδέτω γὰρ, καὶ τοὺς θεοῖς ἐχθροὺς ἐκπλαγχθήτω. ΔΙΟΓ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Φιλοσοφία, πάν-

f ΑΡ.] Sic Edd. nec quidquam mutant Codd. Sed correxerat tamen ΑΛΗΘ. *M. du S.* *g* Προστοικότας] Ἐοικότας P. & marg. *A*1. Nihil mutant reliqui, nec Edd. *h* Ἀναγεγράφθαι] Ἀντιγράφθαι Coll. Prius servant *H.* Fl. &c.

55. Εὐφρ. ἀναγράφειν] Γρ. ἀντιγράφθαι. *G.*

sunt se philosophari, si esse philosophos, pro quo dixit c. 41. Ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, quam quod legitur in editionibus, τὴ φιλοσοφίᾳ ἀσκοῦσι, quod est *in philosophia se exercent*, *philosophice duce operam*, quamvis id quoque possit tolerari, alterum tantum praeferendum est. Hanc enim vim habet, venditant se pro philosophis, cum non sint. *J. G. G.*

Φάσκουσι] Sic omnino legendum, ut est in Angl. P. L. & Mſ. Gr. & iterum c. 46. quod autem in vulgatis est ἀσκοῦσι, procul ablegandum. *M. du S.*

Φάσκουσι] Recepi lectionem codicis Anglici apud *Gravisium*: quae recurrit etiam deinde (p. 427.) πᾶσι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν, ἐντυγχάνω. *J. M. G.*

Ibid. Σκυθρωπάζοντα] Ut in Nigrin. & Lapith. & passim alibi. *J. B.*

42. ΑΡΕΤ.] *Virtutis* persona non ita commode huc convenire videtur: longe melius altera *Veritatis*. Mutationi occasionem praebuit, quod proxime ab hoc sermone Virtutem alloquitur Philosophia, cui proinde respondere cum putaret aliquis, personam hic temere mutavit. Quidni enim, post *Veritatis* testimonium, alteram suam sodalem, *Virtutem* alloquatur Philosophia? *J. M. G.*

43. Κωτὸν τ' γῆς δύναι] Sic de Merced. conduct. εὐτυχῆ δὲ ἡ στιγμὴ συμπεσεῖν ἐκεῖνα πάντα. Sic adversus Indoct. εὖξη τότε χάσειν σοι τὴν γῆν κατὰ στόματος. Sic ἐκπυρ. πῶς ἂν μοι ἡ γῆ κοίλαινα; cad. in Lapith. Sic apud *Heliod.* lib. 3. ἠυχόμην δὲ καθαδῆναι μᾶλλον. Habent ex *Homeri* Iliad. 4. τότε μοι χάσσαι εὐρεῖα χθών. Simile illud est *Æschyli* Suppl.

Φίλοιμι δ' ἂν μορσίμου
Βρόχου τυχεῖν σὺ σαρκόπους. *J. B.*

53. Ἀρετὴ] Haec loqui decebat *Veritatem*, ad quam testem provocarat Parrhesiades. Servavi tamen librorum scripturam; praesertim cum mox Philosophia *Virtutem* appellet. Sed ibi pro Philosophia *Veritatem* loqui crediderim. Certe alicubi loquatur oportet, nisi personam mutem a Luciano inductam censeas, cujus opera potissimum indigebat. *M. du S.*

Ἀρετὴ] Si supra persona AP. mutanda fuit, & hic referibendum erit ἀλήθεια pro ἀρετὴ. *J. F. R.*

56. Ἴλιον] Historia, quae huic proverbio ansam dedit, in obscuro est. hinc interpretum silentium. Hoc per se patet, Trojanos qui excidium, capta urbe, effugerant, tandem aliquando judicris se dedentes, in Tra-

πάνυ ἐπαινῶ τ ἄνδρα, ᾗ ἀνατίθεμαι τὰ καλλιγορήματα, ᾗ φίλον ποιοῦμαι αὐτὸν, γενναῖον ὄντα.

ΦΙΛ. Εἶεν ὦ Παῤῥησιάδη, ἀφίεμέν σε τ αἰτίας, ᾗ [a] ἁπάσαις κρατεῖς, ᾗ τὸ λοιπὸν, ἴσθι ἡμέτερος ὤν. ΠΑΡΡ. [b] προσεκύνησα τὴν γε πρώτην. μᾶλλον δὲ τραγικώτερον αὐτὸ ποιήσειν μοι δοκῶ· σεμνότερον γάρ. ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη τ ἐμὸν βίοτον κατέσχοις, ᾗ μὴ λήγοις στεφανοῦσα. ΑΡΕΤ. Οὐκοῦν δευτέρου κρατῆρος ἤδη καλαρχώμεθα, προσκαλῶμεν καὶ ἐκείνους, ὡς δίκην ὑποδώσουσιν, ἀφ' ὧν εἰς ἡμᾶς ὑβρίζουσι. καλλιγορήσει δὲ Παῤῥησιάδης ἑκάστου. ΠΑΡΡ. Ὀρθῶς ὦ Ἀρετὴ ἔλεξας· ὅστε σὺ, παῖ Συλλογισμὲ, καλαχύσας εἰς τὸ ἄστυ, προσκήρυττε τοὺς φιλοσόφους.

ΣΥΛ. Ἄκουε, σίγα· τοὺς φιλοσόφους ἥκειν εἰς ἀκρόπολιν ἀπολογησομένους ὅτι τ Ἀρετῆς, ᾗ Φιλοσοφίας, ᾗ [c] Δίκης. ΠΑΡ. Ὁρᾷς; ὀλίγοι συνέρχονται, γνωρίσαντες τὸ κήρυγμα. ἄλλως γὰρ δεδίασι τ Δίκην. οἱ πολλοὶ δὲ αὐτῆς, οὐδὲ σχολὴν ἄγουσιν, ἀμ-

laudo virum magnopere & retracto crimina, eumque, ut virum fortem, amicum mihi adsciſco.

39. PHIL. Bonum factum, Parrheſiade, ſolvimus te accuſatione; vincis ſuffragiis omnibus, & quod reliquum eſt, ſcito, te noſtrum eſſe. PARRH. Equidem initio jam adoravi. Jam vero Tragico magis orationis genere faciendum videtur: auguſtius enim fuerit. Splendida quaeſo Victoria, me comitare tuum, viridi nec parce coronae. VIRT. Igitur de altero jam cratere libemus, & vocemus etiam iſtos, ut poenas ſuarum in nos contumeliarum nobis perſolvant. Accuſabit unumquemque Parrheſiades. PARRH. Bene iſtud, Virtus. Itaque tu, Syllogisme puer, deſpiciens in urbem, praeconio huc evoca Philoſophos.

40. SYLL. Audi, tace. Veniunto Philoſophi in arcem cauſſam dicturi ad tribunal Virtutis, Philoſophiae, Juſtitiae. PARRH. Vide pauci conveniunt agnito praeconio. Nam & alioqui Jus metuunt, & vulgus illorum otium non habet,

a Ἀπάσαις] Ταῖς πάσαις P. & marg. *Alw.* b Προσεκύνησα] Προσενίκησα L. c Δίκης] Leg. δικαιοσύνης. *M. du S.* Nihil mutant Edd. a vulgata.

61. Ἀνατίθεμαι τὰ καλ.] Ἀθετῶ, μεταγνώσεται ἐφ' οἷς εἴρηκα. *V.*

Tragoedum incidiſſe, qui calamitates ejus priores, aut ſtudio, aut imprudens repraeſentavit. Idem proverbium tangit etiam in Ἀποφ. c. 10. *M. du S.*

65. Ἀπάσαις] Ἐφεῖς. *J. Br.* Vid. ſupra hoc *Dial.* c. 21. *J. F. R.*

69. Ὦ μέγα σεμνὴ νίκη] Hoc in fine quarundam tragoediarum apud *Euripidem* videre licet. *J. Br.*

Ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη] Ex *Euripid.* *J. B.*

Ὦ μέγα] Ex fine quarundam Euripidis tragoediarum, ut in *Phoen. Oreſt. Iphig.* in Taur. *Brod.* Vid. Iſthmia *Pind.* Od. VI. in princ. cum Scholiis. *A. V.*

Ὦ μέγα] *Eurip.* Phoeniſſ. 1752. *M. du S.*

71. Δεύτερον κρατῆρος] Aut id a *combibonibus ac commeſſatoribus* translatum, aut ad clepſydram rejiciendum. *J. Br.*

Δεύτερον κρατῆρος] Specie proverbii. De ſecundo cratere, *Long.* lib. 3. ποιμεν. *Achil. Tat.* lib. 2. *J. B.*

Δεύτ. κρατῆρος] Alludere videtur ad morem veterum, qui primum craterem alicui deorum libabant, a ſecundo autem auſpicabantur. *M. du S.*

Ibid. Κρατ.] Συμποσίου] Vid. *Eraſmi Adag.* Τὸ τρίτον τῷ σωτῆρι. Primus crater ad ſitim ſumtus, Jovi Olympico: ſecundus ad hilaritatem, heroibus: tertius ad ebrietatem ſervatori ſeu ſoſpitatori dicabatur: ut ex crateris tertii potu ipſos oenopotas ab ebrietate vindicaret. *A. V.*

75. Συλλογισμὲ] Apta huic rei Syllogiſmi perſona, tum quod familiaris Philoſophis, tum propter etymon, quia *collectionem* notat. *J. M. G.*

79. Ἥκειν] Sic ſolet in formula praeconiorum omitti χρὴ aut ſimile quid. *M. du S.*

80. Δίκης] Lege Δικαιοσύνης, de qua ſupra c. 18. Infra tamen pro hac *Veritatem* appellat, c. 44. In omnibus ſcribitur δίκης. *M. du S.*

92. Σφαιρικῷ πλακοῦς] Dixi ad *Petron.* *J. B.*

93. Πόγωνα βαθύν] Sic noſter iterum in *Jove Trag.* c. 26. βαθυπώγωνα ἐ γήρως. Sic de Senectute profunda ſive magna, *Ael.* V. H. 2. 36. βαθύτητα γηρῶν.

ibet, occupati circa divites. Si vero venire omnes volueris hunc fere in modum edic, Syllogisme. PHIL. Nequaquam. Sed tu, Parrhesiade, prout videbitur, eos advoca.

41. PARRH. Nihil res habet difficultatis. Audi, tace. Quotquot Philosophos se esse dicunt, quotquot nominis causa ad illos pertinere se judicant, veniunto in arcem ad congiarium. binae unicuique minae dabuntur, & de sesamo placenta. Quicumque vero prolixam barbam exhibuerit, ille corollarium ficuum massam accipiet. Adferat autem quisque, temperantiam, justitiam, continentiam minime; neque enim ista, si non adsint, necessaria: verum quinque omnino syllogismos; quippe nefas est absque illis esse sapientem. Proposita in medio sunt auri bina talenta,

Praemia, qui reliquos rixa superaverit omnes.

42. Vah quam plenus est adscensus invicem se trudentium ad duas minas, cum primum audiere. Ad Pelasgicum autem alii, ad Aesculapii alii, & circa Areopa-

ΠΑΡΡ. Οὐδὲν τόδε χαλεπόν. ἄκουε σίγα. ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, καὶ ὅσοι προσήκειν αὑτοῖς οἴονται καὶ ὀνόματος, ἥκειν εἰς ἀκρόπολιν ὅτι τὴ ἀφικομένη. δύο μναῖ ἑκάστῳ δοθήσονται, καὶ σησαμαῖα πλακοῦς· ὃς δ' ἂν πώγωνα βαθὺν ἐπιδείξηται, καὶ παλάθην ἰσχάδων ὅτος γε προσεπιλήψεται. νομίζειν δ' ἕκαστον σωφροσύνην μὲν, καὶ δικαιοσύνην, ἢ ἐγκράτειαν, μηδαμῶς. οὐκ ἀναγκαῖα γὰρ ταῦτά γε, ἢν μὴ παρῇ. πέντε δὲ συλλογισμοὺς ἐξ ἅπαντος· εἰ γὰρ φήμις ἄνθρωπον εἶναι σοφόν. Κεῖται δ' ὁ μέσοισι δύο χρυσοῦ τάλαντα,

Τῷ δόμεν, ὃς μὲν πᾶσιν ἐριζέμεν ἔξοχος εἴη.

Βαβαὶ, ὡς πλήρης μὲν ἡ ἄνοδος ὠθιζομένων, ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς οὐκ ἤκουσαν μόνον. ἐπὶ δὲ τὸ Πελασγικὸν ἄλλοι, καὶ τὸ Ἀσκληπιεῖον ἕτεροι, καὶ περὶ τὸν Ἄρειον πάγον

Γάμος C.R.
ὃς δ' ἂν βαθύτερον πώγωνα ἐπιδείξεται C.R.
ἢ C.R.
οὐκ ἀναγκαῖον γὰρ ταῦτα ἢν μὴ παρῇ.
Βαβαί, ὁδοὶ πλήρεις — C.R. bene. ἐπὶ τὰς δ. μ. ὡς- C.R.
κατὰ sursum C.R.
πάγον ἀναβαν. C.R.
καὶ παρὰ τὸν

d Μίσοισι] Sic P. sed *J. H. S.* aliaeque male μέσοισι. *e* Ἐπεὶ] Sic *H. Bz. P. S.* In *J.* videtur fuisse ἐπει sine accentu, quem *du Soul* manu sua imposuit. *f* Περὶ] Παρὰ L. Nihil a vulgata abeunt *J. H. P.* Fl.

93. Παλλάδιον] Μάζαν τύπτων. *V.*
5. Τὸ Πελασγικὸν] Πελασγικὸν τόπος Ἀθήνησιν, ὑπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῷ οἰκησάντων, γράφει δὲ Φ ἐν τῷ μ'. *V.*

φῶν. Quod iterum L. VII. 5. γηράσκων βαθύτατα; sed & *Aristoph.* Nub. βαθὺς τὴ ἡλικίας, (ut observat Cl. *Jens.* ad *Dial. Lucian.* de saltat.) Verum generaliter de omni fere magno, ut πλοῦτος βαθὺς. *Ael.* V. H. III. 18. Et βαθύπλουτος ap. *Aeschylum*, vid. Illustr. *Spanh.* obs. ad *Callim.* p. 85. Et γαῖα βαθυλήϊος, *frugibus abundans solum*, apud *Apollonium*, ibid. Immo & de latitudine, s. densitate, *Herodian.* VIII. 1. 3. Φάλαγγας ἐς τετράγωνα τάξει σχήματα, ἐπιμήκεις μᾶλλον ἢ βαθείας. i. e. *acies densas instruxit.* *J. F. R.*

93. Παλλάδιον ἰχάδων] Haec passim apud *Lucian.* Hac de re *Theophyl. Simoc.* Epist. 14. ὁ δὲ Θεσπίσιος ὑποσὺ πανίας τὸ ἰχάδων τὰ πλεῖστα ἐκθέρμικε, καὶ τὰς ἀκριδας σὺν οἷς ἔπιον ἐξεμέφυσεν, ὁ δὲ τραγίας ἐκαχάνα, καὶ μοῦσάν τινα ἤσκει μὴ κάκην κομιζόμενος εἶναι δ' posteriorem hanc partem tangit in Lapith. *J. B.*

99. Κεῖται δ' ὁ μέσοισι] Parodia ex Iliad. Σ. *J. B.*
Κεῖται] *Hom.* Il. Σ. 507. *M. du S.*
Κεῖται δ' ἐν μέσοισι] Leg. ἐν μέσοισι vel αὖ μέσοισι Il. Σ, 507. Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσοισι δύο χρυσοῦ τάλαντα, Τῷ δόμεν, ὃς μὲν τῶνδε δίκην ἰθύντατα εἴπῃ. *J. M. G.*
Ibid. Μέσοισι] Maculam Edd. in hac voce ex *Homero* & *Bz.* sustulimus, in quibus erat μέσσοισι. *M. du S.*

Ibid. Δύο χρυσοῦ τάλαντα] *Hom.* Il. Σ.

Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσοισι δύο χρυσοῦ τάλαντα
Τῷ δόμεν, ὃς μὲν τῶνδε δίκην ἰθύντατα εἴπῃ. *J. Br.*

3. Ἄνοδος] V. c. 15. & 16. Si forte oblitus, ubi sint, nescias. *M. du S.*

4. Ἐπεὶ . . . οὐκ] Harum vocum aut haec aut illa rejicienda videtur; sed absque codicum auctoritate utra expungenda sit, non patet. Quid si ἐπὶ τὰς δ' μ. legatur? *M. du S.*
Ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς] Leg. ἐπὶ τὰς δύο μνᾶς, οὐκ ἤκουσαν μόνον κ. τ. λ. *J. M. G.*

5. Πελ. — Ἀσκλ.] Athenarum tabulam, si per typographos liceat, hic exhibebimus, qua conspecta

γον ἔτι πλείους. ἔνιοι δὲ, καὶ ἐπὶ τοῦ Τάλω τάφον οἱ δὲ, καὶ πρὸς τὸ Ἀνακεῖον προβεμενοι κλίμακας, ἀνέρπουσι βομβηδὸν, καὶ δίκην βοτρυδὸν, εἰς μῆλον δίκλω, ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω, ἀλλὰ κἀκεῖθεν εὖ μάλα πολλοὶ, κἀντεῦθεν

Μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα, καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρη.

Μετὰ δὲ ἡ ἀκρόπολις ὑποβραχεῖ, κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, καὶ παλαχῇ πήρα, ὑπωγων, κολακεία, ἀναισχυντία, βακλη-φία, λιχνεία, συλλογισμὸς, φιλαργυρία. οἱ ὀλίγοι δὲ, ὁπόσοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα ἐκεῖνο ἀνῆσαν, ἀφανεῖς καὶ ἄσημοι, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει τῶν ἄλλων, καὶ λελήθασιν ὑπὸ τὴν ὁμοιότητι τῶν ἄλλων σχημάτων. τοῦτο γοῦν τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ὅ τις ἂν μέμψαιτό σε μάλιστα, τὸ μηδὲν ἐπιβάλλειν γνώρισμα καὶ σημεῖον αὐτοῖς. πιθανώτεροι γὰρ οἱ γόητες ἔτοι πολλάκις τοῖς ἀληθῶς φιλοσόφοις. ΦΙΛ. Ἔσται τοῦτο μετ' ὀλίγον, ἀλλὰ δεχώμεθα ἤδη.

ΠΛΑΤ. Αὐτοὺς ἡμᾶς πρώτους χρὴ τοὺς Πλατωνικοὺς λαβεῖν. ΠΥΘ. Οὐκ ἀλλὰ τοὺς Πυθαγορικοὺς ἡμᾶς, πρότερος γὰρ Πυθαγόρας ἦν. ΣΤΟΙΚ. Ληρεῖτε· ἀμείνους

-gum etiam plures, alii vero etiam ad Tali sepulcrum: alii ad Dioscurorum aedem scalis admotis cum bombo in altum enituntur, atque examinis instar apum glomerantur in uvam, ut Homeri verbo utar. Verum inde etiam bene sane multi, & hinc sexcenti,

Quot folia, & flores quot nascens exigit annus.

Brevi autem plena illorum arx erit, cum clangore sibi invicem adsidentium, & ubique pera, barba, adulatio, impudentia, baculum, gula, syllogismus, avaritia. Pauci vero, qui ad primam praeconis vocem adscenderant, vix apparent, nulla nota insignes, reliquorum turbae immisti, & latent similitudine habitus reliquorum. Illud enim, Philosophia, sine molestissimum est, & quod quis maxime in te etiam reprehendat, quod notam illis nullam aut signum imponis. Saepe enim hi impostores ipsis vere philosophantibus sunt probabiliores. PHIL. Fiet illud paulo post, sed jam hos excipiamus.

43. PLAT. Ipsos nos Platonicos accipere primum oportet. PYTH. Non, sed Pythagoricos nos, prior enim fuit Pythagoras. STOIC. Nugas agitis, meliores nos

a Ἠρι] Ὦρη. A. G. L. Sed vulgatam servant Edd. omnes. b Πώγων] Deest ἡ. v. in Fl. Reliquae habent. c Μηδὲν] Sic A. G. P. L. J. Μηδὲ P. S. Μὴ δὲ vero discrete H. Fl. B2. male. d ΠΛΑΤ. αὐτοὺς] H. J. integre Πλαίωνικοὺς. αὐτοὺς. Sed optime αὐτοὺς. Πλ. A. G. Mss. Gr.

7. Τῷ Τάλῳ] Ὁ δὲ Τάλως ἦν παλαιὸς ἐν τῇ ἀκροπόλει τεθαμμένος· τὸ δὲ Ἀνάκειον τῶν Διοσκούρων τὸ ἱερὸν, ἔνθα καὶ οἱ Διόσκουροι λέγονται. V.

8. Ἀνακεῖον] † Ἀνακεῖον τῶν Διοσκούρων τὸ ἱερὸν ἔνθα καὶ οἱ Διόσκουροι λέγονται. V.

* Λεγόντων] Hoc scholion commonstrante locum Scaligero, ex duobus in unum contraximus, nihil tamen omittentes, nisi quod bis positum inveniebamus; dilaceratum enim erat, & pars in Ed. Gr. in summa pag. 17. pars in med. p. 18. descripta. J. F. R.

† Ἀνακεῖον] Ex hoc igitur abundabat. J. F. R.

haec omnia clarius intelligantur. M. du S.

Πλατωνικοὺς] Glossa Paris. Loca Athenis juxta arcem. Confer infra c. 47. J. F. R.

7. Τάλω] Confer Ὀρχ. c. 49. Et Φιλοψ. c. 19. M. du S.

Τάλω] Τάλως Athenis sepulcrum, nondum inveni; Tellus ille nobilis, qui pro victrice pugnans patria salvis liberis obiit. J. M. G.

8. Ἀνακεῖον] De Anaceo ad Tim. c. 20. Hemst. J. M. G.

10. Βοτρυδὸν] Il. B. 89. M. du S.

13. Μυρίοι] Ex Hom. Il. B. pro ἥρι Angl. ἄρη. J. B.

Μυρίοι] Recte utique Mss. μυρίοι, ὅσσα δὲ φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ἄρη. est enim ex Hom. Iliad. B. v. 468. ἥρι est interpretatio. ἄρα n. accipitur cum pro vere tum pro aestate, ut ad Hesiodum ostendi. J. G. G.

Μυρίοι] Vid. Hom. Il. B. 468. M. du S.

Ibid. Ἠρι] In Angl. L. & Mss. Gr. ἄρη, uti & apud Homerum l. c. & Odyss. I. 51. scribitur. Sed de industria, uti multa solet, a Luciano mutatum opinor, quo

nos de Portiscu. PER. Nequaquam, sed quantum ad pecunias, primi nos esse debemus, de Ambulatione Philosophi. EPIC. Nobis Epicureis placentas date & massas: de mimis exspectabimus, & si accipiamus ultimi. ACAD. Ubi duo illa talenta? Ostendemus enim Academici, quantum reliquis simus contentiosiores. STOIC. Nequaquam, nobis quidem Stoicis praesentibus.

ἡμεῖς οἱ ἀπὸ τ στοᾶς. ΠΕΡ. Οὐ μὰ ἀλλ' ἔγωγε τοῖς χρήμασι, πρῶτοι δὲ ἡμεῖς εἴημεν, οἱ ἐκ τ Περιπάτου. ΕΠΙΚ. Ἡμῖν τοῖς Ἐπικουρείοις τὰς πλακοῦντας δότε, καὶ τὰς σταλάβας περὶ δὲ τ μιμων σκεψόμεθα, κἂν ὑστάτους δέῃ λαμβάνειν. ΑΚΑΔ. Πῶ τὰ δύο τάλαντα; δείξομεν γὰρ οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ ὅσον τ̃ ἄλλων ἐσμὲν ἐριστικώτεροι. ΣΤΟΙΚ. Οὐχ ἡμῖν γε τ̃ Στωϊκῶν παρόντων.

44. PHIL. Definite rixarum. Vos vero Cynici, ne impellite alii alios, neque baculis pulsate: ad alia enim vocati estis, & jam ego Philosophia, & Virtus haec, & Veritas cognoscemus, qui vestrum vere philosophentur, deinde qui invenientur ex nostris placitis vivere, beati erunt, judicio nostro optimi. Impostores vero, & nihil ad nos pertinentes malos male conteremus, ne superbia quadam ea, quae supra ipsos sunt, adfectent. Quid hoc? fugitis, per Jovem, per ipsa praecipitia desilientes multi. vacua igitur arx est, praeter paucos illos, qui remansere, nihil metuentes judicium.

ΦΙΛ. Παύσασθε φιλονεικοῦντες· ὑμεῖς δὲ οἱ Κυνικοὶ μήτε ἐ ὠθεῖτε ἀλλήλους, μήτε τοῖς ξύλοις παίετε· ἐπ' ἄλλα γὰρ ἴστε κεκλημένοι· ἡ γὰρ ἔγωγε ἡ Φιλοσοφία, καὶ ἡ Ἀρετὴ αὕτη, καὶ ἡ Ἀλήθεια, διακόσομεν τίνες οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντές εἰσιν, εἶτα ὅσοι ἂν εὑρεθῶσι κατὰ τὰ ἡ ἡμῖν δοκοῦντα βιοῦντες, εὐδαιμονήσουσιν, ἄριστοι κεχριμένοι. τὰς γόητας δὲ, καὶ ὐδὲν ἡμῖν προσήκοντας, κακοὺς κακῶς διατρίψομεν, ὡς μὴ ἀντιποιοῖντο τ̃ ὑπὲρ αὐτοὺς, ἀλαζόνες ὄντες· τί τοῦτο; φεύγετε, μὰ Δία, κατ' ἀκρωτηρίων οἱ πολλοὶ ἀλλόμενοι; κενὴ δ' ἂν ἡ ἀκρόπολις· πλὴν ὀλίγων τούτων, ὁπόσοι μεμενήκασιν, ὐ φοβηθέντες τ̃ κρίσιν.

Οἱ

e Ὠθεῖτε] Αἰτεῖτε male ex Fl. Recte ὠθεῖτε. P. & Edd. f Ἡμῶ] Sic L. J.P. ὑμῶ male Ex. H. Fl. S.

35. Ἐπικουρείοις] Ὡς δ Ἐπικουρίων δεύτερα πάντα τ ἡδονῆς ἡγουμένων. V.

quo signantius anni tempestatem designaret. M. du S.

14. Μετὰ δὲ] Casaub. ad Athen. J.B.

Ibid. Κλαυσ[ιθύρων πρωϊ.] Hom. Il. B. 463. M. du S.

23. Τὸ μὴ δὴ ἐπιβάλλειν γνώμισμα] Non est hic locus δὴ, recipiendum omnino quod Anglicanus codex & mea excerpta prae se ferunt, μηδὲν ἐπιβάλλειν γνώμισμα. quod & videtur agnovisse Latinus interpres. Statim nihil certius scribendum esse, quod & Bourdelotius probat, cum Anglicano & meo: διχόμεθα ἤδη αὐτοὺς. Plat. ἡμᾶς πρώτους. nec minus probandum ex iisdem membranis pag. 410. ταχέως ἐπιτίλλει τὸν ἄγραν. fac ut cito aliquid capiamus. J.G.G.

Ibid. Μὴ δὴ] Angl. μηδὲν. J.B.

Μηδὲν] Ed. J. & Mss. P. L. & a Bourd. & Graevio laudati. Vulgatae Edd. mendose μὴ δὲ vel μηδὲ. Adde hic Euripidis versus in Med. 516.

Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μ' ὃς κίβδηλ@ῦ
Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ἔπασας σαφῆ,
Ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τ̃ κακὸν διειδέναι
Οὐδεὶς χαρακτὴς ἐμπέφυκε σώματι.

M. du S.

27. Διεχόμεθα ἤδη] Angl. ἤδη αὐτοὺς sic erat legendum: aliter tamen Interpres, & MSS. & Cod. Florent. J.B.

Διεχόμεθα ἤδη] Cogitabam aliquando, annon ista vox sit Philosophorum impatientium, Ἀλλὰ διεχόμεθα ἤδη, Quam mox accipimus? Nec jam poenitet. J.M.G.

Ibid. Ἤδη αὐτοὺς. ΠΛ. ἡμᾶς] Ita optime depravatum prius hunc locum restituunt Angl. & Mf. Gr. In Edd. ἤδη. ΠΛ. αὐτοὺς ἡμᾶς. M. du S.

33. Χρήμασι] Quae inter bona annumerant Peripatetici. J.Br.

Οἱ ὑπηρέ) ἀνέλεσθε τ' πήρας, ἣν ὁ Κυνίσκ) ἀπέρριψεν ἐν τῇ τροπῇ· φέρε ἴδω τί ἔχει, ἦπου θέρμους, ἢ βιβλίον, ἢ ἄρτους τ αὐτοπυριτ)ς; ΠΑΡΡ. Οὐκ· ἀλλὰ χρυσίον τουτί, ἢ μύρον, ἢ μαχαιρίδιον [a] θυλικόν, ἢ κάτοπτρον, ἢ κύβους. ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ γενναῖε, τοιαῦτά σοι ἦν τὰ ἐφόδια τ ἀσκήσεως· ἢ μὴ τούτων ἠξίους λοιδορεῖ) ἅπασι, ἢ τοὺς ἄλλους παιδαγωγεῖν; ΠΑΡΡ. Τοιοῦτοι μ) ἡμῖν οὗτοι. χρὴ δὲ ὑμᾶς σκοπεῖν ὅντινα τρόπον ἀγνοήμονα ταῦτα πεπαύσε), ἢ ἀγνώσον) οἱ ἐντυγχάνοντες οἵ τινες οἱ ἀγαθοὶ αὐτ)ν, ἢ οἵ τινες αὖ πάλιν οἱ τἀ ἑτέρα βίου· σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, ἐξεύρισκε, ὑπὲρ σοῦ γ) τοῦτο γένοιτ' ἄν, ὡς μὴ ὀπίσω τῇ σῇ τὸ ψεῦδ) μηδὲ ὑπὸ τῆ ἀγνοίᾳ λανθάνωσιν οἱ φαῦλοι τ)ν ἀνδρῶν [b] ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι.

45. Famuli, tollite peram, quam minutus ille Cynicus in fuga abjecit. Age videam, quid habeat? num forte lupinos, aut librum, aut panes ex atrorum genere? PARRH. Non. sed hoc aurum, & unguentum, & cultrum ad sacrificiales epulas, & speculum, & tesseras. PHIL. Bonum factum, vir fortis. haec igitur tibi habebas exercitationis tuae viatica: his instructus postulabas maledicere omnibus, & reliquos disciplina continere? PARRH. Tales quidem nobis hi sunt. Oportet autem vos videre, quemadmodum ista ignorari desinant, dignoscantque, qui in illos incidunt, qui illorum boni viri sint, & qui alterius sint vitae. Tu vero, Veritas, inveni: quandoquidem e tua hoc re fuerit, ne invalescat contra te mendacium, neque ignorantia quadam lateant pravi homines bonis immixti.

ΑΛΗΘ. Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παῤῥησιάδη, ποιησόμεθα τὸ τοιοῦτον, ἐπεὶ χρηστὸς ὤφλαι ἢ εὔνους ἡμῖν, ἢ σὲ, ὦ Φιλοσοφία, μάλιστα θαυμάζων, ξυλαβόλα μεθ' αὑ-

46. VER. Ipsi, si videtur, Parrhesiadae hoc permittamus, quandoquidem bonus vir deprehensus est, & nobis benevolus, & tuus, Philosophia, admirator maximus,

[a] Θυλικὸν] Κυρικὸν. Conjicit *M. du S.* πυθικὸν *Brod.* Sed nihil a vulg. mutant Fl. *Bz. H. P.* [b] Ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι] Τὰ τ. χ. μεμιμημένοι *Angl.* Sed σὶ τ. χ. μεμιμημένοι P. L. Vulgatam servant Edd. omnes.

59. Ἄρτους τ αὐτοπυριτῶν] Αὐτοπυρίτης ἄρτος ὁ λίτος ἢ χειλίας ὀπτηλφος, ἢ πρὸς ἥλιον, ἢ ἐν τῇ σποδιᾷ, ὃν ἢ ἐγκρυφίαν φαμίν. *V.*

60. Χρυσίον τουτί] Τὸ μὲν χρυσίον, ὡς φιλάργυροι ἔχοντες ἀνδρίσκοιλαι. τὸ μύρον, ὡς τρυφῶν ἀνθοῦντες. τὸ κάτοπτρον ὡς εὐτελίζοιτο τὸ πρόσωπον ἐπὶ τὸ σεμνότερον ἐν τῷ ὑπνῳ. οἱ κύβοι δὲ δύγμα χελῶς ἀκαίρου ἢ ἀπολάστου ἀξίτης. *V.*

59. Θέρμους] Dixi ad *Petronii lupinos.* *J. B.*

Ibid. Ἄρτους τ αὐτοπυριτῶν] Hæc omnia in Dialog. mort. & in Catapl. *J. B.*

61. Καὶ μαχαιρίδιον θυτικὸν] *Secespita. Casaubon.* ad *Suet.* Aug. dico fuse alibi. *J. B.*

Ibid. Μαχαιρίδ. θυλικὸν] Placet πυθικὸν. *Μαχαιρίδιον πυθικὸν. Delphicum gladium.* *J. Br.*

Μαχαιρίδιον θυλικὸν] Brodaeus μαχαιρίδιον πυθικὸν. Delphicum gladium. Verum ἀτυχῶ πάνυ λίαν. Dixisset saltim Delphicum cultrum. Sed neque hoc neque illud Lucianus voluit, verum intelligi μαχαιρίδιον θυτικὸν cultellum sacrificatorium, sive cultrum ad sacrificia, ac festos dies atque epulas. Culter Delphicus necessitatis: cultellus sacrificatorius deliciarum & voluptatis. Non perstringit autem res ad usum hujusce Cynici ullas Lucianus, in pera ejus inventas, sed quæ summarum deliciarum sint, χρυσίον, μύρον, μαχαιρίδιον θυτικὸν, κάτοπτρον, κύβους. Aurum, unguentum, cultellum ad sacrificia, speculum, tesseras, &c. quemadmodum sacrificationes gumiis epularum occasiones fuerint, longum fuerit nunc edisserare. *Th. M.*

Μαχαιρ. θυλικὸν] De hoc, dum reliqua enumerat & enarrat, Scholiastes altum tacet; neque satis liquet quodnam hoc instrumentum fuerit. Hinc doctorum conjecturae, quibus meam etiam addam. Si genuina haec verba sunt, de quo ut addubitem, facit Scholiastae a me jam memoratum silentium, risum captasse videtur Lucianus ex voce μαχαιρίδιον, quae aeque ac ἐγχειρίδιον de libro aliquo praeceptorum ea aetate noto forsitan usurpabatur. Addito autem θυτικὸν, jocum demum passisse. At quid tandem est μαχ. θυτ. inquies? Quid alii dixerint, audiisti. Ego tamen aliud quid subesse suspicor, tu, an recte conjece-

ximus, ut adsumto Elencho, cum omnibus agat, qui se dicunt Philosophos. Deinde si quem invenerit germanum vere philosophiae, coronet eum oleagina corona, & in Prytaneum vocet. Si vero incidat in aliquem, quod genus multi sunt, execrabilem virum, Philosophiae histrionem, detracto pallio, barbam illi in ipsa cute eo genere cultri, quo capri tondentur, recesset, & stigmata fronti illius imponat, aut inter supercilia inurat: typus autem cauteris vulpes esto, aut simia. PHIL. Bene ista, Veritas, examen autem, Parrhesiade, tale erit, quale aquilarum ad solem esse dicitur: non sane ut & illi adversus lumen contueantur, & ad illud examinentur. Sed auro proposito, & gloria, & voluptate, quem illorum videris despicere ista, & nequaquam ad speciem illam trahi; hic esto ille ramo olivae coronandus: quem vero fixis oculis respicere, & manum ad aurum porrigere, hunc vero ad cauterium memento, detonsa prius barba, ducere.

τῇ † Ἔλεγχον, ἅπασι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν· εἶθ' ὃν μὲν ἂν εὕρῃ γνήσιον ὡς ἀληθῶς Φιλοσοφίας, στεφανούτω [c] θαλῇ στεφάνῳ, καὶ ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλεσάτω. ἢν δέ τινι (οἷοι πολλοί εἰσι) καλαράτῳ ἀνδρὶ ὑποκριτῇ Φιλοσοφίας ἐντύχῃ, τὸ τριβώνιον περισπάσας, ἀποκειράτω † πώγωνα ἐν χρῷ πάνυ τραγικυρικῇ μαχαίρᾳ, καὶ ὅπῃ ἔτυχε μετώπῳ στίγματα ἐπιβαλλέτω. ἢ ἐγκαυσάτω κατὰ τὸ μεσόφρυον. ὁ δὲ τύπος ἔστω καυτῆρος, ἔστω ἀλώπηξ, ἢ σίμος. [d] ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ Ἀλήθεια· ὁ δὲ Ἔλεγχος, ὦ Παρρησιάδη, τοιόσδε ἔστω, οἷος ὁ † ἀετῶν πρὸς † ἥλιον εἶναι λέγεται· ὑμᾶ Δία, ὥστε κἀκείνους ἀντιβλέπειν τῷ φωτὶ, καὶ πρὸς ἐκεῖνο δοκιμάζεσθαι· ἀλλὰ προθεὶς χρυσίον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὴν, ὧν μὴ ἂν αὐτῶν εἴδῃς ὑποφρονοῦντα, καὶ μηδαμῶς ἐλκόμενον πρὸς † ὄψιν, ὅτου ἔστω, ὁ τῷ θαλῷ στεφόμενος· ὃν δ' ἂν ἀτενὲς ἀποβλέπουσα, καὶ † χεῖρα ὀρέγουσα ἐπὶ τὸ χρυσίον, ἀπάγειν ἐπὶ τὸ καυτήριον τοῦτον, ἀποκείρασα [e] πρότερον † πώγωνα. ΠΑΡΡ.

φιλόσοφον C.R
haec absunta C.R.
lege θαλῇ.
vide n. 2.
desunt in 2.

καυσῆρος C.R

εὖ ἐν ἀληθείᾳ φής· ὁ δὲ Ἔλ. ἀετῶν C.R.

ἴδης C.R

θαλλῷ C.R.

ἀποκείρασα C.R vere.
ὡς ἔδοξεν. huc refert C.R. et bene

[c] Θαλοῦ] Sic *J. P. H. S.* Fl. [d] ΦΙΛ.] Παρ. L. Nihil mut. Fl. &c. [e] Πρότερον] Προτῆ Fl. Vulgatam servant Edd. & P. πρότου Ex.

85. Ἐν χρῷ] Κουρίας † ἐν χρῷ λέγεσθαι ὁ μέχρι τῆς σαρκὸς ἐξυρημένος. *V.*

† Ἐν χρῷ] Haec verba omissa in *edit.* supplevit *M. du S.*

cerim, ipse judica. Ac primo quidem quae Lucianus de Philosophis magiae operam dantibus scripserit in libello de *merced. conduct.* legito: hunc ego cultrum ad eos usus comparatum opinor. Sed quid si κουρικὸν legas pro θυτικόν? Vid. Ἀπαιδ. c. 29. *Plut.* in Dione. p. 1667. f. & *Polyaen. strateg.* VIII. p. 604. B. ubi μ. κουρίας. Casaubonus observat Graecis cultrorum mensariorum usum diu ignoratum, ad *Athen.* 278, 52. De voce autem ἐγχειρίδιον quod dixi, notum est ex Epicteti libello. Adde tamen, si lubet, locum *Philostrati* insignem, sub finem *Herodis.* *M. du S.*

62. Καὶ κάτοπτρον] Haec eleganter apud *Apul.* in Apol. *J. B.*

73. Ἀνδρῶν εἰς τοὺς χρυσοῦς μεμιγμένοι] Alia Anglic. Cod. lectio: οἱ φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν τε τοὺς χρυσοῦς μεμιγμένους. *J. B.*

Ibid. Σε τ. χ. μεμιγμ.] Sic A. P. & L. nisi quod in A pro σε legitur τε. In Eddit. ἐς τ. χ. μεμιγμένοι. *M. du S.*

81. Θαλοῦ στεφάνῳ] Sic postea τῷ θαλῷ στεφόμενος. Grammatici Graeci idem esse ajunt, ac θαλλὸς· quid autem θαλὸς, *Theocr.* docet Eidyll. *Hesych. Suid.* vocaverunt etiam ὄχον κρατὸς, ut apud *Hesych.* verbo χύτλωσον, cujus locum emendat Clariss. *Scalig.* χύτλος δὲ κρατὸς ὄχος εἴρεται πᾶσιν χορτώδης &c. vocaverunt Latini sagmina: Gl. vet. *Sagmina* θαλλὸς, στεφάνια. Hac de re *Athen.* lib. 7. ferebantur in Panathenaica pompa, quique ferebant θαλλοφόροι dicti, ut vult *Juncus* apud *Stob.* licet quidam asserant, fuisse ramos olivae, quos manu gestabant, ut videatur esse illud Homericum σήμηνατ' ἔχων ἐν χερσὶν. Usi sunt & Latini, ut autor Ceir.

Pergit Amyclaeo spargens altaria thallo.

Quod Virg. 6. Æn. dixit

Ramo frondentis olivae. *J. B.*

85. Ἐν χρῷ] Ἐν χρῶτι, *ad vivum, ad cutem.* *J. Br.*

Ἐν χρῷ] Confer supra B. πρ. c. 20. *M. du S.*

87. Ἢ ἐγκαυσάτω] Quo modo prisci fugitivorum frontem inurebant. *J. Br.*

95. Ὑποφρόνησιν] Hor. *oculo irretorto* 2. Od. 2. f. *M. du S.*

ΠΑΡΡ. Ὡς ἔδοξεν ἔσεσθαι ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία, ἡ ὄψει αὐτίκα μάλα τοὺς μὲν πολλοὺς αὐτῶν ἀλωπεκίας, ἢ πιθηκοφόρους, ὀλίγους δὲ ἡ ἐστεφανωμένους· εἰ βούλεσθε μέντοι καὶ ἐνταῦθα ἀνάξω τινὰς ὑμῖν, νὴ Δί', αὐτῶν. ΦΙΛ. Πῶς λέγεις, ἀνάξεις τοὺς φυγόντας; ΠΑΡΡ. Καὶ μάλα, ἢν ἡ ἱέρεια μοι ἐθέλῃ παρὸς ὀλίγον χρῆσαι τὴν ὁρμιὰν ἐκείνῃ ἡ τὸ ἄγκιστρον, [a] ὅπερ ἁλιεὺς ἀνέθηκεν ὁ ἐκ Πειραιῶς. ΙΕΡ. Ἰδοὺ δὴ λάβε, ἡ τὸ κάλαμόν γε ἅμα, ὡς πάντ' ἔχοις. ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν ὦ ἱέρεια, ἡ ἰχάδας μοί τινας δὸς ἀπύσασα, ἡ ὀλίγον ἡ χρυσίῳ. ΙΕΡ. Λάμβανε. ΦΙΛ. Τί πράξειν ἀνὴρ ἀλαζονεῖται; [b] ΙΕΡ. Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰχάδι, ἡ χρυσίῳ, καθε-

47. PARRH. Fient ista, ut vobis visum est, Philosophia, & videbis confestim vulgus illorum, vulpe notatos aut simia; sed paucos quosdam etiam videbis coronatos. Verum si vultis etiam huc profecto quosdam illorum vobis extraham. PHIL. Quid? tu fugientes huc retrahes? PARRH. Ego vero, si antistes velit paulum mihi commodare lineam illam cum hamo, quem piscator ex Piraeo dedicavit. ANT. En tibi, cape, una cum arundine, ut habeas omnia. PARRH. Ergo fac, Antistes, ut mihi des etiam caricas aliquot, & pauxillum auri. ANT. Cape. PHIL. Quid facere vir cogitat? ANT. Escam hamo impositam ficum & aurum, se-

a Ὅπερ] Ὥπερ *J.* sola. b ΙΕΡ.] L. *J.* Ba. Et sic emendare jussit *M. du S.* Deest plane in P. ΠΑΡ. Edd. reliqq.

9. Ὁρμιὰν] Ὁρμιὰν λεπτὸν χαυνίον, ἀπὸ τῆ ἕρυ, τὸ συμπλέκω. *V.*

10. Ὁ ἐκ Πειραιῶς] Πειραιεὺς, ὁ ἐν Ἀθήναις λιμήν. ἡ κλίνεται πειραιέως * ἀπὸ τῆ πειρῶ πειραίω, πειραιεὺς, ἡ πλειονασμῷ τῦ ι πειραιεύς. *V.*

13. Ἀνύσασα] Περιττὸν τὸ ἀνύσασα, Ἀττικὸν ῥῆτα. πότοι γὰρ ἐν παίζοις ἔχων φασὶν, ἡ † ἐκὼν ἄκων, ἡ ἄλλα τοιοῦτοι σοφιστικά. *V.*

* Ἀπὸ &c.] Piraeeus nempe olim fuerat insula in quam oportebat *σχοῖνα διαπῆσαι*, ut ostendit *Meursius* in libello, quem de celeberrimo illo portu scripsit, ac nuper edito a Doctiss. Viro *J. G. Gravio.* Vid. c. 1. *J. Clv.*

† Ἐκὼν] Ἔχοιλα legebatur in Ed. *Graev.* Sed ex collatione Codicis correxit *M. du S.*

4. Ἀλωπεκίας] *Vulpe notatos.* *J. Br.*

Ἀλωπεκίας] Suavissimo lusu respicit nomine altero ad *ἱππικίας* equos, altero ad *σαμφόρους*; de quibus ad principium Nubium Aristophanis viri doctissimi. *J. M. G.*

8. Ἡ Ἰφικία] De qua supra Lucianus. *J. Br.*

10. Ὅπερ] Ad aliquam, sua aetate notam historiam alludit, quae ad nos usque non videtur perveniisse. Quod ὅπερ hic legis ex Ed. *J.* est; in reliquis enim est ἔπερ. *M. du S.*

Ὅπερ] Ὥπερ duali numero ex *Junt.* recipiendum jusserat *du Soul.* obsecundassem certe, si plures Codd. & Edd. addicerent. *J. F. R.*

Ibid. Ἀνύσασα] *Dein dicavit.* *J. Br.*

14. ΦΙΛ. Τί πράξειν ἀνὴρ ἀλαζονεῖται. ΠΑΡΡ. Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰχάδι] *Brodaeus.* Ubi notata Παῤῥησιάδου persona reponi vult personam Ἀρετῆς. Sed frustra. Respondet enim *Parrhesiades* Philosophiae cum admiratione interroganti, tertiamque personam pro secunda usurpanti oratorie τί πράττειν ἀνὴρ ἀλαζονεῖται, pro τί πράττων ἀλαζονῇ ὦ Παῤῥησιάδη; mutavit personam, ut exprimeretur admiratio rei novae. Virtutis personae locus hic nullus. Patet autem etiam sequente mox interrogatione Philosophiae τί ταῦτα, &c. *Th. M.*

15. ΙΕΡ. Δελεάσας] Argutum est, quod hic facit Lucianus, sive Parrhesiades; nimirum in muris sedens vult funiculum hamo, esca aurea instructo, armatum in urbem demittere, ut velut piscículos adnatantes captet Philosophos. Haec arma Parrhesiadae omnia commodat Sacerdos in Acropoli. Jam rogat Philosophia, Τί πράξειν ἀνὴρ ἀλαζονεῖται; Παῤῥησιάδου δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰχάδι ἡ χρυσίῳ, καθῆσται ἐπὶ τῦ ἄκρου τῦ τοιχίου, καθήκει ἐς τὴν πόλιν. sic respondere legitur Parrhesiades piscator. Sed profecto haec non sunt verba Parrhesiadae, at sacerdotis; quare pro Παῤῥησιάδου ponenda omnino est persona sacerdotis, Ἱερ. Neque enim de se ipse diceret Parrhesiades καθῆκεν. Quin & ex ipsa Philosophiae interrogatione [τί πράττειν ἀνὴρ ἀλαζονεῖται;] patet satis, sequens responsum non dari a Parrhesiade (quaesitum enim fuisset, τί ὦ ἄνερ, πράττειν ἀλαζονῇ; vel ἀλαζονεῖς;) sed ab alia persona, Ἱερείᾳ scilicet. Adde quod in responso interrogationi Philosophiae non satisfit; quare mox Philosophia se ad ipsum Parrhesiaden convertens, quaerit, Τί ταῦτα, ὦ Παῤῥησιάδη, ποιεῖς; errorem videtur suboluisse Marcilius pag. 418. pro καθῆκεν reponens καθήκειν. Sed nihil in hoc mutandum; modo, ut diximus, pro Parrhesiadis persona, scribatur Ἱερ. hoc est, sacerdotis persona. *J. F.*

ΙΕΡ.]

sedens ipse in lorica muri demisit versus urbem. PHIL. Quorsum haec facis, Parrhesiade? Numquid lapides piscari cogitas e Pelasgico? PARRH. Tace, quaeso, Philosophia, & capturam exspecta. Tu vero, piscator Neptune, & tu, cara Amphitrite, multos nobis huc mitte pisces.

48. Verum video lupum speciosum, aut potius Chrysophryn. LIBER. Non. sed mustelus est. Accedit sane ad hamum hians. jam auri odorem captat. prope jam est. attigit. captus est. extrahamus. PARRH. Et tu Elenche manum lineae admove. Jam supra est. Age videam, quis es, piscium optime? Canis hic quidem est. Hercules!

ζόμενος ὅτι τὸ ἄκρον ᾧ τειχίου, [c] καθῆκεν ἐς τ πόλιν. [d] ΦΙΛ. Τί ταῦτα, ὦ Παῤῥησιάδη, ποιεῖς; ἢ πῦ τὸς λίθους [e] ἁλιεύσειν διέγνωκας ἐκ ᾧ Πελασγικοῦ; ΠΑΡΡ. Σιώπησον, ὦ Φιλοσοφία, καὶ τ ἄγραν πρόσμενε· σὺ δὲ Ποσειδῶν ἀγρεῦ, καὶ Ἀμφίτριτη φίλη, πολλοὺς ἡμῖν ἀνάπεμπε τ ἰχθύων.

Ἀλλ' ὁρῶ τινα λάβρακα εὐμεγέθη, μᾶλλον [f] δὲ χρύσοφρυν. [g] ΕΛΕΓ. Οὐκ· ἀλλὰ γαλεός ὅστις προσέρχεται δὴ τῷ ἀγκίστρῳ λεχηνώς. [h] ὀσφραίνεται ᾧ χρυσίου, πλησίον ἤδη ἐστὶν ἐφάψεσθαι, εἰλήφθαι, ἀνασπάσωμεν. ΠΑΡΡ. Καὶ σὺ ὦ Ἔλεγχε, νῦν [i] ξυνεπιλαβοῦ τ ὁρμιᾶς· ἄνω ἐστὶ φέρε ἰδωμεν τίς εἶ ὦ βέλτιστε ἰχθύων; [k] κύων ὅτός γε. Ἡράκλεις,

χαθόας C.R

ὦ C.R

προσέρχεται C.R
λεχηνώς, scl. ων
δ' ἐφ. R
ἀναβῶμεν, scl.
Ἔλεγχε, σύνεσο
λαβοῦ. C.R

c Καθῆκεν] Καθήκειν. Al. *Marc.* d ΦΙΛ.] Deest in P. Comparet in Edd. e Ἁλιεύσειν] Vid. *Th. Mag.* f Δὲ] Σὲ Ex. Fl. Prius vero etiam habet P. cum reliquis. g ΕΛΕΓ.] Deest in P. h Ὀσφραίνεται] Ὡς φήσετο Coll. Edd. vulgatam servant. i Ξυνεπιλαβοῦ] Ἐπιλαβοῦ Fl. male. Nihil mutat *H. P.* & P. nec ceterae. k Κύων] Sic recte L. Deest in *Angl.* & P. Edd. *J. H. P. S.* & ceterae omnes αὐων male. *Vo.* forte χαύων. ἀυών Ex.

27. Ὀσφραίνεται τῷ χρυσῷ] Ὡς φήσετο τῷ χρυσῷ. *G.* ex Cod. R. male

ΙΕΡ.] Sic ex L. Ed. *J.* & *B2.* restituimus pro vulgato ΠΑΡ. absurdissimo, & vel absque Codicum auctoritate mutando, uti recte viderat Clar. *Jensius*, & ante eum *Brodaeus*. *M. du S.*

ΙΕΡ.] Mihi videbatur hic commodius respondere Antistita, Parrhesiade ipso in piscatus apparatu satagente. Itaque quid fecerit, respondet, non quid facturus sit. Neque tamen *Brodaei* sententiam damnaverim. *J. M. G.*

17. Καθῆκειν] Καθήκειν. *Th. M.*

20. Ἐκ τῦ Πελασγικῦ] Pelasgicum locus fuit Athenis juxta arcem, de quo antea dictum est. *G. C.*

Ἐκ τῦ Πελασγικῦ] Vide infra ad Συγγρ. c. 15. *du Soul*, adde & supra, *Schol.* ad c. 42. pr. Ceterum eadem quae *Cognatus* etiam habet *Brod.* in Miscel. saepe adduct. p. 2. c. 22. *J. F. R.*

25. ΕΛΕΓ.] Malim pro ΕΛΕΥ. tenuissima mutatione legi ΕΛΕΓ. h. e. ἔλεγχος. Hujus enim est deprehendere verum; hic adjunctus Parrhesiadae paullo ante; cum hoc deinde colloquitur Parrhesiades. *J. M. G.*

Ibid. Οὐκ ἀλλὰ γαλεός ἐστι] Interpretes: *minime felis est.* Sed quis unquam audivit, γαλεὸν esse *felem*, & feles in mari capi. Discimus praeter alios ex *Arist. hist. anim.* I. 45. γαλεὸν esse genus canis marini, qui est καλλιστηρώδης & ποικίλος. qualis hic intelligitur. Vid. etiam *Aristot.* de Animal. VI. c. 11. f. *Athen.* IV. 17. & VII. 8. *L. Bos.*

Οὐκ ἀλλὰ γαλεός ἐστι] Glossa Parisina: *lupus marinus*: *meminit Aristot. & Plin. Felis. galeus. Gaza mustelam interpretatur, est piscis rapax.* *J. F. R.*

31. Αὐων ὅτος γε] Haec verba non sunt in Angl. Cod. *J. B.*

Κύων] Locum hunc in omnibus impressis jam desperatum egregie restituit Cod. L. hunc in modum. Prius enim αὐων legebatur. In A. autem & P. deerat prorsus ea vox. In quibusdam etiam ἀυών erat; ex quibus omnibus nihil effici poterat. Dum autem canem vocat, etsi canis marinus piscis sit (de quo *Ael.* de *anim.* I. 55.) Cynicum tamen intelligi vult. Vide B. πρ. c. 7. *M. du S.*

Κύων] Pro αὐων, quod huc adeo non convenit, ut quidam librarii ejicere maluerint, quam sententiam eo obscurare, legendum tenuissima mutatione κύων. De Cynico philosopho sermonem hic esse, apertum. Cum de Platonico agit, simili ad nomen respectu πλατὺν appellat. Hunc vocaverat modo γαλεόν. Jam γαλεὸς s. *mustelus* piscis, κύων, *carcharias*, cognatarum specierum nomina aeque Cynico conveniunt. Res nobis quidem videbatur ita aperta, ut versione nostra eam exprimere nihil dubitaremus. *J. M. G.*

Κύων] Quia αὐων olim editum erat, *Brod.* Misc. P. 2. c. 22. inde fecit ἄων, vel festinans ita legi putavit, (ait enim: ἄων. *Cum mani sint pisces*;) satis absurde hoc loco. *J. F. R.*

33. Ἐκ

τ' ὀδόντων! τί τοῦτο, ὦ γενναιότατε; εἴληφαι λιχνεύων περὶ τὰς πέτρας, ἔνθα [a] λήσειν ἤλπισας, ὑποδεδυκώς; ἀλλὰ νῦν ἔσῃ φανερὸς ἅπασιν, ἐκ τῶν βραγχίων ἀπηρτημένος. ἐξέλωμεν τὸ δέλεαρ, καὶ τὸ ἄγκιστρον τετί. κενόν σοι τὸ ἄγκιστρον. ἡ δ' ἰχὰς ἤδη [b] πρόσεσχηλαι, καὶ τὸ χρυσίον ἐν τῇ κοιλίᾳ. ΔΙΟΓ. Μὰ Δία ἐξεμεσάτω· ὡς δὴ καὶ ἐπ' ἄλλοις δελεάσομεν. ΠΑΡΡ. Εὖ ἔχει· τί φῂς ὦ Διόγενες; οἶσθα τοῦτον ὅς τίς ἐστιν, ἢ προσήκει σοί τι ἀνήρ; ΔΙΟΓ. Οὐδαμῶς. ΠΑΡΡ. Τί οὖν; πόσου ἄξιον αὐτὸν χρὴ φάναι; ἐγὼ μὲν γὰρ δυ' ὀβολοῖν πρώην αὐτὸν ἐτιμησάμην. ΔΙΟΓ. [c] Πολλοῦ λέγεις· ἄθρωτός τε γάρ ἐστι, καὶ εἰδεχθής, καὶ σκληρός, καὶ ἄτιμος· ἄφες αὐτὸν κατὰ κεφαλὴν ἀπὸ τῆς πέτρας· σὺ δὲ ἄλλον ἀνάσπασον, καθεὶς τὸ ἄγκιστρον· ἐκεῖνο μέντοι ὅρα, ὦ Παρρησιάδη, μὴ καμπτόμενός σοι ὁ κάλαμος, ἀποπλαδῇ. ΠΑΡΡ. Θαῤῥεῖ ὦ Διόγενες· κωφοί εἰσι, καὶ τῶν ἀφυῶν ἐλαφρότεροι. ΔΙΟΓ. Νὴ Δία, ἀφυέστατοί γε· ἀτάσπα δὲ ὅμως.

qui dentes! Quid hoc, vir bone, captus es, gulam dum sectaris circa petras, ubi putabas subeundo te latere posse. Sed nunc manifestus eris omnibus, suspensus e branchiis. Eximamus escam, & hamum huncce. vacuus jam tibi hamus, ficus jam insedit, & aurum descendit in ventrem. DIOG. Per Jovem evomat, ut ea ad alios etiam esca utamur. PARRH. Quid ais, Diogenes, nosti hunc quis sit, & ad te ne aliqua ratione hic vir pertinet? DIOG. Minime. PARRH. Quid igitur? Quanti illum aestimare par est? equidem duobus illum obolis nuper indicavi. Multum narras. neque enim edulis est, & horridus adspectu, & durus, & nullius pretii. Demitte illum per petram praecipitem: tu vero alium hamo demisso extrahe. Illud tamen vide, Parrhesiade, ne inflexa tibi arundo frangatur. PARRH. Noli metuere, Diogenes, leves enim sunt & minoris quam apuae ponderis. DIOG. Ita sane: maxime sunt cognati apuis, infelicissimi ingenii homines. Sed tamen extrahe.

49. PARRH.

a Λήσειν] *Gron.* Λαθεῖν. male, vid. nott. b Προσέσχηται] Sic *H. Fl. Bz. S.* Ita adnotat *M. du S.* Sed quid opus est, cum aliam lect. non proferat aliunde? c Πολλοῦ] Sic P. & L. Edd. πολλοῦ.

46. Καὶ εἰδεχθὴς, ἐ σκληρὸς] Ἄμορφος, ἄτριπτος, μυταρὸς. *V.*

μυταρὸς] Μυαρὸς editum erat, sed μυταρὸς correxit *M. du Soul* recte; nempe a μῦτα scelus. *J.F.R.*

33. Ἔνθα λήσειν ἤλπισας] *Benedictus, ubi te latiturum sperabas.* Sane nullus horum sic se gerit, ut latitare velit, idque praecipuum studeat: nec circa petras liguriens versatur spe latendi, sed praedandi. Itaque *Pirckhaimerus ubi praedari sperabas*, & adscripsit pater λαΐζειν. *J.G.*

Ibid. Λήσειν] Sic recte legi, ex Ἰσ. α. c. 4. ubi ἐνέμεινεν λήσειν, tribus quatuorve aliis auctoritt. ex nostro probaverat *du Soul*, nimirum ex *Junt. pag.* 420. 367. 400. 229. & 397. Verum non omnes invenio, quia in uno alterove numero erratum est. Sed phrasin λήσειν ἤλπισας probam esse quis dubitet? Eam autem h. l. convenire, docet sequens ἴσῃ φανερὸς ἅπασιν. *J.F.R.*

45. Πολλοῦ] In textum recepi ex duobus CC. ut longe elegantius vulgato πολὺ, & magis respondens verbo & casui praecedenti, licet enim vulgata satis sit tolerabilis, πολλοῦ tamen Lucianum dedisse credo. Et sic fere in *Act.* Apost. c. V. 8. Sapphira interrogata: εἰ τοσούτου τὸ χωρίον ἀπέδοσθε; respondet Ναὶ, τοσούτου. Quod ibi quidem alio casu efferri non poterat, quia novum verbum non sequitur; hic tamen ad verbum aestimandi praecedens etiam respicitur; nam & sic plane noster supra in *Dial. mort.* IV. pr. Ἄγνωμον — πάντα δραχμῶν. ΧΑΡ. πολλοῦ λέγεις. Si quis tamen vulgatam tueri velit, ex *Vit. auct.* c. 26. *med.* per me licet. *J.F.R.*

52. Ἀφυῶν ἰλ.] Vid. *Aristoph. Schol.* in Equit. p. 226. *A.V.*

Ἀφυῶν] Glossa *Pariſ. Aphyae pisciculi, quos parit limus, vermiculorum instar scaturientes: meminit Aelianus.* Plinius vero Aquas a latinis appellari dicit, quod ex aqua & pluvia procreentur. *J.F.R.*

Ibid. Ἀφυέστατοι] Non potest commode lusus verborum conservari ex cognatione ἀφυῶν ἀφυεστατοι, & ἄφυ-

49. PARRH. Vide quis alius ille latus (*Platys*) & quasi dimidiatus piscis accedit? Passer est hians ad hamum, deglutiit: tenetur: extrahatur. quis est? DIOG. Platonicum se dicit. PLAT. Et tu, sacerrime, ad aurum venis? PARRH. Quid ais, Plato, quid illo faciemus? PLAT. De eadem petra hic etiam.

50. DIOG. In alium jam demittatur hamus. PARRH. Et sane video quendam undique pulchrum accedere, ut in profundo videri potest, vario colore, taenias quasdam per tergum aureas habentem. Vides, Elenche, hic est, qui Aristotelis se esse praedicat. Accessit: deinde rursus renatat: cum cura respice: denuo redit: hiat, captus est: extrahatur. ARIST. Noli me de illo interrogare Parrhesiade, ignoro enim quis sit. PARRH. Igitur hic quoque o Aristoteles, de rupe ibit praeceps.

ΠΑΡΡ. Ἰδὲ τίς ἄλλος ἕτος ὁ πλατὺς, ὑπόπλατυς C. ὥσπερ ἡμίτομος ἰχθὺς προσέρχεται; [d] ψῆττά τις κεχηνὼς ἐς τὸ ἄγκιστρον, κατέπιεν, ἔχεται, ἀνασπάσθω. Ἑλ. τίς [e] ἐστιν; ΔΙΟΓ. Ὁ Πλάτωνικὸς εἶναι λέγων. [f] ΠΛΑΤ. Καὶ σὺ ὦ κατάρατε, ἥκεις ἐπὶ τὸ χρυσίον; [g] ΠΑΡΡ. Τί φῄς, ὦ Πλάτων; τί ποιῶμεν αὐτόν; ΠΛΑΤ. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ οὗτος.

ΔΙΟΓ. Ἐπ' ἄλλον καθίσθω. ΠΑΡΡ. Καὶ μὴν ὁρῶ τινα πάγκαλον προσιόντα, (ὡς ἂν τῷ βυθῷ δόξειε) ποικίλον τὴν χρόαν, ταινίας τινὰς ἐπὶ τῶν νώτων ἐπιχρύσους ἔχοντα. ὁρᾷς, ὦ Ἔλεγχε; ὁ τοῦ Ἀριστοτέλους προσποιούμενος, οὗτός ἐστιν· ἦλθεν, εἶτα πάλιν ἀπεπήδησε. προσκόπει ἀκριβῶς, αὖθις ἐπανῆλθεν, ἔχανεν, εἵληπται, ἀνιμήσθω. ΑΡΙΣΤ. Μὴ ἀνέρῃ με περὶ αὐτοῦ, ὦ Παῤῥησιάδη, ἀγνοῶ γὰρ ὅς τίς ἐστιν. ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν καὶ οὗτος Ἀριστοτέλης τοῦ πέρω.

ΔΙΟΓ.

ποικίλην Z. male.

ἀκριβῶς C. R.

ἀνιμήσθω C. R. ex Z.

οὐκοῦν καὶ οὗτος C. R. ex Z.

d ψῆττα] ψιττὰ Fl. e ἐστιν] Ἑλ. ante τις hic inserit P. f ΠΛΑΤ.] Personam ΠΑΡΡ. hic habet J. Sed reliquae consentiunt in ΠΛ. g ΠΑΡΡ.] Deest in J. Sed ΕΛ. legit L. ΠΑΡΡ. vero habent Edd. Ald. P. B2. F. A. S.

55. ψῆττά τις] Ἰχθύδιον, ὑ † ψῆττα τὸ πλατύον. ὁ δὲ δύο διημάτων ‡ συγκολλᾶται τὴν ἰδίαν δικοῦν, ὅ τινες σαυδάλιον καλοῦσιν, οἱ δὲ § βούγλωσσον. κακῶς δὲ ἄλλα ἐστὶ ταῦτα. V.

68. περισκόπει ἀκριβῶς] Αὖθις ἐπανῆλθεν, e regione ibi in margine erat. G.

† ψῆττα] Ὀψάν legebatur, & quidem adspirata prima, id autem noster delevit, & ψῆττα reposuit, non addita ratione; credo tamen eum in *Cod.* sic reperisse; sed posset utrumque adesse, & ὀψὲν, *opsonium*, quod κατ' ἐξοχὴν de piscibus accipitur, pro synonymo τῷ ἰχθύδιον haberi. *J. F. R.*

‡ Συγκολλᾶσθαι] Συγκυσθαι. C. *M. du S.*

§ Βούγλωσσον. κακῶς] Βάγλωσσον & κακὼς editum erat, pluribusque vitiis ty otheticis scatebat hoc & praecedentia scholia. Sed ad κακῶς & verba seqq. *du Soul* notavit: *quid hoc sit, nescire me, lubens agnosco.* In Exc. G. lacuna est in hunc modum: κακῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἐστι ταῦτα. C. Κακῶς δὲ ἄλλα γὰρ i. τ. *J. F. R.*

ἀφυεστάτων. *J. M. G.*

55. Ἡμίτομος] Etiam Germanorum consuetudo *latos* illos pisces *dimidiatos* vocat, *Halbfische*: quemadmodum etiam nobilissimum, apud mediterraneos certe, genus, *soleas*, vulgo *Plateissen* vel *Platissen*, πλατεῖς, appellant. *J. M. G.*

Ibid. ψῆττα] Gloss. *Paris. Psetta piscis latus: meminit Aristoteles & Suidas.* *J. F. R.*

57. Ἑλ.] Confusa hic erant omnia: neque opem ullam in impressis inveniebamus. Illud ΕΛ. ex P. omnia sanat. *M. du S.*

60. Τί φῄς] ΕΛ. L. Impressi plerique ΠΑΡΡ. Fl. Π. tantum. Sola J. Ed. eidem tribuit, recte. *M. du S.*

64. Ὡς ἂν τῷ βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χρόαν] *Benedictus, ac si in profundo varii coloris appareat.* Qui sensus nec huic loco congruus, nec pro sensu haberi potest, quum nihil boni denotet. Quid enim id est? aut an id fieri solet? Prior interpres, *veluti in profundo apparet colore vario*, easque voces includit parentheli, unde patet eum erasse in scopo & vera intelligentia. Verte, *accedentem video, prout in profundo videntur, varium colore.* Sedere enim fingitur in muris arcis, unde despiciens ait quantum ex distantia istius altitudinis judicare posset, se videre aliquem varium. Res ipsa docet. *J. G.*

Ὡς ἂν τῷ βυθῷ δόξειε] *Du Soul* versionem pristinam sic correxerat: *Et quantum in profundo cernere est*, non inepte. *J. F. R.*

ΔΙΟΓ. Ἀλλ' [a] ἰδὲ πολλούς που τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ κατὰ ταὐτὸν ὁμόχρους, ἀκανθώδεις, καὶ ἢ ὀπφάνειαν ἐκτεθραχυσμένους, [b] ἐχίνων δυσληπτοτέρους· ἦπου σαγήνης ἐπ' αὐτοὺς δέησει· ἀλλ' οὐ πάρεστιν. ἴσως οὖν εἰ καὶ ἕνα τινὰ ἕλκοι ἡ ἀγέλης ἀναστάσαιμεν· ἥξει δὲ ἐπὶ τὸ ἄγκιστρον δηλαδή, ὃς ἂν αὐτῶν θρασύτατος ᾖ. ΕΛΕΓ. Κάθες, εἰ δοκεῖ, σιδηρώσας γε πρότερον ὀπτῶς ἡ ὁρμιᾶς, ὡς μὴ ἀποπρίσῃ τοῖς ὀδοῦσι, καλαπιὼν τὸ χρυσίον. ΠΑΡΡ. Καθῆκα. σὺ δέ, ὦ [c] Πόσειδον, ὀπιτέλει ἡ ἄγρα. βαβαί, μάχονται δὴ ἐπὶ τῷ δελέατι. καὶ οἱ μὲν, ξυμάμα πολλοὶ περιτρόχασι τὴν ἰσχάδα· οἱ δὲ, προσφύντες, ἔχονται τοῦ χρυσίου. εὖ ἔχει. ἀφεπάρη τις μάλα καρτερός. φέρ' ἴδω τίνα ἐπώνυμον σεαυτὸν εἶναι λέγεις; καίτοι γελοῖός τέ εἰμι ἀναγκάζων ἰχθῦν λαλεῖν· ἄφωνοι γὰρ αὐτοί. ἀλλὰ σὺ ὦ Ἔλεγχε, εἰπὲ ὅν τινα ἔχει διδάσκαλον αὐτῶν. ΕΛΕΓ. Χρύσιππον τουτονί. ΠΑΡΡ. Μανθάνω, διότι χρυσίον οἶμαι πρώτην τὴν ὀνόμαζε. σὺ δ' εἶν Χρύσιππε, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς, εἰπέ, οἶσθα τοὺς ἄνδρας, ἢ τοιαῦτα παραινεῖς αὐτοὺς ποιεῖν; ΧΡΥΣ. Νὴ Δία, ὑβριστικὰ

51. DIOG. Sed ecce multos illic pisces video, eodem loco concolores, spinosos, exasperata facie, echinis captu difficiliores. Itaque sagena ad illos opus erit. verum ad manus non est: satis fuerit, vel unum de grege si extraxerimus. Veniet autem ad hamum, qui illorum erit audacissimus. ELEN. Demitte si videtur, ferrata prius probe linea, ne auro devorato dentibus illam serratis resecet. PARRH. Demisi: tu vero Neptune piscatum perfice. Vah! pugnant de esca: & alii quidem, simul multi ficum arrodunt, alii vero mordicus tenent aurum. Bene habet. Trajectus est hamo unus robustissimus. Age videam: cujus nomine te dictum ais? quamquam ridiculus equidem sum, qui loqui piscem cogam; mutum enim hoc genus. Sed tu dic, Elenche, quem habet Magistrum? ELEN. Chrysippum hunc. PARRH. Jam percipio: ideo quod aurum (*Chrysus*) inerat nomini. Tu igitur Chrysippe, per Minervam, dic, nosti viros? aut talia facere illos jubebas? CHRYS. Contumelio-

a Ἰδὲ] Ἠιδὲ Schol. *Al.* ἢν ἰδὲ Fl. Ἰδὲ. Edd. reliquae & P. b Ἐχίνων] Suffragatur L. & Fl. & *J. P.* aliaeque Ἐχῖνι *H.* c Πόσειδον] Ταχέως post πόσειδον inserit *Angl.* Mſ. Gr. & P. Abest autem ab Edd.

74. Ἀλλ' ἰδὲ πολλούς που τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ] * Ἤθιλον ἐκθέτιγμα τῦτο ⊖ ἀφελῆς. † Καὶ ἴσως διστικὸν ἦν. τὸ ἐλάκλησον ἐκτέθλιπται. *V.*

* Ἤθιλον] Sic restituit *M. du Soul.* ex *Cod. V.* cum editum esset Ἀτλικὸν, & pro ἐκτέθλιπται legebatur ἐκτέθλασται. quum tamen in V. esset ἐκτέθλαπται, quo ipso errore confirmatur scriptura C. ἐκτέθλιπται, quam dedimus; nam vel supra etiam pro βύγλωσσον, erat editum βάγλωσσον. *J. F. R.*

† Καὶ ἴσως] Ἐς τὸ C.

84. Ἐπιτίλει τὴν ἄγραν] Προσυπακουσόν τὸ πάρεχε. ἴσως δὲ ⊖ τῦτο Ἀττικὸν ὕστερ ⊖ τὸ, ἀλλ' ἔστω μὴ πλήξης. προσυπακούεται γὰρ τὸ σκόπει. *V.*

74. Ἀλλ' ἢν ἰδοὺ] Ex Schol. & *Fl.* repositimus pro vulgato ἀλλ' ἰδοὺ. quod etiam in P. est. Vid. init. Γρῦλ. *M. du S.*

75. Ἀκανθώδεις] Stoicorum severitatem & spinosas subtilitates Logicas carpit: quod autem multos hujus generis esse ait, non dubium est, quin propter M. Aurelium Imperatorem Stoicum & ipsum plures huic familiae quam caeteris nomen darent. *M. du S.*

76. Ἐχίνων] Gloss. in marg. *Paris.* Echinus. *Latine* Erinaceus, *spinis aculeatis.* *J. F. R.*

84. Ὦ Πόσειδον.] Auctior voce una Angl. Cod. ταχέως ἐπιτίλει τὴν ἄγραν. *J. B.*

88. Παραπάρη] Sic in *Gallo* c. 2. εἰ βύσσας εἶδες ἐρυθρὰς, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἰμάσθλας, καὶ ὄφθας καὶ πεπερμένα τοῖς ὀβελοῖς. Sic & Ζεῦξ. c. 10. bis. *M. du S.*

1. Οὕτω] Suspecta mihi vox, pro qua lego ἴτω. In Fl. est ὕτ⊖. *M. du S.*

10. Ὑπερήμεροι] Supra μίαν ἡμέραν ταύτην παραιτησάμενοι ἥκομεν ἐπ' αὐτόν. *J. Br.*

14. ΠΑΡ.] Imo ΕΛ. Huic enim optime convenire haec verba visa sunt, quae minus apte in Impress. Parrhesiadae tribuuntur. *M. du S.*

19. Οὐδὲν] ΕΛ. οὐδὲν. Sic lego; neque enim haec Luciano conveniunt, sed huic optime. *M. du S.*

Οὐδὲν] Ante οὐδὲν personam ΕΛ. inserit *du Soul*, non male; sed quia ex nulla *Edd.* nec Mſ. profert, non ad-

lioſe facis, Parrheſiade, cum talia nos interrogas, hoc ſumens, ad nos aliquid pertinere, qui ſint tales. PARRH. Euge Chryſippe, vir fortis es. Itaque hic etiam praeceps eat cum reliquis, ſpinoſus cum ſit, metuendumque adeo, ne quis edere volens collum ſibi configat.

52. PHIL. Satis captum, Parrheſiade, ne quis tibi, ut ſunt multi, abeat cum auro & hamo, ac tu deinde dependere Antiſtitae cogaris. Itaque nos quidem ambulatum ibimus (*in Peripatum*) ſed tempus etiam eſt, vos abire, unde veniſtis: ne commeatum vobis datum excedatis. Tu vero, Parrheſiade, & Elenchus, in orbem ad omnes illos euntes, vel coronate vel inurite ut juſſi. PARRH. Fiet iſtuc, Philoſophia. Vos valete viri optimi. Nos vero, Elenche, deſcendamus, perfecturi, quae injuncta nobis ſunt. Quorſum vero primo eundum erit? in Academiamne an in Porticum? A Lyceo capiemus initium. Nihil interefit. Verum novi ego, quocumque venerimus, paucis nobis coronis, cauteriis vero plurimis opus futurum.

ἐρωτᾷς ὦ Παῤῥησιάδη, προσήκειν τί ἡμῖν ὑπολαμβάνων, τοιούτους ὄντας. ΠΑΡΡ. Εὖγε ὦ Χρύσιππε, γενναῖος εἶ. [d] οὕτω γὰρ ἐγὼ αὐτὸς ὅπως κεφαλὴν μὴ τῶν ἄλλων, ἐπεὶ καὶ ἀκανθώδης ἐστί· καὶ δέος μὴ ἀγκαρῇ τις τῶν λαιμὸν, ἐθέλων.

ΦΙΛ. Ἄλις ὦ Παῤῥησιάδη τοῦ ἄγρας, μὴ καί τί σοι, οἷον πολλοί εἰσιν, οἴχηται ἀποσπάσας τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἄγκιστρον· εἶτά σε ἀναπείσαι τῇ ἱερείᾳ δήσει. ὥστε ἡμεῖς μὲν ἀπίωμεν περιπατήσουσαι. καιρὸς δὲ καὶ ὑμᾶς ἀπιέναι ὅθεν ἥκετε, μὴ καὶ ὑστέρημοι γενήσεσθε τῆς προθεσμίας. σὺ δὲ καὶ ὁ Ἔλεγχος ὦ Παῤῥησιάδη, κύκλῳ πάντας αὐτοὺς ἰόντες, ἢ στεφανοῦτε, ἢ ἐγκαλαχαίετε, ὡς ἔφην. ΠΑΡΡ. Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. χαίρετε ὦ βέλτιστοι ἀνδρῶν. ἡμεῖς δὲ κατίωμεν, ὦ Ἔλεγχε, καὶ τελῶμεν τὰ παρηγγελμένα. ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀπιέναι δέῃ; μῶν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ εἰς τὴν Στοάν; ἀπὸ γὰρ Λυκείου ποιησόμεθα τὴν ἀρχήν· εἰδὲν δοίσει τοῦτο. πολλὴν οἶδα ἐγὼ, ὡς ὅποι ποτ' ἂν ἀπέλθωμεν, ὀλίγων μὲν τοὺς στεφάνων, πολλῶν δὲ τοὺς [e] καυστηρίων δεησόμεθα.

γε C.R, γ' ὅλος δὲ C.R. ὅλως Z.

οἷοι οἱ C.R.

γέναδε C.R. ὡς δὲ σὺ κ. Ελ. ὦ Π. C.R. ἐν κύκλῳ C.R. ἐγκαίετε. C.R. ἐγκαεῖτε Z. φιλοσοφῶν, C.R. παραγγελλόμενα Z.

οἶδά γε C.R. ὡς ἔνθα ἂν ἀπελθ. C.R

καυληρίων C.R. ad quod explicandum Z. Scholium. καλαυληρία μεν ὁ μὴ ἔχων ὑγιῆ τὴν συνείδησιν. vide et promere Cond. p. 709. l. 7.

d Οὕτω] Οὕτως Fl. e Καυστηρίων] Καυλῆρίων. Em. Vo. male. Nihil variant Edd. in voce priore. forſan Καυστήρων M. du Soul.

18. Ἀπὸ τῆς Λυκείου] ‡ [a]Ἐν τῷ παρ' Ἀθηναίοις γυμνασίῳ ἐστὶ τὸ Λύκειον, ὁ Θεόφραστος ἐν τῇ πρὸ Περιήγητον φησὶν ἱστορεῖσθαι τὸ Λύκειον, § φιλόχορος δὲ ἐν τῇ ¶ δ' Περιλείους φησὶν ἱστορεῖσθαι αὐτὸ γενέσθαι. V.

‡ Ἐν] Ἐκ male legebatur in Edd. Cler. Sed recte correxit M. du S.

§ Φιλόχορος] Legendum φιλόχορος, cujus nomen ſupra p. 9. occurrit. ſcripſit περὶ Ἀττικῆς. Vid. Voſſ. Hiſt. Graecor. & Suidam in Λύκειον, ubi idem ex Philochoro narratur. J.C. C. habent φιλόχορος. M. du S.

¶ Δ'] In priori Edit. horum Scholior. legebatur λ'. Sed in Exc. G. eſt δ'. M. du S. In priore Edit. Scholiorum p. 16. ad principium Ἀναβιωντ. legebantur tria ſcholia, quae ad totum hunc dialog. ſive diſſertationem non pertinebant; ſed ad Ἐπὶ Μυθ. quod pervestigatione diuturna detexi, eoque, quo ſpectabant, retuli, quodque ideo hic moneo, ne quid omiſſum credas. J.F.R.

addimus, etiamſi in notis ita citat illud ΕΛ. ac ſi re vera in textu poſitum legeretur. J.F.R.

22. Καυστηρίων] Utitur & Orig. c. Celſum V. 273. 2. Neſcio tamen an non rectius legeretur καυλῆρίων ut ſupra c. 46. & infra Ἀπ. μισθ. c. 2. Quod & Vorſtio placuiſſe video. Sed credo potius ſcriptum fuiſſe καυστήρων, quae vox etiam apud Origenem reperitur contra Celſ. 211. M. du S.

Καυστηρίων] Conjectura Voſſii nititur exemplo Ἀναβ. c. 46. med. Et Ἀπ. μισθ. c. 2. f. Sed conjectura Soulii melior, & propius ad literarum ductum accedens. J.F.R.

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ, Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

TRAJECTUS, SIVE TYRANNUS.

ΧΑΡ.

Εἶεν, ὦ Κλωθοῖ, τὸ μὲν σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐτρεπὲς, καὶ πρὸς ἀναγωγὴν εὖ μάλα παρεσκευασμένον. ὅ, τε γὰρ ἄντλος ἐκκέχυται, καὶ ὁ ἱστὸς ὄρθωται, καὶ ἡ ἐθόνη [a] ἀνακέκρυται, καὶ τὰ κωπῶν ἑκάστη

CHAR.

SAtis de his, Clotho. At ſcapha nobis diu inſtructa, & ad trajectum parata optime eſt. exhauſta enim ſentina, erectus malus, velum paſſum, ſuo loco ſuſpenſus unusquisque remus; neque quidquam

TYPANN.] ΧΑΡΩΝ addit *F.* & *H.* Prior continua ſerie, altera, ut Charontis perſona dialogum inchoet. Deeſt autem in Fl. & *P.* [a] Παρακέκρουται] Παρακέκρουσται *F.* ſola male. Reliquae recte, ſicut & *Bareccian.* Codex.

ΤΥΡΑΝΝΟΣ] Τύραννος εἰρῆσθαι λέγεται τὸ τυρρηνῶν τὸ βιαίων καὶ ληστῶν ἐξαρχῆς, ὡς φησι Φιλόχορος. Τυρρηνοὶ γὰρ ὀλίγον τινὰ χρόνον οἰκήσαντες ἐν ταῖς Ἀθήναις ὤφθησαν ἐξανιστάμενοι τῆς πόλεως, καὶ πολλοὶ μὲ αὐτῶν ἀπώλοντο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἄλλοι δὲ ἐκφυγόντες Λῆμνον καὶ Ἴμβρον ᾤκησαν. Χρόνῳ δὲ ὕστερον ἀπὸ ταύτης τῆς αἰτίας ἐχθρωδῶς διακείμενοι τοῖς Ἀθηναίοις ἁρπάσαντες ἐκ Βραυρῶνος τῆς Ἀττικῆς, ἅπερ ἄσαντες παρθένους † ἀρκτεύοντας τῇ Θεῷ τοῖς Βραυρωνίοις, αἷς συνέκλεισαν. Οἱ δὲ ‡ ἐν Ἀθήνησι ῥήτορες ὡς ἐν δημοκρατίᾳ πολιτεύόμενοι τὸ Θ ἔχουσι τοὺς βασιλέας Τυράννους καλεῖν, ἀντὶ τοῦ παρ' αὐτοῖς βίας τοὺς Τυρρηνούς. *G.*

1. Εἶεν] Ἀντὶ τοῦ, ταῦτα μὲν δὴ οὕτως. ἐπίῤῥημα ἀφορισικὸν. ἐπὶ δὲ τοῖς ἤδη ὡρισμένοις ἐπιλεγόμενον εἴωθε λαμβάνειν. *V.*

Ibid. Κλωθοῖ] ἡ Τριῶν λεγουσῶν εἶναι τὰς μοίρας, Κλωθὼ, Λάχεσιν, Ἄτροπον. ἐνταῦθα δὲ ποιεῖ τὸν Χάρωνα πρὸς μίαν τῶν μοιρῶν τὴν Κλωθὼ προσδιαλεγόμενον. *V.*

2. Ἀναγωγὴν] Ἀνάπλουν. *V.* Ἡ τῶν πλοίων ἀναγωγὴ λέγεται. *G.*

4. Ἄντλος] Τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ. *V.*

5. Παρακέκρουται] Εἴ τι εἶχεν ἐκπεπρωμένον ὑφάσμα. ὕτως δὲ σημαίνει καὶ τὸ διακεκρούσθαι τὰς ναύτας, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ὕτως φασὶν ἰδίως τὸ τὸν ἱστὸν τῇ περαίᾳ συμβαλεῖν. *V.*

* Βραύρωνα] *Βράῤῥωνα* legebatur, & mox iterum *Βραῤῥωνίοις*. Sed recte correxit *Soulius*; vid. *Strab.* IX. p. 611. vel 399. & quae mox notamus. *J. F. R.*

† Ἀρκτεύοντας] Quaenam vox ſub hac lateat, neſcio, ſed ad *παρθένους* eam referri decet, fortan *ἱρατεύσας*. *M. du S.*

Ἀρκτεύοντας] Ἀρκτεύειν idem eſſe quod *δικατεύειν*, docet *Heſych.* Nam *ἀρκτεύσας* olcebantur virgines ante nuptias ſacra facientes Dianae *Brauroniae*, & quidem a quinto ad decimum annum, ab eo numero *δικατεύειν* dictum; ab *ἄρκτος ursa* autem *ἀρκτεύειν*, quod urſam quandam manſuefactam ſagittis confoderint fratres virginis cujusdam; quia illa virginem cum ea ludentem interfecerat &c. Vid. *Suidam* v. *ἄρκτος*. ubi ait: Ἐν *βραυρῶνι ἀρκτευόμεναι γυναῖκες τῇ Ἀρτέμιδι ὁρτὴν ἤγαγον* —— ac deinde: Καὶ *ἐμπεσόντο οἱ Ἀθηναῖοι, μὴ θελόντων συνοικίζεσθαι ἀνδρὶ παρθένον, εἰ μὴ ἀρκτεύσειε τῇ Θεῷ. Ἀρκτεύσας. Λυσίας τὸ καθηραθῆναι πρὸ γάμων τὰς παρθένους τῇ Ἀρτέμιδι, ἀρκτεύειν ἔλεγον. καὶ γὰρ αἱ ἀρκτευόμεναι παρθένοι καλοῦνται.* Et licet *Didymus* Grammaticus teſtetur *Lyſiam* in oratione de Phrynichi filia, *τὸ δικατεῦσαι* dixiſſe quidem *ἀρκτεῦσαι*; ſed *δικατεῦσαι* proprie dici *καθαρῶν*, quandoquidem Graecorum mos fuerit decimas proventuum Diis conſecrare; tamen *Harpocration* v. *Δικατεύειν* arbitratur id inde dictum ab oratore, quod virgines decennes ſacra faciebant. Conf. eumd. *Harp.* v. *Ἀρκτεῦσαι*, idem quod ſupra poſuimus, confirmantem, nimirum, in urſae occiſae memoriam virgines ante nuptias conſecrare, vocari *ἀρκτεῦσαι*. Et puellas conſecratas *ἀρκτεύσας* & *ἄρκτους* dictas. Eadem fere habet Lexicon vetus *Coiſlinianum*, (vid. *Montfaucon Biblioth. Coiſlin.* p. 607.) Niti quod clarius indicet, *ἀρκτεῦσαι* inde dictum, quod Oraculum juſſerit Dianam placare, & puellam urſae immolare; cui quidam ſatisfecerit capram immolando, quam *filiam* adpellarit. Eamque ritum quotannis renovatum. (Tum quoque pro *Λυσίας* —— ἔλεγον, ut vitioſe in *Suidae* edit. antiqua leginur, recte habet ἔλεγον.) Ex hoc igitur ritu & ex hiſtoria de *Tyrrhenis*, qui *Brauronias* has virgines rapuerunt, medicina huic ſcholio petenda. Hiſtoriam autem attingit *Plutarch.* de *virtut. mulierum*, p. m. 247. ſcribens: Τυρρηνῶν τινων τῶν Λῆμνον καὶ Ἴμβρον κατοικόντων, ἁρπασάντων δὲ Βραυρωνόθεν τὰς Ἀθηναίων γυναῖκας &c. Iterum in *Quaeſt. Graec.* p. 296. Τυῤῥηνὶς φησι τὰς τὰς Ἀθηναίων θυγατέρας καὶ γυναῖκας ἐν Βραύρωνι ἁρπάσαι, ἐπιπλεύσαντας Λῆμνον καὶ Ἴμβρον κατοικοῦντας, ὕθεν ἐκπεσόντας, εἰς τὸν Λαιμπωνὶν ἀφικέσθαι, κ. τ. λ. Etſi jam cum *Soulio* apud Scholiaſt. legas *ἱρατεύσας*, nondum ſanatus erit locus, quin faciliore mutatione *ἀρκτεῦσαι* legamus, ſi hoc aliquid prodeſſe queat. Sed plura videntur omiſſa, quam ut uno verbo mutato ſenſus reſtitui queat; tum & pro τῷ Θεῷ legendum τῇ Θεῷ, quia ad Dianam pertinet, & *ἀρκτεῦσαι τῷ Θεῷ* etiam ap. *Suid.* eſt. Si jam tamen apud Scholiaſt. legas: *ἅρπασαν σαφ-*

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ] De hujus vocis ſignificatione & uſu fuſe & erudite, ut ſolet, *Spanh.* p. 615. Latine etiam uſurpant *Cicero* & alii a Viro Illuſtriſſ. laudati. *M. du S.*

Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ] Inſcriptio Scholiaſt. Impreſſ. Καὶ Τύραννος. Ex ipſo Cod. an ex arbitrio Editoris, neſcio. Edd. *Lucian.* ᾗ conſtanter ſervant. *J. F. R.*

1. Εἶεν] *Εἶεν* per ἄγε hic exponit Scholiaſtes, nec ma-

quam in me morae est, quo minus sublata ancora solvamus. Sed moras nectit Mercurius, qui olim adesse debebat. Itaque vacua vectoribus, ut vides, navis est, quae ter jam hodie trajecisse poterat: & prope jam vesperam est, nos vero obolum nondum fecimus. Deinde Pluto, bene novi, me omissiore esse animo putabit, idque cum alius in culpa sit. Praeclarus vero ille noster & bonus mortuorum deductor, ut alii *hic infra*, ita supra ipse aquis Lethes

τέλρόπωλαι. κωλύει τε ὐδὲν, ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, τὸ ἀγκύριον ἀναστάσαντας ἀποπλεῖν. ὁ δ' Ἑρμῆς βραδύνει, πάλαι παρεῖναι δέον. κενὴν γὰν ὀπίσω ὡς ὁρᾷς τὸ πορθμεῖον, τρὶς ἤδη τήμερον ἀναπεπλευκέναι δυνάμενον. ἡ ἑσπέρα ἀμφὶ βουλυτόν ἐστιν· ἡμεῖς δὲ, οὐδέπω οὐδ' ὁλόλυγ[b] ἐμπεπολήκαμεν. Εἶτα ὁ Πλούτων εὖ οἶδ' ὅτι ἐμὲ ῥᾳθυμεῖν ἐν τούτοις ὑπολήψεται· καὶ ταῦτα παρ' ἄλλῳ ὕσης ἂν αἰτίας. ὁ δὲ καλὸς ἡμῖν καγαθὸς νεκροπομπὸς, [c] ὥσπερ τις ἄλλος καὶ αὐτὸς ἄνω τὸ τῆς Λήθης

ὁ δὲ Z.

ἐστι superadscriptum habet C. R. sed verecor ne glossa sit. Z. quod εὖ οἶδα ὅτι C. R. Z.

b Εμπεπωλικαμεν C. R. et Z. attice.

b Ἐμπεπολ.] Vid. supra. Pisc. c. 27. c Ὡς πέρ τις] Sic Edd. & Codd. εἴπερ C.

6. Τετρόπωλαι] Ἐν τῷ τροπωτῆρι ἐμβέβληται. τροπωτὴρ δέ ἐστι λῶρος εἰς ὃν τὴν κάτω ἐμβάλλουσιν. V.

7. Ὁ δ' Ἑρμῆς] Τὸν Ἑρμῆν φασιν εἰς τὴν ᾅδην ἀμαιμάζειν τὰς τῶν ἀποθανόντων ψυχάς. G.

11. Ἀμφὶ βουλυτόν ἐστι] Περὶ ἑσπέραν, †† ὅταν τοὺς βόας λύουσιν. V. δείλινον Z.

12. Ἐμπεπολήκαμεν] Ἐκπεράσαμεν. G.

16. Ὥσπερ] Γρ. εἴπερ τις ἄλλος ἐκ αὐτὸς ἄνω. G.

ὕσης ἀμεινομένας τῇ θεῷ, sensus quidem commodus emerget; sed & mallem addi ἐν ante βραυρωνίοις; nam licet sine praepositione aliter construendo alium quoque sensum elicere queas, nimirum ut sit: *abripuere virgines Brauronii*, id tamen minus placet. Sed manum de tabula. J. F. R.

‡ Ἐν] Deleatur praepositio. J. F. R.

§ Εἶτ'] Ἔστι καὶ αὐτὴ τὰ &c. legebatur; sed priora duo exmale. Verum orationem tamen a superioribus pendentem notat, indicatque (quod in dialogis ad τὸ πιθανὸν pertinet:) praecessisse jam sermones alios quibus hoc ipsum αἴν finem imponit, atque ad alia transit. J. M. G.

2. Πρὸς ἀναγωγήν] Ἀνάπλουν. J. B.

4. Ἄντλῳ] Vocavit τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ, sic & Grammatici. J. B.

5. Παρακέκρουσται] Dictio Atticorum propria ἅτινα γράφουσιν τὸ ἴδιον τὴν ἰθύνην τῇ κεραίᾳ συμβαλεῖν. J. B.

Παρακέκρουσται] Sic Edd. omnes excepta *Junt.* Sic etiam Cod. Mss. Ox. Sed quid sit, nemo credo expediet. Vide ad quas angustias redactus Scholiastes, ut sensus plures colligat. Ed. J. παρακέκρουσται. Quomodocumque legas, vox nautica sit, oportet, a κέρας composita, quod antennam notat, atque adeo de aptando velo intelligenda est. Credo scriptum fuisse παρακέκρουσται, simplici κ. M. du S.

6. Τετρόπωλαι] *Loro ad scalmum alligata est.* J. Br.

Τετρόπωλαι] Ἐν τῷ τροπωτηρίῳ ἐμβέβληται. Est autem τροπωτὴρ λῶρος εἰς ὃν τὴν κάτω ἐμβάλλουσιν: tangit *Hesych.* verb. τροπώσασθαι. J. B.

Ibid. Ὅσον ἐπ' ἐμοὶ] *Quod ad me attinet.* J. Br.

11. Ἀμφὶ βουλυτὸν] Quid sit βουλυτὸν satis abunde declarant Interp. *Aristophan.* ad Vesp. & ad Aves, *Suid. Pollux.* Emenda in hac voce *Hesych.* apud quem βουλυτὸν τὴν δειλίην ἄριστα ἢ ἡ τὸ ἄροτρον λύεται τῶν βοῶν. scrib. βουλυτόν. *Eust.* ad illud Il. π.

Ἡμος δ' ἠέλιος μεσηνίσσετο βουλυτόνδε,

Hoc voluit *Virg.* 2. Ecl.

Aspice aratra jugo referunt suspensa juvenci.

Non quod ibi somniavit Servius. J. B.

Ibid. Βουλυτὸν] Ἦν μὲν ἤδη τὰ ἡμέρας ὅτε ἄροτρον βοῦν ἐλεύθεροι γηπόνοι. *Heliod.* V. *Sol ubi montium — Mutaret umbras & juga demeret — Bobus fatigatis. Hor.* III. Carm. Od. 6. A. V.

16. Εἴπερ] Sic *Coll.* commodius sane, sed tamen nondum agnosco Luciani manum. M. du S.

Ibid. Τις ἄλλος] Haud facile, quid haec verba sibi velint, expedies. Mosellanus interpres ad umbras refert. Ego ad vespillones & ejusmodi homunculos referri malim, quos verisimile fit largiter bibere solitos, cum mortuos efferrent: id enim νεκροπομπὸς quod praecessit, suadere omnino videtur. Sed ne sic quidem satis concinna videtur oratio. M. du S.

θης ὕδωρ πεπωκὼς, ἀναῤῥέψαι πρὸς ἡμᾶς ὀπιλέληθεν. ἢ ἤτοι παλαίει μὲν τ' ἐφήβων, ἢ κιθαρίζει, ἢ λόγους τινὰς διεξέρχεται, ὀπιδεικνύμενος τ' λῆρον τ' αὐτοῦ· ἢ τάχα καὶ κλωπεύει ὁ γενάδας παρελθών. μία γὰρ αὐτοῦ καὶ αὕτη τ' τεχνῶν. ὁ δ' ὢν ἐλευθεριάζει πρὸς ἡμᾶς, καὶ ταῦτα, ἐξ ἡμισείας ἡμέτερος ὤν.

potis redire ad nos obliviscitur, & vel luctatur cum adolescentulis, vel cithara canit, aut orationes quasdam explicat, suis nugis ostendendis, aut forte obiter etiam furatrinam facit generosus ille: est enim haec quoque una ipsius artium. Licenter igitur nobiscum agit, cum tamen ex semisse noster sit.

ΚΛΩΘ. Τί δὲ οἶδας, ὦ Χάρων, εἴ τις ἀχολία προσέπεσεν αὐτῷ, ἢ Διὸς ὀπὶ πλέον δεηθέντος ὀποχρήσασθαι πρὸς τὰ ἄνω πράγματα; δεσπότης δὲ κἀκεῖνός ἐστιν. ΧΑΡ. Ἀλλ' οὐκ ὤστε, ὦ Κλωθοῖ, πέρα ἢ μέτρου δεσπόζειν κοινῆ κτήματος, ἐπεὶ οὐκ ἡμεῖς πώποτε αὐτὸν ἀπιέναι δέον, καλεσάμενον. ἀλλ' ἐγὼ οἶδα τ' αἰτίαν· παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ ἀσφόδελος μόνον, καὶ χοαὶ, καὶ πόπανα, καὶ ἐναγίσματα· τὰ δ' ἄλλα, ζόφος, καὶ ὀμίχλη, καὶ σκότος. ἐν δὲ τῷ οὐρανῷ, φαιδρὰ πάντα, καὶ ἥτε ἀμβροσία πολλὴ, καὶ τὸ νέκταρ ἄφθονον· ὥστε μοι ἥδιον παρ' ἐκείνοις βραδύνειν ἔοικε· καὶ παρ' ἡμῖν μὲν ἀνίσταται, καθάπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ὀποδι-

2. CLOTH. Unde vero nosti, Charon, si quod negotium illi inciderit, si forte Jovi opus fuerit opera illius diutius abuti, ad superna negotia. Herus autem & ille est. CHAR. Verum non ita, Clotho, ut ultra modum imperitet communi mancipio: quandoquidem neque nos unquam illum retinuimus cum discedendum esset. Verum causam novi equidem. Apud nos enim asphodelus solum est & libationes, & placentae, & inferiae; caeterum obscuritas, nebulae, tenebrae: in coelo vero laeta sunt omnia, & multa ambrosia, & copiosum ultra invidiam nectar: itaque suavius apud illos morari mihi videtur: atque a nobis quidem evolat, tanquam e carcere quodam fugiens, cum vero descenden-

a Αὐτοῦ] Αὐτοῦ P. Fl. S. Sed H. & F. recte αὐτῷ. b Γενάδας] Recentiores Edd. vitiose γενάδης. c Παρελθών] Deest in B. d Οἶδας] Οἶσθ' B. e Ὥστε] Οἷς τε B. ὕτως P.

18. Ἐφήβων] Ἔφηβοι καλοῦνται οἱ ἀπὸ * ιέ ἐτῶν τέως ἄχρι τ' εἴκοσι. V.

19. Ἢ λόγους] Ἐπειδὴ ῥιλομαθὴς ὁ Ἑρμῆς ἔφορος λέγεται. V.

21. Καὶ κλωπεύει] Λέγεται γὰρ τ' κλεπτῶν προίστασθαι ὁ Ἑρμῆς. V.

23. Ἐξ ἡμισείας] Τὸν γὰρ Ἑρμῆν ἐκ τοῦ ἄνω ἐκ τοῦ κάτω συναριθμοῦσι, καὶ † τοῦτο ἐν Δελφοῖς. V.

33. Ἀσφόδελος] Εἶδος ‡ βοτάνης. V. Hesiodus meminit in Operibus & Diebus. C.

Ibid. Καὶ χοαὶ] Τὸ ἐπιχεόμενον τοῖς νεκροῖς μελίκρατον. V.

Ibid. Καὶ πόπανα] § Πᾶν εἶδος πλακοῦντος. V. πλακοῦντα πλατέα καὶ λεπτὰ ἐκ σεσαμοῦ. G.

34. Καὶ ἐναγίσματα] Τὰ προσφερόμενα τοῖς νεκροῖς εἰς τιμὴν θύματα. V.

36. Ἀμβροσία] Τὸ τ' θεῶν βρῶμα. V.

37. Νέκταρ δὲ] Τὸ τ' θεῶν πόμα. V.

* Ιέ] Ita erat in impress. ιδ. in V. κ'. in C. M. du S.
† Τοῦτο] Τοῦτον editum erat, sed correctum ex C. Ego etiam nūn malo quam ūν. M. du S.
‡ Βοτάνης] In Exc. G. Ἀσφόδελος τὸ αὐτὸν ἀσφοδελὸς ἢ ὁ τύφος ἐν ᾧ φύεται. M. du S.
§ Πᾶν] Omissa erat haec vox in Edit.

18. Παλαίει μὲν τ' ἐφήβων] Hae omnes artes Mercurii jam enarratae Dial. Deor. & Mort. J. B.

21. Κλωπεύει] Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. 1141. J. M. G.

Ibid. Ὁ γενάδας] Ironia. J. Br.

Ὁ γενάδας] Reponendum ex omnibus editionibus veteribus γενάδης, quod novissimae depravarunt. J. J.

Ὁ γενάδας] Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. v. 1141. J. M. G.

23. Ἐξ ἡμισείας] Hoc supra docuimus. J. Br.

33. Καὶ] Dico ad Hesiod. καὶ, τὸ ἐπιχεόμενον τοῖς ἀπο-

dendi tempus est, otiose, & lento gradu, vix tandem aliquando adest.

3. CLOTH. Desine indignari Charon, prope enim est, ut vides, multos nobis adducens, vel potius ut gregem caprarum confertos virga agens, sed quid hoc? vinctum quemdam inter hos, & alium ridentem, alium vero peram ab humeris suspensam, & clavam in manu habentem video, torvum tuentem, & cogentem urgentemque reliquos. Nonne vides autem Mercurium ipsum sudore diffluentem, pulvere oppletis pedibus, & anhelantem; plenum enim spiritu os habet. Quid haec, Mercuri? quae ista est intentio? videris esse perturbatior? MERC. Quid aliud, Clotho, quam quod, impurum hunc fugitivum dum persequor, navem, parum abest, quin hodie deseruerim. CLOTH. Quis vero est? aut quid sibi voluit, cum fugam molitus est? MERC. Illud quidem apertum, vivere hominem maluisse. Est autem rex aliquis vel tyrannus, quantum quidem intelligas ex lacrimis, & quatenus ejulat multaque se felicitate privatum dicit. CLOTH. Et ineptus homuncio fugere instituit, quasi diu-

ἀποδρᾶσαι ἐπειδὰν δὲ καιρὸς κατίέναι, σχολῇ καὶ βάδην, μόγις ποτὲ κατέρχεται.

ΚΛΩΘ. Μηκέτι χαλέπαινε, ὦ Χάρων. πλησίον γὰρ αὐτὸς εἶ, ὡς ὁρᾷς, πολλοὺς τινας ἡμῖν ἄγων· μᾶλλον δὲ ὥσπερ τι αἰπόλιον, ἀθρόους αὐτοὺς τῇ ῥάβδῳ σοβῶν. ἀλλὰ τί τοῦτο; δεδεμένον τινὰ ὁρῶ αὐτοῖς, καὶ ἄλλον γελῶντα, ἕνα δέ τινα καὶ πήραν ἐξημμένον, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ὁρῶ ἔχοντα, δριμὺ ἐνορῶντα, καὶ τοὺς ἄλλους ὀπισπεύδοντα. ἐγὼ δὲ καὶ τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ἰδρῶτι ῥέοντα, καὶ τὸ πρόσωπον κεκονιμένον, καὶ πνευστιῶντα, [μεστὸν γοῦν ἄσθματος αὐτῷ τὸ στόμα;] τί ταῦτα ὦ Ἑρμῆ; τίς ἡ σπουδή; τεταραγμένῳ γάρ μοι ἔοικας. ΕΡΜ. Τί δ' ἄλλο ὦ Κλωθοῖ, ἢ τυραννίδιον ἀποδρᾶσαντα μεταδιώκων, ὀλίγου δεῖν λειποτέως ὑμῖν τήμερον ἐγενόμην; ΚΛΩΘ. Τίς δέ ἐστιν; ἢ τί βουλόμενος ἀπεδίδρασκε; ΕΡΜ. Τυτὶ μὲν πρόδηλον, ὅτι ζῆν μᾶλλον ἐθέλει. ἔστι δὲ βασιλεύς τις ἢ τύραννος ἀπὸ γῆς τῆσδε ὁρμώμενος, καὶ ὧν ἀναχωρεῖ, πολλῆς τινος εὐδαιμονίας ἐρημάζων λέγων. ΚΑΩΘ. Εἶθ' ὁ μάταιος ἀπεδίδρασκεν, ὡς ὀπίσω ἥκων διωκόμενος, ὀπ-

ὁρῶ Z.
ἐξημμ. Z.
abest a Z.
Scholia Sapient.
ἀποδράντα C. Z.
λέγει C. R. Z.

f Κεκονιμένον] Κεκονισμένον O. κεκονιαμένον Fl. Sed cum vulgata faciunt P. B2. H. Coll. P.

42. Γαλίπαινε] Ἀγανάκτει. G.
45. Σοβῶν] Διώκων. V.
46. Δεδεμένον] Τὸν τύραννον λέγει Μεγαπένθη. V.
47. Γελῶντα] Μᾶλλον πάντων ¶ φησὶ τὸν συντετριμμένον. G.
Ibid. Ἕνα δέ τινα] Τὸν κυρίως λέγει· ἐξημμένον ** δὲ βαστάζοντα. V.

¶ Φησί] Tria haec verba deficientia in V. supplevi ex G. *J. F. R.*
** Δὲ] Καὶ editum erat; sed recte in δὲ mutavit manus Scaligeri.

51. Κεκονιμένον] Κονιορτῷ πεπλησμένον. G.
52. Τῷ ἄσθματι] Τῷ συνέχοντι πνεύματι, καὶ ἀναπνοήν. G.
56. Λειπότεως] Ὁ καταλιμπάνων τὴν ναῦν. G.
61. Ἀναχωρεῖ] Κακοτὸς φωνῆς ἐστι μίμημα. λέγουσι δὲ καὶ †† ἀλίβατον πόλιν τινὰ εἶναι ποτὲ ἀπὸ τῆς ἄκρας καταξηρανθεῖσαν, καὶ μὴ λιβάδα ἔχειν. G.

†† Ἀλίβατον] Fortasse legendum, ἀλίβαντα φωνήν τινα οὖσαν ἀναπνοῆς. *M. du S.*

ἀπθανεῶσι μιλικράτου. *J. B.*
Ibid. Καὶ πάντα] Horum usus maximus in sacris Dearum, ut patet apud Interp. *Aristoph.* Thesmoph. & *Lucian.* Necyom. quid sit autem πάντων docent *Poll. Hesych. Suid.* *J. B.*
34. Καὶ διαγίνεται] Τὰ προσφερόμενα τοῖς πτωχοῖς. Interp. *Aristoph.* piacula, ἄγος δὲ μίασμα. *Hesych.* *J. B.*
44. Αἰπόλιον] Caprarum gregem non ovium, appellat, quippe facile dilabitur caprinum genus, & patitur, aegre autem continetur. *J. M. G.*
51. Κεκονιμένον] Conf. supra Tim. c. 26. *M. du S.*
56. Λειπότεως] Ὁ μεταλιμπάνων τὴν ναῦν. *J. B.*
67. Ὁ

ὑπολελοιπότος ἤδη ᾧ ὑπεκλωσμένου αὐτῷ νήματος.

EPM. Ἀπεδίδρασκε, λέγεις; εἰ γὰ μὴ ὁ γενναιότατος ἦτος, ὁ τὸ ξύλον, συνήργησέ μοι, καὶ συλλαβόντες αὐτὸν ἐδήσαμεν, [a] κἂν ᾤχετο ἡμᾶς ἀποφυγών. ἀφ' ἧς γάρ μοι [b] παραδέδωκεν αὐτὸν ἡ Ἄτροπος, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν ἀντέτεινε, καὶ ἀντέσπα. καὶ τὸ πόδε ἀντερείδων πρὸς τὸ βάραθρος, ὑπανιέλως εὐάγωγος ἦν. ἐνίοτε δὲ καὶ ἱκέτευε, καὶ παρελιπάρει ἀφεθῆναι πρὸς ὀλίγον ἀξιῶν, καὶ πολλὰ δώσειν ὑπισχνούμενος. ἐγὼ δὲ ὥσπερ εἰκός, οὐκ ἀνίειν, ὁρῶν ἀδυνάτων ἐφιέμενον. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὸ ἤδη τὸ στόμιον ἦμεν, ἐμοῦ τοὺς νεκροὺς ὡς ἕνα ἀπαριθμοῦντος τῷ Αἰακῷ, κἀκείνου λογιζομένου αὐτούς, πρὸς τὸ πόδε τῆς ἀδελφῆς πεμφθὲν αὐτῷ σύμβολον, λαθὼν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ὁ τρισκατάρατος ἀπιὼν ᾤχετο. ἐνέδει ἓν νεκρὸς εἰς τὸν λογισμόν· καὶ ὁ Αἰακὸς ἀνατείνας τὰς ὀρρῦς, Μὴ ὅτι πάντων ὦ Ἑρμῆ, φησι, χρῶ τῇ κλεπτικῇ, ἄλις

tius posset supervivere, deficiente jam, quod 65 netum ipsi *a me* fuit, stamine.

4. MERC. Fugere instituisse dicis? Nisi enim vir ille fortis cum clava, adjuvisset me, nisi comprehensum vinxissemus, fuga evaserat. Ex quo enim tradiderat illum mihi Atropos, per totam viam contra contendit, & obtraxit *gradum*, pedibusque solo obnixus non sane facilis ductu fuit: interdum vero supplicavit etiam & blandis precibus, magnisque promissionibus interpositis, dimitti paullum rogavit. Ego vero, ut par erat, non remisi, cum ea illum petere viderem, quae fieri non possunt. Cum vero in ipsis jam faucibus essemus, adnumerante me pro more mortuos Aeaco, & illo ad tesseram a tua sorore missam eos recensente, ilicet, clanculum execrabilis ille abierat. Defuit igitur mortuus unus rationibus, & subductis Aeacus superciliis, noli inquit, Mercuri apud omnes illa furandi solertia uti: satis tibi

[a] Κἂν] Sic P. & B2. Reliq. Edd. κἄν. Sed εἰκὸν ἂν male. B. [b] Παραδέδωκεν] Παρέδωκεν B. παραδέδωκεν Fl.

65. Νήματος] Λέγεται ᾗ ὡς ὁ ἀτράκτου * τρόφις ὁ Κλωθὼ τὸ νῆμα τῆς ἑκάστου ζωῆς, ὡς συμπληροῦσα ἡ ἑκάστου χρόνος τὸ νήματι. *V.*

70. Ἡ Ἄτροπος] Ἄτροπος ἐστὶ μοῖρα τοῦ μοιρᾶν, ὁ τὰ γινόμενα μὴ συγχωρῆσαι τρέπεσθαι. διὸ καὶ ταύτην λέγουσι παραδιδόναι τοὺς ἀποθνήσκοντας τῷ Ἑρμῇ. *V.*

71. † Ἀντιρείδων] Ἀντιβαίνων. *V.*

72. Εὐάγωγος] ‡ Εὐχερής. *V.*

77. Τὸ στόμιον] Ἐν Ταινάρῳ ἀκρωτηρίῳ τῆς Λακεδαιμονίας λέγουσιν εἶναι τὸ στόμιον, ἀφ' οὗ τοὺς νεκροὺς ἐπὶ τὸν ᾅδου κατήρχεσθαι. *V.* Hac quoque Herculem ad rapiendum Cerberum descendisse legere est. C. (Vid. *Apollod.* L. 2. p. 54. B.) *M. du S.*

79. Λογιζομένου αὐτούς] Ἀριθμοῦντος, μετροῦντος. *V.*

80. Λαθὼν] Ἀγνοηθείς. *V.*

82. Ἐνίοτε] § Ἐνίλιπε. *V.*

Ibid. Τῷ λογισμῷ] Τῷ ἀριθμῷ, ¶ λογαριασμῷ. *V.*

Ibid. Ὁ Αἰακὸς] Υἱὸς λέγεται τοῦ Διὸς, καὶ τούτου, ὡς φασὶν, ἐπίσης τοῖς κατοχθονίοις ἱσταμένου. *V.*

84. Ἄλις σοι] Ἀρκέτω. *V.* (In V. est ἀρκεται.)

* Στρόφις] Στρόφιον editum fuerat, male.

† Ἀντιρείδων] Ἀντιρίδων erat in impresso.

‡ Εὐχερὴς] Ἀχρὼς habet edit. *Clerici*, sed correctum ex V. *M. du S.*

§ Ἐνίλιπε] Ἐνίλιπεν legebatur in Impress. sed mutavit *M. du S.*

¶ Λογαριασμῷ] Hoc vocab. deficiens in Impress. supplevit. *M. du S.*

67. Ὁ τὸ ξύλον] Ἔχων subaudio. *J. Br.*

Ὁ τὸ ξύλον] Ut inferius pag. 225. (*edit. Paris.*) πῶς δὴ ὁ τὸ ξύλον. *Th. M.*

Ὁ τὸ ξύλον] Vid. supra B. πρ. pr. & alibi non semel. *M. du S.*

Ὁ τὸ ξύλον] Sic ὁ τὴν κιβάρην, scil. ἔχων, & simil. ex *Luciano*, cui haec ellipsis participii frequens; item ex 2. Cor. VIII. 15. vid. apud Cl. *Bos* de ellipsi, p. 55. *J. F. R.*

74. Πρὸς ὀλίγον] Intellige χρόνον. *J. Br.* Ellipsis tam vulgaris & frequens apud omnes, ut exemplis non indigeat. *J. F. R.*

Ibid. Πολλὰ δώσειν] Ut in Dial. mort. ex *Homer.* πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ. *J. B.*

76. Ἀνίειν] Ἀνίην. *F. G.*

77. Στόμιον] Peccant haec in Geographiam inferorum, in qua nihil ultra Charontis cymbam pertingere censentur. Maleque adeo hic situm cis lacum Æaci por-

tibi apud superos lusus est; mortuorum res accuratae, neque latere quidquam potest. Quatuor & mille, ut vides, insculptos habet tabulis; tu vero mihi uno minus adducis; nisi forte hoc dixeris, circumventum te ab Atropo. Ego vero erubescens ad hanc illius orationem, mox recordatus sum eorum, quae in via acta essent, cumque circumlatis oculis nusquam hunc viderem, intellecta fuga, quam celeriter potui, qua ad lucem itur persecutus sum; sua vero sponte insecutus me est vir optimus hicce, itaque velut emissi carceribus currentes comprehendimus hominem in ipso jam Taenaro: tantillum aberat quin effugisset.

5. CLOTH. Nos vero, Charon, negligentiae Mercurium damnabamus. CHAR. At quid cunctamur adhuc, quasi non satis jam morarum fuerit. CLOTH. Bene dicis, inscendant. Ego vero libro in manus sumto ad scalas adsidens, uti mos est, in-

ἀκριβῶς c. 2

ἀπόκρισιν Z. grave.

παρὰ 2.

σοι αἱ ὀφρῦ παιδίαι τὰ νεκρῶν δὲ ἀκριβῆ, καὶ ἐδαμῶς λαθεῖν [c] δυνάμενα. τέτταρας ὡς ὁρᾷς πρὸς τοῖς χιλίοις ἔχει τὸ [d] σύμβολον ἐγκεχαραγμένους· σὺ δέ μοι παρ' ἕνα ἥκεις ἄγων· εἰ μὴ τοῦτο φὴς, ὡς ὠφελήσαι σε ἡ Ἄτροπος. ἐγὼ δὲ ἐρυθριάσας πρὸς τὸν λόγον, ταχέως ὑπεμνήσθην τῶν κατὰ τὴν ὁδόν. καπειδὴ περιβλέπων ἐδαμοῦ τοῦτον εἶδον, αὖθις τὴν ἀπόδρασιν, ἐδίωκον ὡς εἶχον τάχους κατὰ τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ φῶς. εἵπετο δ' αὐθαίρετός μοι ὁ βέλτιστος οὗτος· καὶ ὥσπερ ἀπὸ ὕσπληγος θέοντες, [e] καταλαμβάνομεν αὐτὸν ἤδη ἐν Ταινάρῳ· ὀλίγου τοσοῦτον ἦλθε διαφυγεῖν.

ΚΛΩΘ. Ἡμεῖς δὲ, ὦ Χάρων, ὀλιγωρίαν ἤδη τοῦ Ἑρμοῦ [f] καταγιγνώσκομεν. ΧΑΡ. Τί οὖν ἔτι διαμέλλομεν, ὡς οὐχ ἱκανῆς ἡμῖν γεγενημένης διατριβῆς; ΚΛΩΘ. Εὖ λέγεις· ἐμβαινέτωσαν. ἐγὼ δὲ προχειρισαμένη τὸ βιβλίον, καὶ τὴν κατὰ τὴν [g] καθεζομένην, ὡς

c Δυνάμενα] Δυνάμενοι B. d Σύμβολον] Συμβόλαιον B. e Καταλαμβάνομεν] Καταλαμβ. B. f Καταγιγνώσκομεν] Καταγινωσκ. B. & Fl. Sed cum vulgata faciunt B2. & reliqq. g Καθεζομένην] Κατιζομένην J. male. Recte Fl. & reliqq.

89. Παρελόγισαί σε] Παρεμέμηνεν. V. (ὠφελήσαι. C.)
93. Σύνες] Νόησας. V.
94. Αὐθαίρετος] Ἐξ ἰδίας γνώμης. V.
96. Ὑσπλήγος] Ἀφετηρίας. V.
97. Ἐν Ταινάρῳ] Vid. Schol. paullo supra, ad verb. σκοπιὰν ἐν Ταινάρῳ.

99. Ὀλιγωρίαν] Ῥαθυμίαν, ** ἀμέλειαν. V.
2. Διαμέλλομεν] Βραδύνομεν. V.
5. Ἀκοβάθραν] Οὕτω καλεῖται ὁ τῶν νεὼς τόπος, δι' οὗ ἐπὶ τὴν γῆν ἐξερχόμεθα, ἢ εἰσερχόμεθα. V. (ἡ καλουμένη σκάλα. Cod. B.)

** Ἀμέλειαν] Omissa erat haec vox in edit.

portorium, quod in ulteriori ripa poni decuit. *M. du S.*

83. Ἀνατείνας] Ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, non est *contrahere supercilia*, ut interpres habet; hoc enim Graeci dicunt συνάγειν ὀφρῦς, estque iratorum eorumque qui torvum vident, ut apud Comic. Pluto p. 77. Ὀφρῦς συνῆγον, ἰσκυθρώπαζον θ' ἅμα. Sed ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, est *attollere supercilia ad frontem*, ut Cicero loquitur. quod arrogantiae & gravitatis est indicium. *L. Bos.*

Ἀνατείνας τὰς ὀφρῦς] Vid. *Tim.* c. 32. *M. du S.*

85. Ἐν ὠρανῷ παιδίαι] Hoc ante in Dialogis Deorum innotuit. *J. Br.*

88. Παρ' ἕνα] Confer infra *de Salt.* c. 12. *M. du S.*

94. Κατὰ τὴν ἄγουσαν] Ὁδὸν. *J. Br.*

Κατὰ τὴν ἄγουσαν] Vid. si quid opus, *Bos* de ellipsi, p. 180. qui docet, modo τὴν φέρουσαν, omisso ὁδὸν dici, modo τὴν ὁδὸν πρὸς . . omisso participio. *J. F. R.*

97. Ἐν Ταινάρῳ] *Taenarum* Laconiae promontorium, e quo ad inferos descensus. *J. Br.*

Ἐν Ταινάρῳ] *Menand. fragm.* inc. 270. πύλη τίς ἐστι Ταινάρου πρὸς ἑκάτους. *M. du S.*

Ibid. Παρὰ τοσοῦτον] *Usque adeo parum abfuit, quin effugisset.* *J. Br.*

5. Τὴν ἀποβάθραν καθιζομένην] *In scalis sedens.* Hunc integrum versum omisit Interpres, *scalam* reddidimus. Est enim ἀποβάθρα (ut ex Sophocle in Mysis testatur *Hesych.*) κλίμαξ νεώς. Falluntur qui aliter. nam in Gl. Mss. ἄνω καλεῖται ὁ τῶν πίρθεν τόπος δι' οὗ ἐξερχόμεθα, ἡ καλουμένη σκάλα. *J. B.*

ὡς ἕθ@, ἐπιβαίνοντα ἕκαστον αὐτῶν ἀναγνώσομαι, τίς, καὶ πόθεν, καὶ ὅν τινα τεθνεὼς * τὸν τρόπον. σὺ δὲ πολυλαμβάνων στοίβαζε, καὶ συντίθει, ὦ Ἑρμῆ. σὺ δὲ τὰ νεογνὰ ταυτὶ πρῶτα ἐμβαλῶ· τί γὰρ ἂν καὶ ἀποκρίναιντό μοι; EPM. Ἰδοὺ [b] δή σοι, ὦ πορθμεῦ, τὸν ἀριθμὸν ἔστι δὲ τριακόσιοι μετὰ [c] ἐκλεθειμένων. XAP. Βαβαὶ τῆς εὐαγρίας, ὀμφακίας ἡμῖν νεκροὺς ἥκεις ἄγων. EPM. Βούλει, ὦ Κλωθοῖ, τοὺς ἀκλαύστους ὅπως τούτοις ἐμβιβασώμεθα; ΚΛΩΘ. Τοὺς γέροντας λέγεις; οὕτω ποιεῖ. τί γάρ με δεῖ πράγματα ἔχειν, τὰ πρὸ Εὐκλείδου [d] πῶς νυνὶ ἐξετάζουσαν; οἱ ὑπὲρ ἑξήκοντα ὑμεῖς πάριτε ἤδη. τί τοῦτο; οὐκ ἐπαισθοί με, βεβυσμένοι τὰ ὦτα ὑπὸ τοῦ ἔτους. δεῖσει τάχα καὶ τούτοις ἁλόμενον παγαγεῖν. EPM. Ἰδοὺ πάλιν ἕτοι δυεῖν δέοντες τετρακόσιοι, ταχεροὶ πάντες, καὶ σπεύδοντες ἄρχοντ@, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, σωθῆναι ἐποίησαν ὡς τὰ πρὸ Εὐκλείδου § ἄκυρα εἶναι. τοῦτο ἔν λέγει νυνί, ὅτι τὸ πάνυ γεγόνεσαν ἀναζητῆσαι τὸν βίον οὐ βούλομαι. V.

20. Βεβυσμένοι] Βεφραγμένοι. V.

21. Ἀράμενον] Κουφίσαντα. V.

23. Ταχεροὶ] Ταχύτες. V. τετταρακόντοι C. R.

gredientem unumquemque cognoscam, quis sit? unde? & qua ratione mortuus sit? tu vero Mercuri adsumtos stipa & compone. Sed hosce recens natos primum injice, quid enim mihi respondeant? MERC. En tibi, Portitor, numerum: trecenti hi sunt, cum expositis. CHAR. Vah dives captura! acerbos nobis & immaturos mortuos adducis. MERC. Vin, Clotho, ut indeploratos post hosce imponamus? CLOTH. Senes dicis. Quid enim molestiam subeam exquirendi nunc quae ante Euclidem acta sunt. Vos jam accedite sexagenariis majores. Quid hoc? non exaudiunt me, ab annis ipsis credo occalluerunt illis aures. Opus forte erit, ut hos quoque sublatos admoveamus. MERC. En tibi hos etiam duodequadringentos maturi-

ta-

a Τὸν τρόπον] Τὸν deest in B. b Δή] Deest in B. Habet autem Fl. &c. c Ἐκτεθειμ.] Ἐκτεθ. Vorst. male. Cum vulgata stat Fl. &c. d Πῶς] Abest ab O. & Fl. Sed habent P. P. B2. J. &c. alias C. R.

13. Τῆς εὐαγρίας] Τῆς καλῆς ἄγρας V.

Ibid. Ὀμφακίας] * Ἀώρους, ἀνεψίτους, ὅ ἐστι μικροὺς. V. (τὰ τιλιδητικότα νήπια. B.)

18. Πρὸ Εὐκλείδου] Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων κρατησάντων τριάκοντα τυράννους ἔστησαν παρ' αὐτοῖς, οἵτινες ὠφλαβόστους τινὰς τῶν πολιτῶν μὴ † ταῦτα, κακῶς ἐνέχρητο τοῖς λοιποῖς. καλοῦνται δὲ οἱ τυράννοι, καὶ ‡ γενομένου μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, σωθῆναι ἐποίησαν ὡς τὰ πρὸ Εὐκλείδου § ἄκυρα εἶναι. τοῦτο ἔν λέγει νυνί, ὅτι τὸ πάνυ γεγόνεσαν ἀναζητῆσαι τὸν βίον οὐ βούλομαι. V.

20. Βεβυσμένοι] Βεφραγμένοι. V.

21. Ἀράμενον] Κουφίσαντα. V.

23. Ταχεροὶ] Ταχύτες. V. τετταρακόντοι C. R.

* Ἀώρους] Addidit hoc *M. du Soul*; in Impress. enim omissum erat; sed & ἕτοι addit ex C. quod non magni momenti, addere neglexi, quia nec satis indicaverat quo pertineret. Pro μικροὺς autem *Gron.* legere jubet σικιὰς; sed adsentior *Soulio*, recte se habere vulgatam, quam *Bourdelotii* Codex etiam tuetur; namque adprime huic loco convenit. *J. F. R.*

† Ταῦτα] In alio loco, ubi idem Scholion repetitur, legitur pro hac voce τούτων. Et pro ἐνέχρητο, alibi legitur ἐχρήσαντο. *M. du S.*

‡ Γενομένου] Γενομένων legebatur in Edit. sed correxit *M. du S.*

§ Ἄκυρα] Melius alibi legitur, ἀνέτιτα. Agnoscunt tamen etiam C. & B. *M. du S.*

8. Στοίβαζε] Πύκαζε, πυρίδαπτε, σύγαζε, σκιάζε, a στίβειν, unde στιβὶς, *Aristoph.* Acharn. quæ interpretatio huic loco recte convenit. *J. B.*

Στοίβαζε] Vid. Schol. Cod. *Bourd.* *M. du S.*

13. Ὀμφακίας] Ἀώρους, μικροὺς, ἀνεψίτους, τὰ τιτιλιδητικότα νήπια. Hanc vocem interpretatur Clar. Mercer. ad *Aristen.* *J. B.*

15. Τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβασώμεθα] Vertunt, *cum his indefletos introducamus.* Sed rectius vertas, *post hos*, sic in seqq. hujus pag. τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις ὠθίζαγε, *saucios adducito post hos.* Xen. K. Π. II. 11. καὶ τάξας ὅπλα ἐπ' αὐτῷ (*post eum*) ἔκοπτε τοὺς ἵππους. *L. Bos.*

17. Τὰ πρὸ Εὐκλείδου] Hoc in Aeschinem transegimus. *J. Br.*

Τὰ πρὸ Εὐκλείδου] In bello Peloponnesiaco cum Athenienses Lacedæmonii superassent, Athenis potiri triginta tyrannos statuerunt, quibus tandem depulsis Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, σωθῆναι ἐποίησαν ὡς τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. Hoc igitur nunc dicit ὅτι τὸ πάνυ γεγόνεσαν ἀναζητῆσαι τὸν βίον οὐ βούλομαι. *J. B.*

Τὰ πρὸ Εὐκλείδου] Vid. Scholia, & Ἑρμότ. c. 76. *M. du S.*

20. Βεβυσμένοι τὰ ὦτα] Πεφραγμένοι. Sic in Satur. & de Merc. cond. *Heliod.* lib. 3. *J. B.*

22. Δυεῖν

tate mites omnes & suo tempore vindemiatos. CLOTH. Ita sane: passi enim jam omnes & corrugati sunt.

6. Jam vulneribus interfectos, Mercuri, admove: & primum mihi dicite, qua ratione mortui huc venitis? potius vero ipsa ad ea quae descripta sunt, recognoscam. In pugna mori oportuit heri in Media tres & octaginta, & in his Gobarem Oxyartis filium. MERC. Adsunt. CLOTH. Amoris impatientia interfecerunt se septem: & Theagenes Philosophus propter Megarensem meretricem. MERC. Hic prope te isti. CLOTH. Ubi vero sunt, qui regnandi caussa alter ab altero interemti sunt? MERC. Adstant. CLOTH. Et ille ab adultero & uxore interfectus? MERC. En prope te. CLOTH. Jam judicio damnatos adduc. Dico autem illos fustibus & fidiculis excruciatos, itemque palo suffixos. Sexdecim, ἢ καθ' ὥραν τέτρυγημένοι. ΚΛΩΘ. Νὴ Δί', ἐπεὶ ἀσταφίδες γε πάντες ἤδη εἰσί.

Τὰς τραυματίας ὅπη τούτοις, ὦ Ἑρμῆ, πρόσαγαγε· ἢ πρῶτόν μοι εἰπάτε, ὅπως ἀπεθανόντες ἥκετε; μᾶλλον δὲ αὐτὴ πρὸς τὰ γεγραμμένα ὑμᾶς ἐπισκέψομαι. πολεμίους μὲν ἔδει ἀποθανεῖν ἐν Μηδίᾳ τέτταρας καὶ ὀγδοήκοντα, ἐν δὲ τοῖς ὀγδοήκοντα, ἢ τὸν Ὀξυάρτου υἱὸν μετ' αὐτοῦ Γωβάρην. ΕΡΜ. Πάρεσι. ΚΛΩΘ. Δι' ἔρωτα αὐτὰς ἀπέσφαξαν ἑπτά, ἢ ὁ Φιλόσοφος Θεαγένης, ἀφ' ἧς ἑταίρας ἦν Μεγαρόθεν. ΕΡΜ. Οὗτοι πλησίον. ΚΛΩΘ. Πῶς δὲ οἱ περὶ τὴν βασιλείας ὑπ' ἀλλήλων ἀποθανόντες; ΕΡΜ. Παρεστᾶσιν. ΚΛΩΘ. Ὁ δ' ὑπὸ τῆς μοιχᾶς ἢ τῆς γυναικὸς φονευθείς; ΕΡΜ. Ἰδοὺ σοι πλησίον. ΚΛΩΘ. Τοὺς ἐκ δικαστηρίων δῆτα πρόσαγε. λέγω δὴ τοὺς ἐκ τυμπάνου, ἢ τοὺς ἀνεσκολοπισμένους.

Μαΐ' c. R. 2.

Μυσία. 2.

e Ἐκ τυμπάνου] Ἐκ δὲ τοῦτο. B. Sed vulgatam servant Edd.

24. Τετρυγημένοι] ¶ Ἐψημένοι ἐν τῷ λέβητι καιρῷ.
41. Ἐκ τυμπάνου] Τύμπανον ἐστι ** ξύλον, †† ᾧ τοὺς κακοδίκους ἐφόνευον. V. καὶ ὄργανον κρουστόν. L. R.

¶ Ἑψημ.] Corruptam vocem ἡψ. . . censeo. *M. du S.* Sed si Ἡψημένοι vel Ἑψήσαντες legas, tamen sensus aliquis ineset, ut *maturi*, *cocti* intelligantur, vel justo tempore conditi. Ἕψημα autem mustum decoctum, vid. *Foes.* ad *Oecon. Hippocr.* h. v. idque aptius ad recondendum, quam non coctum, quod aetatem fert, nec amplius fermentatur. Non tamen affirmaverim id satis adpositum; nec solet Scholiast. semper apta loqui. *J. F. R.*

** Ξύλον] In *Exc.* G. est ζύγον, quod tamen in ξύλον mutat, qui descripsit vir Doctiss. In C. est ξύλον. *M. du S.*
†† Ὧ] Ἐν ᾧ erat in V. quod cum abesse ex C. *Bourdel.* viderem, eliminavi. *M. du S.*
Commodius quidem abest praepositio; non tamen ita necessario eliminanda, ut alibi ostendemus. Vid. etiam not. Cl. *Hemst.* ad *Dial. mort.* p. 429. *J. F. R.*

22. Δυοῖν] Priscis Atticis. *A. V.*
23. Πέπυσμαι] Contra ὠμφακίαν. De quibus dictum antea: sic postea ἀσταφίδες. *J. B.*
24. Καθ' ὥραν] Opportune. *J. Br.*
25. Ἀσταφίδες] Lucilius, *rugosi passique senes*. *A. V.*
Ἀσταφίδες] Alludit ad proverbium ἀνὴρ γέρων ἀσταφὶς τὸ χρανίον, de quo *Suid.* & *Zenob.* *M. du S.*
30. Ἐν Μηδίᾳ] De suae aetatis in Media bellis dixerit hic Lucianus nec ne, acutioribus statuendum relinquo. *M. du S.*
33. Φιλ. Θεαγένης] Mirum ni eundem hic petit de quo in Περ. multa: certe hoc nomine Philosophum alium novi neminem. *M. du S.*
34. Θεαγένης] Hoc nomine tyrannus Megarensium commemoratur *Thucydidi* I. 126. & Athleta ap. *Pausan.* Eodem iterum nomine ex Atheniensium principibus quidam ap. *Thucyd.* V. 24. Vid. Cl. *Duker.* ad loc. prius indicatum, qui & *Lucian.* de conscrib. hist. & Deor. concil. *Theagenis* mentionem feciisse monet. Num vero, & qualis philosophus fuerit, de quo hic agit, non liquet, nisi tyrannus ipse philosophus quoque fuerit. *J. F. R.*
39. Ἐκ δίκας.] Quid sit, vid. Schol. Aristoph. in *Pl.* p. 32. *A. V.*
40. Τοὺς ἐκ τυμπάνου] Rei cum ad supplicium ducerentur, solebant gestare tintinnabula, ne populum incestarent, ut cives tinnitu illo moniti de via decederent. *Zon.* lib. 2. Annal. hinc carnifices cum tintinnabulo, ut apud *Plaut. Trucul.* Dico hac de re alibi; Sunt tamen qui τύμπανον hic interpretentur ξύλον ᾧ τοὺς κατακριθέντας ἐφόνευον. dixi de hoc supplicio ad illud *Patron. debeamus tensi perire.* *J. B.*
Τοὺς ἐκ τυμπάνου] Spanh. ad Aristoph. Plut. v. 470. ostendit, tum fustium supplicium, tum fidicularum cru-

οἱ δ' ὑπὸ λῃστῶν ἀποθανόντες ἑκκαίδεκα, ποῦ εἰσιν ὦ Ἑρμῆ; ΕΡΜ. Πάρεισιν οἵδε οἱ τραυματίαι, ὃς ὁρᾷς. τὰς δὲ γυναῖκας ἅμα βούλει ᾠδαγάγω; ΚΛΩΘ. Μάλιστα, καὶ τοὺς ἀπὸ ναυαγίων γε ἅμα γὰρ τεθνᾶσι, καὶ τὸ ὅμοιον τρόπον. καὶ τοὺς ἀπὸ[a] πυρετοῦ δέ, καὶ τούτους ἅμα· καὶ τὸ ἰατρὸν μετ' αὐτῶν Ἀγαθοκλέα.

Ποῦ δὲ ὁ φιλόσοφος Κυνίσκος, ὃν ἔδει τὸ Ἑκάτης τὸ δεῖπνον φαγόντα, καὶ τὰ ἐκ τῶν καθαρσίων ὠά, καὶ πρὸς τούτοις γε, [b] σηπίαν ὠμὴν, ἀποθανεῖν; ΚΥΝ. Πάλαι σοι παρέσκηκα, ὦ βελτίστη Κλωθοῖ. τί δέ με ἀδικήσαντα, τοσοῦτον [c] εἴασας ἄνω τὸν χρόνον; χεδδὸν γὰρ ὅλον μοι τὸ ἄτρακτον ἐπέκλωσας. καίτοι πολλάκις ἐπειράθην τὸ νῆμα λαθικόλας ἐλθεῖν· ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπως ἄρρηκτον ἦν. ΚΛΩΘ. Ἐφορόν σε καὶ ἰατρὸν εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων [d] ἁμαρτημάτων ἀπελίμπανον· ἀλλ' ἔμβαινε ἀγαθῇ τύχῃ. ΚΥΝ. Μὰ Δί', ἢν μὴ πρότερόν γε τουτονὶ τὸν δεδεμένον [e] ἐμβιβασώμεθα· δέδια γὰρ μή σε παρὰ μοῖραν δεόμενον

cim vero a latronibus interfecti ubi sunt, Mercuri? MERC. Adsunt saucii isti quos vides. Vin mulieres simul adducam? CLOTH. Sane: & naufragos, simul enim & eodem modo perierunt; & a febri confectos simul, & cum illis Agathoclem medicum.

7. Ubi autem Cynisscus ille Philosophus, quem cœna Hecates devorata, & ovis piacularibus, insuperque sepia cruda, mori oportuit. CYN. Olim tibi adsum, Clotho optima, ob quod vero peccatum meum diu adeo me apud superos reliquisti? fere enim totum mihi fusum glomeraveras: quamquam saepe tentarem abscisso huc venire: at illud nescio quomodo rumpi non poterat. CLOTH. Reliqueram te, ut inspector esses & medicus eorum quae peccant homines. Sed inscende, quod faustum felixque sit. CYN. Non prius, Hercule, quam vinctum huncce imposuerimus: metuo enim ne precibus te suis praeter fas moveat.

8. CLOTH.

a Πυρετοῦ] Τοῦ πυρετοῦ B. b Σηπίαν] Σηπίαν J. P. Fl. & reliqq. male. Σηπίαν B. P. & B2. Vid. supra Βίων πρ. c. 10. c Εἰάσας] Εἴας B. d Ἁμαρτημάτων] Πραγμάτων L. P. Angl. Nihil vero a vulgata abeunt Edd. & BC. e Ἐμβιβασώμεθα] Ἐμβιβασόμεθα B.

49. Τῆς Ἑκάτης] Ὡς ἔοικεν ἐν τῷ τῆς Ἑκάτης δείπνῳ, ταῦτα ᾠδεστάνει διάθεσιν. ἡ δὲ Ἑκάτη μία ἐστὶ τῶν παρ' Ἕλλησι θεῶν. ὧν δὲ λέγει ἐν οἷς ἐκαθήρατο. V.

55. Τὸν ἄτρακτον] Ἀντὶ τοῦ ὅλου τοῦ ἀτράκτου ἐκ μιᾶς ἐλάσεως. V.

58. Ἔφορον] Ἐπόπτην. G.

* Τῦ] Τὴν editum erat, tam manifesto errore, ut operae non sit lectorem monere unde correctio sit profecta.

cruciatum hac voce notari. Alterum autem supplicium, nolim crucem vertere, quae σταυρὸς est, & τῦ T figuram habet. Ἀπὸ τοῦ σκόλοπος acuti notio separari, puto, non potest. J.M.G.

Ibid. Τυμπάνου] Fustuario mulctatos. Τύμπανα γὰρ ξύλα οἷς τύπτουσι ἐν τοῖς δικαστηρίοις οἱ τιμωρούμενοι. A.V.

50. Ἑκάτης τὸ δεῖπνον] Vid. supr. Dial. mort. I. M. du S.

51. Σηπίαν ὠμὴν] Quo mortis genere fama est Diogenem ab humanis excessisse. J.Br.

Σηπίαν ὠμὴν] Sic antea βίων πρασ. J.B.

Σηπίαν] De hac historia supra dictum est, ad Β. πρ. c. 10. ubi recte omnes σηπίαν, quod & hic secuti Mss. Ox. & P. & B2. restituimus, cum in reliquis legeretur σηπίων. M. du S.

Σηπίαν ὠμὴν] Imitatus igitur est magistrum suum: jam adluserat in Vitarum auctione. J.M.G.

57. Ἐλθεῖν] Sic & venire pro mori, sive ad inferos venire, Propert. I. 14. 14. J.F.R.

Ibid. Ἰατρὸν — τῶν ἁμαρτημάτων] Sic ἰᾶσθαι pro liberare, sanare ab errore, noster infra in Gallo, c. 28. Ἐγώ σε ἰάσομαι ὦ Μίκυλλε. Et Fugit. c. 5. Ἢν μόνον ἰάσωσί μου τὰ γιγνόμενα οἴμοι. J.F.R.

59. Ἁμαρτημάτων] Angl. πραγμάτων. minus recte. J.B.

Ἁμαρτημάτων] Sic Ox. Cod. & Edd. omnes, pro quo in A. P. & L. πραγμάτων. Quod autem hic de Cynico, idem apud Diogenem Laërtium de Menedemo etiam Cynico, p. 162. E. praedicatur, qui Furiae habitu obambulans ajebat se peccatorum spectatorem ex inferis advenire. ἐριννύος ἀπολιπὼν χῶρον τόδ' ἦλθον, λέγων ἐπίσκοπος ἀφῖχθαι ἐξ ᾅδου τῶν ἁμαρτανομένων, ὅπως πάλιν κατιὼν ταῦτα ἀπαγγείλω τοῖς ἐκεῖ διάφορον. M. du S.

63. Ma-

8. CLOTH. Age videam, quis sit? MERC. Megapenthes Lacydis F. tyrannus. CLOTH. Inscende tu. MEG. Nequaquam, Clotho, Domina, sed paulum me redire ad superos patere; deinde mea tibi sponte veniam, vocante nemine. CLOTH. Quid vero est, cujus caussa redire cupis? MEG. Domum perficere mihi prius permitte: ex dimidia enim parte aedificatam reliqui. CLOTH. Nugas agis. Verum inscende. MEG. Non multum, o Parca, temporis oro. unum hunc diem manere mihi permitte, dum uxori de pecuniis aliquid mandem, ubi magnum thesaurum defossum habeam. CLOTH. Stat sententia: non potes consequi quod optas. MEG. Peribit igitur tantum auri? CLOTH. Non peribit: noli laborare. Megacles enim illud cognatus tuus accipiet. MEG. Heu quae ista contumelia! inimicus ille meus, quem socordia quadam non prius interfeci! CLOTH. Ille ipse: &

ΚΛΩΘ. Φέρ' ἴδω τίς ἐσῇ. ΕΡΜ. Μεγαπένθης ὁ Λακύδου, τύραννος. ΚΛΩΘ. Ἐπίβαινε σύ. ΜΕΓ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα Κλωθοῖ. ἀλλά με πρὸς ὀλίγον ἔασον ἀνελθεῖν. εἶτά σοι αὐτόμολος ἥξω, καλοῦντος μηδενός. ΚΛΩΘ. Τί δ' ἐστιν, ὅ χάριν ἀφικέσθαι θέλεις; ΜΕΓ. Τὴν οἰκίαν ἐκτελέσαι μοι πρότερον ἐπίτρεψον· ἡμιτελὴς γὰρ ὁ δόμος καταλέλειπται. ΚΛΩΘ. Ληρεῖς· ἀλλ' ἔμβαινε. ΜΕΓ. Οὐ πολὺν χρόνον, ὦ Μοῖρα, αἰτῶ, μίαν με ἔασον μεῖναι τὴν δὲ ἡμέραν, ἄχρις ἄν τι ᶠ ἐπισκήψω τῇ γυναικὶ περὶ τῶν χρημάτων, ἔνθα τὸ μέγα εἶχον θησαυρὸν καταορωρυγμένον. ΚΛΩΘ. Ἆρα οὐκ ἂν τύχοις. ΜΕΓ. Ἀπολεῖται ἦν χρυσὸς τοσοῦτος; ΚΛΩΘ. Οὐκ ἀπολεῖται. θάρρει τοῦτο ἕνεκα· Μεγακλῆς γὰρ αὐτὸν ὁ σὸς ἀνεψιὸς κατάλήψεται. ΜΕΓ. Ὦ τῆς ὕβρεως, ὁ ἐχθρὸς, ὃν ὑπὸ ῥαθυμίας ἔγωγε καὶ προαπέκτεινα; ΚΛΩΘ. Ἐκεῖνος αὐτός· καὶ ἐπιβιώσεται

65 Ἐπίβαινε σύ. ΜΕΓ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα Κλωθοῖ. ἀλλά με πρὸς ὀλίγον ἔασον ἀνελ- ἀπὸ ματος Z.
70 μοι πρότερον ἐπίτρεψον· ἡμιτελὴς γὰρ ὁ δό- καταλέλειπται. ΚΛΩΘ. Ληρεῖς· ἀλλ'
75 τῶν χρημάτων, ἔνθα τὸ μέγα εἶχον θησαυρὸν καταορωρυγμένον. ΚΛΩΘ. Ἆρα οὐκ ἂν τύχοις. ΜΕΓ. Ἀπολεῖται ἦν χρυσὸς τοσοῦτος; ΚΛΩΘ. Οὐκ ἀπολεῖται. θάρρει τοῦτο ἕνεκα· Μεγακλῆς γὰρ αὐτὸν ὁ σὸς ἀνε- ὁ Z.
80 ψιὸς καταλήψεται. ΜΕΓ. Ὦ τῆς ὕβρεως, ὁ ἐχθρὸς, ὃν ὑπὸ ῥαθυμίας ἔγωγε καὶ προαπέκτει- να; ΚΛΩΘ. Ἐκεῖνος αὐτός· καὶ ἐπιβιώσε- ται

ᶠ Ἐπισκήψω] Nihil hic variant Edd. J. F. P. Fl. H. S. Vid. notas.

65. Ἐπίβαινε] Τουτέστιν ἄπελθε εἰς τὸ πλοῖον. V.
70. † Ἡμιτελὴς] Εἰς Πρωτεσίλαον ‡ τὸν Ὁμηρικὸν ἀποσκήπτει. V.
76. Ἆρα οὖν] Ἔδοξεν. V. (κέκριται. B.)
82. Ἐπιβιώσεται] Ἐπιζήσεται. V.

† Ἡμιτελὴς] Hoc Scholion relatum erat in edit. ad verba ἀπολεῖται χρυσὸς. Sed ex G. mutavit Soulius, quod rursum non magni momenti, nisi praedicanda esset ejus industria, quae etiam verba τὸν Ὁμηρικὸν, magis necessaria, & quae in Impress. omissa erant, addidit ex V. J. F. R.
‡ Τὸν Ὁμηρικὸν] Sic C. Sed respicit tantum, non ridet; hinc mallem ἀποσκῆπτει. Melius etiam referetur ad μίαν ἡμέραν. M. du S.

63. Μεγαπένθης] De hoc Megapenthe tyranno nihil me unquam legisse memini, & alibi, credo, non invenitur mentio de eo facta. Ex nomine videtur Graecus; ex iis vero, quae infra dicit: ἐς τοσοῦτον ἐπιβιῶναι μέχρις ἂν ὑπαγάγωμαι Πισίδας, καὶ Λύδοις ἐπιθῶ τοὺς φόρους, videtur fuisse tyrannus cujusdam urbis in partibus Cariae vel Ioniae. Si quis de eo certiora docuerit, beabit: in eo enim fateor ignorantiam meam. J. P. a G.

67. Αὐτόμολος] *Ultro, sponte, a nemine accersitus.* J. Br.

70. Ἡμιτελὴς ὁ δόμος] Haec ad Homericum Protesilaum videntur spectare. J. Br.

Ἡμιτελὴς ὁ δόμος] Jam hac de re diximus in Dial. Mort. *Val. Flacc.* lib. 6.

Conjux miseranda Caïco
Linquitur & primo domus imperfecta cubili.

Sic postea ἀτελὴς μένει τὸ τεῖχος. J. B.

Ἡμιτελὴς.] Vid. supra *Dial. mort.* XIX. pr. M. du S.

74. Ἐπισκήψω] Hic, non ut in *Nigrin.* c. 17. *Tim.* c. 18. & in *Dial. Diog.* & *Alex.* sive Δ. XIII. & apud Æl. *Var. H.* XII. 49. *mandare* est, sed *indicare*; quod omnino observandum, vix enim eo sensu alibi reperias. Vid. Thucyd. II. 73. M. du S.

76. Ἆρα] *Placet. Sic visum est.* Æschyl. in Prometh. Ἆρα, ἢ δὴ γ' ἀλίπλοκτος. J. Br.

Ἆρα] Sic passim antea κέκριται, ἔδοξεν. J. B.

Ἆρα] *Hesych.* Ἆρα, ἁρμόδιον, ἢ παγίως δέδεται, ἢ κέκριται. F. G.

Ἆρα] *Hesychius:* ἆρα ἁρμόσθη, ἢ παγίως δέδεται, ἢ κέκριται. AE. M.

Ἆρα] Vid. supra Ἀναξ. c. 3. pr. M. du S.

ταί σοι ἔτη τεσσαράκοντα, καὶ μικρόν τι πρὸς, τὰς παλλακίδας, καὶ τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὸν χρυσὸν ὅλον σου παρειλήφαμεν. ΜΕΓ. Ἀδικεῖς, ὦ Κλωθοῖ, τὰμὰ τοῖς πολεμιωτάτοις προσνέμουσα. ΚΛΩΘ. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχῳ αὐτὰ ὄντα, ὦ γενναιόταλε, παρειλήφεις, ἀποκλείνας τε αὐτὸν καὶ [a] τὰ παιδία ἔτι ἐμπνέοντι διασφάξας; ΜΕΓ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν. ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν [b] ἐξήκει σοι ὁ χρόνος ἤδη τῆς κτήσεως.

superstes tibi erit annis quadraginta, & paullo amplius, pellices tuas nactus & vestem & aurum tuum universum. MEG. Injuriam mihi, Clotho, facis, quae res meas inimicissimis adtribuas. CLOTH. Nonne enim tu eadem, cum Cydimachi fuissent, accepisti, interfecto illo, & liberis ipsius in conspectu spirantis adhuc jugulatis. MEG. Sed jam quidem mea erant. CLOTH. Nunc igitur exit tibi possessionis tempus.

ΜΕΓ. Ἄκουσον, ὦ Κλωθοῖ, ἃ σοι ἰδίᾳ μηδενὸς ἀκούοντος εἰπεῖν βούλομαι· ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε πρὸς ὀλίγον· ἂν γάρ με ἀφῇς ἀποδρᾶναι, χίλιά σοι τάλαντα χρυσίου διασήμου δώσειν ὑπισχνοῦμαι σήμερον. ΚΛΩΘ. Ἔτι γὰρ [c] χρυσὸν, ὦ γέλοιε, καὶ τάλαντα ἀφ' μνήμης ἔχεις; ΜΕΓ. Καὶ τοὺς δύο δὲ κρατῆρας εἰ βούλει προσθήσω, οὓς ἔλαβον ἀποκλείνας [d] Κλεόκριτον, ἕλκοντας ἑκάτερον χρυσοῦ [e] ἀπέφθου τάλαντα ἑκατόν. ΚΛΩΘ. Ἕλκε

9. MEG. Audi Clotho, quae tibi soli, nemine audiente, dicturus sum. Vos vero paullum recedite. Si patiaris me aufugere, mille tibi auri signati talenta dare hodie promitto. CLOTH. Itaque adhuc aurum & talenta in memoria habes, ridiculum caput. MEG. Et duo crateres si vis, adjiciam, quos interfecto Cleocrito accepi, utrumque auri excocti & purissimi talentorum centum pondo. CLOTH. Ra-

a Τὰ παιδία]] Τὸν παῖδα B. b Ἐξήκει] *Marcil.* ἐξήκει, male. Sed recte pro vulgata faciunt Edd. & BC. B2. *H. P.* c Χρυσὸν] Χρυσίον B. d Κλεόκριτον] Θεόκριτον B. e Ἀπέφθου] Ἀπέμφθου Fl. male. Nil mutant vulgatam *J. P. H.* &c.

83. Καὶ μικρόν τι πρὸς] * Καὶ ἐν τούτοις. *V.* (ἢ τοὺς πρὸς τούτοις. C.)

91. Οὐκοῦν ἐξήκει] Ἀντὶ τῆς παρῆλθεν. ὅτω ἐν τῇ ἐξήκοντος φαμὲν χρόνου, ἀντὶ τῆς παρελθόντος. *V.*

96. Ἐπισήμου] Ἐσφραγισμένου. *V.*

2. Ἀπέφθου] † Εὐρίζου. *V.* (τῆς πολλάκις ἰψηθέντος ὅτι γενίζ ὀρύζου. C.)

* Καὶ ἐν τούτοις] Neque haec satis intellexisse videtur. *Coll.* paulo melius enarrant. *M. du S.*

† Εὐρίζ] Vid. LXX. Interpr. & lege Ὀζίζ. cui emendationi etiam assentitur Clar. *Gronov.* & *Coll. G.* confirmant.

83. Τί πρὸς] Sic Ἑρμ. c. 61. Sic *Dem.* 116. C. & 437. B. *M. du S.*

91. ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος] Ἐξήκει. *Th. M. Ibid.* Οὐκοῦν ἐξήκει] Accusat Clotho tyrannum Megapenthem rapinae bonorum Cydimachi, caedisque ipsius Cydimachi & liberorum ejus. Atqui se eorum fuisse ait ille dominum. *Itaque*, subjicit Clotho, *tempus possessionis tuae jam exactum est.* Κλω. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα ὦ γενναιότατε παρειλήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν, καὶ τὰ παιδία ἔτι ἐμπνέοντι ἐκσφάξας; Μεγαπ. ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν. Κλω. ἀκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος τῆς κτήσεως. Marcilius pag. 429. pro ἐξήκει legit ἐξήκει. Quid opus? Satis utique commode ἐξίεναι dicitur tempus circumactum, plane uti apud Latinos tempora ac dies dicuntur *exire* & *exiisse*, ubi ad finitum terminum venerunt. *Livius* IV. cap. 30. *Induciaeque inde, non pax facta; quarum & dies exierat, & ante diem rebellaverant.* c. 58. *Tempus induciarum cum Vejenti populo exierat.* Sic alibi saepissime. Scholiastes Graecus vulgatam Luciani lectionem confirmat. Ἐξήκει] ἀντὶ τῆς, παρῆλθεν. ὅτω ἐν τῇ ἐξήκοντος φαμὲν χρόνου. ἀντὶ τῆς, παρελθόντος. *J. J.*

Ibid. Ἐξήκει] Genuina haud dubie lectio, quam frustra vir doctus sollicitat. Proprium in ea re verbum, ut ex *Xen. Plut. Pausan.* & aliis patet. Sic *Livius* XXX. 24. 25. *diei exierat.* *M. du S.*

2. Ἀπέφθου] Sic interpretandum aurum ἕψητον ostendunt viri docti ad Polluc. III, 87. *J. M. G.*

7. Πέντε μόνας ἡμ.] Sanior haec lectio quam quae in Angl. Codic. πενήκοντα ἡμ. Solebant enim mortui in exorabulis suis a Plutone diem postulare, & ut plurimum πέντε. Sic in Dial. Mort. *J. B.*

12. Εὐο-

Rapite hominem. ſponte enim ſua inſcenſurus non videtur. MEG. Anteſtor vos. Imperfecta manent moenia & navale quae perfecturus eram, ſi vel quinque ipſos dies vivere adhuc licuiſſet. CLOTH. Omitte curam, ſtruet alius. MEG. Verum hoc quidem omnino aequum poſtulo. CLOTH. Quid illud eſt? MEG. Tantum ut ſuperſtes ſim, quoad Piſidas ſubegero, & Lydis tributa impoſuero, & monumentum mihi ipſi maximum excitavero, cui inſcribam, quot & quanta imperatoria in vita facinora ediderim. CLOTH. Heus tu, non jam diem unum poſtulas, ſed viginti fere annorum moram.

10. MEG. Verum vades vobis dare paratus ſum celeritatis & reditus. Si vultis vero ſuccedaneum vobis pro me dabo unicum filium meum. CLOTH. Quem ſaepe optabas, impure, eſſe tibi ſuperſtitem? MEG. Olim iſtud optabam, ſed nunc melius video. CLOTH. Veniet & αὐτόν· ἔοικε γὰρ οὐκ ἐπεμβήσεσθαι ἡμῖν ἐχόν.

MEΓ. Μαρτύρομαι ὑμᾶς, ἀτελὲς μένει τὸ τεῖχος, καὶ τὰ νεώρια. ἐξετέλεσα γὰρ ἂν αὐτὰ ὀπίσω [f] πέντε μόνας ἡμέρας. ΚΛΩΘ. Ἀμέλησον· ἄλλος τειχιεῖ. ΜΕΓ. Καὶ μὴν τοῦτόγε πάντως εὔγνωμον αἰτῶ. ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον; ΜΕΓ. Ἐς τοσοῦτον ὀπίσω εἶναι, μέχρις ἂν [g] ὑπαγάγωμαι Πισίδας, καὶ Λυδοῖς ὀπίσω τοὺς φόρους, καὶ μνῆμα ἑαυτῷ συναμείνεσθαι ἀναστήσας, ὀπιγράψω ὁπόσα ἔπραξα μεγάλα καὶ στρατηγικὰ [h] ἐν τῷ βίῳ.

ΚΛΩΘ. Οὗτος, οὐκ ἔτι [i] μίαν ἡμέραν αἰτεῖς, ἀλλὰ σχεδὸν εἴκοσιν ἐτῶν ἀριθμόν.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐγγυητὰς ὑμῖν ἕτοιμος παρέχομαι τὸν τάχους, καὶ τὸ ἐπανόδου· εἰ βέλεσθε δέ, καὶ ἀντάνδρον ὑμῖν ἀντ' ἐμαυτοῦ δώσω τὸν ἀγαπητόν. [k] ΚΛΩΘ. Ὦ μιαρὲ, ὃν ἤυχου πολλάκις ὑπὲρ γῆς καλαλιπεῖν; ΜΕΓ. Πάλαι ταῦτ' ηὐχόμην· νυνὶ δ' ὁρῶ [l] τὸ βέλτιον. ΚΛΩΘ. Ἥξει χαλεπός

Πέρσας C.R. et Z. ὑπαγωγὴν

ταῦλα Z.

ἀδεῖν a Z.

δὲ ὁρῶ Z.

[f] Πέντε μόνας] Πέντε καὶ δέκα P. & Angl. [g] Ὑπαγάγωμαι] Ὑπάγωμαι B. [h] Παρὰ] Sic Edd. & B. κατὰ J. & P. [i] Μίαν] Ταῦτα μίαν B. Sed reſpuunt pronomen reliqui, & Edd. [k] ΚΛΩΘ.] Deeſt in Fl. adeſt in P. H. & reliqq. [l] Τὸ βέλτιον] Articulus τὸ aberat a P. & Bz. male.

6. Νεώρια] Ὁ ναυσταθμὸς τῶν νεῶν. G.
9. Εὔγνωμον] Εὔλογον. V.
10. Εἰς τοσοῦτον] Ἐπὶ τοσοῦτον. V.
11. ‡ Ὑπάγωμαι] Ὑποτάξω. V.
19. § Αὔτανδρον] Ὅπωμα κύριον. V.

‡ Ὑπάγωμαι] Ἀπάγωμαι editum fuerat, male.

§ Αὔτανδρον] Quam incurioſe legerint hi Scholiaſtae, & hic locus documento ſit. M. du S.

12. Ἑαυτῷ] Lege ἐμαυτῷ. M. du S. Mutatione, ut videtur, neceſſaria; ſed quia Edd. & Codd. conſentiunt, ac pronomina interdum permutantur, ut alibi dico, nihil muto. J. F. R.

13. Ἐπιγράψω ὁπόσα] Eadem antea & in Toxar. & in Dipſad. tangit Theophr. Charact. περὶ μικροφιλοτιμίας. J. B.

17. Ἐγγυητὰς — τοῦ τάχους, καὶ τὸ ἐπανόδου] H. e. atque ſi celeris mei reditus ſponſores vobis dare paratus ſum. Per figuram ἐν διὰ δυοῖν dictum eſt τοῦ τάχους καὶ τὸ ἐπανόδου. Simili modo Ariſtoph. Plut. p. 37. Δῆλος δ' ἐστὶν — τῇ βαδίσει καὶ τῇ τάχει, pro τῇ βαδίσει ταχυτῇ. L. Bos.

20. Τὸν ἀγαπητόν] Amaſium meum. J. Br. Τὸν ἀγαπητὸν] Suadent plura ἀγαπητὸν hic unicum filium intelligi. Vota, quae vix in alium, quam in patrem conveniunt; id ipſum, quod, ἄνταυδρον ſuccedaneum dare vult, cujus ſuperſtitionis in ſacris libris veſtigia, denique quod ſucceſſor illum interficit, aemulum ſcilicet imperii & paternae necis ultorem metuens. J. M. G.

Τὸν ἀγαπητόν] Ἀγαπητὸν majuſcula litera non modo expreſſum erat in Pariſina; ſed & ibid. atque in Benedictina latine redditum Agapetum, quaſi nomen proprium viri eſſet; ſed non dubitavimus id cum Brodaeo in Miſcell. L. VIII. c. 12. & cum Geſnero adjective ſcribere. J. F. R.

23. Τὸ βέλτιον] Abeſt illud τὸ in Bz. & P. Agnoſcunt reliquae cum Mſ. Ox. Vid. Ῥητ. c. 8. & Συμπ. 23. M. du S.

25. Ἀνη-

νός σοι μετ' ὀλίγον, ὑπὸ τῷ νεωστὶ βασιλεύοντι ἀνῃρημένῳ.

ΜΕΓ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τοῦτό γε μὴ ἀντείπῃς ὦ Μοῖρά μοι. ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον; ΜΕΓ. Εἰδέναι βούλομαι [a] τὰ μετ' ἐμὲ ὅντινα ἕξει [b] τὸν τρόπον. ΚΛΩΘ. Ἄκουε. μᾶλλον γὰρ ἀνιάσῃ μαθών. τὴν σὴν γυναῖκά σοι Μίδας ὁ δοῦλος ἕξει, καὶ πάλαι δὲ αὐτὴν ἐμοίχευεν. ΜΕΓ. Ὁ κατάρατος, ὃν ἐγὼ πειθόμενος αὐτῷ, ἀφῆκα ἐλεύθερον. ΚΛΩΘ. Ἡ θυγάτηρ δὲ σὴ, [c] ταῖς παλλακίσι τοῦ νεωὶ τυραννοῦντος ἐγκαλαλεχθήσεσθαι εἰκόνες δὲ καὶ ἀνδριάντες, οὓς ἡ πόλις ἀνέστησέ σοι πάλαι, πάντες ἀναλελραμμένοι, γέλωτα παρέξουσι τοῖς θεωμένοις. ΜΕΓ. Εἰπέ μοι, τῶν φίλων δὲ οὐδεὶς ἀγανακτεῖ τοῖς δρωμένοις; ΚΛΩΘ. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος; ἢ ὅτῳ τινὶ αἰτίας δικαίας γενόμενος; ἀγνοεῖς ὅτι καὶ πάντες οἱ προσκυνοῦντες καὶ τὰ λεγόμενα καὶ πραττόμενα ἕκαστα ἐπαινοῦντες, ἢ φόβῳ, ἢ ἐλπίσι, ταῦτ' ἔδρων, τὴν ἀρχὴν ὄντες φίλοι, καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἀποβλέποντες; ΜΕΓ. Καὶ

ille tibi paullo post, ab eo qui nunc regnat sublatus.

11. MEG. Igitur illud certe non negabis mihi, Parca. CLOTH. Quid? MEG. Scire volo, quemadmodum post me mea se habitura sint. CLOTH. Audi, magis enim iis auditis lugebis. Uxorem tuam Midas habebit, servus, qui olim adulterio illi cognitus est. MEG. Sacerrimus homo, quem ego illi obsecutus manu misi. CLOTH. Filia tua in pellicibus ejus, qui nunc imperitat, adnumerabitur. Imagines vero & statuae, quas olim tibi posuit resp. eversae omnes, ludibrium praebebunt spectantibus. MEG. Dic mihi, amicorum nullus indigne fert ea quae fiunt? CLOTH. Quis enim amicus tibi fuit, aut qua justa causa fuisset? Ignoras, etiam qui adorabant te, & quaecumque diceres faceresve laudabant, eos universos, aut metu, aut spe quadam hoc fecisse, imperii tui amicos, & rationem habentes temporis? MEG. At illi libantes in convi-

a Τὰ] Iterum abest articulus in *Coll.* male. b Τὸν τρόπον] Rursum omissus erat articulus τὸν in *P.* & *Bs.* c Ταῖς παλλακίσι] Ταῖς νῦν παλλακίσι B.

28. Εἰδέναι βούλομαι μετ' ἐμὲ] Οἶμαι, θέλει, καὶ τὰ μετ' ἐμέ. G.

35. * Ἐγκαταλεγήσεσθαι] Συγκαταριθμήσεσθαι. *V.* (συναριθμήσεσθαι. C.)

40. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος] Δι' ἃς τοῦτον πᾶσαν τὴν τυραννίαν ἐμφανίζει ὑβρίσεις. καὶ † ὅπως οὐδὶς φίλος, ἀλλὰ κόλακες ‡ πάντες αὐτῶν, καὶ καιρὸν § ἐκτοπίσασι. *V.*

* Ἐγκαλαλογήσεσθαι] Immo ἐγκαλαλεχθήσεσθαι rectum erat. *M. du S.*

† Ὅπως] Ὅπῃ legebatur in Schol. edito, sed mutavit *M. du S.*

‡ Πάντες] Πάντως quoque male editum fuerat. *M. du S.*

§ Ἐξωνίσασι] Ex S. S. petita phrasis; quae huic est, *tempori servire.* *M. du S.*

25. Ἀνῃρημένῳ] *De medio sublatus.* *J. Br.*

35. Ἐγκαλαλαχθήσεσθαι] Scholiastes legit ἐγκαλαλογήσεσθαι. Eodem recidit utrumque. *J. J.*

43. Ἕκαστα ἐπαινοῦντες] Ut illud, *laudant convivae*, Convivae, ut hic, parasiti: dixerunt viri Clar. ad Pers. dixi ad illud *Petron. ut foris canares poëtam laudasti.* *J. B.*

49. Ὅλως] Illud ὅλος in *Junt.* vitium typothetarum esse, indicat comma quod post ὅλως tamen positum erat, in *Hagen.* punctum minus post ὅλως expressum est. In *Paris.* vero nulla aderat distinctio, quam si a *Juntina* sustuleris, habebis quidem lectionem commodam; sed vulgata tamen est melior. *J. F. R.*

Ibid. Ὀμῶ γὰρ ἦν ἐγώ] Jurant Parasiti per reges suos. *J. B.*

52. Ἐπιχθὲν] Φέρω. *J. Br.*

60. Ἐπὶ τάχιστα μὲ λοιθωρήσῃ εἰδὼ] Cum dicere debuisset ἐπεὶ ἀπέθανον, τοῦτο ποιήσας Ἀττικὸς χαρακτηρισμὸς Euripidi frequens: quod & notavit *Euripid.* Schol. *J. B.*

63. Γλυκέριον] Notant Grammatici Atticos ὑποκορίζεσθαι solere nomina secundae sic transformare, ut εὐπραξίαν, εὐφημίαν, γλυκερίαν, εὐπράξιον, εὐφήμιον, γλυκέριον. *J. B.*

64. Καινωνήκει] Vid. supra Deor. Dial. I. μισθὸν — καινωνήσας τῇ Νηρεΐδι. *M. du S.*

Καινωνήκει] Haec autem verba: (καὶ πάλαι δὲ, ἔφην,

viviis magna voce multa mihi & magna bona apprecari solebant, vicariam pro me mortem, si fas esset, subire parati omnes: & omnino per genium meum jurabant. CLOTH. Igitur apud unum illorum coenatus heri periisti. Ultimum enim quod oblatum tibi poculum est, illud ipsum huc te demisit. MEG. Hoc erat ergo, quod amarulentum quid gustabam. quo vero consilio haec fecit? CLOTH. Multa interrogas, cum inscendendum sit.

12. MEG. Unum me angit maxime, Clotho, propter quod cuperem vel pauxillum in lucem respicere. CLOTH. Quid vero illud est? videtur enim magnum quiddam esse. MEG. Cario servus meus, cum primum me vidit mortuum circa vesperam, cum ascendisset in conclave ubi jacebam, nactus opportunitatem; neque enim quisquam aderat, qui me custodiret, Glycerium pellicem meam, cum qua stupri consuetudinem olim, credo, habuit, ostio clauso, quasi nemine praesente, subegit: deinde cum expleviſſet libidinem,

μὴν σπένδοντες ἐν τοῖς συμποσίοις, μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἐπηύχοντό μοι πολλὰ καὶ ἀγαθά, προαποθανεῖν ἕκας ἑαυτοῦ ἕτοιμος, εἰ οἷόν τε εἶναι. καὶ [d] ὅλως, ὅρκος αὐτοῖς ἦν ἐγώ. ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν παρ' ἑνὶ αὐτοῦ χθὲς δειπνήσας, ἀπέθανες. τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθὲν, ἐκεῖνο θύρσι κατέπεμψέ σε. ΜΕΓ. Τοῦτ' ἄρα πικρόν τι ἡδύμελι. τί βουλόμενος δὲ ταῦτ' ἔπραξε; ΚΛΩΘ. Πολλά με ἀνακρίνεις· ἐμβῆναι δέον.

ΜΕΓ. Ἓν με πνίγει μάλιστα, ὦ Κλωθοῖ, διότι ἐπόθουν καὶ πρὸς ὀλίγον ἐς τὸ φῶς ἀνακύψαι πάλιν. ΚΛΩΘ. Τί δὲ τοῦτό ἐστιν; ἔοικε γάρ τι πραμέγεθες εἶναι. ΜΕΓ. Καρίων ὁ ἐμὸς οἰκέτης, ἐπεὶ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε, καὶ δείλαιος ἐψίαν ἀνελθὼν ἐς τὸ οἴκημα, ἔνθα ἐκείμην, σχολῆς οὔσης, (ἐδεῖς γὰρ οὐδὲ ἐφύλαττέ με) Γλυκέριον τὴν παλλακίδα μου, καὶ πάλαι δὲ, οἶμαι, κεκοινωνήκει, [e] ὀπισπασάμενος τὴν θύραν, ἐσπόδει, καθάπερ οὐδενὸς ἔνδον παρόντος· εἶτα ἐπειδὴ ἄλις εἶχε τῆς ὀπιθυμίας, ἀπιβλέψας ἐς ἐμὲ, σὺ

μεγα παμέγεθ Z. male

ἐφυλ. Z

κεκοινωνηκέναι Z.

παραγόντων Z add

εἶτ' ἐπειδὴ Z.

d Ὅλως,] Ὅλος, *f.* sola. e Ἐπισπασάμενος] Παραγαγὼν] B. C. Sed cum vulgata faciunt Fl. & B2. & P. &c.

60. Ἐπὶ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε] Ἐθος Ἀττικοῖς ἦν χρῆσθαι ἐπὶ τῶν ἀνυπερθέτως καὶ παρὰδοξα γινομένων. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν, ἐπὶ ἀπίθανον εὐθὺς τοῦτο ἐργάσαι, εἶπεν, ἐπὶ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε, ὡς καὶ ἄμαχον, ἐπὶ τάχιστά μοι ἐξεγένετο, τόδε τόδε ἔπραξα, ἀντὶ τοῦ ἅμα τῷ γενέσθαι εὐθὺς ἔπραξα. *V.*

63. Γλυκέριον] Ἀττικὰ ὑποκορίσματα ἅπερ ὡς ἐπίπαν εἰσὶν ἑταιρικὰ, Ἀμφίδιον. Φιλίτιον. Ψυχίδιον. Στρούθιον. Ἐράτιον. ** Πόλιον. Χρυσάριον, καὶ πάντα ὅσα τῇ τοῦ ὠδίνων φωνῇ κατὰ θήλειαν γένους †† καταγορεῖται. ὧν ὁ χαρακτὴρ ἀνωθεν ἐμφαίνει Ἀττικὸς· μεμφόμενος δὲ τὸν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ χρήσει ἢ Φάνιον, ἢ ‡‡ Ἀφρότιον. ἅπερ καὶ μέχρι τοῦ δεινὰν μόνον κλίνεται. *V.*

Γλυκέριον] Ὑποκαρυστικὸν τὸ γλυκερίας Ἀθηναίων ἔθει. αὐτοὶ γὰρ τὰ θηλυκὰ ὀνόματα ἔτως §§ παροξύνουσι, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν ἑταιρῶν· τὴν Εὐφημίαν λέγοντες Εὐφήμιον, καὶ τὴν Εὐπραξίαν Εὐπράξιον. ¶¶ *V.*

64. Κεκοινωνήκει] Γρ. καὶ κεκοινωνήκεσαν. *G.*

65. Ἐπισπασάμενος] Ἐπισύρας. ἀσφαλισάμενος. *V.* Ἐπιβαλλόμενος καὶ κλείσας. C. Ἐπισπασάμενος, ἐπισύρας, ἀσφαλισάμενος, ὡς ἀγαγών. *G.*

Ibid. Σποδεῖ] Τύπτειν. ὡς Ἀριστοφ. πολλάκις. κυρίως δὲ τὸ καθαίρειν τοὺς βωμοὺς τῆς σποδοῦ. καὶ τὸ ἐπὶ τῆς σποδοῦ βιτεῖν, ὡς ἐνταῦθα. &c. *G.*

Ibid. Ἐσπόδει] Ὑβρισικῶς ἀφροδισιάζειν. *V.*

¶ Τῦ] Γὰρ τῦ habebat Edit. *Cler.* sed delevit particulam γὰρ *M. du S.*

** Πόλιον] Mallem Πώλιον. *M. du S.*

†† Καταγορ.] Lege κατηγορεῖται. *M. du S.*

‡‡ Ἀφρότιον] Ridicule legebatur in edit. ἀζρότερον. Sed recte correxit *M. du S.*

§§ Παροξύνουσι] Quinque verba sequentia deerant in Edit. *Cler.* *J. F. R.*

¶¶ Ad verbum Γλυκέριον duo erant scholia in diversa loca distracta in *V.* quae conjuncta exhibeo. *J. F. R.*

μαι, κεκοινωνήκει) parenthesi inclusit idem in Edit. *Junt.* quod ad sensum recte; sed nolumus editionem hanc nimiis uncis onerare. *J. F. R.*

67. Ἀπολίψας ἐς ἐμὲ] Phrasis nostro familiaris, ut Cl. *Jens.* alibi ostendit. Sic ἀποβλέπειν, & βλέπειν πρός τινα & τι frequens pro oculos convertere in aliquem, vel aliquid, supra c. 11. Vel cupere, exspectare. Ep. ad *Hebr.* XI. 26. Ἀπέβλεπε γὰρ εἰς τὴν μισθαποδοσίαν.

σὺ μέντοι, φησὶν, ὦ μιαρὸν ἀνθρώπιον, πλη-
γάς μοι πολλάκις ἐδέν ἀδικοῦντι ἐνέτεινας,
κ' ταῦθ' ἅμα λέγων, παρέτιλλε τέ με κ' κτ'
κόρρης ἔπαισε· τέλος δὲ, πλατὺ χρεμψά-
μενος, κ' καλαπτύσας μ', κ' ἐς τ' τ' ἀσε-
βῶν χῶρον ἄπιθι [a] ἐπειπὼν ὤχετο, ἐγὼ δὲ,
[b] ἐνεπιμπράμην μὲν, οὐκ εἶχον δ' ὅμως ὅ,
τι κ' δράσαιμι/αὐτὸν, αὖ ἤδη κ' ψυχρὸς
ὤν. κ' ἡ μιρὰ δὲ παιδίσκη, ἐπεὶ ψόφον προ-
σιόντων τινῶν ἤκουσε, [c] σιέλῳ χρίσασα τὸς
ὀφθαλμὸς, ὡς [d] δακρύσασα ἐπ' ἐμοὶ, κω-
κύσασα, κ' τὸνομα βοηκαλουμένη, ἀπηλ-
λάτ[illegible]ο. ὧν εἰ λαβοίμην.....

ΚΛΩΘ. Παῦσαι ἀπειλῶν· ἀλλ' ἔμβη-
θι, καιρὸς ἤδη σε ἁπάντων ἐπὶ τὸ δικαστή-
ριον. ΜΕΓ. Καὶ τίς ἀξιώσει κατ' ἀνδρὸς
τυράννου ψῆφον λαβεῖν; ΚΛΩΘ. Κατὰ τυ-
ράννου μὲν οὐδείς, κτ' νεκρῷ δὲ ὁ Ῥαδάμανθυς,
ὃν αὐτίκα μάλα ὄψει δίκαιον, κ' κατ' ἀξίαν
ἐπιτιθέντα ἑκάστῳ τ' δίκην· [e] τὸ δὲ νῦν

me respiciens, tu quidem, inquit, impure homuncio, plagas mihi saepe nihil commerito inflixisti, & cum his dictis vellicavit me, & malas mihi percussit: denique pituitam lato screatu adductam in me cum exspuisset, & in impiorum loca abire me jussisset, discessit. Ego vero quamvis excandescens, non habebam quo ulciscerer hominem, qui exsanguis jam & frigidus essem. Scelesta vero puella, strepitu quorumdam supervenientium, animadverso, saliva madefactis oculis, quasi me lacrimasset, plorans & nomen meum appellans discessit. Quos ego si nanciscar!

13. CLOTH. Parce minis. sed inscende, tempus est, te jam ad tribunal venire. MEG. Et quis audebit contra virum tyrannum sumere tabellam? CLOTH. Contra tyrannum quidem nemo; contra mortuum vero Rhadamanthus, quem statim videbis justum, & juste de unoquoque pronunciantem. Jam vero moras diutius

a Ἐπειπὼν] Ἀπειπὼν B. ἐπιπὼν F. b Ἐνεπιμπράμην] Ἐμπιμπρ. Coll. & B. Sed cum vulgata facit Scholiast. c Σιέλῳ] Σιάλῳ L. Th. Mag. d Δακρύσασα] Δακρύουσα. B. & Fl. Sed vulgatam servant P. P. B2. &c. e Τὸ δὲ νῦν] Sic B. & Coll. Edd. omnes τὸ νῦν δὲ.

69. Ἐνίτεινας] Ἐπήγαγες. V.
70. Καὶ τ' κόρρης] Καὶ τ' κεφαλῆς. V.
71. Πλατὺ χρεμψάμ@] Τὸν σὺν τῷ σόμαλι σωναγαγὼν πτύελον*. V.
74. Ἐνεπιμπράμην] Ἐκαιόμ'ν, ἐμαινόμην. V.
80. Ὧν εἰ λαβοίμην] Καὶ τοῦτο δραμαϊκὸν τὸ μὴ † συντελεῖν ἐᾶσθαι τ' λόγον, ἀλλ' ὑποτίμησας, ἐνδεὲς ἔτι ὄντος, ὡς κ' σὺ τῷ βίῳ πολλάκις εἰώθει γίνεσθαι, ὑπὸ μείζονι κωλυσθέντος τοῦ λόγου. V.
85. Ὁ Ῥαδάμανθυς] Καὶ οὗτ@ υἱός ἐστιν, ὡς λέγουσι, τοῦ Διός. ἀφορίσθη δὲ ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐπ' οὗτ@, ἐπ. τὸ ἐκζητεῖν τὰς τ' τελευτησάντων πράξεις κ' τὰς εἰς ἀξίαν ἐπιτιθέναι δίκας. V.

* Πταρμέν@ C. prave, forsan scripserit πτυσάμεν@. M. du S.
† Συντελεῖν ἐᾶσθαι] Συντελεῖσθαι ἐᾶν. C.

Plura similia quoque dedit frater *Gul. Reitzius* in Belg. Graecisf. p. 446. Sed hic tantum est, *respicere*. J. F. R.

68. Μιαρὸν] Conf. notam clar. *Hemsterh.* ad *Timon.* §. 53. f. ubi frustra μικρὸν pro μιαρὸν, ex sola *Junt.* legi voluit *Soulius.* J. F. R.

72. Καὶ &c.] Confer infra Μισθ. c. 26. M. du S.

73. Ὤχετο] *E cubiculo exiit.* J. Br.

77. Σιέλῳ] At infra Ἀλιεῦ. c. 21. m. in Edd. legitur σιάλῳ. Quare & hic forsan sic legendum. Interim quia utrumque recte dicitur, vulgatam non movi, quia non tanti est. *Hesych.* Σίαλ@, σίελ@, ἀφρός. J. F. R.

78. Δακρύσασα] Ex variatione lectionis suspicor legendum δακρύουσα, quod utroque altero planius. J. F. R.

80. Ὧν εἰ λαβοίμην] *Scelerum suorum poenas ab his exigerem.* aut hoc aut hujusmodi quidpiam subintelligendum est. J. Br.

87. Τὸ νῦν δ' ἔχον] *Ut autem res sese nunc habent.* J. Br.
Τὸ δὲ νῦν ἔχον, μὴ ἀφῃτριοῦ] Legendum videtur, τὸ δὲ νῦν ἔχων μὴ ἀφῃτριοῦ. Nota vis hujus participii cum verbo. J. M. G.
Τὸ δὲ νῦν] Ut Cl. *Gesn.* conjecit, in duobus Mss. erat; ἔχον vero constans est, nec movendum. J. F. R.

89. Καὶ θοῦλον] Sic Homericus Achilles Odyss. A. J. Br.

91. Τὸ

tius nectere noli. MEG. Vel privatum me facito, Parca, pauperum unum, vel servum pro eo, qui rex nuper fui: ad vitam modo redire me patere. CLOTH. Ubi ille cum clava? & tu Mercuri, pede illum intro trahite: neque enim sponte intraverit. MERC. Sequere jam, fugitive, adsume hunc portitor, & illum alterum: utque tuto *id fiat*, hic sane ad malum adligabitur. MEG. Atqui loco primo adsidere me oportet. CLOTH. Quid ita? MEG. Quod me hercule, tyrannus fui, & satellites decies mille habui. CLOTH. Et non juste barbam tibi vellit Cario, scaevo adeo mortali? Amaram igitur tyrannidem habebis, clava hujus subinde gustanda. MEG. Audebit quippe Cynisscus intendere mihi baculum? Non ego te nuper, cum procax nimium & asper esses, & increpare me ausus, vix continebar quin clavis adfigerem. CLOTH. Propterea & tu nunc ad malum defixus manebis.

ἔχον, μὴ ἀφῇτε. ΜΕΓ. Κἂν ἰδιώτην με ποίησον, ὦ Μοῖρα, τὸν πενήτων ἕνα, καὶ δοῦλον ἀντὶ τοῦ πάλαι βασιλέως· ἀναβιῶναί με ἔασον μόνον. ΚΛΩΘ. [f] Πῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον, ᾧ σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ; σύρετ' αὐτὸν εἴσω τοῦ τρόδος. ὡς ἂν ἐμβαίη ἐκών. ΕΡΜ. Ἔπου νὴ δραπέτα· δέχου τοῦτον σὺ τορθμεῦ, καὶ τὴν δεῖνα· ὅπως ἀσφαλῶς ἀμέλει πρὸς τὸν ἴσον δεδήσεται. ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐν τῇ προεδρίᾳ καθέζεσθαί με δεῖ. ΚΛΩΘ. Ὅτι τί; ΜΕΓ. Ὅτι, νὴ Δία, τύραννος ἦν, καὶ δορυφόρους εἶχον μυρίους. [g] ΚΛΩΘ. Εἶτ' ὦ δικαίως σε παρέτιλλεν ὁ Καρίων, ὄντως σκαιὸν ὄντα; σμικρὰν δ' ἐν τῇ τυραννίδα ἔξεις, γευσάμενος τῆς ξύλου. ΜΕΓ. Τολμήσει γὰρ Κυνίσκος [h] ἐπαναπείσασθαί μοι τὸ βάκτρον; οὐκ ἐγώ σε πρώην, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν καὶ τραχὺς ἦσθα καὶ ὀλιγωρητικός, μικροῦ δεῖν προσπατάλευσα; [i] ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν μενεῖς καὶ σὺ τῷ ἴσῳ προσπεπαταλθυμένος.

MIK.

f Πῦ δὲ ὁ] Πῦ δὲ ἐστὶν B. & Fl. Sed omittunt ἐστὶ *J. P. B2.* &c. *g* ΚΛΩΘ.] Κλω. *J.* Sed K. simpliciter Fl. unde & KY. personam possis facere. *h* Ἐπαναπείσασθαι] Ἐπαναπείσεσθαι. B. *i* ΚΛΩΘ.] K. Fl. quod aeque person. Ku. Cynisci significare potest.

92. Εἴσω τοῦ τρόδος] Τουτέστι, κατὰ τοῦ τρόδος. *V.* (ἢ, ἀπὸ τοῦ τρόδος. C.)

94. Καὶ τὸν δεῦρο ὅπως] Καινταῦθα ‡ ἐλλείπει Ἀθηναίων ἔθει, τὸ φροντίζει, ἢ σκοπεῖ. *V.*

6. § Προσπατάλδυσα] Εἰς πάσαλον ἔδησα, ἀντὶ τοῦ ἀνεσταύρωσα. *V.*

‡ Ἐλλείπει] Ἔλλειπεν legebatur in impresso, & omissa erant postrema illa verba ἢ σκοπεῖ, quae addidit ex V. *M. du S.*

§ Προσπατ.] Προσπατάλευσι, editum fuerat; item mox ἔδυσα pro ἔδησα, & ἀνεσαύρωσι pro ἀνεσταύρωσα, quae correxit *M. du S.*

91. Τὸ ξύλον] *Quo*, nisi cymbam conscendas, *vapulabis*. *J. Br.*

Τὸ ξύλον] Confer supra c. 4. pr. & non semel alibi. *M. du S.*

94. Τὸν δεῦρο] Cynicum designare videtur. *M. du S.*

95. ΧΑΡ. ἀμέλει] Sic interpungendum duximus. Judicent alii. Scriptura omnium quotquot videre licuit, codicum, aliter, nempe, ἀσφαλῶς ἀμέλει. Haec cum scripsissem video *Vorstio* eadem placuisse, qui margini sui codicis haec adscripsit: [*hic pone novam personam.*] Et omnino in P. legitur, non quidem ΧΑΡ. uti primo conjeceram, sed KY. *M. du S.*

Ἀσφαλῶς ἀμέλει] Ἀσφαλῶς, χάρων, ἀμέλει legendum contendit *Soulius*, & post ἀμέλει duo puncta adposuerat, KY. adscribens. Frustra. Nam ἀμέλει adverbialiter hic accipiendum, pro *nimirum*, ut seq. c. 14. post med. Vel ut c. 18. ἀμέλει γράψομαί σε παρανόμων ἐπὶ τῷ Ῥαδαμάνθυϊ. Ubi vertitur in *Par. Age age ut lubet, equidem tibi diem dicam apud Rhadamanthum.* Non male, quod ad sensum, nec tamen praecise ad Graeca, quae orationem non dispescunt in duo membra. *J. F. R.*

99. KY. Εἶτ' ὦ] Verba haec in Edd. *Parcae* tribuuntur. Rationem emendationis nostrae ex sequentibus sumito. In Fl. una extat litera K. hinc festinantium operarum error. Mox iterum ante τοιγαροῦν pro ΚΛΩΘ. repone KY. *M. du S.*

6. Προσπατάλδυσα] Megapenthes intentari sibi ab Cynisco quopiam videns verbera, dicit ei, οὐκ ἐγώ σε πρώην, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν, καὶ τραχὺς ἦσθα, καὶ ἐπιτιμητικὸς μικροῦ δεῖν προσπατάλδυσα; *Nonne ego te nuper, quod valde liber & aspere ageres, ac idemtidem objurgares, cruci propemodum affixi?* Graecus interpres, Προσπατάλδυσα] Εἰς πάσαλον ἔδυσα, ἀντὶ τοῦ, ἐπε-

ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κλωθοῖ, ἐμοῦ δὲ ὐδεὶς ὑμῖν λόγος; ἢ διότι πένης εἰμὶ, ἀφ' τοῦτο καὶ τελευταῖον ἐμβῆναί με δεῖ; ΚΛΩΘ. Σὺ δὲ τίς εἶ; ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος. ΚΛΩΘ. Εἶτα ἄχθῃ βραδύνων; οὐχ ὁρᾷς ὁπόσα ὁ τύραννος ὑπισχνεῖται δώσειν, ἀφεθεὶς ταχὺς ὀλίγον; θαῦμα γοῦν ἔχει με, εἰ μὴ ἀγαπητὸν καὶ σοὶ ἡ ἀφορμή. ΜΙΚ. Ἄκουσον ὦ βελτίστη Μοιρῶν· ἐμὲ γάρ μου ἡ τοῦ Κύκλωπος [a] ἐκείνου εὐφραίνει δωρεὰ, [b] τὸ ὑπισχνεῖσθαι, ὅτι τελευταῖον ἐγὼ τὸν Οὖτιν καταφάγομαι. ἂν τε γοῦν πρῶτον, ἂν τε τελευταῖον, οἱ αὐτοὶ ὀδόντες [c] παραμένουσιν. ἄλλως τε, ἐπ' ὁμοίᾳ τἀμὰ τοῖς τοῦ πλουσίων. ἐκ ἀφαμέτρου γὰρ [d] ἡμῖν οἱ βίοι, φασίν· ὁ μὲν γὰρ τύραννος, εὐδαίμων εἶναι δοκῶν καὶ βίον, φοβερὸς ἅπασι, καὶ φιλάργυρος, ἐπλιπὼν χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ [f] ἀργύριον, καὶ ἐδέσματα, καὶ ἵππους, καὶ δεῖπνα, καὶ παῖδας ὡραίους, καὶ γυναῖκας εὐμόρφους, εἰκότως ἠνιᾶτο, καὶ [g] ἀποσπώμενος αὐτῶν ἤχθετο. ἐγὼ οἶδ' ὅπως καθάπαξ ἰξῷ τινι προσέχει τοῖς τοιούτοις ἡ ψυχὴ, καὶ οὐκ ἐθέλει ἀπαλλάττεσθαι ῥᾳδίως. ἀλλὰ ἐμοὶ μὲν ἐκ ἀφαμέτρου τὰ τῶν βίων ἐστὶν, ἐπεὶ καὶ πένης εἰμὶ, καὶ ἐν ὀλίγῳ τὸν πάντα χρόνον διατρίβω, καὶ ἐν ἀσφαλεῖ τὸ μὴ φοβεῖσθαι τοὺς ἐπιβουλεύοντας, καὶ τὸ μὴ ἐπιθυμεῖν πολλῶν, καὶ τὸ μὴ ἀποσπᾶσθαι τούτων, καὶ τὸ μὴ ἀλγεῖν ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ, καὶ τὸ μὴ ἐπιβουλεύεσθαι ὑπὸ τῶν ἐπιβουλευόντων, καὶ τὸ μὴ ἐπιθυμεῖν πολλῶν, καὶ τὸ μὴ ἀποσπᾶσθαι τούτων, καὶ τὸ μὴ ἀλγεῖν ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ, καὶ τὸ μὴ ἐπιβουλεύεσθαι ὑπὸ τῶν ἐπιβουλευόντων,

14. MIC. Dic mihi, Clotho, mei plane nulla a vobis habetur ratio? An quod pauper sum, ideo ultimo etiam inscendendum mihi est? CLOTH. Tu vero quis es? MIC. Sutor Micyllus. CLOTH. Et gravaris moram? non vides quanta daturum se pollicetur tyrannus, ad exiguum tempus si dimittatur? miror igitur, nisi tibi etiam grata videtur mora. MIC. Audi, Parcarum optima. Non sane illud me Cyclopis munus delectat, cum promittit, ultimum ego Utin devorabo: sive primum enim sive ultimum iidem dentes manent. Caeterum nec par mea ac divitum ratio est. e diametro enim oppositi nobis vitae genera. Tyrannus quippe felix cum videretur in vita, metuendus omnibus & conspicuus, relicto auro illo tanto atque argento, & vestibus, & equis, & coenis, & pueris speciosis, formosisque mulieribus, non absurde angebatur, se ab illis abstrahi, & ferebat graviter. Nescio enim quomodo velut viscо quodam talibus adhaeresci animus, nec facile ab illis vult discedere, qui-

a Ἐκείου] Sic P. & L. Ἐκείη male Edd. *J.* P. *B*2. Fl. & *S.* † ὁ τὸ ὑπισχ.] Deest in P. c Παραμένουσιν] Μὴ παραμένουσιν. B. d Ἡμῶν] Ἡμῖν O. † τὸν] *J.* sola articulum vitiose exprimit, τῶν. f Ἀργύριον] Ἄργυρον B. g Ἀποσπώμενος] *J.* ἀποσπόμενος media-correpta, vitiose. Sed recte B. Fl. P. *B*2. &c.

16. Ἀγαπητὴ] Ἀντὶ ἀρκιτὴ, ἐπιτόθητος. V. (ἀδιάπ. C.)
17. Ἡ τοῦ Κύκλωπος] Ὁ Κύκλωψ πρὸς τὸν Ὀδυσσέα ἐν τῷ σπηλαίῳ φησίν, * σοὶ χαρίζομαι τοῦτο ὅτι μοι † πάντας ὕστερον σὲ ἐδόμην. τοῦτο δὲ καὶ ὁ Μίκυλλος φησὶν, ὅτι ἐφ' ὅσον ὁ θάνατος γίνεται, τί μοι ὠφελεῖ τὸ ἀποθανεῖν ὕστερον; Οὗτις δὲ λέγει τὸν Ὀδυσσέα, ὅτε μὲν ἑαυτὸν Ὀδυσσεὺς καλεῖ ἀφαιρῶν τὸν Κύκλωπα. V.
19. Ὅτι πυμάλιον] Ἔσχατον. V.

* Σοὶ] Ὅτι. V.
† Πάντας] Sic habet C. Edit. σώσειν.
‡ Ἐν τῷ] Ἐκ τῆς ἐπιτόθης legebatur in Edit. sed mutaverat *M. du S.*
§ Μείζων . . . λέγεται] Διὰ τῆς κίστης ἐκάστη διάμετρος λέγεται editum erat, sed ita dedimus ut ex Cod. V. idem correxit, simul adnotans, μείζων δ. τ. κ. ὅτις καὶ mendose alibi legi, non tamen addens in quo *Cod.* nec refert, quia falsum est. *J. F. R.*
¶ Ἀπὸ τούτε ὧν] Et sic dedit idem, pro ἀπὸ τοῦ τε πάνυ, quod habebant Scholia impressa.

22. Ἐκ ἀφαμέτρου] Τὸ λόγιον ἐστὶ τοῦ πάνυ ἀφορήτου. εἴληπται δὲ ‡ ἐκ τῆς ἐπιτόθης χήματος τοῦ πάλαι· ἐπ' οἰκίου γὰρ πάσαν τὴν τιμιωτάτην αὐτοῦ οὐσίαν § μείζονα ἡ ἀφ' τοῦ κίστου· ἥτις ἐκ ἀφαμέτρου λέγεται ¶ διὸ τοῦτο ἐν τῷ πάνυ ἀφορήτου λέγει ἐκ ἀφαμέτρου. V.
29. Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως] Καινοπρεπὴς τοῦτο· ἐκ οἶδα γὰρ ὅπως δίον εἰπεῖν· ὁ δὲ ἐ γὰρ οἶδ' ὅπως εἴρηκε. V.
30. Προσέχηται] Κρατεῖται. V.

ἀποσαφῶσαι. Sic legendum. Perperam in editione pro primis tertiae dantur personae; ἔδωσι pro ἔδωσα, &c. *J. F.*
15. Θαῦμα γοῦν ἔχει με] *Hom.* Od. K. 326. *M. du S.*
18. Δωρεὰ] Od. Υ, 389. *J. M. G.*
19. Οὖτιν] Vid. *Hom.* Odyss. I. 368. Οὖτιν ἐγὼ πύμαλον ἔδομαι μετ' ἄλλοισιν. *Nominem*, i. e. Ulyssem, *ego extremum edam, post suos socios.* Indicat etiam *Brod.*

quibus olim illiquefacta velut voluptate solutus fuerit. Potius illud quasi nescium rumpi vinculum est, quo devinciri eos contigit. Quin si quis vi illos abducat, ejulatus tollunt, & cum audaces sint caetera, meticulosi ad hanc ferentem ad inferos viam deprehenduntur. Itaque conversi retro ad ea, quae a tergo sunt, ut invenusti amatores e longinquo certe adspicere ea, quae in vita sunt, cupiunt, qualia ineptus ille modo factitabat, qui & in via fugam tentarit, & hic te fatigarit precibus.

15. Ego vero, quippe qui nullum in vita pignus haberem, nec agrum, nec domus plures, nec aurum, nec instrumentum, neque gloriam, neque statuas, non est mirum quod succinctus fui, & ad primum Atropi nutum laetus, abjecto scalpro & coriis, crepidam adhuc in manibus habens, exsilii statim, ut eram discalceatus, ac non abluto prius atramento, sequutus sum, vel pracivi potius, ad anteriora prospiciens: neque enim quidquam eorum quae a tergo erant advertit me & revocavit. Et Hercules, jam pulchra esse vestra

τεσθαι ῥᾳδίως, ἅτε αὐτοῖς πάλαι προστετηκυῖα· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἄῤῥηκτός τις ἦτος ὁ δεσμός ἐστιν, ᾧ διδέαζ ξυμβέβηκεν αὐτές· ἀμέλει κἂν ἀπάγῃ τις αὐτὺς μὴ βίᾳ, ἀνακωκύουσι καὶ τἄλλα ὄντες θρασεῖς, δειλοὶ πρὸς ταῦτα εὑρίσκονται· καὶ τὸ μὲν εἰς τὴν Ἅιδου φέρουσαν ὁδὸν ὀπισθρέφουσι γῆν εἰς τὰ πίσω, ὥσπερ οἱ δυσέρωτες, καὶ πόῤῥωθεν ἐπιβλέπειν τὰ ἐν τῷ φωτὶ βέλτιστα, οἷα ὁ μάταιος ἐκεῖνος ἐποίει· καὶ ὧδε καὶ τὸν ἰδόντα ἐπιδιδράσκειν, κἀνταῦθά σε καταλιπαρεῖν.

Ἐγὼ δὲ, ἅτε μηδὲν ἔχων ἐνέχυρον ἐν τῷ βίῳ, οὐκ ἀγρὸν, οὐ σωρὸν οἰκίαν, οὐ χρυσὸν, οὐ σκεῦος, οὐ δόξαν, οὐκ εἰκόνας, εἰκότως εὔζωνος ἦν. καὶ πειθὴς μόνον ἡ Ἄτροπος ἐνθυσέμοι, ἄσμενος ἐπῤῥίψας τὸ σμίλην καὶ τὸ κάτλυμα, κρηπῖδα τινὰ ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων, ἀναπηδήσας εὐθὺς ἀνυπόδητος, οὐδὲ μελαίνηρίαν ἐπενιψάμενος εἰπόμην. μᾶλλον δὲ ἡγεμὼν ἐς τὸ πρόσω ὁρῶν. οὐδὲν δέ με κατόπιν ἐπέτρεφε, καὶ μελεκάλει. καὶ, νὴ Δί', ἤδη καλὰ τὰ παρ' ὑμῖν πάντα ὁρῶ. τό,

πάτω Σ.
καὶ ἱκετεύσοι.
καὶ add. C. R.
μὴ ἐκινδύνευσεν, πορεύεσθαι.
χρηπίδα γάρ τινα ἐν ταῖν χεροῖν εἶχον γὰρ C. R. Z.
πάντ' ὁρῶ C.

h Ἀνακωκύουσι] Ἀνακωκύουσι Φ ἱκετεύουσι B. & Fl. A ceteris abest ἱκετεύουσι, neque comparet in *J. P.* nec *B2.* *i* Κρηπῖδα] Κρηπῖδα Anap. Pell. *k* Ἀνυπόδητος] Ἀνυπόδητος B. Sed nihil a vulg. abit Fl. *B2. H. P.* &c.

32. Προστηλωκυῖα] ** Προστηλωκυῖα. προστακεῖσα. ἐπιθυμητικῶς ἔχουσα. *V.*
39. Οἱ δυσέρωτες] Οἱ πάνυ ἐρῶντες. *V.*
42. Καὶ ἐπιβλέπειν] Παρακαλῶν. *G.*
44. Οὐ σωροὶ οἰκίαι] Τὰ νῦν ἐπαυλικὰ λεγόμενα. *V.*
46. Εὔζωνος ἦν] Ὁ ταχὺς, καὶ ὀξέως βαδίζων. *V.* (ἰλαφρὸς, C.)
47. Σμίλιον] Σμίλη, ἐργαλεῖον σκυτοτομικὸν. *G.*
48. Κρηπῖδα] Ὑπόδημα. *V.*
51. Εἰς τὸ πρόσω ὁρῶν] Τουτέστιν οὐχ' ὥσπερ οἱ πλούσιοι εἰς τὰ ὀπίσω ἰθαίρουν, ὡς †† ἐπιθυμῶν τῶ φωτός. *V.*

** Προστηλωκυῖα] Non agnoscunt hanc vocem C. *M. du S.*

†† Ἐπιθυμῶν] Ἐπιθυμῶντες legebatur in Impress. sed mutavit *M. du S.*

Brod. Miscell. L. VIII. c. 12. hunc vers. in Odyss. I. quaerendum. *J. F. R.*

22. Ἐκ διαμέτρου] Erasmi Chiliades in adagio. *Ex diametro oppositum.* *J. Br.*
Ἐκ διαμέτρου ἐρῶν οἱ βιοῖ] Mss. ἐμοῖ. Proverb. ἐκ πάνυ διαφόρων. *J. B.*

29. Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως] Interpunguntur hunc locum Grammatici, & dici volunt οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως. *J. B.*

30. Προσιχθῆναι] Forsan *Lucian.* dederit προσιχτεῖναι, quod hic efficacius videtur, ut apud *Aristoph.* Plut. 1097. Ὥσπερ λιτὰς τῷ μειρακίῳ προσιχθῆναι. *Instar ostreae adolescenti adfixa est.* Non tamen moveo vulgatam, nam in eadem locutione προσιχτὸς etiam adhibet idem *Vesp.* 105. *J. F. R.*

35. Ἀμίλει] Vid. supra c. 13. m. hujus Dial. *J. F. R.*

39. Ἀποβλέπειν] Hoc est quod *extrema linea amare* dicit ille Terentianus Phaedria, Eun. 4, 2, 12. *J. M. G.*

48. Κρήπιδα] Vid. interpretem *Aristoph.* *A. V.*

τό, τε γὰρ ἰσοτιμίαν ἅπασιν εἶναι, καὶ μηδένα ὑπὲρ πλησίον ἀφαίρειν, ὑπερήδιστον ἔμοιγε δοκεῖ. τεκμαίρομαι δὲ μηδ' ἀπαιτεῖσθαι χρέα τοὺς ὀφείλοντας ἐνταῦθα, μηδὲ φόρους ὑποτελεῖν· τὸ δὲ μέγιστον, [a] μηδὲ ῥιγοῦν ὑπὸ χειμῶνος, μηδὲ νοσεῖν, [b] μηθ' ὑπὸ τῶν δυνατωτέρων ῥαπίζεσθαι. εἰρήνη δὲ πᾶσα, καὶ τὰ πράγματα ἐς τοὔμπαλιν ἀνεστραμμένα· ἡμεῖς μὲν γὰρ οἱ πένητες, γελῶμεν, ἀνιῶνται δὲ καὶ οἱ μώζουσιν οἱ πλούσιοι.

videre omnia. Quod enim aequo omnes honore sunt, neque quisquam super alium eminet, supra sane quam dici potest, jucundum mihi videtur. Arbitror autem, neque aes alienum reposci hic debitores, nec tributa pendere; & quod maximum, neque frigere per hiemem, nec aegrotare, nec pulsari a potentioribus. Pax vero ubique, & res plane in contrarium versae: nos enim ridemus pauperes, at illi divites afflictantur & plorant.

ΚΛΩΘ. Πάλαι ἦν σε ὦ Μίκυλλε γελῶντα ἑώρων· τί δ' ἦν ὅ σε μάλιστα ἐκίνει γελᾶν; ΜΙΚ. Ἄκουσον, ὦ τιμιωτάτη μοι θεῶν· παροικῶν ἄνω τυράννῳ, πάνυ ἀκριβῶς ἑώρων τὰ γιγνόμενα ὑπ' αὐτοῦ, καί μοι ἐδόκει τότε ἰσόθεός τις εἶναι. ὅτε γὰρ πορφύρας τὸ ἄνθος ὁρῶν, ἐμακάριζον, καὶ τοὺς ἀκολουθούντων τὸ πλῆθος, καὶ τὸ χρυσοῦν, καὶ τὰ λιθοκόλλητα ἐκπώματα, καὶ τὰς κλίνας τὰς ἀργυρόποδας· ἔτι δὲ καὶ ἡ κνίσα ἡ τῶν σκυθιζομένων ἐς τὸ δεῖπνον, ἀπέκναιέ με·

16. CLOTH. Hoc est, quod diu te ridere observavi, Micylle. Quid vero est, quod risum tibi movit maxime. MIC. Audi, veneranda mihi maxime Dearum. Cum apud superos vicinus essem tyranni, accurate, quae fierent ab illo observavi, & videbatur mihi nonnumquam par Diis esse. Quippe florem purpurae quum viderem & ministrantium multitudinem, & aurum & pocula gemmis distincta, & lectos aureis fultos pedibus, beatum hominem praedicabam: enecabat me porro nidor

a Μηδὲ] Μὴ δὲ *F. H. S.* & hic & ubique hac periodo, μηδὲ *P.* μὴ ῥιγοῦν, omisso δὲ *B.* b Μηθ'] Μὴ δ'. *B.*

58. Τὸ δὲ μέγιστον] Τὸ ἰχυρότερον. *G.*

61. Ἐς τὸ ἔμπαλιν] Τουτέστιν ἐναντίως τοῖς γινομένοις ἐν τῇ ζωῇ. *V.*

73. Καὶ ἡ κνῖσα] Ὁ καπνὸς. *V.*

74. Ἀπέκναιέ μοι] Ἀντὶ τοῦ ναθρότερόν μοι ἐς τὸ ζῆν διετίθει, ἢ ὅτι τρόπον τινὰ ἐκάστοτε καὶ † ἡμᾶτ . . , καὶ πυκνῶς ἔχειν ἐποίει, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀπώλυεν ἢ διέφθειρεν ἅτε γὰρ Πλάτων χρῆται τῷ ῥήματι τούτῳ. *V.* (Ibid. post alterum Scholion intermissum repetitur: Ἀπέκναιέ μοι] Ἐφθενεύ μοι.)

* Ἐμμᾶτ.] Ἡμμάτει editum erat; sed in V. est ἰμᾶτ. i. e. ut ego conjicio, ἰματᾶ. Ex sagaci tamen conjectura in A. ἡμμάτει editum est. *M. du S.*

54. Ἰσοτιμίαν] Hanc apud inferos aequalem honoris sedem, sic alibi vocat in Dial. Mort. & postea p. 231. & passim. *J. B.*

59. Μηθ' ὑπὸ] Ita recte Mss. Ox. Impressi μηδ' ὑπό. *M. du S.*

Μήθ' ὑπὸ] An non cogitavit igitur *Soulius* aeque μήτε dici ac μηδέ? Cum vero illud μηθ' sit a μήτε, recte per θ scribebatur, ob sequentem adspiratam. *Hom.* Il. H. 401. Μήθ' Ἑλένῳ — & alibi, quod pluribus non probo, quia ex Grammaticorum canonibus notum. Sic ὐδέ & οὔτε, quorum posterius similiter eodem casu fit οὐθ'. *Theogn.* 178. — οὐθ' ὡρῃσι δύναιμι. At non ignoravit hoc noster; verum quia bis μηδὲ praecessit, etiam tertio loco idem voluit substituere, quod tamen minus necessarium credo, quin hic vel melius μηθ', quoniam id proprie signif. *neque*, cum μηδὲ sit, *non vero*, licet etiam saepe confundantur, nulla sensus differentia. Sic post οὐδὲ quoque recte sequitur οὔτ' apud nostrum de *Merc. cond.* c. 4. Οὐδὲ γὰρ ἂν πειθεῖεν, οὔτε — quamvis frequentius οὔτε — οὔτε repetitum reperias. *J. F. R.*

61. Τὸ ἔμπαλιν] Ms. εἰς τὸ ἔμπαλιν, ταυτέστιν ἐναντίως τοῖς γινομένοις ἐν τῇ ζωῇ. *J. B.*

67. Ἄνω] *Apud superos.* *J. Br.*

70. Πορφύρας ἄνθος] Ἄνθος de re qualibet ridente, ut ἄνθος ὥρας. Sic apud *Homer.* ἄνθος πυρός·

Αὐτὰρ ἐπεὶ πυρὸς ἄνθος ἐπαρτήλιος, πωτᾶται δὲ φλοιός.

A quo *Philostr.* in Scamand. *Æschyl.* Prometh. vincto τὸ σὸν γὰρ ἄνθος.

72. Κλίνας ἀργυρόποδας] Potest sumi ἁπλῶς, ut in Somnio & alibi, potest etiam significare λευκόποδας, ut ἀργυρόπεζα, λευκόπους, ut apud *Catul.* Epithal. Jul. & Manlii.

dor eorum quae in coenam illi parabantur, adeo quidem, ut ille egressus mortalium sortem ac ter beatus mihi videretur, ac tantum non pulchrior excelsiorque reliquis cubito ipso regio: sublatus fortuna, & procedens cum gravitate quadam, ac vultu supino, & colloqui volentibus terrorem incutiens. Cum vero defunctus esset, & ipse mihi usquequaque ridiculus videbatur exutis illis deliciis: meque ipsum magis deridebam quale purgamentum admiratus essem, nidore aestimans illius felicitatem, & beatum illum putans propter cochlearum Laconici maris sanguinem.

17. Cum vero non hunc solum, sed praeterea Gniphonem foeneratorem viderem, ingemiscentem & cruciantem se poenitentia, qui fruitus non est divitiis, sed non gustatis illis mortuus, relicta substantia Rhodochari luxurioso, qui proximus genere illi cum esset, primus lege ad hereditatem vocabatur; *haec inquam cum viderem*, compescere risum non potui, recordatus prae-

75 ὡς τε ὑπεράνθρωπός τις ἀνὴρ καὶ τρισόλβιος καλεφαίνετο, καὶ μονονουχὶ καλλίων, καὶ ὑψηλότερος, ὅλῳ πήχει βασιλικῷ ἐπαιρόμενος τῇ τύχῃ, καὶ σεμνῶς προβαίνων, καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων, καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐκπλήτ-
80 οντων· ἐπεὶ δὲ ἀπέθανεν, αὐτός τε παγγέλοιος ὤφθη μοι ἀποδυσάμενος τὴν τρυφὴν· καὶ μᾶλλον ἔτι καταγέλαστος, οἷον κάθαρμα ἐτεθήπειν, ἀπὸ τῆς νίτρου τεκμαιρόμενος αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν, καὶ μακαρίζων
85 ὅτι τῷ αἵματι τῆς ἐν τῇ Λακωνικῇ θαλάττῃ κοχλίδων.

Οὐ μόνον δὲ τοῦτον, ἀλλὰ καὶ τὸν δανειστὴν [c] Γνίφωνα ἰδὼν γέροντα, καὶ μελαγχολῶντα, ὅτι μὴ ἀπέλαυσε τῶν χρημάτων, ἀλλ' ἄγου-
90 σιν αὐτὸν ἀπέθανε, τῷ ἀσώτῳ Ῥοδοχάρει τὴν οὐσίαν ἀπολιπών (ἦν γὰρ ἄγχιστα ἦν αὐτῷ γένους, καὶ πρῶτος ὅτι τὸν κλῆρον ἐκαλεῖτο κατὰ τὸν νόμον) ἐκ εἶχον ὅπως καλαπαύσω τὸ γέλοιον, καὶ μάλιστα μεμνημένος ὡς
95 ὠχρὸς ἀεὶ, καὶ αὐχμηρὸς ἦν, φροντίδος τὸ μέ-

ὥσπερ ἂν θεῖός τις ἀνὴρ C. R. Z. fed gloss. videtur τῷ λαμπρῷ ὑπεράνθρωπος addit Z. ψυχῇ Z.

παρὰ τῶν νόμων Z.

c Γνίφωνα] Sic B. Fl. *B2. H. P.*

77. Ὅλῳ πήχει] Ἀντὶ τοῦ μείζονι μεγάλῳ· ὁ γὰρ βασιλικὸς πῆχυς, ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν ἐπὶ κοινὸν τρεῖς δακτύλους. *V.*

79. Ἐξυπτιάζων] Ἀντὶ τοῦ τεινων τὸν τράχηλον ἐπὶ τὸ σῆθος προβαλλόμενος ἅμα, καὶ τοὺς ἰδίους ὤμους περισκοπούμενος, ὅ ἐστι, γαυριῶν, καὶ ὑπερηφάνως περιπατῶν. *V.*

† Λακωνικὴ] Λατινικὴ C. mendose.

83. Ἐτεθήπειν] Ἐθαύμαζον. *V.*

86. Κοχλίδων] Ὅτι ἡ † Λακωνικὴ κόχλος τῶν ἄλλων εὐδοκιμωτέρα· ἢ ὅτι ἐκεῖ πρῶτον ὠφθη τὸ κοινὸς εὑρεθὲν τὸ ἐπιτηδεύμενον τοῦτο. *V.*

91. Ἄγγιστα ἦν] Ἀντὶ τοῦ ‡ ἐγγύτατα· πλέον πάντων πλησιάζων. *V.*

‡ Ἐγγύτατα] Ἐγγύτα vitiose editum erat.

O cubile quot ô nimis
Candido pede lectuli.

† κλίνης ἀργυρόποδος, licet sciam hunc locum capi de lectulis ἐλεφαντόποσι. *J. B.*

75. Ὑπεράνθρωπός τις] Mss. Regius ὥσπερ ἂν θεῖός τις ἀνήρ. *J. B.*

Ibid. Τρισόλβιος] Ut in principio Nigrini. *J. B.*

Τρισόλβιος] Vid. supra *Nigrin.* sub init. *M. du S.*

77. Ὅλῳ τῷ πήχει βασιλικῷ] Tangit hunc locum *Theod. Marcil.* ad *Horat.* dixit autem βασιλικῷ, ἀντὶ τοῦ, μεγάλῳ, ὁ γὰρ βασιλικὸς πῆχυς ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν τρεῖς δακτύλους. Solet Lucian. tyrannos & cæteros supercilioſos Τιτανῳδὶς βλέπουσας, his verbis attollere. *J. B.*

Ibid. Πήχει] Πῆχυς βασιλικὸς Herodoto, qui tribus digitis justo cubito major est. *A. V.*

Ibid. Βασιλικῷ] Qui plebejo solet esse longior. Nos hodie in Gallia quædam mensurarum genera *regia* nominamus. *J. Br.*

78. Καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων] Sic passim alibi ἀντὶ τοῦ τεινων τὸν τράχηλον ἐπὶ τοὺς ἰδίους ὤμους περισκοπούμενος, ὅτι γαυριῶν ἐπὶ ὑπερηφάνως περιπατῶν. Sic scriptum ad oram Mss. Regii. *J. B.*

85. Λακ. Θ. κοχλ.] Purpuram hisce omnibus describit. *M. du S.*

86. Κοχλίδων] *Conchyliorum, muricum.* *J. Br.*

88. Γνίφωνα] Confer supra *Timon.* c. ult. & Vit. auct. c. 23. ubi γνύφωνα pro Γνίφωνα male legitur. *M. du S.*

96. Τοῦς

μέτωπον ἀνάπλεως, καὶ μόνοις τοῖς δακτύλοις πλουτῶν, οἷς τάλαντα καὶ μυριάδας ἐλογίζετο, καὶ μικρὸν συλλέγων τὰ μετ' ὀλίγον [a] ἐκχυθησόμενα πρὸς τοῦ [b] μακαρίου Ῥοδοχάρους. ἀλλὰ τί [c] οὐκ ἀπερχόμεθα ἤδη; καὶ μέλλοι [d] γὰρ πλέοντες τὰ λοιπὰ γελασόμεθα οἰμώζοντας αὐτοὺς ὁρῶντες. ΚΛΩΘ. Ἐμβαινε, ἵνα [e] καὶ [f] ἀνιμήσηται ὁ πορθμεὺς ἀγκύριον.

sertim, quam pallidus semper squalidusque fuerit, curarum, quod frons ostenderet, plenus, solisque dives digitis, quibus talenta & myriades computaret, minutatim ea colligens, quae paulo post effundentur a beato illo. Sed cur non jam solvimus? etenim inter navigandum ridebimus reliqua, plorare illos videntes. CLOTH. Ingredere, ut tollat ancoram Portitor.

ΧΑΡ. Οὗτος, σοῖ φέρῃ; πλῆρες ἤδη τὸ σκάφος· αὐτοῦ σεῖμεν· ἐς αὔριον ἔωθέν σε διαπορθμεύσομεν. ΜΙΚ. Ἀδικεῖς ὦ Χάρων, ἔωλον ἤδη νεκρὸν ἀπολιμπάνων· ἀμέλει γράψομαί σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος· οἴμοι τῶν κακῶν· ἤδη πλέουσιν· ἐγὼ δὲ μόνος ἐνταῦθα σπελελείψομαι. καίτοι, τί δ' ἂν ἀφίκωμαι κατ' αὐτούς; δι' ὃ δέδια μὴ [g] ἀπαγορεύσας ἀποπνιγῶ, ἤδη τεθνεώς· ἄλλως τε οὐδὲ τὸν ὀβολὸν ἔχων τὰ [h] πορθμεῖα.

18. CHAR. Heus tu quo tendis? plena jam est cymba: illic expecta: cras mane trajiciemus te. MIC. Injuriam mihi, Charon, facis, si relinquas me hesternum jam mortuum. Crede mihi legum te violatarum apud Rhadamanthum reum faciam. Heu mihi malorum, jam navigant, ego vero solus hic destituar: quamquam cur non post illos transnato? neque enim metuo, ne viribus defectus suffocer, qui jam sim mortuus, praesertim cum nec obolum ha-

πηθμεῖα Z.

a Ἐκχυθησόμενα] Sic A. O. & P. & Angl. Mſ. Edd. omnes male ἐκλυθησόμενα. b Μακαρίου] Μακαρίτου B. c Οὐκ ἀπερχόμεθα] Οὐ καλ ἐρχόμεθα. B. d Γὰρ] Abest haec vocula in B. e Καὶ] Et haec conjunctio desideratur in B. f Ἀνιμήσεται] Ἀναστάσῃ R. g Ἀπαγορεύσας] Ἀτονήσας Mſ. Bo. Nihil variant Edd. h Πορθμεῖα] Πορθμεῖα Schol. Πορθμεῖα H. Sed vulgatam servant B. Fl. P. S.

97. Ἐλογιζετο] Ἠρίθμει. V.
4. Καὶ * ἀνιμήσεται] Ἀναστάσῃ. V.
9. Ἔωλον] Χθεσινὸν. V.
13. Διαπηχομαι] Κολυμβῶ. G.

14. † Ἀπαγορεύσας] Ἀτονήσας. V.
15. Τὰ πορθμεῖα] ‡ Πορθμεῖα λέγει τὸ μισθὸν ἢ ἀπὸ τοῦ διαπεράσαι διδόμενον. V.

* Ἀνιμήσεται] Ἀναμήσεται male editum fuit, & ἀναστήσεται pro ἀναστάσῃ. M. du S.

† Ἀπαγορεύσας] Ἀπαγορεύσας quoque legebatur in ead. edit.
‡ Πορθμεῖα] Πορθμεῖον C.

96. Τοῖς δακτύλοις] Qui pecuniam contrectabant. J. Br.

Τοῖς δακτύλοις] Non videtur *Brodaeus* ad sequentia respexisse, quae dicunt *digitos* hic ad supputationem adhibitos, non ad contrectationem. Solent enim avari quotidie secum putare quantum nummorum habeant. Solent quidem etiam ipsos nummos delectationis causſa contrectare; sed quia de eo hic nulla mentio, non opus est *Brodaei* interpretatione. Est autem antiquus ille mos digitis & articulis computandi, satis notus. Alioqui vid. interpretes ad vulgatum illud *Juvenal.* Sat. X. 249. — *suos jam dextra computat annos*, & *Tanbman.* ad *Plaut. Mil. glor.* p. 673. J. F. R.

97. Μυριάδας] Vid. infra Μωΐ. c. 20. M. du S.

99. Ἐκλυθησόμενα] Angl. ἐκχυθ... J. B.

Ἐκχυθησομ.] In textum recepimus lectionem codicis Angl. Ox. & P. alia enim illa quae in vulgatis est ἐκλυθήσο — non placet. V. Τιμ. c. 14. ubi eadem phrasi utitur. M. du S.

Ἐκχυθησόμενα] Lubens auscultavi *Soulio*, vulgatam ἐκλυθησόμενα in ἐκχυθησόμενα mutanti. Sed pro c. 14. Luciani, quod citat, vid. c. 23. *Tim.* f. Nam alia facta est divisio, atque ille instituerat. Post haec autem nos eamdem capitum distributionem servavimus, quam ille in Juntina designaverat. J. F. R.

4. Ἀνιμήσεται] Mſ. ἀναστάσῃ. J. B.

13. Μὴ ἀπαγορεύσας] Mſ. ἀτονήσας. Lucianea prorsus dictio. J. B.

19. Προκαθαχθ.] Diu me vox haec torsit: Video tandem quid significet. κατάγομαι est *diverſari*, hospitio

habeam unde naulum solvam. CLOTH. Quid hoc? Exspecta Micylle: non est fas ita te transire. MIC. Quin forte citius quam vos deferar. CLOTH. Nequaquam. Sed adnavigabimus ejus recipiendi caussa, & tu Mercuri, una illum *manu porrecta* intro trahe.

19. CHAR. Ubi jam sedebit? plena enim, ut vides, omnia. MERC. Super humeros, si videtur, tyranni. CLOTH. Scite excogitavit illud Mercurius. Ascende igitur & cervices impii conculca. nobis vero felix cursus contingat! CYN. Optimum fuerit, nunc tibi, Charon, verum dicere. Ego obolum, quem post trajectum tibi solvam, non habeo: neque enim mihi quidquam praeter hanc quam vides peram, & hanc clavam. Caeterum si haurire me velis, aut remigare, paratus sum: nihil autem de me quereri, modo commodum & robustum mihi remum dederis. CHAR. Remiga. Satis enim fuerit, si hoc abs te

καλαβαλεῖν. ΚΑΩΘ. Τί τοῦτο; θέμεινον ὦ Μίκυλλε· ὑ θέμις ἔτω σε διελθεῖν. ΜΙΚ. Καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν ὑ προκαλαχθήσομαι. ΚΑΩΘ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προσελάσαντες, ἀναλάβωμεν αὐτὸν, ὑ σὺ ὦ Ἑρμῆ, συναράσσων.

ΧΑΡ. Πῆ νῦν καθεδεῖται; μεστὰ γὰρ πάντα ὡς ὁρᾷς. ΕΡΜ. Ἐπὶ τοὺς ὤμους, εἰ δοκεῖ, τοῦ τυράννου. ΚΑΛΩΘ. Καλῶς ὁ Ἑρμῆς ἐνενόησεν· ἀνάβαινε οὖν, ὑ τὰ τένοντα τοῦ ἀλιτηρίου καλαπάτει· [k] ἡμεῖς δ' εὐπλοῶμεν. ΚΥΝ. Ὦ Χάρων, καλῶς ἔχει σοι τὰς ἀληθείας ἐντεῦθεν εἰπεῖν. ἐγὼ τὸ ὀβολὸν μὲν οὐκ ἂν ἔχοιμι δοῦναί σοι, καλαπλεύσας· πλέον γὰρ οὐδὲν ὅτι τὴν πήρας, ἣν ὁρᾷς, ὑ [l] τοῦτο τὸ ξύλον· τἆλλα δὲ, ἢν αἰτλεῖν ἐθέλῃς, ἕτοιμός εἰμι· [m] πρόσκωπος εἶναι· μέμνησο δὲ εὐθὺς, ἢν [n] εὐπλοῶμεν, τοῦ κώπης ὑ καρίερόν μοι ἔρετμὸν δοῦναι μόνον. ΧΑΡ. Ἐρετῆ· ὑ τοῦτο γὰρ ἱκανὸν ὡς σὲ λαβεῖν. ΚΥΝ.

συναράσσων Z. male

ΧΑΡ. Z. εὐπλοοῦμεν Z minus recte.

τοῦτο C. R. Z. cum B. sic edidum ridiculum in τοῦτο mutat

ὦ

i Συναράσσων] Sic A. G. P. L. συναίρασσων Edd. & B. k Ἡμεῖς] Sic F. S. & Bz. recte. Adsentiuntur O. L. Ὑμεῖς male P. Fl. Ald. H. & P. l Τούτου] Τουτοῦ B. Sed vulgatam servant Edd. m Πρόσκωπος] Πρόκωπος Fl. Nil movent vulgatam P. P. F. H. n Εὔπλοις] Εὔπλοι P.

25. Τύνοντα] Τρέχηλον. G.

26. Εὐπλοῶμεν] Ἐπικελευσμὸς ἢ ἐπίφθεγμα τῶν πλεῖν ἀρχομένων, ἤτοι πορεμῶν ἀφεσκομένων, ἢ εἰς πέλαγος ἀφιέναι μελλόντων, τὸ εὐπλεύσωμεν, τῇ τύχῃ ὡς ἔοικε τοῦτο ὑποβαλλόμενοι. V.

32. Καὶ πρόσκωπος εἶναι] Ἐπὶ § τῇ κώπῃ καθήμενος. V. Ibid. Εὔπλοις] Καλῶς κατηλατοῦν. V.

33. Ἔρετμὸν] Κάπλον. V.

34. Ἔρετῆ] Κωπηλάτῃ. G.

§ Τῇ κώπῃ] Τῆς κώπης C. Nam quod τῇ κοπῇς turpissime editum fuerat, non opus erit monere, neque quod mox Εὐπλοῦς pro εὔπλοι. Tot enim mendis scatet editio, tam describentis quam typothetarum culpa admissis, ut in singulis paginis plus viginti mendae sint tollendae. F. F. R.

pisio excipi. uterque interpres aliter & intellexit & vertit. M. du S.

20. Καὶ σὺ ὦ Ἑρμῆ] Mirum *Bourdelotium* non recepisse Mss. Anglicani scripturam, qui vere cum meis excerptis scribit, ὑ σὺ Ἑρμῆ συναράσσων & *tu simul extrahe*, quamvis vulgata non sit exsibilanda. F. G. G.

21. Συναράσσων] Angl. συναράσσων. F. B.

Συναναράσσων] A. G. P. & L. Συναίρασσων. In Mss. O. & Edd. Vid. Δ. Φων. c. 4. Ἰσ. β. c. 6. & Ὀν. c. 4. bis. M. du S.

27. Τὰς ἀληθείας] Sic omnes habent; quod ideo observatum volui, ne mihi imputaretur. M. du S.

Τὰς ἀληθ.] Mirum videbatur nostro, quod plur. num. ponatur ἀληθείας. Sed philosophicum est, & deinde ipse alibi recte adscripsit, sic etiam uti *Arrianum* ad *Epict.* I. c. 4. p. 22. A. ὁ προκόπτων ταῖς ἀληθείαις. & c. 6. ταῖς ἀληθείαις πατρὸς. p. 31. Haec ille. Sed in ipso *Epict. Sent.* 128. f. ult. f. legitur, ὑ ταῖς ἀληθείαις πατρὸς. Verum hoc aliud quid est; nam signif. *revera patris.* Interim pluralis tamen est, veluti & ap. *Joseph.* in *vit.* T. 2. p. 36. f. εἰκάσας, ταῖς ἀληθείαις τοὺς ἡμετέρους φεύγειν. F. F. R.

32. Πρόσκωπος] Ἐπὶ τῇ κώπῃ καθήμενος varia est κώπης acceptio quam vide apud Grammat. F. B.

ΚΥΝ. Ἦ ἡ ὑποκελεῦσαι δήσει. ΧΑΡ. Νὴ Δί', ἤν σοι εἰδῇς κέλευσμά τι τῶν ναυλικῶν. ΚΥΝ. Οἶδα ἔγωγε πολλά, ὦ Χάρων, τῶν ναυλικῶν. ἀλλ' ὁρᾷς, ἀντεπηχοῦσιν ἕτοιμοι δακρύοντες. ὥστε ἡμῖν τὸ ᾆσμα ὀπιταραχθήσεται.

ΠΛ. Οἴμοι τῶν κλημάτων. [a] ΑΛΛΟΣ. Οἴμοι τῶν ἀγρῶν. ΑΛΛ. Ὀτοτοῖ, τὴν οἰκίαν οἵαν ἀπέλιπον. ΑΛΛ. Ὅσα τάλαντα ὁ κληρονόμος σπαθήσει/λαβών. ΑΛΛ. Αἰ, αἰ, τῶν νεογνῶν μου παιδίων. ΑΛΛ. Τίς ἄρα τὰς ἀμπέλους τρυγήσει, ἃς πέρυσιν ἐφυτευσάμην; ΕΡΜ. Μίκυλλε, σὺ δ' [b] οὐδὲν οἰμώζεις; ἡ μήν σ' Θέμις ἀδακρυτὶ ἀφοπλεῦσαί τινα. ΜΙΚ. Ἄπαγε. οὐδέν ἐστιν ἐφ' ὅτῳ ἂν [c] οἰμώξωμαι/εὐπλοῶν. ΕΡΜ. Ὅμως [d] /ἂν μικρόν τι [e] πρὸς τὸ ἔθος ὀπισέναξον. ΜΙΚ. Οἰμώξομαι τοίνυν, ἐπειδή σοι, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ. οἴμοι τῶν κατυμάτων· οἰμοι τῶν κρηπίδων τῶν παλαιῶν· ὀτοτοῖ, τῶν σαθρῶν ὑποδημάτων· οὐκ ἔτι ὁ κακοδαίμων ἔωθεν ἐς ἑσπέραν ἄσιτος ἀφαμενῶ, οὐδὲ χειμῶνος [f] ἀνυπόδετός τε, ἡ ἡμίγυμνος θέρους ἥσω, τὺς ὀδόντας

auferam. CYN. Numquid etiam cantu incitare remiges oportebit? CHAR. Sane, si nosti celeusma quoddam nauticum. CYN. Novi, Charon, & plurima quidem; sed vide, respondent hi nobis ploratibus: itaque cantus nobis perturbabitur.

20. DIV. Hei mihi divitias! ALIUS. Hei mihi agros! hei hei quam domum relinquo! ALIUS. Quot talenta heres meus a me accepta per luxum effundet! ALIUS. Hei hei recens mihi natos pueros! ALIUS. Quis igitur vineas vindemiabit, quas superiore anno institui? MERC. Tu vero nihil, Micylle, ploras? & tamen nefas est, sine lacrimis quemquam trajicere. MIC. Apage, nihil est quod secunda adeo navigatione plorem. MERC. Tamen vel pauxillum quiddam dicis caussa ingemisce. MIC. Plorabo igitur, cum tibi ita videtur, Mercuri. hei frusta corii! hei crepidas veteres! hei hei putres calceos! Non jam infelix ego a mane ad vesperam sine cibo manebo, nec hieme sine calceis oberrabo seminudus, stridens prae frigore den-

a Ἄλλος οἴμοι] Persona ἄλλος deerat in Edd. excepta *S.* b Οὐδὲν] Οὐδὲ *P.* At reliquae & B. οὐδέν. c Οἰμώξωμαι] Οἰμώξομαι B. d Ἂν] Κἂν B. e Πρὸς] Ὡς *Angl.* ὡς BC. πρὸς Edd. f Ἀνυπόδετος] Ἀνυπόδητος B. *et* C. R.

35. Ἦ] Ἆρα *V.* (Ἆρα. C.)
Ibid. Ὑποκελεῦσαι * δήσει] † Ὡς σὺ τοῖς πλοίοις λέγειν εἰώθασι κελεῦσαι, ᾠδὴν δὲ λέγει ναυτικὴν ἢν ὑποκέλευσμα καλεῖ, διότι ὑπὸ κατερχομένου οἱ ἄλλοι ὑπήκουον τὸ ᾀδόμενον, ὥσπερ ὅτε τὴν ὁδὸν τῶν πλοίων μὴ τὰ κεραίας ἐπὶ τὸν ἰσὸν ἀναφέρουσιν. *V.*
41. Ὀτοτοῖ] Φεῦ. *G.*
43. Σπαθήσει] Τρυφήσει. *V.* τρυφῶν ἀναλώσει *C. R.*
52. Κατυμάτων] Δίφθερά τινα ἐχρῶ τὴ σκληρᾷ, ἅπερ τοῖς σανδαλίοις καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδήμασιν ὑποβάλλουσι. *G.*

* Δυήσει] Δυήσει editum erat, & mox σαθήσει pro σπαθήσου. Sed non semper de facilioribus his monebimus. *J. F. R.*

† Ὡς] Lege Ὃ. Habent tamen etiam C. &c. *M. du S.*

36. Κέλευσμα] Sic κέλευσμα & σάλπιγξ junguntur in I. *ep. ad Thess.* c. IV. 16. ubi vid. Cl. *Elsn.* κελεύειν autem & κέλευσμα non semper esse *jussum* pro imperio, sed hortamentum etiam ad alacritatem, vid. Schol. & *Wass.* ad *Thucyd.* I. c. 42. Et ipsum *Thuc.* II. c. 92. pr. nempe quia priscam vim verbi κέλομαι *hortor*, saepe retinet. *J. F. R.*
40. ΑΛΛΟΣ] Sic dilucidius muko cum *S.* edendum curavimus. Reliquae enim Edd. vacuo tantum interposito spatio ejulatus hosce distinxerant. *M. du S.*
ΑΛΛΟΣ οἴμοι] Non dubitavi personam ἄλλος hic & quater in seqq. restituere, quae in *Benedictina* additur, in reliquis omissa erat; in *Junt.* quidem & *Hag.* intervallo satis magno relicto, ita ut verbum excidisse, satis constaret; in *Parisina* vero spatio vacuo nullo, sed ipsa ejus latina versione, τὸ *ALIUS* tamen bis exprimente. *J. F. R.*
50. Πρὸς τὸ ἔθος] Angl. ὡς τὸ ἔθος. *J. B.*
63. Ἦ καθ' ὕδατος] Dictio, φασὶν, quae sequitur, proverbium notat, de quo interpr. Catull. *J. B.*
67. Τήμερον] Praetuli, ut magis Atticum. Vid. *Aristoph.* Plut. v. 232. & 433. Et nostrum supra *Rev.* c. 11. & alibi. *J. F. R.*
71. Ἐγὼ δὲ αὐτὴ] Alii Codices αὖτε. *J. Br.*
72. Ἰνδεκάτῳ ἡ Ἡμιμοίρῃ τοὺς Σύρας] Sic edidit *Benedictus*, & vertit *Syra filios*. Sed in *Bourdelotiana* est τοὺς Σῆρας, & *Mosellanus* conducere sibi putavit, si in versione omitteret. *J. G.*

Ind.

dentibus. Quis igitur scalprum meum habebit & subulam ? Satis ploratum est, & prope trajecimus.

21. CHAR. Age jam vecturae pretium nobis primum date : da tu quoque : ab omnibus jam habeo ; tu quoque obolum da Micylle. MIC. Ludis, Charon, aut in aqua, quod ajunt, scribis, a Micyllo si exspectas obolum. Omnino enim neque hoc novi, quadratum quiddam sitne obolus, an rotundum ? CHAR. Praeclaram vero navigationem hodie & lucrosam ! Exscendite tamen. Ego vero ad equos, & boves, & canes, & reliquas animantes transeo : trajici enim & has oportet. CLOTH. Accipe istos abducendos. Ego ipsa quoque in adversam ripam renavigabo, Indopatem & Heramithrem Seras transductura : mortui enim sunt in pugna de finibus commissa. MERC. Heus procedamus, vel potius sequimini me deinceps omnes.

22. MIC. Vah quanta hic obscuritas ! ubi nunc pulcher Megillus ? aut qua re hic dignoscat aliquis, pulchriorne Phryne sit Simmicha ? omnia enim aequalia, & ejus-

ὑπὸ τῷ κρύους συγκροτῶσι. τίς ἄρα μου τὴν σμίλην ἕξει, καὶ τὸ κεντητήριον ; ᵍ ἱκανῶς τεθρύπηται· ἀχεδὸν δὲ ἤδη καὶ καλαπεπλεύκαμεν.

ΧΑΡ. Ἄγε δὴ τὰ ναυτικὰ πρῶτον ἡμῖν ἀπόδοτε· καὶ σὺ δέ, δός. ὡς ἅπαντων ἤδη ἔχω· δὸς καὶ σὺ τὸν ὀβολὸν ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Παίζεις, ὦ Χάρων, ἢ καθ' ὕδατός, φασιν, ἤδη γράφεις, ὡς καὶ Μικύλλου ἤδη τινὰ ὀβολὸν προσδοκῶν· ἔχειν δὲ, ὅτε οἶδα εἰ τετράγωνόν ἐστιν ὀβολὸς, ἢ ʰ στρογγύλον. ΧΑΡ. Ὡ καλῆς ναυτιλίας καὶ ἐπικερδοῦς ⁱ τήμερον ἀποβαίνεις δ' ὅμως· ἐγὼ δ' ἵππους, καὶ βοῦς, καὶ κύνας, καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα μέτειμι. διαπλεῦσαι γὰρ καὶ ταῦτα δεῖ. ΚΛΩΘ. Ἄπαγε αὐτούς, ὦ Ἑρμῆ, ὡς διαλαβών· ἐγὼ δὲ αὐτὴ, εἰς τὸ ἀντιπέρας ἀποπλευσοῦμαι, Ἰνδοπάτην, καὶ Ἡραμίθρην τοὺς ᵏ Σῆρας διάξουσα· τεθνᾶσι γὰρ δὴ πρὸς ἀλλήλων, ὡς ἤδη καὶ ἅπαντες ἐξῆς ἕπεσθέ μοι.

ΜΙΚ. Ἡράκλεις, ὦ ζόφος ! ποῦ γὰρ ὁ καλὸς Μέγιλλος ; ἢ τὰ διάγνωσις τις ἐνταῦθα εἰ καλλίων Φρύνης Σιμμίχη ; πάντα γὰρ ἴσα

ὑπὸ τῷ κρύους συγκροτῶσι. τίς ἄρα μου τὴν σμίλην ἕξει, καὶ τὸ κεντητήριον ; ᵍ ἱκανῶς τεθρύπηται· ἀχεδὸν δὲ ἤδη καὶ καλαπεπλεύκαμεν.

ΧΑΡ. Ἄγε δὴ τὰ ναυτικὰ πρῶτον ἡμῖν ἀπόδοτε· καὶ σὺ δέ, δός. ὡς ἅπαντων ἤδη ἔχω· δὸς καὶ σὺ τὸν ὀβολὸν ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Παίζεις, ὦ Χάρων, ἢ καθ' ὕδατός, φασιν, ἤδη γράφεις, ὡς καὶ Μικύλλου ἤδη τινὰ ὀβολὸν προσδοκῶν· ἔχειν δὲ, ὅτε οἶδα εἰ τετράγωνόν ἐστιν ὀβολὸς, ἢ ʰ στρογγύλον. ΧΑΡ. Ὡ καλῆς ναυτιλίας καὶ ἐπικερδοῦς ⁱ τήμερον ἀποβαίνεις δ' ὅμως· ἐγὼ δ' ἵππους, καὶ βοῦς, καὶ κύνας, καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα μέτειμι. διαπλεῦσαι γὰρ καὶ ταῦτα δεῖ. ΚΛΩΘ. Ἄπαγε αὐτούς, ὦ Ἑρμῆ, ὡς διαλαβών· ἐγὼ δὲ αὐτὴ, εἰς τὸ ἀντιπέρας ἀποπλευσοῦμαι, Ἰνδοπάτην, καὶ Ἡραμίθρην τοὺς ᵏ Σῆρας διάξουσα· τεθνᾶσι γὰρ δὴ πρὸς ἀλλήλων, ὡς ἤδη καὶ ἅπαντες ἐξῆς ἕπεσθέ μοι.

ΜΙΚ. Ἡράκλεις, ὦ ζόφος ! ποῦ γὰρ ὁ καλὸς Μέγιλλος ; ἢ τὰ διάγνωσις τις ἐνταῦθα εἰ καλλίων Φρύνης Σιμμίχη ; πάντα γὰρ ἴσα

τὸν ὀβολὸν addit Z. et R.

ἐγὼ δὲ ἵπ. Z.

ἰναπλευσ. C. R. Z
Ἰνδοπάτρην C. R
ἤδη C. R abunt Z.

Ὦ addit Z.
διαγνωσις Z.

g Ἱκανῶς] Καλῶς B. h Στρογγύλον] Στρογγύλος B. i Τήμερον] Σήμερον B. k Σῆρας] Σῦρας J. Σύρας S. H. & recentiores; sed Σῆρας recte P. Fl. B1. & 2. Item B. & Schol.

63. Ἢ καθ' ὕδατος] Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις ἐπιχειρούντων πράγμασι· τὸ γὰρ καθ' ὕδατος γράφειν, ἀδύνατον. V.

69. Μίτειμι] Μιτέρχομαι. G.

73. Τοὺς Σῆρας] ‡ Σῆρες εἰσὶν ἔθνος παρ' ᾧ γίνεται τὰ σηρικὰ ἱμάτια. τούτους δέ φησι Σῆρας ὄντας, ἄπειμι ἐναγκεῖν ὀφείλουσα. ἡ δὲ ἀκολουθία τῇ κειμένου ἀπαιτεῖ Σῆρας τοὺς σκώληκας τοὺς ποιοῦντας § τὴν μέταξιν. Διαπαίζει δὲ ὡς τοῦ χοιρίλου τοὺς λίγοντας ἀθανάτους ¶ εἶναι τὰς τῶν ἀλόγων ψυχάς. V.

78. Μίγιλλος] ** Οὗτος ὁ Μίγιλλος †† Κορίνθιος ὢν ὑπερφέρων κάλλει τοὺς κατ' αὐτόν. V.

Ibid. Ἢ τῷ] Ἢ τινι, ὃ ἐστι ἰάζοντος. V.

79. Εἰ καλλίων] Πορῶν ‡‡ ὀνόματα. V.

‡ Τὰς Σῆρας] Locus occurrit p. 438. (Ed. Graev.) Ubi juxta Benedicti editionem Σῖρας legitur, cum in Bourdelotiana legatur Σῆρας, quae lectio confirmatur a Scholiasta. J. C.

§ Τὴν μέταξιν] Τὸν μίταξιν. Exc. G. Τὴν μίταξαν. C. Absurde autem hic ad vermes respici vult Scholiasta. M. du S.

¶ Εἶναι] Omissum erat in editis.

** Οὗτος] Οὗτος δὴ ὁ Μίγ. editum erat. Sed delevit δὴ du Soul, & notavit, ordine inverso : ὁ Μίγιλλος οὗτος legi in V.

†† Κορίνθιος] Facile est conjicere, Κορίνθιος legendum, licet hoc fugerit diligentiam Soulii. J. F. R.

‡‡ Ὀνόματα] Deerat in Impress. Sed ex C. supplevit M. du S.

Ἰνδ. Ἡραμ.] Ficta, ut videtur, nomina. M. du S.

77. Ὁ καλὸς Μέγιλλος] Confer supra Dial. mort. I. §. 3. M. du S.

79. Φρύνης Σιμμίχης] Phryne, Symmiche Graeca scorta fuerunt. J. Br.

Φρ. Σιμ.] De priori vid. Athen. L. XIII. Et Quintil. L. 2. 15. Et Phrynem non Hyperidis actione, quamquam admirabili, sed adspectu corporis, quod illa speciosissimum alioqui diducta nudaverat tunica, putant periculo liberatam. De posteriore vid. Lucianum ipsum in Ἑτ. δ. IV. M. du S.

ἴσα, ἢ ὁμόχροα, ἢ εἴδεν εἴτε καλὸν, εἴτε κάλλιον· ἀλλ' ἤδη ἢ τὸ τριβώνιον, πρότερον τέως ἄμορφον εἶναι δοκοῦν, ἰσότιμον γίγνεται τῇ πορφυρίδι τοῦ βασιλέως. ἀφανῆ γὰρ ἄμφω, ἢ ὑπὸ τῷ αὐτῷ σκότῳ καλαδεδυκότα. Κυνίσκε, σὺ δὲ ποῦ ποτε ἄρα ὢν τυγχάνεις; ΚΥΝ. Ἐνταῦθα λέγω σοι Μίκυλλε· ἀλλ' ἅμα εἰ δοκεῖ, βαδίζωμεν. ΜΙΚ. Εὖ λέγεις· ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιάν· εἰπέ μοι, ἐτελέσθης γάρ, ὦ Κυίσκε, τὰ Ἐλθυσίνια, οὐχ ὅμοια τοῖς ἐκεῖ τὰ ἐνθάδε σοι δοκεῖ; ΚΥΝ. Εὖ λέγεις· ἰδοὺ οὖν προσέρχεταί τις δαδοχοῦσά τις, φοβερόν τι καὶ ἀπειλητικὸν προσβλέπουσα· ἦ ἆρά που Ἐρινύς ἐστιν; ΜΙΚ. Ἔοικεν ἀπό γε τοῦ σχήματος.

ΕΡΜ. Παραλάμβανε τούτους, ὦ Τισιφόνη, τέτταρας ἅπτι τοῖς χιλίοις. ΤΙΣ. Καὶ μὴν πάλαι γε ὁ Ῥαδάμανθυς ὅτου ὑμᾶς ἐσκόπει. ΡΑΔ. Πρόσαγε αὐτοὺς ὦ Ἑρινύ. σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ προσκάλει. ΚΥΝ.

dem coloris, neque quidquam vel pulchrum vel pulchrius, sed jam detrita illa lacerna, quae turpis paulo ante videbatur, aequum honorem regis purpurae obtinet: speciem enim neutra habet, easdem utraque tenebras subiit. Tu vero ubi es Cynisce? CYN. Hic, dico tibi, Micylle. Sed, si videtur, ambo una ibimus. MIC. Bene mones: manum mihi porrige. Dic mihi, initiatus enim es Eleusiniis, nonne similis hic status illis videtur? CYN. Bene dicis. Ecce igitur accedit cum facibus mulier, terribile & minax quiddam tuens. Numquid ista Erinnys est? MIC. Sic quidem videtur, habitum si spectes.

23. MERC. Adsume hosce quatuor supra mille. TIS. Quin diu jam Rhadamanthus hic vos exspectat. RHAD. Adduc eos, Erinnys: tu vero, Mercuri, praeconium fac & advoca. CYN. Per ego

a Γίγνεται] Γίνεται B. b Τὰ Ἐλθυσ.] Δηλονότι τὰ Ἔλευσ. B. Sed abest δηλονότι a reliqq. c Προσελθοῦσα] Βλέπουσα B.

81. Πρότερον] Παρέλκει ὀπότερον τῶν δύο. ἤτοι τὸ πρότερον, ἢ τὸ τίνος ἄμφω· ᾗ * ταὐτὸ σημαίνει. V. (Παρέλκει τὸ πρότερον, ἐπεὶ ταὐτὸν ἄμφω σημαίνουσι. C.)

89. Ἐτελέσθης] Ἐκοινώνησας. G.

Ibid. Τὰ Ἐλθυσίνια] Ἑορτὴ ἦν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τὰ Ἐλθυσίνια, ἐπιτελουμένη Δήμητρι & Περσεφόνῃ, ἐν ᾗ † ἐγένοντο ἀνόητά τινα τῶν Ἑλλήνων μυστήρια, ἅτερ ὁ Λουκιανὸς ‡ νῦν διαπαίζει. V.

91. Δαδοχοῦσα] Δαυκτάδα φέρουσα. V.

95. Τισιφόνη] Τισιφόνη μία ἐστὶ τῶν Ἐρινύων. Ἐρινύας δὲ λέγουσι θεάς τινας ἐπιτιθεμένας κολάζειν τοὺς πλημμελοῦντας κατὰ τὸν βίον. V.

* Ταὐτὸ] Ταύτῃ legebatur in Impress. In V. integre scriptum ταυτὴ. i. e. ταυτά. (*J. Gron.* Ego ταὐτὸ malo.) *M. du S.*

† Ἐγένοντο] Ἐγίνοντο habebat edit. mutavit *M. du S.*

‡ Νῦν διαπ.] Συνδιαπαίζει editum legebatur; sed ex collato Cod. V. correxit *M. du S.*

89. Τὰ Ἐλθυσίνια] Ἑορτὴ apud Athenienses ἡ ἐπιτελουμένη Δήμητρι καὶ Περσεφόνῃ, ἐν ᾗ ἐγένοντο ἀνόητά τινα τῶν μυστήρια. De Eleusiniis, Scalig. ad lib. 7. Tibulli, &c. copiose dico alibi. *J. B.*

Ibid. Ἐλθυσίνια] Cereris sacra. *J. Br.*

5. Παρὰ] Sic omnino legendum, non περὶ. In Ox. περὶ mendose. In Impressis περί. *M. du S.*

Παρὰ τὸν βίον] Omnes Edd. hic habebant περὶ τὸν βίον, sed hic magis necessaria mutatio τῆς περὶ in τῶν παρά, licet minori *Codd.* numero fulta, quam supra *Reviv.* c. 25. pr. quia ibi exponi posset, *circa*, hic minus commode; quum igitur illic nihil mutaverim, hic tamen vulgatam retinere non potui: licet τῶν παρὰ utroque loco Lucianum dedisse, mihi persuadeam. Haec enim praepositio per compendium scribi solita saepe confunditur in Mss. & Edd. antiqq. Sed τῶν παρὰ verum esse, nemo dubitaverit. Noster hoc Dial. Catapl. c. 9. iterum habet παρὰ τὸν βίον, & non semel alibi. *Ael.* V. H. IV. 1. τῶν παρὰ πάντα τὸν ἑαυτῶν βίον. Idem XI. 9. pr. Conf. Cl. *Periz.* ad *Ael.* XIV. 10. qui τῶν ἐρωτηγίων edidit, quia usitatius, quum Codd. inter παρὰ & περὶ variarent. Conf. mox c. 24. hujus *Dial. Lucian.* ubi recte rursus παρὰ τὸν βίον constanter & recte legitur, & saepe alibi, quumque ibi de eadem re sermo sit, tanto minus dubitavi τὸ περὶ cum *Sulio* ejicere. *J. F. R.*

15. Ἀπὸ τοῦ συγμάτου] Hoc ex Platone in Gorgia ante differuimus. *J. Br.*

29. Στίγ-

ego te tuum patrem obtestor, Rhadamanthe, me primum inspiciendum admove. RHAD. Qua caussa? CYN. Omnino decrevi accusare aliquem criminum, quae me conscio in vita patravit: neque vero fide dignus ante fuerim, quam aperto, quis fuerim ipse, & quomodo vixerim. RHAD. Quis autem es? CYN. Cynicus, vir optime, sententia philosophus. RHAD. Huc accede, & primus sta in judicio. tu vero accusaturos advoca.

24. MERC. Si quis contra hunc Cynicum velit dicere, huc accedito. RHAD. Nemo accedit: verum non satis hoc est, Cynisce. Exue te, ut inspiciam de stigmatis. CYN. Ubinam ego notis compunctus essem? RHAD. Quaecumque vestrum quisque mala in vita patraverit, eorum notas quasdam visum effugientes in animo circumfert. CYN. Ecce nudus tibi adsto. Require igitur,

Ἰ Ὦ Ῥαδάμανθυ, πρὸς τοῦ πατρός, ἐμὲ πρῶτον ἐπίσκεψαι τῶν δικαγωγῶν. ΡΑΔ. Τίνος ἕνεκα; ΚΥΝ. Πάντως βούλομαι καταγορῆσαί τινος, ἃ συνεπίσταμαι πονηρὰ δράσαντι αὐτῷ [d] κατὰ τὸν βίον. Οὐκ ἂν εὖ ἔχοι ἀξιόπιστος εἶναι λέγων, μὴ πρότερον [e] αὐτὸς φανεὶς οἷός εἰμι, καὶ οἵαν τινα ἐβίωσα τρόπον. ΡΑΔ. Τίς δὲ σύ; ΚΥΝ. Κυνίσκος, ὦ ἄριστε, τὴν γνώμην Φιλόσοφος. ΡΑΔ. Δεῦρ' ἐλθὲ, καὶ πρῶτος ἐς τὴν δίκην κατάστηθι. σὺ δὲ προσκάλει τοὺς καταγορεύσοντας.

ΕΡΜ. Εἴ τις Κυνίσκου τοῦδε κατηγορεῖ, δεῦρο προσίτω. ΡΑΔ. Οὐδεὶς προσέρχεται· [f] ἀλλ' οὐκ ἰκανὸν τοῦτο ὦ Κυνίσκε· ἀποδυτέον δὲ ὅπως ἐπισκοπήσω σε ἀπὸ τῶν στιγμάτων. ΚΥΝ. Πῦ γὰρ ἐγὼ στιγματίας ἐγενόμην; ΡΑΔ. Ὁπόσα ἄν τις ὑμῶν πονηρὰ ἐργάσηται κατὰ τὸν βίον, καθ' ἕκαστον αὐτῶν ἀφανῆ στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς περιφέρει. ΚΥΝ. Ἰδοὺ σοι γυμνὸς παρέστηκα· ὅστε ἀναζήτει ταῦ-

[d] Παρὰ] Παρὴ B. unde πατρὴ legendum statueris. Περὶ tamen habent Edd. [e] Αὐτὸς] Αὐτοῦς B. Paullo post ad οἷος notaverat *M. du S.* μοὶ male legi in B. Sed non satis designavit quo pertineat, nec refert. [f] Ἀλλ'] ΡΑΔ. ἀλλ' personam *Rhadam.* ante ἀλλ' habet *J.* In ceteris abest.

1. Πρὸς τοῦ πατρὸς] Ἐνορκῶ σε κατὰ τοῦ πατρὸς, λέγει δὲ τοῦ Διὸς, πατέρα γὰρ λέγουσι τοῦ Ῥαδαμάνθυος τὸν Δία. *V.*

16. Στιγματίας] Στιγματίας καλοῦσι § τοὺς αἰκίστας τοὺς σιζομένους, ὡς ἀχρησίμους. εἰς τοῦτο οὖν ἀφορῶν ὁ Κυνίσκος, ¶ οὐ στιγματίας ἐγενόμην; πρῶτον πρώτων. *V.*

§ Τοὺς οἰκέτας] Excerptor G. cum invenisset δίλους, maluit reponere οἰκέτας. *M. du S.*

¶ Οὐ] Τοῦ male legitur in V. *M. du S.*

19. Στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς] Eorum animis qui magnis se facinoribus, dum vitam agerent, obstrinxerunt, maculas inustas esse docet, Platonem ridens, qui sic in *Gorgia* loquitur. Ἀλλὰ πολλάκις τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐπιλωβόμενος, ἢ ἄλλου ὁστουοῦν βασιλέως ἢ δυνάστου κατεῖδον ἰδὼν ὑγιὲς ὂν τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ ἀφροδισιγμένην καὶ ἕλκη μετὰ ὑπὸ ἀπορημάτων καὶ ἀδικίας. Hoc attigit L. 2. in *Ruf. Claudian.*

Quid demens manifesta negas? En pectus inusta
Deformant macula. G.C.

Στίγματα ἐπὶ . .] Plura similia ex *Theophylact. Philostr.* & *Plutarcho* adfert Rever. *Elsner.* ad l. *Timoth.* IV. 2. p. 298. -9. Cui, quantum ad exempla profanorum auctorum, facile adsentior; num vero verba *Apostoli* κεκαυστηριασμένων τὴν ἰδίαν συνείδησιν, eodem modo intelligenda sint, quod multas peccatorum *notas* ac *stigmata* in conscientia gerant, nondum inde constare putem. Verum cum duplex cauteriorum usus sit, nempe ad characterem sive notam imprimendam, & ad sensum dolorificum tollendum, ut Medici norunt, sensus videtur efficacior, si verba N. T. ex posteriore illo significatu exposueris; non enim semper ex auctoribus profanis illustrari possunt S. litterae. Maxime cum & nexus epistolae, & loca parallela biblica suadeant, de obduratione, & quasi calli obductione quadam sermonem esse. Sed sapientioribus lubens concedo. Si tamen acute ἀλληγορεῖν volumus, στίγμα est tantum quasi punctum inustum, adeoque levius quam καῦμα & καυτηριάζω, quod totum locum cicatrice s. eschara obducere significat. *J. F. R.*

ταῦτα, ἆρ' οὐ φὴς [a] τὰ στίγματα. ΡΑΔ. Καθαρὸς ὡς ὀλίγαν ἔτοσι, πλὴν τούτων τριῶν ἢ τεττάρων ἀμαυρῶν πάνυ, καὶ ἀσαφῶν στιγμάτων· καίτοι, τί τοῦτο; ἴχνη μὲν, καὶ σημεῖα, [b] τῶν ἐγκαυμάτων, οὐκ οἶδα δ' ὅπως [c] ἐξαλήλειπται, μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται· πῶς ταῦτα ὦ Κυνίσκε, ἢ πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφηνας; ΚΥΝ. Ἐγώ σοι φράσω· πάλαι πονηρὸς δι' ἀπαιδευσίαν γενόμενος, καὶ πολλὰ ἀφ' οὗ ἐμπολήσας στίγματα, ἐπειδὴ τάχιστα φιλοσοφεῖν ἠρξάμην, κατ' ὀλίγον ἁπάσας τὰς κηλῖδας ἐκ τῆς ψυχῆς ἀπελυσάμην. ΡΑΔ. Ἀγαθῷ γε, [d] οὗτος, καὶ ἀνυσιμωτάτῳ χρησάμενος τῷ φαρμάκῳ· ἀλλ' ἄπιθι ἐς τὰς Μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος. καὶ ἡγοῦ σὺ πρότερον ἃ φὴς τυράννους· ἄλλους προσκάλει.

quas dicis notas. RHAD. Purus ut plurimum hic est, praeter tres illas aut quatuor, evanidas omnino & vix cognoscibiles. Quamquam quid hoc est? vestigia quidem & signa notarum inustarum adsunt, sed nescio quomodo deleta vel exsculpta potius. Quomodo haec se habent, Cynisce, aut quomodo purus quasi postliminio factus es? CYN. Dicam tibi. Olim malus cum essem disciplinae defectu, ac multa nactus stigmata, cum primum coepi philosophari, maculas paullatim omnes ex animo elui. RHAD. Bono tu quidem & efficacissimo remedio usus: sed abi in beatorum insulas, versaturus cum optimis quibusque, cum prius tyrannum quem dicis reum peregeris. Advoca alios.

ΜΙΚ. Καὶ τυμὸν, ὦ Ῥαδάμανθυ, μικρόν ἐστι, καὶ βραχείας τινὸς ἐξετάσεως δέομενον· πάλαι γὰρ σοι καὶ γυμνός εἰμι, ὥστε ὀπισκόπει. ΡΑΔ. Τίς δὲ ὢν τυγχάνεις; ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος. ΡΑΔ. Εὖγε ὦ Μίκυλλε, καθαρὸς ἀκριβῶς καὶ ἀνεπίγραφος, ἄπιθι καὶ σὺ πρὸς Κυνίσκον τουτονί· τὸν τύραννον ἤδη προσκάλει. [e] ΕΡΜ.

25. MIC. De me negotium parvum est, o Rhadamanthe, & brevi exploratione opus habet. Olim enim nudus tibi sum: inspice igitur. RHAD. Quis es? MIC. Sutor Micyllus. RHAD. Euge, Micylle, purus plane es & nulla nota inscriptus: abi & tu ad Cynisicum illum. Tyrannum jam advoca. MERC. Megapenthes

a Τὰ] Omittitur in B. b Τῶν ἐγκαυμ.] Πολλῶν. inter haec duo verba insertum in B. sed a manu recentiore. c Ἐξαλήλειπται] Ἐξαλήλιπται B. Conf. Reviviſc. c. 36. d Οὗτος] Sic *J. P. H.* Fl. B2. Ita hic & interdum alibi notavit *M. du S.* Nihil variare Edd. indicans; ubi tamen videtur maluisse variationem invenire. Quare supervacuas ejusmodi adnotationes non semper addimus. e ΕΡΜ.] Ἑρμῆς Fl. male. *EPM.* recte *J. P. H.*

25. Πολλὰ τῶν * ἐγκαυμάτων] Φροίμιος † πάνυ αἰνίττεται, ὡς φιλόσοφος· εἰ καί ‡ τι ἴχνη πρώην ἁμάρτημα, δυνατὸν ἀφ' οὗ πάνυ λαπαθῆναι αὐτό. *V.*

27. Ἐξ ὑπαρχῆς] Ἀναθεν. *G.*

30. Ἐμπολήσας] Κερδήσας, συνάξας. *V.*

35. § Μακάρων] Μακάρων νήσους λέγουσιν, ὅπου ἀφίκοντο αἱ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ψυχαὶ μετὰ θάνατον. *V.*

43. Ἀνεπίγραφος] Μηδεμίαν γραφὴν ἢ σίγμα ἔχων. *V.*

* Ἐγκαυμάτων] Mutatum nolui, quo melius lectionis diversitas pateret. In C. tamen legitur ἐγκαυμάτων. *M. du S.*

† Πάνυ αἰνίττ.] Αἰνίττεται πάνυ editum erat: item ὁ φιλόσοφος. Utrumque mutavit articulumque delevit *M. du S.*

‡ Τι ἴχνη] Τι ἴχνι. C.

§ Μακάρων] Μακάρας editum erat, & proxime iterum μακαίρας νήσους, insicite, quum νῆσος femininum esse vel pueri sciant. *J. F. R.*

24. Στιγμάτων] Lege *Plut. π. τ. βρ. τιμ.* 1002. ubi propemodum similia invenies, & de vario macularum genere plura; & *Platonem* in Gorgia 313. C. D. & 312. G. vid. *Brod.* Th. Crit. *P.* 2. 457. *M. du S.*

32. Κηλῖδας ἐκ τῆς ψυχῆς] Οὗτος Sic recte hanc vocem ad mentem Luciani interpretatur *Hesych.* qui hac in voce consulend. Interpr. *Aristoph. Suid.* alia est κηλίδων acceptio alibi apud Lucian. *J. B.*

33. Ἀγαθῷ] Aliquid de verbis Cynici excidisse videtur, scio equidem posse *bonum* hocce remedium de Phi-

thes Lacydae F. prodito. Quo te vertis? accede. te tyrannum advoco. Protrude illum, Tisiphone, praecipitem in medium. Tu vero, Cynisce, accusa jam & convince: prope enim homo est.

26. CYN. Universim quidem neque opus erat oratione. Statim enim illum, qualis sit, cognosces ex notis: tamen & ipse detegam tibi virum, & oratione mea clarius ostendam. Quae igitur facerrimus iste, quamdiu privatus fuit, perpetraverit, omittenda arbitror. Postquam vero adsumtis in sceleris societatem audacissimis quibusque, & conducto satellitio, insurgens contra civitatem, tyrannidem occupavit, indemnatos interfecit decies mille amplius. Horum vero omnium bonis correptis, ad fastigium divitiarum cum perveniisset, nullam ille luxuriae formam praetermisit: crudelitate porro omni & contumelia in miseros cives usus est, virgines eorum stupris corrupit, adolescentibus pudorem eripuit, ebrii more in subjectos sibi impotenter grassatus. Et ne superbiae quidem, & fastus, & fremebundae illius erga alloquentes insolentiae poenas satis dignas ab isto possis repetere. Facilius enim solem aliquis

Μεγαπέν θης [f]/Λακύδ ηκέτω. ποῖ τρέφη; πρόσιθι. σὲ τ τύραννον προσκαλῶ· πρόβαλλ' αὐτὸν, ὦ Τισιφόνη, ἐς τὸ μέσον, ὅπ τράχηλον ὠθοῦσα· σὺ δὲ ὦ Κυνίσκε, καὶηγόρει, καὶ διέλεγχε ἤδη· πλησίον γὰ ἀνὴ ὑτοσί.

ὁ Λ. B.

KYN. Τὸ μ̄ ὅλον, οὐδὲ λόγων ἔδει· γνώσῃ γ αὐτὸν αὐτίκα μάλα οἷός ἐστιν ἀπὸ τ σχημάτων· ὅμως δὲ, καὐτὸς ἀποκαλύψω σοὶ τ ἄνδρα, καὶ τ λόγῳ δείξω φανερώτερον· ὑτοσὶ γὰ ὁ τρισκατάρατος, ὁπόσα μ̄ ἰδιώτης ὢν ἔπραξε, παρελείφειν μοι δοκῶ· ἐπεὶ δὲ τὴς τραπέζας προσελαιρύμενος, καὶ πρόβατα. Z. δορυφόρους συναγαγὼν, ἐπαναστὰς, τῇ πόλει τύραννος κατέστη, ἀκρίτους μὲν ἀπέκτεινε πλείονας ἢ μυρίους· τὰς δὲ οὐσίας ἑκάστων ἑκάστου C. R. ἀφαιρούμενος, καὶ πλούτου πρὸς τὸ ἀκρότατον ἀφικόμενος, οὐδεμίαν μὲν ἀκολασίας ἰδέαν παρελέλοιπεν· ἁπάσῃ δὲ ὠμότητι, καὶ ὕβρει καὶ τ ἀθλίων πολιτῶν ἐχρήσατο, παρθένους καὶ τ ἀφθείρων, καὶ ἐφήβους καλοκἀγαθούς, καὶ πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις ἐμπαροινῶν· καὶ ὑπερηφανίας μὲν γε, καὶ τύφου, καὶ τ πρὸς τὴς ἀτυγχάνοντας φρυάγματος, οὐδὲ κατ' ἀξίαν δίκαιο ἂν τις αὐτῷ λαβεῖν τ δίκην· ῥᾴδιον γὰ

abest a Z.

f Λακύδου] Ὁ Λακύδου B. g Πλείονας] Πλείους B.

47. ¶ Πρόβαλλ' αὐτὸν] Πρὸ τ ἄλλων βάλλε, προσάγαγε. V.

66. Ἐμπαροινῶν] Ἐνυβρίζων. V.

¶ Πρόβαλλ'] Praebet αὐτὸν habebat editum exemplar, plane contra rationem. J. F. R.

Philosophia intelligi, sed vaga nimis illa notio. Adde quod pro ὅτ legendum ὦ ὅτος necessario est. M. du S.

35. Ἄπιθι &c.] Rhadamanthus Cynisco: Ἄπιθι ἐς τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος. καὶηγορήσας γε πρότερον ἃ φὴς τυράννου, ἄλλους προσκάλει. Prava distinctio hunc locum occupavit. Tu sic distingue: Ἄπιθι ἐς τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος, καὶηγορήσας γε πρότερον ἃ φὴς τυράννου. ἄλλους προσκάλει. Illa enim καὶηγορήσας γε &c. pertinent ad membrum praecedens: haec vero, ἄλλους προσκάλει, non dicit Rhadamanthus Cynisco, sed Mercurio, cujus officium erat ἄλλους προσκαλεῖν. ut paullo ante Rhadamanthus, σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε καὶ προσκάλει. & postea iterum ad Mercurium, τ τύραννον ἤδη προσκάλει. Hic autem Micyllus non exspectavit Mercurii vocationem, sed eam praevenit, & ultro se offert. L. Bos.

48. Ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦσα] Collo innixa, Heliod. lib. 8. J. B.

54. Καὶ τῶ λ.] V. Duker. ad Thucyd. V. p. 355. n. 4. T. H.

59. Ἀπρίτους μ̄] Has omnes tyrannorum artes alibi fuse exsequor. J. B.

66. Ἐμπαροινῶν] Vid. supra Deor. Dial. V. med. M. du S.

68. Φρυάγματος] Φρύαγμα equorum est sonitus naribus excussus, irae & ferociae nuncius, quem *fremitum* latini dicunt. sed non ita commode ad superbiam referunt, ut Φρύαγμα Graeci, aut nostri suum *schnarchen*, *anschnarchen*. quod itidem ut Graecum ἀπομιμητικώτατον est. J. M. G.

70. Ἀσπαρ-

γῆν ἂν τις τ᾽ ἥλιον, ἢ τῶτον ἀσκαρδαμυκτὶ προσέβλεψεν· ἐ μὴν ἀ τὸ τ᾽ κολάσεων πρὸς ὠμότητα καινουργὸν αὐτῶ τίς ἂν διηγήσαιτο δύναιτο, ὅστις μηδὲ τ᾽ οἰκειοτάτων ἀπέχεται; ἀ ταῦτα, ὅτι μὴ ἄλλως κενή τις ἐστὶ κατ᾽ αὐτῶ ἀφεβολὴ, αὐτίκα εἴσῃ, προσκαλέσας τὺς ὑπ᾽ αὐτῶ πεφονευμένους· μᾶλλον δὲ ἄκλητοι ὡς ὁρᾷς πάρεισι. ἀ περιστάντες, ἄγχουσιν αὐτόν· ὅτοι πάντες, ὦ Ῥαδάμανθυ, πρὸς ᾧ ἀλιθρίᾳ τεθνᾶσιν· οἱ μὲν, γυναικῶν ἕνεκα εὐμόρφων ὑπεβουλευθέντες· οἱ δὲ, υἱέων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων ἀγαναχτήσαντες· οἱ δὲ, ὅτι ἐπλούτουν· οἱ δὲ, ὅτι ἦσαν δεξιοὶ, ἀ σώφρονες, ἀ ἡδαμῶ ἡρέσκοντο τοῖς δρωμένοις.

ὁ πρὸς ἀ συμ. ιν. sic ordinat Z.

αἰνῇ Z. male.

ἀγομ. π. ὕβρων Z.

ΡΑΔ. Τί πρὸς ταῦτα φὴς, ὦ μιαρὲ σύ; ΜΕΓ. Τὰς μὲν φόνες εἴργασμαι, ἃς λέγει. τὰ δ᾽ ἄλλα πάντα, τὰς [b] μοιχείας, ἀ τὰς τ᾽ ἐφήβων ὕβρεις, ἀ τὰς ἀφθορὰς τ᾽ παρθένων, ταῦτα πάντα Κυνίσκος μὲ κατεψεύσατο. ΚΥΝ. Οὐκοῦν ἀ τύτων ὦ Ῥαδάμανθυ, παρέξω σοι μάρτυρας. ΡΑΔ. Τίνας τύτους λέγεις; ΚΥΝ. Προσκάλει μοι, ὦ Ἑρμῆ, τ᾽ λύχνον αὐτῶ, ἀ τ᾽ κλίνην. μαρτυρήσουσι γὰρ αὐτοὶ παρελθόντες, οἷα πράττοντι συνηπίσταντο αὐτῷ. ΕΡΜ. Ἡ κλίνη, ἀ

ἃς λέγεις C. R.

70 quam istum oculis rectis & nihil conniventibus adspexisset. Verum etiam crudelem istius in novis suppliciis excogitandis solertiam, quis enarret? qui ne familiarissimis quidem pepercerit. Hanc vero non esse inanem contra istum calumniam, statim scies, si advocari jusseris ab isto interemtos. Quin invocati, ut vides, adsunt, & circumfusi illum angunt. Hi omnes, Rhadamanthe, ab exsecrabili homine perierunt: alii quidem insidiis, quas ob uxores formosas illis struxit; alii, quod indignarentur filiis suis contumeliae causa ad ipsum perductis; alii quod essent divites; alii, quod dextri essent ac prudentes, iisque, quae fierent, minime delectarentur.

27. RHAD. Quid ad haec, impurate, respondes? MEG. Caedes quidem perpetravi quas dicit; reliqua vero omnia, adulteria, adolescentum contumelias, corruptelas virginum, haec omnia, inquam, contra me Cynisicus mentitus est. CYN. Igitur & horum exhibebo tibi, Rhadamanthe, testes. RHAD. Quos dicis? CYN. Advoca mihi, Mercuri, lucernam ipsius & lectum. Haec enim pro testimonio dicent, quae se consciis fecerit. MERC. Lectus & Lucerna Megapenthis

a Ἀπαγομένων] Deficit hoc verbum in Fl. Nihil a vulgata abeunt P. P. J. H. &c. b Μοιχείας] Sic recte S. Μοιχίας J. P. H. F.

70. Ἀσκαρδαμυκτὶ] Μὴ μύων τοὺς ὀφθαλμοὺς, V.
72. Καινουργὸν] Τὸν *ἐπινοοῦντα ξένα. V.
74. Κενή τις ἐστὶ] Ψευδὴς, μάτην, ὡς ἴσχυε. (ἄλλως C.)

* Ἐπινοῦντα] Ἐπινοῖν male habebant Impress. M. du S.

91. Προσκάλει μοι] Καὶ τοῦτο † εἰς πλείονας τῶν Ἑλλήνων ἐποίησε κατὰ γέλωτα. ἐπειδὴ δ᾽ ἐκεῖνοι ἀ τὰ φυτὰ λόγους ἔμψυχα, ἐπίτηδες ὄντας ἐμπαίζων, λύχνον ἐ κλίνην μαρτυροῦντας παρήγαγεν. V.

† Εἰς πλείονας] Πρὸς πλείονα C. & εἰς πλείονα. V. Vid. Bourd.

70. Ἀσκαρδαμυκτί] Ἀλλὰ τῶ καμμύειν] Sic Grammatici. dixi antea. J. B.
83. Τοῖς δημοσίοις] Quae a tyranno perpetrabantur. J. Br.
92. Τὸν λύχνον ἀ τὴν κλίνην] Ut antea Necyom. c. 12. induxit τὰς πρὸς τ᾽ ἥλιον λαπτελουμένας σκιὰς λαὶ τ᾽ σωμάτων accusantes τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τ᾽ βίον, sic nunc lucernam & lectum testes citat, ludens ad Graecos Philosophos ἀ ἐπίτηδες ἐμπαίζει τ᾽ λύχνον ἐ τὴν κλίνην μαρτυροῦντα ὡς ἔφαγεν, siquidem Philosophis istis ἀ τὰ φυτὰ erant etiam ἔμψυχα. J. B.
5. Ἤδη μαρτύρει] Post vocabulum hoc λυχ. scribendum est. J. Br.
Ibid. Μεθ᾽ ἡμέραν] Sic Aristoph. Plut. 931. Ὄρθρου, πάλαι, λεπτόμοιρα μεθ᾽ ἡμέραν. J. F. B.
9. Ὑπο-

this adsunto. Bonum factum! paruerunt. RHAD. Dicite igitur vos, quorum conscii sitis huic Megapenthi. LECT. Vere omnia accusavit Cynisc us. Ego tamen dicere ea, Domine, pudore prohibeor, tam turpia erant, quae in me patravit. RHAD. Planissime igitur contra illum fers testimonium, qui nec dicere ea sustineas. Et tu jam, Lucerna, dic testimonium. LUC. Diurna ejus facinora non novi; neque enim aderam: quae vero noctibus fecerit, passus fuerit, piget dicere. Verum vidi equidem infanda multa, & contumeliam omnem supergressa. quamvis saepe ultro oleum non biberem, exstingui cupiens: at ille & admovit me factis suis, & lucem meam modis omnibus polluit.

28. RHAD. Satis jam testium. Sed exue etiam purpuram, ut numerum etiam videamus stigmatum. Papae totus hic est lividus, & notis scriptus, quin caeruleus est a notis. Quo igitur modo puniatur? Numquid in Pyriphlegethontem injicien-

95 ὁ Λύχν[ος] [c] ὁ Μεγαπένθους παράσιτος· εὖγε ἐποίησαν ὑπακούσαντες. ΡΑΔ. Εἶπαλε σὺ [d] ὑμεῖς ἃ σύιστε Μεγαπένθει τούτῳ· πρότερα δὲ σὺ ἡ Κλίνη λέγε. ΚΛΙΝ. Πάντα ἀληθῆ κατηγόρησε Κυνίσκος· ἐγὼ μέντοι ταῦτα εἰπεῖν, ὦ δέσποτα Ῥαδάμανθυ, αἰσχύνομαι· τοιαῦτα ἦν ἃ ἐπ' [e] ἐμοῦ διεπράττετο. ΡΑΔ. Σαφέστατα μὲν οὖν κατημαρτύρεις, μηδ' εἰπεῖν αὐτὰ ὑπομένουσα· ἀτὰρ σὺ δὲ ὁ Λύχνος ἤδη μαρτύρει. [f] ΛΥΚ. Ἐγὼ τὰ μὲν ἡμέραν μὲν, οὐκ [g] οἶδα· οὐ γὰρ παρῆν· ἃ δὲ τὴν νύκτωρ ἐποίει, καὶ ἔπασχεν, οὐκ ἂν λέγειν πλὴν ἀλλὰ ἐθεασάμην γε πολλὰ, καὶ ἄῤῥητα, καὶ πᾶσαν ὕβριν [h] ὑπερπεπαικότα. καίτοι πολλάκις ἐκὼν τἄλλοτριον οὐκ ἔπινον, ἀποσβῆναι θέλων· ὁ δὲ, καὶ προσῆγέ με τοῖς δρωμένοις, καὶ τὸ φῶς μου πάντα τρόπον καλεμίαινεν. κατεμίανε Z.

ΡΑΔ. Ἄλις ἤδη τῶν μαρτύρων· ἀλλὰ καὶ 15 ἀπόδυθι τὴν πορφυρίδα, ἵνα [i] καὶ τὸν ἀριθμὸν [k] ἴδωμεν τῶν στιγμάτων. παπαὶ, ὅλος οὗτοσὶ πελιδνὸς, καὶ κατάγραφος, μᾶλλον δὲ κυάνεός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων· τίνα οὖν κολασθείη τρόπον; ἆρ' εἰς τὸν Πυριφλεγέθοντά ἐστιν

τῷ M. C. R

συνεπίσασθε Z. C. R

εἶδον C. R. Z.

ἔπεπ. Z.

οὐκ absent a C. R. sed a manu pulcherrima vidi erasum. Videtur non esse in Z.

Scholium est ἂν addit C. R. ἂν pro ἤν Z. ei-rent

Ferit C. R.

e Ὁ] Deest articulus in B. *d* Ὑμεῖς] Ἡμεῖς *J.* sola, male. *e* Ἐμοῦ] Ἐμοὶ B. male. *f* ΛΥΚ.] ΚΥ. *J.* male. Item *H.* Ceterae rectae. *g* Οἶδα] Εἶδον B. *h* Ὑπερπεπαικότα] Ὑπερβεβηκότα. P. L. Edd. nihil variant in vulgata. *i* Καὶ] Deest in B. *k* Ἴδωμεν] Ἴδωμαι B.

5. Τὰ μὲν ἡμέραν] Τὰ οὐ τῇ ἡμέρᾳ. *V.*

9. Ὑπερπεπαικότα] ‡ Ὑπερβαλλόμενα, ὑπερβάλλοντα. *V.*

17. Πελιδνὸς] Puto μολυβδαιδής. *G.*

19. Εἰς τὸν Πυριφλεγέθοντα] Ποταμὸν πυρὸς λέγουσι τοῦτον οἱ τοῖς καλαχθονίοις. ὁ δὲ Κέρβερος κύων ἐστὶ τριῶν ἔχων, ὡς λέγουσι, κεφαλὰς, φύλαξ τῶν ᾅδου. *V.*

‡ Ὑπερβαλλόμενα] Ὑπερβαλλόμενον male editum fuerat, & ὑπερβάλλοντα omissum.

9. Ὑπερπεπαικότα] Difficiliorem ac minus frequentem vocem praetuli faciliori ὑπερβεβηκότα, quae ex interpretatione nata videtur; quia hic idem significat. Ὑπερπεπαι. . . autem praeter Scholiast. etiam legit *Steph.* in *Thes.* qui idem verbum duabus aliis auctoritatibus probat. *J. F. R.*

11. Τοῖς δρωμένοις] *Quae a tyranno perpetrabantur.* *J. Br.*

15. Ἀπόδυθι τὴν πορφυρίδα] Vid. si lubet, similia exempla adferentem Rever. *Elsner.* ad I. *Tim.* IV. 2. p. 299. m. *J. F. R.*

17. Πελιδνὸς] Πελιδνὸν ἐστὶ τὸ μετέχον τῆς ἀχρότητος καὶ μολωπείας οἷονεὶ μολυβδαιδές. *Galen.* *A. V.*

Ibid. Κατάγραφος] Ex Platone Lucianus, ex Luciano Julian. Imper. Caesar. vide Clar. *Casaubon.* ad Pers. Dixit idem Lucian. alibi κατὰ νάτου ποικίλος. In re tamen dissimili in *Lexiph.* Dialogo. *J. B.*

ἐστιν ἐμβλητέος [a] τῷ Κερβέρῳ; ΚΥΝ. Μηδαμῶς· ἀλλ' εἰ [b] θέλοις, ἐγώ σοι καινήν τινα καὶ πρέπουσαν αὐτῷ τιμωρίαν ὑποθήσομαι. ΡΑΔ. Λέγε, ὡς ἐγώ σοι μεγίστην ὅτι τούτῳ χάριν εἴσομαι. ΚΥΝ. Ἔθος ἐστὶν οἶμαι τοῖς ἀποθνήσκουσι πᾶσι, πίνειν τὸ Λήθης ὕδωρ. ΡΑΔ. Πάνυ μὲν οὖν. ΚΥΝ. Οὐκοῦν [c] μόνος ἐξ ἁπάντων ἄποτος ἔσῃ.

[d] ΡΑΔ. Διατί δή; ΚΥΝ. Χαλεπὴν ἴσως ὑφέξει τὴν δίκην, μεμνημένος οἷος ἦν, καὶ ὅσον ἐδύνατο ἐν τοῖς ἄνω, καὶ ἀναπεμπαζόμενος τὴν τρυφήν. ΡΑΔ. Εὖ λέγεις. καὶ καταδεδικάσθω, καὶ σὺ δεῦρο τὸν Τάνταλον ἀπαγθεὶς [e] οὗτοσὶ, δεδέσθω, μεμνημένος ὧν ἔπραξε [f] κατὰ τὸν βίον.

θέλεις Z.

πᾶσα Z.

odus, an tradendus Cerbero? CYN. Nequaquam. Sed ego tibi novum quoddam & dignum illo supplicium subjiciam. RHAD. Dic, maximam ea re gratiam a me inituros. CYN. Mos est, puto, mortuis omnibus Lethes aquam bibere? RHAD. Ita est. CYN. Solus igitur iste non bibat.

29. RHAD. Quid ita? CYN. Gravem ita pœnam sustinebit, qui meminerit, quis fuerit, quantum potuerit apud superos; & delicias illas animo revolvat. RHAD. Bene mones. Damnas esto, & ad Tantalum abductus vincitor, memor eorum, quae in vita egerit.

a Τῷ] Deficit articulus in B2. Reliquae habent. b Θέλοις] Θέλεις Fl. Sed —οις H. J. P. S. c Μόνος ἐξ] Μόνος οὗτος ἐξ B. d ΡΑΔ.] EPM. Edd. m. e Οὑτοσὶ] Sic J. P. H. S. Fl. f Κατὰ] Sic quoque eaedem.

24. Χάριν εἴσομαι] Ἀντὶ τοῦ εὐχαριστήσω· τὸ δὲ * εὐχαριστῶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὐ λέγεται. V.

30. † Ἀναπεμπαζόμενος] Μεμνημένος, ἀναλογιζόμενος. G.

32. Τάνταλον] Λέγουσι δὲ οἱ Ἕλληνες ὅτι ὁ Τάνταλος ἄνθρωπος ὢν ἠξιώθη γεύσεως τοῖς Θεοῖς ὁμοτράπεζος· καὶ ἀκούων τὰ λαλούμενα παρ' αὐτῶν, καὶ ἐρχόμενος ἔλεγε τοῖς ἀνθρώποις. καὶ διὰ τοῦτο οἱ θεοὶ ὀργισθέντες κολάζουσιν αὐτὸν ἐν τῷ ᾅδῃ θεωροῦντα μὲν δίνδα περικυμαίνουσαν, καὶ ποταμοὺς παραῤῥέοντας, ὧν δὲ αὐτῶν δύνασθαι γεύσασθαι, αὐτὸς μὲν προσιόντος, ἐκεῖνα φεύγουσιν. V.

* Εὐχαριστῶ] Veteribus non dictum fuisse ait Scholiast. Confer notas ad verbum χάριν. J. F. R.

† Ἀναπεμπαζ.] Vox illa prior omissa erat in edit.

24. Χάριν εἴσομαι] Prorsus ut Belgae & Germani: *dank weten* (non *wyten*, ut vulgo male.) Sic & *Aelian.* VII. 17. & *Aristaen.* I. ep. 1. quos frater G. O. *Reitzius* adduxit in Belga Graeciss. p. 460. Recte quidem Scholiast. ait veteres, non dixisse εὐχαριστῶ; si vetustiores intelligit; nam postea tanto frequentius usurpatum, inprimis apud Eccles. Scriptt. Ita in N. T. & *Patrib.* non modo, sed & ap. LXX. In Libr. *Judith.* *Sap.* & *Maccab.* Verum tamen satis probae notae esse verbum, vid. ex Phalarid. & *Arrian. Epict.* probatum ab *Reverend. Alberti* ad 2. Thessalon. I. 3. J. F. R.

28. ΡΑΔ.] Mercurio, si quidem adsit, nec post traditos mortuos e vestigio abierit, quid caussae sit ut sese his immisceat, ego quidem non adsequor. Censeo itaque pro *Mercurio*, cujus nomen in omnibus hic invenio, *Rhadamanthum* reponendum; quod in versione *Ed. Par.* factum video, quamvis in Graecis illic nihil mutatum sit. M. du S.

ΡΑΔ. Διατί] Restitui *Rhadamanthi* personam, invitis Edd. quae *Mercur.* hic habent; quia sensus postulat Rhadamanthum loqui, & in ipsa *Latina* versione *Salm.* & *Paris.* ejus persona quoque expressa erat, licet in Graecis EP. legeretur. J. F. R.

33. Οὑτοσὶ] Non satis sanus mihi hic locus videtur. M. du S.

34. Κατὰ] Quaesivit mutationem *Soulius*, non invenit; forsan quia ante bis, ter, noster dixit παρὰ τὸν βίον, & hic ita maluit legi; sed nihil opus esse, cuilibet notum arbitror. J. F. R.

DE

DE MERCEDE CONDUCTIS POTENTIUM FAMILIARIBUS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

ET quid primum tibi, amice, aut quid ultimum, ajunt, enarrem illorum, quae pati vel facere coguntur mercenarii familiares illi, quique censeri se in amicitiis beatorum istorum volunt, modo amicitiam nominare fas sit hanc illorum servitutem. Novi enim multa, & fere pleraque eorum, quae usu illis veniunt, non ego profecto ejusmodi aliquid expertus: (neque enim necessarium mihi experimentum fuit, neque umquam, Dii boni, fiat) sed multi eorum, qui in hanc vitam inciderant, apud me enunciarunt; alii in malo adhuc constituti, cum deflerent, quam multa & qualia paterentur; alii vero, qui ex illo quasi carcere effugerant, quae perpessi essent non sine jucunditate memoran-

ΚΑὶ τί σοι πρῶτον, ὦ Φιλότης, ἢ τί ὕσ͂ατον, φασὶ, καλαλέξω τούτων, ἃ πάσχειν ἢ ποιεῖν ἀνάγκη τοὺς ὑπὸ μισθῷ συνόντας, κἂν ταῖς τῶν εὐδαιμόνων τούτων φιλίαις ἐξεταζομένους, εἰ χρὴ φιλίαν τὴν τοιαύτην αὐτῶν δουλείαν ἐπονομάζειν; οἶδα γὰρ πολλὰ, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα τῶν συμβαινόντων αὐτοῖς, οὐκ αὐτὸς, μὰ Δία, ὦ τοιοῦτος πειραθείς· οὐ γὰρ ἀνάγκη μοι ἡ πεῖρα ἐγεγένητο, μηδὲ, ὦ θεοὶ, γένοιτο, ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἐς τὸν βίον τοῦτον ἐμπεπλωκότων, ἐξηγόρευον πρός με· οἱ μὲν ἔτι ἐν τῷ κακῷ ὄντες, ἀποδυρόμενοι ὁπόσα καὶ ὁποῖα ἔπασχον· οἱ δ', ὥσπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδράντες οὐκ ἀηδῶς μνημονεύοντες, ὧν ἐπεπόνθεσαν ἀλ-

ὕσατον καλαλέξ φασὶ. C.M.

οὐκ αὐτοῖς C.M. βίῳ add. C.M. bene ἐγένετο C.M. bene.

οἱ δὲ C.R. bene propter adspirationem sequentem. ita et C.M.

ἐπεπόνθεσαν C.M. minus recte

a Ἐγεγένητο] *Heinf.* ἐγένετο.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘ.] Ὁ λόγος ἔστω τῶν καλλίστων καὶ πρώτων. *G.*

ΜΙΣΘΩ] Librum habes elegantissimum, viroque gravissimo dignum. Acumen & dicendi rationem nec tetricam, nec rursus fucatam. Institutum ipsum viris doctis ipsis placeat necesse est, qui famae simul & virtuti consultum volunt; dum a servili propemodum sorte apud Magnates divitesve, ut virtuti sibique vivant, revocantur. Sed cave, dum vitia Dominorum depicta, dum turpes doctorum quorundam artes, ambitiosam patientiam spectas, ita suavitate Luciani abripiaris, ut putes, nullos a contagio malorum istorum immunes. Sunt enim & *Fenelones* inter hujus ordinis viros, qui & privatis & Principibus educandis de Republ. & Orbe ipso bene meriti, & a suae aetatis hominibus viri boni merito censentur, & a posteris semper maximi fient. *M. du S.*

1. Καὶ τί σοι πρῶτον] *Theocr.* Idyll. ιζ. Τί πρῶτον καλαλιξῶ; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπεῖν. *J. Br.*

Καὶ τί σοι πρῶτον] Hoc initium sumptum est ex *Homer.* Odyss. L. 9. τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὕσ͂ατον καλαλέξω; *G.C.*

Καὶ τί σοι πρῶτον] Ex Theocriti Ptolemaeo. *Th. M.*

Ibid. Πρῶτον — ἢ ὕσ͂ατον] *Hom.* Il. E. 703. & Od. I. 14. *M. du S.*

12. Ἐξηγόρ. πρός μοι] Ex Grammaticorum placitis scribendum foret πρὸς μοι. Illi enim encliticam accentum retinere jubent, post praepositionem. Nolui tamen mutare, quia non solum Edd. consentiunt; sed & apud alios centies sic scribitur, (forsit. male) ut ap. *Aristoph.* Plut. 1056. Βούλει — πρός με παῦσαι; &c. In *Epict. Man.* c. 1. fin. Cl. *Relandus* tamen recte edi curavit κεῖται πρὸς σέ. non modo propter emphasin, & finem periodi, sed & in media oratione c. 29. pr. & c. 30. §. 14. τὴν αἰδῶ τὴν πρὸς σὲ τὸ πλησίον. *Aesop.* fab. 138. κατά τινα τόπον. Constructio autem verborum ἀγορεύω, λέγω φημὶ & simil. cum praepos. πρὸς loco dativi, est frequentissima; maxime duo posteriora in N. T. *Matth.* XXII, 70. *Marc.* XVI, 3. *Luc.* I, 13. &c. Sed & *Epict.* Sent. 78. *Dion. Hal. ant.* VII. 473. ἀπήγγειλε πρὸς τὴν βουλήν. *nuntiavit senatui.* Noster *Phalar.* altero, c. 8. χρὴ δὲ τἀληθῆ πρός γε ὑμᾶς αὐτοὺς λέγειν. *J. F. R.*

ἀλλὰ γὰρ [a] ὑφραίνοντο, ἀναλογιζόμενοι οἷων ἀπηλλάγησαν· ἀξιοπιστότεροι δὲ ἦσαν οὗτοι ἅπαντα φάσης, ὡς εἰπεῖν, τὰ τελετῆς [b] διεξεληλυθότες, καὶ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐποπτεύσαντες. καὶ παρέργως μὲν, οὐδ' ἀμελῶς ἐπῄκουον [c] αὐτοῦ, καθάπερ ναυαγίαν τινὰ, καὶ σωτηρίαν [d] αὐτοῦ παράλογον διηγουμένων, οἱοί εἰσιν οἱ [e] πρὸς τοῖς ἱεροῖς ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς, σὺν ἅμα πολλοὶ τὰς τρικυμίας, καὶ ζάλας, καὶ ἀκρωτήρια, καὶ ἐκβολὰς, καὶ [f] ἱστῶν κλάσεις, καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίσεις διεξιόντες· ὅπῃ πᾶσι δὲ, τοῖς Διοσκούροις ὅπιφαινομένοις· (οἰκεῖοι γὰρ τῆς τοιαύτης τραγῳδίας οὗτοί γε,) ἢ τίν' ἄλλον ἐκ μηχανῆς θεὸν ὅπῃ τοῦ καρχησίου καθεζόμενον, ἢ πρὸς τοῖς πηδαλίοις ἑστῶτα, καὶ πρός τινα ἠϊόνα μαλακὴν ἀπευθύνοντα τὴν ναῦν, οἳ προσεκχεῖσα ἔμελλεν αὐτὴ μὲν ἡρέμα καὶ κατ' ὀλίγον διαλύσεσθαι, αὐτοὶ δ' ἀσφαλῶς ἀποβήσεσθαι, χάριτι καὶ [g] εὐμενείᾳ τοῦ θεοῦ. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὰ

tes. Sane enim laetabantur, quoties rationes ponerent, quae effugissent. Fide autem digniores hi erant, qui tota, ut ita loquar, mysteria exsequuti, ab initio ad finem omnia inspexissent. Non obiter itaque nec incuriose audiebam illos velut naufragium quoddam & insperatam ex illo salutem enarrantes; quales sunt, quos ad templa videmus, rasis capitibus multi simul decumanos fluctus, & procellas, & promontoria, & jacturas, & malos fractos, & gubernacula revulsa persequentes: super omnia vero ut Dioscuri praesentes illuxerint, (hi enim tragoedia hujus velut domestici sunt) aut alius aliquis ex machina Deus in carchesio sederit, aut adstiterit gubernaculo, atque ad molle litus navem direxerit, in quod delata ipsa quidem paullatim & otiose solveretur, ipsi vero gratia & benignitate numinis salvi discederent. Et illi quidem multa id genus prout ipsis

a Ὑφραίν.] Εὐφραίν. male. Fl. *H. P. S.* & M. *εὐφραίνοντο* pejus F. b Διεξεληλ.] Sic W. & V. recte. Ἐξεληλυθότες Edd. omnes. c Αὐτοῦ] Sic M. P. & V. Defuit autem in omnibus Editt. d Αὐτοῦ] Ex M. P. & V. in Editt. omissum erat. e Πρὸς τοῖς] Sic *J.* Fl. *B*2. *H.* & M. f Ἱστῶν] Ἱστοῦ W. & V. Edd. vero omnes *ἱστῶν* servant. g Εὐμενείᾳ] Sic M. S. A. *εὐμενίᾳ* Edd.

23. Οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς] Οἷον τὸ πάλαι οἱ ναυαγήσαντες ἄνθρωποι * ἐχρῶντο χήματι πρὸς τοῖς ἱεροῖς καθήμενοι, καὶ τὴν † αὐτῶν τύχην ὀλοφυρόμενοι. *V.*

* Ἐχρῶντο] Ἐκεχρῶντο editum erat, sed correxit *M. du S.*

† Αὐτῶν] Αὐτὴν cum spiritu leni edebatur, sed primam adspirare non dubitavi. *J. F. R.*

16. Γὰρ] Καὶ lego pro γὰρ, quod in impressis & M. est. *M. du S.*

Ibid. Ὑφραίνοντο] Sic necessario mutandum esse existimo quod in M. & Edd. erat *εὐφρ.* Vid. tamen *Grot.* Flor. 127. C. *Demosth.* p. m. 185. B. *συνυφραίνεσθαι τοῖς πολλοῖς.* Sed in his omnibus peccari credo. *M. du S.*

Ibid. Οἷων ἀπηλλάγησαν] Sic saepissime sine praeposit. Ut infra *Philopss.* c. 16. *ἀπαλλάττειν δεινῶν liberare a gravibus malis*, & alibi non semel. Sic *Herodian.* L. 2. 1. 17. *ἀπαλλάξομαι φόβου* Interdum tamen cum praeposit. Ut ap. *Isocr.* ad *Demon.* p. 19. B. Ed. *Wolf.* *ἀπαλλάττου a publ. functionibus te libera*, *discede.* Alia super hoc verbo vid. ad c. 23. hujus *Dial.* *J. F. R.*

18. Διὰ πάσης] Τῆς τελετῆς ἐξήκουσ. Proverb. de quo paroem. *J. B.*

Ibid. Διεξεληλυθότες] Sic W. & V. recte. In reliquis tantum ἐξεληλυθότες. *M. du S.*

23. Ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς] Quod a naufragis factitari solitum dudum probavimus. *J. Br.*

Ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς] *Herald.* ad *Martial.* dixi ad *Petron.* τὸ γὰρ παλαιὸν οἱ ναυαγήσαντες ἄνθρωποι τοιούτῳ ἐκέχρηντο χήματι πρὸ τοῖς ἱεροῖς καθήμενοι καὶ τὴν αὐτῶν τύχην ὀλοφυρόμενοι. *J. B.*

Ἐξυρημένοι] Naufragis radi solebat caput. ut non modo ex hoc loco patet, sed etiam ex *Dial.* de Sectis, c. 86. ubi *Hermotimus*, Δοκῶ δέ μοι ἀλόγως ὦ καὶ ξυρήσασθαι τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῆς ναυαγίας ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι. eamque Caesariem Diis marinis consecrari moris erat. Auctor in *Epigrammate de Naufragis:*

Γλαύκῳ καὶ Νηρεῖ, καὶ Ἰνοῖ, καὶ Μελικέρτῃ,
Καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ καὶ Σαμοθρᾳκὶ θεοῖς,
Σωθεὶς ἐκ Πελάγους Λευκίλλιος, οὐδὲ κόμαρμαι
Τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς· ἄκαρπος γὰρ οὐδὲ ἔχω.

Vid. etiam *Hadr. Jun.* de Coma. *L. Bos.*

Ἐξυ-

ipsis tum usus est, tragice declamant, ut a pluribus accipiant nimirum, si non calamitosi solum, sed Diis etiam cari esse videantur.

2. At hi tempestates domesticas, fluctusque triplices, aut hercle quintuplices, vel decemplices adeo, si fas sit ita dicere, *enarrant*; & ut primum oram solverint, tranquillo ad speciem mari, & quos deinde labores per totam navigationem sustinuerint, vel siti, vel nausea, vel abundante ultra exhaurientium vires aqua salsa: & denique, ut ad coecum aliquem scopulum, aut praeruptam rupem, fracta infelici scapha, miseri aegre enataverint, nudi & rerum omnium necessariarum indigentes. Inter haec sane, & in harum rerum enarratione, videbantur mihi multa pudore quodam tegere, ac velle eorum oblivisci.

πολλὰ ταῦτα πρὸς [h] τὰ παντίκα χρείαν ὑπιραγωδῶσιν, ὡς παρὰ πλειόνων λαμβάνοιεν, ἢ δυστυχεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοφιλεῖς τινες εἶναι δοκοῦντες.

πρὸς τὴν χρείαν τὴν παροῦσαν C. M.

Οἱ δὲ, τὰς ἐν ταῖς οἰκίαις χειμῶνας, καὶ [i] τὰς τρικυμίας, καὶ, νὴ Δία, πελαγομυμίας τε, καὶ δεκαχυμίας εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διηγούμενοι, καὶ ὡς τὸ πρῶτον εἰσέπλευσαν, γαληνῆ ὑποφαινομένῃ καὶ πελάγει, ὅσα πράγματα παρὰ τὸν πλοῦν ὕλον ὑπέμειναν, ἢ διψῶντες, ἢ ναυτιῶντες, ἢ ὑπαρταλύμενοι τῇ ἅλμῃ καὶ τέλος, ὡς πρὸς πέτραν τινὰ ὕφαλον, ἢ σκόπελον ἀπόκρημνον, περιρήξαντες τὸ δύστηνον σκαφίδιον, ἄθλιοι κακῶς ἐξενήξαντο, γυμνοὶ, καὶ πάντων ἐνδεεῖς τῶν ἀναγκαίων. ἐν δὴ τούτοις, καὶ τῇ τούτων διηγήσει, ἐδόκουν μοι τὰ πολλὰ ἕτοι ὑπ' αἰσχύνης ἀπικρύπτεσθαι, καὶ ἐκόντες εἶναι [k] ἀπιλανθάνεσθαι αὐτῶν.

c ὡς Z.

c ὑπερπλυσμένη C. M. male

σχαφειδέων C. M passime

[b] Τὴν παντίκα χρ.] Χρείαν τὴν παντίκα, W. V. [i] Τὰς] Omissus articulus in Edd. & S. Sed habent M. V. F. Fl. [k] Ἐπιλανθ.] Ὄντες ἐπιλανθάνεσθαι. male *Th. Mag.* / at C. R.

54. ‡ Ἐκόντες εἶναι] Ὅτι τὸ ἐκόντες εἶναι ἀντὶ τοῦ ἀπροφάσιστοι ἐχρήσατο. *V.*

‡ Ἐκόντες] Hoc scholion in edit. *Graev.* male referebatur ad verba Δακὼ γάρ μοι ἐν πολλῶν. Sed praeeunte *Scaliger* restitui suo loco. *J. F. R.*

Ἐξυρυμένοι] De rasis naufragorum capitibus vid. viri docti ad *Petron.* c. 104. *J. M. G.*

25. Καὶ ἐκβολὰς] *Mercium, ob vim tempestatis in mare jacturas.* *J. Br.*

26. Καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίσεις] *Transversas gubernaculorum fracturas.* *J. Br.*

27. Τοὺς Διοσκούρους] *Castorem & Pollucem.* Hoc illustrat *Plinius.* *J. Br.*

Τοὺς Διοσκούρους] Serio nauclerum idem hoc narrantem inducere videtur in *Navig.* c. 9. Sed ridet iterum. *J. F. R.*

Ibid. Διοσκούρους] *Horat.* I. Od. 12. *Theocr.* Idyl. 22. *A. V.*

29. Ἐκ μηχανῆς θεὸν] *Erasmus* in Proverbio: *Deus ex machina.* *J. Br.*

35. Εὐμοιρίᾳ] Sic recte M. S. & A. Reliquae εὐμενείᾳ. *M. du S.*

Ibid. Ἐκεῖνοι μὲ] *Naufragi.* *J. Br.*

36. Τὴν παντίκα χρείαν] *Beza* non satis accurate in *ep.* 2. ad *Corinth.* 4. 17. παντίκα ἐλαφρὸν verterat: *illico praeteriens*, cum παραντίκα sit *in praesens*, quod si probatione indiget, vide ex *Demosth. Xenoph.* & *Lucian. de non cred. calumn.* probatum ab Rever. *Elsnero*, ad N. T. l. c. *J. F. R.*

37. Λαμβάνοιεν] *Nummorum aliquid corradant, stipem accipiant.* *J. Br.*

41. Τὰς] Deerat in plerisque hic articulus ante τρικυμίας. Sed quia agnoscunt M. V. Fl. & *J.* eum addidi. *J. F. R.*

Ibid. Τρικυμίας] Vix assequi licet interpretatione Latina hunc locum. Τρικυμία quasi tu *triplicem fluctum* dicas, Graecis jam maximus est, & quem Latini *decumanum* dicant: hunc igitur lepide auget auctor. Sed ea minorem vim habent conversa Latine: nisi forte a *decumano* ad *vicesimanum*, *tricesimanumque* velis adscendere. *J. M. G.*

47. Ὑπαρταλούμενοι τῇ ἅλμῃ] Ab *Erasmo* adoptavit *Benedictus*, *salo perfundebantur*, quod utique non potest molestiam rei, quae Graecis vocibus enunciatur, implere. Debuerunt *vel dum antlia eorum salsugine gravabatur.* *J. G.*

Ὑπαρταλούμενοι] Vid. Clar. *Hemsterh.* ad Timon. I. c. 4. *J. F. R.*

54. Ἐκόντες] Apud *Th. Magistr.* mendose descriptus est hic locus, voce ἐκὼν. *M. du S.*

αὐτῆς· ἀλλ' ἔγωγε κἀκεῖνα, καί [a] τιν' ἄλλα ἐκ [b] τῆς λόγων ξυλλιθεὶς, εὑρίσκω προσόντα ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις, [c] ἃ ὐκ ἀκήκοα σοι πάντα, ὦ καλὲ Τιμόκλεις, διεξελθεῖν. δοκῶ γάρ μοι ἐκ πολλοῦ ἤδη καίλανθανηκέναι σε τοῦτο τῷ βίῳ ὑπιβουλεύοντα.

At ego & illa, & quaedam alia ex sermonibus illorum *conjectura quadam* componens, invenio adesse ejusmodi familiaritatibus, quae non gravabor tibi omnia, mi bone Timocles, enarrare: quippe diu est, cum intellexisse mihi videor, hujus te vitae ineundae consilium agitare.

Καὶ πρῶτόν γε, ὁπηνίκα περὶ τῶν τοιούτων ὁ λόγος ἐνέπεσεν. εἶτα ἐπήνεσέ τις τῶν παρόντων τὴν τοιαύτην [d] μισθοφορὰν, τρισευδαίμονας εἶναι, λέγων, [e] οἷς [f] μετὰ τοὺς φίλους ἔχειν τοὺς ἀρίστους Ῥωμαίων, καὶ δειπνεῖν δεῖπνα πολυτελῆ, καὶ ἀσύμβολα, καὶ οἰκεῖν οἰκίαν καλὴν, καὶ ἀποδημεῖν μετὰ πάσης ῥᾳστώνης, καὶ ἡδονῆς· ἐπὶ λευκῆς ζεύγους εἰ τύχοι ἐξυπλιάζοντας· προσέτι καὶ μισθὸν τῆς φιλίας, καὶ ὧν εὖ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, [g] ἐστίν· ἀτεχνῶς γὰρ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα τοῖς τοιούτοις τὰ πάντα φύεται. ὁπότε οὖν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἤκουες, ἑώρων ὅπως ἐπέ-

3. Et primum quidem, si quando sermo incideret de talibus, ac deinde laudaret praesentium aliquis vitam illam mercenariam, ter eos beatos praedicans, quibus cum eo, quod amicos haberent Romanorum nobilissimos, & coenarent nihil ipsi conferentes coenas sumtuosissimas, & pulchre habitarent, & peregrinarentur commodissime jucundissimeque; *resupini*, si res ita ferret, in curru equis albis junctо; mercedem insuper amicitiae, & perceptarum, quas dixi, commoditatum, non exiguam capere contigisset; hos enim plane esse, quibus nec serentibus neque colentibus nascerentur omnia: quoties igitur haec & his simi-

[a] Τιν'] Ἐστὶν addit V. notante ad h. l. *Soulio*: sed non satis commonstrante inter quae verba inseri id velit; nam alienum est hoc loco. [b] Τῶν λόγων] Τῷ λόγῳ M. V. [c] Ἃ] Pronomen hoc in M. additum a recentiore manu. [d] Μισθοφορὰν] Sic Fl. *J. P. H. S. F. A1.* [e] Οἷς] Οὓς margo *A1W.* [f] Μετὰ τοὺς] Μετὰ τὸ male W. & Fl. / [g] Ἐστὶν] Habent hoc verb. Edd. omnes.

58. Τιμόκλεις] Nomen haud dubie verum, sed hominis haud aliunde, quam ex nostro, noti. *Timoclis* Stoici meminit in Z. Tp. c. 4. & seqq. Sed an idem sit, addubito, quia hic amicus videri potest. Nisi forte postea inter eos inimicitiae fuerint, propter quas hominem ita riserit, ut illic facit. Forsan etiam tum, cum hunc librum scriberet, non admodum ei cum eo conveniebat. Indicio esse potest, quod usque adeo cupidum facit ejus vitae, quam ut Philosopho, imo liberali homine indignam ei ob oculos ponit. Immo vero, eundem esse suspicor, qui Ἔτει μοκλῆς in Συμπ. c. 21. & seqq. audit, quique illic haud amice sane tractatur. *M. du S.*

63. Μισθοφορὰν] Forsan *μισθοφορίαν*. Conf. infra c. 6. *M. du S.*

64. Οἷς μετὰ τοὺς φίλους ἔχειν &c.] Permolestе ab interpretibus obscuratur sententia hujus narrationis. Nam *Erasmus*, quem sequitur *Bourdelotius*, praeterquam quod praepositionis hujus rationem nullam habeat, tum finem pessime claudit, scribens *id vero non mediocre videri*. Quae quidem alienissima sunt ab illis, quae ibi scribit Lucianus. Adverte, lector, & videbis verbum subst antivum in illis postremis καὶ ὧν εὖ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν, οὐκ ὀλίγον ἐστὶν (ut quidem distinguit editio Salmurienſis & Parisina, quum Basileensis καὶ ὧν ὦ πάσχουσι, τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον ἐστὶν, omnes ineptissime) abscindi debere ab praecedentibus, & in constructione revocandum ad ipsum nostrum οἷς, ut annotavit pater. Videtur sane id ipsum exprimere *Benedictus*, *quibus cum eo quod* &c. *peregrinarentur*, *non parvi esset emolumenti mercedem amicitiae & benefactorum istorum accipere*; modo ille vel propriam interpretationem recte intellexerit, & τὸ *esset* acceperit pro *liceret*. Sic enim distinguenda illa, προσέτι δὲ μισθὸν τῆς φιλίας καὶ ὧν ὦ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, ἐστίν. Ut in Mercede cond. μισθὸν οὐκ ὀλίγον τῆς ἀγοραίας προσλαβών. *J. G.*

68. Ἐπὶ λευκῆς ζεύγους] Λευκὸν ζεῦγος vocat *currum candidis equis tractum*. *J. Br.*

71. Ἐστὶν] Servanda omnino haec vox, & vertenda, *licet*. *M. du S.*

Ἐστὶν] Immo si comma post λαμβάνειν deleas, & ante ἐστὶν reponas, ut facit *Soulius*. *J. F. R.*

Ibid. Ἀτεχνῶς] Sic supra Vit. auct. c. 10. ἀτεχνῶς ὅμοιον κυνὶ. *Aristoph.* Plut. 109. & 362. Vid. *Scholiast.* & *Spanh.* qui docent, qua ratione ἀτεχνῶς significet, *vere*, *omnino*. ἀτέχνως autem, mutato accentu est, *ruditer*. Vid. *Ammonium* de sim. differ. Posteriore hoc sensu *Ael.* V. H. X. 10. *J. F. R.*

[g] *Ibid.* Ἄσπορα] Ex *Homero* Odyss. I. Ἀλλὰ τά γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται Πυροὶ καὶ κριθαί. *J. Br.*

Ἀστε-

similia audires; videbam te hiare ad illa, & patens ad escam os praebere. Ut igitur ego in posterum culpa sim vacuus, neque dicere possis, nos, licet videremus te talem cum Carica hamum glutire, manum tibi non injecisse, neque prius, quam immergeretur gutturi, retraxisse, neque ante indicasse adeo, sed exspectasse, dum videremus, te introtracto & fixo firmiter jam trahi & necessitate duci, & jam, cum nihil tibi ea res prosit, stantes illacrimari; ne, inquam, talia dicas aliquando, rationabilia omnino, si dicantur, & ad quae caussam dicere non possimus, quin videamur injurii in te illo silentio nostro fuisse: audi nunc a principio omnia, & rete ipsum, & nassam ut exitum non habeat, otiose extra illam constitutus, non intus ex recessu, ante considera: & hami aduncitatem, ipsumque flexum retro aculeum, & tridentis acumina,

χήνευς πρὸς αὐτὰ, καὶ πάνυ σφόδρα πρὸς τὸ δέλεαρ ἀναπεπλαμένον παρεῖχες τὸ στόμα. ὡς ἐν τό γε ἡμέτερον [h] εἰσαῦθις ποτὲ ἀναίτιον ᾖ, μηδ' ἔχοις λέγειν ὡς ὁρῶντές σε τηλικοῦτο μὲν τὸ καρίδιον ἄγκιστρον καταπίνοντα, οὐκ ἐπελαβόμεθα, οὐδὲ πρὶν ἐμπεσεῖν ὅτῳ λαιμῷ προεσπάσαμεν, οὐδὲ προεδηλώσαμεν, ἀλλὰ περιμείναντες [i] ἐξελκομένῳ, καὶ ἐμπεπηγότι, ἤδη συρόμενον, καὶ πρὸς ἀνάγκην ἀγόμενον ὁρῶν· ὅτ' [k] οὐδὲν ὄφελος, ἑστῶτες ἐπεδακρύομεν. ὅπως μὴ ταῦτα λέγῃς ποτὲ πάνυ εὔλογα, ἂν λέγηται, καὶ ἄφυκλα ἡμῖν, ὡς οὐκ ἀδικοῦμεν μὴ προμηνύσαντες, ἄκουσον ἐξ ἀρχῆς [l] ἁπάντων. καὶ τὸ δίκτυόν γε αὐτὸ, καὶ τὴν κύρτων τὸ ἀδιέξοδον ἔκτοθεν ὅπῃ σχολῆς, ἀλλὰ μὴ ἔνδοθεν σκόπησον· καὶ τὸ ἄγκιστρον δὲ τὸ ἀγκύλον, καὶ τὴν εἰς τὸ ἔμπαλιν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, καὶ τὰ τριαίνης τὰς [m] ἀκμὰς εἰς τὰς

/ εἰ addit C. R. male

τε C. M.

προσεπισ. C. M. nonsense

h Εἰσαῦθις] Deest in Fl. Agnoscunt Edd. Item M. & P. quae εἰς αὖθις disjunctim habent, cum *J.* & *Al.* *i* Ἐξελκομένου] Ἐσελκομ. *Gron.* Sed vulgatam servant Edd. & M. *k* Οὐδὲν] Οὐδὲ W. *l* Ἁπάντων] Ἅπασιν *Pell.* *m* Ἀκμὰς] Αἰχμὰς *Br.* Sed vulgatam servant Edd. & M.

91. Τοῦ σκόλοπος] Σκόλοψ, ὀξὺ ξύλον. *V.*

Ἄσπορα] *Hom.* Od. I. 109.

Οὔτε φυτεύουσι χερσὶ φυτὸν, οὔτ' ἀρόωσιν,
Ἀλλὰ τὰ γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται.

M. du S.

78. Μετὰ τὸ καρίδιον] *Cum squilla*, hoc est, *cum esca*. hoc enim pisce plerique inescantur. *J. Br.*

Μετὰ τὸ καρίδιον ἄγκιστρον κατακίνουσι] Sic in Piscat. *J. B.*

Ibid. Καρίδιον] *Squillam* τὴν καρίδα hic etiam verterunt. Sed cum *Carica ficus*, quae καρὶς eadem Eustathio, sub finem Piscatoris huic rei adhibita sit; dum de squilla, nescio an praedae mata? constet certius, *ficum* interim hamo addidi. *J. M. G.*

81. Περιμείναντες ἐξελκομένου] Sic tres editiones, quum tamen Erasmus interpretetur *adacto*, Benedictus *illecto*. Recte igitur adscripsit pater ἐσελκομένου. *J. G.* Et hoc *Gesn.* vult, recte; sed suspectam lect. servo, quia constans. *J. F. R.*

83. Ὁρᾷ] Forsan ὁρῶντες. Sed in libris quos consului, nihil hic subsidii, nec in Edd. *M. du S.*

86. Ἄφυκτα] Vid. supra Deor. Dial. XVII. §. 1. f. *M. du S.*

Ibid. Ὡς οὐκ] Expungenda vocula negativa οὐκ. *F. G.*

Ὡς οὐκ] Non expungendum οὐκ. Significatur enim nos non posse effugere, i. e. non posse caussam nostram defendere; sive *demonstrare*, nos non peccasse. *J. F. R.*

88. Καὶ τὴν κύρτων] *Retis sinuum*, aut *nassa*. *J. Br.*

Ibid. Κύρτων] Κύρτος ἀγγεῖον χωνώδες ᾧ οἱ ἁλιεῖς χρῶνται *Hesych.* εἶδος δικτύου. *Etym.* M. Vid. *Zoenob.* in *Paroem.* ἔνδον τῶν ἁλιευτικῶν κύρτων. *A. V.*

90. Μυχοῦ] De potestate hujus vocis egit doctiss. *Th. Sellius*, in Observ. c. 6. Μυχὸς pro intimo recessu terrae adfert ex *Ael.* VIII. 2. *Hesiod.* Θεογ. 119. *Sibyll.* L. VIII. 360. *Psalm* 72. &c. Item pro thalamo & interiore parte aedium, *Hom.* Il. P. 36. — μυχῷ θαλάμοιο *Musaeus* de amor. Leand. & Her. 263. Ἡγαγε νυμφοκόμοιο μυχοὺς ἐπὶ παρθενεῶνος. Hinc θεοὶ μύχιοι *Penates*. *Ael.* de anim. X. 34. *J. F. R.*

91. Τῷ σκόλοπος] *Unci*, *hami*. *J. Br.*

92. Καὶ τὰ τριαίνης] *Tridentis*, quo pisces lancinant ac fodiunt piscatores. *J. Br.*

Ibid. Ἀκμὰς] Libellum de Mercede Conductis, hoc est, de conditione vitae, quam vivant illi, qui in potentiorum domibus degant vel παιδαγωγίας caussa, vel ut principum illorum virorum familiae, solo eruditionis suae nomine quoddam quasi decus adferant, Lucianus scripsit, ut patet ex praemissis ad amicum suum Timoclem, qui isti vitae generi tradere se, dudum

τὰς χεῖρας λαβὼν, ἐς πρὸς τ' γνάθον πεφυσημένην ἐπιπειρώμενος, ἢν μὴ πάνυ ὀξέα, μηδ' ἄφυκλα, μηδ' ἀπαρὰ ς' τοῖς τραύμασι Φαίνηται βιαίως σπῶντα, ἐς ἀμάχως ἀντιλαμβανόμενα, ἡμᾶς μὲν ς' τοῖς δειλοῖς, ἐς ἐφ' τοῦτο πεινῶσιν, ἀνάγραφε· [a] σαυτὸν δὲ εὐθαρσήσας θαρρεῖν, ἐπιχείρει τῇ ἄγρᾳ, εἰ θέλεις, καθάπερ ὁ [b] Λάρος, ὅλον πρόσχανὼν τὸ δέλεαρ.

'Ηρήσεται δὲ ὁ πᾶς λόγος, τὸ μὲν ὅλον ἴσως ἐφ' σὲ, πλὴν ἀλλ' ἔ γε πρὸς τοὺς φιλοσοφιστὰς ὑμῶν μόνους, ἀλλ' ὁπόσοι σπουδαιότεραι τ' προαίρεσιν προείληφε ς' τῷ βίῳ, ἀλλὰ ἐς περὶ [c] γραμματιστῶν, ἐς ῥητόρων, ἐς μουσικῶν, ἐς ὅλως τ' ὅτι [d] παιδείᾳ συνεῖναι ἐς μισθοφορεῖν ἀξιωμένων. χοιτὰς ὁ λ. c. R

τ'ῶν z.

ὀνον C. R. et M.

δὲ ὅπ. c. R. z.

ὰι ὅλως C. R.

αιδείαις C. R. z.

τ c. M

ar C. R.

in manus ſumens, & ad inflatam buccam tentans, niſi acuta omnino, niſi inevitabilia, niſi ipſo vulnere moleſtiſſima intelligas, trahentia violente, & invicte contra urgentia: nos quidem in meticuloſis, & ob id ipſum eſurientibus adſcribe. Ipſe vero animo confirmato venatum aggredere, ſi volueris, & Lari more totam eſcam hiatu complectere.

4. Habebitur autem omnis oratio in univerſum quidem tua forte cauſſa: verum non de vobis ſolum philoſophantibus, aut his, qui ſerium & grave vitae genus amplexi ſunt: ſed de Grammaticis etiam, & Rhetoribus, & Muſicis, omnibusque adeo, qui doctrinae cauſſa familiares eſſe, & ejus rei mercedem ferre, e ſua dignitate pu-

a Σαυτὸν] Σεαυτὸν W. / b Λάρος] Λάβραξ margo *A* i *W*. c Γραμματιστῶν] Γραμματικῶν alios legere notat *M. du S.* Non autem addit quos. Edd. enim γραμματιστῶν conſtanter ſervant cum Cod. M. d Παιδείᾳ] Παιδείαις W. V. Sed nihil a vulg. abeunt Fl. *J. P. H.*

dum in animo haberet, monendum, ut ante, quam ſe in potentioris alicujus familiam committeret, diligenter cum animo reputaret ea, quae plerumque iſtiusmodi vitae ſtatum comitentur; ne forte ſero eum facti, non ſatis ante perpenſi & deliberati, poeniteret; & ne quandoque quereretur ſibi defuiſſe amici monentis ſalubre conſilium. Vult ergo ut ipſum illud rete ante, quam eo ſe involvat, extrinſecus diligenter perſpiciat. Καὶ τῦ ἀγκίστρου δὲ τὸ ἀγκύλον, pergit jam ἐς τὴν εἰς τὸ ἴμπαλιν τῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, ἐς τ' τριαίνης τὰς ἀκμὰς εἰς τὰς χεῖρας λαβὼν, πρὸς τὴν γνάθον πεφυσημένην ἐπιπειρώμενος, ἢν μὴ πάνυ ὀξέα, &c. Hic pro ἀκμὰς *Brodaeus* Miſcell. IX. c. 13. reponit αἰχμὰς. Acute quidem id *Brodaeus*; ſed longe argutior profecto & venuſtior lectio vulgata. Ἀκμὴ eſt ſubtiliſſimum iſtud & tenuiſſimum, atque adeo acerrime ſecans in quovis ad ſecandum pungendumve apto inſtrumento. Sic acies novaculae dicitur ἀκμὴ ξυροῦ. *Homerus* Il. K. vſ. 170.

Νὺν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμὴ
Ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἠὲ βιῶναι.
Nunc enim omnibus in novaculae ſtat acie
Vel valde triſte exitium Achivis, vel vita.

Sic verbum verbo poteſt reddi: ſenſus eſt, ad extremum usque diſcriminis punctum res ſumma Achivorum venit, utrum triſti exitio ſint perituri, an ſalutem ſervaturi; ſive: Periclitantur nunc Achivi de vita & de morte. De proverbio hoc ἐπὶ ξυροῦ ἵσασι, videndi paroemiographi. Quantum ad uſum vocis ἀκμὴ; loco huic *Homerico* convenientiſſimus ille *Dionyſii Halicarnaſſenſis* in extremo lib. III. ἀρχαιολ. ubi Accio Navio cotem novacula diſcindente, ἡ δὲ ἀκμὴ τῦ σιδήρου δι' ὅλου κατελθοῦσα τῦ λίθου, &c. Ergo ἀκμαὶ τ' τριαίνης, ſicut ἀκμὴ ξυροῦ apud *Homerum* & *Dionyſium Hal.* (nam & apud hunc ξυρὸς intelligendus, quae vox quoque praeceſſerat) ſunt acies dentium in tridente; quod propterea moneo, ne quis ad id offendat, quod vox ἀκμὴ, alibi paſſim in ſingulari, hic in plurali uſurpatur. At id facere debuit Lucianus; quum tridens habeat tres cuſpides, atque adeo tres diſtinctas ἀκμὰς, ſive acies. Ἀκμαῖς *Heſychius* quoque exponit ὀξύτησιν. Caeterum ἀκμὴ transfertur ad res qualescumque, notatque id, quod *in* quaque re ſummum & praecipuum ſit. Apud *Ariſtophanem* in *Pluto* vſ. 256.

Ἴτ' ἐγκονεῖτε, σπεύδεθ', ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν
Ἀλλ' ἐςὶ ἐπ' αὐτῆς τ' ἀκμῆς, ἣ δεῖ παρόντας ἀμῦναι.
Ite, properate, curriſe; neque enim jam tempus eſt cunctandi.
Verum ipſiſſima jam nata eſt occaſio, qua vos adeſſe oportet.

Sic ἀκμὴ τ' ἰυτυχίας apud *Aelianum* II. Ποικ. c. X. Ἀκμὴ ſimpliciter quoque de vigore aetatis; vide Aeliani Indicem. Apud Noſtrum quoque in *Decr. dialogis* ſive *Dear. judic.* XX. §. 14. de Helena, ἐπειδήπερ εἰς ἀκμὴν κατέῃ, πάντες οἱ ἄριστοι τ' Ἀχαιῶν ἐπὶ τὸν μνηστείαν ἀπίντησαν. Hic ἀκμὴ eſt maturum nubendo tempus, quod & ὥρα γάμου appellatur ab *Arriano* 4.

Ex-

putant. Cum enim communia ut plurimum sint, & similia, quae usu veniunt omnibus; manifestum est, non eximia quidem esse ista, sed eo turpiora, quatenus eadem eveniunt Philosophis, si ipsi eadem quae aliis sibi convenire putant, & illi conductores nulla parte honestius ipsos tractent. Quidquid autem progressus orationis hujus deprehenderit, eorum caussam maxime quidem ipsi, qui faciunt, deinde vero etiam qui ea patiuntur, sustinent merito: ego vero innocens, nisi veritatis & libertatis poena est. Ac reliquam quidem turbam, ut exercitores quosdam aut adulatores idiotas, parvo animo & humiles suo ingenio homunciones, neque operae pretium est ab ejusmodi familiaritatibus deter-

10 ὁρῶν [c] δὲ ὡς [f] ἕκαστα ὄντων, καὶ ὁμοίων τοῖς [g] ξυμβαινόντων ἅπασι, δῆλον ὡς οὐκ ἐξαίρετα μοὶ, αἰσχίω δὲ τὰ αὐτὰ ὄντα γίγνεται [g] τοῖς φιλοσόφοισιν, εἰ τοῖς ὁμοίων τοῖς [h] ἄλλοις ἀξιοῖντο, καὶ μηδὲν αὐτοὺς σεμνότερον οἱ ξυμβιοδόται ἄγοιεν. ὅ, τι δ' ἂν οὖν ὁ λόγος αὐτὸς ἕκαστον εὑρίσκῃ, τοῦτο τοῦ αἰτίαν μάλιστα μοὶ οἱ ποιοῦντες αὐτοὶ, ἔπειτα δὲ καὶ οἱ ὑπομένοντες αὐτὰ, δίκαιοι ἔχειν· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος, εἰ μὴ ἀληθείας καὶ παῤῥησίας 20 [i] ἕκατι μόνον τί ἔχῃ. τοὺς μέντοι γε ἄλλους πολλοὺς, οἷον γυμνασιάρχους τινὰς, ἢ κάλακας ἰδιώτας, καὶ μικροὺς τὰς γνώμας, καὶ ταπεινοὺς αὐτόθεν ἀνθρώπους, ὅτε ἀποτρέπειν [k] ἄξιον τοιούτων [l] φωνασκιῶν, οὐδὲ μὲν δὴ συ-

ἐπὶ ταρόντων C.R.

αὐλὸν C.R.

ἔπιμον C.R.Z. et C.M.

ἐξ C.R.Z. et M.

e Δὲ] Sic Edd. & M. & V. f Ἕκαστα ὄντων] Ἑκασταφόντων, Mſ. B. Sed vulgatam exhibent Edd. & M. g Τοῖς] Τῶν vitiose ſ. h Ἄλλοις] Forsan πολλοῖς. Vid. infra c. 13. *M. du S.* At ἄλλοις habet etiam M. *H.* Fl. P. &c. i Ἕκατι μόνον] Ἐπιτιμῶν τις A. P. ἐπίτιμον τί. Edd. item M. & V. Sed margo *AtW.* ἐπιτίμιον recte. k Ἄξιον] Ἀξιῶν W. P. ἀξίῳ L. Vulgatam tuentur *H.* Fl. *P. S.* l Φωνασκιῶν] Ἐπιτον. W. Misere Fl. ὃν. μὲν σιῶν.

Exped. apud quem Roxane dicitur ὁ ἄφρα γάμου. Ifiusmodi nubilis virgo Graecis quoque ὁ ἀκμῆ γάμου γινομένη audit; quemadmodum de Ilia, sive Rhea loquitur *Dionysius Halicarn.* lib. I. Eodem sensu sumitur passim ἀκμαῖος de rebus vigentibus, & ad summum perductis; non in bonum modo, quod vulgatissimum; verum etiam in malum. Samosatensis Noster in *Timone* pag. 59. νέος γ' ἔτι, καὶ ἔξόυμος ὤν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργήν. Ita & ἀκμάζειν *ad summum pervenisse.* Apud *Longum* in *Pastoral.lib.* pag. 3. edit. Franeq. μισημωρία dicitur ἀκμάζουσα. Vide plura de his apud *Budaeum* & *H. Stephanum.* *J. J.*

94. Ἦν μὴ πάνυ ὀξέα] Quae nuper retulit omnia; τῇ ἀγκίστρου τὸ ἀγκύλον, τὴν τῶν σκόλοπος ἀναστροφὴν, τὰς δὲ τριαύχους αἰχμάς. Sic enim legendum est, non ἀκμὰς. *J. Br.*

1. Καθάπερ ὁ Λάρος] Ex proverb. λάρος χάσκει. *J. B.*

Ibid. Λάρος] Vid. *Aristoph.* interprett. *A. V.*

Λάρος] Nimirum, *Neb.* v. 591. Ἦν Κλέωνα δὲ λάρον δῆτα ἑλόντες ἐν κλοπῆς. &c. *Si Cleonem illum Larum ambitus ac furti damnatum capiatis.* Ubi Scholiast. Ὅτι ὁ λάρος τοιοῦτος καὶ ὁ Ἱππῆσι· Λάρος κεχηνὼς ἐπὶ πᾶσας δημηγορᾶν. *J. F. R.*

7. Γραμματισῶν] Sic iterum usurpat in Ῥητ. c. 10. ubi patrem Aeschinis γραμματισὴν vocat, qui a *Suida* γραμματοδιδάσκαλος dicitur, & a *Demosthene* etiam, de Coron. Γραμματιστὴς tamen aliquando apud antiquos est *ratiocinator*, Λογιστὴς; uti videre est ex I. Polit. *Platonis*, ubi haec duo synonyma facit. ὁ λογιστὴς ἐξήμαρτε ἐν ὁ γραμματιστής. i. e. *qui calculis & qui calamo rationem inierunt, uterque erraverunt.* Vid. etiam *Porphyr.* V. P. n. 48. At idem *Plato* p. 77. A. B. de Grammatico usurpat. Hic autem *Grammaticos* intelligi, non *Atriensem*, aut quos nos Magnatum *Secretarios* dicimus, aut *a rationibus*, sequentia postulant, in quibus & Γραμματικοὶ audiunt, & cum Rhetoribus Philosophisque inter doctos πεπαιδευμένους, semper enumerantur. Vid. *Xen.* Συμπ. p. 516. l. 10. *M. du S.*

9. Κωῶ γὰρ] Ego mutavi, in omnibus enim erat ἢ. *M. du S.*

10. Δὲ] Mallem & ego ἢ legere; interim, quum nec Mſ. nec Ed. ulla praeit, intactam reliqui vulgatam, quia sensum tolerabilem habet, si ad sequentia referas; & in argumentationibus δὴ saepe valere *atqui*, notum arbitror. Verum si ἢ legas, concinnior tamen nexus erit cum antecedentibus & sequentibus simul. *J. F. R.*

Ibid. Ἑκάστων] Mſ. ἐπὶ παρόντων. *J. B.*

13. Εἰ τῶν ὁμοίων] Ἀτιμῶν ἐστιν. *J. Br.*

20. Ἐπίτιμον τί ἔχῃ] Angl. ἐπιτιμῶν τις. *J. B.*

Ἐπιτίμιον] Sic omnino legendum, quamvis omnes libri habeant ἐπίτιμον; nam quod *Cod. Angl.* & P. exhibent, ἐπιτιμῶν τις, ne hoc quidem sanat. ἐπιτίμιον nostro familiare est; vid. Ὀρχ. c. 4. Τοῖς μὲν τῶν λοιπῶν γλυκαμένοις, καὶ τὸ σιφνὸν ἀκούσασιν ὀλίγος ἂν τὸ δὲ ἰδιωτῶν ἐστὶ τὸ ἀκροάσεως τοιοῦτον ἐπιτίμιον. Sic in Τοξ. c. 10. λοιπὸν ἐπιτιμῆσαι τὴν δίκην, ὅπερ τὸ Σκυθικῆς ἐπιτιμίου ἐστὶ, & in Διωξ. c. 26. ἐπιτίμιον σωφροσύνης ὑποχών. Denique in Κρον. c. 4. Alibi pro hoc usurpat αὐθέντην ὁ. εἰκ. c. 28. *M. du S.*

πωλεῖν· ὅτε μὲν αἰτιᾶσθαι καλῶς ἔχει μὴ ἀπολειπομένους τ[a] μισθοδοτῶν, εἰ καὶ πάνυ πολλὰ ὑβρίζοιντο ὑπ' αὐτῶν· ὀπτῆδιοι γάρ, καὶ οὐκ ἀνάξιοι τοιαύτης ἀφατρίας. ἄλλως τε οὐδὲ ἔχοιεν ἄν τι ἄλλο, πρὸς ὅ, τι χρὴ ἀποκλίναντας [b] αὐτοὺς, παρέχειν αὐτοὺς ἐνεργούς· ἀλλ' ἤν τις αὐτῶν ἀφέλῃ τοῦτο, ἄτεχνοι αὐτίκα, καὶ ἄχρηοι, καὶ περιττοί εἰσιν. οὐδὲν οὖν ἧττ' αὐτοὶ δεινὸν πάσχοιεν ἂν, ἤπερ ἐκεῖνοι ὑβριζόμενοι δοκοῦσιν, εἰς τὴν ἀμίδα φασὶν ἐνερεύντες· ὅπη γάρ τοι τὴν ὕβριν ταύτην ἐξ ἀρχῆς παρέρχονται εἰς τὰς [c] οἰκίας· καὶ ἡ τέχνη φέρειν καὶ ἀνέχεσθαι τὰ γιγνόμενα. ὡς δὲ ὧν προεῖπον τὰ μὲν παιδευμένων, ἄξιον ἀγανακτεῖν, καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἔνι μάλιστα μετάγειν αὐτοὺς, καὶ πρὸς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι.

Δοκῶ δέ μοι καλῶς ἂν [d] ποιῆσαι, εἰ τὰς αἰτίας, ἀφ' ὧν ὅπη τ τοιοῦτον βίον ἀφικνοῦνταί τινες, [e] προεξετάσας, δείξαιμι, ἐὰ πά-

frere; neque enim obsequantur: quin ne reprehensione quidem valde digni sunt, si non discedant a suis conductoribus quantacumque ab illis contumelia adfecti: idonei enim, nec indigni sunt ea consuetudine: & alioquin neque habeant ad quod animum appellentes, operosos se demonstrent; sed si quis hoc illis auferat, ilicet inertes sunt, otiosi, superflui. Neque igitur indigna his accidere, neque illos alteros contumeliosos esse putaverim, si in matulam, quod ajunt, immingant: hujus enim contumeliae caussa a principio domos isti intrant, haec professio istorum est, ferre quae fiunt & perpeti. Horum vero, quos dixi, eruditorum hominum caussa indignari aequum est, & tentare quantum ejus potest fieri, reducine possint & erepti *dominis suis* ad libertatem revocari.

1. Videor autem commode facturus, si perpensis antea caussis, quibus ad hoc vitae genus induci quidam se patiuntur, ostendam,

a Μισθοδοτῶν] Sic W. L. V. & marg. *Alw.* Μισθωτῶν P: H. Fl. S. b Αὐτοὺς] Αὐτοὺς W. Edd. omnes αὐτοὺς. c Οἰκίας] Οἰκίαις W. male. d Ποιῆσαι] Ποιῆσαι. *J.* e Προεξετάσας] Sic M. & V. recte. Edd. omnes male παρεξετάσας.

26. Μὴ ἀπολειπ. τ μισθοδοτῶν] Sic W. L. & V. In reliquis autem μισθωτῶν, quod ferri nequaquam poterat. Si enim μισθοδότης *locator*, μισθωτὸς *mercenarius* est. *M. du S.*

33. Οὐδὲν ἧττ' αὐτοὶ — ἧττ' ἐκεῖνοι] Triplicem negationem intensius negare observat *Meibomius* ad Jusjur. Hippocr. p. 119. ex ipso jurejurando Hippocratico, ἃ δύσω δὲ ἐγὼ φάρμακον ἐδενὶ θανάσιμον. Ex eodem *de Arte*; Ἐγὼ δὲ οὐκ ἀπειρίῃ τ' ἐὸν αὐτὸς τὴν τύχην ἔργον ἐδενός. Plura ex *Platone* ac *Demosthene* vid. ibidem. Adde *Aristoph.* Plut. 522. Ἀλλ' ἐδ' ἴσως πρῶτον ἁπάντων ἐδὲν ἐδ' ἀνοσιουργήσεις. Ad quem versum Illustr. *Spanhem.* duo similia ex ejusd. *Nubibus* adfert. Sed satis frequens est apud quoscumque. Sic eodem. *Pluto* 511. Οὐδὲ τίχην — οὔτε σοφίαν μελετῶν ἐδενός. Sed ubi oratio est bimembris, vix potest dici negatio triplex; at in illo Hippocratis rectius triplex vocari potest. *J. F. R.*

34. Ἐς τὴν ἀμίδα ἐνεχοῦντες] Ea re ad quod facto est opus, utentes. Est autem adagium. *J. Br.*

Εἰς τὴν ἀμίδα ἐνεχοῦντες] Proverbium in fastosos divites, dixi ad *Petron.* *J. B.*

44. Προεξετάσας] M. & V. In Impressis vero παρεξ — prave. *M. du S.*

47. Ἐθελοδουλείας] De qua *Herald.* ad *Mart.* *J. B.*

49. Ἱκανὸν τοῦτο] Angl. κακὸν. *J. B.*

56. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ] *Theognidis* versus sunt. *J. Br.*

Ibid. Διδημενίῃ] *Ab inopia superatus.* *J. Br.*

57. Οὔτε τι] Mutilus hic locus in M. & vulgatis Edd. legebatur, & in ea ipsa, qua Scholiastes usus est, *Juntina*, quod in scholio est, in textu Lucianeo exhibet; nisi quod ibi ἧττ' ἴτι legebatur pro eo quod in ipso *Theognide* & Scholiaste legitur οὔτε τι. Citatur etiam a *Plut.* 37. 2. Sed ut Luciani de Theognide judicium expendas, totus qui de paupertate agit locus, adscribendus est.

Ἀνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμοσεν μάλιστα,
Καὶ γήρως πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἠπιάλου.
Ἣν δὴ χρὴ φεύγοντα ἐς μεγάκητα πόντου
Ῥιπτεῖν, καὶ πείρων, Κύρνε, κατ' ἠλίβατον.
Καὶ γὰρ ἀνὴρ πενίῃ διδημενίῃ οὔτε τι εἰπεῖν
Οὔτ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδεται.
Χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Δίζεσθαι χαλεπῆς, Κύρνε, λύσιν πενίης.
Τεθνάσαι, φίλε Κύρνε, πενιχρῷ βέλτερον ἀνδρί,
Ἢ ζώειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ.

M. du S.

Ibid. Ἔρξαι] Agere. Δέδεται. Vincta est. *J. Br.*

Ἔρξαι] Licet haec *Brodaei* praemissa scholia vix di-

dam, non valide urgentes esse, neque necessarias. Ita enim praecidatur illis caussa, quam possint dicere, & primum voluntariae servitutis argumentum. Plerique igitur paupertatem, & necessariarum rerum indigentiam caussati, illud putant idoneum velum praetendisse sui ad hanc vitam transfugii: ac sufficere sibi putant, si dixerint, venia se dignum facere, qui difficillimam rerum in vita omnium, paupertatem, effugere studeant. Tum Theognis in promtu est, & frequens illud:

Quisquis enim dira vir paupertate subactus,
Et quaecumque terriculamenta de paupertate ignaviſſimi quique poëtarum extulere. Ego vero si quidem viderem illos fugam aliquam paupertatis revera talibus in convictibus inveniſſe, minutam cum illis de nimia libertate disputationem non occiperem. Quandoquidem vero, ut praeclarus alicubi orator ait, cibis aegrotorum si-

45 τυ βιαίως, ἀλλ' ἀναγκαίας. ὅτω γὰρ ἂν αὐτοῖς ἡ ἀπολογία προαναιροῖτο, καὶ ἡ πρώτη ὑπόθεσις τῆ [f] ἐθελοδουλείας. οἱ μὲν δὴ πολλοὶ, τὴν πενίαν, καὶ τὴν τῶν ἀναγκαίων χρείαν προθέμενοι, [g] ἱκανὸν τοῦτο προκάλυμμα οἴονται, προβεβλῆσθαι τὴν πρὸς τὸν βίον τοῦτον αὐτομολίας· καὶ ἀποχρῆν αὐτοῖς νομίζουσιν εἰ λέγοιεν, ὡς ξυγγνώμης ἄξιον ποιοῦσι, τὸ χαλεπώτατον τῶν ἐν τῷ βίῳ, τὴν πενίαν ἀφυγεῖν ζητοῦντες· εἶτα ὁ Θέογνις πρόχειρος, καὶ πολὺ τὸ,

Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος

[h] [οὐτ' ἔτι εἰπεῖν, οὐθ' ἕρξαι δύναται], γλῶσσα δὲ οἱ δέδηλε, καὶ ὅσα ἄλλα δεύγματα ὑπὲρ τὴν πενίας οἱ ἀγεννέστατοι τῶν ποιητῶν ἐξενηνόχασιν. ἐγὼ δ' εἰ μὲν ἑώρων αὐτοὺς φυγήν τινα ὡς ἀληθῶς τῆς πενίας εὑρισκομένους ἐκ τῶν τοιούτων ξυσσιτίων, οὐκ ἂν ὑπὲρ τοῦ ἄγαν ἀλαζονικῆς ἐμικρολογεύμην πρὸς αὐτούς. ἐπεὶ δὲ (ὡς ὁ καλὸς που ῥήτωρ ἔφη) τοῖς τὰ νοσοῦντα

δείματα C. R. et C. M. et Z.

f Ἐθελοδουλείας] Sic Edd. & M. Sed manus recentior fecerat ἰθελοδουλείας, male. g Ἱκανὸν] Καινὸν P. A. & margo *A1W*. Cum vulgata faciunt Edd. omn. & M. h Οὐτ' ἔτι εἰπεῖν] Haec omnia usque ad δέδηλε, deerant in omnibus omnino Edd. & M. Sola vero *Junt.* habebat. Sed ex Scholiis irrepsere, & vitiose descripta sunt.

56. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος] Τὸ πλῆρες ἐστὶ τὸ λοιπὸν τοῦτο. οὔτε τι εἰπεῖν, οὔτε ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδηλε. *V.*

59. Ἐξενηνόχασιν] Ἐκφέρω. *J. Br.*

64. Ὁ καλὸς που ῥήτωρ ἔφη] Demosthen. contra Philipp. *J. B.*

Ὁ καλὸς που ῥήτωρ] Demosthenes. Ὀλυνθιακ. γ. prope finem. *Brod.* in Misc. L. IX. c. 13. ubi verba *Demosthenis* subjicit; sed quia *Soulius* ea quoque attulit, non bis eadem describam. *J. F. R.*

Ibid Ῥήτωρ] Scholiastes & *Bourdelotius* male hic nos ad *Philipp. Demosth.* amandant. Legitur hic locus in *Olynth.* III. sub finem. quem, quia brevis esse laborans obscurior Lucianus factus est, integrum hic describere non pigebit. Ἴσως ἂν, ἴσως, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τέλειόν τι καὶ μέγα κτήσασθε ἀγαθὸν, καὶ τῶν τοιούτων λημμάτων ἀπαλλαγέντες, ἃ τοῖς ἀσθενοῦσι τῶν ἰατρῶν σιτίοις διδόμενοι ἔοικε. καὶ γὰρ οὔτε ἰσχὺν ἐκεῖνα ἐντίθησιν, οὔτ' ἀπόθησκειν ἐᾷ. καὶ ταῦτα ἃ νῦμεῖς νῦν ὑμῖν αὐτοῖς οὔτε τοσαῦτά ἐστιν, ὥστε ὠφέλειαν ἴσχειν τινὰ ἀξιόχρεων, οὔτ' ἀπογνόντας ἄλλο τι πράττειν ἐᾷ, ἀλλ' ἔστι ταῦτα τὴν ἐκάστου βουλομένοις ὑμῶν ἐπαυξάνεσθαι. *Fortassis, Athenienses, fortassis perfectum & magnum aliquod bonum consequimini, talibus lucellis repudiatis, quae cum cibis quos dant aegrotis medici, comparari possunt. Etenim ut illi neque vires augent, neque emori patiuntur: sic & ista quae vos nunc percipitis, neque tanta sunt, ut justam aliquam utilitatem afferant; neque vos, iis despectis, ad alia converti patiuntur, sed alimenta sunt vestrum omnium socordiae.* Vid. *Schott.* Obs. 158. *M. du S.*

64. Ὡς ὁ καλὸς που ῥήτωρ ἔφη] Δεμοσθένης ὁ φιλιππικοῖς ταῦτά φησι τοῖς † τοσούτων σιτίοις ἐοικότα, ‡ ἃ οὔτε § σώζειν, οὔτε ἀποθνήσκειν δύναται. *V.*

* Ὡς ὁ καλὸς που] Misere habitum hoc scholium erat in edit. *Graev.* sive *Clerici*, & nescio quorsum ex sua sede divulsum; relatum enim erat ad *Dial. Piscat.* & admodum vitiose descriptum. *J. F. R.*

† Τοσούτων] Νοσούντων legebatur in *edit.* Sed bene correxit *M. du S.*

‡ Ἃ] Ante h. v. ingens lacuna punctis descripta erat in eadem edit. Sed nulla est in C. lacuna, & ἃ tantum legitur. In M. idem observare est. *M. du S.*

§ Σώζειν] Σώζωσιν legas in edit. eadem, quod est in V. & M. Sed σώζειν C. habet. *M. du S.*

digna essent quae insererentur, tamen addidi, ut pateret, versum illum in Edd. omissum ab ipso quoque in Luciano fuisse lectum. *J. F. R.*

59. Ἐξενηνόχασιν] Ἐκφέρω. *J. Br.*

64. Ὁ καλὸς που ῥήτωρ ἔφη] Demosthen. contra Philipp. *J. B.*

Ὁ καλὸς που ῥήτωρ] Demosthenes. Ὀλυνθιακ. γ. prope finem. *Brod.* in Misc. L. IX. c. 13. ubi verba *Demosthenis* subjicit; sed quia *Soulius* ea quoque attulit, non bis eadem describam. *J. F. R.*

Ibid Ῥήτωρ] Scholiastes & *Bourdelotius* male hic nos ad *Philipp. Demosth.* amandant. Legitur hic locus in *Olynth.* III. sub finem. quem, quia brevis esse laborans obscurior Lucianus factus est, integrum hic describere non pigebit. Ἴσως ἂν, ἴσως, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τέλειόν τι καὶ μέγα κτήσασθε ἀγαθὸν, καὶ τῶν τοιούτων λημμάτων ἀπαλλαγέντες, ἃ τοῖς ἀσθενοῦσι τῶν ἰατρῶν σιτίοις διδόμενοι ἔοικε. καὶ γὰρ οὔτε ἰσχὺν ἐκεῖνα ἐντίθησιν, οὔτ' ἀπόθησκειν ἐᾷ. καὶ ταῦτα ἃ νῦμεῖς νῦν ὑμῖν αὐτοῖς οὔτε τοσαῦτά ἐστιν, ὥστε ὠφέλειαν ἴσχειν τινὰ ἀξιόχρεων, οὔτ' ἀπογνόντας ἄλλο τι πράττειν ἐᾷ, ἀλλ' ἔστι ταῦτα τὴν ἐκάστου βουλομένοις ὑμῶν ἐπαυξάνεσθαι. *Fortassis, Athenienses, fortassis perfectum & magnum aliquod bonum consequimini, talibus lucellis repudiatis, quae cum cibis quos dant aegrotis medici, comparari possunt. Etenim ut illi neque vires augent, neque emori patiuntur: sic & ista quae vos nunc percipitis, neque tanta sunt, ut justam aliquam utilitatem afferant; neque vos, iis despectis, ad alia converti patiuntur, sed alimenta sunt vestrum omnium socordiae.* Vid. *Schott.* Obs. 158. *M. du S.*

των σιτίοις ἐοικότα λαμβάνουσι, τίς ἔτι μη- 65
χανὴ μὴ οὐχὶ καὶ πρὸς τοῦτο καλῶς βεβουλεῦ-
σθαι δοκεῖν αὐτοὺς, ἀεὶ μενούσης ὁμοίας αὐτοῖς
τῆς ὑποθέσεως τοῦ βίου; πενία γὰρ εἰς ἀεὶ, καὶ τὸ
λαμβάνειν ἀναγκαῖον, καὶ ἀπόθετον οὐδὲν, οὐδὲ
περιττὸν ἐς φυλακὴν, ἀλλὰ τὸ δοθὲν, κἂν 70
δοθῇ, κἂν ἀθρόως ληφθῇ, πᾶν ἀκριβῶς, καὶ
τῆς χρείας [a] ἐνδεῶς καταναλίσκεται. καλῶς δὲ
εἶχε, μὴ τοιαύτας τινὰς ἀφορμὰς ὀπτᾶσθαι,
αἳ τὴν πενίαν τηροῦσι, μὴ βοηθοῦσαι μόνον
αὐτῇ, ἀλλ' αἳ τέλεον ἐξαιρήσουσι· καὶ ὑπές 75
γε τοιούτου, καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντον ἴσως
ῥιπτεῖν [b] ἔδει, ὦ Θέογνι, καὶ [c] πετρῶν, ὡς
φῂς, κατ' ἠλιβάτων. εἰ δέ τις ἀεὶ πένης,
καὶ ἐνδεὴς, καὶ ὑπόμισθος ὤν, οἴεται πενίαν
αὐτῷ τούτῳ ἀπεφευγέναι, οὐκ οἶδα πῶς 80
ὁ τοιοῦτος οὐκ ἂν δόξειεν ἑαυτὸν ἐξαπα-
τᾶν.

Ἄλλοι δὲ πενίαν μὲν αὐτὴν οὐκ ἂν φοβηθῆ-
ναι, οὐδὲ καταπλαγῆναί φασιν, εἰ ἐδύναντο
τοῖς ἄλλοις ὁμοίως πονοῦντες, ἐκπορίζειν τὰ 85
ἄλφιτα, νῦν δὲ (πεπονηκέναι γὰρ αὐτοῖς τὰ
σώματα, ἢ ὑπὸ γήρως, ἢ ὑπὸ νόσων) ὅτι
τὴν δὲ ῥᾳστην οὖσαν τὴν [d] μισθοφοράν, ἀπηνη-
κέναι. Φέρ' ἴδωμεν εἰ ἀληθῆ λέγουσι, καὶ

milia accipiunt; quomodo efficient, ut non & hac parte male sibi consuluisse videantur, eodem illis vitae tenore semper manente? Paupertas enim semper illos comitatur, accipere semper necesse habent, nihil est quod reponant, aut tamquam superfluum in praesentia custodiant; sed quidquid datur, quantumvis detur, quantumvis crebro accipiatur, ad assem omne & in praesentem necessitatem impenditur. At praestiterat, eas excogitasse rationes, non quae servant paupertatem, modice modo sublevatam interim, sed quae tollant penitus. Et hujus quidem rei caussa in pontum forte cetis horribilem projicere se, Theogni, fas fuerit, rupe vel aëria, quod ais, se dare praecipitem. Si quis vero semper inops, indigus, & mercenarius cum sit, ea ipsa re paupertatem se putat effugisse: nescio, qui talis non ipse sibi videatur imponere?

6. Alii rursus paupertatem ipsam a se metui negant, neque abhorrere se ajunt, si possint eodem quo alii modo laborantes victum parare. Jam vero affecto sibi vel senectute vel morbis corpore, ad hanc se facillimam mercenariae vitae rationem delatos. Age igitur videamus, utrum vera prae-

a Ἐνδεῶς] Ἐνδεὶς L. b Ἔδει] Sic *F. P. Fl. H. S. si* δεῖ M. man. rec. Item P. L. male. c Πετρῶν] Πετρίων omnes Edd. male. *M. du S.* d Μισθοφορὰν] Nihil variant Edd. & Mss.

76. Καὶ ἐς βαθυκήτεα] Aut μεγακήτεα πόντον. Hoc ante ostensum est. *F. Br.*

Ibid. Ἐς βαθυκήτεα] De hac voce dictum est supra ad Tim. c. 16. Vid. *Theogn.* 173. *M. du S.*

77. Πετρῶν] Mendum hujus vocis emaculavimus, quod omnes Edd. insidebat, & ipsum M. codicem, πετρίων. Recte apud Stobaeum legitur *Grot. Flor.* 387. *M. du S.*

88. Μισθοφορὰν] Forsan μισθοφορίαν. Conf. supra c. 3. *M. du S.*

90. Εἰ ἐν τῷ ῥᾳστῷ] *Si e facili. si nullo negotio F. Br.* Misc. L. IX. c. 13. Ita nempe scripsit ῥᾳστοῦ pro ῥᾴστου, male. *F. F. R.*

91. Μὴ πολλὰ μηδὲ πλείω τῶν ἄλλων πονοῦσι φεύγειν ἀ. τ. δ.] Hic ordo verborum ex W. & V. est. In reliquis a φεύγ. ἀ. τ. δ. incipitur, minus commode. *M. du S.*

92. Εὐχῇ γὰρ] In margine Regii Cod. εἰ γὰρ εὐχαὶ ἰκέσιαι τὰ ἀδύνατα προβάλλονται. Sic apud Lucian. Navig. *F. B.*

Εὐχῇ . . . ἐοικότα] Cl. *Hemsterh.* orae Edit. *Graev.* adleverat vid. *Davis.* ad *Cic.* Tusc. D. p. 132. Ed. 2. p. 149. Ed. 3. Is autem & haec *Luciani* ibid. adducit, aliaque huic non absimilia, ut *Plat.* de Rep. L. V. p. 340. Ed. Cantab. Οὐκ ἄρα ἀδύνατά γε, εἰ δὴ ΕΥΧΑΙΣ ὁμοῖα ἐνομοθετοῦμεν. Et L. VI. p. 44. Οὕτω γὰρ ἂν ἡμεῖς δικαίως καλαγελώμεθα ὡς ἄλλως ΕΥΧΑΙΣ ὁμοῖα λέγοντες. Conf. nostrum in *Hermot.* c. 71. Vota enim plerumque ad res quae fieri nequeunt, feruntur. *F. F. R.*

97. Ὑγιείας] Intactam reliqui vulgatam, quia utrumque rectum. Ὑγιὰ ubique apud *Aelian.* ὑγιὰ vero ap. *Aristot.* e. gr. de Somn. & vigil. c. 1. in *Categor.* Sect. *de contrar.* p. m. 40. D. &c. Apud LXX. quoque ὑγιεία semper. *F. F. R.*

4. Ταύτῃ] Suspecta mihi haec vox, quam tamen omnes

praedicent, & an ex facili adeo redeant illis ea quae dantur, non multum, non plus quam alii laborantibus. Voto enim fane simile fuerit, sine labore aliquem, sine molestia, praesentem pecuniam accipere. Sed *quam contra omnia se habeant* neque dici, prout res postulat, potest: tot labores sustinendi, tot molestiae in illis familiaritatibus, ut firmiore hic vel ad hoc ipsum valetudine opus sit, cum sexcenta sint, quae corpus atterant quotidie, & ad ultimam desperationem fatigent. Dicemus autem suo illa tempore, cum etiam reliquas istorum molestias enarrabimus. In praesentia satis fuit ostendisse, neque eos verum dicere, qui hac de caussa se ipsos vendidisse praedicant.

7. Relinquitur, id quod verissimum est, minime vero omnium ab illis dicitur, voluptatis caussa illos & multas propter spes easque luculentas, in domos alienas insilire, attonitos multitudine auri atque argenti, felicitatem ponentes in coenis & deliciis aliis, sperantes quantum tauri statim plenis faucibus, nemine obturante, devoraturi sint. Haec abducunt illos, & ex liberis servos faciunt: non indigentia rerum necessariarum, quam dicebant modo, sed

90 [e] εἰ ὅτι [f] περιγίγνεται αὐτοῖς τὰ διδόμενα, μὴ πολλὰ, μηδὲ πλείω τῶν ἄλλων ποιοῦσιν. εὐχῇ γὰρ ἂν εἰκότα εἶη ταῦτά γε, μὴ πονήσαντα, μηδὲ καμόντα, ἕτοιμον δὲ γύριον λαβεῖν. τὸ δὲ [g] ὅτι καὶ ῥηθῆναι κατ' ἀ-
95 ξίαν, ἀδύνατον· τοσαῦτα ποιοῦσι καὶ κάμνουσιν ἐν ταῖς συνουσίαις, ὥστε πλείονος ἐνταῦθα [h] καὶ ὑπὲρ τοῦτο μάλιστα τὴν ὑγείας δεῖσθαι, μυρίων ὅλων ὁσημέραι τῶν ὑπερβόντων τὸ σῶμα, καὶ πρὸς ἐλάττω ἀπόγνωσιν καταπονεῖ-
100 σθαι. λέξομεν δ' αὐτὰ ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ· ἐπειδὰν καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶν δυσχερείας διεξίωμεν. τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἱκανὸν ἦν ὑποδεῖξαι, ὡς [i] οὐδ' οἱ ἀφ' ἑαυτῶν λέγοντες αὐτοὺς ἀποδίδοσθαι τὴν πρόφασιν, ἀληθεύοιεν ἄν.

Λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθέστατον [k] ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον, ἡδονῆς ἕνεκα καὶ τῶν πολλῶν καὶ ἀθρόων ἐλπίδων, ἐσπηδᾶν αὐτοὺς εἰς τὰς οἰκίας, καταπλαγέντας τὸ πλῆ-
105 θος καὶ χρυσοῦ, καὶ ἀργύρου, [l] εὐδαιμονίσαντας δὲ ὅτι τοῖς δείπνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ τρυφῇ· ἐλπίσαντας δ' ὅσον αὐτίκα χανδὸν ὑδέτος ὑπομίζοντος πίεσθαι καὶ χρυσίου· ταῦτα ὑπάγει αὐτοὺς, καὶ δούλους ἀντ' ἐλευθέρων τί-
110 θησιν, οὐχ ἡ τῶν ἀναγκαίων χρεία, ἣν ἔφασκον,

ordo eum C.R
idemque in W. et V. item C.M.
περιγίνεται C.M.
ἐπὶ τοῦτο C.M.
εἰς C.M. Z.
καταπλαγέντες C.
ἀργυρίου C.M.
ἐλπίσαντες C.R

e Εἰ] Deest in W. & *Fl.* Habent reliquae. *f* Περιγίγνεται &c.] Vid. notas. *g* Καὶ] Deest in *S.* Adest in reliquis, in M. & V. *h* Ὑγείας] Ὑγιείας *J.* M. V. Prius vero reliquae Edd. servant. *i* Οὐδ'] Sic *J.* P. *H. Fl.* & M. Sed οὐχ' *Coll.* *k* Ἥκιστα] Ἡδονὴ margo *AIW.* *l* Εὐδαιμονίσ.] Εὐδαιμονήσ. Edd. Prius vero habet Mss. *Vat.* 1. Vid. notas.

92. Εὐχῇ γὰρ ἂν] Αἱ γὰρ εὐχαὶ * ὡς † ἐκείνων τὰ ἀδύνατα προσαίνονται. *V.*

4. Ὡς οὐδ' οἱ] Ὡς οὐχ οἱ ἀφ' ἑαυτῶν λέγοντες. *G.*

* Ὡς] Et hoc scholium falso ad *Pisist.* relatum suae sedi restituimus. Lacunam autem *Cod.* V. post εὐχαὶ ex M. supplevit *Sonlius.* qui & ita legi observat in alio ad idem verbum Scholio p. 24. (Ed. *Graev.*) ubi tamen prave ἀδύνατα pro ἀ-

δύνατα scribebatur. *J.F.R.*

† Ἐκείνων] Ἐκεῖ tantum editum erat, sed ἐκείνων ex C. est. *M.du S.*

omnes exhibent, quos videre mihi licuit, Codices. *M.du S.*

6. Λοιπὸν δὴ ἐ ἀληθέστατον μὲ, ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον] Erasmus cum Benedicto, *Superest jam ut eam causam referamus, quae quidem ut verissima est, ita ab illis minime profertur.* At non id vult Lucianus, nec innuit jam superesse, ut referat eam causam: sed more concludit, *reliquum igitur* (quia praecedentes praetextus pro vanis auctor traduxit) *ea ve-*

rissimum quidem, sed minime ab illis produci solitum. In Apologia pro eo dicit τί ἂν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστιν. *J.G.*

Λοιπὸν . .] Sic *Arrianus* ad *Epict.* III. c. 7. p. 260. B. ὑπολείπεται λοιπὸν &c. *M.du S.*

10. Εὐδαιμονίσαντας] Antea legebatur εὐδαιμονήσαντας, inepte prorsus. Vid. c. 11. Et Ἔνυπν. c. 7. Δισ. c. 3. Hanc emendationem per se liquidam firmat V. 1. De εὐδαιμονίαν vid. Γυμν. c. 10. *M.du S.*

σκοτ, ἀλλ' ἡ τ οὐκ ἀναγκαίαν ὄπθυμία, καὶ ὁ τ πολλῶν ϗ πολυτελῶν ἐκείνων ζῆλος. ταιγὰρῦν ὥσωρ δυσέρωτας αὐτὲς ϗ κακοδαίμονας ἐρασὰς [a] ἔντεχνοί τινες, ϗ τρίβωνες ἀρώμυοι ϖδαλαβόντες, ὑποπτίλως πεί-20 πουσιν, ὅπως ἀεὶ ἐραδήσον) αὐτ῀ϛ θεραπεύοντες, ἀπολαῦσαι δὲ τ παιδικῶν, ἀλλ' ἐδὲ μέχρι φιλήμαλ῀ ἄκρυ μεταδιδόντες· ἴσασι γὰ ὡ τ῀ τυχεῖν τ῀ ἀφῆλυσιν τ῀ ἐρω῀ γενησομένλω. ταύτλω ὖν ἀπικλείουσι, ϗ ζη-25 λοτύπως φυλάτλουσι· τὰ δ' ἄλλα, ἐπ' ἐλπίδ῀ ἀεὶ τ ἐρασὴν ἔχουσι· δεδίασι γὰ μὴ αὐτὸν ἡ ἀπίγνωσις ἀπαγάγῃ τ ἄγαν ὄπιθυμίας, ϗ ἀνέρας῀ αὐτοὺς γένῃται· ϖροσμειδιῶσιν ὖν, ϗ ὑπιχνοῦν), ϗ ἀεὶ ϖοιήσουσι, 30 ϗ χαριοῦνται, ϗ ὄπιμελήσον) [b] πολυτελῶς. εἶτ' ἔλαθον [c] ἄμφω γηράσαντες, ἔξωρα γε-

non neceſſariarum cupiditas, & multarum illarum atque pretii magni rerum affectatio. Itaque iſtos, tanquam invenuſtos & infelices amatores cum nacti ſunt, aſtuti & veteratores amaſii ſuperbe tractant, atque in tantum modo colunt, uti ſemper ab iis amentur, frui autem amoribus ſuis ne ad oſculum quidem extimum permittunt, qui norint in fructu ipſo ſolutionem amoris ineſſe. Hanc igitur excludunt, & ſummo cavent ſtudio. caeterum ſpe ſemper amatorem ſuſtentant: quippe metuunt, ne deſperatio illum a nimia cupiditate abducat, atque ita amare ipſos deſinat. Arridٍent igitur, & pollicentur, & ſemper facturi ſunt, & praebituri, & rationem habituri pretioſorum *munerum*: inter haec ambobus non ſentientibus anni obrepunt, ut

γινόμενοι c. M.

a Ἔντεχνοι] Ἄτεχνοι V. b Πολυτελῶς] Πολυτελῶν Edd. c Ἄμφω] Ἄφω *F. S. H.* male. Sed ἄμφω Fl. *P.* Item W. L. P.

19. Καὶ τρίβωνες] * Ἀριστοφάνειος ἡ λέξις. σημαίνει δὲ τοὺς ἐγγεγυμνασμένους τινὶ πράγματι, ϗ ἀφ' πολλῆς πείρας ἐλαλακότας. *V.*

* Ἀριστοφάνειος] Idem Scholion legebatur p. 16. iterum p. 24. (Ed. *Graev.*) Sed in poſteriore pro Ἀριστοφάνειος ἡ λέξις erat Ἀριστοφάνη ἡ λέξις. Eaque tria verba ſcholium non inchoabant, ſed claudebant. *J. F. R.*

16. Πολυτελῶν] An πολυτελειῶν. *J. Br.*

19. Ἔντεχνοι ϵ τρίβωνες] Hoc habet ex *Ariſtophan.* σημαίνει δὲ per dictionem τρίβωνες, τοὺς ἐγγεγυμνασμένους τινὶ πράγματι. *J. B.*

Ἔντεχνοι] MS. Vat. 1. ἄτεχνοι, quod ἄτεχνοι haud dubie eſſe oportuit, ſenſu eodem quo ſupra ſaepius in *Dial. mort.* vidimus, ut VI. &c. *M. du S.*

Ἔντεχνοι ϵ τρίβ.] In *Dial. mort.* VI. ad quem *Soulius* remittit, §. 3. ἄτεχνοι & ἔντεχνοι quidem occurrit; ſed quid hoc ad hunc locum? Nec enim ibi varians lectio eſt notata ulla, nec opus eſt: & licet ex MſS. *Vat.* ἄτεχνοι, conjicias illum voluiſſe ἄτεχνοι dare, neque tamen hoc quadrat, quum ἔντεχνοι probum ſit, & ſequenti verbo τρίβωνες conveniens, quod *adſuetum, peritum* ſignificat, ut *Scholiaſt.* innuit: *Ariſtoph.* quem citat ille, in *Nub.* 867. 868. pro *adſueto*, vel *cum moleſtia experto* adhibuit, unde tamen non ſequeretur, id *callidum* ſignificare, ut verſio Pariſina habet; ineſſe tamen eam vim voci, etiam ex compoſito ἐπίτριπτ῀ patet, de quo vid. *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 275. Ὡς σεμνὸς ὑπίτριπτ῀; *quam ſerio vultu haec dicis veterator.* Ibique ex *Soph.* Aj. 104. ἐπίτριπτον κύν῀. *callida, ſceleſta, vulpecula*, eoque putat reſpexiſſe *Andocidem* Orat. I. p. 222. ὦ συκοφάντα ϵ ἐπίτριπτε κίναδ῀. *Girardus* Ariſtophanis verba vertit: *comminuendus* & *perdendus*, vel nimis proprie ad verbum τρίβω reſpiciens, vel quia in eodem verſu Ariſtophanis ſequitur de poena qua dignus eſſet, nimirum, αἰ κήμαις δ' ὧν βοῶν Ἰοὺ, Ἰού, τὰς χοίνικας, ϗ τὰς πίδας πεσοῦσαι. Sed alii interprett. rectius ἐπίτριπτ῀, quaſi multo uſu *tritus, callidus*. Si jam *ſceleſtus, veterator*, alibi vertere voles, licet. Ita Noſter in *Dial. mort.* & *Jov. tragoed.* πεπίτριμμα δικῶν, *rabula litium*, & *Demoſth.* de *Cor.* p. 160. πεπίτριμμα ἀγορᾶς, notante ibid. *Spanhem.* Vid. iterum *Ariſtoph. Nub.* 446. ubi *Kuſter.* duo alia ex eod. teſtimonia adfert. *J. F. R.*

24. Ἐν τ῀ τυχεῖν] Haec ſic dixit *Heliod.* lib. 1. κόρος ϗ ἔρω῀ τ ἔργων τὸ τέλ῀. *J. B.*

29. Ἀνήρατος — γένηται] Ita M. & *Impr.* Sed debuit eſſe ἀνήρατοι γένωνται. *M. du S.*

31. Πολυτελῶς] Sic neceſſario legendum; quod & *Voſſius* vidit, & in ſuo Codice emendavit. In omnibus legitur πολυτελῶν. *M. du S.*

32. Εἶτ' ἔλαθον ἄφνω] Vulgo legitur, εἶτ' ἔλαθον ἄφνω γηράσαντες, ἔξωροι γενόμενοι, prorſus ita, ac *Graevius*, V. Cl. in notis pag. 970. legendum eſſe monuerat, habet editio Florentina, nimirum ἄμφω pro ἄφνω, quod

ut jam intempestivum sit, amare alterum, alterum praebere. Tota itaque vita nihil iis praeter spem actum est.

8. Ac propter cupiditatem voluptatis sustinere omnia, non omnino forte reprehendendum fuerit; sed venia indulgenda, si quis voluptate gaudeat, & undique illam persequatur, ut particeps illius fiat: quamquam illud tamen forte turpe ac servile, ipsum se propter eam vendere; multo enim major ea quae ex libertate contingit voluptas est: verumtamen veniam aliquam habeat, ea si potiatur. At enim propter solam spem voluptatis insuavia ita multa sustinere, ridiculum & amens esse arbitror, idque cum videant, labores quidem manifestos esse & apertos, & necessarios: speratum autem illud, quidquid demum sit suave, neque contigisse unquam tanto tempore, neque adeo, si quis recte

νόμῳσι, ᾗ ἔστ' ἂν ἔρᾶν, καὶ ἐκεῖνο ἂν μεταδιδόναι. πέπρακε δ' ἂν αὐτοῖς ἡδὲν ἐν ἅπασι τῷ βίῳ πέρα τῆς ἐλπίδος.

Τὸ μὲν δὴ διὰ ἡδονῆς ἐπιθυμίαν ἅπαντα ὑπομένειν, οὐ πάνυ ἴσως ὑπαίτιον, ἀλλὰ συγγνώμην, εἴ τις ἡδονῇ χαίρει, καὶ ταύτῃ ἐξ ἅπαντος θεραπεύει, ὅπως μεθέξει αὐτῆς. καίτοι αἰσχρὸν ἴσως, καὶ ἀνδραποδῶδες, ἀποδόσθαι γε ταύτῃ ἑαυτόν. πολὺ γὰρ ἡδίων ἡ ἐκ τῆς ἐλευθερίας ἡδονή. ὅμως δ' ἂν ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιεν. τὸ δὲ διὰ ἡδονῆς ἐλπίδα μόνον πολλὰς ἀηδίας ὑπομένειν, γελοῖον οἶμαι, καὶ ἀνόητον· καὶ ταῦθ' ὁρῶντας, ὡς οἱ μὲν πόνοι σαφεῖς, καὶ πρόδηλοι, καὶ ἀναγκαῖοι. τὸ δ' ἐλπιζόμενον ἐκεῖνο, ὅ, τι δή ποτέ ἐστι τὸ ἡδύ, εἴτε ἐγένετό πω τοσούτῳ χρόνῳ· προσέτι δὲ, εἰδὲ γε-

τόλε τὸ δὲ c. M.

καὶ add. c. M.

ἢ γενηὸ c. M.

d Αὐτοῖς] Αὐτῆς male L. e Μόνον] Μόνῳ Gr..

quod caeteras editiones pervasit. *J. J.*

Ibid. Ἄμφω] Ἄφω editum est, menda vero tam aperta, qui potuit tot editores effugere, praesertim cum Latinus interpres veram lectionem in suo libro reperisse videatur. Nam εἴτ' ἴλαθον ἄφω γηράσαντες ἔξωροι γενόμενοι καὶ ὕστερος τῇ ἐρᾷν, καὶ ἐκείνῳ τῷ μεταδιδόναι, legendum εἴτ' ἴλαθον ἄμφω γηράσαντες. recte Latinus: *donec imprudentes ambo senuerint.* *J. G. G.*

Ἄμφω] Ita W. L. P. Fl. & P. recte. Reliquae ἄφω. *M. du S.*

Ibid. Ἔξωροι] Ut passim in Dial. mort. & alibi, contra ἄωρος ὥρας. Lucian. alibi. *Dion.* in Julio. *J. B.*

35. Πέρα τῆς ἐλπίδος] Viderint alii. Ego legendum censeo παρὰ ἐλπίδα. *M. du S.*

Πέρα τῆς ἐλπίδος] Quia constans est lectio, nihil mutavi; interim *Solano* adsentior jubenti παρὰ legi. Nam etsi infra c. 24. med. recte legatur: πέρα τοῦ μετρίου ἔχοντος, ac perinde sit, vertasne ibi: *praeter modum*, an: *ultra modum*, & hic quoque πέρα τῆς ἐλπίδος verti queat: *praeter* spem; tamen non idem est πέρα quod παρὰ, quin plane diversus sit sensus, cum πέρα τῆς ἐλπίδος si legas, significaret Lucianus, eos id quidem, quod speraverant, adeptos, sed nihil ultra. Si vero παρὰ legeris, significabit, eos nihil ejus adeptos quod speraverant, sed spe mera lactatos, sive, eos nihil nisi spem accepisse, & hoc voluit. *J. F. R.*

39. Θερματιὴ] Mihi placebat Θρηιὴ, venetur. *J. M. G.*

42. Ἐχέτω] Legitur hic locus vulgo ita: ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο, ubi primum desideratur nominativus verbi ἐχέτω, deinde male respondet dativus αὐτοῖς singularibus vel praecedentibus, vel sequenti proxime ἐπιτυγχάνοιτο. Itaque converti, ac si legatur ἐχέτω, ille de quo dicimus, τινὰ συγγνώμην, αὐτῆς, ἡδονῆς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο. nec dubito, quin ita Lucianus dederit. *J. M. G.*

Ἐχέτω τινὰ συγγνώμην] Etsi paullo difficilior videtur vulgata, quam si cum Cl. *Gesn.* legeris: αὐτῆς, tamen commodus est sensus vulgatae, cum ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς significet: *Habeto*, sive *des tamen aliquam iis veniam*, si ἐπιτύχοιτο *si contigerit*, nempe *id*, *quod cupiunt*. Adeoque neque cum *Soulio* opus erit ἐπιτύχοιντο legere, nec quaerere quo αὐτοῖς referatur; nam ad eos *homines* pertinet, qui voluptatem sectantur, de quibus ante dixit; & pergit etiam in plurali personae; mox ἐρῶντας dicens. Nec refert, quod ejusmodi plurālis non expresse praecedat ante αὐτοῖς sed τις tantum; nam singularis bis ter repetita enarratio tanto facilius pluralem feret, quanto illud praecedens τις est magis generale, & quasi collectivum. Immo & dativus personae huic phrasi est accommodatior, vid. supra *Piscat.* c. 26. Εἶχε γὰρ ἄν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμενος — ἔδρασε. Itaque & hic τὸ πρᾶγμα poteris intelligere, & exponere: *haec res illis veniam tribuat* &c. *J. F. R.*

43. Ἐπιτυγχάνοιτο] *Vorstius* ἐπιτυγχάνοιντο. quod probo. *M. du S.*

59. Τὰ

γενήσεσθαι ἔοικεν, εἴ τις ἐν τῇ ἀληθείας λογί-
ζοιτο. οἱ μὲν γὰρ Ὀδυσσέως ἑταῖροι, γλυ-
κύν τινα τὸν λωτὸν ἐδίοντες, ἠμέλουν τῶν ἄλ-
λων, καὶ πρὸς τὸ παρὸν ἡδύ, τῶν καλῶς
ἐχόντων καλεφρόνουν· ὥστε καὶ πάντη ἄλογον
αὐτῶν ἡ λήθη καὶ καλή, [a] πρὸς [b] τὸ ἡδὺ
ἐκεῖνο τῆς ψυχῆς ἀφαιρεθείσης. τὸ δὲ λιμῷ
ξυνόντα παρεσκευασμένα ἄλλῳ τινὶ λωτῷ ἐμφορου-
μένῳ, μηδὲν μεταδιδόντι, ὑπ' ἐλπίδος μό-
νης, καν αὐτὸν ἀπογεύσασθαί ποτε [c] δε-
δόσθαι, τῶν καλῶς καὶ ὀρθῶς ἐχόντων ἐπιλε-
λησμένον, Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον, καὶ
πληγῶν τινων Ὁμηρικῶν ὡς ἀληθῶς δεόμενον.

Τὰ μὲν τοίνυν πρὸς τὰς ξυνουσίας αὐτὼν
ἀγωνίσματα, καὶ ἀφ' ὧν αὐτὼν φέρονται ἐπιτρέπου-
σι τοῖς πλουσίοις χρῆσθαι πρὸς ὅ, τι ἂν ἐθέ-
λωσι, ταῦτά ἐστιν, ἢ ὅτι ἐγγύτατα τούτων.
πλὴν εἰ μή τις μεμνῆσθαι ἀξιώσειε, τῶν καὶ μόνῃ τῇ δόξῃ ἐπαιρομένων, καὶ ξυνεῖ-
ναι εὐπαλρίδαις τε καὶ εὐπατρίδαις ἀνδράσιν. εἰ-
σὶ γὰρ οἳ καὶ τοῦτο περιβλεπτον καὶ ὑπὲρ τοὺς
πολλοὺς νομίζουσιν, ὡς ἔγωγε τιμὴν ἴδιον,

rationem putet, ut contingat, futurum videri. Ac socii quidem Ulyssis, dulci illo Loto gustato, neglexerunt reliqua, & prae eo, quod in praesentia suave videretur, honesta & pulchra neglexerunt, & non omnino absurda esset illorum oblivio honesti, animo in suavitate illa occupato. Verum esse aliquem, qui famis ipse sodalis adstet alii Loto se ingurgitanti, neque impertienti quidquam, hac sola spe ductus, fore ut sibi etiam aliquando degustandus detur; atque interim bona & recta obliviscatur: illud mehercules risu dignum, & Homericis plagis vere indigens.

9. Quae igitur ad convictus istos agunt, & propter quae divitibus se praebent, ut ipsis pro arbitrio abutantur, haec sunt, aut his fere proxima: nisi forte illorum etiam mentionem injecisse aliquis velit, qui gloria sola efferuntur versandi cum generosis viris & praetextatis. Sunt enim qui hoc etiam illustre quiddam & vulgo superius putant, cum equidem, quod ad me privatim attinet, ne velim quidem nec cum magno

a Πρὸς] Πρὸ margo *A1W.* b Τὸ ἡδὺ ἐκεῖνο] Τῷ ἡδεῖ ἐκείνῳ W. V. Cum vulgata vero faciunt Fl. *J.* P. *H. S.* c Δεδόσθαι] Sic P. *H. S. F.* Item P. M. & V. δοθῆναι vero Fl. & *J.* ἐπιδοθῆναι margo *A1W.* omisso ποτέ.

52. Τὸν λωτὸν] Βοτάνη τινὰ ἥν τινες καλοῦσι * μυρόβαλανον. *V.*

69. Εὐπατρίδαις ἀνδράσιν] Εὐπατριγέσσης. τιμιώσι. πλουσίοις. *V.*

* Μυρόβαλανον] Μυρόβαλανον V. Hoc Schol. in M. non exstat. Utra praestet scriptura nescio, ait *M. du S.* Sed ego nescio cur dubitet ille, nam cum λωτὸς i. e. *lotus* herba & arbor sit nomine notissima, licet de generibus ejus controversia sit (vid. *Matthiol.* ad *Dioscorid.* p. 157. & *Salmas.* de *homon. hyl. iatr.* p. 6.) λωτὸς vero apud rei herbariae scriptores non invenitur; mihi dubium non est μυρόβαλανον verum esse, etsi compositum hoc non invenio inter *lotos*, est tamen τὸ μύρον alibi usitatum, ut *myrobalanus.* *J. F. R.*

59. Τῷ καὶ] Legendum τῷ καὶ αὐτῷ ἀπογεύσασθαί ποτε δεδόσθαι, si aliquid dixisse velimus Lucianum. *J. M. G.*

Ibid. Δεδόσθαι] Probo quod in Fl. & *J.* est δοθῆναι; quamvis etiam Mss. P. M. & V. praeferant vulgatam δεδόσθαι. *M. du S.*

62. Πληγῶν . . . Ὁμηρ.] Apud Paroemiographos frustra quaeras. Vide an ad librum alludat, cui teste Suida, Ptolemaeus Grammaticus titulum fecerat περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ πληγῶν. Adde & Ἡρ. c. 7. Ὁμηρικὸς νεανίσκος ἐπιπλῆξαι μοι. *M. du S.*

Πληγῶν] An de plagis interpretatur Lucianus quod Od. I, 98. de sociis, qui Lotum gustaverant, narrat Ulysses, τοὺς μὲν ἐγὼν, ἐπὶ νῆας ἄγων κλαίοντας ἀνάγκῃ κ. τ. λ. *J. M. G.*

64. Αὐτὸν] Dedi αὐτοὺς; invitis Edd. Sed praecedens αὐτοὺς rectum. *J. F. R.*

Ibid. Φέροντες ἐπιτρέπουσι] Vide quae de hac locutione deinde notamus c. 24. hujus *Dial.* ad verba φέρων ἀπημπόλησας. *J. F. R.*

70. Καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς] *Ac supra vulgi felicitatem.* *J. Br.*

71. Τιμὴν ἴδιον] *Quod ad me privatim attinet.* *J. Br.*

72. Βασιλεῖ τῷ μεγ.] Vid. supra B. πρ. c. 9. *A. V.*

Ba-

gno Rege esse, & in convictu eo conspici, si hoc per se solum sit, neque aliud quidquam boni ex illa consuetudine ad me redeat.

ὑδὲ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ αὐτὸ μόνον συνεῖναι, ἢ συνὼν ὁρᾶσθαι, μηδὲν χρηστὸν ἀπολαύων τῆς ξυνουσίας, δεξαίμην ἄν.

αὐλῷ μόνῳ c. R. 2d c. M.

10. Hoc igitur cum *rationis suae* argumentum & quasi fundamentum habeant, age jam inter nos videamus primo, quae sustineant, priusquam admittantur & votorum fiant compotes; quae deinde, cum ibi sunt, illis eveniant; post omnia vero, quae ipsis conversio fiat fabulae. Neque enim hoc dicere licet, vilia quidem ista esse, sed ob id ipsum facilia ad adipiscendum, neque multo labore opus habere; sed modo opus esse, ut velis dein reliqua facile perfecta omnia. Quin multo discursu *opus est*, & multis ad januam excubiis. Mane surgendum, exspectandum deinde est, ac durandum, si impellaris interea & excludaris, & impudens non numquam molestusque videaris, sub imperio quasi janitoris Syrum male sermonem admiscentis, aut nomenclatoris Libyci constitutus, quibus mercedem solvas etiam oportet, quod nomen tuum meminere. Quin etiam vestium curam majorem quam pro facultati-

79 Τοιαύτης δὲ αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως ὔσης, φέρε ἤδη πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς βλέψαντες σκοπήσωμεν, εἰα μὲν πρὸ τοῦ εἰσδεχθῆναι καὶ τυχεῖν ὑπομένουσιν, εἰα δ' ἐν αὐτῷ ἤδη ὄντες πάσχουσιν· ἢ πᾶσι δὲ, ἢ τισὶν αὐτοῖς ἡ 80 καλαστροφὴ τοῦ δράματός γίγνεται. εἰ γὰρ δὴ ἐκεῖνό γε εἰπεῖν ἔξεστιν, ὡς εἰ μὲν πονηρὰ ταῦτα, εὐληπτα γοῦν, καὶ οὐ πολλῆς δέησει τῆς πόνου, ἀλλὰ θελῆσαι δεῖ μόνον. εἶτά σοι πέπραχται τὰ πᾶν εὐμαρῶς. ἀλλὰ πολλῆς μὲν ἡ ἀθροιμῆς, συνεχὴς δὲ ἡ 81 [f] θυραυλίας, ἑωθεν τε ἐξανιστάμενον, θεραπεύειν ἀθύμενον, καὶ ἀποκλειόμενον, καὶ ἀναίσχυντον ἐνίοτε, καὶ ὀχληρὸν δοκοῦντα ὑπὸ θυρωρῷ κακῶς [g] συρίζοντι, καὶ [h] ὀνομακλήτορι Λιβυκῷ ταττόμενον, καὶ μισθὸν [i] τελοῦντα τῆς μίσης τοῦ ὀνόματος· καὶ μὴν καὶ ἐσθῆτος ὑπὲρ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐπιμεληθῆναι χρὴ, πρὸς τὸ τοῦ θεραπευομένου

δεῖ c. R. addit.

d Ἀλ] Ἀὶ *F. H. S.* Fl. Ἀὶ *P. W.* *e* Ἀλ] Καὶ male *S.* sola. *f* Θυραυλ.] Vid. Schol. ap. *Bourd.* *g* Συρίζοντι] Ita constanter legitur. fors tamen συριάζοντι. *M. du S.* *h* Ὀνομακλήτορι] Duabus vocibus & duobus adeo accentibus vulgo in Edd. male. *i* Τελοῦντα] Τελοῦντι L. male. Vulgatam exhibent Fl. *F. H. P.*

Βασιλεῖ τῷ μεγ.] At hic Imperatorem Romanum, ut sexcentis aliis in locis, designat: illic autem Regem Persarum. *M. du S.*

79. Ἡ καταστροφὴ τοῦ δράματος] *Erasmus* in proverbio: *Catastrophe fabulae.* *F. Br.*

85. Τῆς θυραυλίας] Τῆς ἐν ταῖς θύραις προσεδρείας, ut θυραυλεῖν πρὸ θύρων ἀγρυπνεῖν. De his officiis horridulorum comitum dictum passim. *F. B.*

87. Ἀποκλειόμενον] Vid. supra *Nigrin.* c. 12. *M. du S.* Recte ille ex sua divisione citat; sed quia alia ibi divisio facta, jam est §. 22. ubi vid. not. *Hemsterh.* *F. F. R.*

89. Θυρωρῷ — συρίζ.] Si proba haec scriptura, mens Luciani est, quam Latina versio ostendit. At ego aliquid aliud latere suspicor, quo nempe Janitoris barbariem notet, uti & mox Nomenclatoris. Ut nempe Reges Magnatesque hodierni nostri *Helvetios* suis januis praeficiunt, ita & Romani usi fuerunt Syris; sed tum mutanda vox, & pro συρίζοντι, legendum Συριάζοντι, quemadmodum ea vox ab Origene c. *Celsi* VII. sub finem & alibi usurpatur. Certe *barbaris usos esse janitoribus* ex Εὐχ. c. 22. constat. *M. du S.*

Ibid. Ὀνομακλήτορι Λιβυκῷ] Hac de re *Casaubon.* ad *Sueton.* ubi de servis Syris. *Savar.* ad Sid. dixi ad *Petron.* *F. B.*

Ὀνομακλήτ. Λ.] Praeter *Casaub.* ad *Sueton.* Aug. c. 19. vid. *Plut.* in *Cat.* 526. 1. Ubi ὀνομαδολόγοι audiunt, & *Hor.* Ep. I. 6.

Si fortunatum species & gratia praestat,
Mercemur servum, qui dictet nomina, laevum,
Qui fodiat latus, &c.

Sed *Afros* huic ministerio potissimum, ut *Syros* illi, adhibitos, an ex aliis etiam constet, nescio. *M. du S.*

Ibid. Κλήτορι Λιβυκῷ] *Afro nomenclatori. Brod.* Misc. IX. c. 13. Unde patet eum quoque ὀνομα & κλήτορα discretim legisse; frustra. *F. F. R.*

μένε ἀξίωμα, καὶ χρώματα αἰρεῖσθαι, οἷς ἂν ἐκεῖνος ἥδηται, ὡς μὴ ἀπάδῃς, μηδὲ πρὸς-
χρῆς βλεπόμενος· καὶ φιλοπόνως ἐπεισ-
μᾶλλον δὲ ἡγεῖσθαι, ὑπὸ τῆς οἰκετείας προ-
θέμενον, καὶ ὥσπερ τινὰ πομπὴν ἀναπλη-
οῦντα. ὁ δὲ, οὐδὲ προσβλέπει σαλλῶν ἓξ
ἡμερῶν.

Ἢν δέ ποτε καὶ τὰ ἄριστα πράξῃς, καὶ ἴδῃ σε, καὶ προσκαλέσας ἐρήται τι, ὧν ἂν τύ-
χῃ, τότε δὴ τότε πολὺς μὲν ὁ ἱδρὼς, ἀθρόος δὲ ὁ ἴλιγγος, καὶ τρόμος ἄκαιρος, καὶ γέλως τῶν παρόντων ὅτι τῇ ἀπορίᾳ· καὶ πολλάκις ἀποκρίναιτό τις ἂν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀχαιῶν, ὅτι χίλια πλοῖα ἦσαν, αὐτοῖς λέγεις. τοῦτο οἱ μὲν χρηστοὶ, αἰδῶ ἐκάλεσαν· οἱ δὲ τολμηροὶ, δειλίαν· οἱ δὲ κακοήθεις, ἀ-
παιδευσίαν. σὺ δ' ἂν βλισφαλεστάτης φυ-
γαθεὶς καὶ πρώτης φιλοφροσύνης, ἀπῆλθες καλαδικάσας σεαυτῷ πολλὴν τὴν ἀπόγνωσιν. ἐπειδὰν δὲ πολλὰς μὲν αὐτῆνες νύκτας ἰαύ-
σῃς, μάλα δ' αἰματόεσσα ἄγαγάγῃς, ὡς μὰ Δία, τὴν Ἑλένης ἕνεκα, οὐδὲ τὸν Πριάμου Περγάμων, ἀλλὰ τὰ ἐλπιζομένων πέντε ὀβο-
λῶν, τύχης δὲ καὶ τραγικοῦ τινος θεοῦ σωι-
στάντος, ἐξέτασις τοιτεῦθεν, εἰ οἶδα τὰ μαθήματα· καὶ τῷ μὲν πλουσίῳ ἡ ἀγαθὴ
οὐκ ἀηδὴς, ἐπαινουμένῳ, καὶ εὐδαιμονιζομένῳ·

bus suscipere oportet, ad dignitatem nempe ejus quem colas, & colores eligere, quibus ille delectetur, ne discrepes ab illo, neque offendas si forte te videat; tum studiose illum affectari, vel praecedere potius impulsum a servis, & quandam quasi pompam implere. Ille vero multis deinceps diebus neque adspicit te.

11. Si vero aliquando felicissimus sis, & videat te, & ad se vocatum rogaverit fortuitorum quiddam: tum sane sudor multus, & crebra vertigo, & tremor intempestivus, & risus praesentium de aestuo: & saepe cum respondendum sit, quis Achivorum rex fuerit? respondes, mille illis naves fuisse. Hoc boni quidem viri pudorem appellant, audaces vero timiditatem, & maligni, insciti am, tu vero primam tibi humanitatem periculosissimam expertus, discedis tuam ipse damnans meticulosam diffidentiam. Cum vero multae tibi inde noctes sine numero somni, sanguinisque dies transierint, non Helenae sane causa, aut Pergamorum Priami, sed quinque quos speras obolorum, & jam Tragicus tibi deus aliquis obvenerit, qui te commendet; examen inde instituitur, an literas noveris? Ac diviti quidem illa non insuavis exercitatio, qui laudetur per hanc occasionem, & felicitatis nomine praedicetur; tibi vero certamen

a Προσκαλέσας ἐρήται τι.] Sic Edd. &c. προσκαλέσηταί τι W. b Δὴ τότε.] Deest in B. c Ἰαύσῃς] Ἰαύῃς W.

5. Ἴλιγγος] Ὅταν περὶ τὸν * καρδίαν φέρῃ χόλη-
τινι, ἐπαπολουθεῖ συχνὸς, ὃ καλοῦσιν ἴλιγγον.

13. Καλαδικάσας] Ἀντὶ τοῦ καταγνώσεως. V.

* Καρδίαν] Intellige orificium ventriculi, quod medicis καρδία vocatur, cujus dolor καρδιαλγία audit, ob vicinitatem & consensum cordis. Vid. Foes. oecon. Hippocr. Sic καρδιαλγία & καρδιαλγικὰ μετὰ σφύρου. Oris ventriculi dolor cum vomitibus, apud eumdem. Rationem autem vertiginis aliam tradit Hippocrates, quam aeque falsam atque illam Scholiastae hodierni pronuntiant medici. Sed non convenit hic medice commentari. J. F. R.

94. Χρώματα] Vetustissimus itaque & a Romanis usque traditus, qui hodie quoque obtinet mos, ut familiae Magnatum certis coloribus distinctae apparerent: in eo solum diversi, quod omnes tunc, nunc inferioris tantum ordinis famuli insignia ista gerant. M. du S.

Ibid. Οἷς ἂν ἐκεῖνος] Castigo ἐκεῖνος. J. Br. l. modo adducto. Sed ἐκεῖνος ego in omnibus jam inveni. J. F. R.

3. Εἴρηται] Nimirum lego εἴρηται, εἴρηται nondum observavi active positum; melius ad εἴρηται convenit accusativus; postulatur hic conjunctivus modus &c. Caeterum tale genus sermonum est Horat. Sat. 2, 6, 44. Hora quota est? Threx est Gallina Syro par? Matutina parum cautos jam frigora mordent, & quae rimosa bene deponuntur in aure. J. M. G.

4. Τότε δὴ τότε] Conf. supra de Sacrif. §. 14. pr. τότε δὴ τότε ὄψει πολλὰ &c. Et videbis posteriora δὴ τότε hic in Merc. cond. male omissa in Ed. Benedict. J. F. R.

13. Καλα-

men de ipsa anima, & vita universa videtur esse propositum. Nec immerito enim subit, nec ab alio receptum te iri, rejectus a priore aliquo, & reprobatus si fueris. Necesse igitur est in sexcentas tum partes animum distrahi, qui invideas his, qui tecum simul examinantur, (pone enim alios esse eadem quae tu appetentes) te ipsum vero tenuiter nimis dixisse omnia arbitreris: porro metuas & speres, & ipsius in vultu oculos defigas, ita ut si ipse respuere quid eorum quae dicis videatur, perisse te putes, si vero cum subrisu audiat, gaudeas & bona cum spe adstes.

12. Est autem vero simile, multos esse qui obtrectent tibi, & alios tibi opponant, quorum unusquisque velut ex insidiis occulte jaculetur. Jam cogita virum prolixa cum barba & canis capillis explorari, si quid norit utile; & aliis quidem videri nosse, aliis non item. Tum tempus intercedit, quo scrupulose inquiritur vita tua omnis superior: & si quis vel tuus civis invidia, aut vicinus levi quadam de caussa tibi offensus, interrogatus de te aut moechum dixerit, aut puerorum amore infamem, ilicet, is puratur ex Jovis ipsius tabulis datus testis: sin ad unum omnes ordine te laudent, suspecti habentur, & ambigui, & corrupti. Oportet igitur mul-

σοὶ δὲ, ὁ ὑπὲρ τ ψυχῆς ἀγὼν, καὶ ὑπὲρ ἅπαντ@ τ βίου τότε προκεῖσθ δοκεῖ· ὑπεισέρχε) γὰρ εἰκότως τὸ μηδ' ὑπ' ἄλλου ἂν καταδεχθῆναι, πρὸς τ προτέρου ἀπεληλάσθαι, ἢ φόβασθαι εἶναι ἀδόκιμον· ἀνάγκη τοίνυν εἰς μυρία διαιρεθῆναι τότε, τοῖς μὲ ἀντεξεταζομένοις φθονοῦντα (τίθει γὰρ ἢ ἄλλους εἶναι τ αὐτῶν ἀντιποιουμένους) αὐτὸν δὲ πάντα ὀρθεῶς εἰρηκέναι νομίζοντα, φοβούμενον δὲ μὴ ἐλπίζοντα, καὶ πρὸς τὸ ἐκείνου πρόσωπον ἀτενίζοντα. καὶ εἰ μὲ ἐκφαυλίζοι τι τ λεγομένων, ἀπολλύμενον· εἰ δὲ μειδιῶν [d] ἀκούοι, γεγηθότα καὶ εὐέλπιν καθιστάμενον.

Εἰκὸς δὲ πολλοὺς εἶναι τοὺς ἐναντία σοι φρονοῦντας, καὶ ἄλλους ἀντὶ σοῦ τιθεμένους ὧν ἕκας@ ὥσπερ ἐκ λόχου τοξεύοι, λέληθεν. εἶτ' ἐνόησον ἄνδρα σὺ βαθεῖ πώγωνι καὶ πολιᾷ τῇ κόμῃ, ἐξεταζόμενον εἴ τι οἶδεν ὠφέλιμον, καὶ τοῖς μὲ δοκοῦντα εἰδέναι, τοῖς δὲ μὴ· μέσος δὲ τοσούτῳ χρόν@, καὶ πολυπραγμονεῖται αὐ ἅπας ὁ παρεληλυθὼς βί@· κἂν μέν τις ἢ πολίτης ὑπὸ φθόνου, ἢ γείτων ἔκ τιν@ εὐτελοῦς αἰτίας προσκεκρικὼς, ἀνακρινόμε-ν@ εἴπῃ μοιχὸν, ἢ παιδεραστὴν, τοῦτ' ἐκεῖνο, ὃν τ Διὸς ἤλεγον ὁ μάρτυς· ἂν δὲ πάντες ἅμα ἐξῆς ἐπαινῶσιν, ὕποπτοι, καὶ ἀμφίβολοι, καὶ δεδεκασμένοι. χρὴ τοίνυν πολλὰ εὐ-

λόχου. c. R. 2

εἶποι c. R

[d] Ἀκούοι] Sic M. & V. Edd. omnes ἀκούσει deterius.

13. Καλλιλιθόστρωτος] Καλλιγεφύρους. *J.B.*

14. Πολλοὺς μὲ αἰνοῦσι &c.] *Hom.* Il. I. 325. *M. du S.*

15. Ἤμελλε δ' αἰματόεντα] *Hom.* Il. I.

Ὡς φ ἐγὼ, πολλοὺς μὲ αἰνοῦσιν τύπτας ἰδοῦσα
Ἤμελλε, δ' αἰματόεντα. *J.Br.*

17. Ἀλλὰ τ ἐλπιζομένων πάντα ὀβολῶν] Ex hoc loco licet conjicere, temporibus Luciani quinque obolos Græcos æstimatos fuisse centum quadrantibus Romanis, & idem potuisse. Nam omnia officia salutationum & deductionum, quæ regibus suis præbebantur a clientibus & parasitis, mercedem habebant diurnam sportulam, vel cœnam rectam, vel ut plurimum, centum quadrantes, ut apud Martialem passim discimus, quam summam Græcis suis videtur Lucianus per πάντα ὀβολοὺς exprimere voluisse. *J.P.a G.*

Ibid. Πάντα ὀβολῶν] Conf. infra c. 24. *M. du S.*

18. Τραγικοῦ τιν@ θεοῦ] Affine est adagium huic, *Deus e machina.* *J.Br.*

Τραγικοῦ τ θεοῦ] Unde & θεὸς ἀπὸ μηχανῆς in proverbium abiit. *M. du S.*

26. Ἀνάγκη τοίνυν &c.] Verterem: *Necesse est igitur, ut animus tuus nunc huc, nunc illuc dividatur, quum modo rivalibus tuis invideas, (fac enim & alios eorundem rerum esse competitores) modo existimes, te non omnia usi par erat,* dixisse, *modo metuas & speres.* Ita sensus liquidior, quam in vetere versione, ubi etiam parenthesis iniquo erat collocata loco. *L. Bos.*

33. Ἀκούοι] Sic M. & V. quod in aliis prave scribitur ἀκούσει. *M. du S.*

38. Ἐν βαθεῖ πώγωνι] Vid. nos supra ad *Pisc.* c. 41. Adde eandem significationem τῷ βαθὺς ex *Simonid. carm.* I. qui πώγωνα βαθύειον similiter dixit: Nostrum infra, c. 19. & sæpe alibi. *J.F.R.*

46. Ἐκ τ Διὸς δέλτων] *Erasmus* in paroemia: *ex Jovis tabulis testis.* *J.Br.*

Ἐκ τ Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς] Proverb. *J.B.*

εὐτυχῆσαι, ϗ μηδὲν ὅλως ἐναντιωθῆναι. [a] μόνως γὰρ ἂν οὕτω κρατήσειας. εἶεν, ϗ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα [b] ἡ εὐχῆς μείζονος· αὐτός τε γὰρ ἐπῄνεσε τοὺς λόγους, καὶ τῶν φίλων οἱ ἐντιμότατοι, καὶ οἷς μάλιστα πιστεύει τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἀπέτρεψαν· ἔτι δὲ ϗ ἡ γυνὴ βούλεται, οὐκ ἀντιλέγει δὲ [c] οὔτε ἐπίτροπος, οὔτε ὁ οἰκονόμος· οὐδέ τις ἐπέμψατό σου τὸν βίον, ἀλλὰ πάντα ἵλεω, καὶ παλαχόθεν αἴσια τὰ ἱερά.

Κεκράτηκας οὖν, ὦ μακάριε, καὶ ἔστεψας τὰ Ὀλύμπια. μᾶλλον δὲ, Βαβυλῶνα εἵλης, ἢ τὴν Σάρδεων ἀκρόπολιν καθῄρηκας, ϗ ἕξεις τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα. δεῖ δή σοι ἀντὶ τῶν τοσούτων πόνων μέγιστα ἡλίκα γενέσθαι τἀγαθὰ, ἵνα μὴ φύλλινος μόνον ὁ στέφανος ᾖ, ϗ τὸν τεθέντα μισθὸν οὐκ εὐκαταφρόνητον ὁρισθῆναι, ϗ τοῦτον ἐν καιρῷ τῆς χρείας ἀπραγμόνως ἀποδίδοσθαι, ϗ τὴν ἄλλην τιμὴν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ὑπάρχειν· πόνων δὲ ἐκείνων, ϗ πηλοῦ, ϗ δρόμων, καὶ ἀγρυπνιῶν, ἀναπεπαῦσθαι· καὶ τοῦτο δὴ πάντα τε felicitate uti, & nusquam omnino oppugnari: hac sola enim ratione viceris. Esto. Feliciter tibi omnia a majori quadam fortuna evenerunt: & ipse enim tuam laudavit orationem, & amicorum honoratissimi, & quibus maxime credit de talibus, ipsum non averterunt: porro idem vult uxor, neque procurator contradicit, nec dispensator: neque vitam tuam quisquam reprehendit, sed placata omnia, & litatum undique.

13. Vicisti igitur, beate, coronatus es Olympiis, vel potius, Babylonem cepisti, aut Sardium arcem expugnasti: & Amaltheae cornu habebis, & gallinarum lac mulgebis. Oportet enim pro tantis tibi laboribus mirum quanta bona contingere, ne foliacea modo corona sit; mercedem oportet constitui minime contemnendam, eamque, quo tempore opus est, sine difficultate solvi, aliumque etiam supra vulgus honorem tibi haberi; & requietem jam contingere laborum illorum, & luti, & cursuum, & vigiliarum; & illud quod in vo-

a Μόνως] Μόλις margo *AiW.* b Τῆς εὐχῆς μείζονος] Ἐκ τύχης μείζονος *J. P. S. H.* &c. Prius vero, quod in textum recepi, habet alibi. Vid. notas. εὐτυχῆς μείζονος G. P. εὐτύχης M. τυχῆς μ— L. εὐτύχεις μείζονος adscriptum erat ad marg. *AiW.* c Οὔτε] Sic W. & V. ϗ δὴ discretim *J. H. Fl.* ἠδὴ conjunctim *P. S.* & *F.*

63. Ὀρνίθων γάλα] Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπερφυῶν ἀγαθῶν, ὅταν τις προσῇ, λεγομένη, τὸ ὀρνίθων * γάλα. *V.* (ὀρνίθων δὲ γάλα τὸ λεπτὸν τῆς ὠοῦ. C.)

* Ἴδια] Eustathius ad vers. 532. Dionysii Periegetae, hanc de Samo paroemiam usurpatam esse ait: ἡ δὲ Σάμος οὕτω Ἰωνικὴ οὖσα εὐτύχησε τῶν, ὡς καὶ παροιμιασθῆναι γάλα ὀρνίθων φέρειν αὐτήν. *Ipsa Samos Ionica valde felix fuit, unde proverbialiter dicebatur leo gallinaceum profert.* Vid. etiam Suidam. *J. C.*

50. Καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα ὧν τυχῆς μείζονος] Leg. ex Mss. ϗ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα. εὐτυχῆς μείζονος. *Age omnia tibi successerunt. Mirum in modum felix es.* *J. G. G.*

51. Τῆς εὐχῆς μείζονος] Impressi omnes ὧν τυχῆς μείζονος. At in diversa abeunt Codd. Mss. L. τυχεῖς μείζονος. G. P. M. & V. εὐτυχεῖς μείζονος, nisi quod in M. in voce εὐτυχῆς extremum illud ῆς erat ῆς a prima manu. Scriptura illa Codd. Mss. supra jam dicta repetens corruptelam satis indicat, cui vulgata medicinam facere voluit, ut non prorsus infeliciter, ita minus, ut puto, vere. Nostram emendationem per se jam satis liquidam confirmabunt sequentia Luciani loca inspecta; hoc ipso libello c. 6. Εὐχῇ γὰρ ἂν ἐοικότα τῇ ταῦτά γε. & c. 13. τοῦτο δὲ τὸ ϗ εὐχῆς. Et in Ἡροδ. ipso fere initio, μείζω γὰρ τύχῃ τοῦτο γε. Confer etiam Ἀλεξ. c. 9. & 26. *M. du S.*

59. Καὶ ἔστεψας τὰ Ὀλύμπια] Sic in Tim. *J. B.*

62. Ἀμαλθείας κέρας] *Erasm.* in adag. *Copiae cornu.* *J. Br.*

Ibid. Ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα] Paroem. ἐπὶ τῶν ὑπερφυῶν ἀγαθῶν. *J. B.*

63. Ὀρνίθων γάλα] Idem in proverbio, *Lac gallinaceum.* *J. Br.*

Ὀρνίθων γάλα] Proverbium est, de quo vid. *Aristoph. Schol.* p. 465. E. (i. e. ad *Vesp.* vers. 506.) *Strab.* XIV,

votis fuerat, ut porrectis pedibus dormire liceat, ac sola ea agere, quorum caussa adsumtus initio fuisti, & quorum nomine capis mercedem. Sic quidem oportebat, Timocles, nec magnum sic malum foret, submissa cervice jugum ferre leve & commodum, & quod maximum est, inauratum. Sed multum abest, immo omnia. Sexcenta enim sunt intolerabilia libero homini, quae in ipso jam convictu fiunt. Considera autem ipse dum deinceps audies, utrum ferre ea possit, si cui vel ad brevissimum tempus consuetudo cum eruditione fuerit.

14. Incipiam autem a prima coena; si ita videtur, quam te coenaturum probabile est, aditialem quasi futurae consuetudinis. Statim igitur accedit, qui ad coenam te vocet, non inhumanus servulus, quem placare prius oportet, in manum demissis, ne rusticus esse videaris, quinque minimum drachmis. Ille vero per simulationem recusans initio, &, apage, inquiens, a te nego? &, me Hercules non fiet, subjiciens,

τὸ δ' εὐχῆς, ἀποτείναντα τὼ πόδε καθεύδειν, μόνα ἐκεῖνα πράττοντα, ὧν ἕνεκα ἢ δεχὴν παρελήφθης, καὶ ὧν ἔμισθ⟨ο⟩ εἶ. ἐχρῆν μὲν οὕτως, ὦ Τιμόκλεις, κ' οὐδὲν ἂν ἦν μέγα κακὸν, ὑποκύψαντα φέρειν ζυγὸν ἐλαφρόν τε κ' εὔφορον, κ' τὸ μέγιστον, ὀπίχρυσον ὄντα, ἀλλὰ πολλῶ, μᾶλλον δὲ ⟨τ⟩ παντὸς δεῖ. μυρία γάρ ἐστιν ἀφόρητα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ κ' αὐταῖς ἤδη ταῖς συνουσίαις γιγνόμενα. σκέψαι δ' αὐτὸς ἐξῆς ἀκούων, εἴ τις ἂν αὐτὰ ὑπομεῖναι δύναιτο, παιδείᾳ κἂν ἐπ' ἐλάχιστον ὁμιλήσας.

Ἄρξομαι δ' ἀπὸ ⟨τ⟩ πρώτου δείπνου, ἢν δοκῇ, ὅ σε εἰκὸς δειπνήσειν τὰ πρωτόλεια ⟨τ⟩ μελλήσεως ξενικῆς. εὐθὺς οὖν πρόσεισι ⟨τ⟩ ἀγγέλων τις ἥκειν ὀλὶ τὸ δεῖπνον, οὐκ ἀνομίλητ⟨ο⟩ οἰκέτης, ὃν χρὴ πρότερον ἵλεων ποιήσασθαι, ⟨τ⟩ δεξιώσασθαι ἐς ⟨τ⟩ χεῖρα, ὡς μὴ ἀδέξι⟨ο⟩ εἶναι δραχμῆς, τὰ ἐλάχιστον πέντε δραχμάς· ὁ δὲ ἀκνησάμεν⟨ο⟩, κ' ἄπαγε, ⟨τ⟩ σοῦ δὲ ἐγώ; καὶ Ἡράκλεις, μὴ γέ-

πρωΐζον. C. M.

d Δοιῆς] Sic M. & emend. *Vorst.* δοιοῖς Edd. omnes. e Ἀκνησάμεν⟨ο⟩] Ἀκνισάμενος male B2. Recte ἀκνησάμ. reliquae & M.

90. Ὁ δὲ ἀκνισάμενος] Προσκνησάμενος, ὑπνησάμενος. V.

XIV. De *Samo* p. m. 439. C. De *cornu Copiae*, *Apollod.* L. 2. p. 59. B. qui & hoc ex Pherecyde habet: Δύναμιν ἔχει τοιαύτην, ὥστε βρωτὸν ἢ ποτὸν, ὅτῳ εὐξαιτό. τις, παρέχειν ἄπονον. De hoc cornu duae sunt Mythologorum traditiones. Alii enim ad Acheloi cornu referunt, cujus notissima fabula est. Alii ad capram, quae Jovem lactavit, *Amalthaeam* nomine; quae posterior ratio cum nomine Graeco optime convenit. Philemonis tamen aetate *Cornu bovinum* a pictoribus vulgo fingebatur; vid. fragm. ejus, p. 322. Et *Ovid. Fast.* V. 115. Ne autem forte existimes, solis Romanis fabulam illam Acheloi traditam, adi etiam, si lubet, *Diod. Sic.* IV. p. 241. & *Apollod.* l. c. *M. du S.*

65. Φύλλιν⟨ο⟩ σίφαν⟨ο⟩] Metaphora ab athletis, qui oleastro, lauro, vel apio coronabantur. *J. Br.*

71. Τὸ ⟨τ⟩ εὐχῆς] Eodem alludere iterum videtur *Macar.* c. 11. ubi ex Ulyssis fabula petitum videri vult. *M. du S.*

Ibid. Ἀποτείναντα τὼ πόδε] *Erasmus* in adagio: *porrectis dormire pedibus.* *J. Br.*

Ἀποτείναντα τὼ πόδε] Quod pag. 237. dixit ἐξαπλώσαντα. sic in Paras. ὕπτιος ἀφεικώς, tangit *Casaub.* ad lib. 2. *Suet.* *J. B.*

84. Προτίλεια] Metaphorice sumit προτίλειαν ut patet apud *Hesych.* Alii dixerunt προαιτίλειαν ut patet apud *Achill. Tat.* lib. 2. Scholiast. *Aeschyli* ad Agamn. *J. B.*

89. Δοιῆς] Emendatio *Vorstii*, quam firmat M. Codicis auctoritas. *M. du S.*

90. Ἀκνισάμεν⟨ο⟩] De iis usurpatur, qui cum indignatione ea renuere videntur, quae cupiunt maxime. *Vorstius* tamen emendabat ἀπνησάμεν⟨ο⟩, quod minime probo; verum id ab eo factum esse video, qui veram scripturam non viderat; in B2. enim, qua utebatur, scriptum est depravatissime ἀκνισάμεν⟨ο⟩. Sed proba est vulgata, & in M. etiam reperitur. *M. du S.*

Ibid. Καὶ ἄπαγε] *Apage.* Servi oratio est, pecuniam accipere nolentis. *J. Br.*

91. Παρὰ σοῦ] *Abs te ego quicquam sumam?* *J. Br.*

γένοιο [a] ἐπιπών, τέλος ἐπείδη καὶ ἄπυστόι σοι πλατὺ ἐγχανών· σὺ δ' ὀλίγα καθαρὰν προχωρισάμενος, καὶ σαυτὸν [b] εἰς κοσμιώτατα σχηματίσας, λευκάνας ἥκεις, δεδιὼς [c] μὴ πρὸ τοῦ ἄλλων ἀφίκοιο. ἀπειρόκαλον γάρ, ὥσπερ καὶ τὸ ὑσταῖον ἦκαν, φορτικόν. αὐτὸς δὲ τηρήσας τὸ μέσον τοῦ καιροῦ, εἰσελήλυθας· καί σε πάνυ ἐντίμως ἐδέξατο καὶ παραλαβών τις, κατέκλινε μικρὸν ὑπὲρ τὴν πλουσίου, μετὰ δύο που καὶ δέκα τῶν παλαιῶν φίλων.

Σὺ δ' ὥσπερ τοῦ Διὸς τὸν οἶκον παρελθών, πάντα τεθαύμακας, καὶ ἐφ' ἑκάστῳ τὸν νοῦν προσέχοντι μετέωρος εἶ. ξένα γάρ σοι καὶ ἄγνωστα πάντα· καὶ ἅπτεται [d] οἰκετικὰ εἰς σὲ ὀφθαλμῶν, καὶ τὸν παρόντων ἕκαστος ὅ, τι πράττεις ἐπιληροῦσιν· αὐτὸς δὲ ἀμελεῖς τῷ πλουσίῳ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ προεῖπέ τισι τῶν οἰκετῶν ἐπισκοπεῖν, ὅπως ἐς τοὺς παῖδας, ἢ ἐς τὴν γυναῖκα, [e] εἰ πολλάκις [f] ἐκ πλαγίου ἀποβλέψεις. οἱ δὲ καὶ τὸν συνδείπνων ἀκάλυπτα ὁρῶντες ἐκπεπληγμένοι, ἐς τὴν ἀπειρίαν τὴν ἀφικομένων ἀποκωτίζουσι, τεκμήριον ποιούμενοι τοῦ μὴ παρ' ἄλλῳ πρότερόν σε δεδειπνηκέναι, [g] τὸ καινὸν εἶναί σοι [h] καὶ τὸ χειρόμακτρον

denique persuaderi sibi patitur; & albis te dentibus ridens abit. Tu vero pura veste deprompta, & quam ornatissime compositus lotusque venis, metuens ne ante alios adsis: parum elegantis enim hoc fuerit, ut superbum, venire ultimum. Ipso igitur medio observato tempore, ingressus es, & cum honoris te significatione exceperunt, neque prehensum aliquis accumbere jussit paullum supra divitem, post duos circiter amicorum veterum.

15. Tu vero tamquam Jovis domum ingressus admiraris omnia, & ad unumquodque eorum quae fiunt suspensus aestuas: peregrina enim tibi & incognita omnia, porro hinc familia in te intendit oculos, hinc convivarum quisque, quid agas observant. Nec ipse dives non hoc curat, sed praecepit etiam fervorum quibusdam, ut attendant, quomodo erga pueros & uxorem te geras, utrum saepe circumlatis oculis eos adspicias. Ac convivarum quidem servi attonitum te videntes, inscitiam eorum, quae facis, rident, signumque etiam ex illo capiunt, te numquam apud alium prius coenasse, quod novum tibi insolensque

a Ἐπιπὼν] Sic Edd. omnes, & Codd. plurimi. Sed ὑπιπὼν M. b Ὡς] Ex M. In Edd. aberat. c Μὴ] Εἰ μὴ P. d Οἰκετικὰ] Οἰκετία W. e Εἰ πολλάκις] Ἢ εἰς πολλακὶς. Th. Morell. Sed vulgatum servat M. & Edd. omnes. f Ἐκ πλαγίου] Deest in P. g Τὸ καινὸν] Καὶ τὸ καινὸν Edd. F. P. S. &c. Recte autem abest καὶ in Fl. & M. quamvis dein manu recente in Fl. additum sit. h Καὶ τὸ χειρ.] Sic F. in reliqq. deest καὶ ante τὸ χειρομ.

92. Ὑπιπὼν] Sic M. In reliquis ὑπιπών. M. du S.
Ibid. Τίλος ἐπείδη] Tandem flectitur. F. Br.
Ibid. Καὶ ἄπυστόι σοι] Ac discedit, te late diducto ore ridens. F. Br.
93. Ἐγχανὼν] Vid. supr. Dial. mort. V. med. M. du S.
94. Ὡς] Sic M. ut Συγγρ. c. 12. & saepius apud nostrum aliosque probos scriptores. Aberat in reliquis. M. du S.
Ibid. Κοσμιώτατα σχηματίσας] Sic in Gall. explicat illud verbis seq. F. B.
1. Ὑπὲρ τ. π.] Omnino legendum ὑπὸ τῷ πλουσίῳ, quomodo usurpat Συμπος. c. 9. vel ὑπὸ τὸν πλούσιον, ut hic c. 34. ὑπὸ τὸν πώγωνα. Nam supra divitem ipsum accubuisse ut credam, adduci haud facile possum, ut qui sciam contra morem veterum hoc esse. Vid. Συμπ. c. 9. & Theophr. Char. π. μικροφιλοτ. p. 57. C. Infra notat, supra reliquos convivas accubuisse. M. du S.
3. Τοῦ Διὸς τὸν οἶκον] Tangit Heliod. lib. 2. F. B.
Ibid. Διὸς τὸν οἶκον] Vid. Hom. Od. Δ. 75. M. du S.
4. Τεθαύμακας] Et apud Cic. in parad. F. B.
11. Εἰ πολλάκις ἐκ πλαγίου ἀποβλέψεις] Ἢ εἰς πολλακὶς. Th. M.
Ibid. Ἐκ πλαγίου] Limis oculis. F. Br.
Ἐκ πλαγίου] Attenta consideratione, circumspicientia, Gellius. περίοψις Hesych. A. V.
Ibid. Περιωπῆς] Ἐκ φροντίδος, ἀφροντίστως. F. B.
13. Ἐκπεπληγμένοι] Iterum infra c. 42. M. du S. Quid opus tam procul ablegare lectorem, ad verbum notissimum quaerendum, cum idem ante pedes sit pr. c. 16. proxime sequentis. F. F. R.

16. Καὶ

que sit mantile adpositum. Ut igitur facile est ad conjiciendum, sudare te praestuu necesse est, nec audere cum sitis, poscere poculum, ne vinosus videare; neque fructibus adpositis variis, ordine quodam structis, scire ad quid primo aut postea manum porrigas. Furtim igitur respicere ad vicinum oportebit, & illum imitari, & ab illo discere coenae ordinem.

16. Caeterum varius es, & tumultu animi plenus, perturbatus ad singula quae fiunt: & nunc quidem beatum praedicas divitem auri caussa & eboris, & tantarum deliciarum: jam vero te miserabere, qui cum nihil sis *ad hunc comparatus divitem*, vivere tamen te arbitreris: non numquam vero illud quoque in mentem tibi veniet, quam invidendam victurus sis vitam, qui ad delicias usque omnibus illis usurus, & aequo jure particeps illorum futurus sis. Putabis nimirum semper te acturum Dionysia. Ac forte etiam adolescentuli formosi ministrantes, & leviter adridentes, venustiorem tibi futuram vivendi conditionem pingunt, uti semper Homericum illud dicas: *Non pigeat Troasque ocreati & cruris Achivos* Multa pati & facere tantae felicitatis gra-

i τιθέμενον· ἐσ ὃ ἂν εἰκὸς, ἰδίειν τὴ ἀνάγκη ὑπ' ἀπορίας, ἢ μήτε διψῶντα k πιεῖν αἰτῆσαι τολμᾷν, μὴ δόξῃς οἰνόφλυξ τις εἶναι, ὁρᾶτε τὰ ὄψα παρατεθέντων ποικίλων, πρός τινα τάξιν ἐσκευασμένων, εἰδέναι ἐφ' ὅ, τι πρῶτον ἢ δεύτερον τὴ χεῖρα ἐνέγκῃς. ὑποβλέπειν δὲ ἐς τὸ πλησίον δέησει, καὶ ἐκεῖνον l ζηλῶν καὶ μανθάνειν τὴ δεῖπνε τὴ ἀκολουθίαν.

Τὰ δ' ἄλλα ποικίλῳ εἶ, καὶ θορύβου πλέως τὴ ψυχὴν, πρὸς ἕκαστα τὴ πρατλομένων ἐκπεπληγμένῳ. καὶ ἄρτι μὲ εὐδαιμονίζεις τὴ πλούσιον τὸ χρυσοῦ, καὶ τῦ ἐλέφαντ ῳ, καὶ τὴ τοσαύτης τρυφῆς· ἄρτι δὲ, οἰκτείρεις σεαυτὸν, ὡς τὸ μηδὲν ὤν, εἶτα ζῆν ὑπολαμβάνεις. ἐνίοτε δὲ καὶκεῖνο m εἰσέρχεταί σε, ὡς ζηλωτόν τινα βίον τὴ βίον, ἅπασιν ἐκείνοις ἐντρυφήσων, καὶ μεθέξων αὐτῆς ἐξ ἰσαλιμίας. οἶμαι δὲ εἰσαεὶ Διονύσια ἑορτάσειν, καὶ παῖδα καὶ μειράκια ὡραῖα ἀγαπώμενα, καὶ ἡρέμα προσμειδιῶντα, γλαφυρωτέραν ὑπογράφει σοι τὴ μέλλοντα ἀγωγήν· ὥστε συνεχῶς τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο n φθέγγεσθαι,

Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
Πολλὰ πάσχειν καὶ ὑπομένειν ὑπὲρ τὴ τοσαύτης εὐ-

i Τιθέμενον] Τιθίμενος *J.* & Fl. m. Deesse autem in *H.* notaverat *M. du S.* falso; nam legitur probe τιθίμενον in ea & omnibus reliqq. excepta *J.* quae — ος habet cum Fl. k Πιεῖν] Ποιεῖν Fl. male. Ποεῖν P. l Ζηλοῦν] Δηλοῦν W. male. m Εἰσέρχεται] Παρεισέρχεται margo *Alw.* n Φθέγγεσθαι] Ἐπιφθέγγεσθαι M.

16. Καὶ τὸ χειρομ. τ.] Καὶ ex *J.* est. W. Fl. & *J.* habent τιθίμενοι pro τιθίμενον. Delevimus autem aliud καὶ, quod prorsus inconcinne in omnibus impressis, exceptis Ed. *Flor.* ante τὸ καινὸν legebatur (editum enim erat καὶ τὸ καινὸν εἶναί σοι τὸ χειρόμακτρον τιθέμενον. Sed *J.* bis habebat καὶ nempe ante τὸ καινὸν, & ante τὸ χειρ.) M. etiam a prima manu non agnoscebat. *M. du S.*

Ibid. Χειρόμακτρον] Hanc vocem ex *Hesych.* interpretatur Clar. *Casaub.* c. ult. lin. 9. Animad. ad Athen. Profert hanc Lucian. saepe alibi. *J. B.*

30. Τὸ μηδὲν ὤν] Rarior haec phrasis; occurrit tamen iterum in Δυκ. c. 20. τάχιστα ὢν γνωσθεὶς τὸ μηδὲν ὄντος. Et in Ἀνακ. c. 25. Vid. & *Plat.* 334. E. *M. du S.*

Τὸ μηδὲν ὤν] De phrasi oppositа εἶναί τι agentes supra ad *Revivisc.* c. 6. etiam de hac nonnihil diximus. *J. F. B.*

Ibid. Εἶτα ζῆν] Ζῆν interpretati sunt viri doctissimi. *J. B.*

32. Τὸν βίον] Τῦ βιῶν. προσώπους. Hanc vocem interpretati *Casaubon.* ad *Athen. Herald.* ad *Mart. J. B.*

34. Διονύσια] *Bacchanalia*; convivia hujusmodi. *J. Br.*

35. Μειράκια ὡραῖα] Plures Romani quam Athenienses alebant, apud quos etiam legibus, ne plures haberent, cautum erat. Vid. *Casaub.* ad *Theophr.* Char. p. 248. qui Tatianum adducit querentem Romanos παιδῶν ἀγέλας ἄσπερ ἵππων φορβάδας συναγείρειν. Et Clementis similem querelam; οἰκοῦσι τε ὁμιλοῦσι παιδίταις παρ' αὐτοῖς ἐν μυρακίοις ὡραίοις ἀγέλαι, καθάπερ θραμμάτων, παρ' ὧν ἀμέλγονται τὸ κάλλος. *M. du S.*

39. Οὐ νέμεσις] *Hom.* Il. Γ. *J. Br.*

Οὐ νέμεσις] *Hom.* Il. Γ. 156. *M. du S.*

42. Τῆ-

εὐδαιμονίας. φιλοτησίαι τὸ ὅτι τύτῳ. ἢ σκύφον εὐμεγέθη [a] τινὰ αἰτήσας, πρέπει σοι τῷ διδασκάλῳ, ἢ ὅ, τι δή σοι προσπών· σὺ δὲ λαβὼν, ὅ, τι μέν τι σε ἢ αὐτὸν ὑπειπεῖν ἔδει; ἠγνόησας ὑπ' [b] ἀπειρίας, ἢ ἀγροικίας δόξαν ὤφλες.

Ἐπίφθονον δ' ἦν ἀπὸ τῆς προπόσεως ἐκείνης πολλοῖς τῶν παλαιῶν φίλων γεγένησαι, ἢ πρότερον ὅτι τῇ καλαχλίσει ἐλύπησάς τινας αὐτῶν· ὅτι τήμερον ἦκεν, πρεκρίθης ἀνδρῶν πολυετῆ δουλείαν ἠτληκότων. εὐθὺς ἦν ἢ τοιοῦτός τις [c] περὶ σοῦ λόγος ἐν αὐτοῖς. τοῦτο [d] ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις δεινοῖς [e] ἐλείπετο, ἢ τ' ἄρτι [f] ἐσεληλυθότων ἐς τὴν οἰκίαν, δόλτερους εἶναι. ἢ μόνοις τοῖς Ἕλλησι τούτοις ἀνέωκται ἡ Ῥωμαίων πόλις. καίτοι τί ἐστιν ἐφ' ὅτῳ προλιμῶν ἡμῶν; ἢ ῥήματα δύσπνοα λέγοντες, οἱονεί τι πάμμεγεθες ὠφελεῖν; ἄλλο δὲ, ἢ γ' εἶδες ὅσα μὴ ἔπιεν, ὅπως δὲ τὰ ἀθλιώτατα συλλαβὼν [g] κατέφαγεν; ἀπειρόκαλον ἄνθρωπον, ἢ λιμοῦ πλέως· ἢ δ' ὅταν λιπαροῦ πόλεως ἄρτου ἐμφορη-

tia. Hinc amicitiae libabitur, & magnum quoddam poculum poscens propinat tibi Magistro, vel quocumque demum nomine te appellans: tu vero capiens poculum, quid tibi respondendum sit ignoras prae imperitia, & rusticitatis opinionem praebes.

17. Igitur invidiam ab illa propinatione veterum amicorum plurium subiisti, & jam prius in ipso accubitu offendisti quosdam illorum, quod novus hospes praelatus es viris qui multorum jam annorum servitutem exhausere. Statim igitur tales inter ipsos habentur de te sermones. Hoc scilicet nobis ad reliqua mala deerat, ut etiam post eos, qui modo ingressi domum sunt, habeamur: &, solis hisce Graeculis Romanorum urbs patet. Quid vero est, quo ante nos censentur? num sermunculis quibusdam miseris proferendis, maximam se putant utilitatem adferre? Alius vero, non enim vidisti, inquit, quantum biberit? & quomodo adposita sibi corripiens voraverit? bonarum rerum imperitus homo, & esuritionum plenus, ne per quietem umquam

a Τινὰ] Sic M. recte. Edd. omnes τὶς. b Ἀπειρίας] Ἄπειρος male, Fl. Reliquae vulgatam servant, cum P. c Περὶ σοῦ λ. ἐ. α.] Ἐν αὐτοῖς περὶ σοῦ λόγος M. d Ἡμῖν] Ἡμῶν M. e Ἐλείπετο] Ἐλείπετο M. f Ἐσεληλυθότων] Constans scriptura. g Κατέφαγεν] Κατέφαγεν W. & Fl. Vulgatam servat P. Cod. & reliqq. Edd.

41. Φιλοτησίαι] Φιλοτησία ἐστὶν, ὑπόσα τις τῷ ἀρίστῳ, καὶ τὸ δεύτερον αὐτῷ φίλης πίων, τὸ λοιπὸν ὑποδέχῃ φίλῳ καὶ τὸν φίλων χαριστήριος. V.

42. Τινὰ αἰτήσας] Sic M. optime, non ut in aliis est, τις. De ipso patre familias enim dici sequentia arguunt, cum invidia & offensio coterorum sequatur exhibitum ei hoc facto honorem. *M. du S.*

51. Πολυετῆ δουλείαν] Vide quid dixerim ad hunc *Petron.* locum, *veterem convivam.* *J.B.*

Πολυετῆ δουλείαν ἠτληκότων] Confirmat hanc phrasin *Davis.* ad *Cic.* Tusc. Disp. I. c. 49. p. 107. Ed. 2. quia *H. Stephanus* Castig. in Cic. p. 35. existimarat ἔκπωτλεῖν πόνους Graece non dici. Nam *Theophil.* ad Autol. L. 2. p. 102. Ed. Paris. ὁ ἄνθρωπος ΕΞΗΝΤΑΗΣΕ ΠΟΝΟΝ, ὑδάτων, λύπην. *Eurip.* in Cyclope vs. 10. — μείζων' ἐκπωτλῶν πόνων. Idem Med. 79. Alcest. 354. Androm. 1217. Haec ex Davisii notis excerpere non piguit. Sed ἐκπωτλεῖν λόγους, *verba fundere*, non ἐκπωτλεῖν (licet vulgo ἐκπωτλεῖν oppositum sit τῷ ἐκπωτλεῖν) noster infra de *mort. peregr.* c. 5. quod similiter tuetur *Jens.* in Lectt. Luc. p. 367—8. quodque ibi, si eousque curam nostram continuare dabitur, inferemus. *J.F.R.*

56. Ἀνίωνται] *Patet.* *J.Br.*

61. Καὶ λιμοῦ πλέως] *Graculus esuriens.* *AE. M.* Idem Scholion habet *F. Gujet.* *J.F.R.*

Ibid. Λιμοῦ πλέως] An aliquis fame *plenus* est? immo *vacuus*. Sed τὸ *plenum* significare magnitudinem, quilibet videt: sic Latini, *omnia vastitatis plena.* *J.F.R.*

62. Λιπαροῦ πόλεως ἄρτου] *Albo pane.* Graecis album panem in deliciis fuisse, locis aliquot testatur Lucianus. Apud *Athenaeum* L. IV. describitur convivium Attiсum, in quo commemorantur panes λαμπάδιον χιόνος. Graeci panes elegantiores λαμπάδας appellant, sordidiores φακούς. *G.C.*

Λαμπροῦ.] Lepidum est, quod de Hispano homine com-

quam candido pane ſatiatus aut Numidica gallina, vel Phaſiana, quarum vix oſſa nobis reliquerit. Tertius alius, inepti, inquit, ne totis quidem quinque interjectis diebus videbitis hominem hic inter nos ſimiliter querentem. Nunc enim ut novi calcei in honore quodam & cura eſt: cum vero calcatus fuerit aliquoties, & luto oppletus, ſub lecto jacebit miſere, cimicibus non minus quam nos refertus. Ac hi quidem talia de te multa verſant, & forte jam ad calumnias ſe parant quidam eorum.

18. Convivium igitur illud totum tuum eſt, ac de te ſermones plerique. Tu vero, inſuetus videlicet, plus juſto qui biberis vini tenuis & acris, olim urgente ventre male habes: & tamen neque ante reliquos ſurgere decorum tibi eſt, neque manere tutum. Producta ergo compotatione, dum ſermo alius ex alio naſcitur, dum ſpectaculum ſuccedit ſpectaculo: (omnia

ἀνὴρ, ὅτε γε Νομαδικῆς, ἢ Φασιανῆς ὄρνιθος, ὧν μόλις τὰ ὀστᾶ ἡμῖν καταλέλοιπε. τρίτος ἄλλος, ὦ μάταιοι, φησὶ, πέντε δὲ ὅλων ἡμερῶν ὄψεσθε αὐτὸν, ἐνταῦθά που σὺν ἡμῖν τὰ ὅμοια πολυπράγμονα. νῦν μὲν γὰρ ὥσπερ τὰ καινὰ τῆς ὑποδημάτων σὺν τιμῇ τινι καὶ ἐπιμελείᾳ ἐστίν· ἐπειδὰν δὲ παλιᾷ πολλάκις, καὶ τῷ πηλῷ ἀναπλησθῇ, ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀθλίως ἐρρίφη· κόρεων ὥσπερ ἡμεῖς ἀνάπλεως· ἐκεῖνοι μὲν οὖν τοιαῦτα περὶ σοῦ πολλὰ τρέφουσι, καί που ἤδη καὶ πρὸς ἀλφολάς τινες αὐτῆς διασκυλάζουσι.

Τὸ δ' οὖν συμπόσιον ὅλον ἐκεῖνο, σόν ἐστι, καὶ περὶ σοῦ οἱ πλεῖστοι τοὺς λόγους· σὺ δ' ὑπ' ἀπειρίας πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμπίνων οἴνου λεπτοῦ, καὶ δριμέος, πάλαι δὲ γαστρὸς ἐπεγείσης, κακῶς ἔχεις· καὶ οὔτε προαναστῆναί σοι καλὸν, οὔτε μένειν ἀσφαλές. ἀπολειπομένῳ τοίνυν τοῦ πότου, καὶ λόγων ὅπως λόγοις ἐπιγραμμένων, καὶ θεαμάτων ὅπως θεάμασι παρεισόντων (ἅπαντα γὰρ ὑποδείξασθαί σοι τὰ αὐ-

πλείω c. M. legi πλείω

γινομένων C. R.

ἀνθρώπου C. R.

h Καὶ τῷ πηλοῦ] Καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ Edd. omnes. Sola margo *A1W.* omittit ὑπὸ. *i* Ἀναπλησθῇ] *Conſt.* ἀνεπλήσθη male. Sic notavit *du Soul.* Credo indicare volens ἀναπλησθῇ conſtantem eſſe lectionem. At margo *A1W.* recte habet ἀναπλησθῇ. *k* Περὶ σοῦ πολλὰ] Πολλὰ περὶ σοῦ W. *l* Γιγνομένων] Sic Fl. P. H. S. Γινομένων *J.* & M.

67. Ποτιώμενον] Διαφορούντα. ρ? αἰμαγῆς διδασκαλοῦντα. *V.*

commemorat alicubi *Wagenſeilius*, eum in contubernium principis adſumtum, collare micis panis candidi reſperſum ſemper ſedulo habuiſſe, ut viderent ſcilicet omnes, quo pane veſceretur. *J. M. G.*

63. Νομαδικοῦ ὀρνίου] *Gallinae Africanae* ſeu *Numidiae*. Horatius *Afram avem* appellat. *J. Brod.* l. ſaepe adlato: ita ſcribit ὀρνίου pro ὄρνιθος, quod quidem parum refert, & *Numidiae* pro *Numidicae*. *J. F. R.*

64. Τρίτος ἄλλος] *E ſervis quispiam*. *J. Br.*

70. Καὶ τῷ πηλοῦ] Licet omnes Edd. habeant καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ, & in Codd. quoque ὑπὸ inveniri credam, quia nihil variationis notatum invenio, tamen ejicere praepoſitionem nullus dubitavi, praeeunte margine *A1W.* in qua Codicis lectio erat notata, quae ὑπὸ omitteret; tum quia error fuit facilis ob ſtatim ſequens ὑπὸ τῇ κλίνῃ. Et certe inelegans eſſet illud bis repetitum ὑπὸ; immo vel ſolum ſi eſſet illud prius ὑπὸ, vix concinnam orationem efficeret, etiamſi analogis exemplis videatur poſſe defendi, quae tamen vereor ut ſatis ſint convenientia. Sed quod magis audax videbitur, ἀνεπλησθῇ pro ἀνεπλήσθη dedi, mea auctoritate. At ejecta praepoſitio, ſenſus, & comparatio cum calceis poſtulabat, ut *luto oppletus* diceretur, veluti calcei ſolent. Scio verbum πλάσσω & ἀναπλάσσω ſaepe cum *luto*, conjungi, hominesque hinc πλάσματα πηλοῦ, *figmenta luti*, vocari. Sed iſthoc ipſum Scribis fraudi fuit. Quid autem quaeſo *fingere*, *refingere* hic cum calceis commune habet? hinc opus figulinum ſunt? Facilius hujus mutationis veniam impetrabo, quo minus multa fine auctoritate Codd. aut Edd. antiqq. novare ſoleo. Sed venia jam nihil opus eſt, recognita enim Ed. *Aldina*, video in margine quoque ἀνεπλησθῇ notatum. *J. F. R.*

Ibid. Ὑπὸ τῇ κλίνῃ] Laudat hunc locum *Caſaub.* ad *Suet.* p. 167. hanc eandem comparationem alibi repetit Lucian. *J. B.*

αὐτῷ βάλλει) κόλασιν ὑ μικρὰν ὑπομέ-
νεις, μήτε ὁρῶν τὰ γιγνόμενα, μητ' ἀκούων
εἴ τις ᾄδει, ἢ κιθαρίζει, πάνυ τιμώμενος
μειρακίσκος, ἀλλ' ἐπαινεῖς μὲν ὑπ' ἀ-
νάγκης, εὔχῃ δὲ ἢ σεισμῷ συμπεσεῖν
ἐκεῖνα πάντα, ἢ πυρκαϊάν τινα προσαγ-
γελθῆναι, ἵνα ποτὲ λυθῇ τὸ συμ-
πόσιον.

Τοῦτο μὲν δή σοι τὸ πρῶτον, ὦ ἑταῖρε, ἡ
ἥδιστον ἐκεῖνο δεῖπνον, οὐκ ἔμοιγε τῷ θύμῳ,
καὶ τῶν λευκῶν ἀλῶν ἥδιον, ὁπηνίκα βούλομαι,
καὶ ὁπόσον ἐλευθέρως [a] ἐαθιομένῳ. ἵνα γὰρ σοι
μὴ [b] ὀξυρεγμίαν τὴν ὀπὶ τούτοις παρῶ, καὶ τὸ
ὀρθρινὸν ἔμετον, ἔσθεν δήσει σε μὲν μηδὲ ξυμβῆναι [c] ὑμᾶς, ὁπόσον τε καὶ ὁπότε
χρὴ ἕτως λαμβάνειν. παρόντων δὲ [d] δύο
ἢ τριῶν φίλων, προσκαλέσας σε, καθί-
σας κελεύσας, ἄρχειν λέγειν τὰ μὲν ἡμέ-
τερα, ὁποῖά ἐστιν, ἑώρακας ἤδη, καὶ ὡς τύ-
φος οὐ αὐτοῖς ὐδὲ εἷς, ἀτραγῴδητα δὲ, καὶ
πεζὰ πάντα, καὶ δημοτικά· χρὴ δέ σε ἕτως
ἔχειν ὡς ἁπάντων ἡμῖν κοινῶν ἐσομένων. γε-
λοῖον γὰρ εἰ τὸ κυριώτατον, τὴν ψυχήν σοι τὴν
[e] ἐμαυτῷ, ἢ καὶ νὴ Δία, τῶν παίδων (εἰ
παῖδες εἶεν αὐτῷ παιδεύσεως δεόμενοι) ὀπι-
τρέπων, τὰ δ' ἄλλων μὴ [f] ὀπίσης ἡγοίμεν

enim sua ostentare tibi vult) poenam non parvam sustines, prae qua nec vides quae fiunt, neque audis si quis cantat, vel cithara canit habitus magno in pretio adolescentulus: sed laudas tu quidem necessario, caeterum aut terrae motu concidere illa omnia optas, aut incendium quoddam narrari, ut tandem aliquando solvatur convivium.

19. Haec itaque prima tibi, sodalis, & suavissima illa coena: mihi non item, de cepa & candido sale jucundius, cum volo & quantum volo, libere sumenti; ut enim acidum ructum, qui consequi ista solet, & vomitionem nocturnam omittam, postridie oportebit de mercede inter vos convenire, quantum, & quo anni tempore accipere oporteat. Praesentibus ergo duobus tribusve amicis, advocato te atque adsidere jusso, dicere incipit: Quae sit nostra vivendi ratio, heri vidisti, & quam nullus sit in ea jactationi locus, nihil hic tragoediarum, pedestria (humilia) omnia & civilia: caeterum ita te existimare volo, & ita te instituere, ut communia nobis futura memineris omnia. Ridiculum enim fuerit, si quod principatum tenet, animum tibi meum: (aut Hercle liberorum, si sint illi liberi institutionis egentes) cum credam, reliquorum te non ex aequo dominum

γινόμενα C.R.
καὶ C. M.
ἐαθιομένων C.R.
ἢ δύο C.R. et M.
δέξεσθαι C. M.

a Ἐσθιομένῳ] Ἐσθιομένῳ W. & Fl. & margo *AIW.* Vulgatam habent *J. P. H.* & *P.* b Ὀξυρεγμίαν] Ἐξορεγμίαν male W. Sed margini vulg. l. adscripta. Vulgatam vero servant Edd. omnes, excepta *P.* c Ὑμᾶς] Ἡμᾶς male M. & Fl. Nihil a vulgata abeunt P. & reliquae Edd. d Δύο ἢ τριῶν] Ἢ δύο ἢ τριῶν W. Sed prius ἢ abest ab omnibus Edd. nec opus est inseri. e Ἐμαυτοῦ] Sic *P.S.* & Fl. item W. & L. & margo *AIW.* Edd. ceterae male *ἑαυτοῦ J.* pejus *ἑαυτῷ*, unde tamen vestigia verae scripturae eo melius cognoscere licet. f Ἐπίσης] Ita Edd. omnes, demta *J.* quae *ἀπίσως*, & Mf. M. in quo *ἐπ' ἴσης*.

84. Αὐτῷ] Omnes Edd. *αὐτοῦ* spir. leni; sed ego adspiravi. *J. F. R.*

96. Ὀξυρεγμίαν] In Ed. *Par. ἐξυρεγκίαν* legebatur; sed in utroque quo utor exemplari, calamo correctum erat, a quo, nescio. *J. F. R.*

4. Ἀτραγῴδητα] *Omni fastu atque apparatu carentia.* *J. Br.*

5. Πεζὰ] *Humilia, tenuia.* *J. Br.*

8. Ἐμαυτοῦ] Sic W. L. & *Fl.* In reliquis prave *ἑαυτοῦ*. *M. du S.*

14. Εὐνοίας] Vitiose dederunt posteriores, *Οὐχὶ μισθοῦ ἐλπίδι προσελήλυθας ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τὸ δ' ἄκρον ἔνεκα, τῆς εὐνοίας τῆς παρ' ἡμῶν.* Antiquiores omnes recte *εὐνοίας*. Ita pag. sequenti, *σὺν οἷδας ὅτι τὰ τοιαῦτα, Χείλεα μὲν τ' ἰδίην ὑπερώην θ' σὺν ἰδίῃσι.* male in novissimis *οἷδας* pro *οἷδε*. Deinde versus ille, ut jam vidit *Marcilius*, ita legendus,

Χείλεα μὲν τ' ἰδίην ὑπερώην θ' σὺν ἰδίῃσι.

Est ex Il. X. vs. 495. ubi plane ita scribitur. *J. F.*

18. Ἐν ἑορταῖς] Utpote Saturnalibus. *J. Br.*

19. Εἰκὸς ἡμᾶς παρεῖχεν] Cl. *Jens.* Lect. Luc. p. 9. bene observat, falli *Thom. Magistrum*, qui *εἰκὸς ἐστι* numquam cum futuro construi narrat; nam & sic iterum noster supra, in *Nigrin.* §. 23. *Φρονίσεως ἐκ τοιούτου εἰκὸς ἐστι.* *J. F. R.*

29. Τὰ-

num arbitrer. Quandoquidem vero & definiri aliquid opus est, video quidem mediocritatem tuam & mores sua virtute beatos contentosque, atque intelligo, non mercedis spe nostram te domum accessisse, sed aliarum rerum caussa, benevolentiae nostrae, & honoris, quem omnes tibi habebunt: attamen etiam definiatur aliquid. Tu vero ipse, quid volueris, dicito, sed memineris, carissime, illorum etiam, quae in solemnitatibus annuis daturos nos facile assequeris: neque enim negligemus ista, licet de his nihil jam inter nos conveniat: multae autem, nosti, singulis annis ejusmodi sunt occasiones. Ad haec ergo respiciens, moderatiorem nobis scilicet mercedem impones: & alioquin decet vos eruditos superiores esse pecunia.

20. His ille dictis totum te commovit spe varia, & mansuetum sibi reddidit. Tu vero, qui talenta olim & millia somniaveras, & agros totos vicosque, intelligis quidem paullatim minutam parsimoniam; interim tamen adularis, ac promissionem, & illud, communia nobis erunt omnia, firmum verumque esse putas, nesciens haec talia,

Labra rigasse quidem; non humectasse palatum.

δεσπότῃ. ἐπεὶ δὲ καὶ ὁρίζῃ τι δεῖ, ὁρῶ μὲν τὸ μέτριον καὶ αὐτάρκες καὶ σὲ τρόπον, καὶ συνίημι ὡς οὐχὶ μισθοῦ ἐλπίδι προσελήλυθας ἡμῖν τῇ οἰκίᾳ, τὰ δ' ἄλλων ἕνεκα, τὰ εὐνοίας τὰς παρ' ἡμῖν, καὶ τιμῆς, ἣν πᾶσι σοὶ πᾶσιν ἔξεις· ὅμως δ' ἂν καὶ ὁρίσῃ τί. σὺ δ' αὐτὸς ὅ, τι καὶ βούλει, λέγε, μεμνημένος, ὦ φίλτατε, καὶ ἐκείνων, ἃ καὶ ἐν ἑορταῖς ἐτησίοις εἰκὸς ἡμᾶς παρέξειν. καὶ γὰρ οὐκ ἀμελήσομεν οὐδὲ τούτων, εἰ καὶ μὴ νῦν αὐτὰ συνετιθέμεθα. πολλαὶ δέ, οἶσθα, τῷ ἔτει αἱ τοιαῦται ἀφορμαί· καὶ πρὸς ἐκεῖνα τοίνυν ἀποβλέπων, μετριώτερον δηλονότι τὸν μισθὸν ἄλλως τε, καὶ πρέπον ἂν εἴη τοῖς πεπαιδευμένοις ὑμῶν χρείττοσιν εἶναι χρημάτων.

Ὁ μὲν ταῦτ' εἰπὼν, καὶ ὅλον σε ἀναστείσας ταῖς ἐλπίσι, τιθασὸν ἑαυτῷ πεποίηκε· σὺ δὲ, πάλαι τάλαντα, καὶ μυριάδας ὀνειροπολήσας, καὶ ἀγροὺς ὅλους, καὶ συνοικίας, συνίης μὲν ῥῆμα καὶ μικρολογίας, σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν, καὶ τὸ, Πάντα ἡμῖν κοινὰ ἔσται, βέβαιον, καὶ ἀληθὲς ἔσεσθαι νομίζεις, οὐκ εἰδὼς ὅτι τὰ τοιαῦτα,

Χείλεα μέν τ' ἐδίηνε, ὑπερῴῳ δ' οὐκ ἐδίηνε.

Te-

g Ἑτησίοις] Διετησίοις M. h Πολλαὶ] Πολλάκις margo *AiW.* i Ἐπιβάλοις] Ἐπιβάλλοις W. k Συνίης] Συνείης M. male. l Σαίνεις δὲ ὅμ. τὴν ὑπ.] Al. Ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποχύσεις. *Coll.* Sed vulgatam servant Edd. optimae omnes, & M. in textu, & iterum in margine. m Εἰδὼς] Εἰδὸς male *S.* & *A.* Ceterae recte ut exhibuimus. n Ἐδίηνε] Ἐδίηνεν omnes Edd. & M. male.

28. Τιθασὸν] Τιθασὸν ὁ ἡμερῶν. καὶ ἀτίθασον ὁ ἀνήμερον. *V.*

29. Τάλαντα & μυρ.] Vid. iterum in *Catapl.* c. 17. *M. du S.*

31. Σαίνεις — τὴν ὑπόχεσιν] Σαίνειν proprie canum esse caudam agitantium, & hic ad homines translatum, *blandiri* significare, recte quidem tradit, & exemplis firmat Rever. *Elsner.* ad I. *Theff.* 3. 3. μηδένα σαίνεσθαι &c. Verum, quum & haec *Luciani* verba ibidem adferat σαίνεις ὑπόχεσιν, vertatque: *blandiris largis promissis*, videtur per festinationem ὑποχίσεων legisse, pro ὑπόχεσιν. quam tamen lectionem non rejicerem, si quis *Cod.* vel *Edit.* antiqua addiceret. Jam vero κατὰ vel ἀλλὰ videtur intelligendum, ut sit, *blandiris tibi propter pollicitationem.* Vel cum Cl. *Gesn.* ad νομίζεις referendum. *J. F. R.*

31. Ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποχύσεις] Γρ. σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόχεσιν. G. & M.

35. Χείλεα μέν τ' ἐδίηνε] *Haec labra irrigarunt*, non palatum: haec e summis tantum labris proficiscuntur, non ex animo. *J. Br.*

Χείλεα μέν τ' ἐδίηνεν] Melius infra est: χείλεα μέν τ' ἐδίηνε'. *Th. M.*

Χείλεα] Il. X. 475. de Astyanacte primis modo labris degustante poculum. Vult nempe inter suprema labra nata quasi verba, non profecta ex animo. *J. M. G.*

Ibid. Ἐδίηνε'] Sic restituimus, uti apud *Homerum* Il. X. 495. recte legitur, quod cum a *Marcilio* jam observatum esset, miror ἐδίηνεν, quod omnes turpat Edd. etiam in *S.* retentum. *M. du S.*

Ἐδίηνε'] Ἐδίηνεν editum erat, in medio versu, quod

Τελευταῖον δ' ὑπ' αἰδοῦς αὐτῷ ἐπέτρεψας. ὁ δὲ, αὐτὸς μὲν, ἔ φησιν ἐρεῖν, τ' φίλων δέ τινα τ' παρόντων κελεύει, μέσον ἐλθόντα καὶ πράγματ' εἰπεῖν, ὃ μήτ' αὐτῷ [a] γίγνοιτ' ἐν βαρὺ, καὶ πρὸς ἄλλα τούτων ἀναγκαιότερα δαπανῶντι, μήτε τῷ ληψομένῳ εὐτελές. ὁ δὲ, [b] ὁμογέραν τις, ὅτι παίδων κολακείᾳ σύνηρφος, ὡς μὲν ἐκ εὐδαιμονέστατος εἶ, φησι, τ' ὢν τῇ πόλει ἁπάντων, ὦ ἑταῖρε, ἐκ ἂν εἴποις, ᾧ γε τοῦτο πρῶτον ὑπῆρχεν, ὃ πολλοῖς πάνυ γλιχομένοις μόλις ἂν γένοιτο τοῦ τ' Τύχης. λέγω δὲ, ὅτι μιλίας ἀξιοῦσθαι, καὶ ἑστίας κοινωνῆσαι, καὶ ἐς τ' πρώτην οἰκίαν τῶν ἐν τῇ Ῥωμαίων ἐσελθεῖν καλεσθῆναι. τοῦτο γὰρ ὑπὲρ τὰ Κροίσου τάλαντα, καὶ τ' Μίδου πλοῦτον, εἰ σωφρονεῖν οἶδα. [c] εἶδον δὲ πολλοὺς τ' εὐδοκίμων, ἐθελήσαντας ἂν [d] εἰ καὶ προσδιδόναι δέοι, μόνης τ' δόξης ἕνεκα, [e] συνεῖναι τούτῳ, καὶ ὁρᾶσθαι περὶ αὐτὸν ἑταίρους, καὶ φίλους εἶναι δοκοῦντας. ὃν ἔχω ὅπως σε τ' εὐπολίμιας μακαρίσω· ὃς καὶ προσλήψῃ μισθὸν [f] τ' τοιαύτης εὐδαιμονίας. ἀρκεῖν οὖν νομίζω, εἰ μὴ πάνυ [g] ἄσωτος εἶ

Denique prae pudore ipsi permittis. At ille, se quidem dicturum negat, amicorum autem praesentium unum jubet intercedere, & dicere, quod neque sibi grave sit, qui in alia etiam magis necessaria sumtum faciat, nec vile accepturo. Ille vero ejusdem senectutis homo, adulationi a puerilia inde adsuetus, felicissimum te, o noster, inquit, esse qui in hac urbe sunt omnium, non negabis, cui primum hoc contigerit, quod multis vehementer cupientibus vix a fortuna obtingat: hoc dico, quod consuetudine & communi mensa dignus habitus es, atque in primam earum, quae sunt in Romanorum imperio domum receptus. Hoc enim supra Crœsi talenta & Midae divitias, si moderate scias uti. Equidem cum viderim multos nobiles viros, qui vellent, si quid etiam impendendum sit, solius gloriae caussa cum hoc vivere, & conspici circa hunc, & sodales ipsius atque amicos videri: non invenio, quibus verbis fortunam tuam praedicem, qui ad hanc felicitatem insuper etiam mercedem accepturus sis. Sufficere igitur puto, nisi plane

[a] Γίγνοιτ'] Γίνοιτ' M. [b] Ὁμογέραν] Sic recte L. Sed ὁμογήρων male omnes Edd. ὁμογήρως conjunctim. *F.* & M. [c] Εἶδον] Εἶδως L. male. [d] Εἰ καὶ] Εἰ deletum est in *AIW.* & ante δέοι repositum. [e] Συνεῖναι] Τῷ συνεῖναι margo *AIW.* [f] Τῆς τοιαύτης] Sic *F.* Ald. *S.* Fl. *H.* & M. ἐκ τοιαύτης *P.* Fr. *B2.* Εὐ τοιαυτ. *Marc.* & *Graev.* male. [g] Ἄσωτος εἶ] Ἄσωτός σι' *Vorst.*

mutare nullus dubitavi, quia metrum id postulabat. *F. F. R.*

Ibid. Ὑπεράλω] *Hom.* Il. X. *F. Br.*

38. Μίσου] Jam interfuisse amicum unum aut alterum c. praeced. monuerat. Hic ergo unus ex his partes hasce suscipit. Vid. iterum Ἀπαιτ. c. 39. *M. du S.*

42. Ὁμογέραν] Foediſſimo mendo hic inquinatos emendavimus libros; quid enim ad rem quaeso illud, quod praeferunt ὁμογέρων? Quid velit apud Homerum, non ignoro, Il. Φ. 791. neque me latet Virgilii *cruda viridisque senectus*, Aen. VI. 304. & *Tacit.* in *vit. Agric.* Scio a Nostro de Anu quadam dictum ἁμὰ δὲ τῇ συμπαιγνίᾳ. Ἐτ. δ' IV. Sed hic locum ista non habent. *Vorstius* margini sui Codicis hoc scholium adscripsit: ἐπὶ τὸ τέλειον καιρὸν, ἀλλὰ πως ἡλικίαν γεγηρακώς, ἀφ' λόγῳ ἢ συμφορᾷ. Unde habuerit, incertum. Certe neque verum puto, neque, si esset, ad rem quicquam facere videtur. His jam diu ante scriptis, ita etiam in L. legi, uti emendavi, video. *M. du S.*

Ὁμογέραν] *Soulii* vel, si mavis, *Solani* emendationi consentit ipsa *Pariſ.* versio, ubi *aequalis* vertebatur. adeoque sic lectum esse a *Bourdelotio*, nullus dubito; sed vitium typographi tantum credo illud ὁμο. *F. F. R.*

52. Εἶδον] Videntur melius cohaerere, quae sequuntur, si non legas εἶδον, sed ἰδὼν. Certe inter dictantem & excipientem facile ista miscери constat. Equidem ita verti. *F. M. G.*

57. Μισθὸν τὸ τοιούτης] Ἐκ τοιούτης. *Th. M.*

Μισθὸν τ' τ. εὐδ.] *B2. Er.* & *P. μ.* ἐκ τ. quod cur inserant, nulla ratio est; nec M. agnoscit. *M. du S.*

Μισθὸν τὸ τοιαύτης] Quod ἐκ pro τὸ conjicit *Marc.* recte quidem; sed ἐκ habebant Edd. *Par. B2.* & *Fr. Graeviana* autem absurdum illud τὸ servarat. Nos jam pro ἐκ dedimus τῆς, ex auctoritate Edd. optimarum & *Cod.* M. *F. F. R.*

Ibid.

ne prodigus & nequam es, hic certum quiddam dicit idque valde exiguum, in primis ad illas spes tuas.

τῷ· εἰ, τοσόν δέ τι εἰπὼν ἐλάχιστον, ϗ μάλιστα πρὸς τὰς σὰς ἐκείνας ἐλπίδας.

21. Tamen boni consulas necesse est: neque enim jam fugere tibi integrum, intra retia haerenti. Recipis itaque frenum & os comprimis, & primum facilem te ipsi praebes agilemque, nec valde trahenti, neque acutum pungenti, donec sensim plane mansuetus illi fias. At qui extra familiam sunt homines ab eo te tempore admirantur, videntes te intra cancellos esse, ac nemine prohibente intrare, & interiorum quam qui maxime unum factum esse. Tu necdum ipse vides, qua re felix illis esse videaris: gaudes interim, & ipse te decipis, & futura semper meliora putas futura. At illud plane contra quam tu speraveras accidit, & quod est in proverbio, Mandrabuli more succedit negotium, quod singulis prope diebus minuatur, & retro pedem ferat.

Ἀγαπᾷν δ' ὅμως ἀναγκαῖον. ϗ γὰρ οὐδ' ἂν φυγεῖν ἔτι σοι δυνατὸν ἐντὸς δρυῶν γενομένῳ. δέχῃ τοίνυν τὸ χαλινόν, μύσας, ϗ τὰ πρῶτα εὐάγωγος εἶ πρὸς αὐτόν, ϗ πάνυ θᾳδίως πεπῶντα, οὐδ' ὀξέως νύττοντα, μέχρις ἂν λάθῃς τέλεον αὐτῷ συνήθης γενόμενος. οἱ μὲν δὴ ἔξω ἄνθρωποι, τὸ μὴ τοῦτο ζηλοῦσί σε, ὁρῶντες ἐντὸς τοῦ κιγκλίδος ἀφειρημένα, καὶ ἀκωλύτως εἰσιόντα, ϗ τι πάνυ τινὰ ἔνδον γεγενημένον. σὺ δὲ αὐτὸς οὐδέπω ὁρᾷς, ὅ τινος ἕνεκα εὐδαίμων αὐτοῖς εἶναι δοκεῖς. πλὴν ἀλλὰ χαίρεις γε, ϗ σεαυτὸν ἐξαπατᾷς, ϗ ἀεὶ τὰ μέλλοντα βελτίω γενήσεσθαι νομίζεις· τὸ δ' ἔμπαλιν ἢ σὺ ἤλπισας, γίγνεται· ϗ ὡς ἡ παροιμία φησὶν, ὅτι [b] Μανδραβούλου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα, καθ' ἑκάστην ὡς εἰπεῖν τὴν ἡμέραν, ἀποσμικρυνόμενον, ϗ εἰς τοὐπίσω ἀναποδίζον.

22. Paullatim itaque & quasi per obscu-

[i] Ἠρέμα ἴσον ὥσπερ ὁ ἀμυδρῷ τῷ φωτὶ

γενομένων. C. M.

γίνεται. C. M.

Μανδραβόλου C. R.

ἐπὶ τὰ Μανδραβούλου C. R.

ἠρέμα C. R.

τὸ ἠρέμα ἴσον, καὶ κατ' ὀλίγον, ὡσπ C. R. et M.

b Μανδραβ.] Μανδραβούλου M. Et sic in Schol. Ἐπὶ τὰ Μανδρ. margo *Alw.* i Ἠρέμα ἴσον] Ἠρ. ἴσον ϗ κατ' ὀλίγον W. P. Deerant haec 3. verba in omnibus Edd.

75. Ἐπὶ Μανδραβ.] Παροιμία κατὰ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον προκοπτόντων ἀεί. Ὁ γὰρ * Μανδράβουλος ὅτος ἰσχνὸν πᾶσι θησαυρὸν εὑ Σάμῳ, χρυσοῦν πρόβατον ἀνέθηκε τῇ Ἥρᾳ, τῷ δὲ δευτέρῳ † ἴσῳ ἀργυροῦν, τῷ δὲ τρίτῳ χαλκοῦν. V. (μέμνηται Πλάτων ὁ κωμικὸς εὐ Διὶ κακουμένῳ addunt M. & B.)

* Μανδράβουλος] Μανδράβουλος bis in C. legitur, uti ex V. primo quoque editum erat, sed merito correxit *M. du S.*

† Ἴσου] Ἔτη editum erat, quod recte correxit idem.

Ibid. Τοιαύτης τύδε.] Nimirum lego ἐπὶ τοιαύτης τύδαι. pro vulgato τύ. *J. M. G.*

58. Ἄστος εἶ] *Vorstium* legere ἄστοτός εἰ, accentu enclitice trajecto, notat *Soulius*; sed vix mihi persuadeo eum tam crasse errare potuisse, cum Grammatici doceant secundam person. sing. verb. εἰμὶ, non esse encliticam. Cujus rei rationem esse credo, ut vitetur ambiguum, ne scil. confundatur cum particula εἰ atona. *J. F. R.*

63. Μύσης] *Menand.* apud Stobaeum Grot. Ed. p. 323.

Ἢ μὰ γαμοῦν ἥδ', ὃν δ' ἄπαξ λάβῃς φίλον, Μύσαιλα πολλὴν προῖκα, ϗ γυναῖκα δῖ.

Conf. Is. β. c. 1. *M. du S.*

75. Ἐπὶ Μανδραβούλου] *Erasmus* in paroemia: *Mandrabuli more res succedit.* *J. Br.*

Ἐπὶ Μανδραβούλου] Paroem. de his quæ vergunt εἰς τὸ χεῖρον. ὁ γὰρ Μανδράβουλος ὅτος ἰσχνὸν ποτὲ θησαυρὸν εὐ Σάμῳ χρυσοῦν πρόβαλος ἀνέθηκε τῇ Ἥρᾳ, τῷ δὲ δευτέρῳ ἴσου ἀργυροῦν, ϗ τῷ γ' χαλκοῦν. Hujus meminit Plato Comic. εὐ Διὶ κακουμένῳ. *J. B.*

Ἐπὶ Μανδρ.] Vid. *Suid.* ἐπὶ τῷ Μανδρ. & *Zenob. Æl. de anim.* XII. 40. qui Aristotelem adducit testem. *M. du S.*

78. Ἠρέμα ἴσον] Καὶ κατ' ὀλίγον, addunt Mss. W. & P. Cum vero tria illa verba absint ab omnibus Edd. & glossam oleant, non recepi. *J. F. R.*

τότε πρῶτον ἀναβλέπων, ἄρχῃ χαλανοεῖν, ὡς αἱ μὲ χρυσαῖ ἐκεῖναι ἐλπίδες, ὑδὲν ἀλλ' ἢ φῦσαί τινες ἦσαν ὑπόχρυσοι· βαρεῖς δὲ, καὶ ἀληθεῖς, καὶ ἀπαραίτητοι, καὶ συνεχεῖς οἱ πόνοι. τίνες οὗτοι ἴσως ἐρήσῃ με· οὐχ ὁρῶ γὰρ ὅ, τι τὸ ὀπίπονον ἐν ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις ἐστὶν, οὐδ' ὀπινοῶ ἄτινα ἔφησθα τὰ καμάτη-85 ρὰ καὶ ἀφόρητα. ἀκῦσον, ὦ γενναῖε, μὴ εἰ κάμαι ἔνεστιν ἐν τῷ πράγματι μόνον ἐξετάζων, ἀλλὰ καὶ τὸ αἰσχρὸν, καὶ ταπεινὸν, καὶ συνόλως δυσκολεπτὲς. οὐκ ἐν παρέργῳ τὴν ἀκροάσεως τιθέμην. 90

Καὶ πρῶτόν γε μέμνησο μηκέτι ἐλεύθερον τὸ ἀπ' ἐκείνου, μηδ' εὐπαιρίδιον σεαυτὸν οἴεσθαι. πάντα γὰρ ταῦτα τὸ γένος, καὶ ἐλευθερίαν, καὶ προγόνους ἔξω ἐᾷ καλεῖν, ἴσθι, ἐπειδὰν ὑπὸ τοιούτῳ σαυτὸν 95 παιδαγωγίᾳ [b] ἀπεμπολήσας εἰσίῃς. οὐ γὰρ ἐθελήσει σοι ἡ Ἐλευθερία ξυνεισελθεῖν, ἐφ' ὕτῳ ἀγεννῆ πράγματα καὶ ταπεινὰ εἰσιόντι. δοῦλος ἂν, [c] εἰ καὶ πάνυ ἀχθέσῃ τῷ ὀνόματι, καὶ οὐκ ἐνὸς, ἀλλὰ πολλῶν δοῦλος ἀναγκαίως ἔσῃ, καὶ ζητεύσεις κάτω νενευκὼς ἕωθεν ἐς ἑσπέραν, ἀσχολίῳ ὑπὸ μισθῷ· καὶ ἅτε δὴ μὴ ἐκ παίδων τῇ δουλείᾳ ξυνηραφεὶς, ὀψιμαθήσας δὲ, καὶ πόρρω που τῆς ἡλικίας παιδευόμενος πρὸς αὐτῆς, εἰ πάνυ εὐδόκιμος ἔσῃ, οὐδὲ πολ-

ram lucem tum primum perſpiciens intelli-80 gere incipis, aureas illas ſpes nihil fuiſſe aliud quam bullas *aqueas* coloris aurei; graves autem, veros, inevitabiles, perpetuosque labores. Qui ſunt illi? forte rogabis; nec enim video, quid laborioſum ſit tali in convictu, nec intelligo, quae moleſta atque intolerabilia dixeris. Audi itaque, vir optime, & non hoc ſolum, an labor inſit in hoc negotio, expende; ſed quid turpe, quid humile, & omnino ſervile habeat, non obiter audi.

23. Ac primum quidem illud memento, ab illo te tempore non jam liberum, non ingenuum putare. Genus enim, *libertatem*, majores, haec omnia extra te limen illud relicturum ſcito, cum primum ad illud miniſterium a te ipſo mancipatus intraveris. Nec enim ingredi tecum libertas volet, qui ad ignobilia adeo negotia & humilia ingrediare. Servus itaque, quantumvis hoc nomen graveris, nec unius, ſed multorum ſervus eris neceſſario, & ſerviles operas obſtipo capite praeſtabis a mane inde usque ad veſperam, mercede iniquiſſima: & tamquam homo non a puero inde ſervituti innutritus, ſed qui ſero diſcas, atque aetate jam provecta inſtituendum te illi tradideris, non valde probaberis, nec ma-

a Ἀλλ'] Conſtans lectio. b Ἀπεμπολήσας] Conſtans Edd. lectio, cui conſentit M. c Εἰ καὶ] Καὶ L.

80. Ἀλλ' ἢ φῦσαι] Melius, meo judicio, ſcriberetur ἄλλο, ut Θ. Δ. V. quas autem φῦσας hic dicit, eas alibi *φυσαλίδας* dixerat; Ἐπισκ. c. 19. *M. du S.*

94. Ἐξὼ τῆ ὁδοῦ] Sic & infra Ἑρμ. c. 77. Ex correctione *Soulii*, ubi falſo legebatur τὴ ὁδοῦ. *J. F. R.*

96. Ἀπεμπολήσας] Nihil hic variari notat *Soulius*, quaſi mutationem quaeſiviſſet; ſed iterum vid. infra hoc c. & c. 24. & ſupra Reviv. c. 27. ac ſaepe alibi. *J. F. R.*

2. Θητεύσεις] *Homerica* dictio, ut illud ſequens ἀσκηλίῳ ὑπὸ μισθῷ. *J. B.*

3. Ἀσκαλίῳ ὑπὸ μισθῷ] Ex *Odyſſ.* T. 341. *M. du S.*

Ἀσκαλίῳ ὑπὸ μισθῷ] Hemiſtychium eſt, ait *Brod.* Miſcel. IX. c. 13. m. Interim ἀσκαλίῳ apud eum legitur; ſed quia ex ipſius commentatione patet, id ſphalma typographicum eſſe, errorem non expreſſi, quod alias facio ad feſtinationem ejus oſtendendam. *J. F. R.*

4. Ὀψιμαθήσας] Sibi ipſi Interpres dum ſubjungit καὶ πόρρω τῆς τῆ ἡλικίας παιδευόμενος. Caſaub. ad Char. Theoph. *J. B.*

7. Διαφθείρει] Recordatio antiquae libertatis ſervos excruciat, qualia narrantur de elephantis, qui nocte ſervitutem ſuam lugent. *J. B.*

10. Πόνους ἀπαλαίτητους] Sic recte vulgata, male *Flor.* Nam πόνος eſt miſere, πονηρῶς male, & πόνηρος, *agricola*, *laborioſus*, *moleſtus*, *miſer*, πονηρὸς *malus*. Vid. ſi quid opus in re nota, *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 265. & *Ammonium* de ſimil. & differ. Ἀπαλαίτητος autem pro *dego*, etiam *Hippocr.* aph. 53. Sect. 2.

magni pretii videbere domino. Corrumpit enim te subiens libertatis recordatio, & resilire facit non numquam, & ea ipsa de caussa servitute male defungi. Nisi forte illud satis esse putas ad libertatem, quod non Pyrrhiae neque Zopyrionis filius es, neque ut Bithynus aliquis sub vocali praecone veniisti. Verum enim vero, cum tu, vir optime, instantibus Kalendis permistus Pyrrhiae ac Zopyrioni, manum non minus quam reliqui servi porriges, capiesque quidquid est quod tibi datur; haec vero venditio est: praecone quidem non erat opus in viro qui ipse suo se praeconio venderet, & longo tempore herum *ambiret & quasi* procaretur.

24. Tu vero, purgamentum hominis, prope dixerim, praesertim ad eum, qui Philosophum se ferat, si te navigantem hostis, qui submergere navim posset, vel pirata vendidisset, miserareris te, ut praeter dignitatem calamitosum. Aut si quis, manu injecta, servum te suum perhibens abducat, leges proclames, & quiriteris, & indigneris, & terram deosque magna voce testeris: & te ipsum paucos propter nummos, in hoc aetatis, cum si natus esses servus, tempus erat libertatem circumspi-

λῶ ἄξιος τῷ δεσπότῃ. Διαφθείρει γάρ σε ἡ μνήμη τῆς ἐλευθερίας [d] ὑπισῦσα, καὶ ἀποσκιρτᾶν ἐνίοτε ποιεῖ, καὶ δι' αὐτὸ σε τῇ δουλείᾳ πονήρως ἀπαλλάττειν· πλὴν εἰ μὴ ἀποχρῆν σοι πρὸς ἐλευθερίαν νομίζεις, τὸ μὴ Πυρρίου μηδὲ [f] Ζωπυρίωνος υἱὸν εἶναι, μηδ' ὥσπερ τις Βιθυνὸς ὑπὸ μεγαλοφώνῳ τῷ κήρυκι ἀπημπολῆσθαι. ἀλλ' ὁπόταν, ὦ βέλτιστε, τὰ νεμηνίας ὀπισάσης, ἀναμιχθεὶς τῷ Πυρρίᾳ καὶ τῷ [g] Ζωπυρίωνι, προτείνῃς τὴν χεῖρα ὁμοίως τοῖς [h] ἄλλοις οἰκέταις, [i] καὶ λάβῃς ἐκεῖνο ὅ, τι δήποτε ἦν τὸ [k] διδόμενον, τοῦτο ἡ πρᾶσις ἐστὶ· κήρυκος δὲ οὐκ ἔδει ἐπ' ἀνδρα ἑαυτὸν ἀποκηρύξαντα, καὶ μακρῷ χρόνῳ μισθευσάμενον ἑαυτῷ [l] τὴν δεσπότιν.

προλείνεις Z.
χαλοῖς C.R
ironica optima
τὸ γιγνόμενον C.R et C.M. Z.

Εἶτ', ὦ κάθαρμα (φαίην δ' ἂν καὶ μάλιστα πρὸς τὴν φιλοσοφεῖν φάσκουσαν) εἰ μή σέ τις ἢ πλέουσα καταποντισθεῖσα συλλαβὼν, ἢ ληστὴς ἀπεδίδοτο· ἆρ' εἶπες ἂν σεαυτὸν, ὡς πρὸς τὴν ἀξίαν δυστυχοῦντα. ἢ εἴ τίς σε [m] συλλαβόμενος, ἅτε δοῦλον εἶναι λέγων, ἐδίωκας ἂν τοὺς νόμους, καὶ δεινὰ ἐποίεις, καὶ ἠγανάκτεις, καὶ, ὦ γῆ, καὶ θεοὶ, μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἐκεκράγεις ἂν σεαυτὸν δὲ, ὀλίγων ἕνεκα ὀβολῶν, καὶ τούτῳ τῷ ἡλικίας, ὅτε καὶ εἰ φύσει δοῦλος ἦθα, καιρὸς ἦν πρὸς ἐλευθε-

λαβόμενος C.R et M.

[d] Ὑπισοῦσα] Ὑπτιοῦσα M. male. [e] Πυρρίου] Πυρρᾶς Ex Fl. Sed in vulgata consprirant ceterae. [f] Ζωπυρίωνος] Ζωπυρ. male Fl. reliquae recte Ζωπ. & M. [g] Ζωπυρίωνι] Ζωπυρίων male *J.* sola. [h] Ἄλλοις] Sic W. recte. Edd. αὐτοῖς male. [i] Καὶ] Deest in *J.* [k] Διδόμενον] Γιγνόμενον W. prius vero habent Edd. omnes excepta Fl. quae διδόμενον expressit. [l] Τὴν δεσπότιν] Sic *J.* P. *H. S.* M. & P. δεσπότῃ male Fl. [m] Συλλαβόμενος] Λαβόμενος M.

2. ubi βελτίων ἀπαλλάσσουσι, & mox χεῖρον ἀπαλλάσσουσι. Sed tam late patet hujus usus, ut pluribus de eo agere locus non sit, & multa jam de eo habet *Stephan.* in *Thes.* Alia de eodem verbo vid. supra. *J. F. R.*

11. Πυρρίου] Iterum in *Tim.* c. 14. *M. du S.* Sed illud c. 14. in hac Ed. est §. 22. *Tim.* ubi consule notam satis amplam Cl. *Hemsterh.* *J. F. R.*

12. Ὥσπερ τις Βιθυνὸς] *Ut Bithynum quoddam mancipium.* *J. Br.*

17. Ἄλλοις] Sic recte W. Alii omnes αὐτοῖς. *M. du S.*

Ἄλλοις] Verum est, & mirum, omnes Edd. male legere αὐτοῖς, pro ἄλλοις, cum tamen in ipsa vers. Latin. expresserint, *ut alii*; quare tanto minus dubitavi textum mutare. *J. F. R.*

18. Γιγνόμενον] Sic W. uti Ἐνύπν. c. 1. & Τοξ. c. 18. longe, ut mihi quidem videtur, rectius, quam, ut in reliquis est, διδόμενον. *M. du S.*

20. Μισθευσάμενον] Rursus infra Σολ. c. 9. *M. du S.*

24. Καλαποντισθεῖσα] *Piratae.* *J. Br.*

30. Ὀλίγων ἕνεκα ὀβ.] Conf. supra c. 11. *M. du S.*

31. Ἐν τούτῳ τῇ ἡλικ.] *Id aetatis.* *J. Br.*

θερίαν ἤδη ὁρᾷν, αὐτῇ σεαυτῇ καὶ σοφία Φέρων ἀπημπόλησας; οὐδὲ τὰς πολλὰς ἐκείνας λόγους αἰδεσθείς, ἃς ὁ καλὸς Πλάτων, ἢ ὁ Χρύσιππος, ἢ Ἀριστοτέλης διεξελήλυθασι, τὸ μὲν ἐλεύθεριον ἐπαινοῦντες, τὸ δουλοπρεπὲς δὲ ψεγαλλοντες, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ κόλαξιν ἀνθρώποις, καὶ ἀγοραίοις, καὶ βωμολόχοις ἀνταξεταζόμενος, καὶ ἐν τοσούτῳ πλήθει Ῥωμαίων μόνος ξενίζων τῷ τρίβωνι, καὶ τοῦνομα Ῥωμαίων φωνὴν βαρβαρίζων, εἶτα δειπνῶν δεῖπνα θορυβώδη, καὶ πολυάνθρωπα, συγκλύδων τινῶν, καὶ τῶν πολεῖς μοχθηρῶν; καὶ ἐν αὐτοῖς ἐπαινεῖς φορτικῶς, καὶ πίνεις πέρα καὶ μέρους ἔχων· ἕωθέν τε ὑπὸ κώδωνι ἐξαναστὰς, ἀποσείσαμενος καὶ ὕπνου τὸ ἥδιστον, συμπεριθεὶς ἄνω, καὶ κάτω, ἔτι τε χθιζὸν πηλὸν ἔχων ἀπὸ τῶν σκελῶν· ἔτως ἀπορία μέν σε θέρμων ἔσχεν, ἢ τῶν ἀγρίων λαχάνων, ἐπέλιπον δὲ καὶ αἱ κρῆναι ῥέουσαι καὶ ψυχρῷ ὕδατι; ὡς ἀπὸ ταὐτά σε

cere, cum ipsa te virtute & sapientia vendidisti? nihil veritus multas illas disputationes, quas pulcher Plato, & Chrysippus, & Aristoteles, in laude libertatis, & servilis humilitatis vituperatione, consumserunt: neque pudet te cum adulatoribus, & forensi herba, & nidorem sectantibus componi, & in tanta Romanorum multitudine solum peregrino cum pallio conspici, & male nec sine barbarie Romanorum lingua loqui, tum coenas coenare tumultuosas & multorum hominum, convenarum, & majorem partem malorum. In his ipsis conviviis laudas importune, & bibis ultra mediocritatem, & mane ad tintinnabuli sonum surgens, excussa somni parte suavissima, sursum deorsum curris cum aliis, hesternum adhuc lutum in cruribus circumferens. Adeone inops lupinorum eras, aut agrestium olerum; adeone defecerant te fontes frigida manantes, ut prae despe-

a Ῥωμαϊκῶν] Ῥωμαϊκῷ W. Ἀσιακῶν L. Ἀσιάδι P. A. Edd. omnes in Ῥωμαϊκῶν consentiunt. b Χθιζὸν] Χθιζοὺς J. male. c Πηλὸν ἔχων] Ἔχων πηλὸν M. d Ἐπὶ] Ἐν Th. Marc.

46. Ὑπὸ κώδωνι] Ὅτι συνῆθες οἱ παλαιοῖς * Λατίνοις ὑπὸ κώδωνι ἐκκλησιάζειν. V.

* Λατίνοις] Λατίνοις editum erat. Mutavit *Semlius*, non addens unde habeat. Recte quidem Λατίνους, vid. *Strab.* V. p. 229. (al. 350.) Sed potuit tamen *Scholiast.* Λατίνοις scribere illo aevo; longum enim i & alibi fit ι, ut *Liris* amnis Λείρις *Strab.* V. p. 238. vel 363. Et p. praeced. Λείριος, item Ἐξεινος *Pontus Euxinus*, idem ubique. *Cluver.* quidem L. III. c. 33. in nott. adfert ex *Suid.* Τίλιρος γὰρ —— ὑπωκλάδοις Λατίνοις. Sed in ipso *Suid.* legitur Λατῖνος, & Λατῖνοι. Certe in Edit. quae utor, antiqua, nec dubiam, quia sic millies apud quosvis. J. F. R.

33. Φέρων] Haec dictio vacare potest. ait *Brodaeus* in Miscell. IX. c. 13. Idem ajunt Lexicogr. nullo tamen idoneo exemplo allato, nisi hoc, etsi ne quidem addunt, ex quo *Luciani* dialogo sit petitum; mihi non adeo vacare videtur Φέρων, quin significet *sponte*, i. e. *te ipsum adducens vendidisti*, cum alii servi adducantur ab alio, conf. supr. c. 23. adeoque Φέρων ἀπημπόλησας erit: *in voluntariam servitutem te tradidisti.* Confirmant sententiam meam verba quae supra c. 9. habuimus: αὐτοὺς Φέροντες ἐκπιπράσκουσι τοῖς πλουσίοις. Doctiss. *Kuhnius* in Ael. V. H. III. 22. Ἔφερε βαδίσας quoque pleonasmum Atticum statuit; sed verius Cl. *Perizon.* & id & praecedens ἀποφέρων ἀράμενον ait significare: *sublatum auferre.* Sic quoque quod *Kuhnius* ex *Porphyr.* adfert, ὅτε Φέρων αὐτόν τι —— ἐκκαλέσαι, pro nobis faciet. Sed ecce ipse mecum sentit ad *Poll.* V. segm. 48. Φέρουσα ἐπέγραψεν exponens: *data opera inscripsit.* Addit ibi quidem: *Est ubi & Φέρουσα plane otiosum videtur.* Sed cum id se multis exemplis ad Pollucem docuisse dicat in Aeliano, vellem indicasset ubi, nam non invenio. Non tamen negaverim alibi propemodum πλεονάζειν illud Φέρων, ut infra hoc Dial. c. 39. ἀποβρίψῃ Φέρων, & forte in aliis a *Budaeo* adductis. At longe frequentius *destinatum consilium* significatur, ut saepe rursus apud Nostrum. Vid. c. 25. 30. & 39. *de mort. peregr.* & *Perizon.* ad Ael. V. H. VIII. 14. J. F. R.

34. Ἀπημπόλησας] Constans lectio & vera; quare supra *Rev.* c. 27. falsum illud ἀμπεπέλ. recte correctum est; conf. hoc *Dial.* c. 23. pr. J. F. R.

39. Ἀγοραίοις & Βωμολόχοις] Haec verba saepissime solet conjungere, posterius alibi interpretor, prius He-

desperatione ad haec devenires? Sed apertum scilicet est, te non aquae neque lupinorum, sed bellariorum & pulpamentorum, & vini odorati cupiditate captum, lucii instar, ipsaque merito, quae appeteret ista, gula confossum. Praesto ergo sunt liguritionis illius praemia, & instar simiorum collari vinctus risum praebes aliis, tibi vero in deliciis esse videris, quod licet quantum lubet devorare ficuum. Caeterum libertas cum ipsis tribulibus & sodalibus, ilicet evanuerunt, nec memoria illorum supereſt.

25. Ac ferendum erat, si sola ea turpitudo inesset huic negotio, quod jam pro libero servus videris; nec labores etiam iidem qui plane servis. Verum vide mihi an moderatiora tibi injuncta sint, quam Dromoni aut Tibio. Nam doctrina illa, cujus se cupiditate ductum adsciviſse te dicebat, parum illi curae est: quid enim, ajunt, asino cum lyra? Nimirum omnino,

ὑπ' ἀμηχανίας ἐλθεῖν; ἀλλὰ δῆλον ὡς ὐχ ὕδατος, οὐδὲ θέρμων, ἀλλὰ πεμμάτων, καὶ [e] ὄψων, καὶ οἴνου ἀνθοσμίου ὀπιθυμῶν, ἐάλως, καθάπερ ὁ λάβραξ, αὐτὸν μάλα δικαίως τὸ ὀρεγόμενον τούτων λαιμὸν ἀλγαπαρείς· ὧδε πόδας ταιγαρῆν [f] λιχνείας ταύτης τἀπίχειρα. καθάπερ οἱ πίθηκοι, κλοιῷ δεθεὶς τράχηλον, ἄλλοις μὲν γέλωτα παρέχεις σαυτῷ δὲ δοκεῖς τρυφᾶν, ὅτι ἔξεστί σοι τὰ ἰχάδων ἀφθόνως ἐντραγεῖν· ἡ δ' Ἐλευθερία, καὶ τὸ εὐγενὲς, αὐτοῖς Φυλέταις καὶ Φράτορσι, Φρῆδα πάντα, καὶ οὐδὲ μνήμη τις αὐτῆς.

Καὶ ἀγαπητὸν, εἰ μόνον τὸ αἰσχρὸν προσῆν τῷ πράγματι, δῆλον ἀπ' ἐλευθέρου δοκεῖν, οἱ δὲ πόνοι μὴ τοὺς πάνυ τούτους οἰκέτας· ἀλλ' ὅρα εἰ μειρακιωτερά σοι προστέτακται τὰ Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ προστεταγμένα. τῶν μὲν γὰρ ἕνεκα τῶν μαθημάτων ὀπιθυμεῖν φήσας παρείληφέ σε, ὀλίγον αὐτῷ μέλει. τί γὰρ κοινὸν φασι λύρᾳ καὶ ὄνῳ; πάνυ γοῦν οὐκ

περπαρείς c. R

Τεαυλῶ c. M. ἐνζραγεῖν ἀφδ. c. R

Τυβείῳ c. R. male

e Ὄψων] Ὄψου M. f Λιχνείας] Sic recte sola S. & margo AIW. Ceterae λιχνίας. Recte ergo conjecit Solanus.

Hesych. verbo ἀγορμίου τέχνης. J. B.

Ibid. Βωμολόχοις] Sic Aelian. V. H. 2. 13. Aristophanem vocat βωμολόχον ἄνδρα καὶ γελοῖον. Rationem vocis ex Suida tradit ibi Periz. N. 4. J. F. R.

40. Πλήθει Ῥωμαϊκῶν] Angl. πλήθει ἐστικῷ. J. B.

41. Ξενίζων τῷ τριῶ.] Dixi supra ad Nigr. c. 14. Πώγωνι tamen hic habent A. P. & L. Sed M. recte etiam τριῶνι. M. du S.

Ξενίζων] Ξενίζειν est peregrina agere, dicere, & mirari. Conf. noſtrum Gall. c. 18. Ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζωμαι, τοσούτῳ καινότερόν μοι αὐτούς. Et vid. Bos ad I. epiſt. Petri IV. 12. Item Elsner. ad I. Petr. 4. 4. J. F. R.

Ibid. Τῷ τριῶνι] Graco pallio. J. Br.

Τῷ τριῶνι] Angl. τῷ πώγωνι. J. B.

44. Συγκλύδων] Συμμείκτων. J. Br.

Συγκλύδων] Συμμείκτων καὶ ἐπηλύδων. Sic ad oram Angl. Cod. J. B.

46. Ὑπὸ κώδωνι] Sic infra, verſus fin. hujus Dial. ὁ κώδων ἤχησε. Caſaub ad Suet. Aug. J. B.

Ὑπὸ κώδωνι] Vid. iterum c. 31. Sed cave Joſ. Laurentio credas, de machina intelligenti; quae ponderum & rotarum ope, ſub noctem diſpoſita, ad quamlibet horam Dominum campanulae ſono e ſomno excitat. AG. IX. 1249. Is homo ſane nihil niſi hodiernum nôrat, qui alibi etiam ſolaria veterum eadem cum noſtris fuiſſe ſomniavit. Somniavit etiam Scholiaſta, cum tintinnabulum hoc ad concionem vocare credidit, domeſticum enim erat, necdum campanae noſtrae hodiernae in uſu erant. M. du S.

48. Συμπαιδιᾶς] Aliud exemplar συμπαιστικῆς. J. Br.

Ibid. Ἔτι τὰ χθιζὰ παιδὸς ἔχων σὺ τοῦ σαλοῦ] Hoc eo pertinet, quod nulla Romanis feminalia. Dixi ad Propert. Eleg. 3. L. III. Th. M.

50. Θέρμων] Lupinorum, cujuscunque cibi. J. Br.

58. Λιχνίας] Mendoſe in plerisque ante legebatur λιχνίας, & in ipſo M. M. du S.

59. Τἀπίχειρα] Τὰ ἐπίχειρα J. Brod. Sic ad praecedens verbum ἀλγαπαρὶς quoque commentatus erat idem, id eſſe a ἀλγαπάω, & paullo ſupra ad ἰάλως, eſſe ab ἀλάομαι; ſed gratiam ab lectore me initurum puto, ſi ejusmodi nimis levia poſthaec omiſero. J. F. R.

69. Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ] Poſtrema claſſis ſervitiis. J. Br.

Ibid. Τιβίῳ] Supra Τιμ. c. 14. m. citat Soulius, ſed (jam eſt c. vel §. 22.) ubi vid. not. Clar. Hemſterh. J. F. R.

72. Λύρᾳ καὶ ὄνῳ] Eraſm. in adagio: Aſinus ad lyram. J. Br.

οὐχ ὁρᾷς; ἐκτετήκασι τῷ πόθῳ τὴν Ὁμήρου σοφίας, ἢ τὴν Δημοσθένους δεινότητος, ἢ τὴν Πλάτωνος μεγαλοφροσύνης, ὧν ἤν τις ἐκ τῆς ψυχῆς ἀφέλῃ τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἀργύριον, καὶ τὰς περὶ τούτων φροντίδας· τὸ καταλειπόμενόν ἐστι τῦφος καὶ μαλακία, καὶ ἡδυπάθεια, καὶ ἀσέλγεια, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπαιδευσία. δεῖται δή σου ἐπ' ἐκεῖνα μὴ ἰδαμῶς. ἐπεὶ δὲ πώγωνα ἔχεις βαθὺν, καὶ σεμνός τις εἶ τὴν πρόσοψιν, καὶ ἱμάτιον Ἑλληνικὸν εὐτάλως περιβέβλησαι, καὶ πάντες ἴσασί γε γραμματικὸν, ἢ ῥήτορα, ἢ φιλόσοφον, καλὸν αὐτῷ δοκεῖ ἀναμεμίχθαι καὶ τοιοῦτόν τινα τοῖς προϊοῦσι, καὶ προπομπεύσειν αὐτῷ. δόξει γὰρ ἐκ τούτου καὶ φιλομαθὴς τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων, καὶ ὅλως, περὶ παιδείαν φιλόκαλος· ὥστε κινδυνεύεις, ὦ γενναῖε, ἀντὶ τῶν θαυμαζομένων λόγων, τὰ πώγωνα καὶ τὰ τρίβωνα μεμισθωκέναι. χρὴ οὖν σε ἀεὶ σὺν αὐτῷ ὁρᾶσθαι, καὶ μηδέποτε ἀπολείπεσθαι· ἀλλ' ἑωθεν ἐξαναστάντα, παρέχειν σεαυτὸν ὀφθησόμενον ἐν τῇ θεραπείᾳ, καὶ μὴ λιπεῖν τὴν τάξιν· ὁπόταν δ' ἐπιβάλλων ἐνίοτέ σοι τὴν χεῖρα, ὅ, τι ἂν τύχοι, λήξει, τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐπιδεικνύμενος, ὡς

(nonne vides?) intabescunt cupiditati Homericae sapientiae, aut Demosthenicae gravitatis, aut magnificentiae Platonis. Quorum si quis ex animo aurum auferat & argentum, & earum rerum curas; quod supereſt fastus est, & mollities, & voluptas, & luxuries, & contumelia, & ruditas. Ad ista vero neutiquam te opus habet: Verorum, quod barbam habes prolixam, & vultum venerabilem, & Graeco pallio decenter amictus es; & quod omnes Grammaticum te esse norunt, aut Rhetorem, aut Philosophum, pulchrum illi videtur, permistum esse etiam ex hoc genere aliquem praecedentibus ipsum & deducentibus: videbitur enim ipsa hac re ipse quoque Graecarum literarum cupidus, & universim pulchritudinis illius, quae in doctrina inest, studiosis. Itaque metus est, ne pro admirandis illis sermonibus tuis barbam palliumque locaveris. Oportet igitur te semper cum illo conspici, & nec umquam desiderari, sed mane surgentem praebere te ridendum in officio, nec deserere ordines. Ille vero manu nonnumquam tibi injecta, quod in buccam venerit, nugatur, ostendens ob-

a Προϊοῦσι] Προστοῦσι P. Sed in vulg. consipirant Edd. omnes. b Ἐνίοτέ] Ἐν ἑτέ vitiose M. c Τύχοι] Τύχῃ W.

98. Εἰς καλὸν] *In re quapiam honesta.* *J. Br.*

2. Ἀναβὰς παλὰς &c.] *Hom.* Il. Ψ. 116. *M. du S.*

Ibid. Καὶ κάτωθεν] *Ac declives.* Ἡ πόλις. *Urbs Roma*, olim in montibus sita. *J. Br.*

6. Καθίζειν] Narrat, quemadmodum oporteat Mercede conductum, si cum domino aliquem visitatum ierit, molesta & servili ratione in atrio dominum, donec redeat, exspectare. κάκιστον (ἀκαιρότου, vel πλανοτέου) ἴσθι τινὶ τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἄλλοι, ἀγαλλομένου μάλ' ὅτου καθίζεις ἔχων, ἀφεὶς τὸν δεσπότην ἀναγιγνώσκειν τὸ βιβλίον προχειρισάμενον. *Et dum dominus iustus cum amicorum aliquo, ad quem adieris, colloquitur, non habens ubi consideas, stans, dum aliter nequis, libellum in manus sumptum lectitas.* Quod olim meo adscripseram libro, id quoque Florentino exemplari ab erudita manu adnotatum inveni. καθίζοις nempe pro vulgato καθίζεις· certe καθίζοις foret longe rotundius. *J. F.*

Καθίζῃς] Sic W. Codex. In L. καθίσῃς. Cl. *Fensius* & alii pro eo quod in Edd. erat, καθίζεις. καθίζοις reponendum conjiciebant. *M. du S.*

8. Ἀστεῖόν τι ἐ ἄπολον] Non absurda sane Codicis L. scriptura *ει* pro *τι* exhibentis, quam *vel* in contextum recipere velim; etsi scio *τι* & *καὶ* apud omnes Auctores saepissime conjungi, veluti ad nauseam usque *Herodian.* I. c. 4. §. 12. δρῶντές τι ἐ πάσχοντες, & sic ibid. §. 13. 14. 18. 19. *Hom.* Il. E. 501. — καρτερόν τι ἐ ἄχνος. *Dion. Hal.* Ant. X. p. 638. vers. 33. πρεσβυτίδιόν τι ἐ νέον. Noster paullo supra ἰδιωτικόν τι καὶ πτωχικόν. & sexcenties alibi. *J. F. R.*

13. Ἐς τὸ τέρσιον] *Tu post tergum. tu neglectus es.* *J. Br.*

18. Ὦ τὰ ἄλλα] Suspicatur Casaubonus ad Athen. 14, 15. Scribendum ὦ τοὺς ἀπάντας ἰλιγγιῶν. De papyri simili usu ibi agit Athenaeus de laurea ad mustaceos Cato R. R. c. 121. *J. M. G.*

Ibid. Τὰ ἄλλα] Forsan τοὺς ἀπάντας ἰλιγγιῶν. *Casaub.* in animadv. ad *Athen.* (923. 18.) *A. V.*

Ibid. Συνιλοῦσιν] *Cui reliquas quisquilias involvunt.* Ὦ τὰ ἄλλα Parenthesis. ἢ τὸ σκληρὸν τῆ μαλάχῃ φύλλον ἄσμενον ὑπὸ λιμοῦ προσφόρημα. *J. Br.*

20. Παραψώμενον] Lucianus ut per omnes convi-

ctus

obviis, se neque in via curam musarum deponere, sed ipsum quod in itinere contingit otium, bene collocare.

26. Tu vero miser partim una currens, partim lente ingressus, per ardua multa & declivia, talis enim est urbs, ut nosti, post circuitum illum sudas & anhelas: & dum ille intus cum amicorum aliquo ad quem invisit, colloquitur, tu, qui ne sedendi quidem copiam habeas, adstans, cum nihil sit quod agas, depromto libello legis. Cum vero cibi potusque expertem nox oppressit, lotus male intempestive, circa ipsam fere mediam noctem ad coenam venis, non jam ut ante honoratus, neque conspiciendus praesentibus, sed si quis alius supervenit recentior, tu post tergum atque ita in contemtissimum angulum expulsus, testis modo accumbis eorum, quae praeterferuntur, ossa sola, modo ea ad te perveniant, rodens canum instar, aut siccum malvae folium, cui involvunt alia, si qua despiciatur ab his, qui ante te accumbunt, lubenter abradens. Verum nec alia contumelia

ὐδὲ ὁδῷ βαδίζων, [d] ἀμελὴς ὢν τῶν μισθῶν, ἀλλ' εἰς καλὸν τὸν τῷ πείνῃ διατρίβειν σχολήν.

Σὺ δ' ἄθλιος, τὰ μὲν δρομαῖον, τὰ δὲ βάδην ἀναντα πολλὰ καὶ κατάντα (τοιαύτη γάρ, ὡς οἶσθα, ἡ πόλις) διελθών, ἱδρακὰς τε καὶ πνιγώσας. κἄπειτα ἔνδον τινὶ τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγομένῳ, μηδ' ὅπου [e] καθίζῃς ἔχων, ὀρθὸς ὑπ' ἀπορίας [f] ἀναγιγνώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος· ἐπειδὰν δὲ ἔ ἄσιτόν τε καὶ ἄποτον ἡ νὺξ καταλάβῃ, λουσάμενος ὀψὲ πρωΐας ὥρας, εἰς αὐτὸ πως ἑσπέρας τὸ μεσονύκτιον ἥκεις ὀλίγου δεῖν ἔξω τῶν ὁμοίως ἔντιμος, οὐδὲ φείδεται τοῖς [h] παροῦσιν. ἀλλ' ἤν τις ἄλλος ἐπεισέλθῃ παλαίτερος, εἰς τὸ πόρρω σύ γ' ἕρπεις εἰς τὸ ἀτιμοτάτην γωνίαν ἐξωσθείς, κατάκεισαι μάρτυς, μόνον τὰ διαφερόμενα τὰ ὀστᾶ, εἰ [i] ἀφίκοιτο μέχρι σοῦ, καθάπερ οἱ κύνες θεωρίαν, ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλάχης φύλλον, ᾧ τἆλλα συνειλοῦσιν, εἰ τροφοφορεῖ ὑπὸ τῆς προκαλακευμένης, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ [k] διαψάμενος. εἰ μὴν οὐδ'

ἥ

[d] Ἀμελὴς ὤν] Nihil hic variare Edd. notavit *M. du S.* quare, nescio. [e] Καθίζῃς] Καθίσῃς L. Καθίζεις Edd. καθίζῃς W. recte. [f] Ἀναγιγνώσκεις] Ἀναγινώσκεις M. Sed prius servant Edd. [g] Ἄσιτόν τε] Ἄσιτόν σε I. [h] Παροῦσιν] Παρούσιν margo *Aldi*. [i] Ἀφίκοιτο] Ἐφίκοιτο M. & Fl. [k] Διαψάμενος] Sic *J.* & P. Παραψόμενος reliquae Edd. & M. παρεψόμ. *B2.*

2. Βάδην] Ἡρέμα ἢ θᾶττον, ἢ ταχέως. *G.* (cave posteriori enarrationi credas.) *M. du S.*

13. Νεαλίστερος] * Κυρίως ὁ πωτὶ ἐαλωκὼς ἰχθὺς. λέγεται δὲ καὶ ὁ πωτὶ ἁλισθείς. *V.*

* Κυρίως] Sic optime abbreviationem Cod. V. legit Cl. *J. Gronovius*, qui eandem observavit in Schol. ad καλαπλ. 73.

nisi quod ibi levi mutatione πίνον defiguat. *M. du S.*

ἀναντα πολλὰ καὶ κατάντα (τοιαύτη γάρ, ὡς οἶσθα, ἡ πόλις) διελθών, ἱδρακὰς τε καὶ πνιγώσας. κἄπειτα ἔνδον τινὶ τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγομένῳ, μηδ' ὅπου [e] καθίζῃς ἔχων, ὀρθὸς ὑπ' ἀπορίας [f] ἀναγιγνώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος· ἐπειδὰν δὲ ἔ ἄσιτόν τε καὶ ἄποτον ἡ νὺξ καταλάβῃ, λουσάμενος ὀψὲ πρωΐας ὥρας, εἰς αὐτὸ πως ἑσπέρας τὸ μεσονύκτιον ἥκεις ὀλίγου δεῖν ἔξω τῶν ὁμοίως ἔντιμος, οὐδὲ φείδεται τοῖς [h] παροῦσιν. ἀλλ' ἤν τις ἄλλος ἐπεισέλθῃ παλαίτερος, εἰς τὸ πόρρω σύ γ' ἕρπεις εἰς τὸ ἀτιμοτάτην γωνίαν ἐξωσθείς, κατάκεισαι μάρτυς, μόνον τὰ διαφερόμενα τὰ ὀστᾶ, εἰ [i] ἀφίκοιτο μέχρι σοῦ, καθάπερ οἱ κύνες θεωρίαν, ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλάχης φύλλον, ᾧ τἆλλα συνειλοῦσιν, εἰ τροφοφορεῖ ὑπὸ τῆς προκαλακευμένης, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ [k] διαψάμενος. εἰ μὴν οὐδ'

Παραψάμ.] Genuina haec scriptura, quae in P. & *J.* Ed. reperitur. Vid. Κρ. ιτ. versus fin. Ubi quamquam *tangendi* sensu usurpatur, *furtim* id fieri connotat, quod hic optime convenit. *Edendi* autem sensu usurpari ἅπτομαι, nimis notum, quam ut hic monendus sis. Hoc sensu usurpat *Jambl.* No. 61. Pleraeque Edd. & M. διαψώμενος. *M. du S.*

Παραψ.] Nimirum παραψώμενος legendum arbitror, non, quod invasit libros, παραψώμενος, quod vertunt *arrupturus*: (edit. Bourdel. f. *arrepturus*) vel *accepturus* (ed. Amst.) Sed, si quis audacior duas literas mutare sustineat, ille sensum habebit facilem & commodum, παρεψώμενος, cum pane, opsonii instar, edens. *J. M. G.*

Παραψάμενος] Non improbo correctionem Cl. *Jensii*, quam & Cl. *Gesnerus* amplectitur, immo recepissem in contextum, si verum foret, priscas Edd. habere * παρεψόμενος, uti vulgo citatur. At cum

ἡ ἄλλη ὕβρις ἄπεστιν, ἀλλ' οὔτε οἷόν τ' ἔχεις μόνος, εἰ γὰρ ἀναγκαῖόν ἐστι καὶ σὲ τὰ αὐτὰ ἀεὶ τοῖς ξένοις καὶ ἀγνώστοις ἀντιποιεῖσθαι· ἀγνωμοσύνη γὰρ ἂν τοῦτό γε· οὔτε ἡ ὄρνις ὁμοία ταῖς ἄλλαις, ἀλλὰ τῷ μὲν [a] πλουσίῳ, παχεῖα καὶ πιμελής, σοὶ δὲ, νεττὸς ἡμίτομος, ἢ φάτ]α τις ὑπόσκληρος, ὕβρις ἄντικρυς, καὶ ἀτιμία· πολλάκις δὲ [b] ἢν ὑπολίποι ἄλλου τινὸς, αἰφνιδίως [c] ὑπαπαρόντος ὁ ἀφέλκων τὰ σοὶ προκείμενα φέρων, ἐκείνῳ προστέθεικεν, ὑπογογγύσας· σὺ γὰρ ἡμέτερος εἶ. τεμνομένου μὲν γὰρ ἐν τῷ μέσῳ ἢ συὸς ὑπογαστρίου, ἢ ἐλάφου, χρὴ ἐκ παντὸς ἢ τὸ ἀφαίμαλα ἵλεων ἔχειν, ἢ τὸ Προμηθέως μερίδα φέρειν, ὀστᾶ κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ. [d] τὸ γὰρ τῷ μὲν ὑπὲρ σὲ τὸ λοπάδα

abeſt : ſed neque ovum ſolus habes. Neque enim opus eſt, & te eadem adfectare ſemper, quae hoſpites & ignoti: (illa enim eſſet impudentia tua) neque avis tibi ſimilis aliarum *apponitur* : verum diviti pinguis & ſaginata ; tibi vero pullus dimidiatus, aut palumbus exſiccus, quae quidem aperta contumelia eſt & contemtus. Saepe etiam, ſi qua deſit, alio repente conviva ſuperveniente, miniſter, ablata ea, quae tibi appoſita fuerant, ponit illi, admurmurans illud : tu enim noſter es. Quoties quidem carpitur in medium appoſitus aut porcellus ſubrumis, aut cervus, omnino aut propitium habeas diviſorem, opus eſt, aut Promethei partem feras, oſſa dico pinguedini involuta. Quod enim ſupra te accumbenti

a Πλουσίῳ] Πλησίον M. b Ἦν ὑπολίποι] Ἐπὶ λίποι W. c Ἐπιπαρόντος] Sic *Gron.* recte voluit. nam P. & W. conſentiunt. Edd. male ἐπὶ παρόντος disjunctim. Παρόντος margo *AiW.* d Τὸ γὰρ τῷ] Γὰρ τῷ P. male.

illae, excepta *J.* habeant προσψαμ. Et P. atque Ed. *J.* προσψάμενος exhibeant, a παράπτομαι *attingo*, quod ferri poteſt, nihil mutare conſultius duxi. *J. F. R.*

26. Νεττὸς ἡμίτομος] Omnia hujus paginae reperiuntur in Lapith. *J. B.*

Νεττὸς] Quos reſpuebant veteres illi *pullos*, nos hodie in deliciis ſummis habemus. Sed in hiſce ſaepius, non quod revera praeſtantius, ſed quod rarius eſt aut carius, quaeritur. Vid. tamen *Horat.* Serm. I.

Aut poſitum ante mea quia pullum parte catini, &c.
M. du S.

28. Ἦν ἐπιλίποι ἄλλου τινὸς, αἰφνιδίως ἐπὶ παρόντος ἀφάμενος ὁ ἀφέλκων τὰ σοὶ προκείμενα φέρων, ἐκείνῳ παρατίθεικεν] Sic diſtinguunt Baſileenſes & Salmurienſes, niſi quod illi etiam diſtinguant poſt vocem ἀφέλκων. Vertit autem *Eraſmus*, *ut ſi quando deſit alibi, miniſter repente te inſpectante ſubmovens ea, quae tibi erant appoſita, aliis apponat.* Etiam *Benedictus*, *Si quando deſit alii, repente miniſter te praeſente tollens ea quae tibi erant appoſita, ei apponit.* Quis neget acutos hic fuiſſe illos viros, qui viderunt, ſi iſtis aliqua appoſita erant tollenda, debere tolli iſtis praeſentibus vel inſpectantibus? At longe alia mens Luciani. Ne dicam fatuum eſſe, ut illud ἐπὶ παρόντος ſic explicetur. Veriſſime notavit pater mutandam diſtinctionem, ſcribendumque, ἢν ἐπιλίποι, ἄλλου τινὸς αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος, ἀφάμενος ὁ ἀφέλκων τὰ σοὶ προκείμενα, φέρων ἐκείνῳ παρατ. Hoc eſt, *ſi quid deſit, alio quodam repente ſuperveniente, tollens miniſter tibi appoſita, ferens illi appoſuit*, ab ἐπιπάρειμι. *J. G.*

29. Ἐπιπαρόντος] Sic uno verbo edidimus, ſecuti acutiſſimam ſimul & certiſſimam Cl. *Gronovii* emendationem, quam etiam a *Conſtantino* in Lexico viſam, niſi forte ex Codice habeat, invenio. Certe in W. & P. recte conjunctim legitur. In omnibus aliis noſtris libris diviſim ἐπὶ παρόντος legitur, quod quid ſit, nemo intelligat. V. *Συρακ.* c. 20. ubi iterum habet ἐπιπαρόν. *M. du S.*

31. Ἡμέτερος εἶ] *Noſter es. tu e domo es ac familia.* *J. Br.*

32. Ἢ συὸς] *Aut apri.* *J. Br.*

33. Συὸς ὑπογαστρίου] Verba mihi obſcura. Illud quidem liquet, ὑπογάστριον ſubſtantive hic non capi pro *fumine* vel *abdomine* ; cum fiat oſſium mentio: utrum vero ὑπογάστριος σῦς ſit *porcellus ſubrumis*, *lactens* ; an, quod Eraſmo placuit, *ſus foeta*; (& ſcimus *vulvam* inprimis probatam *ejectitiam*,) jam definire non audeo : prius expreſſi verſione, cum analogiae epitheti illius magis conveniat. *J. M. G.*

34. Ἵλεων] *Tibi faventem ac propitium.* *J. Br.*

35. Ὀστᾶ κεκαλυμ. τ. π.] Vid. *Theogon. Heſiod.* 541. *M. du S.*

40. Τὸν χολὸν] Nam modicam eos habere liquet. *J. Br.*

43. Θεραπεύων αὐτὸ ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνων] Legendum eſt χρυσῶ πίνειν, ut bene ad Θεραπεύων referatur. Cæterum ex hoc Luciani loco colligitur jam eo tempore *vitrum* fuiſſe in uſu, vel cryſtallum, ſed credo potius vitrum : nam cryſtallina pocula pretioſiora erant, quam ut Græculis dari ſolerent, aurum & argentum enim vilius. Ergo ut non biberent vitro tranſparente,

ti adſtat pátina, donec ſatietate victus renunciet, te vero celeriter adeo praeterit, cui libero tolerabile eſt, ſi etiam non plus quam cervi bilis habeat? Sed illud nondum dixi, quod aliis ſuaviſſimum vetuſtiſſimumque vinum bibentibus, ſolus tu minutum & craſſum potas. Itaque curas in argento ſemper aut auro bibere, ne colore vini, quam contemtus ſis conviva, prodatur. Et utinam vel illius ad ſatietatem bibere tibi liceret. Jam vero ſaepe te poſcente puer ſe exaudiiſſe diſſimulat.

27. Moleſtia ſane te adficiunt multa & crebra, & pene omnia: maxime quoties prae te floret vel cinaedus aliquis, vel ſaltandi magiſter, vel Ionicos modos & cantilenas contexens homuncio Alexandri-

παρεστάναι, ἔστ' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐμφορούμενος, σὲ δ' οὕτω ταχέως ὠθεῖ παραμεῖψαι, τίνι φορητὸν ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, κἂν ὁπόσῳ αἱ ἔλαφοι τὴν χολὴν ἔχοντι; καίτοι ἐκεῖνο ἔφλυε, ὅτι τὸ ἄλλων ἥδιστόν τε καὶ παλαιότατον οἶνον πινόντων, μόνος σὺ τρυγὸς τινα καὶ παχὺν πίνεις· θεραπεύων ἀεὶ, τὸ ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνειν, ὡς μὴ ἐλεγχθείης ἐκ τῆς χρώμασι, ὅτως ἄτιμος ἂν ξυμπότης· καὶ εἴθε γε κἂν ἐκεῖνο ἐς κόρον ἦν πιεῖν· νῦν δὲ πολλάκις αἰτήσασι, ὁ παῖς οὐδ' ἀΐοντι ἔοικεν.

Ἀνιᾷ δή σε πολλὰ καὶ ἀθρόα, καὶ ᾠδὴν τὰ πάντα, καὶ μάλιστα ὅταν σε παρθοδοκιμῇ κίναιδός τις, ἢ ὀρχηστοδιδάσκαλος, ἢ Ἰωνικὰ ξυνείρων, Ἀλεξανδρεωλιχὸς ἀνθρωπί-

e Ὀπόσῳ] Ὀπόσοι W. male. *f* Πίνειν] Sic M. & Edd. optimae omnes & *Palm.* Πίνων tamen B2. & 3. *g* Ὅταν σε] Ὅτῳ σε Edd. & M.

te, in quo illaudati vini color deprehendebatur, cura iis erat adhibenda, ut biberent auro vel argento. Sed an illud vitrum foſſile fuerit, de quo *Herodot.* L. III. an vero igne elaboratum, ut apud nos, dubium. *J. P. a G.*

Ibid. Ἐν ἀργύρῳ &c.] Quid mirum, vitrum jam in uſu fuiſſe Luciani tempore, cujus etiam muko antiquiores meminerunt, ut *Hor.* I. Od. 18. f. *Arcanique fides prodiga perlucidior vitro. Lucret.* IV. p. 127. Ed. Gifan. *Qualia ſunt vitri, ſpecies quae tranſeat omnes.* Calices autem vitreos Romae pulſo auro atque argento, confectos, cryſtallo viliores, & perexigui pretii, multaque alia de vitro tradit *Salmaſ.* in *Plin. Exercit.* p. 769. & alibi. De inventione vitri vel mille annos ante Chriſtum natum, vid. *Memoires de Literature.* T. 1. p. 133. de locutione autem *bibere in auro* pro *ex*, tam Latinis quam Graecis uſitata, vid. *Cuper.* Obſerv. L. 2. c. 8. Ita viciſſim ἐκ pro ἐν *Strabo* p. 4. (al. 2.) Καὶ τοὺς ἀσίρας λελουμένους ἐξ Ὠκεανοῦ λέγει. Similem fere praepoſ. permutationem vid. mox. *J. F. R.*

44. Πίνων] Τὸ οἶνον additum in marg. *AIW.* Sed gloſſa potius eſt quam varians lectio. Ceterum *bibere in auro* & ſimil. pro *ex*, etiam Latini. Vid. libellum noſtrum *de Ambiguis.* Sic *Strabo* I. p. 4. Καὶ τοὺς ἀσίρας λελουμένους ἐξ Ὠκεανοῦ λέγει, ut alia omittam. *J. F. R.*

Ibid. Ὡς μὴ ἐλεγχθείης] In vitreo calice bibens. Martial. *Prodat perſpicuus ne duo vina calix.* *J. Br.*

47. Ὁ παῖς] *Servus potum miniſtrans.* *J. Br.*

Ibid. Οὐδ' ἀΐοντι ἔοικεν] *Hom.* Il. Φ. 430. *M. du S.*

49. Ὅταν σε] Omnes Edd. male ὅτῳ σε. Quaſi enclitica poſſit trajicere accentum in vocabulum paroxytonum. Millies tamen ſic peccatur in aliorum etiam auctorum *Edtt.* maxime in ſcholiis, cum tamen duo accentus acuti non queant occupare duas ſyllabas contiguas, ſed vacuam deceat eſſe intermediam; quod tamen non operoſe monerem, niſi viderem etiam hodie viros doctos perſaepe in encliticorum accentu recte collocando aberrare. Sic ſupra c. 23. quoque male edebatur ὥστίς τις, quod ſimiliter correximus. *J. F. R.*

51. Ἰωνικὰ ξυνείρων] *Qui Ionica carmina, hoc eſt, amatoria contexit.* *J. Br.*

Ἰωνικὰ] Vid. infra *de Salt.* c. 79. *J. F. R.*

Ibid. Ἀλεξ. ἀνθρ.] Dubitabam aliquamdiu *biſtrionem* an *Muſicum* deſignaret: cum ſubito ſuccurrit quod in Συμπ. de ſcurra habet ad exhilarandos convivas inducto; de quo quae illic praedicantur, tam his ſimilia ſunt, ut neceſſe ſit eundem utrobique hominem Luciano obverſatum fuiſſe. Unum nunc reſtaret, ut quid ſit Ἰωνικὰ ξυνείρων aſſererem; Interpretes enim de eo *qui jocos Ionicos contexit*, intelligunt. Ego vero dialectum tantum hominis notari exiſtimo; immo quod alio in loco jam laudato ait: Αἰγυπτιάζων τῇ φωνῇ ſatis id evincere putarem, niſi *Meurſium* viderem neſcio quae non commentum, ut a ſenſu manifeſto diſcederet. Gaudeant itaque Viri illi doctiſſimi ſuis inventis; me quod attinet, myſterii nihil ſubeſſe puto. Vid. *Tac. Ann.* XIV. 60. *Alexandrinas* delicias vocat Quintil. I. p. 14. B. Saltatores etiam lones plerumque erant. *Motus doceri gaudet Ionicos matura virgo, & fingitur artubus, Iam nunc, & inceſtos a-*

πίσχ⊙. τοῖς μ̀ γ̀ τὰ ἐρωτικὰ ταῦτα ἀγορανομμένοις, ϗ [a] γραμματίδια ὑπὸ κόλπου διακομίζουσι, πόθεν σύ δ' ἰσότιμ⊙ καλακείμεν⊙; τοιγαροῦν ἐν μυχῷ γ̀ συμποσίου, ϗ ὑπ' αἰδοῦς [b] καλαδεδυκὼς, στένεις ὡς τὸ εἰκὸς, ϗ σεαυτὸν οἰκτείρεις, ϗ αἰτιᾷ τ̀ τύχην, ὅδ' ὀλίγα σοι τῶν χαρίτων [c] ὄπτιφανάσασαν. ἡδέως δ' ἄν μοι [d] δοκεῖς ϗ ποιητὴς γενέσθαι τ̀ ἐρωτικῶν ἀσμάτων, ἢ κἂν ἄλλου ποιήσαντ⊙ πρᾶξαι δύνασθαι ᾄδειν ἀξίως. [e] ὁρᾷς γ̀ [f] οἷ τὸ προλιμᾶσθαι, ϗ εὐδοκιμεῖν ἔστιν. ὑποσταίης δ' ἄν, εἰ ϗ μάγου, ἢ μάντιν ὑποκρίνασθαι δέοι, τ̀ κλῆρους πολυλαλάντους, ϗ ἐρχὰς, ϗ ἀθρόους τοὺς πλούτους ὑπιχνευμένου. ϗ γ̀ αὖ ϗ τούτους ὁρᾷς εὖ φερομένους ἐν ταῖς φιλίαις, ϗ πολλῶν ἀξιουμένους· κἂν [g] ἓν τι γῦν τούτων ἡδέως ἂν γένοιο, ὡς μὴ ἀποβλήτ⊙ ϗ περιττὸς εἶναι, ἀλλ' ὅδε πρὸς ταῦτα ὁ κακοδαίμων πιθανὸς εἶ. ταιγαροῦν ἀνάγκη μεῖσθαι, ϗ σιωπῇ ἀνέχεσθαι, ὑπαμώζοντα ϗ ἀμελούμενον.

nus. Unde enim amatoriarum voluptatum hiſce miniſtris „ & literulas ſinu perferentibus, aequalem accubitus honorem tu poſtules. Itaque in latibulo aliquo triclinii, prae pudore quaerens ſuffugium, ingemiſcis merito, teque ipſe miſeraris, & fortunam accuſas, quae ne tantillum tibi venuſtatis adſperſerit. Libenter autem videaris & ipſe poëta velle fieri amatoriarum cantilenarum, aut ab alio compoſita canere poſſe commode; cum videas quibus rebus honor & plauſus adjunctus ſit. Suſtineas vero, ſi magum aut vatem agere oporteat *ex eorum genere*, qui hereditates multorum talentorum, & imperia, & confertas divitias pollicentur: vides enim hos quoque felicem in amicitiis curſum habere, & magna in dignitate verſari. Horum igitur unum aliquid libenter fieres, ne plane rejiculus eſſes & ſuperfluus. Sed nec ad iſta, infelix, probabilis es. Itaque neceſſario minueris, & ſilentio occultisque lacrimis perfers neglectum tui.

28. Si

δοκῆς 2.

a Γραμματίδια] Γραμματιδια W. Sed mutatum eſt. b Καλαδεδυκὼς] Καλαδεδυκὼς W. c Ἐπιφανάσασαν] Ἐπισκιάσασαν P. L. & margo *Aiw*. Nihil a vulgata abeunt *H. P. J.* Fl. d Δοκεῖς] Fl. at reliquae & M. δοκῇς. e Ὁρᾷς] Conſtans lectio Edd. & M. f Οἷ] Οὗ male L. g Ἓν] Οὖν W.

mores de tenero meditatur ungui. Horat. Od. 4. III. 21. *M. du S.*

58. Ἐπιψιθ.] De hac voce legenda omnino *Xenophontis* verba in *Symp.* p. Ed. *St.* 512. l. 35. Ἦν δὲ ἡμῖν οἱ παῖδες μικραὶς κύλιξι πυκνὰ ἐπιψιθυρίζουσιν (ἔστι γὰρ ἐγὼ σὺ Γοργιείοις ῥήμασιν εἰπεῖν) ὕτως. &c. Quod eo magis hic monendum duxi, quia P. & L. aliam hic ſcripturam exhibent, nempe ἐπισκιάσασαν. ne cui forte vulgatam loco movere lubeat hic aptiſſimam. *M. du S.*

63. Μάντιν] Ea enim aetate frequenter conſulebantur. Vid. *Æl. Lamprid.* in *Commodo*, I. *quem parem aſtrorum curſu* Commodo *Mathematici promittebant.* Id enim *M. Aurelio* imperante factum eſt, quo tempore & Luciani libellus editus. *M. du S.*

75. Κιθαρίζοντα] Eſt inter captatorum artes laudare voluptatis miniſtros atque artifices ſervos eorum, quos captant. vid. *Plin.* ep. 7, 24, 7. ubi *alieniſſimi hominis in honorem Quadratillae per adulationis officium in theatrum curſitant* &c. *J. M. G.*

76. Ἐκ τῶ πράγματος] Idem hic foret ἐκ τοῦ πράγματος. *Ariſtoph.* Plut. 348. Ἐνί γάρ τις, ἐνί κίνδυνος ἐκ τοῦ πράγματος. Plura dari poſſent, ſi temporis anguſtia prohiberet. *J. F. R.*

Ibid. Χρὴ ἓν χρυσαίου βατράχου..] Videtur Lucianus abuti voce χρυσαίου βατράχου hoc loco, & per id nomen φρύνου intellexiſſe, hoc eſt *rubetam*, quod animal contentiſſime clamat. Nam ranae terreſtres, quae in ſegetibus & paſſim inveniuntur, nullam emittunt vocem, clamant tantum eae quae in paludibus & aquis degunt, imo proprie non clamant; nam vox, quam emittunt, non concipitur in pectore, ſed in ore, admiſſa aqua, ut notat *Plin.* L. XI. c. 37. & 51. Ergo procul dubio Lucianus per χρυσαίου βατράχου *rubetam* intellexit. *J. P. a G.*

77. Χρυσ. βατρ. δ. δ. κ.] Repetit libro *adverſus indoctum* c. 20. *L. K.*

84. Ἠρέμα γ̀ γελῶν] Legendum eſt fortaſſe ἐγ' ἠρέμα γελῶν. *J. Br.*

Ἠρέμα γ̀ γελῶν] Ridiculum eſſe ait, ſi quis unctus & coronatus ſedeat, ſimulque eſuriat, nec quo latrantem ſtomachum placet, habeat. Τὸ μ̀ γὰρ λιμοῦ ἐκπνεῖν, ϗ τὴν Δίκαν γε δίψωντα, μόνον χρίσθαι, ϗ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, ἠρέμα γ̀ γελῶν. ἴσασι γὰρ τόνε σκληρὸν ἐόντα τυ-

28. Si enim deferat te ſuſurro ſervus, ſolum te non laudaſſe puerum dominae ſaltantem, aut canentem cithara, periculum ex ea re non parvum. Oportet igitur terreſtris ranae inſtar ſitientem clamare, & ut inſignis inter clamantes ſis & quaſi praecentor, ſtudere: ſaepe etiam, poſtquam conticuerunt alii, ipſum ſubjicere meditatam quamdam laudationem, prolixae adulationis indicem. Porro eſuritionum te ſodalem, & ſitientem, ungi & coronari, ſane ridiculum. Similis enim es cippo nuperi alicujus mortui, cui mittuntur inferiae. Nam etiam illum perfundunt unguento, & coronam illi imponunt, vinum vero ipſi bibunt & epulantur ea quae parata ſunt.

29. Si vero Zelotypus ipſe ſit, & formoſi liberi, aut mulier juvenis, neque tu ſis plane alienus a Venere & Gratiis, vix pax conſtabit, nec periculum eſt, quod

Ἢν μὲν γὰρ κατείπῃ σοῦ τις ψίθυρος οἰκέτης, ὡς μόνος οὐκ [h] ἐπήνεσας τὴν δεσποίνης παιδίσκον ὀρχεῖσθαι, ἢ κιθαρίζουσα, κίνδυνος ὑμῖν μικρὸς ἐκ τοῦ πράγματος. χρὴ οὖν χερσαίου βατράχου δίκην [i] διψῶντα κεκραγέναι, ὡς ὀπίσημος ἔσῃ καὶ τοῖς ἐπαινοῦσι, καὶ κορυφαῖος, ὀπιμελούμενον. πολλάκις δὲ καὶ τῶν ἄλλων σιωπησάντων, αὐτὸν ἐπεισπεῖν ἐσκεμμένον τινὰ ἔπαινον, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐμφανιοῦντα. τὸ μὲν γὰρ λιμῷ ξυνόντα, καὶ, νὴ Δία, γε διψῶντα, μύρῳ χρίεσθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλήν, ἡρέμα καὶ γελοῖον. ἔοικας γὰρ τότε φήλῃ ἐώλου τινὸς νεκροῦ ἄγοντος ἐναγίσματα. καὶ γὰρ ἐκείνῳ καλαχέαντες μύρον, καὶ τὰ στέφανον ὀπιθέντες, αὐτοὶ πίνουσι, καὶ εὐωχοῦνται τὰ παρεσκευασμένα.

Ἢν μὲν γὰρ καὶ ζηλότυπός τις ᾖ, καὶ παῖδες εὔμορφοι ὦσιν, ἢ νέα γυνὴ, καὶ σὺ μὴ παντελῶς [k] πόρρω Ἀφροδίτης καὶ Χαρίτων ᾖς, οὐκ ἐν εἰρήνῃ τὸ πρᾶγμα, ἀλλ' ὁ κίνδυνος ἐν-

ἐπῄνεις C. M. 2. lege διψῶντος

χρῆμα παντελῶς γελοῖον. Koën ad Gregorium de Dialectis.

h Ἐπήνεσας] Ἐπῄνεις M. *i* Διψῶντα] Conſtans lectio. διψῶντος margo *AldW.* *k* Πόρρω] Ἔξω Ex. Fl. Vulgatae noſtrae adſentitur P. & Edd. Ἔχω margo *AldW.*

24. Διψῶντα κεκραγέναι] Τὸ ἐμὸν διψῶντα κεκραγόντα ἐπιμελούμενον, ὡς ἐπίσημος ἔσῃ καὶ κορυφαῖος. *V.*

25. Ἐώλου τινὸς] Χθιζοῦ. ψυχροῦ. ματαίου. ἀνωφελοῦς. ἀνοχύρου. *V.*

τινὸς νεκροῦ, ὕστατα ἐναγίσματα. *Nam eſurientem & certe ſitientem unguento collini, & caput coronari, aliquantulum eſt ridiculum. Ita enim videris ſimilis eſſe columnae obſoleti cadaveris, libamina ducentis.* Cur hic οὐχ ἡρέμα γελοῖον pro vulgato, malit *Brodaeus* IX. Miſcell. XIII. cauſam nullam video. Caeterum expreſſit planiſſime Lucianus lepidum hoc *Martialis* ad Fabullum lib. III. Epigram. XII.

Unguentum, fateor, bonum dediſti
Convivis here: ſed nihil ſcidiſti.
Res falſa eſt, bene olere, & eſurire.
Qui non coenat, & ungitur, Fabulle,
Hic vere mihi mortuus videtur. *J. J.*

Ἡρέμα] Locus corruptus, nec placet *Brodaei* conjectura Miſc. IX. 13. Aliquid hic excidiſſe credo. Vide alia loca in quibus vocem ἡρέμα fere adhibet, ut: ἐδεχόμεθον ἡρέμα *Mer.* c. 6. ἡρέμα καὶ ἄκουσαί μου. Ἰκαρ. c. 9. & Nigr. c. 5. Vid. omnino *Suid.* v. Δελφὸς δὴν σίφνιον μὲ ἔχει δίψει δ' ἀπόλλυμαι. Et *Ariſtoph.* Schol. 230. A. *M. du S.*

Ἡρέμα] Quod ex *Nigr.* c. 5. citat *Soulius*, jam eſt e. vel §. 8. ubi Cl. *Hemſh.* προσαχθὴς ἡρέμα recte vertit: *ſenſim cogare.* Quod hic tamen ſenſum non efficeret; *Pariſ.* verſio ἡρέμα γελοῖον reddit, *magnopere ridiculum*, recte quod ad ſenſum; num vero ἡρέμα hanc ſignificationem habeat, nondum comperi, neque credo. Cl. *Jenſ.* locum ſanum pronuntiare videtur, vertens *aliquantulum eſt ridiculum*, quod melius ad Graeca; ſed requiritur efficacius adverbium, quam *aliquantulum.* *J. F. R.*

85. Στάλῃ — πυρῷ] Conf. ſupra Ἔπαινος. c. 22. *M. du S.*

Ibid. Ἀγ. ἐναγίσμ.] Vid. ſupra Ἔπαινος. c. 22. *M. du S.*

89. Ἢν μὲν γὰρ καὶ ζηλότυπός τις ᾖ] Ἢν δὲ γῦν. *Th. M.*

Ibid. Ζηλότυπός τις ᾖ] *Civis ille Romanus.* *J. Br.*

εὐκαλαφρόνητον. ὅτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως πολλοί, οὐ μόνον ταληθῆ ὁρῶντες, ἀλλ' ἀεί τι καὶ προσεπιμέλοντες ὡς μὴ νυστάζειν δοκοῖεν. δεῖ οὖν ὥσπερ ἐν τοῖς Περσικοῖς δείπνοις κάτω νεύοντα καλακεῖσθαι, δεδιότα μή τις εὐνοῦχός σε ἴδῃ προσβλέψαντα μιᾷ τῶν παλλακίδων, [a] ἐπεὶ ἄλλον γε εὐνοῦχον ἐντεταμένον πάλαι τὸ τόξον ἔχοντα, ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα. [b] ἀφαιρεῖται τοῦ ὀϊνοῦ μεταξὺ πίνοντος, καὶ [c] γνάθου.

Εἶτ' ἀπελθὼν τοῦ δείπνου, μικρόν τι κατέδαρθες. ὑπὸ δ' ᾠδὴν ἀλεκτρυόνων ἀνεγρόμενος, ὦ δείλαιον ἐγὼ φῄς, καὶ ἄθλιον, οἵας τὰς πάλαι διαλοιδορίας ὑπομενῶ, καὶ ἑταίρους, καὶ βίον ἀπράγμονα, καὶ ὕπνον μεμερισμένον τῇ ἐπιθυμίᾳ, καὶ περίπατους [d] ἐλευθέρους, εἰς οἷον βάραθρον φέρων [e] ἐμαυτὸν ἐνέσεισα. τίνος

facile contemnas. Aures enim regis & oculi multi, nec qui vera ſolum videant, ſed ſemper quaſi corollarium, ne connivere umquam putes, adjiciant. Oportet igitur, ut in Perſarum conviviis, dejecto vultu accumbere, metuentem ne quis te forte Eunuchorum obſervet adſpicere pellicum unam, cum alius Eunuchus intentum jam arcum habeat, qui adſpicientis quae fas non eſt, buccam ſagitta inter bibendum trajiciat.

30. Deinde egreſſus convivio paullum obdormiiſti. Sub gallorum vero cantum excitatus, miſerum me inquis & aerumnoſum! quibus ego exercitationibus relictis, & ſodalibus, & quam otioſa vita, & ſomno, quem *ſola* metiretur dormiendi libido, & ambulationibus liberis, in quod me barathrum ipſe praecipitavi. Cujus rei cauſſa,

a Ἐπεὶ] Ἔπειτα *Pell.* b Διαπείρας] Διαπείρας ἂν *Marcil.* & *Pell.* Ἀφαιρεῖται Edd. omnes. Ἀφαίρει W. c Γνάθου] Γνάθου ἕτερον margo *Aldi W.* d Ἐλευθέρους] Ἐλευθερίους W. & P. e Ἐμαυτὸν] Sic recte *P. Fl.* & W. & margo *Aldi W.* Ἑαυτὸν male *J. H. B2. Fr. S.*

95. Προσεπιμεμερῶντες] Ἀντὶ τοῦ καὶ * πέρα τοῦ εἰκότος ἐπισκοποῦντες. *V.*

* Πέρα] Παρὰ editum erat, ſed mutavit *M. du S.*

93. Ὅτα δὲ καὶ ὀφθαλμοὶ] Eraſm. in proverb. *Regum aures atque oculi multi.* *J. Br.*

Ὅτα . . .] Vid. *Xen. Paed.* VIII. *Ariſtoph.* Schol. in *Acharn.* p. 265. *A. V.*

Ibid. Ὀφθαλμοὶ βασιλέως] Qui Sycophantæ, Eunuchi, dico alibi, & patet lineis ſeqq. reperit ea pag. 873. *J. B.*

Ὀφθαλμοὶ βασιλέως] Facete ludit in homonymia vocis βασιλεύς. Nam Romæ reges appellabantur ii, qui convivia præbebant clientibus ſuis, ex Juvenale & Martiale notum, regum autem (ut notum eſt) miniſtri dicuntur βασιλέως ὀφθαλμοί, in quo luſit cum multo riſu *Ariſtoph.* in Acharnis. *J. P. a G.*

1. [a] Ἃ μὴ θέμις ἰδεῖν] Forte εἰς ἃ μὴ θέμις ἰδεῖν. *J. Br.*

[a] Ἃ μὴ θέμις ἰδεῖν] Explicat haec verba Cl. *Jenſ.* Lect. Luc. p. 113, vid. ejus notam ad *Dial. mort.* XI. §. 4. verſ. 55. ad verba, εἰς τὸ χρυσοῦν πάντες ἔλκετε. ubi inſertione praepoſitionis nihil opus eſſe, contra *Brodaeum* oſtendit. *J. F. R.*

2. Διαπείρας] Placet Ἀφαιρεῖται. *J. Br.*

Διαπείρας τῷ ὀϊνῷ] Διαπείρας ἂν τ. ὀ. Atque hic νόθον, de quo ante dixit. *Th. M.*

Διαπείρας τῷ ὀϊνῷ] De hoc Perſarum more tyrannico prorſus & minime συμποτικῷ nihil memini me legiſſe, & quis credat Perſarum reges vel proceres voluiſſe ſua convivia ſanguine humano pollui, & funeribus inquinari? & omnem convivandi licentiam extingui mortis cogitatione & metu? Id certe nec credo, nec credibile eſt. Ideo allegorico ſenſu debet intelligi τὸ ὀϊνῶν. Nimirum acutiſſimum telum eſt calumnia, quam in convivam immoderatum vibrabat Eunuchus ille, inſuſurrando regis auribus, & ejus zelotypum animum irritando. Sic ego intelligo. Alius forte aliter. *J. P. a G.*

Διαπείρας . .] Locus hic etiam corrupte in omnibus legitur; non poteſt enim hic ferri participium. Forſan ſcripſerit διάπειρά σου, ut Ep. XIII. De ἃ μὴ θέμις ἰδεῖν vid. *Diall. Jov. Eſſ.* & *Herc.* ἃ μὴ θέμις ποιοῦντα. *M. du S.*

3. Γνάθου εἷτ'] Lacunam hic fuiſſe, deſignare credo voluit Juntinae editor, aſteriſco ad marginem poſito. *M. du S.*

10. Φέρων ἐμ.] Vid. quae ad c. 24. de hoc verbo dixi. *J. F. R.*

Ibid. Ἐμαυτὸν] In plerisque legitur ἑαυτὸν, nulla prorſus ratione ferendum. Recte legitur ἐμαυτὸν in W. & Edit. *Florent.* *M. du S.*

15. Λέων κρόκην δήσεις] *Leo chordula vinctus*, dicitur, cum quis exiguo commodo detentus apud aulicos oſten-

ſa, Dii boni! aut quae ſplendida illa merces? Nonne enim alio etiam modo plura ipſis parare mihi licuit, libertate manente & omnium rerum poteſtate. Nunc vero tanquam leo, quod eſt in proverbio, licio devinctus, ſurſum deorſum trahor &, quod omnium miſerrimum eſt, nec bonam de me opinionem concitare, neque gratioſus eſſe poſſum. Idiota enim ego his in rebus & iners, maxime ſi cum hominibus comparer, qui artem ſibi hoc opus fecerint. Inſuper vero invenuſtus etiam ſum, & minime comis conviva, ac ne tantillum quidem excitare riſum poſſum: intelligo autem, conſpectum etiam meum ſaepe moleſtum eſſe, in primis quoties me ipſo ſuavior hilariorque eſſe volo: tetricus enim illi videor, & in univerſum non video, quomodo aptus illi eſſe poſſim: ſi enim

ἕνεκα, ὦ θεοί, ἢ τίς ὁ λαμπρὸς [f] μισθὸς ὅτος ἐστιν; εἰ μὴ γὰ ἄλλως μοι πλείω τούτων ἐκπορίζειν δυνατὸν ἦν, γ προσῆν τὸ ἐλεύθερον, γ τὸ πάντα ἐπ' ἐξουσίας. νῦν δὲ τὸ γε λέγω, λέων χρόκῃ δεθεὶς, ἄνω γ κάτω σπειρόμαι, τὸ πάντων οἴκλιστον, οὐδ' εὐδοκιμεῖν εἰδὼς, οὐδὲ κεχαρισμένῳ εἶναι δυνάμενος. ἰδιώτης γὰ ἔγωγε ἐν τοιούτων, γ ἄτεχνος, γ μάλιστα πάντων ἀλλαττόμενος ἀνθρώποις τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις. [g] ὡς δὲ γ [h] ἀχάριτός εἰμι, καὶ ἧκιστα συμπόλικὸς, οὐδ' ὅσον γελάσαι ποιῆσαι δυνάμενος· συνίημι δὲ ὡς καὶ [i] ἐνοχλῶ πολλάκις βλεπόμενος, γ μάλιστ' ὅταν ἡδίων αὐτὸς [k] αὐτῷ εἶναι [l] θέλω. σκυθρωπὸς γὰ αὐτῷ δοκῶ. γ ὅλως, οὐκ ἔχω ὅπως [m] ἁρμόσωμαι πρὸς αὐτόν. ἢν μὲν γὰ ἕν-

f Μισθὸς ὅτος] Οὗτος μισθὸς W. *g* Ὡς δὲ] Ὥστε L. *h* Ἀχάριτος] Sic omnes Edd. & M. Ἄχαρις margo male *αὐτοῦ*. *i* Ἐνοχλῶ] Ἐν ὄχλῳ M. *k* Αὐτῷ] Sic M. Edd. ex W. dedi, Edd. vulgo *ἁρμόσωμαι*. *l* Θέλω] Θέλῃ Edd. *m* Ἁρμόσωμαι] Sic

oſtentatur paſſim quod princeps tantum alat virum. G.C.

Λέων χρόκῃ δεθεὶς] Ex hiſtoria Androcli, quam vide apud *Æl.* de *anim.* VII. 48. Et *Gell.* V. 14. *Poſtea*, inquit, *videbamus Androclum & leonem loro tenui revinctum, urbe tota circum tabernas ire* &c. *M. du S.*

Λέων χρόκῃ δεθεὶς] Eraſm. in paroem. *Leo eordula vinctus. Brod.* Miſc. IX. 13. Editum autem ibi πρόκῃ pro χρόκῃ errore typothetico, quibus illa *miſcell.* mirifice abundant; nam non mihi dubium, quin χρόκῃ & ipſe ſcripſerit ac legerit: Eſt enim χρόκη tenue filum, immo *floccus* & *pluma. Epict.* Sent. 26. Οὔτε ὄρνις ἐπὶ χρόκῃ ὑφοῦται. *Nec avis ob floccos (plumas,) elata eſt.* Et a χρόκη forſan latinorum *crocus. J.F.R.*

18. Τῶν τοιούτων] Scribe τοιούτου *J. Br.* l. modo adducto. Sed τοιούτων ego ſine variatione ubique inveni, & ſi *Brodaeus* τοιούτου alicubi invenit, vel ipſe accentus monere poterat, ſcribam vel editorem τοιούτων dare in animo habuiſſe. *J.F.R.*

19. Τέχνῃ τὸ πρ. π.] Idem rurſus Ὀρχ. c. 9. 21. Et *Mort. Peregr.* c. 18. *M. du S.*

20. Ἀχάρις] Lege, meo periculo, ἀχάριτος, aut probos auctores profer, qui ἀχάρις ita uſurparint. *M. du S.*

24. Αὐτὸς αὐτοῦ] Ubi ex perſona *Mercede Conducti* Lucianus ait, Συνίημι δὲ ὡς γ ἐνοχλῶ πολλάκις βλεπόμενος, γ μάλιστ' ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὐτῷ εἶναι θέλω. ultima ita refingenda exiſtimo, ὅταν ἡδίων αὐτὸς ἑαυτῷ εἶναι θέλω. ἑαυτῷ pro ἐμαυτῷ, ut ſaepiſſime apud Atticos. *Quando me ipſo volo eſſe jucundior & gratior.*

Loquitur ſcilicet, ut dixi, ex perſona *Mercede Conducti*; qui primo mane expergefactus ſecum miſeriam, in quam ſit conjectus, reputet; quantis bonis, quaque vitae felicitate ſit orbatus, poſteaquam venerit in familiam, in qua pro theſauro, quem ſperaſſet, carbones invenerit; ubi nulla cum gratia verſetur, contemptus & inviſus; quippe qui ad artes hilariter vivendi, frontem exporrigendi, domino ſuo placendi, ſit rudis. *Nam*, inquit, *intelligo ſatis, quam ſaepe ipſo adſpectu moleſtus ſim; praecipue vero, ubi me ipſo jucundior & ſuavior eſſe cupio.* (Joſephus p. 371. C. de rege Perſarum: ὡς δὲ μὴ τὸ δίκτυον ὁ βασιλεὺς διαχύθη, γ ἡδίων αὐτῷ γενόμενος. Adſcripſit Cl. *Hemſterh.*) Formula loquendi etiam apud Latinos uſitata. Confirmant emendationem noſtram ſequentia; *Si enim gravitatem oris & vultus ſervare conor, moroſus videor, & tantum non fugiendus. Si vero blande riſerim, & ad hilaritatem quam maxime vultum compoſuerim, illico me deſpicit & reſpuit.* *J.F.*

Αὐτὸς αὐτῷ] Ita M. Codex. In reliquis αὐτὸς αὐτῷ, quod Clar. *Jenſius* in ἑαυτῷ mutare jubet. Vide tantum an ita ſit intelligendus, ut auctor argumenti libri *Athenaei*, cum ait p. 1. B. χρείαν δὲ αὐτὸς ἑαυτῷ γινόμενος, ὥσπερ οἱ Ἀθήνησι Ῥήτορες ὑπὸ τ ἐν τῷ λέγειν θερμότητος. &c. vel dives velit comitem lepidiorem quam ipſe eſt. *M. du S.*

Αὐτὸς αὐτῷ] Sic verti, quia legendum puto, non ut adhuc lectum eſt, ſed ut jam vidit *Jenſius*, ἡδίων αὐτὸς αὐτῷ pro ἑαυτῷ, idque pro ἐμαυτῷ. *J.M.G.*

ὅπῃ ᾧ σεμνῷ Φυλάττῳ ἐμαυτὸν, ἀηδὴς ἔδοξα, καὶ μονονυχὶ φθυτέος. ἢν δὲ μειδιάσω, καὶ ῥυθμίσω τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ἥδιστον, καλεῖ φρόνησιν εὐθὺς, καὶ διέπτυσε, καὶ τὸ πρᾶγμα ὅστατim & despuit; & similis mihi res videtur, ac si quis tragicam personam indutus comœdiam agat. In summa vero, quam aliam stultus ego vitam mihi vivam, hanc praesentem si alii vixero?

ὅμοιόν μοι δοκεῖ, ὥσπερ ἂν εἴ τις κωμῳδίαν ὑποκρίναιτο, τραγικὸν προσωπεῖον περικείμενος. τὸ δ' ὅλον, [a] τίνα ἄλλον ὀμάται ἐμαυτῷ βιώσομαι βίον, ἢ ταρόντα τοῦτον ἄλλῳ βεβιωκώς.

Ἔτι σὺ ταῦτα διαλογιζομένῳ, ὁ κώδων ἤχησε, καὶ χρὴ τὴν ὁμοίων ἔχεσθαι, [b] καὶ περιμένειν, καὶ ἑστάναι, ὑπαλείψαντά γε πρότερον τὰς βυβῶνας, καὶ τὰς ἰγνύας, εἰ θέλεις διαρκέσαι πρὸς τὴν ἄθλον. εἶτα δεῖπνον ὅμοιον, καὶ ἐς τὴν αὐτὴν ὥραν πεπηγμένον. καί σοι τὰ τῆ διαίτης, πρὸς τὴν πάλαι βίον ἀντίστροφα, καὶ ἡ ἀγρυπνία δὲ, καὶ ὁ ἱδρὼς, καὶ ὁ κάμαλος, ἠρέμα ἤδη [c] ὑποροῦσιν, ἢ φθόην, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ κώλυε ἄλγημα, ἢ τὴν καλὴν ποδάγραν ἀναπλάττουσιν. ἀντέχεις δὲ ὅμως, καὶ πολλάκις καλακεῖαν δέον, οὐδὲ τοῦτο συγκεχώρηται. σκῆψις γὰρ ἡ νόσος, καὶ φυγὴ τῶν καθηκόντων ἔδοξεν. ὥστε ἐξ

31. Adhuc ista cogitas cum tintinnabulum sonuit, & consuetus vitae tenor servandus est: circumeundum est, standum est, unctis prius summis femoribus poplitibusque, si velis durare ad instans certamen: tum coena similis, & in eamdem horam protracta. Inter haec victus ratio superiori vitae contraria, tum vigiliae, & sudor, & fatigatio paullatim cuniculis te suffodiunt, & vel tabem, vel respirandi difficultatem, vel coli dolorem, vel praeclaram podagram elaborant. Obduras tamen & saepe, cum decumbendum esset, neque hoc tibi concessum est. Simulatio enim morbus tuus videtur & officiorum fuga. Itaque ob haec omnia pallidus semper,

a Τίνα] Sic *P. S.* & *Pell. Tinà.* Edd. reliquae. b Καὶ περιμ.] Κἂν περ. M. c Ὑποροῦσιν] Sic octo Edd. antiquiores; sola tamen *Junt.* ὑποῤῥοῦσιν.

36. Ὁ κώδων ἤχ.] Conf. supra c. 24. *M. du S.*

Ὁ κώδων ἤχ.] *Magius* de tintinnab. c. 6. comminiscitur ac delineat horologium Lucianeum, quod aquae effluxu sonitum tintinnabuli suspensi excitaret ad certam horam; sed vanum hoc esse quilibet videt. Recte quoque supra ad c. 24. Scholiasten rilit *Soulius*, quod campanas, quibus Christiani ad concionem vocantur, simili jam usui aptatas Luciani tempore credidesit. Usum enim campanarum ad seculum octavum vel summum septimum revocandum, vid. ap. *du Fresne* in Glossar. Graec. voce κώδων & Latino, v. *Campana*. Ita nostra memoria Clivis campana quaedam in aliam formam transfusa est, quae 700. annor. aetatem, Gothicamque inscriptionem praeferebat, figura autem non erat qualis hodie, sed cylindrica, qualis tintinnabulorum quae vaccis appendi solent. Tintinnabulorum autem minorum usum satis fuisse antiquum, vid. *Casaub.* ad *Suet.* Aug. c. 91. Ac tintinnabulum in balnei fastigio positum, ad indicandam horam lavandi, vid. *Baccium* de thermis vett. Thes. *Graev.* T. XII. p. 324. Quin & tintinnabula sepulcro regis Porsenae imminuisse ex *Plin.* Hist. VII. 55. jam retulit *Magius* c. 2. *J. F. R.*

50. Ὅσον οὐδέπω] Ad verbum est *tantum nondum*, i. e. *propemodum, jam jam.* Sic noster *Ver. hist.* I. c. 8. f. ὅσον οὐδέπω καρποφορήσειν ἔμελλον. *Jam jam fructus laturi erant.* Plura ex *Thucyd.* & *Herodian. Steph.* v. Πόσος, p. 497. *J. F. R.*

54. Τοῦτο δὲ πολλάκις] Διὸς subauditur. *J. Br.*

55. Καὶ τὸ ζωῦν] Delendum illud καὶ, sed ne sic quidem satis sanus locus videtur. *M. du S.*

57. Τῷ τὰ δ' κομμωτῇ]. Horum vis artem nosse? *Galenum* audi, Λοιδορεῖσθαι τὸ χρῶμα τῆ προσώπου ποιεῖν τὰ φαρμάκων, ἢ ἐρυθρότητον, ἢ τὰς τρίχας ξανθὰς ἢ πυῤῥὰς ἢ μέλαινας· ἢ καθάπερ αἱ γυναῖκες ἐπὶ μᾶκιστον αὐξομένας, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τῆ κομμωτικῆς κακίας ἐστὶν, ἢ τῆ ἰατρικῆς τέχνης ἔργα. Haec ille, teste *Constantino* L. I. κατὰ τόπους. Sed subit hic mirari, quod apud nostrum feminae, non feminarum ad eam rem, sed virorum opera jam tum utebantur; quod antequam

per, & parum abeſt quin jam morituro ſimilis videaris.

ἀπάντων ὠχρὸς ἀεὶ, ᾗ ὅσον ὑδέπω τεθνηξομένῳ ἔοικας.

32. Haec quidem urbanae vitae ratio. Si qua vero etiam iter inſtituendum ſit, reliqua omitto. Saepe vero cum pluit, ultimus tu veniens, hoc enim ſors tibi tribuit, & jumenta exſpectas, donec, cum jam non amplius ſit vecturae copia, cum coquo te aut ciniflone dominae in vehiculum compingunt, & ne virgultorum quidem ſatis ſubſternunt.

Καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ πόλει, ταῦτα. ἢν δέ [d] που ᾗ ἀποδημῆσαι [e] δέῃ, τὰ μὲν ἄλλα ἐῶ. ὕοντος δὲ πολλάκις, ὕστατος ἐλθὼν (τοιοῦτο γάρ σοι ἀποκεκλήρωται) ᾗ τὸ ζεῦγος θεραπεύεις, ἕστ' ἂν οὐκ ἔτ' ἴσης καλαγωγῆς, τῷ μαγείρῳ σε ἢ τῷ τῆς δεσποίνης κομμωτῇ συμπαραβύσωσιν, οὐδὲ τῶν φρυγάνων ἀψιλῶς ὑποβαλόντες.

33. Non pigebit etiam narrare tibi, quod ſibi acciditſe Theſmopolis, hic Stoicus mihi narravit, ridiculum ſane, quod aliis quoque uſu venire poſſe nec improbabile, per Jovem, fuerit. Vivebat ille in domo divitis & delicatae mulieris; cum autem peregre eundum eſſet aliquando, primum hoc ſibi acciditſe omnino ridiculum, ut juxta ſe Philoſophum hominem, adſidere juberetur cinaedus quidam laevigatis pice cruribus & raſa barba: nempe in honore illum ipſa, ut facile eſt ad intelligendum, habebat: nomen etiam cinaedi mihi retulit, Chelidonium dictum eſſe. Hoc igitur pri-

Οὐκ ὀκνῶ δέ σοι ᾗ διηγήσασθαι ὅ μοι Θεσμόπολις [f] ὅτος ὁ Στωϊκὸς διηγήσατο, ξυμβὰν αὐτῷ πάνυ γελοῖον, ᾗ, νὴ Δί', οὐκ ἀνέλκιστον, ὡς ἂν ᾗ ἄλλῳ ταυτὸν συμβαίη. οἰκῶν μέν γε πλησίον τινὶ ᾗ τρυφώσῃ γυναικὶ τῶν ὀψιφαγούντων ἐν τῇ πόλει. δεῆσαν δὲ ᾗ ἀποδημῆσαί ποτε, τὸ μὲν πρῶτον, ἐκεῖνο παθεῖν ἔφη γελοιότατον, [g] συγκαθίζεσθαι παρ' αὐτῷ φιλοσόφῳ ὄντι, κίναιδόν τινα τῶν πεπιτιλωμένων τὰ σκέλη, ᾗ τ' ὠγωνα θεμιξυρημένον. ἀφ' τιμῆς δὲ αὐτὸν ἐκεῖνοι ὡς τὸ εἰκὸς ἦγε, ᾗ τὄνομα δὲ γε κιναίδου ἀπεμνημόνθη, Χελιδόνιον γε καλεῖσθαι. τῶ-

d Που] Πῶ margo *AtW.* e Δέοι] Δέῃ W. f Οὗτος] Οὗτος *J.* male. g Συγκαθίζεσθαι] Συγκαθίζεσθαι M.

quam hic loci animadvertiſſem, Gallicis ſolis noſtris nobilibus feminis, poſt *Chriſtinae* Suecorum Reginae apud eas adventum, ſeculi noſtri ſummo probro, factitatum putabam, ut viris jam, non ornatricibus, ut ſaltem ea parte modeſtiae conſulerent, uterentur. *M. du S.*

60. Θεσμόπολις] In vivis, cum haec ſcriberentur, eſſe deſierat. Eundem nominat in *Gallo* c. 10. & in Ἐρμ. c. 9. & ſeqq. graphice depingit. Vide notas ad c. 11. *M. du S.*

63. Ἀνέλκιστον] Conf. infra *Peregr.* c. 25. f. *M. du S.*

65. Δεῆσαν] *Cum oporteret.* *J. Br.*

69. Πεπιτιλωμένων τὰ σκέλη] *Athen.* lib. 12. Alexis, ex quo Lucian. hoc loco, ut patet poſtea.

Ὁρᾷς δὲ πιτιλοκοπούμενον τὸν ἅ
Ευριπίδην.

Dixi ad illud *Petron.* Salamandra. Sic pag. 554. ubi peſſime interpr. *qui crura totumque corpus unguento ſolebant perungere.* verte ut hic *Eraſm.* *J. B.*

Πεπιτιλωμένων] Jubet Bourdelotius cum Eraſmo vertere, *picatis cruribus*; & nos, ut ſolet, ad *Petronium* amandat. Ego vero cui *Bourdelotii Petronius* ad manum non eſt, aut, ſi eſſet, vix totum evolverem, ut rem tantillam anquirerem, malo, *depilatis cruribus*; non enim picatis cruribus foras credo prodituros; ſed domi ut depilarent dropace, quae ex pice & oleo conſtabat, molles iſti utebantur. Hinc in eam rem uſurpatum, quod in Δημων. loco ab eo laudato legitur, ἀμπακιδῶσαι. Confer *Rhet.* c. 23. *M. du S.*

70. Διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν . . . . ἦγε] Nequaquam ſignificat ἀφ' τιμῆς ἄγειν τινὰ, *honoris gratia aliquem ſecum ducere*; uti putavit Interpres (Edit. *Par.* & *Salm.*) ſed *aliquem in honore & pretio habere, colere & honorare.* Quemadmodum δι' ἐπαίνων ἄγειν apud *Aelian.* Hiſt. An. XIV. 29. *H. V.*

72. Χελιδόνιον γε καλεῖσθαι] Sic Cleopatrae cinaedus Χελιδών. *Suidas* in Κίναιδα. *Th. M.*

τῦτο τοίνυν πρῶτον ἠλίκον, [a] σκυθρωπῷ καὶ γέροντι ἀνδρὶ καὶ πολιῷ τὸ γένειον (οἶδα δὲ ὡς βαθὺν πώγωνα καὶ σεμνὸν ὁ Θεσμόπολις εἶχε) καὶ [b] παρακαθίζειν φύκει ἐντετριμμένον, καὶ ὑπογεγραμμένον τὰς ὀφθαλμούς, καὶ διαστραλευμένον τὸ βλέμμα, καὶ τὴν τράχηλον ἐπικεκλασμένον, καὶ χελιδόνα, μὰ Δί', ἀλλὰ γύπα τινὰ περιτετιλμένον καὶ πώγωνα τὰ πλευρά· καὶ εἴγε μὴ πολλὰ δεηθῆναι αὐτῦ, καὶ τὴν κεκρύφαλον ἔχοντα, ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἂν [c] συγκαθέζεσθαι. τὰ δ' ἓν ἄλλα, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν μυρίας τὰς [d] ἀνδίας ἀναχέας, ὑπάρδοντα, καὶ [e] τερετίζοντος· εἰ δὲ μὴ ἐπεῖχεν αὐτὸς, ἴσως ἂν καὶ ὀρχημένη ἐπὶ τὴν ἀπήνην. ἕτερον δ' ἦν τι καὶ τοιῦτον αὐτῷ προσλαχθῆναι.

Καλέσασα γὰρ αὐτὸν ἡ γυνὴ, Θεσμόπολι, φησὶν, ἔτως ὄναιο, χάριν μικρὰν αἰτήσῃ, δός, μηδὲν ἀνήκεστον, μηδ' ὅπως ἐπὶ πλεῖον σε [f] δείσομαι περιμένας. καὶ δὲ, ὅσῳ εἰκὸς ἦν, ὑποχομένῳ πάντα πράξειν, δέομαί σε τῦτ', ἔφη, χρηστὸν ὁρῶσά σε, καὶ ἐπιμελῆ, καὶ φιλόοργον, τὴν κύνα ἣν οἶδα τὴν Μυρρίνην, ἀναλαβὼν ἐς τὸ ὄχημα, φύλαττέ μοι, καὶ ἐπιμελῦ, ὅπως μηδενὸς ἐνδεὴς ἔσται· τῦτο, c. M.

mum quale est? Tetrico & seni viro, & cano mento, (nosti vero quam prolixam barbam & venerabilem Thesmopolis habuerit) adsidere infucatum, & pictis genis, & natantibus oculis, & fracta cervice, non hirundinem sane, *(quae nominis illius vis est)* sed vulturem quemdam vulsis barbae pennis! Et nisi multum deprecatus esset, etiam caput flammeo tectum habentem ait fuisse adsessurum: se ergo tum caeteras sexcentas in illa via molestias sustinuisse, cantillante illo & minuriente, qui nisi ipse retinuisset, forte & jam in ipso plaustro esset saltaturus? Verum injunctum sibi etiam aliud hujuscemodi.

34. Vocans enim illum mulier, da mihi inquit hanc veniam Thesmopoli, sic fortunatus sis! magnam quidem, petenti nihil contradicens, nec exspecta, ut diutius te rogem: illo vero, quod facile credas, pollicito se facturum omnia; hoc, inquit, te rogo, quae benignum te videam, & diligentem, & a natura factum ad amorem; canem quam nosti, Myrrhinam, receptam in vehiculum custodi mihi, & curam illius gere, ne qua re indigeat, uterum enim gerit

[a] Σκυθρωπῷ] Σκυθρωπὸν Fl. male. Prius recte Edd. & M. [b] Παρακαθίζειν] Sic *J.* & Codd. W. P. L. Edd. vero *P. B2. H.* Fl. & *S.* Παρακαθίζεσθαι. [c] Συγκαθίζεσθαι] Sic *J. P. H. S.* Fr. Συγκαθίζεσθαι W. & Fl. [d] Ἀνδίας] Ἀηδίας M. [e] Τερετίζοντος] Sic W. Τερετίζοντος male Edd. omnes. [f] Δείσομαι] Sic Edd. & M. Δεήσομαι *B2.* [g] Μυρρίνην] Litera M. quadrata recte *B2.* & *P.* μυρρ. litera minore *J. H. S.*

76. Παρακαθίζειν] W. P. L. & Ed. *Junt.* In reliquis ὠθίζεσθαι. *M. du S.*

77. Διαστραλευμένον] Sic iterum infra Ῥητ. c. 11. *M. du S.*

81. Δεηθῆναι] Absque Codicum ope hanc vocem emendare nolui; sed corruptam esse, cuivis manifestum est. *M. du S.*

Δεηθῆναι αὐτῦ] Δεήθητι αὐτῦ in suo exemplari legebat *Brod.* Misc. IX. 13. p. 67. Et corrigere jubebat δέηθη αὐτῦ. merito quidem; verum quum ego δεηθῆναι constanter scriptum invenerim, ista emendatione jam nihil opus esse arbitror. *J. F. R.*

85. Τερετίζοντος] Sic scribendum, non, ut vulgo fit, duplici τ. Sic etiam scriptum in W. Cod. *M. du S.*

87. Αὐτῷ] Forsan rursus αὐτῷ legendum quis malit, ut saepe alibi, non tamen mutavi, quia hic non necessarium videbatur, licet latine recte vertatur *sibi*; nam sequitur mox αὐτὸν de eadem persona, quod recte se habet, quia ipse loquens non directe inducitur; sed alius ejus loco narrat. Sapienti sat. *J. F. R.*

89. Οὕτως ὄναιο] *Sic prospere tibi contingant omnia. sic te Dii bene adjuvent.* *J. Br.*

Οὕτως ὄναιο] Idem Icarom. & alibi. Et Latini sic dicunt. Interpretes *Horat.* ad Od. 3, lib. 1. & *Martial.* ad Epig. 6. lib. 5. *J. B.*

Ibid. Χάριν μικρὰν αἰτούσῃ δός] *Hoc mihi age; te petenti beneficium impartire.* *J. Br.*

96. Μυρρίνην] Ad initium hujus capitis in margine Codicis M. exstat hoc Scholium a recentiore, quam reliqua, manu. Ὁ καλὸς κ' ἀγαθὸς Λουκιανὸς ὁ πάντας καλῶς ἐλέγξας & πάντων τὰ ἤθη παιδεύσας ἄτιμος μένει ἐν Καλαβρίᾳ. Quod & per se futile cum sit, nec quo referendum, sciam, inter alia scholia edendum non duxi, nec prorsus reticere volui. *M. du S.*

Μυρ-

rit misera, & prope abest a partu: execrabiles autem illi & immorigeri servi, ne mei quidem ipsius, tantum abest, ut illius, ullam rationem habent in via. Ne putes igitur te mediocriter de me mereri, si caniculam, de qua tantum laborem, suavissimamque mihi servaveris. Pollicetur Thesmopolis simpliciter ita & tantum non cum lacrimis petenti. Res autem ridicula omnino, canicula de veste sub ipsam barbam prospiciens, parva, & saepe ipsum perringens, (etiamsi illud quidem non addidit Thesmopolis) & minuta voce ganniens, (tales enim sunt Melitenses illae caniculae) & mentum philosophi circumlambens in primis si quid pridiani juris in illo haereret. Et Cinaedus, assessor, qui alioqui non indocta dicta in caeteros jacere in convivio solet, cum in Thesmopolin laxaret dicacitatem, de Thesmopolide, inquit, hoc solum habeo quod dicam, illum pro Stoico jam Cynicum nobis factum. Caniculam igitur etiam peperisse in pallio Thesmopolidis audivi.

35. Sic ad delicias vel ad contumeliam potius abutuntur suis familiaribus, quos paullatim mansuetos & patientes injuriae faciunt. Novi ego etiam rhetora quemdam

βαρύνει· γὼ ἡ ἀθλία ϯ γαστέρα, ϗ χεδὸν ὡς Ἰόβιτερξ ἐστίν· οἱ δὲ κατάρλοι οὗτοι, ϗ ἀπειθεῖς οἰκέται, οὐχ ὅπως ὀνείνης, ἀλλ' οὐδ' ἐμοῦ αὐτῆς πολὺν ποιοῦνται λόγον ἐν ταῖς ὁδοῖς. μὴ τοίνυν τι σμικρὸν οἰηθῇς εὐποιήσειν με, τὸ πολὺν σοι σπουδαστόν μοι, ϗ ἥδιστον κυνίδιον διαφυλάξας. ὑπέσχετο ὁ Θεσμόπολις, πολλὰ ἱκετευούσης, ϗ μονονουχὶ ϗ δακρυούσης. τὸ δὲ πρᾶγμα, παγγέλοιον ἦν, κυνίδιον ὀν ϗ ἱματίῳ προκύπτον μικρὸν ὑπὸ ϯ πώγωνα, ϗ καλιβρῆσαν πολλάκις, εἰ ϗ μὴ ταῦτα ὁ Θεσμόπολις προσετίθει, ϗ βαῦζον λεπτῇ τῇ φωνῇ (τοιαῦτα γὼ τὰ Μελιταῖα) ϗ τὸ γένειον ϯ φιλοσόφου ἐλιχμώμενον, μάλιστα εἴ τι ϯ χθιζὸν αὐτῷ ζωμῷ ἐγκαλεμέμικτο. ϗ ὁ κιναιδὸς, ὁ ξυνέδρος, οὐκ ἀμέσως ποτὲ ϗ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμποσίῳ ἀποσκώπτων, ἐπειδὴ πολὺ ϗ ὑπὲρ ϯ Θεσμόπολιν καθῆκε τὸ σκῶμμα· τῷ δὲ Θεσμοπολίδου, ἔφη, τοῦτο μόνον εἰπεῖν ἔχω, ὅτι ἀντὶ Στωϊκοῦ ἤδη Κυνικὸς ἡμῖν γεγένηται. τὸ δ' ὂν κυνίδιον, ϗ τελοκέναι ἐν τῷ τρίβωνι ϯ τοῦ Θεσμοπολίδου ἐπιθύμει.

Ταῦτα ἐλπυφῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι τοῖς ξυνοῦσι, ϗ μικρὸν αὐτοὺς χειρόηθεις τῷ ὕβρει ἀδαπανήτους ποιούμενοι. οἶδα δ' ἐγὼ ϗ ῥήτορα ϯ

[χαὶ add. Z.]

[b] Ὁ κιναιδὸς] Ὁ γε κιν. M. [i] Τοῦ Θεσμ.] Τῷ τοῦ Θεσμ. M. Sed vulgatam servant Edd. omnes.

Μυρρίνην] Non adnotassem variationem Editionum inter *μυρρίνην* & *Μυρρίνην*, nisi *Soulii* diligentiae ostentandae causa facerem; nam nimis notum est Mss. & Edd. antiquas raro nomina propria literis majusculis initialibus distinguere; ita mox Μελιταῖα versus fin. hujus cap. quoque scriptum erat *μελιταῖα*. Quare in adnotandis hujusmodi minutiis posthaec parciores erimus, nisi ubi necessitas urgeat, ut c. seq. v. *καρχάρου*. *J. F. B.*

11. *Βαῦζον*] Hanc vocem attigi ad principium *Petron.* *J. B.*

12. *Τὰ μελιταῖα*] Hujusmodi enim sunt Melitaei canes. Erasm. in proverb. *Melitaeus catulus.* *J. Br.*

Ibid. Μελιταῖα] Haec vox a prioribus interpretibus non fuit intellecta. *Canes* erant ex *Melita* insula; uti hodie ab Hispania matronarum nostrarum catulis nomen inditum est. Eam autem insulam, unde canes habebant, aliam esse a nostra *Maltha*, *Scaliger* docet ex *Plinio*; in fine L. III. c. 26. Vid. *notas ad Euseb. Chron.* p. 223. Insula est oræ Dalmaticae adjacens, quae hodie *Meleda* dicitur. Sed vid. etiam *Strab.* p. 277. qui ex altera *Melita* catulos illos petitos fuisse disertis verbis ait. *Theophr.* in *Charact.* c. κ. *μικροφιλοτιμίας* monumentum ejusmodi cani exstructum memorat, hac inscriptione, ΚΥΝΟΣ ΜΕΛΙΤΑΙΟΥ. Cujus vanitatis exstat nuperum etiam exemplum, *foli* Parisiis dedicatum monumentum. Nominat iterum noster *Φιλοψ.* c. 27. & *Συμπ.* c. 19. Meminit etiam *Diogenes* apud *Laërt.* p. 151. A. & *Æsop.* f. 88. *M. du S.*

15. *Οὐκ ἀμέσως ποτὲ ἐ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμποσίῳ ἀποσκώπτων*] Benedictus, *nunquam insultse alios etiam . . . dicterii petens.* Conjungit separanda, & hinc vehementer torquet Lucianum. Melior Erasmus, *quum non insultse super convivium dicteria quadam jecisset in eos qui aderant.* Sic enim debet,

τ' [a] καρχάρων ὄπι [b] τῷ δείπνῳ κελευθέντα, μελετήσαντα, μὰ τὸν Δί', οὐκ ἀπαιδεύτως, ἀλλὰ πάνυ στορῶς καὶ ξυγκεκροτημένως· ἐπηνεῖτο γὰρ μέλαξυ πινόντων, οὐ πρὸς ὕδωρ μεμελημένον, ἀλλὰ πρὸς οἶνον [c] ἀμφορέα λέγων. καὶ τοῦτο ὑποσῆναι τὸ τόλμημα ὀπὶ ἑξακοσίαις δραχμαῖς ἐλέγετο. ταῦτα μὲν οὖν ἴσως μέτρια. ἢν δὲ ποιητικὸς αὐτὸς, ἢ συγγραφικὸς ὁ πλούσιος ᾖ, ἐπὶ τὸ δεῖπνον τὰ αὑτοῦ ῥαψῳδῶν, τότε καὶ μάλιστα ἐξαρρᾶγῆναι χρὴ, ἐπαινοῦντα [d] καὶ κολακεύοντα, καὶ τρόπους ἐπαίνων καινοτέρους ὑπονοοῦντα. [εἰσὶ δ' οἱ καὶ κάλλει θαυμάζεσθαι ἐθέλουσι. καὶ δεῖ Ἀδώνιδας αὐτοὺς, καὶ Ὑακίνθους ἀκούειν, σπήχεως ἐνίοτε τὸ ῥῖνα ἔχοντας.] σὺ δ' οὖν [e] ἐὰν μὴ ἐπαινῇς, ἐς τὰς λιθολομίας τὰς Διονυσίου εὐθὺς ἀφίξῃ, ὡς καὶ φθονῶν, καὶ ὑπιβουλεύων αὐτῷ. χρὴ δὲ καὶ σοφοὺς καὶ ῥήτορας εἶναι αὐτούς· κἂν εἴ τι σολοικίσαντες τύχωσιν, αὐτὸ [f] τὸ τῆς Ἀτθικῆς καὶ τοῦ Ὑμηττοῦ μεστοὺς δοκεῖν τοὺς

de asperis illis jussum in coena declamare, non inerudite profecto, sed vehementer & concinne: laudabatur igitur inter pocula, qui non ad aquam demensam diceret, sed ad vini amphoram; dicebatur autem pro ducentis illam rem drachmis ausus esse. Si vero dives ipse vel poëticam adfectet laudem vel historicam, qui in convivio sua recitet, tum maxime est, ubi rumpatur aliquis laudando, adulando, modis laudandi novis excogitandis. Sunt vero qui etiam pulchritudinis nomine admirationi esse postulant, quos Adonidas, vel Hyacinthos audire oportet, cubitalem licet nasum interdum habeant. Tu vero si non laudes, ilicet in Dionysii lautumias venies, utpote qui invideas ipsi & insidieris. Oportet autem doctos esse ipsos & rhetoras, & licet soloecismos committant, Atticae tamen & Hymetti plenos videri illorum sermones,

a Καρχάρων] Sic omnes Edd. καρχάρων *Palm.* litera minore. b Τῷ δείπνῳ] Τὸν δεῖπνον L. c Ἀμφορέα] Ἀμφορέας W. d Καὶ κολακεύοντα] Καὶ deest in *S.* Adest in reliquis & in W. e Ἐὰν] Ἂν M. f Τὸ] Τοῦτο margo *AIW.*

quum aliquando non insulse jocatus esset. *J.G.*

26. Τῶν καρχάρων] Malim τὸ κάρπαρον. *J.Br.* Misc. IX. 13. p. 67. ita scribit, male quod ad orthographiam, non inepte, quod ad casum; nam sic vehementius convicium uni illi fit rhetori. Sed vulgata stare potest, intelligitur enim ὄνα, ut *Dial. mort.* IX. §. 2. μακαρίζω αὐτῶν. *Aristoph.* Pl. 345. εἰ μὴ τὸ φίλον. *J.F.R.*

Τῶν Καρχάρων] Sic vertit *Erasmus*; nimirum putavit *Carcharos* fuisse populos ita vocatos, vel gentem forte Athenis degentem, ut Eumolpidæ, Phoenices, Eteobutadæ. At longe a veritate aberravit doctissimus ille vir. Legendum est sine majuscula καρχάρων, & interpretandum *mordacium*, *asperorum*, *exertos dentes habentium*; nam κάρχαρος nihil aliud est, quam καρχαροδὼς. Sed ex hoc loco & aliis, quos jam superius notavi, conjicio *Erasmum* adhuc juvenem & nondum Græcæ linguæ satis callentem hanc versionem aggressum fuisse: nam sæpe peccat ejus dialecti ignoratione. *J.P.* a *G.*

Ibid. Καρχάρων] Καρχ. litera minuscula initiali edendum curavi, *Palmerio* adsentiens, & *Hesychio* ita scribenti: κάρχαροι οἱ ἔγκαιοι ὀδόντες τραχεῖς τε καὶ ὀδόντες ὀξεῖς. Sed quia omnes Edd. habebant Καρχάρων litera majori initiali, ut dicimus, facile in errorem potuit duci Erasmus. *J.F.R.*

29. Οὐ πρὸς ὕδωρ] Eorum more, qui in judiciis olim ad clepsydram dicebant. *J.Br.*

Ibid. Πρὸς ὕδωρ μ.] Solebant enim, ea aetate, Rhetores orationum suarum tempus clepsydris metiri, quod etiamnum a multis sacris concionatoribus apud varias Europæ gentes observatur, eo tamen discrimine, quod nostræ *arenæ*, veterum clepsydræ (quod & etymon docet) *aquæ* tempus metiebantur. Vid. supra not. ad Ἀνάχ. c. 24. *M. du S.*

31. Τοῦτο ὑποσῆναι] Syncera lectio: ὑποσῆναι. *Brod. l.* saepe cit. Sed ita, ut jussit, jam expressum est in omnibus Edd. *J.F.R.*

Ibid. Ἐπὶ ἑξακοσίαις δραχμαῖς] Ea summa sex libras Anglicanas cum dimidia efficit; Gallicas veteres ad octoginta, hodiernae enim adeo in dies mutantur, ut nemo, quid efficiant, nisi necessitate coactus, anquirere curet. *M. du S.*

35. Διαῤῥαγῆναι] *Clamore disrumpi.* (διῤῥαγῆναι legebatur in *miscel.*) *J.Br.*

39. Ἀκούειν] Prorsus ut Latini, *audire* pro nominari. Ita & *bene audire* Epict. Sent. 7. καλῶς ἀκούειν. Noster in *Prometh.* ipso principio οὐδ' ἀναίνομαι πλατυπλάτους ἀκούειν, plura simil. Cl. *Jens.* Lectt. Luc. p. 272. seq. ubi multas dictiones Graecis & Latinis commu-

nes, & legem esse in posterum ita dicendi.

36. Quamquam tolerabilia forte videantur, quae viri faciunt. Mulieres vero, nam hae quoque nunc adfectant habere quosdam eruditos, mercede interposita sibi familiares, & lecticam adsectantes, quandoquidem unum hoc inter reliqua ornamenta illis videtur, si dicantur eruditae esse & philosophae, & carmina faciant non multum inferiora Sapphicis: propter haec igitur mulieres ipsae quoque mercenarios circumducunt Rhetores, & Grammaticos, & Philosophos. Audiunt vero illos interdum, quod ipsum quoque ridiculum, vel dum ornantur, & comas disponi sibi curant, vel in coena adeo: neque enim aliud ipsis otium suppetit. Saepe vero dum Philosophus aliquid disputat, accedens ancilla a moecho tabellas tradit: at illi de temperan-

λόγους, καὶ νόμον εἶναι τὸ λοιπὸν οὕτω λέγειν.

Καίτοι φορητὰ ἴσως τὰ τῶν ἀνδρῶν. αἱ δὲ ὦν γυναῖκες (καὶ γὰρ αὗ καὶ τόδε ὑπὸ τῶν [illegible] ἔχειν σπουδάζεσθαι, τὸ εἶναί τινας αὐταῖς [illegible] παιδευμένους, μισθῷ ὑποσελεῖς ξυνέντας, καὶ τῷ Φορείῳ παρεπομένους) ἐν γάρ τι καὶ τοῦτο τῶν ἄλλων κ καλλωπισμάτων αὐταῖς δοκεῖ, ἢν λέγῃ), ὡς πεπαιδευμέναι τέ εἰσι, καὶ φιλόσοφοι, καὶ ποιοῦσιν ἄσματα οὐ πολὺ τῶν Σαπφοῦς ὑποδεέστερα. καὶ ἅμα δὴ ταῦτα, μισθωτοὺς καὶ αὗται περιάγουσῃ ῥήτορας, καὶ γραμματικούς, καὶ φιλοσόφους· ἀκροῶνται δ' αὐτῶν πομπίκα (γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο) ἤτοι μέλλουσαι κοσμεῖσθαι, καὶ τὰς κόμας ι περιπλέκομέναι, ἢ ἅμα τὸ δεῖπνον· ἄλλοθι γὰρ οὐκ ἄγουσι σχολήν. πολλάκις δὲ καὶ μέσου τοῦ φιλοσόφου τι διεξιόντος, ἡ ἄκρα προσελθοῦσα, ἔρρεξε ἅμα τῷ μοιχῷ κ γραμματίον· οἱ δὲ οἱ

ἐπομένας C.M.

παρακλεκ. C.M.

προσπαρελθοῦσα C.M.

g Καλλωπ.] Sic recte Edd. P. Fl. S. B2. H. Fr. item M. & S. Junt. sola male καλλοπ. h Κοσμούμεναι] Sic recte Edd. omnes. Κομμούμεναι male Mſ. W. & B. i Περιπλεκόμεναι] Παραπλεκόμεναι M. k Γραμματίον] Γραμματεῖον W.

munes collegit. J.F.R.

40. Πήχεως ἐνίοτε τὴν ῥῖνα ἔχοντας] En delicias interpretum. Benedictus, *si nares cubitali magnitudine amplas habeant*. Erasmus, *si illis naris nonnunquam cubitali hiet specu*. Ubi tantam auxesin? & cur malunt de nare & naribus, quam nasum appellare? Sane quum in *Hermotimo* dicit ἀκίτφαγεν αὐτῷ τὴν ῥῖνα ὁ γέρων, adhibent nasum. Et quum simpliciter de casu narium aliquid dicunt, ut si quid per illas fluxerit, *Lucianus* certe potuit & maluit dicere αἷμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυὲν, initio *conscrib. hist.* Sed ut nunc ῥὶν, ita etiam πῆχυς in *Luciano* iisdem risum praebere debuit. Nam in dialogo *Veneris & Cupidinis*, quum scriberet ex Veneris ore *Lucianus*, οἱ Κορύβαντές δὲ, ὁ μὲ αὐτῶν τέμνεται ξίφει τὸν πῆχυν Latine dixit Erasmus, *Corybantum alius suum ipse penem ense defecat. Benedictus* eadem, nisi quod *resecat*, ut apparet ex Salmuriensi & hac editione. Adeo illis obhaesit vexatio Attios, ut Deliacos fecerint quoque Corybantas. An miseri non recordabantur Prudentii de eodem collegio? *Cultrum in lacertos exserit fanaticus Sectisque Matrem brachiis placat Deum*. Eademque apud alios. Certe hoc tempus talia non decent; & laudabilius fecissent *cubitum* simpliciter interpretantes. J.G.

41. Ἐς τὰς λιθοτομίας] *In lapicidinas Dionysiacas*. Meminit hujus carceris insignis a Dionysio exstructi *Cic.* Act. 7. in Verr. *Plaut.* in Capt. & *Liv.* G.C.

Ἐς τὰς λιθοτομίας] Τὰς Διονυσίου λατομίας dicit *Athen.* c. 3. lib. 2. Jun. in Adag. Turn. cap. 16. li. 22. lautumias vult legi, dico alibi. J.B.

Ibid. Λιθοτομίας Δ.] Historiam Philoxeni respicit, de qua fusius Ἀπαιδ. c. 15. M.duS.

Λιθοτομίας] Philoxeni contubernalis futurus versiculos tyranni laudare recusantis. J.M.G.

Ibid. Τὰς Διονύσου λιθομίας] *Syracusanas Dionysii tyranni Latomias*, Philoxeni poetae exemplo *J. Brod.* Misc. IX. 13. f. Ecce rursus quam malam Graecam lectionem expresserit; nam haec vitia typothetica non esse credo, quia & alibi Διονύσου male pro Διονυσίου legebatur, ut supra jam monuit Clar. *Jens.* Hic vero ubique vera lectio erat expressa. Sed alius est *Dionysius* tyrannus, alius Διόνυσος *Bacchus*, vel herus ille Xanthiae, de quo *Jens.* ad vit. auct. c. 6. J.F.R.

51. Μισθῷ ὑποσελεῖς] Conf. supra c. 10. M.duS.

60. Κοσμούμεναι] Mſ. κομμουμεναι, male, nam sequitur τὰς κόμας περιπλεκόμεναι: etietque διὰ τὸ αὐτό. J.B.

63. Ἡ ἄκρα] *Ancilla*. Sic *Dromo* & *Xanthias* pro servis usurpantur. J.Br.

Ἡ ἄκρα] *Serva Hesych.* ἄκρα, δούλη, παλλακή. Dictio quae saepe corrumpitur, ut docco alibi. J.B.

69. Πα-

περὶ σωφροσύνης ἐκεῖνοι λόγοι, ἑστᾶσι περιμένοντες ἕστ' ἂν ἐκείνη ἀλιγράψασα τῷ μοιχῷ, ἐπαναδράμῃ πρὸς τὴν ἀκρόασιν.

tia sermones insistunt, exspectantque, dum illa moecho postquam rescripserit, ad auditionem redeat.

Ἐπειδὰν δὲ πολὺ μακρῷ τῷ χρόνῳ Κρονίων ἢ Παναθηναίων ἐπιστάντων, πέμπηταί τί σοι ἐφεστρίδιον ἄθλιον, ἢ χιτώνιον ὑπόσαθρον, ἐνταῦθα μάλιστα πολλὴν δεῖ τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ πομπήν. καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθὺς [a] ἔτι σκεπτομένου τοῦ δεσπότου, προδραμὼν καὶ προμηνύσας, ἀπέρχεται, μισθὸν οὐκ ὀλίγον τὴν ἀγγελίαν προσλαβών. ἔωθεν δὲ τρισκαίδεκα ἥκουσι κομίζοντες, ἕκαστος ὡς πολλὰ εἰπὼν καὶ ὡς ὑπὲρ

37. Cum vero longo post tempore aliquando Saturnalibus instantibus vel Panathenaicis, mittitur tibi amiculum miserum aut tunica fere putris, tunc maxime multam instituti magnamque pompam oportet. Et primus quidem, qui deliberante domino illud sublegit, praecurrens & indicans, non parvo ablato nuntii praemio, redit. Mane vero tredecim veniunt ferentes munus, quorum unusquisque, ut multa dixerit, ut

a Ἔτι σκεπτομένου] Sic L. & G. Ἐπισκεπτομένου P. Ἐπισκεπτομένου Edd. omnes.

27. Ἐφεστρίδιον] Μανδύαν τινὰ. ἄμειτον δὲ κεκρύφαλον τοῦτο. V.

69. Παναθηναίων] Quid Romae *Panathenaea*? M. du S.

70. Ἐφεστρίδιον ἄθλιον] Dixere Persii Interpretes ad illud:

Scis comitem horridulum trita donare lacerna.

Mſ. Regius ad hunc locum μανδύαν τινὰ ἄμειτον δὲ κεκρύφαλον τοῦτο. leg. *Casaub.* fin. lib. 6. Anim. ad Athen. *Hesych.* & *Suid.* verbo χειρόμακτρον. J. B.

Ἐφεστρίδιον] Interpretatur *Erasmus* ἐφεστρίδιον *umbellam*, ut umbella Graece σκίαρον dicitur. Debebat vertere *amiculum*, *panulam*, vel tale quid. J. P. a G.

72. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος] Nullus dubito ex eodem codice refingendum esse καὶ ὁ μὲν πρῶτος εὐθὺς, ἔτι σκεπτομένου τοῦ δεσπότου, προδραμὼν καὶ προμηνύσας ἀπέρχεται. *Et primus quidem illico, etiamnum cunctantem dominum audiens, praecurrens ante alios nuncias.* Vulgo, καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθὺς ἐπισκεπτομένου τοῦ δεσπότου, προδραμών. Vertunt: *ac primus quidem, qui statim id facere destinantem subauscultarit dominum, praecurrit, priorque monet.* σκέπτομαι est cunctor, dubito. unde σκεπτικοὶ qui de omnibus dubitabant. J. G. G.

73. Ἔτι σκεπτ.] Ἔτι σκεπτομένου in G. & L. legitur, quod merito viro summo placuit, utpote quod corruptae vulgatae ἐπισκεπτομένου medicinam afferre commodissime visum sit. *Cod.* P. aliam scripturam exhibet, quam olim sequebar, nempe ἐπισκηπτομένου, quia vocem ἐπισκήπτω vel ἐπισκήπτομαι *de mandantibus* eleganter usurpari, vel Lexica ipsa satis docent; Adi tamen nos ad *Catapl.* 8. ubi de ea plura. *mandatum* autem hic intelligi commode posse, *munus* quo nuntius mox donatur, satis evincit. Nunc autem ἔτι σκεπτομένου magis probo. Vox ἐπισκέπτομαι pro *cunctor* apud *Aristotelem* frequens, *Eth. Nic.* p. m. 4. C. 20. A. 120. C. Sic noster etiam usurpat simplex σκέπτομαι Ἐκ. β. c. 10. Δίμοιρ. c. 57. Ἐρμ. c. 50. & 73. M. du S.

Ἐπισκεπτομένου] Quid si ἐπισκηψαμένου jubente, & mandante familiae. J. M. G.

76. Κομίζοντες] *Pallium deferentes.* J. Br.

77. Πολλὰ εἰπὼν] *Multos de te apud dominum sermones fecit.* J. Br.

78. Καὶ ὡς ἐπιτραπῆς] *Utque, cum id arbitrio ejus permissum esset, ut quod vellet indumentum ad te deferret.* J. Br.

Καὶ ὡς ἐπιτραπῆς τὸ κάλλιον ἐπιλέξατο δισξίων] Perperam Erasmus, *quemadmodum adhortans commodiora subjecerit.* Concinnius Benedictus, *ut sibi dato arbitrio commodiora subjecerit*, etsi posteriora haec fint singularia. Certe clarius & simplicius verti poterat debebatque, ut adscripsit pater, *cum ei commissum esset negotium, pulchriorem* vel *optimum vestem elegerit.* In *Nigrino.* αἱ τῶν πόλεων ἐπιτετραμμένοι. In *Apologia* hujus dialogi. εἰ φαῦλα ἐπιλέξῃ, εἰ τὰ ἐλάττονα γίγνοιτο, ἀλλ' ἐπιτραπῇς ἐπιτραπῆναι. In modo *Conscrib. histor.* καὶ πρόγμασι χρήσασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπείη. Et alibi usitatissima est loquutio. J. G.

Ibid. Τὸ κάλλιον ἐπιλέξατο] *Optimam tibi delegit.* J. Br.

79. Διδοὺς] *Commemorans.* J. Br.

80. Λαβόντες] *Aliquot a te extortis assibus.* J. Br.

Ibid. Βρυθυόμενος] Narrat Noster quemadmodum, si *Mercede Conductus* festis diebus donativum aliquod pusillum ab Domino accipiat, etiam munuscula oporteat dare iis, qui donativum istud ei apportent; quorum aviditas habendi vix satiari queat, quique quantumcumque accipiant, aegro animo discedant. ἕκαστος δ', ἂν, inquit, ἀπαλλάττηται λαβόντος, ἔτι ἐβρυθύμησε, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. *Omnes itaque aliquo accepto*

ut monuerit, ut dato sibi negotio pulcherrimum elegerit, commemorat. Omnes igitur cum munusculo abeunt, insuper cum fastidio quodam murmurant, quod plura non dederis.

38. Merces ipsa *minutatim tibi solvitur*, obolis binis aut quaternis, si petas, gravis videris ac molestus. Ut igitur accipias adulandum primo ipsi & supplicandum; colendus autem etiam est dispensator, quod aliud culturae genus est; nec vero negligendus consiliarius & amicus. Porro quod accipis jam debebatur vestiario aut medico, aut sutori cuidam. Munera igitur illa non munera & nullius utilitatis.

μικρὰ, καὶ ὡς ὑπὸτραπεὶς, τὸ κάλλιον ἐπιλέξαιο διεξιών· ἄπαντες δ' ἂν ἀπαλλάττοιντο θλαδόντες, ἔτι καὶ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας.

Ὁ μὲν γὰρ μισθὸς αὐτὸς, κἂν δύο ὀβολοὺς ἢ τέτταρας. καὶ βαρὺς αἰτῆσαι σὺ, καὶ ὀχληρὸς δοκεῖς. ἵνα δ' ἂν λάβῃς, κολακευτέος μὲν αὐτὸς, καὶ ἱκετευτέος· θεραπευτέος δὲ καὶ ὁ οἰκονόμος. ἔστι μὲν καὶ ἄλλος θεραπείας τρόπος. οὐκ ἀμελητέος δὲ οὐδ' ὁ ξύμβουλος καὶ φίλος. καὶ τὸ λοιπὸν, ἤδη προσοφείλεται ἰμαλιοκαπήλῳ, ἢ ἰατρῷ, ἢ σκυτοτόμῳ τινί. ἄδωρα ἂν σοι τὰ δῶρα, καὶ ἀνάρπαστα.

Πο-

b Ἢ] Sic recte P. & L. καὶ Edd. c Ἄλλος . . τρόπος] Ἄλλον τρόπον margo *Aldi*. d Ξύμβουλος] Ξύμβολος male *S.* Ceterae recte ut edidimus. e Ἤδη] Ὁ ἤδη Ex. Fl. f Ἄδωρα] Sic recte *Coll.* & *Gron.* Edd. omnes male ἄωρα.

80. Βρενθυόμενοι] Ἀλαζονευόμενοι ἢ λυπούμενοι ἢ δυχεραίνοντες. βρίνθων δὲ μῦρον τὸ πραχίον, οἱ δὲ ἄνθινον μῦρον. καλεῖται καὶ ὄρνεόν τι βρίνθος, ὃ ἔνιοι κόσσυφον καλοῦσι. *V.*

κόσσυφον] Legē κόσσυφον. *M. du S.*

90. Ἄδωρα ἂν σοι τὰ δῶρα] Γρ. ἄωρα, Ex Sophoclis Ajace (v. 675.) *G. M. du S.*

cepto discedunt, insuper murmurantes, quod non plura dederis. Ad vocem βρενθυόμενοι ita Scholiastes, Ἀλαζονευόμενοι ἢ λυπαίμενοι καὶ δυχεραίνοντες. βρίνθων δὲ μῦρον τὸ πραχίον. οἱ δὲ ἄνθινον μῦρον. καλεῖται δ' ὄρνεόν τι βρίνθος, ὃ ἔνιοι κόσσυφον καλοῦσι. Scholiastae haec verba sunt, uno alteroque excepto, eadem plane, quae habet Etymologici Magni Auctor; quibus & conveniunt fere, quae habet in ea voce *Hesychius*: sed quum apud *Hesychium* juxta & *Helladium* in Chrestomathia pag. 14. editionis cum notis Meursii, legatur Βρίνθιον, dubium utrum apud *Helladium*, & *Hesychium* atque in Etymologico Magno (ubi nunc Βρίνθιον, nunc in plurali Βρίνθια, scribitur) sit ex hoc Luciani Scholiasta rescribendum βρίνθων an vero apud hunc, ut & in Etymologico ex *Hesychio* βρίνθιον emendari debeat. Certe priori sententiae videtur τὸ βρενθύεσθαι inde deductum favere. Porro & ex *Hesychio*, & *Etymologico* apud Scholiasten pro κόσσυφον lege κόσσυφον. Apud *Hesychium* quoque, ubi legitur, Βρίνθιον, μῦρόν τι ἀπὸ Βάκχιος, &c. sciendum apud Etymologici Auctorem scribi βάκχιος, & ex adjecto ibi articulo ἡ, patet fuisse feminam. Uter recte scriptum hoc nomen habet? Sequitur iterum apud *Hesychium*, Βρίνθος ὁ τύμβος λίγυλλαι hic quidam pro τύμβος conjiciunt θυμός. Sed verior est haud dubie *H. Stephani* sententia, emendantis τύφος. Recte enim ut βρενθύεσθαι per ἀλαζονεύεσθαι, μεγαλοφρονεῖν, ita Βρίνθος per τύφος exponitur. Apud eumdem *Hesychium*, ubi Βρεναιάται, δυχεραίνει, προστοιῦται, legitur, nullus dubito quin Βρενθύεται sit rescribendum; plane uti infra Βρενθιάζ inter alia etiam per δυχεραίνοντας, προστοιοῦντας, redditur. Vide quoque Etymologicum Magnum in eadem hac voce. *J. J.*

82. Δύο ὀβολοὺς ἢ τ.] Summam & infimam mercedem hic nominat. quarum haec nummorum Anglicorum valet libras ferme decem, illa viginti. De mercede enim Philosophi ut intelligam hunc locum, sequentia cogunt, quibus quam difficulter enumeretur, edisserit; ἢ autem quod hic pro vulgato καὶ habes, ex P. & L. est. *M. du S.*

84. Μὲν αὐτὸς] *Ipse dominus.* *J. Br.*

86. Οὗτος] Muneribus scilicet, non obsequio tantum. *M. du S.*

87. Ξύμβολος] Revocandum ex editionibus prioribus ξύμβουλος, *qui in consilium adhibetur.* Talem enim hic locus postulat. *J. J.*

90. Ἄωρα] An ἄδωρα.

Ἄωρα ἂν σοι τὰ δῶρα] Ita & vertitur ab interpretibus, *intempestiva.* At non veniunt intempestiva illa, quorum adventu solvo æs alienum antea contractum; etsi tarda, tamen satis utique tempestiva, nec certe ἀνόητα. Immo sane auctor scripsit ἄδωρα δῶρα, talia dona, quae pro donis haberi non possunt, quum & eorum spe in cultu domini & mox in ipsos servos plus erogaveris, quam illa tibi possunt redigere. Sic in *Timone* notatur ab *Barlaeo* πλοῦτος ἄκλουτος. Sic in vitarum auctione *Bourdelotius* advertit τίρψις ἀτερψία. Sic ab aliis κόσμιος ἄκοσμος, τόκος ἄτοκος. *J. G.*

Παλὺς δὲ ὁ φθόνος, καί τις ἐξ ἀγροικίης ῥῆμα ὑποξανίσας πρὸς ἄνδρα ἤδη τὰς τοιαύτας λόγους ἡδέως ἐνδεχόμενον· ὁρᾷ γὰρ ἤδη σε μηδὲ ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐπιῤῥυχαμένον, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀπηυδηκότα, καὶ ποδάγραν δὲ ὑπανιῶσαν. ἄλλως γὰρ ὄφελόν τι τοιμώτατον ἐν σοὶ, ἀπαθὲς πάμπαν, καὶ τὸ ἐγκαρπότατον τῆς ἡλικίας, καὶ τὸ ἀκ-

39. Inter haec forte etiam calumnia quaedam paullatim contra te insurgit apud virum, sermones qui contra te habentur libenter jam excipientem. Videt enim te jam perpetuis laboribus detritum, & ad officia claudicantem, & defectum viribus, subeuntemque paullatim podagram. Omnino enim postquam florem aetatis valetudinisque tuae praecerpsit, postquam fertilissimam

ἐξανίσαλας c M

ὀδοντιῶν c. M

ἄνυμφον] Qui lectionem hanc [ἄνυμφον] tueri velit, possit ex *Homero* adferre, ubi Odyss. M. vs. 89. Scyllae pedes dicuntur ἄνυμφοι.

Τῆς ἄτοι πρώδες εἶδε δυώδεκα πόδας ἄνυμφους.

Idque Scholiastes vetus, anonymus, exponit λεπτούς adeo ut *dena* haec dicantur *tenuia*. Vel ἄνυμφα possit quis exponere *ingrata*, *indigna*; quemadmodum *Hesychius* ἄνυμφον interpretatur inter alia, ἄχαρι, ἀπρεπές. Sed sciendum est, non satis constare, ne inter ipsos quidem veteres Graecos interpretes, quemadmodum Scyllae pedes ἄνυμφοι apud Homerum sint intelligendi: quod facile patet cum ex *Hesychio* (in voce Ἄνυμφοι, ubi ad hunc Homeri locum respicit, & non unam interpretationem comminiscitur) tum ex eodem Scholiasta vetere, varias variorum super hujus expositione loci sententias cumulante; quarum haec quidem videtur verior; Scyllae pedes nimirum dici ἀνύμφους ab ἐφιέναι *prosilire*; ut qui in petram quasi impacti prosilire nequeant. Hanc quoque sententiam ponit & *Hesychius*. Quod vero ad hunc Luciani locum attinet, haud dubie est certissima & venustissima lectio Cl. *Gronovii*, legentis ἄδυμα pro ἄνυμα. Ἄδυμα enim δῦμα eadem elegantia dici, qua πλοῦτος ἄπλουτος, τύφλις ἀτυφλία, κόσμος ἄκοσμος, τόνος ἄτονος. Quibus ego addo χάρις ἀχαρις eodem loco apud Nostrum in Vitar. Auctione, c. 24. quo τύφλις ἀτυφλία. Sic Χάρις ἄχαρις lib. 1. *Anthol.* Epigr. cap. III. Epigr. I.

Οὐκ ἐμὰ ταῦτα λάφυρα· τίς ὁ θρασυκῶν ἀνέψιος
Ἄρεος, ταύτας τὰς ἄχαρις χάριτας.

& apud *Aeschylum* in Prometheo Vincto p. 35. edit. Steph.

——— φίλ' ἔτως ἄχαρις
Χάρις, ὦ φίλος, οἵτί ποτ' τὰς ἀλκά.

Apud eumdem *Aeschylum* in eodem dramate, πέλεμος ἀπόλεμος pag. 55.

Ἀπόλεμος ἴδη γ' ὁ πόλεμος, ἄπορα
Πόριμος.

Scholiastes hunc λαπάλεμον πέλεμον exponit ἀπαλαιπώχλον, ὃν ἐκ πολλά τις μηχανᾶται μόρον, ὑ φεύξῃ. (Apud *Ciceron* III. de Orat. veteris Tragici est: Qua tempestate Paris Helenam innuptis junxit nuptiis: ἄγαμος γάμος *Euripid.* in Hec. *Sophocl.* OEdip. Tyr. p. H. S. apo. *AEschylus* Prom. πῆμα ἄπημον, πέλεμος ἀπόλεμος Persis. νῆας ἄνυμφους Choeph. χάρις ἄχαρις *Eumenid.* παῖδες ἄπαιδες. *Aristoph.* βίος ἀβίωτος. *Attius* Medea vita invita: *Amphis.* Com. θάνατος ἀθάνατος. Haec collegit B. *Martin.* V. L. III, 9. *Homero* Il. Σ. 34. ἀλὶ ἄπλητος. *AEschylo* in Persis p. 157. νῆας ἄνυμφους, *naves perditas*, & p. 288. πόλις ἄπτολις, urbs diruta: *Sophocli* in Electr. v. 1157. Clytaemnestra dicitur ob crudelitatem μήτηρ ἀμήτωρ. Haec addidit T. H.)

Amarunt hanc dicendi rationem etiam Latini; apud quos legitur *via invia*. Pari ratione apud *Ovidium injusta justa*, II. Metam. 627. de Apolline Coronidem ab se temeraria & injusta caede trucidatam tumulante,

Et dedit amplexus, injustaque justa peregit.

Sic antiquus *Tragicus* apud *Ciceronem* III. de Oratore 58. dixit *innuptas nuptias*;

Qua tempestate Paris Helenam innuptis junxit nuptiis,
Ego tum gravida, &c.

Sic *insepultam sepulturam* ex *Ciceronis* Philipp. I. citat *Torrentius* ad *Suetonii* Julium, cap. 84. Huc referri potest *diligens negligentia* apud *Ciceronem* in Oratore cap. 23. *Inops potentia* apud eumdem Pro Quintio cap. X. *Insaniens sapientia* apud *Horatium*. Ita & Ardeliones apud *Phaedrum* dicuntur *multa agendo nihil agere*. Sed ut ad Luciani locum revertar, eum ita emendandum, viderat jam olim *Brodaeus* IX. Miscell. cap. 17. adferens illud *Sophoclis* ex Ajace Flagellifero,

Ἔχθρῶν ἄδυμα δῶρα, κοὐκ ὀνήσιμα.

Scilicet ἄδυμα δῶρα dixerunt Graeci ad denotandam donantis vafritiem & impiam fraudem, qua per speciem beneficii quempiam irretiat & quasi visco capiat. Sic Laocoon apud *Virg.* II. Aeneid.

——— *nulla putatis*
Dona carere dolis Danaûm? ———

Ita Venus in suavissimo & cum suavitate ipsius Κύπριδος φιλήματος, *Veneris oscula*, quod ibi offertur, certante, *Moschi* Eidyllio, quod inscribitur Ἔρως δραπέτης, *Amor fugitivus*,

Ἦν δὲ λόγῳ (Ἔρως scil.) λάβοι ταῦτα, χαριζόμενοι ὅστις μοι ἄλλα,

Μὴ-

ἐπιτρέψας ἐπιτρέψας c. M.

mam vitae tuae partem, & ſummum vigorem corporis contrivit, & pannum te undique fiſſum concinnavit, jam circumſpicit, te quidem in quod ſterquilinium abjiciat, alium vero, qui labores ſuſtinere poſſit, ut adſumat. Tum igitur vel tentaſſe puerum, vel ancillam virginem dominae imminuiſſe, homo ſenex, vel quiddam

μαύταλον τὸ σῶμά σου διατρίψας, καὶ ῥάκος Ισε πολυχρόνιον ἐργασάμενος, ἤδη σε λέπτυ, σὲ μὲν οἱ ἀπορρίψη φέρων, ἄλλον δὲ ὅστις τὰ δυναμένων τοὺς πόνους καρτερεῖν προσλήψεται. καὶ ἴσως μειράκιον αὐτῆς ἔστι ἐπείρασάς [b] πω̃ς, ἢ γυναικὸς ἄβραν παρθένον γέρων ἀνὴρ [c] διέφθειρας, ἢ [d] ἄλλο τι

ἀπορρίψει c. M. προσλαμβάνεται c. M. διαφθείρεις c. M.

[a] Ἀπορρίψῃ] Ἀπορρίψει margo *Aldi*. [b] Πόσι] Conjecit *Jenſ.* Confirmat Mſ. L. Τόσι Edd. omnes male. [c] Διαφθείρας] Sic W. recte ait *Soulius*. Ἀφθείρας Edd. male. Διεφθειρας correctum in Ald. [d] Ἄλλο τι] Ἄλλό τι Edd.

Μίτι δίγις, πολλὰ δῦρα· τὰ δ' ἄνω πάντα βέβακε). *J.F.*

Ἄδυρα] In quibusdam Codd. ἄδυρα inveniri teſtantur *Galaei* Collectanea, quae etiam ἄυρα memorant, & reſtituta Sophoclem ejus quam ſequimur lectionis auctorem laudant. Locus *Sophoclis* integer ſic habet: Ἀλλ' ἦ' ἀλαθὴς ἡ βροτῶν παροιμία, ἐχθρὸν ἄδυρα δῦρα κ' οὐκ ἐπίσιμα. M. vulgatam exhibet. *M. du S.*

Ἄδυρα] Ex Latinis permulta ejusmodi oxymora, ut: *concordia diſcors*, *inſaniens ſapientia*, *dulces malum*, *ſtrenua inertia* &c. &c. collegi in libello *de Ambig. & contrar.* Tit. *ADJECTIVUM*, & *OXYMORON*. *J.F.R.*

Ibid. Καὶ ἀνόητα] Ex Sophocle in Ajace Maſtigoph. Ἐχθρὸν ἄδυρα δῦρα κ' οὐκ ἐπίσιμα. *J.Br.*

95. Πρὸς τὴν δεσποτείαν σκάζοντα καὶ ἀπαυδήσαντα] Incredibile eſt has voces, inprimis poſtremam, ſic ab eximiis illis viris verti potuiſſe: *ad munia famulatus obeunda claudicantem & obaudientem*. Quid oro illud eſt? Utique talia non decent ſeculum noſtrum, nec hanc emendationem. Quis ignorat ἀπαυδᾶν eſſe collabi, deficere? *J.G.*

97. Ὅταν ἦν νοσιμώτατον σὺ σοὶ] Haec ita legenda ſunt. *J.Br.*

Ὅταν ἦν νοσιμώτατον] Lucianus porro accumulans & exaggerans miſerias, quae cum per totum convictus tempus, tum denique, ubi dimittendus ſit, Conductum maneant, ait, Dominum ſecundis auribus admittere, ſi quis Conductum apud ſe calumnietur, ὁρᾷς γὰρ ἴσως ὅτι μὲ ἐκ τῶν πόνων ἐκτετιγμένον, καὶ πρὸς τὴν δεσποτείαν σκάζοντα, καὶ ἀπαυδήσοντα, τὴν ποδάγραν δὴ ἐπανιοῦσαν. ὅλως δ' ὅταν ἦν νοσιμώτατον σὺ σοὶ, ἀπαυδησάμενος . . . ἤδη ἀφέλεταί σε μὲ οἱ τὰ κόπου λαμβάνοντες, &c. Sic potius, quam vulgo νοσιμώτατον, σὺ σοὶ ἀπαυδησάμενος, haec ſunt diſtinguenda, ut ante me vidit *Brodaeus* dicto loco. *Perſpicit enim te . jam aſſiduis laboribus attritum, & ad munia famulatus obeunda claudicantem, & deficientem, jamque podagram tibi ſuborientem. Proinde poſteaquam id quod erat in te florentiſſimum, decerpſit . . . circumſpicit jam in quod ſterquilinium te abjiciat*, &c. *J.F.*

Ibid. Νοσιμώτατον] Ἡδύ. In Angl. Cod. Paginam 258. interpretatur *Theod. Marcil.* ad Perſ. *J.B.*

Νοσιμώτατον] Vid. iterum infra Πωλ. c. 19. *M. du S.*

2. Ἀπορρίψῃ φέρων] Hic quidem poteſt otioſum dici illud *φέρων*. (Vid. ſupra ad c. 24.) Interim idem tamen valet, ac ſi dixeris: ſi quis te (ad ſterquilinium) *portet & abjiciat*. *J.F.R.*

5. Πόσι . .] Recenſens Lucianus cauſſas, quas Dominus comminiſcatur, ubi taedium *Mercede Conducti* eum ceperit, illum exturbandi; inter eas ponit & has; ἢ ἴσως μειράκιον αὐτῆς ἔστι ἐπείρασας πόσι, ἢ τὴ γυναικὸς ἄβραν παρθένον γέρων ἀνὴρ ἀφθείρας, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐπιτηδεῖς, νύκτωρ ἐγκεκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ἀσθεὶς, ἐξελήλυθας ἔρημος ἁπάντων. Non multis puto opus eſſe, quibus attento & Erudito Lectori perſuadeam legendum πόσι & διέφθειρας, non autem, ut adhuc, τόσι & ἀφθείρας. Quem enim alium ſenſum, quam hunc, recipere poſſit hic locus, & mens Auctoris? *Vel etiam quod paſſionem ejus aliquando tentaſti, vel uxoris ancillam virginem homo ſenex vitiaſti, vel ſimili alio nomine inſimulatus, noctu, obvolutus, in cervices extruſus, egreſſus & orbatus omnium.* *J.F.*

Πόσι] L. Uti conjecerat Cl. *Jenſius*, pro vulgato *τόσι*. *M. du S.*

Πόσι] In Lect. Lucian. *Jenſii* p. 204. unde haec deſumta ſunt, inverſo ordine legebatur: *legendum τόσι . . non autem, ut adhuc, πόσι*. Nos vero ita correximus in ejus nota, ut mens viri *Clar.* poſtulabat, qui vulgatam corrigere volens, non ſcripſit eam habere *πόσι*. Conf. varias lect. Quare *πόσι* dedimus, enclitice, non *πόσι* interrogative. *J.F.R.*

6. Διαφθείρας] In omnibus antea legebatur Ἀφθείρας, quod ſenſus ferre nequit. W. veram ſcripturam Ἀφθείρεις, quam arripuimus, ſuppeditat. *M. du S.*

Διέφθειρας] Pro vulgato Ἀφθείρας exhibui, ut conjecerant viri docti; & ſic in *Aldina* prima correctum inveni eadem manu, quae variantes ad marginem notavit; ſine dubio ex Codice; nam ubi in una tantum litera variatur, ſolet eam ipſi textui immittere. Minus itaque *Solano* obſecundavi, quia ſic melius reſpondet praecedenti aoriſto ἐπείρασας. Licet enim conjunctiones non ſemper ſimilia tempora requirant, ut ſupra probavimus ad *Piſcat.* med. fere: hic tamen convenientior aoriſtus, quam tempus praeſens, quia in praeterito etiam ſermo continuatur. *J.F.R.*

τι τοιοῦτον [a] ἐπιπληθὶς, νύκτας ἐγκεκαλυμμένος, ὅτι τράχηλον ὠθεῖς, ἐξελήλυθας ἔρημος ἁπάντων, καὶ ἄπορος, τὸ βελτίστιον ποδάγραν αὐτῷ γύρα σοφιλαβόν. καὶ δὲ μὴ τέως ἤδεις, ἐπομαθὸν δὲ τοσούτῳ χρόνῳ· θυλάκιον δὲ μεῖζον τὸ γαστέρα ἐργασάμενος, ἀπλήρωτόν τι, καὶ ἀπαραίτητον κακόν. καὶ γὰρ ὁ λαιμὸς ἀπαιτεῖ σε τῆς ἕδους καὶ ἐπομανθάνων αὐτὰ, ἀγανακτεῖ.

Καί σε οὐκ ἄν τις ἄλλος δέξαιτο ἔξωρον ἤδη γεγονότα, καὶ τοῖς γεγηρακόσιν ἵπποις ἐοικότα, ὧν οὐδὲ τὸ δέρμα ὁμοίως χρήσιμον· ἄλλως τε, καὶ ἡ σὴ ἀπωθῆναι δόξα βολὴ πρὸς τὸ μεῖζον εἰκαζομένη, μοιχὸν, ἢ φαρμακέα σε, ἢ τι τοιοῦτον ἄλλο δοκεῖν ποιεῖ. ὁ μὲ γὰρ κατήγορος, καὶ σιωπῶν ἀξιόπιστος· σὺ δ' Ἕλλιν, καὶ ῥᾴδιος τὸ τρόπον, καὶ πρὸς πᾶσαν ἀδικίαν εὔκολος· τοιούτους γὰρ ἅπαντας [b] ἡμᾶς εἶναι οἴονται· καὶ μάλα εἰκότως δοκῶ γάρ μοι καὶ τὸ τοιαύτης δόξης αὐτοῖς, ἵν' ἔχωσι περὶ [c] ἡμῶν, καλαισθησόμενοι τὴν αἰτίαν. πολλοὶ γὰρ [d] οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἰδέναι, μαντείας καὶ φαρμακείας ὑπέσχοντο, καὶ χάριτας ὅτι τοῖς ἐρωμένοις, καὶ [e] ἐπαγωγὰς

τῆς ἐρωμένης c. M

aliud huic simile incusatus noctu, capite obvoluto, praeceps ejiceris domo, relictus ab omnibus, inops, cum senectute podagram etiam optimam nactus; oblitus hoc tanto tempore interjecto eorum quae ante sciebas, ventre auctus majore quam culeus est, malo quod nec explere possis, nec deprecari. Etenim & gula poscit te ex consuetudine, & cum indignatione & querela dediscit.

40. Nec te facile alius quis recipiat exoletum jam & equis vetulis similem, quorum neque pellis aeque utilis. Alioquin etiam calumnia e tua expulsione orta, & majus quid suspicata, ut moechus vel veneficus, vel horum simile aliquid videaris, efficit. Tuus enim accusator tacens etiam fide dignus: tu vero Graeculus & levis ingenii, & ad scelus omne facilis. Tales enim universos nos arbitrantur, nec injuria. Videor enim mihi etiam talis illorum opinionis, quam de nobis habent, causam intellexisse. Multi enim in domos ingressi, quod nihil aliud utile scirent, vaticinia & veneficia pollicitei sunt, & gratiam ab amasiis, & malorum in hostium capita aver-

a Ἐπιπληθὶς] Ἐπιγαληθὶς margo *Ald. W.* b Ἡμᾶς] Ὑμᾶς *S.* male. At prius recte reliquae, & W. c Ἡμῶν] Ὑμῶν male *S.* Vulgatam nostram exhibent *J. P.* Fl. &c. & W. d Οἱ] Deest in W. e Ἐπαγωγὰς] Sic *J. Fl. Ald.* Fr. A. & W. Ἀπαγωγὰς *Ba. H. S. P.* Ald. Ἐπαγ. margo.

12. Θυλάκιον] Θύλακος ἡ ἀσθένεια. Θύλακοι δὲ σφῦρες καὶ ἱστρέλματα, γυμνασίων εἴδη. *V.*

14. Ἐκ τῆς ἕδους] *Ex quibus assuevit. J. Fr.*

23. Ῥᾴδιος τὸ τρόπον] Saepius apud hunc videas ῥᾴδιος in sequiorem partem trahi; sed quid tum valeat, mihi nondum compertum; conjicio *in facinus pronum* ex hoc loco, & alio qui est in Ἀλεξ. c. 4. ubi hominem suis coloribus pingit. Nisi autem adderetur hic τὸ τρόπον, mallem alio sensu intelligere, quo occurrit in Γυμν. c. 34. Ῥᾴδιον εἰς ἐπιθυμίαν. Passive scilicet, quo sensu *opportunum* Livius aliique latine usurpant; cum contra hic propter illud τὸ τρόπου additum, active accipiendum videatur. *M. du S.*

25. Ἡμᾶς] Nimirum ἡμᾶς & paullo post ἡμῶν lego ex antiquis editionibus. Sermo est de Graecis in universum, quorum se numero auctor non eximit. *J. M. G.*

31. Ἐπαγωγὰς] Cum legerem semel & iterum; [Πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἰδέναι, μαντείας καὶ φαρμακείας ὑπέσχοντο, καὶ χάριτας ἔτι τοῖς ἐρωμένοις, καὶ ἀπαγωγὰς ἐχθρῶν.] quid esset ἀπαγωγὴ τῶν ἐχθρῶν, diu frustra haesitavi; neque enim persuadere mihi potui, eam significare posse *abductionem in hostes*, quemadmodum vulgo vertitur. At sola tandem editio Florentina, habens disserte ἐπαγωγὰς, locum hunc mihi dedit liquidum; eamque vocem esse omnino hic γνήσιον, censeo. Id nimirum Noster ait, Multos, qui se in potentiorum convictum committerent, quia nil aliud fructuosi scirent, promisisse dominis suis praesagia & veneficia, nec non amoris conciliationes, & damna hostibus, sive malorum aversiones in hostes. Solebant nunque veteres quid-

aversiones? idque cum facerent, se eruditos dicebant, & pallia induti erant & barbas submittebant minime contemnendas. Non absurde ergo similia de omnibus suspicantur, cum tales esse videant, quos putabant praestantissimos, observentque eorum in cenis & reliqua consuetudine adulationem, & quam servilem lucri caussa personam suscipiant.

τοῖς ἐχθροῖς. ϗ ταῦτα πεπαιδευμένους λέγοντες, ϗ τρίβωνας ἀμπεχόμενοι, ϗ πώγωνας ὁδε ἐπαλαφρεντῖτες καθειμένοι. εἰκότως ἐν τῷ ὁμοίαν περὶ πάντων ὑπόνοιαν ἔχουσιν, ὃς ἀφέλιμους φῶλο, τούτους ὁρῶντες, ϗ μάλιστα ἐπιτηρῆντες αὐτοῦ τ' ἐν τοῖς δείπνοις, ϗ τῇ ἄλλῃ ξυνουσίᾳ κολακείαν, ϗ τ' πρὸς τὸ κέρδος δυλοπρέπειαν.

41. Quos vero ejecerunt, illos etiam, ut valde consentaneum est, odio habent, & undique quaerunt funditus, si queant, perdere. Etenim arbitrantur illos enunciaturos esse multa illa in natura ipsorum *ac moribus* secreta, ut qui norint accurate omnia, & nudos ipsos inspexerint. Hoc igitur est, quod illos angit. Omnes enim accurate similes sunt pulcherrimis illis libris, quorum aurei umbilici, purpureique coloris membrana exterior: intus autem vel Thyestes est liberos suos epulatus, aut Oedipus cum matre concumbens, aut duas simul sorores Tereus subigens. Tales & hi sunt, splendidi & conspicui, intus vero sub purpura tragoediam multam tegentes. Si enim unumquemque eorum evolvas, actum invenies haud parvum, Euripidis alicujus

40 Ἀποστεμάμβοι δὲ, αὐτὺς μισοῦσι, ϗ μάλα εἰκότως, ϗ ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν ὅπως ἄρδην ἀπολέσωσιν, ἢν δύνωνται. λογίζονται γὰρ ὡς ἐξαγορεύσουσιν αὐτοῦ τὰ πολλὰ ἐκεῖνα τ' φύσεως ἀπόρρητα, ὡς ἅπαντα εἰδότες ἀκριβῶς, ϗ γυμνὺς αὐτὺς ἐπωπτηκότες. τοῦτο τοίνυν ἀποπίγει αὐτύς· ἅπαντες γὰρ ἀκριβῶς ὅμοιοί εἰσι τοῖς καλλίστοις τούτοις βιβλίοις, ὧν χρυσοῖ μὲ οἱ ὀμφαλοί, [h] πορφυρᾶ δ' ἔξωθεν ἡ διφθέρα· τὰ δ' ἔνδον, ἢ Θυέστης ἐστὶ τ' τέκνων ἐστιώμενος, ἢ Οἰδίπους τῇ μητρὶ ξυνὼν, ἢ Τηρεὺς δύο ἀδελφὰς ἅμα [i] ἐπυίων. τοιοῦτοι ϗ αὐτοί εἰσι, λαμπροί, ϗ ὠφέλιμοι, ἔνδον δ' ὑπὸ τῇ πορφύρᾳ, πολλὴν τ' τραγῳδίαν σκέποντες. ἕκαστον γὰρ αὐτοῦ ἢν ἐξελίσσῃς, δρᾶμα ἐ μικρὸν εὑρήσεις Εὐριπίδου τι-

ὡς ἂν ἅπαντα c. M

[f] Ἐπαλαφρεντῖτες] Ἐπαλαφρεντῖτες P. [g] Ἐπωπτ.] Ἐπωπτ. *f.* Ceterae recte ἰπωπτ. item M. [h] Πορφυρᾶ] Constans lectio. [i] Ὀπυίων] W. Ὀχέων Edd.

quidquid mali ominis esset, id omne in hostium capita ut recideret, precari. Eodem prorsus modo *Lucianus* de simili, vel potius multo pejori hominum genere, infra in Pseudomanti c. 5. Λαμβάνει τις αὐτὸν ἰφιτης γόης, ἢ μαγείας ϵ ἱερείας διαπρεπίους ἐπιτηδεύων, ϗ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἰφιλικοῖς, ϗ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς, ϗ διαπομπῶν ἀναπομπὰς, ϗ πλήρη διαδοχήν. *Accepit eum amans quidam praestigiator, ex iis qui magias & sacras incantationes profitentur, tum artes & ad conciliandam in amoribus gratiam, & ad immittenda in inimicos mala, ad eruendos thesauros, ad hereditates acquirendas.* Est ergo ἐπαγωγὴ, vel generatim cujuscumque noxii & damnosi imprecatio, vel ipsa malorum illatio. *Hesychius*, Ἐπαγωγὴ, συμφορὰ, πτῶμα, τὸ ἐπαγόμενον κακὸν ἐπαγθέν. atque iisdem plane verbis id habet *Suidas*. *J. F.*

Ἐπαγωγὰς] W. & Edd. Fl. *Ald. Junt.* & A. recte. In aliis ἀπαγωγὰς, mendose. Vid. Ἀλεξ. c. 17. *M. du S.*

44. Φύσεως] Si usquam, hic certe, late patere videtur φύσεως appellatio, quae corporis & animi morbos, ingenium, mores, vitam totam comprehendat. *J. M. G.*

49. Θυέστης] Vid. supra de *Sacrif.* c. 5. *M. du S.*

51. Τηρεὺς] *Tereus* cum sequeretur Prognen uxorem & ejus sororem Philomelam, ambae versae sunt in aves. *Ovid.* VI. Met. *Pers.* Sat. VI. *G. C.*

Ibid. Ὀπυίων] Ita W. In *Impress.* ἰπύων. Vid. & Ἀλεξ. c. 19. *M. du S.*

Ὀπυίων] Etsi in omnibus inveni ἰπύων omisso ι, tamen edidi ὀπυίων, quod probatione non indiget; vid. modo *Hesych.* ter quater id repetentem, ἰπυόμην, μοιχεύομαι. ἀπὸ τοῦ ἰπὸς γίνεται ἰπύω, γαμῶ. &c. & sic nostrum supra. Quare vel nullo Ms. praeeunte, olim correxi. Jam vero, cum Codex *Wit.* adsentiatur, nemo me temeritatis arguet. Postea in notis Mss. *Gaisf.* quoque inveni, illum ὀπυίων legi velle. *J. F. R.*

τινὸς, ἢ Σοφοκλέους. τὰ δ' ἔξω, πορφύρα [a] εὐανθὴς, ἡ χρυσῆ ὁ ὀμφαλός· ταῦτ' ἐστὶν ξυνεπιστάμενοι αὐτοῖς, μισοῦσι, καὶ ἐπιβουλεύουσιν, εἴ τις ἀπ' αὐτῶν ἀκριβῶς, καταγνοὺς αὐτοὺς ἐκπραγῴδήσει, καὶ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖ.

aut Sophoclis *ingenio dignum*: extra autem ſunt purpura florida, & umbilicus aureus. Horum ergo ſibi conſcii odio habent & ſtruunt inſidias, ſi quis ab illis ſejunctus, qui accurate ipſos norit, tragoediam ipſos faciat, & in vulgus de ipſis narret.

Βούλομαι δ' ὅμως ἔγωγε ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος, εἰκόνα τινὰ τοιαύτην [b] σοὶ βίου γράψαι, ὅπως ἐς [c] αὐτὴν ἀποβλέπων, εἰδῇς εἴ σοι [d] παριητέον ἐστὶν ἐς αὐτήν. ἤδεως μὲν ἂν Ἀπολλᾶ τινος, ἢ Παρράσιου, ἢ [e] Ἀετίωνος, ἢ καὶ Εὐφράνορος ἂν ἐδεήθην ἐπὶ τὴν γραφήν. ἐπεὶ δὲ ἄπορον νῦν εὑρεῖν τινα οὕτω γενναῖον, καὶ ἀκριβῆ τὴν τέχνην, ἥκιστα ὡς οἷόν τέ σοι ἐπιδεῖξαι τὴν εἰκόνα. καὶ [f] δὴ γεγράφθω προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπίχρυσα, καὶ μὴν κάτω ἐπὶ τῆς ἐδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἄνοδος ἐπίπολυ, καὶ ἀνάντης, καὶ ὄλισθον ἔχουσα, ὡς πολλάκις ἤδη πρὸς τῷ ἄκρῳ ἑστῶτας ἐλπίσαντας, ἐντραχηλιάσαι, ἁμαρτόντος τοῦ ποδὸς· ἔνδον δὲ, ὁ Πλοῦτος αὐτὸς καθῆσθω, χρυσῆς [g] ὅλος, ὡς δοκεῖ, πάνυ εὐμορφος, καὶ ἐπέραστος· ὁ δ' ἐραστὴς μόγις ἀνελθὼν, καὶ

Βούλομαι δ' ὅμως ἔγωγε ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος, εἰκόνα τινὰ τοιαύτην [b] σοὶ βίου γράψαι, ὅπως ἐς [c] αὐτὴν ἀποβλέπων, εἰδῇς εἴ σοι [d] παριητέον ἐστὶν ἐς αὐτήν. ἤδεως μὲν ἂν Ἀπολλᾶ τινος, ἢ Παρράσιου, ἢ [e] Ἀετίωνος, ἢ καὶ Εὐφράνορος ἂν ἐδεήθην ἐπὶ τὴν γραφήν. ἐπεὶ δὲ ἄπορον νῦν εὑρεῖν τινα οὕτω γενναῖον, καὶ ἀκριβῆ τὴν τέχνην, ἥκιστα ὡς οἷόν τέ σοι ἐπιδεῖξαι τὴν εἰκόνα. καὶ [f] δὴ γεγράφθω προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπίχρυσα, καὶ μὴν κάτω ἐπὶ τῆς ἐδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἄνοδος ἐπίπολυ, καὶ ἀνάντης, καὶ ὄλισθον ἔχουσα, ὡς πολλάκις ἤδη πρὸς τῷ ἄκρῳ ἑστῶτας ἐλπίσαντας, ἐντραχηλιάσαι, ἁμαρτόντος τοῦ ποδὸς· ἔνδον δὲ, ὁ Πλοῦτος αὐτὸς καθῆσθω, χρυσῆς [g] ὅλος, ὡς δοκεῖ, πάνυ εὐμορφος, καὶ ἐπέραστος· ὁ δ' ἐραστὴς μόγις ἀνελθὼν, καὶ

42. Volo tamen ego ut Cebes ille imaginem tibi quamdam talis vitae depingere, ut illa perſpecta conſtituas, utrum in eam tibi ingrediendum ſit. Libenter itaque. Apellem quemdam aut Parrhaſium, aut Actionem, aut Euphranorem etiam ad picturam adhiberem. Quandoquidem vero fieri non poteſt, ut nunc inveniatur aliquis eo vel ingenio vel artis praeſtantia; tenuem tibi, quantum a me poteſt, imaginem oſtendam. Pingatur itaque veſtibulum altum, inauratum, nec infra in ſolo, ſed ſupra terram in colle ſitum: adſcenſus longus ſit & arduus, lubricusque, ut ſaepe qui in ſummo ſe jam ſperarent eſſe, veſtigio fallente evertantur. Intra vero Plutus ſedeat ipſe, aurea ſpecie totus, formoſus idem atque amabilis. Amator autem qui aegre ad-

a Εὐανθὴς] Εὐανθὴς male *S.* Εὐανθὴς pejus *A.* b Σοὶ βίου] Βίου σου W. σοὶ L. σοῦ Edd. c Αὐτὴν] Ταύτην W. d Παριητέον] Προσιητέον margo *AIW.* Προσιτέον A. & P. ἀποβλεπτέον M. Sed emendatum eſt poſtea. In vulgata conſentiunt Edd. e Ἀετίωνος] Deeſt in W. f Δὴ] Hanc voculam adeſſe in S. M. *H.* Fl. notat *M. duS.* quare, neſcio. Nam adeſt etiam in reliqq. Edd. g Ὅλος] Ὅλως P. L. A. Sed prius illud Edd. conſtanter ſervant.

61. Ὁ Κέβης ἐκεῖνος] Σημειοῦ τὸν Κέβητος εἰκόνα. ἴσχει δὲ αὐτὴν ὁ τοῦ τίτλου τοῦ βιβλίου. *F.*

* Δὲ] Δὲ editum erat, ſed recte correxerat *M. duS.*

57. Εὐανθὴς] Ait de divitibus & potentibus, Ἕκαστον γοῦν αὐτῶν ἐν ἐξελίξῃς, ἁβρὰ ἂ μικρὸν ὑφίστης Εὐριπίδου τινὸς, ἢ Σοφοκλέους. τὸ δ' ἔξω, πορφύρα εὐανθὴς, &c. Quiſquiliae. Scribe cum prioribus editt. εὐανθὲς. Ultra id vitium propagavit Amſtelaedamenſis, exhibens εὐανθὲς. *F. F.*

61. Ὁ Κέβης ἐκεῖνος] Cujus exſtat libellus. *F. Br.*

62. Σοὶ] Sic optime W. & L. neque aliter in P. fuiſſe verosimile eſt, cum *Colloctianus* exhibeant βίου σου. Vulgatum σου enim minime ferendum. *M. duS.*

64. Παριητέον] Ἀντὶ τοῦ παριστέον. Angl. Cod. habet προσιτέον, & ita legiſſe videtur Interp. *F. B.*

Ibid. Ἐς αὐτὴν] Sic rurſus fin. hujus *Dial.* *M. duS.*

66. Ἐδεήθην] *Cupiam.* *F. Br.*

72. Καὶ ἀνάντης] Malim καὶ ἄναντες. *F. Br.*

73. Ἀνάντης] Lucianus exemplo *Cebetis*, tabulam volens exhibere, in qua Mercede conductorum vita ſit efficta, καὶ δὴ γεγράφθω, inquit, προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπίχρυσα, καὶ μὴν κάτω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἄνοδος ἐπίπολυ, καὶ ἀνάντης, καὶ ὄλισθον ἔχουσα, &c. Quid hic non bene ſani ſit, ut cum *Brodaeo* legendum ſit ἄναντες, non video. *Atque aſcenſus ſit valde & acclivis & lubricus.* *F. F.*

76. Χρυσῆς ὅλος] Angl. ὅλως. Quod Luciani cum eſt,

adſcendit, & ad januam acceſſit, obſtupeſcat oculis in aurum directis. Adſumtum vero ſpes, formoſa & ipſa, & pictam veſtem induta introducat, valde in ingreſſu perculſum. Inde vero Spes quidem praecedat ſemper, excipientes autem illum mulieres aliae, Fraus, & Servitus, tradant Labori. At hic poſtquam multum exercuit miſerum, commendet eum Senectuti, jam aliquantum aegrotantem & colorem vertentem: ultima vero Contumelia comprehenſum abducat ad Deſperationem. Spes ab hoc inde loco avolet nec conſpiciatur amplius: ipſe vero non jam per aureum qua ingreſſus fuerat veſtibulum, ſed per averſum quemdam & latentem exitum nudus extrudatur, ventre promimulo, pallidus, ſenex, altera manu pudenda tegens, altera autem ſuum ipſe collum angens. Occurrat exeunti Poenitentia nequidquam plorans, & magis perdens perditum. Hic quidem picturae finis erit. At tu, Timocles optime, ipſe jam diligenter inſpiciens ſingula, cogita, an bonum tibi putes, ingreſſum te

πλησιάσας τῇ θύρᾳ, τεθηπέτω, ἀφορῶν ἐς τὸ χρυσίον. καταπλαγεῖσα δὲ αὐτὸν ἡ Ἐλπὶς εὐπρόσωπος ἡ αὐτὴ, ἡ ποικίλα ἀμπεχομένη εἰσαγέτω, σφόδρα ἐκπεπληγμένον τῇ εἰσόδῳ. τοῦτον δὲ, ἡ μὲν Ἐλπὶς ἀεὶ προηγείσθω. παραδεξάσθωσαι δ' αὐτὸν ἄλλαι γυναῖκες, Ἀπάτη, ἡ Δουλεία, καταδότωσαν τῷ Πόνῳ. ὁ δὲ, πολλὰ τὸν ἄθλιον καταγυμνάσας, τελευτῶν, ἐγχειρισάτω αὐτὸν τῷ Γήρᾳ ἤδη ὑποσοῦντα, καὶ τεθραμμένον τὴν χρόαν· ὑστάτη δὲ ἡ Ὕβρις ἐπιλαβομένη, συρέτω πρὸς τὴν Ἀπόγνωσιν· ἡ δ' Ἐλπὶς, τὸ ἀπὸ τούτου, ἀφανὴς ἀποπταέσθω, καὶ μηκέτι καθ' ὃς εἰσῆλθε τοὺς χρυσοῦς θυρῶνας, ἐκ τινος δ' ἀποστρόφου καὶ λελησμένης ἐξόδου ἐξωθείσθω, γυμνὸς, προγάστωρ, ὠχρὸς, γέρων, τὴν ἑτέραν, τὴν Αἰδῶ σκέπων, τῇ δεξιᾷ δὲ αὐτὸς ἑαυτὸν ἄγχων· ἀπαντάτω δ' ἐξιόντι ἡ Μετάνοια δακρύουσα ἐς ὀδὺρ ὄφελος, καὶ τὸν ἄθλιον ἐπαπολλύουσα. τοῦτο μὲν ἔστω τὸ τέλος τῆς γραφῆς· σὺ δ' ὦν, ὦ ἄριστε Τιμόκλεις αὐτὸς ἤδη ἀκριβῶς ἐπισκοπῶν ἕκαστα, ἐννόησον εἴ σοι καλῶς ἔχει, προσιέναι

80 82 84 88 90 95 1

Zελευταῖον C.

b Προηγείσθω] Sic Edd. & M. Προαγέσθω B2. *i* Ἐγχειρισάτω] Sic recte M. Edd. ἐγχειρισάσθω. *k* Τετραμμένον τὴν χρόαν] Τετριμμένον τὴν χρῶτα Mſ. Gr. G. *l* Ἡ Ὕβρις] Deerat articulus in *J.* aderat in ceteris & in M. & S. *m* Ἀποπταέσθω] Ἀποστάσθω W. & Fl. Vulgatam retinent *H.* & reliquae. *n* Λελησμένης] Ita ex M. & *S.* reſcripſi. Nam λελησθείσης ceterae Edd. omnes male. *o* Ἑτέρᾳ] Ἑταίρᾳ male *J.* ſola. Ceterae omnes recte ἑτέρᾳ cum mſ. M.

eſt, ut etiam antea notavimus, ſic p. 279. & paſſim. *J.B.*

82. Ἐκπεπλαγμένον] (Nota hic non obſervari diſcrimen illud, ἔκπληγον *ad corpus*, ἔκπληγα *ad animum*.) *Longolius* in Excerptis Lucianeis. Sic ſupra hoc *Dial.* c. 15. *M. du S.*

84. Διαδεξάμενον αὐτὸν] Reſtitue παραδεξάμενον αὐτὸν. *J. Br.*

88. Καὶ τεθραμμένον τὴν χρόαν] Legitur in Mſ. ἐγχειρισάσθω αὐτὸν τῷ γήρᾳ, ἤδη ὑποσοῦντα καὶ τεθραμμένον τὸ χρῶτα, cujus color eſt detritus, cujus vividus color eſt extinctus. Sed vulgatam non ſollicito. τετραμμένον τὸ χρῶτα, cujus color eſt immutatus, evanuit. Sic enim *Homerus* loquitur Iliad. P. v. 733.

Τῶν δὲ τρίτατος χρὼς, ὑδὲ τις ἔτλη
Ἔρυθρον εἴξας δὲ πυρὶ τιτρῶ δηϊάσθην.

Eorum mutabatur color, neque quis ſuſtinebat
Procurrens pro mortuo pugnare. *J.G.C.*

Ibid. Τεθραμμένον . .] Vulgatam hanc ſcripturam, quam etiam praefert M. firmant haec Luciani loca. In Ἀπολ. c. 5. Εἶδον γοῦν τότε . . . τινὸς τῶν χρῶτα τρισκορώνῳ, καὶ βλέμμα τεθραγμένον, καὶ πρόσωπον ὠργισμένον, ὧν οὐ φίλον τῶν μύσεως γήρατος. In Εὐν. c. 11. ἐς μυρία τραπόμενον χρώματα. Denique in Z. Tr. c. 30. ἡ χρόα τετραμμένη, αἱ ὀφθαλμοὶ ἀξαφνίς. &c. Nam quod accuſativus hic mutata phraſi additur, neminem Graece mediocriter doctum morabitur. *M. du S.*

93. Λελησμένης] M. recte. In reliquis fere omnibus λελησθείσης corrupte. *S.* emendavit. *M du S.*

95. Τῇ ἑτέρᾳ] Corrige τῇ ἑτέρᾳ μοι. *J. Br.*

97. Ἐς ὀδὺρ ὄφελος] *Eruſtra.* *J. Br.*

4. Ἐκά-

θόντα εἰς τ' εἰκόνα κ' ταύτας τὰς θύρας, ᵃ ἐκείνῳ τ' ἴμπαλιν αἰσχρῶς ἴσως ἐκπεσεῖν. ὅ, τι δ' ἂν πράττῃς, μέμνησο τ' σοφῶ λέγοντ@, Ὡς θεὸς ἀναίτι@, αἰτία δ' ἑλομένου.

in vitam depictam per illas portas, altera illa janua turpiter adeo elabi. Quidquid autem feceris, sapientis viri memento, qui innocens, inquit, Deus est, culpa vero eligentis.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

DEFENSIO EORUM QUI MERCEDE CONDUCTI IN POTENTIORUM CONVICTU SUNT.

ΠΑλαι σκοπῶ πρὸς ἐμαυτὸν, ὦ καλὲ Σαβῖνε, ἅ τινά σοι εἰκὸς ἐπελθεῖν ᵇ ἢ εἰπεῖν ἀναγνόντι ἡμῶν τὸ περὶ τ' ὅτι μισθῷ συνόντων βιβλίον. ὅτι μ' γ' οὐκ ᶜ ἀγελαστὶ

OLim apud me considero, pulcher Sabine, quid in mentem tibi veniisse probabiliter dicam, legenti nostrum de mercenariis familiaribus libellum. Nam id

---

a Ἐκείνην τὴν] Ἐκείνης τῆς B. Nihil a vulgata abeunt reliquæ, & M. b Ἢ] Sic dedi ex W. Edd. omnes male ἢν. Fl. plane omisit. c Ἀγελαστὶ] Ἀγελαστὶ P. Ἀγελαστὶ pejus H. Ba. A1. Fl. Sed ἀγελαστὶ recte L. margo A1W. Bz. & J.

6. Ὡς θεὸς ἀναίτιος] Ὅμηρος, ὦ πόπαι, οἷον δή τι θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται· ἧ ἐμέθεν γάρ φασι κακ' ἔμμεναι· αὐτὰρ ὃ αὐτοὶ σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσι. Odyss. A. 32. Vide *Stobæum*. Meminit & *Gellius* horum versuum. G.

4. Ἐκείνῃ τὴν ἴμπαλιν] Sensus facilior, si legas ἐκείνης τ' ἴμπαλιν. J. B.

Ἐκείνῳ τὴν ἴμπ.] Leg. κατ' ἐκείνην τὴν ἴμπαλιν. F. G.

6. Ὡς θεὸς ἀναίτι@] Memineris, *Deum in culpa non esse*. Considerat enim id quod est in hominum moribus, ut cum ipsa incogitantia præcipites ruant in mala, deinde tamen iis irretiti culpent fortunam & numina *Homer*. Odyss. I. *Æschyl*. in Prometh. G. C.

Ibid. Θεὸς ἀναίτιος] *Platonis* locus est huic argumento sane quam aptissimus, *de Rep.* X. 520. C. quem ob elegantiam usumque eximium describere me non pigebit. Ἀνάγκης θυγατρὸς κόρης Λαχέσεως λόγ@. ΨΥΧΑΙ ΕΦΗΜΕΡΟΙ, ΑΡΧΗ ΑΛΛΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΘΝΗΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΟΥ. ΟΥΧ ΥΜΑΣ ΔΑΙΜΩΝ ΛΗΞΕΤΑΙ, ΑΛΛ ΥΜΕΙΣ ΔΑΙΜΟΝΑ ΑΙΡΗΣΕΣΘΕ. ΠΡΩΤΟΣ ΔΕ Ο ΛΑΧΩΝ ΠΡΩΤΟΣ ΑΙΡΕΙΣΘΩ ΒΙΟΝ Ω ΣΥΝΕΣΤΑΙ ΕΞ ΑΝΑΓΚΗΣ. ΑΡΕΤΗ ΔΕ ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ ΗΝ ΤΙΜΩΝ ΚΑΙ ΑΤΙΜΑΖΩΝ, ΠΛΕΟΝ ΚΑΙ ΕΛΑΤΤΟΝ ΑΥΤΗΣ ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΞΕΙ. ΑΙΤΙΑ ΕΛΟΜΕΝΟΥ ΘΕΟΣ ΑΝΑΙΤΙΟΣ. M. du S.

Ibid. Ἀναίτιος] Deus in causa non est, si quid mali nobis inveniat. J. Br.

Ibid. Ἑλομένου] *Ejus qui id agendum statuerit*. J. Br.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ] Sufficiat mihi dixisse *Petrum Mosellanum* hujus Apologiæ Interpretem oculis suis in hac usum non fuisse, donec majus otium probandi. hujus Apologiæ pars potior in tractatu præcedente, quale illud statim ab initio ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ, & pag. seq. J. B.

2. Ἢ] W. recte, non ἢν, quod in omnibus impressis legitur, nisi quod nihil prorsus in *Florens*. est. M. du S.

5. Καὶ] Adseverantis est.

6. Μεταξὺ] *Inter legendum*, in Miscell. L. IX. c. 14. J. Br.

Μεταξὺ] Quod *Brod.* voluit, jam erat in *Mosellani* versione. *Benedict.* vero: *Sed quid interim in singula diceres*; *Soulius* vero haec merito in marg. sic mutaverat: *inter legendum, & perlecto libro*. J. F. R.

7. Ἀντιγωσμένοις] Ex hac sententia expedire me non possum. Corruptam censeo. Nec quid eliminem aut quid servem, scio. M. du S.

Ἀντιγωσμένοις] Nescio quid haereat *Salanus* noster; nam si ἐφαρμόττειν exponas *adjungere*, *adplicare*, quo sensu vel in Lexicis occurrit, nihil absurdi habet sententia, *haec jam addere, adjungere paro praecedentibus a te jam lectis*. Confer supra *Reviviscentes* c. 38. κάφαρμο-

id quidem omnino certum habeo, non sine risu te illum percurrisse. Quae vero interjecto tempore, & post omnia a te dicta sint, ea nunc componere his, quae legisti, studeo. Nisi igitur male ego vaticinari didici, videor mihi audire te dicentem ista: Et est, qui postquam scripsit ipse talia, & gravem adeo accusationem contra hoc vitae genus explicavit, repente omnium oblitus, cadente, ut ajunt, aliter calculo, sua se sponte in manifestam adeo conspicuamque servitutem demiserit? Quot hunc Midae & Crœsi & Pactoli integri in sententiam aliam traduxere, ut relicta amica illa a teneris inde & cui innutritus est libertate, cum jam prope ipsum est Aeacum, & tantum non alterum pedem in cymba *Charontis* habet, praeberet se trahendum agendumque tamquam aureo circa cervices

διεξήεις αὐτὸ, ἢ πάνυ μοι προθύμως. ἃ δὲ μέλλω ἢ ὅτι πᾶσιν ὑπὸ σοῦ ἐλέγετο, ταῦτα νῦν ἐφαρμόττειν ζητῶ τοῖς [d] ἀνεγνωσμένοις. εἰ τοίνυν μὴ [e] κακὸς ἐγὼ μαντικὴν, δοκῶ μοι ἀκούειν σε λέγοντος, εἶτά τις ἑαυτὸς ταῦτα γεγραφὼς, ἢ καὶ ἡγορίαν ἔτω δεινὴν κατ' ἢ τοιούτου βίου διεξελθών, ἔπειτα πάντων ἐκλαθόμενος, ὀπράκυ, [f] φησὶ, μελαπεσόντος, ἑκὼν ἑαυτὸν φέρων ἐς δουλείαν ἔτω σαφῆ ἢ σαθρὸν ἐπῆκε; πόσοι Μίδαι, ἢ Κροῖσοι, ἢ Πακτωλοὶ ὅλοι μετέπεισαν αὐτὸν ἀφεῖναι μὲν τὴν ἐκ παίδων φίλην ἢ σύντροφον Ἐλευθερίαν, πρὸς αὐτῷ δὲ ἤδη τῷ Αἰακῷ γενόμενον, ἢ μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα, παρέχειν ἑαυτὸν ἕλκεσθαι ἢ [h] φέρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ τὸν αὐχένα δεδεμένα, οἷά ὅτι τοὺς τρυ-

καὶ ἐπὶ non habet Z.

ἅλος add. R
ὁ optime

ἐνδέδεικε c. l. Z et R
abiit a Z

δύεσθαι R

d Ἀνεγνωσμένοις] Constans Codd. & Edd. lectio. Κακῶς ἐγὼ P. Ald. F. Fl. B2. H. Κακῶς ἔχω S. &c. & Fl. Vulgatam servant reliquae & P. Ἐνστήσικε L. *e* Κακὸς ἐγὼ] Sic dedi ex L. W. P. & J. & marg. Αἰν. *f* Φασὶ] Ex P. Φσὶ Edd. & M. *g* Ἔπηκε] Ἐνεσείσικε W. *h* Φέρεσθαι] Σύρεσθαι W. L. Vulgatam servant Edd.

12. Ὀπράκου φησὶ μεταπεσόντος] Πλατωνικὴ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπροφασίστως μεταβαλλομένων καὶ τὸν πρώτων αὐτοῖς πρισβευομένων. *V.*

πρώτων] Pro πρώτων C. habet πρών. *M. du S.*

μενος μεταξὺ τοῖς λεγομένοις. *J. F. R.*

8. Εἰ μὴ κακῶς] Lego ex editionibus antiquis &, puto omnibus, praeter Amstel. εἰ μὴ κακῶς ἐγὼ τὴν μαντικὴν, ut sit elliptica locutio, intelligaturque ἴσμεν, οἶδα vel simile quiddam. *J. M. G.*

Ibid. Κακὸς ἐγὼ] W. P. L. & Ed. *Junt.* secutus sum, in quibus omnibus haec optime habent. Reliquae Edd. fere omnes κακῶς ἐγὼ, quod *S.* mutavit in κακῶς ἔχω. *Plato* Phaedone Ed. Basil. p. 33. C. Καὶ ὡς ἔοικε τῷ κύκνων δοκῶ φυλότιμος ὑμῶν εἶναι τὴν μαντικὴν. &c. *M. du S.*

11. Πάντων ἐκλαθόμενος] I. e. *omnium* quae περὶ τοῦ ἐκεῖ μισθοῦ σωφόντων literis mandavit, *oblitus*. *J. Br.*

12. Ὀπράκου φασὶ μεταπεσόντος] *Erasmus* in paroemia *Testula transmutatio*. *J. Br.*

Ὀπράκου φασὶ] Utitur hoc Proverbio *Plato* in Phaedro. *A. V.*

Ὀπράκου φασὶ] Nimirum pag. Ed. Bas. 200. C. Utitur etiam hoc Proverbio *Dion Chrysost.* 52. C. 118. A. B. 163. C. Vide quid *Suidas* ex Eunapio afferat in ὀπράκου ἀδιαφορῆ, & adde *Marini* locum in vita Procli, & quos ibi in nota laudat. Cl. *Alb. Fabricius*. *Eustath.* ad Iliad. Σ. p. 1161. a Cl. *Kustero* ad Suidam laudatur, & *Diog. L.* VI. 95. *M. du S.*

13. Φέρων . . ἐπῆκε] Vid. nos de hac phrasi supra, ad Dial. de *Merc. cond.* c. 24. quae vel ter, quater, eodem Dial. recurrit. *J. F. R.*

17. Πρὸς] Hinc, ut & ex aliis locis, patet Lucianum senem admodum mortuum. Non diu autem in Aegypto, si quidem eo pervenerit, vixisse, inde conjicio, quod in iis qui supersunt libellis, nihil sit ex quo certo conjicere liceat, in Aegypto fuisse; nisi quis forsan putet, quae de Diis Aegyptiorum in libello *de Sacrificiis* c. 14. habet, ab eo tum scripta, cum superstitionem ridiculasque & absurdas eorum de Diis opiniones praesens ferre non posset, aut argumentum adducat ex iis sumptum quae in Σολ. c. 5. leguntur. Sed haec cum ceteris eodem spectantibus, fusius explicata dabuntur a me, Deo favente, in ea quam paro, *Luciani vita*, huic editioni praemittenda, & in una quasi tabula ob oculos ponentur. *M. du S.*

Ibid. Τῷ Αἰακῷ] *Tam morti proximum*. *J. Br.*

19. Ἐν τῷ πορθμείῳ] *Erasm.* in adagio: alterum pedem in cymba Charontis habere. *J. Br.*

τρυφῶντας πλουσίων τὰ σφιγγία, καὶ τὰ collari devinctum, quales sunt delicatorum di-

22. Τὰ σφιγγία] *Torques.* *J. Br.*

Τὰ σφιγγία] Hanc vocem interpretor alibi ut & sequentem κουράλια. *J. B.*

Τὰ σφιγγία & τὰ κουράλια] Hanc vocem interpretor alibi ut sequentem κουράλια. *Bourd.* Hæc ultima vox κουράλια non mihi videtur sana, & credo corruptam fuisse ab iis, qui σφιγγία intellexerunt armillas vel collaria, quasi ἀπὸ τοῦ σφίγγειν dictum foret σφιγγίον, omne id quod premit aut stringit aliquam corporis partem. At ego non possum sic intelligere σφιγγίον. Nam nec Græci viri nec Romani collaria aurea vel armillas gestabant, Barbaricus mos erat gestandi talia καλλωπισμάλια, & ideo dictus est Torquatus Manlius ille Romanus, eo quod redierat a monomachia cum Gallo torque aureo insignis, quem detraxerat hosti, & eo spolio gloriabatur, cum mos non esset Romanis torques gestandi, quod in eo erat extraordinarium & ἐξαίρετόν τι: nam si plures Romani soliti fuissent talia ornamenta gestare, non fuisset ratio eum ita cognominandi ex re solita, & ei cum aliis Romanis communi. *Mosellanus* interpretatur σφιγγίον *amuletum*, sed nullum auctorem habet ejus significatus. Amuletum Græce dicitur περίαμμα, περίαπτον, ἀποτροπαῖον, nec puto Lucianum in re, quæ per plures voces Græcis usitatas significari poterat, voluisse uti voce, cujus significatus erat omnino insolitus, & ignotus. Igitur σφιγγίον, ut arbitror, diminutivum est vocis σφίγξ, quod est animal e simiarum genere, quo minus & exilius, eo pretiosius & magis æstimatum: ea vocamus in Gallia *guenuches* & *apajous*. Eam vocem Græcam etiam Latinam fecit *Plinius* lib. 6. cap. 29. ubi de iis mercibus, quæ ab Adulito emporio Troglodytarum afferuntur, ait: *deferunt plurimum ebur, rhinocerotum cornua, hippopotamorum coria, celetum testudinum, sphingia, mancipia.* Et rursus eodem capite: *animal sphingion.* Talia animalia sæpe vidimus apud reges, principes viros, & luxuriantes divites, alligata per collum vel per ilia stipiti aliquando & sphæræ e ligno vel metallo, ne libere vagari sinantur, & sic alligata παρέχουσι ἑαυτὰ ἕλκεσθαι κλοιῷ δεθέντα, & auro etiam vel ligari vel ornari solita fuisse testatur ipse Lucianus infra adversus indoctum: πίθηκος ἦν ὁ πίθηκος, ἡ παροιμία φησὶ, κἂν χρυσία ἔχῃ σύμβολα. His positis pro κουράλια (quam vocem *Mosellanus* interpretatur *coralia*, tamquam si κοράλια scriptum esset) legendum puto κουράσια vel κορύσια vel κωράλια, quarum vocum idem est significatus, nimirum παιδία vel παιδάρια, & duarum quidem, quas primo loco posui, frequentissima occurrunt exempla, ultimam κωράλια. *Hesychius* habet sic: Κωράλιον, παιδάριον, κόριον, & paulo post: κωράλισκοι, βαπτάκιον. Sic autem intelligendi ratio est, quod Romani divites & luxuriantes pueros pulchritudine & corporis mollitie insignes trimulos vel quadrimos auro & gemmis ornatos habebant in deliciis, qualis erat ille Philocommodus Imperatori Commodo percarus, de quo Herodianus in Commodo: ἦν δὲ παιδίον παῦρον μέτριον, τοῦτον δὴ τὸν γυμνὸν μὲν ἐσθῆτος, χρυσῷ δὲ & λίθοις πολυτίμοις κεκοσμημένον, οἷς δὴ χαίρουσιν Ῥωμαίων οἱ τρυφῶντες. *Erat autem puerulus valde simplex ex iis, qui nudi sine veste auro & gemmis ornati, quibus delectantur Romani luxui dediti.* de iisdem loquitur *Dio Cassius* lib. 48. παιδάριόν τι τῶν ψιθύρων εἶπε εἶναι γυναῖκας γυμνὰς, ὡς πολλοὶ ἀβρόφρονες τρέφουσι. Quæ sic vertit Xylander: *puellus quidam, quales garrulitate amabiles matronæ nudos delectationis causa alere solent.* Nec objiciatur pueris non convenire vocem ἕλκεσθαι & κλοιῷ δεθέντα: vox ἕλκεσθαι optime convenit voci σφιγγία, vox φέρεσθαι vero apprime convenit voci κορύσια & aliis, quæ puellum significant. Simiæ trahuntur, pueri portantur: κλοιὸς simiæ datur, ut trahatur: puero ut ornetur. Ideo in nostra interpretatione nulla est absurditas. *Palm.* Quæ notaverit ad hæc verba eruditissimus *J. Bochartus* descriptione digna judicavimus. Verbotenus itaque ipse de Animalibus sacr. script. lib. 1. cap. 7. Part. II. pag. 703. edit. Londinens. Locum hunc quisquis attente legerit, mendosum esse fatebitur in voce κουράλια, cum ea vox ad rem non faciat. In Oratione hac aulicæ vitæ molestias graphice depinxerat, & quam sit indignum docto homine & liberaliter instituto, tenuis lucelli spe illectum, magnatibus operam suam addicere. Tamen idem jam senior in *Cæsaris* aulam se contulerat. Quod illi objiciens *Sabinus* quidam petit quot *Midæ*, quot *Crœsi*, quot *Pactoli* illi persuaserint ut chara illa libertate qui a pueris assueverat, abdicata, se huc illuc trahendum ac raptandum præberet, καθάπερ &c. *Ac si collum revinctum haberet aureo quodam collari, qualia sunt delicatorum divitum monilia & corallia (id est monilia e corallio facta)* ita reddidit Cl. *Botius*; sed quod illius pace dixerim, ineptissime. Primo enim τὰ σφιγγία sunt *sphinges, non monilia.* 2. Et vel si monilia reddas, tamen τὰ σφιγγία & τὰ κουράλια non erunt *monilia ex corallio* sed *monilia & corallia.* 3. Præter τοὺς πλουσίους *divites* inter *Romanos*, de quibus hic agitur, olim habuisse monilia corallina, merum somnium est, cum ne monilia quidem habuerint. Monile enim muliebre fuit ornamentum, ut notat *Servius* in librum septimum *Æneidos.* 4. Denique *Lucianus* inepte diceretur aureo collari esse revinctus, qualia sunt divitum monilia corallina. Nam utut ponas divites habere monilia, tamen iis monilibus non dicentur esse *revincti*, quasi captivi detinerentur. Nec monile corallinum cum aureo collari tamquam simile conferri potest. Nihil enim est auro commune cum corallio. Itaque *Botius* hunc *Luciani* locum intactum præterire debuisset potius quam illi tam ridiculum sensum affingere, & verbis auctoris tam parum consonum. Sed fortasse pro τὰ κουράλια legendum τὰ παρδάλια vel παρδάλεια, ut significetur *Lucianus* aurea catena esse revinctus, quomodo e simiarum genere sphingia, & pardalia, seu pantheræ vinciri solent in opulentiorum ædibus. Sphingia dicimus cum *Plinio* libri 6. c. 29. Et τὰ παρδάλια vel παρδάλεια cum *Philosopho* libri secundi *Historiæ animalium* capite undecimo, & *Photio* in *Excerptis* ex *Philostrato.* Nobilissimus, atque idem do-

divitum ſimiolae & parvi ſciuri. Multum [a] κυράλια. πολλὴ γὰρ ἡ ἀμφισβήτησις τοῦ τοῦ κοράλλια R. 2 βίου

[a] Κυράλια] Vid. nott.

doctiſſimus, mihique amiciſſimus *Dominus de Grentemeſnil* τὰ κυράλια mutat in τὰ κυψάρια. Cui conjecturæ ſuffragium adderem libens, ſi catelli vincti detinerentur, de quo hic videtur agi. Pro τὰ σφιγγία & τὰ κυράλια legebam olim τὰ ὀφίδια καὶ τὰς καλλάρια, *armillas* & *collaria*, ſeu *monilia*. Quali verborum hic eſſet ſenſus, *Lucianum* aureis vinculis detineri, qualia ſunt opulentiorum armillæ & torques. Ὀφίδια proprie ſunt *anguiculi*, ſed & *armilla anguium figuram habentes, quaque brachium in anguium modum circumplicant*. Ἐπιχαρτίους ὄφεις vocat *Philoſtratus in Epiſtolis*. Et pluribus deſcribit *Nonnus* libro quinto Dionyſiac. *Collarium* autem pro torque eſt *Romana* vox, qua *Plautus*, *Lucilius* & *Varro* uſi ſunt. unde קולרין *Kolarin* vel קולריא a *Kolaraja Chaldæis* & *Thalmudicis*. Et Græcis κολλάριον. *Heſychius* κλοιὸς, περιστραχήλιον δεσμὸς; κολλάριον, ἴσως μανιάκης. *Philoxenis* in *Gloſſis* κολλάριον *collarium*. *Ariſtophanis Scholiaſtes* ad *Veſpas* κλοιὸς τὸ κολλάριον παρ' ἡμῶν λεγόμενον. Et in *Plutum*, κύφων δὲ δεσμὸς ἐστι ξύλινος, ὃν οἱ μὲν κλοιὸν ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ κολλὸν lege κολλάριον. Itaque videbantur Luciani σφιγγία in ὀφίδια & κυράλια in κολλάρια ſine crimine poſſe mutari, quia hæ voces ab invicem non multum abludunt. Sed jam diſplicet hæc conjectatio. 1. Quia divites torquatos & armillatos non reperio, niſi inter barbaros, de quibus hic agi nemo dixerit. Torquatus quidem fuit *Manlius*, ſed peculiari de cauſa, quam nemo neſcit. Ita etiam nonnulli alii, non tamen opum, ſed virtutis cauſa torque donati. 2. κολλάρια ad pœnam potius quam ad ornatum pertinent. 3. Et vox erat ignota *Græcis ævo Luciani*, qui puriſſime ſcripſit, neque ſolet *Latina* vocabula uſurpare. 4. Denique aurea vincula, quibus *Lucianus* detineri credebatur, conferri vix poſſint cum armillis, & monilibus, a quibus non detinentur, qui illis utuntur ad ornatum. Hæc igitur conferre jam malo cum catenis aureis, quibus *Romani* Magnates ſphinges, & pardos devinciebant. Nam ad hæc quoque aurum adhibitum. Hinc de cervis *Martialis* libri primi *Epigrammate* 105.

Mordent aurea quod lupata cervi.

Et *Ovidius* de cervo quem occidit *Cypariſſus*, *Metamorphoſeos* libro decimo:

Pendebant tereti gemmata monilia collo.

Et *Plinius* lib. 8. cap. 32. *Vita cervis in confeſſo longa, poſt centum annos aliquibus captis cum torquibus aureis*: Proinde ſphinges quoque & pardos catenis aureis devinctos fuiſſe credibile eſt. Quo facit, quod ex *Philoſtrato* refert *Photius*. Act. 241. Ἀχαιοί ποτε ἐν Παμφυλίᾳ παρδάλιον ἕρπτῳ ἕλωσαν, ὃν περὶ τῇ δορᾷ ἔφερε χρυσοῦν δέ ἦν, καὶ ἐπεγέγραπτο Ἀρμενίοις γράμμασιν, βασιλεὺς Ἀρσάκης θεῷ Νυσίῳ. i.e. *Aliquando in* Pamphylia *captum fuiſſe pardalium* (id eſt *pantherum* ſeu *pardum*) *aureum torquem circa collum habentem*, Armeniis *literis ita inſcriptum*, *Rex Arſaces Deo Nyſæo*. Tamen ſi quis aliud vero ſimilius proferat, illud lubenter amplectar. Modo id concedatur, quod ut rem certam aſſero, vocem κυράλια in *Luciano* eſſe corruptam ac proinde nihil ex ea de corallio poſſe elici. *Almeloveen.*

Τὰ σφιγγία καὶ τὰ κυράλια] Locus eſt vexatiſſimus, in quo ingenium exercuerunt viri magni Bochardus & Palmerius, nec non Cl. Bootius ?. Μονονουχὶ τὸ ἔτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα, παρίχει ἑαυτὸν ἁλίσκεσθαι καὶ φέρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ τὸ αὐχένα δεδόντα, οἷά ἐστι τὰ τρυφῶντων πλουσίων τὰ σφιγγία καὶ τὰ κυράλια. (*Heſych.* in οἰκούρια Alciphr. I. Ep. 39. p. 194.) Vocem κυράλια nihili eſſe, & Graecis ignotam jam viri docti monuerunt. Non vero amuleta, non collaria intelligi, aut has voces σφιγγία & κυράλια ſignificare poſſe iidem docuerunt veriſſime. Non poſſum tamen ſubſcribere doctiſſimo *Palmerio*, qui ex *Heſychio* καραλλία, vel κουράσια legendum eſſe ſcivit. Pueros, illas delicias dominorum & dominarum, apud Romanos aureis catenis vinctos hinc inde ductos eſſe, quo veilent illos ſequi, nusquam lectum neque auditum. Certum eſt animal intelligi. quamvis autem nihil ad rem faciat locus Philoſtrati, quem ex Photio attulit Bochardus, ille enim tantum ſignificat pardum aureo collari ab Arſace ornatum dimiſſum & conſecratum fuiſſe Nyſaeo Deo, eumque torquem ideo ejus collo fuiſſe inditum, ut ſignum eſſet conſecrationis, non ut in aula vinctus traheretur & duceretur ad ſpectantium voluptatem, ſic etiam cervorum & hinnulorum cervices collaribus, ut etiam nunc in principum aulis, cingebantur: ſed loquitur de animali, quod torque, quo ducebatur & trahebatur ad libitum domini, inſtar σφιγγίου, ſimiae. Quamvis igitur, nihil ad rem hanc, de qua loquitur Lucianus, faciat iſte locus Philoſtrati, nec in hiſtoriis occurrat pardalus ſic fuiſſe domitus, ut in opulentiorum aedibus fuerit circumductus, facit tamen pro Bochardo quod legatur in praecedente diſſertatione in mercede conductis, ubi de eadem re loquitur, illos, qui divitibus operam ſuam locant, ſimiles eſſe leoni, qui alligatus funiculo hinc inde ducebatur. Ibi philoſophus, cum videret ſe libertatem perdidiſſe, queritur pag. 471. Νῦν δὲ τὸ τῆς λόγου, λέων κρίκῳ δεθεὶς ἄνω & κάτω περισύρομαι. *Nunc vero, ut ſolent dicere, leo filo vinctus ſurſum ac deorſum circumferor.* Nam quamvis proverbium ſit, traxit tamen originem a vero. Nota ex hiſtoria Androclis ex *Gellio* & *Aeliano*. vide *Plin.* Hiſt. Natural. lib. VIII. c. 16. Sic & pantheras & pardos cicuratos & olim fuiſſe conſtat ex vita Elagabali, & aliis hiſtoricorum monumentis, uti etiam nunc in India ad venandum cicuratur. *Martialis* lib. 1. ep. 84.

ὡς πολαμὺς Z.

[a] βίῳ πρὸς τὸ σύγγραμμα, καὶ τὸ [b] ἄνω ᾧ πολαμῷ χωρεῖν, ᾗ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ [c] παλινῳδεῖν πρὸς τὸ χεῖρον, τοῦτ' ἂν εἴη, οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης, μὰ Δί', οὐδ' ὑπὲρ τῶν ἐπ' Ἰλίῳ γενομένων, ἀλλ' ἔργῳ ἀναιρεπομένων τοὺς λόγων καλῶς πρότερον εἰρημένους δοκούντων.

Ταῦτα μὲν πρὸς [d] ἑαυτὸν, ὡς τὸ εἰκὸς, λέλεκταί σοι· ἐπάξεις δὲ ἴσως ᾗ πρὸς αὐτὸν ἐμὲ ξυμβουλήν τινα τοιαύτην, οὐκ ἄκαιρον, ἀλλὰ φιλικὴν, ᾗ οἵῳ σοι χρηστῷ ᾗ φιλοσόφῳ ἀνδρὶ πρέπουσαν. ἢν μὲν οὖν κατ' ἀξίαν ὀδυσσέα Z. [e] ὑποδὺς τὸ σὸν πρόσωπον [f] ὑποκρίνωμαι, εὖ

ergo haec vita & illa ſcriptio diſcrepant, & hoc ſane fuerit illud, quod ajunt, *contra flumen retro ire, & inverſa omnia, & in pejus recantare*, non de Helena per Jovem, aut his quae ad Ilium geſta ſunt, ſed cum opere & factis retractantur, quae bene antea dicta videbantur.

2. Haec quidem ad te ipſum, ut conſentaneum, a te dicta ſunt. Subjicies autem forte ad me ipſum etiam conſilium quoddam ejusmodi non intempeſtivum, ſed amicum, teque virum bonum & ſapientem decens. Si igitur pro dignitate ſumtam perſonam tuam egero, bene res habet, & Elo-

a Βίου] Deeſt in W. male. b Ἄνω τῷ πολαμοῦ] Ἄνω τοὺς πολαμούς. L. c Παλινῳδῶ] Sic rectè Edd. & W. Παλινῳδὼ male *Coll.* d Ἑαυτὸν] Σαυτὸν L. e Ὑποδὺς] L. & margo *AlW.* melius quam vulgatum ὑποδύσεσθαι, quod in omnibus Edd. erat. f Ὑποκρίνωμαι] Conſt. & Vo. Δύσωμαι, notat *M. ad S.* Sed nihil a vulgata abire Edd. & M.

26. * Παλινῳδῶ] Ἐναντίως ᾠδῶν. *G.*

* Παλινῳδῶ] Data opera ſcripturam codicis expreſſimus. *M. ad S.* Quid enim peccatum ſit, manifeſtum eſt. *J. F. R.*

Picta quod jugo deligata colla
Pardus ſuſtinet.

His puto poſſe defendi emendationem magni Bochardi; neque tamen auſim eam veram praeſtare. Facile poſſent alia ſubſtitui. ſed quod ſine ope libri veteris, in meo hic nullum eſt praeſidium, nihil affirmarim. *J. G. G.*

Τὰ σφιγγία ϑ κουράλια] Video in hac editione grandem notam his ſubjectam. In quibus ſane fruſtranea eſt Bocharti diſputatio contra Bootium: diſputare debuit in ipſa voce κουράλια, an ferri ea poſſet; prius certe, quam conjecturis nihil juvantibus concuteret, quod ſtabile & certum ſatis fecerat immenſa *Salmaſii* doctrina; per quam dicere etiam debemus fruſtra exerceri maluiſſe *Palmerium*, quam diſerte profiteri id omne, quod boni adferre huc poterat, ab eodem maximo viro occupatum eſſe. Nam ut σφιγγία manifeſte expoſuit animalcula, Latine ſpinturnicia pag. 377. Sic κουράλια ex *Heſychio* de parva κόρη pag. 90. magni operis, quae utraque huc bene conveniunt. *J. G.*

Ibid. Καὶ τὰ κουράλια] *Et torques e coralio, quod* inquit Plinius, *religioſum in primis geſtamen eſſe exiſtimant amoliendis periculis.* *J. Br.*

Καὶ τὰ κουράλια] An vox barbara ex *collarium* facta? An corallium lapis, & torques ex corallio? vid. Codd. vett. *E. G.*

23. Κουράλια] Locus propemodum conclamatus, ad quem quod conferam, nihil habeo. Placet tamen prae reliquis, quae nuperrime prodiit, Illuſtriſſimi Spanhemii emendatio (p. 242.) legentis κολούρας, vel κλάρας, quae alia ſimiarum cauda carentium ſpecies a Salmaſio memoratur; *Plin. Exerc.* p. 267. Spanh. autem p. 242. novae editionis *de Uſu & praeſt. numiſm.* Pro priore Palmerii, qua, ut ex Bocharto patet, κουράρια reponebat, facit locus *Plut.* initio vitae Periclis, p. 277. Ἔσουσι τινὰς οἱ Ῥώμῃ πλουτίσαι κυνῶν τύπους ἢ βιβλίων οἱ τοῖς κόλποις ἐφιππίους ϑ ἀγαπῶντας ἰδεῖν ὁ Καῖσαρ, ὡς ἔοικεν, ἡρώτησεν, εἰ παιδία παρ' αὐτοῖς εἰ τίκτουσιν αἱ γυναῖκες; Κόλουρις apud eundem *Plutarchum* legitur, in fragmento Timocreontis Lyrici, quod in Themiſtocle affert 223. B. de vulpe dictum, cui amputata cauda eſt. Vide an hic κόλουρα legendum ſit, quod eodem ſenſu de quavis beſtia dicitur. *M. ad S.*

Κουράλια] Cum aliquid tamen dandum eſſet in verſione quod reſponderet τοῖς κουραλίοις, in tanta ſententiarum diverſitate placuit & nobis aliquid audere, & ponere. Interim, quaſi legeretur σκιουράλια, quod a dictante non ſatis preſſe pronuntiatum in κουράλια mutaſſe librarius poteſt. Sciuri certe hodie in deliciis quorumdam: & fuiſſe olim vel maxime *amabiles*, apparet ex Martialis V, 38. *J. M. G.*

Κουράλια] Quia variationem neque in Codd. neque in

Eloquenti Deo ſacrificabimus : ſin minus, at tu quae deſunt adjicies. Tempus igitur eſt, converſa ſcena me ſilentio ſecandum urendumque, ſi opus ſit, ſalutis cauſſa praebere ; te vero medicamenta inſpergere, cultrumque in promtu habere, & candens cauterium. Jamque ſumtis dicendi partibus tu haec ad me, Sabine, dicis.

ἀν ἡμῖν ε ἔχοι, ϗ τῷ λογίῳ θύσομεν. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ σὺ προσθήσεις τὰ ἐνδέοντα. ὥρα τοίνυν μέλασκηνιάσαντας ἡμᾶς τ σκηνὴν, ἐμὲ μὲν σιωπᾶν, καὶ ἀνέχεσθαι τεμνόμενον, h καὶ καιόμενον, εἰ δέοι, ὅπῃ σωτηρία, σὲ δὲ ὑπατίθειν τ φαρμάκων, καὶ τ σμίλην ἅμα προχείρον ἔχοντα, ϗ τὸ καυτήριον πῦρ. ϗ δὴ σὺ λαβὼν τ ῥήτραν, σὺ ταῦτα πρὸς ἐμὲ ὁ Σαβῖνος ἤδη λέγεις.

abest a Z, abluit a Z

3. Olim ſane, amice, ut par erat, ad famam tibi hoc ſcriptum profuit, & eo tempore, quo in magna concione recitaretur, ut narrarunt mihi, qui tum audiere,

Πάλαι μὲν, ὦ φιλότης, i ὡς εἰκὸς, εὐδοκιμήσαι σοι τυτὶ τὸ σύγγραμμα, καὶ ἐν πολλῷ πλήθει δειχθὲν, ὡς οἱ τότε ἀκροασάμενοι διηγοῦντο, ϗ ἰδίᾳ πρὸς τοῖς πεπαιδευμένοις

g Ἔχοι] Sic dedi ex W. & L. Ἔχῃ Edd. h Καὶ καιόμ. . . . εἰ δέοι] Deſunt haec in W. i Ὡς Deeſt in W.

44. Τὴν ῥήτραν] Ῥήτραι. συνθῆκαι. ὁμολογίαι. Ταραντῖνοι δὲ νόμους † καλοῦσιν οἷον ψηφίσματα. Παρὰ Λακεδαιμονίοις δὲ ῥήτρα, Λακωνόφρων νόμος ὡς ὁ χρησμοῦ τιθέμενος. οἱ δὲ ῥήτρας, ὁμολογίας. οἱ δὲ συγγράμματα ϗ ῥητροφύλακας τοὺς συγγραμματοφύλακας. V.

† Καλοῦσιν] Kai hic pro καλοῦσι habet C. M. du S.

in Edd. reperio, vulgatam intactam relinquo. Unam unius literae variationem Clar. Jenſ. in ferculo liter. ex Cod. Wit. notavit, qui exhibet καυράλια, quod proxime ad Heſychianum καραύλια, παιδάρια, accedit, & cum alii jam nimii fuerint in verbis his inveſtigandis, & corrigendis, verbum non amplius addam. J. F. R.

24. Ἄνω τῦ πόλαμοῦ] Eraſm. in proverbio: ἄνω ποταμῶν. J. Br.

Ἄνω τῦ πόλαμοῦ] Vid. Nixp. A. VI. Et Eurip. Med. 410. In proverbium abierat, quo omnia inverſa ſignificabant. Sic apud Diog. Laërt. cum ementi ſe Diogenes Cynicus dixiſſet. Age: fac ſis dicto audiens; herus reſpondet, ἄνω πόλαμῶν χωρεῖσι παγαί. 146. C. M. du S.

Ἄνω τῦ π.] Quid ſi melius ſit ἄνω τοὺς πόλαμοὺς χωρεῖν vel τ πόλαμόν; neque enim mirum eſt aliquem adverſo flumine ire; ſed ipſum flumen retro ire ad fontes ſuos, mirum fuerit. J. M. G.

26. Καὶ παλινῳδῆν] Eraſm. in adagio: Palinodiam canere. J. Br.

27. Οὐχ ὑπὸ Ἑλένης] Steſichori Poëtae lyrici exemplo. J. Br.

Οὐχ ὑπὸ Ἑλένης] Conf. ſupra Mod. c. 11. M. du S.

Ibid. Ὑπὸ Ἑλένης] Steſichori palinodia de Helena. F. G.

Ibid. Ἑλένης] Ut Steſichorus, coecitate punitus, quod maledixiſſet Helenae. Sed expoſuit omnia Eraſmus. J. M. G.

28. Ἰλίῳ] Tangit in Piſcat. & in Pſeudolog. J. B.

31. Πρὸς ἑαυτὸν] In σεαυτὸν mutarem, niſi & a noſtro alibi & ab aliis ita uſurpari paſſim cernerem. M. du S.

34. Καὶ οἵῳ σοι χρεὼ] Et qua tibi viro bono congruat. J. Br.

36. Ὑποδὺς]. L. optime. In reliquis enim quod exſtat ὑποδύναι omnia conturbat. M. du S.

37. Τῷ λογίῳ] Et Mercurio, qui λόγιος appellatur, ſacrificabo. J. Br.

Τῷ λογίῳ] Conf. infra T. ult. Pſeudol. c. 24. Καλὸν καλῶς σι ὁ λόγιος Ἑρμῆς ἐπιτρίψειν αὐτοῖς λόγους. Et ſupra Deor. Dial. Plura Rever. Elſner. ad Act. Apoſt. XIV. 12. & Th. Sellius Obſervate. c. 16. J. F. R.

42. Τὴν σμίλην] Scalpellum. J. Br. Miſc. L. IX. c. 14. Quod non operae exiſtimaſſem addere, niſi viderem in Pariſina id redditum eſſe: acum; falſo; nam quia urendum & ſecandum ſe vult praebere, ſcalprum & ferrum candens iſtum adferre jubet. Scholiaſtes quidem ad c. 15. Catapl. generaliter tantum ait: Σμίλη, ἐργαλεῖον σκιλοτομικόν. Sed recte Geſnerus & ibi ſcalprum vertit. Nam ab acu futoria, ſive ſubula diſerte diſtinguitur eod. Catapl. c. 20. fin. τίς ἄρα μου τὴν σμίλην ἕξει, ϗ τὸ καυτήριον. J. F. R.

44. Τὴν ῥήτραν] Iterum infra Τόξ. M. du S.

46. Πάλαι] Diligenter haec vox annotanda eſt, ut aetas praecedentis opuſculi perſpiciatur. M. du S.

δυμένοις, ὁπόσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ, ᾗ ἀλλ' χειρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. ἥτε γὰρ τῶν λόγων ὡς σκευὴ, ἐ μαπτὴ, ᾗ ἡ ἱστορία πολλὴ, καὶ ἐμπειρία τ πραγμάτων, ᾗ ὅτι ἕκαστα σαφῶς ἐλέγετο· ᾗ [a] τὸ μέγιστον, ὅτι χρήσιμα πᾶσιν ἦν, καὶ μάλιστα τοῖς πεπαιδευμένοις, οἷς μὴ ὑπ' ἀγνοίας σφᾶς αὐτοὺς εἰς δουλείαν ὑπάγοιεν. ἐπεὶ δέ σοι μετέδοξε βελτίω [b] ταῦτ' εἶναι, ᾗ τ μὲν Ἐλευθερίαν [c] μακρὰ χαίρειν ἐᾶν, ζηλῶσαι δὲ τὸ ἀγεννέστατον ἐκεῖνο ἰαμβεῖον,

"Ὅπου τὸ κέρδος, ὦδε φύσιν δουλεύτεον.

ὅρα ὅπως μηδεὶς ἔτι [d] ἀκούσηταί σου ἀναγινώσκοντος αὐτό· ἀλλὰ μηδ' ἄλλῳ ὦδ' ἔχῃς τ τ παρόντα [e] σου βίον ὀρώντων, ἐπελθεῖν τὰ γεγραμμένα· εὔχου δ' Ἑρμῇ τῷ χθονίῳ, ᾗ τ ἀκηκοότων πρότερον, πολλὴν λήθην καταχεάσαι. ἢ δόξεις [f] τῷ ζ Κορινθίᾳ μύθου ταυτόν τι πεπονθέναι, ᾗτ' σαυτῷ ὁ Βελλεροφόντης γεγραφὼς τὸ βιβλίον. μὰ γὰρ τ Δί',

& privatim apud eruditos, qui cognoscere illud & in manu habere dignati sunt. Etenim verborum in eo apparatus non contemnendus, & historiae multum, & rerum peritia, & quod aperte omnia dicerentur: & maxime, quod utilia omnibus essent, eruditis praesertim, ne per ignorantiam ipsi in servitutem se conjiciant. Postquam vero mutata sententia tibi visum est, meliora haec esse, & longum libertati valedicere, imitarique ignavum illum versiculum,

Ubi lucra magna, serviant & liberi:

vide, ne quis imposterum audiat te illud praelegentem, sed nec alii cuiquam eorum qui praesentem vitam tuam inspiciunt, copiam facito legendi; sed infero Mercurio vota nuncupa, ut hos qui prius audiere, Lethaeis aquis perfundat: alioquin videbitur idem tibi usu venisse, quod est in fabula Corinthia, & ipse contra te Bellerophon scripsisse libellum. Ita enim me Jupiter amet,

a Τὸ] Deest in W. b Ταῦτ'] Ταῦτα W. c Μακρὰ] Μακρὰν P. d Ἀκούσηται] Ἀκούσῃ W. & Fl. non male, sed & vulgata quam ceterae Edd. servant, bona, nisi quod P. ἀκούσηται cum jota subscripto, quo nihil opus. e Σου] Sic L. recte; Σοι Edd. f Τῷ] Τῶ vel τὸ L. dubie.

50. Ὁπόσοι ὁμιλεῖν &c.] Ὁπόσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ, ᾗ ἀλλ' χειρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. Interpres: *quotquot cum ipso versari, & prae manibus habere dignati sunt.* malim ego: quotquot eum (librum) *versare, & in manibus habere voluerunt.* Ὁμιλεῖν τινι πράγματι eleganter dicitur, pro tractare & versare aliquam rem, ea uti, & ἀλλ' χειρὸς ἔχειν, pro ὦν χεῖρι ἔχειν. *Ael.* Hist. Anim. XVII. 37. Et alibi similiter, ἀλλ' στόματος ἔχειν. *L. Bos.*

Ὁπόσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ] Ob oculos habuit *L. Bos* versionem *Benedictinam*, quae in *Graevianam* Ed. quoque expressa est. Nam Parisina, sive Ὁβοροσοι sic habet: *tum praecipue eruditorum manus occupabat, quotquot ejusmodi rerum studiosi literas tractare operae pretium ducunt.* Utraque minus accurate; αὐτῷ enim ad superius σύγγραμμα referendum. Ὁμιλεῖν τινι autem non solum de persona dici, sed & de rebus, libris, studiis, recte ait *Bos.* Et sic *Epict.* Sent. 2. ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ. *anima virtuti dedita.* Noster infra de Salt. c. 2. ὁμιλεῖν φιλοσοφίᾳ. Immo & de rebus corporeis *Hippocr.* Sect. VI. de Articul. pr. Ὁμιλεῖ δὲ ὁ βραχίων τῇ κοίλῃ τ ὠμοπλάτῃ πλαγίῃ. *Brachium autem lati scapularum ossis cavo oblique inseritur*, ut plura omittam. Alterum quoque ἀλλ' χειρὸς, ἀλλ' στόματος, pro ὁ χειρὶ, pervulgatum est, vid. rursus infra c. 11. & alibi. Sed & ἀλλ' στόμα ἔχειν invenio apud *Parthen. Nicaeens.* Erot. c. 12. Διὰ μητρὸς autem φέρειν *Herodian.* L. 2. c. 2. §. 19. aliique. *J. F. R.*

61. Ὅπου τὸ κέρδος &c.] Versus est *Euripidis*, ad quem olim parodia allusit Antigonus Cocles ille, dum Demetrio filio suadere volebat, ut Philan Antipatri filiam & Crateri viduam jam aetate aliquantum provectam duceret uxorem, Demetrius vero ob inaequalitatem aetatis eas nuptias aspernabatur; dixit filio pater: Ὅπου τὸ κέρδος, ὦδε φύσιν γαμητέον. Refert *Plutarch.* in Demetrio. *J. P. a G.*

Ὅπου τὸ κέρδος &c.] *Eurip.* Phoen. 398. Vid. *Plutarch.* in Demetr. p. 653. *M. du S.*

64. Τὸν παρόντα σου βίον] *Quippe qui nunc servias. J. Br.*

68. Ὁ Βελλεροφόντης] *Erasm.* in adag. *Bellerophontis litera. J. Br.*

Ὁ Βελλ.] Vide *Zenob.* paroemiographum. *M. V.*

Ibid. Βελλεροφόντης] *Hom.* Il. Z. 155...99. *M. du S.*

70. Εὐπρόσωπον] *Speciosum praetextum habens.* Vid. mox iterum Dial. hinc tertium, *Hermotimum.* Et ad Ep. ad Galat. VI. 12. Rever. *Elsner. J. F. R.*

79. Καὶ σὺ τ κολοιὸν] *Erasm.* in Paroemia: *graculus Aesopicus. J. Br.*

Ibid. Κολοιὸν] Vid. *Aesopi* fab. Infra Ἀποφθ. c. 5. plene effert: κατὰ τ Αἰσώπειον κολοιόν. *M. du S.*

80. Ὁμοιά

met ; ut non video, quam causſam, quae quidem ſpeciem habeat, contra accuſantes poſſis dicere : praeſertim ſi cum riſu hoc faciant, laudantes ſcripta, & quae in illis elucet, libertatem, ipſum vero ſcriptorem ſervire videntes, qui ſponte collum jugo ſubmiſerit.

4. Non abſurde itaque dixerint, ſi dixerint, aut alterius cujusdam fortis viri eſſe librum, teque graculum alienis ſuperbire pennis ; aut, ſi tuus ſit, idem te, quod Salaethum facere, qui acerbiſſima apud Crotoniatas lege contra adulteros lata, eam ob causſam celebratus, non ita multo poſt in adulterio cum fratris uxore deprehenſus eſt. Ad amuſſim igitur te quoque Salaethum illum aliquis dixerit. Quin tolerabilius ille amore qui captus eſſet, quemadmodum in causſa dicenda commemoravit, & ultro in ignem atque animoſe inſilierit, miſericordia licet illius jam tangerentur Cro-

οὐχ ὁρᾷ ἡ ἀπολογία, ἤ τις ἂν εὐπρόσωπός σοι γένοιτο πρὸς τὰς καλιγορίδας καὶ μέλιφα, ἢν σὺν γέλωτι αὐτὸ ποιῶσιν, ἐπαινέσαντες μὲν τὰ γεγραμμένα, καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς ἐλευθερίαν, αὐτὸν δὲ τὸν συγγραφέα δουλεύοντα ὁρῶντες, καὶ ἑκόντα ὑπολαβόντα τὸν αὐχένα τῷ ζυγῷ.

Οὐκ ἀπεικότα γᾶν ἂν λέγοιεν, εἰ λέγοιεν, ἢ τοι ἄλλης γε γενναίας ἀνδρὸς εἶναι τὸ βιβλίον· ἢ σὲ τὸν κολοιόν, ἀλλοτρίοις πτεροῖς ἀγάλλεσθαι· ἢ εἰ σόν γ' ἐστὶν, ὅμοιά σε τῷ Σαλαίθῳ ποιεῖν· ὃς σμικρόταλον κατὰ μοιχῶν τοῖς Κροτωνιάταις νόμον θεὶς, καὶ θαυμαζόμενος ἐπ' αὐτῷ, μὴ μικρὸν αὐτὸς ἑάλω, μοιχεύων γε ἀδελφῆς τὴν γυναῖκα. ὡς τοίνυν καὶ σὲ τὸν Σάλαιθον ἐκεῖνον φαίη τις ἄν· μᾶλλον δὲ πολὺ μετριώτερος ἐκεῖνος, ἐρῶντι μὲν ἀλλ' ὡς ἔφασκεν ἀπολογουμένῳ, ἑκὼν δὲ μάλα εὐψύχως εἰς τὸ πῦρ ἀλλόμενος, καίτοι ἐλευθεραν αὐτὸν ἤδη Κροτωνιάτης,

λέγοιεν ἂν, εἰ λέγοιεν B. et R. et Z.

τοῖς Κροτωνιάταις R. hic habet θεὶς κατὰ μοιχῶν τοῖς Κ. νόμον Z.

g Σαλαίθῳ] In marg. Cod. R. *Bourd.* Σαλεύκῳ. Sed vulgatam ſervant Edd. h Περὶ] Παρὰ *J.* Fl. & L. Περὶ Ald. Περὶ integre reliquae & M. i Ἐκεῖνον] Ἐκεῖνον εἶναι W.

41. Τὸν Σάλαιθον ἐκεῖνον] Κροτωνιατῶν νομοθέτης. *V.*

80. Ὁμοιά σε τῷ Σαλαίθῳ] In margine Cod. Regii Σαλεύκῳ, mendoſe, ſunt enim variae hiſtoriae, patet conferenti. *J. B.*

81. Σαλαίθῳ] De *Saleuco* ſimilia propemodum narrantur, niſi quod non ipſe moechus, ſed filius. V. *Æl.* Var. Hiſt. XIII. 24. *M. du S.*

84. Περὶ πόδα] Emendo, ὡς ἀκριβέστερον, τουτέστιν ἐγγυτέρω καὶ πλησίον. *J. Br.*

Περὶ πόδα] In *Apologia* pro iis qui *Mercede Conducti* vivunt, Auctor primo fingit ſe, qui in praecedenti libello tam bene ſciviſſet enumerare miſerias eorum, qui in potentiorum aedibus conducti viverent, graviter accuſari ab *Sabino* aliquo, quod ipſe volens ſciensque contra ſua ipſius praecepta committat, qui ſe quoque in alienam familiam alicujus miniſterii nomine tradiderit. Inter alia autem fingitur is *Sabinus* uti exemplo *Salaethi*, Crotoniatarum legislatoris ; qui ubi graviſſimam in adulteros legem tuliſſet, ipſe paullo poſt in adulterio fratris uxoris deprehenſus fuerit. Περὶ πόδα τούτων, inquit *Sabinus* pag. 506. καί σε τὸν Σάλαιθον ἐκεῖνον φαίη τις ἄν. *Brodaeus* Miſcell. IX. cap. 14. legit περιπατοῦντος. Sed poſt eum ſatis hunc locum munivit *Iſ. Caſaubonus* ad *Theophraſti* Charact. cap. 5. ubi docet περὶ πόδα Graecos dixiſſe *de omnibus, quae apta eſſent, & convenirent* ; ubi & hunc eumdem locum adfert. Interpres *Benedictus* reddit, *Quare non inepte quiſpiam te Salaethum illum eſſe diceret* ; niſi malis *dicat*, vel *dixerit*. *J. J.*

Περὶ πόδα] Retinui περὶ ; nam περὶ πόδα de omnibus dici quae apta ſunt & conveniunt, vid. *Caſaub.* ad Theophr. Car. c. 5. de Ruſticitate, p. m. 138. *J. F. R.*

85. Ἐκεῖνον εἶναι] Ex W. hoc εἶναι, quod a reliquis Libris abeſt. *M. du S.*

Ἐκεῖνον εἶναι] Indicat *Solanus* ſibi in animo fuiſſe illud εἶναι in contextum recipere, quod ut non ineptum, ita tamen non plane neceſſarium, niſi plures Codd. addicant, quia facile ſubaudiri poteſt. Mollius tamen hic fluet oratio, ſi addatur, propter duo monoſyllaba, minus commode periodum claudentia. Qui igitur volet, addat. *J. F. R.*

88. Ἑκὼν] Lege ἑκὼν. *J. Br.* In Miſcel. L. IX. c. 14. Sed quid ſibi velit, adſequi non poſſum ; nam aperta & ſana eſt vulgata lectio. *J. F. R.*

90. Ἐν-

τῆς, καὶ [a] ἐνδιδόντων [b] φυγεῖν εἰ βέλοιτο. τὸ δὲ σὸν, εἰ ὡδὶ μικρὰν ἀτοπώτερον, ἀκριβῶς μὲ ἐν τοῖς λόγοις τὸν τοιοῦτον βίου δυσκολπρέπειαν, καὶ καλήγορεῖς εἴ τις εἰς πλουσίου τινὸς ἐμπεσὼν, καὶ καθείρξας ἑαυτὸν, ἀνέχοιτο, μυρία τὰ δυσχερῆ πάσχων, καὶ ποιῶν. ἐν γήρᾳ δ' ὑστάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδὸν, ὕστως ἀγεννῆ καλρείαν ἐπαιρόμενος, καὶ μονονυχὶ καὶ ἐμπομπεύοντα αὐτῇ. ὅσῳ γὰρ δοκεῖς ἐπισημότερος εἶναι δοκεῖς, τοσούτῳ καταγελαστότερος ἂν δόξειας εἶναι, ἀλλιφωνοῦντος καὶ νῦν βίου τῷ βιβλίῳ.

Καίτοι τί δεῖ [c] καινὴν ἐπὶ σὲ καλήγορίαν ζητεῖν, μετὰ τὴν θαυμασίαν τραγῳδίαν λέγουσαν.

Μισῶ σοφιστὴν, ὅστις οὐχ αὑτῷ σοφός;

Οὐκ [d] ἀπορήσουσι δὲ οἱ καλήγορεῖν καὶ ἄλλων παραδειγμάτων ἐπὶ σέ. ἀλλ' οἱ μὲν, τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς εἰκάσουσιν, οἳ ἐπὶ μὲ δὴ σκηνῆς, Ἀγαμέμνονα ἕκαστον αὐτῶν, ἢ Κρέοντα, ἢ αὐτὸς Ἡρακλῆς εἶσιν· ἔξω δὲ, Πῶλον ἢ Ἀριστόδημον, ἀποθέμενοι τὰ πρόσωπα

toniatae, & fugae atque exilii, si voluisset, copiam facerent. Tuum autem haud paullo absurdius factum est, qui servilem hujus vitae humilitatem accurata oratione excusseris, accusaverisque, si quis in divitis alicujus domum incidens & concludens se, sexcenta incommoda & pati & facere sustineat; extrema vero senectute, & superato fere limine, ignavam adeo servitutem subieris, & tantum non in ea te, tamquam in pompa quadam ostentes. Quanto igitur, inquiunt, insignior esse videris, tanto magis idem videare ridiculus, reclamante quam nunc agis vita libello tuo.

5. Quamquam quid opus est, novam contra te accusationem circumspicere, post admirabilem illam Tragoediam, quae *Odi*, inquit, *Sophistam qui sibi nihil sapit?* Nec deerunt his, qui accusare volent, etiam alia in te argumenta: sed alii Tragicis te actoribus adsimilabunt, qui in scena quidem Agamemnon unusquisque aut Creon, aut ipse adeo Hercules sunt; extra vero Polus aut Aristodemus personis depositis fiunt

a Ἐνδιδόντων] Sic M. & Edd. b Φυγεῖν] Φυγὴν W. *f.* quae καὶ νῦν. c Καινὴν] L. & *Anon.* Κενὴν Edd. omnes & M. Exc. d Ἀπορήσουσι] Ἀποροῦσιν male *f.*

91. Τὸ δὲ σὸν εἰ ὡδὶ μικρὰν ἀτοπώτερον] Ἀντὶ τοῦ πάνυ ἄτοπον, εἰ ὡδὶ μικρὸν ἀτοπώτερον εἶπεν. *V.*

90. Ἐνδιδόντων φυγεῖν] Hic recte Interpres Atticam expressit dictionem. *f.B.*

93. Εἰς πλουσίου τινὸς] Οἶκον subaudio. *f.Br.*

96. Ἐν γήρᾳ . .] V. supra ad c. 1. *M.du S.*

97. Ὑπὲρ τὸν οὐδὸν] Ὑπὲρ τὸν γήραος οὐδὸν. *Erasm.* in adagio: *Limen senectae.* *f.Br.*

Ibid. Τὸν οὐδὸν] Frequens istud apud *Homerum.* *A.V.*

Τὸν οὐδὸν] *Hom.* Il. Ω. 487. & Odyss. O. 246. & 347. *Hesiod.* Ἔργ. 329. ἐπὶ γήραος οὐδῷ. Plato etiam usus est hac phrasi ut ut poëtica. Vid. plura ad Ἐφμ. c. 77. *M.du S.*

3. Καινὴν] Pro καινὴν in Florentino exemplari erudita manus reposuit καινὸν, quod forte huic loco convenientius. Interpres quoque, quasi legisset καινὸν, *Ecquid attinet novam accusandi rationem adversum te quaevere?* saepe αι & ε confusa. inde toties ἕτερος pro ἑταῖρος, & ex adverso; de quo infra plura. *f.f.*

Καινὴν] Ex conjectura emendaveramus: nam quod in vulgatis legitur καινὸν, nihili est. Nunc ita etiam in L. legi video. Accedit quoque ad veram scripturam *f.* Ed. quae habet καὶ νῦν. quod manifesto ex καινὸν corruptum sententia ipsa diligenter inspecta demonstrabit. *M.du S.*

Καινὸν] Edidi ex L. & vestigiis *Junt inae*, quae καὶ νῦν duobus accentibus, sed voce una, habebat. Nec dubito καινὸν in suis Codd. legisse *Bourdelotium* in *Paris.* Ed. licet enim textus καινὸν exhibeat, tamen *novam* versio latina reddidit, quam versionem *Benedictus* ac *Graevius* quoque, quod mirandum, retinuere, dum interim καινὸν in Graeco edi paterentur. *f.f.R.*

5. Μισῶ σοφιστὴν] *Euripidis* senarius. *f.Br.*

Μισῶ σοφιστὴν] *Euripidis* versus, teste *Cicerone* Epist. ad Famil. XIII. 15. *A.V.*

Μισῶ σοφιστὴν] Ex *Medea* (vide eundem *Cic.* VII. 6. & in eum locum Victorii notam) sed cum in nostra non extet, aut aliam *Medeam* scripserat Euripides, ut saepe duplices sunt Veterum fabulae, aut ex alterius Euripidis *Medea* sit oportet. Vid. not. Editionis *Graevii* ad eam Epistolam. Citat & *Plus.* 2067. Sed sine nomine; & 1275. In Grotii *Florilegio inter incerta* ponitur p. 21. Adde *Barnesium* ad vers. 255. *Inserr.*

fiunt mercenarii, tragoedi qui excidunt interdum exſibilanturque, interdum vero etiam, ſi ita videatur ſpectatoribus, flagellis quidam illorum caeduntur. Alii idem tibi uſu veniſſe dicent, quod ſimiae, quam Cleopatrae aiunt fuiſſe. Illam enim edoctam aliquamdiu quidem ſaltaſſe decenter admodum, modulateque, ac multae fuiſſe admirationi quae & habitum ſuum ſervaret, & decorum cuſtodiret, & hymenaeum voce tibiaque canentibus motus accommodaret: conſpectis vero ficubus, opinor, aut amygdala procul jacente, longum vale dixiſſe tibiis & modis & ſaltationibus, correptosque fructus abjecta vel contrita potius perſona, devoraſſe.

6. Et tu igitur, dixerint, non actor ſed poëta rerum pulcherrimarum & legiſlator qui fueris, ab hac oſtenſa ficu ſimius eſſe, & a primoribus labris philoſophari convictus es, atque *Mente aliud celare, aliud ſed promere verbis*; ut jure aliquis de te dicat,

πεῖα, γίγνου δ' ὑπόμιμοι τραγῳδοδιδάσκαλοι, ἐκπίπτοντες, καὶ συριττόμενοι· ἐνίοτε δὲ, μαστιγούμενοί τινες αὐτῶν, ὡς ἂν τῷ θεάτρῳ δοκῇ. ἄλλοι δὲ, τὸ ᾧ πιθήκῳ πεπονθέναι σὲ φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρα τῇ βασιλίδι, φασὶ γενέσθαι. ἐκεῖνον μὲν διδαχθέντα τέως μὲν ὀρχεῖσθαι κοσμίως, καὶ ἐμμελῶς, καὶ ὅπως δὴ θαυμάζεσθαι μένοντα ἐν τῷ σχήματι, καὶ τὸ πρέπον φυλάττοντα, καὶ τοῖς ᾄδουσι καὶ αὐλοῦσι συγκείμενον ὑμέναιον. ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἰσχάδας, οἶμαι, ἢ ἀμύγδαλον πόρρω κειμένην, μακρὰ χαίρειν φράσαντα τοῖς αὐλοῖς, καὶ ῥυθμοῖς, καὶ ὀρχήμασι, συναρπάσαντα καταλῴγειν, ἐκπορρίψαντα, μᾶλλον δὲ συντρίψαντα τὸ πρόσωπον.

Καὶ σὺ τοίνυν, φαῖεν ἄν, οὐχ ὑποκριτὴς, ἀλλὰ ποιητὴς τῶν καλλίστων, καὶ νομοθέτης γενόμενος, ὑπὸ ταυτησὶ τῆς ἰσχάδος ὦφθαι φανείσης, ἐλέγχθης σίφνιος ὤν, καὶ ἀπ' ἄκρου χείλους Φιλοσοφῶν, καὶ ἕτερα μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλα δὲ λέγων, ὡς εἰκότως ἄν

γίνονται B. R.

βασιλίδι R.

συγκείμ. R. in mg.

μαχὰν R. male

προσωπεῖον. R.

[e] Καὶ] Ἐν P. & marg. A1. non male. [f] Συγκείμενον] Συγκινούμενον B. [g] Εἰκότως] Εἰκότος J. & Fl. male. Reliquae recte, cum M.

22. Ἡ * ἀμύγδαλον] Ἡ ἀμύγδαλος. V.

24. Ῥυθμοῖς] Ῥυθμὸς, τάξις † σύμπαλος ἀκολούθως τῇ ἁρμονίᾳ, μίλος σύφρονων. V.

* Ἀμύγδαλον κεμένην] Ait Lucianus; recte igitur notat Scholiaſtes ut rarum quid femineo genere ἡ ἀμύγδαλος dici pro fructu, qui vulgo τὸ ἀμύγδαλον, vel uſitatius ἡ ἀμυγδάλη, ut ap. *Pollucem* non ſemel. J. F. R. M. du S.

† Σύμπαλος] Sic & C.

cert. Eurip. qui tamen Victorium non videtur vidiſſe. M du S.

Μισῶ . .] Cic. ad Trebatium fam. 7, 6. *Qui ipſe ſibi ſapiens prodeſſe non quit, ne quidquam ſapit.* J. M. G.

8. Τραγικοῖς] Conf. ſupr. Μανιπ. ſive *Necyom.* c. 16. M. du S.

10. Πάλος] Vid. ſupra *Necyom.* c. 16. M. du S.

12. Ἐκπίπτοντες δὲ] *Exacti, expulſi.* J. Br. in Miſc. nimis jam adductis, ita exhibet δὲ pro καὶ. Sed error typotheticus eſſe poteſt. J. F. R.

13. Μαστιγούμενοι] Vid. ſupra *Reviv.* c. 33. M. du S.

14. Τῷ θεάτρῳ] Τοῖς θεαταῖς, τῇ πάνυ. *Nobiliſſima illi Cleopatra.* J. Br.

15. Πιθήκου] Supra quoque non ſemel, ut *Reviv.* c. 36. &c. J. F. R.

21. Συγκείμενον] Mſ. συγκινούμενον. J. B.

Συγκείμενον] Fuerat in M. aliquid aliud, quo eraſo haec vox ſuperinducta eſt. Ego συγκινούμενον ſcriptum fuiſſe exiſtimo, ut eſt in Mſ. B. M. du S.

Συγκείμενον] Etſi συγκείμενον aliquo modo exponi queat, ut *convenientiam*, geſtuumve compoſitionem cum cantantibus convenientem ſignificet; tamen lectio *Cod.* B. συγκινούμενον adeo hac videtur melior, ut eam vel in contextum recipiendam putem, & verſiones jam olim ita ſunt compoſitae, ut hoc ipſum expreſſiſſe videantur. Conf. infra *de Salt.* c. 62. & 80. quae *Solanus* in marg. Juntinae conſulenda monuerat. J. F. R.

31. Ἕτερα] *Aliud clauſum in pectore, aliud promptum in lingua habere. Salluſt.* A. V.

Ἕτερα μὲν . .] *Hom.* Il. I, 313. M. du S.

Ibid. Κεύθων ἐνὶ φρεσὶ] *Hom.* Il. I. Ὅς χ' ἕτερα μὲν κεύθῃσι ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλα δὲ εἴπῃ. J. Br.

Κεύθων ἐνὶ φρεσὶ] Sic ille: ſed ap. *Hom.* βάζῃ pro εἴπῃ legas, quod tamen hic parvi refert. J. F. R.

ἄν τινα ὅπῃ σῦ εἰπεῖν, ὅτι ἃ λέγεις ἐφ' οἷς ἐπαινεῖς ἀξιοῖς, χείλεα μὲν σὺ ἐδύρω, ὑποφώνῃ δ' αὐχμῶσαν καλαλέλαπε. τοι- γαρῦν [a] παρὰ πόδας εὐθὺς ἔτισας δίκην, προπετῶς μὲ θρασυνάμενον πρὸς τὰς ἀνθρώπων χρείας, μὴ μικρὸν δὲ μονονυχὶ ὑπὸ κήρυξιν ἐξομοσάμενον τ ἐλευθερίαν. ἐχρῆν σε ἡ Ἀδράστεια τότε κατόπιν ἐφεστῶσά σοι εὐδοκιμοῦντι, ἐφ' οἷς καληγόρεις τ ἄλλων, καταγελᾶν, ὡς ἂν θεὸς εἰδυῖα τ μέλλουσάν σοι ἐς τὰ ὅμοια μεταβολὴν, καὶ ὅτι οὐκ εἰς τ κόλπον πτύσας πρότερον, ἠξίους καληγορεῖν τῆς ἀφ' ποικίλας τινὰς τύχας, τοιαῦτα πράττειν ὑπομενόντων.

quae dicis, & propter quae laudem adfectas, ea *Labra rigaſſe quidem, ſiccum liquiſſe palatum.* Itaque e veſtigio ſtatim poenas dediſti, qui temere audaciam ſumſeris contra hominum neceſſitates, paullo poſt autem tantum non ſub praecone libertatem ejuraveris. Ac videtur, laudibus tibi hominum ab accuſatione aliorum florenti, a tergo adſtans Adraſtea te deriſiſſe, quae tamquam Dea, futuram tuam ad idem vitae genus mutationem videret, atque illud etiam, quod non deſpuens ante in tuum ſinum, accuſares eos qui per quamdam fortunae varietatem facere talia ſuſtinerent.

Εἰ γῦν ὑπόθοιτό τις τῷ λόγῳ τ Αἰσχίνῃ μὴ τ χτ' ἢ Τιμάρχῳ καληγορίαν αὐτὸν ἀλῶναι, καὶ φωραθῆναι τὰ ὅμοια πάσχοντα, πόσον ἂν οἴει ἐπ' τ ὁρώντων γενέσθαι τ γέλωτα, εἰ Τίμαρχον μὲ εὐθύνειν ὅτι τοῖς καθ' ὥραν ἡμαρτηκόσιν, αὐτὸς δὲ γέρων ἤδη, τοιαῦτα εἰς ἑαυτὸν παρανόμει; τὸ δ' ὅλον, ἐκείνῳ τῷ φαρμακοπώλῃ ἔοικας, ὃς [b] ἀποπτύσαντι τὸν βῆχα παρέχει φάρμακον.

7. Si quis igitur hoc declamationi argumentum ponat, Aeſchinem poſt Timarchi accuſationem ipſum deprehendi patientem ſimilia: quantum a ſpectantibus riſum putas oriturum, ſi Timarchum quidem in judicium vocet ob ea, quae in flore aetatis peccaverit, ipſe vero jam ſenex, eadem in ſe deſignet. In ſumma, Pharmacopolae illi ſimilis es, qui tuſſis remedium praedicans,

a Παρὰ πόδας] Sic W. *J.* Fl. *H. P.* Πόδα *S.* b Ἀποπτύσαντι] Sic edidi ex L. & M. Ἀποκτύσλειν Edd.

40. Κατόπιν] Μετὰ ταῦτα, λέγει τῷ ὄπισθεν εἶναι. *G.*

41. * Τῶν ἄλλων καταγελᾶν] Ὁ τοῦς, ἀντὶ τῦ μεγαλαυχούμενον Ϲ γαυριᾶν, ἐφ' οἷς τ εἰς ταῦτα μισθοφορούντων κατεκερμίσθου. *V.*

43. Καὶ ὅτι σὺν εἰς τ κόλπον πτύσας] Παροιμία, εἰς τ κόλπον πτύει, ἐπὶ τ † πάνυ μαλακῶν, καὶ τεθρυμμένων. Τοὺς δ' φρονηματίας καὶ ἐπηρμένους, καὶ τοῦτο αὐτὸ μεγαλόφρονας, σὺν εἰς τ κόλπον φασὶ πτύειν, ἀλλὰ πόῤῥω, ὡς Ϲ ἡ χυδαία λαλία ‡ μακροπτύστους καλεῖ ἀφ' σύρουσα §. *V.*

* Melius hoc referretur ad Θρασυνάμενον ſupra. *M. du S.*

† Πάνυ] Πάνυ legebatur in Edit. Sed facilis eſt correctio, & de permultis ſimilibus non ſemper monebimus, ſed quantum poterimus, in tranſitu corrigemus. *J. F. R.*

‡ Μακροπτύστους] In C. marg. μακροπτύσας. Sed M. vulgatam tuetur. *M. du S.*

§ Sequebantur hic plura, ſed ex alio ſcholio perperam repetita, quae recte delevit *M. du S.*

Κεῖθεν ἐπὶ φρενί] Male omnes κεῖθεν, patet apud *Homer.* Il. 9. *J. B.*

34. Χείλεα . .] *Hom.* Il. X. 495. Vid. ſupra Dial. praeced. *J. F. R.*

36. Θρασυνάμενον Ϲ] Sic quoque in *Junt.* legebatur; ſed mutavit *Solanus* ſive *Soulius*, in Θρασυνόμενον Ϲ, nulla auctoritate Cod. nec Edit. Ego cauſſam non video, ſed vulgatam ſervo, quae mihi vel melior videtur; quia aoriſtus eam vim habet, ut ſignificet id quod facere ſolemus, ut alibi jam pluribus dixi, quin & ſtatim ſequitur ἠρμοσάμενον Ϲ. *J. F. R.*

43. Εἰς τ κόλπον πτύσας] *Eraſm.* in adag. *In ſuum ipſius ſinum inſpue.* *J. Br.*

Εἰς τ κόλπον πτύσας] Sic p. 936. hac de re copioſe ad illud Petron. *ter me juſſit expuere.* *J. B.*

44. Πτύσας] Hujus moris, quod quidem ſciam, praeter Lucianum meminit hac in re nemo. Nam quod apud *Theophraſtum* aliosque id factitatum, viſo aliquo monſtro, aut mali ominis averruncandi cauſſa, legimus; longe, mea quidem ſententia, ab hoc more abhorret. Quo ſi quid arroganter forte in alios dictum eſſet, aut de ſe magnifice nimis praedicatum, Adra-

cans, & ſtatim liberaturum ſe illa laborantes pollicitus, ipſe interim, convelli a tuſſi cerneretur.

8. Haec igitur, & in hoc genere multa alia, dicat aliquis tui ſimilis accuſator in argumento ita copioſo, & mille dicendi opportunitates praebente. Ego vero jam diſpicio qua via ad cauſſam dicendam adgrediar. Numquid optimum fuerit, ſponte me ſuccumbere, & tergum praebere, nec negare peccatum, ſed ad communem illam deprecationem confugere: Fortunam dico, & Parcam, & Fatum, ac rogare veniam hos, qui me reprehendant, cum ſciant, nullius rei penes nos arbitrium eſſe, ſed a praeſtantiore natura, aut potius ab una earum quas praediximus, agi non ſponte noſtra, ſed extra cauſſam undiquaque conſtitutos, quidquid dicamus faciamusque? An plane hoc plebejum, ut neque tu me, amice feras, talem defenſionem ſi praetendam, & Homerum advocatum adſciſcam, verſusque illius recitem,

καταπαύσειν R
a quo αὐτίκα abest

Τὰ αὐτ. R.

ἐθελ—τε
ἐπιτρέψαντι
ἀγνώμονα C B

ἓν λέγομεν ἢ R
Teste vulgata
Solaea.
μέσῳ Z.
προβιοχόμ. Z

Μοῖ-

ε Ἐθελοκακήσασι] Ἐθελοκακήσαντι P. C B.

60. Ἀμφιλαφῆ] Ἀμφιλαφῆ ἀντὶ τοῦ ¶ ἀφθόνῳ, πολλαχοῦ κεχορηγημένῳ. V.

¶ Ἀφθόνῳ] Male ἀφθόνως editum erat.

Adraſteae mox iram deprecaturos ſe; malaque averruncaturos ſuperſtitioſi homines ſperabant. Confer etiam Εὐχ. c. 15. Vide tamen locum ex *Æſchylo* a Plutarcho allatum in lib. de Iſide Ed. *Han.* p. 258. E. ἀποπτύσαι δεῖ ⊂ καθήραντ᾽ τὸ σῶμα, κατ᾽ Αἰσχύλον. Locus autem *Theophraſti* hic eſt in Eth. Char. XVI. p. 49. μαινόμενόν τε ἰδὼν ἢ ἐπίληπτον φρίξας εἰς κόλπον πτύσαι. Vide *Theocr.* Id. VI. 39. & XXIV. 19. ὡς μὲ βασκανθῇ δὲ τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον. Ubi Scholiaſtes factitari hoc a mulierculis praeſertim docet τὸ νεμιστὸν averruncantibus. *Callimachumque* adducit teſtem. *M. du S.*

47. Αἰσχίνῃ] Æſchinem contra Timarch. V. *Plut.* 614, 1. *M. du S.*

49. Τὰ ὅμοια πάσχοντα] *Muliebria patientem.* *J. Br.*

51. Ἔθυσεν ἐπὶ τοῖς] *Ejus rei fecit, quod in adoleſcentia commiſit criminis*, hoc eſt, *impudicitia.* *J. Br.*

54. Ἀποκηρύττειν] Scribe ἀπηκηρύττων. *J. Br.*

Ἀποκηρύττων] Finiens deinde *Sabinus* ſuam in *Lucianum* accuſationem, τὸ δ᾽ ὅλον, inquit, ἐκείνῳ τῷ Φαρμακοπώλῃ ἔοικας, ὃς ἀποκηρύττειν βηχὸς φάρμακον, καὶ αὐτίκα παύσειν τοὺς πάσχοντας ὑπισχνούμενος, αὐτὸς μιταξὺ σπώμενος ὑπὸ βηχὸς ἐφαίνετο. Nemini prorſus dubium eſſe poſſit, quin *Lucianus* ſcripſerit ἀπηκηρύττων. *Similis es illi Pharmacopolae, qui medicamen tuſſis praedicans, & ſe illico eos, qui laborarent illa, liberaturum promittens, interea ipſe conſpiciebatur a tuſſi male habens.* Hunc locum ita legendum, in mentem venit quoque *Brodaeo* dicto loco. *J. F.*

Ἀποκηρύττων] M. & L. uti Clar. *Jenſius* conjecerat. Caeteri libri ἀποκηρύττειν. *M. du S.*

Μοῖραν δ' ὅ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν.

Fatum equidem nullum dico effugisse virorum:

ἡ [a] τὸ,
Γεινομένῳ ἐπέπησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

& illud,
Nascenti nevit, genitrix cum funderet alvo.

Εἰ δὲ τοῦτον ἀφεὶς τὸν λόγον, ὡς ὁ πάνυ ἀξιόπιστον, ἐκεῖνο λέγοιμι, μήτε ὑπὸ χρημάτων, μήτε ὑπ' ἄλλης τινὸς ἐλπίδος τοιαύτης δελεασθεὶς, ὑποπτῆναι τὴν παρεῦσαν συνουσίαν, ἀλλὰ τὴν σύνεσιν, ἡ ἀνδρίαν ἡ μεγαλόνοιαν ἢ ἀνδρὸς θαυμάσας, ἐθελῆσαι κοινωνῆσαι πράξεων τῷ τοιούτῳ, δέδοικα [b] μὴ πρὸς τῇ ὀπιφερομένῃ κατηγορίᾳ κολακείας αἰτίαν προσλαβὼν, κατὰ εὑρίσκωμαι ἦλῳ, φασὶν, ἔκκρουσιν τὸν ἦλον, ἡ μείζονί [c] γε τὸν σμικρότερον, ὅσῳ κολακεία τῶν ἄλλων ἁπάντων κακῶν, τὸ δυσπρεπέστατον εἶναι, ἡ ταύτῃ χείριστον νενόμισται.

9. Sin relicta hac oratione tamquam non valde probabili, illud dicam, me neque a pecuniae neque ab alia id genus cupiditate illectum, subiisse praesentem convictum, sed prudentiae, fortitudinis, & magnanimitatis in hoc viro admiratione voluisse in communionem venire illius actuum: metuo, ne ad intentatam accusationem adulationis insuper crimen subeam, deprehendarque clavo quod aiunt clavum ejicere, majori minorem, in quantum adulatio malorum omnium reliquorum maxime servile esse, & hoc ipso nomine pessimum, perhibetur.

Τί οὖν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστιν, ἢ ὁμολογῆσαι

10. Quid igitur, si neque haec neque illa dicenda videntur, aliud relinquitur, quam

a Τὸ] Τῷ male Fl. b Μὴ πρὸς &c.] Haec & sequentia verba usque ad *αἰτίαν*, desunt in W. c Γε] Abest haec particula ab Fl. adest in aliis, item in M. & P.

90. Καὶ μείζονί γε τὸν μικρότερον] Τῷ μείζονι ἦλῳ τὸν μικρότερον. V.

77. Μοῖραν μ'] *Hom.* Il. Z. *J. Br.*

Μοῖραν] Lucianus accingens se ad *Apologiam*, non eo nomine se defensurum caussam ait, quod quidquid faciat, lege & vi fati coactus faciat; nec se *Homerum* testem producturum, qui dixerit, Μοῖραν δ' ὅ τινά φημι πεφυγμένον ἀνθρώπων εἶναι. Sed versus ipse, quem respicit hic Noster, sic Il. Z. 488. apud *Homerum* legitur,

Μοῖραν δ' ὅ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν. *J. J.*

Μοῖραν] Quam accurate legerit *Brodaeus*, hinc adparet. *J. F. R.*

Μοῖραν] Il. Z. 488. laudat etiam auctor Philop. p. 771. ut & jam citandum Il. Υ. 127. Od. Η. 198. *J. M. G.*

Ibid. Ἔμμεναι ἀνδρῶν] Sic ex *Homero* legendum, non ut in omnibus libris est ἀνθρώπων εἶναι, quod ab inscitis Librariis haud dubie profectum est. *M. du S.*

80. Γεινομένῳ ἐπέπησε λίνῳ] *Hom.* Il. ν. *J. Br.*

Γεινομένῳ ἐπέπησε λίνῳ] Ecce quam belle rursum, pro ἐπέπησε, quod *Lucian.* & *Hom.* habent, dat ἐπέπησε; & pro ν. lege Υ. Ibique vers. 128. *J. F. R.*

90. Ἦλῳ τὸν ἦλον] *Erasm.* in adag. *clavum clavo pellere.* *J. Br.*

Ἦλῳ τὸν ἦλον] Sic pag. 271. Interpres *Aristoph. Suid.* Paroemiog. *J. B.*

Ἦλῳ τὸν ἦλον] De hoc proverbio agit *Davis.* ad *Cic.* Tusc. D. c. 35. ubi Cic. ait: *Etiam novo quidam amore veterem amorem, tamquam clavum clavo ejiciendum putant.* Ad quae ille: *Hieronymus* ad Rusticum pag. 39. *Philosophi saeculi solent amorem veterem amore novo, quasi clavum clavo, expellere.* Notum proverbium: Ἦλῳ τὸν ἦλον, πασσάλῳ τὸν πάσσαλον. Vid. *Pollucem* L. IX. c. VII. 120. *Suidam* in Ἦλῳ. Adde nostrum infra pro Lapsi c. 7. *J. F. R.*

97. Ἄγκυρα ἔτι ἄβροχος] *Erasm.* in proverbio: *Sacram ancoram solvere.* *J. Br.*

Ibid. Ὀδύσσεται] Lucianus haesitare se fingens, quo tamdem colore factum suum, suis ipsius praeceptis contrarium visum, defendat & excusset, Μία μοι ἔσως, inquit, ἐκείνη ἀγκύρα ἔτι ἄβροχος, ἀδύρτου τὸ γῆρας, &c. Graecus Interpres, Ὀδύρτου τὸ γῆρας] ἀπλότητος ἦθος, ταῦτα καταχλαστικά. Posset quis καταπλαστικὰ, sed sine dubio legendum καταχλαστικά id quod requirit sensus: loquitur enim ibi Lucianus κατὰ χλιδωμόν. *J. J.*

98. Νόσου] Podagram an oculorum affectionem innuat, non liquet ex sequentibus. *M. du S.*

4. Μηδὲ αὐτὰ] Castiga μικρὸν. *J. Br.*

5. Καὶ

quam ut confitear, nihil quidquam sani me quod dicam habere. Illa forte una mihi ancora adhuc in sicco est, deplorare senectutem, & morbum, & cum his paupertatem, facere omnia ac pati persuadentem, ut quis illam effugiat: ubi forte nec intempestivum fuerit Euripidis Medeam advocare, ut in medium progressa dicat pro me jambos illos paullum quiddam inflexos,

Nec me fugit, quantum sceleſta moliar,
Sed major urget conſiliis inopia.

Illa enim Theognidis vel me tacente quis ignorat, non indignum putantis, vel in mare cetosum abjicere se, vel montis ab aërii praecipitio, si quis hoc modo queat effugere pauperiem?

11. Haec igitur esse videntur, quae quis in tali re defendendi criminis caussa dicere habeat, quorum nullum unum per se valde speciosum. At bono te, sodalis, animo esse γεῖν [d] μηδὲ ἓν ὑγιὲς εἰπεῖν ἔχειν; μία μοι ἴσως ἐκείνη ἄγκυρα ἔτι ἀδροχ⊙, ὀδύρεσθ τὸ γῆρας, ϗ τ νόσον· ϗ μὴ τοῦτον, τ πενίαν, πάντα ποιεῖν ϗ πάσχειν ἀναπείθουσαν, ὡς ἔκφυγοί τις αὐτήν. ϗ σὺ τῷ τοιούτῳ, οὐκ ἄκαιρον ἴσως ϗ τ Εὐριπίδου Μήδειαν παρακαλέσαι παρελθοῦσαν εἰπεῖν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐκεῖνα τὰ ἰαμβεῖα, μικρὸν αὐτὰ παρωδήσασαν·

Καὶ μανθάνω μέν, οἷα δρᾶν μέλλω κακά·
Πενία δὲ [e] κρείσσων τ ἐμῶν βουλευμάτων.

Τὸ μὲν γὰρ τ Θεόγνιδ⊙ καὶ ἐγὼ μὴ λέγω, τίς οὐκ οἶδεν οὐκ ἀπαξιοῦντ⊙, ϗ ἐς βαθυκήτεα πόντου σφᾶς αὐτοὺς ῥίπτειν, ϗ χρημάτων γε ἠλιθάτων, εἴ μέλλοι τις ὕτως ἀποδράσεσθ τ πενίαν.

Ταῦτα μὲν εἶναι δοκεῖ, ἅ τις ἂν ὑπὲρ σοῦ τοιούτῳ ἀπολογήσασθ ἔχοι, ϗ πάνυ εὐπρόσωπον ἕκαστον αὐτῷ. σὺ δέ μοι θάρρει, ὦ ἑταῖ-

μηδὲν υγ R

ἔκφυγῃ Z.

τε, Z.

μέλλει R. Z.

[d] Μηδὲ ἓν &c.] Μηδὲν ὑγιές τι μὴ ὁμολογεῖν W. At cum vulgata faciunt *P. H. J. Fl.* [e] Κρείσσων τ ἐμῶν] Κρεῖσσον δὲ πᾶσα] *Bourd.* At nil mutant Edd. nec M.

97. Ὀδύρεσθαι] Ὀδύρεσθ· τὸ γῆρας ἁπλότητ⊙ * ἤθους τοῦτο καλασκευαστικὸν ἀλλ' ὃ βουλόμενος, εἰς ταὐτὸν καὶ αὐτὸν κατίδρυμος † ἀπλῶς καὶ φυγοῖς ἀπολογίαν, λῆρόν σε Φιλαίτιον ϗ μαμψίμοιρον ‡ ἀποφανοῦσι· ἐκ τούτων, φασὶ, μιμούμενον § ἄστυ. Τάχα γὰρ Σωκράτην ἐθέλων μιμεῖσθ ¶ οἷς ὕτ⊙ Πρόδικον τὸν * Κεῖον ϗ τοὺς κατ' αὐτὸν ἀπελέγχει σοφιστὰς, ἐπὶ τὴν τοιαύτην ἀπίδρυσιν γλισχρολογίαν. Ἀλλὰ γὰρ καλῶς ἴσχει τοῖς ** Ὁμήρου σε βάλλειν. ἢ τοῦ⊙ δὲ ἰὼν . . . Πόντου ἐπιπλώσας ἐτάρους ἰφθίμους †† ἀγείρας, ϗ ὅσα λοιπά. *V.*

10. Ἠλίθατον] Ἠλίθατον, ὑψηλὸν, ἄβατον, ἢ ὅπου ὁ ἥλι⊙ πρῶτον βάλλει ‡‡ Στησίχορ⊙ δὲ τάρταρον ἠλίβατον τ βαθὺν λέγει. Ἔνιοι δὲ ἠλίβατον ἀποδιδάσκουσιν, ἐλίφαινόμενον. *V.*

* Ἤθους] Ἤθ⊙ ante typis descriptum legebatur, sed mutavit *M. du S.* Qui novem locis unum hoc Scholion correxit: nam & mox pro κατασκευας. . . editum erat καλασχυν . . . pro ὦ, ὄν, pro ὦν, οἷς &c. quae mox vide. *J. F. R.*

† Ἀπλῶς] Ἀπιμαλυμιτῶς ante legebatur; sed ex C. ἀπλῶς dedit *M. du S.*

‡ Ἀποφανοῦσι καὶ πάνυπα] Haec in vulgato deficientia ex eodem fonte se restituisse testatur *M. du S.*

§ Ἄστυ] Pro eo monstrose legebatur αὐτὸν. Ex *Coll.* restituit *M. du S.*

¶ Οἷς] Οἷον antea editum est; mutavit idem *Soulius*, an correxerit, non video; neque enim sensum satis adsequor, nisi post μιμεῖσθαι distinctionis notam ponas, ac οἷς pro ablat. instrumenti accipias, ut sit: *quibus ille Prodicum . . . reprehendit.* Aliquid tamen post μιμεῖσθαι excidisse credo. *J. F. R.*

* Sic manifesto legendum, licet sic in Mſs. σωφιστὴν τὸν κεῖον. Deridentem Sophistas, adeoque Prodicum Plato Socratem inducit tum alibi, tum in *Protagora*, qui consuli poterit. (Coll. κεῖον) *J. Cler.*

** Ὁμήρου] Decem verba sensu carentia post h. v. sequebantur, quae ducibus *Coll* omissa sunt ab *Solano*, eoque hoc Scholion restitutum ait.

†† Ἀγείρας] Ἀγλίρας Edit. Ἀείρας *Coll.* Sed *Hom.* Il. Γ. 47. ἀγείρας habet. *M. du S.*

‡‡ *Coll.* Interponunt hic aliam vocem ἠλιβόπωλον, quam corruptam esse patet. *M. du S.*

5. Καὶ μανθάνω . . .]

Καὶ μανθάνω μὲ οἷα τολμήσω κακὰ,
Θυμὸς δὲ κρείσσων τ ἐμῶν βουλευμάτων,
Ὥσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

Sed δρᾶν μέλλω legunt etiam *Plut.* 947. 1. *Arrian.* ad Epict. p. 101. B. & *Clem. Alex.* Strom. II. 151. 1. *M. du S.*

6. Πενία δὲ κρείσσων] *Euripides* vero: Θυμὸς δὲ κρείσσων. *J. Br.*

Πενία δὲ κρείσσων] Melius alius Κρείσσον δὲ πᾶσα. *J. B.*

8. Ἐς βαθυκήτεα π.] Vide not. ad c. 16. ubi & locum exhibeo integrum. *M. du S.*

13. Οὐ πάνυ εὐπρόσωπον] An ἢ πάνυ οὐ εὐπρόσωπον? *F. G.*

ἑταῖρε, ὡς ὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησομένῳ. μὴ γὰρ τοιοῦτός πω λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος, ὡς τὴν [a] Κυλλάραβιν σπείρειν ἐπιχειρεῖν. ἐπεὶ ἡμεῖς γέ που πένητες εὐλόγου ἀπολογίας, ὡς [b] ὑπ' ἀπορίας τὰ τοιαῦτα κρησφύγετα πρὸς τὴν καλὴν κατηγορίαν ζητεῖν. ἀλλά μοι ἐκεῖνο σκόπησον, ὡς πάμπολυ τὰ τοιαῦτα διαφέρει, εἰς οἰκίαν τινὸς πλουσίου ὑπομισθὸν παραθήσειν, δουλεύειν, καὶ ἀνέχεσθαι ὅσα μοί φησι

jubeo, utpote nullo horum me usuro: ne enim talis unquam fames Argos deprehendat, ut *cavam Arabiam* serere conentur. Neque nos ita pauperes defensionis rationabilis, ut prae inopia id genus effugia contra accusationem quaeramus. Sed illud mihi cogita, multum omnino haec inter se differre, utrum in domum divitis cujusdam mercede conductus aliquis ingrediatur, & ibi serviat, sustineatque quaecumque

a Κυλλάραβιν] Edd. omnes habebant κοίλην Ἀραβίην. Sed Σκύλλαν βαβιλῶν ἢ Σκυλλαραβίαν L. Σκυλλαραβίαν W. σκυλλαραβίαν Mss. Gr. Κυλλάραβον legit *M. du Soul*, vide notas. b Ὑπ'] Ὑπὸ W.

19. Κρησφύγετα] Τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας σπήλαια καὶ ὀχυρώματα· οἱ δὲ φασι * Κρητῆς τοὺς ῥησιάτας ἅμα Μίνῳ τῷ βασιλεῖ κρατοῦντι, ἔφυγον εἰς πόλιν τινὰ, ἔνθα † ἐκεῖνοι ὑπομισθωθέντες κρησφύγετα. *V.*

* Κρητῆς] Κρῆτες C. mox pro ἔφυγον, φύγον legendum. *M. du S.*

† Ἐκεῖνοι] Ita correxit idem; nam vitiose ἐκεῖνοι editum fuerat. Item pro ὑπομισθωθέντες male legebatur ὑπομισθήσαντες.

Κρησφύγετα] ‡ Φρούρια τινὰ ὅταν λεγόμενα, ἃ ἐκράτησαν οἱ ῥησιῶται † Μίνωα φύγοντες, παρὰ τὸν Κρητῶν αὐτὸν ἰσί. Τὸ δὲ κρησφύγετα χρήσιμον τοῖς φεύγουσιν τῶν κρατησάντων, καὶ πρὸς τοὺς χειμῶνας σπήλαια καὶ ὀχυρώματα. *V.*

‡ Voces aliquoties repetitae variisque modis expositae, offendunt: haec esse collectanea ex pluribus auctoribus excerpta, vel a pluribus haec Scholia scripta fuisse. *J. C.*

16. Τὸ Ἄργος] Hoc e vetere quodam poëta desumtum. *J. Br.*

17. Κοίλην Ἀραβίαν] Locus est vexatissimus, de quo ante complures annos meam consuluit sententiam Amplissimus Daventriensium Consul, *Gisbertus Cuperus*, nunc Consessui Potentissimorum Ordinum Belgicae foederatae, qui Hagae Comitum est, adscriptus, quem honoris caussa nomino. Diu, fateor me torsit, vanisque conjecturis diu me, & Virum excellentem frustratus sum. Verba sunt: Σὺ δὲ θάρρει ὦ ἑταῖρε, ὡς ὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησομένου, μὴ γὰρ τοσοῦτός ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος ὡς τὴν κοίλην Ἀραβίην σπείρειν ἐπιχειρῶν. Interpres Latinus: *Neque enim tanta fames Argos urgere unquam poterit, ut cavam Arabiam serere aggrediatur.* Quae aut ubi gentium est cava illa Arabia? Novi κοίλην Συρίαν, coele Syriam: meminit Ἄργος dici κοίλον Sophocles, uti ὐδοὶ κοίλαι eidem, & Homero Λακεδαίμονα κοίλον, cavam Lacedaemonem. Sic enim Graeci vocabant loca in vallibus, & humili loco sita, non in montibus. Sed Arabiam cavam esse nemo usquam reperiet. Si quae dicenda esset Arabia κοίλη, certe magna felicis Arabiae pars inter montes in vallibus feracissimis posita, sic esset dicenda, non illa fabulosa & deserta. *Erasmus* tamen Roterodamensis, ille Batavorum doctissimus, ex hoc loco proverbium sibi visus est expiscari, quod Centur. 1. Chiliadis II. inseruit & sic explicat: τὴν κοίλην Ἀραβίην σπείρειν, *cavam Arabiam serere*, pro frustra sudare, aut in re perdifficili, nec admodum frugifera operam sumere, adlato hoc loco Luciani. *Plutarchi* locus quem Luciano attexit est plane ἀπροσδιόνυσος, & male a summo viro intellectus & translatus, de quo alias. Sed, crede mihi, nullam unquam fuisse cavam Arabiam, nec usquam eam reperies, licet in ipso solis curru orbem terrarum lustres, aut alatis draconibus cum Triptolemo per omnes gentes circumferaris. Et, si quae esset, quid tamen illa ad Argivos? Num ad famem avertendam illi ex Europa in ultimam Asiam ad Arabiam colendam proficiscerentur? λῆρος, λῆρος. Mea excerpta scribunt portentosius ὡς τὴν σκολοπενδρώδη. (ejusmodi varia lectio in Synes. Ep. 4. p. 160. C.) Mihi tamen ad veram lectionem aditum aperuerunt. Legendum enim: ὡς τὴν κυλλάραβιν σπείρειν ἐπιχειρῶν. *ut Cyllarabin velint serere.* Fuit Cyllarabis gymnasium in Argolide. *Hesych.* κυλλάραβος δῆμος ἢ γυμνάσιον ἐν Ἄργει. (Vid. Plutarch. in Pyrrh. p. 404. D. Cleom. p. 812. C. 817. C.) Meminit hujus gymnasii etiam Plutarchus in vita Agidis & Cleomenis cum narrasset Cleomenem agrum Argivorum & omnem segetem perdidisse funditus: addit ὡς μέντοι κατὰ τὴν κυλλάραβιν γενόμενοι τὸ γυμνάσιον, ἐπεχείρουν προσφέρειν πῦρ, ἐκέλευεν, ὡς ἐφ' ἡμέραν μεγάλην πόλιν ὑπ' ὀργῆς μᾶλλον ἢ καλῶς αὐτῷ πεπραγμένην. *Postquam tamen ventum ad Cyllarabin est, & subdere faces aggressi sunt gymnasio, obstitit; ostendens illa quae Megalopoli egisset irate potius, quam bene a se gesta esse.* Liv. XXXIV, 26. *Missis expeditos peditesque equitesque, qui circa Cyllarabin (gymnasium id est minus trecentos passus ab urbe) cum erumpentibus a porta Lacedaemoniis proelium commiserunt.* Pausanias in Corinthiacis (p. 65. 13.) vocat κυλαράβειον γυμνάσιον, & sic a Sthenelo filio appellatum esse auctor est. vide quae ad laudatum *Livii* locum adfert contra *Casaubonum*, qui velit apud *Livium* legi *circa Cyllarabis gymnasium*, *Jacobus Gronovius*, magni parentis non minor filius. Illud gymnasium sacrum fuit, & ut pleraque alia, dedicatum

que mihi dicit liber : an vero publicae rei partem aliquam tractans & pro virili parte adminiſtrans, mercedem eo nomine ab imperatore accipiat ? Nimirum percurre, & ſeparatim unumquodque horum ſitum, conſidera. Invenies ſane Muſicorum illud *Diſdiapaſon*, hoc eſt eo quod maximum eſt intervallo, ſcriptum illud *diſtare a ſacto*2 *aneo*, ac tantumdem ſibi ſimilem utramque

τὸ βιβλίον, ἢ δημοσίᾳ πράττοντά τι τῶν κοινῶν, καὶ ἐς δύναμιν πολιτθόμενον, ὅπῃ τούτῳ τῷ δεῖ βασιλέως μισθοφορεῖν. c διελθὼν δή, καὶ ἰδίᾳ καλαβὲς ἑκάτερον, σκόπει. εὑρήσεις γὰρ τὸ τῆς μουσικῆς δὴ τοῦτο, δὶς διὰ πασῶν, μουσικῶν B.R.
τὸ d πρᾶγμα. καὶ τοιοῦτον ὁποῖόν ἀλλήλοις τὸν βίβυν, ὅσον μόλιβδος ἀργύρῳ, χαλκὸς χρυσῷ, καὶ e ἀνεμώνη ῥόδον, καὶ ἀνθρώπῳ πρᾶγμα B.Z.
πρί-

c Διελθὼν] Ita Edd optimae omnes, forſan διὰλων. Periit in W. putri hoc in loco membrana. *M. du S.*
d Πρᾶγμα] Sic Edd. *S.* & *A.* Item Mſ. L. & margo *AIW.* Sed Γράμμα *F. P.* Fl. *A1.* & reliqq. item W.
e Ἀνεμώνη ῥόδον] Sic Edd. *F. P. H.* Fl. *F. S.* &c. Ῥόδῳ W. L. & ἀνεμώνη, cui poſteriori Codici jota eſt ſubſcriptum a recentiore manu. Ῥόδῳ etiam margo *AIW.*

31. Ἀνεμώνη] Τὸ ἄνθος. διὰ τὸ τὸ φύλλον εὐδιάσειστον εἶναι πρὸς τὰ ἀνέμου. *V.*

tum diis, itaque uſibus humanis exemtum, ut ager ejus coli non potuerit. Inde proverbium hoc natum. *F.G.G.*

Quae uncis incluſa ſunt in Cl. *Graevii* notis, ea addiderat *T. H.*

Κυλλάραβιν] Doctam & optimam hanc Cl. *Graevii* emendationem in textum, ut par erat, recepimus. Locis a viro ſummo laudatis duo haec adde *Plutarchi*, alterum in eodem Cleomene; alterum in Pyrrho ſub finem, pag. 739. A. (Ed. *Junt.*) 146. B. In tam liquida caeteroquin emendatione nondum ſatis conſtare videtur, qua potiſſimum ratione ſcribenda ſit vox Κυλλάραβις; nam in Pyrrho Κυλάραβις ſcribitur, in vita autem Cleomenis τὸ Κυλλαράβιον p. 710. (*Junt.* 174. A. B.) Deinde mox Κυλλάβαμις ſcriptum eſt p. 714. B. (Junt. 175. C.) Mſ. W. & P. etiam hic Συλλαραβῖν habent. L. autem Σιλλαβαν βαβιῖν & Σιλλαραβῖαν. Interpres Pauſaniae Rom. Amaſaeus *Cyllarabin* ſcribit p. m. 244. In Graeco textu Ed. *Wechel.* ſemper Κυλάραβον unico λ. ſcribitur. *M. du S.*

Κοιλὴν Ἀραβίαν] Retinui in verſione lectionem omnium, quantum conſtat, librorum: licet indicare non poſſim *cavam Arabiam* vel melius aliquid excogitare *Graeviana* emendatione, quae inde quoque aliquid probabilitatis accipit, quod Ἀραβῖαν legunt omnes, non Ἀραβίαν, quomodo ſcripturus videtur fuiſſe Lucianus, ſi Arabiam voluiſſet. *J.M.G.*

Ibid. Ἀραβῖαν] Quae longiſſime Argis diſtat. *J. Br.*

19. Ὑπ' ἀπορίας] Leve eſt, quod pro variante lectione ex Mſ. W. notavi ὑπὸ ἀπορίας legi. Interim tirones obſervent, apoſtrophum in praepoſitionibus ſaepe & apud alios negligi. Ita ap. *Dion. Hal.* L. X. p. m. 638. m. ὑπὸ ἀνδρὸς ἀγγέλου. *Joſeph.* Antiq. I. 3. 3. ὑπὸ Ἀδύμου. *Strab.* L. VIII. p. 559. (al. 364.) κατὰ ὑπόπωιν. *Ael.* V. H. I. 30. ὑπὶ ὑπόπω ſed cum ſuſpectus ſit ille locus, & ἐφ' ὑπόπω legendum velit Periz. ecce ſimilia ex eodem nimirum I. 31. ὑπὸ ἰκάσου. L. 2. c. 3. ὑπὸ Ἀπιώνος. *Euang. Matth.* c. III. 3. ὑπὸ Ἡραΐου. & 2. 17. ὑπὸ Ἱερεμίου. & XI. 7. ὑπὸ ἀνέμου. & ſaepe alibi ap. hos ac profanos ſcriptores. Ea tamen non eſſe vitia inde orta quod praepoſitiones per compendium ſcribi ſolent, patet ex poetis, qui apoſtrophos ſaepius quidem addunt, haud raro tamen omittunt, ut *Hom.* Il. Z. 15. — ἐδὲ ἴστι οἰκία ναίειν. Ibid. 56. — πεποίηται κατὰ εἶκον. Et 62. — λὸ ἴδον ὠκαλὸ χειρί. *J. F. R.*

24. Δημοσίᾳ] *Rempublicam gerere* cenſendi ſunt quotquot munere aliquo funguntur publice iis dato, quamvis ſub alius imperio ſint, ut quaeſtores &c. *M. du S.*

28. Δὶς διὰ πασῶν] *Eraſm.* in Proverb. *J. Br.*

Δὶς διὰ πασῶν] Hodie, *duplex octava*; ſive *decima quinta*; nam διὰ πασῶν *octava* eſt, conſonantium perfectiſſima. Vid. *Ptolemaei Harmonica* I. 5. & II. 4. *J. F. R.*

29. Πρᾶγμα] An Muſicorum vocabulum ſit hac in re γράμμα, quod in plerisque reperitur, & in ipſo W. viderint Muſici. πρᾶγμα vero extat in L. uti & in S. Mutatum eſt & ante ab *Eraſmo* in Adagiis. εἶναι etiam addendum putat *Voſſius*. De δὶς διὰ πασῶν vide nos ad Πρ. λ. c. 7. Συγγρ. c. 7. & Ἀσιαδ. c. 21. ubi itidem πρᾶγμα non γράμμα occurrit. *M. du S.*

Ibid. Τὸ πρᾶγμα] Plurimorum Codd. & Edd. ſcripturam ſervavi, nam licet τὸ γράμμα videatur eſſe poſſe vocabulum Muſicum, quia διὰ γράμμα id ſignificat, quod hodie *ſcalam* dicimus, i. e. commonſtratio notarum muſicarum ex ordine, a. b. c. idque interdum confunditur cum eo quod *Syſtema* Muſici dicunt (vid. ſupr. cit. *Ptolem.* Harmon.) tamen id vix locum habet; nam πρᾶγμα hic noſtro eſt *negotium ſuum*, ſtatus ille aulicus, de quo ſe purgat, & quem deinceps non ſemel πράγματος nomine denotat, ut ſtatim c. ſeq. τοῦτ' — τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα &c. *J. F. R.*

31. Ἀνεμώνη ῥόδῳ] In omnibus impreſſis aliter, roſaeque praefertur anemone contra veterum codicum Mſſ. fidem, in quibus ἀνεμώνῃ ῥόδῳ, ut in W. & L. legitur. Nam quod in W. jota ſubſcriptum habet ἀνεμώνῃ, recentiſſimam arguit manum, in eo enim codice adſcribitur ſemper, nunquam ſupponitur. Hac-

cte-

πίθηκος. μισθὸς μὲν γὰρ δὴ καὶ ἐκεῖ, καὶ ταῦθα, καὶ τὸ ὑπ' ἄλλῳ τάττεσθαι. τὸ δὲ πρᾶγμα, [a] παμπόλλου ἔχει τὴν διαφοράν. ἐκεῖ μὲν γὰρ δουλεία σαφὴς, καὶ ὁ πολὺς τῶν ἐργυρωνητῶν καὶ οἰκοβρίθων διαφέρουσιν οἱ ἐπὶ τῷ τοιούτῳ [b] πρασιόντες. οἱ δὲ τὰ κοινὰ διαφ' χειρὸς ἔχοντες, καὶ πόλεσι, καὶ ἔθνεσιν ὅλοις σφᾶς αὐτοὺς χρησίμους παρέχοντες, ἂν μὲν εἰκότως ὀνειδίζωνται μόνου τοῦ μισθοῦ [c] διαβάλλοντο, καὶ εἰς ὁμοιότητα καὶ κοινωνίαν τῆς κατηγορίας καθέλκοιντο. ἐπεὶ ἂν μὲν φθάνοι τις ἁπάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας προσασίας καὶ ὅτε οἱ τοιαῦτα ἔθνη ἐπιπροπεύοντες, ἢ οἱ τὰς πόλεις ἁρμοττόντες, ἢ οἱ τὰς φάλαγγας, ἢ στρατόπεδα ὅλα ἐγχειριζόμενοι, ὀρθῶς ποιήσουσιν, ἐπεὶ καὶ μισθὸς αὐτοῖς τοῦ ἔργου πρόσεστιν. ἀλλ' οὐκ ἀφ' ἑνὸς οἶμαι χρὴ ἀναιρέτειν τὰ πάντα, οὐδ' ἰσοτιμίαν τῶν μισθοφορούντων καθιστάναι.

Τὸ δ' ὅλον, ὦ τοὺς μισθαρνοῦντας ἅπαντας

vitam, quantum argento plumbum, aes auro, & anemonae rosa, & homini simius. Etenim merces quidem & illic & hic est, & quod alieno paretur imperio: at res ipsa plurimum discrepat. Nam ibi quidem servitus manifesta nec multum emtis mancipiis distant, qui ea lege accedunt: at qui publicam rem tractant, & urbibus gentibusque integris utiles se praestant, eos iniquum fuerit solius mercedis caussa male audire, & in similitudinem communionemque criminis detrahi. Quandoquidem ubi primum aliquis omnes id genus praefecturas sustulerit: neque ipsi qui tantas gentes procurant, neque qui urbium statum ordinant, neque quibus legiones & exercitus integri mandati sunt, recte facient, cum merces ipsorum quoque operi proposita sit. Verum non oportet uno omnia impetu evertere, nec uno loco qui mercedem accipiunt omnes habere.

12. In universum vero non omnes ego qui

a Παμπόλλου] Sic recte L. margo Ald. W. Ba. P. S. Παμπόλλῳ male Fl. F. H. Al. b Πρασιόντες] Εἰσὶ W. Vulgatam tuentur reliqq. & Edd. omnes. c Διαβάλλοντο] Διαβάλλουτο W. Nihil a vulgata abeunt Fl. H. &c.

42. Ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις] Ἀντὶ τοῦ τάχιστα ἂν πάσας [*] ἀναιρήσῃ τὰς τοιαύτας προσασίας. V.

50. Μισθαρνοῦντας] Μισθαρνοῦντας οὖν τοὺς ἐπὶ τῷ μισθῷ ἀντικαλλαπτομένους καὶ μισθαρνία λέγεται ἡ ἐπὶ μισθῷ γινομένη ἐργασία. V.

[*] Ἀναιρήσῃ] Sic ex C. pro vulgato ἀναιρήσῃ restituit M. du S.

ctenus de scriptura. Rem ipsam quod attinet, si veteres inspicias, & quam magnifica de rosa praedicaverint, observes, nunquam, credo, in animum induces *anemonae* posthabitam; praecipue si reputes, quam incurioси iidem veteres erga florum culturam; quod contra fit a nostrae aetatis hominibus, qui variis artibus eos flores, quos hortis suis dignos existimant, adeo exornant, ut anemone jam colore & magnitudine cum rosa certare quibusdam videri possit. M. du S.

Ἀνεμώνῃ ῥόδον] Non moveo hanc editionum lectionem, quam *Solanus* non satis videtur attendisse. Nam sic structura respondet sequenti ἀνθρώπῳ πίθηκος. Cum enim ante bis nominativum praeposuisset, μίλιος, ἀργύριον, χαλκὸς χρυσῷ dicens; jam bis, elegantiae caussa, videtur invertisse constructionem, ἀνεμώνη ῥόδον, ἀνθρώπῳ πίθηκος ponens: unde tamen non consequitur, rosam ab eo posthaberi anemonae; sed quia tantum dicit: *quantum discrimen est inter hos flores*, eum lectori posthabendum relinquit, quem is vulgo posthabere solet, i. e. anemonen. Eas autem, cum rosas quidem figura imitarentur, sed longe minores & nullius odoris essent, prae rosis contemtas fuisse, vid. *Erasm.* in adag. *Rosam cum anemone confers*, & Dioscorid. Matthioli p. 332. Et, quod *Solanus* recte ait, non est probabile anemonem ad eum pulcritudinis gradum productam & excultam tum fuisse, ut hodie. Quia tamen ῥόδῳ exhibent codices L. & W. bonae notae, non damno illorum lectionem; quum & interdum illa casuum seu constructionis inversio postremo tantum loco fieri solet. F. F. R.

37. Διὰ χειρὸς] Sic supra hoc *Dial.* c. 3. plura ibi in notis ad v. ὁμιλεῖν. F. F. R.

42. Οὐκ ἂν φθάνοι] Vide quae supra diximus ad Vit. auct. c. 26. pag. hujus tomi 567. & quae *Gronov.* ibid. pag. praeced. F. F R.

47. Οὐκ

qui mercede locarent operas, miseram vitam dixi vivere, sed eos miseratus sum, qui in domibus institutionis obtentu serviunt. Hoc vero nostrum, o sodalis, negotium longe diversum est. quandoquidem privatim eodem *quo antè* loco sumus, publice autem in maximi partem imperii venimus, ejusque partem una administramus. Equidem, si considerare velis, videar tibi non minimam Aegyptii hujus imperii partem mandatam habere, judicia dare & ordinem illis decentem adhibere, & eorum quae aguntur dicunturque omnium commentarios scribendos curare, & litigantium orationes moderari, & decreta principis quam disertissime potest & accuratissime, cum fide maxima conservare, & publice tradere ad futuri temporis perpetuitatem reponenda. Porro merces non a privato, sed ab Impe-

ἐγὼ φαύλῳ βίῳ σωπᾶναι ἔφασκον, ἀλλὰ τὸν ὑπὲρ ταῖς οἰκίαις ὑπὲρ τροφάσει παιδεύσεως δουλεύοντας ὠφελεῖσθαι. τυγχάνει δέ, ὦ ἑταῖρε, τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα, παντάπασιν ἑτεροῖόν ἐστιν, εἴ γε τὰ μὲν οἴκοι, ἰσότιμα ἡμῖν δημοσίᾳ δὲ, ἐς μεγίστης ἀρχῆς κοινωνοῦμεν, καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν. ἔγωγ' οὖν εἰ σκέψαιο, δόξαιμ' ἂν σοι καὶ τὸ σμικρότατον ἐς Αἰγυπτίας ταύτης ἀρχῆς ἐγχειρίζειν, τὰς δίκας εἰσάγειν, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν ὑπολιθέναι, καὶ τὰ πραττομένων καὶ λεγομένων ἁπάντων ὑπομνήματα γράφειν, καὶ τὰς τε ῥητορείας τῶν διαλογιστῶν ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τῶν ἀρχόντων γνώσεις πρὸς τὸ σαφέστατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ διαφυλάττειν καὶ παραδιδόναι δημοσίᾳ πρὸς τὸν ἀεὶ χρόνον ἀποκειμένας. καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως· ὃ

ἐν Z. vere.

λεγομ. κ. πρα Z. ordinat

56. Καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν] Ἀντὶ τοῦ ὅσον εἰς ἡμᾶς ἥκει, ὅσον εἰς τὸ μέρος ἡμῶν συμβάλλεται. *V.*

62. Ἀπαξαπάντων] Ἀπαξαπάντων ὑφ' ἓν. ἀντὶ δὲ τοῦ παντάπασιν ἰσόν. Ἀριστοφάνης † Εἰρήνῃ ἀπαξάπαντα καταμιαιφονουμένα. *V.*

68. Παρὰ τοῦ βασιλέως] Εἰ τυγχάνει ἄλλο ταῦτα πλουσιοξίας καὶ πλεονεξίας. καλῶς μὲν γὰρ εἶχέ σοι ἡ λογολογία τὰ κοινὰ συνδιαφέρειν τοῖς ἄλλοις ἐν μεγαλοψυχίᾳ προβαλλομένῳ. καὶ πρὸς ἔπαινον ἡμῖν τοῦτο ἅπασι τὸν βίον ἐπανορθοῦσθαι προβυμηθέντι. τό γέ τοι ‡ περὶ βασιλέως προσθεῖναι μισθοφορᾶς, καὶ ὅτου μισθοφορίας ὑπερφυῆ, οὐκ ἔστιν ὅπως ἄλλῃ ταύτῃ ὑπερβάλλοιτο φιλοτιμίᾳ ἐν πλουσιοξίᾳ. εἰ γὰρ τὸ ἅπασι τοῖς ἄλλοις μισθοφορεῖν εἰχρὸν, πολλῷ μᾶλλον τὸ παρὰ βασιλέως. καὶ εἰ τὸ μικρὰ μισθαρτεῖν καταγέλαστον, τί ἂν εἴποι τις τὸ μεγάλα; ὅσον γὰρ βασιλεὺς ἰδιώτου εἰς τύχῃ § ὑπερτερᾷ, καὶ τὰ δίκαια τῆς μονάρχου εἰς πλῆθος, τοσοῦτον ἐστὶ τὸ φιλοσοφεῖν αἱρούμενον κατὰ τὸ κράτιστον, ἂν τε ὑπὸ μικρᾶς ἂν τε ὑπὸ μεγάλης ¶ φιλοσοφίας ὑπηκόοιτο, εἰς γέλωτα πλατύτερον συντελοίη. ἴσως γὰρ τὸ μικρὸν σύγγνωσιν, θεόγνιδα συνέπαινόν ἴσχον, ὃν οἷς φησιν, οὐκ εὔχομαι πλοῦτον ἀθρῆσαι, ἀλλά μοι εἴη μὲν ὀλίγος τις ἐλαχίστων. G. & M. Sed in M. pars prior hujus Scholii vitio temporis evanida facta est. In G. autem pro ultimis post εὔχομαι verbis, haec leguntur: ὅτως. ἔναντι οἱ καθ' ὑμᾶς εἰ τοῦτο πράττουσι. ἐ γὰρ ἐ. ἀλλ' ἡ τῶν Ἀσσυρίου ἀληθῶς εἰκῶν κατ' ὀδὸν Δημήτριος ** Ἀνακινδάξιος. καὶ τί γὰρ ἄλλο. Quae quid sibi velint nescio. G.

† Εἰρήνῃ] Εἰρήνει male C.
‡ Περὶ βασιλέως] (Lege παρὰ βασιλέως.) *M. du S.*
§ Ὑπερτερᾷ] Lege ὑπερφέρει. *T. H.*

¶ Φιλοσοφίας] Μισθοφορίας legendum monuit *T. H.*
** Ἀνακινδάξιος] Hic latet nomen Ἀνακυνδαράξεως potius Sardanapali: vid. Schol. ad T. II. Jov. Trag. c. 48. *T. H.*

47. Οὐκ ἀφ' ἑνὸς] Intellige πράγματος. *J. Br.*
Ibid. Ἀφ' ἑνὸς] Sic *Virg.* Aen. II.

Accipe nunc Danaum insidias; & crimine ab uno
Disce omnes. — —

Quid autem proprie significet ἀφ' ἑνὸς, disce ex Ἑρμ. c. 61. nempe *quasi specimine viso* de re tota judicium ferre. Sic & in Συμπ. c. 32. ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς οὐκ ἐνόμιμος φιλοσοφοῦντος . . . μίσητε † Κλεάνθους καὶ Ζήνωνα σοφοὺς ἄνδρας. *M. du S.*

62. Ἀπαξαπάντων] Loco illi *Aristophanis* ab Scholiaste adlato adde eumd. *Plut.* 110. — εἰσὶ δ' ἅπαντες κακοί. ΠΛ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἀπαξάπαντες. i. e. omnes, nemine excepto. Sic ibid. 206. Εὑρὼν ἀπαξάπαντα καλὰ κεκλεισμένα. *J. F. R.*

67. Τὸν ἀεὶ χρόνον] Adverbium pro adjectivo, Graecismo usitatissimo. Sic & *Hippocr.* jurejur. fin. εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον. *Aelian.* V. H. I. 19. ἡ πάνυ τρυφή. Plura similia vid. ad *Dial.* seq. c. 16. ἄγαν πλουσιοξίας. *J. F. R.*

68. Βασιλέως] Unum cum nominet Imperatorem, aut sub finem Marci, aut Commodo jam, quod verius puto, imperante factum censendum est. *M. du S.*

ὲ σμικρὸς ὐδὲ ἕτ⊙, ἀλλὰ πολυτάλαντ⊙. χ̀ τὰ μὲ ταῦτα δὲ, ὲ φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, [a] ἀλλ' ἔθν⊙ ὁλόκληρον πεῖραν λάβοι, ἢ τινας ἄλλας πράξεις βασιλικάς.

Ἐθέλω γὰρ ἐν τῷ τοιούτῳ χρησάμενος τῇ παῤῥησίᾳ, χ̀ ὁμόσε χωρήσας τῷ ὑπερφερομένῳ ἐγκλήματι, καθ' ὑπερβολὴν ἀπολογήσασθαι. χ̀ δὴ φημί σοι μηδένα μηδὲν ἀμισθὶ ποιεῖν. εὖ δ' ἂν τὸν τὰ μέγιστα πράττοντας εἴπης, ὅπου μηδὲ βασιλεὺς αὐτὸς ἄμισθός ἐστιν. ὲ φόρους λέγω, ὐδὲ δασμοὺς, ὁπόσοι τῷ δεχομένων ἐπέτειοι φαίνονται· ἀλλ' ἔστι βασιλεῖ μισθὸς μέγιστ⊙, ἔπαινος, χ̀ ἡ παρὰ πᾶσιν εὐκλεια, χ̀ τὸ ἐπὶ ταῖς εὐεργεσίαις προσκυνεῖσθαι. εἰκόνες δὲ, χ̀ [b] νεὼ, χ̀ τεμένη, ὁπόσα παρὰ τῶν δεχομένων ἔχουσι, μισθοὶ χ̀ ταῦτά εἰσιν ὑπὲρ τῆς φροντίδων, χ̀ προνοίας, ἣν ἐκφέρον⟩ προσκοποῦντες ἀεὶ τὰ κοινὰ, χ̀ βέλτιω ποιοῦντες· ὡς δὴ μικρὰ μεγάλοις εἰκάζειν ἦν ἐθέλῃς, ἐξέλθοιμεν ἂν ἐπὶ τὴν [c] σωρῶν κορυφὴν, ἐφ' ἕκαστον τούτων, ἀφ' ὧν σύγκειται καταβαίνειν, ὄψει ὅτι μεγέθει χ̀ σμικρότητι ἀλλάττομεν τὰ ἀκροτάτων. τὰ δ' ἄλλα, μισθοφόροι ὁμοίως ἅπαντες.

Εἰ μὲν οὖν τοῦτον ἐτεθείκειν τὸν νόμον, μηδένα μηδὲν πράττειν, ἔνοχ⊙ ἂν εἰκότως ἐδόκουν τῇ παρανομίᾳ· εἰ δὲ τοῦτο μὲν ὐδαμοῦ κεῖται, πάντα δὲ ἐξῆν τοῖς βουλομένοις, ἐπὶ τοῦτο ἐλθόντας ἐμοὶ, ὃ μὴ ἄλλ⊙ πω ἐποίησεν, ἐγκαλεῖν, ὅτι τὸν ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἐπαινούμενον ἐπὶ τοῖς μικροτάτοις ἐμέμψατο, τί ἂν ἀπολογοίμην; ἢ τί ἂν ἄλλο ἢ τὸ ἀληθὲς εἰπεῖν ἔχοιμι, ὅτι ἐγὼ μὲν ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἐπαινοῦμαι, ὑμεῖς δὲ ἐπὶ τοῖς μικροτάτοις μέμφεσθε; ἀλλ' ὅμως ἐγὼ μὲν ἐπὶ τοῖς μικροτάτοις οὐ μέμφομαι, ὑμεῖς δὲ ἐπὶ τοῖς μεγίστοις οὐκ ἐπαινεῖτε.

ratore; nec parva illa, sed multorum talentorum: & post haec non spes quaedam exiguae, si fiant, quae consentaneum est fieri, sed futurum ut gens integra nobis committatur, aut actiones aliae principales.

13. Volo equidem ex abundanti, utens fiducia, & cominus congressus intentato crimini, ultra etiam quam oportet caussam dicere, & illud nempe dico tibi, neminem quidquam sine mercede facere. Neque tu mihi eos nomines, qui res maximas gerunt; cum neque ipse Imperator mercedis expers sit. Non vectigalia dico neque tributa, quae a civibus quotannis veniunt: sed est Imperatori merces maxima laudes, & gloria apud omnes, & quod beneficiorum caussa adoratur; statuae porro & aedes, ac templa, quae habent a civibus, merces & ista sunt pro curis & providentia, quam adhibent procuranda semper publica re & in melius augenda. Nempe ut parva adsimulemus magnis, si volueris a vertice quasi acervi ad unumquodque eorum, quibus constat, descendere, videbis magnitudine nos & parvitate differre ab his qui summi sunt; caeterum mercenarios aeque esse universos.

14. Si igitur eam ego legem scripsissem, neminem quidquam oportere agere, tenerer merito violatae legis meae. Sin vero hoc qui-

a Ἀλλ'] Ἀλλὰ W. Vid. quae ad c. 11. v. ὑπὸ notamus. b Νεὼ] Ναοὶ M. c Σωρῶν] Sic bene P. S. Fl. Σορῶν male J. Al. H. Ba.

80. Φόρους] Μεμισθωμένους, φορολογίας. G.

90. Τῶν σωρῶν] Dedi, quia ὁ σωρὸς acervus est, ὁ σορὸς sepulcrum, ut infra Ἑρμο. c. 78. ἕτερον πόδα, φασὶν, ἐν τῇ σορῷ ἔχων. Alterum pedem, quod ajunt, jam in sepulcro habens. Et Aristoph. Pl. 277. Ἐν τῇ σορῷ νυνὶ λαχὼν τὸ γράμμα. Quod ideo adducere non pudet, ne juniores fallantur versu Homer. Il. Φ. 91. qui vulgo sic a Lexicogr. adfertur: Ὡς δὴ χ̀ ὀστία νῶϊν ὁ μὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι. Ubi credas ὁ σορὸς dici; cum sit legendum ὁμὴ una voce, i. e. ὁμοία, ut Scholiast. ibi bene monet. J. F. R.

5. Ἐτεόσιον ἀρούρης ἔχ⊙] Hom. Il. Σ. & Odyss. Υ. J. Br.

Ἐτεόσιον . . .] Hom. Il. Σ. 104. M. du S.

6. Πρὸ δὲ τῶν ὅλων μεμνῆσθαι] Quum omisisset Moscllanus priora interpretari, Benedictus reddidit ante alia autem, ut videatur legisse τῶν ἄλλων, ut solet quoque alibi dicere φροντίδ⊙ ἄξι⊙ τὰ ἄλλα. Sed temere. Verte ante omnia vero. Sic in Scytha. συγγραψάμ⊙ πρὸς ἀτας συναγωγισαῖς χρῶτο πρὸς τὰ ὅλα. J. G.

Πρὸ δὲ τῶν ὅλων] In Salm. conversum erat: ante alia, quod Solanus noster jam mutaverat in: ante omnia. J. F. R.

18. Ἐπὶ ῥᾳθυμίᾳ . . .] Vid. Ἐνυπν. c. 8. & 9. Unde satis patet, ante reditum in patriam hoc factum. Vid.

quidem nusquam in libello dictum a me est ; ac porro bonum virum efficacem esse oportet : quodnam aliud ad officium applicet se, quam ut elaboret cum amicis in iis quae optima sunt, & in medio atque sub divo quasi constitutus experimentum sui praebeat, qualis sit fide, diligentia, amore quodam eorum quae commissa ipsi sunt, ne sit, ut Homeri verbo utar,

Telluris inutile pondus.

15. Ante omnia vero & hoc meminisse oportet, qui reprehendere nos voluerint, ipsos non tanquam sapientem me, (modo usquam sit aliquis sapiens) reprehensuros, sed unum de multis, qui dicendi facultatem exercuerit, ille quidem, mediocrem ex ea re laudem consecutus ; ad summam autem illam eorum, qui capita ac duces sunt, virtutem non sit exercitatus. Neque Hercules, eo nomine dolere mihi fas est, quandoquidem nec in alium ego quemquam incidi, qui sapientis professionem impleret. Ac equidem mirer etiam si reprehendas vitam praesentem nostram ; eum enim hominem reprehendas, quem olim novas rhetorices nomine maximas publice mercedes capere, cum Occidentalis Oceani videndi caussa, & Celticam eadem peragrans, in nos incideres, qui in illis Sophistarum numeraremur, qui magnas mercedes mererentur. Haec apud te, sodalis, maximas licet inter occupationes, tamen defendendi criminis caussa scripsi, non obiter id agendum ratus, ut album a te & plenum calculum feram.

μῶ γ' βελτίω λελεχθαί μοι, χρὴ δὲ τ' ἀγαθὸν ἄνδρα ἐνεργὸν εἶναι, τί ἂν ἄλλο ἐς δέον αὐτῷ χρῶτο, ἢ φίλοις συμπονοῦν πρὸς τὰ βέλτιστα, καὶ τῷ μέσῳ ὑπαίθριον πεῖραν αὐτῶν διδὺς, ὅπως [d] ἔχει πίστεως, καὶ σπουδῆς, καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγκεχειρισμένα, ὡς μὴ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο,

Ἐτώσιον ζείδωρος ἄχθος εἰῆι.

Πρὸ δὲ τῶν ἄλλων, μεμνῆσθαι χρὴ τὸν ὀπλιμαῖλαν, ὅτι οὐ σοφῷ ὄντι μοι, εἰ δή τις καὶ ἄλλος ἐστί που σοφὸς, ὠπλιμάσαιτο, ἀλλὰ τῷ ἐκ γε πολλῶν δήμου, λόγους μὲν ἀσκήσαντι, καὶ τὰ μέτρια ἐπαινεμένῳ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς, πρὸς δὲ τὴν ἄκραν ἐκείνην τῶν κορυφαίων ἀρετὴν, οὐ πάνυ γεγυμνασμένῳ. νὴ μὰ Δί', οὐδ' ὀπὶ τούτῳ ἀνιᾶσθαί μοι ἄξιον, ὅτι μηδὲ ἄλλῳ ἐγενόμην· οὐ γὰρ ἐπιτυχὼν, τῆς γε σοφῆς ὑποχέσεως ἀποπληρῶσαι. σὲ μέντοι καὶ θαυμάσαιμ' ἂν ὀπλιμαῖτος μὲν τῷ νῦν βίῳ, εἴγε ὀπλιμώης, ὃν πρὸ πολλῶν ἤδεις ὀπὶ ῥητορικῇ δημοσίᾳ μεγίστας μισθοφορὰς ἐνεγκάμενον, ὁπότε χρὴν θέαν τῆς ἑσπερίου Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Κελτικὴν ἅμα ὀπτὸν ἐπέτυχες ἡμῖν, τοῖς μεγαλομίσθοις τῶν σοφιστῶν συναριθμουμένοις. ταῦτά σοι, ὦ ἑταῖρε, καίτοι ἐν μυρίαις ταῖς ἀσχολίαις ὤν, ὅμως ἀπελογησάμην, οὐκ ἐν παρέργῳ θέμενος τὴν λευκὴν ψῆφον σὲ καὶ πλήρη μοι ἐνεχθῆναι. ἐπεὶ

[d] Ἔχει] Ἔχῃ W. Edd. in ἴσχει consentiunt.

24. Τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ] Δύο ἦσαν ψῆφοι τοῖς νικῶσιν ἀνίκητοι, λευκὴ καὶ πλήρης, ὥσπερ τοῖς τετιμημένοις ἡ μέλαινα καὶ ἡ τετρυπημένη. *V.*

Vide etiam Διπ. c. 27. *M. du S.*

20. Κελτικὴν] Iterum infra Δυσ. c. 27. *M. du S.*

21. Σοφιστῶν] Merebatur itaque Lucianus inter *Philostrati Sophistas* locum ; quod ante me Clariss. *Vossio* jam diu observatum est, *de Rhet. nat.* c. 12. p. 83. Sed non mirum est a Philostrato praetermissum ; non quia, ut viro Clariss. *Oleario* visum, *Pseudonymus*, & larva mera Lucianus (*praef. ad vit. Soph.*) quod tanto viro excidisse nollem : sed 10. quia Lucianus Sophisticae quadragenarius repudium misit, & in philosophorum castra, sic ipse saltem putabat, transiit. 20. Quia deinde Rhetoricam sui temporis fucatam insectari non desiit. 30. Quia de Philostrati heroe, Apollonio Thyanensi aliisque similibus, cum superstitioso Philostrato minime sentiebat. *M. du S.*

24. Οὐκ ἐν παρέργῳ θέμενος] *Non in postremis habens, neque neglectui.* *J. Br.*

Ibid. Τὴν λευκὴν] Τὴν ψῆφον subaudio, absolutorium cal-

ἐπεὶ πρός γε τὰς ἄλλας καὶ σωμάτων πάντες καθηγορῶσιν, ἱκανὸν ἂν εἴη μοι τὸ, ὑ Φροντὶς Ἱπποκλείδη.

Apud alios enim si vel simul omnes me accusent, satis mihi illud fuerit, *Non curat Hippoclides.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΠΡΟΣΑΓΟΡΕΥΣΕΙ ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ.

Χαλεπὸν μὲν, ἄνθρωπον ὄντα, δαίμονός τινος ἐπήρειαν ἀφυγεῖν. πολὺ δὲ χαλεπώτερον ἀπολογίαν εὑρεῖν ἀδηλόγου καὶ δαιμονίου πταίσματος. ἄτερ ἀμφότερα νῦν ἐμοὶ συμβέβηκεν, ὃς ἀφικόμενος [a] πρὸς σὲ, ὡς προσείποιμι τὸ εὐθυνόν, δέον τὴν συνήθη ταύτην φωνὴν ἀφεῖναι, καὶ χαίρειν κελεύειν, ἐγὼ δ' ὁ [b] χρυσοῦς ὀπιλαθόμενος,

PRO LAPSU IN SALUTANDO.

1. DIfficile est, homo *natus* cum sis, dei alicujus invidiam effugere: multo porro difficilius, verba invenire, quibus defendas inopinatum & immissum divinitus errorem. Quae *quidem* utraque modo usu mihi venerunt, qui matutinae salutationis caussa domum tuam veniens, cum oporteret consuetam illam vocem mittere, & ave (Gr. *gaude*) dicere: ego vero homo aureus oblivione lapsus, *valere* te jusse-

a Πρὸς] Πρὸς *Th. Mag.* v. χαίρω. Edd. consentiunt in *M. du S.* notavit, nempe Cod. L. voluisse χρηστὸς dare.

b Χρυσοῦς] Χρύσιος (Leg. χρηστὸς) L. Sic Sed χρυσοῦς etiam *Th. Mag.*

27. Οὐ Φροντὶς Ἱππ' . . .] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν καταφρονούντων τινὸς καὶ ἀπειρημοιμένων ἁμαρτημάτων. *V.* (In V. erat ἀπειρημιρὶ.)

2. Ἐπήρειαν] Βλάβην. *V.*

8. Ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς ἐπιλαθόμενος] Αἱ γάρ τοι τῶν παλαιῶν προσρήσεις αἱ μὲν εὐθυναὶ, χαῖρε, αἱ δὲ ἰσπέμπουσαι, ὑγίαινε. *V.*

culum. *J. Br.*

Τὴν λᾶδιν ὡδὲ σοῦ ἐκ πλύρη μοι ἐπιχθῆναι] Per πλύρη intellige μὴ τετρυπημένην ψῆφον. *non perforatum calculum*, quod absolvebat (ita legitur, pro, *qui absolv.*) ut & album: utebantur in judiciis calculis vel fabis, & calculi quidem integri & πλύρεις absolvebant, ut fabæ albæ. sed calculi perforati, τέτρυπημένοι, condemnabant. Vide Scholiasten *Aristophanis* ad Vespas, p. 500. *J. P. a G.*

25. Λᾶδιν] Vid. *Erasm.* in Adag. *Album calculum adjicere.* *A. V.*

Ibid. Καὶ πλύρη] Nam pertuso condemnabant Græci. *J. Br.*

27. Οὐ Φροντὶς Ἱππόκλ.] *Erasm.* in adagio: *Non est curæ Hippoclidi.* *J. Br.*

Οὐ Φροντὶς Ἱπποκλείδη] Hæc dixerat antea, repetit in Hercule Ogmio, Proverb. ἐπί τι μὴ πάνυ σπουδαῖον ἡμῖν λεγόμενον. Legend. *Hesych.* ex *Aristoph.* *J. B.*

Οὐ Φροντὶς Ἱππόκλ.] Εἰη μοὶ τὸ, Φροντὶς Ἱπποκλείδη &c. Εἰη μοὶ τὸ ὑ Φροντὶς Ἱππ. *Th. M.*

Οὐ Φροντὶς Ἱππόκλ.] Vid. *Plut.* 1592. f. & *Zenob.* Conf. infra φιλοσ. c. ult. Et *Herod.* Vk. p: 238. C. *M. du S.*

Οὐ Φροντὶς Ἱππόκλ.] Notabilis locus *Aeschinis* in Timarchum p. m. 181. C. Ὁ δὲ κήρυξ ὁ τοῦ παρασπόνδους ἐμοὶ, ἐπηράτα ὑμᾶς τὸ ὂν τῷ νόμου κήρυγμα. τὴν ψῆφον ἣ τέτρυπημένη ὅτῳ δοκεῖ πεποιηκέναι Τίμαρχος· ἣ δὲ πλήρης, ὅτῳ μή. Adde *Poll.* 8, 123. Ψῆφους εἶχον χαλκᾶς δύο, τετρυπημένην & ἀτρύπητον. *J. M. G.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ . . . ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ] Scripta hæc dissertatio πρὸς Ἀσκληπιὸν, ut patet fine. Causa dissertationis hæc est: ὑγιαίνειν, dixerat ἀντὶ τοῦ χαίρειν αἱ γὰρ τῶν παλαιῶν προρρήσεις αἱ μὲν εὐθυναὶ χαῖρε, αἱ δὲ ἰσπέμπουσαι, ὑγίαινε. *J. B.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ . . .] Difficultatis aliquantum interpreti facessit hic libellus, quod totus est in vi ac potestate verborum quorundam in salutationibus usitatorum, quibus non usquequaque respondent Latina. Opus autem fuit, ne circumlocutione langueret oratio, verbum χαίρειν, quod quantum ad usum fere respondet Latino *Salvere*, reddere *Gaudere*; tum ὑγιαίνειν *valere*, &, quod consequens erat, ὑγίαινε *Valetudinem*, quae *Salus Dea* alioqui commodius diceretur; εὖ πράττειν denique *bene agere*. Graeca verba non immiscui meae interpretationi, quod illis faciendum fuit, qui solam ederent sine Graecis. *J. M. G.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ . . . ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ] Difficilem hujus libri in aliam linguam conversionem esse ex-

per-

jusserim ; quod boni & ipsum quidem ominis, sed non tempestivum, quippe quod matutino parum conveniret. Ergo in ipso *verbo* statim sudabam equidem, erubescebam, aestuabam consilii inopia. Praesentes vero qui essent, alii desipere me videlicet, alii prae senectute delirare, alii hesterna crapula adhuc oppletum *turbatumque* existimabant, quamquam molliter ipse tu ferres, ut qui maxime, quod factum erat, ac ne leniſſime quidem subridens linguae nostrae errorem notares. Faciendum itaque putavi, ut consolationem mihi aliquam scriberem, ne lapsu illo nimis excruciarer, neque intolerandum putarem, si homo senex tantum a decoro, coram tot testibus aberrassem : nam defensione quidem nihil opus videbatur, linguae in bene ominatas adeo preces lubrico quasi vestigio prolapsae.

ὑγιαίνειν· σε ἠξίουν, εὔφημον μὲν καὶ τοῦτο, οὐκ ἐν καιρῷ δὲ, ὡς ἐγὼ τότε ἔφην. ἐγὼ μὲν οὖν ὅλῃ τούτῳ εὐθὺς ἰδίουν τε, καὶ ἠρυθρίων, καὶ παντοίως ἦν ὑπ' ἀπορίας· οἱ παρόντες δὲ, οἱ μὲν παραπαίειν, ὡς τὸ εἰκός. οἱ δὲ, ληρεῖν ὑφ' ἡλικίας· οἱ δὲ, χθεσινῆς κραιπάλης ἀνάμεστον ἔτι ὄντα με εἶναι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα σὺ ἐπιεικῶς ἤνεγκας τὸ γεγονός· ἐγὼ δ' ὅσον ἄκρῳ τῷ μειδιάματι ἐπεσήμηνάμην τὴν γλῶτταν τὴν ἁμαρτίαν. ἔδοξεν οὖν μοι καλῶς ἔχειν παραμυθίαν τινὰ ἐμαυτῷ συγγράψαι, ὡς μὴ πάνυ ἀνιώμενος ἐπὶ τῷ πταίσματι, μηδ' ἀφόρητον ἡγοίμην, εἰ πρεσβύτης ἀνὴρ τοσοῦτον ἀπεσφάλην καλῶς ἔχοντος, ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων. ἀπολογίας μὲν γὰρ οὐδὲν ἔδει, οἶμαι, ὑπὲρ γλώττης, εἰς ὅτι γε εὔφημον εὐχὴν ὀλισθούσης.

Ἀρ-

c ἴδιον] Sic *A*1. Fl. *S. Fr. H.* &, ni fallor *J.* vid. nott. ἰδίουν *P. B*2.

pertus est *Perrotius d'Ablancourt*, qui in Gallica Luciani non versione, sed imitatione, totum hunc Dialogum omisit, hac excusatione usus: *Il ne se peut traduire à cause de diverses allégations, qui sont renfermées dans la proprieté des termes Grecs, & qui n'ont point de rapport à notre façon.* *J. F. R.*

2. Ἐπήρειαν] Sic verti ἐπήρειαν, quae *noxa* alias est; sed putavi fontem indicandum, & solenne apud hos homines Deorum crimen, *φθονερὸν γὰρ τὸ θεῖον* ut passim videas, praesertim sic Herodoteus Amasis scribit 3, 40. &c. *J. M. G.*

6. Τὸ ἰωθινὸν] Τὴν ἰωθινὴν προσαγόρευσιν. Quae primo mane dici solet. *J. Br.*

Τὸ ἰωθινὸν] *Matutinum ave* notum est ex Martiale, his temporibus proximo. Interim non reprehendo viros doctos, qui *salve* hic posuerunt: est enim illud etiam salutantium in adventu vox propria. Caeterum omittendus non est locus classicus Artemidori (in somniis) I, 85. Ἐρέσθαι δ' ὑγίειαν, ὅτι λέγειν ὑγιαῖνε. ἐὰν γὰρ προσιόντες ἀλλήλοις, ὅτι μέλλοντές τι πράττειν, ταῦτα λέγουσιν ἄνθρωποι, ἀλλὰ ἀπαλλαττόμενοι ἀλλήλων καὶ πρὸς ὕπνον τρεπόμενοι. *J. M. G.*

7. Χαίρειν κελεύειν] *Th. Mag.* paullo post iterum examinandus, posteriore membro verbi χαίρειν omnia haec eodem modo habet, uti nunc leguntur ap. Lucian. excepta sola praepositionis varietate, quam in var. Lect. modo notavi. *J. F. R.*

8. Ὁ χρυσοῦς] Ironia. *ego aureus atque elegans.* *J. Br.*

Ὁ χρυσοῦς] Sic apud Aristen. Epist. 1. & alibi quod notavit Doctiss. Mercer. Cætera summi Rhetoris & Philosophi doctrinam declarant. *J. B.*

9. Ὑγιαίνειν] Contendit Lucianus, se non ita male fecisse, qui ave matutinum amico suo portans, pro χαῖρε dixerit ὑγίαινε. Formulam χαῖρε docet in usu apud priscos fuisse quovis tempore, & in aditu, & in abscessu. *J. J.*

10. Ἐγὼ] Empedocli apud *Origenem* (*in libro Philosophumenon*) tribuitur. Vid. & *Anthol.* I. 86. ubi additur sequens hemistichium: πανλῶμαι μᾶ πᾶσι τετιμένος, teste *Davisio* I. *Tusc.* p. 15. Adde, si lubet, Lil. Gyrald. p. 298. f. *Diog. Laert.* VIII. *Emped.* p. 229. Ed. Lond. *Sextum Empiricum* contra Math. p. 60. & *Ritterhus.* p. 37. ad Porphyr. *M. du S.*

11. Ἴδιον] Deleverat *M. du S.* posteriorem hujus vocis syllabam in *Junctina*, & margini adscripserat ω, scilicet volens legi *ἰδίων*, quod & Parisina habebat, idemque postea in variantt. lectt. notaverat, Fl. *H.* & *S.* male legere *ἴδιον*. Unde primo conjicio *ἰδίων* quoque habuisse *Juntinam*, aeque ac reliquas antiqq. omnes, quas sollicite consului; deinde *Seulium* deceptum esse sequenti sono verbi *ἐμυθίσω*, ex quo forsan festinans conjecit *ἴδιον* similiter scribendum; maleque sic accusavit *Florentinam* & reliquas. Nam *ἰδίων* omnino rectum est, & imperfectum tempus ab *ἴδιῶ sudo*, ut *ἐμυθίσω* & sequens *ἤν* satis docent: & *Brod.* quoque Misc. IX. c. 15. *ἰδίων τε sudabam*, scribit. *J. F. R.*

Ἀρχόμενον μὲν οὖν τῆς γραφῆς, πάνυ ἀπορῶ ἐντεῦξεσθαι ὡμῶν τῷ προβλήματι· προϊόντι δὲ πολλὰ προφαίνη τὰ λεκτέα. ἃ μὲν πρότερον ἐρῶ αὐτὰ, ἢν μὴ δεῖ χαίρειν αὐτὸν, ἢ γε εὖ πράττειν, ἢ γε ὑγιαίνειν, προείπω τὰ εἰκότα. τὸ μὲν δὴ χαίρειν δεχαία μὲν ἡ προσαγόρευσις. ἃ μὲν ἐωθινὴ μόνον, ἃ δ' ὑπὸ τὴν πρώτην ἔντευξιν, ἀλλὰ ἢ πρῶτον [a] μὴ ἰδόντες ἀλλήλους, ἔλεγον αὐτὸ, ὡς τὸ,

μὲν R. Z.

Χαῖρ', ὦ δυνάστα τῆς δὲ γῆς Τιρυνθίας.

Καὶ μὴν τὸ δεῖπνον ἐς λόγους ἤδη παροινίους τρεπόμενοι, ὡς τὸ,

Χαῖρ' Ἀχιλεῦ, δαιτὸς μὲν ἐΐσης οὐκ40
ὀπιθόμεις,

Ὀδυσεὺς ὁπότε τὴν ἐπεσταλμένην πρεσβείαν αὐτῷ [b] ἐξηγόρευε. ἢ ἤδη ἀπιόντες παρ' ἀλλήλων, ὡς τὸ,

ξυνηγόρευσε R.

δ' εἶμι R.

Χαίρετ', ἐγὼ δ' * ὔμμιν θεὸς ἄμβροτος,45
οὐκ ἔτι θνητός.

2. Ac sub initium scriptionis, difficilem dubiamque sane quaestionem propositam mihi fore arbitrabar: *aliquantum* autem progresso multa se dicenda *ultro* offerebant. Neque tamen prius ea dicam, quam de ipsis verbis *Gaudere*, *Bene agere*, & *Valere*, quae opportuna videbuntur praedixero. Atque *Gaudere* (*si quem jubeas*) est illa quidem salutatio, verum non matutina solum, neque *quae* ad primam modo congressionem *pertineat*: sed utebantur ea quidem etiam, qui prius non viderant alterum, quale est,

Gaude potens telluris o Tirynthiae;

Verum post coenam quoque ad *comessationem & liberiores* in vino sermones jam conversi;

Gaude, verum epulis paribus nec egemus, Achille,

Ut Ulysses inquit: cum mandatam sibi legationem apud illum orat: &, qui jam discederent, ut,

Gaudete, hinc vobis jam nunc deus, haud homo, versor:

Pro-

a Μὴ] Sic bene *S.* Reliquae μὲν, excepta *A.* quae recte quoque μὴ servavit. b Ἐξηγόρευε] Ἐρρητόρευε Fl. * Ὑμμιν] Ὑμῖν Edd.

43. Παρ' ἀλλήλων] Ἀντὶ τοῦ ἀπ' ἀλλήλων, ἢ παρὰ ἀντὶ τοῦ ἀπὸ. *V.*

35. Πρῶτον μὴ] Non dubitavi cum *Graevisius* μὴ pro μὲν, (quod Edd. habent,) in contextum recipere; cum μὴ *S.* non solum habeat, sed & *Paris.* voluisse exprimere videtur, in cujus versione negativa quoque expressa erat, *qui antea se numquam viderant*, licet ibidem in Graecis μὲν legatur. Nam si praecedens πρώτην ἔντευξιν respicias, eique πρῶτον μὲν subjungas, bis idem dixisset. Jam vero μὴ post ἀλλὰ fit oppositio melior; etsi scio, si quis tricari velit, posse dici, qui πρῶτον se vident, eos se *non ante* vidisse, adeoque negativam posse abesse: tamen planior est oratio, si addatur, & πρῶτον valet πρότερον. *J. F. R.*

37. Χαῖρ' ὦ δύναστα] *Euripidis* versiculus. *J. Br.*

Χαῖρ' ὦ] Unde habeat, incertum. *M. du S.*

40. Χαῖρ' Ἀχιλεῦ] *Hom.* Il. I. *J. Br.*

Χαῖρ' Ἀχιλεῦ] *Hom.* Il. I. 225. *M. du S.*

45. Χαίρετ' ἐγὼ δ' ὔμμιν] Versus est *Empedoclis*, quem Lib. Epigrammatum Graecorum primo, titulo εἰς Φιλοσόφους offendes. *J. Br.*

Χαίρετ' ἐγὼ δ' ὔμμιν] Versus nobilis Empedoclis, e vita ad tempus discedentis, apud *Philostr.* de vita Apollon 1, 1. & *Diog. Laërt.* 8, 62. & 66. It. *Sextum Empir.* adv. Gram. I, 302. ὔμμιν ex Aeolica, qua usus est Empedocles dialecto, legendum monet ad *Philostr.* l. c. *Olearius.* Παλαίφατος, quod omisit Lucianus, in versione supplevi. Caeterum in valedicendo etiam Cyrus moriens Χαίροντε, inquit, ὦ φίλοι πατῆδες κ. τ. λ. & ille apud Callimachum Cleombratus Εὖτος, ὄλοιο χαῖρε &c. Utrumque jungitur in illo Menelai Odyss. O, 151. Χαίροντε, ὦ κοῦροι, ἢ Νέστορι πομπόν λαβόντε Εὐτῷ, *Valete & salvere jubete.* *J. M. G.*

52. Χαίρετ', ἤδη] *Eurip.* Phoeniss. 1462. *M. du S.*

Χαίρετ', ἤδη] Versum hunc ex *Eurip.* Phoeniss. esse desumtum, indicavit etiam *Brod.* l. saepe commonstrato. Videtur hunc *Soulius* noster in adducendis poëtarum locis saepe ducem secutus; etsi ejus raro faciat mentionem; sed quia *Brod.* numeros versuum non addit, alter eos addendo illas citationes sibi vindicasse videtur; quam ei gloriam interdum relinquemus, non ubique easdem citationes repetituri: plus enim *Soulianus* diligentiae debetur, qui & multa per se invenit, & saepe ne sectionem quidem Auctoris indicante *Brodaeo*, tamen locum indagavit. Interim injuria fieret veteribus, si semper, ubi bis ter idem di-

Proprium autem tempus nullum attributum erat huic appellationi, neque, ut nunc, solum matutinum: cum etiam minime auspicatis *temporibus* & abominandis maxime, tamen illa uterentur, ut Euripidis ille Polynices, jam finiens vitam, inquit,

Gaudete, jam nox atra me complectitur.

Nec benevolentiae modo illis haec erat *quasi* tessera, sed inimicitiarum quoque, & cum negaret alter se usurum altero. Qui enim *longum gaudere* alterum jubet, ille non curaturum se in posterum significat.

3. Primus autem illud verbum Philippides cursor dicitur *usurpasse*, cum a Marathone victoriam nuntiaret, & dixisse ad Archontes sedentes ac de pugnae exitu sollicitos, *Gaudete, vincimus*, eoque dicto suo nuntio immortuus esse, & in ipso *gaudendi* verbo exspirasse. In epistolae autem principio Cleon Athenienſium orator ejus,

Ἰδίῳ δὲ καιρὸς οὐδεὶς ἀπενεγκεῖν τῇ προσρήσει, οὐδὲ ὡς νῦν μόνῳ ὁ ἑωθινὸς, ὅπου γε καὶ ὀκνηρὸν τὴν ἀπαισίαν καὶ ἀπευκταιοτάτην ὁμῶς ἐχρῶντο αὐτῇ· ὡς ὁ γε Εὐριπίδου Πολυνείκης ἤδη τελευτῶν τὸν βίον, καί,

Χαίρετ', ἤδη γάρ με περιβάλλει σκότος.

Καὶ οὐ μόνον φιλοφροσύνης αὐτοῖς ἦν τοῦτο σύμβολον, ἀλλὰ καὶ ἀπεχθείας, καὶ γε μηκέτι χρήσεσθαι ἀλλήλοις. τὸ γοῦν [c] μακρὰν χαίρειν φράσαι, τὸ μηκέτι φρονεῖν δηλοῖ. μακρὰν χ.

Πρῶτος δ' αὐτὸ [d] Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας λέγεται ἀπὸ Μαραθῶνος ἀγγέλλων τὴν νίκην, εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἄρχοντας καθημένους καὶ περφρονικότας ὑπὲρ τοῦ τέλους τὸ μάχης, χαίρετε, νικῶμεν, καὶ τοῦτο εἰπὼν συναποθανεῖν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ τῷ χαίρειν συνεκπνεῦσαι. ὁ δ' ἐπιστολῆς δὲ ἀρχὴ, Κλέων ὁ Ἀθηναίων δημαγωγὸς, ἀπὸ Σφακτηρίας πρῶ- συναποθανεῖν emendat Valcken. ad Herodot. lib. [illegible] p. 487. 28. legerem καὶ ἅμα τῷ χαίρειν ἐκπνεῦσαι.

c Μακρὰν] Μακρὰν P. Cum vulgata faciunt Fl. *H. P. S.* d Φιλιππίδης] Φιλιππίδης *Palm.* Nihil a vulgata abeunt Edd. antiqq.

65. Ἀπὸ Σφακτηρίας] Τόπος Λακωνικὸς. *V.*

dictum invenio, eorum mentionem omitterem; nam & patere oportet, unde recentiores profecerint. *J. F. R.*

58. Πρῶτος] Non *primus*, cum ante eum apud Homerum ipsum legeretur; quod ipse Lucianus paulo ante observavit. Quid ergo sibi jam vult? An Marathoniam pugnam ante Homerum fuisse credidit Lucianus? Bona verba. Quid ergo? Dicam. Quamvis non satis aperte, eo jam diu orationis series tendit; ut quomodo formula haec, quae primo legibus quasi soluta omni tempori apta censebatur, coeperit compellationi & epistolarum exordiis propria fieri, ostendat. Cujus rei initium a Phidippide in sermone, & a Cleone in Epistolis assignat. Pluribus haec explicare coactus sum, quia a Clarissimo Euripidis editore non sine specie vitio haec Luciano dabantur in notis ad Electr. v. 1357. *M. du S.*

Ibid. Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας] Erratum est saepissime in nomine ejus viri: multo melius *Herodot.* L. VI. qui eum Φειδιππίδην vocat. Nomen procul dubio ei impositum ob cursus celeritatem, utpote qui cursor eximius ἔπνευε ἰφείδιτο, cui non opus erat equo. Sic enim Graecis nomina saepe ab instituto & exercitatione imponebantur. Sic Πυθόλαος ἀπὸ τῆς λατομίας τῶν πίνων. Sic Ἠλείδης ἀπὸ τοῦ πολὺν χρόνον ἁλεῖδαι. Sic Μελέαγρος ὅτι αὐτῷ μέλει τῆς ἄγρας τῆς Καλυδωνίου κάπρου. Sic Ἡρακλῆς, ὅτι ἀπὸ τῆς Ἥρας κλέος ἴσχε. Sic Πολυίδης, ἀπὸ τοῦ μάντις ὢν πολλὰ εἶδε. Sic Βελλεροφόντης ἀπὸ τοῦ Βελλέρου φόνου. Sic Ἰπποκράτης ὅτι ἰατρικὴν μετῆρχε. Λυγκεὺς ἐκινδύνευε. & sexcenta talia. *J. P. a G.*

Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας] Etsi *Palmerio* Solanoque plane adsentior, Φειδιππίδης scribendum, non φιλιππίδης, reliqui tamen vulgatum, quia interdum non insuave est ejusmodi errores, quos ab ipsis auctoribus profectos credas, legere. V. infra c. 8. *Esmenes Cardianus & Sardianus* confusa. *J. F. R.*

64. Κλέων] Vid. Schol. *Aristoph.* ad ἱππῆς. κλέων v. in Plut. & in Nub. p. 162. Et *Diog. Laërt.* Platone p. 84. A. Et *Thom. Mag.* v. χαίρειν. *M. du S.*

Κλέων . . . πρῶτον χαίρειν πρῶτος] *Thom. Mag.* v. χαίρειν ait: χαίρειν ἐν ἐπιστολῇ Πλάτων λέγεται γράψας πρῶτος. ὁ Κλέων Ἀθηναίος, ᾧ τὸ λακωνίζειν τὸν Πλάτωνα. Sed falli (de Platone) Thomam observat Cl. *Menagius* ad Diog. Laërt. L. III. segm. 61. p. 159. debetque h. l. Moeridi Atticistae, cujus liber nondum est editus. Cetera quae *Thomas* ex hoc Luciani dialogo descripsit, non addam. *J. F. R.*

65. Ἀπὸ Σφακτηρίας] *Plutarch.* in Nicia. *J. Br.*

66. Πρῶ-

πρῶτον χαίρειν πρόσθηκεν, εὐαγγελιζόμενον τὴν νίκην τὴν ἐκεῖθεν, ἢ τὴν τῶν Σπαρτιατῶν ἅλωσιν. ἢ ὅλως γε, μετ' ἐκεῖνον ὁ Νικίας ἀπὸ Σικελίας ἀπιστέλλων, ἐν τῷ ἀρχαίῳ τὴν ἀπιστολῶν διέμεινεν, ἀπ' αὐτῶν ἀξιάμενον τὴν πραγμάτων.

quam Sphacteria *dederas*, victoriae illius & Spartanorum captorum nuntiam, primus illud *Gaudere* praeposuit: & omnino post illum Nicias a Sicilia mittens in antiquo epistolarum *more* perseveravit, initium ab ipsis rebus capiens.

Ἀλλ' ὁ θαυμαστὸς Πλάτων, ἀνὴρ ἀξιόπιστον νομοθέτης τὴν τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ [a] ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμφαίνον. τὸ δὲ εὖ πράττειν ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν σώματός τε καὶ ψυχῆς εὖ ἀλλαχειμένων σύμβολον. καὶ ἀπιστέλλων γε τῷ Διονυσίῳ, αἰτιᾶται αὐτὸν, ὅτι τοιῶν ἐς τὸν Ἀπόλλω, χαίρειν τὸν θεὸν προσεῖπεν, ὡς ἀνάξιον τῆς Πυθίης

4. Sed admirabilis *noster* Plato, vir fide dignus, legislator talium, illud *Gaudere* quidem gaudere (Lat. *valere*) jubet, & plane rejici, velut malum & nihil honesti significans: sed alterum *Bene agere*, pro eo inducit, ut communem corporis pariter & animi bene constituti tesseram. Atque scribens ad Dionysium accusat illum, quod in Hymno Apollinis Gaudere (Lat. *Salvere*) Deum jubeat, tanquam indignum Pythio,

a Ἀποδοκιμάζειν] Vid. nott. *Th. Marcil.*

74. Ὡς μοχθηρὸν] Ἀριστοφάνης ὁ Πλούτῳ Χαίρειν μὲν ἡμῖν ἐστιν, ὦ ἄνδρες δικασταί· Ἀρχαῖον ἦθος προσαγορεύειν καὶ εὐκαιρον. G.

66. Πρόσθηκεν] Hoc non verum esse, ex *Hippocratis* epistolis colligo. *J. Br.*

67. Τὴν νίκην] Athenienſium contra Persas victoriam. *J. Br.*

72. Πλάτων] *Plat.* Ep. III. 708. B. *M. du S.* Et hoc ex *Brodaeo* habet, qui hic epistolae numerum indicat. In marg. *Ald. primae* additur: *Plato* in Charmida. *J. F. R.*

73. Τὸ μὲν χαίρειν κελ.] Castigo, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει. *J. Br.*

Τὸ μὲν χαίρειν κελ. κ. π. ἀποδοκιμάζειν] Plana sententia est; sed forte sic Lucianus scripserat ludens, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει, καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζει, ut pag. ead. πάνυ χαίρω τῷ χαίρειν. *Th. M.*

Τὸ μὲν χαίρειν κελεύει] *Marcilius* hac nota expressit, quod ante illum *Erasmus* in versione ostenderat. Nam quum hic esset interpretatus, *verbum hoc salvere plane valere jubet, atque omnino improbat veluti malum ac pravum*, quum *Benedictus* abeat licentius a Grœcis, notavit ille forte scripsisse ludentem τὸ μὲν χαίρειν, χαίρειν κελεύει & ἀποδοκιμάζει. Ut & margini adscripsit pater. Et sane plenus hic libellus lusuum ex respectu hujus verbi. Sed quis neget non interposito isto verbo non etiam ludentem scripsisse Lucianum, & de industria in quœstione de verbo χαίρειν dixisse τὸ μὲν χαίρειν κελεύει? Certe quum omnia præcedentia habeant sibi inclusum id verbum, aut etiam expressum, nullo genere formosior existit oratio, si nunc contra fidem librorum veterum repetatur. Jam neque Luciani oratio videtur χαίρειν κελεύει & ἀποδοκιμάζει, sed κελεύει χαίρειν καὶ ἀποδοκιμάζειν, verbo κελεύει ad utrumque infinitivum relato, ut in Hermotimo, ὃς οὐκ ἂν μὴ ἔχῃ ταῦτα, μηδὲ σκυθρωπὸς ᾖ, ἀποδυσπετῶν καὶ ἀποβλητέος. *J. G.*

Ibid. Ἀλλ' ὁ θαυμαστὸς Πλάτων (Ait noster) ἀνὴρ ἀξιόπιστος νομοθέτης τὴν τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμφαῖνον. τὸ δὲ εὖ πράττειν ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν σώματός τε & ψυχῆς εὖ ἀλλαχειμένων σύμβολον. Vertuntur priora, *Sed mirabilis ille Plato, vir fide dignus, & legum hujusmodi lator, hoc verbum servare jubet plane improbare tanquam malum*, &c. Non persuadeo mihi, Lucianum ita scripsisse, sed, Ἀλλ' ὁ μὲν θαυμαστὸς Πλάτων . . . . . τὸ μὲν χαίρειν κελεύειν & πάνυ ἀποδοκιμάζει ὡς μοχθηρὸν ὄν, &c. *Sed admirabilis Plato . . . . . illud* salvere jubere *plane abrogat tanquam molestum.* Integra est dictio, κελεύει χαίρειν, ut apud Latinos *salvere jubere*. In eodem hoc libello sic iterum loquitur Noster; ut ante, pag. 517. B. δέον τὸν συνήθη ταύτῃ φωνὴν ἀφεῖναι, καὶ χαίρειν κελεύειν. *ubi oporteret, consuetam illam vocem mittere, & salvere jubere.* Sic paullo post pag. 521. Ἅπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ (Πυθαγόρου) ἀλλήλοις ἐπιστέλλοντες, ὁπότε σπουδαῖόν τι γράφοιεν, ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ παρεκελεύοντο. *Pythagorei itaque omnes invicem literas dantes, ubi seriū quid scriberent, salvere statim in initio jubebant.* Non tamen contemnendum opinor id, quod hic Viri Eruditissimi attulerunt. Quod *Marcilius* scribit, forte ludentem dixisse Lucianum, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει, potuit hausisse ex *Brodaeo*, qui IX. Miscell. cap. 15. illud idem habet. *J. J.*

Ibid. Χαίρειν κελεύει] De hoc loco quid statuam non habeo. Alii viderint. Mihi καὶ πάνυ suspecta & spuria videntur. Quae autem *Platoni* hic ut primo auctori tribuuntur, ea Epicuro a *Dieg. Laërtio* adscribi observat *Vorstius*. Certe, si non mendosi sunt codices, pro χαί-

thio, & non tantum Diis, ſed ne hominibus quidem non ineptis decorum.

5. Divinus ſane Pythagoras, etſi nihil ipſe nobis proprium relinquere ſuorum *ſcriptorum* dignatus eſt, quantum tamen ex Lucano Ocello & Archyta, & reliquis ipſius familiaribus colligere licet, neque ipſum illud *Bene agere* praeſcripſit, ſed a verbo *vale* (Lat. *Salve*) juſſit incipere. Omnes enim ab illo *docti* in epiſtolis quoties ſerium quiddam ſcriberent, *valere* (Gr. *ſanum eſſe*) in ipſo ſtatim principio jubebant, tamquam & ipſum animo pariter & corpori convenientiſſimum, & bona hominis complexum in univerſum omnia: & triplex il-

οὐ οὐχ ὅπως θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις δεξιοῖς πρέπον.

Ὁ μέν γε θεσπέσιος Πυθαγόρας, εἰ καὶ μηδὲν αὐτὸς ἡμῖν ἴδιον καταλιπεῖν τῶν αὐτοῦ ἠξίωσεν, ὅσον [b] Ὀκέλλῳ τῷ Λευκανῷ, καὶ Ἀρχύτᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμιληταῖς αὐτοῦ τεκμαίρεσθαι, ὅτε τὸ [c] εὖ πράττειν προσγράφειν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὑγιαίνειν ἄρχεσθαι ἐκέλευεν. ἅπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ ἀλλήλοις ὅπως ἔλλοιντο, ὁπότε σπουδαῖόν τι γράφοιεν, ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ παρεκελεύοντο, ὡς καὶ αὐτὸ ψυχῇ τε καὶ σώματι ἁρμοδιώτατον, καὶ συνόλως ἅπαντα τοῖς ἀνθρώποις ἀγαθά. καὶ τόγε τριπλοῦν αὐτοῖς τρίγωνον,

b Ὀκέλλῳ] Sic L. P. Cod. Fl. Ed. Fl. Reliqq. Edd. vulgo Οἰκέλλῳ. In Cod. L. tamen Ὀκίλῳ uno λ ſcribitur. c Εὖ πράττειν] Εὐπράττειν una voce marg. *AIW.*

χαίρειν cum Noſtro εὐπράττειν uſurpatum eſſe docet. Idem tamen alibi, p. 84. A. οὐ διάγειν ab Epicuro epiſtolis praeſcribi ſolitum eſſe dicit; ſed in iis, quas ipſe exhibet Epicuri epiſtolis, χαίρειν, non οὐ διάγειν, οὐ πράττειν ve praeponitur. *M. du S.*

Χαίρειν] Multa poſſem ex antiquitatibus huc congerere de veterum ſalutationibus; tam ex Commentt. ad *Ariſtoph.* l. a Schol. indicatum, quam *Claudio*, atque ipſis fontibus; ſed jam nimius in his nugis eſt Lucianus, & vereor ne Lector cum *Eraſmo* dicat: *Satis jam ſalveo.* *J. F. R.*

74. Ἀποδειλιάζειν] Non diſſimulo, mihi etiam videri illum luſum, quem verſione expreſſi, Luciano non indignum, & ſimilem illi verſiculo, Τὸ μηδὲν ἄγαν, ἄγαν μὲν τίκτει, quin germanum illi quod mox de Epicuro ait, ἀπὸ παντὸς χαίρειν τοῦ χαίρειν. Caeterum ſervo ἀποδειλιάζειν & totam adeo lectionem antiquam. Plato καλεῖν ἀποδειλιάζειν *jubet rejicere*, pro quo magis Latine dicitur *rejici*. Χαίρειν vel bis poſitum a Luciano ſemel omiſit librarius, vel duplicem perſonam ipſe illi auctor impoſuit, quo de genere dicimus in Lex. ruſtico voc. *Duplex*, & ad *Plin.* epiſt. 8, 6, 17. *J. M. G.*

79. Ποιῶν] Verſum ipſum *Dionyſii* adfert *Plato* l. c. Χαῖρε, τὸ ἰδρῶτος βίοτον διώκων τυφεσίου. *M. du S.*

81. Οὐχ ὅπως θεοῖς] Adnotaverat in marg. Ed. *Graev.* Hemſterhuſius, videndum *Dukerum* ad *Thucyd.* III. p. 194. No. 31. Ait autem *Thucyd.* cap. 42. f. libri dicti: οὐχ' ὅπως ζημιοῦν, ἀλλὰ μηδ' ἀτιμάζειν. *Non modo non punire, ſed ne ignominia quidem adficere.* Ad quae verba pluribus docet *Dukerus*, οὐχ ὅπως ſaepe ita poni, veluti Latinorum *non modo*, pro *non modo non*. *J. F. R.*

84. Μοῦσι] Vid. *Diog. Laërt.* p. 215. C. cum not.

p. 206. & *Jambl.* No. 146. & paſſim 158. *Porphyr.* No. 57. cum not. Ea de re pluribus diſputat Cl. *Fabric.* Bibl. Gr. II. c. 12. §. 4. *M. du S.*

85. Οἰκέλλῳ] Cod. Florent. Ὀκέλλῳ. *J. B.*

Ὀκέλλῳ] Sententiae deeſſe aliquid videtur. Utut ſit, hujus περὶ τῆ παντὸς liber noſtra quoque aetate notus. Nomen alii aliter ſcribunt. Rectior ea videtur ſcriptura, quae Ὤκελλον facit. Vid. *Stob.* Ecl. Phyſ. I. 18. & *Jambl.* p. 217. Ὀκίλλῳ ſcribitur hic in P. L. & Edd. *Fl.* In *Commel.* & *Bon.* Edd. Ocelli Ὤκελλος. In reliquis fere Luciani Edd. Οἰκελλος ſcribitur. *M. du S.*

Ibid. Τῷ Λευκανῷ] *Natione Lucano.* *J. Br.*

89. Οἱ ἀπ' αὐτοῦ] *Omnes poſt eum Pythagorici.* *J. Br.*

94. Τόγε τριπλοῦν] Deſcripſit haec verba *Scholiaſtes Ariſtophanis* ad Nub. 163. A. Sed, ut verum fatear, haud ex arte Lucianus hanc figuram deſcripſiſſe videtur. Quanquam pingui, ut ajunt, Minerva loquenti, tribus conſtat triangulis aequalibus, ita alio aliis ſuperimpoſito, ut aequis ſpatiis anguli ab angulis diſtent. Verum age, geometrice jam ejus conſtructionem accipe. Fiat pentagonum; quae ex pentagoni utrimque productis lateribus figura orietur, ea eſt, quam tanta veneratione proſequebatur Pythagoras. Formam, ſi per typographos liceat, in Scholiis exhibebo. Vide numiſmata Demetrii Soteris, in quibus exſtat, ſed male, ut opinor, & depicta, & a *Lazio* explicata. AG. IX. 1378. *M. du S.*

Ibid. Τριπλοῦν . . . τρίγωνον] *Pentalpha* etiam vocatur hoc pentagonum, quo nomine nuper ad illuſtran-

τον, τὸ Ἀλλήλων, τὸ πεντάγραμμον; ᾧ συμβόλῳ πρὸς τὰς ὁμοδόξους ἐχρῶντο, ὑγείαν πρὸς αὐτοὺς ὀνομάζειν. ἡ [a] ὅλως ἠγεῖτο τὸ μὲν ὑγιαίνειν [b] εἶναι, εὖτε δὲ [c] τὸ εὖ πράττειν, εὖτε [d] τὸ χαίρειν πάν-

ὧ μὲν Z.
ὧ εὖ π. Z · πῷ. Z

95. Πεντάγραμμον] Pentagramma dicitur quod quinque litteris conſtet, Pythagorae figura, qua hodie contra faſcinationes utuntur. Figura conſtat ex tribus trianguli, quorum latera deſerviunt ſibi invicem. Et trinitatis quae eſt in Divinis, puto, vis exprimebatur. Fitque figura uno tractu calami. Omnia autem ad Numeros Pythagoras referebat. Et appellatur ſignum Sanitatis. *G.*

Τὸ πεντάγραμμον] Ὅτι τὸ οὖ τῇ συνθέσει λογίδιον πεντάλφα σύμβολον ἦν πρὸς ἀλλήλους * Πυθαγορείων ἀνα-

triangulum ſibi implexum, quinque deſcriptum & incluſum lineis, qua teſſera ad ſententiae ſuae homines uterentur, *ſanitas* ab ipſis vocabatur. Et omnino putabant, in verbo *valere* ineſſe [etiam ipſum *bene agere* & *gaudere*] ſed neque *bene agere*, ne-

a Ὅλως] Ita ingens aſteriſcus in *Junt.* typis expreſſus ſuſpect. lect. indicat. b Εἶναι] . . . ναι Fl. vacuo ſpatio ante ναι. At marg. *AIW.* τὸ εὐπράττειν ἢ τὸ χαίρειν inſerit ante εἶναι. c Τὸ εὖ πρ.] Τῷ εὖ πρ. *Coll.* d Τὸ χαίρ.] Τῷ χαίρειν *Coll.* & marg. *AI.*

γκαιῶν ἢ ποιᾷ σὺ ταῖς ἐπιστολαῖς ἐχρῶντο, ὅ ἐστι τὸ

96. Οὔτε δὲ τῷ εὖ πράττειν εὖτε τῷ χαίρειν, πάντως ἢ τῷ ὑγιαίνειν] Ὅτι τὸ &c. Πυθαγορείοις ἀναγωγικὸν &c. *G.* (& addunt, quaere in Lutiani Impreſſo.)

* Πυθαγορείων] *Coll.* Πυθαγορείοις ἀναγωγικόν. *M. du S.* † Deerat in impreſſo figura, quam oculis ſubjicimus. *M. du S.*

dam ejus literae figuram antiquam exhibuit V. Cl. *Havercampus*; (de litorar. ap. Graecos ſcript. & uſu n. 14. ex *Alber. de la Motraye* Tom. I. Tab. XXVIII. num. 3.) nummum Pitanatarum, huc etiam referendum. Quod in eo explicando aquam ſibi haerere fatetur. Pitanatas igitur nos intelligimus in Laconica, apud quos cultum Aeſculapium docet Pauſanias Lacon. p. 95, 25. Wech. Καὶ πλησίον ὀμωνυμούμενη λίμνη Κρᾶναι. Εἰσὶ δὲ οἱ Κρᾶναι Πιτανατῶν μοῖρα. Ἀσκληπιῷ δὲ ἐν πόλει τε λίμνης ἔστιν ἱερόν. Igitur Pentalpha illud Hygeae, Aeſculapii vel muneris vel filiae, Symbolum hic quoque. Sed quaerit etiam vir doctus, quid Ammon Jupiter hic ſibi velit? Hunc quoque cultum ſcribit in Laconica, Lyſandrumque ejus rei ſ. primum ſ. poſt alios auctorem laudat, idem Pauſanias Lacon. p. 100, 10. Caeterum manſit ſuperſtitio inter Judaeos & Chriſtianos; Germania ſuperior appellat Pentagonum illud *den Druiden fuſs*. Vid. elegantiſſ. *Heyſterus*, amicus meus, Antiquitt. Septentr. p. 503. *J. M. G.*

94. Τριπλοῦν] Quia nummus Πιτανατῶν, quem Cl. *Geſnerus* ex Cl. *Havercampo* huc refert, eamdem figuram habet, quae pag. proxima jam deſcripta eſt, ideo nummum ipſum hic non exhibemus. *J. F. R.*

96. Ὁμοδόξους] *Qui eandem ſequuntur doctrinam atque hareſin.* *J. Br.*

97. Καὶ ὅλως ἠγεῖτο τὸ μὲ ὑγιαίνειν εἶναι εὖτε δὲ τὸ εὖ πράττειν, εὖτε τὸ χαίρειν πάντως ἢ τὰ ὑγιαίνειν] Si recte attendas, imperfectam videbis ſententiam, & deeſſe aliqua talia. ἢ ὅλως ἠγεῖτο τὰ μὲ ὑγιαίνειν εἶναι ἢ τὸ εὐπράττειν ἢ τὸ χαίρειν. εὖτε δὲ τὸ εὐπράττειν εὖτε τὸ χαίρειν πάντως ἢ τὸ ὑγιαίνειν. Agit enim de ſententia Pythagoreorum ponderantium efficaciam ſignificationis trium horum verborum, quorum adeo validius cenſebant ὑγιαίνειν, ut illud unum in ſe contineret vim quoque reliquorum duorum; quum neutrum ex duobus illis par eſſet verbo ὑγιαίνειν. Et haec Graeca ſic ſupplebat Pater. *J. G.*

98. Εἶναι] Locus mutilus & corruptus; quique adeo in Ed. *F.* ſtellula notatur. In Fl. lacuna eſt trium quatuorve literarum, hunc in modum . . . ναι.

Quando vero de formula ὑγιαίνειν ſermo incidit, ſubit animum quomodo ea uſus ſit Ageſilaus ad caſtigandum Menecratem medicum, qui Jovem ſe appellari non patiebatur modo, ſed ipſe in epiſtola ad eum data ſcripſerat Μενεκράτης Ζεὺς. Ageſilaus reſcripſit nihil aliud quam Ἀγησίλαος Μενεκράτει ὑγιαίνειν. Acrius ſane quam Philippus Macedo, qui eidem, ut Anticyram navigaret, auctor in epiſtola fuit. De priori narrat *Plut.* in Ag. 1110. De poſteriori *Athen.* 289. *M. du S.*

Εἶναι] Errat igitur *Aelianus*. V. H. XII. 51. cum utrumque reſponſum uni Philippo adſcribit. *J. F. R.*

99. Τὸ εὐπράττειν] Nimirum Graeca ita ſunt ſupplenda, ut factum eſt a *Gronovio*, ut ſupplenda videram ante aliquando, quam *Gronoviana* mihi emendatio innoteſceret. *J. M. G.*

Ibid. Εὖ πράττειν] Interdum εὐπράττειν junctim. Vid. Var. Lect. paullo ſupra, ſed hoc parvi. Non nego quod multis probat Rever. *Elſner.* ad Act. Apoſt. XV. 29. εὖ πράττειν ſignificare, *felicem, beatum eſſe*. Nec tamen ita perpetuo hoc ſolo ſignificatu gaudere putem, quin & notet, *recte aliquid facere*, quod is propemodum negare videtur: nam ap. *Aeſchin.* Dial. 2. de

neque *gaudere*, continuo esse etiam *valere*. Sunt vero etiam qui quaternionem, maximum illorum jusjurandum, qui perfectum secundum ipsos numerum efficit, jam sanitatis (*valitudinis*) initium vocarent, in quibus & Philolaus est.

Ιτως [e] καὶ τὸ [f] ὑγιαίνειν. εἰσὶ δὲ οἳ τὴν [g] τέτρακτὺν, τὸν μέγιστον ὅρκον αὐτῶν, ἢ τὴν [h] ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν. οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν ἐκάλεσαν, ὧν καὶ Φιλόλαός ἐστι.

Καὶ

[e] Καὶ] Forte Δὲ *M. du S.* [f] Ὑγιαίνειν] Ὑγιαίνειν εἶναι marg. *AzW.* [g] Ἡ] Ἢ *Brod.* & *Marcil.* [h] Ἀποτελῶ] Ἀποτελεῖ, ἢ δὲ *Marcil.*

2. Τέτρακτὺν] Quære in aureis carminibus & commentariis. *G.*

de divit. §. 6. Ἀλλ' ἆρά γε τούτους ἂν τὸ εὐδαίμονας ἀτυχήσαντας ὑγιηναίμεθα εἶναι, οἵτινες μάλιστα εὖ πράττουσι; Ἐμοὶ γοῦν δοκοῦσιν. Οὐκοῦν ἂν ὅτε ἄριστα πράττουσιν ὀσοιπερ καὶ ἐλάχιστα ἐξαμαρτάνουσι περὶ σφᾶς αὐτοὺς, καὶ περὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους &c. Ubi *Clericus* putat Socratem abuti locutionis ambiguitate, quod εὐπράττειν sit, & *bene se gerere*, & *secundis rebus uti*. Nihil refert, ad actiones certe extendi, ex toto argumento patet. Plura addere temporis & loci angustia prohibent. *J. F. R.*

98. Τὴν τέτρακτὺν] Huc pertinet quod est in aureo versu Pythagoræ

Ναὶ μὰ τὰν ἱερὰν ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν
Παγὰν ἀενάου φύσεως. *J. B.*

2. Τέτρακτὺν] Sermo fit de Pythagora ejusque sectatoribus, apud quos τὸ, ὑγιαίνειν in frequentissimo fuerit usu & quasi cultu. Ait porro Noster, εἰσὶ δὲ, οἳ τὴν τετρακτὺν, τὸν μέγιστον ὅρκον αὐτῶν, ἢ τὴν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελῶ. οἱ δὲ, καὶ ὑγείας ἀρχὴν ἐκάλεσαν. Male dederunt hic posteriores τετρακτὴν, quum, ut omnes antiquae editt. habent, scribendum sit τετρακτύν Τετρακτὺς nempe appellabatur τετρὰς Pythagorica. In verbis sequentibus pro ἢ τὴν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελῶ, *Brodæus* dicto loco legit, ἣν (scilicet τετρακτὺν) τὴν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ita ergo vertendum erit; *Sunt autem, qui quaternionem vocarunt maximum eorum jusjurandum, qui perfectum apud eos numerum absolvat: alii vero* eundem quaternionem dixerunt *sanitatis principium*. At si recte consideres, videtur nulla ope medica opus, quum commode dicatur quaternio vel maximum Pythagoreorum jusjurandum esse, vel perfectum apud eosdem numerum absolvere. Caeterum quod Noster ait, quosdam τὴν τετρακτὺν appellasse ὑγιείας ἀρχὴν, eo facit distichon illud, quo itidem jusjurandum comprehenditur, apud *Jamblichum* de Vita Pyth. pag. 147.

Οὐ μὰ τὰν ἀμετέρᾳ γενεῇ παραδόντα τετρακτὺν,
Παγὰν ἀενάου φύσεως ῥιζώματ' ἔχουσαν.

Primum versum habet & *Macrobius* in Somn. Scip. at pro ἀμετέρᾳ γενεῇ ibi ἀμετέρᾳ ψυχᾷ. plane uti in aureis, quae dicuntur *Pythagorae*, carminibus. Rursus aliter concipit *Jamblichus* eumdem illum versum p. 138. ubi ait distichon illud fuisse jusjurandum Pythagoreorum, ipsius Pythagorae nomen reticentium, veluti parce solerent Deorum nomina profari.

Ναὶ μὰ τὰν ἀμετέρας σοφίας εὑρόντα τετρακτὺν,
Παγὰν ἀενάου, &c. *J. J.*

Τετρακτὺν] Ea de re jam supra in B. πρ. c. 4. dictum est. Subaudiendum autem hic φασί. Sed haec omnia obscuriora: nec tanti tamen sunt, ut operose ad ea dilucidanda quis incumbat. Laudarem, si absque tot doctis ambagibus *valetudini*, lato illo sensu, consuluissent. Vide, si lubet, *Denarium Pythagoricum* Meursii & *Cael. Calcagn.* V. epist. 8. AG. IX. 1378. c. VI. *M. du S.*

Ibid. Ὅρκον] Ἢ τὴν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελῶ, ἢ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν &c. Ἢ τὴν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ, ἣν δὲ καὶ ὑγείας. *Th. M.*

Ibid. Ἢ . . . . ἀποτελῶ] *Rittershusius* hunc locum laudans ad *Porphyrium* p. 26. pro ἢ, καὶ mavult. In posterioribus autem curis ἣ reponit, & ἀποτελῶ legit. p. 91. Optime sane, nam 1. 2. 3. 4. si addantur, evadit numerus denarius ab iis perfectissimus habitus. Vide etiam quae de eo tradant *Eusebius* in Hieroclem p. 439. (Ed. *Philostr.*) & *Diog. Laërt.* VIII, §. 85. Laudatur etiam *Philolai* liber περὶ φύσεως in libello, cui titulus: τὰ Θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς apud *Wechelium* impresso, Parisiis 1543. pag. 22. media. De ἀποτελῶ vide Ἐφημ. c. 36. *M. du S.*

Ἢ τὴν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελῶ] Ita exaratum est ἀποτελῶ. v. ap. *Brod.* Misc. IX. 15.) Castigo ἣν τὴν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ἐντελῆ autem, *denarium*, eo quo supra docui modo, ait idem, innuens ea quae dixit ad verba; μέγιστον ὅρκον, additque figuram, quam cum etiam *Solanus* expresserit, non repetimus. *J. F. R.*

3. Τὸν ἐντελῆ] Hic *Marcilii* emendationem sequimur; ut adhuc editum est, caecutire nos fatemur. *J. M. G.*

4. Φιλόλαος] Auctor is carminum quae vulgo Pythagorae tribuuntur, de quo in nota praecedenti. *M. du S.*

Καὶ τί σοι τὰς παλαιὰς λέγω, ὅπου ὁ Ἐπίκουρος ἀνὴρ πάνυ χαίρων τῷ χαίρειν, καὶ τὴν ἡδονὴν πρὸ ἁπάντων αἱρούμενος, ἐν ταῖς σπουδαιοτέραις ὑπολαμβάνει (εἰσὶ δ' αὗται ὀλίγαι) καὶ ἐν ταῖς πρὸς τοὺς φιλτάτους μάλιστα ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν τῇ ἀρχῇ προστάττει; πολὺ δ' ἂν καὶ ἐν τραγῳδίᾳ, καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ εὕροις τὸ ὑγιαίνειν, πρῶτον εὐθὺς λεγόμενον· τὸ μὲν γὰρ,

Οὔλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε,

[a] Σαφῶς προλελαγμένον τὸ χαίρειν τὸ ὑγιαίνειν ἔχει· ὁ δ' Ἀλεξις,

Ὦ δέσποθ', ὑγίαινε, ὡς χρόνῳ ἐλήλυθας.

Ὁ δ' Ἀχαιὸς,

Ἦκω πεπραγὼς δεινὰ, σὺ δ' ὑγιαινέ μοι.

Καὶ ὁ Φιλήμων,

Αἰτῶ δ' ὑγείαν πρῶτον, εἶτ' εὐπραξίαν,
Τρίτον δὲ χαίρειν, εἶτ' ὀφείλειν μηδενί.

Ὁ μὲν γὰρ τὸ σκολιὸν γράψας, ὃν καὶ Πλάτων

6. Et quid tibi antiquos narro? cum & Epicurus vir valde gaudens gaudio (*verbo gaudere*) & voluptatem rebus praeoptans omnibus, tum in seriis magis epistolis, sunt autem hae paucae, tum in his quas dedit ad carissimos, valere statim in principio jubeat? Multum etiam in tragoedia & in comoedia vetere invenias *valere*, primo statim *congressu* dictum. Etenim illud

Vale multumque gaude

Sapienter praepositum habet gaudendi voto illud valitudinis. Alexis autem,

Here mi, vale, (pro Salve) quam quaeso serus advenis?

Et Achaeus,

Venio patratis horridis, at tu vale!

Et Philemon,

Valere sit primum, bene sed agere alterum;
Gaudere deinde, tum debere nemini.

Ille vero convivalis cantici scriptor, cujus etiam

[a] Σαφῶς] Sic dedimus ex L. Σοφῶς Edd.

25. Σκολιὸν] Τὸ σκολιὸν τοῦτο Σιμωνίδης ἐπαίνησιν ἔχει ἄντως * αὐτοῖλιὰς, † Ὑγιαίνειν μὲ ἄριστον ὄντ' ἀνδρὶ, Δεύτερον δὲ φῦναι καλὸν γενέσθ, Τρίτον πλουτεῖν ἀδόλως, Καὶ τέταρτον ἡδέως μὴ τοῖς φίλοις. Σκολιὸν, ἢ παροινικὸν ᾠδὴν, ὡς ἐν Δικαιάρχου τῷ περὶ μουσικῆς δύο γένη ἦν ᾠδῶν. τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ᾀδόμενον καθ' ἕνα ἐξῆς· τὸ δὲ ὑπὸ τῶν συστατῶν, ὡς ἔτυχε τῇ τάξει. ὃ δὴ καλεῖται ἀφὸ τῆς τάξεως σκολιόν. Ὡς δὲ Ἀριστόξενος ἐν Φίλωνι ὁ μουσικός, ὅτι ἐν τοῖς γάμοις ‡ περὶ μίαν τράπεζαν πολλὰς κλίνας τιθέασι τοῦτο μέρος, ἐξῆς § μυρσίνας ἐχούσας ὁδὸν γινόμενος καὶ ἱμαλικὰ σύντασις. ἢ δὲ περιόδου σκολιὸς ἐγένετο διὰ τὴν θέσιν τῶν κλινῶν. V.

* Αὐτοτιλὶς] Αὐτολίξου Exc. G. & C.

† Hoc *Scholion* citant *Plato* in Gorgia, *Clem. Alexandr.* Strom. L. III. & *Athenaeus*. L. XV. paulo aliter quidem, sed eodem prorsus sensu. Vid. fragmenta Lyricorum ab *H. Stephano* collecta. Caeterum haec observatio Scholiastae nostri cisca carmina quae *Scholia* dicebantur, totidem fere verbis habetur apud *Suidam*, unde crassissima aliquot menda ex nostro sustulimus, inter quae erat omissio vocis τράπεζαν, & quod pro κλινῶν legeretur χιτῶν. At quod legitur hic *Philon*, cum sit apud *Suidam* Phyllis, reliquimus, quod non constet uma harum lectionum alteri sit praeferenda. *J. C.*

‡ Περὶ μίαν] Exc. G. Παρὰ μίαν σ. α. τιθέντα. *M. du S.*

§ Μυρσίνας] Ita pro μυρίνας, quod in vulgato erat, dedit *M. du S.*

7. Ἐπίκουρος] Exstant adhuc apud *Diog. Laërt.* tres epistolae Epicuri gravissimis de rebus scriptae, quibus tamen illud ὑγιαίνειν minime praemittitur. Quin & Diogenes ipse l. c. aliquando adhibuisse τὸ εὖ πράττειν, aliquando suum εὖ διάγειν, docens, de ὑγιαίνειν altum silet. Alterutrum ergo, aut utrumque erraſſe dicendum est. *M. du S.*

11. Ὑγιαίνειν ἀνδρὶ] In omnibus tamen a *Laërtio* citatis ejus epistolis χαίρειν semper praefixum est. *J. Br.*

12. Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ] Fuit enim prisca, media ac nova Comoedia. *J. Br.*

15. Οὔλέ τε, —] *Hom.* Od. Ω. 401. *M. du S.*

16. Σαφῶς] Ita, ut conjeceram, habet Cod. L. Vid. c. 10. Reliqui libri σοφῶς. *M. du S.*

17. Ἄλεξις, & Ἀχαιὸς] *Alexis* Comicus. *Achaeus* itidem Comicus ac *Philemon*. *J. Br.*

Ἄλεξις] Poëta hic Comicus, cujus praeter fragmenta passim occurrentia nihil super est. *M. du S.*

20. Ἀχαιὸς] Eretrius, poëta Tragicus, Sophocle paulo junior. *M. du S.*

22. Φιλήμων] Vide *Suidam*. Ejus fragmenta edidit nuper cum Menandreis Vir Cl. *J. Clericus*, in quae paulo post prodierunt emendationes adeo eruditae, ut, quamvis latere voluerit, auctorem facile omnes agnoscant. Inter longaevos hic Comicos a nostro recensetur c. 25. *M. du S.*

25. Πλά-

etiam Plato mentionem facit, quid ait? *Primum volo valere: deinde vero pulcher esse; deinde dives: gaudendi* vero omnino mentionem non fecit. Ut tibi notissimum illud, quod omnium in ore est, dicam, *Valetudo Divûm Senior, Habitare tecum Vitae reliquum liceat.* Si itaque antiquissima est *valitudo*, ejusque opus est *valere*, utique praeponendum id est bonis reliquis.

μέμνη), τί γὰρ ἔτος φησιν; ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον· τὸ δεύτερον, καλὸν γενέσθαι· τρίτον δὲ, πλουτεῖν. τὸ χαίρειν δὲ τὸ παράπαν οὐκ ἐμνήσθη, ἵνα σοι τὸ γνωριμώτατον εἰπεῖνο, καὶ πᾶσι σφόδρα κόμαλος, λέγω, [b] Ὑγίεια πρεσβύτα μακάρων μὴ σεῦ [c] ναίοιμι τὸ [d] λειπόμενον βιοτᾶς. Ὥστε εἰ πρεσβύτη ἐστὶν ὑγεία, καὶ τὸ ἔργον αὐτῆς τὸ ὑγιαίνειν, πρωτακτέον τῶν ἄλλων ἀγαθῶν.

7. Sexcenta autem alia cum habeam, quae ostendere tibi possim e poëtis, historicisque & philosophis, *valere* praeponentibus, supersedebo equidem, ne in puriles mihi ineptias scriptio ista exeat, & forte clavum excutere clavo alio videar. Pauca vero tibi ex antiqua historia, quorum recordor, domestica huic negotio adscribere haud abs re putavi.

Μυρία δὲ καὶ ἄλλα ἔκ τε ποιητῶν, καὶ συγγραφέων, καὶ φιλοσόφων καταδείξαί σοι ἔχων, προλιμώντων τὸ ὑγιαίνειν, τοῦτο μὲν παραιτήσομαι, ὡς μὴ εἰς ἀπειροκαλίαν τινὰ μειρακιώδη ἐκπέσῃ μοι τὸ σύγγραμμα, καὶ κινδυνεύωμεν ἄλλῳ ἧλῳ ἐκκρούειν τὸν ἧλον. ὀλίγα δέ σοι τῶν ἀρχαίας ἱστορίας, ὁπόσα μέμνημαι οἰκεῖα τῷ παρόντι προσγράψαι, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον.

παλαίας R.

8. Cum Alexander praelium ad Issum

Ὅτε Ἀλέξανδρος ὁ [e] Ἰσσῷ μάχην ἀγω-

b Ὑγίεια] Vulgo ὑγιὰς, vid. nott. c Ναίοιμι] Sic *Vorst.* & *Athen.* Adsentiuntur P. & L. Νέοιμι Edd. d Λειπ.] Λοιπόμενον *Athen.* e Ἰσσῷ] Ἰσσῇ C. Fl. Ἰδῷ Ed. Fl. male.

40. Ἄλλῳ ἧλῳ ἐκκρούειν τὸν ἧλον] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀτόπως τὰ ἄτοπα ἰᾶσθαι καὶ ἀποδιδύντων. *V.*

44. Ἐν Ἰσσῷ] Πάλαι. *V.*

25. Πλούσιον] Habet etiam Cl. *Alex.* Strom. III. teste *Steph.* in Lyr. qui Simonidi tribuit p. 103. uti & Scholiastes. *Athen.* etiam habet 694. E. ὑγιαίνειν μ. ἀ. ἀνδρὶ θνητῷ, δεύτερον δὲ καλὸν φυὴν γενέσθαι, τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως· καὶ τὸ τέταρτον συνεῖναι μὴ τοῖς φίλοις. ubi de eo plura. Apud *Stobaeum* Scleriae tribuitur, & aliter scribitur. Vid. *Grot.* flor. 425. *M. du S.*

Πλάτων μέμνηται] In *Gorgia* 283. A. & *Legg.* II. 579. *M. du S.* Haec ad marg. *Junt.* addiderat, at mox iterum ad eumd. versum notat *Plat. de Legg.* II. 211. m. diversas editt. credo, respiciens. Ad verba autem sequentia δεύτερον — τρίτον, iterum ait, vid. *Plat.* l. c. *J. F. R.*

29. Ἵνα σοι] Suspicabar ἵνα μή σοι, ut sit formula connectendi per praeteritionem, qua frequenter utuntur omne genus scriptores. *J. M. G.*

30. Ὑγιεία] Sic incipit Ἀρίφρων τῷ Συνεσίου πεποίηκεν εἰς ὑγίειαν, quem totum vid. apud *Athen.* XV. in fin. *A. V.*

Qui etiam vidit emendandum, & ναίοιμι cum Athenaeo scribendum, quod & P. & L. praeferunt. Vocem ὑγιὰς ex Athenaeo etiam sic scripsimus, quae antea ὑγίεια scribebatur. Hunc hymnum inter Miscellanea Graecorum aliquot carmina Londini nuper editum esse audio (a. 1722.) cum notis. *M. du S.*

Ὑγίεια] Ita hic pro vulgato ὑγιὰ dedi, monente *Solano* nostro, cum paullo supra tamen recte ὑγιὰς propter versum scribatur, veluti & in fragm. Menandr. 42. 1. Οὐκ ἔσθ' ὑγιὰς χρῆσιμον ἄνδρ' ὅταν νόσῳ βίῳ δέῃ. Ibidem vero rursus statim Ὑγίεια δ' ὦ νοῦς, ἔσθλε τῷ βίῳ δέῃ. In aliis autem Luciani locis non erit operae inquirere, sitne ὑγιὰ an ὑγίεια scribendum; sed cum Edd. pleraeque semper ὑγιὰ scribant, id retinebimus, nisi versus obstet. Conf. ad c. 6. de *Merced. Conduct.* *J. F. R.*

40. Ἧλον ἧλῳ] *Clavum clavo.* Id est, malum alio malo. *Aristot.* L. V. Polit. c. Penult. *Cic.* IV. Tusc. *G. C.*

Ἧλον ἧλῳ] Confer dict. proxime praecedent. c. 9. Ubi idem proverb. usurpat noster, & quae ibi notavimus. *J. F. R.*

42. Τῷ παρόντι] Intellige λόγῳ. *J. Br.*

44. Ἐν Ἰσσῷ] *Plutarch.* in Alexandro. *J. Br.*

Ἐν Ἰσσῷ] Cod. Flor. ἐν Ἰσσῇ. *J. B.*

ἀγωνείας ἔμελλεν, ὡς Εὐμένης ὁ [a] Καρ-
διανὸς ὁ τῆ πρὸς Ἀντίπατρον βασιλῆ λέ-
γει, ἔωθεν εἰσελθὼν εἰς τὴν σκηνὴν αὐτῆ ὁ Ἡ-
φαιστίων, εἴτ' ὀπλαθόμῳ, εἴτ' ἐκλαρα-
χθεὶς ὅστῳ ἐγὼ, εἴτε τῳ θεῶ τιν τοῦτο
καλαναγκάσαντος, ταυτὸν ἅμα ἔφη, Ὑγίαι-
νε βασιλεῦ, καιρὸς ἤδη τῆς τακτέας· τα-
ραχθέντων δὲ τῶν παρόντων πρὸς τὸ ἀδόξοτον
τῆς προσαγορεύσεως, καὶ τοῦ Ἡφαιστίωνος ὀλίγου
δεῖν ὑπ' αἰδοῦς ἐκθανόντος, Ἀλέξανδρος,
δέχομαι, εἶπε, τὸ κλητόν· τὸ γὰρ σώους ἐκα-
νήξειν ἀπὸ τῆς μάχης, ἤδη μοι ὑπισχνεῖται.

Ἀντίοχος δὲ ὁ Σωτὴρ, ὅτε τοῖς Γαλά-
ταις συνάπτειν ἔμελλεν, ἔδοξεν ὅραν ἐν τῷ
σκάλα οἱ τὸν Ἀλέξανδρον, κελεύειν σύνθημα
πρὸ τῆς μάχης ἀποδοῦναι τῆ φάλαγγι τὸ ὑ-
γιαίνειν. καὶ ὑπὸ τούτῳ συνθήματι τὴν θαυμαστὴν
ἐκείνην νίκην ἐνίκησε.

Καὶ Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λάγου, Σελεύκῳ
βασιλέων, σαφῶς ἀνέστρεψε τὴν τάξιν, ὃν
ἐχρῆν μὲν τὸν βασιλέα ὑγιαίνειν αὐτὸν προσει-
πών, ὀπὶ τέλει δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐρρῶσθαι, ὑπο-
γράψας τὸ χαίρειν, ὡς Διονυσόδωρος ὁ τὰς
βασιλικὰς αὐτοῦ συναγαγών, φησιν.

Ἄξιον [b] δὲ καὶ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου μνησθῆ-

commissurus esset, ut narrat in Epistola ad Antipatrum Cardianus Eumenes, mane in tabernaculum regis ingressus Hephaestio, vel oblivione quadam, vel perturbatus, ut ego, & aestuans, vel numine quodam cogente, idem quod ego dixit, *Vale Rex, tempus est jam eundi in aciem.* Turbatis autem ad insolitam salutationem reliquis, & Hephaestione prae pudore tantum non mortuo, Alexander, *accipio*, inquit, *omen, salvos enim nos e praelio redituros, jam mihi pollicetur.*

9. Antiochus autem Soter, conflicturus cum Gallo-Graecis, per quietem videre sibi visus est adstantem Alexandrum, qui tesseram juberet ipsum dare ante pugnam militibus, *vale*: & ea ipsa tessera admirabilem illam victoriam retulit.

10. Et Ptolemaeus Lagi scribens ad Seleucum aperte invertit ordinem, qui in principio epistolae *valere* illum juberet, in fine autem, pro ejusdem potestatis verbo, *Gaudere* subscriberet, ut Dionysodorus refert, qui collegit illius epistolas.

11. Operae vero pretium est Epirotae etiam

a Καρδιανὸς] Σαρδιανὸς Edd. omnes male. b Δὲ] Omissa haec particula in *J.* comparet in Fl. *P. H. B.* S. & M.

45. Εὐμένης ὁ Καρδ.] Cardianum fuisse Eumenem, *Plutarch.* in *C. Nepote* aliique diserte tradunt. Σαρδιανὸς tamen in omnibus Luciani codicibus legitur. Ego haud cunctanter mutavi, idemque ante me *Vorstio* placuisse video. Ap. *Ælian.* Var. Hist. III. 23. etiam recte quidem Καρδιανὸς legitur, sed nomen *Eumenis* in τῶν μων in omnibus seculi XVI. editionibus mutatum est; quod a recentioribus editoribus sedulo restitutum est. Scripsit Eumenes hic *Ephemerides Alexandri.* Vid. *Athen.* X. 9. Fuit autem inter comites seu duces ejus vir plane illustris, cujus vitam ideo nobis reliquit *Nepos* & *Plutarchus.* Cardianus dicitur ab oppido Thraciae in Chersoneso, quod Cardia vocabatur. Haec *Periz.* ad *Æl.* l. c. *M. du S.*

Εὐμένης ὁ Καρδιανὸς] Edd. Σαρδιανὸς, nec aliter Codd. At in nominibus propriis, ii Codices consentiunt, non semper cogitandum, auctores aliter scripsisse, etsi error in nomine deprehendatur; nam & μνημονικὸν ἀμάρτημα ipsius auctoris esse potuit, quale est *Ciceronis*, in Orat. pro Ligario, quod ipse corrigit in epist. ad Att. XIII. 44. Et alibi *Ajacem* posuisse pro *Hectore*, Gell. XV. 6. animadvertit. Plura ejusmodi veterum ἁμαρτήματα vid. ap. *Periz.* in Animadv. hist. p. 7. 8. Hic vero in re tam nota non potuit errare Lucianus; nam *Eumenem Cardianum* fuisse vid. etiam ap. *C. Nep.* in ejus vita, ibique in not. *Bosii* cognosces itidem librarios quosdam male *Sardianus* exaravisse. Sed si scribae Graeci ex Latinis suum errorem hausissent, facilis fuisset aberratio, antiquum C id est *sigma* Graecorum, cum latino C quod hic K sonat, confundentium, & ex CARDIANUS Σαρδιανὸς facientium. Quidquid sit, correctio mihi visa tam necessaria, ut mutare vulgatam non dubitaverim. *J. F. R.*

66. Ἀντὶ τοῦ, ἐρρῶσθαι] Graeci enim ἔρρωσο subscribunt. *J. Br.*

67. Διονυσόδωρος] De hoc scriptore, si quidem scriptor etiam fuerit, nihil ego quidem comperio. *M. du S.*

69. Πύρ-

etiam Pyrrhi mentionem facere, viri qui secundas post Alexandrum imperii militaris tulit, & sexcentas fortunae vices subiit. Hic igitur qui semper Diis supplicaret, & mactaret, & donaria suspenderet, nec victoriam unquam, neque regni majestatem ampliorem, neque gloriam, nec divitiarum vim ab illis petebat, sed hoc unum optabat, *valere*, veluti, hoc si haberet, facile ipsi accessuris reliquis. Et praeclare, arbitror, sapuit, qui ita putaret, nihil prodesse sibi bona reliqua omnia, quoad solum illud absit, valere.

12. Ast nunc quidem, forte dixerit aliquis, proprium unicuique *verbo* & suum tempus adsignatum est: tu vero, illo immutato, etsi nihil diversum dixisti, tamen, si recte rem putemus, extra peccatum non fueris, non magis quam si tibiae galeam alliget aliquis, aut Ocream capiti. Verum, vir optime, ego quoque huic respondeam, merito ista tu quidem dicerés, si quod omnino tempus esset, valitudine non indigens. Jam vero & mane, & medio die, & noctu semper valere necessarium est, & maxime imperantibus vobis, & negotia multa sustinentibus, quo magis corpore ad multas res opus habetis. Ad haec, qui

ονται, ἀνδρὸς μετ' Ἀλέξανδρον τὰ δεύτερα ὂν στρατηγίας ἐνεγκαμένου, καὶ μυρίας τροπὰς τῆς τύχης ἐνεγκόντος. ἔτι τοίνυν ἀεὶ θεοῖς εὐχόμενος, καὶ θύων, καὶ ἀναθεὶς ἐδὲ πώποτε ἢ νίκην, ἢ βασιλείας ἀξίωμα μεῖζον, ἢ εὐκλειαν, ἢ πλοῦτου ὑπερβολὴν, ἤτησε παρ' αὐτῶν, ἀλλ' ἓν τοῦτο ἠύχετο, ὑγιαίνειν. ὡς εἰ μὲν ἐν τοῦτ' ἔχῃ, ῥᾳδίως αὐτῷ τἄλλων προσγενησομένων. καὶ ἄριστα οἶμαι, ἐφρόνει, λογιζόμενος ὅτι ἐδὲν ὄφελος τῶν ἁπάντων ἀγαθῶν, εἰ μὴ τὸ ὑγιαίνειν μόνον ἀπῇ.

Ἀλλὰ νὴ ἑκάστῳ καιρὸς ἴδιος ὑφ' ἡμῶν ἀποδέδεικται, τάχα ἂν εἴποι τις. σὺ δὲ τοῦτον ἐναλλάξας, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο ἔφηδα, ὅμως τῷ δικαίῳ λόγῳ οὐκ ἂν ἔξω εἶναι δοκοίης, ὥσπερ ἂν εἴ τις εἰς τὴν κνήμην τὸ κράνος, ἢ περὶ τὴν κεφαλὴν τὰς κνημίδας ἐπιθησαίτο· ἀλλ', ὦ βέλτιστε, φαίην ἂν κἀγὼ πρὸς αὐτὸν, εἰκότως ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἴ τις ὅλως καιρὸς ἦν ὑγείας μὴ δεόμενος. νῦν δὲ καὶ ἕωθεν, καὶ μεσούσης ἡμέρας, καὶ νύκτωρ, ἀεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον· καὶ μάλιστα τοῖς ἄρχουσι, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν, ὅσῳ καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθε τοῦ σώματος.

ἔτι

c Ἐς' ἂν] Lege ἐπ', ut M. & S. d Τὰ] Τῷ M. Quatuor haec verba absunt a W. e Μόνον ἀπῇ] Ἀπεῖναι φησί τις W. f Τάχα ἂν εἴποι τις] Παρὰ male P. & L. g Περὶ] Παρὰ male P. & L. h Δεῖσθε] Sic P. Δεῖσθαι vulgo Edd.

69. Πόππου τοῦ Ἡτιφάτου] De quo *Justin.* L. XVIII. *G. C.*

79. Οὐδὲν ὄφ.] Videtur ad sententiam illam Coi Sapientis L. III. de diaeta, alludere: οὐδὲν ὄφελός ἐστιν, ἢν πλοῦτον, ἢν χρημάτων, ἢν σώματος, ἢν τἄλλων οὐδενὸς, ἢν τις ὑγιείας. *A. V.*

80. Ἐς' ἂν τὸ ὑγιαίνειν] Non inepte in variantt. Lectt. notaverat *Solanus*, sic legendum, ac distinguendum: ὅτι οὐδὲν ὄφελος τὰ ἁπάντων ἀγαθῶν ἐστι, ἂν τὸ ὑγιαίνειν μόνον ἀπῇ. nam etsi paullo praecedens illud ἐς' ἂν τοῦτ' ἔχῃ recte se habet, hic tamen minus aptum. Forsan tamen hoc fefellit librarios, quod bis idem eodem modo scribendum crederent. Prius autem illud pleonasmus est, qualis fere in Tab. *Cebet.* p. 8. Ed. Rel. ἀλλ' ἔστιν, ὦφη, ὅτως ἔχοντα. *Omnino vero, inquit, haec ita se habent.* *J. F. R.*

84. Μοῦν ἄλλο] Hoc vult, credo, quasi jamjam morituro, *vale* illud male ominatum. *M. & S.*

94. Ὅσῳ] Cl. *Hemsterh.* ad marg. Ed. *Graev.* adlevat, (vid. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 435. No. 5.) Id est ad L. VI. 89. fin. Ibi autem Cl. *Dukerus* egregie docet, post ὅσῳ, μᾶλλον intelligendum relinqui, idque Exemplis ex *Luciani* Phalar. ex hoc Dial. pro Lapsi & ex Pseudom. aliisque quinque ex *Thucyd.* petitis comprobat. Cumque nec ibidem, nec in aliis a me alibi producendis exemplis post ὅσον in tali constructione sequatur infinitivus, tanto minus quoque dubitavi vulgatum δεῖσθαι cum Mss. P. in δεῖσθε mutare. Etsi non nego alibi infinitivum posse sequi, ut Dial. seq. statim init. Ὅσῳ — τετιμήσθαι. Sed ibi ἐστὶ intelligitur, quod vel addendum ambigit *Gujetus*; hic vero minus commode subaudiri posset. *Ael.* quoque V. H. I. 4. ὅσον ἀφικέσθαι, ac bis, ter alibi cum infinitivo; non tamen ita, ut cum hujusmodi nexu concordet. Illam autem τῷ μᾶλλον omissionem fefellisse video *Meibomium* ad *Epict.* Sent. 92. illud frustra ingerere volentem; quando *Epict.* recte ait: ὅσῳ τις ἂν ἄφρων ᾖ, τοσοῦτῳ πλέον ἐνδοιάζει. Sed, si eousque opellam no-

ἔτι δὲ, ὁ μὲ χαῖρε εἰπὼν, μόνον εὐφήμῳ τῇ ἀρχῇ ἐχρήσατο, καὶ ἔστιν εὐχὴ τὸ πρᾶγμα· ὁ δὲ ὑγιαίνειν προκελευόμενος, καὶ χρήσιμόν τι δρᾷ, καὶ ὑπομιμήσκει τοὺς πρὸς τὸ ὑγιαίνειν συντελοῦντας· καὶ ὁ συνεύχεται μόνον, ἀλλὰ καὶ προαγγέλλει.

Τί δ' οὐχὶ καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ, [a] ὃ ἀεὶ καὶ πρὸ βασιλέως [b] λαμβάνεται, τοῦτο πρῶτον ὑμῖν ἐστι πρόγγελμα, τὴν ὑγείας τὴν ὑμετέρας αὐτοῦς ἐπιμελεῖσθαι; καὶ [c] μάλα εἰκότως. ἐδέει γὰρ ἂν εἴη ὄφελος ὑμῖν πρὸς τἄλλα, μὴ ὅτου προκειμένου. ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς αὐτοὶ, εἴ τι καὶγὼ τῆς Ῥωμαίων φωνῆς ἐπαΐω, τοὺς προσαγορεύοντας ἀντιδιδόντες, τῷ τῆς ὑγείας ὀνόματι πολλάκις ἀμείβεσθε.

Καὶ ταῦτα πάντα εἶπον, οὐχ ὡς ἐκ προνοίας ἀφελὼν μὲ τὸ χαίρειν, ὑπολαβὼν δ' αὖτ' αὐτῷ εἰπεῖν τὸ ὑγιαίνειν, ἀλλ' ὡς τοῦτο μοὶ ἄκων παθών, ἢ γελοῖος ἂν ἦν ξενίζων, καὶ τοὺς καιροὺς τῆς προσαγορεύσεως ἐναλλάττων.

Χάριν δὲ ὁμολογῶ τοῖς θεοῖς, ὅτι μοὶ τὸ

95 Gaude dicit, bene ominato tantum exordio usus est, & votum est, quidquid agitur. Sed qui *valere* jubet, etiam utile aliquid agit, & eorum admonet, quae ad valitudinem quidquam conferunt, nec una optat modo, sed etiam praecipit.

13. Quid vero? nonne & in mandatorum libello, quem semper & ab imperatore accipitis, hoc primum vobis est praeceptum, *valitudinem vestram curate*. Recte sane. neque enim usus aliquis vestrum esset ad reliqua, nisi ita constituti sitis. Verum vos ipsi adeo, si quid ego quoque de Romanorum lingua aliquid intelligo, salutantibus comiter respondentes, *valitudinis* (Lat. *Salutis*) nomen saepe reponitis.

14. Et haec dixi omnia, non qui prudens *Gaudere* illud omiserim, & *vale* pro eo dicere affectarim; sed tamquam, cui imprudenti hoc acciderit, nisi *forte* & ridiculus *studio* fui, & tempora salutationum permutavi.

15. Sed gratias Diis ago, quod error mi-

a Ὃ ἀεὶ καὶ πρὸ βασιλέως] Tria priora verba desunt in P. particula καὶ etiam abest in W. b Λαμβάνεται] Λαμβάνεσθαι W. Sed σ subscriptum est. c Μάλα] Μαλ' W.

nostram protrudendae huic Luciani editioni continuare dabitur, ad similem nostri locutionem, quae est in *Gall.* c. 18. Tom. altero: ὅσα δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῳ πειθοῖτέ μοι αὐτοῖς ἴσως, plura forsan dabimus. *J.F.R.*

1. Ἀλλὰ] Καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ &c. *Et in mandatorum libello.* *Th.M.*

2. Ἐντολῶν] De *mandatis* principum, quod proprium harum ἐντολῶν nomen est, plenissime egit *Brisson.* de form. 3, 84. ubi neque hunc locum praetermisit. *J.M.G.*

4. Πρῶτον] Quaenam ea formula fuerit, quam hic tangit, nescio. In fine epistolarum quidem frequenter *valetudinem curare* jubebant; vide etiam Imperatoriam epistolam apud *Philostratum* in Herode, p. 562. in qua haec verba leguntur: εἰ δὲ ὑγιαίνοις τε εὔχομαι. Sed neque hoc principium epistolae, neque omnino formula hic est, cum de valetudine in antecedentibus sermo fuerit. Ab eruditissimo *Graevio*, quo nemo harum rerum peritior, dum in vivis erat, hunc locum doleo non fuisse illustratum. Aliam eamque solitam formulam vide apud *Xiphilin.* in Adriano 264. A. & sexcentos alios: *Si vales, bene est*; &c. ad quam respexisse Lucianum credo. *M. du S.*

Ibid. Παρέγγελμα] Ὑγείας τὴν ὑμετέρας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι. Formula illa fuit: *Valetudinem tuam cura diligenter*, aut, *da operam ut valeas*, aut, *fac ut valetudinem cures.* Quae formula in M. Tullii epistolis ad Terentiam uxorem. Sed illae in epistolis extremis, in mandatorum vero libellis primis. Ἐντολῶν vero βιβλίον esse mandatorum libellum, quem a principe accipiebant praesides & procoss. & ἐντολὰς βασιλέων esse mandata principum, patet *Dionis* Libro LIII. *Th.M.*

5. Μάλα εἰκότως] Sic Editt. quod servavi, nam apostrophus centies negligitur, vid. supra in Apol. pro Merced. c. 11. ὑπ' ἀπορίας, & ὑπὸ ἀπορίας. *J.F.R.*

10. Τῆς τ' ὑγείας ὁν. πολ. ἀμειβ.] Formula est, *ut vales?* ut *Plauti* Rud. Sc. 29. *Th.M.*

Τῆς τ' ὑγ. ὀν.] Respicit hic vulgares Romanorum salutandi formulas, apud quos tamen haud temere illud *vale* in occursu usurpatum invenies. Notum, *Salve Caesar. Vale Fulvi. Plut.* 902. 1. *Xiph.* Adrian. 269. D. ὅτι γε τῷ ἰωάννῃ προσήμαλλε τῷ χαίρειν, ἀλλὰ τῷ ἐστιφανῶσθαι τῷ ὑγιαίνειν χρυσάμβῳ. Adde *Muret.* var. Lect. XI. 2. *M. du S.*

9. Ἐπ

mihi meus, in longe auspicatius quiddam versus est, quod labascente etiam lingua in melius incidi: & forte Hygeae aut ipsius adeo Aesculapii consilio hoc accidit, valetudinem meo tibi ore promittentis. Quomodo enim sine Deo hoc mihi accidisset, qui in longa vita nunquam simili ratione turbatus fuerim?

16. Si vero humanam etiam pro eo quod accidit excusationem proferre fas est, nihil mirum, si in summo studio ut optimis in rebus abs te cognoscerer, prae nimia illa cupiditate perturbatus in contrarium incidi. Forte etiam recta cogitandi via excutiat aliquem multitudo militum, quorum alii quidem antrorsum urgent, alii vero ordinem salutandi minime servant.

17. Tu vero, bene novi, licet alii stuporem, aut rusticam ruditatem, aut delirationem eam rem calumnientur, pudoris signum & simplicitatis judicasti, & animi a fori tritura & artis ostentatione abhorrentis: ut fere insignis in talibus fiducia a temeritate & impudentia non longe abest. Ac σφάλμα ἐς ἄλλο μακρῷ αἰσιώτερον τρέπῃ, καὶ εἰς τὸ ἄμεινον παρόλιθον. καὶ τάχα ἡ Ὑγείας, ἢ Ἀσκληπιοῦ αὐτῆ [d] ἐπιπροίᾳ τοῦτ' ἐπράχθη, δι' ἐμοῦ σοι τὸ ὑγιαίνειν ὑπισχνουμένης. ἐπεὶ ἔγωγε, πῶς ἂν αὐτὸ ἔπαθον ἄνθρ Θεῶν, μηδέπω πρότερον ἐν τῷ [e] μακρῷ βίῳ ταραχθεὶς ὅμοιον.

παραχελευομένης R. qui Vulgatam habet in margine πῶς ἂν ἄνευ θεᾶ τοῦτο ἔπαθον. R.

Εἰ δὲ δεῖ καὶ ἀνθρωπίνῳ τινὰ ὑπὲρ ἧς γεγονότος ἀπολογίαν εἰπεῖν, ἴσθι ξένον, εἰ πάνυ ἐσπουδακὼς ὅπως τοῖς ἀρίστοις ὑπὸ σοῦ γνωρίζεσθαι, ἐκ τῆς ἄγαν ἐπιθυμίας εἰς τοὐναντίον ἀμαλαραχθεὶς, ἐνέπεσον; τάχα δ' ἂν τινα ἐκπλήξειε τῶν κατ' ὀρθὸν [f] λογισμὸν, καὶ στρατιωτικὸν πλῆθος, ὧν οἱ μὲν, προσθύειν, οἱ δὲ, ἐν τῇ τάξει τὸ προσαγορεύσεως μὴ μένοντες.

Σὺ δ' οἶδ' ὅτι κἂν οἱ ἄλλοι εἰς ἄνοιαν, ἢ ἀπαιδευσίαν, ἢ ἀφροσύνην [g] παραφέρωσι τὸ πρᾶγμα, αἰδοῦς αὐτὸ σύμβολον, καὶ ἀφελείας ἐποίησω, καὶ ψυχῆς μηδὲν ἀγοραῖον καὶ ἔντεχνον ἐχούσης. ὡς τό γε πάνυ θαρραλέον ἐν τοῖς τοιούτοις, καὶ πόρρω θρασύτητος καὶ ἀναισχυντίας [h] ἐστί. καὶ ἐμοί γε εἴη μηδ-

ἀναφέρωσι R. Z

[d] Ἐπιπροίᾳ] Sic W. Ἐπιποίᾳ vulgo Edd. [e] Μακρῷ βίῳ] Μακροβίῳ male W. Nihil a vulgata abeunt H. Fl. [f] Λογισμὸν] Λογισμῶν W. Sed supra scriptum erat o. [g] Παραφέρωσι] Ἀναφέρωσι W. [h] Ἐστί] Ἐστίν W.

11. Ἐκ προνοίας] Sic infra Tom. ult. *Philop.* c. 1. ἐκ προνοίας σωφρονίσας. Et sic ἐκ saepe apud alios pro ablativo causae, & pleonastice, ut *Herodian.* I. 4. 21. Ἐκ μιᾶς φωνῆς. Noster *Catapl.* c. 11. med. ἐκ τινὸς αἰτίας. *Ael.* V. H. III. 9. ἐξ Ἄρεως — ἐξ ἐμοῦ μανέντα. *Cic.* ad Att. VI. 1. ex *absentia* sanare. *J. F. R.*

13. Ὑγιαίνειν] Ut Augustus, apud Plutarchum περὶ ἀδελφ. p. 902, 1. *H. Steph.* ad Fulvium secreti proditorem, χαίρειν Καίσαρι dicentem, ὑγιαίνει, inquit, φούλβια, quae vox irae Caesaris nuntia, & voluntariae mortis Fulvio causa fuit, certe occasio. *J. M. G.*

20. Ὑγιείας] Quae Aesculapii fuit filia. *J. Brod.* Miscel. IX. 15. Ceterae autem ejusdem filiae commemorantur ap. *Aristoph.* Plut. v. 702—3. *Jaso* & *Panacaea.* Addit tertiam Scholiast. *Aeglen*, omittit *Hygeian*, ac dubitat num *Jaso* Aesculapii, an potius Amphiarai filia sit dicenda, quod hic inquirere nihil attinet. Alii certe *Hygiam* filiabus Aesculapii adnumerant. Ὑγείαν illam Deam etiam Ὑγίαν vel Jonice Ὑγίην dictam invenio in inscript. veteri Albae Juliae reperta, ap. Gruter. pag. 68.

ΚΥΡΙΩ ΑCΚΛΗ-
ΠΙΩ ΚΑΙ ΥΓΙΗ
ΘΕΟΙC ΕΠΙΚΟΥΡΙΟΙC.

Quod jam notavit Cl. *Cellar.* in libello Antiquit. medicar. p. 21. Ubi etiam docet hanc non prorsus eamdem esse, quae *Salus* Romanorum Dea est; nam *Salusi* templum jam dicatum erat ante advectam Aesculapii religionem, & plus Romani a *Salute* petieruntt, quam ab *Hygeia* Graecorum, i. e. praeter valetudinem firmam, etiam florentem rerum suarum statum. Non tamen latine ὑγιὰ aliter, jam olim verti solebat, quam *Salus*, vid. *Macrob.* I. Sat. 20. *J. F. R.*

Ibid. Ἐπιπροίᾳ] Sic W. pro vulgato ἐπιποίᾳ haud spernendo quidem, sed, ut puto, tamen minus vero. *M. du S.*

28. Ἄγαν ἐπιθυμίας] Graecismus vulgatissimus, adverbii pro adjectivo, ut supra, *Apolog.* c. 12. ὁ ἀεὶ χρόνος, ubi quaedam similia jam dedimus. *Herodian.* I. 3. 5. λιτὸς δ' ἄγαν ἀκριβείας. *Ael.* V. H. XIII. 15. τιτθὸς δ' ἄγαν μαζίας. Plura Cl. *Jens.* ad Dial. *Amor.* *J. F. R.*

32. Ἐν τῇ τάξει] Vid. *Brisson.* de formulis, ubi de mandatis principum agit. *A. V.*

μηδὲν ἐμὲ [a] τοιοῦτον [b] σφάλλεσθαι, εἰ δὲ συμβαίη, πρὸς εὐφημίαν αὐτὸ τρέπεσθαι.

Ἐπὶ γὰρ τοῦ πρώτου Σεβαστοῦ, καὶ τοιόνδε τι λέγεται γενέσθαι. ὁ μὲν ἔτυχε, δίκην τινὰ δικάσας ὀρθῶς, καὶ [c] ἀπλύσας ἐγκλήματος μεγίστου ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄνθρωπον· ὁ δὲ, χάριν ὁμολογῶν, μεγάλῃ τῇ φωνῇ, χάριν οἶδά σοι, ἔφη, ὦ αὐτοκράτωρ, ὅτι κακῶς καὶ ἀδίκως ἐδίκασας. καὶ τῶν περὶ Σεβαστὸν ἀγανακτησάντων, καὶ βασπάσασθαι τὸν ἄνθρωπον ἐθελόντων, Παύσασθε χαλεπαίνοντες, ἐκεῖνος ἔφη· εἰ γὰρ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ, ἀλλὰ τὴν γνώμην ἐξετάζειν ἄξιον ἐκείνου, [d] ἔτω. σὺ δ' εἴτε τὴν γνώμην σκέψαιο, πάνυ εὔνουν εὑρήσεις· εἴτε τὴν γλῶτταν, εὔφημος καὶ αὐτή.

Ἔοικα δ' ἐνταῦθ' ἤδη γενόμενος, εἰκότως ἄλλο τι φοβηθήσεσθαι, μή τισι δόξω ἐξεπίτηδες ἡμαρτηκέναι, ὡς τὴν ἀπολογίαν ταύτην συγγράψαιμι. καὶ εἴη γε, ὦ Φίλτατε Ἀσκληπιέ, τοιοῦτον φανῆναι τὸν λόγον, οὐκ ἀπολογίαν, ἀλλ' ἐπιδείξεως ἀφορμὴν εἶναι δοκεῖν.

mihi quidem contingat, nihil tale peccare; si vero eveniat, in bonum illi ipsum quoque omen verti.

18. Primo quidem Augusto imperante etiam tale quid factum narratur. Causſam ille quamdam recte judicaverat, hominemque maximo crimine per ſummam illi calumniam impacto liberaverat. At ille gratias agens, magna voce, *Gratiam tibi habeo*, inquit, *Imperator, cum male & injuſte judicaſti.* Cumque ii, qui eſſent circa Auguſtum, indigne ferrent, & dilacerare hominem vellent, ille, *deſinite*, inquit, *iraſci: neque enim linguam hominis ſed mentem examinare aequum eſt.* Atque ille quidem ſic. Tu vero ſive animum ſpectes, benevolentiſſimum reperies, ſive linguam, bene ominata etiam haec eſt.

19. Caeterum huc delatus non ſine cauſſa videor alterum quiddam vereri, ne ſint, quibus dedita opera peccaſſe videar, ut defenſionem hanc ſcriberem. Ac ſane contingat mihi, Aeſculapi optime, talem videri hunc libellum, ut non defenſio, ſed oſtentandae orationis *petita* eſſe occaſio videatur.

a Τοιοῦτον] Sic Edd. omnes. Idem quoque fuerat in M. Sed eraſa deinceps eſt litera N. b Σφάλλεσθαι] Σφάλλεσθ Fl. Sed cum vulgata etiam facit M. c Ἀπολύσας — ἄνθρωπον] Septem haec verba ſic legi in Fl. H. Coll. & M. notavit *Soulius*. Neſcio quare; nam *J. A1. P.* & *S.* quoque ſic legunt, & ſana ſunt omnia. d Οὕτω] Οὕτως Fl. & M.

45. Τῶ μεγίστω, ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄνθρωπον*. *G.*

* Nihil aliud in hoc Scholio reperio, quam repetitionem verborum Luciani, ideo tamen additur, ut adparet ea eodem modo ab Scholiaſte lecta eſſe; quo in Edd. legantur. Num vero eorum expoſitio excideris, neſcio. *J. F. R.*

40. Τοιοῦτον] Sic erat in M. Sed eraſa deinceps eſt litera N. Sic etiam habent Edd. *M. du S.*

Τοιοῦτον] Recte, & Attice pro τοιοῦτο. Vide nos ſupra ad c. 15. *Vis. init.* Et Noſtrum ubique. *J. F. R.*

HER-

HERMOTIMUS, SIVE DE SECTIS.

LYCINUS.

QUantum licet, Hermotime, ex libro tum ex inceſſus celeritate colligere, feſtinare ad magiſtrum videris. Commentabaris enim aliquid inter eundum, & movebas cum leni murmure labia, & manum huc illuc transferebas, tanquam qui orationem aliquam intra te diſponeres, aut altercationem, aut tortuoſum quiddam componeres, aut Sophiſticam quaeſtionem cogitatione perſequereris, ut ne in via quidem otio indulgeas *nimirum*, ſed operoſus ſis, & ſerium quiddam agas, quodque ad doctrinam tibi proſit. HERM. Per Jovem, Lycine, tale quiddam *erat*. Etenim heſternam auditionem, & quae dixit nobis,

ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ, Η ΠΕΡΙ ΑΙΡΕΣΕΩΝ.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

ΟΣον, ὦ Ἑρμότιμε, τῷ βιβλίῳ γε τῇ τῆς βαδίσεως σπουδῇ [a] τεκμήραιο, παρὰ τὸ διδάσκαλον ἐπειγομένῳ ἔοικας, ἐνενόεις γοῦν τι μελαξὺ προϊὼν, καὶ τὰ χείλη διεσάλευες, ῥῆμα ὑπολογυρίζων, καὶ τὴν χεῖρα ὧδε καὶ ὧδε μετέφερες, ὥσπερ τινὰ ῥῆσιν ὑπ' [b] σαυτῷ διαλιβέμενος· ἐρώτημα δὲ, ἢ τί τῶν ἀγκύλων συλλιθεὶς, ἢ σκέμμα σοφιστικὸν ἀναφροντίζων, ὡς μηδὲ ὁδῷ βαδίζων σχολὴν ἄγοις, ἀλλ' ἐνεργὸς εἶης, ἀεί σπουδαῖόν τι πράττων, καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτ' ἂν ἐς τὰ μαθήματα. ΕΡΜΟΤ. Νὴ Δί', ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτό τι. ἦ γὰρ χθιζὴν συνουσίαν, καὶ ἃ εἶπε πρὸς

ΛΥΚΙΝΟΣ] Ab hac perſona recte incipiunt *J. H.* & *M1*. Deeſt in P. & Fl. & M. in quibus numquam in capite ſcribuntur perſonarum nomina. Sed *B2*. Λυκίνου καὶ Ἑρμοτίμου. Vid. infra c. 48. 49. Ceterum in perſonis per totum dialogum diſtinguendis Florentina plerumque integre exprimit. ΗΡΜΟΤΙΜΟΣ & ΛΥΚΙΝΟΣ. [a] Τεκμήραιο] Lege τεκμαίροιο Ex *Marc. Soulim*; ſed nihil mutat M. nec Edd. [b] Σαυτοῦ] Ἑαυτοῦ W. at prius ſervant Edd.

ΕΡΜΟΤ.] Monocratis hic filius dicitur c. 50. vir, ni per hunc libellum foret, ignotus & obſcurus. De Hermotimo Clazomenio dicetur alibi, neque ad eum hic alluditur. Vid. *Muſa*. c. 7. *M. du S.*

1. Ἑρμότιμε] In *H.* & *P.* nomina propria ſpiritibus non ſunt praedita, pro more literarum quadratarum, in *Fmc.* vero aliisque Ἑρμον & ſimilia ſemper cum ſuo ſpiritu, quem retinuimus, quoties non eſt perſona loquens. In perſonis autem, a quibus ſermo inchoatur, omiſimus, quod ita ab initio inſtitutum videmus, & ſic decet, quia tum omnes literae ſunt quadratae. *J. F. R.*

2. Ὅσον τεκμήραιο] *Gujet.* ait: an τὸ ἐπὶ deſideratur, an ſubintelligendum? Poſterius verum eſt, & ἐπὶ recte omittitur: vid. *Aelian.* V. H. XIII. 1. Ὅσον οὐκ ἀφημένῳ τεκμήραιο. Unde ſimul confirmatur τεκμήραιο recte ſe habere, & male *Soulium* illud mutatum velle. Uſitatius tamen praeſens τεκμαίροιο, ut hoc Dial. c. 19. & alibi. Plura autem exempla ellipſ. τοῦ ἐπὶ poſt ὅσον, vid. in Ind. Aeliani. quod cum & aliis frequens ſit, miror quid *Gujetus* dubitet. *J. F. R.*

Ibid. Τεκμήραιο] *Conjicere licet.* *J. Br.*

4. Μέλαξὺ προϊὼν] Ne credas male cohaerere μέλαξὺ προϊὼν, καὶ διεσάλευες, memineris μέλαξὺ eleganter cum participio jungi, ut μέλαξὺ πίνων, *inter bibendum*; adeoque & hoc loco participium pro infinitivo vel gerundio poſitum nihil commune habere cum ſeq. verbo. Conf. ſupra *Somn.* §. 17. Μεταξὺ δὲ λέγοντος. *Char.* vel *Contempl.* §. 6. Infra, *de Domo* 21. Et ſaepe alibi. Item *Xenoph.* p. 977. μεταξὺ δύνασαι. *Dionyſ. Hal.* L. XI. p. 720. 23. μεταξὺ διανοῦντες. Et ubi non? *J. F. R.*

8. Ἀγκύλων] Intellige σοφισμάτων. *J. Br.*

11. Καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ] *Et quod utile ſit.* *J. Br.*

Καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτ' ἂν ἐς τὰ μαθήματα] Quum Vincentius Opſopaeus vertiſſet in editione Baſil. *adeo ut itineris quoque laborem ad diſciplinarum exercitium referre ſoleas*, adſcripſit pater, *quodque proceſſui, incremento eſſe poſſit*. Id videtur intellexiſſe Benedictus, vertens *quodque ad praecepta tibi conferat*, etſi non capiam, cur μαθήματα reddat *praecepta*, quod facit ubique. Eadem loquutio in principio Galli, ἂν μέλλῃ χρηστὸν ἐργάσεσθαι, πρὸ ὁδοῦ ἴσως τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα. Et hinc in Abdicato. ποῖόν σε πρὸ τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προοδοποιῆσαι τῇ πόσει. *J. G.*

13. Ἃ εἶπε] Ὁ διδάσκαλος ſcilicet. *F. G.*

πρὸς ἡμᾶς, ἀνεπεμπαζόμην, ὅπιων τῇ μνήμῃ ἕκαστα. χρὴ δὲ μηδένα καιρὸν, οἶμαι, παριέναι, εἰδότας ἀληθὲς ὂν τὸ ὑπὸ τοῦ Κώου ἰατροῦ εἰρημένον, ὡς ἄρα Βραχὺς μὲν ὁ βίος, μακρὴ δὲ ἡ τέχνη. καίτοι ἐκεῖνος ἰατρικῆς μακρὰ c. R. περὶ ταῦτ' ἔλεγεν, εὐμαθές τε καὶ πρᾶγμα λοιπὸν φιλοσοφία δὲ ἡ μακρῷ τῷ χρόνῳ ἀνέφικτος, ἢν μὴ πάνυ τις ἐγρηγορὼς ἀτενὲς ἀεὶ τὴν γνώμην ἐπιβλέπῃ ἐς αὐτήν· ἢ τὸ κινδύνευμα οὐ περὶ μικρῶν, ἢ ἆθλον εἶναι ἐν τῷ πολλῷ τῷ ἰδιωτικῷ συρφετῷ παραπολόμενον, ἢ εὐδαιμονῆσαι φιλοσοφήσαντα.

repetebam, memoria percurrens singula. Oportet autem, puto, tempus nullum praetermittere, qui sciamus verum esse illud a Coo dictum medico, *Brevem vitam esse, artem vero longam.* Quamquam ista de medicina dixit ille, re ad discendum faciliore: ad philosophiam vero aliquis ne longo quidem tempore pervenerit, nisi vigilanti admodum animo defixos & acres in illam oculos habeat; nec de parva re periculum, *cum id agatur*, ut aut miser sis & in multa vulgi colluvie pereas, aut beatum in philosophia aevum agas.

ΛΥΚ. Τὰ μὲν ἆθλα ὦ Ἑρμότιμε, θαυ-

2. LYC. Praemia quidem, quanta dixisti,

a Παραπολόμ.] Παραπεπόμ. *Fl.* Reliqq. vulgatam tuentur.

16. Τῆ Κώου ἰατροῦ] Ἱπποκράτους. *V.*

16. Ὑπὸ τοῦ Κώου] Ab Hippocrate Coo. *J.Br.*

17. Βραχὺς μὲν ὁ β.] Primus Aphorismorum Hippocratis in quem multa Gal. sic p. 311. Ed. Paris. *J.B.*

21. Ἐγρηγόρως] *Vigilans.* *J.Br.*

Ἐγρηγόρως] An ἐγρηγορὼς? *F. Gujetus*, recte credo, conjicit; nisi ἐγρηγορότως malis; nam adverbium ἐγρηγόρως non jam legere me alibi memini: participium vero praeteritum quasi pro praesenti satis est usitatum. Sic *Hom.* Il. E. 591. Κεκληγὼς. *Vociferans*, vel postquam vociferatus erat, sed potius: *cum clamore.* Idem Il. A. 37. ὃς *Χρύσην ἀμφιβέβηκας. Qui Chrysen undique tueris.* i. e. tuitus es, & adhuc tueris, more aoristorum. Addo Il. Δ. 107. Διδυμάων excipiens, (licet ibi passivum active exponendum, qualia multa dedit Cl. *Jens.* Lectt. Lucian. p. 246. —7.) Conf. Il. Δ. 434. *Μυρίαι ἱσταμεναι. Innumerae stant.* Et adi omnino notam Illustr. *S. Clarckii* ad Il. A. 34. qui illud tempus praesens praeteritum egregie illustrat ex *Virg.* Aen. 2. 12. *Quamquam animus meminisse horret, luctuque refugit.* Et ex *Ovid.* Met. V. 677. de Pieridum in picas metamorphosi: *Nunc quoque in alitibus facundia prisca remansit.* Ubi monet, nuperum Interpretem Clariss. fruſtra *Tunc* velle, pro *nunc* legi, quia, si retineres *nunc*, dicendum esset *remanet*, non *remansit* &c. quae Lectu digna de hujusmodi temporis potestate ap. Clarckium vide. *J.F.R.*

24. Παραπολόμενον] Castigo παραπολούμενον. *J.Br.*

26. Θαυμάσιον ἡλίκα] Vid. supr. *Somn.* c. 5. vel 6. & nott. ad c. 76. hujus *Hermot.* *M.du S.*

31. Σχεδὸν ἡλικίαν ἔτη] Conf. infra hujus Dial. c. 59. *M.du S.*

32. Οὐδὲ ἄλλο] Legendum ἄλλο. *J.Br.*

Οὐδὲ ἄλλο] Sed illud ἄλλο jam inveni in plerisque Edd. *J.F.R.*

35. Ὑπομνήματα] Cicero filius Tironi sub 16, 21. extr. *Peto a te ut quam celerrime mihi librarius mittatur, maxime quidem Graecus: multum mihi enim eripitur operae in exscribendis hypomnematis.* *J.M.G.*

37. Οὐδὲ ὕπαρ...] Tantae intentionis exemplum ipse vidi. Juvenis optimus, qui *Graevium* audiebat, cum serius ad studia literarum animum applicuisset, tam vehementer iisdem tum dabat operam, ut noctu dormiens quaecumque interdiu legisset, recitaret: donec ab amicis medicisque monitus remisit aliquid de nimio illo studio, ut valetudini detrimentum inde capturae consuleret. *M.du S.*

Οὐδὲ ὕπαρ ποτὲ ἀνίησι σαυτὸν] Non cepit haec verba interpres prior, vertens: *adeo ut somni quoque parcissimus mihi visus sis*; quum significent: *ne per somnum quidem unquam relaxasti te ab labore*, fraudi illi fuit ὕπαρ sine praepositione, ideoque sensum non inveniens, *somnum sibi indulgere*, significari credidit; sed ὕπαρ idem esse quod κατ' ὕπαρ, quis Graece sciens ignorare potest? Noster de Merc. cond. c. 17. & *Pseud.* c. 49. Ὡς ὕπαρ τοῦ θεοῦ ἀκούων, *Tim.* c. 20. f. ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν. & *Ael.* V. H. XII. 63. ὕπαρ αὐτῇ συνεγένετο — *per somnium cum illa rem habuit.* Plura *Bos* de ellipsi p. 301. Alia Lexicogr. ideo plura addere non erit operae. *J.F.R.*

38. Οὗτος ὅλος] Dialogus quem Lucianus *Hermotimum*, sive de Sectis, inscripsit, est haud dubie non modo circumspectissimi, verum etiam acutissimi ingenii foetus: quamquam non ignoro, quam prorsus seorsum judicet *P. Petitus* IV. Miscellan. Observ. cap. 1. At haec disquisitio ab instituto nostro est alie-

na,

xisti, admirabilia. Ac puto equidem te non longe ab illis abesse, si quidem conjicere illud fas est & tempore, quo philosopharis, & labore insuper, quem minime mihi mediocrem a longo inde tempore sustinere videris. Si quid enim memini, prope viginti ipsi anni sunt, ex quo te nihil aliud vidi, quam ad magistros itare, & ut plurimum libro imminere, & commentarios disputationum tibi exscribere, pallidum semper curis, & callo quodam aridum corpus habentem. Videris autem mihi adeo totus in hac re esse, ut ne per somnum quidem te remittas. Haec ergo cogitanti

μάσια, ἡλίκα εἴρηκας. οἶμαι γε μὴν ὑ πόρ-
ρω σε εἶναι αὐτῆς, εἴ γε χρὴ εἰκάζειν τῷ
τε χρόνῳ ὁπόσον φιλοσοφεῖς, ᾧ προσέτι τῷ
πόνῳ οἷόν μοι ὑ μέτριον ἐκ πολλῆ ἤδη ἔχειν
δοκεῖς. εἰ γάρ τι μέμνημαι, ἐγγὺς εἴκοσιν
ἔτη ταῦτά ἐστιν, ἀφ' ὧ σε ὐδὲν ἄλλο ποιοῦν-
τα ἑώρακα, ἢ τοῖς διδασκάλοις φοι-
τῶντα, καὶ ὡς τοπολὺ ἐς βιβλίον ὀπτικευ-
μένον, ὑπομνήματα τ συνουσιῶν ἀπογραφό-
μενον, ὠχρὸν ἀεὶ ὑπὸ φροντίδων, καὶ τὸ σῶ-
μα καλεσκληκότα. δοκεῖς δέ μοι ἀλλ' ὐδὲ
ὅναρ ποτὲ ἀνεῖναι σαυτὸν, ὅτως [b] ὅλος εἶναι
ἐν τῷ πράγματι. ταῦτ' ὖν σκοπουμένῳ μοι,
φαί-

πρὶ c. R. Z.
καὶ add. c. R. Z.
ἀνεῖναι Z.
δεαυτὸν c. R. Z.
ὁ λόγος Z.

b ὅλος] ὁλῷ Bz. & W. ὅλως Edd. reliquae omnes. Sed ὅλον L.

na. In hoc libello cum *Hermotimo* Stoicae disciplinae sectatore rem se habere fingit Auctor; cumque eo quum de variis sectis, tum de difficultate & fere ἀδυνατῳ, certo inveniendi verissimae Philosophiae disciplinam optimam, disputat. Itaque ubi Luciano professus esset *Hermotimus* se Philosophiae animum suum applicuisse jam dudum, omnemque ei disciplinae vitam porro dicaturum, ut tamdem bonorum ex ea profluentium compos fieret; respondet Lucianus, sibi satis, ex multis, quae adfert, argumentis persuasum esse, eum serio Philosophiae a multo tempore fuisse deditum. Δοκεῖς δέ μοι, pergit, ἀλλ' ὐδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνεῖναι σεαυτὸν, ὅτως ὅλως εἶναι ἐν τῷ πράγματι. Posset quis suspicari, Lucianum scripsisse ὅλῳ. ὅτως ὅλῳ εἶναι ἐν τῷ πράγματι, *adeo totus in negotio esse*, scilicet *videris*. Ut in Deorum dial. XII. *Veneris* & *Cupid.* fin. dicitur Rhea ὅλη ὅση ἐν τῇ Ἄττῃ, & similiter alibi. Sed satis probum est vulgatum: sic de Saltatione c. 3. Σὺ δὲ, καὶ δι' ὀφθαλμῶν εἰκάς ὅλως διδουλω-
σθαι. *Tu vero totus quantus es, videris in servitutem redactus.* Sic in Deor. dialogis XIX. f. Diana dicitur ὅλως περὶ τῇ θήρᾳ εἶναι, *nil nisi venatum curare*; se totam venatui tradidisse. Ibid. Dial. XX. §. 15. Καὶ ὁ μὲν Ἔρως, ὅλως παρειλε, ἐς αὐτὸν, ἀναγκάσαι τὴν γυναῖκα ἐρᾶν. in his manifestissime ὅλως idem quod ὅλῳ, valet. Nec aliter in Dialogis Meretriciis X. §. 13. ὅλως περὶ τὸ μειράκιόν ἐστι. Graeci itaque pro adjectivis utuntur nonnumquam adverbiis, ut jam ex allatis exemplis patet. Minus id perspexisse videtur Amplissimus *Cuperus* III. Observ. cap. 12. ubi in Aeliani Ποικιλ. lib. III. cap. 9. [δίδωκε δὲ τ ἵππον, ὅσα ἐκ θεῶν κατόχως δεδουλωμένα] legendum censet κάτοχον. Commodissime κατόχως ibi pro κάτοχον exponi potest ex usu Graecorum, adverbia non raro ita adhibentium, ut jam vidimus, & mox ultra videbimus. Adde ibi Eruditissimum *Kuhnium*, istius Aelianei loci vindicem. Ad hoc idem adhaesit quoque *Jac. Tollius*, (P. 75.) qui apud Lucianum in De non temere cred. Calumn. §. 14. in verbis [ἡ ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν ὑ μάλα ἀνδῶς, ἡ ὅλως ἱρτιπα.] legit pag. 416. edit. Amst. ἀνδῶς pro ἀνδῶς. Idem ergo fieri oportebit in his ejusdem Luciani, in Phalaride c. sive §. 5. ὅτι ἀ-
φυλάκτως ὀλίγου δεῖν ληφθεὶς, ἐζητουν τινὰ σωτηρίαν περὶ τ παρόντων. quia nempe sicut hic ἀφυλάκτως ληφθεὶς, ita in citato De non temere cred. Calumn. libello c. 12. legitur quis ἀφύλακτῳ ληφθείς quemadmodum apud *Xenophontem* I. Κυροπ. οἱ δ' ἐξαπατῶντες τοὺς πο-
λεμίους δύναν) ἐ θαρσῆσαι ποιήσαντες ἀφυλάκτους λαμ-
βάνειν. Apud *Demosthenem* quoque I. contra Philipp. Ἀφύλακτῳ ληφθῆ. in margine notatur in alio libro legi ἀφυλάκτως. Promiscue itaque locuti sunt Graeci. Iterum Noster adverbio ita utitur in de Astrologia §. 18. vel 19. Φαίδων δὲ, τῶ ἡλίου δρόμου ἐτεκμήρατο, ὅ μὲν γε ἀτρεκίως, ἀλλ' ἀτελία τ λόγου λαπλείπων, ἀπίθανε. Et hic ἀτρεκίως pro ἀτρεκία, sive ad δρόμου, sive λόγου referas. Clare quoque *Isocrates* in Panathen. pag. 262. E. Ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ἑώρων τοὺς τε νόμους ἀναγεγραμμέ-
νους, ὐχ ὁμοίους τοῖς νῦν κειμένοις, ἀλλ τοσαύτης παραχῆς ἐ τοσούτων ἐναντιότητα μεστούς. *Paucis diebus leges in tabulas relatas, & publice propositas viderunt; non his, quas nunc habemus, similes, neque confusionis plenas, & inter se pugnantes.* Patet ὁμοίους hic plane pro ἀ-
μοίους positum; sequitur quoque μεστούς. *J. F.*

Ibid. ὅλων] ὁλῷ in W. & Bz. Nos ὅλον ex L. restituimus pro vulgato ὅλως. *M. du S.*

ὁλῷ] ὅλον ait *Solanus* se restituisse; sed quis restitui desiderat, ubi pristina sunt sana; quare ei non obsecundavi, adverbium enim se recte habere, satis docuit Cl. *Jensius*. Et si quid ab adverbio recedendum propter cacophoniam ὅτως ὅλως, potius jam amplector ὅλῳ duobus testibus & frequenti usu munitum, quam durius illud ὅλον, quod ὄντα potius requireret, quam εἶναι. Eligat interim quod quisque voluerit; singula enim suos patronos invenient. *J. F. R.*

φαίνη. ΟΥΚ ἐς μακρὰν ὀκλήψεσθαι τὴν εὐδαιμονίας, εἴ γε μὴ λέληθας ἡμᾶς καὶ πάλαι αὐτῇ συνών. ΕΡΜΟΤ. Πόθεν ὦ Λυκῖνε, ὃς νῦν ἄρχομαι προσβλέπειν ἐς τὴν ὁδόν; νῦν δ' Ἀρετὴ πάνυ πόρρω κεῖται τοῦ Ἡσιόδου οἰκεῖ, ἣ ἔστιν ὁ οἶμος ἐπ' αὐτὴν μακρός τε καὶ ὄρθιος, καὶ τραχὺς, ἱδρῶτα οὐκ ὀλίγον ἔχων τοῖς ὁδοιπόροις. ΛΥΚ. [a] Οὐχ ἱκανὰ ἂν ἴδρασαί σοι ὦ Ἑρμότιμε, καὶ [b] ἀδιστόρητος; ΕΡΜ. Οὐ, φημί. οὐδέν γὰρ ἐκώλυέ με παυδαίμονα εἶναι, εἰ τῷ ἄκρῳ γενόμενον. τὸ δὲ νῦν, [c] ἀρχόμεθα ἔτι ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ τήν γε ἀρχὴν ὁ αὐτὸς οὗτος Ἡσίοδος ἥμισυ τοῦ παντὸς ἔφη εἶναι, ὥστε κατὰ μέσον τὴν ἄνοδον εἶναί σε ἤδη λέγοντες, οὐκ ἂν ἁμάρτοιμεν. ΕΡΜ. Οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο· πάμπολυ γὰρ ἂν ἡμῖν ἤνυτο. ΛΥΚ. Ἀλλὰ ποῦ γάρ σε φῶμεν τὴν ὁδὸν τυγχάνειν οὖσα; ΕΡΜ. Ἐν τῇ ὑπωρείᾳ, κάτω ἔτι, ὦ Λυκῖνε, ἄρτι προβαίνειν βιαζόμενον, ὀλιγηρὰ δὲ, καὶ τραχεῖα, καὶ δεῖ χειρὸς ὀρέγοντος. ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὁ διδάσκαλός σοι τοῦτο [d] ἱκανὸς ποιῆσαι, ἄνωθεν ὥσπερ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ζεὺς, χρυσῆν τινα σειρὰν καθιεὶς, τοὺς αὐτοῦ λόγους, ὑφ' ὧν [e] σε

40. mihi videris non ita multo post comprehensurus istam felicitatem, nisi forte fugit nos, te olim cum illa versari. HERM. Quî *possim*, Lycine, qui nunc tandem incipiam inspicere in viam? Longe autem habitat Hesiodo teste virtus, & est via ad illam longaque & praerupta, & aspera, sudorem excutiens non parvum viatoribus. LYC. Nondum ergo satis tibi sudatum est, Hermotime, nec viae satis factum? HERM. Nondum, inquam. Nihil enim prohiberet me undique beatum esse, in summo si essem: nunc vix, Lycine, incipimus.

3. LYC. At initium idem ille Hesiodus totius dimidium ait esse. Itaque nihil erraverimus, si circa medium te adscensum esse dicamus. HERM. Nondum, ne hoc quidem. Multum enim sic effectum esset. LYC. Sed ubinam viae versari te dicemus? HERM. In ipsis adhuc montis radicibus, Lycine, sed summa jam vi conantem progredi, lubrica autem est, & aspera, & opus est, qui manum nobis porrigat. LYC. Magister ergo tuus, qui hoc faciat idoneus, qui desuper ex summo ut Homericus ille Jupiter auream catenam demittat, sermones suos, quibus nimirum at-

a Οὐχ] Οὐκ male *J.* Οὐχ recte *P. A1. S.* &c. b Ἀδιστόρητος] Sic recte *B1.* & 2. ac W. Ceterae Edd. male ἀδιστόρησας prima brevi. c Ἀρχόμεθα] Ita bene *B2.* & W. Nam ἀρχόμεθα minus convenienter *H. Fl. S. P. A1.* d Ἱκανὸς] Ἱκανῶς W. male. Prius servant Edd. antiqq. & recentt. omnes. e Σε] Δὲ M. Σε Edd. omnes.

40. Οὐκ ἐς μακρὰν] Οὐκ εἰς μακρὰν χρόνον. *J. Br.*

44. Ἡσιόδου οἰκεῖ] Lin. 1. Oper. haec tota dissertatio *Hesiodum* de via illa virtutis interpretatur. *J. B.* Ἡσιόδου οἰκεῖ] *Hesiod. Ἔργ.* 288. *M. du S.*

48. Ἀδιστόρητος] Lucianus ex numero annorum, quos jam Philosophiae studio dederat Hermotimus, colligens eum non longe ab ipsa Virtute, quam pro summo bono petebant Philosophi illi, abesse, ubi contrarium ex Hermotimo intelligit, ait, οὐκ ἱκανὸς ἂν ἴδρασαί σοι ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ἀδιστόρητος; Et hic scilicet locus argumento est, quam immunis sit ab inquinatissimis maculis exquisitae hic elegantiae scriptor. Emenda ἀδιστόρησας. Melius Grammaticae leges in hoc verbo servatae sunt infra c. 27. τοῖς μὲν προδιστορήσασιν ἐκ Λυκίνου, πιστεύσας, &c. & in Vera Hist. c. 4. συνδιστόρων ἡμῖν τῶν ἑταίρων. Eadem tamen spurcities simili in voce occurrit in Lexiphane c. 22. pr. προσδιστόρησας pro προσδιατρίψας. Ibid. §. 24. pari labe maculatus est ille libellus ab sequioribus editoribus, qui pro προπαιδευσάμενος δὲ dederunt προπαρασκευάσαντος δὲ. *J. J.*

52. Ἄρχειν . . . Ἡσιόδου] Hesiodeum cur non videatur, dixi ad Ἔρωτ. c. 3. *M. du S.*

53. Ἡσιόδου ἥμισυ] Etiam in marg. Ed. *Junt.* notaverat *Salmasius* falsam hanc esse citationem. Sed & *Suidelius* in *Fortuita L. Gr. aurea* p. 8. Hesiodo adscribit, non indicato tamen loco. *Erasmus* in *Adag. principium dimidium totius*, Lucianum in *Hermot.* id hemistichium ex *Hesiodo* adferre ait; sed & *Aristoteli* & *Platoni* usurpatum indicat. Sed forsan Lucianum fefellerit hoc *Hesiodi Ἔργ.* 40. — ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός. Sed V. nott. ad Somn. §. 3. p. 5. *J. F. R.*

56. Πα-

attrahat te & levet ad se & virtutem, cum olim ipse adscenderit. HERM. Rem ipsam, Lycine, dixisti. Quantum enim in illo est, olim extractus in altum essem, & cum illis versarer. Sed ipse nimis adhuc sum imbecillus.

4. LYC. Verum considere oportet, & bonum habere animum, & finem viae spectare, supernamque illam felicitatem, illo praesertim una animum studiumque adhibente. Interea quam tibi spem ostendit, quando futurum sit ut enitaris? proximone anno conjicit in arce te futurum, verbi caussa post mysteria altera, aut Panathenaea? HERM. Pauxillum narras, Lycine. LYC. Sed proxima Olympiade? HERM. Et hoc parum est, ut ad virtutis exercitationem, possessionemque felicitatis. LYC. Post duas ergo Olympiadas omnino: alioquin multam quis socordiam vestram accusaverit, si neque tanto tempore illud possitis, quo facile sit ter a columnis inde Herculis ad Indos abire, indeque redire; etiamsi nec recto itinere neque semper progrediatur aliquis, sed in gentibus interjectis oberret. Quamquam, quanto vis altiorem, & magis lubricum, 6 φάναι σοι δηλαδή, ᾗ [f] ἀναχωρίζει πρὸς αὐτόν τε ᾗ [h] ἕλκει, αὐτὸς πρὸ πολλοῦ [g] ἀναβεβηκώς. EPM. Αὐτὸ ἔφηθα, ὦ Λυκῖνε, τὸ γιγνόμενον. ὅσῳ γὰρ ἐπ' ἐκείνῳ πάλαι ἀνεσπάσμην ἄνω, ᾗ συνῆν αὐτοῖς· τὸ δ' ἐμὸν, 7 ὅτι ἀνδεῖ.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ θαρρεῖν χρὴ, ᾗ θυμὸν ἔχειν ἀγαθὸν, ἐς τὸ τέλος ἡ ὁδὸς ὁρῶσα, ᾗ [i] ὑποφαίνει ἄνω εὐδαιμονίαν, ᾗ μάλιστα ἐκείνου [b] συμπροθυμουμένου. πλὴν ἀλλὰ τίνα σοι ἐλπίδα ὑποφαίνει, ὡς δηπόθεν ἀναβησομένῳ; ἐς νέωτα εἶχαζεν ὅπι τὸ ἄκρον ἔσεσθαί σε, οἶον [k] μὴ τὰ μυστήρια τὰ ἄλλα, ἢ Παναθήναια; EPMOT. Ὀλίγον φῄς, ὦ Λυκῖνε. ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐς [l] ἑξῆς Ὀλυμπιάδα; EPM. Καὶ τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἀρετῆς ἄσκησιν, ᾗ εὐδαιμονίας κτῆσιν. ΛΥΚ. Μετὰ δύο μὲν δὴ Ὀλυμπιάδας πάντως· ἢ πολλήν γ' ἂν ὑμῶν [i] ῥᾳθυμίαν καταγνοίη τις, εἰ μηδ' ἐν τοσούτῳ χρόνῳ δύνασθε, ὅσον τρὶς ἀπὸ Ἡρακλείων στηλῶν εἰς Ἰνδοὺς ἀπελθεῖν, εἶτ' ἐπανελθεῖν ῥᾴδιον, εἰ ᾗ μὴ [l] εὐθεῖαν, μηδ' ἀεὶ βαδίζοι τις, ἀλλ' ἐν τοῖς μεταξὺ μέσοις ἔθνεσι περιπλανώμενος. καίτοι πόσῳ τινὶ βέλει ὑψηλοτέραν ᾗ λιοτέραν θῶμεν εἶναι τὴν ἄκραν, ἐφ'

f Ἀναχωρίζει] Sic Edd. omnes bene, item M. Sola *F.* ἀναχωρίζει male. g Ἀναβεβηκώς] Ἐναβεβ. rursus male *F.* Ceterae vulgatam tuentur cum M. h Συμπροθ.] Ξυμπροθ. W. i Ὑποφαίνει] Sic Edd. recte. Ὑποφαίνειν W. male. k Μετὰ] Sic Edd. & M. l Εὐθεῖαν] Ita habent G. W. P. L. Edd. vulgo εὐθύ.

75. * Εἰς τὸν] † Μίλων. *V.*

* Εἰς] Parvi est, quod εἰς citatum relinquo, quum in Auctore ipso tamen legatur ἐς, id quod Luciano longe frequentius quam εἰς, & licet hic perinde sit, tamen interdum praestat ἐς, interdum εἰς, ad plenioremsonum. Sed εἰς τὸν τοῦτο dicitur in proverbiali locutione ap. *Theocritum*, qui ait: Ἀεὶ γεωργὸς εἰς τὸν τοῦτο πλοῦτος. *Semper agricola in novum annum dives.* *F. F. R.*

† Μίλων] Deest ἀνωνύμ. In Exc. G. legitur μίλωνα *M. de S.*

56. Παντάπολυ] Placet πάμπολυ. *F. Br.* Sed & hoc jam habent Edd. *F. F. R.*

63. Ὁμήρου Ζεὺς] Iliad. Δ. *F. Br.*

Ὁμήρου Ζεὺς] Il. Θ. 18. Conf. supra *Deor. Dial.* XXI. pr. *M. de S.*

68. Ὅσα] Lege ὅσον invitis omnibus nostris libris. *M. de S.*

77. Παναθήναια] De quibus, & aliis sacris ceremoniis dico copiose σὺν θεῷ alibi. *F. B.*

80. Ἀρετῆς ἄσκησιν] Hoc illud est quod Philosophos omnes exercuit tamdiu, de quo locus alius dicendi, ut & de illo seq. εὐδαιμονίας κτῆσιν. *F. B.*

86. Εὐθεῖαν] Etsi εὐθὺ defendi possit; merito tamen hic ausultamus quatuor Mss. & stylum nostro usitatum sequimur. Vid. infra c. 15. plura exempla in indice forsan adparebunt. Εὐθεῖαν, τραχεῖαν &c. autem, omisso ὁδὸν, & aliis frequens esse, vid. *Bos* de Ellips. p. 107. Nisi hoc nimis vulgare. *F. F. R.*

90. Ἡμῖν]

ἀφ' ἧς [a] ὑμῖν ἡ ἀρετὴ οἰκεῖ, ἣ Ἄορτε ἐκεί-
νης, ἣν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν Ἀλέξανδρος χ' ἁρπάσας εἶλεν.

ponamus verticem illum, in quo virtus vobis habitat, Aorno illa, quam paucos intra dies vi cepit Alexander?

5. ΕΡΜ. Οὐδὲν ὅμοιον, ὦ Λυκῖνε, οὐδ' ἔστι τὸ πρᾶγμα τοιοῦτον, οἷον σὺ εἰκάζεις, ὡς ὀλίγῳ χρόνῳ καὶ ἐργασθῆναι, καὶ ἁλῶναι, οὐδ' ἂν μύριοι Ἀλέξανδροι προσβάλωσιν, ἐπεὶ πολλοὶ ἂν οἱ ἀνίοντες ἦσαν. νῦν δὲ ἀνέρχονται μὲν ὡς ὀλίγοι μάλα ἐρρωμένως, καὶ προσέρχονται ὅτι ποσόν, οἱ μέν, ὅτι πάνυ ὀλίγον, οἱ δέ, ὅτι πλέον. ἐπειδὰν δὲ κατὰ μέσην τὴν ὁδὸν γένωνται πολλαῖς τοῖς ἀπόροις καὶ δυχερέσιν ἐμπεσόντες, ἀποδυσπετοῦσί τε, καὶ ἀναστρέφουσιν, αἰσχυνόμενοι, καὶ ἱδρῶτι ῥέοντες, καὶ φέροντες τὴν κάμαλον. ὅσοι δ' ἂν εἰς τέλος ἀγωνισάμενοι ἵκωνται, οὗτοι πρὸς τὸ ἄκρον ἀφικνοῦνται, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, εὐδαιμονοῦσι θαυμάσιόν τινα βίον τὸν λοιπὸν βιῶντες, οἷον, μύρμηκας ἀπὸ τοῦ ὕψους ἀποσκοποῦντές τινας τοὺς ἄλλους. ΛΥΚ. [b] Παπαί, ὦ Ἑρμότιμε, ὀλίγους ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς

5. HERM. Nihil quidquam simile est, Lycine, neque res talis est, qualem tu imaginaris, quae exiguo tempore confici possit & capi; non, si sexcenti simul Alexandri aggrediantur: sic enim multi ascenderent. Jam vero aggrediuntur quidem non pauci valde animose, & aliquantum procedunt, alii parum admodum, alii longius. Cum vero circa mediam jam viam sunt, atque in impedita multa atque aspera incidunt, difficultate victi pedem referunt, anhelantes, sudore affluentes, ac laboris plane impatientes. Quotquot vero ad finem perseverant, hi in arcem perveniunt, & ab eo inde tempore felices, admirabilemque vitam, quae reliqua est, viventes, velut formicas de alta quadam specula reliquos intuentur. LYC. Papae, Hermotime, quantillos nos facis? ne aequales quidem Py-

a Ὑμῖν] Sic Edd. octo vett. & mss. M. Sola *Junt.* ἡμῖν. b Παπαί] Babai L. Nihil vulgatum movent H. Fl. *J. P.* &c.

90. Ἡμῖν] Sic optime Ed. *J.* Reliquae ὑμῖν, quod scio neminem probaturum, qui Lucianum attente legerit. *M. du S.*

Ὑμῖν] Quantumvis blandiatur *Juntinae* lectio ἡμῖν exhibentis, non tamen eam recipere ausim; quin perlectis praemissis, jam vulgatam ὑμῖν praefero. Nam cum *Lucini* persona supra inducatur quasi ignara quam longum & arduum sit iter ad virtutem, non immerito videtur etiam hic dicere: *petram, ubi vobis Philosophis & Heroibus virtus habitare creditur.* Conf. omnino c. 2. a vers. 42. ad fin. *J. F. R.*

Ibid. Τῆς Ἄορνου ἰκριάδος] Diodor. L. ιζ. & Arrian. γ. *J. Br.*

Τῆς Ἄορνου ἰκριάδος] De hoc loco Id. Dial. Philipp. & Alex. Arr. Curt. alii. *J. B.*

98. Προσέρχονται] Verti, ac si legatur προσέρχονται, quod verum puto. *J. M. G.*

7. Καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου] *Ac deinceps.* *J. Br.*

8. Οἷον μύρμηκας] Atque indignos qui hominum appellatione nominentur. *J. Br.*

9. Τινὰς τοὺς ἄλλους] Subduxerat *Solanus* pronom. τινὰς asteriscoque & numero notaverat variantem lectionem quaesiturus atque additurus, at non invenit, nec opus est; etsi vel τινὰς vel articulus τοὺς abesse queat. Sed est pleonasmus usitatus, ut supra *Dial.* omnium primo, s. *Somn.* haud longe ab init. τυχὸν τινα τῶν ἱστοριῶν, ubi conf. not. Cl. *T. Hemsterh.* Adde, si lubet, *Budaei* Comment. p. 593. f. qui ex *Aristotele* adfert: Οἱ γὰρ ἐν γόνῳ ὄνομα τὸ τῶν ἀνθρώπων. Et nos alios ejusmodi articulorum pleonasmos indicantes, ad c. 26. hujus Dial. *J. F. R.*

10. Παπαὶ ὦ Ἑρμότιμε, ὀλίγους ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς πυγμαίους ἰκριάδας, ἀλλὰ χαμαὶ πανταπασιν οὐ χρῆ τὰ γῆς] Interpres: *Papae Hermotime, quantulos nos facis, neque cum pygmaeis nos comparas, sed omnino cum humi repentibus animalibus.* Sed χαμαὶ οὐ χρῆ τὰ γῆς num sunt humi repentia animalia? non sic Graeci loquuntur, sed dicendum fuisset τοὺς χαμαὶ ὄντας, aut ἑρπετοῖς. sicut statim, ὅσοι χαμαὶ ἑρπόντων ἰσμὲν; sed veram scripturam nobis ostendit Ms. Ἀλλὰ χαμαιπετῶς πανταπασιν οὐ χρῆ τὰ γῆς. In praecedente pag. 507. non frustra idem codex: εἰ δὲ μὴ τοῦτο, μηδ' αὖ βαδίζει τις. sane ἀπλικώτερον hoc est quam vulgatum τοῦτο. Solet enim ὁδὸς in his frequentissime omitti. sic apud *Xenoph.* τοῦτοις ἤρξατο. *a recta via aberrare.* exempla passim obvia, nec tyronibus ignota. *J. G. G.*

12. Χαμαὶ . . .] *Homeri* & *Hesiodi* loca, quae primus indicavi, qui non viderit, dubitare hic non mirabor

ἐρ-

Pygmaeis illis, sed humi omnino, in ipsa quasi telluris cute, *deprimis*. nec mirum: jam enim altum sapis, & e summo: nos vero colluvio illa, & quotquot humi repimus, cum diis vos etiam veneramur, jam superatis nubibus, eo quo festinatis, olim delatos. HERM. Modo contingat ille adscensus, Lycine. Sed nimis multum supereſt.

6. LYC. Tamen non dixisti, quantum, ut tempori comparare possemus. HERM. Nempe nec ipse accurate scio: conjicio tamen, viginti non amplius annos futuros, quibus interjectis, omnino quondam in summo futuri simus. LYC. Hercules tuam fidem! multum narras. HERM. Etenim de maximis rebus laboratur. LYC. Istuc quidem forte verum fuerit. Sed de viginti annis, utrum te illis victurum, magister tibi tuus promisit, ceu non sapiens modo, sed divinus quidam aut fatidicus, aut ex eorum numero aliquis, qui Chaldaeorum rationes norunt? ajunt quippe scire talia. neque enim veri simile est, te re-

Πυγμαίοις ὀκεῖνος, ἀλλὰ [c] χαμαιπετεῖς [d] πανταπασιν ὀ χρῶ τ γῆς. εἰκότως. ὑψηλὰ γὰρ ἤδη φρονεῖς, ἢ ἄνωθεν· ἡμεῖς δὲ ὁ συμφετὸς, καὶ ὅσοι χαμαὶ [e] ἐρχόμενοι ἐσμὲν, μ τ θεῶν ἢ ὑμᾶς προσθυξόμεθα ὑπερφέλεις γενομένους, ἢ ἀνελθόντας οἱ πάλαι σπεύδετε. ΕΡΜΟΤ. [f] Εἰ γὰρ γένοιτο ἢ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκῖνε. ἀλλὰ πάμπολυ τὸ λοιπόν.

ΛΥΚ. Ὅμως οὐκ ἔφησθα ὁπόσον, ὡς χρόνῳ [g] περιβαλεῖν. ΕΡΜ. Οὐδ' αὐτὸς γὰρ οἶδα, ὦ Λυκῖνε, τἀκριβές. εἰκάζω μέντοι ἐ πλείω τ εἴκοσιν ἐτῶν ἔσεσθ, μεθ' ἃ πάντως σε [h] ἢ δηὶ τῷ ἄκρῳ ἐσόμεθα. ΛΥΚ. Ἡράκλεις, πολὺ λέγεις. ΕΡΜ. Καὶ γὰρ περὶ μεγίστων ὦ Λυκῖνε οἱ πόνοι. ΛΥΚΙΝ. Τυτὶ μὲν ἴσως ἀληθές. ὑπὲρ δὲ τῶν εἴκοσιν ἐτῶν, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα, [i] πότερον ὁ διδάσκαλός σε καθυπέσχετο; ἐ μόνον σοφὸς, ἀλλὰ ἢ μαντικὸς ὢν, ἢ χρησμολόγος τις, ἢ ὅσοι τὰς Χαλδαίων μεθόδους ἴσασιν; Φασὶ γοῦν εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. ἐ γὰρ δὴ σέ γε εἰ-

χαμαὶ πάντα παλεῖν C.R.2

πεπλαβεῖν male C.R.2

abest a C.R.2

μεγάλων C.R.2

τῦλο C.R.2.

δεῖ prave Z.

c Χαμαιπετεῖς] Sic mſ. G. P. L. χαμαὶ tantum Edd. omnes & M. d Πανταπασιν] Πάντα παθεῖν W. male. e Ἐρχόμενοι] Ἐρπόμενοι Gron. male. M. du S. f Εἰ] Sic recte sine accentu Fl. P. Nam εἰ male J. H. g Περιβαλεῖν] Dedi ex W. P. L. Παραβαλεῖν Edd. h Καὶ] Deest in W. Agnoscunt Edd. i Πότερον] Ita recte Edd. & M. Πρότερον male Fl.

18. Εἰ] Εὐξίμιον τὸ εἰ. πολὺ δὲ ὦ θεῖε Πλάτωνι τοῦτο. M.

——— ἐπεὶ ἤ ποτε φῦλον ὁμοῖον
Ἀθανάτων τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων.

At nemo qui contulerit, dubitabit. χαμαιπετεῖς de tardis avibus usurpatur, quae tamen volantes radunt, ut anseres domestici &c. Vid. Ἰκαρ. c. 10. Usurpat etiam *Pindarus* Ol. IX. Genuina & vere Lucianea ea est scriptura quam secutus sum. Vid. Ἰκαρ. c. 6. Reperitur etiam in M. M. du S.

13. Ἐν χρῷ τ γῆς] *In superficie terrae.* J. Br.

15. Καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμενοι] Quum Opsopœus verterit *& quotquot per humum repentes sumus*, Benedictus *& quotquot per humum repimus*, videntur legisse, quod pater margini adscripsit, ἑρπόμενοι. Sed praeterea, quum Basileenses ediderint μ ἢ τ θεῶν ὑμᾶς, existimans in ordine horum quatuor vocabulorum ἢ debere poni primum, non quartum, ut fecerunt Bourdelotius & Benedictus, putavit reponendum ἡμεῖς δὲ ὁ συμφετὸς ἐ ἐστὶ χαμαὶ ἑρπόμενοι ἐσμὲν, ἢ μ τ θεῶν ὑμᾶς &c. in quo tamen non statuendum contra scriptos libros. J. G.

Ibid. Χαμαὶ ἐρχόμενοι] *Hom.* Il. E. 442. & *Hesiod.* Θεογ. 272. Repetit in Ἰκαρ. c. 6. Videtur tamen Cl. *Graevius* legisse in suo Cod. Mſ. ἑρπόμενοι, uti etiam legendum conjecerat Cl. *Gronovius*. M. du S.

21. Περιβαλεῖν] W. P. & L. In vulg. θεῖε βαλεῖν. M. du S.

Περιβαλεῖν] Etsi non satis adfirmare queam, quae vera sit lectio; tamen tribus optimae notae Codicibus obtemperasse, increpabit nemo. Verum *Anonymus* quidam margini Ed. *Hagen.* in qua aeque ac ceteris legebatur παραβαλεῖν, adleverat παραλαβεῖν, quod melius profecto. Ex manu autem conjicio, fuisse *Joannem Bellagrium*, qui nomen fronti hujus libri inscripserat. J. F. R.

26. Περὶ μεγίστων] Ἀγαθῶν. J. Br.

31. Χαλδ. μ.] Vide *Gell.* XIV. 2. A. V.

εἰκὸς, ὅτι τῷ ἀθλίῳ, εἰ βαθὺ μέχρι πρὸς τὴν ἀρετὴν, τοσούτους πόνους ἀνέχεσθαι, καὶ ταλαιπωρεῖν νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν, οὐκ εἰδότα εἰ σε πλησίον ἤδη τὸ ἄκρον γενόμενον, τὸ χρεὼν ὑπιστὰν, καθαιρήσει λαβόμενον τοῦ ποδὸς, ἐξ ἀτελοῦς τὴν ἐλπίδα. ΕΡΜ. Ἄπαγε. βλάσφημα γὰρ ταῦτα, ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' εἶναι βιῶναι, ὡς μίαν γοῦν ἡμέραν εὐδαιμονήσαντα, σοφὸς γενόμενον. ΛΥΚ. Καὶ ἱκανή σοι ἀντὶ τοσούτων καμάτων ἡ μία ἡμέρα; ΕΡΜ. Ἐμοὶ μὲν καὶ ἀκαριαῖον ὁπόσον ἱκανόν.

ΛΥΚ. Τὰ δὲ δὴ ἄνω ὅτι εὐδαίμονα, καὶ τοιαῦτα, ὡς πάντα χρὴν ὑπομεῖναι δι' αὐτὰ, πόθεν ἔχεις εἰδέναι; ἢ γὰρ δὴ αὐτὸς πω ἀνελήλυθας. ΕΡΜ. Ἀλλὰ τῷ διδασκάλῳ πιστεύω λέγοντι· ὁ δὲ πάνυ οἶδεν. ἄτε ἀκροατὴς ἤδη ὤν. ΛΥΚ. Ἔλεγε δὲ πρὸς θεῶν, ποῖα τὰ ἐκεῖ αὐτῷ, ἢ τίνα τὴν εὐδαιμονίαν εἶναι τὴν ἐκεῖ ἔφη τινὰ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὰς ἀνυπερβλήτους; ΕΡΜ. Εὐφήμει, ὦ ἑταῖρε. οὐδὲν γάρ ἐστι ταῦτα, πρὸς τὸν τῆς ἀρετῆς βίον. [a] ΛΥΚ. Ἀλλὰ τίνα φησὶ τἀγαθὰ, εἰ μὴ ταῦτα ἔξειν πρὸς τὸ τέλος τῆς ἀσκήσεως ἐλθόντας; ΕΡΜ. Σοφίαν, καὶ [b] ἀνδρίαν, καὶ τὸ καλὸν αὐτὸ, καὶ τὸ δίκαιον, καὶ τὸ πάντα ὑπισταμένους βεβαίως πεπεισμένον, ἃ ἕκαστα ἔχει. πλοῦτος δὲ, καὶ δόξας, καὶ ἡδονὰς, καὶ [c] ὅσα τοῦ σώματος, πάντα ταῦτα κάτω ἀφῆκε, καὶ ἀποδυσάμενος, ἀνέρχεται, ὥσπερ φασὶ τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ καταυθέντα, θεὸν γενέσθαι. καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἀπο-

bus incertis, an vitam ad virtutem usque perducturus sis? tot labores sustinere, & aerumnis vexari noctes ac dies, cum nescias, an non te jam prope fastigium enixum, instans fatum ex imperfecta spe pede prehensum detrahat. HERM. Apage. mali enim ominis sunt ista: sed vivere liceat, ut unum certe diem sapientiae possessione beatus sim. LYC. Ac satis tibi est pro tot laboribus unus ille dies? HERM. Mihi quidem minuta quamvis temporis particula satis est.

7. LYC. Supera autem illa beata esse ac talia, propter quae sustinere omnia consultum sit, unde potes scire? neque enim ipse unquam adscendisti. HERM. Ego vero magistro fidem habeo dicenti, ille quidem omnino novit, fastigium jam adsecutus scilicet. LYC. Qualem autem dixit, per ego te Deos oro, illorum conditionem, aut quam ibi esse felicitatem? num quid divitias, & gloriam, & voluptates inexsuperabiles? HERM. Bona verba, amice, nihil enim ista ad vitam cum virtute conjunctam. LYC. Quae igitur dicit bona, si haec non dicit, habituros, qui ad finem exercitationis pervenerint. HERM. Sapientiam, & fortitudinem, & ipsum honestum, & quod firma persuasione novit, quomodo se habeant singula. Divitias autem, & glorias, & voluptates, & quaecumque sunt corporis, ea infra reliquit omnia, iisque exutus adscendit, ut Herculem aiunt, cum in Oeta conflagrasset, Deum factum. Etenim

[a] ΑΥΚ.] Male deerat haec persona in *J. Ald. Fr. H.* Aderat in reliqq. & marg. *Ar. M.* duo puncta, quibus personae solent designari. [b] Ἀνδρίαν] Ἀνδρίαν W. [c] Ὅσα] Ὅσαι W. Ὅσα *J.* male.

36. Τὸ χρεὼν ὑπισχνούμενον] *Fatum imminens.* *J. Br.*
43. Ἀκαριαῖον] Vid. rursf. infr. c. 62. *M. du S.*
53. Πρὸς τὸν τῆς ἀ. β.] Πρὸς τὸν τῆς ἀρετῆς βίον ἀλλὰ τίνα. &c. Excidit persona Lycini. Scilicet fuisse: πρὸς τὸν τῆς ἀρετῆς βίον. ΛΥ. ἀλλὰ τίνα. *Th. M.*
Ibid. Τῆς ἀρετῆς βίου] Post verba haec scribe. ΛΥ. *J. Br.*
59. Πλούτους] Conf. supr. *Mer.* c. 12. *M. du S.* Et nos de plurali illo rariore mox infra, hoc Dial. c. 9. *J. F. R.*
62. Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ καταυθέντα] Quod supra narravit in Deor. Dial. JOVIS, AESCULAPII & HERCULIS. Vulgo autem credi solitum homines igne purgari, defunctosque igne quo cremabantur expurgari atque ad Deos transire, vide pluribus probantem Rever. *Jac. Elsner.* ad I. ep. ad Corinth. III. 15. *J. F. R.*
66. Διαπαρησθὲν] Munkerus ad *Hyg.* XXXVI. emendare jubet, ac legere διαπαρθὲν: sed nulla medicina eget locus sanissimus. *M. du S.*
84. Ἂν δουλεύσῃ] Lege δουλεύσει. *P. G.*
Ἂν δουλεύσῃ] Non male quidem *Guietus* conjicit; & sic rursum infra c. 13. f. μάθῃς in μάθοις, mutat; item

enim ille quoque, abjectis quascumque immanes a matre habebat, puramque & sinceram divinitatem, ipso igni quasi purgatam a scoriis ferens, evolavit ad Deos. Et hi sane a philosophia velut ab igni quodam liberati illis omnibus, quae admiratione digna aliis non recte rem putantibus videntur, in arcem evecti felix aevum agunt, divitiarum, & gloriae & voluptatum ne servantes quidem memoriam, sed irridentes eos, qui esse aliquid ista arbitrantur.

8. LYC. Oeteum tibi Herculem juro, Hermotime, magnam tu mihi illorum fortitudinem praedicas, magnam felicitatem: verum hoc mihi expedi, utrum descendunt aliquando de arte illa sua, si voluerint, usuri illis, quae hic reliquerunt? an necesse est eos qui semel adscenderunt, manere, versari cum virtute, divitias & voluptates deridere? HERM. Non hoc solum *ita habet*, Lycine, sed qui consummatus ad virtutem fuerit, is neque ira, neque metu, neque cupiditatibus serviat, neque tristitia, nec ulla in universum perturbatione afficiatur. LYC. Verum, si quidem fas est nihil cunctantem dicere quod res est —— sed linguis, puto, favendum hic esse, neque per religionem licere inquirere in ea, quae fiunt a sapientibus. HERM. Minime, quin tu loquere quidquid est quod dicis. LYC. Vide, amice, quam valde cunctator sim. HERM. Tu vero cunctari noli, apud me solum qui dicas.

9. LYC. Caetera quidem, Hermotime, narrantem te prosequebar, credebam-

Ἐλλὰν ὁπόσον ἀνθρώπειον εἶχε τὸν μὲν σῶμα, ἡ μητρὸς, ἡ καθαρὰν τε, ἡ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεοὺς [d] διϋμνηθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. καὶ ὅτοι δὴ ὑπὸ φιλοσοφίας, ὥσπερ ὑπὸ τινὸς πυρὸς, ἅπαντα ταῦτα περιαιρεθέντες, ἃ τοῖς ἄλλοις θαυμαστὰ εἶναι δοκεῖ, οὐκ ἐμμανῶς δοξάζουσιν, ἀπελθόντες ἐπὶ τὸ ἄκρον, εὐδαιμονοῦσι, πλούτου, ἡ δόξης, ἡ ἡδονῶν, ἀλλ' ἤδη μεμνημένοι ἔτι, καταγελῶντες δὲ τῶν οἰομένων [e] ταῦτ' εἶναι.

ΛΥΚ. Νὴ τὸν Ἡρακλέα, ὦ Ἑρμότιμε, τὸν Οἴτην, ἀνδρεῖα ἡ εὐδαίμονα λέγεις περὶ αὐτῆς, πλὴν ἀλλὰ τό δέ μοι εἰπὲ, ἡ κατέρχονταί ποτε ἐκ τῆς ἄκρας, ἢν ἐθελήσωσι χρησόμενοι τοῖς κάτω, ἢ καταλελοίπασιν, ἡ ἀνάγκη ἅπαξ ἀνελθόντας αὐτοὺς μένειν, καὶ συνεῖναι τῇ ἀρετῇ, πλούτου ἡ δόξης καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας; ΕΡΜ. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκῖνε· ἀλλ' ὃς ἂν τελειωθῇ πρὸς ἀρετὴν, ὔτε ὀργῇ, ὔτε φόβῳ, ὔτ' ἐπιθυμίας ὁ τριῶν τούτων ἐν θηλείᾳ· ἐπ' [f] ἐν λυπεῖσθαι, ἐπ' ἄλλοις πάθος ἔτι τοιοῦτον πάθοι ἄν.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εἴγε με δεῖ, μηδὲν ὀκνήσαντα, εἰπεῖν τἀληθές· ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ οἶμαι, [g] μηδ' ὅσιον [h] εἶναι ἐξετάζειν τὰ ὑπὸ τῆς σοφῆς γιγνόμενα. ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἀλλ' εἰπὲ ὅ, τι ἡ λέγεις. ΛΥΚ. Ὅρα, ὦ ἑταῖρε, ὡς ἔγωγε, ἡ πάνυ ὀκνῶ. ΕΡΜ. Ἀλλὰ μὴ ὄκνει, ὦ γενναῖε, πρόσγε μόνον ἐμὲ λέγων.

ΛΥΚ. Τὰ μὲν τοίνυν ἄλλα, ὦ Ἑρμότιμε, διηγουμένου σου παρειπόμην, ἡ ὑπέθουν ὅτως

διευκρινηθείη, ἐξ

ταῦτα εἶναι. R.

δ' ἐν R.

δ' ἐν R. male Z.

μηδ' ὅσιον R ἡ ἐξετάζειν Z

[d] Διϋμνηθὲν] Constans Edd. lectio & mss. M. [e] Ταῦτα] Τί ταῦτα Heinsius. [f] Ἄλλοις] Εἰ W. [g] Μηδ'] Μὴ Δ' F. [h] Εἶναι] Sic H. P. B2. Fr. & P. Εἰ F. ἡ vero A1. Fl. & W.

item c. 22. ἂν εἰδῇς in εἴδῃς, ac non semel alibi; verum quo frequentius id fit, eo jam minus necessarium arbitror, quia subjunctivus sese tot exemplis tueri potest. F. F. R.

85. Πάθος] Stoici, esse *Aristot.* II. Eth. ἀκολασίας τινὰς & ἀφροσύνας τινὰς ἀφετὰς definiebant. A. V.

87. Ἀπ' εὐφημεῖν χρὴ] *Bona verba.* Sunt verba sodalitii hujus formulae τύχαι ἀγαθαὶ ἴστω λαοῖς, εὐφημεῖν χρὴ. de qua copiose Scal. ad Varr. pag. 94. leg. Schol. Sophoclis ad Oedip. Col. & ad Philoct. dico alibi. F. B.

88. Μηδ' ὅσιον εἶναι] In P. & Edd. multis est, ἐξεῖναι, μηδ' ὅσιον εἶναι. In W. etiam, nisi quod pro εἶναι habet ἦ. Fl. ἦ. Ed. F. ω. Omnes prave. Ego itaque levi hac transpositione locum sanasse mihi videor. Nihil enim jam relictum est, quod negotium faceffiat, faciloque illud εἶναι pro εἰρῆσθαι scriptum fuerit, quod necessarium cum esset, alibi insertum est, & pro εἶναι quidvis ab imperitis positum. M. du S.

ἔτως ἔχειν, σοφούς τε γίγνεσθαι αὐτοὺς, καὶ ἀνδρείους, καὶ δικαίους, καὶ τἆλλα· καὶ πῶς ἐκηλήμιλω πρὸς τὸν λόγον· ὁπότε δὲ καὶ [a] πλούτου ἔφησθα καταφρονεῖν σφᾶς, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν, καὶ μήτε ὀργίζεσθαι, μήτε λυπεῖσθαι, πάνυ ἐνταῦθα (μόνω γάρ ἑσμεν) [b] ἐπέσχον, ἀναμνησθεὶς δὲ πρότερον εἶδον τοιοῦτόν τινα. βούλει φῶ τίνα; ἢ ἱκανὸν καὶ ἄνθρωπον ὀνόμασαι; ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ καὶ τοῦτο εἰπὲ, ὅστις ἦν. ΛΥΚ. Διδάσκαλος αὐτὸς ἦτον ὁ σὸς, ἀνὴρ τἆλλα καὶ ἀξιος, καὶ γέρων ἤδη ἐς τὸ ὕστερον. ΕΡΜ. Τί δὴ δὴ ἐποίει; ΛΥΚ. Τὸν ξένον οἶδα τὸν Ἡρακλεώτην, ὃς ἐκ πολλοῦ συνεφιλοσόφει αὐτῷ, μαθητὴς ὤν, καὶ ξανθὸν, καὶ ἐριῶδη; ΕΡΜ. Οἶδα· ὃν λέγεις· Δίωνα αὐτοῦ τέκνωμα. ΛΥΚ. Ἐκεῖνον αὐτὸν, ἐπεὶ τὸν μισθὸν, οἶμαι, μὴ ἀποδίδοι καιρὸν, ἀπήγαγε [c] πρὸς τὸν ἄρχοντα ἕναγχος, πεισθείς γε αὐτῷ δοιμάτιον δή τι τράχηλον, καὶ ἑδέα, καὶ ὀργίζετο, καὶ εἰ μὴ τῶν συνήθων τινὲς ἐν μέσῳ γενόμενοι,

que rem ita habere, sapientesque fieri illos & fortes, & justos, & reliqua, mulcebarque aliquantum sermone illo tuo. Cum vero etiam divitiarum contemtores esse diceres & gloriae & voluptatum, & nec irasci illos neque dolere, hic omnino (soli enim duo sumus) institi, cum in mentem veniret quae paullo ante videram facientem . . . vis dicam quem? an satis est etiam tacito nomine? HERM. Nequaquam, sed hoc etiam dic, quis fuerit. LYC. Ipse tuus ille doctor, reverentia dignus vir caetera, & ultimae aetatis senex. HERM. Quid is igitur faciebat? LYC. Hospitem nosti illum Heracleensem, qui diu cum ipso philosophatus est, tamquam discipulus? rufum illum? contentiosum? HERM. Novi quem dicas. Dioni nomen est. LYC. Illum ipsum, cum mercedem puto in tempore non solveret, rapuit nuper ad magistratum, obtorto collo, vociferans & irarum plenus, & nisi familiarium quidam, qui commodum adessent, eripuissent ipsius ma-

a Πλούτου] Sic Y. H. Fl. Fr. S. A1. Πλούτων P. sola. b Ἔσχον] Ἔστον W. Sed prius Edd. constanter servant. c Παρὰ] Sic recte Codd. M. P. L. Περὶ vulgo Edd.

97. Ἐκηλούμην πρὸς τὸν λόγον] Sic in Nigrino & saepe alibi. pagina 281. & seq. repetit in Lapith. Y. B.

98. Πλούτου] Quum ad Parisinum exemplar describatur haec Editio, idque hic habeat πλούτων ἔφησθα καταφρονεῖν, hoc ipsum editum fuisset, nisi prius reliquas Edd. consuluissem, ex quibus nihil variationis notaverat M. du S. Evolvi itaque alias editt. sex, easque Πλούτου habere deprehendi, non Πλούτων, & sic supra c. 8. Πλούτου — καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας ipsa etiam habet Parisina. Alioqui non male πλούτων huc quadraret; sed quia utrumque rectum, non ausus sum uni Editioni prae omnibus, auscultare. Nec tamen pluralem πλοῦτοι pro *divitiis* usquam alibi invenio, ne in Ecclesiasticis quidem scriptoribus, ex quibus centena singularis exempla habet *Suicerus* in Thes. Et sic etiam plurali χρημάτων tamen singul. πλούτου addit *Aristot.* Pol. I. c. 6. scribens: πασῶν γὰρ ἴδιαι τῶν πλούτου ἐν χρημάτων, ibid. paullo post: πλοῦτος καὶ χρημάτων κτῆσις. Mox rursus: πάντες πλούσιοι, &c. ubi commode pluralem potuisset adhibere, si is fuisset usitatus. Tum vero plurali recte utaris, si quaeras num duo sint *Pluti*? vel an differat *Plutus* a *Plutone*, qui Rex esset inferorum, alter praeses divitiarum, vel ipsae opes, ut videtur noster distinguere, in *Timon.* c. 21. ubi PLUTUS ait, *se non suis ingredi pedibus, sed a* PLUTONE *mitti*, de quo disputat Illustr. *Spanh.* ad Aristoph. Plut. 727. Sed vel per jocum ibi sic loquitur *Lucianus*, vel verum quod Cl. *Barlaeus* ibi notat; etsi *Plutus* a *Plutone* diversus sit apud poëtas, utrumque tamen divitias largiri creditum. Verum *Barlaei* notas Cl. *Hemsterh.* ibi non addidit, nec nos jam de *Pluto* re nimis nota plura disputabimus. Quisque enim facile intelligit, si πλουτοδότης vocatur *Pluto*, & *Plutus* opes designat, recte dici Plutum a Plutone mitti. Etsi enim *Plutus* modo Deum, modo divitias significet, *Plutonis* adpellatio tamen non ita promiscua est, quin ea Deum fere tantum significet, (& licet semel iterumque confundatur aliquod nomen, inde tamen non sequitur, omnem differentiam sublatam.) Interim pluralem πλούτων hoc loco recte legi posse credo, quia *Lucianus* ait: tu *Hermotime* mihi narrabas modo: *divitiarum contemtores esse philosophos*; cumque ipse *Hermotimus*, ad cujus verba respicitur, supra c. 7. etiam plurali usus sit, & hic commode eodem numero repetentur πλούτων, veluti & in *Necyom.* c. 12. Πλούτους τε ἐν ἀρχαῖς, iterum ibid. πλούτους λέγω, καὶ γύης. Philosophicum enim esse videtur similia plurali num. usurpare, quae alias vix habent pluralem; ut alibi ostendimus. Sed & *Xenoph. Ephes.* L. 2. p. 32. πλούτων καὶ ἐπι-

manibus juvenem, crede mihi, correptum morsu nasum homini abstuliſſet, adeo indignabatur.

10. HERM. Nam malus ille ſemper, & in reddendo quod debet ingratus. Aliis enim quibus foeneratur, nihil umquam tale fecit, ſolvunt quippe uſuras tempori. LYC. Quid vero, & ſi non ſolvant, o beate, ipſi curae eſt, purgato jam a philoſophia, & relictis illis in Oeta monte nihil jam indigenti? HERM. Putas enim ſua ipſum cauſſa laborare de talibus. Verum ſunt ipſi parvi liberi, quorum curam habet, ne inopes vitam agant. LYC. Oportebat, Hermotime, educere & illos ad virtutem, ut pari cum ipſo felicitate fruantur, & contemnant divitias.

11. HERM. Non vacat mihi, Lycine, de his diſputare tecum; jam enim feſtino ad ipſum audiendum, ne forte imprudens plane ſero veniam. LYC. Bono es animo, bone vir, hodie enim induciae

ἀφείλατο τ νεανίσκον ἐκ τ χειρῶν αὐτῦ, ὦ ἄφειλατο R.
ἴαθι, προσφὺς ἂν, ἀπέτραγεν αὐτῦ τ ῥῖνα
ὁ γέρων, ἔτως ἠγανάκλει.

EPM. Πομπὸς γ ἀεὶ ἐκεῖνος, ἢ ἀγνώμων, ὦ Λυκῖνε, περὶ τὰς ἀποδόσεις. ἐπεὶ ἐκεῖνος ἀεὶ R
τές γε ἄλλες, οἷς δανείζει, πολλὲς ὅλας, πρὸς R
εἶδεν τοιῦτό πω [d] διατέθεικεν. ἀποδιδόασι πω R. Z.
γ αὐτῷ κ καιρὸν τὸς τόκος. ΛΥΚ. Τὶ δαὶ lege ut W
δ', [e] ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν, ὦ μακάριε; μέλει
τι αὐτῷ, καθαρθέντι ἤδη ὑπὸ φιλοσοφίας, ἢ
μηκέτι τ ὀ τῇ Οἴτῃ καλαλελειμμένων δεομέ-
νῳ; EPM. Οἴει γ ὅτι ἑαυτῦ χάριν ἐκεῖνος
περὶ τὰ τοιαῦτα ἐσπούδακεν; ἀλλ' ἔστιν αὐ-
τῷ παιδία πονηρὰ, ὧν κήδε), μὴ ὀ ἀπορίᾳ
καλαξιώσωσι. ΛΥΚ. Δέον, ὦ Ἑρμότιμε, ἀπα-
γαγεῖν κἀκεῖνα ὅπῃ τ ἀρετὴν, ὡς συνευδαι-
μονῶσιν [f] αὐτῷ; πλέτῳ [g] καταφρονοῦντα.

EPM. Οὐ σχολή μοι, ὦ Λυκῖνε, περὶ
τύτων διαλέγεσθαί σοι. σπεύδω γ ἤδη ἀ-
κροάσασθαι αὐτῦ, μὴ ἢ λάθω τελέως ἀπο-
λειφθείς. ΛΥΚ. Θάῤῥει, ὦ γαθέ. τὸ τήμε-
ρον

καταφρονοῦντες
ἀκροάσεσθαι

[d] Διατέθεικεν] Sic Fl. H. P. & M. Διατέθηκεν] J. [e] Δὲ] Δαὶ W. prius vero Edd. [f] Αὐτῷ] Αὐτῶ W. male. [g] Καταφρονοῦντα] Καταφρονοῦντες W.

ἐπιμελείας. J. F. R.

7. Ἐς τὸ ὕστερον] *Valde.* J. Br.

11. Δίων] Fuit & illius nominis inſignis Sophiſta; ſed is diu ante hunc vixit. Confer haec potius cum Aeſch. ubi de profligatiſſimo illius nominis homine etiam mentio fit. hunc ego ſuſpicor Sophiſtam etiam fuiſſe. M. du S.

13. Ἀποδίδου] Qui neſcit hoc verbum proprium eſſe mercedi ſolvendae, & ſaepiſſime cum ſubſtant. μισθὸς jungi, adeat Rever. *Jac. Elſner.* ad Evang. Matth. XX. 8. ubi ἀπόδος αὐτοῖς τ μισθὸν ex *Achill. Tat. Ariſtoph. Aelian.* & hoc Lucianeo teſtimonio probatur. J. F. R.

Ibid. Παρὰ] In impreſſis legitur περὶ, haud dubie corrupte. M. P. & L. recte παρά. M. du S.

20. EPM. Πομπὸς] Omiſſum *Non mirum*, aut ſimile quid, qua ratione & Romanos uti ſuo *Nam* vel *Enim*, oſtendimus ad *Quinctil.* 2, 11, 7. Transferamus hoc etiam ad illud, quod mox ſequitur, οἶει γ ὅτι ἑαυτῦ χάριν κ. τ. λ. Hoc enim vult, *Non mirum te ita interrogare*, vel *Sentio cur ita interroges* &c. Nempe cum frequens admodum ſit id genus ellipſis, malim eam hic quoque adhibere, quam varias adeo particulae γὰρ ſignificationes tribuere. Hoc ſemel obſervatum ad plures interpretationis noſtrae locos pertinere videbit, qui volet attendere. J. M. G.

23. Ἀποδίδωσι γ αὐτῷ κατὰ καιρὸν τὸς τόκους. Αυτὶ δὲ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν] An non videtur mutanda perſona, & Luciani nomen praeponendum his omnibus? Certe efficacior erit luſus; quaſi, quum Hermotimus excuſaret eum, quod nihil adverſus alios ſaevum ſtatueret, reſpondeat Lucianus ridens, id videlicet mirum non eſſe, quia illi obeant in foenore ſolvendo conſtitutum tempus: tum pergit in eadem perſona. Quid autem? an ſic futurus eſſet, ſi non darent? J. G.

24. Κατὰ καιρὸν] Κατὰ καιρὸν fieri quid Graece dicitur, quod fit ſtatuto, opportuno tempore, quo nec ſerius nec citius fieri debebat. *Laërt.* Platone: Παρέδωκε δὲ αὐτὸν Πέλλιδι Λακεδαιμονίῳ, κατὰ καιρὸν ἀφ' ὧν προσεῖναι ἐφιεμένῳ. *Tradidit ipſum* (Platonem) *Pellidi Lacedaemonio, qui opportune legatus ad ſe venerat.* Etiam εἰς καιρὸν dicunt: Alexis, εἰς καιρὸν ἥκεις. *Ariſtoph.* in Pluto pro eo εὐκαίρως dixit, quod Scholiaſtes interpretatur κατὰ καιρόν. Haec *L. Bos* in Epiſt. ad Rom. c. 5. 6. (p. 105.) Ubi & Κατὰ καιρὸν ὑπὲρ ἀσεβῶν ἀπέθανε, quem adeundum eſſe, in marg. *Graev.* Edit. notaverat. T. H.

27. Ἐν τῇ Οἴτῃ] Vid. ſupra cap. 7. med. J. F. R.

γὸν γὰ ἐχεχειρία ἐπήγγελϑ· ὥστε ἐγὼ ἀφίημί σοι ὅσον ἔτι λοιπὸν ἐς ὁδόν. ΕΡΜ. Πῶς λέγεις; ΛΥΚ. Ὅτι ὁ τοῦ παρόντος οὐκ ἂν ἴδοις αὐτόν, εἴγε χρὴ πιστεύειν τοῖς προγράμμασι· πινάκιον γάρ τι ἐκρέμαλο ὑπὲρ τῶν πυλῶν μεγάλοις γράμμασι λόγον, τήμερον οὐ συμφιλοσοφεῖν. ἐλέγελο δὲ παρ' Εὐκράτει, τῷ πάνυ, δειπνήσας χθὲς, γενέθλια θυγατρὸς ἑστιῶντι, πολλά τε συμφιλοσοφῆσαι ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ πρὸς Εὐθύδημον τὸν περιπάτητικόν τι, καὶ ἀμφισβητῆσαι αὐτῷ, περὶ ὧν ἐκεῖνοι εἰώθασιν ἀντιλέγειν τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς. ὑπό τε [a] οὖν τῆς κραυγῆς πονήρως τὴν κεφαλὴν ἀλγεῖν, καὶ ἱδρῶσαι μάλα πολλά, ἐς μέσας νύκλας, ἀπαλείψασθαι, ὡς φασι, τὴν συνουσίαν. ἅμα δὲ καὶ [b] ἐπιπέπωκεν, οἶμαι, πλέον ἢ χρεών, καὶ παρόντων ἐκ εἰκὸς φιλοσοφίας προπεπόντων, καὶ ἐδεδειπνήκει πλέον, ἢ χρὴ γέροντα· ὥστε ἀναρρῦψαι, ἡμεσέ τε ὡς ἔφασκον πολλὰ, καὶ μόνον [c] ἀριθμῷ παραλαβὼν τὰ κρέα, ὁπόσα τοῦ παιδὸς κατόπιν ἐστὶ [d] παρεδέδωκει, καὶ σημηνάμενος ἐπιμελῶς, τὸ ἀπ' ἐκείνου καθεύδει, μηδένα

denuntiatae sunt, itaque ego tibi quod reliquum est viae remitto. HERM. Quid ais? LYC. Tibi illius jam copiam non futuram, si quidem fides habenda programmati. Tabella enim suspensa super vestibulum, magnis literis scripta significabat, hodie illum non disputare. Dicebatur autem apud Eucratem, nobilem illum, filiae suae natalem qui celebraret convivio, heri coenatus, tum disputasse multa in convivio, tum Euthydemo Peripatetico iratior concertasse cum illo de iis, in quibus ipsi solent contradicere Stoicis; a clamore vero caput illi dolere, & sudasse multum, protracta in mediam noctem, ut aiunt, disputatione. Simul vero biberat, puto, plus quam satis fuit, cum, ut fieri solet, convivae illum largioribus invitatiunculis ad bibendum provocarent; porro plus, quam pro sene, cibi sumserat. Igitur domum reversus & vomuit, ut aiunt, copiose, & cum primum adnumerari sibi jussisset carnis frusta, quae puero a tergo stanti tradiderat, & curate ea obsignasset, ab eo inde tempore dormit, imperato ne quis intro admit-

a Οὖν] Sic P. & L. Αὖ Edd. b Ἐπιπέπωκει] Sic Edd. Πεπώκει W. & Ex. Fl. Πέπωκε P. L. c Ἀριθμῷ] Ἀριθμὸν Fl. male. Ἀριθμῷ reliquae, item M. & P. d Παραδέδωκει] Παρεδώκει B2. Alterum tuentur Edd. reliqq. & M.

38. Ἐπιχειρεῖν] Ὅτι δεῖ τὰς χεῖρας ἀπέχειν τῶν ἔργων. Copiose hac de re Schol. *Aristoph.* ad pac. *Hesych.* *J. B.*

Ibid. Ὥστε ἐγὼ ἀφίημι] Verba ista, ὥστε ἐγὼ ἀφίημί σοι ὅσον ἔτι λοιπὸν ἐς ὁδόν, misere conversa erant ab Obsopoeo, reddiderat enim: *itaque quod reliquum est itineris tecum una conficiam*; sed correxit *Barnesius* vertens: *quare ego tibi quod unà reliquum est, remitto.* *J. F. R.*

43. Μεγάλοις γράμμασι] *Theod. Marcil.* ad Pers. dico ad *Heliod.* *J. B.*

Ibid. Οὐ συμφιλοσοφεῖν] Infinitivus quidem loco imperativi frequentissime usurpatur, vid. fratris *G. O. Reitzii* Belg. Graeciss. p. 386. Verum hic non adeo imperandi vim habet ille infinitivus, sed publicandi; alioqui potius τὸν praemisisset, quam σ. Variis autem verba post ejusmodi infinitivos posse supplerii, modo δῆλος, modo δῆ, modo σημεῖον, vid. ibid. Ego hic ὅτι supplendum arbitror, ut sit: *hodie non est philosophari*, i. e. *non possum.* tumque punctum minus pono post λόγον. Si vero infinitiv. pendet a λόγον, ut verti-vult, comma sufficiet. *J. F. R.*

44. Εὐκράτει] Male antea εὐκράτει. *J. B.*

Ibid. Εὐκράτει] De quo etiam multa in Φιλοψ. Forsan etiam de eodem in *Gallo*. Sed is mihi alius *Encrates* videtur. Si tamen idem statuendus sit, inde colligere licebit nomen Stoici illius, quem audiebat Hermotimus: *Theosmopolis* enim illic memoratur deputatus senex, Micyllo odiose virtutem & dialecticas subtilitates objanuens, de quo diserte in *Merc.* c. 33. & 34. Alius Encrates memoratur Dial. *Plut.* & *Merc.* seu v. & V. *M. des S.*

50. Οὖν] P. & L. pro αὖ quod in reliquis est. *M. des S.*

55. Φιλοσοφίας] Conf. supra de *Merced. Cond.* c. 16. *M. des S.*

57. Ἀριθμῷ παραλαβὼν τὰ κρέα] Hic adhuc mos usurpatur a Theologis Parisiensibus in solennibus initiandorum conviviis. *Longolius* in Excerpt. Apud *Theophr.* de Eth. Char. Περὶ ἀναισχυντίας. Προσπαλαίσαντος δὲ τοῦ ἐκείνου, δῶρα λαβὼν ἀπῆλθεν. *Mibon.* init. IV. Vid. *Casaub.* ad Theophr. p. 219. *M. des S.*

70. Οὐδ' ἀναμενεῖ] Ut in Tim. & passim alibi. *J. B.*

75. Συσ-

mittatur. Haec autem e Mida audivi ejus servo qui narraret quibusdam ipsius discipulorum, qui & ipsi, multi sane, revertebantur.

12. HERM. Uter vero, Lycine, discessit superior, doctorne meus an Euthydemus? numquid tale etiam narravit Midas? LYC. Primo quidem aequo fere Marte pugnatum esse, caeterum finis victoriae penes vos fuit, multumque fuit senex superior. Euthydemum enim nec incruentum discessisse ajunt, sed vulnus habentem in capite maximum. Cum enim insolens esset, & convellere nostrum studiose vellet, & persuaderi sibi nollet, nec facilem refutanti se praeberet, optimus ille tuus magister, quem forte habebat scyphum, Nestoreum quemdam, impingit in illum prope accubantem, & ita superavit. HERM. Bonum factum! neque enim aliter oportebat adversus eos qui cedere melioribus recusant. LYC. Illa quidem, Hermotime, valde rationabilia. Quibus enim intemperiis agitatus Euthydemus virum senem incendit, irritari nescium, & ira superiorem, scyphum adeo gravem manu tenentem?

εἰσδέχεσθαι τοὺς διηγουμένους. ταῦτα δὲ Μίδου ἤκουσα τοῦ οἰκέτου αὐτῷ διηγουμένου τισὶ τῶν μαθητῶν, οἳ καὶ αὐτοὶ ἀνέκρεφον μάλα πολλοί.

EPM. Ἐκράτησε δὲ πότερος, ὦ Λυκῖνε, ὁ διδάσκαλος, ἢ ὁ Εὐθύδημος; εἴ τι καὶ τοιοῦτον ἔλεγεν ὁ Μίδας; ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα φασὶν, ὦ Ἑρμότιμε, ἀγχώμαλα σφίσι γενέσθαι. τὸ δ' οὖν τέλος τῆς νίκης, καθ' ὑμᾶς ἐγένετο, καὶ πολὺ ὁ πρεσβύτης ὑπερέσχε. τὸν γοῦν Εὐθύδημον, οὐδ' ἀναιμωτί φασιν ἀπελθεῖν, ἀλλὰ τραῦμα πεμμέγεθες ἔχοντα ἐν τῇ κεφαλῇ. ἐπεὶ γὰρ ἀλαζὼν ἦν, καὶ ἐλεγχτικὸς, καὶ πείθεσθαι οὐκ ἤθελεν, οὐδὲ παρεῖχε ῥᾴδιον αὐτὸν ἐλέγχειν, ὁ διδάσκαλός σου ὁ βέλτιστος, ὅτι εἶχε σκύφον Νεστόρειόν τινα καλαφέρει αὐτοῦ πλησίον κατακειμένῳ, καὶ ἔτυπε κράτησεν. EPM. Εὖγε. οὐ γὰρ ἄλλως ἐχρῆν πρὸς τοὺς μὴ ἐθέλοντας εἴκειν τοῖς κρείττοσι. ΛΥΚ. Ταυτὶ μὲν, ὦ Ἑρμότιμε, πάνυ εὔλογα. ἡ τί γὰρ παθὼν Εὐθύδημος, ἄνδρα γέροντα παρώξυνεν, ἀόργητον, καὶ θυμοῦ κρείττονα, σκύφον ἔτυ βαρὺν ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντα.

πρεσβύτερος mal

Ἀλ-

e Ἀναιμωτὶ] Ἀναιμωτεὶ W.

67. Ἀγχώμαλα] Ἴσα, ἐγγὺς τοῦ ὁμαλοῦ. V.

75. Σκ. Νεστόρειόν τινα] *Capacissimum.* Iliad. Λ. *J. Br.* Σκύφον Νεστόρειον] Talis rixa in Lapith, & apud *Heliod.* lib. 5. de Scypho Nestoreo Interp. *Martialis* ex Iliad. 11. *J. B.*

Σκύφον Νεστόρ.] V. *Hom.* Il. Λ. 631. *M. du S.*

76. Νεστόρειον] Δίπας ἀμφικύπελλον, de quo *Homerus* & *Aristoteles* de apibus. *Martialis* VIII. 6. apud nos.

Hic duo longaevo censentur Nestore fundi
Pollice de Pylio trita columna nitet.

(vulgo pro *columna*, *columba* legitur ap. Martial.) *Longol.* Poculum Nestoris describit *Homerus* Iliad. Λ. 635. Respicit autem noster hos praecipue duos versus:

Ἀμφὶ δὲ μυρίαι ἀμφιπολῆες ἔασιν
Πλῶτ' ἰδυῖαι. Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμφιγυήεις ἄειρεν.

M. du S.

82. Ἀόργητον, καὶ θυμοῦ κρείττονα] Satis vulgaria erant, quae supra §. 10. ad v. καιρὸν ex *L. Bos* attulimus. Melius merentur addi quae idem ad haec Luciani verba commentatur, in Epist. ad Rom. p. 97. f. ad c. 2. 8. ubi ait: Differt proprie θυμὸς ab ὀργή. Θυμὸς *est fervor sanguinis qui circa cor movetur: ira nascens.* Schol. *Aristoph.* ad Ran. p. 252. Θυμός ἐστι ζέσις τοῦ περὶ καρδίαν αἵματος, ὅτ' ἐρίζῃ ἀντιλυπήσεως κινουμένου, ἡ ὀργὴ ἐπερχομένη. Sic fere etiam *Laërtius* in Zenone. unde Aegyptii θυμὸν hieroglyphice intinuabant per focum ardentem corde desuper impendente. Non male *Eustath.* ad Iliad. Α. θυμὸν deducit ἀπὸ τοῦ θύειν, i. e. ἁμῶς, *subito commoveri*, vel *furere*. Cic. θυμὸν vertit *excandescentiam*. Tusc. IV. *Excandescentia*, inquit, *est ira nascens.* Ὀργὴ vero *est libido ulciscendi & puniendi eum qui laesisse videtur injuria.* Ὀργή ἐστιν ἐπιθυμία τιμωρίας τοῦ ἀδικῆσαι δοκοῦντος, ut idem *Schol.* & *Laërt.* locis dictis. Unde *Eustathius* ὀργὴν ἀπὸ τοῦ ὀρίγνυν, i. e. *concupiscere*, dictam putat, quia nihil aliud est ira, quam appetitus vindictae.

Quan-

Ἀλλὰ, σχολὴν γὰρ ἄγομεν, τί σὺ διηγῆ μοι ἑταίρῳ ὄντι, ὁκόντρόπον ὡρμήθης τὸ πρῶτον φιλοσοφεῖν, ὡς καὶ αὐτὸς εἰ δυνατόν, ἔτι συνοδοιπορήσῃ ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τοῦ δὲ ἀρξάμενος; εἰ γὰρ ἀποκλείσετέ με δηλαδὴ φίλοι ὄντες. ΕΡΜ. Εἰ γὰρ ἐθελήσειας, ὦ Λυκῖνε, ὄψει σὺ βραχεῖ ὅσον διοίσεις τῶν ἄλλων, παῖδας εὖ ἴσθι οἰήσῃ ἅπαντας ὡς πρὸς σὲ, τοσοῦτον ὑπερφρονήσεις αὐτός. ΛΥΚ. Ἱκανὸν, εἰ μὴ εἴκοσιν ἔτη γενοίμην τοιοῦτος, οἷος σὺ νῦν. ΕΡΜ. Ἀμέλει καὶ αὐτὸς τοιοῦτος εἶ σὲ γεγονὼς, ἠρξάμην φιλοσοφεῖν τετταρακοντούτης σχεδὸν, ὁπόσα, οἶμαι, σὺ νῦν γέγονας. ΛΥΚ. Τοσαῦτα γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε. ὥστε τὴν αὐτὴν ἄγε, λαβὼν, κἀμὲ, δίκαιον γὰρ· καὶ πρῶτόν γέ μοι τοῦτο εἰπὲ, δίδοτε ἀντιλέγειν τοῖς μανθάνουσιν, ἤν τι μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι δοκῇ αὐτοῖς; ἢ οὐκ ἐφίετε τοῦτο τοῖς νεωτέροις; ΕΡΜ. Οὐ πάνυ. σὺ δὲ, ἤν τι βούλῃ, ἐρώτα μέλλοντα, καὶ ἀντίλεγε· ῥᾷον γὰρ οὕτω μάθῃς. ΛΥΚ. Εὖγε, νὴ τὸν Ἑρμῆν, ὦ Ἑρμότιμε, αὐτὸν, ὃν ἐπώνυμος ὢν τυγχάνεις.

13. Verum enim vero, quando otiosi sumus, quid non narras mihi tuo sodali, quomodo primum animum ad philosophiam appuleris? ut ipse quoque, si fieri possit, iter illud vestrum ingrediar, initio ab hac inde hora facto. Neque enim excludetis me videlicet, amicum amici. HERM. Modo velles, Lycine! paullo post videres quantum superes alios, pueros, mihi crede, judicabis, ad te *si comparentur*, omnes: tantum illos superabis sapientia. LYC. Satis mihi fuerit, si post viginti annos talis fiam, qualem te nunc video. HERM. Noli esse solicitus, ego quoque ea, qua nunc tu es, aetate philosophari coepi, quadraginta circiter annorum, quot tu jam, puto, natus es. LYC. Nempe totidem, Hermotime. Itaque eadem via susceptum me quoque ducito; aequum enim est. Sed primum quidem hoc mihi dic, Permittitis ne contradicere discentibus, si quid minus recte dictum illis videatur? an non conceditis hoc junioribus? HERM. Non usquequaque. At tu si quid volueris, inter *dicendum* interrogato, & contradicito, sic enim disces facilius. LYC. Bene ita me Mercurius amet (Gr. *Hermes*) cujus tu nomine appellaris.

14. At

a Ἔτι συνοδ] Ita dedi ex G. P. W. L, & marg. A1. Edd. enim male ἐπισυνοδευτορεύω. b Γὰρ] Γοῦν Merc. c Μάθῃς] Nihil hic variare Fl. Neque in seqq. capitibus quidquam variationis esse, *Solanus* quinquies repetit, ad verba δίδοτε, ἐφίετε &c. quae subjicere nihil attinet.

Quando igitur haec duo vocabula ὀργὴ & θυμὸς junguntur in oratione, reddenda sunt, *ira & excandescentia:* non *iracundia* & *animus*, quemadmodum est apud interpretem *Luciani* in Hermot. h. l. quod is reddit: *Virum senem exasperabat, alienum ab iracundia, animoque potiorem* (Paris. animoque longe praestantiorem.) Rectius posuisset — *senem ab omni ira atque excandescentia plane alienum.* i. e. senem, qui non tantum irae, verum etiam ipsi excandescentiae, irae nascenti resistere potest, ab ea se vinci non sinit. Alia phrasi diceretur: Οὐ μὴν ὀργὴ μηδὲ θυμὸς κακλίσαι. Sic fere *Lucian.* in Revivisc. c. 8. pr. — ὡς ὀργὴ Πλάτωνος ἢ Χρυσίππου — κακλίσαι ἂν. i. e. *Iram posse tangere Platonem vel Chrysip.* vel, *numquam putaveram, philosophum iratum posse fieri.* q. d. Credidi semper philosophos hoc affectu esse liberos. Non intellexit vim phraseos interpres, vertens: *Ego vero me numquam in Platonis, vel Chrysippi — iram incidere posse existimassem.* Similiter *Lucian.* Bacch. c. 2. ἄνδρωπον ὀργίλον καὶ θυμικὸν legimus. Haec ille. Κρείττων certe frequentissime signif. eum qui vincit, superior est, veluti ἥττων qui vincitur, & quidem vel primitiva haec est significatio, cum a κράτος *robur* derivetur, & sic κρατεῖν *vincere*, *in potestate habere*. Sic inquam noster supra, *de Merc. Cond.* §. 19. f. κρείττονες χρημάτων eruditos vocat, *pecunia superiores*. Nec non *Thucyd.* L. 2. 60. p. 135. χρημάτων κρείσσων. *pecunia invictus*. Ita fere κρείττων λόγου, de quo supra egimus. Et sic noster paullo supra pr. c. 12. ἐκράτησε δὲ πότερος; *Uter vero discessit superior?* *J. F. R.*

84. Τί σὺ διηγῆ μοι ἑταίρῳ ὄντι, ὁκόντρόπον ὡρμήθης τὸ πρῶτον φιλοσοφεῖν, ὡς καὶ αὐτὸς εἰ δυνατόν, ἐπισυνοδευτορεύοιμι ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τοῦ δὲ ἀρξάμενος] Monstrosum verbum ἐπισυνοδευτορεύω potuerunt ne tam diu tolerare edi-

14. At illud mihi dic, una ne via est ad philosophiam ducens, vestra illa Stoicorum, an verum ego audivi, & alios multos esse (*qui diversas vias sequantur?*) HERM. Sane quam multi, Peripatetici, & Epicurei, & qui Platonis sibi nomen inscribunt, & rursus alii quidam Diogenis, & Antisthenis aemuli, & qui a Pythagora sunt, & adhuc plures. LYC. Vera dicis: multi enim sunt. Utrum vero eadem isti, Hermotime, dicunt, an diversa? HERM. Omnino diversa. LYC. Sed verum quidem puto, omnino unum illorum esse, at non omnia, si quidem sunt diversa. HERM. Recte sane.

15. LYC. Age ergo, amice, responde mihi, cui tandem *argumento* fidem tu primum habens, cum philosophatum ires, ac multae tibi januae paterent, caeteris relictis, Stoicorum illam ingressus sis, ac per eam decreveris ad virtutem intrare, velut sola ea vera sit, & rectam viam ostendat, reliquis ad caeca & exitum non habentia loca ducentibus; quo, inquam argumento ista tum colligebas? Nec velis mihi illum qui nunc es te ipsum cogitare, vel semisapientem, vel sapientem plane, qui meliora judicare prae nobis, qui de

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, μία τις ὁδός ἐστιν ἡ ἐπὶ φιλοσοφίαν ἄγουσα, ἡ τῶν Στωϊκῶν ὑμῶν; ἢ ἀληθῆ ἐγὼ ἤκουον, ὡς ἡ ἄλλοι πολλοί τινες εἰσι; EPM. Μάλα πολλοὶ Περιπατητικοὶ, ἡ Ἐπικούρειοι, ἡ οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι. ἡ αὖ Διογένους ἄλλοι τινὲς, ἡ Ἀντισθένους ζηλωταὶ, ἡ οἱ ἀπὸ τοῦ Πυθαγόρου, ἡ ἔτι πλείους. ΛΥΚ. Ἀληθῆ ταῦτα, πολλοὶ γάρ εἰσι. πότερον δὴ, ὦ Ἑρμότιμε, τὰ αὐτὰ ὅτοι λέγουσιν, ἢ διάφορα; EPM. Καὶ πάνυ διάφορα. ΛΥΚ. Τὸ δέ γε ἀληθὲς, οἶμαι, πάντως που ἓν ἦν αὐτῶν, ἀλλ' ἡ πάντα διάφορά γε ὄντα. EPM. Πάνυ μὲν οὖν.

ΛΥΚ. Ἴθι δὴ, ὦ Φιλότης, ἀποκριναί μοι τῷ, τίνι τεκμηρίῳ πιστεύσας τὸ πρῶτον σὺ, ὁπότε ἤεις φιλοσοφήσων, πολλῶν σοι θυρῶν ἀνεπεπταμένων, παρεὶς σὺ τὰς ἄλλας, εἰς τὴν Στωϊκῶν ἦλθες, ἡ δι' ἐκείνης ἠξίους ὅτι τὴν ἀρετὴν εἰσιέναι, ὡς δὴ μόνης ἀληθῶς οὔσης, ἡ τὴν εὐθεῖαν ὁδοδεικνυούσης, τὰς δ' ἄλλας εἰς τυφλὰ ἡ ἀνέξοδα φερουσῶν; τίνι ταῦτ' ἐτεκμήρω τότε; ἡ μή μοι τὸν νοῦν δὲ τοῦτον σεαυτὸν ἐννόει, τὸν εἴτε ἡμίσοφον, εἴτε σοφὸν ἤδη τὰ βέλτιω κρίνειν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ἡμᾶς δυνά-

a Δὶ] Δὴ *H.*

editores? In posterum ex Mss. scribe & distingue: ὡς ἡ αὐτὸς, εἰ δυνατὸν ἔτι, σωφρονιστέον ὑμῶν τοιαυτησὶ ἀρξάμενος, ut & *ipse, si etiam nunc fieri possit, vobiscum iter capiam, inde initium faciens*, unde scilicet vos cœpistis. *J.G.G.*

87. Ἔτι σωφρονιστέον] Insolita quidem vulgata ἐπισωφρονιστέον, & eo forsan nomine damnanda. Quia tamen apta videbatur significare, *longo quamvis intervallo sequi*, & sic, *quasi una iter facere*. retinere volebam. Nunc autem auctoritati Codd. Mss. G. W. P. & L. cedo, in quibus omnibus legitur ἔτι σωφρ. *M. du S.*

89. Εἰ γὰρ ἐβουλήθης, ὦ Λυκῖνε] Opsopæus: *si modo hac res tibi cordi esset.* Benedictus, *si modo velis Luciane.* Imo *utinam velles, Luciane!* Nam & paulo ante. Εἰ γὰρ γένοιτο ἡ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκῖνε. *J.G.*

91. Παῖδας] *Rudes atque imperitos.* *J. Br.*

Ibid. Ὡς πρὸς σέ] *Si tecum conferantur.* *J. Br.*

92. Αὐτοὺς] Nihil hic variare Edd. notaverat *Solanus.* Forsan quia αὐτοὺς vel αὐτοῖς invenire maluerit. Sed non opus est; nam vel efficacior hic nominativus, ut significetur: *tantum prae illis sapies ipse.* i. e. ipse tibi videbere. *J.F.R.*

96. Τεττρακοντούτης] Si istud de aetate Luciani dictum, cum iis quae initio hujus libelli de tempore dicta sunt, quo Hermotimum itare ad Philosophos viderat, conferatur, constabit jam qua aetate Lucianus in Graeciam primum venerit, anno nempe aetatis circiter vigesimo. At vero parum illud juvabit, nisi in hoc etiam opusculo criterium aliquod temporis quo scriptum est, inveniatur; quale nondum perspicere valeo. *M du S.*

97. Τοιαῦτα δὴ] Τοιαῦτα γοῦν ὁ Ἑρμ. *Th. M.*

5. Οὕτω μάλης] *Mâles Gujetus* vult legi, bene quidem; sed nihil ego in vulgata muto; vide quae paucis dixi supra ad c. 8. hujus Dial. v. δουλείαν. *J.F.R.*

22. Τῷ πρὸ τοσούτου πιστεύσας] *Cuinam habita fide.* *J. Br.*

Ibid. Τὸ πρῶτον σὺ] Mihi non fit probabile castigatum & diligentem, si quis alius scriptorem bis posuisse τὸ πρῶτον σὺ ac statim παρεὶς σὺ τὰς ἄλλας, itaque alterutrum σὺ librariorum liberalitati deberi arbitror, posterius praesertim, quod proinde omittendum. *J.M.G.*

27. Τῶν δ' ἄλλων] Intellige ἰδῶν. *J. Br.*

31. Ὑπὲρ τοὺς πολλούς] *Supra vulgus.* *J. Br.*

μάθωμεν ἀλλ' ὅτου ἀπέρχει, ὁποῖος τότε ἦσθα ἰδιώτης, ἢ κἀγὼ νῦν ἐμέ. ΕΡΜ. Οὐ συνίημι ὅ, τι σοι τοῦτο βούλεται, ὦ Λυκῖνε. ΛΥΚ. Καὶ μὴν ὑπὲρ ἀγαθοῦ ἠρόμην. πολλῶν γὰρ ὄντων φιλοσόφων, οἷον, Πλάτωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Ἀντισθένους, καὶ τῶν ἀφ' ὑμετέρων προγόνων, τοῦ Χρυσίππου, καὶ Ζήνωνος, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι εἰσί, τῷ σὺ ἀποπειρώμενος, τοὺς μὲν ἄλλους εἶας, ἐξ ἁπάντων δὲ προελόμενος, ἃ ἐν προέρησαι, ἀρκοῖς κἀ ταῦτα φιλοσοφεῖν; ἆρα καὶ σὲ ὥσπερ ἡ Χαιρεφῶντα ὁ Πύθιος ἐξέπεμψεν ὅτι τὰ Στωϊκῶν, δείσας ἐξ ἁπάντων τὸν προσκυνητόν; εἴθος γὰρ αὐτῷ ἄλλον ἐπ' ἄλλο εἶδος φιλοσοφίας προτρέπειν, ἢ ἁρμόττουσαν εἶναι ἑκάστῳ εἰδότι. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐδὲν τοιοῦτον, ὦ Λυκῖνε. οὐδὲ ἠρόμην πέρυσι τὸν Δία. ΛΥΚ. Πότερον οὐκ ἄξιον θείας συμβουλίας ἡγήσω αὐτό, ἢ ἱκανὸς ὢν αὐτὸς εἶναι ἐλέσθαι τὸ βέλτιον κἀκ σαυτοῦ, ἄνευ τοῦ θεοῦ; ΕΡΜ. ἐμοὶ γάρ.

ΛΥΚ. Οἰκεῖόν γε ἡμᾶς ἀν διδάσκειν τοῦτο πρῶτον, ὅπως ἀφ' ἧς ἂν ἀρχώμεθα εὐθὺς οὐκ ἀγνοήσομεν, τίς ἡ ἀρίστη φιλοσοφία ἐστί, καὶ ἡ ἀληθεύουσα, καὶ ἣν ἄν τις ἕλοιτο, παρεὶς τὰς ἄλλας; ΕΡΜ. Ἐγώ σοι φράσω. ἑώρων τοὺς πλείστους ἐπ' αὐτὴν ὁρμῶντας, ὥστε εἰκάζον ἀρίστην εἶναι αὐτήν. ΛΥΚ. Πόσῳ τινὶ πλείους

vulgo sumus, possis: verum pro eo respondē, qualis tum eras, idiota, & mei, ut nunc sum, similis. HERM. Non intelligo, quid hoc tibi sermone velis, Lycine. LYC. Atqui nihil valde tortuosum interrogavi. Cum enim philosophi sint multi, ut Plato, ut Aristoteles, ut Antisthenes, & de vestris progenitoribus Chrysippus, Zeno, reliqui quotquot sunt, quo, inquam, argumento reliquos adspernatus, ex omnibus elegisti quae elegisti, & secundum haec philosophandum censes? Numquid te etiam, ut Chaerephontem Pythius ad Stoicorum rationem ablegavit, optimos omnium illos praedicens? Mos enim illi salium ad aliud philosophiae genus hortari, qui noverit, opinor, quod cuique maxime conveniat. HERM. At nihil tale, Lycine, nec interrogavi de hisce Deum. LYC. Utrum ideo, quod parum dignum negotium deliberatione divina judicares, an quod sufficere te putabas, qui per te ipsum quod optimum esset, etiam sine Deo eligeres. HERM. Nimirum sic putabam.

16. LYC. Igitur nos etiam hoc primum docueris, quomodo ab initio statim dignosci possit, quae sit optima philosophia, & verax, quam quis relictis caeteris eligat. HERM. Ego tibi dicam. Videbam plerosque ad illam ferri, hanc itaque optimam esse colligebam. LYC. Quanto plu-

προϊόντων R.

προσκυνητὸν Z.

διδάσκοιμεν R Z.

a Ἡμέτερον] Ἡμέτερον male *Vorst.* ὁ Προσκυνῶν] Sic Edd. omnes & M. Προσκυνῶν legendum, conjiciunt, vid. nott. c Τῷ] Τῶν male *Bz.* Τῷ ceterae & *M.*

43. Τὸν Χαιρεφῶντα] *Ὅτι Σωϊκὸς ὁ Σωκράτης. ἐπ' αὐτῷ γὰρ ὁ Πύθιος Χαιρεφῶντα προτρέψαλο εἰπὼν ἐνδεᾶ † ἢ πάντων Σοφώτατον. V.

*Ὅτι Br.] Ridiculum caput, qui ex his Luciani verbis Socratem Stoicum fuisse judicet.

† Δι] Omittam hanc in Edit. Gr. particulam inserendam *M. du S.*

33. Καὶ νυνὶ τοῦ νῦν ἐμέ] *Et is atque nunc sum.* *J. Br.*

38. Ὑμετέρων προγόνων] Τῶν Σωϊκῶν δηλονότι. *J. Br.* Ὑμετέρων] *Nostri majores* tamen Obsopaei versio in Ed. *Paris.* habebat, etsi ἡμετέρων in Graeco contextu exhibebat. In *Benedict.* autem, *vestrorum majorum.* *J. F. R.*

42. Ὅστις τοῦ προέρησαι] *Qua delegisti.* *J. Br.*

42. Ὅστις τοῦ Χαιρεφῶντα] Consule Platonem in Socratis Apolog. *J. Br.*

44. Προσκυνῶν] Sic lego, non ut in omnibus, & in ipso M. προσκυνῶ. Qui Graece sciunt, probabunt, sat scio, emendationem nostram. *M. du S.*

46. Τὸν ἀμμότ[illegible]ουσαν] Ὀδὸν. *J. Br.*

74. Μόνος βασιλ.]

plures *videbas* Epicureis aut Platonicis aut Peripateticis? Numerabas enim illos videlicet, ut in suffragiis. HERM. Quin non numerabam equidem: Sed conjiciebam. LYC. Ut tu non vis me docere! sed fallis, qui de tali re conjectura te dicas & multitudine judicasse, & verum apud me dicere subterfugias. HERM. Non hoc solum, Lycine, sed audiebam quoque omnes dicere, Epicureos quidem delicatos esse & voluptuarios, Peripateticos vero divitiarum amantes & contentiosos, Platonicos denique inflatos gloriaeque cupidos. De Stoicis autem multi praedicabant, fortes esse & cognoscere omnia, qui vero illam viam elegisset, eum solum regem, solum divitem, solum sapientem, & in universum omnia.

17. LYC. Dicebant vero de illis haec ad te alii nimirum? Neque enim sane illis ipsis credidisses sua laudantibus. HERM. Nequaquam, sed dicebant caeteri. LYC. Qui vero diversae sententiae erant, non dicebant, arbitror: hi vero erant, qui aliter philosophantur. HERM. Non sane. LYC. Ergo idiotae dicebant ista. HERM. Ita est. LYC. Vides quam iterum me decipias, nec verum dicas, sed cum Margite

τὸν Ἐπικούρειον, ἢ Πλατωνικῶν, ἢ Περιπατητικῶν; ἠριθμεῖτο γὰρ αὐτοὺς δηλαδή, καθάπερ ἐν ταῖς ψηφοφορίαις. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐκ ἠριθμεῖτο ἔγωγε· εἰκάζον δέ. ΛΥΚ. Ὡς οὐκ ἐθέλεις διδάξαι με, ἀλλ' ἐξαπατᾷς· ὃς περὶ τοιούτων εἰκασμῶν φὴς καὶ πλῆθει κρίνειν, ἀποκρυπτόμενος λέγειν πρός με τἀληθές. ΕΡΜ. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, ἀλλὰ καὶ ἤκουον ἁπάντων λεγόντων, ὡς οἱ μὲν Ἐπικούρειοι, τρυφηλοί, καὶ φιλήδονοί εἰσιν· οἱ Περιπατητικοὶ δὲ, καὶ φιλόπλουτοι, καὶ ἐριστικοί τινες· οἱ Πλατωνικοὶ δὲ, τετυφωμένοι, καὶ φιλόδοξοί εἰσι· περὶ δὲ τῆς Στωϊκῶν αἱρέσεως πολλοὶ ἔφασκον ὅτι ἀνδρώδης, καὶ πάντα γιγνώσκουσι· καὶ ὅτι ὁ ταύτην ἰὼν καὶ ὁρῶν, μόνος βασιλεύς, μόνος πλούσιος, μόνος σοφός, καὶ ἁπλῶς ἅπαντα.

ΛΥΚ. Ἔλεγον δὲ ταῦτα πρὸς σὲ ἄλλοι δηλαδὴ περὶ αὐτῆς. εἰ μὴ δὴ ἐκείνους γε αὐτοὺς ὑπῆρξεν ἐπαινῶσι τὰ αὑτῆς. ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἔλεγον. ΛΥΚ. Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλεγον, ὡς τὸ εἰκός· [d ὅτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες.] ΕΡΜ. Οὐ γάρ. ΛΥΚ. Οἱ δ' ἄρα ἰδιῶται ταῦτα ἔλεγον. ΕΡΜ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Ὁρᾷς ὅπως αὖθις ἐξαπατᾷς με, καὶ οὐ λέγεις τἀληθές, ἀλλ' οἷα Μαργίτῃ ἀφλέγεσθαί τι-

d Οὗτοι δὲ ...] Vid. notas.

86. *Μαργίτῃ*] *Μαιανδρίῳ. V.*

Ad summam, sapiens uno minor est Jove, dives, Liber, honoratus, pulcher, rex denique regum.

Hor. (Ep. I. 1. 107.) *A. V.*

80. Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι] Omnes priscae Edd. *Al. J. H. Bz.* Fl. *F. P. S.* quas hic dedita opera consului, haec ita habent: Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλεγον, ὡς τὸ εἰκὸς· ὅτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες. Immo & Cod. M. eadem exhibere, testatur *Soulius*, qui tamen posteriora illa: ὅτοι δὲ ἦσαν οἱ τ. α. φ. in *Junt.* deleverat; nimirum olfaciens glossam esse; idem & mihi videtur; nam quid aliud sunt, quam explicatio verbi ἀντίδοξοι? Interim, quia non adfertur Codex in quo desint, ea ita contextu addere tutius duxi; sed ut suspecta uncis iacluſi. *J. P. R.*

81. Εἰκὸς Ἕρμ.] In omnibus Impressis & ipso Codice M. verba sequentia hic inserta legebantur; ὅτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες, insulse prorsus, si Dialogi Personae tribuantur; exulare itaque ego jussi, cum palam sit, scholion merum esse, quid per ἀντιδόξους Lucianus voluerit, enarrans. *M. du S.*

86. Οὔτω *Μαργίτῃ*] Erasmi Chiliades: ibi *Margites*. *J. Br.*

Ibid. Μαργίτῃ] *Cum Margite.* Inerte & nullius pretii stolidoque homine, *Margitis* enim meminit ex Homero *Aristot.* atque *Clem. Alex. Demosth.* apud *Plut.* Alexandrum puerum & Margitem nominabat. *G. C.*

Μαργίτῃ ἀφλέγεσθαι] Ἄφρων, μωρῷ, de hoc *Suid.* ex *Hesych.* Interp. *Arist.* ad aves. *J. B.*

τινι, ὡς πιστεῦσαι ὅτι Ἑρμότιμος, [a] ἀνὴρ συνετὸς, ἔτη τότε γεγονὼς τεσσαράκοντα περὶ φιλοσοφίας, καὶ φιλοσόφων ἀνδρῶν, τοῖς ἰδιώταις ὀπίστευσε, καὶ κατὰ τὰ ὑπ' ἐκείνων λεγόμενα, [b] ἐποιεῖτο τὴν αἵρεσιν καὶ τὴν προκοπὴν ἀξιῶν. οὐ γὰρ πιστεύσαιμί σοι τοιαῦτα λέγοντι.

πιστεύσαι R. Z. prave

ΕΡΜ. [c] Ἀλλ' οἶδα, ὦ Λυκῖνε, οὐχὶ τοῖς ἄλλοις μόνον ὀπίστευον, ἀλλὰ καὶ ἐμαυτῷ. ἑώρων γὰρ αὐτοὺς κοσμίως βαδίζοντας, ἀναβεβλημένους εὐσταλῶς, φροντίζοντας ἀεὶ, ἀῤῥενωπεῖς, οὐ χρῷ κυρίας τὰς πλείστους, οὐδὲν ἁβρὸν, οὐδ' αὖ πάνυ ἐς τὸ ἀδιάφορον [d] ὑφεκπίπτον, ὡς ἔκπληκτον εἶναι καὶ κυνικὸν ἀτεχνῶς, ἀλλ' ὅπερ ἐν μέσῳ καλαστήματος, ὃ δὴ ἄριστον ἅπαντες εἶναι φασίν. ΛΥΚ. Ἆρ' οὖν κἀκεῖνα εἶδες ποιοῦντας αὐτοὺς, ἃ μικρῷ πρόσθεν ἔλεγον αὐτὸς ἑωρακέναι σὸν διδάσκαλον ὦ Ἑρμότιμε πράττοντα; οἷον, δανείζοντας, καὶ ἀπαιτοῦντας πικρῶς, καὶ φιλονείκως πάνυ ἐρίζοντας ἐν ταῖς ξυνουσίαις, καὶ τἄλλα ὅσα ἐπιδείκνυσθε; ἢ τούτων ὀλίγον σοι μέλει, ἄχρις ἂν εὐσταλὴς ᾖ ἀναβολὴ, καὶ

te quodam disputare putes, qui credat, Hermotimum, virum prudentem, annos tunc natum quadraginta, de philosophia & philosophis fidem habuisse idiotis, & secundum illorum dicta fecisse electionem & principatum tribuisse. Neque enim talia dicenti crediderim.

18. HERM. Sed noris, Lycine; non aliis modo credidi, sed ipsi mihi. Videbam enim illos decenter ingredientes, amictos honeste, cogitabundos semper, virile quid tuentes, ad cutem tonsos plerosque, nihil neque molle, neque rursus in nimiam negligentiam prolapsum, (*quo fit*, ut attonitus aliquis & plane cynicus sit) sed in medio *quodam* statu, quem optimum omnes esse perhibent, *constitutos*. LYC. Numquid igitur ista quoque illos facere videbas, quae paullo ante ipse dicebam me vidisse tuum, Hermotime, magistrum facere? verbi caussa, fenerari, & reposcere acerbe, & rixose omnino contendere in congressionibus, & reliqua quae in se demonstrant? an parum ista curas, dum composito sit amictus, & barba prolixa, & ca-

a Ἀνὴρ] Deest in W. Adest in Edd. b Ἐποιεῖτο τὴν αἵρεσιν] Haec & seqq. ad ἀξιῶν sic, ut edidimus, legi in Edd. & M. notat *M. du S.* c Ἀλλ' οἶδα] Et haec duo verba sic legi in iisdem, notavit idem. d Ὑφεκπίπτον] Sic *J. Fl. P. H. S.* & M.

Μαργίτη] Scripsisse *Homerum* poëmatium, cui hoc nomen fecerat, Aristoteles haud dubie auctor est, de Poët. c. 4. Sed Homeri foetum esse dubitat *Basilius*, Lib. de legg. Gr. (*Gron.* Ed. 990. C.) Junioris & vires tentantis Homeri esse existimat *Dion Chrysost.* p. CXXIV. Ed. Barnes. Iliados praemissorum. *M. du S.*

Μαργίτη] Iterum infra Φιλοψ. c. 3. *M. du S.*

90. Ὑπ' ἐκείνου λεγόμενα] Castigo ὑπ' ἐκείνων. *J. Br.*

91. Αἵρεσιν] Φιλοσοφίαν. *J. Br.*

92. Ἀξιῶν] Forte ἀξίαν, *aestimationem*, *pretium*. F. G.

Ibid. Τοιαῦτα λέγοντι] Non λέγοντα. *J. Br.*

94. Οἶδα] Stare hoc verbum hic non potest. Credo scriptum fuisse ἴσθι, vel potius ἴσθι, ut Ep. λ. c. 5. & alibi passim. *M. du S.*

98. Ἐν χρῷ κουρίας] *Ad cutem tonsos.* *J. Br.*

Ἐν χρῷ κουρίας] *Strictim attonsus. Plaut.* Capt. cujus *strictum, per pectinem attonsus.* Ἐγγὺς κυμαρμένως *Archilocho.* Hoc genus tonsurae σκαφίον dicebant, cui κῆπος, vel κηπίον opponebatur. De quibus vide *Aristoph.* Schol. in Avibus, & *H. Junium* de coma c. 6. Vide & Αἰξ. c. 5. *A. V.*

Ἐν χρῷ κουρίας] Vide not. ad *Vit. auct.* c. 20. *M. du S.*

Ἐν χρῷ κουρίας] Ἐγχρωκουρίας una voce F. G. scribit. Adsentirer, si probaret, nec enim ridiculum adeo est, ut contemni debeat, quin quia ridiculum, studio adfectatum ab Luciano videri possit. Interim, quia non necessarium, & viri eruditi hic & alibi jam satis exposuere, quid sit ἐν χρῷ κουρίας, nihil amplius dicam, *J. F. R.*

99. Οὐδὲν ἁβρόν] *Nihil in his molle.* *J. Br.*

Ibid Ἐς τὸ ἀδιάφορον] Nimirum τὸ ἀδιάφορον illam quorumdam rationem notat, quibus parum aut nihil curae est, quid de se judicent alii, nudi an vestiti, hoc an illo modo vestiti incedant, soli sint an in foro? qui *susque deque habent omnia*, quam ipsam formulam ex Graecorum ἀδιαφορίᾳ interpretatur *Gellius* XVI, 9. Igitur extrema sunt hinc Aristippeorum, ut hoc utar, mollities, hinc Cynica negligentia & cultus

capillus ad cutem detonſus? &, quod ſupereſt, hunc habemus canona, hanc regulam exquiſitam talium, de ſententia Hermotimi; atque oportet ex habitu, inceſſu, tonſura dignoſcere optimos; quicumque vero iſta non habuerit, qui neque tetricus fuerit & cogitabundo vultu, reprobandus eſt ac rejiciendus?

19. Sed vide, ne in his quoque ludas me, Hermotime, tentans, decipine me ſentiam? HERM. Quorſum hoc dixiſti? LYC. Quod ſtatuarum, bone vir, probationem mihi narraſti, quae fit ex habitu. Multum enim illae magis compoſitae, decentius amictae, ubi Phidias aliquis, vel Alcamenes, vel Myron ad formoſiſſimam illas ſpeciem configuravit. Si vero vel maxime ſignis talibus utendum eſt, quid faciat, ſi quis caecus philoſophari cupiat? qua re dignoverit ſectae melioris ſectatorem, qui neque habitum cernere neque inceſſum queat? HERM. At mihi oratio

ὁ πώγων βαθὺς, ἢ ὀλίγον ἡ κειρά; ἢ πρὸς τὸ λοιπὸν ἄρα ἔχωμεν τεθνὸν κανόνα, ἢ σάθμιον ἀκριβῆ τῶν τοιούτων, ὡς Ἑρμότιμός φησι, καὶ χρὴ ἀπὸ σχημάτων, ἢ βαδισμάτων ἢ κειρᾶς/ἀφαγιγνώσκειν τοὺς ἀρίστους. ὃς δ' ἂν μὴ ἔχῃ ταῦτα, μηδὲ σκυθρωπὸς ᾖ, καὶ φρονιστικὸς τὸ πρόσωπον, ἀποδοκιμαστέος, ἢ ἀποβλητέος.

Ἀλλ' ὅρα μὴ καὶ ταῦτα, ὦ Ἑρμότιμε, παίζεις πρός με, πειρώμενος, εἰ ἐξαπατώμενος σωίνημι. ΕΡΜ. Διατί τοῦτ' ἔφηθα; ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ γαθὲ, ἀνδριάντων ταύτῃ ἐξέτασιν λέγεις, ἢ ἀπὸ τῶν σχημάτων. ὡδαπολὺ γοῦν ἐκεῖνοι εὐσχημονέστεροι, ἢ τὰς ἀναβολὰς κοσμιώτεροι, Φειδίου τινὸς, ἢ Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος πρὸς τὸ εὐμορφότατον εἰκάσαντος. εἰ δὲ ἢ ὅτι μάλιστα χρὴ τεκμαίρεσθαι τοῖς τοιούτοις, τί ᵉ ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ὢν ὀπιθυμοίη φιλοσοφεῖν; τῷ διαγνῶναι ᶠ ἢ ἀμείνω προαίρεσιν προῃρημένον, ὅτε σχῆμα ὅτε βάδισμα ὁρᾶν ᶠ δυνάμενος; ΕΡΜ. Ἀλλ' ἔμοιγε ὃ πρὸς τυφλὸς

ᵉ Ὅτ] Ὡ W. Sed Edd. omnes ἂν. ᶠ διωάμενος] Δυναμένου W. Sed nihil a vulgata abeunt H. Fl. F.

tus omnis, atque alieni adeo judicii contemtus. J.M.G.

11. Ἐν χρῷ ἡ κουρά] Ut antea ἐν χρῷ κουρίας: quid legerit in his locis Interpres non video, nam Stoici dicti ἐν χρῷ κουρίαν. tonſi, cute tenſi. Ipſe vero *longa coma venerandos, prolixa in capite Caſaries, capillus prolixior* ubique vertit. de his *Juvenal.* Sat. 2. *atque ſupercilio brevior coma* haec monebat Senator Clariſſ. *Godofred. Maluynus.* Dixi hac de re antea. J.B.

20. Παίζεις πρός μὲ] Et haec ita legi in *J. H.* & *Fl.* adnotaverat *Solanus*; quaſi variationem invenire optaret. Sed & ſic leguntur in *A1. P.* & *S.* Niſi quod aliter in omnibus ſcripti ſint accentus, legunt enim πρός μι, enclitice. Quod tamen cum accentuum canonibus adverſetur, mutavimus, & porro mutabimus, non amplius de his minutiis monituri: licet ſtudio reliquerimus idem c. 1. *de Merc. cond.* ἐξηγέσθαι πρός μι; nam praepoſitio non adſumit accentum encliticae, in quo tamen millies peccatur in omnibus auctorum Edit. (etſi atona particula ſequente, accentum invertere fas ſit, ut, ἀπό τι, ἐπί τι.) Sed aliud noſter quaeſiſſe videtur, phraſis nempe illi inſolita videbatur: at non eſt, vid. *Ariſtoph. Plut.* 1056. ſupra l. c. jam adductum. Et noſtrum infra *Soloec.* c. 6. pr. J.F.R.

21. Σωίνημι] *Mihi fucum fieri non ſentio.* J. Br.

28. Τί ἂν πάθοι τις] *Quid agendum ſtatuas aliquis.* J. Br.

29. Εἰ τυφλὸς ὤν] Ubi Hermotimus dixiſſet, poſſe etiam ex externo habitu judicari de optimo Philoſophorum genere, continuo infert Lucianus, Τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ὢν ἐπιθυμοίη φιλοσοφεῖν; Non gravor particulam ἂν ita continuo iteratam; perſuadeo tamen mihi, legendum εἰ τυφλὸς ὢν ἐπιθυμοίη φιλοσοφεῖν. Non dubito, quin cuilibet, aures ſuas, & perpetuam Graecorum, Luciani potiſſimum, loquendi conſuetudinem conſulenti, haec lectio cenſeatur veriſſima. J.J.

Εἰ τυφλὸς ὤν] Εἰ τυφλὸς ἂν adhuc lectum; ſed ἂν in ὢν mutandum monet. F.G.

Εἰ τυφλὸς ὤν] Quia Codex W. *Fenſianae* ac *Gujetianae* conjecturae adſentitur, non dubitavi ὤν pro ἂν recipere: nam illud Editionum ἂν πάθοι . . . ἂν ἐπιθυμοίη minus commodum. J.F.R.

δοκίμων Z.
Τί ἂν R. 2.

ὁ λόγος; ὦ Λυκῖνε, εὐδέ μοι μέλει τῶν τοιούτων. ΛΥΚ. Ἐχρῆν μέν, ὦ χρηστέ, κοινόν τι τὸ γνώρισμα εἶναι τῶν ὄντως μεγάλων, καὶ ἅπασι χρήσιμον. πλὴν εἰ δοκεῖ, οἱ μέν, ἔξω ἡμῖν φιλοσοφίας μενέτωσαν οἱ τυφλοί, ἐπεὶ οὐδὲ ὁρῶσι. καίτοι ἀναγκαῖον ἦν τοῖς τοιούτοις μάλιστα φιλοσοφεῖν, ὡς μὴ πάνυ ἄχθοιντο ὅτι τῇ συμφορᾷ. οἱ δὲ δὴ βλέποντες, καὶ πάνυ ὀξυδερκεῖς ὄντες, τί ἂν δύναιντο σαφὲς εἰδεῖν τοῦ ψυχῆς, ἀπό γε τοῦ ἔξωθεν ταύτης περιβολῆς.

ὉΟ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοιόν δέ ἐστιν, οὐχ ὅτι τῶν γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι συνήκεις αὐτούς, καὶ ἐξίους ἀμείνων γίγνεσθαι ἐς τὰ τῶν γνώμης; ΕΡΜ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Πῶς ἂν οἷόν τε σοι ἦν, ἀφ' ὧν ἔφησθα ἐκείνων τῶν γνωρισμάτων διορᾶν, τὸ ὀρθῶς φιλοσοφεῖν, ἢ μὴ; ἃ γὰρ φιλεῖ τὰ τοιαῦτα οὐ σαφῆ εἶναι, ἀλλ' ἔστιν ἀπόρρητα, καὶ οὐ φανερὰ κείμενα, λόγοις καὶ συνουσίαις ἀναδεικνύμενα, καὶ ἔργοις τοῖς ὁμοίοις οὐδὲ μόλις. ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας, οἶμαι, ἅ τινα ἠτιάσατο τὸν Ἡφαιστον· ἢ δὲ μή, ἀλλὰ νῦν ἄκουε. φησὶ γὰρ ὁ μῦθος

est non ad caecos, neque tales curo. LYC. Debebat quidem, bone vir, commune quoddam signum esse rerum ita magnarum & omnibus utilium. Interim, si videtur, extra philosophiam nobis maneant caeci, quandoquidem neque oculis cernunt: quamquam talibus vel maxime necesse erat philosophari, ne nimis graviter calamitatem ferrent. Sed ipsi sane qui vident, si vel acutissimum cernant, quidnam videre queant eorum, quae in animo sunt, ex illo externo amictu?

20. Quod autem dicere volo, ejusmodi est. Nonne *verum est* te amore quodam mentis *& sententiarum* in his viris ad eos accessisse, & mente *ac sententiis* fieri voluisse meliorem? HERM. Ita est. LYC. Quomodo ergo potuisti signis quae modo dicebas, recte vel secus philosophantem pervidere? Neque enim solent ita dilucere talia, sed secreta sunt, in occulto latent, sermonibus & congressionibus, & operibus similibus, vix sero tandem ostenduntur. Itaque Momus ille, audisti puto, quid Vulcanum accusaverit: sin minus, at nunc audi. Fert nempe fabula contentionem inter Mi-

44. Ὁ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοιόνδε ἐστιν, οὐχ ὅτι τῶν γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι συνήκεις αὐτούς;] Immodice Opsopaeus; *nisi enim me fallit animus, tale quiddam est, quod dicturus sum, nimirum te parandae & colligendae sapientiae cupidine cum istiusmodi viris conversari.* Absurde Benedictus & praeter Graeca, *istiusmodi autem est, quod volo dicere, non solum sapientia virorum illorum amore captus ipsos adivisti, sed in sap.* At particula οὐχ est hic accipienda per interrogationem; cujus notam quum subjecerint huic pesiodo Basileenses, qui potuit eisdem placere Opsopaeus? Adscripsit vere pater. *Quod enim dicere volo, sic se habet: Nonne scientiae virorum eorum caussa ad illos accedis, &c..?* *F.G.*

Ibid. Οὐχ ὅτι] In hujusmodi voculis ut venustas linguae, ita etiam difficultas consistit. Saepissime sic apud nostrum collocatur illud οὐκ. *M. du S.*

46. Καὶ ἐξίους] Lege forsan: Ἀλλὰ καὶ ἐξίους. Sic Interpres. *F.G.*

53. Ὁ γοῦν Μῶμος] Fabula de Momi judicio. *F.G.*

Ibid. Μῶμος] Conf. Ἰς. β. c. 3. *M. du S.*

55. Ὁ μῦθος ἐρᾷ] Hujus fabulae mentionem facit Plato. *G.C.*

56. Ἐρίσαι Ἀθηνᾶν, καὶ Ποσειδῶνα] Conf. infr. Ὀρχ. c. 39. 40. *M. du S.*

57. Εὐτυχίας πάρα] Propter anastrophen accentus praepositionis mutandus erat. Sic infra c. 45. φιλοσοφίας πάρα constanter legitur. Quod ex Grammaticis notum. Sic *Hom.* Il. B. 91. — νεῶν ἄπο. Et Odyss. H. 104. — μόλις ἔπι, ac saepe alibi. Exempla plura ex prosae scriptt. adfert Cl. *Jens.* ad *Jov. Trag.* c. 33. *J.F.R.*

58. Ἀθηνᾶν δὲ, οἰκίαν &c.] Adleverat orae Edit. Graev. T. *Hemsterh.* Vid. *Aristid.* T. I. p. 21. C. ubi Jebb. hunc locum notat. Sed cum ea mihi editio non sit ad manus, quid ibi commentator ille habeat, addore non possum. *J.F.R.*

65. Ἐκτέλεσε] Ita pro vulgato ἐξέπλεσε dare non haesitavi; idem verbum ex tribus Codd. similiter restitui infra c. 31. *J.F.R.*

68. Εἰ ψεύδεται] Prave hic omnes ἤ, quod *B* 2. sola ita emendavit. *M. du S.*

ἩΗ] Ei *Basil.* 2. solam recte legere; Reliquas cum *God.* M. male ἤ habere, notaverat *Salmas.* Non, credo, quod ignoraret ἤ—ἤ recte dici; nam vel hoc ex adagio ἤ νύξ, ἤ ἄκρις notissimum, sed quod hic ἤ convenientius duceret. Potest autem stare vulgata, etsi

Minervam, & Neptunum & Vulcanum de artis praestantia intercessisse; & a Neptuno quidem effictum taurum, a Minerva excogitatam domum, compositum a Vulcano hominem. Cum ad Momum venissent, quem arbitrum sibi nempe sumserant, perspecto ille uniuscujusque opere, quid in reliquis reprehenderit, dicere jam superfluum fuerit: in homine autem hoc desideravit, & increpuit architectum illius Vulcanum, quod non & valvas pectori illius applicuisset, quibus apertis nota fierent omnibus, quae is vellet atque cogitaret, atque utrum mentiretur an vera diceret. Ille igitur ita de hominibus sentiebat, tanquam qui hebeti *circa illos* visu esset. Tu vero supra Lyncea illum nobis acute vides; & quae intus sunt trans ipsa, opinor, praecordia cernis, & patent tibi omnia, ut non quae velit modo, & quae cognoscit unusquisque, scias, verum etiam uter melior sit aut deterior.

ἐρίσαι Ἀθηνᾶν, καὶ Ποσειδῶνα, καὶ Ἥφαιστον εὐτεχνίας [a] περί· καὶ † τῷ Ποσειδῶνι, ταῦρόν τινα ἀναπλάσαι· † Ἀθηνᾶν δὲ, οἰκίαν ἐπινοῆσαι· ὁ Ἥφαιστος δὲ, ἄνθρωπον ἄρα συνεστήσατο. καὶ ἐπειδὴ ἐπὶ † Μῶμον ἦλθον, ὃν ἅτε δικαστὴν προείλοντο, θεασάμενος ἑκάστου τὸ ἔργον, † μὲν ἄλλων, ἄτινα ἠτιάσατο, ἀφετὸν ἂν εἴη λέγειν· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπῳ τούτῳ ἐμεμψατο, καὶ † ἐχειτέκτονα ἐπέπληξε † Ἥφαιστον, διότι μὴ καὶ θυρίδας ἐποίησεν αὐτῷ κατὰ τὸ στέρνον, ὡς ἀναπελαθεισῶν, γνώριμα γίγνεσθαι ἅπασιν ἃ βούλοιτο, καὶ ἐπινοοῖ καὶ [c] ἢ ψεύδοιτο, ἢ ἀληθεύοι. ἐκεῖνος μὲν οὖν ἅτε ἀμβλυώττων, οὕτω περὶ τοῦ ἀνθρώπου διενοεῖτο. σὺ δ' ὑπὲρ † Λυγκέα ἡμῖν φέρουσας, καὶ ὁρᾷς τὰ ἔνδον, ὡς ἔοικε, διὰ τοῦ στέρνου, καὶ ἀνέωκταί σοι τὰ πάντα, ὡς εἰδέναι μὴ μόνον ἃ βούλεται, καὶ ἃ γιγνώσκει ἕκαστος, ἀλλὰ καὶ πότερος ἀμείνων ἢ χείρων.

σὺ δὲ ὑπερ. R. Z.

21. HERM. Ludis, Lycine. Ego vero secundo numine elegi, neque optionis illius meae me poenitet, satis autem hoc, mihi quidem, est. LYC. Mihi tamen

ΕΡΜ. Παίζεις, ὦ Λυκῖνε· ἐγὼ δὲ, καὶ θεὸν εἱλόμην· καὶ οὐ μεταμέλει μοι † αἱρέσεως. ἱκανὸν δὲ τοῦτο πρὸς ἐμέ. ΛΥΚ. Ὅμως οὐκ

[a] Πέρι] Sic r. *Junt.* Aliae περὶ. † Ἐξέτλαξε] Sic *F. H. Al. P.* Item M. & P. Ἐξίτλαξε male Fl. & P. [b] Ἥ] Ei *B2.* Ἢ reliqq. & M.

etsi propter proxime praecedens καὶ, forsan melius foret εἰ pro ἢ. Sed si καὶ plane abesset, ac tum ἃ—ἢ legeres, nihil desiderarem: at noster nimis amat illud καὶ; quod vel ad nauseam infarcit in *Somn.* c. 1. 2. 3. *F. F. R.*

70. Ὑπὲρ † Λυγκέα] *Lynceo perspicacior.* Perspicaces intelligentes & acute subtiliterque videntes *Lynceï* dicuntur, non a Lynce animali, sed a Lynceo Argonautarum uno, qui dictitabat ultra parietem videre, *Hieron.* contra Joa. Origenistam. *Val. Flacc.* L. I.

— — *quumque aethera Juppiter umbra*
Perdiderit solus, transibat sydera Lynceus.

Plin. L. IV. c. 10. *Cic.* de eo. *Lucian.* Icaromenip. & Dial. Menip. & Tiresiae. *G. C.*

Ὑπὲρ † Λυγκέα] Ut in Contempl. *F. B.*

Ὑπὲρ † Λυγκέα] Ita corrupte, ut exhibui, versus *Val. Flacc.* exstat ap. *Cogn.* quem *Graev.* Edit. eodem modo ex Parisina descripsit. Sed vid. Edit. Cl. *Burmanni* L. I. 466. ubi leges

— — *cumque aethera Jupiter umbra*
Perdiderit, solus transibit nubila Lynceus.

F. F. R.

71. Λυγκέα] Vid. *Aristoph.* Schol. in Pluto. *A. P.*

76. Κατὰ Διὸς] *Dei auspicio, divinitus.* *F. Br.*

Κατὰ Διὸς] Conf. hujus *Dial.* c. 15. *M. du S.*

Κατὰ Διὸς] Adducit haec Luciani verba Rever. *Jac. Elsner.* ad 2. Corinth. VII. 10. & interpretatur κατὰ Διὸς εἱλόμην: *Ego divino beneficio elegi*, firmatque ex *Jamblich.* Vit. Pythag. c. 26. p. 97. Ἀσμένῳ δὲ ἐκ κατὰ Διὸς ἀπομοίρας αὐτῷ † προὔργους. *laetus itaque, quod propitium sibi non sine divina ope succederet.* Licet κατὰ Διὸς λύειν in Nov. Foed. potius sit *tristitia secundum Deum*, quam a *Deo immissa*, quod recte ex locis N. T. similibus probat idem. Quodque etiam similibus posset probari, ex profanis Scriptoribus, si quid opus foret. *F. F. R.*

79. Καὶ

Οὐκ ἂν εἴποις, ὦ ἑταῖρε, ἡ πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ παρεὶς με [a] παραπολύμενον ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ; ΕΡΜ. Οὐδὲν γὰρ [b] ἄν σοι ἀρέσκει, ὧν ἂν εἴπω. ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ γαθέ. ἀλλ' εἰ δὲν [c] ἐθέλεις εἰπεῖν ὁποῖόν ἄν με ἀρέσειεν. ἐπεὶ δ' ἦν σὺ ἐκὼν ἀποκρύπτῃ, ἡ φθονεῖς ἡμῖν, ὡς μὴ ἐξ ἴσου γενοίμεθά σοι φιλοσοφήσαντες, ἐγὼ πειράσομαι ὅπως ἂν οἷός τε ὦ κατ' ἐμαυτὸν ἐξευρεῖν ἢ ἀκριβῆ περὶ τούτων κρίσιν, ἡ ἢ ἀσφαλεστάτην αἵρεσιν. ἄκουε δὲ ἡ σὺ, εἰ βούλει. ΕΡΜ. Ἀλλὰ βούλομαι, ὦ Λυκῖνε. ἴσως γάρ τι γνώριμον ἐρεῖς. ΛΥΚ. Σκόπει δή, ἡ μὴ καταγελάσῃς, εἰ παντάπασιν ἰδιώτικως ἀναζητῶ αὐτό. ἀνάγκη γὰρ οὕτως, ἐπεὶ μὴ σὺ ἐθέλεις σαφέστερον εἰπεῖν, εἰδὼς ἄμεινον.

καταγελάσῃ R. 2.
ἐπεὶ σὺ μὴ ἐθ. R.
1 2 ἐθέλεις γρ.

Ἐγὼ δή μοι ἡ μὲν ἀρετὴ, τοιόν δέ τι, οἷον πόλις τις εὐδαίμονας ἔχουσα τοὺς ἐμπολιθομένους (ὡς φαίη ἂν ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἐκεῖθέν ποθεν ἀφιγμένος) σοφοὺς ἐς τὸ ἀκρότατον, ἀνδρείους ἅπαντας, δικαίους, σώφρονας, ὀλίγου θεῶν ἀποδέοντας· οἷα δὲ πολλὰ γίγνεται παρ' ἡμῖν, ἁρπαζόντων ἡ βιαζομένων, ἡ πλεονεκτούντων, οὐδὲν ἂν εἴδῃς, φασὶν, ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει τολμώμενον, ἀλλ' ἡ εἰρήνη ἡ ὁμονοίᾳ ξυμπολιτεύονται, μάλα εἰκότως. ἃ γὰρ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν, οἷ-

ἰδοις R. 2.
τολμηρόλεων R. 2

hoc non dixeris sufficere; sed negliges me in multa illa colluvione pereuntem cum reliquis? HERM. Nihil enim tibi placet, quidquid dixero. LYC. Non ita est, bone vir. Sed nihil tu vis dicere, quod placere mihi possit. Quandoquidem vero tu volens occultus es, & nobis invides, ne aeque ac tu philosophemur: ego tentabo, quantum ejus facere potero, pro me invenire accuratum de his judicium, & sectam certissimam. Audi vero & tu, si volueris. HERM. Ego vero volo, Lycine. forte enim cognitu aliquid dignum dixeris. LYC. Considera igitur, sed noli irridere, si hominis omnino rudis in morem illud disquiram: necesse enim est *ita facere*; cum tu, qui melius scias, dicere clarius nolis.

22. Sit igitur mihi virtus tale quiddam, velut civitas quaedam beatos habens cives (ut dicat forte tuus magister, inde aliqua via huc delatus) sapientes summo gradu, fortes universos, tum justos, temperantes, parum Diis minores. Eorum vero, quae multa apud nos fiunt, cum rapiant, homines, vim faciant, justo plus sibi arrogent, nihil videas, ajunt, in ea urbe quemquam audere, sed per pacem & concordiam civitate una fruuntur. Nec mirum. Quae enim, puto, aliis in civitatibus seditiones &

a Παραπολόμενον] Παραπολόμενον Fl. Sed pro vulgata stant *H. P. S.* &c. & P. Παραπολόμενον W. b Ἄν] Rectius abest ἄν in W. c Ἐθέλεις] Ἐθέλῃς *J.* male. Ἐθέλεις quinque Edd. priscae, & M.

77. Καὶ πρὸς ἐμὲ] Vid. supr. *Prometh.* c. 3. *M. du S.*

78. Ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ] Sic supra c. 1. f. hujus *Dial.* ἐν τῷ πολλῷ τῶν ἰδιωτῶν συρφετῷ. *J. F. R.*

79. Γάρ σοι] Ἄν, quod hic inferebatur in omnibus, duce W. delevimus. *M. du S.*

81. Ἄν μοι ἀρέσειεν] Modo dixerat, ὧν σοι ἀρέσκει, jam vero accusandi casum adjungit eidem verbo; utrumque vero usitatum esse non nonerem, nisi suspicatus essem, *Solanum* nostrum dubitare de hoc casu. Dativus tamen vulgo notior. Accusativ. vid. ap. *Aristoph. Plut.* 353. Adde eumd. *Ran.* 103. Εἰ δὴ ταῦτ' ἀρέσκει. Plura *Spanh.* ad Plut. l. c. adfert, ut *Vesp.* 769. *Acharn.* 188. *Eurip.* Orest. 210. *Thucyd.* I. c. 128. &c. tamen leviter aberravit in proferendis *Thucydidis* verbis, scribens: ὅτι σε τούτων ἀρέσκει; cum ap. *Thucyd.* legatur: εἰ ἄν τι σὲ τούτων ἀρέσκει. Conf. ibi Scholiast. qui Atticismum esse ait, accusativum pro dativo. *J. F. R.*

Ibid. Μοι ἀρεσ.] Sic edi ex conjectura curavimus, quamvis in omnibus Edd. & ipso M. scriptum sit *με*. Vid. *Eur.* p. 195. B. 198. A. *M. du S.*

Μοι ἀρεσ.] Quia scilicet paullo ante praecessit οἷδ' σοι ἀρέσκει, ideo & hic ἀρέσειεν cum dativo constructum voluit *Soulius*; sed hoc non satis est causae pristinam eamque constantem lectionem mutandi ex mera conjectura; vix autem mihi persuadeo, eum ignorasse hoc verbum etiam frequenter accusativum personae, aeque ac rei adscisere, id quod satis multis jam probavit *Stephanus* in Thes. Adde nos nota proxima. *J. F. R.*

92. Ἀμείνων] Repone: ἀμείνων ἢ χείρων. *J. Br.*

1. Ἄν εἴδῃς] Εἴδοις F. *Gujet.* Sed vide quae supra notamus ad c. 8. hujus Dialogi. *J. F. R.*

26. Κλεω-

& contentiones excitant, quorum cauſſa mutuas ſibi inſidias ſtruunt homines, illa e medio ſublata apud illos ſunt omnia. Neque enim amplius aurum, neque voluptates, neque glorias ſpectant, de quibus certent: ſed olim civitate illa exegerunt, non neceſſaria rati, quae in ea verſentur. Itaque tranquillam quandam & undique beatam vitam vivunt, cum bonis legibus, & aequalitate, & libertate, & bonis reliquis.

23. HERM. Quid ergo, Lycine, nonne dignum eſt omnes concupiſcere civitatem eam adipiſci, nec laborem imputantes viae, neque animum deſpondentes propter longitudinem viae, ſi futurum ſit, ut ubi pervenerint adſcribantur & ipſi *in tabulis publicis*, civitatemque conſequantur. LYC. Per Jovem, Hermotime, omnium maxime in hoc elaborandum eſt, reliquorum vero cura abjiciénda; neque ſi haec *antiqua* patria manum injiciat, multam habere rationem *oportet*, neque liberis aut parentibus, ſi cui ſint, retinere cum ploratu volentibus, frangi; ſed primum quidem hortari & illos ad eandem viam *ingrediendum*; ſi vero nolint vel non poſſint, dimotis illis recta procedere ad beatam illam ex omni parte civitatem; & ipſo abjecto veſtimento, ſi forte illo comprehenſo

ζμαι, τὰς ζάσεις καὶ φιλονεικίας ἐγείρει, καὶ ὧν ἕνεκα ἐπιβουλεύουσιν ἀλλήλοις, ταῦτα πάντα ἐκποδὼν ἔστιν ἐκείνοις. οὐ γὰρ οὔτε χρυσίον ἔτι, οὔτε ἡδονὰς, οὔτε δόξας [d] ὁρῶσιν, ὡς διαφέρειν περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ πάλαι τῆς πόλεως ἐξεληλάκασιν αὐτὰ, οὐκ ἀναγκαῖα ἡγησάμενοι συμπολιτεύεσθαι· ὥστε γαλήνην τινὰ, καὶ πανευδαίμονα βίον βιοῦσι, ξὺν εὐνομίᾳ, καὶ ἰσότητι, καὶ ἐλευθερίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς.

ΕΡΜ. Τί οὖν ὦ Λυκῖνε; οὐκ ἄξιον ἅπαντας ἐπιθυμεῖν πολίτας γίγνεσθαι τοιαύτης πόλεως, μήτε κάμαλον ὑπολογιζομένους τὸ ἐν τῇ ὁδῷ, μήτε πρὸς τὸ μῆκος τοῦ χρόνου ἀπαγορεύοντας, εἰ μέλλουσιν ἀφικόμενοι ἐγγραφήσεσθαι καὶ αὐτοὶ, καὶ μεθέξειν τῆς πολιτείας; ΛΥΚ. Νὴ Δί', ὦ Ἑρμότιμε, πάντων μάλιστα ἐπὶ τούτῳ σπουδαστέον· τῆς δ' ἄλλων ἀμελητέον. καὶ μήτε πατρίδος τῆς ἐνταῦθα ἐπιλαμβανομένης, πολὺν ποιεῖσθαι λόγον, μήτε παίδων, ἢ γονέων, ἄτῳ εἰσὶν [e] ἐπικαλεχόντων, καὶ [f] κλαυθμυριζομένων, ἐπικλᾶσθαι, ἀλλὰ μάλιστα μὲν κἀκείνους προκαλεῖν ἐπὶ τὴν αὐτὴν ὁδόν. εἰ δὲ μὴ ἐθέλοιεν, ἢ μὴ δύναιντο, [g] ἀποσείσαμένους αὐτοὺς, χωρεῖν εὐθὺ τῆς πανευδαίμονος ἐκείνης πόλεως· καὶ αὐτὸ [h] ἀποῤῥίψαντα τὸ ἱμάτιον, εἰ

d Ὁρῶσιν] Nihil hic variare *H. J.* & Fl. notat *M. du S.* e Ἐπικατιχόντων] Sic Edd. *J. H.* Fl. P. &c. f Κλαυθμυριζομένων] Sic recte *P. A.* & M. Edd. reliqq. male κλαθμυρίζ. g Ἀποσεισάμενοι] Sic Edd. antiqq. Ἀποσεισαμένους mſ. P. Ἀποσεισάμενοι Cod. Angl. h Ἀποῤῥίψαντα] Sic P. Ἀποῤῥίψαντας Edd. & M. male.

9. Διαφέρεσθαι] Διαμάχεσθαι *V.*

26. Κλαυθμυρίζ.] M. *P.* & *A.* In aliis mendoſe κλαθμυριζομένων. *M. du S.*

29. Ἀποσεισάμενον] Angl. ἀποσεισάμενος, Mend. *J. B.*

31. Ἀποῤῥίψαντα] Cum finxiſſet Hermotimus, Virtutem eſſe beatiſſimam civitatem; inque eam rogaſſet num aequum eſſet, ut omnes contenderent, & cives ibi fieri geſtirent, *Maxime vero*, reſpondet Lucianus, *eo adſpirandum eſt, reliqua autem omnia negligenda; neque multum curare oportet retinentem patriam; neque liberis vel parentibus, ſi cui ſint, revocantibus ejulantibusque, flecti & verti; ſed & eos maxime ad eandem viam hortari: ſin autem nolint, vel nequeant; amoventem illos* (ſive *amotis illis*) *recta ad undique beatam illam urbem contendere: quin & ipſum abjicientem pallium* (ſive *ipſo abjecto pallio*) *ſi eo apprehenſo detinerent, illuc feſtinare.* Hic quidem Auctoris ſenſus eſt: ſed in Graecis aliquid eſt, ad quod offendas. Καὶ αὐτὸ ἀποῤῥίψαντα τὸ ἱμάτιον, εἰ τούτου ἐπιλημφθείη κατεπείγειν, ἐσύρθαι ἐκεῖσε, &c. Si ſequentium juxta & praecedentium habeatur ratio, vel puero pateat legendum ἀποῤῥίψαντα. *J. J.*

Ἀποῤῥίψαντα] Omnes libri impreſſi, & ipſe M. ἀποῤῥίψαντας mendoſe. Diſplicet etiam duplex illud ἐκεῖσε. *M. du S.*

εἰ τούτῳ ἐπειλημμένοι καλεφύκοιεν, ἐσύμφυον ἐκεῖσε. ἐ γὰ δέ μή σέ τις ἀποκλείσῃ, ᵃ ἐ γυμνὸν ἐκεῖσε ἥξοντα.

Ἤδη γάρ ποτε ἐ ἄλλοτε πρεσβύτου ἀνδρὸς ἤκουσα διεξιόντος, ὅπως τὰ ἐκεῖ πράγματα ἔχοι, καί με παρῄνει ἕπεσθαι οἱ πρὸς τὴν πόλιν· ἡγήσεσθαι γὰρ αὐτὸς ἐ ἐλθόντα ἐγγράψειν, ἐ Φυλέτιδι ποιήσασθαι, ἐ ᵇ Φρατρίας μεταδώσειν τε αὐτῷ, ὡς μὴ πάνυ ἐν-δαιμονίην. ἀλλ' ἐγὼ ᶜ ἐ πιθόμην ὑπ' ἀνοίας, ἐ νεότητος τότε, πρὸ πενταικαίδεκα ἐτῶν. ἴσως γὰ ἂν αὐτὰ ἤδη ἀμφὶ τὰ προάστεια, ἐ πρὸς ταῖς πύλαις ἦν ἂν. ἔλεγε δ' ἦν δὲ τὰ πόλεως, ᵈ εἴ γε μέμνημαι, ἄλ-λα τε πολλὰ, ᵉ ἐ ἤδη ἐ τάδε, ὡς ξύμπασιν μὲ ἐπήλυδες ἐ ξένοι εἶεν, αὐτόχθων δὲ οὐδείς. ἀλλὰ καὶ βαρβάρους ἐμπολιτεύεσθαι πολλοὺς, ἐ δούλους, ἐ ἀμόρφους, ἐ μικροὺς

impediant, eo erumpere. neque enim metus est, ne quis excludat vel nudum eo advenientem.

24. Jam enim alias quondam senem audivi enarrantem, uti se res illae haberent; isque me hortatus est, uti ad eam se civitatem sequerer; ipsum enim se praeiturum, & adscripturum *civibus* cum advenissem, & tribulem facturum, & curiae mihi suae jus impertiturum, ut cum omnibus beatam vitam viverem. Ego vero prae juvenili tum inscitia, quindecim fere anni sunt, non fum obsecutus: forte circa ipsa jam suburbia, & ad portas essem. Dicebat autem de civitate illa, si bene memini, tum alia multa, tum ista etiam: Omnes ibi advenas esse & peregrinos, indigenam neminem: sed & barbaros in civitate versari multos & servos, & deformes, & parvos, & paupe-res,

ποιήσεσθαι R. Z
ᶜ αὐτῷ leg. R. Z.
ὑδαιμονοίην R.
ὡς addit Z.
Φαγενὴς Z
ἦδὲ εἰ Z.

ᵃ Καὶ] Deest in B. & Angl. C. Adest in Edd. & M. ᵇ Φρατρίας] Sic recte *Bz. S.* & Schol. Φυτρίας corrupte *F. H. A1. Fl. F. P.* & M. ᶜ Οὐ πιθόμην] Sic *H. Fl. P. A1.* Οὐκ ἐπιθόμην *Bz.* & *S.* ᵈ Εἴ γε] Sic *F. H. A1. P. S.* Ὡς εἴγε Fl. & W. Sed εἴγε supra scriptum erat, vid. nott. ᵉ Καὶ ἤδη ἐ τάδε] Sic esse in *Fl. H.* & M, notat *M. duS.* Sed & *Ba. A1. P.* & *S.* ita habent.

32. ᵃ Ἑστόρμου] Ὁρμώμενον. *V.*
Ἑστόρμου] Ὅμηρος (Il. Z. 518.) ἣ μάλα δή σε ἐ ἑστόμενον κατέπεφνε. M.
39. Καὶ Φρατρίας] Σωτάγματος. *V.*

ᵃ Ἑστόμενον] Ἑστάμενον & ἱσάμενον male in Ed. *Gor.* *F. F. R.*

32. Εἰ τούτου ἐπειλημμένοι καλεφύκοιεν, ἐστόρμου ἔκειτο] Sic *Benedictus* & *Bourdelotius*. Basileenses εἰ τούτου καλειλημμένοι, καλεφύκοιεν ἑστόρμου ἔκειτο. Pater notat sumptum ex Ὀδυσσ. ι. ἑστόρμου καλήφους, & Opsopaei versio est fatua. *F. G.*
Ibid. Καλεφύκοιεν, ἑστόρμου] *Hom.* Il. Z. 518. Il. 9. Odyss. O. Homericum esse, recte monuit *Vorst.* nos locum qui ei haec scribenti non succurrebat, addidimus. *M. duS.*
33. Ἀπολλύοιτ'] Ut in Dial. Meret. *F. R.*
Ibid. Καὶ γυμνὸν] Καὶ deest in Mf. & Ang. Cod. *F. R.*
39. Φρατρίας] *Curiae.* Φρατρία δέ ἐστι τὸ τρίτον μέρος φυλῆς. *A. V.*
Φρατρίας] Plerique libri & ipse M. prave hic Φυτρίας habent, omissa litera ρ. In Scholiis. *Ba.* & *S.* recte scribitur. Vid. supra Τιμ. c. 25. & infra Ἔκδικ. c. 4. ubi iterum peccant libri plerique. *M. duS.*
44. Πρὸς ταῖς πύλαις] Conf. c. 1. med. de *Merced. cond.* bis. *M. duS.*
45. Ὡς εἴγε] Ex Cod. W. pro εἴγε vulgato. *M. duS.*
Εἴ γε μέμνημαι] Εἴγε quaedam Edd. conjunctim; sed hoc eodem redit. Ὡς εἴγε *Flor.* Ed. habere; recte notaverat *Solanus*; sed non satis distincte notaverat, quid in W. legeretur; verum εἴγε supra εἴγε collocaverat. In nota tamen ecce declarat, quid voluerit; sed si jam in isto *Cod.* εἴγε legitur, non tamen illico sic ederem; sed εἴγε saltem scriberem; tumque illam lectionem ego sane non spernerem, quum ex seqq. pateat, *Lucianum* non dubitanter loqui (quod per se-qs tamen fieret) sed ea quae probe meminerit, narrare. *F. F. R.*
57. Καὶ τὸ ἀλυπεῖν] Ἀσχημοσ. *Suid. F. G.* Sed quia aliam jam lectionem habemus, hac interpretatione nihil opus est. *F. F. R.*
Ibid. Ἀπορεῖ] Dicit Lucianus, si quis in illam beatorum civitatem velit adsciscí, ei sufficere σύνεσιν, καὶ ἐπιστήμην τῶν πολλῶν, καὶ πόνον, καὶ τὸ ἀλυπεῖν, καὶ τὸ μὴ ἀνδύεσθαι. Vertitur: *intelligentia pollere, expiditate rerum honestarum tenatur, laborem & macritatem non detrectet, non det tergum.* Primo *macritas* barbarum est, Latini dixissent *macies*, seu *macritudo*. Dein li-cet

rpe, atque in universum civem esse, qui velit: legem enim illis esse, non ex censu adscribi aliquem, neque ex habitu, vel statura, vel pulchritudine, neque ex genere, neque claris ex majoribus; sed istorum nec rationem ullam haberi apud illos: sufficere autem unicuique ad hoc uti civis fiat, prudentiam, & honesti amorem, & laborem, & deliciarum contemtum, & animum, qui neque cedat temere, neque molliatur si in multas in via difficultates incidat. Atque adeo, si quis ista in se esse demonstraverit, emensusque totum ad urbem usque iter fuerit, eum civem esse continuo, & aequo jure, quisquis alioqui fuerit: ista autem *nomina*, deterior, melior, nobilis, ignobilis, servus, liber, neque esse omnino, neque nominari in ea civitate.

ῥᾳ, ἀτὲ εἰς ὅλως μετέχειν δ πόλεως ὁ βουλόμενον. ὁ γὰρ δὴ νόμος αὐτοῖς, οὐκ ἀπὸ τιμημάτων ποιεῖ, ὁ ἐγγραφὴν, οὐδ' ἀπὸ σχημάτων, ἢ μεγέθους ἢ κάλλους, οὐδ' ἀπὸ γένους, οὐδὲ λαμπρῶν ὄν προγόνων. ἀλλὰ ταῦτα μὲ, οὐδὲ νομίζεται παρ' αὐτοῖς, ἀπόχρῆν δ' ἑκάστῳ πρὸς τὸ πολίτην γενέσθαι, σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνων, καὶ τὸ λιπαρὲς, καὶ τὸ μὴ ἐνδῦναι, μηδὲ μαλακισθῆναι πολλοῖς τοῖς δυσχερέσι, κὰν ὁδὸν ἐντυγχάνοντα· ὡς ὅστις ἂν ταῦτ' ἐπιδείξῃ καὶ διεξέλθοι, πορθμόμενος ἄχρι πρὸς τὴν πόλιν, αὐτίκα μάλα πολίτης ὄντα τῶν, ὅστις ἂν ᾖ, καὶ ἰσότιμον ἅπασι. τὸ δὲ, χείρων, ἢ κρείττων, ἢ εὐπαίδευτος, ἢ ἀγεννὴς, ἢ δοῦλος, ἢ ἐλεύθερος, οὐδὲ ὅλως εἶναι, ἢ λέγεσθαι ἐν τῇ πόλει.

'αλιπαρὲς Reitz

διεξέλθῃ R. 2 recte.

25. HERM. Vides, Lycine, quam non frustra, neque parvis de rebus labo-

ΕΡΜ. Ὁρᾷς, ὦ Λυκῖνε, ὡς οὐ μάτην, οὐδὲ περὶ μικρῶν κάμνω, πολίτης ἐπιθυμῶν γε-

---

f Οὐδὲ] Καὶ ὅστις Fl. Οὐ τῶν M. Vulgatam servant ceterae & Cod. P. g Λιπαρὲς] Sic optime G. P. Erasum etiam α in M. Edd. vero omnes male habent ἀλιπαρὲς. h Ἐπιδείξῃται] Ita *J. H. B2.* Fl. P. & M. i Ὅστις] Εἶναι Angl. & P. ὅστις Edd. omnes & M.

cet Latinum esset, quid hic macies facit ad jus civitatis consequendum? Mss. pro ἀλιπαρὲς scribit λιπαρὲς, & sic sine controversia scripsit Lucianus. λιπαρὲς est assiduitas, familiaris Luciani vox, quam cum τῷ πόνῳ non semel junxit. Vertendum autem *sufficit ingenium, cupiditas rerum honestarum, labor, assiduitas, non tergum dare*, sc. ad civitatem consequendam, hoc est non viam, cui te dederis, deserere. *J.G.G.*

Λιπαρὲς] *Graevio* assentiens mutavi. P. etiam λιπαρὲς, & in M. quod primo fuerat α, erasum est. *M. du S.*

Λιπαρὲς] Cum λιπαρὸς sit *curata bene pelle nitidus*, lautus & unctus homo; videtur non male huc convenire, ut τὸ ἀλιπαρὲς ea sit virtus, quae non modo aequo animo illis rebus careat, sed etiam, ubi copia sit, eas contemnat; ficca virtus & sobria, austera magis, tetrica ac dura, quam delicata, mollis, atque commoditatis studiosa &c. Verum facilius longe est τὸ λιπαρὲς, a *Graevio* prolatum, i. e. *assiduitas, constantia.* *J.M.G.*

58. Ἐνδῦναι μηδὲ μαλακισθῆναι] Ἐνδύειν retrocedentium est in praelio, vid. Interprett. ad *Aristoph.* Plut. 488. — μαλακὸν δ' ἐνδύντες μηδέν. Quod olim male verterant: *nihil admiscete jocosum.* Noster supra *Apol. pro merced. cond.* c. 4. p. 712. ἐνδύντων φυγῆ, & saepe alibi: vid. *Jens.* ad Dial. *Toxar.* ubi quoque male intellectum fuerat hoc verbum. Propria significatio est ap. *Hippocr.* Sect. 2. aph. 28. ubi ἐνδύνειν dicitur τὸ σῶμα pro *emaciari*, vel ut nos: *inflaan*, i. e. quando expansa retro cedunt, cui oppositum ἐπιδύνειν, augeri, crescere, ibid. aph. 31. & 32. quod Lucian. de vento quoque usurpat. *J.F.R.*

60. Ἐπιδείξηται] Non immerito editionum lectionem hic contulit *Solanus*, quia insolitum videbatur diversos Modos conjunctione καὶ conjungi, nimirum ἐπιδείξηται & διέξιλθοι. Sed quia ἂν utrique Modo jungi potest, licebit construere ἂν ἐπιδείξηται & ἂν διέξιλθοι, ante optativum similiter ἂν intelligendo. Plura similia deinde occurrent. Sic infra c. 57. pro κατανοήσῃς καὶ συνιάσῃ *F. Gujet.* legi jubet κατανοήσῃς ἂν συνιάσῃ, quod non improbarem, nisi κατανοήσῃς jam ex Mss. restitutum. Interim alibi forsan dabitur occasio pluribus ostendendi, non repugnare linguae Graecae genio, optativum & subjunct. interveniente καὶ conjungere. *J.F.R.*

Ibid. Διεξίλθοι] Sic legendum pro διεξέλθοι *F. Gujet.* monuerat; verum ego optativum jam in Edd. inveni. *Salmuriens.* autem ambigue διεξίλθη. i. e. male quidem expressa syllaba posteriore, ex cujus tamen vestigiis pareat, eam διεξέλθῃ dare voluisse: & hanc jam veram Lect. credo. *J.F.R.*

61. Πολίτην ὄντα] Angl. εἶναι. *J.B.*

62. Ὅστις ἂν ᾖ] *Quicunque fuerit.* *J.Br.*

γενέσθαι καὶ αὐτὸς ὕτω καλῆς καὶ εὐδαίμονος πόλεως; ΛΥΚ. Καὶ γὰρ αὐτὸς, ὦ Ἑρμότιμε, τῆς αὐτῆς σοι ἐρῶ, καὶ οὐκ ἔστιν ὅ, τι γε ἂν μοι πρὸ τούτων εὐξαίμην γενέσθαι. εἰ μὲν οὖν πλησίον ἦν ἡ πόλις, καὶ φανερὰ ἰδεῖν ἅπασι, πάλαι ἂν εὖ ἴσθι μηδὲν ἐνδοιάσας, αὐτὸς ἦλθον εἰς αὐτὴν, καὶ ἐπολιτευόμην ἂν οὐκ πολλῶν. ἐπεὶ δὲ ὡς ὑμεῖς φατε (σύ τε καὶ Ἡσίοδος ὁ ῥαψῳδὸς) πάνυ πόρρω ἀπῴκισται, ἀνάγκη ζητεῖν ὁδόν τε τὴν ἄγουσαν ἐπ' αὐτὴν, καὶ ἡγεμόνα τὸν ἄριστον. ἢ οὐκ οἴει σὺ ὕτω χρῆναι ποιεῖν; ΕΡΜ. Καὶ πῶς ἂν ἄλλως ἔλθοι τις; ΛΥΚ. Οὐκοῦν [a] σοι μὲν δοκεῖ τὸ ὑπισχνεῖσθαι, καὶ φάσκειν εἰδέναι, πολλὴ ἀφθονία τῶν ἡγησομένων. πολλοὶ γὰρ ἕτοιμοι παρεστᾶσιν αὐτόχθονες, ἐκεῖθεν ἕκαστον εἶναι λέγοντες. ὁδὸς γε μὴν, ἡ μία καὶ ἡ αὐτὴ φαίνεται, ἀλλὰ πολλαὶ καὶ διάφοροι, καὶ οὐδὲν ἀλλήλαις ὅμοιαι. ἡ μὲν γὰρ ἐπὶ τὰ ἑσπέρια, ἡ δὲ ἐπὶ τὰ ἕω φέρειν ἔοικεν, ἡ δὲ [b] ἐπὶ τὰς ἄρκτους, καὶ ἄλλη εὐθὺ τῆς μεσημβρίας. καὶ ἡ μὲν

χῶναι ὕτω ποιεῖν Z

τὸν R. Z.

πολλὴ ἀφθονία R.

rem, qui civis cupiam fieri & ipse pulchrae adeo & beatae civitatis. LYC. Nam egomet eorumdem quorum tu amore flagro: neque est, quod mihi ante ista velim contingere. Si quidem igitur in propinquo esset illa civitas, & manifesta in conspectu omnium, olim, crede mihi, ipse mihil cunctatus ad eam perrexissem, & civis illius essem a longo inde tempore. Cum vero, ut vos dicitis, tu nempe & Hesiodus consarcinator ille carminum, longo admodum spatio remota habitetur, necesse est & viam quae ducit ad illam, quaerere, & ducem optimum. An non putas hoc agendum? HERM. Et qua alia ratione perveniat aliquis? LYC. Igitur quantum ad promissiones, & scientiae professionem multa tibi ducum copia. Multi enim parati adstant, indigenas inde esse quisque se dicentes. Sed via non una atque eadem videtur, sed multae ac diversae, ac nihil altera alteri simile. Nam haec quidem ad occidentales partes, illa vero ad orientem videtur ferre; haec ad septentriones, & altera recta ad meridiem: & haec quidem per

[a] Σοι μὲν ἐπὶ] Sic *F. H.* Fl. *P.* Σὸν μὲν ἔτι P. [b] Ἐπὶ τὰς ἄρκτους] Ἐπὶ τῆς. W.

73. Αὐτὸς ἦλθον εἰς αὐτὴν] *Ad eam profectus essem.* *F. Br.*

75. Καὶ Ἡσίοδος] Μακρὸς δὲ ὁ ὁρθὸς ἀμφ' ἐπ' αὐτόν. *F. Br.*

Ibid. Ἡσίοδος] Vid. *Hesiod.* Ἔργ. 288. *M. du S.*

80. Σοὶ μὲν ἐπὶ] Mend. *F. B.*

87. Ἐπὶ τὰς ἄρκτους] Ne quis credat melius legi ἐπὶ τὴν ἄρκτον, quia una tantum septentrionis est plaga, meminerit Graecos potissimum hic plurali num. uti, quia duae sunt ἄρκτοι, ursa major, & minor, quamvis & singulari *Strabo* saepe utatur, pro Septentrione, ut L. I. p. 109. (al. 63.) ἐξ ἡμισείας πλοῦν ἀπίχειν πρὸς ἄρκτον, & alibi. Plurali autem *Dionys. Al. Perieg.* de situ Orbis. v. 130. Φράζεο δ' ὅν κεν ἐγὼ τέλεμμένος εἴπω εἴθις ἐπ' ἄρκτους. Et sic alii passim, quod in vulgus notum pluribus non probo. *F. F. R.*

89. Εὔυδρον] P. L. Ed. *F.* & B2. ἔνυδρον, & sic olim fuerat in M. Sed vulgata placet. Vid. *Hist. a. c.* 28. *Rhet.* c. 7. & *Herod.* IV. 105. Usurpat tamen etiam ἔνυδρος in Εὐχ. c. 20. *M. du S.*

94. Ἐναντιώματα] Variae viae ad beatissimam illam civitatem ducentes, dicuntur εἰς τὰ ἐναντιώματα τελεστῶσαι. Sic quidem omnes, quas vidi, editiones. Lege tamdem aliquando ἐναντιώτατα. *F. F.*

Ἐναντιώματα] Nescio quare Vir doctus hic pro ἐναντιώματα emendet ἐναντιότατα, quum vox sit proba, idemque valeat, quod ἐναντία. *Pollux* Onom. L. V. c. 29. ἐναντία & ἐναντιώματα ut Synonyma ponit. *L. Bos.*

98. Ἕκας] In his verbis itidem non nihil vitii inest. Ait Lucianus: Ἐφ' ᾧ δ' ἂν ἔλθοι αὐτῶν (ὁδῶν) ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραποῦ ἴκας ἐφιείς, οὐ τῇ εὐοδίᾳ μάλα τις ἀξιόπιστος ὁρίσει τι τὸν χεῖρα, καὶ προτρέπει κατὰ τὴν αὑτοῦ ἀπιέναι, λίγαν ἴκας αὐτῶν μόνον τὴν ἰθεῖαν εἰδώς. Si quid video, Lucianus scripsit ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραποῦ ἰκάσας ἐφιείς paullo post inverso spiritu αὐτοῦ, scribendum. Locum itaque integrum sic reddo: *Ad quamcumque enim earum* (viarum scilicet, quae diversae pro diversitate Philosophorum, omnes tamen ad beatam illam civitatem, Virtutem, ducere dicebantur) *venerim, homo in initio cujusque semitae stans, in ipso ingressu, quidam nimirum fide admodum dignus, & manum porrigit, & suam ut insistam hortatur, quisque eorum se solum rectam viam scire praedicans.* *F. F.*

Ἕκας ἐφιείς] Recte *Junctus* vitiosam lectionem detexit; sed quia aeque liceret divinare ἰκάσιν legendum, quam ἰκάσας, nulla quippe Ed. aut Mss. aliquid variationis ostendente, vitium in textu relinquo, cuique

per prata, & plantas, & umbram, irrigua & amoena, nihil durum habens, nihil incedentibus asperum: altera vero saxosa, & aspera, solem multum ac sitim & laborem denuntians. Et tamen omnes hae ad civitatem ferre dicuntur, quae una est, ipsae in maxime oppositae exeuntes.

26. Hic igitur mihi, & quidem omnis dubitatio est. Ad quamcumque enim illarum veniam, vir ad caput uniuscujusque tramitis, in ipso ingressu adstans fide dignissimus, & manum porrigit, & in suam nos abire hortatur, dicens unusquisque illorum, solum se rectam nosse, caeteros vero errare, qui nec ipsi inde venerint, neque deducere alios sequentes possint. Et si ad proximum accessero, ille quoque similia de sua via promittit, & aliis detrahit; & ille, qui juxta hunc est, similiter, & sic deinceps omnes. Haec ipsa igitur viarum multitudo, earumque ratio dissimilis

ἀλλὰ λειμώνων καὶ φυτῶν καὶ σκιᾶς, [c] εὔυδρος καὶ ἡδεῖα, ἡδὲν ἀντίτυπον ἢ δύσβατον ἔχουσα· ἡ δὲ, πετρώδης καὶ τραχεῖα, πολὺν ἥλιον καὶ δίψος καὶ κάματον προφαίνουσα. καὶ ὅμως αὗται πᾶσαι πρὸς τὴν πόλιν ἄγειν λέγονται, μίαν οὖσαν, ἐς τὰ [d] ἐναντιώματα τελευτῶσαι.

Ἔνθα δή μοι [e] καὶ ἡ πᾶσα ἀπορία ἐστίν. ἐφ' ἣν γὰρ ἂν ἔλθω αὐτῶν, ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραποῦ [f] ἕκαστος ἑστὼς ἐν τῇ εἰσόδῳ μάλα τις ἀξιόπιστος ὁρέγει τε τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει κατὰ ταὐτὰ ἀπιέναι, λέγων ἕκαστος αὐτῶν μόνος τὴν εὐθεῖαν εἰδέναι, τοὺς δ' ἄλλους πλανᾶσθαι, μήτε αὐτοὺς ἐληλυθότας, μήτε [g] ἄλλοις ἡγήσασθαι [h] δυναμένους ἀκολουθήσαντας. κἂν ὅπῃ τὸ πλησίον ἀφίκωμαι, κἀκεῖνος τὰ ὅμοια ὑπισχνεῖται περὶ τῆς [i] αὐτοῦ ὁδοῦ, καὶ τοὺς ἄλλους κακίζει, καὶ ὁ [k] παρ' αὐτῷ ὁμοίως, καὶ ἐξῆς ἅπαντες. τότε τοίνυν [l] τὸ πλῆθος τῶν ὁδῶν, καὶ τὰ ἀνόμοιον αὐ-

[c] Εὔυδρος] Sic Edd. praeter *J.* omnes; haec enim ἔνυδρος, cui adstipulantur P. L. Et sic olim in M. fuerat. [d] Ἐναντιώματα] Ἐναντιώτατα *Jens.* Nil mutant Edd. nec W. [e] Καὶ ἡ π. ἀ. ἐ.] Nihil hic mutant Edd. nec M. [f] Ἕκαστος] Ἑκάστης *Jens.* Sed nihil mutant Edd. nec M. [g] Ἄλλοις] Ἀλλήλοις W. Ἄλλους *B2.* male. [h] Δύναμένους] Sic *J.* Fl. *A1.* &c. & M. Δυναμένους P. & *B2.* [i] Αὐτοῦ] Nihil mutant Edd. Αὐτῆς *Vorst.* male. [k] Παρ' αὐτῷ] Παρ' αὐτὸν W. P. L. [l] Τὸ πλῆθος] Abest articul. a *B2.* & M. adest in omnibus Edd. reliqq.

que pro arbitrio corrigendum; quum liquido statuere nequeam, quid Auctor ipse dederit. *J. F. R.*

4. Δυναμένους] Sic M. Ed. *J.* & aliae quaedam rectae. *B2.* & *P.* δυναμένους. *M. du S.*

7. Αὐτοῦ] Dedi pro αὐτοῦ quod in Edd. erat. nam reciprocum est. Paullo autem supra parum refert, scribasne αὐτῷ, cum vulgata, an αὐτοῦ, quia ad ἀκούειν referri potest; immo si referatur, αὐτοῦ servandum est. *J. F. R.*

8. Παρ' αὐτῷ] In W. P. & L. αὐτὸν. Sed praestat vulgata. *M. du S.*

9. Τοίνυν — πλῆθος] Inter has voces antea legebatur τὸ, quod non agnoscit M. neque admissum est in *B2.* *M. du S.*

Ibid. Τότε — τὸ πλῆθος] Non adsentior *Solano* artic. τὸ delendum, quia jam praecessit τὸν. Sed vel ideo omnino retinendum, & ab ignorantibus quibusdam librariis dedita opera omissum credo; nam repetitio illa articuli non est inusitata, ad numerum oratorium complendum, qui & hic longe est suavior, si addatur articulus, quam si demtur. Immo & emphasin habet; & Lucianus alibi non semel sic repetit. Vid. nos supra ad c. 5. Hermotimi; quod miror fugisse nostrum, qui hunc Auctorem tamen tam crebro pervolvit. Nam Dialogo primo, s. *Somn.* c. 15. Τῆς δὲ τῆς δικαιοσύνης, probat ipse, & eleganter sic saepe poni, fatetur. Addo *Theodoret.* Dial. I. c. XI. pr. Εἶτα Ἰουδαῖοι τὸν δὲ τὸν περίρρυτον νικήσαντα. *Aristoph.* Plut. 524. Περὶ τῆς ψυχῆς τῆς ἑαυτοῦ (etsi hoc posterius paullo aliter se habeat, cum alter ille articulus aliud nomen habeat junctum, cujusmodi repetitionem nimis esse frequentem ac pueris notam dicet Lector, qualis est illa in S. Oratione Dom. τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον, vel haec *Hippocratis* S. I. aphor. 16. καὶ τοῖσι ἄλλοισιν, τοῖσιν ὅτεῳ εὐδιαφύτοισι ἀμείνοσι γίγνεσθαι.) Quid igitur dicas de loco isto *Galeni* ad Hippocr. art. quem *Foësius* adducit ex sua Galeni edit. p. 624. 34. καὶ οἱ τόνοι κατὰ τὸν ἐπικαιροτάτων τοῦ σώματος, anne ibi ex proxime praegressa syllaba male repetitum credas? Ego non. Sed addo rursum *Herodian.* L. 2. 2. 16. ὁ δῆμος ὁ Ῥωμαίων. Ejusdem, & alius generis pleonasmos articuli & pronominum vid. in nott. *Jensii*, *Solani*, & *Hemsterhusii* ad Dial. Marin. III. p. hujus Edit. 296—7. *J. F. R.*

αὐτῆς, εἰ μείζους ταράττει με καὶ ἀπορεῖν ποιεῖ· ἢ μάλιστα οἱ ἡγεμόνες [a] συμφιλοτιμούμενοι, καὶ τὰ ἑαυτῆς ἕκαστος ἐπαινοῦντες. εἰ γὰρ οἶδα ἔν τινα τραπόμενος, ἢ τοῦ μᾶλλον ἀκολουθήσας, ἀφικοίμην ἂν πρὸς τὴν πόλιν.

ἐπαινοῦντες Z.

ἕν τινα Z.

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἐγώ σε ἀπολύσω τῆς ἀπορίας. τοῖς γὰρ προσδοκηθεῖσιν, ὦ Λυκῖνε, πιστεύσας, οὐκ ἂν σφαλείης. ΛΥΚ. Τίσι λέγεις; τοῖς κατὰ ποίαν ὁδὸν ἐλθοῦσιν; ἢ τίνι τῆς ἡγεμόνων ἀκολουθήσασιν; αὖθις γὰρ ἡμῖν τὸ αὐτὸ ἄπορον, εἰς ἄλλη μορφὴ ἀναφαίνεται, ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἐπὶ τοὺς ἄνδρας [b] μεταβαίνοντας. ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο φῄς; ΛΥΚ. Ὅτι ὁ μὲν, ἢ Πλάτων, τραπόμενος, καὶ συνοδοιπορήσας μετ' αὐτοῦ, ἐκείνην ἐπαινέσεσθαι δηλονότι· ὁ δὲ, ἢ Ἐπικούρειος ἐκείνην, καὶ [c] ἄλλος ἄλλην· σὺ δὲ, ἢ ὑμέτερον ἢ πῶς γὰρ οὐ, ὦ Ἑρμότιμε οὐχ [d] οὕτω; ΕΡΜ. Πῶς γὰρ οὔ; ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἀπέλυσάς με τῆς ἀπορίας, ἀλλ' ἔτι ὁμοίως ἀγνοῶ τῷ μᾶλλον χρὴ πιστεῦσαι τῶν ὁδοιπόρων. ὁρῶ γὰρ ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αὐτὸν, καὶ τὸν ἡγεμόνα, μιᾶς πεπειραμένους, καὶ ἐκείνην ἐπαινοῦντα, καὶ λέγοντα ὡς αὕτη μόνη ἄγει ὅτι τάχιστα εἰς μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆ φησιν· ἀλλ' ὅτι μοι ἀφικνεῖταί πρός τι τέλος, καὶ εἰδέ τινα πό-

ἀπορεῖν ποιεῖ· ἢ μάλιστα οἱ ἡγεμόνες] ἀπορεῖν ποιεῖ, ἢ μάλιστα οἱ ἡγεμόνες Z.

μεταβαίνοντας] μεταβαλλομένους R. non male. ἐλελυθώς Z. male.

me perturbat, & in consilii inopiam conjicit: ac duces maxime quantum possunt & ultra contendentes, suamque singuli laudantes. Neque enim, in quam conversus, aut quem maxime secutus ad civitatem perveniam, scio.

27. HERM. At ego ista te consilii inopia liberabo. Si enim his, Lycine, fidem habueris, qui viam illam ante fecerunt, non erraveris. LYC. Quibus dicis? & qua via euntibus, aut quem ducum secutis? rursus enim nobis eadem consilii inopia alia se forma offert, cum a rebus ad viros transivimus. HERM. Quid ita ais? LYC. Quoniam hic quidem in Platonis viam digressus, eoque viae duce (comite) usus illam nimirum laudabit; ille vero Epicuri viam, atque alius aliam: tu autem, vestram: nam qui non ita fiat, Hermotime? HERM. Et cur non? LYC. Non tu liberasti me dubitatione, sed adhuc aeque ignoro, cui viatorum magis credendum sit. Video enim unumquemque illorum cum ipsum, tum ducem, unius modo viae periculum fecisse, & illam laudare, ac dicere solam ferre in urbem; neque tamen habeo unde sciam vera illum dicere: Verum venisse illum ad finem quemdam, & vidisse civitatem aliquam, forte illi dederim.

a Ὑπερφιλοτιμούμενοι] Sic W. Ὑπ...τιμώμενοι Edd. b Μεταλληλυθότας] Μεταλληλυθός. W. male. c Καὶ] Abest a W. adest in Edd. d Οὕτω] Sic H. J. P. S. A1. Οὗτος Fl. & M.

11. Ὑπερφιλοτιμούμενοι] Φιλοτιμοῦντες. V.

15. Ἀπολύσω τῆς ἀπορίας] Ut in Nigr. & Hercul. Gall. & passim. J. B.

18. Ἢ τίνι τῶν ἡγεμόνων] Brod. Miscel. IX. c. 16. in suo exemplari legens καὶ τί τῶν ἡγεμόνων, restitui volebat: τίσι, non immerito: sed cum jam τίσι inveniam in Edd. nihil opus est conjectura τίσι. J. F. R.

27. Οὕτω] Parvi refert quam scripturam hic eligas, οὕτω, an οὕτως; nam si ad sequentem vocalem personae Ἑρμότ. respicias, οὕτως rectius erit; si vero dicas personarum nomina non pertinere ad filum orationis; sed ad sequens πῶς in legendo transitum fieri, οὕτω potius locum habebit, quia tum consonans statim post οὕτω sequitur. J. F. R.

36. Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν . . .] Εἰ δὲ ἐκεῖσέ τινα εἶδεν, ἢ ἐχρῆν, εἰ ἦ ἐπιτηδεῖόν ἐστιν ἐγὼ εἰδέναι. Ἤδειν ἂν Κόρινθον, εἰδεῖν ὁ δ' ἂν Βαβυλῶνα ἀφικόμενος, αὖτως Κόρινθον ἐκφαίνει. ἔοικεν ἄμει γ' ἔτι. εἰ δὲ πάντως. &c. Locum totum adscripsi, quia librariorum culpa distortissimus est, verbis ultro citroque pessime trajectis. In seriem vero suam redigi & recorrigi sic potest. Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἢ ἐχρῆν εἰ ἦ ἐπιτηδεῖόν ἐστιν ἐγὼ τοῦτο εἰδέναι. Ἤδειν ἂν Κόρινθον, εἰδεῖν ὁ δ' ἂν Βαβυλῶνα ἀφικόμενος, αὖτως Κόρινθον ἐκφαίνει, ἔοικεν ἄμει γ' ἔτι. εἰ δὲ πάντως. Th. M.

38. Ἢ δῆλον] In omnibus ante Salmuriensem, ὦδλως legebatur, corrupte. L. ὅτως — ὡς ὦδλον, ex quo nihil boni elicias. Benedictus ex conjectura, ut videtur, ὡς δῆλον, quod ad verum propius accedit. Haud du-

sim. Utrum vero illam viderit, quam oportebat, cujus cives esse tu non minus quam ego volumus; an cum Corinthum eundum esset, ille Babylonem delatus Corinthum se vidisse putarit, illud mihi quidem adhuc obscurum est. Neque enim quisquis urbem vidit, Corinthum vidit, siquidem non sola urbs est Corinthus. Quod autem maxime inopem me consilii reddit, illud est, quod novi, unam necessario esse veram viam, quippe cum & Corinthus una sit, reliquas autem quovis potius quam Corinthum ducere, nisi in tantum quis desipiat, etiam eam quae ad Hyperboreos fert, & quae ad Indos, Corinthum ducere. HERM. Et quomodo hoc fieri possit, Lycine, alia cum aliorsum ducat?

28. LYC. Ergo, pulcher Hermotime, non parva deliberatione opus est, ad electionem viarum pariter ac ductorum: neque id quod est in proverbio hic agemus, *Quocumque nos pedes tulerint, eo imus:* alioquin imprudentes pro ea quae Corinthum fert, alteram quae Babylonem aut Bactra ducit, ingrediamur. Neque vero consultum est fortunae permittere, ut qui forte optimam capessituri simus, licet sine examine in unam quamcumque viarum ingre-

λη, δέον αὐτῷ ἴσως. εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἣν ἐχρῆν, ὃς ἡ ὑπεθυμήθημεν ἐγώ τε καὶ σὺ πολίτευσα[d], ἢ δέον εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν, ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενον οἴεται Κόρινθον ἐωρακέναι, ἄδηλον ἔμοιγ' ἔτι. εἰ γὰρ πάντως ὁ τινὰ πόλιν ἰδὼν, Κόρινθον εἶδεν, εἴ γε ἡ μόνη πόλις ἐστὶν ἡ Κόρινθος. ὃ δὲ δὴ μάλιστα εἰς ἀπορίαν με καθίστησιν, ἐκεῖνό ἐστι, τὸ εἰδέναι ὅτι πᾶσα ἀνάγκη μίαν εἶναι τὴν ἀληθῆ ὁδόν. καὶ γὰρ ἡ Κόρινθος μία ἐστίν. αἱ δ' ἄλλαι παραχόσε μᾶλλον, ἢ εἰς Κόρινθον ἄγουσιν, εἰ μή τις ὅτῳ σφόδρα [e] παραπαίοι, ὡς οἴεται καὶ τὴν εἰς Ὑπερβορέους, καὶ τὴν εἰς Ἰνδοὺς ἄγουσαν, εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν.

παραπαίει R
ἐς R Z

ΕΡΜ. Καὶ πῶς οἷόν τε, ὦ Λυκῖνε, ἄλλη γὰρ ἀλλαχόσε ἄγει.

ΛΥΚ. Οἰκεῖον, ὦ καλὲ Ἑρμότιμε, τὸ μικρᾶς δεῖ βουλῆς ὅτι τὴν αἵρεσιν τῶν ὁδῶν τε, καὶ ἡγεμόνων. ἵνα δὲ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου ποιήσωμεν, ἔνθα ἂν ἡμᾶς οἱ πόδες φέρωσιν, ἐκεῖσε ἴωμεν. ἐπεὶ λήσομεν ἴσως, ἀντὶ τοῦ εἰς Κόρινθον ἀγόντος, τὸν ὅτι Βαβυλῶνος, ἢ Βάκτρων ἀπιόντες. οὐδὲ γὰρ εὖ' ἐκεῖνο καλῶς ἔχει, τῇ τύχῃ ἐπιτρέπειν, ὡς τάχα ἂν τὴν ἀρίστην ἑλόμενοι, εἰ καὶ ἄνευ ἐξετάσεως ὁρμήσαιμεν ὅτι μίαν τῶν ὁδῶν ἡνιναῦν. δυνατὸν μὲν γὰρ ἦν

[d] Ἣ δέον] Ἢδεον Edd. omnes male, praeter *S.* quae ἢ δέον. Ἢ δέον recte margo *Ald.* Et sic correxerat Anonym. in *H.* ἴσως ἢ εἶδεν. I. *Ed. Ven. Heinf.* Alibi *Marull.* quem vid. [e] Παραπαίοι] Παραπαίῃ Fl. & M. a recentiore manu. Vulgatam servant reliqq.

40. Οἱ γὰρ πάντως * ὁ τινὰ πόλιν ...] Τὸ παραμυθούμενον ἐοικὸς ἐστὶ τοιοῦτον· εἰ πάντως ἀνάγκη ἐστὶν εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν ὁ πλοῦς. *V.*

* Ὁ τινά] Male *εἰ τινά* editum erat.

dubie scribendum ἢ δέον, quod & ad scripturam codicum proxime accedit, & rei accommodatissimum est; uti ex textu & versione nostra satis patebit. (Hanc Emendationem inter insigniores in Specimine quod anno 1708. a me Cantabrigiae editum est, locum sibi tueri volui.) *M. du S.*

Ἣ δέον] Interpretatus sum, ac si legeretur pro illo ἴδιος, quod ab Aldo inde obsedit libros, tenui mutatione, ἢ, δέον κ. τ. λ. Simillima constructione mox utitur de *Homerico* sagittario. Caeterum Corinthum hic nominavit procul dubio, ut nos admoneret illius ὃ πάντῃ ἀνδρὶ εἰς Κόρινθόν ἐστ' ἐλθεῖν, vel *Eius cuivis homini contingit adire Corinthum.* *J. M. G.*

Ἣ δέον] Sic dare ex vestigiis veteris scripturae & monente *Solano*, non dubitavi, qui in marg. *Junt.* notat δέον similiter poni supra hoc *Dial.* c. 10. f. item c. 28. f. nec non c. 73. f. Quin potius vid. de *Merc. cond.* c. 11. & 31. med. ubi ἢ πολλάκις παταπαῖζ δέον, δεῖ τοῦτο συγχωρῆσαι. *J. F. R.*

55. Ἔνθα ἂν οἱ πόδες φέρωσιν] *Erasm.* in Proverb. *quocumque pedes ferunt.* *J. Br.*

64. ἀπὸ

ἢ τοῦτο γενέσθαι· ἢ ἴσως ποτὲ ἐγένετο ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ. ἡμᾶς δέ γε περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι [a] δεῖν ῥᾳδιουργῶς ἀναρριπτεῖν, οὐδ' ἐς ταὐτὸν κομιδῇ καλαχλεύειν τὴν ἐλπίδα, ὅπερ ῥιπὸς ὡς ἡ παροιμία φησὶ τὴν Αἰγαῖον, ἢ τὸν [b] Ἰόνιον ἁλιπλεύσαι θέλοντας. ὅτε οὐδ' αἰτιασαίμεθ' ἂν εὐλόγως τὴν τύχην, εἰ τοξεύσασα, καὶ ἀκοντίζουσα, μὴ πάντως ἔτυχε [c] τοῦ ἀληθοῦς, ἑνὸς ὄντος ἐν μυρίοις τοῖς ψεύδεσιν, ὅσῳ οὐδὲ τῷ Ὁμηρικῷ τοξότῃ ὑπῆρξεν. [d] ὃς δέον τὴν περιστερὰν καταβαλεῖν, ὁ δὲ, τὴν μίτραν [e] ἔτεμεν· ὁ Τεῦκρος, οἶμαι. ἀλλὰ ῥᾳδιουργοῦντι ἐκείνῳ εὐλογώτερον τὸ πολλῶν [f] τρωθήσεσθαι καὶ πεσεῖν

diamur. Etenim potest quidem id quoque fieri, & forte aliquando in longo tempore factum est. At nos de tantis rebus non puto oportere periculosam temere aleam jacere, neque in angusto adeo concludere spes nostras, *viminea*, quod est in proverbio, *scapha Aegeum* Ioniumve mare ausos *trajicere:* ubi nec fortunam cum ratione accusaremus, si ea sagittando vel jaculando non omnino feriat verum, quippe quod unum sit inter mille mendacia: quale quid nec Homerico illi sagittario contigit, qui cum columba dejicienda esset, lineam telo rupit, Teucrum fuisse arbitror. Sed multo rationabilius est sperare futurum ut de multis *quiddam* (*quodcumque sit*) feriatur, & in

ὅτι R. 7.

τῆς Z.

ἐνέτεμεν Z.

a Δεῖν] Sic Edd. Δεῖ P. b Ἰόνιον] Recte Edd. Ἰόνιον Cod. M. prave, vid. nott. c Τοῦ] Τῆς W: Nihil mutant Edd. vett. d Ὃς] Sic *F.* Fl. *Al. S.* & M. Ὡς *P. H.* Fr. *B2.* male. e Ἔτεμεν] Ἐνέτεμεν W. f Τρωθήσεσθαι] Τιτρωθήσεσθαι *Pell.*

66. Ὡς ἡ παροιμία φησὶ] Παροιμία, Θεοῦ θέλοντος καὶ ἐπὶ ῥιπὸς πλοῖα. *V.*

ἐίρηται ἐπὶ τῶν πάνυ ἀπόρων καὶ θεῷ μόνῳ εἰς λύσιν ἐπιτρεπομένων. addit R.

* Πλοῖα] Πλοῖον editum fuerat; sed πλοῖα in V. & M. legi notaverat *Salmas.*; itaque illi quidem obsecundavi, etsi πλοῖον verum credam; nam & sic edidit Cl. *Hemsterh.* in fragm. Menandr. quas in notis mox adlego, & secunda persona proverbiis propria. *J. F. R.*

64. Δεῖν] Recipiendam credes scripturam Cod. P. ac legendum οὐκ οἶμαι, δεῖ; si conferas mox c. 36. f. ubi μᾶλιστα, οἶμαι, δεῖ sine variatione legitur; si vero minus hiantem orationem amas, vulgatam praefer es. *J. F. R.*

Ibid. Παραβόλως ἀναῤῥίπτειν] Fieri quidem posse ait Lucianus, ut quis optimo Philosophiae generi operam dare cupiens, nulloque de eligendo optimo, examine habito, forte in optimum incidat, ἡμᾶς δέ γε, inquit, περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναῤῥίπτειν, οὐδ' ἐς ταὐτὸν κομιδῇ καταχλεύειν τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥιπὸς, ὡς ἡ παροιμία φησὶν, τὴν Αἰγαῖον, ἢ τὸν Ἰόνιον ἁλιπλεῦσαι θέλοντας. Vertit Benedictus, *Nec equidem par esse puto, ut de rebus adeo magnis spem temere abjiciamus, aut in angustum conflatam concludamus, virgultea scapha, quod ajunt, Aegeum aut Ionium mare transmittere volentes.* Sed profecto cum Lucianus dicit, ἡμᾶς δέ γε περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναῤῥίπτειν, non id vult, quod finxit Interpres, *Nec equidem par esse puto, ut de rebus adeo magnis spem temere abjiciamus*, verum longe aliud quid. Nimirum disputaverat in antecedentibus de tot diversis Philosophorum sectis, qui tamen singuli se jactarent veros esse ad ipsam Virtutem (sive summum bonum) ὁδηγούς. At fieri non posse, contendit Noster, ut omnes, singuli diversam ab aliis insistentes viam, ad petitum terminum ducant; quare in summo versetur is errandi & numquam ad optatum finem perveniundi discrimine, qui ut quaeque se prima ipsi obtulerit, illi se sectae tradat: nam unam tantum veram esse posse viam. Atque adeo *nos quidem*, pergit, *oportere arbitror in rebus tanti momenti non ita temere aleam jacere*, & rem fortunae permittere (ut praecessit) *neque spem nostram in angustiam quamdam* (quae facile scilicet nos possit fallere & perdere) *redigere, virgultea scapha Aegeum Ioniumve mare transmittere volentes.* Ἀναῤῥίπτειν hoc in loco per ellipsin τὸν, κύβον, est *aleam jacere.* Integram locutionem habes in Harmonide c. 3. med. ἐφ' οἷς ἀνδρὸς ἀναῤῥίψομεν τὸν κύβον, & in Pro Imaginibus c. 16. Τελευτᾷ ἀναῤῥίψας τὸν κύβον. De Ἀναῤῥίπτειν per ellipsin τὸν, κύβον, vide plura apud *Is. Casaubonum* ad Suetonii Julium, cap. 32. *J. F.*

66. Ἐπὶ ῥιπὸς] *Erasm.* in proverbio: *Aegeum scapha transmittere.* *J. Br.*

Ἐπὶ ῥιπὸς] Paroemiogr. hoc autem proverbium εἴρηται ἐπὶ τῶν πάνυ ἀπόρων καὶ θεοῦ μόνου εἰς λύσιν ἐπιτρεπομένου. *J. B.*

Ἐπὶ ῥιπὸς] *Crate viminea.* *F. G.*

Ἐπὶ ῥιπὸς] Θεοῦ θέλοντος, καὶ ἐπὶ ῥιπὸς πλοίοις, inquit Poë-

in telum quasi incidat, quam unum illud omnino ex omnibus. Non parvum autem esse periculum, si spe illa inducti, futurum ut melius fortuna pro nobis eligat, pro recta via in erronearum aliquam ignorantia incidamus, ita me puto colligere: neque enim redire jam & retro navigare ad salutem facile est, si quis semel spiranti se *auraе*, solutis retinaculis, permiserit; sed necesse est in pelago jactari nauseantem plerumque, metuentem, & gravato ob agitationem capite: cum oportuisset ab initio, ante aliquando, quam portu exires, conscensa specula videre, ferensne sit & secundus ventus Corinthum navigare volentibus;

τῶν δὲ τῷ τοξεύματι ἐλπίζειν, ἢ πάντως ἐκεῖνο τὸ ἓν ἐξ ἁπάντων. ὁ δὲ κίνδυνος ὅτι, ὑμῖν μικρὸς, εἰ ἀντὶ τοῦ ἐπ' εὐθὺ ἀγώσης, εἰς τὸ πεπλανημένων μίαν ἀγνοοῦντες ἐμπέσωμεν ἐλπίζοντες ἄμεινον αἱρήσεσθαι τὴν τύχην ὑπὲρ ἡμῶν, εἰκάζειν οἶμαι. ὧδε γὰρ ἀναγρέψαι ἔτι, ἢ ἀναστῆναι ὀπίσω ῥᾴδιον, ἢν ἅπαξ ὀκνηθῇ τὴν πλεύσιν τις αὐτὸν, τὰ ἐπάγκια λυσάμενον· ἀλλ' ἀνάγκη ἐν τῷ πελάγει ἀλφέρειν, ναυτιῶντα ἐς τὸ πολὺ, καὶ δεδιότα, καὶ καρηβαροῦντα ὑπὸ τῆς σάλου, δέον ἐξ ἀρχῆς πρὶν ἐκπλεῦσαι, ἀναβάντα ὀκνεῖ σκοπὴν τινα, σκέψασθαι εἰ εὔπορον ὄψει καὶ ἥριον τὸ πνεῦμα τοῖς ἐς Κόρινθον ἀφεκπλεῦσαι

ἐπιδῷ τις αὐτὸν τῇ πλεύσῃ Z

δὴ add. R.

ὧδε τοῖς Κόρινθον δὲ Z

g Εἰς Κόρινθον] Κορινθόν δὲ W. P. Nihil mutant Fl. *J. H. P.* &c.

Poëta ἄδηλον. Similiter *Aristoph.* in Pace. Κύδιος ἵππου, καὶ ἐπὶ ῥοπὴς πλείους. *ME. M.*

Ἐπὶ ῥοπὴς] Meminit hujus proverbii *Aristoph.* in Εἰρήνῃ, quem vide, & ejus Schol. *A.V.*

Ἐπὶ ῥοπὴς] *Plut.* 720. Θεοῦ δίδοντος καὶ ἐπὶ ῥοπὴς πλείους. ait *M. du S.* Et quia *Vorstius* modo *Aristophanis* mentionem fecit, crederes *Plutum* Aristophanis indicari; sed *Plutarchum* innuit; qui id ut *Pindari*, sed addubitans tamen, adducit. Illa autem scribendi ratio molesta est, & quoties *Herod.* scribit noster, haereas, num *Herodotus* an *Herodianus* intelligendus. Vel *Arist.* sitne *Aristoteles*, *Aristides* an *Aristophanes*. *Aristoph.* vero Εἰρην. v. 698. idem proverb. habet, sed de avaro usurpat. Inter *Menandri* sententt. rectius videtur relatum ab Cl. *Hemsterhusio* No. 22. p. 161. textus Graeci. *J.F.R.*

67. Ἰόνιον] Recte vulgata, nam sic scribitur, secunda brevi, vid. *Strab.* L. 2. p. 185. (al. 123. 124.) bis, & non semel alibi: *Dion. Alex.* de sit. Orb. 94. Ἦν τε Ἰονίην κεκλήαται ἠνεμόεσσαν. Etsi Ἰόνιον natio secunda producta exaratur. Vid. eumd. *Strab.* L. VIII. p. 588. (al. 383.) & seqq. plus decies, ut auctoritt. poëticas in re notissima omittam. effertur autem masc. gen. ὁ Ἰόνιος, quia κόλπος intelligitur. *J.F.R.*

70. Ἑνὸς ὄντος ἐν μυρίοις] Hoc fert casus saepe, ut qui verbi caussa ad orbem clavis multis confixum collineet, unum quemcumque clavum de tam multis feriat, ejiciatque: at unum aliquem & certum v. g. qui in ipso centro, aut in summa apside sit fixus, excutere, artis est, aut casus rarissimi. *J.M.G.*

71. Ὁμηρικῷ τοξότῃ] *Hom.* ad finem Il. Υ. *J.Br.*

Ὁμηρικῷ τοξότῃ] *Hom.* Il. Υ. 865. *M. du S.*

72. Ὃς δίον] Similem casum expressit etiam *Virg.* Æn. V. *M. du S.*

73. Ἔτεμον] Non opus est lectione Cod. W. ἵστην

μον. Sed si quid mutatione indigéret locus, ἀπέτεμον, vel ἀπέταμον ex ipso potius *Hom.* reponendum; qui ait l. c. Αὐτικα δ' ἀπὸ μίσθιον τόμον ἔταμε πυρὸς ἀλοιῆς. Verum nulla mutandi necessitas; nam alioqui etiam τὰ ingerendum, quod in Homero quoque praecedit, & ad δὶ refertur. Sed & hoc saepe omittitur, vid. supr. de *Merced. cond.* c. 4. Plura addere temporis angustia prohibet. *J.F.R.*

75. Τῶν πολλῶν] *Unum e multis quae ferire destinamus.* *J.Br.*

Τῶν πολλῶν] An τὸ πολλῶν τι; *F.G.*

78. Ἀγνοοῦσιν] Intellige τὸ ὀϊστόν. *J.Br.*

83. Τῇ πλεούσῃ] Interpretatus sum non τῇ πλεούσῃ sc. νηΐ, *navi eunti* quod insolens mihi videbatur, sed quasi legeretur tenuissima mutatione πνεούσῃ, *spirantи*, nimirum αὔρᾳ *aurae*. *Vela ventis dare, navem austro permittere*, solennia sunt, & sexcenties tali in re usurpata. *J.M.G.*

Τῇ πλεούσῃ] Omnino adsentior Reverendo *Fac. Elsnero*, ad Act. Apost. XXVII. 15. p. m. 483. monenti πνεούσῃ legendum, intellecto αὔρᾳ, veluti eod. cap. vers. 40. ἐπάραντες τὴν ἀρτέμωνα τῷ πνεούσῃ. Quod pluribus adsertum vid. ibidem. Etsi enim πλεούσῃ, intellecto νηΐ aliquem sensum habere videtur, alterum tamen longe melius; nam si ad λυσάμενον, quocum connectendus est sensus, respicias, videbis rectius procedere, si vento te credere dicaris, postquam jam soluta sit navis, quam navi, cui te commisisse dici potius deberes ante, quam solveretur. *J.F.R.*

Ibid. Πλεούσῃ] Quid hoc sit, nescire me fateor. Forsan πνεούσῃ. Sed neque sic satis, unde habeat, assequor. *M. du S.*

Ibid. Τὰ ἐπάγκια λυσάμενον] *Qui jam oras resolverit.* *J.Br.*

ἐθέλωσι. ἢ, τὴν Δία, κυβερνήτην ἕνα τ' ἄριστον ἐκλέξαι, ἢ ναῦν εὐπαγῆ, ὅσαι ἀξιόχρεοι τοῖς τηλικούτοις κλύδωσι.

ΕΡΜ. Οὕτω γε ἄμεινον, ὦ Λυκῖνε, πολλοῦ γε καὶ δεῖ. πλὴν οἶδά γε ὅτι ἀπαντᾶς οὐ κύκλῳ περιελθών, οὐκ ἄλλους ἂν εὕροις, ἔτι ἀμείνους ἐπινοήσαντας, ἔτι κυβερνήτας ἐμπειροτέρους τῶν Στωϊκῶν. καὶ ἢν εὐθείᾳ γε ἐφίῃ ποτὲ πρὸς Κόρινθον, ἐκείνοις ἕπου, καὶ τὰ Χρυσίππου καὶ Ζήνωνος ἴχνη τρέπων· ἄλλως δὲ, ἀδύνατον. ΛΥΚ. Ὁρᾷς τοῦτο ὡς κοινόν, ὦ Ἑρμότιμε, εἴρηκας; εἴποι γὰρ ἂν αὐτὸ καὶ ὁ τῷ Πλάτωνι ξυνοδοιπορῶν, καὶ ὁ Ἐπικούρῳ ἑπόμενος, καὶ οἱ ἄλλοι, μὴ ἀπελθεῖν με εἰς τὴν Κόρινθον, εἰ μὴ μεθ' ἑαυτῶν ἕκαστος. ὥστε, ἢ πᾶσι πιστεύειν χρὴ, ὅσῳ γελοιότατον, ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακρῷ γὰρ ἀσφαλέστατον τὸ τοιοῦτον, ἄχρις ἂν εὕρωμεν τἀληθῆ ὑπισχνούμενον.

Ἐπεὶ φέρε, εἰ καθ' ὃν νῦν ἔχω, ἀγνοῶν ἔτι ὅστις ἐξ ἁπάντων ἐστὶν ὁ ἀληθεύων, ἐλοίμην τὰ ὑμέτερα, σοὶ πιστεύσας, ἀνδρὶ φίλῳ, ἀτὰρ μόνα γε οἰόμενος τὰ τῶν Στωϊκῶν, καὶ μίαν ὁδὸν ὁδοιπορήσειν ταύτην, ἔπειτα θεῶν τις ἀναβιώναι ποιήσειε Πλάτωνα, καὶ Πυθαγόραν, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ τοὺς ἄλλους· οἱ δὲ περιστάντες ἐρωτῷεν με, καὶ, νὴ Δί', εἰς δικαστήριον ἀγαγόντες, ὕβρεως ἕκαστος διαβάλλοιτο, λέγοντες, ὦ βέλτιστε Λυκῖνε, τί

ἀγῆ Z.

δὲ fz.
εἰς τὴν Κόρ. R.Z

ὡς περὶ τα τοιαῦτα Lege hæc verba]

τῶν Στωϊκῶν
δότι R. ordine
eliori -
η R.Z.
ες R.Z

maximum deligere, & navim bene compactam, quae durare ad tantum fluctum possit.

29. HERM. Ita quidem, Lycine, multo melius. Verum novi equidem, te, si circulo omnes obeas, nec duces meliores inventurum, neque peritiores gubernatores Stoicis: & si quidem pervenire aliquando Corinthum volueris, illos sequere, per Chrysippi Zenonisque vestigia progressus: aliter vero fieri non potest. LYC. Vides, quam commune illud, Hermotime, dixeris. Eodem enim modo & qui cum Platone viam faciat, & qui Epicurum sequatur, & reliqui, non perventurum me Corinthum, nisi secum, quisque dixerit. Itaque aut credere omnibus oportet, quod maxime ridiculum, aut fidem denegare similiter. Longe enim tutissimum tale quid fuerit, dum qui vera promittat inveniamus.

30. Nam, age, si ita uti nunc habeo, ignarus adhuc quis ex omnibus verum dicat, vestra eligam, fide tibi habita, viro amico, sed qui sola tamen Stoicorum *dogmata* didiceris, & unam hanc viam ieveris; ac deinde Deus aliquis in lucem revocet Platonem, & Pythagoram, & Aristotelem, & reliquos: iique circumstantes me interrogent, quin, Hercle, ad tribunal tractum injuriarum unusquisque, postulent, dicentes, quo animi impetu, bone Lycine, aut

a Πρὸς] Εἰς τὸν W. P. Vulgatam retinent Edd. omnes. b Γὰρ] Nihil hic variant Edd. notat *M. duo.* c Τὸ τοιοῦτον] Sic Edd. *J. Fl. H. P. duo.* Τὸ τοιοῦδε M.

93. Παμπόλλ'] *Brodaeus* inveniens παμπόλλ', monuerat legendum: ὦ Λυκῖνε παμπόλλου. Sed sic jam, ut ille emendat, invenio ubique, excepto accentu, qui melius erat in vulgatis: ita ut nesciam, unde tot vitiosas lectiones hauserit. *J. F. R.*

8. Τὸ τοιοῦτον] Recte, vid. quae supra dixi ad Dial. *pro Lapsu* c. 17. & *Vit. auct.* 15. Immo sic ubique noster, ut fere credam, quotiens uno alteroque loco τοιοῦτο invenias, in τοιοῦτον mutandum, semper enim una alterave prisca editio sic habet; sed quia & alterum probum, leve fuerit, si forte hic illic a nobis neglectum sit. *J. F. R.*

ag. Ἐμφανίσω] Quo Lucianus convincat Hermotimum, sedulum esse omnium sectarum instituendum examen ante, quam quis se huic illive committat; nec ullius sequendam esse auctoritatem; hoc utitur argumento: *Quid si ego ignarus, quis ex omnibus Philosophis veram teneat viam, vos sequerer, tibi, homini amico, at ea tantum, quae sunt Stoicorum, scienti, unamque hanc viam calcanti, credens; deinde Deus aliquis ab inferis existere faceret Platonem, Pythagoran, Aristotelem, alios; illi vero circumstantes me rogarent, & profecto in jus rapientes me, singuli contumeliae accusarent, dicentes,* Luciane, Bone Vir, quae te motus, vel cui tandem fide habita, Chrysippum, & Zenonem, homines nuperrime natos, praetulisti

ac-

aut cujus auctoritate, Chrysippum & Zenonem nobis praetulisti, homines heri & nudius tertius natos, nobis multum natu majoribus, qui neque sermonem communicaveris nobiscum, nec omnino quae dicimus exploraveris? Haec, *inquam*, si dicant, quid illis respondeam? Satisne mihi erit dixisse, Hermotimo, amico homini, fidem habui? At ego novi illos dicturos, Nos, Lycine, Hermotimum illum tuum, quis homo sit, nescimus; neque ille nos. Itaque non decebat damnare universos, neque contra absentes & inauditos nos ferre arbitrium, ac fidem habere homini, qui unam modo philosophiae viam, & forte ne hanc quidem accurate satis perspexerit. Legum latores autem, Lycine, non ita facere judices jubent, nec alteram quidem partem audire, alteram dicere pro se non pati, sed similiter audire utramque, quo facilius, comparatis invicem orationibus, quid verum falsumve sit inveniant: & si tamen ita non fecerint *judices*, provocandi ad aliud tribunal potestatem lex tribuit. Talia fere dicturos illos veri simile est.

31. Aut forte illorum aliquis praeterea me interroget, dic mihi, Lycine, si quis Aethiops, qui alios nunquam homines, quales nos sumus, usurpasset oculis, eo quod patria pedem non extulisset, hic igitur in concione Aethiopum adseveraret atque diceret, nusquam terrarum homines esse al-

2 Ὦ φίλε, ἦ τίνι ποτὲ πιστεύσας, Χρύσιππον καὶ Ζήνωνα προετίμησας ἡμῖν, πρεσβυτέρων ὄντων σοι πολύ, καὶ τῶν πρόσθεν γενομένων, μήτε λόγου μεταδοὺς ἡμῖν, μήτε πειραθεὶς ὅλως εἰ φαμέν; εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν 2 ἀποκρινοίμην αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἴπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπιστάμην φίλῳ ἀνδρί; ἀλλὰ φαῖεν ἄν, διὰ ὅτι, ἡμεῖς, ὦ Λυκῖνε, οὐκ ἴσμεν τὸν Ἑρμότιμον τοῦτον, ὅστις ποτέ ἐστιν, οὐδὲ ἐκεῖνος ἡμᾶς· ὥστε οὐκ ἐχρῆν 3 ἅπαντων καταγιγνώσκειν, οὐδὲ ἐρήμην ἡμῖν καταδικάζειν, ἀνδρὶ πιστεύσαντα μιᾷ ὁδῷ τῇ Φιλοσοφίᾳ, καὶ οὐδὲ ταύτῃ ἴσως ἀκριβῶς κατανοήσαντι. οἱ δέ γε νομοθέται, ὦ Λυκῖνε, οὐκ οὕτω προστάττουσι τοῖς δικασταῖς ποιεῖν, οὐδὲ 3 ἑτέρου μὲ ἀκούειν, τὸ δὲ ἕτερον, οὐκ ἐᾶν λέγειν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἃ οἴεται ξυμφέρειν, ἀλλ' ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, ὡς ῥᾷον [d] ἀντεξετάζοντες τοὺς λόγους, εὑρίσκοιεν τἀληθῆ τε καὶ ψεῦδη. καὶ ἢν γε μὴ οὕτω ποιῶσιν, ἐφίεναι δίκην ὁ νόμος εἰς ἕτερον δικαστήριον τοιαῦτα, 4 οἷα εἰκὸς ἐρεῖν αὐτούς.

Ἦ τάχ' ἄν τις αὐτῶν καὶ προσέροιτό με, εἰπέ μοι, λέγων, ὦ Λυκῖνε, εἴ τις Αἰθίοψ [e] μὴ δὲ πώποτε ἄλλους ἀνθρώπους ἰδὼν, οἵοι 4 ἡμεῖς ἐσμεν, διὰ τὸ μὴ ἐκπεπεδηκέναι τοσαράκαι, οὐ τινὶ συλλόγῳ τῶν Αἰθιόπων διεχρίζοιτο, καὶ λέγοι μηδαμοῦ τῆς γῆς ἀνθρώπους

πιστεύσαντι R male
ἥδε γε Z.
περὶ Z.

[d] Ἀντεξετάζοντες] Ita recte *F.* B2. & W. Ἀντεξετάζοντας male *A1. H. Fl. P. S.* habebant. [e] Μὴ δὲ πώποτε] Sic *F. A1.* & *S.* Male πώποτ. ceterae & M. Μηδεπώποτε B2.

nobis multo majoribus, neque nobiscum collocutus, & ne tactis quidem illis, quae nos censemus? *Talia si dicerent, quid tandem responderem illis? Num sufficeret, si dicerem, me obsequutum Hermotimo, homini amico? Atqui opinor dicerent; Nobis, o Luciane, ignotus est Hermotimus ille*, &c. Totum locum proposui, ut ex ipsius orationis filo pateret, ultima in Graecis vitiose legi [εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκριναίμην αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἴπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπιστάμην φίλῳ ἀνδρί;] & reponendum ἢ ἐξαρκέσει μοι. Loquendi haec ratio Nostro est frequentatissima. In eodem hoc Hermotimo c. 64. Οὐδενὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἄν. *Nullius hominis vita sufficeret.* in Harmonide c. 3. ἃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν. *Quae omnes esset instar omnium.* Et alibi similiter plus millies. Sic apud *Aelianum* XI. Ποικιλ. IX. ubi Epaminondas ad armigerum, bonis captivi alicujus ditatum, ait, ἰμοὶ δὲ ἀσπὶς ἐκείνου ἀντὶ πάντων ἐκείνων ἀρκέσειεν ἄν. Quae non dubium mihi est, quin legendum sit ἐξαρκέσειεν. *F. F.*

37. Ὃς ῥᾷον] Ὅς ῥᾷον inveniens *F. Brodaeus*, ὡς ῥᾷον corrigere jubet, Misc. IX, c. 16. Sed non dubito, quin ὡς ῥᾷον volucrit, ac per typothetarum incuriam ῥᾷον inde factum sit; verum & ego non aliter quam edi curavi, usquam inveni. *F. F. R.*

46. Διϊχρίζοιτο] *Benedict.* vertit, *affirmaret*, *Opse-*

πως εἶναι λβαυὸς, ἢ ξανθὸς, μηδὲ ἄλλο τι ἢ μέλανας, ἆρα πιστεύσοιτ' ἂν ὑπ' αὐτῶν; [a] ἢ εἴποι τις ἂν πρὸς αὐτὸν τ πρεσβυτέρων Αἰθιόπων, σὺ δὲ δὴ, πόθεν ταῦτα, ὦ θρασύτατε, οἶσθα, εἰ γὲ ἀπεδήμησας πώς ἡμῶν εὐδαμόσε, εὖδε, νὴ Δία, τὰ πρῶτα [b] τοῖς ἄλλοις [c] οἶδας ὁπόσα ἔστι, φαίην ἂν ἔγωγε δίκαια ἐρωτῆσαι τ πρεσβύτην; ἢ πῶς, ὦ Ἑρμότιμε, συμβουλεύεις; EPM. Οὕτως δικαιότατα γὲ [d] ἐπιπλῆξαι δοκεῖ μοι. ΛΥΚ. Καὶ γὲ ἔμοιγε, ὦ Ἑρμότιμε. ἀλλὰ τὸ μὲν τοῦτο οὐκ ἔτ' οἶδα, εἰ ὁμοίως ᾗ σοὶ δόξει ἐμοὶ μὲν γὲ ᾗ τοῦτο πάνυ δοκεῖ.

EPM. Τὸ ποῖον; ΛΥΚ. Ἐπάξει δηλαδὴ ὁ ἀνὴρ, ᾗ φύσει πρὸς μὲ ὧδέ πως. ἀνάλογον τοίνυν τινὰ ποιῶ τις ἡμῖν, ὦ Λυκῖνε, τὰ Στωϊκῶν μόνα εἰδὼς, καθάπερ ὁ σὸς φίλος ἔστω ὁ Ἑρμότιμος, ἀποδημήσας δὲ [e] μήτε δὲ πώποτε, μήτε ἐς Πλάτωνος, μήτε πρὸς τ Ἐπίκουρον, [f] μηδὲ ὅλως πρὸς ἄλλον τινά. εἰ τοίνυν λέγοι, μηδὲν εὖτω καλὸν εἶναι, μηδ' ἀληθὲς πρὸς τοῖς [g] πολλοῖς, οἷα

bos, vel flavos, neque aliud usquam nisi nigros, numquid fidem apud illos inveniat? Aut si quis ei de majoribus natu Aethiopibus dicat, Tu vero unde haec, audacissime, nosti, qui neque usquam a nobis peregre abfueris, neque Hercle res aliorum quales sint noveris? dicamne ego merito sic interrogasse seniorem? aut quid consulis, Hermotime? HERM. Sic est. justissime enim illum mihi videtur increpuisse. LYC. Nimirum mihi quoque, Hermotime. Sed quod sequitur, non jam novi an aeque tibi placeat: mihi certe hoc etiam magno videtur opere.

32. HERM. Quale id est? LYC. Subjiciet nempe vir ille, & ita fere mecum aget, Hac igitur ratione ac proportione servata ponatur nobis aliquis, Lycine, qui Stoicorum placita sola norit, ut amicus hic tuus Hermotimus, nunquam autem neque in Platonis *regnum*, neque ad Epicurum, neque ad alium quemquam peregrinatus fuerit. Is ergo si dicat, nihil ita pulchrum esse neque verum apud alios, quam sint ea quae

ἡμῶν R. Z.

ego μήτε

πάνυ? R. Z.

a Ἢ] Sic *J.* Fl. *P. H.* & M. b Τοῖς ἄλλοις] Ita Edd. *J.* Fl. *H.* &c. Τῶν ἄλλων P. c Οἶδας] Deest in W. & Ex. Fl. Adest in Edd. & P. d Ἐπιπλῆξαι] Ita dedi ex G. W. & P. Codicib. & sic voluit *Marcil.* Ἐκπλῆξαι male Edd. e Μὴ δὲ] Sic *J. H.* Fl. Μηδὲ P. aliaeque & M. quod hic non improbem. Μηδεπώποτε iterum *B2.* junctim. f Μηδὲ] Aliae Edd. hic rursus μὴ δὲ. Sed nil refert. g Πολλοῖς] Ἄλλοις *Vo.* Vulgatam servant Edd. & M.

potius adcuratius: *pertinaciter adfirmaret.* Rev. *Elsner.* ad Evang. Luc. XXII. 59. vulgatum reprehendit, qui *adfirmabat* reddiderit, & *Bezam* rectius, *adseverabat* dediſſe, ac teſtimoniorum ſatis adfert, unde hujus verbi vis pateat. *J.F.R.*

50. Ἢ εἴποι τις] Qui bene totam orationis ſeriem conſideraverit, illum animadverſurum puto, requiri ad ſententiam implendam, conditionalem particulam ει, quam interpretando certe expreſſam nemo indignabitur; etſi forte, dum liber aliquis ſuccurrat, contexto ipſi eam ſine nota inſeri modeſtiores nolint. Concurſus ille & hiatus, ἢ ει εἴποι, fecit ut interjectum ει tanto facilius elideretur. *J.M.G.*

57. Δικαιότατα γὲ ἐπιπλῆξαι] Δικαιότατα γὲ ἐκπλῆξαι. *Th.M.*

Δικαιότατα γὲ ἐπιπλῆξαι] Recte *Marcilius* conjecit δικαιότατα γὲ ἐκπλῆξαι δοκεῖ μοι, legendum eſſe pro ἐπιπλῆξαι, Mſ. hanc conjecturam ſtabiliente, & vertendum *juſtiſſime videtur illum increpaſſe*, non ut vulgo, *conſternaſſe.* *J.G.G.*

Ibid. Ἐκπλῆξαι] Secutus ſum Mſſ. Gr. W. & P. Impreſſi mendoſe ἐκπλ. *M. du S.*

Ἐπιπλῆξαι] Idem verbum pro vulgato ἐκπλῆξαι repoſui ſupra c. 20. *J.F.R.*

62. Ἀνάλογον τοίνυν τινὰ ποιῶ τις ἡμῖν] Ineptiſſime Opſopœus: *Nempe vir ille probabili inductione infutes dicturus. Ergo abſurdo propoſitus eſt nobis quispiam*, quaſi vocem ἀνάλογον ad ſuperiora ligari voluerit; ne dicam illud *abſurde* non apparere in Græcis, aut ſic quoque peſſime Græcam vocem reddidiſſe. Melius Benedictus: *Addet nimirum ille & ſic dicet. Eadem igitur ratione nobis proponatur aliquis.* Pater ad hæc Græca adſcripſit recte, *viciſſim nobis proponatur.* *J.G.*

Ἀνάλογον] *Analogiam* ſive proportionem Geometricam cogita, ut ſe habet α Aethiops ille domo nunquam egreſſus ad β judicium ferendum de colore exterarum gentium; ſic ſe habet γ Hermotimus ignarus reliquarum ſectarum ad δ arbitrium de ſectis. Iſta adnotare ſuppuderet, niſi vel virorum doctorum circa hunc locum conatus oſtenderent, negligi ſæpe eruditum illum geometrarum pulverem; & orbem diſcer-

quae sunt in Porticu, & quae illa dicit: nonne merito videatur tibi temerarius esse, qui de omnibus pronuntiet, cum unum modo sciat, & nunquam alterum ex Aethiopia *illa sua* pedem protulerit? Quid vis illi respondeam? HERM. Verissimum illud nempe, Nos quidem Stoicorum *dogmata*; & praecipue quidem illa, edisce, ut qui secundum illa philosophari postulemus: neque tamen ignorare, quae dicantur ab aliis. Magistrum enim & illa inter docendum enarrare, atque eadem deinde evertere.

33. LYC. An putás hic tacituros Platonem & Pythagoram, & Epicurum, & reliquos, ac non potius cum risu ad me dicturos, Quid agit, tuus, Lycine, sodalis Hermotimus? Aequum censet adversariis de nobis nostris credere, ac talia esse putat nostra, qualia illi dixerint, vel ignorantia, vel quod verum *studio* occultant. Utrum igitur si quem Athletarum videat meditantem ante certamen, calcibus petentem

ὁτὰ ἓ ἐγὼ ὄδε, ἡ δὲ ἐπεὶν φησὶν, οὐκ ἂν εὐλόγως δρασὺς εἶναι δόξειέ σοι, ὃς πάντων ἀποφαινόμενος, ἡ ταῦτα, ἐν εἰδὼς, οὐδὲ πώποτε ἐξ Αἰθιοπίας ἕτερον πόδα προελθών; τί βούλει ἀποκρίνωμαι αὐτῷ; EPM. Τὸ ἀληθέστατον ἐπεῖνο δηλαδή, ὅτι ἡμεῖς τὰ μὲν Στωϊκῶν, ἡ πάνυ ἐπιμανθάνομεν, ὡς ἂν κατὰ ταῦτα φιλοσοφῶν ἀξιοῖμεν· οὐκ ἀγνοοῦμεν δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων λεγόμενα. ὁ γὰρ διδάσκαλος κἀκεῖνα μεταξὺ ἡ διέξεισι πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἀναιρήσει γε αὐτὰ προθεὶς αὐτός.

ΛΥΚ. Ἦ νομίζεις ἐνταῦθα σιωπήσεσθαι ἡμῶν τοὺς ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα ἡ Πυθαγόραν ἡ Ἐπίκουρον, ἡ τοὺς ἄλλους; οὐχὶ δὲ ἀναγελάσαντας ἂν εἰπεῖν πρὸς ἐμὲ, οἷα εἰκὸς, ὦ Λυκῖνε, ὁ ἑταῖρός σου ὁ Ἑρμότιμος; ἀξιοῖ τοῖς ἀντιδίκοις καὶ ἡμῶν πιστεύειν, ἡ οἷς ταῦτα εἶναι τὰ ἡμέτερα, ἅπερ ἂν ἐνίοτε φῶσιν, ἢ οὐκ εἰδότες, ἢ κρυπτόμενοι τὸ ἀληθές; οὐκοῦν ἦν τινα ἡ τὸν ἀθλητὴν ἰδὼν ἀσκούμενον πρὸ τοῦ ἀγῶνος, λακτίζοντα εἰς τὸν ἀέρα,

69. Πολλοῖς] Pro πολλοῖς nimis mallem ἄπροις, & ita transtuli. Qui novit, quomodo in MSS. saeculi IX. & X. distrahatur interdum α litera, non improbabilem conjecturam habebit. Cui non placet aliquid mutari, ille in interpretatione nostra facile *aliis* substituet *multos*. *J.M.G.*

73. Οὐδὲ πώποτε] Conf. infr. Συγκρ. c. 29. pr. *M. du S.*

74. Τί βούλει ἀπαγγ. αὐτῷ; τὸ ἀλ.] Excidit notatio personae Ἑρμοτίμου, scilicet fuisse, αὐτῷ; Ἑρμότ. τὸ ἀληθέστατον. *Th. M.*

75. EPM. τὸ ἀληθ.] W. recte, uti ex punctis colligere est: aliter enim non solet ille Codex. In reliquis *Luciano* absurde tribuuntur. *M. du S.*

EPM.] Non ipsam hic Hermotimi personam apposuit Lucianus, quod aliquamdiu putabam: sed ipse Lycinus, quid responderi possit pro Hermotimo occupat. Hermotimus ipse stupet hic, & post longum demum Lycini sermonem satis breviter, nec minus male respondet. *J.M.G.*

EPM.] Recte quidem hanc personam inseri voluit *Soulius*; sed in marg. *Junt.* notaverat id factum ex punctis quae in Cod. W. i. e. *Wittiano* exstare ad designandas personas solent. In marg. *Hag.* vero scriptit, se id ex Cod. M. habere. *J. F. R.*

81. Προσθεὶς αὐτὸς. ἡ προφέρεις] Excidit notatio personae Λυκίνου. Προσθεὶς αὐτὸς. ΛΥΚ. ἡ προφέρεις. *Th. M.*

Προσθεὶς] Leg. προθεὶς. *A. V.*

82. ΛΥΚ. ἡ] Novam hanc personam, quamvis repugnent codices, postulat sententia. Nisi forsan malis incipere ejus partes a ἡ ἀναιρήσει γε: ac tum quidem προσθεὶς stare aliquatenus potest. Mutavi etiam ἢ in ἡ. *M. du S.*

88. Ἡμέτερα] Parisina quidem Edit. habebat ὑμέτερα aeque ac *H.* aliaeque duae; sed sphalma tantum typographicum esse, ex versione patet, quae *nostra* exhibebat. *J. F. R.*

91. Λακτίζοντα εἰς τὸν ἀέρα] Sic in Epist. I. ad *Corinth.* IX. 27. ὡς οὐκ ἀέρα δέρων. Ad quem plura Cl. *L. Bos* p. 137–38. quem consulendum etiam monuerat Cl. *T. Hemst.* in marg. Ed. *Graev.* *J. F. R.*

h EPM.] Omissa *Hermotimi* persona in Edd. restituta ex *Marcil.* & punctis W. i Προσθεὶς] Προθεὶς *Vo.* Sed nil mutant Edd. nec M. k ΛΥΚ.] Deerat in Edd. l Ἡμέτερα] Ita recte *J. S.* & L. Ὑμέτερα male *Ald.* Fl. *H. P. F.*

ἂν αὐτὸν Z. vid. remarqu. crit. sur la p. 516 l. 2. et p. 788. l. avant-d.

μεταξὺ κἀκεῖνα Z.

ἀχ ἥδεα Z.

τ' ἀληθές; Z.

ἰδὼν Z. καὶ add. R. Z

ἢ τοῦξ κενὴν πληγήν τινα καλαφέρουσα, [a] ὡς τ' ἀνταγωνιστὴν δῆθεν παίουσα, εὐθὺς ἀναχηρύξει αὐτὸν ἀγωνοθέτης ὢν, ὡς ἅμαχόν τινα· ἢ ἐπεῖτα μᾶλλον οἴσει ῥᾴδια εἶναι, καὶ ἀσφαλῆ τὰ παιγνύμενα, εἰδὼς αὐταιρομένῳ αὐτῷ, τ' δὲ νίκην τηνικαῦτα κρίνειας, ὁπόταν καλαγωνίσηται τ' ἀντίπαλον αὐτὸν, καὶ κρατήσῃ, ὁ δ' ἀπαγορεύσῃ; ἄλλως δὲ οὔ; μὴ τοίνυν [b] μὴ δὲ Ἑρμότιμος, ἀφ' ὧν ἂν οἱ δικόπαλοι αὐτῷ σκιαμαχοῦσι πρὸς ἡμᾶς ἀπόντας, οἴεσθαι κρατεῖν αὐτὸς, ἢ τὰ ἡμέτερα τοιαῦτα εἶναι, ὡς ἀναλῄψεσθαι ῥᾳδίως. ἐπεὶ [c] τὸ τοιοῦτον ὅμοιον ἂν εἶναι τοῖς τ' παιδίων οἰκοδομήμασιν, ἃ καλασκευάσαντες ἐπεῖτα ἀθοῦσι, εὐθὺς ἀναλῄπτουσιν, ἢ καὶ, νὴ Δία, τοῖς τοξεύειν μελετῶσιν, οἳ κάρφη τινὰ στησάμενοι, ἔπειτα ὅτι κάτω πήξαντες, ὑπόρθια προβάλλουσι, τοχάζονται ἀφιέντες· καὶ ἢν τύχωσί που, καὶ διαπείρωσι τὰ κάρφη, ἀνέκραγον εὐθὺς, ὡς τι μέγα ποιήσαντες, εἰ διεξελήλυθεν αὐτοῖς τὸ βέλος διὰ τ' φρυγάνων. ἀλλ' εἰ Πέρσαι γε ὕτω ποιοῦσιν, οὐδὲ Σκυθῶν, ὅσοι τοξόται. ἀλλὰ πρῶτον μὲν αὐτοὶ κινούμενοι ἀφ' ἵππων, ὡς τὸ πολὺ τοξεύουσιν, ἔπειτα δὲ, καὶ τὰ τοξευόμενα κινεῖσθαι ἀξιοῦσιν, οὐχ ἑστῶτα, οὐδὲ τετιμωρίσθαι τὸ βε-

tem aëra, aut vanam pugno plagam inferentem, quasi adversarium feriat: continuone, si praeses sit certaminis, illum praeconio ornabit pro invicto? an potius facilia illa putabit, & periculi expertes juvenis lusus, victoriam vero tum decerni, cum ipsum adversarium certamine vicerit, isque victum se fassus fuerit: alias vero non. Ne igitur Hermotimus, ex eo quod magistri ipsius umbratiles forte velitationes adversus absentes nos instituunt, vincere illos arbitretur, aut talia esse nostra, quae facile adeo evertantur: cum ea ratio similis sit puerorum aedificationibus, quas cum infirmas admodum struant, celeriter evertunt; aut his, qui sagittandi artem meditantur, qui stipulas quasdam colligatas & in conto defixas proponunt intervallo non longo, atque ad eas deinde collineant: & si quando feriant, trajiciantque stipulas, exclamant continuo, ut in magno facinore, si sarmenta telum transierit. Verum ita Persae certe non faciunt, neque Scytharum qui sunt sagittarii. Sed primo ipsi dum moventur in equis, ut plurimum sagittant: deinde vero ea etiam quae petuntur, volunt moveri, non stare & expectare sagittam

οἴεσθαι Z. mrg.
ὅμοιος R.
τὸ τοιοῦτο ὅμοιος R.
διεξῆλθεν R. Z.

[a] Ὡς] Sic *J.* Abest in ceteris Edd. & M. [b] Μὴ δὲ] Ita disjunctim *J. H.* Fl. & M. Reliquae fere μηδὲ. [c] Τὸ τοιοῦτον] Sic *J.* Fl. *H. P.* &c.

92. Ὡς τ' ἀντων.] Deerat ὡς in reliquis, sola *J.* habet. *M. du S.*

96. Ἀνταιρομένῳ] Ἀνταιρομένους pro ἀνταιρομένους eod. hoc sensu legitur ap. *Thucyd.* III. p. 184. 25. Sed Cl. *Dukerus* in notis (ad quem me rursus remisit *T. Hemst.*) multis exemplis probat, non ἀναιρούμενος, sed ἀναιρόμενος hic Graece dici; quod certum est; nam est ab αἴρω & χείρομαι *tollo*, non ab αἱρέω *eligo*. Cum vero & in nonnullis scriptis, plurimisque editis *Thucydidis* recte legi ἀναιρούμενοι adfirmet, haud scio an nimis religiosus fuerit, quod tamen in contextum recipere non sit ausus. *J. F. R.*

99. Ἀπαγορεύῃ] Quod digito erecto significabant. *M. du S.*

5. Τὸ τοιοῦτον] Constantem Editionum lectionem esse, *Solanus* adnotarat; nec quidquam varietatis in Codicibus reperit, ut opinor, alioqui addidisset. Quid igitur sibi vult illa supervacua adnotatio? An speravit se inventurum ubi articulus ille abundans ante pronomen desit? Vix credo; nam & noster alibi non semel ita solet, ut mox indicabo; quanto autem magis abundaret articulus in illo *Aristotelis* de Gen. anim. III. 6. pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Iterum ibid. fin. Τὸν μὲν τρόχον αὐτὸν αὐτὸν ἐχεῖνον. Noster supr. c. 10. ἥτις ἡ καταστροφή. Ut alia omittam. Sed τοιοῦτον pro τοιοῦτο scribi notandum duxit. Verum & hoc nostro cum Atticis familiare esse, jam bis ter alibi diximus hoc Dialogo. Vid. Indicem, vel supr. c. 29. iterum fin. §. 34. & pr. §. 35. hujus Dial. ubi itidem artic. additur. *J. F. R.*

6. Οἰκοδομήμασιν] Eadem Jul. Imperator in Epist. ἐοικότας τοῖς Ὁμηρικοῖς παισὶ παίζουσιν, οἳ παρὰ τὸν θῖνα ἢ ἐν αἰγιαλῷ πλάττουσιν, ἀφιᾶσι αὖγμαλῷ πλάζωσι. Locus autem *Homeri* quem imitandum sibi proponit Ju-

tem, dum incidat, sed fugere quantum licet maxime. Bestias enim ut plurimum dejiciunt sagittis, & aves quidam eorum feriunt. Si vero etiam ad scopum tentanda sit vis & contentio plagae, lignum quod ictum repellat, aut scutum e crudo boum tergore, propositum trajiciunt, & ita sperant per arma quoque sagittas suas transituras. Dic igitur, Lycine, a nobis Hermotimo, magistros ipsius proposita sarmenta sagittis transjicere, deinde viros armatos a se devictos, gloriari: & pictas imagines nostras pugnis invadere, iisque, ut facile est ad existimandum, victis, nos a se putare superatos. Nostrum vero quisque dixerimus ad eos, Achillis ista, quae ille de Hectore,

Nec galeae poterunt vultumque minasque
tueri Nostrae,

Haec, inquam, universi, & pro se unusquisque.

34. Plato vero videtur mihi enarraturus aliquid de Sicilia, qui pleraque ejus novit. Nempe Syracusio Geloni graveolens fuisse os ajunt, idque diu ipsum ignorasse, cum nemo auderet indicare tyranno, donec pe-

λῶ, ἐς' ἂν ἐμπέσῃ, ἀλλὰ ἀσφαδάζοντα ὡς ἥκιστα, θηρία γέ τοι ὡς τὸ πολὺ καταπλήττουσι, καὶ ὀρνίθων ἔνιοι τυγχάνουσιν. ἢν δὲ πρὸς καὶ ὅπη σκοπῶν δέῃ πειρᾶσθαι τὸν τόνον καὶ πληγῆς, ξύλον ἀντίτυπον, ἢ ἀσπίδα ὠμοβοείαν προβάλωσιν, διελαύνουσι, καὶ οὕτω πιστεύουσι, καὶ δι' ὅπλων σφίσι χωρήσειν τὰς ὀιστούς. εἰπὲ τοίνυν, ὦ Λυκῖνε, παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ, ὅτι οἱ διδάσκαλοι αὐτῷ φρύγανα προβάλωσι, καταπλήττουσιν, εἶτα φασὶν ἀνδρῶν ὡπλισμένων κεκρατηκέναι, καὶ εἰκόνας ἡμῶν γραφάμενοι, πυκτεύουσι πρὸς ἐκείνας καὶ κρατήσαντες, ὡς τὸ εἰκός, κρατεῖν ἡμῶν οἴονται. ἀλλὰ φαίημεν ἂν ἔγωγε πρὸς αὐτοὺς τὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἐκεῖνα, ἃ φησι περὶ τοῦ Ἕκτορος,

Οὐ γὰρ ἐμοῖς κόρυθες λεύσσουσι μέτωπον.

Ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, ὡς τοῦ μέρους ἕκαστος.

Ὁ Πλάτων δ' ἄν μοι δοκεῖ καὶ διηγήσασθαί τι τῆς ἐν Σικελίᾳ, ὡς ἂν εἰδὼς τὰ πλεῖστα. τοῦ γὰρ Συρακουσίου Γέλωνος, φασὶ δυσῶδες εἶναι τὸ στόμα, καὶ τοῦτο ὀλίγου λαθεῖν αὐτόν, εἰδότες τολμῶντες ἐλέγχειν τύραννον ἄνδρα, μέχρι δή τινα γυναῖκα ξέ-

τῶν δ' τ. π. Z. ὁμοβοιαχω Z.

λεύσσουσι

δοκεῖ Z.

d Οὐ γὰρ] Ὅτι οὐ γὰρ W. Abest ὅτι ab Edd. *e* Λεύσσουσι] Λεύσσουσι apud *Homer.* legitur; sed nihil mutant Edd. Luciani. *f* Δοκεῖ] Sic L. & marg. *AIW.* Δοκῇ Edd.

Julian. est Iliad. 5. Tangit Pisid.

Ὦ συλλογισμῶν εὐλύτοις πάσσοις,
Καὶ στέρμα χρῶσι πυκλικὴν ἁρμάτων,
Τὰ λοιπὰ κάρφη συλλογίσων εἰς τέχνην.

Habet sequens illud ἀσπίδα ὠμοβοείην. Ex Homero. *F.B.*

26. Παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ] *Nomine igitur nostro nomine Hermotimo.* *F. Er.*

35. Οὐ γὰρ . . .] *Hom.* Il. Π. *F. Er.*

Οὐ γὰρ ἐμοῖ μ.] *Hom.* Il. Π. 70. *M. du S.*

Οὐ γὰρ] Mss. W. praemittere ὅτι, probo Graecismo, Cl. *Jens.* in Fercul. liter. p. 144. notat, & remittit ad Lexic. suas Lucian. p. 97. Sed ea nota ad *Dear. judic.* §. 1. pertinens cum ibi non sit inserta, ubi breviter ea utemur, etsi haec satis nota. *F. F. R.*

36. Τοῦτον δὲ οἱ ξύμπαντες, ὃ τοῦ μέρους ἕκαστος] *Oportuerat haec quidem sane ante dictum fuisse omnes, singulatim autem alius alia.* Omnino nimium large & vage. Benedictus, *haec simul omnes, singulatim unusquisque dixerit*, unde nescio, qui intellexerit. Et cur igitur non etiam ita vertit in de Saltatione. ὅταν γὰρ ἀπροχείρισταί τινες παίσαντες ἀλλήλους ὁ παισθεὶς οὐ τῷ μέρει παίσωσιν. Ubi reddit *mutuo*, non singulatim. Sed Lucianus innuit talia dictum iri ab omnibus omnino, ab unoquoque, si per circulum dicendi vices irent, sua vice, ut quoque de Laconicis pueris in loco citato. Id ita pronunciat, ut de Alexandro in Pseudomanti, καταβόησιν δὲ εἶχε αὐτὸς ἐφ' ἑαυτῷ μεγάλην, ἀλλὰ πολλοὺς ἤδη περὶ αὐτὸν ἔχων συνέργους, ἕκαστον ἐπαινοῦντα ἐκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν. De saltatione, καὶ τοὺς ἐφεξῆς ἅπαντας ἅπασιν αὐτοῖς. quod non satis lucide in Latinis efferunt. Et infra ὃ μὲν γὰρ δὴ τοῦτο ἀδύνατον, ἕκαστον ἅπαντα ἅπασιν ἀλλήλοις ἀριθμοῦ ἀπεῖρα. *F. G.*

39. Ἐκ Σικελίας] *Aliquod e Sicilia exemplum*, ubi aliquando peregrinatus est. *F. Er.*

37. Εἰ-

ξένῳ [a] συνεγχθεῖσαν αὐτῷ, τολμῆσαι καὶ εἰπεῖν ὅπως ἔχοι· τὸν δὲ, [b] ὡς τὴν γυναῖκα ἐλθόντα τὸν ἑαυτοῦ, ὀργίζεσθαι, ὅτι οὐκ ἐμήνυσε πρὸς αὐτὸν, εἰδυῖα μάλιστα τὴν δυσωδίαν. τὴν δὲ, ὡς αἰτεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν αὐτῆς. ὑπὲρ γὰρ ἧς μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρὸς, [c] μὴ δὲ ὁμιλῆσαι πλησίον, οἰκεῖναι ἅπασι τοῖς ἀνδράσι τοιοῦτό τι ἀποπνεῖν τὸ στόμα. καὶ Ἑρμότιμος τοιγαροῦν ἅτε μόνοις τοῖς Στωϊκοῖς ξυὼν, φαίη ἂν ὁ Πλάτων, εἰκότως ἀγνοεῖ ὁποῖα τὰ τῶν ἄλλων τὰ στόματά ἐστιν. ὅμοια δ' ἂν καὶ Χρύσιππος εἴποι, ἢ ἔτι πλείω τούτων, εἴ γε λιπὼν αὐτὸν ἄκριτον, ἐπὶ τὰ Πλάτωνος ὁρμήσαιμι, πιστεύσας τινὶ τῶν μόνῳ Πλάτωνι ὡμιληκότων. ἑνί τε λόγῳ ξυνελὼν φημι, ἄχρις ἂν ἄδηλον ᾖ τίς ἀληθὴς ἐστὶ προαίρεσις τῆς Φιλοσοφίας, μηδὲ μίαν αἱρεῖσθαι· ὕβρις γὰρ ἐς τὰς ἄλλας [d] τὸ τοιοῦτον.

regrina mulier congressa illi auderet etiam dicere, uti se res haberet: illum vero ad conjugem cum veniret suam, iratum fuisse ipsi, quod sibi non indicâssset, cum maxime graveolentiam illam sciret: illam vero ignoſci sibi petiisse, se enim, quod virum alium experta non esset, neque ex proximo sermones cum quoquam miscuisset, putasse viris omnibus tale quiddam os olere. Etiam Hermotimus igitur, qui solis cum Stoicis fuerit, dicat Plato, ignorat, nec id mirum, qualia aliorum sint ora. Similia vero etiam Chrysippus dicat, aut plura hisce, si quidem relinquens ipsum inauditum ad Platonica me conferam, fidemque habeam eorum alicui, qui solo cum Platone versati fuerint. Uno denique verbo comprehendens omnia ajo, donec obscurum sit, quae vera sit in philosophia secta, nullam earum esse sectandam. Ista enim contumelia fuerit in reliquas.

ΕΡΜ. Ὦ Λυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας, Πλάτωνα μὲν, καὶ Ἀριστοτέλη, καὶ Ἐπίκουρον, καὶ τοὺς ἄλλους ἀτρεμεῖν ἐάσωμεν· εἰ γὰρ κατ' ἐμὲ ἀνταγωνίζεσθαι αὐτοῖς· νῷν δὲ, ἐγώ τε, καὶ σὺ, ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν ἐξετάσωμεν εἰ τοιοῦτόν ἐστι τὸ φιλοσοφίας πρᾶγμα, οἷον ἐγὼ φημι αὐ-

35. HERM. Per Vestam, Lycine, Platonem, & Aristotelem, & Epicurum, & reliquos patiamur quiescere, neque enim cum illis contendere meum est. Nos vero, ego, inquam, & tu per nos ipsos quaeramus, sit ne tale quid philosophia, quale ego

a Συνεγχθεῖσαν] Ita habere *J. H. Fl. S.* & M. notat *M. du S.* b Παρὰ] Περὶ Ex. Fl. Παρὰ Cod. P. cum Edd. c Μὴ δὲ] Sic *J. H. Fl.* & M. Μηδὲ ceterae Edd. d Τὸ τοιοῦτον] Sic Edd. constanter legere notat *M. du S.*

49. Μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρὸς] Τοῦτο * καὶ περὶ Διῶνος ἱστοροῦσιν τῷ † Προυσαίως· ὃν καὶ Λεξ τοῦτο κατ' εὐφημισμὸν χρυσόστομον ‡ ἐπονόμασαν. *V.*

62. Ὦ Λυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας] § Φίλον ὄντα κατὰ τὴν Ἑστίας ¶ ἐξορκοῖ· αὕτη γὰρ ἡ πρὸς τὸ εἶναι ἡμᾶς, ** αἰτιᾶται, καθ' ἃ ἐν Πλάτωνι οὐ Κρατύλῳ ἐτυμολογῶν αὐτὴν ἀποφαίνεται καὶ πρὸς Φιλίσου †† αὐτὴ συνάγει Λεξ τὸ κατ' εἶναι ἰχάρας τοῦτο ‡‡ προμαθουμένη. *V.*

* Καὶ] Hanc conjunct. in Edit. omissam supplevit *M. du S.*
† Προυσαίως] Sic C. & M. In V. Προυσίως erat. *M. du S.*
‡ Ἐπονόμασαν] Ὠνόμασαν Edit. *Clerici*, quam correxit *M. du S.*
§ Non nova formula. Vid. *Athen.* L. IV. p. 166. D. *M. du S.*
¶ Ἐξορκοῖ] Ἐξορκεῖ prave Edit. *Cler.* Sed correxit *M. du S.*
** Αἰτιᾶται] Ex M. supplevit illa decem verba ab αἰτιᾶται ad ἀποφαίνεται, reliquaque vitiosa restituit *M. du S.*
†† Αὐτὴ] Αὐτὸς prave Edit. *Cler.* Emendata ex cod. fonte.
‡‡ Προμαθουμ.] Προμάθειμεν Edit. eadem, emendata ab eodem.

87. Εἰδότα οὖν ἄν ποτε] Placet εἰδότα ὡς οὖν ἄν ποτε. *J. Br.*

Εἰδότα] Luciano, contendenti non posse optimam & verissimam sectam eligi, nisi quis omnes perlustrarit, & examinarit, objecerat Hermotimus, utrum si unus aliquis affirmaret bis duo efficere quatuor, opus esset omnes alios homines rogare, num id verum foret; an ipse per se satis posset scire, id ita esse. Omnino, respondet Lucianus, eum id per se satis scire posse. Infert itaque Hermotimus, Τί που ὦ ἀδι-

ego ajo esse. Aethiopas autem, & Gelonis uxorem Syracusis evocare ad hunc sermonem quid attinebat? LYC. At illi quidem e vestigio abeant, si superflui tibi videntur ad nostram disputationem: tu vero jam dicito, mirabile enim quiddam videris dicturus. HERM. Videtur mihi, Lycine, & facile quidem fieri posse, ut aliquis, qui sola Stoicorum *placita* didicerit, sciat ex his verum, etiamsi aliorum *sententias* non persequatur, atque ediscat singulas. Ita vero considera. Si quis hoc tibi solum dicat, dyadas duas quaternarium numerum efficere, numquid opus est te in circuitu interrogare reliquos, quotquot sunt numerorum periti, num quis forte sit, qui quinque aut septem dicat eos esse; an vero statim noris vera illum dicere? LYC. Statim, Hermotime. HERM. Quid tandem igitur fieri tibi non posse videtur, ut aliquis in Stoicos incidat vera dicentes, & persuaderi sibi ab iis patiatur, nec amplius opus reliquis habeat, cum sciat, nunquam quae quatuor sint quinque posse fieri, neque si sexcenti Platones aut Pythagorae dicant.

36. LYC. Nihil hoc ad disputationem nostram, Hermotime: ea enim de quibus inter omnes convenit, cum his de quibus

τὸ εἶναι· Αἰθίοπας [e] δὲ, ἢ τ Γέλωνος γυναῖκα, τί ἔδει καλεῖν ἐκ Συρακουσῶν ἐπὶ τ λόγον; ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲ ἀπίτωσαν ἐκποδών, εἴ σοι δοκοῦσι περιττοὶ εἶναι πρὸς τ λόγον· σὺ δὲ λέγε ἤδη· θαυμαστόν γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας. EPM. Δοκεῖ μοι, ὦ Λυκῖνε, καὶ πάνυ δυνατὸν εἶναι μόνον τὰ τ Στωϊκῶν ἐκμαθόντα, εἰδέναι ταληθὲς ἀπὸ τούτων, κἂν μὴ τὰ τῆς ἄλλων ἐπεξέλθῃ τις ἐκμαθάνων ἕκαστα. οὕτωσὶ δὲ σκόπει, ἢν τις λέγῃ πρός σὲ μόνον τοῦτο, ὡς αἱ δύο δυάδες, τ τέτταρα ἀριθμὸν ἀπεργάζονται, ἆρα δεήσει περιόντα σε πανταχοῦ τ ἄλλων, ὅσοι ἀριθμητικοί, μή τις ἄρα εἴη πέντε, ἢ ἑπτὰ λέγων αὐτὰς εἶναι, ἢ αὐτίκα εἰδείης ἂν ὅτι ἀπὸ ἀληθῆ λέγει; ΛΥΚ. Αὐτίκα, ὦ Ἑρμότιμε. EPM. Τί ποτ' οὖν ἀδύνατον εἶναί σοι δοκεῖ, σὺν τυγχάνοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι ταληθῆ, πείθεσθαί τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τ ἄλλων, εἰδότα [f] ὡς οὐκ ἂν ποτε τὰ τέτταρα πέντε [g] γένοιντο, οὐδ' ἂν μυρίοι Πλάτωνες, ἢ Πυθαγόραι [h] λέγωσιν.

ΛΥΚ. Οὐδὲν πρὸς ἔπος, ὦ Ἑρμότιμε· τὰ γὰρ ὁμολογούμενα τοῖς ἀμφισβητουμένοις εἰκά-

[e] Δὲ] Γε W. [f] Ὡς] Ex Cod. W. Male enim abest ὡς ab omnibus Edd. Ὅτι conjecerat *Jens.* ex Bz. [g] Γένοντο] Sic *Al. H.* Fl. *F. Bz. S.* & M. Γένοιτο *J.* & *P.* [h] Λέγωσιν] Ita Edd. optimae & M. Λέγωσι male Fl.

70. Ἀπίτωσαν ἐκποδών] Procul facessant. *G.*

ἀδύνατον εἶναί σοι δοκεῖ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τἀληθῆ, πείθεσθαί τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τ ἄλλων, εἰδότα ὡς οὐκ ἄν ποτε τὰ τέτταρα πέντε γένοιντο, οὐδ' ἂν μυρίοι Πλάτωνες, ἢ Πυθαγόραι λέγωσιν; Omnino excidit ὅτι, legendumque, εἰδότα ὅτ' οὐκ ἂν ποῦς, &c. Id namque ait Hermotimus, *Quid ergo? num tibi videtur fieri non posse, ut quis tantum in Stoicos incidens, qui vera dicant, eos sequatur, neque desideret unquam alios; ut qui noverit, numquam quatuor fieri posse quinque, licet vel sexcenti Platones vel Pythagorae id affirment?* ultimae syllabae in praecedenti voce [εἰδότα] affinitas videtur erroris in describendo dedisse caussam. *J. J.*

Εἰδότα ὡς . .] Recte Cl. *Jens.* conjunctionem supplendam censuit, quae in Edd. deerat, verum cum ὡς jam in Cod. invenerimus, non aegre feret, nos id admisisse prae ὅτι, quod ex Edit. est, ut in variantt. indicavimus. *J. F R.*

Ibid. Ὡς οὐκ ἂν ποῦς] Cl. *Jensius* in vulgatis recte vidit aliquid deesse. W. Codex, quem ipse postea contulit, habet ὡς. Ὅτι Bz. *M. du S.*

90. Οὐδὲν πρὸς ἔπος] *Erasm.* in proverbio: *Nihil ad versum.* Hoc alibi explicuimus. *J. Br.*

κάζεις, [a] πάμπολυ αὐτῶν ἀφεστῶσα. ἢ τί ἂν φαίης; ἔστιν ᾧ τινι ἐνέτυχηκας, λέγοντι τὰς δύο δυάδας συντεθείσας, τὰ ἑπτὰ ἢ ἕνδεκα ἀριθμὸν ἀποτελεῖν; EPM. Οὐκ ἔγωγε. ἢ μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων. ΛΥΚ. Τί δαί, ἐνέτυχες πώποτε, ᾧ πρὸς Χαρίτων πειρῶ ἀληθεύειν, Στωϊκῷ τινι, ᾧ Ἐπικουρείῳ, μὴ διαφερομένοις δὲ ἀρχῆς, ἢ τέλους; EPM. Οὐδαμῶς. ΛΥΚ. Ὅρα τοίνυν μήπως με παραλογίζῃ, ὦ γενναῖε, ᾧ ταῦτα, φίλον ὄντα· ζητούντων γὰρ ἡμῶν οἵ τινες ἀληθεύουσιν ἐν φιλοσοφίᾳ, σὺ τοῦτο προαρπάσας, ἔδοξας φέρων τοῖς Στωϊκοῖς, λέγων ὡς οὗτοί εἰσιν, οἱ τὰ δὶς δύο, τέσσαρα τιθέντες, [b] ὅπερ ἄδηλον εἰ οὕτως ἔχει. Φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατωνικοί, σφᾶς μὲν οὕτω ξυνιθέναι, [c] ὑμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά· 10

Στωϊκῶν R.

discéptatur confers, quae tamen longe inter se distant: aut quid dixeris? Estne quem videris, qui dicat binarios duos compositos septem aut undecim numerum efficere? HERM. Non equidem. alioqui furat, qui non confieri quatuor dicat. LYC. Quid vero? incidisti ne umquam, (&, per ego te Gratiarum numen obtestor, tenta verum amare;) in Stoicum aliquem aut Epicureum, qui non dissiderent de initiis rerum aut de finibus? HERM. Nequaquam. LYC. Vide igitur ne me rationibus colligendis fallas, eumque amicum. Quaerentibus enim nobis, qui veram rationem in philosophia sequantur, tu hoc praereptum aliis ad Stoicos detulisti, cum diceres, hos esse, quibus duo ponant esse quatuor; quod obscurum, an ita habeat. Dixerint enim Epicurei vel Platonici, se quidem ita componere, vos autem quinque aut septem ea esse dicere. An non videntur

a Πάμπολυ αὐτῶν ἀφ.] Ita Codd. W. & L. Πάνυ ἀφεστῶσα αὐτῶν Edd. b Ὅπερ ἄδ. εἰ οὕτ. ἔχει] Sic Edd. & M. c Ὑμᾶς] Sic W. L. & Bz. Reliqq. Edd. male ἡμᾶς.

96. Ὁ μὴ τέτταρα] Rogat Lucianus an etiam inveniretur aliquis, qui diceret, bis duo facere septem vel undecim, respondet Hermotimus: — μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων. Quae verba Interpres sine ullo sensu vertit: *Insaniret, qui quatuor non convenire diceret.* Ubi sensus est: *Insaniret, qui non diceret, ea facere quatuor*, vel, *qui negaret, ea esse quatuor.* Ita τὸ συμβαίνειν apud *Arrian.* Exped. Alex. L. V. cap. 19. Τό, τι μέγεθος ἐνεώμαζον ὑπὸ πύργοις πήχεις μάλιστα συμβαῖνον: *Staturamque mirabantur, quae erat supra quinque admodum cubites.* *L. Bos.*

1. Ἢ τέλους] Quod Stoici in virtute, Epicurei in voluptate ponunt. *J. Br.*

8. Φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι ἢ Πλατωνικοὶ σφᾶς μὲν οὕτω ξυνιθέναι, ὑμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά] Opsopœus apud *Basileenses* & *Bourdelotius. fortasse enim dicerent Epicurei aut Platonici vestram hanc esse compositionem; nos autem quinque aut septem illa esse dicimus.* Benedictus. *Etenim Epicurei vel Platonici dicere possent, se quidem ita componere, nos vero quinque aut septem illa esse dicere.* In qua mutatione attendit merito ad malam interpretationem voculae σφᾶς, quae non notat vos aut *vestram*, ut fecit Opsopœus, sed *ipsos* vel *se*. Caeterum male peccavit, quum *Basileensium* ὑμᾶς mutavit, praecedente *Bourdelotio* in ἡμᾶς. Et porro quid est illud vel Benedicti *componere* vel Opsopœi *compositionem*? Ita adscripsit pater, *ipsos quidem ita computare, vos vero.* Sic infra. ὥσπερ τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτέθημεν. εἶτα Πλάτωνι τοσαῦθ' ἕτερα. εἶτα ἐξῆς τοῖς ἄλλοις. πόσα δ' ἂν ταῦτα συντιθέντα οὐ κεφάλαιά γένοιτ' ἂν &c. *J. G.*

10. Ὑμᾶς] Non sola *P.* habet ὑμᾶς. *Ald. J.* & *Fr.* eodem vitio laborant. Sed W. L. & *Bz.* recte ὑμᾶς. *M. du S.*

14. Σώματα εἶναι ἅπαντα] *Omnia corporea esse Stoici dicunt.* Basilides Stoïcus contra receptam Stoicorum opinionem existimabat. *F. G.*

17. Ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιον τῶν Στωϊκῶν δόξης αὐτὸ ἔχειν] Δόξης αὐτοῖς ἴχειν. *Th. M.*

23. Ὥρα σιωπᾶν] Conf. infra Εἰκ. c. 13. *M. du S.*

Ibid. Σιωπᾶν] Punctum subscriptum sub ultima exhibent Fl. *Paris.* & *S.* Reliquae ignorant (licet *Junt.* punctum sub media syllaba habeat, scribens σιωπᾶν, quod tamen suspicor calamo errante additum ab *Solano*, qui id literae ω subjicere voluit;) Non putassem operae haec inquirere, nisi meminerim *Vigerium* de Idiotism. p. 158. Edit. Argor. an. 1708. ex *Etymologo* docere, infinitivos in ᾶν non recipere jota subscriptum; quod cum parum observari ab editoribus videam, non pigebit ex *Vigerio* quaedam huc transcribere: Ἀγωνᾶν, (ait) scribendum sine ι subscripto, non ἀγωνᾷν, ut in prioribus exemplaribus. A veteribus enim Graecis hujusmodi traditur regula. Τὰ εἰς ᾶν ἀπαρέμφατα οὐκ ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον· ὅτι τὰ εἰς ν λήγοντα ῥήματα ἀδύνατα ἔχει πρὸς τῷ ν τὶ ἀνεκφώνητον. i. e. *Infinita in ᾶν exeuntia non habent jota subscriptum.*

tur tibi hoc facere, cum vos quidem solum, quod honestum, idem bonum putatis esse, Epicurei autem id quod suave sit? & cum vos dicitis corpora esse quaecumque sint, Plato autem statuit etiam incorporeum quiddam in rerum natura esse. Tu vero, quod modo dicebam, injuste sane id ipsum de quo disceptatur comprehendens, tanquam extra controversiam Stoicorum esset, ipsis habendum adjudicas, licet vindicantibus idem sibi reliquis, & suum esse dicentibus, ubi sane judicio vel maxime, opinor, opus est. Si quidem igitur planum hoc fiat, Stoicorum solorum esse, bis duo putare esse quatuor; tum sane tacendum reliquis. Dum autem de hoc ipso certaverint, omnes aeque audiendi sunt, aut sciendum, nos in opinionem venturos, condonati gratiae judicii.

ἢ εἰ δοκεῖσί σοι τοῦτο ποιεῖν, ὁπόταν ὑμεῖς μόνον τὸ καλὸν, ἀγαθὸν ἡγεῖσθε εἶναι· οἱ [d] Ἐπικούρειοι δὲ, τὸ ἡδύ; ἢ ὅταν [e] ὑμεῖς λέγητε σώματα εἶναι ἅπαντα, ὁ Πλάτων δὲ νομίζει καὶ ἀσώματόν τι ἐν τοῖς οὖσιν εἶναι; ἀλλ' ὅσῳ ἔφλω, πλεοναχῶς πάντα τὰ ἀμφισβητούμενα συλλαβών, ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιον τῶν Στωϊκῶν δίδως [f] αὐτὸ ἔχειν, καίτοι ἀντιλαμβανομένων τῶν ἄλλων, καὶ λεγόντων αὐτῷ τοῦτο εἶναι, [g] ἔνθα δὴ κρίσεως μάλιστα, οἶμαι, δεῖ. ἂν μὲν οὖν πρόδηλον γένῃ τοῦτο, ὡς [h] Στωϊκῶν ἐστι μόνων τὰ δὶς δύο, τέτταρα ἡγεῖσθαι, ὥρα σιωπᾶν τοῖς ἄλλοις· ἄχρι δ' ἂν αὐτὸ τοῦτο περὶ ἅπαντων μάχωνται, πάντων ὁμοίως ἀκουστέον, ἢ εἰδέναι ὅτι πρὸς χάριν διαλέξειν δόξομεν.

37. HERM. Non videris mihi, Ly-

EPM. Οὐ μοι δοκεῖς, ὦ Λυκῖνε, ξυνέναι

d Ἐπικούρειοι] Ita constanter Edd. Ἐπικούριοι W. semper. e Ὑμεῖς] Recte sic *H.* Fl. P. & M. Ἡμεῖς male *J.* f Αὐτὸ] Nihil variant Edd. Αὐτοῖς *Marc.* Αὐτὰ W. g Ἔνθα δὴ κρ. μα. ο. δ.] Edd. hic cum Cod. M. consspirare notat *M. du S.* h Στωϊκῶν] Στωϊκόν ἐστι μόνον W. Στωϊκῶν ἐστι μόνον *J.* Στωϊκῶν ἐστι μόνον *H.* Fl. *A1.* P. *B2.* & *S.*

ptum: quia verba in ν finita numquam habent ante ν quidquam non prolatum. Quidquid enim in verbis praecedit ν plene profertur, quod exemplis patet, ut τύπτειν, ἐτύφθην, ἐτύπην — ἐποίουν, ἐποίουν &c. Sic *Etymologus*, eumque secutus *Urbanus*, aliique Grammatici: quod etiam in correctissimis librorum exemplaribus accuratissime observatur. προγεγραμμένου autem idem esse apud veteres Graecos, quod ὑπογεγραμμένου, apud recentiores, recte ait idem; nam veteres ad latus scribebant ΤΩΙ, ΛΟΓΩΙ, recentiores sic: τῷ λόγῳ. Verum Edd. nonnullae veteres Luciani aliorumque auctorum ita in his fluctuant, ut nihil certi ex iis elicias; immo tam saepe addunt illud *iota* his infinitivis, ut quoties non invenias, incuria magis quam studio omissum credas. *Etymologus* tamen id ibi omittendum, pluribus in locis inculcat, vid. in ἀγαπᾶν, βοᾶν &c. Ita ut adsensum ei praebere cogar; sed cum in hac Luciani edit. ubique jam additum jota videam, ante quam ei manum admoverim, nescio an ab consuetudine a Cl. *Hemst.* aliisque in alior. auctorum Editt. inducta recedere fas sit. Ita enim ἀγωνιᾶν passi sumus edi in de *Merced. cond.* Ita ἰρᾶν dedit *Hemsterh. Contempl.* §. 13. f. Ὁρᾶν *Timon.* §. 56. f. ἐπιτιδᾶν ibid. §. 48. p. 161. ἐπιγελᾶν in *Prometh.* §. 8. p. 491. fin. &c. Ἡμιοφᾶν *Thucyd.* I. 69. p. 45. 14. Δρᾶν. Idem I. 5. p. 6. 2. Τελάτᾶν *Herodot.* Steph. I. p. 51. f. Ὁρᾶν ibid. p. 50. pr. Δρᾶν etiam *Aristoph.* Kusteri Plut. 4. Γελᾶν idem Ran. 42. Et sic recentiores Edd. *Aeliani* aliorumque auctorum omnes. Re tamen probe excussa, decrevi rectius illud punctum in his *infin.* omitti, quod scilicet deinde faciam. Ut enim recens *Aristophanis* Edit. habeat jota subscriptum, vetus Basileensis id ignorat. At *Florent.* & *B2.* Edd. Luciani id habent ubique; sed *Juntina*, id non habet, nec *Hagenoana*, nec *Aldina* prima, sed ubique scribunt ὁρᾶν, διορᾶν, μιλαγχολᾶν. Quod ex collatione non hujus, sed multorum aliorum locorum didici, quae adscribere nihil attinet. Ubi autem *Juntina* id punctum sub ejusmodi infinitivis habet, ibi manu *Solani* suppositum est; quod tandem etiam accurate perlustrando detexi. Observemus ergo posthaec canonem Grammaticum & sequamur editiones optimas ab viris peritis correctas, & imitemur Atticos, qui cum numquam dixerint βοάω, γελάω, etiam jota non potuere subscribere. Etsi jam quis dicat, in dialecto communi γελῶ tamen ex γελάεω contractum esse, adeoque & jota recte subscribi aeque ac in βοάεις βοᾷς, velitque consuetudinem sequi, per me licet; interim cum vidi in infinitivis aliam rem esse, & Etymologum recte dixisse, liceat mihi hunc sequi. Idemque placuit Cl. *Bengelio*, qui in utraque N. T. editione infin. in ῶν fine jota subscripto ubique expressit. Ex monumentis vett. plura deinde. J.F.R.

ναι πῶς βούλομαι εἰπεῖν. ΛΥΚ. Οὐκοῦν σαφέστερον χρὴ λέγειν, εἰ ἑτεροῖόν τι, ἀλλὰ μὴ [a] τοιοῦτον φήσεις. ΕΡΜ. Εἴσῃ αὐτίκα οἷόν τι λέγω. Θῶμεν γάρ τινας δύο εἰσεληλυθέναι εἰς τὸ [b] Ἀσκληπιεῖον, ἢ εἰς Διονύσου τὸ ἱερόν· εἶτα μέντοι φιάλην τινὰ τῶν ἱερῶν ἀπολωλέναι· δέοι δ' ἂν ἀμφοτέρους ἐρευνηθῆναι αὐτούς, ὁπότερος ὑπὸ κόλπου ἔχει τὴν φιάλην. ΛΥΚ. Καὶ μάλα. ΕΡΜ. Ἔχει δὲ πάντως ὁ ἕτερος. ΛΥΚ. Πῶς γὰρ οὔ, εἴ γε ἀπόλωλεν; ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἂν μὲν τῷ πρότερον εὕρῃς αὐτὴν, οὐκ ἔτι τὸν ἕτερον ἀποδύσεις· πρόδηλον γὰρ ὡς οὐκ ἔχει. ΛΥΚ. [c] Πρόδηλον. ΕΡΜ. Καὶ εἰ γε μὴ εὕροιμεν ἐν τῷ τοῦ πρότερον κόλπῳ, ὁ ἕτερος πάντως ἔχει· ἐν οὐδὲν ἐρεύνης δεῖ ἔτω δή. ΛΥΚ. Ἔχει γάρ. ΕΡΜ. Καὶ ἡμεῖς τοίνυν εἰ εὕροιμεν ἤδη που τοῖς Στωϊκοῖς τὴν φιάλην, οὐκ ἔτι ἐρευνῶμεν τοὺς ἄλλους ἀξιώσομεν, ἔχοντες ὃ πάλαι ἐζητοῦμεν· ἢ τίνος γὰρ ἕνεκα ἔτι κάμνοιμεν.

ΛΥΚ. Οὐδενός, εἴ γε εὑρόντες ἔχοιτε εἰδέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλός, ἢ [d] εἰ ὅλως γνώριμον ὑμῖν εἴη τὸ ἀνάθημα. νῦν δέ, ὦ ἑταῖρε, πρότερον μὲν οὐ δύο εἰσὶν οἱ παρελθόντες εἰς τὸν νεών, ὡς ἀναγκαῖον εἶναι τὸν ἕτερον αὐτοῖν, τὰ φώρια ἔχειν, ἀλλὰ πάλαι πολλοί τινες. εἶτα καὶ τὸ ἀπολόμενον αὐτό, ἄδηλον ὅ, τι ποτέ ἐστιν, εἴτε φιάλη τις, ἢ σκύφος, ἢ στέφανος· ὅσοι γὰρ ἱερεῖς, ἄλλος ἄλλο εἶναι

cine, intelligere, quid mihi voluerim. LYC. Igitur dilucidius dicendum erit, si quid diversum, non autem tale (*quale ante intelligebam*) dices. HERM. Statim scies, quid dicam. Ponamus enim duos quosdam in Aesculapii aut in Bacchi templum ingressos. Deinde vero phialam de sacris perditam. Oportebit scilicet ambos excutere, uter in sinu habeat phialam. LYC. Sane. HERM. Habet autem omnino alteruter. LYC. Quî non, siquidem perdita sit? HERM. Igitur si apud priorem illam inveneris, non jam alterum exues: planum enim, illum non habere. LYC. Planum. HERM. Et si non inveniamus in sinu prioris, alter omnino habet, & nihil perscrutatione, neque sic, opus est. LYC. Habet enim *alter*. HERM. Et nos igitur si inveniamus mox apud Stoicos phialam, non jam excutere reliquos opus putabimus, quippe qui habeamus, quod olim quaesivimus: aut cujus rei gratia plus laboris sumamus?

38. LYC. Nullius, si quidem inveneritis, & inventum scire possitis id ipsum esse, quod fuerat perditum; aut modo omnino notum vobis sit donarium. Jam vero, amice, primum quidem non duo sunt ingressi in templum, ut necesse sit alterutrum habere rem furtivam, sed valde multi. Deinde ipsum quod desideratur, quid sit obscurum est, phialane, an scyphus, an corona? Quot enim sunt sacerdo-

a Τοιοῦτον] Sic *J. H. Fl. P.* &c. & M. b Ἀσκληπιοῦν] Sic Edd. omnes & M. c Πρόδηλον] Πρόδηλον γὰρ W. Sed abest alterum hoc γὰρ ab Edd. d Εἰ] Abest εἰ in P. Adest in Edd.

32. Ἀσκληπιοῦν] Sic hic quidem libri omnes. & Ἰκαρ. c. 16. At Δημων. c. 27. Ἀσκληπιοῦν iidem habent. Vid. & Ἀνακ. c. 42. & utroque modo scribitur. *M. du S.*

35. Ὑπὸ κόλπου] Conf. infra Ἀλεξ. c. 39. *M. du S.*

40. Γὰρ — γάρ] Sic W. Sed forsan pro posteriori γὰρ melius legeretur γε. *M. du S.*

50. Ἀνάθημα] De differentia inter *ἀνάθημα suspensum donarium*, & *ἀνάθημα*, quod sacris Scriptoribus *devotionem* s. hominem *diris devotum* significat, cum tamen ejusdem thematis sit utrumque, vid. *Periz.* contra *Sanctium* disputantem, ad *Sanct. Minerv.* L. IV. c. 14. p. m. 762. Distinguit etiam *Hesych.* Sed illa distinctio non videtur antiquior aevo Christiano, & vel postea tamen ab nonnullis Ecclesiast. Scriptt. promiscue usurpata: exempla exhibet *Suicerus* in thesaur. Eccles. h. v. Ubi etiam ex *Zonar.* ad Canon. 3. p. 263. Ὡς τὰ ἀναθήματα προσαγόρευμα τῷ θεῷ, χαρίζονται δὲ τὸν κοινὸν καὶ ἀνθρώπινον πραγμάτων· ἔστω δὲ ὁ ἀνάθεμα γινόμενος, ἐκκόπτεται δὲ ἀπὸ τῆς τῶν ὁμογνωμόνων, τὸν ἀναπεμφόντα καὶ ἀφωσιωμένον τῷ θεῷ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ, καὶ προσκληροῦται τῷ διαβόλῳ, καὶ ἀπο-

dotes alius aliud dicit, nec de materia ipsa inter illos convenit, sed alii ex aere, alii argenteum esse, aureum alii, alii e stanno esse, dicunt. Necesse igitur est quicumque ingressi sunt, omnes exuere, si invenire velis quod desideratur: etiam enim si apud primum statim invenias phialam auream, adhuc reliquos tamen oportet exuere. HERM. Cur, Lycine? LYC. Quoniam obscurum est, sit ne phiala illud, quod periit: si vero hoc etiam inter omnes conveniat; at auream non omnes ajunt esse phialam. Si vero maxime illud etiam constet, auream periisse phialam, tuque penes primum invenias auream phialam, ne sic quidem excutere alios desines. Neque enim planum est, sit ne haec ipsa quae fuit Dei? aut non putas plures esse phialas aureas? HERM. Ego vero. LYC. Opus igitur erit per omnes ire scrutando, quaeque apud singulos inventa fuerint, ea in medio ponere omnia, & sic facere conjecturam, quid tandem illorum divinam possessionem putare deceat.

39. Etenim quod multam adeo dubitationem adfert, illud est, quod eorum qui exuentur unusquisque habet aliquid; scyphum unus, alius phialam, alius coronam: & alius quidem ex aere, ex auro alius, alius ex argento: utrum vero quod habet quisque, id ipsum sacrum sit, nondum patet. Necesse igitur omnino est dubitare, quem dicas sacrilegum: ubi etiam, si similia haberent omnes, sic quoque obscurum esset, quis sit qui Dei *cimelia* surripuisset:

λέγουσι, ἢ οὐδὲ περὶ τῆς ὕλης αὐτῆς ὁμολογοῦσιν· ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκοῦ, οἱ δὲ, ἀργύρου, οἱ δὲ, χρυσοῦ, οἱ δὲ, καστιτέρου εἶναι αὐτὸ φάσκουσιν· ἀνάγκη τοίνυν ἅπαντας ἀποδῦσαι τοὺς εἰσελθόντας, εἰ βούλει εὑρεῖν τὸ ἀπολωλός· ἢ γὰρ ἂν πρῶτῳ εὐθὺς εὕρῃς φιάλην χρυσῆν, ἔτι καὶ τοὺς ἄλλους σοι ἐκδυτέον. EPM. Διὰ τί, ὦ Λυκῖνε; ΛΥΚ. Ὅτι ἄδηλον εἰ φιάλη τὸ ἀπολόμενον ἦν. εἰ δὲ καὶ τοῦτο ὑπὸ πάντων ὁμολογηθείη, ἀλλ' ἔτι γε χρυσῆν ἅπαντές φασιν εἶναι τὴν φιάλην· εἰ δὲ καὶ μάλιστα γνώριμον γένοιτο, ὡς φιάλη ἀπόλοιτο χρυσῆ, ἢ σὺ πρὸς τὸ πρώτῳ εὕρους φιάλην χρυσῆν, οὐδὲ οὕτω παύσῃ διερευνώμενος τοὺς ἄλλους· εἰ γὰρ δῆλόν που εἰ αὐτὴ ἦν ἡ τῷ Διῒ· ἢ οὐκ οἴει πολλὰς φιάλας εἶναι χρυσᾶς; EPM. Ἐγωγε. ΛΥΚ. Δήσει δὴ ὅτι πάντας ἰέναι ἐρευνῶντα, καὶ τὰ παρ' ἑκάστῳ εὑρεθέντα πάντα, εἰς μέσον καταθέντα, εἰκάζειν, ὅ, τί ποτε αὐτῶν πρέπει ἂν θεῖον κτῆμα οἰέσθαι.

Καὶ γὰρ [e] αὖ τὸ τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρέχόμενον, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τῶν [f] ἀποδυσομένων ἔχει τι πάντως, ὁ μὲν, σκύφον, ὁ δὲ, φιάλην, ὁ δὲ, στέφανον· καὶ ὁ μὲν, ἐκ χαλκοῦ, ὁ δὲ, ἐκ χρυσοῦ, ὁ δὲ, ἀργύρου· εἰ δὲ ὃ ἔχει, τοῦτο ἱερόν ἐστιν, οὐδέπω δῆλον. πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἀπορεῖν, ὅν τινα ἱερόσυλον εἴπῃς· ὅπου γε, καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον, ἄδηλον ἦν γ' ὅτως, ὅστις ὁ τὰ τῷ Διῒ ὑφη-

ἐξυροῦσι Z.

ἀπολόμενον R

οὐκ οἴει aR. Z

παρέχεται Z.

e Αὖ τὸ] Ita habent *J. H.* Fl. &c. & M. Αὐτὸ male *P. S.* & G. f Ἀποδυσομένων] Ita dedi ex Codd. G. W. P. & L. Ἀποδυομένων Edd. omnes male.

ἀνατίθησιν αὐτὸς ἑαυτόν. *Quemadmodum donaria Deo oblata separantur a communibus & humanis rebus: ita etiam anathema factus exscinditur & segregatur a coetu fidelium consecratorum Deo, & ab ipso Deo, atque destinatur Diabolo, seque ipsum ei consecrat.* Plura non addam in re nota, nisi quod apud antiquos ac profanos Scriptt. ἀνάθημα ne quidem scriptum invenerim, sed semper ἀνάθεμα. *J. F. R.*

75. Ἐστὶ πάντως ἴον] Sincera lectio ἴέναι. *J. Br.*

79. Αὖ τὸ] Sic M. & plerique Impressi. P. & Mss. Gr. αὐτὸ minus commode. *M. du S.*

80. Ἀποδυσομένων] Scribendum ex Mss. ἢ γὰρ αὐτὸ τὸν πολὺν ἀπορίαν παρεχόμενον τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυσομένων ἔχει τι πάντως. *hoc magnam dubitationem affert, quod eorum qui exuentur, unusquisque omnino aliquid habet.* in editis legitur ἀποδυομένων, hoc est *qui exuent.* *J. G. G.*

Ἀποδυσομ.] W. etiam, & P. & L. Valeat ergo vulgatum. *M. du S.*

ὑφηρημένος. ἔστι γὰρ καὶ ἰδιωτικὰ ἔχειν. τὸ δ' αἴτιον τῆς ἀγνοίας ἕν ἐστιν, οἶμαι, τὸ ἀνεπίγραφον εἶναι τὴν ἀπολομένην Φιάλην. θῶμεν γὰρ Φιάλην ἀπολωλέναι, ὡς εἴ γε ἐπεγέγραπτο τοῦ Θεοῦ τὸ ὄνομα, ἢ τοῦ ἀναθέντος, ἦττον ἂν ἐκάμνομεν, καὶ εὑρόντες τὴν ἐπιγεγραμμένην, ἐπεπαύμεθ' ἂν ἀποδιδόντες, καὶ σχολῆτες τοὺς ἄλλους. οἶμαι δέ σε, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ἀγῶνας ἤδη γυμνικοὺς ἑωρακέναι πολλάκις. ΕΡΜ. Καὶ ὀρθῶς οἴει, πολλάκις γὰρ, καὶ πολλαχόθι. ΛΥΚ. Ἦ οὖν πολὺ καὶ [a] ὡς ἐγγὺς τοὺς ἀθλοθέτας αὐτοὺς ἐκαθέζου; ΕΡΜ. Νὴ Δία, ἔναγχος Ὀλυμπιάσιν ὅτε τὰ λαιὰ τῆς Ἑλλανοδικῶν, Εὐανδρίδου τοῦ [b] Ἠλείου θέαν μοι προκαλαλαβόντος ἐν τοῖς ἑαυτοῦ πολίταις. ἐπεθύμουν γὰρ ἐγγύθεν ἅπαντα ὁρᾶν τὰ ὡδὶ τοῖς Ἑλλανοδίκαις γιγνόμενα. ΛΥΚ. Οἶδα οὖν καὶ τοῦτο, πῶς κληροῦσιν ὅτῳ τινὰ χρὴ πάλαιειν, ἢ παγκρατιάζειν; ΕΡΜ. Οἶδα γάρ. ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἄμεινον σὺ εἶπας, ἐγγύθεν ἰδών.

licet enim privata quoque habere. Causſa autem illius ignorantiae una eſt, puto, quod inſcriptionem non habet deſiderata phiala. Ponamus enim *interim*, deſiderari phialam. Quod ſi inſcriptum eſſet Dei nomen, aut donantis, minus laboraremus, inventaque ea, quae inſcripta eſt, deſineremus exuere alios, & moleſtiam illis facere. Puto autem te, Hermotime, gymnicos etiam ſaepe vidiſſe ludos. HERM. Recte putas. Saepe enim vidi, & multis locis. LYC. Numquid igitur unquam prope ipſos ſediſti certaminum praeſides? HERM. Quin nuper Olympiis ad ſiniſtram Hellanodicarum, Euandrida Eleo ſpectaculum mihi occupante in ſuis civibus. cupiebam enim ex proximo videre omnia, quae apud Hellanodicas fierent. LYC. Itaque noſti hoc quoque, ut ſortiantur, quem, quî cum, aut lucta certare aut pancratio oporteat. HERM. Novi enim. LYC. Itaque melius tute dixeris, qui videris ex proximo.

ΕΡΜ. Τὸ μέν, παλαιόν, ὅτε Ἡρακλέους ἀγωνοθετοῦντος, φύλλα δάφνης... ΛΥΚ. Μή μοι [c] τὰ πάλαι, ὦ Ἑρμότιμε· ἃ δὲ εἶδες ἐγγύθεν, ἐκεῖνα λέγε. ΕΡΜ. Κάλπις [d] ἀργυρᾶ πρόκειται ἱερὰ τοῦ Θεοῦ, ἐς ταύτην ἐμβάλλουσι κλῆροι μικροὶ, ὅσον δὴ κυαμιαῖοι

40. HERM. Olim quidem praeſide certaminis Hercule, lauri folia. LYC. Ne tu mihi antiqua, Hermotime, ſed quae ex propinquo vidiſti, ea narra. HERM. Urna argentea propoſita eſt, Dei ſacra, in hanc parvae fabarum inſtar ſortes injiciuntur,

a Παρὰ] Sic W. Περὶ Edd. b Ἠλείου] Ἠλείου *J.* c Τὰ πάλαι] Sic Edd. & M. d Ἀργυρᾶ] Edd. vulgo male ἀργυρᾶ.

98. Παρὰ] Ex Codice W. Impreſſi enim corrupte περὶ. *M. du S.*

2. Εὐανδρίδου] Idem haud dubie qui de iis qui Olympiis ludis vicerant, librum ſcripſerat, quem laudat *Pauſanias* L. II. p. 185. 29. Sed ibi tamen Εὐανορίδης ſcribitur ejus nomen. *M. du S.*

11. Φύλλα Δάφνης] Senſus abruptus, interpellante Luciano; nec facile quae verba ſecutura fuiſſent, patet. Rationem tamen comparandorum Athletarum edifſerere volebat, quae olim obtinuerat. *M. du S.*

Φύλλα δάφνης] Poſt δάφνης .... quatuor puncta in *Junt.* fecerat (niſi fallor) *Solanus*, aliquid deeſſe indicans; nam ſpatium, quantum ad quatuor literas requiritur, vacuum ibi erat. Sed hoc non eſt certum indicium; ſolet enim inter perſonas & in hac Ed. & in *Ald.* ſemper ejusmodi ſpatium relinqui. Deeſt quidem aliquid ad plenam orationem, ſed nihil tamen addendum; nam interpellatur ſermo dedita opera a perſona ſequente. *J. F. R.*

13. Κάλπις ἀργυρᾶ πρόκειται] Sic c. 57. in calpidem, ſive capidem, ſive capedinem, ſive capidulam, ſive capeduncula (tot enim nominibus Romani vas illud denominant) ſolebant injicere ſortes luctantium, & currentium, ut patet lineis ſeq. unde recte in Gl. Phil. *urna κληρωτὶς, κάλπις ὑδρία*, nec male doctus Grammatic. *Heſych.* apud quem *κάλπις ἵππου βαδίσεως ἢ δρόμου*, tangit enim rem quae ſortes ſequitur, ſc. equorum agitationem: de Latinis nominibus ſuperius allatis dico alibi, ut & de ſortibus. *J. B.*

Κάλπις] *Sortes Olympicae.* *F. G.*

Ibid. Ἀργυρᾶ] Cum *Junt.* etiam (aeque ac reliquae) legeret ἀργυρᾶ, *Solanus* adſcripſerat: an ἀργυρᾶ? Recte;

sur, inscriptae. Inscribitur autem binis A, binis aliis B, binis Γ, & eodem modo deinceps, si plures athletae fuerint, ut duae semper sortes eandem literam habeant. Accedens autem athletarum unusquisque, & Jovem precatus, demissa in urnam manu, fortium unam extrahit, & post illum alius; adstansque unicuique flagellifer manum illius retinet, nec sinit illum videre, quae sit litera, quam extraxit. Omnibus autem suam jam habentibus, Alytarcha puto, aut ipsorum unus Hellanodicarum, hoc enim non jam recordor, circumiens inspicit sortes stantium circulo, atque ita eum, qui A habet, cum eo, qui alterum A extraxit, ad luctam vel pancratium comparat, similiterque eum cui B evenit, cum altero, qui B habet, & reliquos ejusdem literae eadem ratione. Atque ita quidem si pari numero sint athletae, vig. octo, quatuor, duodecim: si vero impari numero, quinque, septem, novem; litera quaedam impar & ipsa, uni tantum sorti inscripta, respondentem sibi aliam non habens, cum reliquis injicitur. Hanc qui extraxerit, subsidet, expectans dum illi certaverint, nec enim habet ex adverso sibi respondentem

τὸ μέγεθος, ὑπεγεγραμμένοι· ἐγγράφει δὲ ἐς δύο μὲν, ἄλφα ὁ ἑκατέρῳ· ἐς δύο δὲ, τὸ βῆτα· καὶ ἐς ἄλλους δύο τὸ γάμμα, καὶ ἑξῆς τὰ αὐτὰ, ἢν πλείους οἱ ἀθληταὶ ὦσι, δύο ἀεὶ κλῆροι τὸ αὐτὸ [c] γράμμα ἔχοντες. προσελθὼν δὴ τῶν ἀθλητῶν ἕκαστος, προσθυξάμενος τῷ Διΐ, καθεὶς τὴν χεῖρα ἐς τὴν κάλπιν. ἀναστᾷ τῶν κλήρων ἕνα, καὶ μετ' ἐκεῖνον ἕτερος, καὶ παρεστὼς μαστιγοφόρος ἑκάστῳ, [f] ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα, καὶ παρέχων ἀναγνῶναι ὅ, τι τὸ γράμμα ἐστὶν ὁ ἀνέσπακεν· ἀπάντων δὲ ἤδη ἐχόντων, ὁ Ἀλυτάρχης, οἶμαι, ἢ τῶν Ἑλλανοδικῶν αὐτῷ εἷς (οὐκ ἔτι γὰρ τοῦτο μέμνημαι) περιὼν, ὑποσκοπεῖ τοὺς κλήρους ἐν κύκλῳ ἑστώτων, καὶ ὅτῳ τὸ μὲν τὸ ἄλφα ἔχοντα, τῷ τὸ ἕτερον ἄλφα ἀνεσπακότι, παλαίειν ἢ παγκρατιάζειν συναπτει· τὸ δὲ τὸ βῆτα, τῷ τὸ βῆτα ὁμοίως, καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ὁμογράμμους καὶ ταυτά. ὅτῳ μὲν [g] γὰρ, ἢν ἄρτιοι ὦσιν οἱ ἀγωνισταὶ, [h] οἷον ὀκτὼ, ἢ τέτταρες, ἢ δώδεκα. ἢν δὲ περιττοὶ, πέντε, ἑπτὰ, ἐννέα, [i] γράμμα τι περιττὸν ἐνὶ κλήρῳ ἐγγραφὲν συμβάλλει αὐτοῖς, ἀντίγραφον ἄλλο οὐκ ἔχον· ὃς δ' ἂν τοῦτο ἀναστᾷ, ἐφεδρεύει περιμένων ἕως ἂν ἐκεῖνοι ἀγωνίσωνται· ὅτῳ γὰρ ἔχει τὸ ἀντίγραμμα, καὶ ἔστι τοῦτο ὃ μικρὰ

γράφοσι Z prave.

Τὸν ἀνεσπακότα Z

Τὸ Z. [καὶ] inserit Z male. abest a Z.

τέτταρες Z

e Γράμμα] Γράφουσι male W. Nihil a vulgata abeunt Edd. f Ἀνίχει] Ἀντίχει Edd. omnes prave. Sed ἀνέχει Codd. quinque, A. G. W. P. L. g Γὰρ] Abest haec particula a W. h Οἷον] Ὅλων Fl. & W. Ceterae Edd. & P. vulgatam tuentur. i Γράμμα τι] Γράμματα una voce H. Γράμμα τί Fl. Γράμματά τι S. & M. Γράμμα τὶ P. Sola Aldina recte γράμματα τι.

cte; nec dubitarem recipere invitis Edd. quae saepe peccant in accentibus. Sola autem Ba. hic bene legit ἀργυρᾶ, quam sequor. J. F. R.

25. Ἀντίχει] Angl. ἀνίχει. J. B.

Ἀνίχει] Recte meus cum Angl. ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα. manus elata, ut ap. Hom. ἀνασχὼν τὴν χεῖρα. male vulgo ἀντίχει τὴν χεῖρα. J. G. G.

27. Ἀλυτάρχης] Pete Varinum. J. Br.

Ἀλυτάρχης] Vid. Marm. Oxon. p. 109. Et quos isthic laudat Cl. Vir H. Prideaux (Cod. Theod. XV. 9. Cujac. Obs. II. 13. Gothofr. ad Cod. l. c. Phavor. & Etym.) Praeerat hic τοῖς μαστιγοφόροις, quos ἄλυτας Elei vocabant. M. du S.

Ἀλυτάρχης] Varinum ait Brod. id est Pharorinum, qui olim Guarinus. sed ipse maluit Varinus audire; Pharorinus vero a loco natali cognominatus, quo cognomine hodie notior quam altero. J. F. R.

32. Παγκρατιάζειν] Pancratium quid, tradit Lucianus de Gymnas. Philostratus de athletis refert, pancratium palaestram simul & pugillatum vocari. G. C.

38. Γράμμα τι] Misere in re facili fluctuant Edd. Nos ex Grammaticorum canonibus, qui non patiuntur duos accentus acutos in syllabis contiguis unius vocis scribi, ejusmodi minutias corrigimus, quamvis millies λόγῃς τις, & similia in editionibus & scholiastis reperias, & viri etiam eruditi hodie sibi in his apicibus collocandis non constent. J. F. R.

44. Συμ-

χρὰ εὐτυχία ᾧ ἀθλητῇ, τὸ μέλλειν ἀκμῆτα τοῖς κεκμηκόσι συμπεσεῖσθαι.

ΛΥΚ. Ἔχ' ἀτρέμα, τοῦτο γὰρ ἐδεόμην μάλιστα· ἐχὼν ἐννέα ὄντες, ἀνεσπάκασιν ἅπαντες, καὶ ἔχουσι τοὺς κλήρους, θεῖον δή, (βούλομαι γάρ σε Ἑλλανοδίκην ἀντὶ θεατῆ ποιῆσαι) [a] ἐπισκόπησον τὰ γράμματα, καὶ εἰ πρότερον, οἶμαι, μάθοις ἂν ὅστις ὁ ἔφεδρός ἐστιν, ἢν μὴ ὅτι πάντας ἔλθῃς, καὶ συζεύξῃς αὐτούς. ΕΡΜ. Πῶς, ὦ Λυκῖνε, τοῦτο φῄς; ΛΥΚ. Ἀδύνατόν ἐστιν εὐθὺς εὑρεῖν τὸ γράμμα ἐκεῖνο τὸ δηλοῦν τὸν ἔφεδρον, ἢ τὸ μὲν γράμμα ἴσως ἂν εὕροις, εἰ μὴν εἴσῃ γε εἰ ἐκεῖνός ἐστιν, εἰ γὰρ προείρηται ὅτι τὸ (κ) ἢ τὸ (μ) ἢ τὸ (ι) ἐστὶ τὸ χειρολονοῦν τὸν ἔφεδρον, ἀλλ' ἐπειδὰν τῷ (α) συτύχῃς, ζητεῖς τὸ ἕτερον (α) ἔχοντα, καὶ εὑρὼν, ἐκεῖνος μὲν ἤδη συνέζευξας· συντυχὼν δὲ αὖθις τῷ βῆτα, τὸ ἕτερον βῆτα ὅπου ἐστὶ ζητεῖς, τὸ ἀνάπαλιν τῷ εὑρεθέντι, καὶ [b] ὅτι πάντων ὁμοίως, ἄχρις ἂν ἐκεῖνός σοι καταλειφθῇ, ὁ τὸ μόνον γράμμα ἔχων τὸ ἀναλαγώνιστον.

ΕΡΜ. Τί δ' εἰ ἐκείνῳ πρώτῳ, ἢ δευτέρῳ συτύχῃς, τί ποιήσεις; ΛΥΚ. Οὔμενοῦν. ἀλλὰ σὺ ὁ Ἑλλανοδίκης, ἐθέλω εἰδέναι ὅ, τι καὶ πράξεις, πότερον αὐτίκα ἐρεῖς ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ ἔφεδρος, ἢ δήσεις ὅτι πάντας ἐν κύκλῳ ἐλθόντα ἰδεῖν, εἴ πως αὐτῷ γράμμα ὅμοιόν ἐστιν· ὡς εἴ γε μὴ τοὺς πάντων κλήρους ἴδοις, οὐκ ἂν μάθοις τὸν ἔφεδρον. ΕΡΜ. Καὶ μήν, ὦ Λυκῖνε, ῥᾳδίως ἂν μάθοιμι. ὅτι γὰρ

literam. Et est illa non parva athletae felicitas, qui integer committendus sit fatigatis.

41. LYC. Insiste. hoc enim maxime mihi opus erat. Igitur novem cum sint, extraxerunt omnes & habent sortes. Circumiens itaque, volo enim te jam pro spectatore Hellanodicam facere, inspice literas, nec prius puto didiceris, quis subsessor ille sit, quum veneris ad omnes, eosque comparaveris. LYC. Quid ita, Lycine? LYC. Fieri non potest ut statim invenias literam illam subsessoris indicem, aut literam forte invenias, sed utrum illa sit, nescies. neque enim praedictum est, aut K aut M aut I esse, quae subsessorem indicet. Sed ubi in A incideris, quaeris eum qui alteram A habet, eoque invento, illos jam comparasti: & cum in B incidis, altera B ubi sit quaeris, inventae respondens, ac de omnibus similiter, donec ille tibi relinquatur, solitariam literam habens, cui nulla ex adverso respondet.

42. HERM. Quid si vero in illam primo aut secundo incidas, quid facies? LYC. Minime *quid ego facturus sim quaeritur*. Sed tu Hellanodica, scire volo, quid facturus sis? utrum statim dicturus sis, hic est subsessor, an ad omnes per orbem eundum putes, & videndum, si qua ipsi litera similis sit? atque adeo nisi omnium sortes videris, non discas subsessorem. HERM. Quin, Lycine, facile discam.

a Ἐπισκόπησον] Sic Edd. omnes. Ἐπισκοπῆς Codd. A. G. P. Ἐπισκοπῆς W. b Ἐπὶ πάντων] Ita habere Edd. & M. notat *M. du S.*

44. Συμπεσεῖσθαι] Conf. infra Z. Τραγ. c. 40. med. Et Γυμν. 38. *M. du S.*

49. Ἐπισκόπησον] Angl. ἐπισκοπῆς. Mend. in hac pag. nomina loquentium varie confusa erant. *J. B.*

Ἐπισκόπησον] Rectius iidem libri ἐπισκοπῆς τὰ γράμματα, pro vulgato ἐπισκόπησον, *circumiens inspicis litteras*. *J. G. G.*

55. Ἐκεῖνός ἐστι] Lego εἰ ἐκεῖνό ἐστι, refertur enim haud dubie ad γράμμα. nec aliter interpretes, quos viderim, licet libri omnes servent ἐκεῖνος. *J. M. G.*

Ἐκεῖνός ἐστι] Si vulgatam servamus, ἐκεῖνος referendum ad praecedens ἔφεδρος; ut sensus sit: *etsi inveneris literam, tamen nescias num ille praeses sit, penes quem invenitur illa litera*, s. *qui indicatur litera illa inventa*. *J. F. R.*

89. Μὴν γὰρ] Hae particulae & alibi conjungi amant, ut supr. de *Merced. cond.* c. 17. versus fin. Ibid. c. 26. med. & 29. pr. ac frequenter alibi apud no-

cam. Inter novem enim si Β primo invenero, aut secundo loco, novi, hanc qui habeat, esse subsessorem. LYC. Quid ita, Hermotime? HERM. Hoc modo Α duo illorum habent, Β itidem duo; reliqui cum sint quatuor, duo Γ, Δ autem alii duo omnino extraxerunt, consumtaeque sunt in octo athletas literae quatuor. Apparet igitur, solam ita imparem futuram proximam literam Β, eumque qui illam extraxerit, esse subsessorem. LYC. Utrum, Hermotime, prudentiam tuam laudem, an vis contra dicam quae mihi videntur, qualiacumque demum fuerint? HERM. Quin dic. Non comminiscor equidem, quid cum ratione in tali re dicere contra possis.

43. LYC. Tu quidem ita dixisti, tanquam ordine deinceps suo omnino scribantur literae, v. g. prima Α, altera Β, & sic ordine, donec in una illarum numerus Athletarum deficiat. Ac do tibi, Olympiae ita fieri. Quid vero, si sumtis sine ordine quinque literis Χ, Σ, Ζ, Κ, Θ, reliquas quidem quatuor bis quamque in octo sortibus scribamus, Ζ autem solum in nona, quod scilicet designet nobis subsessorem: quid facies', si primum Ζ invenias? quanam re intelliges subsessorem esse, qui illam habeat? nisi ad omnes accedens invenias nullam cum ea convenire? neque enim possis, ut modo, ex ordine illarum illud intelligere. HERM. Difficile est ad respondendum quod rogas.

τ̃ συνέα, ἢν τὸ (ε) εὕρω πρῶτον ἢ δεύτερον, οἶδα ὅτι ἔφεδρος ὁ τοῦτο ἔχων, ἐστί. ΛΥΚ. Πῶς, ὦ Ἑρμότιμε; ΕΡΜ. Οὕτω, τὸ, (Α) δύο αὐτοῦ ἔχουσι, καὶ τὸ (Β) ὁμοίως δύο, τ̃ λοιπῶν δὲ τεττάρων ὄντων, οἱ μέ, τὸ (Γ) οἱ δὲ, τὸ (Δ) πάντας ἀνεσπάκασι, καὶ ἀνηλω) ἤδη ἐς τοὺς ἀθλητὰς ὀκτὼ ὄντας τὰ τέτταρα γράμματα. δῆλον οὖν ὅτι μόνον ἂν ὄντω περιττὸν εἴη τὸ ἔξης γράμμα τὸ (Ε), καὶ ὁ τοῦτο ἀνεσπακὼς, ἔφεδρός ἐστι. ΛΥΚ. Πότερον, ὦ Ἑρμότιμε, ἐπαινέσω σὲ τ̃ συνέσεως, ἢ θέλεις ἀπείπω τάχε μοι δοκοῦσα, ὁποῖα ἂν ᾖ; ΕΡΜ. Νὴ Δία, ἀμφορῶ μέν τοι ἄ, τι ἂν εὔλογον ἀπειπεῖν ἔχοις πρὸς τοιοῦτον.

ΛΥΚ. Σὺ μὲν γὰρ ὡς ἔξης πάντως γραφομένων γραμμάτων, εἴρηκας, οἷον, πρώτου μὲν (Α) δευτέρου δὲ (Β) καὶ κατὰ τ̃ τάξιν ἄχρις ἂν ἐς ἓν αὐτοῦ τελευτήσῃ ὁ ἀριθμὸς τ̃ ἀθλητ̃ν. καὶ δίδωμί σοι Ὀλυμπιάσιν οὕτω γίγνεσθαι. τί δαί, εἰ ἐξελόντες ἀτάκτως πέντε γράμματα, ἐξ ἁπάντων τὸ (Χ) καὶ τὸ (Σ) καὶ τὸ (Ζ) καὶ τὸ (Κ) καὶ τὸ (Θ) τὰ μὲν ἄλλα τέτταρα, διπλᾶ ὅπως τ̃ κλήρων τ̃ ὀκτὼ γράφωμεν, τὸ δὲ (Ζ) μόνον ὅπως ἓν ἀνάτῳ, ὁ δὴ καὶ δηλῶν ἔμελλεν ἡμῖν τ̃ ἔφεδρον, τί ποιήσεις πρῶτον εὑρὼν τὸ (Ζ) τῷ ἀγνώσῃ ἔφεδρον ὄντα τ̃ ἔχοντα αὐτὸ, ἢν μὴ ὅπως πάντας ἐλθὼν εὕρῃς οὐδὲν αὐτῷ συμφονεῦντας ἃ γὰρ εἶχες ὥσπερ νῦν τῇ τάξει αὐτοῦ τεκμαίρεσθαι. ΕΡΜ. Δυσαπόκριτον τοῦτο ἐρωτᾷς.

ΛΥΚ.

πάντων R.

πάντων Z.

τί δὲ R. ἐξ Z. ἐκ R

διαγνῶς ἢν ἐξ Z.

c Μὴ τοι] Sic Edd. & M. Sola B2. μὴ τι, male. d Ἐξελόντες] Ita bene Edd. Ἐξελθόντες male W. e Μὴ γὰρ] Γὰρ abest in M. Comparet in Edd. omnibus. f Γράφωμεν] Sic B2. & M. Ceterae Edd. γράφομεν.

nostrum; quare nil curo omissionem mf. M. J.F.R.

93. Ὀλυμπιάσιν] Olympicum certamen quinto quoque anno fieri solebat in honorem Jovis Olympici, cujus autorem Herculem fuisse putant. G.G.

98. Γράφωμεν] Ita quoque in Cod. M. sed a recentiore manu, esse testatur *Solanus*, quare conjicit an forsan γράφοιμεν scriptum fuerit, uti paullo post. J.F.R.

1. Τὸ δὴ Z.] Procedet Luciani ratio, modo sic intelligatur, ut *inscio judice* Z. unicum sit injectum: alias claudicat argumentatio. Nisi autem adhaesisset illi consuetudini, quae in ludis obtinebat, dicturum fuisse longe clarius existimo, quinque litterarum paria immissa, quarum novem ab Athletis, una in fundo relicta educantur. Sic enim nemo, nisi omnibus visis quas Athletae sortiti sunt, cognoscere queat, cujinam antagonistae solitaria illa obtigerit. M. du S.

ΛΥΚ. Ἰδὲ δὴ καὶ ἑτέρως τὸ αὐτὸ θεασκόπησον. τί γὰρ εἰ μηδὲ γράμματα γράφοιμεν ἐπὶ τῶν κλήρων, ἀλλὰ τινὰ σημεῖα, καὶ χαραχτῆρας, οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι γράφουσιν ἀντὶ τῶν γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς ὀρθοὺς, καὶ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους; ἢ ἐκεῖνα μὲν ἐάσομεν, ἐπὶτηδὲς ἀλλόκοτά ἐστι· φέρε δὲ τὰ μονοειδῆ καὶ ἁπλᾶ ἐπιγράψωμεν, ὡς οἷόν τε εὐκάσαντες [a] δύο ἀνθρώπους ἐπὶ δυοῖν κλήροιν, δύο ἵππους ἐπὶ δυοῖν, καὶ ἀλεκτρυόνας δύο, καὶ κύνας δύο, τῷ δὲ σπάτῳ, λέοντα ἕνα· [b] τὸ ἐπίσημον· ἢν τοίνυν τῷ λεοντοφόρῳ τούτῳ κλήρῳ ὁ δεξιὸς εὐτύχῃς, πόθεν ἔξεις εἰπεῖν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ τὸν ἔφεδρον ποιῶν, ἢν μὴ πανθεωρήσῃς ἅπαντας ἐπιὼν, εἴ τις καὶ ἄλλῳ λέοντα ἔχει; ΕΡΜ. Οὐκ ἔχω ὅ, τι σοι ἀποκρίνωμαι, ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Εἰκότως· οὐδὲ γὰρ εὐπρόσωπον οὐδὲν ὥστε ἂν ἐθέλοιμεν ἢ τὸν ἔχοντα τὴν ἱερὰν φιάλην εὑρεῖν, ἢ τὸν ἔφεδρον, ἢ τὸν ἄριστα ἡγησόμενον ἡμῖν, εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην τὴν Κόρινθον, ἐπὶ πᾶσιν ἀναγκαίως ἀφιξόμεθα, καὶ ἐξετάσομεν ἄκρως πειρώμενοι καὶ ἀποδύοντες, καὶ [c] περιθεωρήσομεν· μόλις γὰρ ἂν οὕτω τἀληθὲς ἐκμάθοιμεν. καὶ εἴ γε τις μέλλει σύμβουλός μοι ἀ-

44. LYC. Ecce alio etiam modo idem illud considera. Quid enim, si neque literas scribamus in sortibus, sed signa quaedam & notas, quo genere Aegyptii multa scribunt, pro literis *pingentes* caninis aut leoninis capitibus homines. Aut illa quidem relinquamus, cum absurda sint: sed age uniformia illa & simplicia in iis pingamus, observata quantum potest similitudine, homines in duabus sortibus, duos in duabus equis, & gallos duo, & duo canes, nonae autem nota esto leo. In hanc igitur signatam leone sortem si primum incidas, unde habebis dicere, hanc esse quae subsessorem faciat, nisi ante obeundo omnes inspexeris, si qua etiam alia leonem habeat. HERM. Non habeo quod tibi, Lycine, respondeam.

45. LYC. Nihil mirum. Neque enim speciosum quidquam *est quod responderi possit*. Itaque si voluerimus vel eum qui auream phialam habeat invenire, vel subsessorem, vel optimum illum in civitatem illam Corinthum ducem, ad omnes necessario deveniemus, & inquiremus summo opere tentantes, & exuentes, & circum circa inspicientes. Vix enim vel sic verum discamus. Et si quis velit consiliarius mihi fide

[a] Δύο ἀνθρώπους] Δύο insertum ex Cod. *Pell.* quod aberat ab Edd. [b] Τὸ ἐπίσημον] Τετίσημον W. quod magis Atticum. At nil mutant Edd. [c] Περιθεωρήσομεν] Sic *J.* Fl. *P. H.* &c. Παραθεωρήσομεν W.

10. Κυνοκεφ.] Horum figuras si videre lubet, adi Mensam Isiacam *Pignorii*, & *Kircherum*. *M. du S.*

31. Φιλοσοφίας πέρι] Jam recte & constanter sic praepositionis accentu propter anastrophen mutato exhibent Edd. Conf. supra c. 20. Ibique adductum *Jensium*. *J. F. R.*

33. Παντῶν] Notat *Soulius* f. *Solanus* in W. reperiri πάντων, additque id verum; Editiones autem prave πάντων legere. Quod mirabar, cum Cl. *Jens.* in Ferculo liter. p. 245. ubi locutt. hujus Codicis ad Hermot. pertinentes profert, tam notabilem variationem aut correctionem omiserit. Re vero examinata, cum *Soulio* credo παντῶν legendum, quia intelligitur ἰδιωτῶν, de quibus supra egit & mox agere perget; nam statim sequitur μισῶ ἀπείρους, & — ἀφίστη ἐκείνην. Et pr. §. seq. μίαν ἢ ἁπάντων ἰδεῖν. Jam quoque illud αὐτῷ, quod vulgatae αὐτῶν praestare putares, sponte concidit. Quod enim *S.* αὐτῷ legat, & ex ea *Amst.* id operarum tantum aberratione factum credo; quia in versione ejusd. latina, aeque ac in *Paris.* tamen legitur *ab illis*. Interim, si quis πάντων ad viae duces, de quibus supra, referre velit, quod λιγόμενα ὑπὸ τῶν ἰδιωτῶν insolentius videatur, & viae s. sectae hic non ut personae loquentes inducantur, non jam nimis repugnem; sed qui παντῶν praeferet, pro ὑπὸ legat ὑπὲς, & sic omnia plana erunt. *J. F. R.*

Ibid. Αὐτῶν] Restituenda est postliminio sincera lectio ex antiquis editionibus: Ὁ τὰ ὑπὸ πάντων αὐτῶν λεγόμενα ἰδών. Posteriores perperam dederunt αὐτῶ. quod idem fecerunt c. 53. fin. Ἢν δὲ τοὺς ὧν ἰδόντας λέγῃς, ἰδών τι τὸ πλῆθος αὐτῷ προσάξεταί μοι πιστούμενον. quum recte in prioribus αὐτῶν. *Si vero de imperitis loquaris, nihil me eorum multitudo adducet ut credam.* *J. J.*

fide dignus de philoſophia eſſe, quae ſequenda ſit, ille fuerit ſolus, qui ea, quae ab omnibus dicuntur, noverit. Reliqui omnes in cenſum non veniunt, neque iis crediderim, dum vel unius *ſectae* ſint ignari: forte enim haec ipſa fuerit optima. Neque enim ſane, ſi quis pulchrum nobis hominem adducat, huncque dicat eſſe omnium pulcherrimum, ipſi credamus, niſi ſciamus, omnes illum homines vidiſſe. Forte enim & hic quidem pulcher: an vero omnium pulcherrimus, ſcire non poſſit, qui omnes non viderit. Nos autem non pulchro ſolum, ſed pulcherrimo opus habemus: & hoc niſi invenerimus, nihil nobis profeciſſe videbimur. neque enim ſatis habebimus in pulchrum quodcumque incidiſſe, ſed ſummam illam pulchritudinem quaerimus, quam unam eſſe neceſſe eſt.

ξιόπις ⸗ ἴσεσθ, φιλοσοφίας πέρι, ἥν τινα φιλοσοφητέον, ἔστ⸗ ἂν εἷς μόν⸗ ὁ τὰ ὑπὸ [d] πασῶν [e] αὐτῷ λεγόμενα εἰδώς· οἱ δ' ἄλλοι, ἀτελεῖς· ᾗ οὐκ ἂν πιστεύσαιμι αὐτοῖς, ἢν' ἂν ᾖ μιᾶς ἀπείραλοι ὦσι. τάχα γὰρ ἂν ἡ αἵρεσις ἐκείνη εἴη. εἰ γὰρ δή τις ὠγαθησάμεν⸗ καλὸν ἄνθρωπον, λέγοι τοῦτον εἶναι κάλλιστον ἀνθρώπων ἁπάντων, πιστεύσαμεν αὐτῷ, ἢν μὴ εἰδῶμεν ὅτι πάντας ἀνθρώπους ἑώρακεν· ἴσως μὲ γὰρ ᾖ ἔστ⸗ καλός· εἰ δὲ πάντων κάλλιστ⸗, οὐκ ἂν ἔχοι εἰδέναι, μὴ ἰδὼν ἅπαντας· ἡμεῖς δὲ, οὐκ [f] αὐτὸ μόνον καλοῦ, ἀλλὰ ᾧ καλλίστῳ δεόμεθα, ᾗ ἢν μὴ τοῦτο εὕρωμεν, [g] οὐδὲν ἡμῖν πλέον πεπράχθαι ἡγησόμεθα. εἰ γὰρ ἀγαπήσομεν ὁποίῳ δήποτε καλῷ ἐντυχόντες, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ἀκρότατον ζητοῦμεν κάλλ⸗, ὅτῳ ἀνάγκη ἓν εἶναι.

'ἰδῶμεν R. Z

ἐπιπεπραχέναι

34. Ἀτιμίᾳ] Pendebam animi ἀτιμῇ ne hic quidem, quem interpretatione expreſſi, quem Romae dicebant *capite cenſum*, qui cum nihil conferat ad rempublicam, neque ad ſuffragia admittitur, neque honorem ſperare poteſt; an *non initiatum*? Sed cum hujus intellectus nulla dum allata ſit auctoritas, isque potius videatur eſſe ἀτίμῳ⸗, manſi in ſolenni vocis uſu, quique optime huc faciat. *J. M. G.*

42. Αὐτὸ μόνον] Libri, quos inſpeximus, omnes αὐτὸ, quod quomodo convenire huc poſſit, nondum equidem video, niſi forte ad μόνον referatur, & vim illius augeat; cujus tamen rei exemplum adhuc nullum obſervavi. Interpretatus ſum ac ſi legatur αὐτοῦ. *J. M. G.*

54. Τελευτὸν] Τελευτῶν, *denique*, *poſtremo* interpretatur *J. Brod.* Miſc. IX. c. 16. circumflectens ultimam, & ſic Lexicographi cum eo, Edd. veto *J. H. P. S.* conſtanter ultimam accentu gravi ſignant, more adverbii. Utrum rectius, mihi non liquet, circumflexum tamen veriorem credo, quia participium eſt, etſi quaſi adverbialiter ſumendum. *J. F. R.*

Ibid. Ὁδὸν] Per viam hic intelligendam *Sectam*, ut in *Act. Apoſt.* IX. 2. Ἐάν τινας εὕρῃ τῆς ὁδοῦ ὄντας ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας, veluti ibid. c. XIV. 14. diſerte dicitur: ὁδὸς ἣν λέγουσιν αἵρεσιν. Ac paullo ſupra apud noſtrum, ἀπείρους ὁδοῦ παντὸς⸗ τῆς φιλοσοφίας, vertit: *omnes philoſophiae ſectas expertus.* Recte quidem; verum quia hic ſequitur ἄγει, rectius ad verbum convertitur: *via quae ducit*; viam interim quamcumque agendi methodum ſignificare in omnibus linguis, ſatis notum eſt. *J. F. R.*

46. HERM. Vera *ſunt iſta.* LYC. Quid igitur? habes mihi dicere aliquem, qui viam omnem in philoſophia probaverit, quique cognitis, quae dicuntur a Pythagora & Platone & Ariſtotele & Chryſippo & Epicuro & reliquis, unam tandem ex omnibus viam delegerit, quam veram probaverit, & cognoverit experimento, ſolam

ΕΡΜ. Ἀληθῆ. ΛΥΚ. Τί οὖν; ἔχεις μοι ὁτιοῦν εἰπεῖν, ἁπάσης ὁδοῦ πεπειραμένον ἐν φιλοσοφίᾳ, καὶ ὅς τά τε ὑπὸ Πυθαγόρου, καὶ Πλάτωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Χρυσίππου, καὶ Ἐπικούρου, καὶ τῶν ἄλλων λεγόμενα εἰδώς; τελευτῶν, μίαν εἵλετο ἐξ ἁπασῶν [h] ὁδὸν, ἣν ἀληθῆ τε δοκιμάσας, καὶ πείρᾳ μαθὼν, ὡς μό-

'οδῶν R. Z

[d] Πασῶν] W. recte. Πάντων Edd. [e] Αὐτῷ] Sic *J. H.* Fl. *B2. P. A1.* & cod. M. Αὐτῷ male *S.* & hanc ſecuta *A.* [f] Αὐτὸ] Ita Edd. Αὐτοῦ L. bene. [g] Οὐδὲν ἡμ. πλ. πεπρ. ἡγ.] Ita ut dedi habent *J.* Fl. *H. P. S.* & Cod. M. [h] Ὁδὸν] Ita Edd. Ὁδῶν W. Utrumque bonum; prius tamen praeferrem.

μόνη ἄγει εὐθὺ τ εὐδαιμονίας; εἰ γάρ τινα τοιοῦτον εὑροιμεν, παυσόμεθα πράγματα ἔχοντες. ΕΡΜ. Οὐ ῥᾴδιον, ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτον ἄνδρα εὑρεῖν.

ducere recta ad felicitatem. Talem enim si inveniamus, laborare desinemus. HERM. Non facile est, Lycine, talem virum reperire.

ΛΥΚ. Τί δὴ ἂν πράξομεν, ὦ Ἑρμότιμε; οὐκ ἂν ἀπαγορευτέον οἶμαι, ἐπεὶ μηδενὸς ἡγεμόνος τοιούτου ἔς γε τὸ παρὸν εὐπορῶμεν. ἆρα τόδε πάντων κράτιστόν ἐστι, καὶ ἀσφαλέστατον, αὐτὸν ἕκαστον δεξάμενον, ἀφ' πάσης προαιρέσεως χωρῆσαι, καὶ ὅπη σκέψασθαι ἀκριβῶς τὰ ὑπὸ πάντων λεγόμενα. ΕΡΜ. Ἔοικεν ἀπό γε τούτων, πλὴν ἐκεῖνο μὴ ἐναντίον ᾖ, ὃ μικρῷ πρόσθεν ἔλεγες, ὡς ῥᾴδιον ὀπίσω ἑαυτὸν, καὶ πεπάσασι τ ὀθόνιον, ἀναδραμεῖν αὖθις. πῶς γὰρ οἷόν τε πάσας ἐπελθεῖν τὰς ὁδοὺς ἐν τῇ πρώτῃ ὡς φὴς καλαχθησομένῳ; ΛΥΚ. Ἐγώ σοι φράσω, τὸ ξ Θησέως ἐκεῖνο μιμησόμεθα· καί τι λῖνον ὥσπερ ἡ τραγικὴ Ἀριάδνης δώσομεν, εἰσιμεν ἐς τ λαβύρινθον ἕκαστον, ὡς ἔχειν ἀπραγμόνως μηρύσθοι αὐτὸ, a ἐξεῖναι. ΕΡΜ. Τίς ἂν ἡμῖν Ἀριάδνη γένοιτ' ἂν, ἢ πόθεν ξ λίνου εὐπορήσομεν; ΛΥΚ. Θαῤῥεῖ,

47. LYC. Quid agemus ergo, Hermotime? Non puto desponendum esse animum, si in praesens non sit ducis ejusmodi copia. Numquid optimum est atque tutissimum, ipsum quemque incipere, & per sectas ire omnes, & considerare accurate, quae dicuntur ab omnibus. HERM. Sic videtur ex his quidem, *quae disputata sunt*: modo illud paullo ante a te dictum non adversetur, quod non facile est, qui semel se *vento* passis velis permiserit, retro cursum agere. Quomodo enim fieri potest, ut vias aliquis omnes obeat, si in prima, quod dicis, futurum sit ut retineatur. LYC. Dicam tibi. Thesei illud *consilium* imitabimur, & lino a Tragica Ariadne accepto in labyrinthum quemque ingrediamur, ut glomerando illo sine molestia exeamus. HERM. Quae igitur nobis Ariadne fuerit, aut unde lini nobis erit copia? LYC. Bono animo, sodalis, esto. Videor

ἐξέναι R in margine.

a Ἐξαῖναι] Ἐξίναι marg. *AIW.*

56. Ἄγει εὐθὺ τ εὐδαιμονίας] Sic etiam cum accusandi casu ἄγειν sine praepositione, pro *agere, ducere ad aliquid*, Budaeus in Comment. ex Xenoph. de Venat. ἄγειν τὰς κύνας τὰ τραχέα. Item ἄγειν δὲ ἁπλῶς τὰς κύνας τὰ ὄρη πολλάκις. Nisi hic malis construere, ἄγει εὐθύ, *ducit recta*, τ εὐδαιμονίας *usque ad felicitatem*, ita ut μέχρι intelligendum relinquatur, vel πρὸς τόπον; de qua ellipsi vid. *Bos* de Ellipsi. qui ex nostro in *Eis Accusat.* Εὐθὺ τῦ Ἀρείου πάγου, nec non alia similia ex aliis auctoribus ita exponit, quae hic non repetam; nam & noster etiam alibi non semel sic loqui amat, ut Dial. mort. XXXVII. pr. Ἅπιμεν εὐθὺ τ καθόδου παπαπαιοῖες. *recta ad Averni descensum ambulaturi*, ubi Cl. *Hemsterh.* jam plura. *J. F. R.*

81. Τινὸς τ σοφῶν] *Epicharmi.* Vertit *Cicero: nervi atque artus sunt sapientiae, non temere credere.* (Vid. *Suid.* v. Νῆφε) Νῆφε ϗ μέμνασ' ἁπιστεῖν, ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν. Laudat etiam *Polybius.* *M. du S.*

82. Τῶν σοφῶν] Septem sapientium. *J. Br.*

Ibid. Νῆφε] *Epicharmi* esse, adscripserat *M. du S.* Idem jam fecerat F. G.

Νῆφε] *Vafri illius Siculi Epicharmi*, qui Ciceroni, quod testatur ad Att. 1, 19. *crebro insusurrabat cantilenam illam suam:*

Νῆφε, ϗ μέμνασ' ἁπιστεῖν ἄρθρα ταῦτα τ φρενῶν.

J. M. G.

84. Τοῖς ἐξῆς λόγοις] *Aliis loquendi copiam.* *J. Br.*

92. Μὴ] Non reveritus sum optimarum Editt. auctoritatem, quae μου ἐξαίρει pro μὴ ἐξ. habent. *Sed* unius Cod. L. lectionem hic praefero, quia sequentia evincunt sic scribendum; nam cum statim subjiciat: *cum his igitur quinque*, quae adeo adnumerari voluit, i. e. *non excipi.* Absurdum autem foret, si dixisset: *excipe, nufer illos annos*, quos tamen illico addit. Sed jam alterum illud ϗ deletum velim. *J. F. R.*

93. Πόσον ἔτη] Confer supra Vit. Auct. c. 3. *J. F. R.*

Ibid. Τὰ τ σιωπῆς] Nam quinque annos tacebant Pythagoraeorum discipuli. *J. Br.*

96. ΛΥΚ. — ΕΡΜ.] Omittitur hic Luciani nomen in plerisque Edd. Nos ex Ed. *J.* & ex ipso Cod. M. & P. reposuimus. Et reliqua perturbatis admodum partibus ex eadem *J.* & L. restituimus. Quae *Marcilio* nescio quomodo jam innotuerant. *M. du S.*

ΛΥΚ.

deor enim mihi inveniſſe, quod tenentes egrediamur. HERM. Quod igitur illud eſt? LYC. Non meum dicam, ſed cujusdam ſapientium, *Sobrius fidem negato.* Si enim non facile credamus inter audiendum, ſed tanquam judices illud faciamus, relinquentes etiam his qui ſequuntur dicendi copiam, facile fortaſſe Labyrinthos illos effugiamus. HERM. Bene mones, hoc igitur faciemus.

48. LYC. Sint iſta. Ad quem igitur illorum primum veniamus? An nihil hoc refert? Incipientes igitur a quocumque, verbi gratia a Pythagora, ſi uſu ita veniat, quanto putamus tempore ediſcere nos poſſe Pythagorae omnia? Nec excipe etiam quinque illos ſilentii annos. Computatis igitur quinque illis, ſufficere triginta arbitror. Sin minus, *hoc placet tanquam nimium*, at viginti quidem certe. HERM. Sic ponamus. LYC. Tum deinceps Platoni aſſignandi totidem nempe alii. verum etiam Ariſtoteli non pauciores. HERM. Non ſane. LYC. Chryſippo autem non jam interrogabo te, quot? Novi enim ex te auditum, quadraginta annos vix ſufficere. HERM. Ita eſt. LYC. Tum deinceps

ὦ ἑταῖρε, δοκῶ γάρ μοι εὑρηκέναι, ἃ τινὲς οἰχόμενοι, ἐξέλθοιμεν ἄν. EPM. Τί ἂν τοῦτό ἐστιν; ΛΥΚ. Οὐκ ἐμὸν ἐρῶ, ἀλλά τινος τῶν σοφῶν, τὸ, νήφε, καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν· ἢν γὰρ μὴ ῥᾳδίως πιστεύωμεν ἀκούοντες, ἀλλὰ δικαστικῶς αὐτὸ ποιῶμεν, ἀπολιπόντες καὶ τοῖς ἑξῆς λόγον, ἴσως εὐμαρῶς ἂν τὸν λαβυρίνθους ἐκφύγοιμεν. EPM. Εὖ λέγεις, καὶ τοῦτο ποιῶμεν.

ΛΥΚ. Εἶεν. Ἐπὶ τίνα δὴ αὐτῶν πρῶτον ἔλθοιμεν ἄν; ἢ τοῦτο μὲν οὐδὲν διοίσει; ἀρξάμενοι δ' ἀφ' ὁτουοῦν, οἷον ἀπὸ Πυθαγόρου, ἢν οὕτω τύχῃ, πόσῳ ἂν χρόνῳ οἰόμεθα ἐκμαθεῖν τὰ Πυθαγόρου ἅπαντα; καὶ [b] μὴ ἐξαίρει καὶ τὰ [c] πέντε ἔτη ἐκεῖνα τὰ σιωπῆς· σὺν δ' ἂν τοῖς πέντε, ἱκανὰ τριάκοντα, οἶμαι, εἰ δὲ μή, ἀλλὰ πάντως γε εἴκοσι. EPM. Θῶμεν οὕτως. [d] ΛΥΚ. Εἶτα ἑξῆς τῷ Πλάτωνι θετέον δηλαδὴ τοσαῦτα ἕτερα; ἔτι μὴν καὶ Ἀριστοτέλει οὐκ ἐλάττω. [e] EPM. Οὐ γάρ. ΛΥΚ. Χρυσίππῳ δέ γε οὐκ ἔτι ἐρήσομαί σε πόσα· Οἶδα γὰρ ὡς σὺ ἀκούσας, ὅτι τετταράκοντα μόγις ἱκανά. EPM. Οὕτως. ΛΥΚ. Εἶτα ἑξῆς

εἰ τοῦτο λύχοι Ζ
καὶ μοι λ. ορθῶν ἰσαε Ζ.

b Μὴ] Sic L. Mοι vulgo Edd. *c* Πέντε] Sic W. Abeſt ab Edd. *d* ΛΥΚ.] Deeſt haec perſona in Edd. Reſtituta ex *F.* & P. *e* EPM.] ΛΥΚ. male habebant M. & Edd. omnes; recte EPM. *F.* & L. Ex quibus etiam deinceps ter eaedem reſtitutae.

16. Τὸ * νῆφε δὲ μέμνησο ἀπιστεῖν] Ἐπιχάρμου ἀπόφθεγμα τοῦτο *V.*

* Νῆφε] Hoc ridicule Edit. Sed correctio facilis, nec opus monere unde profecta.

ΛΥΚ. εἶτα &c.] Ἑρμό. θῶμεν οὕτως, εἶτα ἑξῆς &c. Excidit notatio perſonae *Luciani*, nempe: Ἑρμο. θῶμεν οὕτως. ΛΥΚ. εἶτα ἑξῆς. *Th. M.* Idem jam monuit *Brod.* Miſc. IX. c. 16. *F. F. R.*

ΛΥΚ. εἶτα] Quinquies hic in ſequentibus perſonarum nominibus errarant omnes Edd. praeter *Junt.* quas recte ex ea ac Mſſ. P. & L. reſtitui juſſit *Solanus.* Non tamen cum eo miror, unde *Marcilio* id jam ſuboluerit; nam vel ſine Mſſ. error detegi poterat; primo enim, abſurdum erat *Hermotimum* hic dicere: (quod Edd. faciebant) ſe ex *Luciano* audiſſe, quot anni philoſophiae forent impendendi, cum is *Lucianus* c. 6. rogaverat quanto temporis ſpatio ad id opus ſit? & ab *Hermot.* reſponſum tulerat, forſan viginti annis opus fore &c. Deinde cum tandem in ordinem redirent perſonarum nomina verſus finem hujus cap. ſ. §. 48. bis poſita erat *Hermotimi* perſona, nempe: EPM. ὑπὲρ διακόσια, ὦ Λυκῖνε in fin. recte, ſed ante rurſus EPM. Εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. Cum alternatim ſaltem deberent loqui. Hac igitur inquiſitione cum veritatem & ego detexerim, cur alii acutiores id non tanto magis poſſent? *F. F. R.*

98. Οὐ γάρ] ΛΥΚ. Οὐ γάρ. Ἑρμο. Χρυσίππῳ δέ γε &c. Male trajecta nomina perſonarum. Eſſe debet. Ἑρμοτ. δὲ γάρ. ΛΥΚ. Χρυσίππῳ δέ γε. *Th. M.*

1. Οὕτως] ΛΥΚ. οὕτως. Ἑρμο. εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. Rurſus vitioſa perſonarum trajectio: Lucianus enim voluit: Ἑρμο. οὕτως. ΛΥΚ. εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. Patet fine ejusdem paginae. *Th. M.*

Οὕτως] Et hoc & praecedens quoque monuit *F. Br.*

ἐξῆς Ἐπικούρῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις. ὡς δὲ οὐ πολλὰ ταῦτα τίθημι, ἐνθένδε μάθοις ἄν, ἢν συνοήσῃς ὅσοι ὀγδοηκοντούτεις εἰσὶ Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατονικοὶ, ὁμολογοῦντες μὴ πάνυ εἰδέναι τὰ ἕ ἑαυτῶν αἱρέσεως ἕκαστον, ὡς μηδὲν ὑστεροῦν σοφίαν ἐς τὰ μαθήματα. εἰ δὲ μή, ἀλλὰ Χρύσιππός γε, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ Πλάτων φαῖεν ἄν· καὶ πρὸ τούτων, ὁ Σωκράτης οὐδὲν φαυλότερον αὐτῶν, ὃς ἐνεκαλεῖτο πρὸς ἅπαντας, οὐχ ὅπως μὴ πάντα, ἀλλὰ μηδ' ὅλως εἰδέναί τι, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι οὐκ οἶδε. λογισώμεθα οὖν ἐξ ἀρχῆς, εἴκοσι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτίθεμεν, εἶτα Πλάτωνι τοσαῦθ' ἕτερα, εἶτα ἐξῆς τοῖς ἄλλοις. πόσα δ' ἂν ταῦτα συλλεθείη, ἐν κεφαλαίῳ γένοιτ' ἄν, εἰ δέκα μόνας θείμεν τὰς αἱρέσεις ἐν Φιλοσοφίᾳ; ΕΡΜ. Ὑπὲρ ἑξακόσια, ὦ Λυκῖνε. ΛΥΚ. Βούλει οὖν [a] ἀφέλωμεν τὸ τέταρτον, ὡς [b] πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν (ἔτη) ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ [c] ὅλον.

ΕΡΜ. Αὐτὸς ἂν εἰδείης ἄμεινον, ἐγὼ δὲ ὁρῶ τοῦτο, ὅτι ὀλίγοι ἂν, καὶ οὕτω ἀφ' ἁπασῶν ἐξέλθοιεν, ἐκ γενετῆς εὐθὺς ἀρξάμενοι. ΛΥΚ. Τί οὖν πάθοι τις, ὦ Ἑρμότιμε, εἰ τοιοῦτόν ἐστι τὸ πρᾶγμα; ἢ ἀναβλητέον ἐκεῖνα τὰ ἤδη ὡμολογημένα, ὡς οὐκ ἄν τις ἕλοιτο ἐκ πολλῶν τὸ βέλτιστον, μὴ αὐτοπειραθεὶς ἁπάντων; ὡς τόν γε ἄνθρωπον πείρᾳ αἱρούμενον, μαντείᾳ μᾶλλον, ἢ κρίσει τἀληθὲς

Epicuro, & reliquis? Me vero non multos ponere, inde intelligas, si cogites, quot octogenarii sint Stoici, aut Epicurei, aut Platonici, qui fateantur, nondum se scire suae quisque sectae omnia, ut nihil sibi ad disciplinam desit. Si hoc non placeat, at Chrysippus, & Aristoteles, & Plato dicant, & ante hos nihil iis deterior Socrates, qui clamabat ad omnes, nedum ut omnia, nihil omnino se scire, nisi hoc solum, nihil se scire. Computemus igitur ab initio, viginti Pythagorae posuimus, tum Platoni totidem alios, tum ordine reliquis, quot igitur hi consummaverint forte, si decem solas ponamus philosophorum sectas? HERM. Supra ducentos, Lycine. LYC. Vin ergo auferamus hinc quartam partem, ut centum & quinquaginta anni sufficiant, aut ipsum dimidium adeo?

49. HERM. Ipse noris melius: ego vero hoc video, paucos vel sic per sectas omnes ituros, si etiam a nativitate inde statim incipiant. LYC. Quid igitur agat aliquis, Hermotime, si ita se res habet? Evertenda ne de quibus jam inter nos convenit, *nempe* eligere non posse quemquam ex pluribus quod sit optimum, nisi exploratis omnibus, tanquam is qui citra experimentum eligat, divinatione magis quam judicio

a Ἀφαιρεῦμεν] Ἀφαιρῶμεν marg. *AIW.* bene. b Πεντήκοντα ἑ ἑκατὸν] Ita Codd. A. G. P. L. & marg. *AIW.* Πεντακαίδεκα Edd. & M. c Ὅλον] An ὅλως? *Pell.*

in Miscel. modo adductis scribens: Οὐκ ἐλάττω. ΛΥΚ. Emenda Ἑρμο. Et ἐ γ' Ἑρμο. corrige ΛΥΚ. Μόγις ἑκατὸν. Λυκ. repone Ἑρμο. ὕστερ. ΛΥΚ. Εἶτα ἐξῆς Ἐπικούρῳ. *J. F. R.*

13. Ἀλλὰ μηδ' ὅλως εἰδέναι τί ἢ τοῦτο μόνον] Εἰδέναι τι ἢ τοῦτο μόνον. *Th. M.*

17. Ἐν κεφαλαίῳ] *In summa.* *J. Br.*

21. Ὡς πεντηκαίδεκα] Cod. Angl. πεντήκοντα καὶ ἑκατόν, Mend. *J. B.*

Ὡς πεντακαίδεκα] Dixit Hermotimus, plures ducentis annis, juxta calculum Luciani, impendendos esse omnium sectarum placitis discendis, respondit Lucianus, age auferamus quartam partem, ὡς πεντεκαίδεκα ἔτη ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ ὅλον. πεντεκαίδεκα ἔτη, non possunt esse tres partes ducentorum annorum. Quis non videt Lucianum reliquisse, ut Anglicanus & meus prae se fert, πεντήκοντα ἑ ἑκατὸν. *centum & quinquaginta.* & si dimidium detraxeris, *centum* sufficient. quamvis corrupte scribatur πεντήκοντα in Mss. *J. G. G.*

Ibid. Πεντεκαίδεκα] Sive sic, aut cum *Angl.* Ms. *Gr.* P. & L. legas, res eodem redit; sed rectius hoc vulgatarum Editionum & M. visum est, ut ad tempus ediscendae Disciplinae cuique sufficiens referatur: quo

cio verum requirat? Nonne ita diximus? HERM. Ita. LYC. Omni igitur ratione neceſſarium, eo usque nos vivere, ſi & bene eligere velimus exploratis omnibus, & electione facta philoſophari, & per philoſophiam felices eſſe. Ante vero quam id fecerimus, in tenebris, quod ajunt, ſaltabimus, offendentes ad quaecumque obvia, & quidquid primum in manus venerit, id ipſum rati quod quaeritur, qui verum non noverimus. Si vero inveniamus temere, bona quadam fortuna in illud incidentes, non habebimus tamen unde ſciamus firmiter, ſitne illud ipſum quod quaerimus. Multa enim ſunt inter ſe ſimilia, quorum unumquodque ſe veriſſimum eſſe contendat.

50. HERM. Neſcio quî fiat, Lycine, ut rationalia quidem dicere mihi videaris: ſed, dicetur enim verum, non mediocri me moleſtia afficis, perſequendis illis & ad minutias usque perſcrutandis praeter neceſſitatem. Forte etiam infelicibus hodie auſpiciis domo exiſſe hodie videar, & egreſſus in te incidiſſe, qui me cum prope ſpem jam eſſem, in conſilii inopiam conjeceris, oſtendendo quam ſupra vires noſtras veritatis ſit inventio, quae tot annis indigeat. LYC. Igitur, amice, multo juſtius iraſcaris patri tuo Menecrati & matri, quocumque illa nomine vocata eſt, non enim novi; vel etiam multo potius naturae no-

ἀναζητεῖλα, οὐχ ὕτως ἐλέγομεν; ΕΡΜ. Ναί. ΛΥΚ. Πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ὅπῃ τοσοῦτον βιῶναι ἡμᾶς, εἰ μέλλοιμεν εὖ τε αἱρήσεσθαι, ἀπάντων πειραθέντες, καὶ ἑλόμενοι φιλοσοφήσειν, καὶ φιλοσοφήσαντες, εὐδαιμονήσειν. πρὶν δὲ ὕτω ποιῆσαι, ὡς σκότῳ, φασὶν, ὀρχούμεθ' ἂν, οἷς ἂν τύχωμεν, προσπλαίοντες, καὶ ὅ, τι ἂν πρῶτον ἐς τὰς χεῖρας ἔλθῃ, τοῦτ' εἶναι τὸ ζητούμενον ὑπολαμβάνοντες, ἀφ' τὸ μὴ εἰδέναι τἀληθές. εἰ δὲ καὶ εὕροιμεν ἄλλως κατά τινα ἀγαθὴν τύχην πεῖραν ὄντες αὐτῷ, οὐκ ἔχομεν βεβαίως εἰδέναι εἰ ἐκεῖνό ἐστιν ὃ ζητοῦμεν· πολλὰ γὰρ ἐστιν ἄλλοια αὐτοῖς, λέγοντα ἕκαστον αὐτὸ εἶναι τἀληθές. ἄλλον.

ΕΡΜ. Ὦ Λυκῖνε, οὐκ οἶδ' ὅπως εὔλογα μοι δοκεῖς λέγειν ἀτὰρ, (εἰρήσεται γὰρ τἀληθές,) οὐ μείρακίῳ ἀνδρὶ με διεξιὼν αὐτὰ, καὶ ἀκριβολογούμενος οὐδὲν δέον. ἴσως δὲ καὶ ἔοικα οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθέναι τήμερον ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ ἐξελθὼν ἐμπέπτωκέναι σοι, ὃς με πλησίον ἤδη τῆς ἐλπίδος ὄντα, εἰς ἀπορίας μεγάλης ἐμβέβληκας, ἀδύνατον ἀπεφαίνων τὴν ἀλήθειας εὕρεσιν, ἐπεί γε τοσούτων δεομένην. ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ ἑταῖρε, πολὺ δικαιότερον μέμφοιο ἂν τῷ πατρὶ σου Μενεκράτει, καὶ τῇ μητρὶ, (ἤ τίς ποτ' ἐκαλεῖτο, οὐ γὰρ οἶδα) ἢ καὶ πολὺ πρότερον τῇ Φύσει ἡμῶν,

τύχοιμεν lege ἐντύχοιμεν.

aberra R.ra Z.

Ὀλυμπιάδος. R. Z. vulgata ſcriptura.

πολὺ καὶ R. Z.

---

d Ἤ τις] Εἴ τις W. male, ait M. du S.

quo quarta ſui parte mulctato, ſumma itidem quarta ſui parte minor evaſura eſt. M. du S.

Πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν] Ego quinque Codicum conſenſum potiorem quam Editionum exiſtimavi, maxime cum pleniorem calculum ponant; nam cum proxime Herm. dixerit: *ducenti*, & hinc ſtatim dicat alter quartam auferendam, nonne reſtant 150? Si vero rationem *Solani* ſequaris, cum Vulgat. *quindecim* legens, id referendum erit ad numerum *viginti*, qui paullo altius memoratur, cujus pars quarta eſt *quinque*, quam ſi detraxeris a *viginti*, reſtabunt *quindecim*. Sed quid opus eſt ad remotiorem numerum recurrere, quum propiorem habeas, cui recte reſpondeant ſequentia. Praeterea numerus major placet, ut eo magis ridere videatur Philoſophorum deriſor. Verum ſi jam πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν legas, illud ἴση ablatum velim, ideoque uncis includendum curavi; nam ingratum ibi ſonum, ingratam repetitionem facit; ſi ἴση autem retinendum, πεντήκοντα ſimpliciter, ſublato ἑκατὸν ſcriberem. J. F. R.

50. Οὐδὲν δέον] *Cum minime oporteat.* J. Br.

51. Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ] *Haud auſpicato, malo omine.* J. Br.

Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ] Ut *Brodaeus* juſſit, ita recte habet Pariſ. Editionis verſio. Sed ἐπ' ἀγαθῷ τινι. Eſt bono conſilio, ſ. ad boni aliquid faciendum. *Ariſtoph.* Plut. 889. Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ γ' ἰτέον ἐς ἰδιώ. J. F. R.

60. Ka-

ἡμῶν, ὅτι σε μὴ κατὰ τὸ Τιθωνὸν πολυετῆ, καὶ μακρόβιον ἔθεσαν, ἀλλὰ περιέγραψαν μὴ πλείω βιῶναι τὸ μήκιστον ἑπτὰ ἑκατὸν, ἄνθρωπον ὄντα· ἐγὼ δὲ μετὰ σοῦ σκεπτόμενος, εὗρον τὸ ἐκ τοῦ λόγου ἐπεβάν.

ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλ' ὑβριστὴς ἀεὶ σὺ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅ, τι πάθων, μισεῖς Φιλοσοφίαν, καὶ ἐς τοὺς Φιλοσόφους ἀποσκώπτεις. ΛΥΚ. Ὦ Ἑρμότιμε, ἥτις μὲν ἡ ἀλήθειά ἐστιν, ὑμεῖς ἂν ἄμεινον εἴποιτε οἱ σοφοὶ, σύ τε, καὶ ὁ διδάσκαλος· ἐγὼ δὲ, τόγε τοσοῦτον οἶδα, ὡς ἡ πάνυ ἡδεῖά ἐστιν αὐτὴ τοῖς ἀκούουσιν, ἀλλὰ παρευδοκιμεῖται ὑπὸ τοῦ ψεύδους πολύ. εὐπροσωπότερον γὰρ ἐκεῖνο, καὶ διὰ τοῦτο, ἥδιον. ἡ δὲ, ἅτε μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα, μετὰ παῤῥησίας διαλέγεται τοῖς ἀνθρώποις, καὶ διὰ τοῦτο ἄχθονται αὐτῇ. ἴσθι γέ τοι καὶ σὺ νῦν ἄχθη μοι, τἀληθὲς ἐξευρόντι περὶ τούτων μετὰ σοῦ, καὶ δηλώσαντι, οἷον ἐρῶμεν ἐγώ τε, καὶ σὺ, ὡς ἡ πάνυ ῥᾳδίων· ὥσπερ εἰ ἀνδριάντα ἐρῶν ἐτύγχανες, καὶ ὤου τεύξεσθαι, ὑπολαμβάνων ἄνθρωπον εἶναι· ἐγὼ δὲ, καταμαθὼν ὡς λίθος, ἢ χαλκὸς εἴη, ἐμήνυσα πρὸς σὲ ὑπ' εὐνοίας, ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς, καὶ τότε δύσνους ἐμὲ εἶναι ὤου ἂν σαυτῷ, διότι σε οὐκ εἴων ἐξαπατᾶσθαι, ἀλλόκοτα καὶ ἀνέλπιστα ἐλπίζοντα.

strae, quod te non, Tithoni instar, annosum & longaevum fecerunt, sed circumscripserunt, ne plus quam centum summum annis vivat unusquisque homo qui sit. At ego tecum considerans, illud, quod ex rationibus consequeretur, inveni.

51. HERM. Non. Sed contumeliosus semper homo es, & nescio qua animi affectione, odisti philosophiam & vides philosophos. LYC. Mi Hermotime, quae sit veritas, vos forte melius, qui sapientes estis, dixeritis, tu & tuus ille magister. At ego tantum novi equidem, audientibus illam non vehementer suavem esse, sed multum gratia a mendacio superari. Speciosius enim hoc, eaque causa jucundius. At illa, quae scilicet nihil sibi fraudulenti conscia sit, cum fiducia quadam agit cum hominibus, & ob id ipsum eam gravantur. Itaque & jam tu nunc offensus mihi es, qui verum hisce de rebus tecum invenerim, & declaraverim, qualia amemus ego & tu, quam non omnino facilia: velut si statuam tu forte adamasses, ejusque te futurum compotem speraasses, quod hominem putares: ego autem, cognito, lapidem esse aut aes, indicassem tibi benevolo animo, amare te quorum fieri non posset copia, & tum malevolum me esse tibi putares, qui decipi te non passus sim, & absurda atque supra omnem spem posita sperare.

52. HERM.

72. * Παρευδοκιμεῖται] Νικᾶται, ἤτοι † εἰς δόξαν ὑπερφαίνεται. *V.*

* Παρευδοκιμεῖται] Παρευδοκιμεῖ prave Edit. saepe notata, etsi & sic Cod. V. Sed recte C.

† Εἰς δόξαν ὑπερφαίνεται] Pro εἰς editum legebatur ὑπὲρ. Et pro ὑπερφαίνεται, erat ὑπεφαίνεται. Emendaverat vero sic, ut dedi, *Sonlius*, non addens unde; sed quum id frequentissime addat, non dubito, quin & hoc ex Mſ. hauserit. *J.F.R.*

60. Κατὰ τὸ Τιθωνὸν] *Erasm.* in proverbio: *Tithoni senecta.* *J.Br.*

63. Σκεπτόμενος] Conf. infra Δημ. §. 57. Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων &c. *M. du S.*

83. Ἀδυνάτων ἐρᾷς] Vid. idem supra *Deor. Dial.* VIII. Vulcani & Jovis, vers. ult. πάλαι οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς, ibique nott. *Brodaei*, *Solani*, & *Hemsterhusii*. *J.F.R.*

89. Ἰδιώτας] *Omnium ignaros.* *J.Br.*

96. Διαίρεσιν] Sic *Dial.* seq. c. 1. med. Conf. & Συγρ. c. 9. *M. du S.*

3. Καλῶν Ἑρμαῖον ποιήσεται νῦν] Imperite in *Basileensi* & *Bourdelotiana* vertitur *atque ille te certum faciet*, tanto utraque ineptior, quod secundae vocis primam literam majore charactere efferant. Itaque adscripsit pater *atque ille lucrifaciet te.* Sed & correxit *Benedictus.* *J.G.*

Ibid. Ἑρμαῖον] Vid. supr. *Somn.* c. 9. καὶ τὸ χρῆσιμον ἑρμαῖον ὤν. *M. du S.*

6. Φοίνικος] Hinc adagium: Phoenice vivacior. *J.Br.*

12. Δείσῃ] Mallem δείσει. *M. du S.*

14. Προσάξεταί μοι] Sic habere *J.* & Fl. notaverat *Solanus*: quid tum? Habent & sic reliquae, ut *Par. Hag.*

52. HERM. Ergo illud, Lycine, dicis, non philosophandum nobis esse, sed *consultum* ut pigritiae nos tradamus, idiotarumque vitam vivamus. LYC. Et ubi hoc dicere me audisti? Neque enim ego philosophari nos veto. sed cum philosophandum sit, multae porro viae sint, ad philosophiam unaquaeque & virtutem ducere se professae; vera denique inter has obscura: accuratum faciendum esse discrimen, *dixi*. Fieri autem non posse, nobis apparebat, multis propositis eligere quod optimum, nisi per omnia quis experiendo eat: deinde longum aliquanto experimentum illud visum est. Tu autem quomodo vis facere? rursus enim interragabo: in quem primum incideris, eum sequere, cum illo philosophabere? & ille te sibi habebit lucrum a propitio Mercurio temere objectum?

53. HERM. Et quid tibi porro respondeam, qui neges per se judicare quemquam posse, nisi annos vixerit Phoenicis, ac per orbem circumiens omnes probaverit, neque his credere velis, qui ante experti sunt, laudantiumve & perhibentium testimonia multitudini. LYC. Quam mihi narras multitudinem? eorum ne qui sciunt, & experti sunt omnia? Si quis enim talis est, sufficit mihi unus etiam, nec jam multis opus fuerit. Si vero nescientes dicas, nihil me ipsorum multitudo ad credendum addu-

ΕΡΜ. Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, φῂς, ὡς ὐ φιλοσοφητέον ἡμῖν, ἀλλὰ χρὴ ἀργίᾳ ⁂ παραδιδόντας [a] αὐτοὺς, ἰδιώτας καλαβιῶναι; ΛΥΚ. Καὶ ⁂ τοῦτο ἤκουσας ἐμοῦ λέγοντος; ἐγὼ [b] γοῦν οὐχ ὡς ὐ φιλοσοφητέον φημὶ, ἀλλ' ἐπεί ⁂ φιλοσοφητέον, ὁδοί τε πολλαί εἰσιν ὅτι φιλοσοφίαν [c] ἑκάστη, [d] ἡ δεῖ τὴν ἄγειν φάσκουσαι, ἡ δ' ἀληθὴς αὐταῖς ἄδηλος· ἀκριβῆ ποιήσασθαι ⁂ διαίρεσιν. ἀδύνατον δέ γε ἡμῖν ἐφαίνετο, πολλῶν προτεθέντων, ἑλέσθαι τὸ ἄριστον, εἰ μὴ ὅτι πάντα ἴοι τις πειρώμενος· εἶτα πολὺς μακρὰ ἡ πεῖρα ὤφθη, σὺ δὲ πῶς ἀξιοῖς; (αὖθις γὰρ ἐρήσομαι) ὅτῳ πρώτῳ ἂν ἐντύχῃς, τούτῳ ἕψῃ, ἡ συμφιλοσοφήσεις; καὶ εἶναι ⁂ Ἑρμαῖον ποιήσεταί σε.

ΕΡΜ. Καὶ τί σοι ἀποκριναίμην ἂν ἔτι; ὃς ὅτε αὐτόν τινα κρίνειν οἷόν τε εἶναι φῂς, ἢν μὴ Φοίνιξ ⁂ ἔτη βιῷ, πάντας ἐπελθὼν καὶ πειρώμενος, ὅτε τοῖς προπεπειραμένοις πιστεύειν ἀξιοῖς, ὅτε τοῖς πολλοῖς ἐπαινοῦσι, ἡ μαρτυροῦσι; ΛΥΚ. Τίνας φῂς τοὺς πολλοὺς εἰδότας, καὶ [e] πεπειραμένους ἁπάντων; εἰ γάρ τις τοιοῦτός ἐστιν, ἱκανός ἐμοί γε ἡ εἷς, καὶ οὐκ ἔτι πολλῶν [f] δεήσει. ἢν δὲ τοὺς οὐκ εἰδότας λέγῃς, οὐδέν τι τὸ πλῆθος [g] αὐτοῖς προσάξεσθαί με πιστεύειν, ἄχρις

[a] Αὐτοὺς] Sic recte *P.* Ceterae pleraeque male αὐτούς. [b] Γοῦν] Abest haec particula in *S.* Adest in *W.* Item in Edd. *F. P. H.* Fl. [c] Ἑκάστη] Ἑκάστῳ male Cod. P. Vulgatam servant Edd. optimae omnes. [d] Καὶ] Sic recte Edd. Fl. *H. F. P.* & M. Ἐπ' male *B2.* [e] Διαίρεσιν] Sic Edd. & M. [f] Πεπειραμένους] Πεπειραμένους ridicule *F.* [g] Δεήσει] Sic *F. P.* Fl. *H.* & M. [h] Αὐτῶν] Αὐτῷ *S.* & *A.* male.

3. Ἑρμαῖον] Τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος. *V.*

* Τί] Τὸν prave Edit. *Cler.*

5. Ἢν μὴ Φοίνικα ἔτη βιῷ] Φοίνικα, * τὸ Ἀράβιον λέγει πίνων. *V.*

Hag. plures enim jam consulere nolo, quia non dubito quin rectum sit; vid. Ζευξ. c. 2. προσάγεσθαι αὐτούς. Et *Phalar.* I. c. 3. ἐς τὸ πείθεσθαι προσάξεσθαι τούτους. Forsan maluerit προσάξεσθαι alicubi invenire, vel potius activam formam προσάξει. Sed mediam & sic recte construi, vel ex *Isocr.* loco, quem Lexica proferunt, patet. Adde tamen *Wollium* de Verb. med. p. 184. §. 17. Ubi quidem differentia ostenditur inter ἄγεσθαι γυναῖκα, & ἄγειν γυναῖκα, quod prius significet: *ducere uxorem in matrimonium*; alterum vero: *ducere mulierem quamcumque in aliquem locum*; tamen utrumque habet accusativum patientem, & in sensu metaphorico active usurpatur. Sic eod. significatu, quo Noster, etiam *Herodian.* I. 3. 12. Ἀλλὰ τοὺς μὲ πείθοι . . . προσαγάγοιτο. Ibid. 12. 9. ἐλπίζει προσάξεσθαι τὸν τε δῆμον — ἐπιδόσεσι λαμπραῖς. Ne plura ad rem nimis facilem demonstrandam congeram. *J.F.R.*

ἄχρις ἂν [a] ἢ μηδὲν, ἢ ἓν εἰδότες, περὶ ἑκάστων ἀποφαίνωνται. ΕΡΜ. Μόνῳ [b] δὲ σὺ τἀληθὲς καλλίδες, οἱ δ' ἄλλοι ἀνάηλοι πάπαιξες, ὅσοι φιλοσοφοῦσι. ΛΥΚ. Καλαφεύδῃ μὲ, ὦ Ἑρμότιμε, λέγων, ὡς ἐγὼ προτίθημί τῳ ἐμαυτὸν τῶν ἄλλων, ἢ τάττω ὅλως ἐν τοῖς εἰδόσι, καὶ ὑ μνημονεύεις ὧν ἔφην, οὐκ αὐτὸς εἰδέναι τἀληθὲς ὑπὲρ τοὺς ἄλλους διαβεβαιούμενος, ἀλλὰ μὴ πάντων αὐτὸ ἀγνοεῖν ὁμολογῶν.

ΕΡΜ. Ἀλλ', ὦ Λυκῖνε, τὸ μὲν ὀπὶ πάντας ἐλθεῖν χρῆναι, καὶ πειραθῆναι ὧν φασι, καὶ τὸ μὴ ἐν ἄλλως ἐλέγχειν τὰ βέλτιον, ἢ ἴσως, εὔλογον ἴσως. τὸ δὲ τῇ πείρᾳ ἑκάστῃ τοσαῦτα ἔτη ἐπιδιδόναι, ταχυτέλειον, ὥσπερ ἐκ οἷόν τε ὂν ἀπ' ὀλίγων καταμαθεῖν τὰ πάντα. ἐμοὶ δὲ καὶ πάνυ ῥᾴδιον εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, καὶ ὑ πολλῆς διατριβῆς δεόμενον. Φασὶ γέ τοι τῶν πλαστῶν τινα, Φειδίαν οἶμαι, ὄνυχα μόνον λέοντος ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου

15 cet, dum aut nihil aut unum modo cum sciant, pronuntiabunt de omnibus. HERM. Solus autem tu verum vidisti, reliqui amentes omnes, quotquot philosophantur. LYC. Calumniaris me, Hermotime, quasi ego usquam me praeponam reliquis, aut omnino in scientibus collocem, nec recordaris eorum quae dixi, non contendens ipse scire verum praeter reliquos, sed cum omnibus ignorare illud confessus.

54. HERM. Sed, Lycine, illud forte consentaneum rationi, eundum esse ad omnes, dicta omnium exploranda, nec aliter quam hoc modo eligendum, quod optimum est: sed experimento unicuique tot annos attribuere, valde ridiculum, quasi non liceret ex paucis cognoscere omnia. Mihi vero etiam valde facile esse tale quidpiam videtur, nec multa mora indigere. Dicunt certe statuariorum aliquem, Phidiam puto, solo conspecto leonis ungue, ex

a [a] Ἢ] Delet *Graevius*. Adest in Edd. *J. Fl. H. P.* &c.

b [b] Δὴ] Δὴ *Pell.* ironice.

18. Ὅσοι φιλοσ.] Τὰ τ' ἐπιστήμης ἴσμεν, ἃ Λυκῖνε, λαμεῖν. ἐπεὶ γὰρ κἀκεῖνοι ἀκριβολογίαν περισσεύουσαν ἀνεπιχείρητον μαλακολογεῖ τὸ ἀληθές. παρόσον πάντες ἄνθρωποι καὶ ἐπὶ τῶν λόγων ἐσοφιστείᾳ δεόμενα τὰ ἐπιχειροῦντα. ἀνθρώπων δὲ τοῦτό φησιν ἀμήχανον γενέσθαι, καθότι ἰδίᾳ ἀνθρώπων ἀδιάστροφα γνώμας ἀληθοῦς. ἀλλὰ κἀγὼ φήσω. ἐπεὶ ἐ αὐτὸς τὰς σὺ, ὁ ταῦτα λέγων ἄνθρωπος, οὐ μέρει ἐ σὺ τῆς παροιμίας ἀκριβολογίας, καὶ τὸ μηδὲν λογισθείης ἂν ἐν γε τοῖς νῦν ἔχουσι. καὶ ἴσως τοῖς οἰκείοις ἀλόσῃ πτερῶν. M.

34. Ὄνυχα μόνον λέοντος] Ἀπὸ τούτου ἡ παροιμία, ἐξ ὀνυχος ὁ λέων. V.

15. Ἄχρις ἂν ἢ μηδὲν ἢ ἓν εἰδότες περὶ ἑκάστων ἀποφαίνωνται] Miris interpretationibus hoc colorant viri docti! Opsopœus, *donec de omnibus nullius ignari desiniendi facultatem sibi paraverint*. Benedictus, *donec aut nihil aut unum scire de omnibus ostendant*. Quando alterutrum horum erit? Et quid si vel paraverint cum illo, vel cum altero ostenderint illud quod prædicat, an tunc adducetur Lucianus, ut credat? Illene tunc, quum nihil scire ostendant? Ridiculum prorsus. Itaque tentavit juste hæc mollire pater, adscripsitque se legere vocula ἢ omissa, ἄχρις ἂν μηδὲν ἢ ἓν εἰδότες π. ἀ. ἀποφ. cum versione Latina, *quamdiu non nisi unius gnari de omnibus pronunciabunt*. *J. G.*

16. Ἀποφαίνωνται] Nihil hic intellexerant interpretes. Sed sola interpretatione nostra satis consultum puto sententiae horum verborum. Nota est enim illa verbi ἀποφαίνομαι significatio; nec quemquam credo repugnaturum: *Quamdiu aut nihil aut unam disciplinam singuli scientes de omnibus pronunciabunt*. *M. du S.*

33. Φειδίαν] *Plut.* in commentario de defectis oraculis videtur ad Alcæum referre, ὃ κατ' Ἀλκαῖον, inquit, ἐξ ὄνυχος τὸ λέοντα γράψαντας. *G.C.*

34. Ὄνυχα μόνον λέοντος] Unde ortam paroemiam: ἐπὶ τῶν ὀνύχων λέοντα ferunt nonnulli. *J. Br.*

Ὄνυχα λέοντος] Vid. *Plut.* Π. Χρησ. 730. ι. Οὐ κατ' Ἀλκαῖον ἐξ ὄνυχος τὸ λέοντα γράψαντας. *M. du S.*

35. Ἀναλελογίζ] Praeteritum passivum, active tamen interpretandum, tum quia activ. ἀναλογίζω in usu non est, tum quia hujusmodi tempora passivae terminationis in aliis etiam verbis active valent; vid. *Jensium* infra ad *Tyrannicid.* c. 12. *J.F.R.*

51. Οὕτω, καί μοι &c.] Verba καί μοι τοῦτο ἀσύμφωνα, *Solanus* in *Junt.* parenthesi incluserat, recte quod ad sensum, sed sufficit eum commatibus distinxisse: si quid tamen mutandum, pro ἴσως, legerem, ἴσως

ex illa portionis aestimatione collegisse, quantus integer leo esset, ex dignitate unguis effictus. Et tu sane, si quis manum tibi solam ostenderit hominis, reliquo contecto corpore, scies, puto, statim, hominem esse, quod tegitur, etiamsi totum corpus non videas. Jam summa capita eorum, quae omnes dicunt, facile est in parva diei parte discere: illud autem nimis exquisitum, & longa exploratione indigens, ad melioris electionem non utique necessarium est, sed ex illis etiam potest dijudicari.

55. LYC. Vah, Hermotime, quam firma sunt, quae dixisti, dum postulas ex partibus nos cognoscere tota: ego vero contraria me audire memini, qui totum norit, eum nosse etiam partes; qui vero partem modo, eum non continuo scire totum. Sic illud etiam mihi responde, Phidias unguem leonis videns num leonis eum esse cognovisset, si totum nunquam leonem vidisset; aut hominis tu manum videns an posses nobis di-

35 [c] ἀναλελογίαζ ἡλίκ☉ ἂν ὁ πᾶς λέων γέ-
νοιτο, κατ' ἀξίαν ☿ ὄνυχ☉ ἀναπλασθείς· ϗ
σὺ δὲ, ἤν τις σοι χεῖρα μόνην ἀνθρώπ☉ δεί-
ξῃ, τὸ ἄλλο σῶμα καλυκαλύψας, εἴσῃ, οἶ-
μαι, αὐτίκα ὅτι ἄνθρωπός ἐϛι τὸ κεκαλυμ-
40 μένον, κἂν μὴ τὸ πᾶν σῶμα ἴδῃς. ϗ τοίνυν
τὰ μὲ κεφαλαιώδη, ὧν ἅπαντες λέγουσι, ῥᾴ-
διον καλαμαθεῖν ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, τὸ δ'
ἐξακριβὲς τοῦτο, ϗ μακρᾶς ϑ ἐξετάσεως
δεόμενον, ϵ̔ πάνυ ἀναγκαῖον ἐς ϑ αἵρεσιν ϑ
45 βελτίον☉, ἀλλ' ἔνεϛι κρῖναι ϗ ἀπ' ἐκείνων.

ΛΥΚ. Παπαὶ, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς ἰσχυρὰ
ταῦτ' εἴρηκας, ἐκ τ̃ μερῶν ἀξιῶν τὰ ὅλα
εἰδέναι· καίτοι ἐγὼ τἀναντία ἀκούσας, μέμ-
νημαι, ὡς ὁ μὲ τὸ ὅλον εἰδὼς, εἰδείη ἂν ϗ τὸ
50 μέρ☉· ὁ δὲ μόνον τὸ μέρ☉, οὐκέτι καὶ τὸ
ὅλον. [d] ἔτω καί μοι τόδε ἀπόκριναι, ὁ Φει-
δίας ἂν πω̃ϱε [e] ἰδὼν ὄνυχα λέοντος, ἔγνω ἂν
ὅτι λέοντός ἐϛιν, εἰ μὴ ἑωράκει ποτὲ λέοντα
ὅλον; ἢ σὺ ἀνθρώπ☉ χεῖρα ἰδὼν, [f] ἔχεις ἂν εἰ-

καὶ R. Z

aber a R.

ἅλος Z ut flor bene.

[c] Ἀναλελογιῶζ] Ἀναλελογῆζ Ex. Fl. At recte vulgat. tuentur J. P. H. & Cod. P. Ἀναλογιῶζ marg. AIW. [d] Οὕτω] Οὗτ☉ Fl. & L. Οὕτως M. Edd. Οὕτω servant. [e] Ἰδὼν] Εἰδῶς P. Sed nihil mutant Edd. [f] Ἔχεις] Sic habere J. H. Fl. notat M. du S. Sed & reliquae sic recte habent.

52. Ἰδὼν ὄνυχα λέοντ☉ ἔγνω ἄν;] Τὸν ἐγκυκλιομαθῆ λόγον, ὃς ἐϛὶ σοφισματώδης, ἐπ' ὀδυνῃ καταγρίφων *χρησίμῳ ἀνακλαμβάνει. πλὴν ἐϛὶ ϵ̔ μικρὰ γνῶσις αὐτόπις☉ ϗ ἀληθὴς, ϗ μηδὲν τ̃ καθόλου διαμένη. ὡς φέρε τ̃ ἀριθμοῦ μέρη ὁ δύο ϗ † ὁ τέσσαρα, ὁ δὲ τούτων συνεπτικὸς ὁ δύκα προσιχῶς, ὡς ϵ̔ τ̃ δύκα ὁ ἑκατὸν, ϗ τούτου ὁ χίλια, κἀκείνου ὁ μυρία. ὀδὲν μέντοι κωλύσει τ̃ τὰ δύκα μὴ ἐπισάμβων ἰδιώτην, μὴ δὲ γε τὴν ‡ ἀριθμῶν ἴτις φύσις αὐτοῖς, τοῦτο γοῦν ἐπίσαϛ ἀπαρεγκλίτως, ὡς μία ϗ μία δύο, ϗ δὶς δύο τέσσαρα. ὥϛε ϵ̔ πάνυ γενναῖ☉ ὁ Δῆμ☉ριτον λόγ☉ τ̃ τοιοῦτον λόγον, ὡς εἰ μὴ ‡ τὸ καθόλου τις εἰδῇ εἰδὴ τὸ κατὰ μέρ☉. τἀναντίον γὰ ἀπὸ τ̃ μερῶν, τὸ ὅλον συλλογίζεται, § ϗ ἡ τ̃ κατὰ μέρ☉ ἄθροισις πρὸς γνῶσιν ¶ τ̃ καθόλου λεγομένου καθ' ἑαυτὴν ὑφίσαμένη. τοιγὴν ϗ ὁ σοφὸς **ὑμῶν Ἀριϛοτέλης τριτίσματά που †† τ̃ ἑαυτοῦ λόγων φησὶ τὰ καθόλου. ὥϛε ϵ̔ ὁ τ̃ λέοντ☉ ὄνυξ αὐτὸ τὸ μέρ☉ γνωσθὲν ἐξ ἀναλογίας ‡‡ τ̃ φιδίᾳ, εἰ ϵ̔ μὴ τὸ ὅλον εἰδὼς, τὸ γοῦν μεγιϑ☉ παραϛῆσαι τ̃ θηρίου ἐδύνατο πιϑοίησεν ἐμποδών, εἰ δὲ ϵ̔ ἀναλογίαν §§ ἀναιρήσεις, τί ἂν ἄλλο, ἢ πρὸς ἄλογον σαυτὸν συνωθήσεις, ϗ τ̃ ὄντων ἀπάντων ἀνεπαισθήτου ζωὴν; ϗ φθόν☉ ἐδὰς σοι τ̃ σοφῆς ταύτης ἐμπλεῖς. δὶ ὧν ϵ̔ πρὸς τοὺς λύπους λαπεμφθήσῃ ὡς λυπῶν☉ τ̃ ¶¶ ὄντι ϵ̔ ὢν ϵ̔ καλούμεν☉. V.

* Χρησίμῳ] Χρησίμως perperam legitur in editis: emendavit M. du S.

† Ὁ τέσσαρα] Illud ὁ omissum fuerat in Ed. Cler. pro τέσσαρα autem lege ἓξ. Quamquam haec omnia perturbatiora sunt quae de numeris affert, ut & reliqua absurda & inepta. M. du S.

‡ Τὸ καθόλου] Ita pro vulgato τὸν καθόλου, iterum τὸ κατὰ μέρ☉ pro τὸν quod in Edit. erat, exhibeo, jubente M. du S.

§ Καὶ] Hoc deficiens καὶ supplevit M. du S.

¶ Τῇ καθόλου λεγομένῃ] Pro his & quae sequuntur, usque ad ὑφισαμένη, in V. & M. legebatur sic: Τὸ καθόλου ὑφίσωσιν ἐπεὶ μηδὲ τὶς φύσις. Ex Scaligeri adnotatis. Sed pro καθόλου M. habet κατὰ ὅλα. J. F. R.

** Ὑμῶν] Lege ἡμῶν, quamvis in M. etiam ὑμῶν sit. M. du S.

†† Τῶν] Aberat in Edit. Sed addidit M. du S.

‡‡ Τῇ φιδίᾳ] Τῶν φιδίᾳ erat in Edit. & Cod. M. Sed τῇ. legendum quis non videt?

§§ Ἀναιρήσεις] Ἀναιρήσῃς M.

¶¶ Ὄντι] Legendum conjicio ὀνήμαλι. J. F. R.

ὅπως quomodo, id enim sensum facit planiorem, etsi formulas interrogandi etiam sine particulis hujusmodi poni scio, ideoque mutationem haud adeo necessariam puto. J. F. R.

εἰπεῖν, ὅτι ἀνθρώπου ἐστὶ, μὴ πρότερον εἰδὼς μηδ' ἑωρακὼς ἄνθρωπον; τί σιγᾷς; ἢ βούλει ἐγὼ ἀποκρίνωμαι ὑπὲρ σοῦ τά γε ἀναγκαῖα, ὅτι οὐκ ἂν εἶχες; ὥστε κινδυνεύει ὁ Φειδίας ἄπρακτος ἀπελεύθαι, μάτην ἀναπλάσας τὸν λέοντα· οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον, ὦ παῖ, λέγων. ἢ πῶς ταῦτ' ἐκείνοις ὅμοια; τῷ μὲν γὰρ Φειδίᾳ καὶ σοὶ οὐδὲν ἄλλο γε γνωρίζειν τὰ μέρη αἴτιον ἦν, ἢ τὸ εἰδέναι τὸ ὅλον, ἄνθρωπον λέγω, ἢ λέοντα· σὺ δὲ φιλοσοφίᾳ δὲ, οἷον τῇ Στωϊκῶν, πῶς ἂν ἀπὸ τῶν μερῶν καὶ τὰ λοιπὰ ἴδοις; ἢ πῶς ἂν ἀποφαίνοιο ὡς καλά; οὐ γὰρ οἶσθα τὸ ὅλον, οὗ μέρη ἐκεῖνά ἐστιν.

56. Ὁ δὲ φὴς, ὅτι τὰ κεφάλαια ῥᾴδιον ἀκοῦσαι ἁπάσης φιλοσοφίας ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, οἷον, ἀρχὰς αὐτῶν, καὶ τέλη, καὶ τί θεὸς οἷόν ἐστιν, τί ψυχὴν, καὶ τίνες μὲν σώματα πάντα φασὶ, τίνες δὲ καὶ ἀσώματα εἶναι ἀξιοῦσι, καὶ ὅτι οἱ μὲν ἡδονὴν, οἱ δὲ, τὸ καλὸν ἀγαθὸν καὶ εὐδαιμονίαν τίθενται, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὕτω μὲν ἀκοῦσαι, ἀποφήνασθαι ῥᾴδιον, καὶ

cere, eam esse hominis, si prius neque novisses neque vidisses hominem? quid taces? aut vis, ego pro te necessaria respondeam, te non posse, *videlicet*. Igitur infecta re abiturus videtur tuus Phidias, effecto frustra leone, dicens, nihil hoc ad Bacchum, puer. Aut quomodo haec illis similia? Phidiae enim & tibi nulla fuit causa alia partes agnoscendi, praeter eam, quod integrum nossetis, hominem dico, & leonem. In philosophia autem, e. g. Stoicorum, quomodo ex parte cognosces etiam reliqua? aut quomodo pulchras pronuntiabis? neque enim totum nosti, cujus illae partes sunt.

56. Quod vero dicis, capita summa philosophiae facile esse audire exigua diei parte, e. g. principia cujusque, & fines, & quid deos putent esse, quid animam? qui corpora esse omnia dicant, qui incorporea etiam quaedam velint esse? & quod alii quidem in voluptate, alii vero in honestate bonum ac felicitatem collocant, & similia; sic audire & reddere facile est, & labor mul-

a Ὦ παῖ] Ὦπαι margo *H.* & Fl. Ceterae vulgatam retinent; item L. M. P. b. Λέγων] Γέλων P. Nihil mutant Edd. c Ἴδοις] Sic Fl. *H. J. P. S.* & M.

60. Οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διον.] *Erasm.* in adagio: *nihil ad Bacchum.* *J. Br.*

Οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον] *Nihil ista ad Bacchum.* Haec clausula in proverbium abiit, quo significatur illa nihil ad rem attinere, & nimium inaequalem esse comparationem, *Alcaeus* in Baccho. Vid. *Erasm.* Chiliad. *G. C.*

Ibid. Ὦ παῖ] O *puer*, *o imperite*. *J. Br.*

Ὦ παῖ λέγων] Ita M. P. L. & Impr. plerique. Sed quid haec sibi velint, nemo credo intelligat: ego certe locum corruptum pronuntio. Fl. ἄπαις. Vide num respexerit ad ὁ παῖς λιών, quod supra usurpaverat Hermotimus. c. 54. Nili malis ὁ παῖς λόγῳ, ut *Mod.* c. 4. & *Z. Tr.* c. 16. Pro λέγων in *Exc. Peric.* est γέλων. Vid. *Plut.* 892. B. *Clem. Alex.* p. 19. A. ἐμοὶ μὲν οὐδ' ὁ παῖς ἂν ἀρκούσῃ χρόνῳ. Sic ἄπαις ὁ οἶνος, c. 58. ἄπαις ὁ πίθος, c. 59. ἄπαισα φιλοσοφία. c. 61. & c. 66. Ego ὁ παῖς λιών Lucianeum esse, non dubito. Similem errorem vide admissum a multis *Lex.* c. 26. *M. du S.*

Ὦ παῖ] Adscripserat vir quidam doctus margini Edit. *Hagen.* ἄπαι, nescio num *Simon Servetus*, an *Joannes Bellagrius*, utriusque enim nomen, ut possessoris, in fronte hujus libri scriptum invenio. At illud ὄπαι certe convenientius foret, quam ὦ παῖ, quod hic ἀπροσδιόνυσον est. Sic enim dicit Lucianus: *nihil adpositum visus est dicere Phidias.* Nam etsi dicas a Luciano puerum vocari Hermotimum, per ludibrium, quod junioris instar discipuli quotidie scholam philosophicam frequentet, ut initio hujus Dialogi innuit, id tamen minus huc quadrare videtur. *Solanus* adjecerat, legendum ὁ παῖς, non male, & conferendum *Lex.* c. 26. Ubi in quibusdam Edd. quoque ὁ παῖς legitur, quum aliae ibidem recte ὁ πᾶς habeant; nimirum ὁ πᾶς πλούτων. *totus thesaurus*, *totae divitiae.* Praeterea & pro λέγων, legit λίων, quod scil. licebat, quia alii γέλων exhibent: ita ut totum sic constituat: οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον, ὁ πᾶς λίων; *Nihil enim ad rem facit totus leo.* Eligat igitur, quod quis volet. *J. F. R.*

62. Φειδίᾳ] Ad *Phidiam* igitur proverbii hujus originem refert Lucianus? quali is olim ita reprehenderit puerum vel tironem, eaque verba nunc ad Hermotimum repetat. Tale quid fane verba sibi volunt, si ita dedit Lucianus, de quo vix est ut dubitemus, licet aliis alii apud Erasmum tribuant. *J. M. G.*

84. Εἰ μὴ ἀνέχῃ τὴν ἀλγηδόνα] Opsopaeus, *nisi exercitii impigro studio illud consecutus fueris.* Benedictus, *nisi recipias disquisitionem illam.* Immo simpliciter, *nisi hanc moram sustineas*, tantum temporis colloces; nam respicit, quod Hermotimus dixerat de μορίῳ ἡμέρας

nullus. Scire vero quis sit ille, qui vera dicat, vide ne non tam pars sit diei, quam dies multos postulet. Aut quid illis in mentem venit, ut de his ipsis rebus centenos millenosque libros singuli conscriberent? ut persuadeant nempe, vera esse paucula illa, quae facilia tibi videbantur & discentibus obvia. Jam vero vate, puto, opus erit tibi hic etiam ad meliorum electionem, si morae impatiens sis, qua curiose considerata unaquaque re integra, eligas ipse omnia. Compendiaria enim haec forte *via* fuerit, nihil habens perplexum, dilationes nullas, si haruspice advocato, dum audis capita singula, exta de unoquoque consulas. Infinitis enim te molestiis deus liberabit, ostendens in hepate victimae, quae tibi eligenda sint.

57. Si vero vis etiam aliud quiddam tibi minus etiam molestum subjiciam, ut non mactes ista *sacrificia*, & hostias consulas, *sed* neque advoces sacerdotem aliquem ma-

ἔργον εἶδεν, εἰδέναι δὲ ὅστις ὁ τἀληθῆ λέγων ἐστὶν, ὅρα μὴ οὐχὶ μορίων ἐστὶν ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν δέῃ. ἢ τί γὰρ ἐκεῖνοι πα- μορίων Z.
ὄφελες, ὑπὲρ αὐτῶν τούτων ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας βιβλίων ἕκαστοι συγγεγράφασιν, ὡς πείσαιεν, οἶμαι, ἀληθῆ εἶναι τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα, καὶ ἃ σοι ἐδόκει ῥάδια, καὶ εὐμαθῆ; νῦν δὲ μάντεως, οἶμαι, δέησει σοι καὶ ταύτῃ πρὸς τὴν αἵρεσιν τῶν κρειττόνων, εἰ μὴ ἀνέχῃ τὴν ἀφαίρεσιν, ὡς ἀκριβῶς ἐλέγχῃ αὐτὸς ἅπαντα, καὶ ὅλον ἕκαστον καθαιρήσας, ὀλίγου γὰρ αὐτῇ γένοιτ' ἂν, οὐκ ἔχουσα πολυπλοκὰς, οὐδ' ἀναβολὰς, εἰ μελαγχολάμῳ τὴν μοῖραν, ἀκούσας τῶν κεφαλαίων ἁπάντων, σφαγιάζοιο ἑφ' ἑκάστοις· ἀπαλλάξει γάρ σε ὁ θεὸς μυρίων πραγμάτων, δείξας σοι τῷ γε ἱερείῳ ἥπαρ ἅ τινά σοι αἱρετέον. αἷμαν R. Z

Εἰ δὲ βούλει, καὶ ἄλλο τι ἀπραγμονέστερον ὑποθήσομαί σοι, ὡς μὴ ἱερεῖα καθαρὰ ταυτὶ, καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδὲ ἱερέα τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλῶν, ἀλλ' καὶ θυσίας ζητῶν. R μηδὲ ἱερ. R Z.

d Καὶ] Sic Edd. & M. Καὶ' Bz. *e* Ἑκάστοις] Ἑκάστῃ W. Nihil mutant Edd. *f* Καλαβύῃς] Sic Bz. & M. Reliquae Edd. male Καλαβύσις. In Bz. tantum deest jota subscriptum. Καλαβύῃ *Vorst.* *g* Παρακαλῆς] Sic M. (a recent. manu) & P. Παρακαλεῖν Edd.

μόρας. *F.G.*

85. Ὡς ἀκριβῶς] An ὥς'. *F. Gujet.* Non, mi *Gujete*, ὡς ἀκριβῶς enim est *quam accurate*; auget enim interdum illud ὡς, ut ὡς ἀληθῶς *Ael.* V. H. III. 24. Sic ὡς σφόδρα *per quam*, *maxime*, de quo vide *Bud.* Comment. p. 588. Alibi ὡς dicitur πλεοναζειν, vid. eumdem, & *Maittaire* de Dialect. p. 76. f. *J.F.R.*

90. Ἑκάστοις] W. ἑκάστῃ, quod forsan melius. *M. du S.*

92. Ἅ τινά σοι αἱρετέον] *Quam philosophorum sectam.* *J. Br.*

94. Καλαβύσις] Lege καλαβύῃ. *J. Br.*

Καλαβύσις] Καλαβύσις. Ordo: καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδὲ ἱερέα, i. e. ἀλλὰ τῷ, ne advocato quidem sacerdote. *F.G.*

Καταβύῃς] Ita M. In impressis καταβύσις & παρακαλεῖ. Conjecturam *Marcilii* quod attinet, ingeniosa est; sed si recipias, lege, meo periculo, non δεῖν cum illo, sed δεῖν. Verum ultima vox in M. & P. reperta, omnia restituit; quamvis in illo quidem a prima manu non sit. *M. du S.*

Καταβύσις] Vide, si lubet, quae supra de simili modorum differentia, ad c. 24. hujus Dial. notavi, ubi διεξίθω & ἐπιδίξεται legitur. *J.F.R.*

95. Καὶ θυσιάζῃ] Καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδ' ἱερέα τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλεῖν. *Et sacrifices eo ipso, quod non advoces sacrificum aliquem pretiosum* &c. Sed fortean fuit: καὶ θυσιάζῃ θεῷ μηδ' ἱερέα δέον τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλεῖν. Et sacrifices Deo; *neque opus sit accersere sacrificum aliquem pretiosum.* *Th. M.*

Ibid. Μηδ' ἱερέα] Possis forte dicere, illud τῷ μηδ' ἱερέα — παρακαλεῖν, dictum esse per ellipsin τῆς εὐ. Sed mollius mihi videbantur haec ita a Luciano composita, *subjiciam tibi aliud:* quid igitur? τὸ μηδὲ παρακαλεῖν, & hoc secutus sum in interpretando, neque piaculum puto, si quis in ipsum contextum orationis, adnotata tamen altera quoque lectione, retulerit. Caeterum hinc apparet, quo ex fonte hauserit ille, qui circa decimum hujus saeculi annum idem remedium stabiliendae inter Christianorum sectas concordiae proposuit, castigatus, ut decebat, a *Jo. Conr. Schrammio* inaugurali oratione de remediis quibusdam ante doctrinae sanae conciliationem ad concordiam ecclesiasticam necessariis, Helmstadii dicto anno habita. *J.M.G.*

ἐς κάλπιν ἐμβαλὼν [a] γραμματεῖα, ἔχοντα τῶν φιλοσόφων ἑκάστου τέκμαρ, κέλευε παῖδα τὸν ἀνήβων ἀμφιβαλῆ τινα, προσελθόντα πρὸς τὴν κάλπιν, ἀνελέσθαι ὅ, τι ἂν πρῶτον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ τῶν γραμματείων, καὶ τοιοῦτον τὸν λαχόντα ἐκεῖνον, ὅστις ἂν ᾖ, φιλοσοφεῖ.

gna mercede conducendum. ſed conjectis in urnam tabellis, ſingulorum nomina philoſophorum inſcripta habentibus, jube puerum impuberem patrimum matrimumque accedere ad urnam, & extrahere quaecumque tabellarum prima ſub manum venerit, ac deinde ſecundum eum cujus ſors exierit, qui demum cumque fuerit, philoſophare.

Βωμολοχία Ζ

ΕΡΜ. Ταυτὶ μέν, ὦ Λυκῖνε, βωμολοχικὰ, καὶ οὐ καλά σέ. σὺ δὲ εἰπέ μοι, ἤδη ποτὲ οἶνον ἐπρίω αὐτός; ΛΥΚ. Καὶ μάλα πολλάκις. ΕΡΜ. Ἆρ' οὖν περίεισι ἅπαντας σὺ κύκλῳ τοὺς ἐν τῇ πόλει καπήλους, ἀπογευόμενος, καὶ παραβάλλων, καὶ ἀντεξετάζων τοὺς οἴνους; ΛΥΚ. Οὐδαμῶς. ΕΡΜ. Χρὴ γάρ, οἶμαί, σοι τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι ἀποφέρεσθαι. ΛΥΚ. Νὴ Δία. ΕΡΜ. Καὶ ἀπό γε ὀλίγου ἐκείνου γεύμασθαι, εἴχες ἂν εἰπεῖν ὁποῖόν ἅπας ὁ οἶνός ἐστιν; ΛΥΚ. Εἶχον γάρ. ΕΡΜ. Εἰ δὲ δὴ ἔλεγες προσελθὼν τοῖς καπήλοις, ἐπειδὴ κοτύλιον πρίασθαι βούλομαι, δότε μοι, ὦ ἄνδρες, ἐκπιεῖν ὅλον ἑκάστου ὑμῶν τὸν οἶνον, ὡς ἂν αὐτὸς ἐπεξελθὼν, μάθοιμι ὅστις ἀμείνω τὸν οἶνον ἔχει, καὶ ὅθεν μοι ὠνητέον· εἰ ταῦτ' ἔλεγες, οὐκ ἂν οἴει καλαγελάσαι σου αὐτούς· εἰ δὲ καὶ ὀπιπλέον ἐνοχλοίης, τάχ' ἂν καὶ προχέαι σου ὕδαμεν;

58. HERM. Iſta quidem, Lycine, ſcurrilia, neque digna te. At dic mihi, ipſe ne unquam vinum emiſti? LYC. Et ſaepe quidem. HERM. Tum ergo circumibas circulo omnes in urbe caupones, deguſtans & comparans, & inter ſe conferens vina. LYC. Minime vero. HERM. Sufficit enim tibi, puto, in quod primum bonum & dignum pretio incideris, de eo ferendum tibi curare. LYC. Per Jovem. HERM. Et de parvo illo guſtu dicere poteras univerſum vinum quale ſit. LYC. Poteram enim. HERM. Si vero accedens ad caupones diceres, quandoquidem emere vini heminam volo, date mihi, o iſti, obibere totum quisque dolium, ut ubi per omnes iero intelligam, quis melius vinum habeat, & unde mihi emendum ſit. Haec ſi dicas, non putas te ab illis deriſum iri? LYC.

[a] Γραμματεῖα] Γραμματία Fl. & mox etiam γραμματίων. Sed vulgatae noſtrae ſuffragantur *J. P. H.* &c. Item Codd. M. P.

97. Ἐς κάλπιν] Mirari ſubit, cum hunc Luciani jocum lego, virorum quorundam, quos graviſſimos eſſe decebat, ſtuporem incredibilem, qui nobis fabellam Imperatoris Mogolici Religionem eadem ratione ſimiae Divinatrici ſubjicientis, & Chriſtianam veram illam eſſe, quam, ſerione an joco haud facile dixeris, quaerebat, mira ſane ratione, deprehendentis. Inter *Ludicra pia* ſerio narratam invenies ab *Angelino Gazaeo* Jeſuita, p. 94. qui ſe eam ex litteris *Indicis Antonii Figueredo* ex eadem ſocietate anni 1611. hauſiſſe ait. *M. du S.*

99. Ἀμφιβαλῆ] Patrimum, ἀμφοτέροις τοῖς γονεῦσι θαλοῦσα, καὶ μηθενὸς ἀρφανισμόν. Sic hanc vocem, ex Interprete *Ariſtophan.* ad Aves, interpretantur Scal. ad *Catull. Marcil.* ad *Horat.* Morem tangunt Interpretes *Theocriti*, *Euſtath.* ad *Homer.* *J. B.*

6. Καὶ οὐ κατὰ σὲ] *Ac te indigna.* *J. Br.*

12. Τῷ πρώτῳ χρηστῷ & ἀξίῳ ἐντυχόντι] Opſopoeus *cui ſub initium bono & digno incideris.* Benedictus, *in quod bonum & dignum incideris*, perperam omittens, quod omitti non debet τῷ πρώτῳ; tum neuter oſtendit vim vocis ἀξίῳ, cui pater adſcripſit 1. τόπῳ. Sed & mox perperam iidem κοτύλιον verterunt *ſextarium* vel *ſeſtarium*, quum deberent *heminam*, ut annotavit idem. *J. G.*

28. Εἰ] Cod. W. recte εἴ, quod in reliquis omiſſum, ſenſum perturbat. *M. du S.*

30. Ὥσπερ γε] *Gratum mihi feciſti.* *J. Br.*

37. Εἰ μὴ ἄρα] Duas illas voces ex conjectura ſupplevimus, quas & ſenſus poſtulat, & vox εἰη, ut omitteret, Librario oſcitanti anſam dedit. *M. du S.*

39. Ὥσπερ οἱ κάπηλοι] Conf. *L. Bos* (bene monente Cl.

LYC. Equidem arbitror. nec fiat mihi injuria. HERM. Eadem igitur philosophiae ratio. Quid ebibere dolium opus est, cum possimus de parvo gustu scire, quale sit universum?

59. LYC. Quam lubricus es, Hermotime, & inter manus effugis? Quin tu adjuvisti me! dum enim effugisse te putas in nassam eandem incidisti. HERM. Quid ita? LYC. Quod rem, quae ipsa se satis prodit, & notam omnibus, vinum, sumis, eique assimilas dissimillima, de quibus nempe disputent omnes, cum sint obscura. Itaque non habeo dicere, qua re tibi similis philosophia & vinum sit. Numquid in hoc solo, quod etiam philosophi vendunt doctrinas, ut caupones, multi etiam interpolant, & adulterant, & male metiuntur? Ita vero inspiciamus, quod dicis. Ais vinum in dolio universum simile sibi esse, nec profecto id absurdum; sed etiam si quis hausturn vel tantillum illius gustet, illum statim sciturum quale totum sit dolium: consequens hoc etiam, neque quidquam equidem contra dixero. Sed jam vide etiam, quod sequitur. Philosophia & philosophi, v. g. magister tuus, utrum eadem vobis

ΛΥΚ. Οἶμαι ἔγωγε, ᾧ δίκαιά γ' ἂν πάθοιμι. ΕΡΜ. Κατὰ ταὐτὰ δὴ ᾗ ἐν φιλοσοφίᾳ· τί δεῖ σκοπεῖν τὸν πίθον, διυδρωμένης ἀπ' ὀλίγου γε γεύματος εἰδέναι ὁποῖον τὸ πᾶν ἐστιν.

ΛΥΚ. Ὡς ἀληθὴς εἶ, ὦ Ἑρμότιμε, ᾗ διδρᾶσκεις ἐκ τῶν χειρῶν, πλὴν ἀλλ' ὠφέλησάς γε· οἰόμενον γὰρ ἐκπεφυγέναι, εἰς τὸν αὐτὸν κύριον ἐμπέπλωκας. ΕΡΜ. Πῶς τοῦτ' ἔφης; ΛΥΚ. Ὅτι αἰθομολογούμενον πρᾶγμα λαβὼν, ᾗ γνώριμον ἅπασι, τὸν οἶνον, εἰκάζεις αὐτῷ τὰ ἀνομοιότατα, ᾗ περὶ ὧν ἀμφισβητοῦσιν ἅπαντες ἀφανῶν ὄντων. ὥστε ἔγωγε οὐκ ἔχω εἰπεῖν καθότι σοι ὅμοιος φιλοσοφία ᾗ οἶνος εἴη, ἄρα χ' τοῦτο μόνον, ὅτι ᾗ φιλόσοφοι ἀποδίδοσι τὰ μαθήματα, ὥσπερ οἱ κάπηλοι, κερασάμενοί γε οἱ πολλοὶ, ᾗ δολώσαντες, ᾗ κακομετροῦντες· ὑπόσοι δ' ἐπισκοπήσομεν ὅ, τι ᾗ λέγεις· τὸν οἶνον φῂς τὸν ἐν τῷ πίθῳ ὅλον αὐτὸν αὐτῷ ὅμοιον εἶναι, ᾗ μὰ Δί', οὐδὲν ἄτοπον· ἀλλὰ ᾗ εἴ τις γεύσαιτο χρυσάμμου ὀλίγον ὅσον αὐτῷ, εἶτα αὐτίκα ὁποῖος ἅπας ὁ πίθος ἐστὶν, ἀκόλουθον ᾗ τοῦτο, ᾗ οὐδὲν ἂν ἔγωγέ τι ἀπολείποιμι. ὅρα δὴ ᾗ τὸ μὴ τοῦτο, φιλοσοφία, ᾗ οἱ φιλόσοφοι, οἷον ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἆρα τὰ αὐτὰ πρὸς ὑμᾶς λέγει ὅσημέ-

b Εἶ] Ex Cod. W. inserui; nam deest in omnibus Edd. c Αἰθομολογούμενον] Sic Edd. constanter. Anon. male ἀνθομολ. dare notat *M. du S.* d Ἆρα] Εἰ μὴ ἄρα legendum notat *M. du S.* e Κατὰ] Καὶ *B*2. male. Κατὰ servant reliqq. & M. f Ἀπολείποι] Ἀπολίποιμι W. & Fl. Vulgatam tuentur reliquae. g Ταὐτὰ] Ut *Jensius* correxerat, sic est in L. Ταῦτα habebant Edd. omnes & M. male.

Cl. *Hemsterh.*) ad Ep. 2. ad Corinth. p. 154. ubi καπηλεύοντες τὸν λόγον τοῦ θεοῦ explicat ex *Aeschyl.* 7. Theb. καπηλεῖον μάχην, quod Eonius *cauponari bellum* dixit, i. e. cum dolo bellum gerere, & auro magis quam ferro ac virtute. Peculiariter de Philosophis veteribus dicunt Graeci scriptores καπηλεῖον σοφίαν, μαθήματα, de malis & Sophistis, qui sapientiam & disciplinas quaestui habebant, & falsa pro veris docebant, bonis mala miscebant, haud aliter ac caupones, qui vinum aqua mixtum vendunt, vel qui dolose metiuntur; eaque pluribus exemplis firmata videantur ibidem. Hinc καπηλικὸς pro fraudulento apud *Aristoph.* aliosque. Olim vero in partem non ita malam valebat, quin significaret omnem lucrandi modum, id praecipue mercaturae genus, quod per nummos fit, opponiturque priscae mercium permutationi, quare καπηλικὸν τέχνη & καπηλικὸν recte vertitur *nummularia* ap. *Aristot.* I. Polit. c. 9. ubi bis ter occurrens hoc verbum, nec non capitt. seqq. videri potest. *J. F. R.*

Ibid. Κερασάμενοί γε] *Aquam immiscentes.* *J. Br.* Κερασάμενος . . .] In venditione vini triplicem fere fraudem cauponum notant veteres: quod illud diluant, mangonizent, & falsa mensura vendant. *Casaub.* ad Theophr. Car. p. 244. *M. du S.*

49. Ἆρα ταὐτὰ] Ἆρα ταῦτα Edd. Lege ταὐτὰ. *F. G.*

Ibid. Ταὐτὰ] Rogat Hermotimum Lucianus, ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἆρα ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁσημέραι, ᾗ περὶ τοῦ αὐτοῦ, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γὰρ ἴσμεν περιόντα ὑμῶν ἐν ἑταίροις. ἢ οὐκ ἂν εἰκὸς εἴη περιφρονεῖν αὐτῷ κατὰ τὸν Ὀδυσ-

μέραι, ἢ θἑλ τ αὐτ, ἢ ἄλλα ἄλλοἑ; πολλὰ γάρ ἐσι, πρόδηλον ὦ ἑταῖρε· ἢ οὐκ ἂν εἰκὸς ἔτι παρέμενες αὐτῷ χτ τ Ὀδυσέα θεινοτῶν, ἢ θἑπλανώμεν, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἄν σοι ἢ ἅπαξ ἀκούσαντι.

odicit quotidie, & de iisdem, an alias alia? Multa enim ſunt. Manifeſtum id quidem, amice: alioquin probabile non fuerit te apud illum manſiſſe circumeuntem & oberrantem, ſi eadem diceret, ſed ſemel audiſſe tibi ſufficeret.

ΕΡΜ. Πῶς γὰρ οὔ; ΛΥΚ. Πῶς οὖν οἷόν τέσσι ἦν, ἀπὸ γ πρώτυ γεύμα θἰδέναι τὰ πάντα; ἢ γὰρ τὰ αὐτά γε, ἀλλ' ὁ ἀεὶ ἕτερα καινὰ ὑπὲρ καινοῖς ἐλέγετο, οὐχ ὥσπερ ὁ οἶνος ἀεὶ ὁ αὐτὸς ἦν. ὥστε, ὦ ἑταῖρε, ἦν μὴ ὅλον ἐκπίῃς τ πίθον, ἢ ἄλλως, μεθύων θἐήσει· ἀτεχνῶς γὰρ ὁ τῷ συθμῷ δοκεῖ μοι ὁ θεὸς καλαχρύψαι τὸ φιλοσοφίας ἀγαθὸν ὑπὸ τ τρύγα αὐτήν. δέησει οὖν ὅλον ἐξαντλῆσαι ἐς τέλος, ἢ ὅπότ' ἂν εὕροις τὸ νεκτάρεον

60. HERM. Quî enim poſſit res habere aliter? LYC. Quomodo igitur potuiſti de primo guſtu noſſe omnia? Neque enim eadem profecto, ſed alia ſemper nova ſuper nova dicebantur; non, quemadmodum vinum, ſemper idem erat. Itaque, ſodalis, niſi totum ebibas dolium; etiam temere ebrius oberraveris. In ipſo enim plane fundo videtur mihi Deus occultaſſe bonum philoſophiae, ſub ipſas faeces. Oportebit igitur totum ad finem usque exhaurire, aut nunquam invenias nectareum il-

a Εἰκὸς ἔτι] Edd. & M. Εἰκοσιν ἔτη melius *Solanus*. b Αἰεὶ] Deeſt in M. c Ὥστε ὦ ἑταῖρε &c.] *Vorſt.* emend. ὡς μηδὲν ὦ . . . καὶ ἅπαξ . . . . At in vulgatam conſpirant Edd. & M.

54. Ἀπέχρη] Ἤρκει. *V.*

Ὀδυσέα θεινοτῶν, ἢ θἑπλανώμεν, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἄν σοι ἅπαξ ἀκούσαντι; Vertitur, *Praeceptor tuus, num haec quotidie dicit vobis, & de iisdem verba facit, an vero alias alia proponit? multa enim ſunt, ut patet, amice. Annon vero etiamnum, ut par eſt, apud ipſum, inſtar Ulyſſis circumeundo, & oberrando perduras, ſi eadem loquitur, vel tibi ſatis eſt aliquid ſemel inaudiviſſe?* Sed nihil certius juxta & manifeſtius, quam pro vulgato ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁσημέραι, legendum ταὐτὰ π. ὑ. λ ὁ. Patet ex re ipſa, & ſequentibus. Duo rogat, utrum magiſter eadem ſemper, an identidem alia proponat. Reſpondebat ipſe, illud eſſe πρόδηλον; ſcilicet alia identidem proponi, quum multa ſint excutienda, & diſcipuli propterea longum tempus debeant adhaerere praeceptori: nam ſi eadem ſemper proponerentur, ſufficeret vel ſemel audiviſſe. Res per ſe plana eſt. Immo jam video non aliter haberi in editione Flor. *J. J.*

Ταὐτὰ] Secuti ſumus L. & Cod. Fl. quem Cl. *Jenſius* inſpexit, qui, ut id obiter moneam, differt hic a Fl. qui Oxoniae in Bibliotheca *Bodlejana* aſſervatur. In Oxonienſi enim illo manifeſte ταῦτα ut & in reliqq. Edd. legitur. *M. du S.*

52. Εἰκοσιν ἔτη] In omnibus antea legebatur εἰκὸς ἔτι, nec quisquam praeter *Vorſtium* exſtitit, qui corruptum locum pronuntiaret. Is autem margini ſui codicis pro εἰκὸς adſcripſerat εἰκῆ. Sed ne ſic quidem ſanabatur. Ego vero qui meminiſſem Hermotimum XX. annos perpetuos magiſtro Stoico operam dediſſe (c. 2. & 77.) eundem etiam numerum annorum ex *Ulyſſis*, cui comparatur, *militia & erroribus* colligi non ignorans, meam Emendationem in Textum recipere minime dubitavi; praeſertim cum leviſſima interpolatione Codicum ſcripturam repraeſentet. Utinam eadem facilitate reliqua apud hunc corrupta ſic liquido reſtituere daretur! Verum non ſemper ſic patet ad Emendationem via. Cui enim hic in mentem XX. illi anni veniſſent, niſi alibi in eodem libello de iis legiſſet? Non ſemper itaque inertiae Enarratorum, Editorumve imputandum eſt, quod corrupta apud veteres Scriptores verba edantur. Sunt enim abſque codicum ope quaedam inſanabilia. Tum demum merito culpandi ſunt, cum prava & corrupta pro ſanis & tradunt & enarrant. *M. du S.*

Εἰκὸς ἔτι] Εἰκοσιν ἔτη *Solanus* juſſit reponi, pro abſurda ſcilicet vulgata; ex c. 2. & 77. hujus Dial. Cui parere vix dubitarem, quia emendatio eſt adeo manifeſta, & mutatio adeo exigua. Verum quia neque ullo Codice, neque Editione eſt ſuffulta, & Clar. *Geſneri* verſio ſenſum ex vulgata elicit ſatis planum, non auſim ipſum contextum mutare, etſi *Solani* ſive *Sonlii* emendationem valde probo. *J. F. R.*

53. Πιθηκοτῶν] Vid. *Demon.* p. 598. 2. *M. du S.*

56. Ἀπὸ τῦ πρώτου γεύματος] Pro ἀπὸ τῦ πρ. γ. quod fruſtra negaſſe alios in verbis *Epiſt. ad Rom.* I. 20. ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ubi ἀπὸ dicendum fuiſſe volunt; ſatis multis probat Rev. *Jac. Elſn.* ad Novi foederis libros T. 2. p. 6. quem ideo ſaepius ad partes voco, quia & is Lucianum plurimum ad partes vocat. *J. F. R.*

59. Ὥστε

illum, quem olim sitire mihi videris, potum. Tu autem putas, tale hoc esse, ut, si modo gustes illud, & paullum quiddam haurias, continuo sapientiae omnis consultus fias, ut Delphis ajunt Antistitam cum de sacro fonte biberit, Deo statim plenam fieri, & respondere accedentibus. Sed non ita se res habere videtur. Itaque ipse tu, epoto jam ultra dimidium dolio, te circa initia adhuc esse dicebas.

61. Vide igitur, ne huic potius similis videatur philosophia, *quod dicam*. Maneat enim adhuc dolium, & mercator. Inesto autem non jam vinum, sed seminum quaedam omnigena congeries, triticum supra, deinde faba, tum hordeum, sub his lentes, deinde cicer, & alia insuper varia. Si igi-

65 ζειον ἐκεῖνο πῶμα, ἢ πάλαι [d] διψῶν μοι δοκεῖς. σὺ δὲ οἴει τὸ τοιοῦτον αὐτὸ εἶναι, ὡς εἰ μόνον γεύσαιο αὐτοῦ, ἢ [e] σπάσαιο μικρὸν ὅσον, αὐτίκα σε πάνσοφον γενησόμενον, ὥσπερ φασὶν ἐν Δελφοῖς τὴν προμαντιν, ἐπειδὰν 70 πίῃ ἐκ τῆς ἱερᾶς νάματος, ἔνθεον εὐθὺς γίγνεσθαι, καὶ χρᾶν τοῖς προσιοῦσιν· ἀλλ' οὐχ οὕτως ἔχειν ἔοικε. [f] σύγ' ὢν ὑπὲρ ἥμισυ τοῦ πίθου ἐκπεπωκὼς, ἐνάρχεσθαί ἔτι ἔλεγες.

Ὅρα τοίνυν μὴ [g] τῷδε μᾶλλον φιλοσοφία 75 ἔοικεν. ὁ μὲν γὰρ πίθος, ἔτι μενέτω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ πανσπερμία τις, πυρὸς [h] ὑπεράνω, καὶ μετὰ τοῦτο, κύαμοι, εἶτα ἐρέβινθοι, καὶ ὑπὸ ταύταις, φακοί, εἶτα ἐρέβινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. εἰ δὴ σὺ ἀπήσας ἰθίλων τὸ σπερμάτων, καὶ ὡς ἀφελῶν τοῦ πυροῦ, ὅπερ ἦν, ἐνίδυκέ σοι δεῖγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὃς ἰδὼν, ἆρα ἂν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς ἑκεῖνο λαβελέπτων, εἰ ἐ οἱ ἐρέβινθοι καθαροί, καὶ οἱ φακοὶ εὐτακτοῖς, &c. *Dolium quidem & caupo retineantur, atque insit non vinum, sed seminum omnis generis mixtio; triticum desuper, postea fabae, dein hordeum, & sub his lentes, mox cicer, praeter varia alia semina. Jam si tu semina emere velis, & institor accepto tritico tibi specimen inspiciendum in manus indiderit: possesne tu, illud intuitus, dicere, an cicer mundum, an lentes maceratu faciles*, &c. *Marcilius* hic legit, καὶ ἄλλα ποικίλα. πρὸς εἰ δὴ σὺ ἀπήσας ἰθίλων. Puto eum voluisse πρόσει. *Tu vero adeas, accedas, emere volens.* Sed nulla emendatione opus. Satis sana est & structura, & sententia; praesertim si sequentia consideres. Quod autem Noster ait καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. id recte Interpres, *praeterea varia alia*, semina scilicet. Ita enim πρὸς simpliciter pro *insuper* in extremo periodi fine ponitur. *Demosthenes* I. contra Philippum, Τάλαντα ἐννενήκοντα ἐ μικρόν τι πρός. *Aeschylus* in Prometheo vs. 73.

Ἢ μὴν κελεύω, καὶπιθωύξω γε πρός.

Persequitur hoc argumentum Lucianus, aitque, Philosophiam quoque non posse ab uno, quod quis primum dixerit, cognosci, quemadmodum universa sit. Neque enim eam unum quid esse, sicuti vinum, quocum eam compararat Hermotimus, eamdem specimini similem esse ratus. Τὸ δὴ, pergit, ἐπιφαῦσαι τε ἄφθη, ὃ παρίργου τὴν ἐξετάσεως δεόμενον. οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον πρία-

d Διψῶν] Sic *J.* Fl. *H. P. S.* Sola vero P. jota subscriptum addit. e Σπάσαιο] Σπάσαις W. & Fl. Cum vulgata faciunt reliqq. f Σύγ'] Ita Cod. L. Edd. *J. P.* & *S.* Σίγ' male Ald. *H.* Fl. g Τῷδε] Sic Edd. optimae & M. Τῷ γε *P.* h Ὑπεράνω] Ὑπὲρ ἄνω Edd.

59. Ὥστε] Scribo ὥστε μηδὲν, ὦ — καὶ ἄλλως. *A.V.*
Ὥστε] Et hic locus corruptus; sed medicinam ei ego facere non possum. Alii viderint. *M. du S.*

60. Μεθύων φδούσεις] Acute. Alias ebrii fiunt qui totum ebibunt; tu nisi totam ad fundum philosophiam exhauseris, ut ebrius oberrabis. *J. M. G.*

61. Ἐν τῷ πυθμένι] Ex *Hesiod.* *J. B.*

68. Ὥσπερ φασὶν ἐν Δελφοῖς] Dico ad *Pausan.* *J. B.*

69. Ἐν Δελφοῖς] Delphos tellus a principio vaticinari solita fuit, quae paulo post Daphnem constituit, a qua Themis eandem facultatem adepta est, a Themide autem Apollo dono accepit, qua de re *Pausan.* in Phocicis. *G. C.*

70. Τῆς ἱερᾶς νάματος] *Fontis Crespontis.* *J. Br.*

74. Τῷδε] N. L. *M. du S.*

79. Καὶ ἄλλα ποικίλα πρός] Εἰ δὴ σὺ ἀπήσας ἰθίλων &c. καὶ ἄλλα ποικίλα, πρόσει δὴ σὺ ἀπήσας ἰθίλων, &c. *Et alia omnimoda. Accedis vero tu emere volens.* *Th. M.*

Καὶ ἄλλα ποικίλα πρός] Hermotimus quo probaret, sufficere si quis unam sectam experiretur, ad judicandum de caeteris omnibus, usus fuerat similitudine mentis vinum, qui si unum pocillum biberit, judicare possit de toto illo dolio, unde haustus ille pocilli esset depromptus. Atqui negat Lucianus rem hanc ita sese habere, quum non sicut in uno dolio vinum sibi per totum dolium simile est, ita omnes sectae inter se sint ejusdem generis. Quo autem clarius id ostendat, *Age*, inquit, ὁ μὲν γὰρ πίθος ἔτι μενέτω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ πανσπερμία τις πυρὸς ὑπὲρ ἄνω. καὶ μετὰ τοῦτο, κύαμοι. εἶτα ἐρέβινθοι, καὶ ὑπὸ ταύταις, φακοί. εἶτα ἐρέβινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. εἰ δὴ σὺ ἀπήσας ἰθίλων τὸ σπερμάτων, καὶ ὡς ἀφελῶν τοῦ πυροῦ, ὅπερ ἦν, ἐνίδυκέ σοι δεῖγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὃς ἰδὼν, ἆρα ἂν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς ἑκεῖνο λαβελέπτων, εἰ ἐ οἱ ἐρέβινθοι καθαροί, καὶ οἱ φακοὶ εὐτακτοῖς, &c. *Dolium quidem & caupo retineantur, atque insit non vinum, sed seminum omnis generis mixtio; triticum desuper, postea fabae, dein hordeum, & sub his lentes, mox cicer, praeter varia alia semina. Jam si tu semina emere velis, & institor accepto tritico tibi specimen inspiciendum in manus indiderit: possesne tu, illud intuitus, dicere, an cicer mundum, an lentes maceratu faciles*, &c. *Marcilius* hic legit, καὶ ἄλλα ποικίλα. πρὸς εἰ δὴ σὺ ἀπήσας ἰθίλων. Puto eum voluisse πρόσει. *Tu vero adeas, accedas, emere volens.* Sed nulla emendatione opus. Satis sana est & structura, & sententia; praesertim si sequentia consideres. Quod autem Noster ait καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. id recte Interpres, *praeterea varia alia*, semina scilicet. Ita enim πρὸς simpliciter pro *insuper* in extremo periodi fine ponitur. *Demosthenes* I. contra Philippum, Τάλαντα ἐννενήκοντα ἐ μικρόν τι πρός. *Aeschylus* in Prometheo vs. 73.

Ἢ μὴν κελεύω, καὶπιθωύξω γε πρός.

Persequitur hoc argumentum Lucianus, aitque, Philosophiam quoque non posse ab uno, quod quis primum dixerit, cognosci, quemadmodum universa sit. Neque enim eam unum quid esse, sicuti vinum, quocum eam compararat Hermotimus, eamdem specimini similem esse ratus. Τὸ δὴ, pergit, ἐπιφαῦσαι τε ἄφθη, ὃ παρίργου τὴν ἐξετάσεως δεόμενον. οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον πρία-

[a] εἰ δὴ σὺ ἀνήσας ἐβάλου τὴν σπερμάτων, ἦ δ' ὃς ἀφελὼν τοῦ πυροῦ, ὅθεν ἦν, ἀνέδωκέ σοι δεῖγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς ἴδοις, ἆρα ἂν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς ἑκάτερον ἀποβλέπων, εἰ ἢ οἱ ἐμβριθεῖ καθαροὶ, καὶ οἱ φακοὶ εὐτακεῖς, ἢ οἱ κύαμοι ἐφθοί; ΕΡΜ. Οὐδαμῶς. ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν οὐδὲ φιλοσοφίαν ἀφ' ἑνὸς, [b] ὅν φασί τις ἢ πρώτου, μάθοι ἂν ἅπασαν ὁποία ἐστίν· εἰ γὰρ ἕν τι ἦν, ὥσπερ ὁ οἶνος, ὡς σὺ αὐτὸν ἀπεφαίνου, ἀξιῶν ὁμοίαν εἶναι τῷ γεύματι. τὸ δὲ ἑτεροῖόν τι ὄφθη, εἰ παρέργως ἢ ἐξετάσεως δεόμενον. οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον πρίασθαι, οὐ δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κάνθαρος, αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συμφετῷ τῆς ἀπολείας [c] ὡς ἢ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, εἰ μικρὸν εἶναι κακόν· ἄλλως τε, ὁ μὲν ἄλον ἀξιῶν ἐκπιεῖν τὸ πίθον, ὡς κοτύλιον πρίασθαι, ζημιώσεται ἂν τὸ χάπηλον, ὅτως ἀπέθανε γθὲς μεθύσας, ἐν δὲ τῷ κάπηλον, ὅτως ἀπέθανε γθὲς μεθύσας, ἐν δὲ τῷ

tur tu emturus esses de seminibus, & ille de tritico auferens aliquid ubi illud erat, specimen tibi in manum daret, ut videas; numquid igitur posses illo inspecto videre, an etiam purum cicer, mollis ad coquendum lens, & fabae non cassae. HERM. Nequaquam. LYC. Ergo neque philosophiam, ab uno aliquo, quod primum quis dixerit, universam didiceris, qualis sit. Neque unum aliquid erat, ut vinum, cui tu illam assimilas, & similem esse gustui postulas: at illam plane diversum quid esse apparuit, quod exploratione non perfunctoria indigeat. Vinum enim malum emere periculo duorum obolorum constat: ipsum vero aliquem in colluvione perire cum caeteris, ipse initio dicebas, non parvum esse malum. Caeterum ille, qui totum ebibere dolium postulet, ut deinde emat heminam, cauponem damno illa absur-

a Εἰ δὴ . . . . ἀφελὼν] Nihil in toto hoc versu variare Edd. nec M. notat *M. du S.* b Ὃν] Ὅν *Vorst.* Sed nihil mutant *J. Fl. H. P.* &c. c Ὡς ἢ αὐτὸς] Ita Edd. Sed abest ὡς in P.

πρίασθαι, οὐ δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κάνθαρος. αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συμφετῷ τῆς ἀπολείας, ὡς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, εἰ μικρὸν εἶναι κακόν. Subobscura haec; neque enim oratio illa infinita [αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συμφετῷ τῆς ἀπολείας] pendet ab sequentibus, ὡς ἐν αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, quum haec verba seorsum sint consideranda, & separatum sensum habeant: nimium tamen illa separavit Interpres; quippe qui ea plane omisit. At si bene attendatur, apparet omnem orationem pendere ab ὄφθη. Sic itaque interpretor: *Hoc vero alius esse naturae apparuit, neque perfunctoriam disquisitionem exigere: nam vinum quidem emisse vitiosum, duorum obolorum esse jacturam* (κανθάρῳ tantum intelligit, ut patet ex sequentibus) *aliquem vero ipsum in faece plebis perire, ut tute ipse initio dixisti*, (pag. 530. E. adde pag. 549.) *non parvum esse malum*, scilicet ὄφθη. Quin & verba illa εἰ μικρὸν εἶναι κακὸν sunt tamquam nominativus posita, referenda itidem ad ὄφθη. ut sit, αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συμφετῷ ἀπολείας, εἰ μικρὸν εἶναι κακὸν ὄφθη. *Aliquem vero ipsum in faece plebis perire, non exiguum malum visum est.* *J. J.*

Καὶ ἄλλα ποικίλα πρός] Ita noster supra *Catapl.* c. 8. Ubi etiam duo alia similia dedit *Solanus.* *J. F. R.*

Ibid. Πρὸς] Sic Graeci solent. *Demosth.* 516. C. & noster *Catapl.* c. 8. *M. du S.*

81. Ἀφελὼν] Ὁ πάπηλος. *F. G.*

84. Εὐτακεῖς] *Facile macerantur.* Οὐ διάκενοι. *Inanes non sunt.* *J. Br.*

86. Ἀφ' ἑνὸς] Vid. supra Ἀπολ. μισθ. c. 11. ubi id illustravimus; sic quoque infra occurrit T. ult. Συμπ. c. vel §. 32. ἢ ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς σὺν ἱππόμοις φιλοσοφοῦντος μετρίως ἢ Κλεάνθου &c. *M. du S.*

87. Τῷ πρώτου] Intellige γεύματος. *J. Br.*

Ibid. Μάθοι] Legendum μάθοις, & ita interpretati jam sunt viri docti. *J. M. G.*

Μάθοι ἄν] Etiam sic legi in *Flor.* Ed. notat *Soulius.* Sed quid tum? Legitur & in ceteris. Nec quisquam dubitet quin μάθοις vel μάθοις invenire optaverit. Quod si alicubi inveniissem, sine haesitatione recepissem. *J. F. R.*

Ibid. Ὁποῖά ἐστιν] Indicativus ille, pro quo Latini aliique populi amant subjunctivum, adeo est frequens & usitatus Graecis, ut puderet quidquam de eo monere, nisi scirem eumdem nonnullis tamen interdum suspectum fuisse. Quare, si cui exempla non succurrunt, videat Cl. *Jensii* Lectt. Lucian. a p. 27. ad 35. & quos frater *G. O. Reitzius* adducit in Belg. Graec. p. 385. Quibus tantum addo *Ael.* V. H. 2. 36. ἐρώτησε, πῶς ἔχει, ubi tamen facile suspiceris ἔχοι legendum, quia cap. proximo dixerat, ἤρου, τί πράττει. Sed nihil opus est. Conf. mox c. 63. οἶσθ' ὃν ὁ Φράσιος; & Nostrum infra c. 81. f. ἢ τὸ γε μητρὸς ἐρωμένης αὐτὸν, τί ταῦτα λαρεῖ. Et sexcenties alibi. *J. F. R.*

92. Ἐν δυοῖν] Dubitavi aliquamdiu num sic, aut ἐνὸς ἢ δ' legendum esset; sed video & *Isocratem* sic ferme locutum, p. m. 85. 1. ὀλίγοις πρὸς πολλοὺς μαρμάδας ὥσπερ οἱ ἀλλοτρίους ψυχροὺς μιλλησίους κινδυνεύων.

&

ſurda ſua guſtatione auxerit : philoſophiae autem nihil tale uſu venit : ſed quantumcumque biberis, nihilo minus plenum fit dolium, neque damnum ad cauponem pervenit. Adfluit enim, quod in proverbio eſt, res illa quo magis exhauritur, contraria ratione illi Danaïdum dolio : illud enim quidquid infunderetur non continebat, quin ſtatim diffluereet; hic autem, ſi quid abſtuleris, plus fit quod ſupereſt.

62. Volo autem aliud quoque de guſtu philoſophiae ſimile dicere, neque maledicere me putaveris, ſi veneno illam pernicioſo ſimilem dixero, ut cicutae vel aconito, aut alii ex eo genere. Neque enim haec, mortifera quantumvis interficiant, ſi quis minutiſſimum quiddam & individuum, ſummo inde ungue abraſum deguſtet : ſed niſi tantum quantum opus eſt, & quomodo, & ὁ δὲ φιλοσοφία δὲ, εἰδὲν ἐν τοιοῦτο πάθοι, ἀλλὰ καὶν ὅτι πάμπολλα πίῃς, [d] εἰδὲν ἐλάττων ὁ πίθος γίγνεται, εἰδὲ ζημιοῦται ὁ κάπηλος. ὑπερρεῖ γὰρ κατ' ἀμφοτέραν τὸ πρᾶγμα, ἐξαναλισκόμενον εἰς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ τῶν Δαναϊδῶν πίθος. ἐκεῖνος μὲν γὰρ τὸ ἐμβαλλόμενον οὐ συνεῖχεν, ἀλλὰ διέρρει εὐθύς, ἐντεῦθεν δὲ, ἢν ἀφέλῃς τι, πλεῖον τὸ λοιπὸν γίγνεται.

Ἐθέλω δέ σοι καὶ ἄλλο ὅμοιον [e] εἰπεῖν φιλοσοφίας περὶ γεύματος, καὶ μή με νομίσῃς βλασφημεῖν περὶ αὐτῆς, ἣν εἶπω ὅτι φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἔοικεν, οἷον [f] κωνείῳ, ἢ ἀκονίτῳ, ἢ ἄλλῳ τῶν τοιούτων. εἰδὲ γὰρ ταῦτα, ἐπεὶ θανατηφόρα ἐστὶν, [g] ἀποκτείναι ἂν, εἴ τις ὀλίγον ὅσον ἀκριβῶς ἀποξύσας αὐτῶν, ἄκρῳ τῷ ὄνυχι ἀπογεύσαιτο, ἀλλὰ ἢν μὴ τοσοῦτον ὅσον χρὴ, καὶ ὅπως, καὶ ξὺν οἷς ἐκ

d Οὐδὲν ἐλάττων] Οὐδέν τι ἐλάττων W. & P. Nihil vero mutant Edd. priſcae. e Εἰπεῖν] Ita M. B2. Fl. P. &c. Ἐπεῖν H. & J. male. f Κωνείῳ] Κωνίῳ ἢ ἀκονίτῳ. (Sed poſterius a recentiore manu depravatum eſt.) W. g Ἀποκτείναι ἂν] Sic J. P. H. &c. Ἀποκτάνῃ Fl. Ἀποκτάνει M.

2. Ἐπιμὶξ δὲ κατὰ τὴν παροιμίαν] Ἀλλὰ * μὲ † ἐξαντλοῦμεν, ἢ δι' ‡ ἐπιμίξεως, τοῦτο ἢ παροιμία. V.

* Μὲν] Μὲν γὰρ legebatur in Scholiis editis, delevit γὰρ M. du S. Credo ex collat. Codicis. Alioquin ego retinerem; nam μὲν γὰρ interdum conjunguntur, vid. textum cap. 43. hujus Dial. & c. 17. de *Merced. Conduct.* J. F. R.

† Ἐξαντλοῦμεν] Ἐξαντλοῦμεν perperam Edit. *Clerici.*

‡ Ἐπιμίξεως] Ἐπιμιξίου erat in Edito, ἐπιμίξεως inde fecerat M. du S. Ego in ἐπιμίξεως mutavi, quia id voluiſſe *Soulium* ſuſpicor; alioqui nihil ab edito receſſiſſem. J. F. R.

10. Ὅτι φαρμάκῳ] Ὅτι ἡ φιλοσοφία φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἔοικε. V.

& *Demoſth.* 148. 1. ὁ τῶν δυοῖν ἑκατὸν ἥμισυ ἄν. M. du S.

94. Ὡς ὁ αὐτὸς — ἴφθω] Vel ita dediſſe videtur Lucianus, σὺ δ' αὐτὸς ἴφθω ἢ μοιχὸν εἶναι καλόν; vel ita : ὡς κ. τ. λ. ἢ μ. ἐστι καλόν. Illud enim ἴφθω huc revocare, cum alia jam conſtructio interceſſerit, videbatur duriuſculum. J. M. G.

Ibid. Καὶ αὐτὸς] Non dubitavi cum *Solano* illud ὡς quod Edd. habebant, praeeunte Cod. P. ejicere; nam ſic ſenſus fit planus : ſi enim ὡς retineas, illud ſequens εἶναι in ἐστι vel ἐστὶ mutandum foret, ut nexum indaganti patebit. Ceterum εἰ τῷ συμφορτῷ ὥσπερ παλαιστῇ ἢ μισθὸν καλὸν, habuimus etiam ſupra, c. 2. J. F. R.

Ibid. Ἐν ἀρχῇ] *In hujus Dialogi initio.* J. Br.

2. Κατὰ τὴν παροιμίαν] Sic illa, ἄλλως μὲ ἐξαντλοῦμεν ἢ δι' ἐπιμίξεως, conſule paroemiographos. In Angl. Cod. dramata paginae 315. omnino corrupta. J. B.

3. Ὁ τῶν Δαναϊδῶν πίθος] *Eraſm.* in Proverbio. *Danaïdum dolium.* J. Br.

4. Δαναϊδῶν] Apud alios ſcribitur alio accentu, Δαναΐδων. In *Pariſ.* erat vitioſe Δαναΐδῶν duplici accentu. At nos ſcripturam Edd. J. Abl. B2. & S. &c. expreſſimus, quae circumflexum agnoſcunt, recto quidem, ſi ab recto Δαναΐδης formetur : quod tum communis generis credendum; id quod tamen vix mihi perſuadeo; ſed rectius cum *Suida* Δαναΐδων ſcribendum, exiſtimo a nominativo Δαναΐς, ut ἱλαΐς, ἱλαΐδων, λαμπὰς, λαμπάδων. Interim conſtantem vett. Edd. lectionem expreſſiſſe mihi fraudi non erit. J. F. R.

14. Ἀκαριαῖον] Conf. ſupra c. 6. fin. Et infra Φύγ. c. 7. M. du S.

Ibid. Ἀποξύσας] Vid. Dial. omnium primum. c. 2. ait M. du S. At cum ibi legatur λιπαίνει δὲ ἡ κεφὴ, nihil aliud, credo, indicare voluit, quam λιπαίνω & λιποξέω utrovis modo dici. J. F. R.

οὐκ ἂν [a] ἀποθάνοιο προσενεγκάμενος· σὺ δὲ ἠξίους τελάχιστον ἐξαρκεῖν, ὡς ἀπολεῖσαι τῆς ἄλης γνῶσιν.

cum quibus; non moriatur, qui sumserit. Tu autem postulabas minimam particulam sufficere, ad perficiendam totius cognitionem.

ΕΡΜ. Ἔστω ταῦτα ὡς βούλει, Λυκῖνε. τί ἂν ἑκατὸν ἔτη χρὴ βιῶναι, καὶ τοσαῦθ' ὑπομεῖναι πράγματα; ἢ οὐκ ἂν ἄλλως φιλοσοφήσαιμεν; ΛΥΚ. Οὐ μὰ, ὦ Ἑρμότιμε, τὸ δεινὸν οἶδεν, εἴ γε ἀληθῆ ἔλεγες τὴν ἀρχήν, ὡς ὁ μὲν βίος βραχὺς, ἡ δὲ τέχνη μακρή· νῦν δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι πάθων, ἀγαναχτεῖς, εἰ μὴ αὐθημερὸν ἡμῖν πρὶν δῦναι ἥλιον, Χρύσιππος, ἢ Πλάτων, ἢ Πυθαγόρας γένοιο. ΕΡΜ. Περιέρχη με, ὦ Λυκῖνε, καὶ σιωπελαύνεις ἐς γένος, οἶδεν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν πάθων, ὑπὸ φθόνου δηλαδὴ, ὅτι ἐγὼ μὲν πρόκοπον τοῖς μαθήμασι, σὺ δὲ ὠλιγώρησας [b] ἑαυτοῦ, τηλικοῦτος ὤν. ΛΥΚ. Οἷσθ' οὖν ὃ δράσεις; ἐμοὶ μὲν, ὥσπερ κορυβαντιῶντι, μὴ πρόσεχε τὸν νοῦν, ἀλλ' ἔα λήρειν· σὺ δ' ὡς ἔχεις, πρόχωρει ἐς τὸ πρόσθεν τῆς ὁδοῦ, καὶ πέραινε τὰ ἐξ ἀρχῆς σοι δεδογμένα περὶ τούτων. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐκ ἐᾷς σὺ βίαιον ὧν αἱρεῖσθαί τι, ἢν μὴ πειραθῶ ἁπάντων. ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς οὐκ ἄλ-

63. HERM. Sint ista uti vis, Lycine, quid igitur? centumne annos vivere oportet, & tot sustinere molestias, aliter philosophari non licet? LYC. Non, Hermotime, neque id intolerabile putandum, siquidem vere dixisti ab initio, vitam brevem esse, artem autem longam. Nunc vero nescio qua caussa, indignaris, si non eodem die nobis ante solis occasum, Chrysippus, aut Plato, aut Pythagoras fias. HERM. Circumvenis me, & in angustias cogis, nulla a me affectus injuria, prae invidia scilicet, quod ego progressus aliquo usque sum in doctrina, tu vero, id aetatis homo, te neglexisti. LYC. Scis ergo, quid facias? Mihi quidem, ut parum sanae mentis homini noli animum advertere, sed delirare me sinito: tu vero, ut habes, perge viam, &, ut ab initio tibi visum est de rebus hisce, ita perfice. HERM. Sed tu, violentus homo, non pateris eligere me quidquam, nisi exploratis ante omnibus. LYC. Atqui bene noris, nunquam aliud me

[a] Ἀποθάνοιο] Ita J. Fl. H. P. & M. &c. [b] Ἑαυτοῦ] Sic J. Fl. H. P. &c. & M.

17. Ἀποθάνοιο] Ferri sic potest; sed Lucianus, ni fallor, scripserat, ἀποθάνοι ὁ προσενεγκάμενος. M. du S.
24. Ἐν ἀρχῇ] Vid. supra hoc Dial. c. 1. M. du S.
25. Ὁ μὲ βίος βραχὺς] Virgil. X. Aen.

— — *breve & irreparabile tempus*
Omnibus est vitae — —

Horat. Od. 4. L. I. *Juvenal.* Sat. 9. G.C.

40. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι] Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι. Th. M.
Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ . . .] Hermotimus denique vix quidquam amplius dicere habens, quo Lucianum male de experiundis sectis omnibus differentem coarguat, pueriliter ait, eum id prae invidia facere, videntem quantos jam in disciplinis Philosophicis progressus fecerit Hermotimus. *At tu*, respondet, *nil morare me, tamquam insanientem, tuque iter tuum confice, & quod videatur, agito.* Ἀλλ' οὐκ ἐᾷς, subjicit Hermotimus, σὺ βίαιον ὢν αἱρεῖσθαί τι, ἢν μὴ πειραθῶ ἁπάντων. *At tu, violente, non sinis me quidpiam eligere, nisi cum per omnia iverim.* Lucianus: Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς οὐκ ἄν ποθ' ἅλλο εἴποιμι. Culpatur *Benedictus*, quod haec ultima non bene verterit, *Atqui me nunquam aliud dicturum, probe scias oportet.* Quidni bene *Benedictus* verterit, non video. Ait Hermotimus, *At tu, qui violentus es, non sinis quidpiam arripere, nisi ubi omnia perquisierim.* Respondet ille: *Atqui probe scias oportet, me nunquam aliud dicturum*, me numquam aliam de hac re sententiam laturum. Belgice magis convenienter Graeca haec efferri possint, Ja gy moet weten / dat ik nooit anders sou seggen. Sic c. 75. Οὐκ ἂν ἐκόντες εἴποιεν, &c. *Non ultro id dicerent.* c. 77. Οὐδὲ γὰρ ἂν ἑκὼν ὀρθῶς εἴποις, *Neque enim id recte dicas, diceres, dixeris.* Sed statim non bene *Benedictus* haec tractavit [ὃς ἂν μὴ ἕτερός σοι λόγῳ συμμαχήσας, ἀφέληται τὴν βίαν, ἤδη ἀγόμενον] vertens, *Nisi dum altera pro te faciens oratio, quod jam illatum est, auferat a violentia.* quum debuerit: *Donec nulla alia oratio tibi succurrens, ex vi te, qui jam raperis*, duceris, eripiat, vindicet. J. F.
Ibid. Ὡς οὐκ ἄν ποθ' ἅλλο εἴποιμι] Opsopoeus *ut ne quid interim dicam aliud.* Benedictus *me nunquam aliud*

me dicturum. Cum vero violentum me vocas, innocentem videris mihi, ut est apud poëtam, accusare, qui ipse, donec alia ratio tibi succenturiata a vi me liberet, jam auferatur. Ecce enim ista multo jam violentiora dixerit tibi ratio. Tu vero illa omissa, me forte accusabis. HERM. Quae? Miror enim, si quid indictum ei praetermissum sit.

64. LYC. Negat ratio, sufficere, si per nos videamus & persequamur omnia, ad hoc, ut jam eligere quod optimum est queamus; sed eo quod maximum est, adhuc opus esse. HERM. Quonam illo? LYC. Judicandi quodam & explorandi apparatu, ingenio acuto, intelligentia accurata & incorrupta, qualem nimirum oportet esse, quae tantis de rebus judicatura sit: alioquin frustra omnia inspecta fuerint. Tribuendum ergo, ait, huic etiam tempus non parvum, &, in medium propositis omnibus, electionem ita faciendam ut multum cuncteris, teque sustineas, ac saepe consideres; nec aetatem uniuscujusque qui dicunt, neque habitum, aut gloriam sapientiae revereare, sed ut Areopagitarum more hoc agas, qui noctu & in tenebris

ἄλλο εἴποιμι. βίαιον δὲ λέγων ἐμὲ, ἀναίτιον δοκεῖς μοι καὶ τὸν ποιητὴν αἰτιᾶσθαι αὐτὸν, ἐφ' ᾧ μὴ ἕτερός σοι λόγος συμμαχήσας, ἀφέλῃ τὸ βίας, ἤδη ἀγόμενον. 45 εἰδὲ γέ τοι καὶ τάδε πολλῷ βιαιότερα φαίη ἄν σοι ὁ λόγος· σὺ δ' ἐκεῖνον παρεὶς, ἐμὲ ἴσως αἰτιάσῃ. EPM. Τὰ ποῖα; θαυμάζω γὰρ εἴ τι ἄῤῥητον καλαλέλειπται αὐτῷ.

ΛΥΚ. Οὐκ ἱκανὸν εἶναί φησι, * τὸ πάντα ἰδεῖν καὶ διεξελθεῖν δι' αὐτῆς, ὡς ἔχειν ἤδη ἐλέσθαι τὸ βέλτιστον, ἀλλ' ἔτι καὶ μείζους d ἐνδεῖν. EPM. Τίνος τοῦτο; ΛΥΚ. Κρίσεως τινος, ὦ θαυμάσιε, καὶ ἐξεταστικῆς διανοίας, καὶ νοῦ ὀξέος, καὶ ἀκριβοῦς, καὶ ἀδεκάστου, οἵαν χρὴ εἶναι τὸν περὶ τηλικούτων δικάσουσαν ἢ μάτην ἂν ἅπαντα ἐσκαμμένα εἴη. ἀποδοτέον δὴν φησι, καὶ τῷ τοιούτῳ χρόνον οὐκ ὀλίγον, καὶ προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον, αἱρεῖσθαι ἀσφαλῶς, καὶ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα μήτε ἡλικίαν τινὸς λέγοντος ἑκάστου, μήτε σχῆμα, ἢ δόξαν ὑπὲρ σοφίας αἰδούμενον, ἀλλὰ καὶ τοὺς Ἀρεοπαγίτας αὐτὸ e ποιεῖν. οἱ γοῦν νυκτὸς καὶ

σαυτὸν. Z.

/καὶ addit Z.

e Αὐτὸν] Nihil mutant Edd. Αὖτως *Marcil.* M. in litura ν. Sic notat *M. du S.* * Τὸ] Sic *J. H. S.* Τὰ *P.* d Ἐνδεῖν] Ἐνδεῖς Fl. At vulgatam servant ceterae, item Codd. M. P. e Ποιεῖντα] Sic etiam *J.* Fl. & *H.* habere notat *M. du S.*

aliud dicturum. Immo ut recte notavit pater, *ut ne quid dicam a ratione alienum.* *J.G.*

42. Ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι] *Homer.* Il. ν. *J. Br.*

Ἀναίτιον] *Hom.* Il. Λ. 653. *M du S.*

Ibid. Δοκεῖς μοι . . . αὐτὸν . . . ἀγόμενον] An sic scribendum & distinguendum? δοκεῖς μ. κ. τ. π. αἰτιᾶσθαι, αὐτὸς ἐφ' ᾧ μὴ ἕτερος σ. λ. σ. ἀ. τ. βίας, ἤδη ἀγόμενον. Nam violentiae certe crimini ipse, donec altera auxiliatrix oratio te liberet, obnoxius eris. F.G.

43. Αὐτὸν] Αἰτιᾶσθαι αὖτως corrigit *Th M.* Et marg. B2. *J. F. R.*

Αὐτὸν] Salebrosus hic locus. nec quid decernam in promtu est. Aut dormitabat, cum haec scriberet Lucianus, aut oscitabant qui descripserunt librarii. Ut enim verba nunc leguntur, ex illo αὐτὸν, nemo, credo, sensum eliciet commodum. Aliter autem a Luciano scriptum fuisse, tum ex absurditate verborum constat, tum etiam ex litura quae in M. apparet, cuique hodierna scriptura a recentiore manu inscripta est. *M. du S.*

48. Αὐτῷ] Τῷ λόγῳ sc. F.G.

57. Τῷ τοιούτῳ] Τῷ κριτικῷ. F G.

58. Καὶ προθέμενον] Supplendum τὸ δεῖ. F G.

Καὶ προθέμ. απ. . . . . ἐπισκοποῦντα] Καὶ προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον αἱρεῖσθαι ἀσφαλῶς, καὶ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα. Interpres: *omnibusque in medio positis eligendum eum qui differt, & cunctatur, saepe contemplando.* Sed Lucianum non assequutus est. Illud, ut puto, voluit Lucianus: *Omnibus in medio positis, oportet eligere immorantem, & cunctantem, saepe considerantem.* Vult enim, non temerariam & inconsideratam debere fieri istiusmodi αἵρεσιν. *H.V.*

Ibid Προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον αἱρεῖσθαι ἀσφαλῶς καὶ βραδύνοντα &c.] Fatue Benedictus & inde haec editio, *omnibusque in medio positis eligendum eum qui differt & cunctatur.* Recte Opsopœus, *omnibus in medium propositis eligere oportere cunctantem & tardantem* &c. *J.G.*

62. Τοὺς Ἀρεοπαγίτας] Areopagitae in tenebris judicabant. F.G.

ᾗ σκότῳ διϰάζωσιν, ὡς μὴ ἐς τὺς λέγοντας, ἀλλ' ἐς τὰ λεγόμενα ἀποβλέπωσιν, ᾗ τότ' ἤδη ἐξέτασαι σοι βεβαίως [a] ἐλομένῳ φιλοσοφῆν. ΕΡΜ. Μετὰ τ βίον φής. ὃν γὰρ τούτων ἑϰάστου ἀνθρώπων βίον ἐξαρϰέσειν ἂν ὡς ὅτι [b] πάντα ἐλθεῖν, ϰαὶ ἕϰαστον ἀϰριβῶς [c] ὅτι δεῖν, ᾗ ὅτι δόντα ϰρῖναι, ᾗ ϰρίναντα ἑλέσθαι, ᾗ ἑλόμενον φιλοσοφῆσαι. μόνως [d] γὰρ δὴ οὕτως εὑρεθῆναι φὴς τἀληθές, ἄλλως δὲ οὔ.

ΛΥΚ. Οὐϰοῦν γάρ σοι εἰπεῖν ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐδὲ τοῦτό πω ἱϰανὸν, ἀλλ' ἔτι μοι δοϰοῦμεν λελῆθέναι ἡμᾶς αὐτούς, οἰόμενοι μή τι εὑρηϰέναι βέβαιον, εὑρόντες δὲ οὐδέν, ὥσπερ οἱ ἁλιεύοντες πολλάϰις ϰαθέντες τὰ δίϰτυα, ᾗ βάρος τινὸς αἰσθόμενοι, ἀνέλϰουσιν, ἰχθῦς πομπόλλυγας γε πεπεδῆσθαι ἐλπίζοντες, εἶτα ἐπειδὰν ϰάμωσιν ἀνασπῶντες, ἢ λίθος τις ἀποφαίνῃ αὐτοῖς, ἢ ϰεράμιον, [e] ψάμμῳ σεσαγμένον· σϰόπει μὴ ϰἡμεῖς τι τοιοῦτον ἀνασπάσαμεν. ΕΡΜ. Οὐ μανθάνω τί σοι τὰ δίϰτυα ταῦτα βούλεται· ἀτεχνῶς [f] γάρ με πεπάλλεις αὐτοῖς. ΛΥΚ. Οὐϰοῦν πειρῶ [g] διεχδῦναι· σὺν θεῷ γὰρ οἶδα νεῖν, εἰ ϰαί τις ἄλλος· ἐγὼ γὰρ ϰἂν ἐφ' ἅπασιν ἔλθωμεν πειρώμενοι, ᾗ τοῦτο ἐργασώμεθά ποτε, οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο δῆλον ἔστιν ἡμῖν νομίζω, εἴ τις ἐξ αὐτῶν ἔχει τὸ ζητούμενον, ἢ πάντες ὁμοίως ἀγνοοῦσι. ΕΡΜ. Τί φής; οὐδὲ τούτων τις πάν-

nebris judicant, ne ad hos qui dicunt, ſed ad ea quae dicuntur reſpiciant: tum demum licere poſt firmam electionem, philoſophari. HERM. Poſt hanc vitam nempe. Quantum enim audio, nullius hominum vita ſuffecerit, ut ad omnes veniamus, & unumquemque accurate inſpiciamus, inſpectum judicemus, eligamusque judicatum, atque electione facta philoſophemur. Hac enim ſola ratione inveniri verum ais, alia minime.

65. LYC. Piget enim tibi dicere, Hermotime, ne illud quidem jam ſatis eſſe, ſed nos videri per imprudentiam *putaſſe* firmum quiddam a nobis inventum, inveniſſe autem nihil: uti piſcatores ſaepe ſubmiſſis retibus pondus quoddam ſentientes, extrahunt, piſces ſe quamplurimos comprehendiſſe rati; deinde, cum multo labore extraxerunt, aut lapis illis apparet, aut figlinum vas arena impletum. Vide ne nos quoque tale quid extraxerimus. HERM. Non aſſequor; quid illa ſibi retia velint, plane enim illis me comprehendis. LYC. Exire igitur tenta. Dei enim virtute, ſi quis alius, natare didiciſti. Ego enim, etiam cum tentando per omnes iverimus, idque perfecerimus aliquando, nondum puto neque id ipſum planum futurum, habeatne aliquis eorum id quod quaerimus, an ſimiliter omnes ignorent. HERM. Quid ais? neque horum quisquam omnino il-

a Ἑλομένῳ] Ita recte Fl. P. H. B2. & M. Ἑλωμένῳ J. b Πάντα] Ex M. & L. dedimus. Πάντων Edd. male. c Ἑπιδεῖν] Ἐπὶ δεῖν discretim ſola Ald. male. d Γὰρ] Sic L. P. M. & marg. Δὴ W. Καὶ Edd. omnes male. e Ψάμμῳ] Ψάμμων P. Vulgatam ſervant ceteri, & Edd. f Γάρ μι] Μὲ γὰρ M. g Διαδῦναι] Sic bene Fl. P. H. B2. Διαδῦναι J. male. Διαδῶναι legendum adſcripſerat *Juſtinus Solanus*, fruſtra, ut poſtea ipſe vidit.

69. Ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν] Ubi Lucianus dixiſſet, Hermotimum ſuum tum denique certo & liquido philoſophari poſſe, ubi omnia diligenter examinarit, nulla neque aetatis, neque ſpeciei, neque exiſtimationis dicentis ratione habita; reſpondet Hermotimus, Μετὰ τ βίον φής· ὃν γὰρ τούτων, οὐδενὸς ἀνθρώπων βίον ἐξαρϰέσειν ἂν ὡς ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν, ᾗ ἕϰαστον ἀϰριβῶς ἐπιδεῖν, ᾗ ἐπιδόντα, ϰρῖναι. ᾗ ϰρίναντα, ἑλέσθαι. ᾗ ἑλόμενον, φιλοσοφῆσαι. *Poſt vitam dicis. Ex his enim ſequitur, nullius hominis vitam ſatis longam eſſe, ut omnia perluſtret, & accurate ſingula perſpiciat; perſpectaque judicet; judicata eligat; delectaque habito philoſophetur.* Saepe ſupra & infra in hoc libello utitur Auctor formula illa loquendi, *per omnes ire*, ſectas ſcilicet, perquirere, perluſtrare, excutere; idque Graece per ἐπὶ πάντα, vel πάντας, ἐλθεῖν in hoc tamen loco mirifice mutat, ſi modo ipſe mutationis ſit auctor. Certe pag. ſeq. ϰἂν ἐφ' ἅπασιν ἔλθωμεν πειρώμενοι. *Etiamſi per omnes iverimus, experimentum capientes.* c. 68. δήπου τοίνυν σε, εἰ μέλλεις Στωϊϰῶν τ ἄριστον ϰρίνειν, οὐ ϰᾷ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ' ἤδη ἐπὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐλθεῖν. *Oportebit igitur te, ſi Stoicorum optimum cognoturus ſis, ſi non per omnes, per plurimos ſaltem iſtorum ire.* ſupra c. 45. ἐπὶ πάντας ἀναγϰαίως ἀφιξόμεθα. c. 42.

illud habet? LYC. Obscurum. nisi forte fieri non posse putas ut fallantur omnes, verumque aliud plane quiddam sit, a nullo dum illorum inventum.

66. HERM. Quî fieri illud possit? LYC. Ita. Sit enim verus nobis numerus, viginti. Verbi caussa fabas aliquis viginti manu sumens, ea clausa interroget decem homines, quot sint in manu sua fabae? at illi divinantes dicant unus septem, alius quinque, alius triginta, alius decem aut quindecim, & in universum alium alius numerum. Fieri quidem potest, ut aliquis forte quadam verum dicat. Nonne ita est? HERM. Est sane. LYC. Verum enim vero neque illud non potest accidere, ut omnes, alium alii, numeros falsos dicant, non veros, nemo autem illorum dicat, viginti fabas virum habere. Aut quid ais? HERM. Fieri sic posse. LYC. Eadem ratione igitur philosophi omnes felicitatem quaerunt, qualis sit, & eam dicunt alius in alia re inesse, unus quidem in voluptate, alius in honesto, alii alia omnia de ea dicunt. Veri igitur simile est horum unum quoddam esse summum bonum; sed nec abhorret, esse quiddam praeter illa omnia. Itaque videmur nos, contra quam oportebat, initio nondum invento festinare ad finem. Oportebat autem, puto, planum ante fieri, cognitam esse veritatem, & omnino

τως ἔχει; ΛΥΚ. Ἀδηλον· ἢ σοι ἀδύνατον δοκεῖ ἅπαντας ψεύδεσθαι, τὸ δ' ἀληθὲς, ἄλλο τι εἶναι πρὸς μηδενὸς αὐτῶν εὑρημένον.

ΕΡΜ. Πῶς οἰόντε; ΛΥΚ. Οὕτως· ἔστω γὰρ ὁ μὲν ἀληθὴς ἀριθμὸς ἡμῖν, εἴκοσιν. οἷον, κυάμους τις εἴκοσιν ἐς τὴν χεῖρα λαβὼν, ὑπερκλεισάμενος, ἐρωτάτω δέκα τινὰς, ὁπόσοι ἰσίσιν οἱ κύαμοι ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, οἱ δ' εἰκάζοντες, ὁ μὲν, ἑπτὰ, ὁ δὲ πέντε, ὁ δὲ τριάκοντα, λεγέτωσαν, ὁ δέ τις, δέκα, ἢ πεντεκαίδεκα, ἢ ὅλως ἄλλος ἄλλον τινὰ ἀριθμόν. ἐνδέχεται μέντοι καὶ τύχῃ τινὰ ἀληθεῦσαι, ἢ οὐ γάρ; ΕΡΜ. Ναί. ΛΥΚ. Οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύνατον, ἅπαντας ἄλλον ἄλλους ἀριθμοὺς εἰπεῖν, τοὺς ψευδεῖς, καὶ οὐκ ὄντας, μηδένα δὲ αὐτῶν φάναι, ὅτι εἴκοσιν ὁ ἀνὴρ κυάμους ἔχει· ἢ τί φῂς; ΕΡΜ. Οὐκ ἀδύνατον. ΛΥΚ. Κατὰ ταῦτα τοίνυν ἅπαντες μὲν οἱ φιλόσοφοι εὐδαιμονίαν ζητοῦσιν ὁποῖόν τι ὄντι, καὶ λέγουσιν ἄλλο ἄλλο τι αὐτὴν εἶναι, ὁ μὲν ἡδονὴν, ὁ δὲ, τὸ καλὸν, ὁ δὲ, ὅσα ἕτερα φασι περὶ αὐτῆς. εἰκὸς μὲν οὖν καὶ τούτων ἕν τι εἶναι τὸ εὐδαιμον· οὐκ ἀπεικὸς δὲ καὶ ἄλλο τι παρ' αὐτὰ πάντα· καὶ ἐοίκαμεν ἡμεῖς ἀνάπαλιν ἢ ἐχρῆν, πρὶν τὴν ἀρχὴν εὑρεῖν, ἐπείγεσθαι πρὸς τὸ τέλος. ἔδει δ', οἶμαι, πρότερον φανερὸν γενέσθαι, ὅτι ἔγνωσταί τἀληθὲς, καὶ πάντως ἔχει

ἅπαντα R Z

λέγουσι δὲ ἄλλοι. R.

ἔδει δέ γε πρόλ. Z.

b Ὁ δὲ πέντε] Haec addita ex M. Desunt in omnibus Edd. *i* Ἡ γάρ] Ἢ P. At vulgatam lectionem tuentur merito Edd. *k* Δ', οἶμαι] Δέ μοι male W. nihil mutant *J. Fl. H. P.*

ἀλλοι ἐπὶ πάντας ἐν κύκλῳ ἰλθόντα ἰδεῖν. c. 41. ἢν μὴ ἐπὶ πάντας ἴλθῃς. *J. F.*

Ibid. Πάντα] Emendationem Cl. *Jensii* secutus essem πάντας legentis pro πάντων, quod in omnibus impressis legitur, nisi in M. & L. πάντα invenissem, quod verius puto. Vid. tamen c. 41. ubi itidem ἐπὶ πάντων sine ἰλθεῖν. *M. du S.*

Ibid. Ἀκριβῶς ἐπὶ δεῖ[Restituo ἐπιδεῖν. *J. Br.*

71. Γὰρ] Ita uti conjeceram, M. P. & L. pro ἢ, quod in aliis omnibus erat. *M. du S.*

75. Ἔτι μοι δοκοῦμεν] Παρίλιον illud μοι. *F. G.*

78. Οἱ ἀλιεύοντες] Videtur ad fabul. Æsop. alludere. *A. V.*

86. Οἰκεῖῳ πειρῶ δικεῦναι] Hoc Opsopoeus verterat: *proinde ego te rursum extricare conabor.* Longe aliter *Benedictus*: *Ergo da operam ut effugias.* Utrumque verba haec significare possunt, si sola spectentur; verum nexus sequentium satis ostendit, posteriore modo accipienda esse. *J. F. R.*

87. Σὺν θεῷ] Verba haec σὺν θεῷ γὰρ οἶσθα τοῦτο, Opsopoeus reddiderat: *neque enim mihi dubium est, peritia natandi te praecellere.* Melius Benedict. *Juvante enim Deo natare scis.* Posterius verum esse, si probatione indiget, adi *Aristoph.* Plut. 114. Et *Kusterum*, idem ex *Eurip* adstruentem. *J. F. R.*

2. Ὁ δὲ πέντε] M. & *Fl.* Ed. haec verba habent, quae in reliquis non reperiuntur. *M. du S.*

33 Ἰδιό-

ἔχει τις αὐτὸ εἰδὼς τῶν φιλοσοφούντων, εἶτα μὴ τοῦτο, τὸ ἐξῆς ἂν ἦν ζητῆσαι, ᾧ πειστέον ἐστίν. EPM. Ὥστε, ὦ Λυκῖνε, τοῦτο φῂς ὅτι οὐδ' ἂν ἀφ' ἁπάσης φιλοσοφίας χωρήσωμεν, οὐδὲ τότε πάντως ἕξομεν τἀληθὲς εὑρεῖν. ΛΥΚ. Μὴ ἐμέ, ὦ γαθὲ, ἐρώτα, ἀλλὰ τὸν λόγον αὐτὸν· ἴσως ἂν ἀποκρίναιτό σοι ὅτι οὐδέπω, ἐφ' ἂν ἄδηλον, ἢ, εἰ ἔν τι τούτων ἐστὶν, ὧν οὗτοι λέγουσιν.

EPM. Οὐδέποτε ἄρα ἐξ ὧν σὺ φῂς, εὑρήσομεν, οὐδὲ φιλοσοφήσομεν, ἀλλὰ δεήσει ἡμᾶς ἰδιώτην τινὰ βίον ζῆν, ἀποστάντας τῆς φιλοσοφίας. [a] τοῦτο ξυμβαίνει γε [b] ἐξ ὧν φῂς ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι, τὸ ἀνεφικτον ἀνθρώπῳ γε ὄντι. ἀξιοῖς γὰρ τὸν φιλοσοφήσειν μέλλοντα, ἐλέσθαι πρῶτον φιλοσοφίαν τὴν ἀρίστην· ἡ δ' αἵρεσις, οὕτω σοι ἐδόκει μόνως ἀκριβὴς ἂν γενέσθαι, εἰ ἀφ' ἁπάσης φιλοσοφίας χωρήσαιμεν, ἐλοίμεθα τὴν ἀληθεστάτην. εἶτα λογιζόμενον ἔτους ἀριθμὸν, ὁπόσον ἑκάστῃ ἱκανός ἐστιν, ὑπερεξεπίπτομεν, ἀπομηχύνων τὸ πρᾶγμα ἐς γενεὰς ἄλλας, ὡς

haberi illam ab uno, qui eam sciat, philosophorum: ac deinde quaerendum erat, cui illorum fides sit habenda? HERM. Hoc igitur, Lycine, dicis, neque si per unamquamque eamus philosophiam, ne sic quidem, inquam, omnino verum nos invenire posse. LYC. Noli me, bone vir, interrogare, sed ipsam rursus rationem. Atque illa tibi forte respondeat, nondum hoc *omnino nos posse*, dum obscurum maneat, sitne aliquid eorum, quae isti dicunt.

67. HERM. Nunquam igitur, quantum dicis, inveniemus, neque philosophabimur, sed idiotarum nos vitam vivere oportebit, & a philosophia desistere. Hoc cogitur ex iis quae dicis, fieri non posse ut philosophemur, pervenire ad eam homini nato non licere. Postulas enim, eum qui philosophaturus sit eligere primum philosophiam optimam. Electio porro ista ita demum accurata tibi videtur esse, si per omnem philosophiam euntes, eam quae verissima est, eligamus. Deinde dum computas annorum numerum, qui unicuique *sectae* sufficiat, modum omnem excessisti, producto in alias generationes negotio, ut adeo

a Τοῦτο] ΛΥΚ. τοῦτο M. & Edd. praeter *J.* quae sola recte omittit person. ΛΥΚ. b Ἐξ ὧν] Deest ἐξ in *S. J.* Fl. *H.* & M. Adest in *P.* & *B2.*

26. Τἀληθὲς εὑρεῖν] Ἴσως ἐν εὑρῇ. τίς ἐστὶν ἂν εὑρήσει, βέλτιστε, ἄνθρωπος ὤν; ἢ τίς τούτῳ πιστεύσει; τὸ ἀνθρώπου φύσιν κατὰ σὲ ὅλως ἰσχύσης τὸ κεκριμένον ἐν ἀδιαπτώτοις. M.

• Ὧν] Lege ἅν. num autem illud ὧν error Codicis, an *Solani* sit, nescio. *J. F. R.*

33. Ἰδιώτην τινὰ βίον] Clar. *Jens.* aliud agens in Lectt. Luc. p. 90. fatetur quidem *Benedictum* non plane aberrasse, qui *privatam vitam* verterit; tamen non intellexisse veram vim, quum significet vitam *rudem, indoctam, impolitam, incultam*, aliaque exempla adfert, ubi ἰδιώτης exponatur per ἄμουσος. Et adpositionem illam duorum substantivorum pluribus illustrat, ut στρατιώτης βίος, τύχη βάναυσος &c. Conf. infra c. 81. *J. F. R.*

Ibid. Τῇ φιλοσοφείᾳ ΛΥΚ.] Expunge ΛΥΚ. quod quidem post verba haec εἴτε ἐν μὴ substituendum est hoc pacto: εἴτε ἐν μὴ. ΛΥΚ. *J. Br.*

34. ΛΥΚ. Τοῦτο ξυμβαίνει] Delenda nota personae ΛΥΚ. *Th. M.*

Τοῦτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν φῂς ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι] Opsopoeus *illud quidem accidit, quod dicis, philosophari promptum non esse.* At Benedictus: *illud quidem accidit, quod dicis, non esse promptum philosophiae incumbere*, & hujus nasuta commutatione vocum, & utriusque interpretatione non satis valida vocis ἀδύνατον. Intellige cum patre *illud quidem colligitur ex iis quae tu dicis, non posse philosophari.* Nam ξυμβαίνειν hic ponitur, ut supra, μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων, nempe ἐκ δυοῖν δυάδων συντίθεισῶν. *J. G.*

Τοῦτο ξυμβαίνει] Τοῦτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν φῂς ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι. Interpres: *Illud quidem accidit, quod dicis, philosophari promptum non esse.* At non videtur intellexisse verbum ξυμβαίνειν, quod saepe usurpant Graeci, cum significare volunt, ex dictis aliquid consequi, effici, vel colligi. Desumtum ab Arith-

adeo post terminum vitae singulorum veniat demum veritas. Denique vero id ipsum quoque dubitatione non usquequaque liberum esse pronuntias, qui dicas, obscurum esse, inventane sit olim a philosophis veritas, nec ne. LYC. At tu, Hermotime, num possis juratus dicere, eam inventam ab illis esse? HERM. Equidem non juraverim. LYC. Quam multa etiam praetervidi tibi prudens, examine longo quae & ipsa opus habeant?

68. HERM. Quae? LYC. Nonne audis qui se Stoicos, aut Epicureos, aut Platonicos esse dicant, eorum partim scire rationes singulas, alios non item, quamvis dignos fide caeteroquin homines. HERM. Vera ista. LYC. Discernere igitur eos qui sciunt, & dignoscere ab his, qui cum nesciant, scire tamen se dicant, nonne operosum valde esse tibi videtur? HERM. Valde id quidem. LYC. Oportebit igitur te, si optimum Stoicorum nosse volueris, si non ad omnes, ad plerosque certe illo-

ὑπερήμερον [c] γίγνεσθαι τἀληθὲς ἑκάστου βίου. τελευτῶν δὲ, καὶ τοῦτο αὐτὸ οὐκ ἀναμφισβήτητον ἀποφαίνεις, ἄδηλον εἶναι λέγων, εἴτε εὑρημένη πρὸς τῶν φιλοσοφούντων [d] πάλαι τἀληθὲς, εἴτε καὶ μή. [e] ΛΥΚ. Σὺ δὲ πῶς, Ἑρμότιμε, δύναιο ἂν ἐπομοσάμενος εἰπεῖν / ὃ, τι εὕρηται πρὸς αὐτῶν; [f] ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι. [g] ΛΥΚ. Καίτοι πόσα ἄλλα παρεῖδον ἐκών σοι, ἐξετάσεως μακρᾶς καὶ αὐτὰ δεόμενα.

/ ὃ add. Z.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; ΛΥΚ. Οὐκ ἀκούεις τῶν Στωϊκῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι φασκόντων, τοὺς μὲν, εἰδέναι τοὺς λόγους ἑκάστους, τοὺς δὲ μὴ, καίτοι τἆλλα πάνυ ἀξιοπίστους ὄντας; ΕΡΜ. Ἀληθῆ ταῦτα. ΛΥΚ. Τὸ τοίνυν διακρῖναι τοὺς εἰδότας, καὶ διαγνῶναι, ἀπὸ τῶν οὐκ εἰδότων ἅμα, φασκόντων δὲ, ἅπερ σοι δοκεῖ πάνυ ἐργῶδες εἶναι; ΕΡΜ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Δέησει τοίνυν σε, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τὸν ἄριστον εἱρήσεσθαι, εἰ καὶ μὴ ὅπου πάντας, ἀλλ' ἔν γε ὅπου τοὺς πλεί-

[c] Γίγνεσθαι] Sic recte *J.* Ceterae, & M. γίνεσθαι. *M. du S.* [d] Πάλαι] Sic Edd. & M. habere, notat *M. du S.* Nescio quare. [e] ΛΥΚ.] Deest in Edd. Adest in *J.* W. & P. [f] ΕΡΜ.] Deest in Edd. Adest in M. i. e. designatur solitis punctis. [g] ΛΥΚ.] Deest in Edd.

rithmeticis, atque ita etiam hoc loco. Vertas igitur verba: *Hoc quidem sequitur ex iis quae dicis.* *H.V.*

Τοῦτο . . . . .] Haec verba perperam in vulgatis & M. Luciano tribuuntur: quod & *Marcilius* viderat, & Ed. *J.* confirmat. *M. du S.*

Ibid. Ὧν φῂς ἀδύνατον] An ἐξ ὧν? *F.G.*

44. Ὑπερήμερον] Vocis ὑπερήμερον notionem eleganter declarat illud *Longini* §. 14. ubi ὑπερήμερόν τι τῷ ἰδίου βίου ϵ χρόνου φθέγξασθαι recte interpretatus est ex *Cicerone Tullius, dicere aliquid, quod non iisdem regionibus terminetur, quibus vitae nostrae spatium circumscriptum est.* *J.M.G.*

45. Τελευτῶν] Sic supra c. 46. Hic rursus Edd. *J. Al. H. P. S.* quas consului, τελευτῶν adverbii more, non τελευτῶν, ut *Bud.* in Comment. *J.F.R.*

48. Εἴτε ϵ μὴ. σὺ δὲ πῶς] Excidit nota personae, Εἴτε ϵ μὴ. ΛΥΚ. σὺ δὲ πῶς. *Th.M.*

Ibid. ΛΥΚ. Σὺ] W. P. & Ed. *J.* agnoscunt Luciani personam, quae in reliquis non notatur. *M. du S.*

50. Ὅ, τι εὕρ.] Lege ὅτι. *F.G.* Hoc ita verum est, ut Lectores rogem, habeant pro eodem, ac si ita edi curassem; licet pristinam lectionem non mutaverim, quia variationem in ea non inveni. *J.F.R.*

Ibid. Τί εὕρηται] Τί εὕρηται πρὸς αὐτῶν; ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι, καί τοι πόσα ἄλλα, &c. Excidere nomina personarum, videlicet; τί εὕρηται πρὸς αὐτῶν; ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι. ΛΥΚ. Καί τοι πόσα ἄλλα. *Th.M.*

Τί εὕρηται] Conjectura *Marcilii* ita mihi vera visa, ut mihi non temperarim, quin in contextum reciperem deficientes in Edd. personas, maxime, quum Cod. M. viam ad id muniat. Et minus apte alioqui eadem persona interrogaret ac responderet. Cum vero *Marcilii* conjecturae responderet Cod. M. solitis suis punctis designans *Hermotimi* personam, eamque sequi lectionem decrevissem, necessario & proximum ΛΥΚ. ex *Marcilio* recipiendum erat, etsi Codex ibi non addiceret; nam si hanc omisissem, nova confusio orta foret. *J.F.R.*

Ibid. ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι. ΛΥΚ.] Ἑρμ. agnoscit M. quem suis punctis, pro more designat. Sed ΛΥΚ. idem Cod. non habet; sententiae tamen id necessario postulanti reddimus. *M. du S.*

πλείστης αὐτῷ ἐλθεῖν, καὶ πειραθῆναι, καὶ τὸν ἀμείνω προσήσασθαι διδάσκαλον, γυμνασάμενόν γε πρότερον, καὶ κριτικὴν τοιούτων δύναμιν πορισάμενον, ὡς μή σε λάθῃ ὁ χείρων προκριθείς. καὶ σὺ καὶ πρὸς τοῦτο ὅρα, ὅσου δεῖ σε χρόνου, ὃν ἐκὼν παρῆκα, δεδιὼς μὴ αὖ ἀγαναχτήσῃς, καίτοι τό γε μέγιστόν τε ἅμα καὶ ἀναγκαιότατον ἐν τοῖς τοιούτοις, λέγω δὴ τοῖς ἀδήλοις τε, καὶ ἀμφιβόλοις, ἓν τοῦτό ἐστιν, οἶμαι, καὶ μόνη σοι αὕτη πιστὴ καὶ βέβαιος ἐλπὶς ὅπως τὴν ἀλήθειάν τε καὶ εὕρεσιν αὐτῆς, ἄλλην δὲ οὐδ' ἡτισοῦν, ἢ τὸ κρίνειν δύνασθαι, καὶ χωρίζειν ἀπὸ τῶν ἀληθῶν τὰ ψευδῆ, ὁποῖα καὶ ὑπάρχειν σοι κατὰ τοὺς ἀργυρογνώμονας διαγιγνώσκειν ἅ, τε δόκιμα καὶ ἀκίβδηλα, καὶ ἃ μεμιγμένα· καὶ εἴ ποτε ταύτῃ τινὰ δύναμιν, καὶ τέχνην πορισάμενος, ἥκεις ὅπως τὴν ἐξέτασιν τῶν λεγομένων. εἰ δὲ μή, οὐκ ἴσθι ὡς οὐδέν σε ὁ ῥώμης ἕλξει ὑφ' ἑκάστου, ἢ σὺ θαλλῷ προδιχθέντι ἀκολουθεῖν, ὥσπερ τὰ πρόβατα. μᾶλλον δὲ τοῦ ὑπερπεζίου ὕδατι ἐοικὼς ἔσῃ, ἐφ' ὅ, τι ἂν μέρος ἕλκύσῃ σέ τις, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἀγόμενος. ἢ καὶ, νὴ Δία, καλάμῳ τινὶ, ἐπ' ὄχθῃ πεφυκότι, καὶ πρὸς πᾶν τὸ πνέον καμπτομένῳ, κἂν μι-

rum accedere, & tentare, & meliorem tibi magistrum eligere, instituta prius exercitatione, & judicandi de talibus comparata facultate, ne imprudens deteriorem praeferas. Tu vero hoc etiam vide, quanto opus sit tempore, quod praetermisi volens, veritus, ne indigne ferres, licet maximum & maxime necessarium in talibus, obscuris inquam & ambiguis, unum hoc esse arbitrer. Ac sola tibi haec fidelis & firma spes ad veritatem inveniendam; alia vero quaecumque nulla, quam si judicare possis & separare a veris falsa, si facultas tibi sit, qualis argentariorum, dignoscendi proba & fraudis expertia ab his, quae adulterata sunt. Et, si quando facultate illa atque arte comparata, ad eorum quae dicuntur examen accedas, *bene habet:* sin vero minus, nihil, mihi crede, obstabit, quo minus naribus traharis ab unoquoque, aut fruticem praemonstratum sequaris uti pecora. Potius vero fusae per mensam aquae similis eris, qui, quamcumque te in partem summo quis digito trahat, sequare: aut, per Jovem, enatae ad fluminis ripam arundini, ad quemvis spiritum flexae, quam

& 71. Ἐν τοῦτό ἐστιν] Intellige ὁ χρόνος. F.G.

76. Καὶ ὑπάρχειν] Non poterat hic abesse conjunctio, alioqui lubens cum W. eam omisissem, quia jam nimis frequenter est repetitum; nam qui paullo supra, a verbis καὶ διαγιγνώσκειν incipiens numerare velit usque ad καὶ τέχνην, inveniet vicies positum καὶ, intra viginti versus. De quo supra jam questus sum. Sed Latini hic Graecos copia vincunt, qui orationem variare possunt per ὅτι, ac, que, dique, nec non, etiam, quoque, tum, cum &c. Dum Graeci καὶ & τε solis fere contenti sint, etsi ἤ, ἀλλά interdum pro iis adhibeant. J. F. R.

80. Ἥκεις] Retinui vulgatam, etsi ἔρχῃ, quod Cod. P. habet non malum. Interdum enim ἔρχῃ ita ab-

a Ὅτι] Οὗ P. Vulgatam servant Edd. priscae. b Καὶ] Deest in W. Adest in J. Fl. H. P. &c. c Ἥκεις] Ἄγεις P. d Κελεύσει] Κελεύῃ W. e Θαλλῷ] Sic Fl. H. P. Θαλῷ J. f Ὅ, τι] Ὅτῳ W. Nihil mutant Fl. J. H. P.

84. Τῷ ὑπερπεζίῳ ὕδατι] Τῷ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐκχεομένῳ, ἀλλὰ τοῦ ἱσοῤῥοπίου ἢ τὸ ἀσφάγιλιτον τῆς τραπέζης ἐπὶ χάρις μόνον, καὶ τῆς ἐπιφανείας ἐπιτηδείως * τῷ δεπτύλῳ ὀχετηγοῦντι αὐτὸ φιλεῖ ἕπεσθαι, ῥοπῆς φύσιν † ὑπάρχων ἢ ἀτρεμοῦν μὴ ‡ πεφυκός. V.

* Τῷ] Pro τῷ quod in Cod. Voss. erat, δ jubet legere Solanus. frustra, ut arbitror perlegere dignanti patebit. J. F. R.

† Ὑπάρχων] Sic recte correxit Solanus pro ὑπάρχον, quod in Cler. Ed. erat. J. F. R.

‡ Πεφυκὸς] Et hoc recte mutavit idem; nam prave in Ed. eadem legebatur πεφυκότι. J. F. R.

& minuta quaevis aura flatu ſuo commoveat.

69. Itaque ſi quem magiſtrum invenias, qui de demonſtratione atque dubiorum dijudicatione artem, quam norit, te doceat, laborare nimirum deſines. Statim enim quod optimum eſt tibi apparuerit, & verum demonſtrativae illi arti ſubjectum; mendacium vero deprehendetur, tuque, firma electione facta & judicio, philoſophabere, & expetita illa votis omnibus felicitate parta, cum ea vives, bona poſſidens conjunctim omnia. HERM. Euge, Lycine, multum enim iſta meliora dicis, & cum ſpe non mediocri conjuncta, quaerendusque, ut videtur, nobis talis vir eſt, qui illa nos dignoſcendi dijudicandique facultate inſtruat, &, quod maximum eſt, demonſtrandi quoque: itaque ea, quae ſequuntur, facilia jam, & moleſtiae expertia, nec morae multae indigentia. Atque jam tibi gratiam equidem habeo, qui compendiariam hanc nobis optimamque viam inveneris. LYC. Quin nondum debes mihi gratias: nihil enim vel inveni vel oſtendi, quod ſpei te tuae propius admoveat. Sed multo, quam prius eramus, longius nunc abſumus, &, quod eſt in proverκρά τις αὖρα ἀφυσήσασα, ἀφοσαλεύσῃ σαὐτόν.

Ὡς εἴ γέ τινα εὕρῃς διδάσκαλον, ὃς ἀποδείξεως περι, καὶ τῶν ἀμφισβητουμένων ἀκρίσεως, τέχνῃν τινὰ εἰδὼς, διδάξειέ σε, παύσῃ δηλαδὴ πράγματα ἔχων. αὐτίκα γάρ σοι τὸ βέλτιστον φανεῖ, καὶ ταληθὲς ὑπαχθὲν τῇ ἀποδεικτικῇ ταύτῃ τέχνῃ, καὶ τὸ ψεῦδος ἐλεγχθὲν, καὶ σὺ βεβαίως ἑλόμενος, καὶ κρίνας, φιλοσοφήσεις, καὶ τὴν τριπόθητον εὐδαιμονίαν κτησάμενος, βιώσῃ μετ' ἰαυτῆς, ἅπαντα συλλήβδην ἔχων τὰ ἀγαθά. ΕΡΜ. Εὖγε, ὦ Λυκῖνε, πολλὰ γὰ ταῦτ' ἀμείνω, καὶ ἐλπίδος μικρᾶς ἐχόμενα λέγεις, καὶ ζητητέος ὡς ἔοικεν ἡμῖν γάνήρ τις τοιοῦτος, ἀκριβείας τε, καὶ ἀκριβεῖς ποιῆσαι ἡμᾶς, καὶ τὸ μέγιστον ἀποδεικτικούς, ὡς τά γε μὴ ταῦτα, ῥᾴδια ἤδη, καὶ ἀπράγμονα, καὶ οὐ πολλῆς ἀσχολίας δεόμενα. καὶ ἔγωγε ἤδη χάριν σοι ὁμολογῶ ἐξευρόντι σύντομόν τινα ταύτην ἡμῖν, καὶ ἀρίστην ὁδόν. ΛΥΚ. Καὶ μὴν οὐδέπω χάριν ἄν μοι εἰδείης εἰκότως. οὐδὲν γάρ σοι ἐξευρηκὼς ἔδειξα, ὡς ἐγγυτέρω σε ποιήσειν τῆς ἐλπίδος τὸ δὲ, πολὺ προῤῥωτέρω γεγόναμεν, ἢ πρόσθεν ἦμεν, καὶ κατὰ τοὺς [b] παροιμιαζομένους, πολ-

Εὕροις lege.

[g] Οἶδε] Sic recte Fl. P. B2. S. A. & M. Εἶδε Ald. H. Fr. J. [b] Παροιμιαζ.] Προοίμιαζ. Ex. Fl. At vulgatam tuentur J. P. H. & Cod. P.

absolute uſurpatur, pro *venio*, i. e. quaſi ἄγω με. *adduce me*, quod Lexicogr. jam notarunt. Sic ἐπάγειν & προσάγειν ſine accuſativo *Arrian.* Exp. Alex. I. 1. ὅτε Ἀλέξανδρον — ἐπάγοιτο ἐπὶτὶ ἰδέσθαι. Ibid. c. 2. p. 6. f. Ed. *Gron.* προσάγετε Ἀλεξάνδρῳ ὑμᾶς πολλῶν συμπροθύμους ὄντας. Idem L. 2. c. 3. p. 63. προσάγοιτο δὲ κώμη τις τῶν Τελμισσέων, ἐντυχὼν παρὰν ὁδοιπόρῳ. J. F. R.

81. Τῆς χηνὸς ἕλκειν] *Erasm.* in proverbio: *naribus trahere.* J. Br.

82. Θαλλῷ] Vid. *Athen.* 14. A. B. & *Caſaub.* qui Platonis etiam ea de re locum affert. Utitur eadem figura & *Philoſtr.* p. 587. τούτῳ ἀμφορέα μὲ οἶνον προσάγων, ἢ ὄλμα, ἢ ἱστίτια, ἢ ἀργύριον, ὑμοταχυδρόμῳ ἐχρῆσατο. καθάπερ οἱ τὸν πιῶντα τῷ θερμοτάτῳ τῷ θαλλῷ ἄγοντες. M. du S.

Θαλλῷ] *Junt.* non hic modo θαλῷ, uno λ. Sed & ſupra *Reviv.* c. 46. quod quidem eodem redit; verum plurium Edd. conſenſum ſequimur. J. F. R.

84. Τῷ ἐπιτραπεζίῳ] Hoc eſt τῷ ἐπὶ τῆ τραπέζῃ ὀχουμένῳ ὕδατι, ὃ ἀφ' τὸν ἰσοῤῥοπίων ἐς τὸ ἀπαρτιγκλίτου τῆ τραπέζης ἐπὶ χόρας μένον, καὶ τῆ ἐπιφανείας ἐπανεστηκὸς τοῦ δακτύλου ἐχοντος αὐτὸ φιλοτίμως, μοῦς φύσεως ὑπάρχον, καὶ ἀτρεμοῦν μὴ πιφυκός. Cætera usque ad p. 317. crebræ ſunt repetitiones comparationum quas paſſim alibi. J. B.

Ibid. Ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι] *Aquae ſuper menſam injectis vel effuſae.* J. Br.

86. Καλάμῳ τινὶ] Homo inconſtans itidem arundini a quolibet vento motae comparatur in Novo foedere, Luc. VII. 24. ubi *Elſner.* & hoc Luciani adducit. J. F. R.

πολλὰ μοχθήσαντες, ὁμοίως ἐσμέν. ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο φῄς; πάνυ [a] γὰρ λυπηρόν τι καὶ δύσελπι ἐρεῖν ἔοικας.

ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ ἑταῖρε, κἂν εὕρωμεν ὑπιχνεύμενόν τινα εἰδέναι τε ἀποδείκνυναι καὶ ἄλλον διδάξειν, οὐκ αὐτίκα, οἶμαι, πιστεύσομεν αὐτῷ, ἀλλά τινα ζητήσομεν τὸν κρῖναι δυνάμενον, εἰ ἀληθῆ ὁ ἀνὴρ λέγει· κἂν τοῦτο εὐπορήσωμεν, ἄδηλον ἔτι ἡμῖν, εἰ ὁ ὑποτιθέμενος αὐτῷ οἶδε διαγιγνώσκειν τὸν ὀρθῶς κρινοῦντα ἢ μή. καὶ ἐπ' αὐτὸν αὖθις τοῦτον, ἄλλου ὑποτιθέμενον, οἶμαι, δεῖ. ἡμεῖς γὰρ πόθεν ἂν εἰδείημεν διακρίνειν τὸν ἄριστα κρίνειν δυνάμενον; ὁρᾷς ὅποι τοῦτο ἀποβαίνει; καὶ ὡς ἀπέραντον γίγνεται, φῆναι πολλαχοῦ καλαληφθῆναι μὴ δυνάμενον; ἐπεὶ καὶ τὰς ἀποδείξεις αὐτὰς, ὁπόσας οἱόντε εὑρίσκειν, ἀμφισβητουμένας ὄψει, καὶ μηδὲν ἐχούσας βέβαιον. αἱ γοῦν πλεῖσται [b] αὐτῶν, δι' ἄλλων ἀμφισβητουμένων πείθειν ἡμᾶς βιάζονται εἰδέναι· αἱ δὲ, [c] τοῖς πάνυ προδήλοις τὰ ἀφανέστατα συνάπτουσαι, ὑδὲν αὐτοῖς κοινωνοῦντα, ἀποδείξεις [d] ὅμως αὐτῶν εἶναι φάσκουσιν. ὥσπερ εἴ τις οἴοιτο ἀποδείκνυναι εἶναι θεοὺς, διότι βωμοὶ αὐτῶν ὄντες φαίνονται. ὥστε, ὦ Ἑρμότιμε, οὐκ οἶδ' ὅπως, καθάπερ οἱ κύνες

bio, poſt multum laborem, ut ante habemus. HERM. Quid ita? videris enim triſte quiddam & deſperationis plenum dicturus.

70. LYC. Quoniam, amice, etiamſi inveniamus aliquem, profeſſum ſcire ſe demonſtrationem, ac docere velle alios, non ſtatim, puto, illi credemus, ſed quaeremus, qui judicare poſſit, an vera ille dicat? Et hujus ſi oblata copia ſit, obſcurum adhuc nobis, utrum ille index dignoſcere poſſit recte judicaturum nec ne? & ad hunc ipſum alio, arbitror, indice opus eſt. Nos enim unde ſciamus dijudicare eum, qui judicare poſſit optime? Vides, quorſum hoc pertineat, & ut ſit infinitum, cum ſtare nusquam, & comprehendi poſſit? quandoquidem ipſas quoque demonſtrationes, quotquot inveniri poſſunt, in dubium revocari videas, neque firmum quidquam habere. Aliae enim & pleraeque illarum per alia, de quibus & ipſis adhuc lis eſt, perſuadere nobis nituntur ſe ſcire: aliae vero, quae obſcuriſſima manifeſtis copulant, & commune nihil habentibus, demonſtrationes tamen illorum eſſe dicunt. Verbi cauſſa, ſi quis putet inde ſe demonſtraturum Deos eſſe, quod altaria illorum eſſe apparet. Itaque neſcio quomodo, Hermotime, ut currentes in circulo ad

a Γὰρ] Γάρ τι *F. P. H.* Fl. *B2. S.* At ignorat illud τι Cod. M. & ſic *Vorſt.* vohuit, quare id delevimus. b Αὐτῶν] Sic Edd. *Vorſt.* αὐτῷ. c Τοῖς] Ταῖς Edd. *F. P. H.* Fl. Τοῖς *S.* & Codd. P. L. d Ὅμως] Ex W. Deeſt in Edd.

24. Εἰ ὁ ὑποτιθέμενον] Εἰ δὲ τοῦτο, τί ἐστι καὶ νῦν αὐτοὺς ὑπὸ σοῦ λεγόμενοι ἀμφιβολίαι. *V.*

17. Γάρ τι λυπ.] An γάρ τοι? *F. G.* Γὰρ λυπρ.] Inter haſce duas voces inſerebatur τι, quod duce M. delevimus. *M. du S.*

24. Ἐπιγνόμων] Hujus vocis vim hic locus oſtendit Lexicographis non ſatis perſpectam. Vid. *Suid.* *M. du S.*

34. Πείθειν ἡμᾶς βιάζ.] Ordo, βιάζονται ἡμᾶς πείθειν θεοὺς εἶναι. *F. G.*

35. Τοῖς] Ex P. & L. In reliquis enim ταῖς. *M. du S.*

37. Ὅμως] Solus W. Codex hanc vocem agnoſcit. *M. du S.* At Opſopoei verſio exprimebat illud *tamen.* *J. F. R.*

43. Εἰργάσω] Hermotimus ubi plane convictus ab Luciano erroneae ſuae opinionis eſſet, exclamat, Οἷά μοι εἰργάσω, ὦ Λουκῖνε, ἀνθρακᾶς μοι τὸν θησαυρὸν λαφύσσας. Et hoc nimirum inter foedas corruptae Lucianeae lectionis ſordes; cui ſimilem labem addas licet ex Aſtrolog. c. 23. εἰργάζοντο. Corrige tandem hic εἰργάζοντο, illic εἰργάσω. in Poëtis quidem augmenti, quod vocant, neglectus frequens: at in hujusmodi ſcriptoribus talia ſunt librariorum flagitia. In contrarium peccatum eſt in Fugitivis T. II. c. 6. ubi εἰργάσασθ' ſcribitur pro εἰργάσασθε. *J. F.*

Εἰργάσω] Cl. *Jenſii* emendationem auctoritate ſua firmant Codd. W. & L. *M. du S.*

Ibid. Ἀνθρακᾶς μοι τὸν θησαυρὸν] *Eraſmus* in proverbio:

ad idem initium & dubitationem rediimus.

71. HERM. Ut me tractasti, Lycine, qui thesaurum mihi in carbones redegeris: ut videtur, periere mihi tot anni & labor ille plurimus. LYC. Sed multo minus, Hermotime, molestе feres, si cogitaveris non solum te speratis bonis carere, sed omnes, ut ita dicam, de asini umbra pugnare philosophos. Aut quis ire queat per illa, quae dixi, omnia? quod fieri posse & ipse negas. Jam vero idem mihi videris facere, ac si quis ploret & cum fortuna queratur, quod adscendere in cœlum nequeat, aut quod non profundo mari mersus a Sicilia emergere in Cyprum, aut quod non pennis sublatus ex Graecia eodem die ad Indos perveniat: caussam vero ejus doloris *hanc habeat*, quod speraverit, puto, aut viso forte tali somnio, aut quod ipse sibi ultro finxerit, non explorato prius, num ea optet, ad quae pervenire possit, quaeque humanae naturae conveniant. Et sane tibi quoque, sodalis, multa & admirabilia somnianti latus fodiens ratio, ex somno ut exsilires effecit. Deinde illi irascеris vix aperiens oculos, & non sine difficultate somnum prae voluptate visorum excutiens.

κύκλῳ θέοντες, ὅπῃ τ αὐτὴν ἀγχίνοιαν, καὶ ἀπορίαν, ἐπαναλυόμεθα. Επαναλλ. R.

ΕΡΜ. Οἷά με [e] εἰργάσω, ὦ Λυκῖνε, ἄνθρακάς μοι τ θησαυρὸν ἀποφήνας, καὶ ὡς ἔοικεν ἀπολεῖταί μοι τὰ τοσαῦτα ἔτη, καὶ ὁ κάμαλος ὁ πολύς. ΛΥΚ. Ἀλλ', ὦ Ἑρμότιμε, πολὺ ἔλαττον ἀνιάσῃ, ἢν ἐννοήσῃς ὅτι οὐ μόνος ἔξω μένεις τ ἐλπιζομένων ἀγαθῶν, ἀλλὰ πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ὡς [f] ὅταν σκιᾶς μάχονται οἱ φιλόσοφοι. ἢ τίς ἄρα δύναιτο δι' ἐκείνων ἁπάντων χωρῆσαι, ὧν ἔφην; ὅσα ἀδύνατα καὶ αὐτὸς λέγεις εἶναι· νῦν δὲ, ὁμοιόν μοι δοκεῖς ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις δακρύοι, καὶ αἰτιῷτο τ τύχην, ὅτι μὴ δύναιτο ἀνελθεῖν ἐς τ οὐρανὸν, ἢ ὅτι μὴ βύθιος ὑποδὺς ἐς τ θάλατταν, ἀπὸ Σικελίας ἐς Κύπρον ἀναδύσειε, ἢ ὅτι μὴ ἀρθεὶς πτηνὸς αὐθημερὸν ἀπὸ τ Ἑλλάδος εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ· τὸ δ' αἴτιον τ λύπης, ὅτι ἠλπίκει, οἶμαι, ἢ ὄναρ ποτὲ ἰδὼν τοιοῦτον, ἢ αὐτὸς αὐτῷ ἀναπλάσας, καὶ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἐφικτὰ εὔχεται, καὶ κατὰ τ ἀνθρώπου φύσιν. καὶ δή σε, ὦ ἑταῖρε, πολλὰ καὶ θαυμαστὰ ὀνειροπολοῦντα νύξας ὁ λόγος, ἀπὸ γοῦν ὕπνου ἐκίνησεν, εἶτα ὀργίζῃ αὐτῷ, ἔτι μόλις τὸν ὀφθαλμὸν ἀνοίγων, καὶ τ ὕπνον ῥᾳδίως ἀποσειόμενος ὑφ' ἡδονῆς ὧν εἴρας; πάλιν δ' αὖ-

[e] Εἰργάσω] Sic recte Codd. L. & W. Ἐργάσω Edd. omnes male. Vestigia verae lect. retinuit B2, ειγάσω exhibens. [f] Ἢ τίς] Εἴ τις W. & Fl. Nihil mutant ceterae.

bio: *Thesaurus carbones erant.* J. Br.

Ἀνθρακας . . .] Infra rursus Ζευξ. c. 2. f. M. du S.

49. Περὶ ὄνου σκιᾶς] *Erasm.* in parœmia: *De asini umbra.* J. Br.

Περὶ ὄνου σκιᾶς] Proverbii hujus historiam habes apud *Plut.* 1558. Demosthenes pro concione interpellatus, fabulam narrare incipit de duobus hominibus iter una facientibus, quorum alter asinum alterius conduxerat. Fervente aestu de umbra asini discidii caussa orta est, utroque sibi eam vindicante. Dominus enim operam, non umbram, locasse ajebat: illo vero & id operae esse partem contendebat. Hoc dicto, silet Demosthenes: instat populus, postulatque ut litis finem narret; ad quos ille, vos vero, inquit, de asini umbra audire cupitis, de Rep. dicenti operam dare recusatis. Vid. etiam *Aristoph. Sch.* Σφηξ, v. 191. Et *Plat.* Phaedr. Ed. Bas. p. 208. A. In proverbium deinde abiit, *de rebus nihili* cum disceptatur, quod etiam apud *Menandrum* exstitisse ait *Zenob.* VI. 28. Et Schol. Aristoph. l. c. M. du S.

58. Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ] *Thucyd.* εἰς Φάρσαλον ἐτέλεσε, *Pharsalum pervenit.* Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ, pro τελεῖ τὴν ὁδὸν. F. G.

Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ] Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ, pro τελεῖ τὴν ὁδὸν. Sic *Thucydides*: Εἰς Φάρσαλον ἐτέλεσε. id est, *Pharsalum pervenit.* Æ. M.

64. Ἐκθορεῖν] Vox poëtica, quam alibi tamen iterum usurpat; V. Πρ. λ. c. 6. & Ἰσ. β. c. 35. nisi quod in iis locis ἀναθορεῖν, non ἐκθορεῖν legitur. M. du S.

αὐτὸ ϗ οἱ ἢ [a] κενὴν μακαρίαν ἑαυτοῖς ἀνα-
πλάτλοντες, ἣν μέλλοντ πλουτοῦσιν αὐτοῖς, ϗ
θησαυρὸς ἀνορύττουσι, καὶ βασιλεύουσι, καὶ
τἄλλα εὐδαιμονοῦσιν, οἷα πολλὰ ἡ θεὸς
ἐκείνη ῥᾳδιουργεῖ, ἡ εὐχὴ, μεγαλόδωρ ϗ ὖσα,
ϗ πρὸς οὐδὲν ἀντιλέγουσα, κἂν πλήνος θέλῃ
τις γενέσθ, κἂν κολοσσιαῖ ϗ τὸ μέγεθ ϗ,
κἂν ὅρη ὅλα χρυσᾶ εὑρίσκειν. ἦν τοίνυν ταῦ-
τα ἐννοοῦσιν αὐτοῖς, ὁ παῖς προσελθὼν, ἔρη-
ταί τι τ ἀναγκαίων, οἷον, ὅθεν ἄρτους ὠνη-
τέον, ἢ ὅ, τι ἦ, φατέον πρὸς τ ἀπαιτοῦν-
τα τοιοῦτον, ὃν πολλοὶ μεμέρισται, ὕτως
ἀγαναχτοῦσιν, ὡς ὑπὸ γ ἐρωμένου ϗ παρευ-
χλήσαντος ἀφαιρεθέντες ἅπαντα ἐκεῖνα τἀγα-
θὰ, ϗ ὀλίγου δέουσι τ ῥῖνα γ παιδὸς ἀπο-
τραγεῖν.

Ἀλλὰ σὺ, ὦ Φιλότης, μὴ πάθῃς αὐ-
τὸ πρὸς ἐμὲ, εἴ σε θησαυρὸς ἀνορύττοντα,
ϗ πετόμενον, καί τινας ἐννοίας ὑψηλὰς
ἐννοοῦντα, καί τινας ἐλπίδας ἀνεφίκτους ἐλπί-
ζοντα, φίλ ϗ ὤν, ϗ μεῖζον ἀφ' ἡμῶν τοῦ
τὸν γ βίον, ὀνείρῳ ἡδεῖ μὲν ἴσως, ἀτὰρ ὀνεί-
ρῳ γε συνόντα ἀφήκατάλλα δὲ, ἀξιῶ πράτ-
τειν τὶ τῶν ἀναγκαίων, ϗ ὅ σε ἀφικόμε-
νον εἰς τὸ λοιπὸν γ βίου, τὰ κοινὰ ταῦτα
φρονοῦντα. ἐπεὶ ὅ γε νῦν ἔπραττες, καὶ ἐπε-
γόεις, οὐδὲν τῶν ἱπποκενταύρων ϗ χιμαιρῶν
καὶ γοργόνων ἀφέρει, ϗ ὅσα ἄλλα ὀνει-
ρατα, καὶ ποιηταὶ καὶ γραφεῖς ἐλεύθερον ὄντες,

Usu illud venit etiam iis, qui vanam illam Beatam *insulam* sibi fingunt. Si his dum divites sunt, dum effodiunt thesauros, & regnant & caeteris rebus beati sunt, qualia multa perpetrat Dea illa, cui Voti nomen est, magnifica muneribus, neque contradicens cuiquam, nec si volucris fieri quis velit, nec si Colossaea magnitudine, nec si aureos totos montes invenire: haec igitur dum animo agitant, si puer accedens interroget necessarium quiddam, verbi gratia, unde panis emendus? aut quid respondendum mercedem domus repetenti, qui diu jam expectaverit? ita indignantur, quasi ab interrogante illo atque interpellante ablata ipsis essent bona illa omnia, & parum abest, quin morsu nasum puero auferant.

72. Tu vero, amice, noli eodem in me impetu ferri, si te effodientem thesauros, aut volantem, aut cogitationes quasdam majores, quam natura patitur, agitantem, & spes habentem, ad quas perveniri non potest, pro amicitia nostra non passus sum per omnem vitam in somnio suavi illo quidem, sed somnio tamen, versari: sed surgere jubeo, & facere quidquam eorum, quae opus sunt, quodque te ad id quod supereſt vitae dimittere possit communi illo sensu praeditum. Quod enim modo agebas, & cogitabas, ab Hippocentauris & Chimaeris & Gorgonibus nihil quidquam differt, & quaecumque alia Somnia & Poëtae & pictores pro sua libertate confingunt, quae

[a] Κενὴν μακαρίαν] Κενὴ ϗ μακαρία male W. Sed recte abest ϗ ab Edd. J. Fl. H. P. &c.

68. Τὴν κενὴν μακαρίαν] Κενὴ μακαρία ἡ κατὰ τοὺς ὕπνους τοῖν ἰγχνεμόνη εὐδαιμονία, τοιαύτη τοῖς ὑπερόπτοις ἐμπεσοῦσα * τὰ εἰς τροφὴν ϗ εὐπορίαν ὄντα ὁ παῖων διδάσκει λόγ ϗ. διὸ ϗ μακαρία ἢ ὄνομ ἐκλ τοῦ ὕπνου τὴν ἀπόλαυσιν ἐπωδόμορον, καὶ διότι † μοῦδε ἰσὸς ἔχει ϗ βίωσιν, ἀλλὰ μὴ τοῦ ὕπνου ‡ ϗ τὴν § ὑπερβολὴν ἀφίστησι. τοιοῦτο ϗ τὸ τῆ Θαλλόγου Γραφείου, κενὸν μακαρίαν τὴν Λιβύην ὀνόμαζε, ὡς παντ' ὀδὲν ἐν ὕπνοις ὀντος ἀφροδισίων. V. διαφερόντως R.

* Τὰ] Deerat in V. inserit ex M. M. du S.
† Μοῦδε ἰσὸς] Μοῦ' ἴσως M. Non agnoscit Bourd. M. du S.
‡ Καὶ] Non est in Edito, sed mutavit M. du S.
§ Ὑπερβολὴν] Sic etiam est in C. M. du S.

68. Κενὴν μακαρίαν] Sic pag. 934. Ed. Paris. Talis autem illa est qualis felicitas Micylli in *Gallo*, ἡ κατὰ τοὺς ὕπνους ἰγχνεμόνη, τοιαύτη τοῖς ὑπερόπτοις ἐμπεσοῦσα τὰ εἰς τροφὴν ϗ εὐπορίαν, καὶ, ὅτι μοῦδε ἰσὸς ἔχει τὴν βίωσιν, quae omnia recte interpretatur *Gregor. Nazianzen.* qui (ut alibi dixi) totus est in Luciano. J. B.

80. Ὡς

quae nec fuere unquam, neque fieri poſſunt. Et tamen major pars populi credunt illis, & videndis audiendisve talibus mulcentur, ob id ipſum nempe quod peregrina ſunt & abſurda.

73. Et tu ſane cum ex fabulatore quodam audiſſes, mulierem eſſe quae pulchritudine naturam ſupergreſſa, vel Gratias ipſas aut Caeleſtem illam *Venerem* vincat, non explorato prius, utrum vera dicat, & ſit ne terrarum alicubi iſta mulier, ſtatim amare eam coepiſti, ut Medeam ajunt ex inſomnio amore Jaſonis correptam. Quod autem maxime te in amorem illum induxit, aliosque, quotquot eandem quam tu umbram amant, quantum conjectura aſſequor, hoc erat, quod is qui de muliere praedicabat, poſtquam ſemel fides illi habita eſt, quaſi vera diceret, *ea* ſubjunxit, *quae conſequentia & cohaerentia eſſent ſuperioribus.* Ad hoc enim ſpectabatis ſolum, & propter hoc ipſum naſo quaſi alligatos traxit, cum primam ſemel velut anſam ei dediſſetis, duxitque ad amatam recta, quam dicebat, via. Facilia enim, reor, caetera, neque quisquam veſtrum ad ingreſſum reflexa cogitatione, vera ne eſſet *via?* exploravit, & num forte imprudens quam non oportebat inſtitiſſet? ſed praeeuntium ſequebatur veſtigia, uti oves ſuum ſolent ducem, cum deceret ad introitum & principio ſtatim videre, intrandumne ſit?

ἀναπλάτ[ε]ωσιν, ὅτε γενόμενα σώπολε, ὅτε γενέσ[θ]αι δυνάμενα· καὶ ὅμως ὁ πολὺς λεὼς πιστεύουσιν αὐτοῖς, καὶ κηλῶν[τ]αι ὁρῶντες, ἢ ἀκούοντες τὰ τοιαῦτα, ἀφ' τὸ ξένα καὶ ἀλλόκοτα εἶναι.

Καὶ σὺ δὴ μυθοπαιοῦ τινος ἀκούσας, ὡς ἔστι τις γυνὴ ὑπερφυὴς τὸ κάλλος, ὑπὲρ τὰς Χάριτας αὐτὰς, ἢ τ' Οὐρανίαν [b] εἶναι, μὴ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἀληθῆ λέγει, καὶ εἰ ἔστι που τ' γῆς ἡ ἄνθρωπος αὕτη, ἥρας εὐθὺς, ὥσπερ φασὶ τ' Μήδειαν, ἐξ ὀνείρατος ἐρασθῆναι τ' Ἰάσονος· ὁ δὲ δὴ μάλιστά σε πρὸς τ' ἔρωτα ἐπηγάγετο, καὶ τὰς ἄλλας δὲ, ὁπόσαι τ' αὐτῆ σου εἰδώλου ἐρῶσι, τοῦτο ἦν, ὡς γε μοι εἰκάζειν φαίνε[τ]αι, τὸ τ' λεγόμενα ἐκεῖνον ἀεὶ τ' γυναικὸς, ἐπειδὴ ὑπεμνήσθη τὸ πρῶτον, ὅτι ἀληθῆ λέγει, ἀκόλουθα ἐπάγειν. εἰς τοῦτο γὰρ ἑωρᾶτε μόνον, καὶ ἀφ' τοῦτο εἶλκεν ὑμᾶς τ' ῥιπὴ, ἐπεὶπερ ἅπαξ τ' πρώτην λαβὼν ἐνεδάκηλε αὐτῷ, καὶ ἦγεν ὅπῃ τ' ἀγαπωμένου, δι' ἧς ἔλεγεν εὐθείας ὁδοῦ. ῥᾴδια γὰ, οἶμαι, τὰ μὲ ταῦτα, καὶ εὐδιὰ ὁμῶς ἔτι ὁπισθεφόμενος εἰς τ' εἴσοδον, ἐξήτασεν εἰ ἀληθῆς ἐστι, καὶ εἰ μὴ ἔλαθε, καθ' ἣν οὐκ ἐχρῆν εἰσελθὼν, ἀλλ' ἠκολούθει τοῖς τ' προοδοιπόροις ἴχνεσι, καθάπερ τὰ πρόβατα πρὸς τ' [d] αὐτοῦ ἡγούμενον, δέον ὅτι τῇ εἰσόδῳ, καὶ κατ' τ' ἀρχὴν [e] εὐθὺς σκέψασθαι, εἴπερ [f] εἰσιτέον.

b Εἶναι] Sic Edd. & M. Οἶμαι L. Ἔναιον Pell. & Marc. Καὶ Solanus. c Ἐξήτασεν] Ita bene J. Fl. H. P. & W. Ἐξετάσῃ male &. d Αὐτοῦ] Sic J. H. P. P. & M. Deeſt in Fl. e Εὐθὺς] Αὐτῷ marg. AiW. f Εἰσιτέον] Ita Fl. J. P. S. &c.

17. Λαβὼν] Ἁφαμὲν, μίμψιν, ἁπτῆν. V.

80. Ὡς ἐπὶ τῇ ἐμφάσει] *Ut ab eo qui hoc percunctatur.* J. Br.

91. Παραπέμψας] Conf. inſra Am. c. 1. Εἰχ. c. 1. Ἐπ. Κρον. c. 17. & Ἐπιτ. Δίψ. c. 1. M. du S.

94. Τὰ νοητὰ] Quae a Stoicis paradoxis merito abhorrent. J. Br.

94. Ἱπποκενταύρων & χιμαίρων] *Virgil.* VI. Æn. facit centauros & ſcyllas in inferno veſtibulo ſtabulare, cum ſomniis. Centauros & Chimeram fuiſſe negat *Lucret.* L. IV. & V. G.C.

5. Ἢ τὸν Οὐρανίαν εἶναι] Ἢ τὸν ἐμοὶ ἐκεῖνον, &c. nempe ἀφροδίτην. Th. M.

Ibid. Οὐρανίαν] De ſtatua intellige, quae Athenis celebratiſſima. V. *Meurſ.* AG. IV. 830. Simulacrum erat marmoreum, Phidiae opus. Erat & aliud Alcamenis, ib. 855. Pro εἶναι L. habet εἶμαι. Neutrum placet. Credo ſcriptum fuiſſe ᾖ. M. du S.

21. Εἰ ἀληθὴς ἐστὶ] *Brod.* IX. Miſc. 16. ait: εἰ ἄλλως emenda εἰ ἀληθὴς ἐστι. Sed quod is emendat, id noſtrum Edd. jam recte habebant. J. F. B.

30. Πα-

ἀκόλουθον R.

Deest in R. et Z. recte

Ὁ δὲ φημι, σαφέστερον ἐν μάθοις, ἢν τι τοιοῦτον ὁμοιον ᾧ θεωρήσῃ αὐτῷ. λέγοι γάς τις τῶν μεγαλοτόλμων τούτων ποιητῶν γενοιτό ποτε τριπέφαλος, καὶ ἑξάχειρ ἄνθρωπος, ἐν τῷ πρώτῳ ταῦτα ἀπραγμόνως ἀποδέξῃ, μὴ ἐξετάσας εἰ δυνατόν, ἀλλὰ πιστεύσας, εὐθὺς ἀκολούθως ἐν ἐπάγοι καὶ τὰ λοιπά, ὡς καὶ ὀφθαλμοὺς ὁ αὐτὸς εἰχεν ἓξ, καὶ ὦτα ἓξ, καὶ φωνὰς τρεῖς ἅμα ἠφίει, καὶ ἤσθιε διὰ τριῶν στομάτων, καὶ δακτύλους τριάκοντα εἰχεν, οὐχ ὥσπερ ἕκαστος ἡμῶν δέκα ἐν ἀμφοτέραις ταῖς χερσί· καὶ εἰ πολεμεῖν δέοι, αἱ τρεῖς μὲν χεῖρες ἑκάστη, πέλτην, ἢ γέρρον, ἢ ἀσπίδα εἰχεν· αἱ τρεῖς δὲ, ἡ μὲν, πέλεκυν κατέφερεν, ἡ δὲ, λόγχην ἠφίει, ἡ δὲ, τῷ ξίφει ἐχρῆτο. καὶ τίς ἔτι ἂν ἀπιστήσειε ταῦτα λέγουσι αὐτῷ, ἀκόλουθα μὲν τῇ ἀρχῇ, οἷς ἐχρήσατο σκοπεῖν εἴποις δεκτέα, καὶ εἰ συγχωρητέα οὕτως ἔχειν. ἢν δ' ἅπαξ ἐκεῖνα δῶς, ὑπόρρει τὰ λοιπὰ, καὶ ὑποστήσῃ, καὶ τὸ ἀπιστεῖν αὐτοῖς οὐκέτι ῥᾴδιον, ἐπειπερ ἀκόλουθα, καὶ ὁμοιά ἐστι τῇ συγχωρηθείσῃ ἀρχῇ, ἅπερ καὶ ὑμεῖς πάσχετε.

74. Quod autem dico apertius intelligas, si consideres & conferas ejusmodi quiddam simile. Si enim audacium horum poëtarum aliquis dicat, fuisse quondam tricipitem & sex manibus hominem, si primum ista facile recipias, non explorato, fierine possit? Sed fide illi habita; ille statim consequenter subjungat caetera: eundem hominem sex habuisse oculos, & aures totidem, & voces eodem tempore ternas emisisse, & oribus tribus sumsisse cibum, & triginta habuisse digitos, non decem, ut quisque nostrum, in ambabus manibus: ac si bellica opera opus esset, tres quidem manus peltam, aut cratem, aut scutum habuisse; trium vero reliquarum unam dejecisse securim, alteram emisisse lanceam, tertiam usam gladio. Et quis adhuc fidem negaret dicenti talia? conveniunt enim principio, de quo statim videndum erat, posset ne recipi? & an concedendum sit, rem ita habere. Ubi vero semel illa dederis, adfluunt quasi reliqua, nec usquam subsistent, ipsumque illud negare fidem non jam facile, cum consequentia sint & concessis principiis similia: quod quidem vobis accidit.

a Ταῖς] Ex W. Abest ab Edd.

30. Πόλι τριπέφ.] Geryon. Vid. *Apollod.* II. p. 51. B. *M. du S.*

39. Πέλτην, ἢ γέρρον ἢ ἀσπίδα] Uterque interpres medium vertit *parmam Persicam*. An credimus utique Lucianum voluisse ea voce id exprimere? Et cur non peltae addunt interpretes gentem, cui illa in usu? *J. G.*

53. Οὐκ ἐνοῦντες] Ista verba οὐκ ἐνοῦντες εἰ μὴ γνοῖεν ἂν ἀκόλουθόν τι αὐτῶν, καὶ ψεῦδος ὄν, pessime interpretantur: *nec in mentem veniat ni falsum etiam sit, quod priori est consentaneum*, cum haec sit sententia: *non considerantes sicubi quid se invicem consequatur*, (vel *sibi congruat*,) *quamvis falsum sit*. ut si quis credat bis quinque esse septem, *credat etiam* quater quinque esse quatuordecim, paullo post δοὺς τὰς ἀρχὰς ἕκαστος προαιρέσεως ἑαυτῷ, non est, ut Latinus, *datis uniuscujusque sectae principiis*, sed *admittentes*, *concedentes principia uniuscujusque sectae*. statim haec quoque verba non intellexerunt interpretes, καὶ ἄξιοι μὲν ἀποδεῖξαι ἀληθῆ λέγων, διὰ ψεύδους δ' ἀρχῶν ὁρμώμενον, *cumque a falso principio exordiatur, vera tamen ad falsam demonstrationem vult dicere*. Haec ex Graecis verbis ne fidiculis extorqueas, quae sic interpretanda: *& postulat pro demonstratione vera dicere, ex falso principio progrediens*. hoc est pro demonstratione vult haberi principium, quod ponit, quia verum dicat, seu hoc ipsum verum dicere, quod jactat, vult pro demonstratione accipi, cum tamen illud principium, quod pro vero circumfert, sit falsum. *J. G. G.*

Ibid. Εἰ τι] Forsan εἴτις. Certe sensus est, *numquid antecedentibus satis consonam, falsum tamen sit.* In M. & Fl. εἴ τι. *M. du S.*

Ibid. Ἀκ. τι αὐτῷ] Sic *Plato* p. 2. B. τὸ ὅσιον ταυτὸν αὐτῷ αὐτῷ & αὐτὸ αὐτῷ ὅμοιον. Mutarunt *P. S.* & *A.* ac fecerunt prave αὐτῶν. *M. du S.*

54. Καὶ ψεῦδ.] Καὶ cum Clar. *Graevio* hic vertit *quamvis*, reverend. *Elsnerus*, ad Evang. Joan. XVII. 25. ubi καὶ ὁ κόσμος σε οὐκ ἔγνω, ἐγὼ δέ σε ἔγνων. quod eod. modo reddit: *etsi mundus te non cognoscat, ego tamen te cognosco*, adducitque *Thucyd.* VI. p. 421. Τῶν ἑαυτῶν ἀνθρώπων προσποιοῦνται ξυγγένειάς τισι, καὶ μὴ ὄσαι, καὶ ἀλλοτρίοις, ubi καὶ μὴ ὄσαι quoque signif. *quamvis nulla* (cognatio) *intercedat*. Sed cum Cl. *Gesner.* paullo aliter vertat, ego me non interponam, quid enim voluerit Lucianus, ex praemissis satis adparet. *J. F. R.*

55. Ad-

cidit. Prae amore enim & ſtudio, non ante explorato uti ſe vobis habeant, quae ſunt circa unumquemque ingreſſum, proceditis, tracti a conſequentia, non advertentes animum, ſi qua ſit quod ſequatur ex illis, & idem ſit falſum. Ut ſi quis dicat bis quinque ſeptem eſſe, tuque fidem illi habeas, non & ipſe apud te dinumerans, inferet ſcilicet, etiam quater ſumta quinque efficere quatuordecim, & quousque ille voluerit: qualia etiam admirabilis geometria efficit. Nam illa quoque hos, qui verſantur circa principia, abſurda quaedam poſtulata poſcit, eaque dari ſibi aequum cenſet, quae tamen ne conſiſtere quidem poſſunt, puncta quaedam individua, & lineas latitudine omni carentes, & id genus plura; deinde putribus illis fundamentis ſimilia inaedificat, & poſtulat vera ad demonſtrationem dicere, initio a falſis principiis facto.

75. Eodem modo vos quoque conceſſis ſectae cujusque principiis, his quae ſequuntur fidem adjungitis, & ſignum veritatis illorum conſequentiam illam putatis, quae & ipſa tamen falſa eſt: deinde alii quidem veſtrum ſpei ſuae immoriuntur ante quam

50 ὑπὸ γὰρ δὴ ἔρωτος, καὶ προθυμίας, οὐκ ἐξετάσαντες τὰ χρὴ εἴσοδον ἑκάστην, ὅπως ὑμῖν ἔχει, προχωρεῖτε ὑπὸ τῆς ἀκολουθίας ἑλκόμενοι, οὐκ ἐννοοῦντες εἴ τι ἐν τῷ γένοιτ' ἂν ἀκόλουθόν τι αὐτῷ, καὶ ψεῦδος ὄν. οἷον, εἴ τις λέγοι τὰ δὶς πέντε, ἑπτὰ εἶναι, καὶ σὺ πιστεύσας αὐτῷ, μὴ ἀριθμήσας ὅτι σαυτῷ, ἐπάξει δηλαδὴ, ὅτι καὶ τετράκις πέντε, τεσσαρακαίδεκα πάλιν ἐστὶ, καὶ μέχρις ἂν ἐθελήσῃ, οἷα καὶ ἡ θαυμαστὴ γεωμετρία ποιεῖ. καίτοι γε τὸς μὲν ἀρχὴν, ἀλλοκότά τινα αἰτήματα αἰτήσασα, καὶ συγχωρηθῆναι αὐτῇ ἀξιώσασα, ὑδὲ συστῆναι δυνάμενα, σημεῖά τινα ἀμερῆ, καὶ γραμμὰς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὅτι σαθροῖς τοῖς θεμελίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἀξιοῖ εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψευδοῦς τῆς ἀρχῆς ὁρμωμένη.

Κατὰ ταυτὰ τοίνυν καὶ ὑμεῖς δόντες τὰς ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἑκάστης, πιστεύετε τοῖς ἑξῆς, καὶ γνώρισμα τῆς ἀληθείας αὐτῆς τὴν ἀκολουθίαν ἡγεῖσθε εἶναι, ψευδῆ οὖσαν. εἶτα οἱ μὲν ὑμῶν, ἐναποθήσκουσι ταῖς ἐλπίσι, πρὶν ἰδεῖν

δ Εἰ πῃ] Sic Edd. & P. Εἴ τι W. & Ex. Fl. c Αὐτῷ] Ita habet Cod. M. & Edd. *Ald.* Fl. *J. H.* B2. Αὐτῶν *P. S. A.* d Λέγοι] Sic M. Λέγει Edd. e Ὅτου] Ita ſola *J.* Ceterae ad unam omnes cum M. ὅτι. Sed P. Cod. ὅτι.

71. Εἶτα οἱ μὲν ὑμῶν . .] Optime torqueri poſſunt in fratrum Collegia; & quod dicit, ἀλλ' ἔχουσι θάρρος, in *Dial. Achillis & Antilochi* dixit, φάναι δὲ καὶ μανθάνειν ἐστὶ κοινὸν τῆς πράγματος. *G.*

55. Λέγοι] Ita, uti conjeceram, M. Reliqui λέγει. *M. du S.*

59. Ὅτου] Ex Ed. *J.* eſt. Reliquae ὅτι, & ipſi Codd. M. & P. niſi quod hic ὅτι praefert. *M. du S.*

63. Σημεῖά τινα] Sic enim ea definit *Euclides*: Σημεῖόν ἐστιν, οὗ μέρος οὐδέν· γραμμὴ δὲ μῆκος ἀπλατές. quae nullo pacto conſiſtere poſſe credunt Epicurei. *J. Br.*

Σημεῖά τινα ἀμερῆ] Eſt in primis illis Geometriae definitionibus quod jure quis carpat: dicendum enim fuit *ſuperficiem* eſſe extrema corporis, in quo corpore craſſities quidem, ſed cujus in ſuperficie nulla habetur ratio. *Lineas* vero extrema ſuperficiei, quando non tota jam, ſed diviſa in partes contiguas conſideratur, nulla latitudinis, quae ceteroquin ſuperficiei ineſt, ratione habita: *Puncta* linearum extrema, ſive id, in quo lineae diviſae partes ſe mutuo contingunt. Atque haec quidem vera, firma & inconcuſſa maneant: neu ſi quid in eo ediſſerendo aut definiendo a Geometris peccatum, Arti certiſſimae & praeſtantiſſimae fraudi ſit. Quod ſi in rebus hujusmodi, cujusquam auctoritas valeret: Luciani certe nulla ratio habenda foret, qui ſe Mathematicarum diſciplinarum rudem omnino prodit. Vida, quaeſo, ſi non memineris, quam imperite Pythagoraeorum Symbolicam figuram in Πτερ. deſcripſerit, c. 5. Vide etiam quam iniquus ſit in viros illos ſummos qui Matheſin excoluerunt, Ἰππ. c. 3. *M. du S.*

64. Τὰ τοιαῦτα] Ubi legitur, Σημεῖά τινα ἀμερῆ, καὶ γραμμὰς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθροῖς τοῖς θεμελίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, mirum ni perperam illud ultimum τὰ τοιαῦτα iteratum eſt ab dormitantibus deſcriptoribus. *J. J.*

[a] ἰδιῶν τἀληθῆς; ἢ καλαγῶναι τ' ἐξαπαλη-
θάναι ἐκείνων· οἱ δὲ, καὶν αἴσθωνται ἐξηπα-
τημένοι, ὑφέπονται γέροντες ἤδη γεγόμενοι, ὀκ-
νοῦσιν ἀναχρέφειν, αἰδούμενοι εἰ δέοιτο τηλικού-
τους αὐτοὺς ὄντας ἐξομολογήσασθαι, ὅτι πράγ-
ματα παίδων ἔχοντες ὑπέμειναν, ὃς τε ἐμ-
μένουσι τοῖς αὐτοῖς ὑπ' αἰσχύνης, ἢ ἐπαινοῦσι
τὰ παρόντα, καὶ ὁπόσους ἂν δύνωνται, προ-
τρέπουσιν ὅτι τὰ αὐτὰ, ὡς ἂν μὴ μόνοι ἐξη-
πατημένοι ὦσιν, ἀλλ' [b] ἔχωσι παραμυθίαν
τὸ καὶ πολλοὺς καὶ ἄλλους τὰ ὅμοια παθεῖν
αὐτοῖς. ἢ γὰρ αὖ καὶκεῖνο ὁρῶσιν, ὅτι ἦν τἀ-
ληθῆς εἴπωσιν, οὐκ ἔτι σεμνοὶ, οὐδ' ὑπὲρ τοὺς
πολλοὺς δόξουσιν, οὐδὲ τιμήσουσιν
ὁμοίως. οὐκ ἂν ὖν ἐκόντες εἴποιεν εἰδότες ἀφ'
οἵων ἐκπεσόντες, ὁμοῖοι τοῖς ἄλλοις δόξουσιν.
ὀλίγοις δ' ἂν πάνυ ἐντύχοις, ὑπ' ἀνδρείας
τολμῶσι λέγειν, ὅτι ἐξηπάτηνται, καὶ τοὺς
ἄλλους ἀποτρέπειν τ' ὁμοίων [c] πειρωμένους. εἰδ'
ὖν τινι τοιούτῳ ἐντύχοις, φιλαλήθη τε κἀλε-

verum viderint, fuosque illos deceptores damnaverint: alii vero, licet ſero denique ſenes jam facti deceptos ſe ſentiant, redire tamen cunctantur pudore nimirum deterriti, ſi oporteat, id aetatis cum ſint, fateri, ſe imprudentes puerorum tractaſſe ludibria: itaque manent in iisdem prae pudore, & laudant praeſentia, & quotquot poſſunt ad eadem hortantur, ne ſoli ſint decepti, ſed ſolatium habeant ex eo, quod multis etiam aliis eadem quae ſibi uſu venerint. Nam rurſus illud quoque vident, ſi verum dicant, ſe non jam graves ut adhuc, & ſupra vulgus elatos viſum iri, neque honorem eundem conſequuturos. Nunquam ergo voluntate dixerint, quantumvis ſciant, quibus exciderint, & quam ſimiles videantur reliquis. Paucos omnino reperias ſatis fortes, uti audeant dicere, ſe deceptos eſſe, & dehortari alios, qui ſimilia tentent. In talem ergo ſi incidas, veritatis amicum vo-

[a] Ἰδιῶν] Ἰδίᾳ male P. Vulgatam tuentur peiſcae Edd. [b] Ἔχωσι] Sic J. H. P. Ἔχωσι Fl. M. & Coll. [c] Πειρωμένους] Nihil hic mutare J. Fl. P. notat M. duS. Non invenit ergo variationem. At marg. A1. πειρωμένους habet.

77. Ἐξομολογήσασθαι] Cl. Jenſ. in ferculo liter. p. 9. & 10. exiſtimat hoc verbum ſolis fere ſacris ſcriptoribus proprium, nec facile alibi reperiri; ſed non aegre feret, ſcio, ſi ei hunc Luciani locum oppoſuero, illosque ex Plutarch. Num. p. 71. 76. Coriolan. 215. & p. 943. Nec non Heliod. L. IX. p. 427. quos adfert Rever. Jac. Elſn. ad Euang. Matth. III. 6. ut probet verbum ἐξομολογεῖσθαι etiam profanis ſcriptoribus non inuſitatum eſſe. J. F. R.

Ibid. Πράγματα παίδων ἔχοντες] Puerilibus quibusdam nugis vacare. J. Br.

82. Παραμυθίαν] Confer ſupra Ναυιγ. Διαλ. XV. §. 3. M. duS.

Παραμυθίαν] Illa Soulii citatio nihil aliud vult, quam Juntinam Ed. ibi male habuiſſe παραμυθίαν. quod vitium H. quoque cum obſideret, ex aliis & collatione hujus Lucianei loci id ſuſtulerat Soulius ſive, ſi mavis, Solanus. At id in variantibus lectt. ibi non comparet. Nec refert. Id autem omiſſum, quia Edit. Juntina, in qua editionum varietates notaverat noſter, non poſſidebat Clar. Hemſterh. Etſi forſan, ſi poſſediſſet, ejusmodi minutias non adnotaſſet. Cur autem nos notemus, in praefatione dicendi locus erit. J. F. R.

86. Ἢ ἰδίοις] Angl. ἰδίοις. J. B.

Ibid. Εἰδότες] A. P. & L. Melius quam quod in ceteris & ipſo M. ἰδόντες. M. duS.

1. Καὶ λίθῳ — πρὸ Εὐκλείδου] Duo inveniuntur Euclidae inter Archontas, quorum nomina ſuperſunt. Primus anno 2. Olympiadis 88. quinto anno belli Peloponneſiaci, de quo non eſt hic ſermo. Alter anno 2. Olympiadis 94. quem intelligit hoc loco Lucianus, eo enim praeturam obtinente facta eſt amneſtia, ut narrat Xenophon Lib. 2. Hellenicorum. Ideo ſaepe apud auctores hiſtoriae & rhetoras fit mentio τῶν πρὸ Εὐκλείδου, quorum non licebat meminiſſe, nec ea exprobrare, & eo anno Athenienſium reſpublica inſtaurata fuit, facta inter cives pace. J. P. a G.

2. Τῶν πρὸ Εὐκλείδου] Apud Montfaucon in Biblioth. Coiſlin. p. 490. In Excerptis inſcriptis Συναγωγὴ λέξεων χρησίμων ἐκ τῶν Δεκαπρώτου, ad h. l. haec legas: Τὰ πρὸ Εὐκλείδου τῶν ἐγκαύσεων. Παραμυθία. Ὅτι ἐν τοῖς Περὶ λακεδαιμονιακῆς πολιτείας οἱ Λακεδαιμόνιοι τοὺς Ἀθηναίων ἐξεγκαλοῦντας τριάκοντα τυράννους ἔφασαν παρ' αὐτοῖς, οἳ τινες τῶν πολιτῶν μὲν ταῦτα πολλὰς ἐκέρδαναν τοῖς λοιποῖς. κατελύθησαν δὲ τῶν τυράννων, ἢ γνωμόνων μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν, ἵνα τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄπρακτα ᾖσιν. Quae ideo hic repeto, ut cum ſuperiore Scholio conferri, & videri queat, idem eſſe, ſed nonnulla aliter legi,

ca, & frugi, & juſtum, & ſi vis etiam philoſophum. Huic enim ſoli nominis hujus honorem non invideam. Reliqui autem aut veri nihil ſciunt, cum ſcire ſe putent; aut quod ſciunt occultant, prae timiditate & pudore, & quod praeferri aliis cupiunt.

76. Quamquam, per ego te Minervam oro, quaecumque dixi jam relinquamus hic depoſita omnia, ſitque eorum oblivio, ut eorum quae ante Euclidem Archontem facta ſunt; ponamusque hanc Stoicorum philoſophiam veram eſſe, aliam vero quamcumque nullam: ac videamus deinde, num illa talis ſit, ad quam pervenire, & quam aſſequi aliquis poſſit; an vero fruſtra laborent, quotquot illam concupiverunt. Audio enim admirabilia quaedam promiſſa, de eorum felicitate, qui ad faſtigium ejus delati ſint: ſolos quippe illos vera bona habituros in univerſum omnia. Quod vero ſequitur, melius tute noris, inciderisne unquam in Stoicum talem, & ſummum Stoi-

τοιοῦτον, ἢ χρηστὸν, ἢ δίκαιον, καὶ εἰ βούλει, φιλόσοφον· εἰ γὰρ ἐν ἐθέλοιμι τούτῳ μόνῳ τῷ ὀνόματι[d] φθονῆσαι· εἰ δ' ἄλλοι, ἃ ἢ οἴδε ἀληθὲς ἴσασιν οἰόμενοι εἰδέναι, ἢ εἰδότες[e], ἀποκρύπτουσιν ὑπὸ δειλίας, ἢ αἰσχύνης, ἢ τοῦ προλιμᾶσθαι βούλεσθαι.

Καίτοι πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν, ἄπαντα μὲ ἃ ἔφην, ἐάσωμεν, αὐτῇ καταβαλόντες, καὶ λήθη τις ἔστω αὐτῶν, ὅσαπερ τὸ πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος πεπραγμένα. ὑποθώμεθα δὲ ταύτην φιλοσοφίαν ὀρθὴν εἶναι τὴν Στωϊκὴν, ἄλλην δὲ μηδεμίαν, ἴδωμεν εἰ ἐφικτὴ αὕτη, καὶ δυνατή ἐστιν, ἢ μάτην κάμνουσιν, ὁπόσοι ἐφίενται αὐτῆς. τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμαστάς τινας, ἵνα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον ἐλθόντες. μόνους γὰρ τούτους[h] πάντα συλλαβόντας ἕξειν τὰ τοῦ ὅλου ἀγαθά. τὸ μὲν ταῦτα δὲ, σὺ ἄμεινον[i] εἰδήσῃς, εἴ τινι ἐντετύχηκας Στωϊκῷ τοιούτῳ[k] ἢ Στωϊκῶν τῷ

[d] Μόνῳ] Deeſt in Fl. Adeſt in reliqq. item in M. ac P. [e] Ἢ εἰδὼς] Οἱ εἰδὼς W. Nihil a vulgat. abeunt *J.* Fl. *H. P.* [f] Εἰδότες] Ex P. L. & *Angl.* Ἰδόντες Edd. [g] Ἡνίκα] Sic Edd. *J.* Fl. *H. P.* Ἡλίκα Gr. [h] Πάντας] Πάντας W. male. [i] Εἰδείης] Sic Edd. Εἰδείης W. [k] Καὶ] Ἐς W. [k] Καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ] Ἐς Στωϊκὸν τὸ ἄκρον P. A. Sed vulgat. ſervant *J.* Fl. *P.*

2. * Ὥσπερ τὸ πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος πραχθέντων] Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ Λακεδαιμόνιοι τὸν Ἀθηναίων ἀφεστηκότας λ' τυράννους ἔσχον παρ' αὐτοῖς. οἵ τινες παραλαβόντες τινὰς τῶν πολιτῶν, μὴ τούτων καλῶς ἐχρήσαντο τοῖς λοιποῖς. Καλαλυθέντων δὲ τῶν τυράννων, καὶ γενομένου μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μοναρχήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν, ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἀνεξίτηλα εἶναι. *V.*

* Hoc jam ſupra habuimus totidem verbis, nec ſemel in hujusmodi repetitiones delapſus eſt Scholiaſtes noſter. *J. C.* Tam imperite autem deſcripſit hoc Scholium ex Κατάπλ. N. 52. (v. c. 5. ejus Dial.) ut ultima illius eo ſpectantia, huc etiam retulerit; quae ego delevi. *M. du S.*

legi. Adde, ſi lubet, Schol. & Commentatores ad *Ariſtoph. Plut.* v. 1147. *J. F. R.*

Ibid. Πρὸ Εὐκλείδου] Ἀμηχία. *F. G.*

Πρὸ Εὐκλείδου] Vide Scholia, & Κατάπλ. c. 5. *M. du S.*

7. Τὰς μὲν δὴ ὑποσχέσεις] Τὰς μὲν δὴ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμαστάς τινας, ἵνα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον. Latinus interpres: *Etenim promiſſiones admirandas audio, quando qui ſummum faſtigium attigerint, felicitate potientur.* ἵνα hic quam frigeat, nemo non videt. Luciani manus eſt ἡλίκα εὐδαιμονήσουσιν, *ad quantam felicitatem perventuri ſint.* Superius in ſomnio c. 7. ἡλίκα τὰ ἀγαθὰ περιμὴ λιθοξόος γενόμενος. *quanta bona conſequeris, ſi evadas ſtatuarius.* ſic alibi apud noſtrum ἡλίκα θαυμάσια, *quam admiranda.* Nihil tritius. *J. G. G.*

9. Ἡνίκα] *Demoſth.* 210. C. θαυμάσια ἡλίκα. Noſter ipſe c. 2. ἄλλα θαυμάσια ἡλίκα εἰρήκας. Sed nihil tamen hic muto; quia ἡνίκα neceſſario retinendum eſt, ut ſententiae conſulatur, nili aliter ſuperiora ſcribantur, hunc in modum, ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμάσιας ἡλίκας, ἃς οὐδ— quod minus elegans foret. *M. du S.*

11. Τὰ τῷ ὄντι ἀγαθὰ] *Qua haud dubie ſunt bona.* *J. Br.*

Ibid. Τῷ ὄντι] Vid. idem ſupra Ἀλλ. ſub init. *M. du S.*

13. Καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ] Melius quam in Anglic. Ἐς Στωϊκὸν τὸ ἄκρον. *J. B.*

τῷ ἄλγει, οὔφ μήτε λυπεῖᾳ, μητ' ὑφ' ἡδονῆς καλασπᾶᾳ, μητ' ὀργίζεᾳ, φθόνου δὲ κρείττονι, καὶ πλούτῳ καλαφρονοῦντι, καὶ συνόλως εὐδαίμονι, ὁποῖον χρὴ τὸν καλόν τε καὶ ἀγαθὸν εἶναι, καὶ γνώμονα καὶ κανόνα τοῦ κατὰ τὸν βίον. ὁ γὰρ καὶ τὸν μικροτάλαντον ἐνδεὴς, ἀτελὴς, κἂν πάντα πλείω ἔχῃ. εἰ δὲ τοῦτο οὐχί, οὐδέπω εὐδαίμων.

corum, qui nunquam vincatur dolore, ad voluptatem nunquam detrahatur, iracatur nunquam, qui invidia major sit, divitiarum contemtor, & verbo beatus, qualem oportet esse, canon qui haberi velit & regula vitae ad virtutem *compositae*. Qui enim vel minima in re deficiatur, imperfectus est, quantumvis omnibus in rebus *aliis* superet. Hoc vero si sit, non *est*, nondum, *inquam*, *est* beatus.

ΕΡΜ. Οὐδένα τοιοῦτον εἶδον. ΛΥΚ. Εὖγε, ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι ἐ ψευδῆ ἐχών. εἰς τί γὰρ ἀπελέπτων φιλοσοφεῖς, ὅταν ὁρᾷς μήτε τὸν διδάσκαλον τὸν σὸν, μήτε τὸν ἔμπροσθεν μήτε τὸν πρὸ αὐτοῦ; μηδ' ἂν εἰς δεκαγονίαν ἀναγάγῃς μηδένα αὐτῶν σοφὸν ἀκριβῶς, καὶ διὰ τοῦτο εὐδαίμονα γεγενημένον; οὐδὲ γὰρ ἂν ἔμπροσθεν ὀρθῶς εἴποις, ὡς ἀπόχρη καὶν πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας, ἐπεὶ οὐδὲν ὄφελος. ὁμοίως γὰρ ἔξω τῆς οἰκίας ἐστὶ, καὶ ὁ τῆς ὑπαίθρου, ὅτε τῆς θύρας ἔξω ἑστὼς, καὶ ὁ πόρρω. διαλλάττουσιν δ' ἂν ὅτι μᾶλλον ἐπὶ

77. HERM. Talem equidem vidi neminem. LYC. Recte istud, Hermotime, quod non mentiris prudens ac volens. Quo igitur consilio philosopharis, cum videas, neque tuum magistrum, neque qui illius fuit, neque qui ante istum; neque si ad decimam quasi generationem adscendas, quemquam illorum plane sapientem, & propter hoc beatum fuisse. Neque vero illud recte dixeris, sufficere tibi, si vel prope felicitatem venias. Nihil enim profeceris: nam aeque extra limen est & sub divo, tam qui ad januam stat foris, quam qui e longinquo: & in hoc forte differant, quod

a Ὑφ'] Sic recte Fl. *S. A.* & M. Ἐφ' *J. H. P.* Fr. *B2.* & *Ald.* male, vid. nott. b Ἔξω τῆ οἰδῦ ἴσι] Ἔξω φ οἰδῦ ἰσμὲν Edd. Sed ἴσι Codd. M. & L.

33. Διαλάττουσιν] Διαφέρουσιν. *V.*

14. Ὑφ' ἡδονῆς] M. Fl. *S. A.* recte. In reliqq. mendose ἐφ', nisi quod in *J.* excidit litera ε, vel υ. *M. du S.*

Ὑφ' ἡδονῆς] Male *Solanus* Aldinam Ed. incusat, aut saltem non satis expressit, quid illa habeat. Video enim illam, nimirum Aldinam primam, neque ἐφ' neque ὑφ' habere, sed sic: μήθ' φ' ἡδονῆς, unde tam ὑφ' quam ἐφ' effingias, id quod eodem modo in *Juntina* se habuisse, recte observarat idem. *J. F. R.*

15. Φθόνου δὲ κρείττονι] Vid. supra ad c. 12. hujus Dial. vel c. 19. de *Merced. cond.* ubi de hac phrasi, perfacili, sed interdum non intellecta, paucis egi. Hic tamen plus videtur significari. Nam *invidiâ major*, est quidem, *qui non perturbatur invidiâ, qui spernit invidiam*, vel cui ea nocere non potest, ut *Horat.* 2. Od. XX. — *Invidiaque major urbes relinquam.* Sed & potest invidia tam activa quam passiva simul intelligi, i. est qui neque invidet alteri, neque curat, si alter illi invideat, utrumque enim philosophum decet. *J. F. R.*

19. Κἂν πάντα πλείω ἔχῃ] *Vorst.* legit κἂν κατὰ πάντα πλεονεκτήσῃ τὰ ὅλα. *M. du S.*

31. Ἔξω τῆ οἰδῦ ἴσι] Veritate victus recepi *Solani* emendationem, & mutavi Cl. *Gesneri* versionem, pro *viam*, *limen* reponens. In Edd. variationem non aliam repperi, quam quod *Ald.* & *Hag.* habeant οἰδῦ ἰσμὲν, enclitice. Aliae ἰσμὲν cum accentu. Et quamvis ἴσι hic quoque accentum amittere debeat, expressi tamen Mss. scripturam. *J. F. R.*

Ibid. Τῆ οἰδῦ] Τῆς οἰδῦ in omnibus, etiam in M. & L. legitur: absurde. Quis enim *extra viam stare* eum dici ferat, *qui foribus adstat?* Audacter itaque repono τῆ οἰδῦ, ut *extra limen*, quod rei accommodatissimum, *stare* jam dicatur. Poëtica quidem est vox οἶδος, sed Luciano familiaris. Sic *Mort.* c. 23. πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ γένος, τὴν εὐδαιμονίαν, τοὺς προγόνους, ΕΞΩ ΤΟΥ ΟΥΔΟΥ καλαλείψω ἤδη, &c. Adde *Asin.* c. 5. Οἰκ. c. 18. & *Dipsad.* c. 49. Eodem argumento utebantur Stoici, quo probarent omnia peccata esse aequalia, apud *Diog. Laërt.* p. 192. F. καὶ γὰρ ὁ ἑκατὸν σταδίους ἀπέχων Κανώβου, καὶ ὁ ἔνα, ἐπίσης ἐστὶν ἐν Κανώβῳ. Quod & *Suidas* affert in v. Κανώβ. Emendationem hanc reperies in notis Viri Clariss. *Johannis Clerici*, ad fragm. Menandr. p. 250. editis mense Septembr. anni 1709. quum ego jam in specimine

quod ille magis excruciabitur, qui e proximo videat, quibus sibi *bonis* carendum sit. Deinde, ut prope felicitatem sis, (dabo tibi enim hoc) tantum laboras? teque conteris, tantumque tibi vitae spatium effluxit, dum te non respicis, dum labores, dum vigiliae te humi deprimunt? ac denuo laborabis, ut ais, viginti alios minimum annos, ut octuagenarius senex (& quis sponsor tibi est te tantum victurum?) tamen sis illorum unus qui nondum beati sunt? nisi forte solum te putas illud consequuturum & persequendo capturum, quod ante te multi admodum & boni viri & multum celeriores, persequendo non comprehenderunt?

78. Sed comprehende etiam, si ita videtur, & habe tibi universum. Primo quidem non video, quid demum sit illud bonum, quod tantis laboribus aequiparari possit? Deinde quantum est temporis reliquum, quo illo frueris, senex jam & suavitatibus omnibus non amplius tempestivus, & alterum jam pedem, quod ajunt, habens τοῦ ἀνιάσεται, ὁρῶν ἐγγύθεν οἷον ἑστήκασι. 35 εἶτα, ἵνα [c] πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας (δώσω γὰρ τοῦτό σοι) τοσαῦτα πονεῖς καὶ κατατρύχων σεαυτὸν καὶ ὠδυνεδεδράμηκέ σε ὁ βίος ὁ τοσοῦτος ἐπ' ἀκηδίᾳ, καὶ καμάτῳ, καὶ ἀγρυπνίαις κάτω νενυκτότα, καὶ εἰσαῦθις πονήσεις, ὡς φῄς, ἄλλα εἴκοσιν ἔτη τελάχιστον, ἵν' εὐδοκιμοντότης γενόμενος. [d] ἢ τίς ἐγγυητής ἐστί σοι, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα; ὅμως ἦν σὺ τοῖς μηδέπω εὐδαιμονοῦσιν, εἰ μὴ μόνος οἴει τεύξεσθαι τούτου, καὶ αἱρήσειν διώκων; ὃ πρὸ σοῦ μάλα πολλοὶ, καὶ ἀγαθοὶ, καὶ ἀκύτεροι πολλῷ διώκοντες οὐ κατέλαβον.

Ἀλλὰ καὶ καταλάβοις, εἰ δοκεῖ, καὶ ἔχοις ἅπαν συλλαβών. τὸ μὲν δὴ πρῶτον, οὐχ ὁρῶ, τί ποτ' ἂν εἴη τἀγαθὸν, ὡς ἀντάξιον δοκεῖν τῆς πόνου τοσούτου. ἔπειτα ἐφ' ὅσον ἔτι τὸ λοιπὸν χρόνον ἀπολαύσεις αὐτοῦ, γέρων ἤδη, καὶ παντὸς ἡδέος ἔξω ὤν, καὶ τὸ ἕτερον πόδα, φασὶν, ἐν τῇ σορῷ ἔχων ἐν

[c] Πλησίον] Πλέον P. sola male. [d] Ἢ] Εἰ Ba. Nil mutat J. H. Fl. P. ℣ M. [e] Τῇ σορῷ] Sic J. Fl. H. B. &c. Τῷ M. Sed supra scriptum est τῇ.

54. Τὸ ἕτερον πόδα . . .] In *Apologia* dixit, τὸ ἕτερον πόδα ἐν τῷ προθυρίῳ ἔχοντα. G.

mine meo, quod prodiit mense Februar. anni 1708. publici juris feceram. *M. du S.*

Ibid. Ἔστω] Sic M. & L. Melius quam ut in reliquis est ἴσθι. *M. du S.*

35. Πλησίον] Haec vox in P. nescio an consulto, certe prave, mutata est; πλέον enim ibi legitur. In omnibus impr. & M. recte πλησίον. *M. du S.*

40. Εἴκοσιν ἔτη] Vid. supr. c. 59. fin. *M. du S.*

41. Ἢ τίς ἐγγυητής] Mira sunt haec. Ba. ι', nihilo melius M. ν'. Quid scripserit Lucianus nescio; certe nihil horum. *M. du S.*

46. Διώκοιτες ἢ καταλάβοις] Sic fere in Novo Foedere, epist. ad Rom. IX. 30. Ὅτι ἔθνη τὰ μὴ διώκοντα δικαιοσύνην, κατέλαβε δικαιοσύνην. Ad quae verba *L. Bas.* p. 114. ait: Διώκειν proprie dicitur, qui fugientem persequitur: Καταλαβεῖν vero, qui eum, quem persequitur celeri cursu, comprehendit. Duo haec verba juncta, uti hic reperiuntur apud Comicum in *Thesmophor.* Ἔτ' ἂν καταλάβοις, εἰ διώκεις ταύτην; *Adhuc ipsum comprehenderes*, si insequereris hac? Apud *Dion. Halic.* L. V. p. 313. ἢ οἱ διώκοντες καταλάμβανον. Et *Artemid.* L. I. p. 295. εἰδὼ θρασύτερον διώκειν καταλάβοι. Haec ille. Sic Latini *persequi* pro hostili animo fugientem persequi, & aliquid sequi donec adquiras, in bonam partem; vid. *Ambigua* nostra, ubi & exempla quaedam Graeca verbi διώκειν dedimus, pluraque jam dare possemus, nisi haec satis nota arbitraremur. Minime tamen vulgaria erant, quae ibidem ex doctiss. consobrini *Abreschii* observatt. ad *Hesych.* petenda indicavimus; quaeque videantur in observatt. miscellan. ab eruditis Britanis inchoatis. Vol. V. T. III. anni 1735. p. 92. ubi docemur διώκειν generaliter significare *celeriter currere*; adeoque interdum etiam de fugiente dici, velut *Hesych.* Διώκειν, etiam interpretatur, μετ' ὀρμῆς φεύγειν, ac *Thucyd.* VIII. c. 102. Τὸν διώξιν αὐτῶν ποιούμενοι. quod aliis exemplis probat idem *Abreschius* ibidem. *J. F. R.*

48. Ἀλλὰ καταλάβοις] Satis absurde *Obsopoeus* verterat: *Sed esto, si videtur te comprehendisse*, quasi καταλάβοις legeretur; quod tamen non posse fieri sequens ἔχοις satis docere poterat; at forsan voluit: *si videtur, te comprehendisse*, pro *si videris comprehendisse*, tumque nimis ambigue. *J. F. R.*

54. Τῇ σορῷ] Id verum esse jam dixi supra in *Apolog.*

εἰ μήτι ἐς ἄλλον, ὦ γενναῖε, βίον [a] προγυμνάζεις [b] σεαυτὸν, ὡς ἐς ἐκεῖνον ἐλθὼν, ἄμεινον διαγάγοις, εἰδὼς ὅν τινα τρόπον χρὴ βιῶναι· ὅμοιον, ὡς εἴ τις ἐς τοσοῦτον σκυβάζοι τε, καὶ αὐτρεπίζοι, ὡς δειπνήσων ἄμεινον, ἄχρις ἂν λάθῃ ὑπὸ λιμοῦ διαφθαρείς.

in capulo; nisi forte aliam; generose, vitam meditaris, ut in eam delatus, melius vivas, qui quomodo vivendum sit didiceris: quod est ejusmodi, ac si quis tantum paret atque adornet ad coenandum melius, donec fame imprudens pereat.

Ἀλλὰ μὴν, εἰδ' ἐκεῖνό πω καλαυσόμεθα, οἶμαι, ὡς ἡ μὲ δεῖ τὴν, οὐ ἔργοις δήπου ἐστὶν, οἷον τὸ τὰ δίκαια πράττειν, καὶ σοφὰ, καὶ ἀνδρεῖα· ὑμεῖς δὲ, (τὸ δὲ ὑμεῖς ὅταν εἴπω, τοὺς ἄχρις τῶν φιλοσοφούντων φημὶ,) ἀφέντες ταῦτα ζητεῖν, καὶ ποιεῖν, ῥηματία δύστηνα μελετᾶτε, καὶ συλλογισμοὺς, καὶ ἀπορίας, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου ὑπὲρ τούτοις διαμερίζετε· καὶ ὃς ἂν κρατῇ τῶν αὐτοῖς, καλλίνικος ὑμῖν δοκεῖ. ἀφ' ὧν, οἶμαι, καὶ τὸν διδάσκαλον τοῦτον θαυμάζετε, γέροντα ἄνδρα, ὅτι τοὺς προσομιλοῦντας ἐς ἀπορίαν καθίστησι, καὶ οἶδεν ὡς χρὴ ἐρέσθαι, καὶ σοφίσασθαι, καὶ παραμυθῆ-

79. Verum neque illud dum animadvertisti, puto, in operibus scilicet inesse virtutem, ut in faciendo juste, sapienter, fortiter: at vos (vos cum dico, summos philosophorum dico) mittentes ista quaerere & facere, in voculis miseris exercemini & syllogismis, & dubitationibus, & majorem vitae partem in his conteritis; & qui in hisce vicerit, ille pulchram vobis retulisse victoriam videtur. Quarum rerum causa hunc etiam, puto, doctorem admiramini, senem hominem, quod qui secum colloquantur in dubitationem conjicit, & quomodo interrogandum sit novit, & cavillationibus atque fraudibus quomodo uten-

a Προγυμνάζεις] Προγυμνάζῃς M. b Σεαυτὸν] Sic Edd. priscae. Ἑαυτὸν W.

log. c. 13. *Brod.* Misc. IX. 16. f. ait: hoc enucleat *Erasm.* in proverbio: *alterum pedem in cymba Charontis habere.* sed pro τῇ σοφῇ scribit τῇ σοφῆ non sua, sed operarum culpa. Interim genus recte ibi expressit. *J. F. B.*

55. Ἄλλον . . βίον] Hoc vero est quod nos Christiani firmissimis ducti rationibus, Auctore ipso Deo, speramus; quos adeo nihil eorum quae hic a Luciano adducuntur, ab instituto retrahere aequum est, cum ne nos quidem tangant. Quamquam neque tantam ejus rationibus inesse vim, rem recte reputans invenies, ut vel a Philosophiae studio homines Ethnicos deterrere prorsus valeant. Etsi enim perfectionem illam omnibus suis numeris absolutam assequi non dabatur, ope tamen philosophiae & meliores sese & beatiores iis, quos sapientiae nulla cura tenet, evasuros in hac vita, ad virtutis sapientiaeque studium satis magnum momentum videri decuit. Neque ea Luciani mens, ut homines a Sapientiae studio retraheret, sed ut a futilibus Logicorum tricis atque captionibus aliisque Philosophiae sui temporis vitiis ad vitam recte atque honeste instituendam, ut in sequentibus videbis, revocet. Quemadmodum Isocrati operam dantes irridet apud *Plutarchum* M. Cato in ejus Schola senescentes, *apud inferos, si Diis placet, arte usuros.* p. 641. Confer autem nostrum Δισ. c. 21. ad quem locum eadem dicta putes. *M. du S.*

68. Διατριβῆς] Conf. infra Συγγ. c. 7. *M. du S.*

74. Ἄφυλλα] Angl. & Mf. ἄφυλα. *J. B.*

Ἄφυλλα] Lege ἄφυλα. *F. G.*

Ἄφυρτα] B. A. & M. Reliqui corrupte ἄφυτα. *M. du S.*

83. Ὀλκοῦ] Ὀλκὸν de corpore serpentis dici idoneus auctor *Nicander* Θηριακ. p. 162. & praesertim 166. Ὀλκῷ δὲ τραχύνεται ἕλκεα· εἰλίξατο γαίῃ. Caeterum *tractum* etiam Latini, certe poëtae, dixerunt non minus quam *volumen.* Germanicus in Aratea 424. de hydro, *tractu subit ille locumen* add. Nemesia. ecl. 4, 40. *torto non squamea tractu Signat humum serpens*, ubi Burmannus & Germanicum laudat, & *Ovidium* Met. 15, 725. Itaque non male ἕλκειν, qui λαὶ τῷ ἕλκειν sit, ut a *trahendo tractus*, sic reddi arbitrabar. De *volumine* res nota. *J. M. G.*

84. Ἐγχίσας] Vid. supra Ἀνακ. c. 24. *M. du S.*

Ἐγχίσας] Praeterea ad hoc verb. notabat idem *Solanus*, ἐγχίσας in *J. H.* & Fl. legi. Sed & legitur in reliquis, certe in *Ald.* 1. & *S.* An igitur dubitavit, num ἐγχίσας praestaret? quia *infusum in mortarium aquam* recte vertitur. Sed nihil opus; nam aqua prius aliunde effunditur, ante, quam infundatur in mortarium. Nec quidquam novi est, praepositionem sequi contrariam illi cum qua verbum est compositum. Sic enim supra Dial. omnium primo §. 15. πρὸς μὲ ἀπιδόντα, ubi πρὸς & ἀπὸ *ad* & *ab* tamen jungantur, vel potius sese excipiant. Sic Latinis oculos omnium in se *avertis* & *advertis* eod. sensu dicitur, (quod jam diximus in libello nostro *de Ambiguis.*) Ita fere *de Domo* c. 3. f. λιλοίπασιν οἱ τὴν πατρῴαν ἐκδόντες. *Arrian.* de Exped.

tendum, & ad incitas quomodo redigi aliquis possit. Plane igitur fructu relicto, qui in operibus est, circa corticem negotiosi estis, foliis vos invicem vestris in congressibus perfundentes. Aut sunt alia quae facitis, Hermotime, omnes a prima luce ad vesperam? HERM. Non, sed haec ipsa. LYC. Nonne igitur recte dicat aliquis, relicto vos corpore umbram captare, aut exuvias serpentis tractu ipso ac volumine corporis neglecto? aut potius simile quid illi facere, si quis aquam in mortarium infusam ferreo pistillo contundat, necessarium quid, & quod ad rem faciat, a se putans peragi, ignorans, aquam manere aquam, si tundendo perdat, quod ajunt, humeros.

80. Et concede mihi, ut hic te jam interrogem, Velisne, excepta doctrina, aliis in rebus similis esse magistri tui, aeque iracundum, & ad incitas quomodo redigi aliquis possit. Plane igitur fructu relicto, qui in operibus est, circa corticem negotiosi estis, foliis vos invicem vestris in congressibus perfundentes. Aut sunt alia quae facitis, Hermotime, omnes a prima luce ad vesperam? EPM. Non, sed haec ipsa. ΛΥΚ. Ἦ οὐκοῦν ὀρθῶς τις φαίη, τὴν σκιὰν ὑμᾶς θηρεύειν, ἐκδυσάμενος τὸ σῶμα, ἢ τὸν ὄφεως τὸν σύρμας, ἀμελήσαντας τοῦ ὅλου; μᾶλλον δὲ τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις εἰς ὄλμον ὕδωρ ἐπιχέας ὑπέρου σιδηροῦ πιτύλου, πράγμα ἀναγκαῖόν τι καὶ πρέπον οἰόμενος, οὐκ εἰδὼς, ὅτι ἂν ἀποβάλῃ, φασὶ, τὸν ὦμον πιτύλων, ὕδωρ ὁμοίως τὸ ὕδωρ μένει.

Καί μοι δὸς ἐπαῖθα ἤδη ἐρωτᾶσαί σε εἰ ἐκτὸς ὀλοὸς ἂν ἔξω τοῦ λόγου τὰ ἄλλα ἐοικέναι τῷ διδασκάλῳ, ὅτῳ μὲν ὀργίλῳ, ὅτῳ

c Ἀφυῖλα] Ἀφυῖλα Edd. omnes male. Ἀφυῖλα recte M. mf. B. & *Angl.* d Πτίττει — πτίττων] Ex *Schol.* Πλίττει & πλίττων. Edd. omnes. Πτίττει & πτίττων M. unde vestigia verae lect. tamen adparent.

82. Τὸ σῶμα] Ἡ γοῦν τὸ δῆμος. *V.*

Ibid. Ἀμελήσαντας τοῦ ὅλου] Ἀμελήσαντες τῷ ὅλῳ, ἢ γοῦν τῷ σώματος, λέγεται· ὁ ὅλος καὶ τὸ σῶμα τοῦ ὅλου, λὴν τῷ ὅλῳ λέγεται * ὅλος, καὶ λὴν τούτου ἴχνος, ἢ γοῦν † κοινῶς συρφετὸν· ἄλλοι τοῦς δὲ τὸ μέρος τοῦ σώματος δὲ τὸ λὴν τούτου ἴχνος. *V.*

85. Πρέργου] Πρέργου περὶ ἔργου, συμφέρου, πλέον. Ἰουνιάτης φησίν. ἵνα προύργου τι γένηται, ἀντὶ τοῦ ‡ πλέον. *V.*

87. Τοὺς ὦμους πτίττων] Πτίττων ἀντὶ § τοῦ πτίσσων, ¶ ἢ περὶ τὸ ἴχνος λέγεται οἷον πτισσάνην τὸ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ ἄχνης. *V.*

* Ὁλοὸς] Ἀλοὸς prave editum fuerat, quod correxit *M. du S.*

† Κοινῶς] Exc. G. idem habent. *M. du S.*

‡ Πλέον] Sequebatur ἀναπηρέστερον, quod merito delevit idem, quia ex paullo post sequenti Scholio huc irrepserat, neque adgnoscere C. adnotat *M. du S.*

§ Τοῦ] Inserui articulum *Salmas.*, qui in edito aberat; nec dubito quin ex Cod. V. *J. F. R.*

¶ Ὁ περὶ τῆς ἴχνης] Exc. G. & V. ὅτῳ περὶ τοῦ ἄτου (leg. ἄχνης) *M. du S.*

** Τῆς ἴχνης] Exc. G. & V. τοῦ ἄτου (leg. ἄχνης) Cur a lectura codicis V. tantopere recesserit Cl. *Clericus* saltem monere debuerat, & unde haec desumserit, quae rejectis aliis obtrusit. *M. du S.*

Exped. Alex. 2. 1. ἐς Μακεδονίαν λυσιτρόφων τε πώλεμον. Ubi ἐς & λυσὶ quoque sunt oppositа; sed pro λυσιτρόφων etiam ἐπιτριφῶν dici posset, exiguo quidem discrimine. Ita ἐκφέρειν ἐς δῆμον, *efferre in vulgus*, notum. *J. F. R.*

85. Πτίττει — πτίττων] Scholia πτίσσων vel πτίττων. M. autem hic πτίττων, & supra πτίττει. Quod Emendationem Doctissimi *Kusteri* apud *Suidam* in ὦν λύπλης &c. egregie confirmat. Vid. *Plut.* 799. a. Impressi omnes πλίττ—. *M. du S.*

91. Οὕτω μὲ ὀργίλῳ] Quaerit Lucianus, num Hermotimus excepta eruditione, velit praeceptori suo similis esse, ὅτῳ μὲ ὀργίλῳ, ὅτῳ δὲ μικρολόγῳ, ὅτῳ δὲ φιλόπλουτῳ ἂν, ἢ φιλήδονῳ τὰ λέ. καὶ ἐ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκῇ. EPM. τίνι γε; ΛΥΚ. ὦ Ἑρμότιμε, θέλεις ἀπὸ τῶν σοφῶν. primo male μικρολόγῳ vertitur *ita minutus*, cum sit *sordidus*, avarus; dein quid interrogatio τίνι γε sibi velit, non video. Nam cum dixisset Lucianus, velis ne praeceptori tuo praeter doctrinam similis esse, cum sit tam iracundus, tam sordidus, tam rixosus, & voluptatis per Jovem amans, licet multis non videatur talis esse. Subdit Hermotimus: *Quibus nam?* Sed Lucianus subjicit narrationem de sordibus & iracundia alterius Philosophi senioris, quae quaestioni Hermotimi non conveniunt. Cum tamen ornatio ad convincendum Hermotimum ostendendum fuisset, quibusnam videretur esse φιλήδων; nec quicquam soleat omitti a Luciano, quod ad Hermotimi pertinaciam expugnandam faciat. Itaque haec cum accuratius expendissem, persuasi mihi levi mutatione locum

ἔστω δὲ μικρολόγος, ἔστω δὲ φιλόνεικος ὢν, καὶ φιλήδονος, νὴ Δί', εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς [a] δοκεῖ. EPM. [b] Τισί γε. ΛΥΚ. Ὦ Ἑρμότιμε, θέλεις διηγήσομαί σοι πρώην ἥκουσα ὑπὲρ φιλοσοφίας τινὸς λέγοντος ἀνδρὸς πάνυ γεγηρακότος, ᾧ πάμπολλοι τῶν νέων ὅτι σοφίᾳ πλησιάζουσιν; ἀπαιτοῦντος δὲ αὐτὸς τινος τὸν μαθητὸν τὸν μισθὸν, ἠγανάκτει, λέγων ἐπήμερον εἶναι, καὶ [c] ἐκπρόθεσμον τὸ ὀφλημα, ὃν ἔδει πρὸ ἐκκαίδεκα ἡμερῶν ἐκλελοιπέναι τῇ ἕνῃ καὶ νέᾳ, ἔστω γὰρ συνθέσθαι, καὶ [d] ὅτι ταῦτα ἠγανάκτει.

Παρεστὼς ὁ θεῖος τοῦ νεανίσκου, ἄγροικος ἄνθρωπος, [e] καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ [f] ὑμέτερα, παύσου, εἶπεν, ὦ θαυμάσιε, τὰ

cundus, aeque ſordidus, aeque contentioſus uti ſis, aeque voluptuarius, *talis enim eſt* per Jovem, licet vulgo talis non videatur. HERM. Quibusdam certe. LYC. Visne, Hermotime, tibi referam, quae nuper audivi quendam pro philoſophia dicere hominem plane ſenem, cujus domum multi admodum juvenes ſapientiae cauſſa frequentant. Is dum repoſcit ab aliquo 1 diſcipulorum mercedem, indignabatur, dicens, ipſum intra diem praeſtitutum non ſoluiſſe debitum, quod ſolutum jam ab illo oportuiſſet, ſexdecim diebus ante, nempe pridie Kalendas illius menſis: ita quippe 5 conveniſſe.

81. Adſtans autem avunculus adoleſcentis, homo ruſticus, & ad haec veſtra imperitus, Deſine, inquit, homo admirabilis,

[a] Δοκεῖ] Δοκῇ W. Nil mutant Edd. antiquae. [b] Τίσι γε;] Sic M. & Edd. Τισί γε Fl. Τί σιγᾷς; *Graev.* [c] Ἐκπρόθεσμον] Ἐκπρόθετον W. Sed in marg. notata eſt vulgata lectio. [d] Ἐπὶ ταῦτα] Sic Ald. *H. S. P.* & M. Ἐπιτ. Fl. Ἐπὶ ταῦτα *J.* & L. [e] Καὶ] Omiſſum in *J.* habent Fl. *H. P. B2.* & M. In *Junctina* ἄνθρωπος per compendium ſcriptum ſic: ἄνος. [f] Ὑμέτερα] Ἡμέτερα Ex. Fl. Sed cum vulgata facit P.

cum hunc foede inquinatum ſic poſſe purgari: *si & μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ, τί σιγᾷς ὦ Ἑρμότιμε. Quid taces Hermotime*, maxime hanc meam emendationem firmat antiquiſſima editio Luciani *Florentina*, anni 1496. quam primam eſſe puto, in qua legitur quidem τισί γε, ſed ſine diſtinctione perſonarum. Sic n. illa habet: *si & μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ τισί γε ὦ Ἑρμότιμε.* Aequis lectoribus non difficulter, ſpero, me probaturum, hic me non fefelliſſe Divam Criticen. *J.G.G.*

94. Τί σιγᾷς] Emend. *Graevii* in textum recipere non dubitavi. Fl. τισί γε. Sic c. 55. Vid. & c. 83. *M. du S.*

Τίσι γε] Magnum ingenium *Graevii*, magna optimis artibus parta gloria. Itaque ratio hic reddenda, cur non ſecutus ſim ipſius emendationem. Nempe, quia illam non ex libro protulit: illud vero quod habent conſtanter libri, optimam habet ſententiam. Jam diu vacillat Hermotimus, jam diffidere ſuo doctori didicit, jam crapulam viri & rixas ſupra commemoratas aliis quam ante oculis intuetur. Igitur cum dicit *Lycinus*, An illius velit eſſe ſimilis? & in fine ponit ea verba quibus docet, profecto vitioſum eſſe hominem, quantumvis vulgo talis eſſe non videatur: modeſte Hermotimus, & velut immurmurans, τισί γε, inquit, h. e. *at quibusdam tamen*, mihi in primis, poſtquam opera tua viſum recepi, talis videtur, cujus proinde ſimilis eſſe equidem jam nolim. *J.M.G.*

Τίσι γε] *Solani* & *Graevii* periculo lectionem priſtinam movere poſſem, ſed mea auctoritate non auderem, etſi eorum conjectura perplacet. *Solanus* quoque perſonam EPM. ante τί & ΛΥΚ. poſt σιγᾷς deleverat, quod neceſſarium erat, ſi cum illo σιγᾷς legat. At quum Cl. *Geſnerus* commodum ſenſum ex vulgata eliciat, eam ſine Codicis ullius auctoritate immutare, fas non eſt; alioqui fateor etiamnum mihi adridere *Graevianam* emendationem; tum quia illud τί σιγᾷς noſtro uſitatum, tum quia non ſic ſolet illud τίσι γε uſurpare. Immo quo plus conſidero, eo magis perſpicio nexum orationis id poſtulare; languet enim alioqui nova illa interrogatio θέλεις διηγήσομαι; Si vero praemiſerit *quid taces?* concinnius ſequitur, *vin' igitur pergam?* id eſt, *quia taces, ego porro narrabo.* Jam vero ſignum interrogandi quod poſt τίσι γε adderat in Edd. etiam omiſi, quia Cl. *Geſn.* ſic velle video. *J.F.R.*

96. Τινὸς λ. ἀ.] Non poſſum hic cum Viro eximio & de me optime merito ſentire, qui haec de alio Philoſopho dicta vult. Dicuntur certe de Hermotimi magiſtro, ſive is Theſmopolus fuerit, ut ſuperius innui, aut alio quovis nomine notus homo. Miror autem in toto hoc Dialogo Luciani non ſolitam moderationem, qua hominis ſordidiſſimi nomen reticere ſuſtinuit. Unde colligo, omnia ejus opuſcula in quibus nominatim in ſui temporis homines invehitur, ab eo poſt XL. aetatis annum ſcripta. *M. du S.*

3. Ἕνη καὶ νέᾳ] Vid. *Ariſtoph. Schol.* ad Nub. Act. IV. Sc. 1. 1. ubi fuſe enarrat qua ratione id nomen ultimo menſis diei inditum ſit, quia eodem die luna

&

lis, dicere, maxima te adfectum injuria, si pro verbis a te emtis pretium nondum persolvimus. Atqui quae vendidisti nobis, eadem adhuc habes & ipse, neque quidquam deceſſit tibi doctrinarum. Caeterum quarum rerum deſiderio ab initio commendavi tibi adoleſcentem, in iis rebus ille nihilo melior tua opera factus eſt, qui Echecratis vicini mei filiam virginem rapuerit, & aegre judicium de vi effugiſſet, niſi talento redemiſſem injuriam a pauperculo homine Echecrate. Matri vero alapas nuper dedit, deprehenſus ab ea cum ſub veſte efferret cadum, ut haberet, puto, quas conferret ſymbolas. Quantum ad iram, excandeſcentiam, impudentiam, audaciam, mendacia, multo melius ſuperiore anno

μέγις' ἠδικῆϑ λέγων, εἰ ῥημάτια τῶϑε σῦ πριάμϑμοι, μηδέπω ἐκλελοίπαμεν ϑ διάφορον καίτοι ἃ μ ἡμῖν πέπρακας, ἔτι ἔχεις ϗ αὐτὸς, ϗ οὐδὲν ἔλαττον γέγονέ σοι τ μαθημάτων· τὰ δ' ἄλλα, ὧν ἐξ ἀρχῆς ὀπθυμῶ, συνέσ᾽ησά σοι τ νεανίσκον, ὃϑ' οὐδὲν ἀμείνων γέγενη) ϑ σὲ, ὃς τὴμῦ γείτονος Ἐχεκράτης τ θυγατέρα g συναρπάσας, παρθένον οὖσαν διέφθειρε, ϗ ὀλίγου δίκην h ἔφυγε βιαίων, εἰ μὴ ἐγὼ ταλάντ ὠνησάμην τὸ πλημμέλημα τῶϑε πένη ἀνδρὸς ζ Ἐχεκράτης· τ μητέρα δὲ πρώην ἐρράπισεν, ὅτι αὐτῆ ἐλάβλο ὑπὸ κόλπυ ἐκκομίζοι i τ κάδον, ὡς k ἔχοι συμβολὰς, οἶμαι, καταθεῖναι· τὰ μ γ᾽ ἐς ὀργὴν, ϗ θυμὸν, ϗ ἀναιδυντίαν, ϗ ἐς τόλμαν, ϗ ψεῦδ, μακρῷ τινι ἄμεινον εἰ-

ἐπιθυμῶ 2

δεῖν R. ἔφυγον R 2.

ἔχῃ R. Z.

g Συναρπάσας] Nihil hic variationis notat *Sonlius*. Sed cum P. haberet συναρσάσας. Id ex *F.* correxi. h Ἔφυγε] Ἔφυγον habebant Edd. & W. Ἔφυγε ſola *S.* recte. i Τὸν κάδον] Τὸν κάδω vitioſe omnes, praeter *F.* & Fl. & W. qui κάδον quoque exhibet. Marg. *AiW.* ſic quoque corrigit. k Ἔχοι] Ex *S.* & *A.* vid. nott.

10. Διάφορον] Ἀνάλωμα. *G.*
18. Πλημμελημα] Ἁμάρτημα. *V.*
21. Κάδον] Μίτρον οἰνηρὸν. γαυλὸς ὑπὸ * Σολίων. κεραμεον ὑπὸ Ἰώνων. *V.*

* Σολίων] Exc. G. σολίων. Non adgnoſcunt C. poſteriorem hanc Scholii partem. *M. du S.*

& deſinit & incipit. Adde & *Plut.* in Solone, p. 158. 1. *M. du S.*

7. Ἰδιώτης] Non ſimpliciter *hominem privatum* ſignificare, ſed ἄμουσον, *rudem* & *incultum*, ex addito ἄγροικ adparet, & ex aliis quos adduxit *Jenſ.* Vid. ſupra, ad c. 67. Adde, ſi lubet, Rever. *Elſner.* ad Act. Apoſt. IV. 13. *F. F. R.*

10. Ἐκτετίκαμεν διάφορον] Recte ibi Interpres. eſt enim διάφορον ex *Suid.* τὸ τίμιον *merces*. Cætera hujus Dialogi antea ſum interpretatus. *F. B.*

Ibid. Διάφορον] Confer infra *Amor.* c. 8. *M. du S.*

17. Δίκην ἔφυγον] Scribo ἔφυγον. *F. Br.* Sed quia *S.* hoc jam habet, ego ἔφυγε propter euphoniam ſcribere non dubitavi. *F. F. R.*

Ibid. Ἔφυγε] W. Cod. & plerique impreſſi ἔφυγον. *S.* recte mutavit. *M. du S.*

10. Αὐτοῦ ἐλάβετο] *Quod eum manu prehendiſſet* *F. Br.*

11. Τὸν κάδον] *Cadum, ut ſymbolum daret ac deponeret.* *F. Br.*

Τὸν κάδον] Sed vide quam parum recte κάδω ſcribat, pro κάδον. *F. F. R.*

Τὸν κάδον] Mirum eſt in editis legi ὅτι αὐτοῦ ἐλάβετο, ὑπὸ κόλπου ἐκκομιζοντ τ κάδων. Quid eſt κάδως, aut ubi invenitur? leg. κάδω, hoc eſt *vini cadum in ſinu efferentis.* quae mox addit de crocodilis, & cornibus, intelligenda ſunt de ſyllogiſmis Stoicorum, quos ſic nominabant. vide ſuperius in βίων πράσει. In ead. pagina ὁ φιλόσοφ ὅρα οἵαν ἀπόκρισιν ἀπεκρίνατο ὁ Ἑρμότιμος, ὡς πρεσβυτικὴν. Vertitur: *vide mi Hermotime cujusmodi reſponſum, quam ſene dignum philoſophus ille reddiderit.* Atqui πρεσβυτικὸν reſponſum eſt *anile reſponſum*, ut patet ex ſequentibus: ἐπεὶ ϗ αἱ τίτθαι τοιαῦτ λέγουσι περὶ τ παιδίων, ὡς ἀπιτίον αὐτοῖς ἐς διδασκάλου. ϗ ἢν μηδὲν μανθάνωσιν ἀγαθὸν τι δύνων), ἀλλ' ἂν φοβῶνται οὐδὲν ποιήσουσιν ἐκεῖ μένοντες. *siquidem etiam aviae talia de pueris dicunt, nimirum ad magiſtrum illis eundum, nam lices boni nihil poſſint diſcere, nihil mali tamen committent, dum ibi manebunt.* *F. G. G.*

Ibid. Κάδον] Mirum eſt in omnibus impreſſis, ſi a Fl. & *F.* abeas, κάδω hic legi. W. recte κάδον. *M. du S.*

22. Ἔχοι] Antiquiores Edd. & ipſe M. ἴσχοι *B2.* & *P.* ἴσχῃ melius. *S.* & *A.* rectius ἴσχοι. *M. du S.*

Ἔχοι] Vix obſequerer *Salmurienſi* ſoli, niſi res ita manifeſta foret, ut paullo ſupra in ἔφυγε pro ἔφυγον. Sed eo ipſo quod M. non ἴσχῃ, ſed ἴσχοι habet, adparet eum ἴσχοι dare voluiſſe; ideo vulgatum ἴσχῃ ſecurus ejeci. *F. F. R.*

ὠφελεῖσθαι R.

εἶχε πέρυσιν, ἢ νῦν· καίτοι ἐβουλόμην ἂν αὐ-
τὸν ἐς ταῦτα ὠφελῆσθαι ὑπὸ σοῦ μᾶλλον,
ἢ σὲ ἐκεῖνα εἰδέναι, ἃ καθ' ἑκάστην ἡμέραν
πρὸς ἡμᾶς ἔδεν δεομένους, ὅτι τὸ δεῖπνον
διεξέρχεται, ὡς Κροκόδειλος ἥρπασε παιδίον,
καὶ ὑπέσχηται ἀποδώσειν αὐτό, ἂν ἀποκρί-
νηται ὁ πατὴρ οὐκ οἶδ' ὅ, τί· ἢ ὡς ἀναγκαῖόν
ἐστιν ἡμέρας εἶναι, μὴ νύκτα εἶναι. σκιὸν δὲ καὶ
κέρατα ἡμῖν ὁ γενναῖος ἀναφύει, οὐκ οἶδ'
ὅπως ἀνειπλέκων τὸν λόγον· ἡμεῖς δὲ, γελῶ-
μεν ὅτι τούτοις καὶ μάλιστα ὅταν ὀπιθυσάμε-
νος τὰ ὦτα, μελετᾷ πρὸς αὐτὸν ἕξεις τι-
νὰς, καὶ σχέσεις, καὶ καταλήψεις, καὶ φαντα-
σίας, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ὀνόματα διεξιών.
ἀκούομεν δὲ αὐτοῦ λέγοντος, ὡς καὶ ὁ θεὸς οὐκ
ἐν οὐρανῷ ἐστιν, ἀλλὰ διὰ πάντων περαίτη-
κεν, οἷον ξύλων, καὶ λίθων, καὶ ζώων, ἄχρι
καὶ τῶν ἀτιμοτάτων. καὶ ἡ γε μήτηρ ἐρομένη
αὐτὸν τί ταῦτα ληρεῖ, καταγελάσας αὐτῆς,
ἀλλ' ἦν ἡμῖν λῆρον τοῦτον, ἔφη, ἐκμάθω ἀκρι-
βῶς, εὖ ἴσθι κωλύσει με μόνον πλούσιον, μό-
νον βασιλέα εἶναι, τοὺς δὲ ἄλλους, ἀνδράποδα
καὶ καθάρματα νομίζειν, ὡς πρὸς ἐμέ.

Τοιαῦτα δὲ ἀνδρὸς εἰστόντος, ὁ φιλόσοφος,

ὀφελεῖσθαι Z.

πέσχετο Z.

quam nunc habuit. Atqui volui ego in hiſce potius illum a te juvari, quam illa ſcire, quae quotidie ad nos nihil opus habentes in coena diſputat, ut crocodilus puerum rapuerit, illumque ſe redditurum promiſerit, ſi reſpondiſſet pater neſcio quid? aut, neceſſe eſſe ſi dies ſit, non eſſe noctem. Interdum & cornua nobis bonus vir, ſermone neſcio quomodo perplexo, producit. At nos ridemus iſta, & maxime quoties obturatis auribus meditatur, *habitus* quosdam, & *relationes*, & *comprehenſiones*, & *viſa*, & nomina id genus plura perſequens. Audimus autem illum dicere, non in caelo eſſe Deum, ſed ire per omnia, ut ligna, & lapides, & animalia, ad res usque contemtiſſimas. Ac cum mater ipſum interrogaret, quorſum iſta nugaretur? deridens illam, verum, inquit, ſi perdidicero accurate nugas illas, nihil prohibebit, ſolum me divitem, ſolum regem eſſe, reliquos vero mancipia & purgamenta ad me putare.

82. Haec ille cum dixiſſet, quod reſpon-

a Ἀποδώσειν] Sic recte *J. P.* &c. & M. Ἀποδοῦναι male Fl. b Ἀποκρίνηται] Ita bene *B2.* Fl. *H. P.* & M. Ἀποκρίνεται male *J.* c Κωλύσει] Κωλύσῃ Ex. Fl. Sed pro vulgata ſtant *J. H. P.* & P.

29. Ὡς κροκόδειλος] Ὅλεθρε, πάλαι ἐπὶ τοὺς σαυτοῦ. M.

29. Ὁ κροκόδειλος] Hoc ante explicatum eſt, atque etiam illud καὶ κέρατα ἀναφύει. *J. Br.*

Ὁ κροκόδειλος] Studio expreſſi *Brodaeanam* ὁ pro ὡς, etſi feſtinantis aberrationem credo. *J. R. R.*

Ibid. κροκόδειλος] Vid. ſupra, *Dial. mort.* I. non ita longe ab initio, & *Vit. Auct.* c. 22. *M. du S.*

33. Κίμβαλα] Vid. iterum ſupra *Dial. mort.* I. *M. du S.* Immo & ſaepe alibi de hoc Syllogiſmi fraudulenti cognominatione dictum eſt, ut in *Vit. auct.* &c. *J. F. R.*

35. Ἐπισυνάδῃ τὰ ὄντα] *Ne quid audiat, quod eum, hac apud ſe meditantem, turbet atque interpellet* *J. Br.*

43. Λαμπὶ] Variationis notam adpoſuerat *Solanus*, nec tamen addiderat qualis ea eſſet, fors rurſus λαμπῇ quaerivit; ſed Indicativus ſeſe recte habet. Vid. nos ſupr. ad c. 61. *J. F. R.*

45. Μόνον βασιλέα] Haec ſunt nunquam ſatis deriſa Stoicorum ſomnia. *J. Br.*

48. Ὁ φιλόσοφος] *Filii praeceptor.* *J. Br.*

54. Καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδὼς] Perperam reddunt, *philoſophia, & praeter hanc verecundia*; ſenſus enim eſt: *philoſophia & reverentia erga eam.* Ita πρὸς ſaepe ſumitur, ut in Tyrannicida. . . Τῷ πρὸς τὴν οἴαν φιλοσοφίαν. In *Abdicato* . . Εἰκόνας πρὸς ἐμέ. Sic etiam pro *Imagine*. . . . *Pſeudomenes*. . . . Τὸ πρὸς ἀλήθειαν ἐμοί. Sed ipſiſſimum hoc ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδὼς, eſt in L. *de Saltatione* . . . Οἷόν μοι ἔφη Διάφαντος ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδὼς ἀπεστόμωσεν. *H. V.*

Καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδὼς] Quod Cl. *Hemst.* *Vitringa* in priſtina verſione reprehendit, ex Benedictina eſt; id nec *Obſoporus* melius reddiderat: *philoſophia juxta ac verecundia.* Recte Cl. *Gronovius* jam dedit, etiam non viſa *Vitringae* correctione, quam ego ex ejus note,

ſponſum ei philoſophus dederit, jam vide, Hermotime, quam ſenile. Dixit enim. Verum niſi ſe ad me applicuiſſet, nonne putas multo illum deteriora perpetraturum fuiſſe, quin carnifici forte fuiſſe tradendum? adeo jam frenum illi quoddam philoſophia impoſuit, & adverſus eam reverentia, atque ob id ipſum moderatior vobis eſt & adhuc tolerabilis. Adfert enim illi pudorem quendam, ſi indignus iſto habitu & nomine iſto videatur, quae nimirum ſequuntur illum, & paedagogi in morem continent. Itaque dignus ſim ſi non eorum, in quibus meliorem illum reddidi, mercedem a vobis capere; at certe eorum, quae philoſophiae reverentia facere intermiſit: quandoquidem nutrices etiam parvos in ſcholam cenſent mittendos, quum ſi nondum bonum quidquam poſſint diſcere, certe mali nihil dum ibi manent, faciant. Equidem reliqua mihi omnia impleviſſe videor, & quocumque volueris eorum, qui noſtra non ignorant, adſumto, cras ad me veni, videbisque ut interroget, ut reſpondeat, quot res didicerit, & quot jam legerit libros, de axiomatis, de ſyllogiſmis,

(ὅρα οἵαν ἀποκρίσιν ἀπεκρίνατο, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς πρεσβυτικήν.) ἔφη γάρ, ἀλλ' εἰ γε μὴ ἐμοὶ ἐπλησίαζεν ὅτῳ, οὐκ οἴει μαχίμῳ χεῖρα ἂν αὐτὸν ἐξειργάσασθαι, ἢ ἡγῇ, νὴ Δία, ἴσως τῷ δημίῳ παραδοθῆναι; ὡς νῦν γε χαλινόν τινα ἐμβέβληκεν αὐτῷ ἡ φιλοσοφία, καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδὼς, καὶ διὰ τοῦτο, μετριώτερός ἐστιν ὑμῖν, καὶ φορητὸς ἔτι. φέρει γάρ τινα αἰσχύνην αὐτῷ, εἰ ἀνάξιος φαίνοιτο τοῦ σχήματος καὶ τοῦ ὀνόματος· ἃ δὴ παραλαβοῦσα, παιδαγωγεῖ αὐτόν· ὥστε δίκαιος ἂν εἴην, εἰ μὴ ἐν βελτίω ἀπέφηνα, μισθὸν παρ' ὑμῶν λαβεῖν, ἀλλ' ἐν ἐκείνων γε, ἃ μὴ ἔδρακεν, αἰδεσθεὶς φιλοσοφίαν, ἐπεὶ καὶ τίτθαι τοιάδε λέγουσι καὶ τὸ παιδίον, ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς ἐς διδασκάλου. καὶ γὰρ ἂν μηδὲν μαθεῖν ἀγαθόν τι δύνωνται, ἀλλ' ἐν φαύλοις ἔθεσι παύσουσιν ἐκεῖ μένοντες. ἐγὼ μὲν οὖν τὰ ἄλλα πάντα ἀποπλῆσαί μοι δοκῶ, καὶ ὅν τινα ἂν ἐθέλῃς τῶν εἰδότων τὰ ἡμέτερα, ἥκειν μοι ἐς αὔριον παραλαβών, ὅψει τε ὅπως ἐρωτᾷ, καὶ πῶς ἀποκρίνεται, καὶ ὅσα μεμάθηκε, καὶ ὅσα ἤδη ἀνέγνωκε βιβλία, περὶ ἀξιωμάτων, περὶ συλλογισμῶν, περὶ καλα-

λήν-

ὦ Ὦν] Ὃν male W. Ὦν Fl. *J. H. P.*

53. Δημίῳ] Τῷ καλάζοντι τοὺς θανατίμους. *V.*

nott. Mſſ. quae quidem numero admodum ſunt paucae, inſerui. Et mirandum videtur, in locutione tam vulgari aberrare potuiſſe priſcos interpretes; nam πρὸς cum accuſativo ſignificare *adfectum eſſe erga*, vel *adverſus* aliquem, ex omnibus Auctt. conſtat; ſic *Herodian.* I. 4. 6. Ἐπ' ᾧ δὴ ἂν διάκεισθαι πρὸς ὑμᾶς. Ibid. 9. 15. ἀπαγγέλλουσι πρὸς τὸ Παρθικὸν διαφθορά. Sed plane Lucianeae dictioni ſimilis haec ap. eumd. *Herodian.* I. 8. 5. Καὶ ὁ πρὸς τοὺς φίλους αἰδώς quod non opus eſt pluribus adſtruere. Interim excuſabilis eſt error, quia alibi tamen recte per *juxta* vel *cum* redditur, ut ap. eumd. *Herodian.* I. 5. 5. Καιρὸν εἶναί μοι πρὸς ὑμᾶς τῶν ἐπὶ τοῖς καλαλαβοῦσιν ἀλγηδόνα, ᾗ μαθὼν τι ἔντιμον ὑμῖν ἐμοῦ ἀνοφορῶ. *Commoveor esse mihi vobiſcum ſuper his calamitatibus moerorem, & vos non minus quam me gravitur ferre.* Et III. 6. 5. τοῦτο πρὸς ἐκείνου ἐνομίσθη. *Hoc cum illo diviſo, (communicavi)* ac non ſemel alibi. *F. F. R.*

69. Ἀπιτέον] Reſte quidem. Sed alibi dicit ἀπιτητέον & ἀπιστητέον, ut hoc Dial. c. 73. f. &c. *F. F. R.*

Ibid. Ἐς διδασκάλου] Scil. οἶκον. Vid. de hac Ellipſ. not. *Jenſii* ſupra ad Libell. de Sacrif. c. 1. & infra ad *Paraſit.* ſive Lexiph. Lucian. p. 351. Adde *Hom.* Il. Z. 47. Ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς. *Ariſtoph.* Plut. 84. & Nub. 961. Plura *Kuſter.* ad Plut. *Ariſtoph.* 237. & 242. Et *Maittaire* de Dialect. p. 73. & *Solan.* ad Somn. c. 1. *F. F. R.*

67. Ἀποκλῆσαι] Conf. infra Ἀποκλ. c. 9. & 19. Item Τῇ. c. 51. *M. du S.*

68. Τῶν εἰδότων] Τῶν εἰδέντων legerat in ſuo exemplari *Brod.* vid. Miſc. IX. c. 16. Sed ſibi placere ait εἰδότων. Quod jam in Edd. inveni, nec quidquam variationis ab *Solano* notatum eſt. *F. F. R.*

71. Ἀνέγνωκε βιβλία] Stoicorum libros. *F. G.*

Ἀνέγνωκε βιβ.] Chryſippi liber erat περὶ ἀξιωμάτων. *Diog. Laërt.* 210. C. & περὶ κατηλήψεως, idem 213. A. Alterius Stoici reliquos eſſe ſtatuendum eſt. Apud *Arrianum* etiam ἐτός φασιν ἤδη ἐγὼ δι' αὐτοῦ δόκησιν χρόνων ἀναγινώσκων. I. c. 4. *M. du S.*

λήψεως, περὶ καθηκόντων, ἢ ἄλλα τοιαῦτα· εἰ δὲ ἢ τὴν μητέρα ἔτυπτεν, ἢ παρθένους συνήρπαζε, τί ταῦτα πρὸς ἐμέ; οὐ γὰρ παιδαγωγόν με ἐπεζήσατε αὐτῷ.

de comprehensione, de officiis, & alia varia. Si vero aut matrem pulsavit, aut rapuit virginem; quid ea ad me? neque enim paedagogum me illi praefeciſtis.

Τοιαῦτα γέρων ἄνθρωπος ὑπὲρ φιλοσοφίας ἔλεγε. σὺ δὲ ἴσως αὐτὸς ἂν φαίης, ὦ Ἑρμότιμε, ἱκανὸν εἶναι, ὡς διὰ τοῦτο φιλοσοφοῖμεν, ὡς μηδὲν τῶν φαυλοτέρων πράττοιμεν· ἢ ἐπ' ἄλλαις ἐλπίσιν ἐξ ἀρχῆς φιλοσοφεῖν ἠξιώμεν, οὐχ ὡς τῶν ἰδιωτῶν κοσμιώτεροι εἶναι θέλοντες; τί οὖν οὐκ ἀποκρίνῃ καὶ τοῦτο; ΕΡΜ. Τί δὲ ἄλλο; ἢ ὅτι καὶ δακρύσαι ὀλίγου δέω; ἐς τοσοῦτό μου καθικέλο ὁ λόγος ἀληθὴς ὤν, καὶ ὀδύρομαι ὅσον ἄθλιος χρόνον ἀνάλωκα, καὶ προσέτι μισθὸς οὐκ ὀλίγους τελῶν ἀντὶ τῶν πόνων· νυνὶ γάρ, ὥσπερ ἐκ μέθης ἀνανήφων, ὁρῶ οἷα μοι ἦν ἃ ἤρων, ὁπόσα δὲ πέπονθα διὰ ταῦτα.

83. Talia ſenex pro Philoſophia dicebat. Tu vero & ipſe forte dixeris, Hermotime, ſatis eſſe, ſi propter hoc philoſophemur, ne quid pejus faciamus: aut num alia ſpe philoſophari ab initio poſtulavimus? non *ideo*, ut idiotis decentiores circumiremus? cur igitur non reſpondes hoc quoque? HERM. Quid vero aliud, quam quod parum abeſt quin illacrimer, adeo in animum meum penetravit vera ratio; ac deploro, quantum miſer temporis inſumſerim, mercedes inſuper non parvas laborum meorum perſolvens. Jam enim velut ab ebrietate reſipiſcens video, qualia ſint quae amabam, quae autem propter ea perpeſſus ſim.

ΛΥΚ. Καὶ τί δεῖ δακρύειν, ὦ χρηστέ; τὸ γοῦν μέθος ἐκεῖνο πάνυ σωστικὸν, οἶμαι, οὐ

84. LYC. Et quid lacrimis opus eſt? o bone! valde enim prudens conſilium arbi-

a Δὶ] Δαὶ W. Nihil mutant vulgatam Fl. J. H. P. *Ald.* 1. b Μου] Ms W. ſolus. c Ἀνάλωκα] Sic recte Edd. & M. Ἀήλωκα B2.

73. Περὶ καθηκόντων] Περὶ καθήκοντος, ſingulari numero, libros inſcripſere Zeno, Cleanthes, Chryſippus, Panaetius. *Officia*, numero multitudinis, maluit Cicero. *Quod de inſcriptione generis, non dubito quin καθήκον* officium *ſit: niſi quid tu aliud. Sed inſcriptio plenior* de Officiis, inquit ille lib. 13. epiſt. ad Atticum, ep. 2. Τὰ καθήκοντα quoque legere eſt apud *Suidam* in καθήκοντα, & apud *Laertium* in Zenone Cittico. *AE. M.*

87. Ἀνάλωκα] Tyroni dico, cave hic quicquam mutes; ſic enim docent Grammatici ſaepius efferri, & omnino ſic Demoſthenes aliique, quod ideo moneo, quia B2. mutavit. *M. du S.*

93. Αἴσωπος] Periit haec cum multis aliis, Æſopi fabula; neque enim in Æſopo hodierno, aut in reliquis fabularum antiquis ſcriptoribus invenitur. *M. du S.*

94. Ἐπὶ τὴν κυματώδη] Cum Hermotimus deploraret jacturam temporis, quam impenderat philoſopho, reſpondet Lucianus, nihil lachrymis profici, prudentius facturum, ſi Aeſopo in fabulis monenti obſequatur: ἴδοι γὰρ ἄνθρωπός τις ἐπὶ τῇ ἠϊόνι καθεζόμενος, ἐπὶ τὴν κυματώδη, ἀριθμεῖν τὰ κύματα. *ubi dicit*, inquit interpres, *quendam in littore maris conſedisſe, ut numeraret undas.* vides ἐπὶ τὴν κυματώδη plane omitti ab interprete. Sed locum hunc mendoſum eſſe non animadvertiſſe interpretes vix credi poſſet, niſi res ipſa loqueretur. Ipſi Grammaticorum canones docebant, dicendum fuiſſe ἐπὶ τῇ ἠϊόνι καθεζόμενον τῇ κυματώδει. Mſ. pro ἐπὶ τὴν κυματώδη ſcribit ἐπὶ τὴν κυματωγὼ. quod argumento eſt ἐπὶ τῇ ἠϊόνι eſſe gloſſam, & interpretationem magiſtri, quae in contextum irrepſit. Indubie ſcripſit Lucianus: ἴδοι γὰρ ἄνθρωπός τις ἐπὶ τὴν κυματωγὼ καθεζόμενον ἀριθμεῖν τὰ κύματα. *Dixit enim quendam in crepidine littoris conſedisſe, ut numeraret fluctus.* Κυματωγὴ eſt ἠϊὼν κυματώδης, littus, quod fluctibus pulſatur. *Heſych.* Κυματωγὴ, χειλία, αἰγιαλὸν ὑπερφαγοῦσα. Uſus etiam hac voce Lucianus eſt in Cataplo: Ἀπόκρημνοι δὲ ἦσαν πέτραι ἐφ' ὁπόσον ἐξικνοῖτο τὸ κλύσματι, καὶ φοβερώτατον ποιεῖ τὸν κυματωγὸν, καὶ τὴν ἠχὼ μέγαν. *Erant rupes nudae & asperae, quas fluctus pulſabant, & valde horribilis erat illa crepido & magnus ſtrepitus.* Extat etiam apud *Herodotum* in Calliope, ut dudum *Budaeus* obſervavit, apud quem tamen male ſcribitur κυματώνη, & in Mſ. Luciani κυματωγή. *Euſtath.* ad Odyſſ. α. ἠϊών, ἰδιωτικῶς, ἰδίως καὶ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἐφ' πλατείᾳ αἰγιαλοῦ. μέλλων δὲ τόπον τινὰ λέγειν ἔχοντα. ὕθι ἐφ' ὧν τοιοῦτος, ποιᾷ χρῆται μετ' ἀναγνώσεως ὅλῃ τρόπῳ. καθ' ὁμοιότητα δὲ τούτου, καὶ κυματωγὴ παρ' Ἡροδότῳ ἡ ἀκτὴ ἔνθα ἀθροίζεται τὰ κύματα. *J. G. G.*

Ibid. Κυματώδη] Vid. Typ. ſub finem: μὴ μόνον ἐς βά-

bitror fabulae, quam narrabat Aesopus. Dicebat enim, hominem sedentem in litore ad fluctuosum mare, numerasse fluctus. Cum vero subinde erraret, graviter tulisse & excruciatum esse, donec adstans vulpes ei diceret, quid laboras, mi homo, eorum caussa, qui praeterierunt? cum oporteat eos qui hinc oriuntur numerare incipere, neglectis illis. Et tu igitur, quoniam ita tibi videtur, in reliquum melius feceris, si communem omnibus vitam velis vivere, & civem te gerere de vulgo unum, nihil alienum aut inflatum sperans; nec pudeat te, si recte sapis, senem hominem mutatis quasi partibus ad id, quod melius est, transire.

85. Caeterum haec, quaecumque dixi, omnia, amice, noli me putare contra Porticum paratum, aut susceptis eximiis contra Stoicos inimicitiis dixisse. Sed communis ad omnes pertinet ratio. Eadem enim ad te dixissem, si Platonis aut Aristo-

Αἴσωπος διηγεῖτο. ἔρη γάρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἠιόνι καθεζόμενον, ἐπὶ τὸ κυμαίνοντι, ἀριθμεῖν τὰ κύματα, σφαλέντα δὲ, ἄχθεσθαι καὶ ἀνιᾶσθαι, ἄχρι δὴ τὴν ἀλώπεκα παραστᾶσαν εἰπεῖν αὐτῷ, τί, ὦ γενναῖε, ἀνιᾷ τὰ παρελθόντων ἕνεκα; δέον τὰ ὀπίσθεν ἀφεμένους ἀριθμεῖν, ἀμελήσαντα ἐκείνων· καὶ σὺ τοίνυν ἐπεὶ οὕτω σοι δοκεῖ, ἐς τὸ λοιπὸν ἂν ἄμεινον ποιήσαις βίον τε κοινὸν ἅπασι βιῶν ἀξιῶν, καὶ συμπολιτεύσῃ τοῖς πολλοῖς, ἰδίᾳ ἀλλόκοτον, καὶ τετυφωμένον ἐλπίζων, καὶ ὀκνῶν αἰσχύνῃ, ἤν γε εὖ φρονεῖς, εἰ γέρων ἄνθρωπος μεταμαθήσῃ, καὶ μεταχωρήσεις πρὸς τὸ βέλτιον.

Ταῦτα πάντα, ὦ Φιλότης, ὁπόσα εἶπον, μή με νομίσῃς κατὰ τῆς στοᾶς παρεσκευασμένον, ἔχθραν τινὰ ἐξαίρετον πρὸς Στωϊκοὺς ἐπανηρημένον εἰρηκέναι· ἀλλὰ κοινὸς ἅπασι λόγος· τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σὲ εἶπον ἄν, εἰ τὰ Πλάτωνος. ἢ Ἀριστοτέλους ἥρησο,

κυματῶδη R

πολιτ. R.

εὖ φρονῆς. R lege ἦν. vel εἰ μεταμαθήσεις. ne solece Lucianus loquatur.

ἢ addit Z.

d Κυμαίνοντι] Ita Codd. G. L. M. P. & marg. *AIW.* Κυματώδη male Edd. omnes. e Μεταμαθήσῃ] Sic dedi ex W. & L. Edd. enim male μεταθήσῃ. f Ἢ] Καὶ male P. Nihil in vulg. mutant Edd. g Ἥρησο] Edd. ἥρησο. *B2.* ἥρησο cum puncto subscripto.

96. Κερδῶ] Ἀλώπεκα. *V.*

βάθος, ἀγαθὲ, ἀλλ' ἔστιν ἐκ βαθυτάτης ἐπιμελοῦς ὀλίγων πρὸ τῆς κυματώδους γῆς. ubi itidem in Mss. legitur κυματογῆς pro duobus postremis verbis. Pronuntiat ex *Eustathio Tan. Faber*, vulgatam esse glossema. Mihi, cui Eustathius ad manum nunc non est, nondum liquet. Locus a Cl. *Graevio* laudatus non in *Cataplo* reperitur, sed in *Navigio*: verum in eo nihil video quod de littore intelligi κυματωγὴν cogat. Aliunde habere hanc fabulam *Aelianus* videtur, qui XIII. 15. Var. Hist. nomen isti fatuo facit, Κοκκυλίων. G. M. P. & L. κυματωγὴν habent; sed in M. quem solum ipse inspexi, prius fuerat κυματωδῆ. *Polyaen.* ὁ δὲ τὴν ἠιόνα παίζειν, Strat. I. p. 28. *M. du S.*

Κυματωγὴν] Etsi *Solanus* Editionum lectionem κυματώδη servari maluerit, ego hic *Graevio* & quinque Mss. potius auscultavi, licet alterutrum pro glossemate possit haberi, ut ἐπὶ τῇ ἠιόνι, aut ἐπὶ τὸν κυματωγὸν superfluum sit. *J. F. R.*

5. Μεταμαθήσῃ] *Ald. Junt. Hag. P.* Fl. nec dubito quin & reliquae, habebant μεταθήσῃ. Quod mutavi, quia μεταμαθήσῃ hic longe aptius; significat enim, *alia vel meliora discere*, ac *pristina dediscere*, quod notum. Sed & *mutare animum* recte vertitur ap. *Aristoph.* in Plut. 925. Οὐδ' ἂν μεταμάθοις; ΣΥ. Οὐδ' ἂν δοίης γέ μοι τὸ πλοῦτον αὐτόν. *J. F. R.*

10. Ἐπὶ πάντας] Scil. φιλοσόφους. *J. Br.*

12. Ἥρησο] Dicit se haec disputasse contra Stoicos, non quod singulari quodam odio illos prae ceteris philosophorum sectis prosequatur, sed quod Hermotimus huic se mancipasset, idem dicturus, si aut Platonem aut Aristotelem sectaretur. sed in Graecis verbis menda latet. Sic eduntur: τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σὲ εἶπον ἂν εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους ἥρησο, τὸν ἄκρατον ἐρίφιον παλαιγενοῦς. sed quid est ἥρησο? legendum omnino ἥρεσο. si aut Platonem aut Aristotelem praetulisses, sectatus esses. αἱρεσθαί τινος est aliquem sectari. Hinc αἱρέσεις sunt sectae philosophorum pag. seq. κεκαλασμένη ἀγωγὴ est adstricta severa vivendi ratio, quam in victu & amictu tenebant philosophi, cui opponuntur ἅπαντα ἐλεύθερα, *libera omnia & soluta*, ut *Cicero* loquitur. Sic & *Plutarch.* in Lycurgo duram illam disciplinam, qua pueri Lacedaemoniorum coercebantur, vocat διαίταν κεκαλασμένην. *J. G. G.*

Ἥρησο] Tenui spiritu omnes antea scribebant. *M. du S.*

Ἥρησο] Monente *Solano* spiritum asperum adsumsi; etsi *Brod.* quoque scribit ἥρησο, *delegisses*. Sed ex *B2.*

τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καλαγγές. νῦν δὲ ἐπεὶ τὰ Στωϊκῶν προετίμησας, πρὸς ἣν ὁρᾶν ἀποστάζᾳ ὁ λόγος ἔοικεν, εὐθὺς ἐξαίρετον πρὸς αὐτὴν ἔχων.

telis ſectam ſecutus eſſes, reliquis indicta cauſſa damnatis. Nunc vero cum Stoicorum ſectam praetuliſſes, ad porticum intenta videbatur oratio, quae eximium nihil contra eam habeat.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις, ἄπειμι γᾶν ἐπ' αὐτὸ τοῦτο, ὡς μεταβαλοίμην ἐγὼ αὐτὸ δὴ τὸ χρῆμα. ὄψει γοῦν οὐκ εἰς μακρὰν ὥτε πώγωνα ὥσπερ νῦν λάσιον, ἐγὼ βαθὺν, ὥτε διαίταν κεκολασμένην, ἀλλ' ἄνετα πάντα, ἐγὼ ἐλεύθερα, τάχα δὲ ἐγὼ πορφυρίδα μεταμφιάσομαι, ὡς εἰδεῖεν ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεστιν· ὡς εἴθε γε ἐγὼ ἐξεμέσαι δυνατὸν ἦν ἅπαντα ἐκεῖνα, ὁπόσα ἤκουσα παρ' αὐτῶν· ἐγὼ εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν ὤκνησα ἐγὼ ἐλλέβορον πιεῖν μᾶλλον τοῦτο ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ Χρύσιππος, ὅπως μηδὲν ἔτι [a] ὑπόσαιμι ὧν φασι. σοὶ δ' οὖν ὑπὲρ μικρᾶς χάριτος οἶδα, ὦ Λυκῖνε, ὅτι με [b] ὠφερόμενον ὑπὸ δολερῷ τινι χειμάρρῳ, ἐγὼ τραχεῖ, ὀπτιδιδόντα ἐμαυτὸν, ἐγὼ χαῖρον συρρέοντα τῷ ὕδατι, ἀνέ-

86. HERM. Bene dicis. Abeo igitur ad hoc ipſum, ut ipſum etiam mutem habitum. Videbis enim non ita multo poſt neque barbam uti nunc hirſutam & prolixam, neque victum ita caſtigatum, ſed remiſſa omnia atque libera. Forte autem purpuram etiam induam, uti ſciant omnes, nihil mihi jam eſſe cum illis rugis. Utinam etiam evomere liceat, quaecumque ex illis audivi. Et noris me non cunctanter helleborum propterea bibiturum, contraria quam Chryſippus ratione, nimirum ne quid amplius eorum quae dicunt, in mentem mihi veniat. Tibi igitur gratiam, Lycine, non parvam habeo, quod me turbido torrente ablatum, atque aſpero, cum jam ceſſiſſem fluctibus, & ſecundo flumine cum aqua ferrer, extraxiſti, ſuperveniens

ταχέος R. prave

a Ἐπόσαιμι] Ποίσαιμι W. ἐνόσ. Fl. Ceterae recte, ut exhibuimus. b Παρωφερόμενον] Παροφερόμενον Edd. Sed prius habent L. & marg. *AIW.*

punctum ſubſcriptum addidi; eſt enim ab αἱρέομαι, *eligo*, non ab ἔρομαι interrogo, & plusquamperf. paſſivae formae in hoc verbo active valet, veluti τεθέαμαι *vidi*, *Euang. Joan.* I. 32. δέδεκται *accepit*, *Act.* VIII. 14. Sunt enim haec verba deponentia. Sic *Herodian.* I. 13. 15. ἐδεδιδάσκει active ponit. Miror itaque Cl. *Graevium* rogare quid ſit ἔρετο? *J.F.R.*

20. Οὔτι δαίτην κεκολασμένην] Id eſt, neque caſtigatam (h. e. *ſtrictiorem*) *vivendi rationem*. Sic *Aelian.* V. H. XI. 3. κεκολασμένῃ τροφῇ λέγεσθαι. *L. Bos.*

Ibid. Δίαιταν] Vid. ſupr. *Nigrin.* c. 7. ex diviſione *Soulii*; ſed quia alia ibi facta capitum diviſio, erit caput proximum vel alterum ab illo, quod jam inquirere non vacat. *J.F.R.*

26. Ἐπίδοξον πολὺ &c.] Alii multi bonique hoc de Carneade. Ediſſertavi hoc *Amphilogo* ad *A. Perſii* S.V. *Th.M.*

Ἐπίδοξον πολύ] Conf. infra (Ver. Hiſt. 2. c. 18.) *F.G.*

Ἐπίδοξον πολύ] Ipſe Lucianus infra, verae Hiſtoriae Lib. 2. ἐπίδοξον δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου, &c. Diximus pluribus ad *Laërtium*. *AE.M.*

27. Ἐς τὸ ἐμεσαλλ] *Ut rerum omnium obliviſcerer.* *J.Br.*

Ibid. Ἐμεσαλλ ἢ ὁ Χρ.] Chryſippum enim helleboro cerebrum purgaſſe, ut ad meditandum aptior eſſet, memoria proditum eſt. Vid. *Menagii* not. ad *Diog. Laërt.* & noſtrum in B. πρ. c. 23. & Ἱστ. β. c. 18. *M. du S.*

Ibid. Ἢ ὁ Χρύσιππος] Qui adverſus Carneadem diſputaturus helleboro caput purgaſſe fertur. Parum abfuit quin praeterirem verba haec, ὕδωρ ἐπὶ πίτταν in adagio: *Aquam in mortario tundere*, & illa, ὁ γνώμων φασὶ, in proverbio *Gnomon & regula*, explicari. *J. Br.*

Ibid. Χρύσιππος] Vid. infra Ἱστ. β. c. 18. & ſupra B. πρ. c. 23. *M. du S.*

30. Παρωφερ.] Ex L. haec ſcriptura; in quo tamen mendoſe· ὠφερόμενον— legebatur. In reliquis ἀφερόμενον minus apte. Vid. Τιμ. c. 25. *M. du S.*

Παρωφερ.] Etſi primo intuitu admodum blanditur vulgatum ἀφερόμ. quia *agitatum*, *circumferentem* ſignif. tamen id non vult Noſter, ſed *abreptum*, *delatum* eo quo tempeſtas fluctusque volunt, i. e. *vulgarem opinionem ſequebar*, *non utens libero rationcinio*, quod ipſe mox per συρρέοντα τῷ ὕδατι clarius exponit. Ideoque non dubitavi trium Codd. lectionem recipere. *J.F.R.*

34. Θεὸς σὺ μοχθοῦς] Miror *Brodaeum*, qui hic more ſolito non dixerit, vid. *Eraſm.* in Proverb. *J.F.R.*

35. Ἐμοὶ

niens tanquam ille in Tragoediis praesens ex machina Deus. Videor autem mihi non praeter rationem caput etiam rasurus, ut qui e naufragiis servantur liberi, quippe qui & ipse salutis recuperatae festum diem hodie acturus sim, tanta ab oculis amota caligine. In philosophum autem de reliquo, si vel invitus aliquando ingrediens per viam incidero, ita averſabor, ita cavebo, ut canes rabiosos *solemus*.

σπασας, ὅπερ ἐπὶ τῶν τραγῳδῶν τοῦτο, θεὸς ἐκ μηχανῆς ὀφθήσομαι. [c] δοκῶ δέ μοι καὶ γυμνὸν ἀλόγως ἂν ἢ ξυρήσασθαι τὴν κεφαλήν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγίων ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι, ἅτε ἢ σωτήρια τύχην [d] ἄξιον, τοσαύτην ἀχλὺν ἀποσεισάμενος τῶν ὀμμάτων. Φιλοσόφῳ δὲ ἐς τὸ λοιπὸν, κἂν ἄκων ποτὲ ἐν ὁδῷ βαδίζων ἐντύχω, ἔστως ἐκτραπήσομαι, ἢ στραφήσομαι, ὥσπερ τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν.

ἄξειν R.

HERODOTUS, SIVE AETION.

ΗΡΟΔΟΤΟΣ, Η ΑΕΤΙΩΝ.

UTinam Herodoti reliqua etiam imitari liceret! non omnia dico, quae viro aderant, majus enim voto illud quidem; sed vel unum *quiddam* de omnibus, verbi causſa, venustatem orationis, aut compositionem, aut domesticam illam Ionicae linguae & nativam *suavitatem*, aut sen-

1 [e] Ἡροδότου εἴθε μὲ καὶ τἄλλα μιμήσασθαι δυνατὸν ἦν. ὑ πάντα φημὶ, ὅσα προσῆν αὐτῷ, (μεῖζον γὰρ εὐχῆς τοῦτό γε) ἀλλὰ κἂν ἓν ἐκ τῶν ἁπάντων, οἷον, ἢ κάλλος τῶν λόγων, ἢ ἁρμονίαν αὐτοῦ, ἢ τὸ οἰκεῖον τῇ [e] Ἰωνίᾳ, ὑ προσφυὲς, ἢ τὸ γνώμης

[c] Δοκῶ] Δοκῶ *J.* sola male. [d] Ἄξιον] Ἄξιον Fl. & M. Ἄξιον ceterae & Cod. P. [e] Ἰωνίᾳ] Ἰωνίᾳ male *H.* & *B2.* Ceterae recte Ἰωνίᾳ.

34. Θεὸς ἐκ μηχανῆς ἐπιφανεὶς] Ἐπὶ τῶ ὠφελοῦσαν ἢ παραλόγων. αἱ [*] γὰρ τραγῳδίαι ποιηταὶ ὅταν εἰσάγωσιν εἰς τὴν σκηνὴν [†] ἢ τόλμα ὥστε συγχεῦσαι τοὺς θεατὰς πρὸς τὰ ἀφημένα [‖] ἐλεεῖν τοὺς ἀτυχοῦντας δίκαιος, ἢ ἀνάξια πεπονθότας ἢ μισῆσαι τοὺς πεπαυμένους [¶] ὠφελουμένους, εἰώθασι θεοὺς εἰσάγειν [‡] ὄντα ἐκ αὐτῆς τ' σκηνῆς ὁρμωμένους· ἀλλὰ ἐξ ὕψους δεῦ τινὸς μηχανῆς ἢ ἔοικεν [§] πρότερον οἱ θεαταὶ. κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν [¶] ὁ Φοβούμενος ἐδόκουν τὸ τοῦ θεοῦ πρόσωπον, ἢ τὴν κατὰ [¶] σελήνην ἀφάνειαν, ἐλέγετο δὲ θεὸς ἀπὸ μηχανῆς. *V.*

ΗΡΟΔΟΤΟΣ Η ΑΕΤΙΩΝ] [*] Σημειῶσαι ὁ τοῦτο τῷ λόγῳ ὑπέδειξεν ἀπὸ ὑποδείξεως ἄγαν κίττην τοὺς ἑαυτοῦ ἀφηγήσατο λόγους. *V.*

[*] Τὰ] Aberat in Ed. Inſeruit *M. du S.*

[†] Ἡ τόλμα] Ἡ τολμᾶν C. Sed excidiſſe alia quaedam vox videtur. *M. du S.*

[‖] Οἷα ἐπ' αὐτῆς] Ἐπ' αὐτοῦ Edit. *Clerici.* quam correxit *M. du S.*

[¶] Ὁ φοβούμενος] Mire ſane haec corrupta. Ego malim ὁ φοβ. Et Κατεστολὴν. *M. du S.*

[¶] Σελήνη] Σελὴν, ὕπερ. C.

[¶] Unum hoc Scholion quinque vitiis laborabat, quae ope Coll. ſe correxiſſe monet *Solanus.* Nam pro ὑποδείξεως in Ed. *Cler.* legebatur ἐξοφίσεως, pro ὑποδείξεως, ὑποδείξεις ὡς. Pro κίττην, ἀττικίζων editum quidem erat, cum in ipſo Cod. V. tamen legeretur κιττῶν. Pro στομαχιζόντος denique, στομαχιάσθω. Merito igitur hunc ſecutus ſum. *J. F. R.*

35. Ξυρήσασθαι] Vid. ſupr. de *Merced. Cand.* c. 1. *M. du S.*

36. Ἐλεύθεροι] Conf. infr. Ἰόχ. c. 2. *M. du S.*

ΗΡΟΔΟΤΟΣ] Eſt λαλιὰ, ſive παρελαλιὰ, cujusmodi etiam ſupra *Inſomnium*, & infra περὶ τῦ ὄνου. Et ἐπαίνος ἢ βαλανείων. Et περὶ τῶν δψιάδων. *Th. M.*

3. Μεῖζον γὰρ εὐχῆς] Confer ſupra *Mod.* c. 12. *M. du S.*

5. Ἁρμονίαν] i. e. compoſitionem, numeros, quod in Herodoto agnoſcit & praedicat *Dionyſius Halic.* περὶ συνθέσ. ſ. 3. p. 22. Uptoni, ſeq. ubi etiam illud alterum de Ionica ſuavitate illuſtratur, ὅτι μέ τις ἐπαινέσῃ τὸν Θάλασσαν ὅτι τὸ κάλλος αὐτοῦ τῇ λέξει κ. τ. λ. denique ita concludit, ἐξ ὧν ἄν τις τεκμαίροιτο, ὅτι οὐκ ἐν τῷ κάλλει τῶν ἐνοημάτων ἡ πιθανότης ἐφάνη, ἀλλ' ἐν τῇ συζυγίᾳ. Add. Quintil. 9, 4, 19. *In Herodoto, cum omnia leniter fluunt, tum ipſa διάλεκτος habet eam jucunditatem, ut lasentes etiam numeros complexa videatur.* Paullo ante ſ. 16. *Neque mihi*, inquit, *quamlibet magnus auctor Cicero perſuaſerit, Lyſiam*, Herodotum, *Thucydidem parum ſtudioſos* compoſitionis *fuiſſe &c.* *J. M. G.*

8. Ηδ-

μης τὸ ϖλεῖττον, ἢ ὅσα μυρία καλὰ ἐκεῖν⟨ο⟩ ἅμα συλλαβὼν ἔχει, ϖέρα δ᾽ εἰς μίμησιν ἐλπίδ⟨ος⟩. ἃ δὲ ἐποίησεν ὕϛ᾽ ὑϖὸ τοῖς συγγράμμασι, καὶ ὡς ϖολλαχοῦ τοῖς Ἕλλησι [a] γνώ⟨ρι⟩μ⟨ος⟩ ἐν βραχεῖ κατέϛη, ἐγὼ καὶ σὺ καὶ ἄλλ⟨ος⟩ ἂν μιμησαίμεθα. ϖλεύσας γὰρ οἴκοθεν ἐκ τῆ Καρίας εὐθὺ τῆ Ἑλλάδος, ἐσκοπεῖτο ϖρὸς ἑαυτὸν, ὅϖως ἂν τάχιϛα, καὶ ἀϖραγμονέϛατα ὕϖισημ⟨ος⟩ καὶ ϖειθόλ⟨ογος⟩ γένοιτο, καὶ αὐτὸς, καὶ τὰ συγγράμματα. τὸ μὲν ὂν ϖερίνοϛος ἦν, νῦν μὲν Ἀθηναίοις, νῦν δὲ Κορινθίοις ἀναγιγνώσκειν, ἢ Ἀργείοις, ἢ Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ μέρει· ἐργῶδες καὶ μακρὸν ἡγεῖτο εἶναι, καὶ τριβὴν ἐ μικρὰν ἐν τῷ τοιούτῳ ἔσεσθαι. ὄκνει ἠξίου λαμϖρὸν τὸ ϖρᾶγμα, ὐδὲ κτᾶ λαφίρεσιν, ὕτω κατ᾽ ὀλίγον [b] ἀγείρων καὶ συλλέγων τῆ γνῶσιν· ἐπεβύλθη δὲ εἰ δυνατὸν εἴη, ἀθρόους ϖως λαβεῖν τοὺς Ἕλληνας ἅϖαντας. σύϛαϛ᾽ ὖν Ὀλύμπια τὰ μεγάλα

tentiarum divitias, aut quae sexcenta pulchra ille una complexus habet, imitandi omnem spem transgressa. Caeterum quae circa libros suos historicos faciebat, & ut Graecis multis in locis brevi innotesceret, *illud* ego, & tu, & *quivis* alius imitemur. Cum enim domo e Caria versus Graeciam navigaret, dispiciebat apud se, qua tandem ratione quam celerrime, & minimo labore insignis & celebris tum ipse, tum si quid scripsisset, fieret. Jam circumire, & nunc Athenienses, nunc Corinthiis recitare, aut Argivis, aut Lacedaemoniis particulatim, laboriosum & longum esse ducebat, moramque in ea re haud parvam esse futuram. Noluit igitur negotium hoc distrahere, neque dispersa ita & minutatim conciliare & cogere *sibi* notitiam *hominum*: verum eo intendit animum, ut, si fieri posset, confertos alicubi Graecos universos deprehenderet. Instant igitur magna

a Γνώριμ⟨ος⟩] Deerat in Edd. Aderat in L. & *J.* Item in marg. *AIW.* b Ἀγείρων καὶ συλλέγων] *Gruev.* ἀγυρέων καὶ συλλέγων. At nihil mutant *J. Ald.* Fl. *F. H. Bz. P. S. A.*

12. Οἴκοθεν ὁπὸ τῆ Καρίας] Ἡ Ἁλικαρνασσὸς ἦν τῆ Καρίας. *V.*

8. Πῦρα τῆ . . ἐλπίδ⟨ος⟩] Conf. supra *Misth.* c. 7. fin. *M. du S.*

9. Συγγράμματα] Συγγράμματα Herodoti esse *libros* ipsius *historicos*, satis ex iis constat, quae de vi hujus verbi ad *Thucydidis* principia disputantur ab *H. Stephano.* *J. M. G.*

10. Γνώριμ⟨ος⟩] Vox haec, sine qua manca prorsus sententia, in omnibus tamen vulgatis deerat. Nos ex L. & Ed. *J.* restituimus. *M. du S.*

11. Ἐν βραχεῖ κατέϛη] Hic aliquid desideratur. An γνώριμ⟨ος⟩? Sic infra: γνώριμοι ὁν βραχεῖ ἐγένοντο, pag. seq. *F. G.*

Ἐν βραχεῖ κατέϛη] Vide ut rem acu tetigerit *Gujetus.* Id ipsum enim quod omissum conjecit, in L. & *J.* inventum restituimus. *J. F. R.*

12. Πλεύσας γὰρ οἴκοθεν ὁν τῆ Καρίας] Cum *Plinio* non concordat Lucianus, nec *Suidas* cum Luciano. Nam *Plinius* L. 12. c. 4. de ebore haec ait: *tanta erat eboris auctoritas, urbis nostrae* CCCX. *anno; Tunc enim auctor ille* (Herodotus) *historiam eam condidit in Thuriis in Italia.* Non igitur e Caria solvens adiit Graecos & conventum Olympiacum, ut historiam suam in ea celebritate recitaret (ut hoc loco scribit Lucianus) si eam tum demum scripsit, cum patria relicta factus est Thurius civis. At *Suidas* cum *Plinio* & *Luciano* pugnat. Sic enim scribit in voce Ἡρόδοτ⟨ος⟩ μετέϛη δὲ ὁπὸ Σάμου ἐπὶ Λύγδαμιν τὸν ἀπὸ Ἀρτεμισίας τρίτον τύραννον Ἁλικαρνάσσου. ὁν οὖν τῆ Σάμῳ καὶ τῶν Ἰώνων ἐσκέϕθη διάλεκτον, καὶ ἔγραψεν ἱϛορίαν ὁν βιβλίοις θ', id est: *Secessit vero Samum propter Lygdamin tertium ab Artemisia tyrannum Halicarnassi factum. Sami igitur & dialectum Ionicam exercuit, & historiam scripsit in libris novem.* Quis eam litem dirimet? Plinius antiquior, Lucianus omnis Graecanicae antiquitatis, si quis alius, callens. Suidas sua omnia ex antiquis auctoribus, qui suo tempore exstabant, habet. Conjecturae etiam utrinque militant. Ex laudibus, quibus abunde perfundit Artemisiam, videtur ea scripsisse, dum sub tyrannide Lygdamidis ejus foeminae nepotis vivebat. At contra dialectus Ionica, qua exacte utitur, suadet, eum non amplius Halicarnassum habitasse, quando historiam scripsit: nam Dorica Dialectus ibi erat in usu. Itaque quando λαμπρὸν me torquet, (ut verbis Ciceronis utar) nullo praejudicio te onerabo Lector, & integrum hoc σκόμμα tibi relinquam examinandum. *J. P. a G.*

Πλεύσας] Confirmat hic locus quod *Scaliger* ὁ πάνυ in notis ad Eus. Chron. p. 104. asseruit, scilicet ante scriptam ab Herodoto historiam, quam Thurios trajiceret. Vid. etiam Cl. *Fabricii* Biblioth. Gr. 661.

gna Olympia : & Herodotus, rem ipſam putans, venire ſibi tempus maxime deſideratum, obſervato pleno concilio, collectis undique jam proceribus, ingreſſus in poſticum *templi Jovis Olympii*, non ſpectatorem, ſed certatorem ſe Olympiorum profeſſus eſt, canens hiſtorias, & eo usque demulcens hos qui adeſſent, ut Muſae ipſius libri, qui & ipſi novem eſſent, vocarentur.

2. Jam igitur multo ipſum magis noſſe omnes, quam victores ipſos Olympiae; nec eſſe, cui Herodoti nomen non eſſet auditum, partim quod ipſi illum Olympiae audiſſent, partim quod ab his, qui ex concilio venerant, percontando percepiſſent: & ſicubi conſpiceretur modo, digito monſtrabatur, Hic ille Herodotus eſt, *dicentium*, qui praelia cum Perſis Ionico ſermone conſcripſit, qui victorias noſtras hymno celebravit. Hunc ille talem hiſtoκὴ ὁ Ἡρόδοτος, τῦτ' ἐκεῖνο ἦκειν οἱ νομίσας τ καιρὸν, ὑ μάλιστα ἐγλίχετο, πλήθουσαν τηρήσας τ πανήγυριν, ἀπανίαχόθεν ἤδη τ ἀρίστων συνειλεγμένων, παρελθὼν ἐς τ [c] ὀπισθόδομον, ὑ θεατὴν, ἀλλ' ἀγωνιστὴν Ὀλυμπίων παρεῖχεν ἑαυτὸν, ᾄδων τὰς ἱστορίας, ὑ κηλῶν τὺς παρόντας, ἄχρι ᾧ καὶ Μῦσαι κληθῆναι τὰς βίβλυς αὐτῦ, σφέα ὑ αὐτὰς ὔσας.

Ἤδη ὖν ἅπαντες αὐτὸν ᾔδεσαν πολὺ μᾶλλον, ἢ τὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτύς. ὑ ὀκ ἔστιν ὅστις ἀνήκοος ἦν ᾧ Ἡροδότυ ὀνόματος, οἱ μὲ, αὐτοὶ ἀκύσαντες ἐν Ὀλυμπίᾳ, οἱ δὲ, τ [d] ἐκ τ πανηγύρεως ἰκόνων συνθανόμενοι, ὑ εἴ πῶς γε φανείη μόνον, ἐδείκνυτο ἂν τῷ δακτύλῳ. ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, Ἡρόδοτός ἐστιν, ὁ τὰς μάχας τὰς Περσικὰς Ἰαστὶ συγγεγραφὼς, ὁ τὰς νίκας ἡμῶν ὑμνήσας. τοιαῦτ' ἐκεῖνος ἀπέλαυσε τ ἱστορίων,

c Ὀπισθόδομον] *F.* dubie an *ἐπισθόδομον*. Ceterae recte *ὀπισθ.* d Ἐκ] Gr. *ἀπὸ*. Nihil mutant Edd. sed *ὀκ* habent pro *τ ὀκ*.

27. Ἐγλίχετο] *Γλίχομαι. λίαν ἔχομαι. ἐπιθυμῶ. γενικῇ ᾗ αἰτιατικῇ. V.*

661. Nihil tamen repugnat, quin novis curis, dum Thuriis degebat, primam illam Editionem, ut ita dicam, Hiſtoriae ſuae, locupletarit & ornarit; quae etiam Nobiliſſimi Scriptoris nuperi *Humphredi Prideaux* ſententia eſt; quem vide P. I. L. VI. Gallicae autem a me factae verſionis T. II. p. 206. *M. du S.*

11. Συγγραμμάτια] Diminutivum iſtud quis ferat de Herodoti hiſtoria uſurpatum? Eam autem quam habemus non alia ſcripta, intelligi, ſequentia demonſtrant. Lege ergo, meo periculo, invitis libris omnibus, *συγγράμματα*. *M. du S.*

22. Κατ' ὀλίγον ἀγείρων] Vid. ſupr. *Catapl.* c. 17. *F. F. R.*

Ibid. Ἀγείρων ᾗ συλλέγων] Haec verba ἔχων ἐξέου ἀφορμὰς τὸ πρᾶγμα, ὑδὲ κατὰ ἀφίσιν ἔτυ κατ' ὀλίγον ἀγείρων ᾗ συλλέγων τὸν γνῶσιν, videntur, ratione locutionis emendatae poſtulante, ſic eſſe reſcribenda, ἔχων ἐξέου ἀφορμὰς τὸ πρᾶγμα, ὑδὲ κατὰ ἀφίσιν ἔτυ κατ' ὀλίγον ἀγείρειν ᾗ συλλέγειν τὸν γνῶσιν. *Noluit igitur ita rem diſcerpere, neque partitione tali minutatim colligere & comparare ſibi famam.* Nam quamvis participia ſaepe ponantur pro infinitivis, ut Grammatici loquuntur, hic tamen locum non habent, pendent n. ab ἐξέου ἐ ἐδέ. Nec dubito quin pag. 573. ſit ſcribendum οἱ δὲ ὀκ τ ἀπὸ τ πανηγύρεως ἥκοντον συνθανόμενοι. in editionibus, ἀπὸ non habetur, cum tamen ſententia

loci vocem eam requirat. *F. G. G.*

29. Ὀπισθόδομον] De gradibus templi habitas has orationes docet *Philoſtr.* ep. XIII. p. 919. ἀπὸ τ τῦ νεὼ βαλλιόδου. & vit. *Apollon.* l. II. c. 2. p. 141. c. 31. p. 170. ἀπὸ τ κρηπίδος τῦ νεὼ. AG. X. 95. Vid. *Philoſtr.* Gorgia p. 493. ubi τ μὲ λόγον τ Πυθικὸν ἀπὸ τῦ βωμῦ ἤχυσιν. Et mox: ὁ δὲ Ὀλυμπικὸς λόγος &c. De Ὀπισθοδόμῳ vid. notas ad Περ. c. 32. *M. du S.*

33. Μῦσας] Non ergo Herodotus ipſe ea ſuis libris nomina fecit; quamvis non deſint qui id incaute nimis credunt. Vid. etiam Συγγρ. c. 42. *M. du S.*

36. Ὀλυμπιονίκας] *Caſaub.* ad *Theocr. Scal.* ad *Catull.* ex *Suid.* innominato. de Hippia, ipſe poſtea, *Cic. Apul.* de Prodico, Xenophon, & nos ad ſomnium Luciani, de Anaximene & Polo. id. p. 208. *Ariſtot. Diog. Laërt.* de Ætione, *Theocrit.* Epithap. Æſcul. de nuptiis Alexandri & Roxanes, *Arrian. Curt.* *F. B.*

38. Οἱ δὲ τ ὀκ] In omnibus libris erat ὀκ τῶν. Mutavi ego, & feci, οἱ δὲ τ ὀκ τ . . . ſaepe enim ſic uſurpatur & apud Noſtrum & apud alios Scriptores. *M. du S.*

44. Τῶν ἱστορίων] Intellige ὕσσα τ ἱστ. ellipſi nimis frequenti quam ut exemplis firmetur. Ut *Hom.* Il. A. 65. Εἰ τ' ἀρ' ὀγ' ἰχωλῆς ἐπιμέμφεται, ἢ' ἑκατόμβης. *Sive is nos* OB *vota non reddita incuſat, ſive ob Hecatomben.* *F. F. R.*

γιῶν, ἐν μιᾷ συνόδῳ πάνδημόν τινα κοινὴν ψῆφον ἐκ τῆς Ἑλλάδος λαβών, καὶ ἀνακηρυχθεὶς οὐχ [a] ὑφ' ἑνὸς, μὰ Δία, κήρυκος, ἀλλ' ἐν ἁπάσῃ πόλει, ὅθεν ἕκαστος ἦν τῶν πανηγυριστῶν.

riarum suarum fructum cepit, in uno conventu publicum quoddam & commune totius Graeciae suffragium qui ferret, ornareturque praeconio non ab uno fane praecone, sed in unaquaque urbe, unde singuli spectatorum essent.

Ὅπερ ὕστερον καλανοήσαντες, ὀπίταμόν τι τὰ ταύτῃ ὁδὸν ἐς γνῶσιν, Ἱππίας τε ὁ ἐπιχώριος αὐτῶν σοφιστὴς, καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος, καὶ Ἀναξιμένης ὁ Χίος, καὶ Πῶλος ὁ Ἀκραγαντῖνος, καὶ ἄλλοι συχνοὶ, λόγους ἔλεγον ἀεὶ καὶ αὐτοὶ πρὸς τὸ πανήγυριν, ἀφ' ὧν γνώριμοι ἐν βραχεῖ ἐγίγνοντο.

3. Quod quidem postea considerantes, hanc nempe compendiariam quandam ad notitiam hominum viam, Hippias ex ipsa illa *Elidis* regione Sophista, & Ceus Prodicus, & Anaximenes Chius, & Agrigentinus Polus, & frequentes alii, semper verba & ipsi fecerunt ad concilium, unde nobiles brevi *tempore* facti sunt.

Καὶ τί σοι τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους λέγω σοφιστὰς, καὶ συγγραφέας, καὶ λογογράφους; ὅπου καὶ τὰ τελευταῖα ταῦτα, καὶ Ἀετίωνα φασὶ τὸν ζωγράφον, συγγράψαντα τὸν Ῥωξάνης, καὶ Ἀλεξάνδρου γάμον, εἰς Ὀλυμπίαν καὶ αὐτὸν ἀγαγόντα, τὴν εἰκόνα ἐπιδείξασθαι, ὥστε Προξενίδαν, Ἑλλανοδίκην τότε ὄντα, παθέντα τῇ τέχνῃ, γαμβρὸν ποιήσασθαι τὸν Ἀετίωνα.

4. Et quid tibi antiquos illos Sophistas dico, & historicos, & rhetoras, cum nuper adeo etiam Aëtion pictor dicatur, depictis *a se* Roxanes & Alexandri nuptiis, Olympiam & ipse deportatam eam tabulam ostendisse, *successu eo* ut Proxenidas, judex certaminis qui tum esset, delectatus arte generum sibi Aëtionem assumeret.

Καὶ τί τὸ θαῦμα ἐν τῇ γραφῇ αὐτῆς ἤρετό τις, ὡς τὸν Ἑλλανοδίκην δι' αὐτὸ, οὐκ ἐπιχωρίῳ τῷ Ἀετίωνι συνάψασθαι τὸν θυγατρὸς τὸν γάμον; ἔστιν ἡ εἰκὼν ἐν Ἰταλίᾳ, ἔνθα

5. Et quid in picturâ ipsius mirum inerat, roget aliquis, ut arbiter certaminum propter illud Aëtioni, non civi, nuptias filiae conciliaret? Est illa in Italia, & ipse eam vi-

a Ὑφ' ἑνὸς] Ἀφ' ἑνὸς male Fl. b Ἤρετο] Sic *J. Fl. Bl. H. S.*

51. Ἱππίας] *Hippias Eleus*, ut ex Platone etiam constat, quem vide in eo Dialogo, cui *Hippias major* titulus est, statim ab initio p. 95. Olympiam ibi dicitur accessisse instructus cum aliis multis, tum λόγοις πολλοῖς & παιδευτικοῖς. Adde & Cic. de Orat. III. (IV.) 32. *Philostratus* in ejus vita p. 496. ἤθελεν τὴν Ἑλλάδα ἐν Ὀλυμπίᾳ λόγους ποιῆσαι & περιστησόμενος αὐ. *M. du S.*

53. Ἀναξιμ.] Anaximenes hic etiam statuae honorem consecutus est Olympiae, non minus quam Gorgias. De utroque *Pausan.* Eliac. 2. p. 376. *J. M. G.*

54. Καὶ ἄλλοι] Sic Gorgias apud *Philostratum* p. 493. Et *Lysias* ap. Plut. in X. Rhet. De orationibus habitis aut Olympiae aut in aliis celebritatibus. Vide Notas ad *Philostr.* p. 169. & *Cresfol.* Theatr. Rhet. III. 6. *M. du S.*

Ibid. Λόγους ἐλεγον] Exempla ejusmodi locutionum bene multa vid. ap. *Jens.* ad *Jov. Trag.* c. 22. *J. F. R.*

59. Ὅπου] Etsi vulgo locum significat; tamen & pro *cum*, *quando*, *quandoquidem* usurpatur, veluti Latini solent, observante eod. *Jens.* p. 276. Sic supra in *Hermot.* c. 39. ἔπειτα γε, ἢ εἰ πάντες τὸν ὄρνιν εἶχον &c. In *Abdicato* c. 23. Ἀτελὴς ἦν τέχνη, ὅπου γε τοῖς ἰατροῖς & δημοσίᾳ καὶ πόλεις τιμὰς, καὶ προεδρίας, καὶ ἀτελείας, καὶ προνομίους διδοῦσι. Addo *Hippocr.* S. 2. aph. 10. Τὰ σώματα χρὴ, ὅπου δὲ τις βούλεται κενοῦσθαι, οὕτως ποιεῖν. *Corpora quando quis purgare velit, fluidò facere oportet.* Ibid. rursf. aph. 2. Et S. I. aph. 7. Potest & verti *ubi*, quod hic eodem redit, modo de tempore quoque accipias. *J. F. R.*

60. Συγγράψαντα] De pictore usurpari vix credo. Lego itaque γράψαντα, ut Zeuξ. c. 3. pr. *M. du S.*

66. Ἤρετο] Commodius legeretur ἤροντο. *M. du S.*

68. Ἐν Ἰταλίᾳ] An aliquis ejus meminerit, nescio. *M. du S.*

71. Χρῆμα περιττὸν] Et haec locutio, sive pleonasmus non infrequens. *Aristoph.* Plut. 895. πολὺ χρῆμα τιμώμεθα. Et *Nub.* 2. τὸ χρῆμα ἡ νυκτὸς. Alia similia *Spanhem.* ibid. Plura frater cariss. G. O. *Reitz.* in Belga Graeciss. p. 537.—6. *J. F. R.*

74. Τῆς κεφαλῆς τὸν κάλαθον] Dixi ad *Petron.* de tædis Hymenæi, notum & multa &c. ad *Catull.* *J. B.*

75. Ἐκ-

vidi, ut etiam narrare tibi possim. Thalamus est pulcherrimus, & lectus nuptialis: & assidet Roxane virgo undique pulcherrima, humi defixos habens oculos, pudore adstantis Alexandri. Cupidines autem quidam renidentes, alter quidem a tergo imminens, reducit a capite flammeum, ostenditque Roxanen sponso. Alius autem aliquis verniliter sane demit pede sandalium, ut jam recumbat. Cupido alius laena prehensum Alexandrum trahit versus Roxanem, connixus validissime. Rex autem ipse quidem coronam offert puellae. Comes autem & deductor sponsi Hephaestion una adstat, facem ardentem gerens, puero innixus formosissimo. Hymenaeus puto est, neque enim adscriptum est nomen. In altera autem tabulae parte, Cupidines alii lusus agunt in armis Alexandri, duo quidem hastam illius ferentes, bajulos imitati, cum trabem ferentes onere pandantur. Alii autem duo, unum in Clypeo jacentem, regem nempe ipsum quoque, *tanquam in cer-*

χαίγὼ εἶδον, ὥστε καὶ σοὶ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. 70 Θάλαμός ἐστι φερικαλλὴς, ἡ κλίνη νυμφικὴ. ἡ δὲ Ῥωξάνη κάθηται παγκαλόν τι χρῆμα παρθένος, εἰς γῆν ὁρῶσα, αἰδουμένη ἑστῶτα τὸν Ἀλέξανδρον. ἔρωτες δέ τινες μειδιῶντες, ὁ μὲν κατόπιν ἐφεστὼς, ἀπάγει τὴν κεφαλὴν 75 τὴν καλύπτραν, ἡ δείκνυσι τῷ νυμφίῳ τὴν Ῥωξάνην. ὁ δέ τις, μάλα θηλυκῶς ἀφαιρεῖ τὸ σανδάλιον ἤδη γὰρ κατὰ γόνυ, ὡς καλαχλίνοιτο ἤδη. ἄλλος δὲ χλανίδα τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπειλημμένος ἔρως, ἡ ἕτερος ἕλκει αὐτὸν πρὸς 80 Ῥωξάνην, πάνυ βιαίως ὑποπτώσσων. ὁ βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς μὲν στέφανόν τινα ὀρέγει τῇ παιδί. πάροχος δὲ ἡ νυμφαγωγὸς Ἡφαιστίων συμπαρέστη, δᾷδα καιομένην ἔχων, μειρακίῳ πάνυ ὡραίῳ ἐπερειδόμενος. ὑμέναιος, οἶμαι, ἐστίν. οὐ γὰρ ἐπεγέγραπτο τοῦνομα. ἑτέρωθι δὲ τοῦ εἰκόνος, ἄλλοι ἔρωτες παίζουσιν ἐν τοῖς ὅπλοις τοῦ Ἀλεξάνδρου· δύο μὲν τὴν λόγχην αὐτοῦ φέροντες, μιμούμενοι τοὺς ἀχθοφόρους, ὁπότε δοκὸν φέροντες, βαροῦνται. 90 ἄλλοι δὲ δύο, ἕνα τινὰ ἐπὶ τὴν ἀσπίδος καλαχείμενον, βασιλέα δῆθεν καὶ αὐτὸν σύ-

ρουσι,

70. Θάλαμος] Confer cum Philostrati imagine. *G.*

82. *Πάροχος] Ὁ ἀναβαίνων εἰς τὸ ἅρμα † ἢ τὸ ζεῦγος λέγεται. καὶ οἱ παροχεῖς, παρὰ τὸ παροχεῖσθαι τοῖς νυμφίοις, ἐπ' ὀχήμασι γὰρ τὰς νύμφας ἦγον. V.*

* Πάροχος] Ad verbum φέρουσι male relatum hoc Scholion in sedem suam retraxi. *J. F. R.*

† Ἢ] Vocem ἢ quae deerat, supplevi. *M. du S.*

75. Καλύπτραν] Ad vittam nuptialem respicit & ἀνακαλυπτήρια, de quibus *Langbaen.* ad Longin. 4, 19. p. 34. Toll. Itaque κάλυπτραν *flammeum* reddidi. *J. M. G.*

87. Ἐν τοῖς ὅπλοις] Poterat abesse ἐν. Sed hic pleonasmus satis frequens nonnullis fraudi fuit, ut frustra praepositionem deletam voluerint in *Dial. mort.* XXIII. Plutonis & Protesilai, versus fin. καθικόμην ἐν τῇ ῥαδδῳ. At non meminerant verbor. in *Evang. Luc.* XXII. 49. Εἰ παιτάξομεν ἐν μαχαίρᾳ; vel forsan hobraismi suspecta habuere. Sed omnis aetatis Scriptores sic locuti. *Homer.* Odyss. K. 385. Πρὶν λῦσαι' ἱτάρους, ἡ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι. *Hippocr.* S. 2. Aph. 36. Οἱ . . . ἐν τῇσι φαρμακείῃσι . . καθειρόμενοι. *Aristoph.* Plut. 487. Ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες. Idem ib. 765. ἀναδῆσαι βούλομαι — σ' ἐν χρυσανθῶν ὁρμιαῖς. *Volo te circumdare, coronare* (in) *catena panum.* Noster infra *Zeux.* c. 6. ἐν χρῷ τῇ μητρὶ πρόσκαρδιοι. *volore matrem referentes*, & *Philops.* §. 33. ἀναίξας τὸ σῶμα ἐν ὕπνοις ἐκτὸς. *Evang. Matth.* XIII. 35. ἀνοίξω τὸ στόμα ἐν παραβολαῖς. *Lucian.* iterum de Gymnas. c. 19. m. ἀφεπίστευτο τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις. *Mattaire* de Dialect. p. 300. f. ex *Tzetz.* ἐν ἄκρᾳ ἐ ξίφει τίμων. Ita & ἐπὶ modo additur, modo omittitur: *Aristoph.* Plut. 628. (ζῆν) ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις, prorsus ut *Ev. Luc.* IV. ἄνθρωπος ἐ ζήσεται ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ. Sed ecce plura alia similia jam dedit Cl. *Hemsterh.* ad *Dial. mort.* loco supra indicato, pag. hujus Edit. 429. Item *Solanus* pag. ibi praecedente. *J. F. R.*

91. Καὶ αὐτὸν] Abesse sine dispendio videri possunt; sed eleganter sic passim usurpant. Ad Alexandrum nempe respicit. *M. du S.*

Καὶ αὐτὸν] Ad Alexandrum respici, quis dubitet? & αὐτὸν sic usurpari pleonastice, quis nescit? vide modo paullo ante, ὁ βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς μὲν &c. *J. F. R.*

ξυσι, τὴν ὀχάνην τῆς ἀσπίδος ἐπειλημμένοι. εἰς δὲ τὸν θώρακα ἐσελθὼν ὕπτιον κείμενον, λοχᾶνι ἔοικεν· ὡς φοβήσειεν αὐτοὺς ἐπότε κατ' αὐτὸν γένοιντο σύροντες.

Οὐ παιδιὰ δὲ ἄλλως ταῦτά ἐστιν, οὐδὲ παρεέργασται ὑπ' αὐτοῦ ὁ Ἀετίων, ἀλλὰ δηλοῖ γε Ἀλεξάνδρου τὸν ἐς τὰ πολεμικὰ ἔρωτα. καὶ ὅτι ἅμα καὶ Ῥωξάνης ἦρα, καὶ τῶν ὅπλων οὐκ ἐπελέληστο. πλὴν ἀλλ' ἥ γε εἰκὼν αὕτη, καὶ ἄλλως γαμήλιόν τι ὂν τὴν ἀληθείας διεφάνη ἔχουσα, προμνηστευσαμένη τῷ Ἀετίωνι τὴν τοῦ Προξενίδου θυγατέρα. καὶ ἀπῆλθε γήμας καὶ αὐτός, πάρεργον τὸν Ἀλεξάνδρου γάμον, ὑπὸ νυμφαγωγῷ τῷ βασιλεῖ, μισθὸν εἰκασμένου γάμου, προσλαβὼν ἀληθῆ γάμον.

Ἡρόδοτος μὲν οὖν (ἐπάνειμι γὰρ ἐπ' ἐκεῖνον) ἱκανὴν τῆς Ὀλυμπίων τὴν παίγνυριν ἡγεῖτο, καὶ συγγραφέα θαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι τὰς Ἑλληνικὰς [νίκας] διεξιόντα, ὡς ἐκεῖνος διεξῆλθεν. ἐγὼ δέ, ὦ πρὸς Φιλίου, μή με κορυβαντιᾶν ὑπολάβητε, μηδὲ

rum trahunt, comprehensis clypei ansis. Unus autem in loricam, quae supina jacet, ingressus, insidianti similis est, qui perterreat illos, si forte inter trahendum ad se deferantur.

6. Caeterum non lusus ista sunt, neque temere in illis operam abusus est Aëtion, sed indicant amorem Alexandri etiam adversus res bellicas, eumque cum Roxanem amaret, armorum non esse oblitum. Caeterum ipsa quoque tabula haec nuptiale quiddam revera habere apparuit, nempe quae conciliaverit Aëtioni Proxenidae filiam: discessitque *pictor*, nuptiis & ipse celebratis, quae parergon essent, *& appendicula quasi* nuptiarum Alexandri; conciliatore atque deductore sponsae ipso rege, mercedis assimilatarum nuptiarum corollarium nactus veras nuptias.

7. Herodotus igitur, ad hunc enim redeo, aptum judicabat Olympiorum concilium, quod etiam historicum admirabilem redderet Graecis, qui quidem ita, ut ab ipso factum est, (victorias) Graecas enarrasset. Ego vero, & per amicitiarum vos praesidem *Jovem obtestor*, ne insanire me putetis, aut mea illius scriptis comparare, sic vir

a Νίκας] Deest in Edd. omnibus. Neque Cod. memoratur, qui habeat.

92. Ὀχάνην] * Λώρα, ἱμάντων σημαίνει δὲ καὶ τὰς ὀχάς. *V.*

* Λώραν] Hic pro *loris, habenis*, de qua & aliis vocabuli λῶρος significatt. meretur videri *du Cange* in Glossar. Graeco Barbaro. *J.F.R.*

97. Περιελήλυθεν] † Περιγένηται. κατασκοπᾷ. ὀξέως ποιεῖ. *V.*

† Περιγένηται] Corrupta haec. Ego novum Scholium esse puto; Λοχᾶνι] Καλασκόπῳ· ubi pro λοχᾶνι, γένηται, mox eam vocem sequens, scripserit. *M. du S.*

92. Ὀχάνην] Ὄχανον ὁ τῆς ἀσπίδος πόρπαξ. *Hesych.* & Interp. *Aristoph.* ad Equit. *J.B.*

99. Τῶν ὅπλων] Quin illud indicat pictura, eam esse vim amoris, ut ex armatis etiam ludos sibi faciat &c. *J.M.G.*

5. Πάρεργον] Qui suavitatem hujus loci sentire velit, illum quae sint πάρεργα pictorum cogitare oportet, descripta satis a *Junio* 3, 7, 12. ac illud προσλαβὼν, quod notat, praeter ordinariam operis mercedem accipere aliquid instar corollarii. Rex conciliator & deductor sponsae seu veteri verbo *domiducus* est pictus Alexander. *J.M.G.*

10. Ἱκανὴν τὴν παίγνυριν ἡγεῖτο ὁ συγγραφέα θαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι] Verti videas ab Benedicto, *Olympiorum celebritatem idoneam ducebat ad fidem Graecis faciendam admiratione dignum esse scriptorem*: Ab aliis, *satis superque sufficere Olympiorum ludos ad faciendam fidem Graecis, eum scriptorem esse admiratione non indignum.* At quid de illa fide in Graecis? utrum ea residet in ἱκανὸς an in δεῖξαι? Immo *celebritatem Olympiacam sufficere* & valere *etiam ad scriptorem admirabilem ostendendum Graecis*, quoniam videlicet hactenus alia ludicra illic solita erant διήνυσις, non historiarum scriptio. *J.G.*

11. Δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι τὰς Ἑλληνικὰς διεξιόντα] Τὰς Ἑλληνικὰς νίκας διεξιόντα. *Th.M.*

12. Τὰς Ἑλληνικὰς] Τὸ πράξεις hic desiderari videtur. *F.G.*

Ibid.

vir ille mihi faveat ! Ego *igitur* illud certe ſimile viri illius accidere mihi confirmo, *quod jam declarabo.* Cum enim primum in Macedoniam peregrinatum veniſſem, apud animum meum conſiderabam, quomodo me tractarem. Et cupiebam ſane innoteſcere omnibus, & quam plurimis Macedonum, quid eſſem oſtendere : circuire autem ipſum, id anni, & cum civitate unaquaque agere, non facile videbatur : ſi vero hunc veſtrum conventum obſervarem, ac tum progreſſus in medium dicendi facultatem oſtenderem, ſic *ſperabam* votum mihi meum recte eventurum.

8. Jam igitur & ipſi conveniſtis, quidquid in unaquaque civitate praeſtantiſſimum eſt, caput ipſum & *flos* omnium Macedonum : & ſuſcepit vos urbs praeſtantiſſima, non illa Piſae ſimilis, per Jovem, neque anguſtiis illis, & tabernaculis, & caſis, & aeſtui. Porro qui huc convenere, non facx populi, athletarum ſpectacula praeferentes plerique, & obiter tantum audiendum putantes Herodotum : ſed Rhetorum, & Hiſtoricorum, & Sophiſtarum

1 ϛτὰμὰ εἰκάζειν τοῖς ἐκείνου· ἴλεως ὁ ἀνὴρ· ἀλλὰ τοῦτό γε ὅμοιον παθεῖν φημι αὐτῷ. ὅτε γὰρ τοπρῶτον ἐπεδήμησα τῇ Μακεδονίᾳ, πρὸς ἐμαυτὸν ἐσκοπούμην, ὅτι μοι χρηϛέον τῷ πράγματι. καὶ ὁ μὲν ἔρως ὅ- 2 οτ ϖ ἦν ἅπασι γνωσθῆναι, καὶ ὅτι πλείϛοις Μακεδόνων δείξαι τὰμά. τὸ δ' αὐτὸν περιόντα τηνικαῦτα ϛ ἔτους ξυγγίγνεσθαι πόλει ἑκάϛῃ, οὐκ εὐμαρὲς ἐφαίνετο. εἰ δὲ τηρήσαιμι τὴν δὲ ὑμῶν ϯ σύνοδον, 2 ϛεῖτα παρελθὼν ἐς μέσον δείξαιμι ϯ λόγου, ἐς δέον ἔϖτως ἐπιβήσεσθαί μοι τὰ ϕ εὐχῆς.

Αὐτοί τε ἦν ἤδη συνειληλύθατε, ᵇ ὅ, τι περ ὄφελ ϖ ἐϛ ἑκάϛης πόλεως, αὐτὸ δὴ 3 οτὸ κεφάλαιον Μακεδόνων ἁπάντων· καὶ ὑποδέχε ϖ πόλις ἡ δείϛη ϖσα ὑ χτ Πίσας, μὰ Δί', οὐδὲ ϯ ἐκεῖθι ϛενοχωρίαν, καὶ σκηνὰς, καὶ καλύβας, καὶ ϖῆγ ϖ. οἵ τε αὖ ϖανηγυριϛαὶ, ὑ συρφετώδης ὄχλ ϖ, ἀθλητῶν 3 5ᶜ δὲ μᾶλλον φιλοθεάμονες, ὀ παρέργῳ οἱ πολλοὶ ϯ Ἡρόδοτον τιθέμενοι, ἀλλὰ ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ σοφιϛῶν οἱ δοκιμώτα-

ὅ, τι R. πραϰτέον Z. ἅπασιν ὑμῖν Z. συγγίγνεσθαι Z.

v. Schol. καὶ δέχονται αἱ πόλεις Z. prave

ᵇ Ὅ, τι] Ὅτι Edd. Sed correxi ex conjectura. ᶜ Δὲ] Abeſt a Fl. Adeſt in *J. H. P.* &c.

28. Ὅτι περ ὄφελος] Ἀντὶ τοῦ, οἱ μάγιϛοι καὶ ‡ ἀξιωφιλιμώτατοι. v. ἀξιολογώτατοι R.

‡ Ἀξιωφιλιμώτατοι] Monſtrum hoc vocabuli; retinendum tamen; donec aliud ſcripſiſſe ex Cod. pateat. Extat etiam in C. *M. du S.*

Ibid. Νίκας] Ex *Marcilii* conjectura, quam firmat locus Luciani Σύγϛρ. c. 54. *M. du S.*

Τὰς Ἑλληνικὰς] Potius cum *Marcil.* & *Solano* νίκας addendum credo, ut Noſtrum alibi locutum recte notat. Non tamen ideo ſtatim in contextum, ut ille jubet, inſero, donec ex Cod. probetur; ideoque uncinulis ſecluſi. *J. F. R.*

28. Ὅτι περ ὄφελος] Recte ibi Ορϛερ. nam ἔτι περ ὄφελος dictum ἀντὶ οἱ μεγάλοι οἱ μάγιϛοι καὶ ἀξιολογώτατοι. *J. B.*

Ὅ, τι περ ὄφ.] Illuſtrat hanc formulam *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Ἐκκλησ. 53. *J. M. G.*

31. Ἡ ἀρίϛη] Comma poſt ἀρίϛη quod in Edd. erat, ſuſtuli, quia ſenſus id poſtulat, ut quilibet facile videt. *J. F. R.*

32. Σκηνὰς καὶ καλύβας ϵ ϖῆγας] Voces interpretatus ſum alibi : rem tangit *Suet. Jul.* c. 39. *Ad qua omnia ſpectacula tantum undique confluxit hominum, ut plerique advenae aut inter vicos, aut inter vias tabernaculis poſitis manerent, ac ſæpe pro turba, eliſis exanimatique ſint plurimi, & in his duo Senatores.* *J. B.*

Σκηνὰς ϵ καλύβας] Itaque ὥϛε Χῖος apud *Ælian.* V. H. 14, 18. ὀργιζόμενος τῷ οἰκέτῃ, ἐγώ σε, ἔφη, οὐκ εἰς μύλλω ἐμβαλῶ, ἀλλ' εἰς Ὀλυμπίαν ἄξω. *J. M. G.*

36. Ἀλλὰ ῥητόρων . .] Graeca laborant prava diſtinctione. Sic n. haec verba interpungenda : non convenit huc vilis plebs, ἀλλὰ ῥητόρων τε ϵ συγγραφέων καὶ σοφιϛῶν οἱ δοκιμώτατοι. ὅσον δ' μικρὸν ἄνω μὴ τιμῶν περιπολὺ ἐνδιϛάμενον φαίνηται τῶν Ὀλυμπιάδων. Sic quoque legiſſe videtur Obſopoeus, qui hunc locum bene vertit. *J. G. G.*

Ἀλλὰ ῥητόρων . . . οἱ δοκιμώτατοι] Ut Cl. *Graevius* interpungit, ſic Ed. *Par.* jam habebat. *J. F. R.*

ταῦροι· [a] ὅσον ὑ μικρὸν ἤδη, μὴ τιμῶν παραπολὺ ἐνδεέστερον φαίνῃ τῆς Ὀλυμπίων. ἀλλ' ἢν μὲ ὑμεῖς Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι [b] παραβεωρῆτέ με, κομιδῇ ὑμῶν δόξω θρασὺς ἄνθρωπος εἶναι. ἢν δὲ πολὺ ἐκείνων ἀπαγαγόντες [c] ἐπ' ἐμαυτῷ μόνον ἐπιδύσαντες ἴδητε, τάχ' ἂν ὑ πάνυ μαστιγώσιμος ὑμῖν δόξαιμι, ὡς ἔν γε τηλικούτῳ σταδίῳ, ἱκανὸν ἔμοι γ' ἂν ᾖ καὶ τοῦτο.

probatissimi. Ferme parum jam *labore*, ne mea haec conditio multum inferior videatur Olympiis. Verum si quidem ad Polydamantem *aliquem*, aut Glaucum, aut Milonem me inter spectandum comparaveritis, oppido vobis audax videbor homo esse. Sin vero memoria longe ab illis abducta, per me solum me exutum spectaveritis, forte non omnino flagris dignus vobis videar, in tali quidem stadio: satis mihi quidem & hoc fuerit.

ΖΕΥΞΙΣ, Η ΑΝΤΙΟΧΟΣ.

ZEUXIS AUT ANTIOCHUS.

ΕΝαγχος ἐγὼ μὲ ὑμῖν δείξας τὸν λόγον, ἀπῆειν οἴκαδε. προσιόντες δέ μοι τῶν ἀκηκοότων πολλοὶ (κωλύει γὰρ οὐδέν, οἶμαι, καὶ τὰ τοιαῦτα πρὸς φίλους ἤδη ὄντας ὑμᾶς λέγειν.) προσιόντες οὖν ἐδεξιοῦντο, καὶ θαυμάζοντες

INuper cum dicendi vobis facultatem, *recitata oratione* ostendissem, domum abibam. Accedentes vero ad me auditorum multi, (Nihil enim puto prohibet talia quoque apud vos amicos jam meos dicere) accedentes igitur complectebantur me,

a Ὅσον ὑ μικρὸν ἤδη] Ὡς ὑ μ. δῆλος *Pell.* Sed vulg. servant *J.* Fl. *P.* Vid. *Dial.* seq. c. 3. b Παραβεωρῆτε] Π . . . εῖτε *Th. M.* Παραβεωρῆτε *B2.* cum jota subscripto. Ceterae vulgatum tuentur. c Ἐπ' ἐμαυτοῦ] Sic L. Ἐφ' αὑτοῦ *J.* Fl. *H.* Ἐφ' αὐτοῦ male *P. S. A.* Ἐπ' αὐτοῦ nota *Gron.*

41. Παραβεωρῆτε μι] Ἀντὶ τοῦ * συγκρίνητε, ἐξετάζητε. *V.*

* Συγκρίνητε] Συγκρίνατε Edit. *Cler.* Συγκρίνατε V. Exc. & Coll. Ego συγκρίνητε, ἐξετάζητε, legendum censeo. *M. du S.*

38. Ὅσον ὑ μικρὸν ἤδη] Haec nemo, credo, intelligat. Corrupta itaque verba pronuntio; neque tamen quomodo restitui possint, adhuc liquet. Dicere debuit. *Parum ergo abest quin ad Olympicorum celebritatem accedant haec.* *M. du S.*

Ὅσον ὑ μικρὸν] Ad verbum, *tantum non parvum jam* est, hoc est, Parum abest quin parvi jam illud, vel illam curam, faciam, ne inferior &c. Si quis ea quae adhuc dixi bene perpenderit, videbit me in theatro non multum minore, quam in ipsis Olympiis versari. Ut hic *labore* addidi in interpretatione ad lucem sententiae; ita mox a Zeuxis principio, *veritus* inferendum fuit. *J. M. G.*

40. Πολυδάμαντι] Pers. Sat. 1. & ibi Interp. *J. B.* Πολυδάμαντι] Vide Συγγρ. c. 35. & ὁ Ἐκ. c. 19. *Scotussaeus.* Cujus statua febri laborantibus mederi credebatur. Ἔκκλ. c. 12. *Bourdelotius* hic nos ad longe alium Persii Polydamanta amandat. Vicit hic πυγμαχίᾳ Ol. XCIII. Vid. *Paus.* El. II. Meminit *Plato* Πολ. A. pag. Ed. Ald. 7. A. & *Basilius* de Leg. Gr. lib. (*Gron.* Ed. 96. C.) Et *Dion Chrysost.* p. m. 441. C. ubi Thessalum vocat. *M. du S.*

Ibid. Γλαύκῳ] Vid. ὁ Ἐκ. c. 19. Carystius qui XXV. Olympiade coronatus, *Pyctes* per excellentiam denominatus dicitur. De eo *Demosth.* περὶ στεφ. sub fin. c. 99. p. m. 199. B. ubi prave scribitur Καρτίου & *Æschin.* c. 63. *Pind.* etiam, sed ode illa periit. Adde etiam *Dion. Chrysost.* p. m. 441. C. ubi idem *Carystius.* *M. du S.*

41. Παραβεωρῆτε] Παραβεωρῶ ea fere forma percussum verbum ac παριδεῖν apud *Herodotum* I, 37. & 38. Quemadmodum enim ibi παριδὼν μοι δηλέων τὸν vertendum est, *observans IN ME timiditatem*, separata a verbo praepositione: ita hic etiam θαυμάσειεν idem est ac θαυμάσῃ ἐπὶ τῷ Πολυδάμαντι &c. τ. λ. *J. M. G.*

Παραβεωρῆτε] Παραβεωρεῖτε *Th. M.* legere, *Salmas* notaverat; sed quia dubites, sicne *Theod. Marcilius* an *Tho-*

me, & admirationem prae se ferebant. Multum enim prosecuti aliunde alius clamare, & laudare, adeo ut erubescerem, *veritus*, ne nimis multum a dignitate laudum illarum abessem. Caput autem, & *summa laudis* haec illis erat, omnesque unum & idem acclamabant, consilium scriptionum insolitum esse, & multum in illo novatum. Quin praestat ipsa illa *verba* commemorare, quae isti protulere. *Vah novitatem! Admirabilis Hercles oratio! hominem ad inveniendum agilem! Nihil quisquam dixerit cogitatis illis magis novum.* Atque illi quidem talia multa dicere, prout nimirum ab auditione moverentur: quam alioqui mentiendi causam habuissent, & eo modo adulandi peregrino homini, nec de caetero ad curam illorum magno opere pertinenti.

2. At me, dicetur enim, ista laus eorum non mediocri afficiebat molestia, & cum tandem post illorum discessum, solus

σιν ἐφέσεσαν. ὅπιπολὺ γὰρ παρομαρτοῦντες ἄλλος ἄλλοθεν ἐβόων, ἡ ἐπῄνουν, ἄχρι με ἡ ἐρυθρᾶν με, μὴ ἄρα πάμπολυ τῆς ἐπαίνων ἀπολειποίμην. τὸ δ' ἐν κεφάλαιον αὐτοῖς τοῦτο ἦν, ἡ πάντες ἓν ἡ τὸ αὐτὸ ἐπεσημαίνοντο, τὴν γνώμην τῶν συγγραμμάτων ξένην εἶναι, ἡ πολὺν ἐν αὐτῇ τὸν νεωτερισμόν. μᾶλλον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἄμεινον, ἅπερ ἐκεῖνοι ἀπεφθέγγοντο· ὦ τῆς καινότητος, ἡ Ἡράκλεις τῆς δεξιοτεχνίας· εὐμήχανον ἄνθρωπον· οὐδεὶς ἂν τις εἴποι τῆς ὑπονοίας παρώτερον. οἱ μὲν τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγον, ὡς ἐκεκίνητο δηλαδὴ ὑπὸ τῆς ἀκροάσεως. ἢ τίνα γὰρ ἂν αἰτίαν εἶχον ψεύδεσθαι, ἡ κολακεύειν τὰ τοιαῦτα, ξένον ἄνθρωπον, ἡ πάνυ πολλῆς αὐτοῖς φροντίδος ἄξιον τὰ ἄλλα.

Πλὴν ἐμέ γε (εἰρήσεται γάρ) ἡ μέχρις ἡνία ὁ ἔπαινος αὐτῶν, ἡ ἐπειδὴ ποτε ἐλθεῖν ἐβουλόμην κατ' ἐμαυτὸν ἐγενόμην, ἐνενόουν

Thomas Magister intelligendus, moneo *Th. Magistrum* significari, (quem adeundum in verbo βασκαλία, extrema tandem pagina docet idem) Is igitur, loco dicto, haec habet: ΠΑΡΑΒΑΛΛΩ τὸ πλησιάζω, τὸ ἔρχομαι. ἡ τὸ παρεξιτάζω, ὃ ἐξ ἀναβιώσεως παρὰ Λουκιανῷ εὕρηται, ἐν τῷ Ἡρόδοτος ἡ Ἀττικὸν λέγ' ἐν τῇ ὁμοίᾳ Ἡλυδίφωνι, ἡ Γλώσσῃ, ἡ Μόλωνι βασκαίνετε. Sed parvi refert quomodo apud Lucianum legas, ideo vulgatum non moveo. Occurrit idem verbum supra *Nigrin.* c. 10. ex divisione *Solani.* Item *Hermot.* 74. Et infra, *de Imag.* c. 7. *J. F. R.*

43. Ἐπ' αὐτοῦ μόνου ἀποδύσαντες ἴδητε] Sic edunt, quod intelligi non potest; & ipsos tamen recte intellexisse patet ex versione *per se solum exutum videatis:* quam ut habeas, edi debuit ἀποδύσαντος. *J. G.*

Ἐπ' ἐμαυτοῦ] Sic L. In aliis prave ἐφ' αὑτοῦ. *M. du S.*

Ἐπ' ἐμαυτοῦ] Quia *Solanus* ita vult, & Codicem optimae notae suffragantem habet, sic edi magis passus sum, quam jussi; melius enim est quam vulgatum ἐφ' αὑτοῦ; nam etsi αὑτοῦ pro ἑαυτοῦ, & hoc pro ἐμαυτοῦ interdum valeat, hic tamen nimis ambiguum foret. Conf. supra *de Merced. Cond.* c. 19. Εἰ . . . τὴν ἀνάγκην σοι τὴν ἐμαυτοῦ ἐπιτρέπων. Ubi etiam quaedam Edd. habent ἑαυτοῦ. Alioqui ἐπ' ἐμοῦ mallem, quia dubito, liceatne reciprocum ἐμαυτοῦ alii quam primae personae verbi adjungere; ut enim proprie dicitur πέπεισμαι ἐμαυτὸν, *Herodian.* I. 55. Σύνοιδα ἐμαυτῷ. Et βέλτιστα ἐμαυτοῦ βίον εἰδὼς τε καὶ ἐμοῦτα, idem *Herodian.* I. 2. 10. Ita absurdum videtur dicere ἴδητε ἐπ' ἐμαυτοῦ. Quia sic persona verbi contradicit personae pronominis. Ego saltem sic dici nondum observavi. Nec tamen opus cum *Gron.* ἀποδύσαντος legere, si *exutum* velis significari, sed ἀποδύσαντες ἴδητε conjungendum, & parvi interest, hoc tum vertas, *vos me exuentes videtis*, an *exutum*, quod vel apertiorem sensum habet. *J. F. R.*

44. Ἀποδύσαντες] Cave obtemperes viro docto monenti ἀποδύσαντος. Quin ἀποδύσαντες retinendum ut ἀναγωγότερος. Exuunt, h. e. exui jubent, ut inspicere totum possint, athletam ἀγωνοθέται. Ἀποδύσασθαι activa voce vix dici de eo, qui vestes ipse ponit, potest. *J. M. G.*

45. Μαιευόμενος] Dixit antea & saepe repetit alibi. *J. B.*

ΖΕΥΞΙΣ] Huic dissertationi (quoniam de hac locus alius dicendi) non immoror: paucae variantes lectiones, & quae lectorem avidum non morentur. *J. B.*

ΖΕΥΞΙΣ] Προσλαλιὰ ut supra. Habita vero ista etiam in theatro, patet fine hujusce Laliae. *Th. M.*

5. Προσώποις ἓν] Epanalepsi inservit illud ἓν, veluti infra Tom. II. *quom. Conscr. Hist.* c. 62. Οἰκοδομήσας γὰρ — οἰκοδομήσας ἓν. Et *Pseudom.* c. 19. τὸ ἐνδέσιμον λαβὼν — ἐνδὺς ἂν τὸ ἐνδέσιμον λαβών. Bene observante Cl. *Dukero* ad *Thucyd.* III. c. 95. p. 226. Ubi & Scholiasten vide, & ad partes vocatum *Raphel.* ad Evang. Marc. III. 31. *J. F. R.*

35. Ὥμην

ἐχεῖν τοῦτο μόνον χαρίεν τοῖς ἐμοῖς ἔνεστιν, ὅτι μὴ σιωπῶμεν, μηδὲ κατὰ τὸ κοινὸν [a] Βαδίζοι τοῖς ἄλλοις, ὀνομάτων δὲ ἄρα καλῶν ἐν αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον κανόνα συγκειμένων, ἢ νοῦ ὀξέος, ἢ εὑρετικῆς τινὸς, ἢ χάριτος Ἀττικῆς, ἢ ἁρμονίας, ἢ τέχνης τοῦ ἐφ' ἅπασι, τούτων δὲ πόρρω ἴσως τεθνάναι. ἃ γὰρ ἂν, παρέντες αὐτὰ ἐκεῖνα, ἐπῄνουν μόνον τὸ καινὸν τῆς προαιρέσεως, καὶ ξενίζον· ἐγὼ δὲ ὁ μάταιος ᾠόμην, ὁπότε ἀναπηδῶντες ἐπαινοῖεν, τάχα μέντοι καὶ [b] αὐτὸ τοῦτο προσάγεσθαι αὐτούς· ἀληθὲς γὰρ εἶναι τὸ τοῦ Ὁμήρου, καὶ τὴν νέαν ᾠδὴν κεχαρισμένην ὑπάρχειν τοῖς ἀκούουσιν· εἰ μὴν τοσοῦτόν γε, ὥστε ὅλον τῇ καινότητι [c] νέμειν ἠξίουν, ἀλλὰ τὴν μὲν, ὥσπερ ἐν προσθήκης μοῖρα συνεπικοσμεῖν τι, καὶ πρὸς τὸ ἔπαινον συλλεγῆναι καὶ αὐτήν. τὰ δὲ τῷ ὄντι ἐπαινούμενα, καὶ ὑπὸ τῶν ἀκουόντων εὐφημούμενα, ἐκεῖνα εἶναι· ὥστε εἰ μετρίως ἐπῃρμην, καὶ κινδύνου ἦν πιστεύειν αὐτοῖς, ἕνα καὶ μόνον ἐν τοῖς Ἕλλησιν εἶναι λέγουσι καὶ τὰ τοιαῦτα· τὸ δὲ, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄνθρακες ἡμῶν ὁ θησαυρὸς ἦσαν, καὶ ὀλίγου δέω θαυματοποιῷ τινι ἔπαινον ἐπαινεῖσθαι πρὸς αὐτῶν.

Ἐθέλω γὰρ ὑμῖν καὶ τὸ τοῦ γραφέως διηγήσασθαι. ὁ Ζεῦξις ἐκεῖνος ἄριστος γραφέων νενόμισται, τὰ δημώδη καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα

essem, ita cogitabam: Ergo illud solum jucundum meis scriptis ineſt, quod usitata non sunt, neque communi *quasi* cum reliquis vestigio incedunt: a nominibus autem in iisdem pulchris, & ad antiquam regulam compositis, aut sensu acuto, aut excogitandi solertia, aut venustate Attica, aut compositione *ac numero*, aut quodam in his omnibus artificio, ab his, inquam, longe forte ratio mea remota. Neque enim, *nisi hoc ita se haberet*, relictis illis ipsis, solam laudant novitatem rationis nostrae ac peregrinitatem. At vanus ego *spei*, putaram, cum ad laudandum consurgerent, forte quidem hoc ipsum etiam eos allecturum esse, cum verum sit Homericum illud, *novam cantilenam jucundam esse audientibus*; ast non eo usque: neque censebam futurum, omnia novitati ut tribuerent; verum hanc quidem, corollarii cujusdam instar, ornamenti allaturam aliquid, & laudi ipsam quoque *non nihil* collaturam: ea vero quae serio ac solide laudarentur, quaeque secunda audientium fama exciperentur, ista esse, *quae modo commemoravi*. Itaque non mediocriter jam elatus fueram, & prope fuerat ut crederem illis, cum unum & solum me in Graecis esse dicerent, atque id genus alia. Verum enim vero, in carbones, quod est in proverbio, thesaurus noster abiit, & parum abest, quin praestigiatoris circumforanei laude ab illis affectus sim.

3. Volo igitur illud etiam de pictore vobis narrare. Zeuxis ille pictorum praestantissimus, popularia ista & communia non

a Βαδίζοι] Sic *J.* Fl. *H. P.* Βαδίζει *B2.* b Αὐτὸ τοῦτο] Αὐτῷ τούτῳ Fl. Sed vulgatam exhibent *J. H. P.* & Cod. P. c Νέμειν] Sic recte Edd. octo. Sola *Junt.* male νέμων.

35. Ὤμην τάχα μέντοι καὶ αὐτὸ τοῦτο προσάγεσθαι αὐτοὺς] Benedictus, *statim quidem id ipsum etiam addituros putabam.* Ineptissime. Nam qui id in laudando addituri erant, quum ipse Lucianus ante dixit se suspicatum esse omnes meliores laudatae orationis causas ab scriptis suis abesse? Recte tamen Graeca, quae optime percepit Opsopoeus, *hoc ipso eos potissimum adductum iri*, nisi quod congrua oratio poscat *adduci*: non enim agitur de futuro. *J.G.*

36. Καὶ αὐτὸ τοῦτο πρ.] *Et hoc nonnihil captos plaudere*, vel, *hoc etiam fortasse attractum iri.* Variant autem hic libri. Fl. αὐτῷ τούτῳ, cui scripturae favet locus Φαλ. α. c. 3. Codex autem P. cum impressis facit, quos tuentur verba c. 53. Ἑρμ. Parum ergo refert utram scripturam sequamur. *M. du S.*

38. Τὸ τῆ Ὁμήρου] In Zeuxide τὸ τῆ Ὁμήρου, καὶ τὴν νέαν ᾠδὴν κεχαρισμένην ὑπάρχειν. Alludit ad Odyss. A. v. 351. *J.G.G. Ibid.*

non pingebat, aut admodum certe pauca, Heroas *puta*, aut Deos, aut pugnas; sed novum quiddam proferre semper tentabat. Et si quid insolens aut peregrinum excogitasset, in eo *demum vim &* accurationem artis summam ostendebat. Inter reliqua ausa, Centaurum etiam feminam Zeuxis idem pinxit, lactantem adhuc pueros Centauros gemellos, admodum infantes. Tabulae hujus exemplum nunc est Athenis, exacta regula inde translatum. Ipsum vero archetypum Sylla Romanorum Imperator dicebatur cum aliis in Italiam misisse, deinde circa Malean, puto, submersa navi perisse omnia, & ipsam adeo picturam. Verum imaginem certe imaginis vidi, & ipse eam vobis, quantum ejus potero, ostendam, non profecto ut qui picturae peritus sim; verum *quod* plane memini, qui haud ita pridem in pictoris cujusdam *pergula* Athenis *eam* viderim: & vehemens tum artis admiratio forte me nunc etiam in ea evidentius declaranda juverit.

4. In viridi molliter gramine Centaurus haec facta est, qua quidem equa est, humi tota cubans extentis retrorsum pedibus: quantum autem illius muliebre est, sensim attollitur nixum cubito: anteriores vero pedes non jam ipsi quoque porrecti, tanquam jacentis in latus *centauri*; sed alter quidem geniculanti similis, incurvatus subducta ungula: sed alter contra insurgit,

ἔγραφεν, ἢ ὅσα πάνυ ὀλίγα, ἥρωας ἢ θεούς, ἢ πολέμους, ἀεὶ δὲ καινοποιεῖν ἐπιχειρῶν, καί τι ἀλλόκοτον ἐν τῇ ξένῃ θεατὴς γενόμενος, ἐπ' ἐκείνῳ ἦν ἀκρίβειαν ἡ τέχνης ἐπιδείκνυσθαι. ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις τολμήμασι, καὶ θήλειαν Ἱπποκένταυρον ὁ Ζεῦξις ἐποίησεν, ἀναπρήσασάν γε προσέτι παιδία Ἱπποκενταύρω διδύμω, κομιδῇ νηπίω. καὶ εἰκὼν ταύτης ἀντίγραφός ἐστι νῦν Ἀθήνησι, πρὸς αὐτὴν ἐκείνην ἀκριβεῖ τῇ γάθμῃ μεμελημένη. τὸ δὲ ἀρχέτυπον δ' αὐτὸ, Σύλλας ὁ Ῥωμαίων γραμμάτων, ἐλέγετο μὲν τῶν ἄλλων εἰς Ἰταλίαν πεπομφέναι· εἶτα περὶ Μαλέαν, οἶμαι, καταδύσης τῆς ὁλκάδος, ἀπολέσθαι ἅπαντα, καὶ τὴν γραφήν. πλὴν ἀλλὰ τήν γε εἰκόνα τῆς εἰκόνος εἶδον, καὶ αὐτὸς ὑμῖν ὡς ἂν οἷός τε ὦ, δείξω τῷ λόγῳ, οὐ, μὰ τὸν Δία γραφικός τις ὢν, ἀλλὰ πάνυ μεμνημαι, οὐ πρὸ πολλοῦ ἰδὼν ἐν τινος τῶν γραφέων Ἀθήνησι. καὶ τὸ καταθαυμάσαι τότε τὴν τέχνην, τάχ' ἄν μοι καὶ νῦν πρὸς τὸ σαφέστερον δηλῶσαι συναγωνίσαιτο.

Ἐπὶ χλόης εὐθαλοῦς ἡ Κένταυρος αὕτη πεποίηται, ὅλη μὲν τῇ ἵππῳ χαμαὶ κειμένη, καὶ ἐκτέταται εἰς τὸπίσω οἱ πόδες· τὸ δὲ γυναικεῖον ὅσον αὐτῆς, ἠρέμα ἐπήγερται, καὶ ἐπ' ἀγκῶνός ἐστιν· οἱ δὲ πόδες οἱ ἔμπροσθεν, οὐκ ἔτι καὶ αὐτοὶ ἐκτάδην, οἷον ἐπὶ πλευρὰν κειμένης· ἀλλ' ὁ μὲν ὀκλάζοντι ἔοικεν, ὁ δὲ καμπύλος ὑπεραλμένῃ τῇ ὁπλῇ, ὁ δὲ ἔμπαλιν ἐπανίσταται, καὶ τὴν ἐδάφους ἀντιλαμβά-

55 60 65 70 75 80 85

d Αὐτὸς] Sic habere *F. H.* Fl. notat *M. du S.* Quid tum? Habent sic & aliae. e Ὧν] Sic Edd. plurimae, & P. Cod. Sed ὁ Fl. sola. f Καμπύλος] Καμπύλος credo fuisse in *F.* Sed ex aliis Edd. correxerat *Solanus*. g Ἐπανίσταται] Ἐμπανίσ. *P.* male.

Ibid. Ὁμήρου] Odyss. A. 351. *M. du S.*

48. Ἀνθράκιας . .] *Carbonem*, ut ajunt, *pro thesauro invenimus*. Phaedr. V. 87. *A. V.*

56. Καινοποιῶν] Vide idem ferme de eo Aristotelis judicium de Poët. c. 26. f. *M. du S.*

65. Σύλλας] Periit itaque thesaurus antiquitatum Graecarum immensus; sed statuarum tantum, aut tabularum pictarum; nam quae longe major jactura Orbi erudito futura erat librorum, quos summa cum cura ab eo collecta fuisse in Graecia idem Lucianus docet Ἀπολ. c. 4. non est facta. *Plutarchus* enim libros memorat Athenis ab eo Romam incolumes deportatos. *Plut.* Syll. 856. A. *M. du S.*

77. Ἡ Κένταυρος] Petiitne ex hoc Luciani libello Κενταυρίδων suarum imaginem *Philostratus* Icon. 2. 3. Lectori certe non injucundum erit utramque picturam contulisse. *J. M. G.*

βάνη), [a] οἷον εἰσὶν ἵπποι, πτερώμενοι ἀναπηδᾶν. τῶν νεογνῶν δὲ, τὸ μὲν ἄνω ἔχει αὐτὴ ἡ τῆς ἀγκάλας, καὶ τρέφει ἀνθρωπικῶς, ἐπέχουσα τὸ γυναικεῖον μαστόν· τὸ δὲ ἕτερον, ὁκ τοῦ ἵππου βλαστάζει, ἐς τὸ πῶλοι τρόπον· ἄνω δὲ τοῦ εἰδώλου, οἷον ἀπὸ τινος [b] σκοπῆς ἱππόκενταυρός τις, ἀνὴρ ἐκείνης βλαστὸν τὰ βρέφη ἀμφοτέρωθεν τιθηνούμενος, ὑπερκύπτει γελῶν, οὐχ [c] ὅλῳ φαινόμενος, ἀλλ' ἐς μέσον τὸν ἵππον, λέοντος σκύμνον [d] ἀνέχων τῇ δεξιᾷ, καὶ ὑπὲρ ἑαυτὸν αἰωρῶν, ὡς [e] δεδιξαίη σὺν παιδιᾷ τὰ βρέφη.

humique nititur, quales sunt equi, exsilire dum conantur. Parvorum vero alterum quidem supra ipsa tenet ulnis, & humano more lactat, muliebrem illi mammam praebens: at alterum ex equina parte subrumat, more pulli. In suprema vero tabulae parte, quasi e specula quadam Centaurus aliquis, illius scilicet parvos suos utrinque nutrientis maritus, despicit ridens non totus conspicuus, sed ad medium usque equum, leonis catulum dextra ostentans & supra se extollens, quasi per lusum terrere velit parvulos.

Τὰ μὲν δὴ ἄλλα τῆς γραφῆς, ἐφ' ὅσα τοῖς ἰδιώταις ἡμῖν, οὐ πάντη ἐμφανῆ ὄντα, τὸ ὅλον ὅμως ἔχει δύναμιν τῆς τέχνης, οἷον τὸ πάντων ἰσχνὰς γραμμὰς ἐς τὸ εὐθύτατον, καὶ τὴν χρωμάτων ἀκριβῆ κρᾶσιν, καὶ εὔκαιρον τὴν ὑπαλλὴν σκιάσεως, καὶ σκιάσαι ἐς δέον, καὶ τὸν μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα, καὶ ἁρμονίαν, γραφέων πάν-

5. Reliquas igitur picturae dotes, in quantum nobis, ejus artis rudibus, non satis apparent, cum tamen totam artis vim contineant, velut illam linearum exquisitam directionem, & accuratam pigmentorum temperationem, & inductionem tempestivam, & umbrarum rationem, & proportionem magnitudinis, & mensuras integro aequabiliter respondentes, pictorum fili-

lii

[a] Οἷον εἰσὶν ἵπποι] Οἷ—ὼ εἰσὶν ἵπποι *F.* Fl. Sed saepe hae ejusmodi voces sic dividunt, quod ubique annotare non est operae; nam mox iterum sic occurrit. [b] Σκοπῆς] Nihil variare Edd. optimas hic notat *M. du S.* [c] Ὅλῳ] Sic Edd. octo. Sola *F.* ὅλων. [d] Ἀνέχων] Ἀείρων *F.* [e] Δεδιξαίη] Διαδιξαίη *Vorst.* Nihil mutant Edd. [f] Μερῶν] Μέτρων sola *F.* Ceterae μέτρων, male. Μέρων Mſ. Gr. P. & L.

86. Οἷον εἰσὶν ἵπποι] Vid. nos infra, ad *Harmon.* c. 3. ἀλλότριον τάμα. Ubi plura ejusmodi singularis cum plurali exempla dedimus. *F. F. R.*

90. Ἐς τὸ πωλικὸν τρόπον] Benedictus *equarum in morem.* Et cur non aeque bene Opsopoeus? *quemadmodum pulli a matribus lactari solent.* *F. G.*

98. Ἐφ' ὅσα] Illud ἐπὶ quid hic valeat, non ignoro; expungendum tamen censeo, meliusque tum habiturum hunc locum. *M. du S.*

4. Σκιάσαι] At, si Perraltos audias, hoc pictoribus antiquis ne in mentem quidem venerat. Vid. *Philostr.* p. 71. & *Jun.* de pict. vet. III. 3. *M. du S.*

Ibid. Καὶ τὸ μεγέθους τὸν λόγον] Cum Lucianus descripsisset Centaurum foeminam duobus infantibus ubera praebentem a Zeuxide mirifice descriptam, cujus tabulae exemplum visebatur Athenis, cum ipsum Zeuxidis πρωτότυπον a Sulla missum Romam ad Maeam naufragio intercidisset, plurima alia fuisse in illa tabula divina plane & admiranda, quae artis rudes fugiant, elegantes autem spectatores, & eruditos oculos advertant maxime, & in admirationem rapiant, praecipue vero pictores, qui multa videant, quae nos non videmus, καὶ τὸ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν μέτρων πρὸς τὰ ὅλα ἰσότητα, καὶ ἁρμονίαν, γραφέων πάν-

των, οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. Sic in Latinum transtulerunt hunc locum: *Ad magnitudinis proportionem, & mensurarum ad totum aequalitatem atque compagem pictores commendent, quorum muneris est talia scire.* Τῶ ὅλῳ inepte & insulse opponuntur μέτρα. Novi quidem μέτρα seu mensuras in pictura, de quibus *Philostratus* junior in prooemio Iconum, & *Plinius*. Sed ἰσότης καὶ ἁρμονία simpliciter est symmetria, neque μέτρων ἰσότης quicquam aliud esse potest quam συμμετρία. Si ergo vulgatam tenemus lectionem, cujus rei erit illa μέτρων ἰσότης. Membra vero & partes recte opponuntur toti. Illarum aequalitas debet respondere toti. Legendum igitur est, τὴν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα. *partium cum toto congruentiam & aequalitatem.* *Dionysio Longino* περὶ ὕψους dicitur συμμετρία τῶν μελῶν πρὸς ὅλον, cum sit: τὸ καλὸν τῷ σώματός ἐστι συμμετρία τῶν μελῶν καλὸς ὢν αὐτῷ πρὸς ἄλληλά τε καὶ πρὸς ὅλον. *Pulchritudo corporis est conformitas membrorum recte constitutorum ad se invicem, & ad totum.* Aliis est ἀναλογία. *Ciceroni* 2. de off. *partium convenientia, & apta membrorum compositio.* *Plinio* in epistolis *congruentia & aequalitas membrorum*, lib. II. ep. 5. *Si avulsum statuae caput, aut membrum aliquod inspiceres, non tu quidem posses ex illo congruentiam*

lii laudaverint, quorum opus est intelligere talia. Ego vero illud maxime Zeuxidis laudare soleo, quod in uno eodemque argumento varie divitias artis ostendit: qui virum quidem fecerit undique terribilem, & omnino ferum, crines superbe jactantem, hirsutum majori ex parte, non qua equus est modo, sed etiam altera parte humana, & sub humeris ejus quantum potest elatis; vultum, ridentis licet, ferinum totum & montanum atque minime mansuetum.

6. Ita quidem illum: Feminam vero, equae pulcherrimae, quales praesertim sunt Thessalae, nondum domitae, & sessorem nondum passae. Superior autem pars dimidia mulieris undique & ipsa pulcherrima praeter aures, illae enim solae satyrorum instar illi sunt. Commistio vero & commissura corporum, ubi coagmentatur ac devincitur muliebri corpori equinum, sen-

δὸς ἐπαινέτων, οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ τῷ Ζεύξιδι ἐκεῖνο μάλιστα ἐπῄνεσα, ὅτι ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ὑποθέσει ποικίλως τὸ θέατρον ἐπεδείξατο τῆς τέχνης, τὸν μὲν ἄνδρα, ποιήσας πάντῃ φοβερὸν, καὶ κομιδῇ ἄγριον, σοβαρὸν τῇ χαίτῃ, λάσιον τὰ πολλὰ, ὡς κατ' αὐτὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ κατ' ἄλλο τι τῶν ὤμων ὑπὲρ τὸ μέγεθος αἰρομένων, τὸ βλέμμα, καίτοι γελῶντος, θηριῶδες ὅλον, καὶ ὄρειόν τι, καὶ ἀνήμερον.

Τοιοῦτον μὲν ἐκεῖνον· τὴν δὲ θήλειαν, ἵππου γε τῆς καλλίστης, οἵαι μάλιστα αἱ Θετταλαί εἰσιν, ἀδμήτες ἔτι, καὶ ἄβατοι· τὸ δὲ ἄνω ἡμίτομον γυναικὸς, πάγκαλον ἔξω τῶν ὤτων, ἐκεῖνα δὲ μόνα, σατυρώδη ἐστὶν αὐτῇ, καὶ ἡ μίξις δὲ, καὶ ἡ ἁρμογὴ τῶν σωμάτων, καθὸ συνάπτεται, καὶ συνδεῖται τῷ γυναικείῳ τὸ ἱππικὸν, ἡρέμα, καὶ οὐκ ἀθρόως μετα-

ἀφῃρημένα R.

τὸ δ' ἄλλο R

καθ' ὃ

g Αὐτοῦ] Sic Edd. *J.* Fl. *P. H.* &c. Αὐτῷ P. L. & marg. Αὐτῶν. *h* Τῶν] Abest a Fl. Adest in *J. H. P.* *i* Θετταλαί] Nil mutare Fl. notat *M. du S.* Quare? quia a *J.* minuscula inchoabatur. Sed hoc sexcenties fieri in Edd. priscis, sciebat, in nonnullis semper.

22. Σατυρώδη] * Σαρδονικὰ. *V.*

* Χαρωνικὰ] Rich. *M. du S.*

tiam aequalitatemque deprehendere, posses tamen judicare an id ipsum satis elegans esset. Sic *aequalis* & *congruens* jungit quoque *Suetonius* de Tiberii corporis habitu: *Latus ab humeris & pectore, ceteris quoque membris usque ad imos pedes aequalis & congruens.* hoc est, verbis Luciani ἐν πάντων τῶν μελῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότης & ἁρμονία. Hoc autem inter praecipuas egregii artificis curas & notas, nosse partium συμμετρίαν & ἀναλογίαν cum toto. hujus majorem habebant rationem, quam similitudinis. Illam tribuebant arti & exercitationi, hanc ingenio & judicio artificis. *Vitruvius* id ipsum requirit in architectis, lib. III. 1. *Sacrarum aedium membra, ad universam totius magnitudinis summam, ex partibus singulis convenientissimum debent habere commensum responsum.* Hunc Luciani locum sic puer fere emendavi, cum cum aequali *Joanne Schiltero*, necessario meo, qui nunc illustrissimo Duci Saxoniae est a consiliis, & inter Jurisconsultos doctos & elegantes non ultimum locum tenet, ante triginta annos hunc scriptorem evolverem, & excuterem. Recte vero me vidisse excerpta Mss. quae tredecim ab hinc annis nactus sum, ostendunt, in quibus μιμῶν legitur, quamvis sine iis ipsa ratio sic scribendum esse jubeat. *J. G. G.*

5. Μίμων] Sic recte, praeter Mss. Gr. P. L. & Ed. *J.* Reliquae omnes μίτρων. *M. du S.* Ego μιμῶν scribo. *J. F. K.*

6. Γραφίων παῖδες ἐπαινούντων] Γραφίων παῖδες sunt discipuli pictorum, immo pictores ipsi, ut φιλοσόφων παῖδες Noster alibi dicere amat. Ceterum ne mirere structuram horum verborum, nec quaeras quo participium illud pertineat, neque in ἐπαινούντων mutandum suspicere. Est enim genuinus Atticismus participii, pro imperativo ἐπαινούντωσαν, quem recte illustrat *Th. Magister* v. ΧΡΗΣΘΩΝ, ac nonnullis exemplis confirmat. Adde Clar. *Wesselingi* Observ. p. 51. ubi ex *Sophocl. Ajac. Mastig.* 981. adfert: Οἱ δ' ἂν γελάντων κακχαιρόντων κακῶς. i. e. *Rideant illi & gaudeant malis.* Alia hujus generis participia pro aliis modis, vid. ap. Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 79. *J. F. K.*

8. Ἐπήνεσα] Absurde *Opsopoeus*: *laude extollebam*, cum aorist. indicativi hic vertendus subjunctive; Exempla simil. vid. ap. Clar. *Jens.* in Lect. Lucian. p. 28-30. Sed credo id me jam notasse ad *Hermot.* c. 61. & 81. Conf. *Ael.* V. H. 2. 31. *J. F. K.*

μεταβαίνουσα, ᾗ ἐκ προσαγωγῆς τρεπομένη λανθάνει τὸ ὄψιν ἐκ θατέρου εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομένη. [a] τὸ δὲ τὸ [b] ἐν τῷ νηπίῳ, ὅμως ἄγριον ᾗ ὀ τοῦ ἀπαλῷ ἤδη φοβερὸν, ᾗ τοῦτο θαυμαστὸν, οἷον ἔδοξέ μοι, καὶ ὅτι παιδικῶς μάλα πρὸς τὸ σκύμνον τῆς λέαινης ἀναβλέπουσι, μεταξὺ τὸ θηλῆς ἑκάτερον ἐπειλημμένοι ὀ χρῷ τῇ μητρὶ προσιζάνοντες.

sim, non subito transiens, & accessu *quo vix sentiatur* conversa, visum fallit, ubi ex altero in alterum subit. Quod autem recens *uterque* partus in prima infantia tamen ferus, & in tenero jam est terribilis, id ipsum quoque mirabile, ut mihi videbatur; & quod pueriliter admodum ad leonis catulum respiciunt, mammae interea quisque suae arcte inhaerentes, & quam proxime matrem adsistentes.

Ταῦτα δ' ὁ Ζεῦξις ἐπιδεξάμενος αὐτὸς μὲν ᾤετο ἐκπλήξειν τοὺς ὁρῶντας ἐπὶ τῇ τέχνῃ, οἱ δὲ αὐτίκα μὲν ἐβόων, ἢ τί γὰρ ἂν ἐποίουν, καλλίστῳ θεάματι ἐντυγχάνοντες; ἐπῄνουν δὲ μάλιστα πάντες, ἅτε δὴ καὶ μικρὸν πρόσθεν ἐκεῖνοι τὸ ἐπινοίας τὸ ξένον, ᾗ τὸ

7. Haec itaque cum ostenderet Zeuxis, ipse quidem putabat futurum, ut artis admiratione percelleret spectatores. At illi statim quidem exclamarunt. Quid enim facerent aliud, ad pulcherrimum spectaculum admissi? Laudabant vero maxime omnes, eadem, *propter* quae me nuper isti: in-

[a] Τῶν νεογνῶν] Sic Codd. P. & L. Τὸ νεογνὸν Edd. Edd.

[b] Ἐν τῷ νηπίῳ] Ἐν τῷ νηπίῳ *Gron.* Sed nihil mutant

28. Τὸ νεογνὸν δὲ τὸ ἐν τῷ νηπίῳ, ὅμως ἄγριον ᾗ ὀ τοῦ ἀπαλῷ ἤδη φοβερὸν] Interpretantur, *porro infantum alter, non secus ac pater agrestis est, & in tenera etate jam terribilis.* Satis fideliter, nisi quod quatuor voces, quae sequuntur tertiam, me offendunt, maxime quia nec in Graecis habentur. Et quare unus modo similis est patri, non etiam alter pullus? An vero scribunt hanc fuisse naturam centaurorum & diversitatem, prout ex equino aut muliebri ubere lactarentur? Quasi vero in lactantibus etiamnum bestiis magnam indolis & feritatis differentiam videamus. Immo quis ille ex duobus est ἀγριώτερος ᾗ φοβερώτερος? Profecto meræ absurditates, & misere depravatus est hic locus. Nam ne Graeca quidem bona sunt. Quis enim dicit τὸ νεογνὸν τὸ ἐν τῷ νηπίῳ? quo geminum illum articulum? & cur non tantummodo τὸ ἐν τῷ νηπίῳ, vel τὸ ἐν τῷ νεογνῷ? Quin etiam cur non addit manifestius differentiam, ut appareat quam hic sit ex patre ἄγριος, alter sit instar matris aut καλλίων aut mitior? En igitur necessariam & egregiam restitutionem, τὸ νεογνὸν δὲ, τὸ ὂν τοῦ νηπίου ὅμως ἄγριον ᾗ ἐν τῷ ἀπαλῷ ἤδη φοβερὸν; nec de altero infantum, sed utroque accipe; *Foetus autem adhuc in tenerrima etate tamen ferus & in molli jam terribilis.* Deinde verte. *Et hoc mihi visum est admiratione dignum* (ut referatur ad praecedens, quod perperam *Benedictus* refert ad sequens) *& quod admodum pueriliter* &c. Sane etiam tale quid videtur adtendisse *Opsopoeus.* *J.G.*

Τῶν νεογνῶν] Ita P. & L. In reliquis prave legitur τὸ νεογνὸν. *M. du S.*

33. Ἐπὶ χρῷ . . . προσιζάνοντες] Etsi praepositio ἐπὶ hic vix abesse queat, accedit tamen ad pleonasmum, de quo *Dial.* praeced. *Herod.* c. 5. ad verba παίζουσα ἐπὶ ὄπλοις, diximus. *J.F.R.*

46. Περίβαλε . . . . ᾗ ἀφάμβους] Unum adloquitur discipulum, tamen singulari & plurali numero simul utitur, dicens: ἄγε Μικκίων περίβαλε τὴν εἰκόνα, ᾗ ἐξάμβους ἀποκομίζετε. hoccine ἀστεῖον: *involve hoc & auferte.* De Graecis securus *Opsopoeus* utrumque singulari numero reddidit, *age puer involutam picturam aufer.* Sed an posteriora in singularem erunt mutanda, vel pronomen ὑμεῖς ante ἀφάμβους excidisse dicendum? quia, postquam unum puerum involvere picturam jusserat, dein conversus ad ceteros dixerit: & vos eam domum auferte, quippe quae major erat, quam ut ab uno commode portari posset. At potest ὑμεῖς sic per se satis intelligi, ideo nihil muto; quin vel sine transitu sic potest accipi, ut unum nomine vocans ei simul mandet quid ab eo, quid ab reliquis fieri velit, ideoque comma quod in Paris. post εἰκόνα erat, servavi, quod *Salmur.* in *punctum* mutavit; id vero si quis praetulerit, ut novum a ᾗ ἀφάμβους mandatum incipiat, potest recipere. Est tamen locutio rarior, nec permittit tempus eam exemplis adstruere. Alia enim enallage est haec *Aristophanis* Plut. 527. — οὐχ ἔξεις ὅτ' ἐν κλίνῃ καθαρᾷ, ᾗ δ' ὄσται. *Non licebit tibi in lectulo dormire, non enim erunt,* (scil. lecti) Ceterum hic quoque observemus, non semper in tabulis pinxisse veteres, sed etiam picturas in membrana coloribus aqua temperatis factas. Quin & in linteo pingere notum fuisse tempore *Plinii*, vid. ap. ipsum L. XXXV. c. 7. Quod non miror, cum de libris linteis se multo antiquioribus, jam fecerit mentionem *Livius.* Veteres autem aqua tantum, non oleo temperatis coloribus usos, ait Eruditiss. *Alkemade*, in Praefat. ad *Melis Stoke Rym-*

Kro-

inventionis novitatem, argumentum picturae recens, & superioribus ignotum. Itaque intelligens Zeuxis occupari illos ab argumento novo, & ab arte *contemplanda* abduci, ut obiter modo exquisitam rerum curam considerent, *Age*, inquit, ad suum discipulum, *Miccio*, *involve jam tabulam: vos sublatam domum referte. Isti enim lutum* artis nostrae *laudant: ejus autem, propter quod* debebat laudari, *si bene & ex arte se habet, non multam habent rationem: sed exquisitae circa opus ipsum artis laudem intercipit argumenti novitas.*

8. Zeuxis igitur ita, justo ille forte iracundius. Antiocho autem, Soteri cognomine τ γραφης ως νεαν, η τοις εμπροσθεν c ηγνοημενην ουσαν, ωστε ο Ζευξις συνεις οτι αυτους ασχολει η υποθεσις καινη ουσα, η απαγει τ τεχνης, ως αν παρεργω τιθεις τ ακριβειαν τ πραγματων, αγε δη εφη, ω Μικκιων, προς τ μαθητην, σκευαλε ηδη τ εικονα, η δεσμωσαι αποκομιζετε οικαδε, ουτοι γαρ ημιν τ πηλον τ τεχνης επαινουσι, d τ δ', e εφ' οτω, ει καλως εχει, η χρη τ τεχνην, η πολυν ποιειν λογον, αλλα παραδοξομιει τ ακριβειαν τ εργων η τ υποθεσεως καινοτομια.

Ο μεν ουν Ζευξις, ουτως, οργιλωτερον ισως. Αντιοχος δε, ο Σωτηρ επικληθεις, η ουτος ομοιον

abest a R. ειπω ετι ουσαν R

των δε αυ φωλων R

ς ουλος o supra ω scriptum R.

c Ἠγνοημένην] Sic habere *J. M.* Fl. Bz. notat *M. du S.* Sed & habent ita aliae. d Τῶν δ'] Ἴσως τῦ L. e Ἐφ' ὅτῳ, εἰ] Ἐφ' ὅτῳ δῆ, εἰ καλῶς Graev. Sed nihil mutant Edd.

Kronyk, methodumque oleo pingendi Anno demum Christi 1410. ab *Isaco van Eik* inventam docet. At quomodo aqueae istae picturae aëris, aquae salsae, & imbrium injurias ferre poterant? Picturis enim ornatas & coloribus variatas fuisse naves, januas, clypeos, currus & similia, testatur *Plin.* eodem c. 7. & seq. ejusd. libr. 35. quod & alii auctores testantur. Et quomodo ad plura saecula perdurabant etiam sub terra inventae tabulae pictae, ut colores adhuc distingui potuerint? veluti illa nymphaeum referens, de qua vid. *Holstenii* Commentar. in Thes. *Graev.* T. IV. p. 1800. Tegebantur quippe udo tectorio (de quo vid. *Vitruv.*) & incrustabantur pellucido ex gummi ac resinis confecto glutine, vel inurebantur, vid. *Plin.* c. XI. libri dicti. pr. & fin. capitis, quod vocabant *in encaustice pingere*, cujus duo fuerint genera, *cera*, & *in ebore, cestro:* ac tertium accessisse, *resolutis igni ceris penicillo utendi; quae pictura in navibus nec sole nec sale ventisque corrumpitur.* Verum cum λήκυθον oleariam ampullam proprie significans, etiam pro vase pigmentario inveniatur usurpatum, & oleum cedri incorrupta a vermibus praestare ligna & ebur sciverint veteres, idque eos in usus adhibuerint, mirum cur in mentem iis non venerit, ipsos colores oleo temperare, & magis miror *Fr. Junium* nihil de hac inventione prodere. Ego saltem illum pervolvens invenire non potui. Quare *manum de tabula*, ne mihi exprobretur quod *Protbogeni*, cujus unicum in arte vitium reprehendit *Apelles*, *quod manum de tabula tollere* nesciret, memorabili praecepto, nocere saepe nimiam diligentiam. *J. F. R.*

49. Τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ] Non puto recte cohaerere vulgatam lectionem τ δ' ἐφ' ὅτῳ sed respondere sibi debere τῦ δ' ἐφ' ὅτῳ. *Graevianae* emendationis sententiam secutus sum; sed eam locum habere posse pu-

tabam, & si illud δῆ non inseramus, sed intelligamus. Decet iratum & stomachantem abrupta oratio. *J. M. G.*

Τῶν δ'] Illud ἴσως τῦ, quod Cod. L. prae se fert, glossam olet, quam quis conjectans forsan τῦ pro τῶν legendum, (quod sane verum foret) margini adposuerat, quaeque deinde, quod saepe fieri notum est, in textum ab imperito est admissa. *J. F. R.*

Ibid. Ἐφ' ὅτῳ] Zeuxis jubet hanc tabulam propositam pueros domum ferre, quia spectatores non artificium laudabant, sed novitatem & insolens argumentum, dicens: ὑτοι γὰρ ἡμῶν τ πηλον τ τέχνης ἐπαινοῦσι, τ δ' ἐφ' ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, η κατα την τέχνην, εἰ πολὺν ποιεῦνται λόγον. Interpres Salmuriensis: *Hi namque nostrae lutum artis laudant, sed mentis & scopi num recte & ex arte factum sit opus, nullam habent rationem.* Mirum τὰ ἐφ' ὅτῳ esse *mentem & scopum.* Opsopoeus plane omisit. ἐφ' ὅτῳ, ἐφ' ᾧ, ἐφ' οἷς, Graecis est, *qua de causa, qua in re.* Herod. Polymn. πυθόμενοι ἐφ' οἷς ἥλθον, *sciscitanti qua de causa veniisset.* Sed in Luciano deest verbum, ad quod referatur ἐφ' ὅτῳ. Puto igitur excidisse τὸ δῆ, idque absorptum esse a sequente vocula εἰ, quo nullum in priscis membranis frequentius est erratum. si igitur scribas, τ δ' ἐφ' ὅτῳ δῆ, εἰ καλῶς ἔχει, η κατα τὴν τέχνην ἢ πολὺν ποιεῦνται λόγον. *Illorum vero, propter quae oportet*, sc. ἐπαινεῖν, laudare picturam, *num recte & secundum artem sit facta, nullam habent rationem.* *J. G. G.*

54. Σωτῆρ] Antiochus hic omnium primus. In nummis nusquam reperiri hunc titulum, testis est *Spanh.* 415. Sed idem aliunde satis confirmat. Obhanc ipsam pugnam ei datum tradit *Appianus* in Syriacis. *M. du S.*

ἁμωσί τι παθεῖν λέγω ἐν τῇ πρὸς Γαλατας μάχῃ. εἰ βούλεσθε, διηγήσομαι καὶ τοῦτο, ὅπως ἐγένετο. εἶδον γὰρ ἀλκίμους ὄντας, καὶ πλήθει παμπόλλους ὁρῶν, καὶ τὴν Φάλαγγα καρτερῶς συνηρεισμένην, καὶ ὅτι μετώπου μὲν προεστίζοντας τοὺς χαλκοθώρακας αὐτοὺς, ἐς βάθος δὲ ὅτι τεττάρων καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὁπλίτας, ὅτι κέρως δ' ἑκατέρωθεν τοῦ ἵππου [a] δισμυρίαν ἴσαν, ἐν δὲ τῷ μέσῳ, τὰ ἅρματα [b] ἐκπηδήσεσθαι μέλλοντα, δρεπανηφόρα ὀγδοήκοντα, καὶ συνωρίδας ἐπ' αὐτοῖς δὶς τοσαύτας· ταῦτα ὁρῶν, πάνυ σοφὰς εἶχε τὰς ἐλπίδας, ὡς ἁμάχων ὄντων ἐκείνων [c] αὐτῷ. ἐκεῖνος γὰρ [d] δὴ ὀλίγου τὴν τραπείας ἐκείνης εὐδοκιμωτάτης, καὶ μεγαλωστὶ, καὶ κατ' ἀξίαν τοῦ πολέμου ἀφίκετο, κομιδῇ ὀλίγους ἄγων, καὶ τούτων πελταστικὸν τὸ πολὺ, καὶ ψιλικόν. οἱ [e] γυμῆτες δὲ, ὑπὲρ ἥμισυ τὴν τραπείας ἦσαν· ὥστε ἐδόκει αὐτῷ ἤδη σπένδεσθαι, καί τινα εὐπρεπῆ λόγον εὑρίσκεσθαι τοῦ πολέμου.

Ἀλλὰ Θεοδότας ὁ Ῥόδιος, ἀνὴρ γενναῖος, καὶ τακτικῶν ἔμπειρος, οὐκ εἴα παρεὶς ἀθυμεῖν. καὶ ἦσαν γὰρ ἑκκαίδεκα ἐλέφαντες

minato, simile quiddam usu veniſſe dicitur in pugna adverſus Gallograecos. Si vultis hoc quoque, ut factum ſit, enarrabo. Cum ſciret enim hos viros fortes eſſe, & numero plurimos eſſe videret, & phalangem valide denſam, & in fronte quidem tegentes primam aciem loricatos aere, introrſus vero & in verſum ſtantes in acie vicenos quaternos armatos, cornua firmare utrinque viginti millium equitatum; e media acie prorupturos currus falcatos octoginta, & bigarum praeter hos alterum tantum: haec, inquam, videns, male ſane de rebus ſuis ſperavit, qui invicta iſta ſibi putaret. Ipſe enim, brevi tempore comparato illo exercitu, non magnifice, neque pro dignitate belli, veniebat, paucos oppido ducens, & in his peltaſtas plerosque & levis armaturae homines: velites autem ultra dimidiam exercitus partem erant. Itaque jam videbatur illi paciſci, & honeſtam belli diſſolvendi rationem reperire.

9. Verum Rhodius Theodotas, vir fortis & ordinandae aciei peritus, cum adeſſet, non paſſus eſt animum abjicere. Erant enim etiam ſexdecim Antiocho elephanti. Hos

a Δισμυρίαν] Δυσμυρίαν male *J. H. Bz. Fl. P.* Sed correxit *S.* Alioqui vel nulla Ed. praeeunte corrigendum fuiſſet. b Ἐκπηδήσεσθαι] Ἐκβήσεσθαι P. & A. Codd. At vulgat. ſervat Cod. Fl. Et mſ. B. Item Ed. Fl. *J. H. P.* &c. c Αὐτῷ] Sic P. Cod. Αὐτῶν Edd. *J. H. Bz. Fl. P.* &c. d Δι' ὀλίγου] Ita recte P. & marg. *AsW.* Δι' ὀλίγου Edd. e Γυμῆτες] Nihil variare Edd. adnotat *M. duS.*

66. Δὶς τοσαύτας] * Δισμυρίας. *V.*

72. Πελταστικὸν] Τοξικόν. *V.* Pelta ſcutum breve, ſi bene memini. *G.*

Ibid. Ψιλικὸν] Πέζον. † *V.* Levis armaturae, puto. *G.*

* Δισμυρίας] Atqui currus falcati erant octoginta, haud plures. In C. legitur *Τρια διδάκτα*, etiam prave. *M. duS.*

† Imperite admodum haec enarrat Scholiaſtes Graecus: Latinus melius. *M. duS.*

59. Ἐκ μετώπου] Oſiander verterat: *a tergo*, pro, *in fronte*, ſatis imperite profecto. *J. F. R.*

61. Ἐς βάθος δὲ ὅτι τεττάρων καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὁπλίτας] Quum totiès haec ſint ab viris doctis explanata, certe nequit laudari *Benedictus*, dum interpretatur primas voces *in media*, unde utique patet eum non intelexiſſe. Oſiander & ſimplicius & propius ad intelligentiam, *in profundum*. *Livius* ſolet dicere *introrſus porrectos ordines*, *introrſus patere aciem*, & *latitudinem aciei*. *J. G.*

Ἐς βάθος δὲ ὅτι] Sic *profundum* de denſo ex *Herodian.* ſupra oſtendimus, ad *Piſcat.* c. 12. & 41. *De Merced.* c. 25. & 33. Sic Latini *profundum* etiam de dimenſione horizontali, ut *profundae ſilvae* apud *Lucret.* V. 42. & *Curt.* VII. 7. 4. quod jam dixi in libro *de Ambiguis*. Quae de altitudine arborum interpretari abſurdum foret. Addo hic *Thucyd.* L. V. c. 68. Ἐπὶ δὲ βάθος ἐτάξαντο μὲ ἐ πάντες ὁμοίως. Et *Xenoph.* II. Hiſt. Gr. p. 472. citante Cl. *Duhero* ad *Thucyd.* VII. 78. Item *Diodor. Sic.* p. 575. c. βαθεῖαν φαλάγγα,

Hos juſſit Theodotas tum quidem, quantum ejus fieri poſſet, occultos habere, ne manifeſti eſſent, ultra exercitum eminentes: ubi vero claſſicum cecinisſet, & jam concurrendum eſſet, atque veniendum ad manus, invehereturque jam hoſtium equitatus, currusque ſuos Gallograeci aperta phalange & diſcedentes emitterent: tum quaternos elephantes, ſingulis utrimque equitum aliis occurrere, octo autem alios contra immitti curruum & bigarum agitatoribus. Hoc enim ſi fieret, terrebuntur, dicebat, illorum equi, & retro in ipſos Gallograecos fuga irruent. Idque ita factum.

10. Cum enim nunquam elephantem neque ipſi Gallograeci, neque equi illorum vidiſſent: adeo ad inopinatum ſpectaculum perturbati ſunt, ut cum longe adhuc abeſſent belluae, audito ſolo illorum barritu, & dentibus conſpectis, tanto inſignitius, ut e nigro usquequaque corpore, fulgentibus, & roſtris tanquam ad rapinam ſublatis; ante teli jactum, inclinati ſine more

τοῦ Ἀντιόχου· τούτους ἐκέλευσεν ὁ Θεοδότας, 80
τέως μὲν ἔχειν, ὡς οἷόν τε καταφρύγαντας, ὡς μὴ καταδήλους εἶναι ἐξοπλισμένους τῷ στρατῷ· ἐπειδὰν δὲ σημήνῃ ὁ σαλπιγκτὴς, καὶ δέῃ συμπλέκεσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἰέναι, καὶ ἡ ἵππος ἡ τῶν πολεμίων ἐπελαύνῃ, καὶ τὰ ἅρματα οἱ Γαλάται ἀνοίξαντες τὰ φάλαγγα, καὶ ἀλαλάξαντες, ἐπαφῶσι, τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τοὺς ἐλέφαντας, ἀπαντᾶν ἑφ' ἑκάτερα τοῖς ἵπποις, τοὺς ὀκτὼ δὲ ἀντεπαφιέναι τοῖς ἁρματηλάταις καὶ συμπλοκαῖς. εἰ γὰρ 90
τοῦτο γένοιτο, φοβηθήσεσθαι αὐτοὺς, ἔφη, τοὺς ἵππους, καὶ ἐς τοὺς Γαλάτας αὖθις ἐμπεσοῦσι φεύγειν καὶ ὅτως ἐγένετο.

Οὐ γὰρ πρότερον ἰδόντες ἐλέφαντα ὅτε αὐτοὶ Γαλάται, ὅτε οἱ ἵπποι αὐτῶν, ὅτω πρὸς τὸ παράδοξον ὄψεως ἐταράχθησαν, ὥστε πόρρω ἔτι τῶν θηρίων ὄντων, ἐπεὶ μόνον [h] τετριγότων ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀδόντας εἶδον ὑπολίβους ὑπισχνουμένους, ὡς ἂν ἐκ μέλανος καὶ παντὸς σώματος, καὶ τὰς προνομαίας, ὡς ἐς ἁρπαγὴν ἐξωπλισμένας, [i] πρὶν ἢ τὸ τάξιμα ἐξικνεῖσθαι, ἐκκλίναντες, σὺν

ἐκατέροις R.

f Καταπρύψαντας] Καταπρύψαντα P. *g* Ἑκάτερα] Ἑκατέρους P. *h* Τετριγότων] *Delrio* τραχυτήτων. Sed nihil mutant Edd. *J.* Fl. *H. P.* &c. *i* Πρὶν ἢ] Sic habere *J.* Fl. *H.* & *Ba.* notat *M. du S.*

97. ‡ Τέτριγότων] Ποῖον ἦχον ἀκοντιλούντων. *V.*

‡ Τετριγότων] Edit. male τετριγότων.

γες, adductum in Indice. Ἐπὶ τετράρων autem firmat idem *Duker.* ibidem loco Xenophontis modo deſcripto, ubi ait: καὶ ἐφίππους ἄνδρας εἶναι ἑκατὸν, ἢ ἐπὶ τετράρων ἑκατόν. *J. F. R.*

64. Ἐπιβάσεσθαι] In Angl. Cod. pro quo ex fide MSS. & Cod. Florent. reposuimus ἐπιβήσεσθαι. *J. B.*

68. Αὐτῶ] P. melius quam quod in reliquis αὐτῶν. *M. du S.*

Ibid. Δι' ἰλλίχου] Ita, uti conjecerat *Vorſſius*, P. Codex. In impreſſis δι' ἰλλίχων. *M. du S.*

86. Τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τοὺς ἐλεφάντων ἑκατέρωθεν ἐφ' ἑκάτερα τοῖς ἵπποις] Quum vertit Benedictus *tunc cum quaternis elephantis utrimque occurrere equitibus*, imitatur Oppianum, *tunc una cum quatuor elephantis utrimque equitibus eſſe occurrendum*, qui uterque debuerat addidiſſe, qui cum elephantis occurſuri eſſent: certe ſecurius poterant, *tunc elephantes quaternos utrinque occurrere equitibus* Galatarum. *J. G.*

95. Ἐταράχθησαν] Idem Romanis, bello Tarentino, cum Pyrrho dimicantibus evenit. V. *Flor.* I. 18. *A. V.*

97. Τέτριγότων] *Mart. Delrio* ad *Sen.* leg. putat τραχυτήτων. *J. B.*

Τετριγότων] *Polyaenus* τραξάντων de elephantis uſurpat. *Strateg.* IV. p. 385. A. Sed *Philoſtratus* 61. utitur hac, niſi quod ibi perperam legitur τέτριγώς pro τέτριγός. *M. du S.*

2. Πρὶν ἢ] Non ſolum quatuor illae, quas *Solanus* contulit, ſic habent Edd. ſed & *P.* & *S* nec dubito quin & ceterae. An vero credidit poſſe abeſſe illud ἢ? poteſt quidem; Sed & recte adeſt, ut ſupra *Dial. mort.* XIV. ΑΛΕΞ & ΦΙΛΙΠ. ἀλλὰ πρὶ ἢ τάξιν ἔμπεσεῖν, φυγόντων. *Aelian.* V. H. I. 22. νου δὲ ἐπὶ . . μὴ πρότερον λόχον ποιήσωνται, πρὶν ἢ προσπεσεῖν

σὺν ἐδεῖ κόσμῳ ἔφθιγον· οἱ μὲν πεζοὶ, περιπειρόμενοι ὑπ' ἀλλήλων τοῖς δορατίοις, ἢ συμπατούμενοι ὑπὸ τῆς ἱππέων, ὡς εἶχον, ἐμπεσόντων ἐπ' αὐτούς, τὰ ἅρματα δὲ, ἀναστρέψαντα καὶ ταῦτα ἔμπαλιν εἰς τοὺς οἰκείους ἐκ ἀναιμωτὶ διεφέρετο σφ αὐτοῖς, ἀλλὰ τὸ ὑπ' Ὁμήρου,

modoque fugerent : ubi pedites quidem confixi mutuo suorum jaculis, & ab equitibus conculcati, qui toto impetu in illos ruerent : currus autem, relati & ipsi retro in suos, non sine sanguine inter ipsos differebantur, sed ut est apud Homerum,

Δίφροι δ' ἀνακυμβαλίαζον,

10. *Dederunt sonitumque ruinamque.*

Οἱ ἵπποι δ' ἐπείγον ἄπαξ τ [a] ἐς τὸ εὐθὺ ὁδῷ ἀπερέποντο, ἐκ ἀναχόμενοι τῶ ἐλεφάντων, τοὺς ὀπιβάτας [b] ἀποβαλόντες κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον, τέμνοντες, νὴ Δία, καὶ ἀφαιροῦντες τοῖς δρεπάνοις, εἴ τινας τῶν φίλων καταλάβοιεν [c] καλεβάλλοντο. πολλοὶ δ' ὡς ἐν ταράχῳ τοσούτῳ καλεβάλλοντο, εἵποντο δὲ καὶ οἱ ἐλέφαντες συμπατοῦντες, καὶ συναναρριπτοῦντες ἐς ὕψος ταῖς προνομαίαις, καὶ συναρπάζοντες, καὶ τοῖς ὀδοῦσι περιπείροντες, καὶ τέλος, ὅτοι κρατοῖεν, παραδιδόασι τῷ Ἀντιόχῳ τὴν νίκην.

Equi vero semel recta regione viarum excussi, cum ferre elephantos non possent, dejectis aurigis, *currus cum strepitu vacuos raptant*, secantes, per Jovem, & lacerantes falcibus, si quos amicorum dejecissent ; multi vero, ut in tanto tumultu dejiciebantur. Insequebantur vero elephanti etiam, qui conculcarent, & rostris in altum jactarent *corpora*, & corriperent, & confoderent dentibus : & tandem hi suis viribus tradunt Antiocho victoriam.

Οἱ Γαλάται δὲ, οἱ μὲν, ἐτεθνήκεσαν, πολλῆς τῆς φόνου γενομένης, οἱ δὲ ζῶντες ἐλαμβάνοντο

11. Gallograeci autem partim in praelio ceciderunt, magna caede facta, partim vi-

vi

[a] Ἐς] Sola *S.* omisit ἐς. [b] Ἀποβαλόντες] Sic dedi ex *Fl.* & *B2.* Ἀποβάλοντες *P.* Ἀποβαλλόντες male *J. H. Ald. Fr. S.* [c] Κατεβάλλοντο] Κατελαμβάνοντο Mſ. *B.* Nihil mutant Edd.

10. Δίφροι δ' * ἀνακυμβαλίαζον] Δίρρόμβοι καὶ πρὸς γῆν φερόμβοι, καὶ σωτριβόμβοι ἦχον ἀπετέλουν. *V.*

* Ἀνακυμβάλιζον Edit. *Cler.* quam mutavit *M. du S.*

νῆσαι αὐτόν. Et non semel alibi. *Herodian.* I. c. XI. 11. Οὐ πρότερον ἢ ναῦς ἀνέδραμε, πρὶν ἢ τὴν ἱερείαν ἀνιχνεῦσαι τ Θεοῦ. Ne plura addam. *J. F. R.*

3. Περιπειρόμβοι] Sic quoque in *J.* erat, sed *a* supra posuit *Solanus*, ut qui περιπειράμβοι legi velit, addiditque conferendum Nostrum p. 254. Ed. *Junt.* & Tom. altero, p. 172. Id est in *Catapl.* c. 51. ubi περιπάρη τις μάλα καρῖφος, legitur. Alter locus est in *Gallo*, c. 2. περιπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς. Adde & mox hoc capite, τοῖς ὀδοῦσι περιπείροντες. Unde quidem usus hujus verbi ac vis probatur, minime tamen inde conficitur, περιπειρόμβοι in περιπειράμβοι mutandum ; quin passivum hic praeferrem ; nam si medium adhibere voluisset, quidni dixisset : περιπειράμβοι ἀλλήλους. Plura ad significationem hujus verbi probandam adduxit Rev. *Jac. Elsner.* ad I. ep. ad *Timoth.* VI. 10. Καὶ ἑαυτοὺς περέπειραν ὀδύναις πολλαῖς. Ubi & haec *Luciani*, & *Heliodor.* L. IX. p. 438. & *Plut.* Gracch. p. 842. profert. *J. F. R.*

6. Τὰ ἅρματα δὲ ἀναστρέψαντα] Uterque interpres hoc loco somniat subversos currus, tanto ineptius, quod tamen eosdem mox ferri denuo in suos dicant ; quae quemadmodum fieri possunt ? Praeterea didici, quum de subversione loquitur Lucianus, non ἀναστρέφειν illic locum habere, sed ἀναστρέχειν. Sic in historia conscrib. ἀναστρέψας μόνον τὸν τ ἄλλων, & in Demonacte ἀναδραμὼν τῷ σκάφει, ubi vertitur *submersa nave*, forsan praeter auctoris & mentem & manum, quae tantum vult aut voluit, *subversa*. Et nostrum ipsum in *Aristophanis* Pace. ἅρματα δ' ἐπ' ἀπάλοιν ἀναστρεμμένα. At nunc intelliguntur *retrorsi* vel *reversi*, ut in Scytha, οὐκ ἂν ἰδεῖ ἀναστρέψαντα ἅρματα ἐς Σκύθας Anacharsis, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε. Indignum profecto tam exigua, nota & obvia ignorari. Quin etiam distinctio ponenda est post verbum ἀναστρέψαντα, sed hoc modo, τὰ ἅρματα δὲ, ἀναστρέψαντα καὶ ταῦτα εἰς τοὺς οἰκείους, οὐκ ἀναιμωτὶ διεφέρετο. Mox male in *Salmuriensi* editum τ τὸ εὐθὺ ὁδῷ, quod in hac editione repeti video, quum recte *Basileenses* τ ἐς τὸ εὐθὺ ὁδῷ. *J. G.*

10. Δί-

vi capti sunt, praeter paucos oppido, qui fuga montes petiere. Paeanem autem cecinere, qui cum Antiocho fuerant Macedones, & alius aliunde accedentes coronarunt regem cum clamore, egregium victorem illum praedicantes. At ille, nec sine lacrumis, *pudeat nos*, inquit, *milites, quorum salus in sexdecim his belluis posita fuerit. Itaque nisi perculisset hostes spectaculi novitas, quid nos ad illos futuri eramus?* In tropaeo autem jussit aliud nihil quam solum elephantem insculpi.

12. Jam mihi videndum est, ne quod mihi contigit, Antiochi *praelio* sit simile. Reliqua quidem praelii, indigna *visa sunt attentione*: elephanti autem quidam *sunt*, & peregrina spectantibus terriculamenta, & praestigiae: temere quidem illa laudant omnes. Ast quibus ego confisus fueram, horum nulla apud illos habetur ratio: verum ad id solum obstupescunt, pictam hic esse Centaurum feminam, idque, ut est,

νοῦσο, πλὴν πάνυ [d] ὀλίγοι, ὁπόσοι ἔφθασαν εἰς τὰ ὄρη ἀναφυγόντες· οἱ Μακεδόνες δὲ, ὅσοι σὺν Ἀντιόχῳ ἦσαν, [e] ἐπαιώνιζον· καὶ προσιόντες ἄλλοθεν ἀλλαχόθεν, ἀνέδουν τὸν βασιλέα, καλλίνικον ἀναβοῶντες. ὁ δὲ, καὶ δακρύσας, Ὡς φασιν, Αἰσχυνώμεθα, ἔφη, ὦ στρατιῶται, οἷς γε ἡ σωτηρία ἐν ἑκκαίδεκα τούτοις θηρίοις [f] ἐγένετο, ὡς εἰ μὴ τὸ καινὸν τῆς θεάματος ἐξέπληξε τοὺς πολεμίους, τί ἂν ἡμεῖς ἦμεν πρὸς αὐτούς; Ὅτι τε τῷ τροπαίῳ, κελεύει ἄλλο μηδὲν, ἐλέφαντα δὲ μόνον ἐγκολάψαι.

12. [g] Ὥρα τοίνυν με σκοπεῖν, μὴ καὶ τὸμὸν ὅμοιον ᾖ τῷ Ἀντιόχου, τὰ μὲν ἄλλα, οὐκ ἄξια μάχης. ἐλέφαντες δέ τινες, καὶ ξένα μορμολύκεια πρὸς τὰς ὁρώσας, καὶ θαυμαστοποιΐα, [g] ἄλλως ἐκεῖνα γὰρ ἐπαινοῦσι πάντες· οἷς δ' ἐγὼ [h] ἐπεποίθειν, ὑπὲρ πάντα ταῦτα ἐν λόγῳ παρ' αὐτοῖς ἦσαν· ἀλλ' ὅτι μὲν θήλεια Ἱπποκένταυρος γεγραμμένη, τοῦτο μόνον ἐκπλήττουσι. καὶ ὡσαύτως ἐστὶ, καινὸν, καὶ

ἐπειτα τῷ τῆς R

d Ὀλίγοι] Ὀλίγοι sola marg. *AIW.* *e* Ἐπαιώνιζον] Sic *J. P. S. H.* Fl. Ἐπαιάνιζον *Schol.* & P. *f* Ἐγένετο] Ald. ἐγένετο. Sed marg. ejus ἐγένετο, quod jam habebant recte cett. Edd. *g* Ἄλλως] Nihil hic abire a vulgata, *J.* Fl. *H. S.* notat *M. du S.* *h* Ἐπεποίθειν] Ἐπεπόθειν L. male.

26. Ἐπαιώνιζον] Ἀλαλάζειν ἐπὶ νίκῃ. *V.* 27. Ἀνέδουν] Ἐστεφάνουν. *V.*

10. Δίφροι δ' ἀντικυμβιλίαζον] Ex *Homeri* Iliad. Π. v. 389. Mox κεῖθ' ὄχια πρωτάλιζον, ex ejusdem poëtae Iliad. Λ. 160. petita sunt. *J. G. G.*

Δίφροι] *Homer.* Il. Π. 379. *M. du S.*

13. Ἀποβαλόντες] Etsi parvi est, monendum tamen, me ideo ἀποβαλόντες, ex *Fl.* & *B2.* praetulisse, quia ex ipsa prava scriptura reliquarum suspicor, eas aoristum dare voluisse; omnes enim ἀποβαλλόντες legunt, accentu in penultima collocato, etsi duplex λ habent. Et mirum est, ut saepe vitium unius tam apertum, & facile corrigendum propagetur per reliquas. Sola P. ἀποβάλλοντες. Cui si plures vett. consensissent, non mutassem quidem; sed aor. hic tamen magis placet, etsi mox τίμωντες sequitur, & sequentia etiam participia omnia in praesenti tempore efferuntur, quia ἀποβαλόντες cum τίμωντες non ita arcte cohaeret; nam quod κεῖθ' in *Junt.* a majore litera inchoatur, quia verba Homeri sunt, nihili est, quum novus sensus ibi non incipiat; ideo etiam comma ante κεῖθ' tollere non dubitavi, quo sensum planiorem redderem. Tum etiam accentum in κεῖθ' mutavi, quum Edd. nonnullae Luciani haberent κεῖθ'. Est enim hic κεῖθ' pro κεῖνα, i. e. κεῖνα ὄχια. *vacui currus*, sed κεῖθ' s. κεῖνα ab ἐκεῖθεν foret. Sic saltem κεῖθ' accentu acuto in tribus quoque bonae notae Homeri Editt. quas contuli, exaratum est; alioqui potius sine accentu scriberem, quia is in ultimam incidit. Verumtamen adhuc aliquid ad sensum deesse videtur, nempe καὶ vel τε; mallem itaque legere τούς τε ἐπιβάτας ἀποβαλόντες κεῖθ' ὄχια πρωτάλιζον. *Sessoribusque excussis vacuos currus cum strepitu rapiebant.* Πρωτάλιζον enim hic pro ἐπρωτάλιζον, augmento poëtice abjecto, servandum; licet alibi, ubi ad poëtae alicujus verba non respicitur, id omissum recte restituerint eruditi. Vid. mox *Harm.* c. 1. ubi νικήσας in ἐνίκησας mutatum. At in praet. plusq. perf. saepe in prosa etiam abjicitur, ut dicam deinde. *J. F. R.*

Ibid. Κεῖθ' ὄχια] *Homer.* Il. Λ. 160. *M. du S.*

17. Κατεβάλλοντο] MS. Regius κατελαμβάνοντο. *J. B.*

20. Περικύροντες] Vid. paullo supra ad caput praecedens. *M. du S.*

26. Ἐπαιώνιζον] P. & Schol. ἐπαιαν . . . Utroque modo vulgo apud Scriptores reperitur. *M. du S.*

34. Ἐλέφαντα] Vide ejus nummum, quem exhibet *Spanh.* 406. *M. du S.*

τὰ δ' ἄλλα R

ϗ τεράστιον δοκεῖ αὐτοῖς. τὰ δ' ἄλλα, μάτην ἄρα τῷ Ζεύξιδι πεποίηϗ; ἀλλ' ὁ μάτην γραφικὸς ϗ ὑμεῖς, καὶ μὴ τέχνης ἕκαστα ὁρᾶτε, εἴη μόνον ἄξια ϗ θεάτρου δειχνύειν.

novum ac portentosum illis videtur. Reliqua igitur frustra elaborata Zeuxidi? Minime vero frustra: vos enim pictoriae rationis periti, & cum arte inspicitis omnia. Utinam modo digna sint theatro quae ostendantur.

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ.

Ἁρμονίδης ὁ αὐλητὴς, ἤρετο ποτὲ Τιμόθεον διδάσκαλον αὐτοῦ ὁπόθεν, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε, πῶς ἂν ἔνδοξος γενοίμην ὅπῃ τῇ τέχνῃ; ϗ τί ποιῶν, εἰσονταί με οἱ Ἕλληνες ἅπαντες; τὰ μὲ ϗ ἄλλα εὖ ποιῶν, ἐδίδαξάς με ἤδη ἁρμόσασθαι τ αὐλὸν ἐς τὸ ἀκριβές, ϗ ἐμπνεῖν ἐς τ γλωττίδα λεπτόν τι, ϗ ἐμμελές, ϗ [a] ὑποβάλλειν τοὺς δακτύ-

HARMONIDES.

HArmonides tibicen interrogavit olim magistrum suum Timotheum: *Dic mihi*, inquit, *Timothee, quomodo celebris in arte fieri possim? & quo facto meo me* ϗ *Graeci omnes cognoscent? Reliqua enim, agnosco beneficium tuum! docuisti me jam accurate tibiam temperare, & inflare in ligulam tenue quiddam ac modulatum, & ad-*

a Ὑποβάλλειν] Sic M. *J. S. H.* Fl. *P.* &c.

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ] Ad eruditissimum quendam de suis sermonibus scribit, cujus judicium videtur plurimi facere. *G.*

2. Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε] Παρίλκει τὸ ἔφη, ϗ πρωτότυπον ἦθος Ἀθηναίων ἔθει. *V.*

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ] Non est προσλαλιὰ, sed Σύστασις sive commendatio. *Th. M.*

1. Ἁρμονίδης] Philippo Maced. regnante vixit. *Marm. Oxon.* 173. ep. 77. V. *Plut.* 957. i. *M. du S.*

3. Τιμόθεον] Hic nobilissimus sub Alexandro magno floruit, de cujus Musica, qua Alexandrum ad bellum accendere solebat, meminit *Dio* in Lib. de Regno. *G. C.*

Τιμόθεον] *Timotheus* lyricus clarus est apud veteres, qui, quod plures lyrae chordas addidisset, Lacedaemone exulare jussus est, *Plut.* 209. Historiam ex *Boëthio* & decretum ipsum emendatius exhibet *Casaub.* ad Athen. p. 613. Sed *Milesius* ille, uti ex decreto constat; Noster autem *Boeotus*, ut mox patebit. Quod rite observatum lucem loco mox sequenti a viris doctis sollicitato foenerabit. De nostro vid. Ἀπαιδ. c. 5. De Milesio *Leop.* 160. Hic est qui Phrygium canens Alexandrum in convivio ad arma subito excitatum mox remisso cantu a furore ad quietem revocavit. Historiam narrat *Basilius* de leg. Gr. lib. (Grot. Ed. 99.) *M. du S.*

12. Τῆς Φρυγίου] Modorum seu nomorum ratio circumscribitur. Phrygio tribuit τὸ ἔνθεον Bacchanalem licentiam, Dorico severitatem, Ionico jucunditatem, *Apul.* lib. 1. Florid. *Plut.* & *Boëth.* in Musica. *G. C.*

Τῆς Φρυγίου] Sunt Harmonidae quatuor solum musicae modi principales, Phrygius, Lydius, Dorius & Ionicus: cum tamen qui de musica scripserunt, quinque constituant, addentes his quatuor *Aeolium*, ut *Plato* 3. de Rep. *Athen.* lib. 14. *Cassiodor.* Epist. 40. lib. 2. & libr. de Music. Nisi sub Dorio Aeolium involvat, haec enim duo saepe confunduntur, ut in *Pindaro* qui cum Dorice scriberet, vocavit musam suam αἰολίδα μολπὰν. Assignat autem τῷ Φρυγίῳ τὸ ἔνθεον. ubi male Interpres Obsop. *attonitum*. voluit enim Harmonides *religiosum*, ut patet locis citat. & apud *Apulejum* libr. 1. Florid. Sed de tonorum istorum qualitate omnes isti fere inter se dissentiunt: tribuit Ionio τὸ γλαφυρὸν. Interpres *suavitatem*, vertendum erat *varium*, ut apud *Apulejum* loc. cit. sic saepe apud *Homer.* γλαφυρὸν pro eo quod multos recessus multasque latebras habet. *J. B.*

Τῆς Φρυγίου] Qui pleniorem de modis musicis ideam desiderat, adeat *Claud. Ptolemaei* Harmonicorum libros, quorum bellam nobis editionem reliquit Clariss. *Joh. Wallis* Oxon. e theatro Scheldoniano an. 1682. Ibique in Appendice veterum Harmonicam ad hodiernam, comparatam. *J. F. R.*

25. Νικίσας . . . ὁμώνυμόν σοι] Harmonides, cujus nomine hunc libellum insignivit Lucianus, petit a Timotheo magistro suo, qui se tibias inflare docuerat,

nevere commode digitos ſublatione crebra ac poſitione, & incedere ad numeros, & ut cantus conſentiat choro, & modi uniuscujusque proprietatem ſervare, Phrygii illum quaſi divinum afflatum, Lydii Bacchicum furorem, honeſtam gravitatem Dorii, & Ionii denique venuſtatem. Haec igitur didici a te omnia. Maxima vero, & propter quae concupivi artem canendi tibiis, nondum video quomodo ab illa mihi contingant, gloria apud populum, & ut conſpicuus ſim in multitudine hominum, & monſtrer digito, & ut, ſicubi appearem, ſtatim convertantur ad me omnes, & nomen meum dicant. Hic eſt ille Harmonides, tibicen optimus! *quemadmodum quum tu etiam, Timothee, primum domo e Boeotia adveniens ſuccinuiſti Pandionidi, viciſtique in Ajace furioſo, modulos faciente tuo illo co-*

λως εὐαφῶς ὑπὸ τυκτῇ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει, καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, καὶ σύμφωνα εἶναι τὰ μέλη πρὸς τ' χορὸν, καὶ τ' ἁρμονίας ἑκάστης διαφυλάττειν τὸ ἴδιον, τ' Φρυγίου τὸ ἔνθεον, τ' Λυδίου τὸ Βακχικὸν, τ' Δωρίου τὸ σεμνὸν, τ' Ἰωνικῆς τὸ γλαφυρόν. ταῦτα μὲν οὖν πάντα [b] ἐκμεμάθηκα παρὰ σοῦ· τὰ μέγιστα δὲ καὶ ὧν ἕνεκα ἐπεθύμησα τ' αὐλητικῆς, οὐκ ὁρῶ πῶς ἂν ἀπ' αὐτῆς μοι προσγένοιτο ἡ δόξα, ἡ παρὰ τ' πολλοῖς, καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐν πλήθεσι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ· καὶ ἥν πω φανῶ, εὐθὺς ἅπαντας εἰς ἐμὲ, καὶ λέγειν τὄνομα. ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ Ἁρμονίδης ἐστὶν, ὁ ἄριστος αὐλητὴς· ὥσπερ ὅτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόθεε, τοπρῶτον ἐλθὼν οἴκοθεν ἐκ Βοιωτίας, ὑπηύλησας τῇ Πανδιονίδι, καὶ [c] ἐνίκησας ἐν τῷ Αἴαντι τῷ ἐμμανεῖ, [d] ὁμωνύμῳ σοι ποιήσαντος τὸ μέλος, εἰδὼς ἦν, ὃς ἡγοῦσι τὄνομα, Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν. Si haec attente inſpiciantur, patet, niſi fallor, ſcribendum *ἐνίκησας*. *Sicut quum etiam tu, Timothee, primum ex patria Boeotia egreſſus, tibiis ceciniſti Pandionide, & ſuperior fuiſti in Ajace furente*, &c. Caeterum in verbis ſequentibus quod *Marcilius* pro *ὁμώνυμόν σοι* legit *ὁμωνύμου σου*, certiſſima quidem videtur emendatio, (id namque voluit Auctor, *ſuperior fuiſti eo, qui tibi cognominis cesinerat*) ſed quod *σοι* in *σου* mutat, ejus vero cauſam perſpicio nullam. Utroque modo Graeci, *ὁμώνυμός τινι* & *τινος*. *J.J.*

Νικήσας . . . *ὁμωνυμόν σοι*] Poſtea in marg. Lectt. Lucian. Cl. *Jenſius* haec addidit. Ut Graece dicitur *ὁμώνυμός σου*, & *σοι*, ita & Latini extulere *cognominis tui & tibi*. *Serv.* ad VI. Aeneid. vſ. 383. facit autem hic & haec cognominis; nam in Plauto lectum eſt, cum una de Bacchidibus diceret: *illa mei cognominis fuit*. Hinc apud *Plin.* III. c. 2. legendum conjectabam: *apposita eſt cognomini ſui fluvio*. ubi *Harduinus* mallet: *cognomini ſibi*, vel, *nominis ſui*. Vulgo circumfertur: *cognominis ſui*. Niſi Plinius *cognominis ſui* dixerit, hoc eſt, nominis ſui. quo pacto *Tacit.* XII. Ann. 55. *cognomentum*, hoc eſt nomen. Et *Juſtin.* IV. c. 2. & VII. 1. & XV. 2. cognominare *ἀντὶ τοῦ* nominare. ORTWINIUS.

Ἐνίκησας] Sic Cl. *Jenſius* emendat, quem vel invitis codicibus, & ipſo M. hic recte monentem ſequimur. *M. duS.*

26. *Τῷ ὁμωνύμῳ σου*] Leg. *τῷ ὁμωνύμου σου*. *Th. M.*

Ibid. Ὁμωνύμου σοι] Hoc erat quod ſupra monebam, duos fuiſſe *Timotheos* Muſicos. Thebanus ergo hic junior Mileſii melos canebat. Aliter tamen hic quam edidi, in Edd. legitur, nempe *ὁμώνυμόν σοι*; ſed emendatione hac nihil certius, quam partim etiam a *Marcilio* viſam eſſe, nota ejus indicat. *M. duS.*

Τῷ ὁμωνύμου] Veriſſimam puto *Marcilii* conjecturam correctam a *Jenſio τῷ ὁμωνύμου σοι*, eamque interpretatione expreſſi. Diſtinguit homonymos duos Timotheos, tibicinem hunc Thebanum, & Mileſium alterum, Poëtam, & eundem quoque Muſicum. Addendus hic locus theſauri *Fabricianis* Bibl. Gr. 2, 19. p. 694. Caeterum *Pandionidem* fabulam intelligo de Pandionis filiabus, in qua Philomela & Progne mirabilem tibicini occaſionem praebent: *Ajax furioſus* nobile argumentum Tragicorum &c. *J.M.G.*

Τῷ ὁμωνύμου σου] In re tam manifeſta uni *Pell.* obſecundaſſe ſatis habui; nam etſi vulgatum *ὁμώνυμον* ad *μέλος* relatum, aliquem ſenſum faciat; non tamen eum exhibet, quem Auctor voluit. *J.F.R.*

b Ἐκμεμάθηκα] Καὶ μεμάθηκα W. c Ἐνίκησας] Νικήσας Edd. & M. d Ὁμωνύμου] Ὁμώνυμόν σοι Edd. omnes & M. Ὁμωνύμου σῦ. *Marc.* Ὁμωνύμου σοι *Pell.*

καὶ add. R.

ὁ ἅγιος Ἀρμ. ἐκεῖνός ἐστι ὁ. R.

Vivans R.

Vid. Memoires de l'academie des Belles Lettres. T. I. p. 222. où l'abbe Vatry a mal traduit ces mots τῷ - - ποιήσαντος τὸ μέλος l'auteur qui chantoit cet du Compoſiteur de la Muſique qu'il faiſoit executer.

ἐδεὶς ἦν ὃς ἠγνόει τὄνομα, Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν· ἀλλ' ἔνθα ἂν ᾖ νὺν φανῇς, συνθέουσιν ἐπὶ σὲ πάντες, ὥσπερ ἐπὶ τ γλαῦκα τὰ ὄρνεα· ταῦτ' ἐστὶ δι' ἃπερ ἠυξάμην αὐλητὴς γενέσθαι, καὶ ὑπὲρ ὧν πεπόνηκα τ πόνον τ πολὺν, ἐπεὶ τό γε αὐλεῖν αὐτὸ, ἄνθ' ὧν ἔνδοξον εἶναι δι' αὐτὸ, οὐκ ἂν δεξαίμην, ἀγνώστῳ μοι προσγενόμενον, εἰ δ' εἰ Μαρσύας, ἢ Ὀλυμπος γενήσεσθαι μέλλοιμι λανθάνων. ἐδὲν γὰρ ὄφελος ἀπόρρητε, φασὶ, τ ἀφανοῦς τ μουσικῆς. ἀλλὰ σὺ, ἔφη, τ ταῦτα παίδευσόν με, ὅπως μοι χρηστέον καὶ αὐτῷ, τ τῇ τέχνῃ· καί σοι διττὴν εἴσομαι τ χάριν, καὶ ἐπὶ τῇ αὐλήσει, τ τὸ μέγιστον, τ ἐπὶ τῇ δόξῃ αὐτῆς.

gnomine; *nemo erat, qui ignoraret nomen, Timotheum Thebanum. Sed ubicumque nunc etiam conspiciendum te praebes, concurrunt ad te omnes, ut ad noctuam aves. Haec sunt, propter quae tibicen fieri optavi, & pro quibus laborem illum multum susceptum. Ipsam quandoquidem canendi facultatem, a celebritate nominis separatam, non receperim, si inglorio & ignoto contingat, neque si Marsyas aut Olympus in illa obscuritate futurus sim.* Occultae *enim ajunt*, nullus est respectus Musicae. *Verum tu*, inquit, *& haec doce me, quomodo & me ipso & arte utendum sit: & duplicem tibi habebo gratiam, & de canendi facultate, & quod maximum, gloriae etiam, quae inde continget ipsius nomine.*

Ἀποκρίνεται οὖν αὐτῷ ὁ Τιμόθεος, ἀλλ', ὦ Ἁρμονίδη, ἐρᾷς μοὐ, ἔφη, εὖ ἴσθι, ὑ μικρῷ πράγματος, ἐπαίνου, καὶ δόξης, καὶ ἐπίσημος εἶναι, καὶ γιγνώσκεσθαι πρὸς τῶν πολλῶν· τοῦτο δὲ, εἰ μὲν ὑτωσί πως εἰς τὰ πλήθη παριὼν ἐπιδεικνύμενος, ἐθέλοις ποιεῖσθαι, μακρὸν ἂν γένοιτο, καὶ ὐδὲ ὕτως ἅπασίν σε· ποῦ γὰρ ἂν εὑρεθείη ἢ θέατρον, ἢ στάδιον ὕτω μέγα, ὅ ᾧ πᾶσιν αὐ-

2. Respondet igitur illi Timotheus: *Tu vero*, inquit, *Harmonide, amare te noveris rem non parvam, laudem & gloriam, & ut insignis fias, & cognoscaris a plurimis. Hoc vero si sic in publicum prodiens, tuique audiendi copiam faciens, praestare tibi velis; longum fuerit, & ne sic quidem omnes te noverint. Ubi enim aut theatrum inveniatur, aut circus ita magnus, in quo tibia canas Grae-*

a Τὰ ὄρνεα — πεπόνηκα] Tredecim illa verba desunt in *J*. Adsunt in ceteris ad unam omnibus. Adsunt etiam in W. nisi quod hic Cod. pro τὰ ὄρνεα, habeat τὸ ὄρνεον.

29. Ἐπὶ τὴν γλαῦκα] Noctua noctu videt, canit & volat sola, odiosa caeteris avibus, in quas astuta utitur dimicatione, nam avicularum multitudine circumdata resupina pedibus pugnat, collectaque in arcum, rostro & unguibus tota tegitur, ei auxiliatur accipiter, foedere quodam naturae, ut inquit *Plin. Laërtius* scribit Timonem Philiasium hoc nomine maxime reprehendisse Arcesilaum, quod is populares plausus non aliter consectaretur, atque noctua frequenti avium conventu claudi consuevit.

Hac ait, & turbam dextra laevaque frequentem
Ingreditur, volucres ululas mirantur inepta,
Illa stupet solidum; sed tu vanisse, plebis
Captator, quid ob hac tam non praclara superbis?

Sic Apologum *Ang. Politian.* in sua Lamia exponit. *G.C.*

Ἐπὶ τὴν] *Aves circa noctuam.* Caetera enim sunt Interpretis non Luciani, de hoc proverb. *Aristot. Laërt. Dio Chrysostomus*, alii. *J.B.*

Ἐπὶ τὴν γλαῦκα τὰ ὄρνεα] Vid. *Aelian.* de Anim. I. 29. *M. du S.*

Ibid. Τὰ ὄρνεα] Saltus quem typotheta in *Junt.* fecit, videtur natus a similitudine terminationis in κα; Hinc reliqua a γλαῦκα usque ad πεπόνηκα omisit. *J.F.R.*

30. Ταῦτ' ἐστὶ δι' ἃπερ ἠυξάμην] Lege δι' ἅπερ εὐξ... *Th. M.* At illud δι' ego jam in Edd. antiqq. reperi. *J.F.R.*

34. Μαρσύας] Vid. infra *adverf. indoct.* c. 5. *J.F.R.*

35. Ὄλυμπος] Hunc iterum nominat Ἀπολ. c. 5. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲν γὰρ] Τῆς λανθανούσης μουσικῆς οὐδεὶς λόγος. Vide Interpr. *Persii* ad Sat. 1. *J.B.*

36. Φασὶ] Meminit hujus proverbii *Gellius* XIII. 30. *A.V.* Adde & *Eurip.* Med. 542. Item *Suetonium*. *M. du S.*

Ibid. Ἀφανοῦς τ μουσικῆς] Hujus adagii sensus est, quasvis egregias dotes ingenii, si non proferas, per-

in-

Graecis omnibus ? Quo vero facto innoteſcas illis, & ad finem voti tui pervenias, id ipſum quoque ego tibi ſubjiciam. Cane tu quidem etiam theatris nonnunquam ; ſed parum cura vulgus. Compendiaria vero, & facillime ducens ad gloriam via iſta eſt : ſi nempe elegeris Graecorum optimos, & paucos illorum, qui capita ſunt, & extra controverſiam admirabiles, & quibus fides in utramque partem habeatur : (ſive vituperent ſive laudent) *his, inquam, ſi oſtenderis cantus tuos, atque hi te laudaverint ; Graecis omnibus brevi adeo tempore innotuiſſe te putato. Vide quomodo hoc demonſtrem. Si enim quos omnes norunt, & quos admirantur, hi norint te probatum tibicinem eſſe ; quid vulgo tibi opus eſt, qui omnino ſequetur hos qui melius judicare poſſunt ? Iſta enim multitudo, ipſi quidem ignorant meliora, ſellularii majorem partem opifices : quem vero principes laudaverint, illum non ſine ratione laudari arbitrantur, itaque laudabunt ipſi quoque. Etenim in certaminibus quoque, multitudo quidem ſpectatores ſunt eatenus, ut plaudant aliquando vel ſibilent :*

λήσεις τοῖς Ἕλλησιν ; ὡς δὲ ποιήσας γνωσθήσῃ αὐτοῖς, ᾗ ὅπῃ τὸ πέρας ἀφίξῃ τῆς εὐχῆς, ἐγὼ καὶ [b] τοῦθ' ὑποθήσομαί σοι· σὺ γοῦν αὔλει μὲν καὶ πρὸς τὰ θέατρα ἐνίοτε· ἀτὰρ ὀλίγον μέλετω σοι τῶν πολλῶν. ἡ δ' ὀπίτομός τε καὶ ῥᾳστα ὅπῃ τὴν δόξαν ἄγουσα, ἥδε ἔστιν. εἰ γοῦν ὅπλεξάμενος τοὺς ἐν τῇ Ἑλλάδι τοὺς ἀρίστους καὶ ὀλίγους αὐτῶν, ὅσοι κορυφαῖοι, καὶ ἀναμφιλόγως θαυμαστοί, [c] καὶ ἐπ' ἀμφότερα στατοί, εἰ τούτοις (φημὶ) ὅπιδείξαιο τὰ αὐλήματα, καὶ ὅτοι [d] ἐπαινέσονταί σε, ἅπασιν Ἕλλησι νόμιζε ἤδη γεγενῆσθαι γνώριμος· οὐ γὰρ βραχεῖ, καὶ τὸ πρᾶγμα ὅρα πῶς συντίθημι. εἰ γοῦν [e] οὓς ἅπαντες ἴσασι, καὶ οὓς θαυμάζουσιν, ὅτοι δὲ εἴσονταί σε αὐλητὴν εὐδόκιμον ὄντα, τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν ; οἵ γε πάντως. ἀκολουθήσουσι τοῖς ἀμείνων κρίναι δυναμένοις ; ὁ γάρ τοι πολὺς ὅτος λεώς, αὐτοὶ μὲν ἀγνοοῦσι τὰ βέλτιω, βάναυσοι ὄντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν. ὅτινα δ' ἂν οἱ περίοντες ἐπαινέσωσι, πιστεύουσι μὴ ἂν ἀλόγως ἐπαινεθῆναι τοῦτον· ὥστε ἐπαινέσουσι καὶ αὐτοί. καὶ γοῦν ἦν καὶ σὺ τοῖς ἀγῶσιν, οἱ μὲν πολλοὶ θεαταὶ [f] ἴσασι κρο-

τοῦν R

εἰσί R.

τῆ-

[b] Τοῦθ'] Sic Edd. τοῦτο W. [c] Καὶ] Deeſt in Edd. Adeſt in W. [d] Ἐπαινέσονται] Sic M. recte & Edd. Excepta B2. quae vitioſe ἐπαινεσόνται. quod *Vorſt.* tamen mutaverat in ἐπαινέσεται. Sed —ῆσομαι in proſa uſitatius. [e] Οὓς ἅπαντες ἴσασι, καὶ οὓς θαυμάζουσιν] Quatuor verba ab οὓς ad οὓς omiſit Fl. quae adſunt in cett. [f] Ἴσασι] Sic dedi ex L. Εἰσὶ Edd. quid M. habeat neſcio, abſciſſa enim haec ſunt. *M. du S.*

59. Ἐπ' ἀμφότερα στατοί] Πρὸς τὸ ψόγων & ἐπαινῶν. *G.*

inde eſſe, quaſi non habeas *Suet.* in Ner. *Gell.* cap. ult. L. 13. *Ovid.* (immo III. art. am. 399.)

Tu licet & Thamyram ſuperes atque Orphea cantu,
Non erit ignota gratia magna lyra. *G.C.*

59. Καὶ] W. ſolus habet illud καὶ ante ἐπ' ἀμφότερα. *M. du S.*

Ibid Ἐπ' ἀμφότερα στατοί] Benedictus, *ſpectata utrinque fidei.* Quid intellexerit, ipſe viderit : certe nequaquam ad Graeca. Opſopoeus, *quorum fides in utraque fortuna ſpectata ſit.* Abſurdiſſime : nec enim huc adverſa vel ſecunda quidquam faciunt. Immo *ad utrumque*, vel *in utroque*, nempe & reprehendendo & approbando. *J.G.*

61. Ἐπαινέσονται] Ubi legimus, εἰ τούτοις φημὶ ἐπιδείξαιο τὰ αὐλήματα, καὶ ὅτοι ἐπαινέσονταί σε, ἅπασιν Ἕλλησι νόμιζε ἤδη γεγενῆσθαι γνώριμος. non dubito quin haec quoque oratio vitio unius literae decorem ſuum amiſerit ; legendumque ſit ἐπαινέσεται. Timotheus nempe Harmonidae tibicini viam monſtraturus, qua per compendium poſſet fieri clarus inter omnes Graecos ; jubet eum ſeligere ex omnibus Graecis optimos, eosque paucos & principes, quibus artem ſuam probet. *His*, ait, *ſi artem tibiis canendi oſtenderis, iique te laudarint, jam te omnibus Graecis cognitum eſſe ſatium exiſtima.* *J.J.*

66. Τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν] Ut mima illa : ſatis eſt equitem mihi plaudere. *J.B.*

73. Ἴσασι] Aliquid exciſſe mihi videbatur, antequam ex L. hanc ſcripturam, pro εἰσὶ, quod in aliis eſt, vidiſſem. *M. du S.*

τῆσαί τῶλε, καὶ συρίσαι, κρίνεσι δὲ ἑπτὰ, ἢ πέντε, ἢ ὅσοι [a] δή. ταῦτα ὁ μὲν Ἁρμονίδης οὐκ ἔφθη ποιῆσαι. μεταξὺ γὰρ αὐλῶν, φασιν, ὅτε τοπρῶτον ἠγωνίζετο, φιλοτιμότερον ἐμφυσῶν, ἐναπέπνευσε τῷ αὐλῷ, καὶ ἀστεφάνωτος τῇ σκηνῇ ἀπέθανε, τὸ αὐτὸ καὶ πρῶτον καὶ ὕστατον αὐλήσας τοῖς Διονυσίοις.

judicant vero aut septem aut quinque, aut quotcumque tandem. Illa quidem Harmonides perficere non potuit. Inter canendum enim, narrant, cum primum in certamen descenderet, contentius prae honoris cupiditate dum inflat, in ipsam quasi tibiam exspiravit, & sine coronae honore in tabernaculo mortuus est.

Ὁ μέντοι γε Τιμοθέου λόγος, [b] οὐκ αὐλητοῖς, οὐδ' Ἁρμονίδῃ μόνον εἰρῆσθαί μοι δοκεῖ, ἀλλὰ πᾶσιν, ὅσοι δόξης ὀρέγονται, δημόσιόν τι ἐπιδεικνύμενοι, καὶ ᾠδὴν τῶν πολλῶν ἐπαίνου δεόμενοι. ἔγωγ' οὖν ὁπότε καὶ αὐτὸς ἐνενόουν τὰ ὅμοια περὶ τῆς ἐμαυτοῦ, καὶ ἐζήτουν ὅπως ἂν τάχιστα γνωσθείην πᾶσι, τῷ Τιμοθέου λόγῳ ἑπόμενος, ἐσκοπούμην ὅς τις ἄριστος εἴη τε ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πιστεύσουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν.

3. Verum Timothei illa oratio, non tibicinibus neque Harmonidi solum dicta mihi videtur, sed qui gloriam adamarunt omnibus, cum publicum quiddam profitentur, cum populari laude opus habent. Ego igitur, cum & ipse cogitarem de mea ratione similiter, & quomodo celerrime possem innotescere omnibus, quaererem: Timothei sermonem secutus, dispiciebam quis in hac urbe esset praestantissimus, cui fidem reliqui habeant, quique unus sit instar

[a] Δὴ] Δεῖ L. Δὲ Fl. *J. P.* &c. [b] Οὐκ] Deest haec particula in Ed. Fl. Adest in cett. & in P.

92. Οὕτω . . . ἔμοιγε] Οὕτω δὴ ἄρα σὺ ἔμοιγε ἡμῖν φαίνοιο τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περ τὸ κεφάλαιον ἀρετῆς ἁπάσης ὁ γνώμων φασὶ, καὶ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. In hoc loco vertendo aliud egerunt interpretes. Salmuriensis: *Tu igitur nobis revera talis videri debebas, quoniam virtutis omnis caput es, ut ajunt, gnomon & recta regula.* Alii pejus. Laborat locus prava distinctione, quae sic est emendanda: ὕτω δὴ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνοιο τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περ τὸ κεφάλαιον, ἀρετῆς ἁπάσης ὁ γνώμων, φασὶ, καὶ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. *Tu igitur revera talis nobis esse existimaris*, nimirum princeps civitatis, *quodque sane praecipuum est, omnis virtutis norma, ut ajunt, & talium regula.* Κεφάλαιον inepta copulari cum ἀρετῆς, & omissa copula, & inepte sententia ostendit. Μέλλω eleganter hic est δοκιμάζομαι existimor, ita me comparo, ut pro tali habear & existimer, ut apud *Homerum*, quem Lucianus ubique sequitur:

Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι.
Ego quoque olim judicabar inter homines beatus esse.

Ubi Scholiastes: ἔμελλον, ἐμάκην, ἐνομιζόμην. *J. G. G.*

Οὕτω δὴ ἄρα] Lucianus ad amicum quemdam suum, virum principem, Ἐσκοπούμην, inquit, ὅστις ἄριστος εἴη τε ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πιστεύσουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν. Οὕτω δὴ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνοιο τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτιπερ τὸ κεφάλαιον, καὶ ἀρετῆς ἁπάσης γνώμων φασὶ, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. Apparet rescribendum ὕτω pro ὕτω. Lucianus scilicet ipse quoque notus fieri cupiens omnibus, Timothei consilium secutus, *Cogitabam*, inquit, *quis civium esset optimus, & cujus consilium sequerentur reliqui, quique mihi futurus esset instar omnium. Is vero tu jure merito mihi videri debebas; quodque sane praecipuum est, omnis virtutis norma, ut ajunt, ac recta talium regula.* In ultimis secutus sum interpretationem *Graevii*, quam Vir ille Cl. vulgata multo meliorem dat p. 978. Sequitur, εἰ δὲ σοι δείξαιμι τἀμὰ, καὶ σὺ ἐπαινέσαις αὐτὰ, εἰη δ' ὕτω φανήσομαι, καὶ δὴ ἐπὶ πᾶσι ἥκειν μοι τ' ἐλπὶς καὶ μιᾷ ψήφῳ τὰς ἁπάσας λαβόντα. Sic connectenda haec arbitror; sublato post φανήσομαι puncto, quod in vulgato conspicitur. Verto: *Si autem tibi ostendissem mea, tuque ea laudasses, foret ut ita viderer jam spei meae terminum tetigisse, in unius suffragio suffragia omnium complexus.* *J. F.*

Οὕτω] Sic L. uti emendari jusserat *Jensius.* *M. du S.*

Ibid. Ἔμελλες] Verbi μέλλειν vis apud nostrum interdum haec est, ut verisimilitudinem quandam eo fere modo indicet, ut Latinorum *debet*, *oportet*, & similia. Luculentum praesertim exemplum est in Scytha p. m. 593. εἰ καλεσᾷς ἔμελλε ἐς κότον γνώσεσθαι. Et p. 597. extr. καὶ ἔμελλον ὕτω λιχνεύσεσθαι. *J. M. G.*

Ἔμελλες] Huc quadrant quae Clar. *Jens.* in Lectt. Lucian. p. 20. contra *Th. Magistr.* adfert, dicens: Ἤμελλον, ait *Th. Mag.* Ἀττικῶς, οὐκ Ἔμελλον. Atqui pal-

ſtar omnium. Ille igitur tu nobis videri vir debebas jure meritoque, virtutis omnis, quod quidem caput eſt, norma, ajunt, & recta talium regula. Si vero tibi mea oſtendiſſem, tuque ea laudaſſes, (atque utinam ita tibi videatur!) Scilicet ad finem me ſpei venire *putabam*, in uno qui ſuffragio ferrem univerſa. Aut quis eſt, quem tibi ſi praeferam, non merito inſanire videar? Igitur verbo quidem in uno homine jaciemus aleam; re autem vera idem eſt, quaſi omnibus undecumque hominibus vim dicendi oſtenderem. Apertum enim eſt, te & ſingulis, & collectis in univerſum omnibus, eſſe praeſtantiorem. Lacedaemoniorum Reges, calculos reliquis ſingulos habentibus, ſoli habebant binos. Tu vero & ephorum, & ſenum inſuper, *calculos*; & omnino omnium in doctrina ampliſſimum

ὁ οὗτος δὲ ἆρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτιῴ τὸ κεφάλαιον, χρεττὴς ἁπάσης ὁ γνώμων, φασὶ, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν τοιούτων. εἰ δέ σοι δείξαιμι τἀμὰ, καὶ σὺ ἐπαινέσειας αὐτὰ (εἰη γὰρ ἂν οὕτω φανήσεσθαι) καὶ δὴ ὅτι πέρας ἥκειν με τῆς ἐλπίδος, οὐ μιᾷ ψήφῳ τὰς ἁπάσας λαβόντα. ἢ τίνα γὰρ ἂν πρὸ σοῦ ἑλόμενος, οὐχὶ παραπαίειν ἂν εἰκότως νομισθείην; ὥστε λόγῳ μὲ ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληθὲς, ὥσπερ ἂν εἰ τοῖς ἁπανταχόθεν ἀνθρώποις ἐπιδεικνύμην τὴν λόγους. δῆλον γὰρ ὡς καθ' ἕνα τε, καὶ ξυνὸν ἅμα πάντων συναμφοτέρων, μόνος αὐτὸς ἀμείνων ἂν εἴην. οἱ μέν γε τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεῖς, τῶν ἄλλων ἑκάστου μίαν ψῆφον φερόντων, ἐκεῖνοι μόνοι ἑκάτερος αὐτῶν, δύο ἔφερον. σὺ δὲ, καὶ τὰς τῶν Ἐφόρων, καὶ τὰς τῶν γερόντων προσέτι, καὶ ὅλως ἁπάντων ὁ πολυ-

τὴν ἁπανταχόθ
ἀνθρώπους συ
καλέσας ἐς
κοινὸν θέατρο
ἐπιδεικνυοίμην
R. optime.
Μακεδόνων R
δυ' ἔφερε

c Οὗτος] Οὕτω Edd. quas vidi, omnes. Sed οὗτος recte L.

94. Γνώμων] Γνώμων λέγεται ὁ σιωπητὸς ☾ * κανονικόν τι μηχανικὸν, καὶ χῆμα † γεωμετρικόν. *V.*

* Κανονικόν] Κανόνιον. C.

3. Ἐπιδεικνύμην] Ἡ ἐπιδεικνύμην ὑπερσυντελικὸν, ἢ ἐπιδεικνυοίμην εὐκτικόν. *V.*

† Γεωμετρικόν] Vid. Schol. in *Lexiphanem* & 2. Lib. *Euclid.* *M. du S.*

passim Lucianus, Scriptor Ἀττικώτατος, Ἔμελλον, ἤμελλες, ἤμελλε. In *Harmonide* (h. l.) σὺ ἤμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι. &c. In *Scytha*, Πολλὴ ὁδὸς ἤμελλεν αὐτῷ ἔσεσθαι. Ibid. ἤμελλε ☾ αὐτὸν γνώσεσθαι Ἀνάχαρσιν. In *Hermotimo*, Ὁ δὴ ☾ δῆλον ἤμελλεν ἡμῖν τὸ ἔρεσθαι. Iterum in *Scytha*, καὶ ἤμελλον ἅπαν διατείνεσθαι τὸν γνάφαλλον. Et in ipſo *Thucydidis* loco, quem poſt in voce ΠΕΡΑΙΟΥΜΑΙ adducit ipſe *Thomas*, ὡς ἤμελλον τὴν Ἡλιόποτον πορεύεσθαι. Haec *Jenſius*. Cum *Th. Magiſtro* tamen etiam facit *Moeris Atticiſta*. Et verum quidem eſt, Atticos plurimum dicere ἤμελλον. Sed & ἤμελλον *Thucyd.* iterum VII. c. 20. Igitur prudentius *Phavorin.* ἠβουλόμην ait, eſſe ὡς Ἀττικιστήριον, & ſic *Suid.* Vid. *Mattaire* de Dialectt. p. 58. nec amat Noſter ἀτταττικίζειν. Vid. ejus *Lexiphan.* & *Rhet. Praecepta.* *J. F. R.*

96. Φαίνεσθαι] Punctum poſt hoc verb. quod erat in *Salm. Jenſ.* deletum voluit; ſed in *Pariſ.* haec parenthesi includebantur; quare ea ſic reliquimus. *J. F. R.*

1. Ὥστε λόγῳ μὲ ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον τὸ

δ' ἀληθὲς] *Itaque juxta proverbium in uno viro aleam jaciemus. ac revera perinde fuerit.* At λόγῳ non ſignificat *juxta proverbium*, ſed verbo, & opponitur ei τὸ ἀληθὲς, *re ipſa*. Verte igitur locum: *Itaque verbo quidem ſuper uno viro aleam jaciemus; ſed re ipſa*, &c. Sic in *Revivisc.* c. 6. Λόγῳ μὲ ἡμεῖς ζηλοῦτε τὴν ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθὲς ὑμᾶς. Ubi rurſus male Interpres: *neque oratione ob hoc florilegium commendant, imo vero vos ipſos.* Debuit: *verbo quidem me collaudant ob florilegium; re vera vos.* In *Timone*. c. 8. dixit pro eo *Lucian.* Οὗτοι μὲ εἰκῇ, & ὡς δὴ ἀληθῆ λόγῳ. *L. Bos.*

Ὥστε λόγῳ — τὸ δ' ἀληθὲς] Hunc Luciani locum laudat etiam Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VIII. c. 92. p. 563. not. 7. & ex aliis *Thucyd.* locis quoque docet, τὸ ἀληθὲς & τὴν ἀλήθειαν ſaepe opponi ſimulationi, προφάσει — & λόγῳ, ut VI. 33. & II. 41. Addo *Iſocrat.* Nicocl. p. 76. Τῶ βασιλικῷ τῷ μὲ λόγῳ διηκριβωμένῳ, τῇ δ' ἀληθείᾳ τραχέως ἔχοντος. Plura vid. ap. Rev. *Jac. Elſner.* ad ep. ad Coloſſ. c. 2. 23. *J. F. R.*

2. Ἀναρρίψομεν τὸν κύβον] Vid. Paroemiogr. ſic. p. 604. (i. e. pro Imagg. c. 16.) *J. B.*

12. Τὸν

λυψηφόταλος ὁ παιδεία. σύ γε ἡ μάλιστα ὅσῳ τὴ λθικὴν ἀεὶ καὶ σώζουσαν φέρεις, ὃ καὶ θαῤῥεῖν με τῷ παρόντι ποιεῖ, ἀφ' γε τὸ μέγεθ ᾧ τολμήμαλ ᾧ, καὶ πάνυ δικαίως ἂν Φοβηθέντα. κἀκεῖνο δὲ, νὴ Δία, προσέτι ἡ [a] αὐτὸ θαῤῥεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν [b] ἀλλότριον τἀμὰ εἶναί σοι ὃς πόλεώς τε ἐκείνης εἰμὶ, ἣν πολλάκις εὖ ἐποίησας, τὸ μὲ πρῶτον, ἰδίᾳ, τὸ δὲ δεύτερον, κοινῇ μὲ παντὸς ᾧ ἔθνους· ὥστε ἤν πῃ ἡ νῦν ἐμοὶ ἐς τὸ χεῖρον ῥέπωσιν αἱ ψῆφοι σὺ τῷ λόγῳ, ἡ ἐλάττους ὦσιν αἱ ἀμείνους, σὺ τ' δ' Ἀθηνᾶς

ἀλλότρια R.

suffragandi jus habes, ea maxima de causſa, quod candidum ſemper & ſalutarem fers calculum: quae res etiam mihi in praeſenti facit fiduciam, qui propter rei quam conor magnitudinem, merito perterrear. Adhaec illud etiam profecto animum mihi addit, quod non plane aliena tibi ſunt mea, qui tum ex ea urbe ſim, quam ſaepe tu ornaſti, primo quidem privatim ipſam, iterum vero publice cum gente univerſa. Itaque ſi forte nunc etiam in ſequiorem partem inclinent, dum loquor, calculi, paucioresque ſint meliores, tu adjecto illo Mi-

a Αὐτὸ] Sic recte L. Αὐτῷ male Edd. Αὐτὸν *Pell.* b Ἀλλότριον] Ita Edd. *J. Fl. H. P.* &c. niſi quod ἀλλότριον *B*2. male. Ἀλλότρια *Jenſ.* & *Pell.* quod cur non admiſerim, vid. nott. Et quia ex aliis Codd. hic nihil variationis notatum, non dubito quin ii omnes vulgatum ἀλλότριον ſervent.

12. Τὴν λθικὴν] Δύο δ' ψῆφοι τοῖς γυμνικοῖς ἀνίκων τὸ, λθικὴ ᾧ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἡτιημένοις ἡ μέλαινα ᾧ ἡ τιμωμένη. *V.*

* Hoc Scholium in Edit. *Cler.* relatum erat ad verbum paullo praecedens, ἀκολυψηφότατος. Id vero mutavit *Solanus*, ſed parvi eſt, & jam ſupra non ſemel de eadem re dictum. *J. F. R.*

12. Τὴν λθικὴν] De his calculis res nota. *J. B.*

16. Αὐτὸ θαῤῥεῖν] Non facile puto ex his verbis [κἀκεῖνο δὲ νὴ Δία προσέτι ᾧ αὐτῷ θαῤῥεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότριον τἀμὰ εἶναί σοι] conſcinnum erui poſſe ſenſum. Sed videor mihi veriſſimam adſecutus ſcripturam, ubi legerim, κἀκεῖνο δὲ νὴ Δία προσέτι ἡ αὐτὸ θαῤῥεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότρια τἀμὰ εἶναί σοι. Dixerat Lucianus Virum illum principem, cui uni ſe probare geſtiebat, quemque unum ſibi inſtar omnium fore dixerat, ſemper album & ſervantem ſecum ferre calculum, atque adeo ſe magno, qui ſe caeteroquin in negotio tanti momenti ſuſcepto gravaret, timore levari. *Sed profecto*, pergit, *illud quoque ipſum me amplius confirmat, quod res meae non ſunt a te prorſus alienae.* *J. J.*

Αὐτὸ] *Vorſtii* & *Jenſii* Emendationem firmat L. Codicis auctoritas, in quo pro vulgatarum αὐτῷ legitur, ut hic, αὐτό. *M. du S.*

17. Ἀλλότριον] *Vorſtius* & *Jenſius* ἀλλότρια mallent. Ego nihil muto. *M. du S.*

Ἀλλότριον τἀμὰ] Recte fecit *Solanus*, qui nihil hic mutaverit; nam, etſi mirum nonnullis videbitur, ſingularem ita adjungi plurali, tamen eſt Graeciſmus verus, qui exponi poteſt per ellipſin χρῆμα, vel τι, ut ſignificet: *meas res tibi eſſe alienum quid.* Quod eodem modo Belgice efferimus. Exempla ex Graecis auctoribus poſſem dare haud pauca, ſed ſufficiant ſequentia, Noſter ſupra, *Zeux.* c. 4. οἷον ἵππου. *Aelian.* V. H. III. 1. p. m. 167. Λέγονται δὲ τὰ ὑδάλια ταῦτα ᾧ τοῖς λουσαμένοις ἀγαλὸν εἶναι. *Hippocr.* Sect. I. Aph. 15. Σημεῖον αἱ ἡλικίαι, ἡ αἱ ἀβλαναί. *Thucyd.* I. 6. Σημεῖον δ' ἐστὶ ταῦτα δ' Ἑλλάδ ᾧ. Nam quia neutrum plurale amat verbum ſingulare, ideo jam indifferens erit, num propter ἐστὶ addas ſubſtantiv. ſingulare σημεῖον an propter ταῦτα addas plurale σημεῖα. Ita quoque adjectiva gerundiva ſingulari num. ſolent addi pluralibus, eadem analogia: ut: *Epict.* §. 37. Ed. *Reland.* p. 68. Ταῦτα μὲ ᾧ τῷ παίγνῳ ποιητέον. *Hippocr.* S. 1. Aph. 15. Τὰ προσάμματα δοτέον. *danda ſunt alimenta*; i. e. Alimenta ſunt aliquid quod dandum eſt. (Etſi eadem gerundiva alibi quoque plurali num. efferri notum eſt.) Sic inquam ille canon de neutris plur. cum verbo ſing. cujus tam varias rationes reddunt Grammatici, ſimpliciſſime omnium exponitur per ellipſ. χρῆμα vel τι, ut τὸ ζῶν τρέχει proprie ſit: *animalia*, ſive *pecus eſt aliquid currens.* Omnia enim verba originem vel ſaltem terminationem ſuam debere priſco ὄω *ſum*, recte conjicit *S. Clarke* ad Homer. Alius autem ſingularis & plur. concurſus viciſſim per intellectum ἐστὶ conciliatur. Sed ταῦτα fere perpetuo in plurali effertur, etſi refertur ad ſingularem, vel collective ad totam orationem praemiſſam, ut apud Noſtrum *de Salt.* c. 1. Ἅπερ δέ τις — ἡ ταῦτα, παιδιὰ σύντροφ ᾧ & *Ariſtoph.* Plut. 17. Sed melius convenit hoc *Ariſtoph.* Plut. 887. Ταῦτα οὐχ ὁρᾷς, πολλή ἐστι; alibi τάδ' ὁρᾷς, vid. Ind. *Kuſteri.* *J. F. R.*

22. Τῆς Ἀθηνᾶς] Alludit ad hiſtoriam Oreſtis, quem ſuffragiis in Areopago damnandum ſuo calculo ſervavit Minerva. Vid. *Eurip.* Iphig. in Taur. 1469. Conſu-

Minervae, de te, quae deficiunt, exple: ac domesticum tibi & familiare videatur prava *hic etiam* corrigere.

4. Etenim neque illud mihi satis est, si multi ante me admirati sunt, si nobilis jam ego, si laudantur ab his, qui audierunt, orationes: omnia illa *somnia*, quod ajunt, *vento concepta*, & irrita, *umbrae verborum:* verum autem jam apparebit. Hic accuratus meorum finis. Nihil in utramque partem amplius accipietur, aut ita ut dubitare quis possit; sed oportebit aut optimum circa doctrinam me putari, si quidem tibi ita videatur, aut omnium - - - Sed bene ominari fas est ad tantum certamen euntem.

προστιθεὶς, ἀναπλήρω τὸ ἐνδέον τῷδε σαυτῷ, καὶ τὸ ἐπανόρθωμα οἰκεῖόν σοι δοκείτω.

Καὶ γὰρ οὐδὲ ἐκεῖνό μοι ἱκανὸν, εἰ πολλοὶ ἐθαύμασαν πρότερον, εἰ ἔνδοξος ἤδη ἐγὼ, εἰ ἐπαινῶνται πρὸς τῶν ἀκροατῶν οἱ λόγοι. πάντα ἐκεῖνα, ὑπηνέμια ὀνείρατά, φασι, καὶ ἐπῶν σκιαί. τὸ δ' ἀληθὲς, ὁ τῷ παρόντι δείξεται. οὗτος ἀκριβὴς ὅρος τῆς ἐμῆς, οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, οὐδ' ὡς ἄν τις ἐνδιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἄριστον καὶ παιδείαν δόξαι νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν, ἢ πάντων. . . . . εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς οὕτω μέγαν ἀγῶνα ἰόντα.

ἐπαίνων R

9 Ἐπῶν] Sic Edd. omnes. Ἐπαίνων *Angl.* P. & L. item marg. *Alw.*

28. Ὑπνίμια] Ἀδύματα *V.*

sule etiam, si lubet, Schol. *Aristoph.* 244. D. & nostrum in Ἀνάχ. c. 21. ubi eandem fabulam tangit. Utitur etiam *Philostr.* p. 568. Ed. Lipsi. proverbio *Minervae calculus.* *M. du S.*

24. Ἐπανόρθωμα] Hoc puto velle Sophistam: cum soleas, ut praeses, & *rector* provinciae, quaecumque depravata sunt *corrigere* & restituere: tui muneris partem esse putato, peccata etiam mea emendare. *J. M. G.*

29. Ἐπῶν σκιαὶ] Sic legunt Interpretes & Paroemiographi. In Angl. Cod. rectius ἐπαίνων σκιαὶ, ut σκιᾶς ὄναρ apud Pindarum. *J. B.*

Ἐπῶν σκιαὶ] Λόγου ἴχνους σκιὰ, proverbium a Democrito profectum, apud *Diog. Laert.* Democr. 246. D. & *Plut. π. παιδ. ἀγωγ.* 16. 2. λόγου τὸ ἴχνος σκιὰ κατὰ Δημόκριτον. P. tamen & L. cum A. ἐπαίνων. *Philemon* Casaubono laudatur ad *Theophr.* 282. ἄλλο μυρίον πλὴν σκιά. De amicis in adversis. Vid. *Eur.* p. 295. B. *M. du S.*

30. Οὗτος ἀκριβὴς . . . . ἢ πάντων] Non intellexerunt interpretes haec verba, οὗτος ἀκριβὴς ὁρος τῶν ἐμῶν. οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, οὐδ' ὡς ἄν τις ἐνδιάσειεν ἀλλ' ἢ ἄριστον καὶ παιδείαν δόξαι νομίζεσθαι, σοίγε δόξαν ἢ πάντων. Salmurienses sic transtulit: *Hic lucubrationum mearum exactus terminus. Non amplius est dubium, nec quisquam ambiget, quin id omnium optimum juxta disciplinas existimari oporteat, quod tibi visum fuerit.* ἢ πάντων omisit in versione. Cetera satis inscite. Verte: *Hic certus meorum scriptorum scopus est. Nihil dubii reliquum, adeo ut nec in posterum quisquam dubitaturus sit, sit ne hoc omni eruditione refertissimum, quod tuum fert suffragium, an omnium.* Nimirum tuum suffragium mihi est & aliis etiam erit, instar omnium. *J. G. G.*

Ibid. Ὅρος] Ὅρος sive *finis* hic est *definitio.* Judicio viri, cui blanditur, vult constitui ac definiri, quid de se sentire debeant reliqui. σοίγε δόξαν absolute positum, ut sexcenties. *J. M. G.*

32. Ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δόξαι νομίζεσθαι σοίγε δόξαν ἢ πάντων] Opsoporus apud Basileenses & Bourdelotium, *sed aut optimum juxta disciplinas aestimandum est, quod tibi apportet* (sic *Bourdelotius.* at in Basileensi *oportet*) *gloriam, aut omnium.* Benedictus, *quin id omnium optimum juxta disciplinas existimari oporteat, quod tibi visum fuerit.* Unde apparet illas voces σοίγε δόξαν verius fuisse intellectas ab *Benedicto*, quum certe Lucianus de judicio agat, non de gloria; & editioni *Basileensi* adscripsit pater, *tuo judicio.* Sed quum is ipse *Benedictus* non perciperet, quo postrema ista ἢ πάντων referenda essent, omissis duabus adversativis ἢ ineptissima licentia vocem πάντων superioribus immiscuit, quum tamen simpliciter verti deberet, ac clarissima sit aposiopesis, verentis aliquid arrogantius vel invidiosius proferre, quod post vocem πάντων tamen promittebat sermonis cursus. Verte igitur: *quin id vel optimum ad doctrinam existimari oporteat, quod tibi visum fuerit, vel omnium.* *J. G.*

33. Ἢ πάντων . . . . εὐφημεῖν δὲ] Elegans ἀποσιώπησις, quae fugit omnes interpretes, praeter Clarissimum *Gronovium.* Nimirum ubi dixisset, sibi non sufficere, quod vulgus ipsum admiratum fuerit, quodque sermones sui laudentur ab auditoribus: ea omnia esse vana: at nunc, si verus ille rerum existimator judicarit, id quod verum sit, demonstratum iri; idque ut fiat, se unice petere. οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, persequitur, οὐδ' ὡς ἄν τις ἐνδιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δόξαι νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν, ἢ πάντων. εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς οὕτω μέγαν ἀγῶνα χωροῦντα. *Nihil*

χωρῆντα, δόξαιμεν γὰρ, ὦ θεοὶ, λόγου ἄξιοι, καὶ βεβαιώσαιμεν ἡμῖν τὴν παρ' ἄλλων ἔπαινον, ὡς τὸ λοιπὸν θαρρῆντας ἐς τὸν πολλὸν παρεῖναι. τῶν γὰρ ἤδη στάδιον ἧττον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα νενικηκότι.

Videamur enim, o Dii, digni hodie, quorum ratio habeatur! & firmate nobis laudem *tributam* ab aliis, ut reliquo tempore cum fiducia in multitudinem procedere possimus. Stadium enim omne minus formidabile ei, magna qui Olympia vicerit.

amplius, quod sit ambiguum, nec de quo quisquam dubitare possit, sed vel optimum eruditione oportebit censeri, si tibi quidem ita visum fuerit, vel omnium. Est bene ominari oportet eum, qui ad tantum certamen progreditur. Manifestum est, voluisse Lucianum, *oportebit judicari vel optimum eruditione, si tibi, unice arbiter, ita visum fuerit, vel omnium pessimum. Neque nunc amplius locus dubio incertove relinquendus est, dum alii scilicet aliter judicent, & sic de universa existimatione omnium nihil certi queas decerni. Sed tuum judicium secuturis omnibus, qualis habendus sim, constabit.* At ne verbo male sibi ominaretur Lucianus, in voce πάντων repressit loquendi cursum; quum debuisset sequi χείρων, vel simile. *J. F.*

Ἢ πάντων . . . . Εὐφ. δὲ χ.] Sic cum punctis edi curavimus, quibus ἀποσιώπησις designaretur; quo facto liquida jam omnia. Sensus autem adeo perspicuus est, ut mirer qua ratione factum sit, ut Viros doctissimos fugerit, praesertim cum posterior Interpres recte apoliopesin observarit. Nota autem veterum superstitio in rebus agendis inchoandis, cujus exempla passim apud Auctores occurrunt; de qua *Casaub.* ad Theophr. Car. p. 322. Hanc nunc silentio huic praetexit, *M. du S.*

38. Πῶν γὰρ ἤδη στάδιον ἧττον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα νενικηκότι] Hoc loco τὰ μεγάλα non παράλια, sed eo quod in pluribus locis Graeciae certamina sacra celebrabantur sub Olympiorum nomine, ideo dixit Olympia magna, ad differentiam eorum quae minus celebria erant. Intelligit igitur Olympia magna, quae Pisae ad Alpheum celebrabantur, quae & antiquissima a Pelope & Hercule erant, & celeberrima non solum in tota Hellade, sed etiam Italia, Sicilia, Asia, Aegypto, Syria, Cyrenaica, concurrentibus ad spectaculum; & athletas & quadrigas eo mittentibus: Minora vero Olympia erant, quae celebrabantur Dio Macedoniae ab Archelao rege institutia, quod nos docet Demosthenis Scholiastes ad orationem περὶ Ἁλοννήσου, his verbis: Τὰ Ὀλύμπια δὲ πρῶτος Ἀρχέλαος ἐν Δίῳ τῇ Μακεδονίας κατέδειξεν, ἤγετο δὲ ἐπ' ἐνίοις, ὡς φησὶν, ἰσαρίθμοις τοῖς Μούσαις. Eodem nomine erant etiam Athenis, ut docet *Pindari* Schol. ad Olymp. 7. ad haec verba, χρυσαῖς ἐν Ἀθήναις. Sic enim commentatur: ἐν δὲ ἄλλοις Παναθηναϊκὸν ἢ τὰ Ἡράκλεια, ἢ τὰ Ὀλύμπια &c. Vetus inscriptio Romana, de qua *Jos. Scaliger* lib. de Emend. temp. quinto, p. 476. Olympia etiam post Panathonaea recensetur *Hesychius*, Ὀλύμπια ἐν Ἀθήναις ἀγών. Item alia Olympia, quae Smyrnae, & alia quae Pergami, & alia Alexandriae, quorum mentionem fieri in Pandectis asserit idem *Scaliger*. Respectu igitur horum omnium certaminum, quae sub nomine Olympiorum diversis locis celebrabantur, dicta sunt Olympia magna ea, quae Pisae committebantur. *J. P. a G.*

39. Τὰ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα] Conf. supra *Herodot.* c. 1. *M. du S.*

SCY-

SCYTHA, SEU CONCILIATOR HOSPITII.

NOn primus e Scythia Athenas venit Anacharsis Graecae disciplinae caussa: sed Toxaris etiam ante ipsum, sapiens vir & pulchrarum rerum amans, optimorumque institutorum studiosus. Domi vero non regii generis erat, neque pileatorum, sed Scytharum de multis unus & plebeiorum, quales apud illos sunt qui Octipedes vocantur, hoc autem significat boum duorum dominum esse, & unius plaustri. Hic Toxaris neque rursus ad Scythas rediit, sed Athenis mortuus est. Neque ita multo post pro Heroe est habitus, sacrificantque illi, ut *HOSPITI*

ΣΚΥΘΗΣ, Η ΠΡΟΞΕΝΟΣ.

1. Οὐ [a] πρῶτος Ἀνάχαρσις ἀφίκετο ἐκ Σκυθίας Ἀθήναζε, παιδείας ὀπιθυμίᾳ δ' Ἑλληνικῆς, ἀλλὰ καὶ Τόξαρις πρὸ αὐτοῦ σοφὸς μὲν, καὶ φιλόκαλος ἀνὴρ, καὶ δ' ὀπίπλοθυμάτων φιλομαθὴς τ' ἀρίστων· οἶκου δὲ, οὐ τῆς βασιλείου γένους [b] ὤν, οὐδὲ τῆς πιλοφορικῆς, ἀλλὰ Σκυθῶν τῆς πολλῶν καὶ δημοτικῶν, οἵοί εἰσι παρ' αὐτοῖς οἱ ὀκτάπους καλούμενοι· τοῦτο δὲ ἐστὶ, δύο βοῶν δεσπότου εἶναι, καὶ ἁμάξης μιᾶς. ἔστι δὲ ὁ Τόξαρις, οὐδ' ἀπῆλθεν ἔτι ὀπίσω ἐς Σκύθας, ἀλλ' Ἀθήνησιν [c] ἀπέθανε· καὶ μετ' οὐ πολὺ καὶ ἥρως ἔδοξε, καὶ ἐτέμενος αὐτῷ ἔδο-

ἀλλ' ὁ Σκυ. R.

ἀδὲ ἀπῆλθ. R.

ΣΚΥΘΗΣ] ΣΚΥΘΙΟΣ W. Sed recte Edd. Σκύθης. conf. c. 7. pr. *a* Πρῶτος] Sic *B2. P. S. A.* Πρῶτον *Ald. Fl. Fr. H.* Obliterata est vox in M. vitio temporis. *b* Ὧν] Sic recte Edd. vett. Ὃν male recentiores. *c* Ἀπέθανε] Ἀπίθανεν W. Prius vero servant Edd.

13. Ἐτέμενον] Ἐπαγίζουσι. *V.*

ΣΚΥΘΗΣ] *Praetulit.* Habita vero in Macedonia, & quidem ut conjecturam feceris, Thessalonicae. Patescet legenti p. 540. & sequentem. *Th. M.*

ΣΚΥΘΗΣ] Quam *Marcilius* paginam indicat, ea est Parisinae editionis, i. e. *Astrolog.* a c. 4. ad 10. Sed vereor ut numerus recte sit expressus. *J. F. R.*

1. Πρῶτος Ἀνάχαρσις] Vid. hujus vitam & Epitaphium apud *Laërtium.* *G. C.*

Πρῶτος] Sic recte, & patet hac narratione. mendose in aliis πρῶτον. *J. B.*

Πρῶτος] Sic emendatum in *B2. P. S.* & *M.* In antiquioribus prave legebatur πρῶτον. *M. du S.*

Ibid. Ἀνάχαρσις] Meminit hujus *Galenus* in πρότρ. ad Artes. *A. V.*

Quae de Anacharside hic habet, narrantur etiam apud *Plut.* p. 26. F. & *Diog. Laërt.* Sed aliter. Item ap. *Herod.* IV. 46. p. 155. *M. du S.*

6. Οὐ τῆς βασ. γένους] Hoc a Luciano observatum, quia quem nominavit, Anacharsis e regia stirpe erat oriundus. Vid. *Herod.* p. 155. f. *M. du S.*

Ibid. Ὤν] Turparunt editores novitii sinceram veterum editionum lectionem, dum dederunt, οὐ τῆς βασιλικοῦ γένους ὤν, nempe ὤν pro ὄν. *J. J.*

7. Πιλοφορικῆς] Quis hoc memoraverit, me latet. *M. du S.*

Ibid. Σκυθῶν τῶν πολλῶν] Sic infra *Tox.* c. 45. med. Πόντου — καὶ Σκυθῶν τῶν πολλῶν. *M. du S.*

8. Ὀκτάπους] Scythico proverbio dicebantur, quibus rusticanae tantum opes erant, quique duos possiderent boves, & currum unum: inter opes enim rusticanas praecipue recensetur *Hesiod.* bovem aratorem. *G. C.*

12. Μετ' οὐ πολὺ] Immo post CXXX. minimum annos; tot enim inter Solonem & pestem, de qua mox, interceserunt. *M. du S.*

13. Καὶ ἐτέμενον αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ] Ζεὺς ἰατρὸς. *F. G.* Ita in nott. ejus Mss. invenio, an igitur voluit ξένῳ nomen viri facere? Sed quia honoris titulus, & quasi Numinis est, ideo majori litera distinxit, quod quia *Solanus* quoque voluit, facile admisimus. *J. F. R.*

Καὶ ἐτέμενον αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι] Male Interpres: *Et ipsi quamquam peregrino Medico, Athenienses hostias immolant.* ἐτέμενον αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ. hoc est, *ipsi hostias immolant, sub nomine peregrini Medici.* *AE. M.*

Καὶ ἐτέμενον αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι] Monuerat in marg. Ed. *Graev.* Clar. *Hemsterh.* adeundum *Duker.* ad *Thucyd.* V. p. 325. n. 84. ubi is haec Luciani verba adfert. Verba autem *Thucyd.* c. 12. his consona, haec sunt: ὡς ἥρωι δὲ ἐτέμενοσι. *Spanh.* Dissert. IX. de praest. & us. Num. p. 565. laudatur ibid. *J. F. R.*

τοιοῦτο γὰρ νόμα R

ρωι [a] Ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι τοῦτο γὰρ τὄνομα, ἥρως γενόμενος, ἐπεκτήσαλο. τὴν δ' αἰτίαν τῆς ἐπωνυμίας, καὶ ἀνθ' ὅτου ἐς τοὺς ἥρωας καλελέγη, καὶ τῶν Ἀσκληπιαδῶν εἷς ἔδοξεν, ἴσως χεῖρον διηγήσασθαι, ὡς μάθῃς ὅτι Σκύθαις μόνοις ὑπῆρχεν οὐκ ἀπαθανατίζειν, καὶ πέμπειν [b] ἄγγελον τὸν Ζάμολξιν, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξεῖναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐν τῇ Ἑλλάδι.

MEDICO Athenienſes. hoc enim nomen, cum Heros eſſe juberetur, accepit. cauſſam vero cognominis, & cur in Heroas relatus ſit, & pro Aeſculapii poſterorum uno habitus, enarrare haud abs re forte fuerit, ut diſcatis, non Scythis modo patrium eſſe immortalitatem credere, & abolegare nuntios ad Zamolxin; ſed Athenienſibus etiam licere Deos facere in ipſa Graecia Scythas.

Ἐπὶ. R τῇ R.

Κατὰ τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν, ἔδοξεν ἡ Ἀρχιτέλους γυνὴ, Ἀρεοπαγίτου ἀνδρὸς, Σκύθην παρὰ τοῦ Σκύθου κελεῦσαι εἰπεῖν Ἀθηναίοις, ὅτι παύσονται τῷ λοιμῷ ἐχόμενοι, ἢν τοὺς γείτονας οἴνῳ πολλῷ ῥάνωσι. τοῦτο συχνάκις γενόμενον, ἐπεὶ γὰρ ἠμέλησαν Ἀθηναῖοι οἱ ἀκούσαντες, [c] ἔπαυσε μηκέτι λοιμώττειν αὐτούς· εἴτε ἀτμοὺς τινὰς πονηροὺς ὀσμὴ οἴνου σβέσασα τῇ ὀδμῇ, εἴτε ἄλλο τι πλέον

2. In magna illa peſtilentia viſa ſibi per quietem eſt videre Architelis Areopagitae uxor, adſtantem ſibi Scytham, qui juberet dicere Athenienſibus, *a peſtilentia ipſos vexari deſituros, ſi vicos urbis vino multo conſpergant.* Hoc ſaepius factum (neque enim neglexerunt qui audierant Athenienſes) finem peſtilentiae apud illos impoſuit, ſeu vapores quosdam malos odore delente vino,

Ἀθηναῖοι ἀκούσ. secius.

a Ἰατρῷ] Ἰατροῦ male W. b Παρὰ] Sic recte Fl. S. A. Item Codd. M. & L. Περὶ male J. H. &c. c Ἔπαυσε] Ἢ ἐποίησε L.

23. Ἀρχ. γυνὴ] Ἡ Δαιμονώτη. G.

24. Ἐπισάντα] Multo ante vita functum. G.

Ibid. Ἐντίμωσι ξίνῳ ἰατρῷ] Loquitur, ut de Braſida *Thucyd.* V. 11. Οἱ Ἀμφιπολῖται θεράπαιναν αὐτῶν τὸ μνημεῖον, ὡς ἥρωί τε ἐντίμουσι, (Schol. ἐναγίζουσιν, ἐναγίσματα προσφέρουσι, θύουσιν) καὶ τιμὰς διδόασιν, ἀγῶνας καὶ ἐτησίους θυσίας. *Heroas* Graecorum cum *Divis ſ. conſecratis* Romanorum conferendos eſſe etiam *Spanhemius* docuit de uſu & praeſt. num. diſſ. 9. p. 329. Ἐντίμωσι verbum interpretatur Scholiaſtes ἐναγίζουσιν, ἐναγίσματα προσφέρουσι, θύουσιν. ἐναγίζειν etiam de ſacrificiis, quae Heroibus, non immortalibus Diis, offeruntur, *Herodot.* 2, 44. *J. M. G.*

Ibid. Ξίνῳ Ἰατρῷ] AG. IV. 883. *M. du S.*

19. Σκύθαις — ἀπαθανατίζειν] Conf. infra T. ult. Ἕκκλ. c. 9. Τοιγαροῦν οἱ Σκύθαι & οἱ Γέται . . . αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεοὺς χειροτονοῦσιν. *M. du S.*

20. Καὶ πέμπειν παρὰ τὸν Ζάμολξιν] Morem hunc mittendi ad Zamolxim ſcribit *Herod.* in 4. *Strab.* in 7. *Suid.* in dictione Ζάμολξις. *G. C.*

Καὶ πέμπειν παρὰ τὸν Ζάμολξιν] Καὶ πέμπειν ἐς τοὺς παρὰ τὸν Ζάμολξιν. *Th. M.*

Ibid. Πέμπειν] Πέμπειν παρὰ τὸν Ζάμολξιν. Dico alibi. *J. B.*

Ibid. Παρὰ] M. L. & Edd. Fl. S. & A. recte; & ſic *Herodotus* ipſe, qui hunc morem deſcribit in IV. p. 159. 2. In reliquis Edd. peſſime legitur περί. De Zamolxide vid. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* p. 205. *M. du S.*

Παρὰ τὸν Ζάμολξιν] Puto ego totum hoc ſumtum ab *Herodot.* IV. 94. atque ita legendum, ἀθανατίζειν, καὶ πέμπειν ὡς τὸν Ζάμολξιν. Nominaverat Γέτας τοὺς ἀθανατίζοντας. Tum paucis interjectis, ἀθανατίζουσι δὲ τόνδε τὸν τρόπον· ἔστε ἀποθνήσκειν ἑαυτοὺς νομίζουσι, ἵεσαι τὸν ἀπαπύμονα ὡς τὸν Ζάμολξιν διάγγελον. Deinde narrat quam ridicula crudelitate ſingulis quinquenniis interjectis ſorte aliquem delectum mittant ad Zamolxin, πέμποντες vel ἀποπέμποντες ὡς τὸν Ζάμολξιν, ἐκτελλόμενοί τε ἃ ἑκάστοτε δέονται. Hoc itaque in verſione ſecutus ſum. Deinde verba ἐπὶ τῇ Ἑλλάδι omnino praecedentibus jungo. Quid enim? diſcere ne debebant homines, Areopagum & Athenas eſſe in Graecia? an illud, barbarum hominem & Scytham pro Heroë, pro auxiliari Graeciae numine, in Graecia agnitum? *J. M. G.*

Ibid. Ἀλλὰ — ἔδοξεν] Ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξεῖναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῇ Ἑλλάδι κατὰ τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν ἔδοξεν. Sic diſtinguit *Bourdelotiana*, & interpretatio Opſopoei eſt, *ſed Athenienſibus quoque licitum eſt in Gracia Scythas Deos facere. Quo tempore ſeva peſtilentia populus Athenienſis infeſtabatur.* Benedictus ita mutavit diſtinctionem τοὺς Σκύθας, ἐπὶ τῇ Ἑλλάδι κατὰ, vertens tamen *Scythas in Gracia Deos facere. Quo tempore ſeva peſtilentia graſſabatur Athenis.* Unde apparet, quantum ſibi permiſerit uterque interpres,

no, seu aliud quid amplius videns Toxaris Heros, quippe Medicinae peritus, consuluit. Merces igitur curationis hodieque illi persolvitur, equus albus in ipsius monumento immolatus, *illo ipso loco*, unde ostendit Dimaenete progressum ipsum, illa de vino praecepisse: & inventus ibi fuerat sepultus Toxaris, tum inscriptione agnitus, etsi ea non omnibus jam apparebat, & maxime, quod in columella insculptus erat Scytha, sinistra quidem arcum intentum habens, dextra vero, ut videbatur, librum. Videas jam adhuc ultra dimidiam ejus partem, arcum autem integrum atque librum: reliqua vero columellae, & ipsam faciem, tempus olim jam abolevit. Est autem non multum a Dipylo *sive Jano*, ad sinistram in Academiam euntium, tumulus non magnus, & humi jacens columella.

εἰδὼς ὁ ἥρως ὁ Τόξαρις, ἅτε ἰατρικὸς ὢν, συνεβάλετο. ὁ δ' ὑπὲρ μισθοῦ τῆς ἰάσεως ἔτι καὶ νῦν ἀποδίδοται αὐτῷ, λευκὸς ἵππος καλαθυόμενος ὅτι τῷ μνήματι· ὅθεν [d] ἔδειξεν ἡ Δειμαινέτη προσελθόντα αὐτὸν, ἐνετείλατό τε ἐκεῖνα τὰ [e] περὶ τοῦ οἴνου. καὶ εὑρέθη κεῖθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεὶς, [f] εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο [g] ἔτι· καὶ μάλιστα, ὅτι ὅτι τῇ στήλῃ Σκύθης ἀνὴρ [h] ἐγκεκόλαπτο, τῇ λαιᾷ μὲν, τόξον ἔχων ἐντεταμένον· τῇ δεξιᾷ δὲ, βιβλίον, ὡς ἐδόκει· ἔτι καὶ νῦν ἴδοις ἂν αὐτῆς ὑπὲρ ἥμισυ, καὶ τὸ τόξον ὅλον, καὶ τὸ βιβλίον. τὰ δ' ἄλλα τῆς στήλης, καὶ τὸ πρόσωπον, ὁ χρόνος ἤδη ἐλυμήνατό που. ἔστι δὲ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ Διπύλου, ὁδὸν ἐς τὴν Ἀκαδημίαν ἀπιόντων, οὐ μέγα τὸ χῶμα, καὶ ἡ στήλη χαμαί, πλὴν ἀλλ'

τὰ δὲ ἄνω R.

ἐς attica R.

[d] Ἔδειξεν] *Pell.* an ἴδοξεν ut ante? [e] Περὶ] Sic Edd. & M. Sola *J.* male ⸗ϑ⸗. [f] Εἰ] Erasa priore scriptura haec superinducta est in M. quam etiam adgnoscunt Edd. [g] Ἔτι] Punctum post ἔτι est in W. Idem aderat in *P.* quare id servavi, etsi abesset a *J.* & Fl. quae male comma ante ἔτι collocarant. [h] Ἐγκεκόλαπτο] Ἐκκόλαπτο W. male.

48. Χῶμα] Tumulus. *G.*

pres, quum & de populo Athenienſi nihil dicant Graeca, & tantundem de Benedicti Athenis. Certe quidem in ea urbe luem grassatam nemo ita caecus est, qui non satis ex serie orationis videat. Sed an propterea non etiam potuit grassari extra urbem illam per Graeciam? & quum grassaretur ita per universam non minus Graeciam quam Athenas, an non potuit singulare monstrari remedium urbi Athenarum, aeque ut aliis privatis urbibus? Nemo contrarium dixerit. Et prorsus tale factum memoratur ab Harpocratione in Ἄλσος. Jam verba illa ἐπὶ τοῦ Ἑλλάδος pertinent omnino ad sequentia, quibus rectissime conveniunt, quum praecedentibus adhaereant prorsus quod ad syntaxin κακοζήλως, (& quis dicet θεσπεσιῶς ἐπὶ τοῦ Ἑλλάδος?) quod ad rem ipsam, nugaciter; quum Athenienses nequeant θεσπεσιῶς, nisi in territorio suo: neque Luciano contrarietas in his quaesita est, sed in Scythis & Athenienſibus. *J.G.*

23. Λοιμὸν τ' μ.] Tempore belli Peloponnesiaci, de qua peste *Thucyd.* videndus. *M. du S.*

25. Τὸν Σκύθην] Τὸν Τόξαριν. *AE.M.* Idem jam notaverat *F.G.*

29. Ἔπαυσι] In L. ἢ ἐποίησεν. Et sane cum παύω usurpant, participia solent addere, non infinitivos, ut vocant, modos. Vide sententiam praecedentem. *M. du S.*

Ἔπαυσι] Etsi tantum non semper cum participio construi amat hoc verbum, tamen hoc loco participium vix conveniens esset. Et cum παύω quoque constructur cum genitivo substantivi, quid prohibet etiam dicere παύειν τῆς νόσου aeque ac παύειν τὴν νόσον. Nec desunt tamen exempla infinitivi, ut *Galen.* ad Hippocr. Prognost. pag. 151. vers. 29. (monente *Foësio* in Oecon. Hippocr.) ubi scribit *Galenus*: τὸ ἀφελεῖν τινα τῶν παρὰ φύσιν ὄγκων αὐτῶν, ἐ ταυτὸν σημαίνει τῷ παύσαι φάναι. Nec tamen ἐποίησε improbem. *J.F.R.*

34. Λελὸς ἵππος] Dico alibi. *J.B.*

39. Ἐφαίνετο ἔτι] In Scytha; Καὶ εὑρέθη, κεῖθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθείς, εἰ ἐ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο. ἔτι ἐ μάλιστα & quae sequuntur. Distingue, πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι, καὶ μάλιστα. *quamquam non integra nunc extet, & maxime.* *J.G.G.*

Ἐφαίνετο ἔτι] *Mourſ.* AG. IV. 1010. In W. post ἔτι punctum est. In reliquis cum sequentibus jungitur. *M. du S.*

Ἐφαίνετο ἔτι] Distinctio quam Cl. *Graev.* post ἔτι fieri voluit, jam aderat in Parisina, nisi quod pro commate punctum minus exstabat, quod itaque intactum reliqui. *J.F.R.*

ἀλλ' ἐστεφάνωται γε ἀεί, φασὶ, πυρέσσοντάς τινας ἤδη πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ, καὶ, μὰ τὸν Δί', εὔδηλον ἄπιστον, ὡς ὅλην ποτὲ ἐσάωσε τὴν πόλιν.

Veruntamen coronata semper est, & ajunt febri laborantes quosdam illius ope esse liberatos: neque profecto incredibile, qui totam olim urbem sanaverit.

3. Ἀλλὰ γὰρ ἵνα τοῦτο ἐμνήσθην αὐτοῦ; ἔζη μὲν ἔτι ὁ Τόξαρις, ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, ἄρτι καταπεπλευκὼς, ἀνῆκε ἐκ Πειραιῶς, οἷα δὴ ξένος, καὶ βάρβαρος, καὶ μετρίως τεταραγμένος ἔτι τὴν γνώμην, πάντα ἀγνοῶν, φοβούμενος πρὸς τὰ πολλὰ, οὐκ ἔχων ὅ, τι χρήσαιτο ἑαυτῷ. καὶ γὰρ σωφρονεῖν καταγελώμενος ὑπὸ τῶν ὁρώντων ὅτι τῇ σκευῇ, καὶ ὁμόγλωσσον εὑρεῖν οὐδένα εὕρισκε, καὶ ὅλως μετέμελεν αὐτῷ ἤδη τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐδεδοκτο, ἰδόντα μόνον τὰς Ἀθήνας, ὅτι πρόσω εὐθὺς ὀπίσω χωρεῖν καὶ πλοίου ἐπιβάντα, πλεῖν αὖθις ὅτι Βοσπόρου, ὅθεν ἡ πολλὴ ὁδὸς ἔμελλεν αὐτῷ ἔσεσθαι οἴκαδε ἐς Σκύθας. οὕτως

3. Verum enim vero, cujus rei causa mentionem illius injeci, superstes erat Toxaris, cum Anacharsis navigatione modo finita, a Piraeeo adscendit; tanquam peregrinus & barbarus non mediocriter adhuc turbatus animo, ignarus omnium, strepitum saepe quemvis exhorrescens, de se quid faceret, nescius: sentiebat enim deridi se ob habitum & arma; & linguae suae peritum inveniebat neminem: & in universum viae ipsum jam poenitentia subibat, decretumque ipsi erat, visis modo Athenis, retro legere vestigia, conscensoque navigio, navigare rursus in Bosporum, unde via sibi non longa domum ad Scythas suos futura esset. Ita affecto Ana-

a Παρὰ] Sic *J. H. Fl. P. S.* Ὑπὸ L. Ἐπὶ W. b Πλοίου] Sic Edd. *J. H. Fl. P.* Πλοῖα W. c Ὁδὸς ἔμελλεν αὐτῷ] Inverso ordine W. ἐμ. αὐτ. ὁδ.

57. Τοφοδὴς] Τοὺς ψόφους φοβούμενος, *τουτέστι διηλός. V.*

49. Πυρετιώντας] Infra tamen πυρέττειν pro πυρετιᾶν quatuor Codd. habent; vid. Tom. alter. Dial. I. *quom. histor.* c. 1. Hic vero nihil variationis invenio; quare, cum utrumque rectum sit, nihil quoque hic immuto. *J. F. R.*

50. Τινὰς ἤδη] Ubi dicitur de Toxaride, Καί φασι, πυρετιώντάς τινας, ἤδη πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ. At potius ita distinguendum, καί φασι, πυρετιώντάς τινας ἤδη, πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ, & ajunt, quosdam, febri jam correptos, ab eo liberatos esse. Certe purissima illa Florentina editio caret distinctione post τινας. Non semel hic libellus prava distinctione corruptus est sive a librariis, sive editoribus. Sic paullo supra pulchre vidit *Graevius*, V. Cl. legendum, καὶ εὑρέθη κεῖθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθείς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι καὶ μάλιστα ἔτι ἐπὶ τῇ τάλῃ Σκύθης ἀπεγεγλάπτο. *Ac inventus illic est sepultus Toxaris, cum ex inscriptione, licet ea non amplius exstaret integra, cognitus, tum vel maxime quod in monumento* VIR SCYTHA *incisum erat.* ubi vulgo male, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο. ἔτι δὲ μάλιστα, &c. Sic c. XI, a prava interpunctione male se habent haec, Καὶ ὡς μᾶλλον θαυμάσῃς, μιᾶς δὲ τῆς αὐτῆς οἰκίας ἦσαν, υἱὸς, καὶ πατὴρ. ὁ μὲν, εἰ τύχοι Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ἐνίοτε. ὁ δὲ, υἱὸς. καὶ ἁρπάσειε μὲν αὐτίκα, ἀπάξοντά σε. ἔτι μέγας ἦν, καὶ καλὸς ἀρρενωπόν τινα τὸν εὐπρεπίαν. εἰ δὲ δὴ δάκρυσαιτο μόνον, οἰκτίσειας σε ἂν τῆς ἄνωθεν ἀνανδρίας. Sed legendum, ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ἁρπάσειε μὲν, αὐτίκα ἀπάξοντά σε. *Atque ut impensius miteris, unius ejusdemque sunt familiae, filius & pater: hic quidem si Solonem, aut Periclem, aut Aristidem animo versas* (h. e. Pater talis censendus est, qualis fuit vel Solon, vel Pericles, &c.) *Filius vero simul ac viderit eum, te abripiet; adeo magnus est, & mascula quadam forma decorus: qui si tantummodo vocem ediderit, ducet te auribus revinctum.* Atque ita recte habet editio Florentina. *J. F.*

Τινὰς ἤδη] Male *Salm.* punctum post ἤδη collocaverat. In *Parisina* comma erat, rectius nihil distinctionis habet Fl. & Obsoporeus quoque continuo filo verterat, *Ajuntque nonnullos febre laborantes jam ab illo sublevatos esse.* Quod cum recte se habeat, *sensum* quidem secutus sum in tollenda post τινας distinctione; nec tamen novam post ἤδη addidi, quia non opus est. *J. F. R.*

60. Παρὰ] Ex solo Cod. L. *Solanus* ἐκ τοῦ legi voluit, ut in marg. *Junt.* innuit. Sed id non adeo necessarium puto, quin ὑπὸ, etsi alibi non idem sit quod ἐκ τοῦ, hic tamen non sit ineptum. Παρὰ τινος enim saepe significare *a parte illius*, sive quod proficiscitur

Anacharsidi, obviam in ipso Ceramico sit bonus aliquis, revera, genius, Toxaris. Ac primo quidem habitus illum invitabat, paerius qui esset: deinde non difficulter debebat ipsum quoque nosse Anacharsin, generis nobilissimi virum, & Scytharum e principibus. Anacharsis autem unde illum agnosceret popularem suum esse, Graece vestitum, rasum genas, non cinctum, sine ferro, jam affabilem, indigenarum jam unum Atticorum? adeo ab ipso jam tempore immutatus fuerat.

4. Sed Scythice ipsum allocutus Toxaris, *Non tu*, inquit, *Anacharsis es Dancetis filius?* Lacrumari prae gaudio Anacharsis, quod & linguae suae peritum invenisset aliquem, eumque gnarum, quis ipse esset inter Scythas; atque rogare, *Tu ve-*

ἔχοιτι τῷ Ἀναχάρσιδι, ἐντυγχάνει δαίμων τις ἀγαθὸς, ὡς ἀληθῶς, ὁ Τόξαρις ἤδη ἐν τῷ Κεραμεικῷ. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἡ στολὴ αὐτὸν ἐπεσπάσατο, παλιῶτις οὖσα; εἶτα μέντοι καὶ χαλεπῶς ἔμελλε καὶ αὐτὸν γνώσεσθαι τὸν Ἀνάχαρσιν, ὅτε γένους τοῦ δοκιμωτάτου ὄντα, καὶ ἐν ταῖς πρώταις Σκυθῶν. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, πόθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω ὁμοεθῆ ὄντα, Ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον, ὑποξυρημένον τὸ γένειον, ἄζωστον, ἀσίδηρον, ἤδη σωμύλον, αὐτόν τε Ἀττικῶν ἕνα τῶν αὐτοχθόνων; οὕτω μεταπεποίηκε χρόνος.

Ἀλλὰ Τόξαρις Σκυθιστὶ προσειπὼν αὐτὸν, Οὐ σὺ, ἔφη, Ἀνάχαρσις εἶ τοῦ Δαυκέτου; ἐδάκρυσεν ὑφ' ἡδονῆς ὁ Ἀνάχαρσις, ὅτι καὶ ὁμόφωνον εὑρήκει τινὰ, καὶ τοῦτον εἰδότα ὅστις ἦν ἐν Σκύθαις, καὶ ἤρετο,

ἐυδοκιμ. R.

ὑποξυρ. R.

d Τῦ δοκιμωτάτου] Τῶν δοκιμωτάτων Angl. F. & L. e Ὑποξυρημένον] Sic Edd. vett. & recentt, Ἐν χῷ ὑποξυρημένην W. At vulgatum tuentur Edd. omnes & M. f Εἰδότα] Ἴδοντα W. Nihil mutant Edd.

69. Κεραμεικῷ] Τόπῳ. V.

70. Ἐπεσπάσατο] Allexit. G.

ciscitur ab aliquo, non solum Cl. *Perizon.* ad *Aelian.* aliique ostenderunt; verum & passivis adjungitur, ut in Euang. *Lucae* I. 49. τοῖς λελαλημένοις ὑπὸ κυρίου, ubi & ὑπὸ locum habuisset. *J. F. R.*

63. Ἐπὶ πόδα τοῖς ἐπίσω χωρεῖν] Gallice similiter dicimus, *retourner sur ses pas.* *AE. M.*

Ἐπὶ πόδα τοῖς ἐπίσω χωρεῖν] Eandem Gallicam phrasin quoque ad hunc locum in *F. Gujet.* notis reperio. Et saepe alibi hi duo notant eadem. An igitur *Menagius* hunc compilavit? Hoc loco non arbitror; nam facile ejusmodi cogitatio utrumque potuit subire. Interdum tamen non abest suspicio. *J. F. R.*

69. Κεραμεικῷ] Conf. supra *Anach.* c. 13. *M. du S.*

72. Τῦ δοκιμωτάτου] Angl. Cod. τῶ δοκιμωτάτων. *J. B.*

Τῦ δοκιμωτάτου] Non moveo vulgatum; interim credo lectionem Codd. numerum plural. exprimentium esse potiorem, quam si receperis, quidni tum etiam pro γένους legas, γένῳ, ut sit γένῳ τῶ δοκιμωτάτων. i. e. *quantum ad genus, erat ex probatissimis*, i. e. *dignitate conspicuis*, formula loquendi in ejusmodi narratione usitatissima. *J. F. R.*

73. Ὁ Ἀνάχαρσις] Ὁ Ἀνάχαρσις δὲ πόθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω ὁμοεθῆ ὄντα, ἐσταλμένον ἑλληνιστί. Verte: *Anacharsis autem unde cognovisset Toxarin popularem suum esse, qui Graeco more vestitus incedebat.* deinde, ἀσίδηρον, ἤδη σωμύλον. verte *sine ferro, & jam lepidum*, seu *elegantem*, *in alloquio blandum*, quales erant Attici; non *facundum*, ut interpres. consuetudine Graecorum deposuerat Toxaris illam austeritatem & grillitiam frontis & oris, quae Scythis propria erat, unde dicitur, σκυθρωπία. ἀσίδηρον autem dixit Toxarin fuisse, quia Scythae semper ferro succincti erant: Toxaris vero Graecorum mores induerat, & palliatus incedebat, sine acinace. *J. G. G.*

74. Ἔγνω] Plura ejusmodi in quibus interpretes lapsi sunt, indicativum retinentes in versione, cum subjunctivum expressisse oportuisset, dedit Cl. *Jens.* in Lect. Lucian. p. 30. *J. F. R.*

75. Ἐσταλμένον] De habitu, ornatu, etiam *Dion. Hal.* Antiq. V. p. Ed. *Lipsi.* 309. vers. 8. ἰξύσας αὐτοὺς — κούφῃ ἐσταλμένους ἐπλίσιι. i. e. *levi armatura instructos.* Et L. XI. p. 707. 18. ἐνδῶν — ἐσταλμένων ἐπλίσιι. Noster iterum c. 5. hujus *Dialogi.* οὕτω δημοτικῶς ἐσταλμένον. *J. F. R.*

Ibid. Ὑποξυρημένον] Id verbum recte se habere, vid. supra *Tim.* c. 14. ex divisione *Solani*, quod jam erit cap. proximum, vel tertium ab eo. Item *Dial. mort.* IX. *SIMYL.* & *POLYSTR.* f. ubi ὑπεξυρημένῳ τὸ γενείῳ. quae loca monente eodem contuli. *J. F. R.*

81. Ὁ Δαυκέτου] Unde habeat incertum; certe Gnuri filium faciunt *Herod.* IV. p. 155. *Diog. Laërt.* I. p. 26. & *Suidas.* *M. du S.*

87. Κατ'

το, σὺ δὲ πόθεν οἶδα ἡμᾶς, ὦ ξένε; καὶ αὐτὸς, ἔφη, ἐκεῖθέν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξα-ξις τέγομα, ὁ τῶ ἐπιφανῶν, ὥστε κ' ἐγνῶσ ἄν σοι κατ' αὐτό. μῶν, ἔφη, ὁ Τόξαρις εἰ, περὶ ὃ ἐγὼ ἤκουσα ὅς τις Τόξαρις ἐρᾷ τῆς Ἑλλάδος, ἀπολιπὼν γυναῖκα ἐν Σκυθίᾳ, καὶ παιδία νεογνὰ, οἰχοῖο ἐς Ἀθήνας, καὶ νῦν [a] Διατρίβοι κεῖθι, τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων; ἐγὼ, ἔφη, ἐκεῖνός εἰμι, εἴ τις καὶ μοῦ λόγος ἔτι παρ' ὑμῖν, ἐκεῖ, ἦδ' ὃς ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητήν σε ἴσθι με γεγενημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος, ὃν ἠράσθης ἰδεῖν τὴν Ἑλλάδα, καὶ κατά γε τὴν ἐμπορίαν ταύτην ἀποδημήσας, ἥκω σοι, μυρία παθὼν ἐν τοῖς μεταξὺ μέσοις [b] ἔθνεσι. καὶ εἰ γε μὴ σοὶ ἐνέτυχον, ἔγνωστο ἤδη πρὶν ἥλιον δῦναι, ὀπίσω αὖθις ὅπῃ ναῦν κατιέναι, ἅτως ἐτεθαράγμην, ξένα καὶ ἄγνωστα πάντα ὁρῶν· ἀλλὰ πρὸς ἀκινάκου καὶ Ζαμόλξιδος, τὴν πατρῴαν ἡμῖν θεῶν, σύ με, ὦ Τόξαρι, φιλανθρώπως ξενάγησον, καὶ δεῖξον τὰ κάλλιστα τῆς Ἀθηναίων, εἶτα καὶ τὰ ἐν τῇ ἄλλῃ Ἑλλάδι, νόμων τε τοὺς ἀρίστους, καὶ ἀνδρῶν τοὺς βελτίστους, καὶ ἤθη, καὶ πανηγύρεις, καὶ βίον αὐτῶν, καὶ πολιτείαν, δι' ἃ δὴ σύ τε, κἀγὼ μέν σε, τοσαύτην ὁδὸν ἤκομεν,

ro, *Hoſpes, unde noſti nos? Et ipſe*, inquit, *ſinde ſum, e vobis, Toxaris mihi nomen, non e nobilibus, ut eo tibi notus ſim. Numquid*, inquit, *ille tu Toxaris es, de quo audivi ego, Toxarin quendam Graeciae amore, uxore relicta in Scythia & parvis pueris, Athenas abiiſſe, & nunc ibi vivere, & in honore eſſe apud optimos quosque? Ille ipſe*, inquit, *ego ſum, ſi quis de me adhuc ſermo apud vos eſt.* Tum, *Noris ergo*, inquit Anacharſis, *diſcipulum me tuum factum eſſe, & aemulum amoris, quo flagrabas, videndae Graeciae. Hujus negotii ſtudio profectus venio tibi ſexcenta perpeſſus mala ab interjectis gentibus. Ac niſi in te incidiſſem, decretum jam erat, ante ſolis occaſum retro rurſus deſcendere ad navim, adeo perturbatus ſum, cum peregrina & ignota mihi viderem omnia. Sed per* ego te *acinacem, & Zamolxin, patria numina*, obſecro, *tu me, Toxari, adſumtum tanquam peregrinum circumducito, & ea, quae Athenis pulcherrima ſunt, oſtendito, tum & reliqua in Graecia, leges optimas, viros praeſtantiſſimos, mores, celebritates, vivendi rationem & adminiſtrandae reipublicae, propter quae & tu, & poſt te ego, tantum itineris fecimus; ne-*

a Διατρίβοι] Sic W. Διατρίβει Edd. b Ἔθνεσι] Sic Edd. Ἔθνεσιν W.

87. Κατ' αὐτό] Καὶ αὐτὸς ἔφη ἐκεῖθέν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τέγομα, ὁ τῶ ἐπιφανῶν, ὥστε κ' ἐγνῶσ ἄν σοι κατ' αὐτό. Cur in Latinis verſionibus praeteritur *κατ' αὐτό*? Videtur ſignificare *pariter*. *Non ſum ex illuſtribus natus, ut ego tibi notus ſim pariter*, ſicut tu mihi. ἐκ αὐτοῦ & *κατ' αὐτό*. ſaepe eſt *pariter*, *ſimul*. *J. G. G.*

Κατ' αὐτό] Notaverat Cl. *Hemſterh.* in marg. videndum *L. Bos* ad L. E. I. 18. Is igitur ad Evang. *Lucae* l. d. haec habet: *Κατὰ τί γνώσομαι τοῦτο*; (ait Evangeliſta) Reperitur haec locutio apud LXX. Intt. *Geneſ.* XV. 8. Subaudiendum in *κατὰ τί* vocabulum σημεῖον, ut ſit: *ex quo ſigno?* Apud Lucianum ſimili ellipſi occurrit, *ἐγνῶσ κατ' αὐτό* in *Scytha* h. l. In Latinis verſionibus praeteritum eſſe illud *κατ' αὐτό*, notavit Eruditiſſimus *Graevius*, reddens id *pariter*. Si mihi vel tantillum a tanti judicii Viro diſcedere liceret, verterem: *ex eo*, ut ſenſus ſit: *Non ſum ex illuſtribus natus, ut ex eo tibi notus eſſem.* Haec ille. Sic fere *Dionyſ. Hal.* περὶ τ. Δημοσθ. δειν. p. 168. verſ. 4. Ed. *Lipſ.* Κατὰ τί δὴ ταύτῃ ἡγοῦμαι τὴν λέξιν ἰσχύειν τῇ Θουκυδίδου; καθ' ὃ κἀκείνῳ πείθομαι μᾶλλον ἀληθείᾳ τὸ ἄκρον. Et ita parvi interdum refert vertasne *ex*, *ſecundum*, an *propter*, ut e. c. ap. eumd. *Dion. Hal.* antiq. Rom. I. p. 63. 30. κατὰ τίνα γίνεται μᾶλλον' αἰτίαν ubi, *ex* qua cauſſa, *ob*, *per*, *ſecundum* quam cauſſam verteris, non multum intererit. *J. F. R.*

91. Διατρίβοι] Sic ſolus noſtrorum Codicum W. melius quam quod in aliis eſt, διατρίβει. *M. du S.*

93. Οὐκοῦν, ἦδ'] Οὐκοῦν, ἦδ' ὃς ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητήν σου ἴσθι με γεγενημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος. *Proinde*, *inquit Anacharſis*, *ſcias factum me diſcipulum tuum*, *tuique amoris aemulum.* Hic etiam in interpre-

neque patere me his non visis domum redire.

5. *Illud quidem*, inquit Toxaris, *minime pro amatore dicebas, te ad ipsas cum januas venisses, abitum parasse. Verum bono es animo. neque enim, ut ajebas, abieris, neque te ita facile urbs haec dimiserit, neque pauca adeo habet pro hospitibus delinimenta: sed valide te complectetur, adeo ut neque uxoris jam, neque liberorum, si qui tibi jam sint, memoriam servaturus sit. Quomodo vero celerrime omnem videas Athenarum urbem, aut Graeciam potius totam, & bona Graecorum ac pulchra, ego tibi subjiciam. Est hic vir sapiens, indigena ille quidem, sed multum per Asiam & Aegyptum peregrinatus, & versatus cum hominibus praestantissimis, caeterum non divitum unus, sed oppido pauper; videbis senem ita, ut me, plebeium in morem vestitum. verum propter sapientiam virtutemque aliam, maximo illum in honore habent, adeo ut legislatore etiam illo ad constituendam civitatem utantur, & secundum illius praecepta vivere velint. Hunc si amicum tibi conciliaveris, & quantus vir sit didiceris, totam te in illo Graeciam habere putato, & summam jam nosse bonorum quae hic sunt. Itaque non est quod majus*

καὶ μὴ προείδῃς ἀθέατον αὐτῷ [c] ἀνατρέψοντα.

Τοῦτο μὲν, ἔφη ὁ Τόξαρις, ἥκιστα ἐραστικὸν εἴρηκας, ὅτι τὰς θύρας αὐτὰς ἐλθόντα, οἰχεσθαι ἀπιόντα· πολὺν ἀλλὰ θάρρει· οὐ μὴ ἂν, ὡς φῂς, [d] ἀπέλθῃς, οὐδ' ἂν ἀφίῃ σε ῥᾳδίως ἡ πόλις, οὐχ ὕττως ὀλίγα τὰ θέλγητρα ἔχει πρὸς τοὺς ξένους, ἀλλὰ μάλα ὑπολήψεταί σε, ὡς μήτε γυναικὸς ἔτι, μήτε παίδων, εἴ σοι ἤδη εἰσὶ, μεμνῆσθαι· ὡς δ', ἂν τάχιστα πᾶσαι ἴδοις τὴν πόλιν τὴν Ἀθηνῶν, μᾶλλον δὲ τὴν Ἑλλάδα ὅλην, καὶ τὰ Ἑλλήνων καλὰ ἐγὼ ὑποθήσομαί σοι. Ἔστι σοφὸς ἀνὴρ ἐνταῦθα, ὁπιχώριος μὲν, ἀποδημήσας δὲ μάλα. πολλὰ δὲ καὶ τῆς τε Ἀσίας, καὶ εἰς Αἴγυπτον, καὶ τοῖς ἀρίστοις τῶν ἀνθρώπων συγγενόμενος, τἄλλα, οὐ τὴν πλοῦσίαν, ἀλλὰ καὶ κομιδῇ πένης· ὄψει γέροντα ὕττω δημοτικῶς ἐσταλμένον· πολὺν ἀφ' ἑαυτοῦ γε τὴν σοφίαν, καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν, τἀνὺ τιμῶσιν αὐτὸν, ὥστε καὶ νομοθέτην χρῆσθαι πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ ἀξιοῦσι τὰ ἐκείνου προστάγματα βιοῦν. εἰ τοῦτον φίλον κτήσαιο, καὶ μάθοις οἷος ἀνὴρ ἐστὶ, πᾶσαν νομίζειν τὴν Ἑλλάδα σὸν αὐτῷ ἔχειν, καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη ἂν εἰδέναι τῆδε ἀγαθῶν, ὡς οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν μεῖζόν σοι

ἀπέλθοις R vere.

c Ἀνατρέψοντα] Ita dedi ex W. & L. Ἀνατρίψοντα enim Edd. omnes. d Ἀπέλθῃς] Ἀπέλθοις W. Nihil vulgatum mutant *J.* Fl. *H. P.*

17. Θέλγητρα] Θέλγητρα, * τὰ εἰς ἡδονὴν ἄγοντα, καὶ εὐφροσύνην, καὶ ἀπάτην. *V.*

* Τὰ] Articulum in Edit. omissum supplevit *M. du S.*

28. Δημοτικῶς ἐ.] Nota frugi hominem. *G.*

pretatione ὡς omissum, nec poterat verti, nisi distinctio apponatur. ἰσχνῶν, ἦν δ' ὡς, ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητήν σου. *Ergo, inst ille, Anacharsis scilicet, scito me tuum discipulum esse, & aemulatorem tui amoris.* Sic paullo post, pag. seq. Εὐφήμως, ἦ δ' ὡς, ἐπαίνῳ τὰ μέγιστα χαριεῖσθαί μοι δοκεῖ. *Bona verba quaeso, inquit ille, rem gratissimam me ei facturum puto.* Nihil apud Platonem crebrius, quam ἦν δ' ὡς, *inquit ille.* Paullo post κατὰ δαίμονα male vertitur *forte quadam*, cum sit *bona fortuna, bonis avibus.* *J. G. G.*

3. Ἀκινάκου] Vide Τοξ. c. 38. *M. du S.*

11. Ἀνατρίψ.] Sic W. & L. Reliqui libri ἀνατρέφ. *M. du S.*

23. Σοφὸς] Solonem intelligit, cujus aetate tradunt historici Athenas appulisse Anacharsidem. Vid. *Plut.* in Solone. *M. du S.*

28. Δημοτικῶς ἐσταλμένον] Vid. supr. c. 4. *J. F. R.*

σοὶ καλὸν χάρισαι δυναίμην, ἢ συστήσας ἐκείνῳ.

Μὴ τοίνυν μέλλωμεν, ἔφη, ὦ Τόξαρι, ὁ Ἀνάχαρσις, ἀλλά με λαβὼν, ἄγε πρὸς αὐτὸν ἀτὰρ ἐκεῖνο δέδια, μὴ [a] δυσπρόοδος, καὶ ὀρθρίζοντα ζητεῖ σε τὸν ἔντυχεῖν ὑπὲρ [b] ἐμοῦ εὑρήμενος, ἢ δ' ὅς, ἐκείνῳ τὰ μέγιστα χαρίζεσθαί μοι δοκῶ, ἀφορμὴν παρασχὼν τοῦ εὐποιίας ἔτι μόνον, εἴσῃ γὰρ ὅσην [c] περὶ τοὺς ξένους ἡ αἰδὼς, καὶ ἡ ἄλλη ἐπιείκεια, καὶ χρηστότης. μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἡμῖν πρόσεισιν, ὁ δὲ σιωπήσας, ὁ λαλῶν ἑαυτῷ, καὶ ἅμα προσεικὼς τὸν Σόλωνα, τοῦτό σοι, ἔφη, δῶρον μέγιστον ἥκω ἄγων, ξένον ἄνδρα, φιλίας δεόμενον.

Σκύθης δὲ ὢν τοσαῦτα παρ' ἡμῖν εὐπαιδιῶν, καὶ ὅμως τἄλλα πάντα ἀφεὶς, ἧκε συνεσόμενος ἡμῖν, καὶ τὰ κάλλιστα ὀφόμενος τῆς Ἑλλάδος, καί γε ἐπιτομόν τινα ταύτην ἐξευρεῖν αὐτῷ, ὅπως ῥᾷστα καὶ αὐτὸς μάθοι πάντα, καὶ γνώριμος γένοιτο τοῖς ἐρίζουσι· τοῦτο δ' ἦν σοι προσαγαγεῖν αὐτόν. εἰ τοίνυν ἐγὼ Σόλωνα οἶδα, ὅτῳ φαίης, καὶ προξενήσειν αὐτῷ, καὶ πολίτην γνήσιον ἀποφανεῖν τῆς Ἑλ-

tibi donare bonum possim, quam illi te commendem.

6. *Ne igitur cunctemur, Toxari*, inquit Anacharsis, *sed prehensum me ad ipsum deduc. verum illud timeo, ne difficiles accessus habeat, tuamque pro me deprecationem non magni faciat. Bona verba!* inquit, *quin maxime illum affecturus videor, submini-stranda illi beneficentiae in hospitem occasione. Sequere modo, scies enim quantus sit illius circa peregrinos pudor, & reliqua aequitas, & benignitas. Quin divinitus ille ipse ad nos accedit, cogitabundus ille, ille secum ipse loquens*, & simul Solonem allocutus, *Hoc tibi*, inquit, *donum maximum adduco, peregrinum hominem, indigentem amicitiae.*

7. *Scytha autem est, generosus apud nos, & tamen relictis, quae ibi sunt omnibus, huc venit, ut vobiscum versetur, ut ea quae pulcherrima sunt in Graecia, videat, ego autem compendiariam hanc illi viam reperi, ut facile & ipse discat omnia, & innotescat praestantissimis; haec vero in eo inerat, ut ad te illum deducerem. Si igitur Solonem ego novi, ista facies, & tanquam publico illum hospitio accipies, & germanum Graeciae civem ef-*

[a] Δυσπρόοδος] Nihil variare Edd. notat *M. du S.* recte, nisi quod nonnullae δυς πρόοδος sejungunt. [b] Ἡμῶν] Sola Fl. hic male ὑμῶν. Sed ἡμῶν cum ceteris Edd. M. [c] Περὶ τοὺς ξένους] Πρὸς τὸ ξένιον W. & L. Sed nil mutant Edd.

56. Ταύτην ἐξεῦρον] Τὴν ὁδὸν, puta. *G.*
60. Καὶ προξενήσειν] Προξενῶ αὐτῷ ἴσως. *V.* Ibid. ex altero MS. in fol. ad eadem verba legitur: Ἀντὶ τοῦ προξενῶ αὐτῷ γένοιο. *V.*

46. Περὶ τοὺς ξένους] Etsi αἰδὼς πρὸς τινὰ frequentius occurrit quam περὶ, ut supra indicavimus, tamen non rejicio vulgatam. Sic fere infra, in *quom. hist.* c. 4. μηδὲ τοῦτο δίσχυς περὶ ἐμοῦ. Ubi quoque παρὰ posses substituere; sed non est opus. Et cum εὐσέβεια περὶ τοὺς θεοὺς & similia recte dicantur, quae vel Lexicographi habent, non video satis causae, ut cum *Solano* παρὰ recipiam. *J. E. R.*

56. Ἐπιτομόν τινα ταύτην] Supple ὁδὸν. *AE. M.* Idem & *Gujetus* dixit. Et quilibet ejusmodi observationes facere potest; quare compilationis suspicio hic nulla: ὁδὸν enim alibi addit Noster, ut supra *Herodot.* c. 3. *J. F. R.*

60. Καὶ προξενήσειν] Sic *Demosth.* Προύξενῆς αὐτῶν. *E. G.*

Ibid. Προξενήσειν αὐτῷ] Προξενήσειν αὐτὸν, non simpliciter est, *suscipies illum*, ut vult interpres, sed *hospitio publico suscipies illum, eris publicus ejus hospes, loca lautia praebebis*, ut Romani loquebantur. *J. G. G.*

Προξενήσειν αὐτῷ] Non credo Cl. *Graevium* dedita opera scripsisse αὐτὸν pro αὐτοῦ, quod recte Edd. habent. Licet enim accusandi casus recte quoque huic verbo possit adjungi, genitivum tamen in hujusmodi compositis amant Graeci, ratione propositionis, quae in composito inest. Quare sufficiat exemplum genitivi ab *Gujeto* jam adductum; num tamen eodem indicare voluerit, προύξ. in priore syllaba Attice scribendum, nescio, neque magnopere curo. Nostrum non solere ὑπερατticίζειν sciens, ut non lon-

go

officies. Et, *Quod tibi paullo ante dicebam, Anacharsi, omnia vidisti, viso Solone. Hic Athenae. Hic Graecia. Non jam hospes es. Norunt te omnes, omnes te amant. Tantum est in hoc sene. Omnium quae sunt in Scythia oblivionem capies, cum hoc si fueris. Habes praemia peregrinationis tuae, finem tui amoris. Haec tibi norma Graecanica, hoc Atticae philosophiae specimen. Ita igitur judica, te esse felicissimum, qui cum Solone futurus sis, & amico illo sis usurus.*

8. Longum fuerit jam commemorare, quam delectatus sit munere Solon, & quae dixerit, & quomodo ab eo inde tempore una vixerint, cum alter quidem, Solon, institueret & doceret pulcherrima quaeque, & amicum omnibus conciliaret Anacharsin, & bonis eum Graecorum admoveret, omni ratione curans, uti quam suavissime in Graecia aetatem ageret: alter vero, Anacharsis, sapientiam hujus admiraretur, nec latum pedem ab illo sua voluntate discederet. Ut enim promiserat illi Toxaris, ex uno viro Solone, brevissimo tempore cognoscebat omnia, & innotescebat omnibus, & in honore apud omnes erat. Ne-

λάδος. ᾗ ὅταρ σοι ἔφλω μικρὸν ἔμπροσθεν, ὦ Ἀνάχαρσι, πάντα εἴωρακας ἤδη Σόλωνα ἰδών· τοῦτο αἱ Ἀθῆναι· τοῦτο ἡ Ἑλλάς, οὐκ ἔτι ξένος, σύμπαντές σε ἴσασι, πάντες σε φιλοῦσι· τηλικοῦτόν ὄφελος τὸ κτῆμα προσβύτλω τοῦτον· ἁπάντων ἐπιλήσῃ δὴ Σκυθίας, συνὼν αὐτῷ. ἔχεις δ' ἀποδημίας τὰ ἆθλα, τοῦ ἔρωτος τὸ τέλος. οὗτός σοι ὁ Ἑλληνικὸς κανὼν, τοῦτο δεῖγμα τῆς φιλοσοφίας τῆς Ἀττικῆς. ἴστω τοίνυν γίγνωσκε, ὡς εὐδαιμονέστατός ὢν, ὃς συνέσῃ Σόλωνι, καὶ φίλῳ χρήσῃ αὐτῷ.

Μακρὸν ἂν εἴη διηγήσασθαι, ὅπως μὲ ἥδετο Σόλωνι τῷ δώρῳ, οἷα δὲ εἶπεν· ὡς δὲ τὸ λοιπὸν συνῆσαν, ὁ μὲν, παιδεύων καὶ διδάσκων τὰ κάλλιστα, ὁ Σόλων, καὶ φίλον ἅπασι ποιῶν τὸν Ἀνάχαρσιν, καὶ προσάγων τοῖς Ἕλλησιν καλοῖς, καὶ πάντα τρόπον ὀπιμελούμενος, ὅπως ἥδιστα [d] διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι· ὁ δὲ, τεθηπὼς τὴν σοφίαν αὐτοῦ, καὶ μηδὲν τοῦ ἕτερον ᾠόμενον εἶναι ἀπολειπόμενος. ὡς γὰρ ὑπέσχετο αὐτῷ ὁ Τόξαρις ἐξ ἑνὸς ἀνδρὸς τοῦ Σόλωνος, ἅπαντα ἔγνω ὅτι ἀκριβῶς καὶ πᾶσιν ἦν γνώριμος,

διαπρέψῃ R.

[d] Διατρίψῃ] Sic L. Item *Vorst.* ac *Gr.* In W. videtur fuisse διατρίψῃ. Sed alia manus διατρίψῃ fecit. Διατρίψῃ corrupte etiam Edd. omnes.

74. Ἥδετο] Laetatus est. *G.*

go hinc intervallo, ad verbum ἴμελλε pro ἤμελλε dico. *J. F. K.*

80. Ἥδιστα διατρίψῃ] Eadem pagina vitiose legitur, & ut vera sequitur vibiam, vertitur insulsissime hoc: καὶ πάντα τρόπον ἐπιμελούμενος, ὅπως ἥδιστα διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι, *tam omne studium adhibens, ut quam jucundissime in Graecia vivens reniderei.* Quid est, *jucundissime renidere in Graecia?* Erratum leve mirum tot editoribus & interpretibus imposuisse: lege ὅπως ἥδιστα διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι. *ut suavissime in Graecia aetatem ageret, & animi serenitate viveret in Graecia.* Paullo ante cap. 4. ἔχοντα ἐν Ἀθήναις, καὶ νῦν διατρίβοντα αὐθι. *vivit Athenis, & nunc ibi habitat.* Sexcenties alibi. Saepe autem π & τ permutantur a librariis. Sic superius pro ὑπερεῖ offendimus referendum esse ὑπρεπῆ. *J. G. G.*

Ibid. Διατρίψῃ] In W. videtur olim fuisse διατρίψῃ, sed alia manus διατρίψῃ fecit. In ferculo literario refert *Jensius.* Ego vero Emendationem Cl. *Graevii* secutus sum, quam etiam in Excerptis *Longolii* invenio, non tamen ut scripturam ipsius Codicis, sed tantum ut conjecturam. *M. du S.*

81. Τεθηπὼς] Hoc verbum a Scapula omissum vid. ap. *Steph.* in Thesaur. qui satis de eo egit. Occurrit rursum c. seq. *J. F. K.*

82. Εἶναι] Legendum puto ἰέναι, quod pronomen a calligraphis cum compendio verbi εἶναι quam facile confundatur, supra jam observatum est in *Harmod.* Certe ita interpretatus sum. *J. M. G.*

καὶ ἐτιμᾶτο δὴ ἐκεῖνον. οὐ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλωνα ἐπαινῶν, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι [a] καὶ τοῦτο, ὡς νομοθέτῃ ἐπείθοντο, [b] ἐφίλουν οὓς ἐκεῖνος δεδοκιμάκοι. καὶ ὀπίσθιον χρῆσθαι ἄνδρας [c] εἶναι. τὰ τελευταῖα καὶ ἐμυήθη μόνος βάρβαρων Ἀνάχαρσις, δημοποίητος γενόμενος, εἰ χρὴ Θεοξένῳ πιστεύειν καὶ τοῦτο ἱστορήσαντι περὶ αὐτοῦ. καὶ οὐκ ἂν [d] οὐδὲ ἀνέστρεψεν, οἶμαι, εἰς Σκύθας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε.

Βούλεσθε οὖν ἤδη [e] ἐπαγάγω τῷ μύθῳ τὸ τέλος, ὡς μὴ ἀκέφαλος περιοίσῃ; ὥρα γοῦν εἰδέναι σε τινός μοι εἵνεκα, ὁ Ἀνάχαρσις ἐκ Σκυθίας, καὶ Τόξαρις ταῦν εἰς Μακεδονίαν ἥκετον, ἔτι καὶ Σόλωνα γέροντα ἄνδρα [f] ἐπαγομένω Ἀθήνηθεν. φημὶ δὴ ὅμοιόν τι καὶ αὐτὸς παθεῖν τῷ Ἀναχάρσιδι, καὶ, πρὸς Χαρίτων, μὴ νεμεσήσητέ μοι εἰκόνος, εἰ βασιλικῷ ἀνδρὶ ἐμαυτὸν εἴκασα. βάρβαρος μὲν γὰρ κἀκεῖνος, καὶ οὐδέν τι φαίης ἂν ἡμᾶς Σύρους ὄντας Φαυλοτέρους εἶναι τῶν Σκυθῶν. ἀτὰρ, οὐδὲ τὸ βασιλικὸν εὐπρεπῶς τἀμὰ

que enim parvum quiddam erat laudans Solon; sed homines hac etiam in re illi, tanquam legislatori obsequebantur, amabantque quos ille probaret, & viros optimos esse credebant. Denique ad mysteria etiam admissus est Anacharsis, solus barbarorum, civitatis ante jure donatus, si fides habenda est Theoxeno, hoc etiam de illo narranti. Et ne rediturus erat, puto, in Scythiam, nisi Solon esset mortuus.

9. Vultin' igitur jam inducam etiam finem & *coronidem* fabulae, ne sine capite obetret. Jam enim sciendum est cujus mihi rei causa Anacharsis e Scythia inde Toxarisque nunc in Macedoniam venerint, adducentes insuper Solonem, senem virum, Athenis. Ajo nimirum simile mihi quiddam Anacharsidi usu venisse. Et, per *ego vos* Gratiarum *numen rogo*, nolite irasci mihi ob istam imaginem, si regii generis viro me assimilavi. Barbarus enim & ille; neque Syros nos Scythis ulla in re deteriores *temere* dixeris. Ego vero non quantum ad regiam nobilitatem, similitudinem il-

a Καὶ τοῦτο] Τούτῳ solum, sine καὶ B2. Sed vulgatam tuentur J. Fl. H. P. & M. Καὶ τούτῳ L. b Ἐφίλουν] Καὶ ἐφίλουν B2. Sed abest καὶ a reliquis & M. c Εἶναι] Punctum post εἶναι est in W. quod abest ab Edd. Comma est in Fl. d Οὐδὲ] Οὐδὲν J. male. e Ἐπάγω.] Sic Edd. J. Fl. H. P. &c. Ἀπάγω W. f Ἐπαγομένῳ] Sic recte J. H. Fl. Ἐπαγομένῳ male Ald. & P.

91. Δημοποίητος] Δημοσιωτὸς ἐγὼ ὁ ψόφος δῆμου πολίτης γεγενῆσθαι. V.

86. Οὐ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλωνα ἐπαινῶν] Aut imprudenter admodum, aut imperite interpretes, alter *neque enim mediocri laudo Anacharsis virtutes solebat extollere Solon*, alter *non enim Solon parum eum laudabat*; quum debuissent, *neque enim parvum momentum erat Solon laudans*; non exigua res aut pretium erat, si quis ab Solone laudaretur. J.G.

87. Καὶ τοῦτο] Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι ἐ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ ἐπείθοντο, ἐφίλουν, οὓς ἐκεῖνος δεδοκιμάκοι. cur in versione praetermittunt καὶ τοῦτο? Sic enim Salmuriensis: *Verum homines, ut legislatori parebant, sic amabant, quos ille probaret.* Alius: *Verum hominibus & hoc moris erat, ut legislatori parebant, sic amabant quos ille probaret.* Scribae cum in distinctione non nihil aberrarint, tenebras offuderunt interpretibus. Sic distingue, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι, καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ ἐπείθοντο, ἐφίλουν οὓς ἐκεῖνος δεδοκιμάκοι. & verte, *homines autem, & in hoc re tanquam legislatori suo obsequebantur, amabant quos ille probabat.* J.G.G.

89. Καὶ ἐπίσθιον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι τὰ τελευταῖα. καὶ ἐμυήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις] Sane sic etiam attente interpretes, alter *ac prorsus eosdem in reliquum viros optimos esse credebant. Solus vero ex Barbaris Anacharsis initiatus est:* alter, *eosque viros optimos denique esse credebant. Solus vero ex Barbaris initiatus est Anacharsis.* Atqui turbant illa vel *in reliquum* vel *denique*; & si vis vel Graecismum vel sensum congruum, distingue, καὶ ἐπίσθιον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι τὰ τελευταῖα· ἐ ἐμυήθη· J.G.

90. Ἐμυήθη μόνος] De antiquis temporibus hoc intelligendum; aut Romanos sub Barbarorum nomine non includi statuendum. Constat enim initiatos fuisse Syllam, Pomponium Atticum, Augustum, & Lucii Caesaris aetate, M. Aurelium Imperatorem (vid. *Xiphil.* Capitol. 27. & *Dionem.*) Quod tamen de M. Aurelio dixi, nolim ita intelligi, ut statuere videam, &c.

illam affecto ; ſed quantum ad illa *priora*. Cum enim primum peregrinus veſtram in urbem veni , ſtatim quidem perculſus ſum conſpecta magnitudine , & pulchritudine , & civium numero , & reliqua omni facultate ac ſplendore. Itaque diu ad iſta ſtupebam , nec par eram admirationi , quale quid illi de inſula adoleſcenti accidit ad Menelai domum. Et debebam ita animo affici , qui viderem , urbem in eo culmine conſtitutam , & ſecundum poëtam , bonis omnibus florentem , queis vigere urbes ſolent.

10. Ita nempe habens ; quid agendum eſſet , jam conſiderabam. Et facultatis quidem dicendi ſpecimen vobis praebere , decretum olim fuerat. Quibus enim praeberem aliis , ſi ſilentio talem urbem praeterirem ? Quaerebam enim , (neque verum celabo) qui eſſent principes , & quibus quis applicans ſe , & patronis ſibi adſcitis , deinde

ἐς τ ὁμοιότητα , κατ' ἐκεῖνα δὲ ὅτε γὰ πρῶτον ἐπεδήμησα ὑμῶν τῇ πόλει , ἐξεπλάγλω μὲν εὐθὺς ἰδὼν τὸ μέγεθ , καὶ τὸ κάλλ , καὶ τ ἐμπολίευομένων τὸ πλῆθος , καὶ τ ἄλλην δύναμιν , καὶ λαμπρότητα πᾶσαν· ὥςτ' ἐπὶπολὺ ἐτεθήπειν πρὸς ταῦτα , καὶ οὐκ ἐξήρκειν τῷ θαύματι , οἷόν τι καὶ ὁ νησιώτης ἐκεῖν νεανίσκ ἐπεπόνθει πρὸς τ τ Μενελάου οἰκίαν. καὶ ἔμελλον ἔτω διατεθήσεσθ τ γνώμην , ἰδὼν πόλιν ἀκμάζουσαν ἀκμῇ τοσαύτῃ , καὶ κατ' τ ποιητὴν ἐκεῖνον , ἀνθοῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν , οἷς θάλλει πόλις.

ἀνθοῦσαν R

Οὕτω δὴ ἔχων , ἐσκοπούμην ἤδη περὶ τ πρακτέων. καὶ τὸ μὲν δεῖξαι τ τῶν λόγων ὑμῖν , πάλαι ἐδεδόκτο. τίσι γὰ δὴ ἄλλοις ἔδειξα , σιωπῇ παροδεύσας τηλικαύτην πόλιν ; ἐζήτουν γὰ (εἰδ' ἀποκρύψομαι τἀληθὲς ,) οἵ τινες οἱ πρύτανεις εἶεν , καὶ οἷς ἄν τις προσελθὼν , καὶ συγγραψάμεν προστά-

οἵστισιν R

g Τῶν λόγων] Ita recte Edd. Τὸν λόγον male L. ait *M. du S.* *h* Ὑμῶν] Et ſic recte Edd. plurimae cum Cod. M. Ἡμῶν male Fl. *i* Συγγραψάμεν] Sic Edd. & M. Ἐπιγραψάμενος L.

15. Νησιώτης] Τὸν Τηλεμαχὸν φησι , ut in Odyſſea Homerus ait. *G.*

factum hoc ante hunc libellum a Luciano ſcriptum; nam ab eo nondum celebri videtur habita haec oratio, cum in Graeciam primum appulit; niſi forte in reditu malis habitam , vid. c. ſeq. *Cic.* I. de Nat. Deor.

Omitto Eleuſinam ſanctam illam & auguſtam,
Ubi initiantur gentes orarum ultimae.

Adde etiam *Petterum* 46. 1. ubi plures recenſet. *M. du S.*

91. Ἀμφοτεριστ γνόμ] Anacharſis ab Athenienſibus civitate donatus. *F. G.*

93. Οὐκ ἂν] Similem locutionem habes Παρασ. c. 45. Sed non eandem prorſus. *M. du S.*

l *Ibid.* Οὐδὲ] Sic legendum , non ἰδὼν, vid. ex Παρασ. c. 45. Δικαῖ δὲ οὐδὲ ἀποκαύσαι ὠδρυτῶν , οἱ μὴ κ' Ἀγαμέμνων ἀκέσαι. *M. du S.*

2. Ἐπαγομένου] Delevi jota ſubſcriptum , quod in *Pariſina* Ed. ſenſum turbabat , non enim eſt dativus, ſed nominativus dualis. *J. F. R.*

15. Νησιώτης ἰκεῖ] *Telemachus* ſcilicet ex inſula Ithaca. *Homer.* Od. A. Menelai domum ex auro, argento , electro , & ebore concinnatam cum ſtupore quodam miratur. *G. C.*

Νησιώτης ἰκεῖ] *Telemachus* apud *Homer.* Odyſſ. repetit alibi. *J. B.*

Νησιώτης ἰκεῖ] *Telemachus.* *F. G.*

Νησιώτης ἰκεῖ] Vid. *Homer.* Odyſſ. Δ. 74. *M. du S.*

19. Ποιητ] Quem innuat nondum reperi. *M. du S.*

23. Δεῖξαι] Καὶ τὸ μὲ δεῖξαι τ λόγων ὑμῖν. eſt & *ſpecimen dare mearum orationum.* Sic ἀπόδειξις eſt ſpecimen. uſus etiam Petronius: *Rogo te , mihi apodixin defunctoriam redde* , hoc eſt , ede leve aliquod ſpecimen, ut recte exponit *Joannes Frid. Gronovius* lib. IV. obſerv. c. 13. *J. G. G.*

Δεῖξαι τ λόγων] Malim δεῖξαι τὸν λόγον ut in principio Zeuxidis & alias. Sed nec damnare auſim δεῖξαι (δεῖγμα) τ λόγων, vel δεῖξαι (τι) τ λόγων. *J. M. G.*

28. Ἐπιγραψάμ.] Ex L. haec ſcripturа. Sic Δια. c. 29. & Παρ. c. 21. *M. du S.*

Συγγραψάμεν προστάτας] Etſi non improbo ſcripturam Cod. L. ἐπιγραψάμεν , non tamen ideo cum *Solano* illico in textum recipio , contra auctoritatem ceterorum Codd. quum nihil abſurdi habeat vulgata; ſic ſaltem apud *Gregor. Nyſſen.* Orat. funebr. in Baſilium

τὰ ἄλλα R.

τάτας, συναγωνιστὰς χρῶτο πρὸς τὰ ὅλα. de auxiliatoribus uti ad universa posset?
οἰκαῖθά μοι οὐχ εἷς, ὥσπερ τῷ Ἀναχάρσιδι καὶ ὅτῳ βάρβαρος, ὁ Τόξαρις, ἀλλὰ πολλοί, μᾶλλον δὲ πάντες, τὰ αὐτὰ, μόνον οὐκ αὐταῖς συλλαβαῖς ἔλεγον, ὦ ξένε. πολλοὶ μὲν ἐν ἄλλοι χρηστοὶ, ἐν δεξιοὶ ἀνὰ τὴν πόλιν, ἐν οὐκ ἂν ἀλλαχόθι [a] τοσούτους εὕροις ἄνδρας ἀγαθούς. δύο δὲ μάλιστα ἔστιν ἡμῖν ἄνδρε δείξω, γένει μὲν, ἐν ἀξιώματι, πολὺ πρέποντες ἁπάντων παιδείᾳ δὲ, ἐν λόγων δυνάμει, τῇ Ἀττικῇ [b] δεκάδι πολυβάλλοις ἄν. ἡ δὲ πρὸς τὸ δῆμον εὔνοια, καὶ πάνυ ἐραστικὴ πρὸς αὐτούς· καὶ τοῦτο γίγνεται, ὅ, τι ἂν [c] ὦσι ἐθέλωσιν, ἐθέλουσι γὰρ ὅ, τι ἐστὶν ἄριστον ἢ τῇ πόλει. τὴν μὲν γὰρ χρηστότητα, ἐν τὴν πρὸς τοὺς ξένους φιλανθρωπίαν, ἐν τὸ ἐν μεγέθει τοσούτῳ ἀνεπίφθονον, καὶ τοῦτο μετ' εὐνοίας αἰδέσιμον, ἐν τὸ πρᾶον, ἐν τὸ εὐπρόσοδον, αὐτὸς ἂν ἄλλοις διηγήσαιο, πειραθεὶς μικρὸν ὕστερον.

Hic mihi non unus aliquis, ut Anacharsidi, isque barbarus, Toxaris, sed multi, quin omnes eadem, tantum non iisdem syllabis dixere, *Multi quidem, hospes, & alii boni dextrique in urbe viri, nec aliàs tot bonos viros invenias. Duo autem maximè sunt nobis viri optimi, genere quidem & dignitate multum superiores omnibus, doctrina autem & eloquentia Atticae illos decadi comparaveris. Tantum autem populari gratia florent, ut plane amentur: idque ipsum magna cum utilitate reipublicae accidit. Fitque quidquid hi volunt, volunt enim quidquid optimum est. Benignitatem enim, & in hospites humanitatem, & quod in tanta magnitudine nullum invidiae locum relinquunt, & quod in illa se benevolentia venerabiles tamen praestant, & quam sint placidi, quam faciles accessus habeant; tute aliis enarrare poteris, periculo paullo post facto.*

II. Ut-

a Τοσούτους] Sic W. recte. Τοιούτους Edd. b Δεκάδι] Sic Edd. Δεκαδὶ W. c Οὗτοι ἐθέλωσι. Η. γ. ο. τ. κ.] Haec septem verba in Edd. omissa, ex Cod. W. restituta.

39. Τῇ Ἀττ. δεκ.] Τοὺς περὶ * Δημοσθένη λέγει δήπου ῥήτορας Ἀττικοὺς, Αἰσχίνην, καὶ τοὺς λοιποὺς. V.

* Δημοσθένη] Δημοσθένους erat in Editis exemplaribus, sed mutavit *Solanus*, sine dubio ex collat. Cod. V. Sin minus, recte tamen mutavit; nam περὶ non hic *de*, sed *circa* significat. Ne quem autem offendat terminatio in *η*, cum Δημοσθένα Δημοσθένη scribere jubeant Grammatici, videat noſtrum in *Demoſth. Encom.* c. 2. & alibi; ubi Δημοσθένην scribere solet; velut alii Ἀριστοφάνα, alii Ἀριστοφάνη amant. *J. F. R.*

lium T. III. p. 480. συγγράφειν τινὶ, *operis ſocium adſcribi*, inveniri, teſtis eſt *Suicerus* in Theſaur. Eccleſ. Vide etiam Cl. *P. Weſſeling.* Obſ. II. 6. p. 162. (quem conſulendum Cl. *Hemſterh.* in marg. monuerat.) Ubi is Interpretem in vertendis his verbis offendiſſe animadvertit, quippe qui ea reddiderit: *Et quos aggreſſus, praeſides conſcripta de illis hiſtoria (praeſules* eſt ap. Benedict.) quum debuiſſet: *quibuſque adſcitis patronis*; id enim ſignificare προσάπτειν τίμιον, γράφειν, ἀναγράφειν, ἐπιγράφειν & συγγράφειν, ibidem docet *Weſſelingius*. Cum vero ex *Luciani* bis accuſat. c. 29. ἐπιγράφονται ἁπάντες προσάπτειν ἑαυτῶν adferat; nec τὰ συγγράφειν προσάπτειν aliis exemplis confirmet, & ἐπιγράφειν Luciano in his locutt. utitatius ſit, non repugnaverim, ſi quis & hic illud recipere malit. *J. F. R.*

39. Τῇ Ἀττικῇ δεκάδι] *Vincentius Opſopoeus* interpres ſic vertit (*Atticae Muſae*) quomodo legerit, nescio: videtur tamen legiſſe Ἀττικῇ δεκάδι, & ſibi intellexiſſe μούσῃ, quaſi fuerit quaedam decima *Muſa* Athenis. Sed ea δεκὰς non ad Muſas referri debet, ſed ad decem illos oratores celebriores, qui Athenis floruerunt, & quorum vitas ſcripſit *Plutarchus*, quod (credo) ſatis manifeſtum videbitur noſtro lectori. *J. F. 2 G.*

Ibid. Ἀττικῇ δεκάδι] Vide apud *Philoſtratum* p. 564. βούλῃ δὲ ἐπ' αὐτὸν τὸν Ἑλλάδος ἐλθεῖν καὶ καθίσωμεν αὐτὸν ἐπὶ τὸν δῆμον, &c. De Herode ſermo eſt, qui reſpondet id ſolum, *ſe Andocidis multiorem*. In notis ad eum locum de *ſecunda* etiam *decade* monemur. Certe & hic in Cod. W. ſcriptum eſt δευτέρᾳ. Quod an Lucianeum ſit, viderint alii; mihi nunc de eo diſpicere non vacat. *M. du S.*

42. Ὅτι ἂν ὦσι] Haec verba: Ὅτι ἂν ὦσιν ἐθέλωσιν, ἐθέλουσι γὰρ, in W. ſolo reperiuntur. *M. du S.*

Ibid. Οὗτοι ἐθέλουσιν . . . ὅ, τι ἂν ἄριστον] Scripſit ad me Cl. *Geſner.* ſuper hoc loco his verbis: „ Hunc „ locum ita interpretatus eſſe video Cl. *du Soul: Pit-*

„ que

11. *Utque magis mireris, ex una eademque domo sunt, filius & pater. Hic quidem, si Solonem aliquem aut Periclem, aut Aristidem cogitas: filius vero, ubi primum videris, statim te amicum sibi abducet, ita procerus est, & virili quadam formositate pulcher: si vero locutus solum fuerit, ilicet auribus te devincto abibit, tantam in lingua Venerem habet juvenis. Urbs quidem universa hiantes audiunt quoties in concionem prodierit, id quod ajunt Athenienſibus, qui tum erant, in Cliniae filio accidiſſe: niſi quod illos quidem non ita multo poſt amoris illius, quo proſecuti Alcibiadem fuerant, poenituit; hunc vero non amat modo civitas, ſed reverentia jam dignatur. Denique unum hoc publicum noſtrum bonum eſt, & maxima omnibus utilitas, hic vir! Si igitur & ipſe & ipſius pater recipiant te, & amicum ſibi fa-*

Καὶ ὡς μᾶλλον θαυμάσῃς, μιᾶς καὶ τ ἑαυτῆς οἰκίας ἐστὸν, υἱὸς ϗ πατὴρ, ὁ μὲ, εἴ τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ὀπινοεῖς. ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς μὲ, αὐτίκα [d] ἀπάξεταί σε, ὕτω μέγας ἐτὶ, ϗ καλὸς, ἀῤῥενωπήν τινα τ εὐμορφίαν· εἰ δὲ καὶ φθέγξαιτο μόνον, [e] οἰχήσεταί σε ἀπὸ τῶν ὤτων ἀναδησάμενος, τοσαύτην Ἀφροδίτην ὀπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεανίσκος ἔχει. ἥ γέ τοι πόλις ἅπασα κεχηνότες [f] ἀκούουσιν ὁπότ' ἂν δημηγορήσων [g] παρέλθοι· ὁποῖόν φασι τὸς τότε Ἀθηναίους, πρὸς τ Κλεινίᾳ πεπονθέναι, πᾶς' ὅσον τοῖς μὲ, οὐκ εἰς μακρὰν μετεμέλησε ϗ ἐρῶσι, ὃν ἠράσθησαν ϗ Ἀλκιβιάδῃ· τοῦτον δὲ, ἡ πόλις ὐ φιλεῖ μόνον, ἀλλὰ ϗ αἰδεῖται ἤδη ἀξιοῖ, ϗ ὅλως, ἐν τοῖς ἡμῖν δημόσιον ἀγαθόν ὄστι, ϗ μέγα ὄφελος ἅπασιν, ἀνὴρ οὗτος. εἰ δή αὐτός τε ϗ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, δέξαιντό σε, καὶ [h] φίλον ποιή-

[1] φέρων. add. R.

[2] αὐτῷ add. R.

[3] παρέλθῃ R. male

d Ἀπάξεται] Sic Edd. vett. & M. Ἀπάξεται male *S.* & *A.* *e* Οἰχήσεται] Sic Edd. & W. Niſi quod in eo abeſt σε. *f* Ἀκούουσιν] Αὐτοῦ ἀκούουσιν W. Sed verius abeſt pronomen ab Edd. Fl. *J. H. P.* &c. *g* Παρέλθοι] Παρέλθῃ W. Nihil vulgatum mutant *J.* Fl. *H. P.* *h* Φίλον ποιήσαιντο] Φιλοποιήσαιντο W.

60. Κλεινίου] Ἀλκιβιάδου. *V.*

„ *que in civitate, quidquid hi volunt, volunt enim,* „ *quidquid optimum eſt.* Legit igitur, ϗ τουτὶ γίγνεται ὐ τῇ πόλει, ὅ, τι ἂν βούλονται· βούλονται γὰ ὅ, τι ἂν ἄριστον ᾖ τῇ πόλει. Si ex libro aliquo, plane accedo: Sin ex ingenio, laudo conjecturam, tanto credibiliorem, quod repetitio τ ὅ, τι omiſſioni locum dare potuerit: recipere tamen non auſim". Sic ille: Ego itaque verba illa in Edd. deficientia recepi, quia ex Codice ſunt deſumta, & verſionem *Solani* retinui. Coeperat enim & is priſtinam verſionem plurimis in locis corrigere. Et quia Cl. *Geſner.* ex illa correctione verba Graeca divinare debuit, nihil mirum, ſi ipſiſſima Graeca, quae *Soulium* legere ait, proferre non potuerit, ſed ſimilia illis adtulerit. *J. F. R.*

52. Ὁ δὲ υἱὸς, ϗ ὀφθεὶς μὲ, αὐτίκα] Male Salm. ὁ δὲ, υἱὸς. ϗ &c. quam diſtinct. merito improbat Cl. *Jenſ.* Sed *Pariſ.* rectius habebat ὁ δὲ υἱὸς. Paullo poſt vero, eadem prava diſpunctione laborabat, ſcribens ϗ ὀφθεὶς μὲ αὐτίκα, ἀπάξεταί σε. Quam itaque monente *Jenſio* correxi. *J. F. R.*

55. Οἰχήσεταί σε λαβὸ τ ὤτων ἀναδησάμενος] Lege ἑλκύσεταί σε λαβὸ τ ὤτων ἀναδησάμενος, & ita videtur legiſſe interpres. *J. P. a G.*

Οἰχήσεταί σε λαβὸ τ ὤτων ἀναδησάμενος] Violentiſſime profecto *Palmerius* pro οἰχήσεται legi jubet ἑλκύσεται. Non ſanum quidem, quantum ego video, eſt vulgatum οἰχήσεται, quum οἴχομαι ſit *fugio*, *abeo*, *diſcedo*, idque huic loco non conveniat: mollior tamen adhiberi poteſt medicina; nempe una extrita literula, legendum ἑχήσεται, *vehet*, *raptabit*. *J. J.*

Οἰχήσεται] Nihil mutandum. Reſpicit ad Ogmium illum Gallorum Herculem: qui catenis ex ore ſuo ad aures audientium pertinentibus non profecto aligatos tantum ſtanti ſibi habet, ſed abducit, trahit, rapit, quocumque ipſi ire placeat. Haec vis verbi οἴχεσθαι hanc nos verbis *ilicet* & *abibit* exprimere ſtuduimus. *J. M. G.*

Ibid. Ἀπὸ τ ὤτων] Vide hiſtoriam Herculis Gallici picti, ad quam hic alludit. Exſtat autem in libello, cui *Hercules* titulum fecit Noſter, & apud A. Gell. XVI. 3. *M. du S.*

60. Πρὸς τ τοῦ Κλεινίου] Legend. *Plut.* in Alcibiad. *J. B.*

62. Ἠράσθησαν τῷ Ἀλκιβ.] Hoc abunde ſcribit *Plut.* in Alcibiad. *Ariſtoph.* in Ran. *Valer. Max.* Lib. 7. *G. C.*

68. Ἐπι-

ποιήσαιτο, πᾶσαν ἔχειν τὴν πόλιν, καὶ [a] ὀπισθεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ' ἀνδριάσιμα τὰ σά. ταῦτα νὴ τὸν [b] Δί' ἅπαντες ἔλεγον, εἰ χρὴ καὶ ὅρκον ἐπάγειν τῷ λόγῳ. καί μοι [c] ἤδη πειραωμένῳ, τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι [d] ἔδοξαν· οὐχ ἑδρας τοίνυν, οὐδ' ἀμβολᾶς ἔργον, ὡς ὁ Κεῖος [e] φησίν, ἀλλὰ χρὴ πᾶσα μὲν κάλων κινεῖν, πᾶσα δὲ πρᾶξιν, καὶ λέγειν, ὡς φίλοι ἡμῖν τοιοῦτοι γένοισθε· ἢν γὰρ τοῦθ' ὑπάρξῃ, εὐδία πᾶσα, καὶ πλοῦς ὕριος, καὶ λειοκύμων ἡ [f] θάλασσα, καὶ ὁ λιμὴν πλησίον.

ciant, civitatem habes universam: & hoc satis opus est, ut manu significationem voluntatis edant, neque amplius de tuis fortunis dubitare licebit. Haec ita me Jupiter, (si jusjurandum adjicere orationi fas est) dixerunt universi: & mihi jam experienti, vix aliquam de multis partem eorum, quae insunt, dixisse videntur. Non igitur desidendi, aut differendi, ut Ceüs poëta ait, jam tempus est, sed funem omnem movere oportet, facereque & dicere omnia, hi ut amici nobis fiant. Hoc enim si contigerit, serena omnia, & secunda navigatio, & molli fluctu leniter motum mare, & portus in proximo.

τύλω R.

ἐξρηκέναι
ὄξα. R. prave

a Ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα] Ἐπισεῖσαι χρεὼν χεῖρα. W. b Δί'] Δία Fl. & M. Ceterae Edd. sic, ut dedimus. c Ἤδη] Ἤδη S. & A. male. Ἤδη recte Edd. vett. & W. d Ἔδοξαν] Ἔδοξε Edd. & M. e Φησὶν] Φασὶν male Fl. Recte cett. f Θάλασσα] Θάλαττα W.

74. Ὁ Κεῖος] Ἀνακρέων. G. (fallitur, vid. notam nostram. *M. du S.*)

68. Ἐπισεῖσαι] Quid hoc sit, clarius ex ὁ Εἰκ. c. 4. discès, ubi laudata mulier τὴν χεῖρα ἐπισείειν dicitur, intra modum probans quod dabatur encomium. Adde Δικ. c. 28. ubi τὸ ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα ἐντὸς τοῦ ὅρου, inter modestas laudandi & probandi rationes ponitur. Passim usurpat noster. Vid. Ῥητ. c. 22. & Οἰκ. c. 2. *M. du S.*

69. Τὴν χεῖρα] Distinguendum: καὶ ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ' ἀνδριάσιμα τὰ σά. *Manus protendenda est, hoc solum* sc. si fecerit, *res tuae non amplius fluctuabunt.* *J. G. G.*

72. Ἤδη] Καί μοι ἤδη. Lege ἤδη. F. G.

73. Ἔδοξαν] Καί μοι ἤδη πειραωμένῳ τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι ἔδοξαν. sic leges. vulgo male ἔδοξα, sententia refragante. *Et mihi, jam experto vix millesimam partem, quae illis insunt, dixisse visi sunt.* sc. πάντες, vel οἱ πολλοί, qui vestras virtutes praedicabant. *J. G. G.*

Ἔδοξαν] Clar. *Graevii* Emendationem invitis omnibus impressis & ipso M. Codice in textum recepimus. *M. du S.*

74. Ἀμβολᾶς ἔργον] Tangit hunc versum *Heliod.* L. 2. Ἔργ.

Αἰεὶ δ' ἀμβολίῃσιν ἀνὴρ ἄτασιν παλαίει.

J. B.

Ἀμβολᾶς ἔργον] Pro *Heliod.* lege in nota *Bourdelotii Hesiod.* & vid. illum in Ἔργ. καὶ ἡμ. vers. 413. Ubi quoque cognoscès, ἀμβολίῃσιν, secunda correpta, scribendum; nisi id ex versu jam sponte vidisti. *J. F. R.*

Ibid. Κεῖος . . . . .] Locus a *Bourdelotio* indicatus, est vers. 411. Ἔργ. *Hesiodi.* Sed alium certe respicit Lucianus; aut quomodo ex *Astraeo Ceüs* factus Hesiodus? Deinde ubi ἔδρας? &c. Cujus itaque, inquies, verba haec? *Bacchylidis*, cui tribuuntur ab *Athenaeo* XIV. p. 631. C. & a *Dionys. Hal.* de Struct. orat. p. 234. Edit. Uptonianae. Verba ipsa Bacchylidis habes apud *Steph.* Lyr. p. 570. οὐχ ἕδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς, ἀλλὰ Χρονιγίδᾳ Ἰτωνίας χρὴ παρ' ἐναίσιμον ἰλάσκεσθαι ἀφρίστι δίξαι. Fuisse autem *Ceüm* inde colligas, quod Simonidis ἀδελφιδοῦς, qui haud dubie *Ceüs*. Vid. *Maxim.* c. 26. & ut id obiter moneam, emendandus Index Auctorum ab Athenaeo laudatorum, in quo non in voce *Simonides*, sed in voce *Ceüs* comparet. Testatur autem diserte *Strabo* Lib. X. ubi de *Ceo* insula agit. *Plutarchus* etiam, *Aelianus*, *Stephanus*, *Byzant.* & alii. Ne ergo credas *Lil. Gyraldo* Boeotum facienti, praesertim cum apud *Lutatium* sive *Lactantium* ad Statium, quo auctore id asseruit, nihil tale, teste Cl. *Fabricio*, inveniatur, cujus vid. Biblioth. Gr. 551. In *Collectaneis* Cl. *Galaei*, Anacreonti, sed falso, tribuuntur haec verba. *M. du S.*

Κεῖον] Non *Simonidem* hic laudari, quod *F. Ursino* visum erat, sed Ceum alterum, *Bacchylidem*, ex *Colomesio* ad Gyraldum p. 463. observat *Fabricius* Bibl. Gr. 2, 15. p. 594. *J. M. G.*

FINIS TOMI PRIMI.

AD TOM. I.

TANAQUILLI FABRI

NOTÆ ET ANIMADVERSIONES IN

TIMONEM LUCIANI.

CAPUT I.

Timon quo tempore vixerit. quo anno haec acciderint quae a Luciano finguntur. Κολυττός. Ἀλαὶ duplices. Heliodorus eodem in loco bis emendatus. ῥυθμός. de arca Deucalionis & Noachi. Lycoreus mons, quis. Liacura in Graecia barbara quid, & unde. σωτὴρ, & de illa voce judicium Ciceronis. ἰχανιά. de Epimenidis aevo. Lucianus emendatus. Οἶτυς pro Αἴτυς. de Jovis sepulcro ex historia sacra Evemori. Scholiastes Callimachi emendatus. In Luciano tentata emendatio. Hecatomba. de ἄτυ contra ea quae apud Diodorum leguntur. Lucianus emendatus.

Pag. 98. Τίμων] Quandoquidem libelli hujus πρωταγωνιστὴς erit Timon, ille cognomento μισάνθρωπος, de eo pauca visum est dicere. Vixit igitur Athenis belli Peloponnesiaci tempore. Nam cetera argumenta ut omittam, Lucianus Demeam rhetora sic loquentem inducit: καὶ ἱστέον δὲ (de Timone loquitur) ὑπὲρ τῆς πατρίδος πάντα πρὸς τοὺς Ἀχαρνέας, (quem locum infra examinabimus) & strenue se fortiterque gessit pro republica anno superiore, cum Peloponnesii Acharnenses obsiderent. Acharnae autem δήμου Ἀττικῆς anno primo belli Peloponnesiaci obsessae sunt, ut ex Thucydide locupletissimo teste constat. Quamobrem ea quae hic a Luciano narrantur, in annum cccxxii. urbis Romanae conjici debent, qui est ante Christum natum ccccxxix. Erat autem Timon ex eo Atticae populo seu oppido, cui Κολυττὸς nomen. Indidem oriundus Plato Philosophus. Κολυττὸς autem ad radices montis Hymetti jacebat. Quare non temere est quod a Luciano scribitur, τίς ὅτος ἦν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κατηγορῶν ἐπὶ τὸ Ἀττικῆς ὦδε τὸν Ὑμηττὸν, ἐπὶ τῇ ἀπορίᾳ; Patrem habuit Echeratidem nulla alia re insignem, quam quod Timonem genuit. De hominis moribus nil attinet dicere, cum eam rem Plutarchus ἀξιοπαραβάστως in vita M. Antonii absolverit. Hoc addam tantum, Timonem virum bonum fuisse, & moribus adeo factis ad humanitatem, nihil ut ipso χρηστότερον, nihil benignius extiterit. Nam quod illum μισάνθρωπον cognominarunt, id hercle perperam fecere. Quemadmodum enim qui Mercurium, Venerem, Sylvanum, & alias id genus nugas Deos esse olim negabant, non recte ἄθεοι vocarentur (neque enim Sylvanus Mercuriusque Dii sunt) sic Timon non recte μισάνθρωπος appellabitur. Quid ita? inquies. Quia non homines ille, sed feras oderat, quibus aetas illa scatebat. Certe qui Aristophanis fabulas, veram Attici ingenii imaginem, ut ajunt veteres magistri, legerit, de his mecum tria non commutabit verba. Accedat his Platonis testimonium, qui ita scripsit in epistola xxiv. inter illas quae non ita pridem a Leone Allatio vulgatae sunt. Quo enim loco ait se in fundum Hephaestiadeum migrasse (Ἡφαιστιάδην debuit scribere Leo ex Diogene Laërtio & Hermolao ἐν ἰθικοῖς, non autem Ἐφεστιάδην) ut ubi ἄποθεν τῆ ἄστεως vivat, addit: συνίγνων ὅτι Τίμων οὐκ ἂν ἄρα μισάνθρωπος, μὴ εὑρίσκων μόνοις ἀνθρώποις, οὐκ ἠδύνατο θηρία φιλεῖν. *Cognovi ego, Timonem non fuisse μισάνθρωπον sed cum homines nanciscì in urbe non posset, belluas amare haud poterat.* Extat ejus Epitaphium olim a Callimacho scriptum; & item alterum, quod homo providus sibi fecerat. En tibi, ut quidem tali dignum ingenio est:

Ἐνθάδ' ἀπείρίτες ψυχὴν βαρυδαίμονα κεῖμαι·
Τύνομα δ' ἐ πεύσεσθε, κακοὶ δὲ κακῶς ἀπόλοισθε.

Ait Plutarchus sepultum eum fuisse Ἀλῇσι· sed cum duae sint Ἀλαὶ, locum illum Plutarchi de Araphenidibus intelligas, non de Æxonidibus: nam priores Ἀλαὶ ad tribum Ægeida pertinebant, alterae non item. Ceterum hunc libellum ita venustum, ita elegantem judico, eum ut inter politissimos Luciani non dubitem referre. Ita ingeniose & facile compositus est, ut ei nulla comoedia possit comparari. Tum porro, si usquam alibi, pura in eo oratio est, atque ita castigata, ut nihil supra. Habet quidem initium vehementius paulo & tragicum spirans, sed ita hominis fortunis & moribus conveniens, ut nihil ἠθικώτερον fingi queat. Ceterum, ita habeto, Lector, nunquam post renatas meliores literas puriorem editum fuisse libellum hunc. Idque ita verum est, ut satis mirari non possim hominis illius impudentiam, qui ausus est posteris imponere, professusque est editionem illam Parisiensem in forma maxima ex Mss. Codd. regiae bibliothecae expressam esse.

Νῦφι δὲ μίμημα ἀπίσῳ, ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν.

Nil verius, mi Lector, neque magis in vita degunda utile.

Pag. 98. vs. 1. Ὦ ζεῦ φίλε καὶ ξένε] Haec Jovis cognomina, & plura item alia, diligentissime sunt & ingeniosissime a Dione Chrysostomo explicata Oratione I. de regno pag. 8. editionis Morellianae. Ceterum, quod in interpretatione illa omnia Graece, uti se habebant, reliqui, id non temere factum est: & qui κριτικοὶ sunt, facile causam videbunt.

Pag. 99. 6. Ὑπερίδης] Ἐπιφάνης erat in Ed. *Graev.*

harum nott.) Hujusmodi carminum fulcra Latini tibicines vocabant; eaque voce olim usus est Virgilius, referente anonymo Biographo. Sed admonet me hoc verbum, ut meum de quodam Heliodori loco judicium aperiam; mihi enim vehemens suspicio sit, corruptum eum esse. Is ita ubique legitur: Μηδὲ δὴ τοῦ δεξιοῦ τὸ ἀγκῶνα θατέρας χειρὸς ἐφεδράζουσα, καὶ τοῖς δακτύλοις τὴν παρειὰν ὑπερείσασα, &c. Est ibi elegantissima moerentis Charicliæ descriptio. lego τὴν παρειὰν ἐπερείσασα, doctis fortasse non dissentientibus. sed quia non uno vitio hunc locum laborare judico, iterum mihi tentandus est. Quis enim unquam audivit dici, ἀγκὼν χειρός? Scio quidem, & monent veteres magistri, ἀγκῶν quandoque esse ἐπικαμπὴς τοῦ χειρός; sed hic ex descriptionis serie non potest. Itaque sic mihi persuadeo legendum esse, ἀγκῶνα θατέρᾳ βραχίονι. Totam illam descriptionem legito, si te, si me, amas. Ad illud autem ὑπερείσασα ut revertar, non omittendum illud quod in Milite glorioso Plauti est, *os columnatum*; sed κωμικώτερον.

Ibid. 7. Ῥυθμοῦ] Ῥυθμὸς & μέτρον non sunt eadem: itaque recte distinxit Lucianus; proprie enim ῥυθμὸς ad incessum pertinet, ut mihi ex Platone demonstrare facile sit lib. III. de Republica, & lib. II. de legibus; ex Scholiaste quoque Æschyli in ἑπτὰ ἐπὶ Θήβ. qui ait, βαίνοντας δὲ οἱ ῥυθμοὶ, τὰ δὲ μέτρα οὐ βαίνεται. pag. 74. edit. *Stephanianæ*. Ex Luciano praeterea ipso in περὶ τῆς ὀρχήσεως, cum ait de iis, qui inepte & perperam saltant, ἕτερα μὲν γὰρ ὁ ποὺς, ἕτερα δ' ὁ ῥυθμὸς λέγει. Atque utinam veteres illos poetas datum nobis esset semel recitantes audire, eorumque choros spectare. Quam multa hodie teneremus, quæ nos aeternum latebunt circa μέτρον & ῥυθμόν! mira enim veterum circa hanc rem diligentia. Itaque apud Scholiasten *Aristophanis* legas, ἀρχαῖα ἡ τῶν μέτρων & ῥυθμῶν διδασκαλία.

Pag. 103. 28. Ὑπὸ μανδραγόρᾳ] Illius enim vis ὑπνοποιὸς est, seu somnifica, ut loquitur Plinius. Xenophon in Sympos. τῷ γὰρ ὄντι ὁ οἶνος ἄρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, ποιμίζει. Est & tale aliquid in sexto Platonis περὶ τοῦ πολιτείας, ubi πανήληρος dicitur μανδραγόρᾳ ἢ μύθῳ συμποδισθείς.

Pag. 105. 41. Κοσκινηδὸν] Παίζει χαριέστατος scriptor περὶ τὸ ὁμοιοκατάληκτον, in adverbiis scilicet similiter exeuntibus, πετηνὸν, φυγὴν, κοσκινηδόν. Ceterum cum ait σείεσθαι fieri κοσκινηδὸν, intellige ita frequentes, ita crebros, ita sibi invicem instantes, ut eam cribri agitationem referre videantur, quæ fit, cum grana incernuntur.

Ibid. 44. Ῥαγδαῖοι] Notandum hoc Luciani judicium, qui ὑετὸς ῥαγδαῖος dici φορτικῶς in prosa scilicet oratione existimat. At Suidas proprie dici credidit. Nam hominem ῥαγδαῖον, quomodo Alexandrum vocavit Plutarchus, ait dici κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τοῦ ὄμβρου. Haec & alia hujusmodi sedulo observanda judico, ut ad proprietatem Graeci sermonis pervenire possit. Ceterum non ὑετός τε, legendum est, sed ὑετὸς tantum. Quod autem vocem hanc ῥαγδαῖος in versione Latina reliqui, id fieri debuit.

Pag. 106. 47. Κιθαιρῶνος] Locus apprime notandus; convenit enim cum Historia sacra, nisi quod, ut ait Comicus, *male divisa sunt haec temporibus*. Quæ enim de Noacho scripta a principe historicorum Moseo fuerant, ad Deucalionem suum transtulerunt Graeci. Ceterum quod μάστιον Luciano in hac historia dicitur, aliis λάρναξ est, vox ejusdem significationis. Usus ea quondam fuerat Nicolaus Damascenus, cum de primo diluvio ageret. locus est apud Josephum. Eadem quoque occurrit apud Plutarchum, in eruditissimo libro de sollertia animalium, quo loco, mirum, & columbae meminit; sed eam tamen ad fabulatores remittit. οἱ μὲν οὖν μυθολόγοι, ait, τῷ Δευκαλιωνείῳ φασὶ συμπεφευγέναι τὸ λάρνακος ἀφιεμένην ὄλκαμα γενέσθαι χειμῶνος μὲν ἔτι πάλιν εἰσδυομένην, εὐδίας δὲ ἀναπτᾶσαν. id est, *Fabulatores quidem produnt columbam ex arca omissam indicium tempestatis Deucalioni fuisse, cum se rursus in eam conferret, serenitatis vero, cum prorsus avolasset*. pag. 968. edit. Paris.

Ibid. 48. Λυκαῖα] Parnassus est, aut certe illius pars, (nam ad Parnassum appulit Deucalion) ibi quoque olim fuit urbs Lycorea, ut ex veteribus Geographis constat. hinc itaque quod hodieque a Graecis incolis Parnassus Liacura dicitur.

Pag. 107. 69. Ὦ θαυμάσιε] Honesta appellatio: nihil apud Graecos scriptores frequentius. ita ὦ γενάδα, ὦ γενναῖε, ὦ δαιμόνιε, & alia sexcenta.

Pag. 108. 72. Δευκαλίωνες] Etsi constet plures fuisse Deucalliones, eo tamen confugere nihil necesse est; sed locus tantum explicandus. Intellige igitur poenas & calamitates θνητὰς, quibus humanum genus sub Deucalione parte periit, leviores esse quam ut &c.

Pag. 111. 86. Μετ' ἀναγνύσεως] Verti *ne lugentes quidem*; nam metaphora est ducta ἀπὸ τῶν τριχῶν ἀναστεφομένων.

Ibid. 89. Σωτῆρα Ἐπιμενίδην] Fere plerumque has duas voces conjungebant; exempla ita crebra, ut pigeat colligere: aliquando etiam dicebant σωτὴρ Ζεύς. Plutarch. in vita Dionis. Ceterum miror quod dixit Cicero, σωτὴρ Latine uno verbo exprimi non potest, nam *servator* idem facit Latine quod Graece σωτὴρ. Terentius: *servatrix mea*. In Graeco haud dubie erat σώτειρα, quid enim aliud?

Ibid. 91. Ἐπὶ τοιούτῳ τῶν ἐχατῶν] Cave fis idem cum illo sentias, qui vertit, *ad extrema redactus consilia*. nihil nequius dici aut fingi potest, Dii boni! Saltem meminisset *Homerici* illius;

Ἀμφοῖ ἐπ' ἐχατιὴν. ἰδὲ δώματα, &c. Odyss. 4. item.
Ὡς οἳ ὅτε τις δεδαὸς κακὸν ἐγκύψῃ μεδέοντι
Ἀμφοῖ ἐπ' ἐχατιῆς, ὃ μὰ πάμπαν ἡμενοῦς ἄνδρα. Odyss. 5.

ἐχατιὴ hoc quidem loco nihil aliud quidquam est quam solitudo, secessus, pars ruris remotior. Hesych. & Harpocration. Lucianus infra vocabit simpliciter ἔσχατον.

Pag. 111. fin. Νάδυμον] Reliqui vocem Graecam in versione, est enim respectus ad Hom. locum.

Ibid. Ἐπιμενίδην] Somnus Epimenidis notissimus est ex Diog. Laërtio, Suida, & quo non? Sed in primis observandum est quod jam dicam. Auctor est Diogenes eum Olympiade XLVII. Athenas venisse, urbem lustrasse, ac pestilentiam sedasse. Sed id qui

fieri

ἔτι potuit, cum dicat, Niciam illum Nicerati filium, clade Sicula nobilem, in Cretam ad eum missum fuisse? Quod evenire non potuit, nisi annis post plus minus CLXX. *Plato* autem lib. 1. de Legibus, ait advectum eum Athenas πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἐτῶν: id erit circa Olympiadem septuagesimam. Id vero qui pote, cum omnes uno ore ailerant fuisse ipsum Solonis familiarem? Viderint itaque alii. Certe ἀμφοῖν διάφορον nam aut necesse est in unum Epimenidem collatum fuisse, quod de pluribus dictum fuerat; (id quod saepe usu venisse constat in multis) aut verum illud erit quod de illo quondam dixere Cretes, annos videlicet CCXC. vixisse. Esset hic latissimus campus scripturienti. Ceterum miror diligentissimum Casaubonum haec ad Diogenem praeteriisse.

Pag. 112. 3. Οὖτος] Error manifestus. legendum enim Αἴτνης, fulmina Jovis ex Ætna, qui mons olim perpetuo ardebat incendio, accendi ait Lucianus. De Oeta nil tale legas. At ibi, inquies, Hercules crematus est: fateor. quid tum? Ex eone tempore mons arsit? Ne dixeris.

Ibid. 4. Ἐνευσάμῳ] Libentius legerim ἀνευσάτῳ maxime cum *Erasmus* verterit, *redacentibus*, &c. quamobrem in suo codice legit non ἀνευσάμῳ, sed ἀνευσάτῳ.

Ibid. 6. Σὰς ταφὰς] Locum Callimachi respicit, hymno in Jovem, quem profert quoque Origenes adversus Celsum Epicureum, is ita se habet:

Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται· καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο
Κρῆτες ἐτεκτήναντο· σὺ δ' οὐ θάνες· ἐσσὶ γὰρ ἀεί.

Semper mendaces sunt Cretes. etenim sepulcrum tuum, o rex Jupiter, construxerunt; tu vero non es mortuus; semper enim es. Ad quem locum doctissimus Scholiastes haec habet, si minus vera, at certe ingeniosa. Ἐν Κρήτῃ ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ Μίνῳ ἐπιγέγραπται, ΜΙΝΩΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. τῷ χρόνῳ δὲ τὰ τοῦ ΜΙΝΩΟΣ ἀπηλείφθη, ὥστε καταλειφθῆναι ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. ὅθεν ταύτην ἔσχον λέγουσι Κρῆτες τὴν ταφὴν τοῦ Διός. *Sepulcro Minoïs inscriptum fuerat*, MINOIS JOVIS [F.] SEPULCRUM. *lapsu autem temporis illud*, MINOIS, *deletum est, ita ut relictum sit tantum*, JOVIS SEPULCRUM. *hinc est quod ferunt Cretes esse apud se Jovis sepulcrum.* Ceterum in loco Scholiastæ legendum est non τὸ τοῦ Μίνῳ, sed τὸ, Μίνῳ, ut sit positum ὑλικῶς, ut vulgo loquuntur. Quod vero dixi supra, ea mihi videri si non vera, at certe ingeniosa, non temere dixi. Nam ex Evemeri sacra Historia, quam olim Latinam fecerat Ennius, suspicio est, totum illud negotium se se aliter habuisse. Locus est apud Lactantium: *Jupiter aetate pessum acta in Creta vitam commutavit, & ad Deos abiit; eumque Curetes filii sui curaverunt*, (intellige τὸν περὶ τὸ νεκρὸν θεράπειαν) *decoraverunque: & sepulcrum ejus est in Creta, in oppido Gnoso; & dicitur Vesta hanc urbem creavisse* (ita loqui amat Ennius; isthuc autem *creare* Graecum est κτίζειν, quod & condere significat) *inque sepulcro ejus est inscriptum antiquis literis Graecis*, Ο ΖΕΥΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ. Ceterum in cod. Reg. legitur ἐν ᾧ ἐκεῖ ταφῆς. unde fortasse legendum ἐφ' οὗ ἐκεῖ ταφῆς. verum non est tanti.

Ibid. 9. Παρὰ τὸ Ὑμηττόν] Ibi enim erat Κολυττὸς δῆμος, ex quo oriundus Timon. quod supra monui.

Pag. 113. 16. Καθ' ἱερὰν τελείων ἑκατόμβην] Nota. alii enim dicerent τελείων ἱερῶν, non καθ' ἱερῶν.

Ibid. 17. Ἑκατόμβας] De quibusvis pecudibus dicitur, contra quam plerisque videtur: nam apud Diodorum memini me legere ἑκατόμβην καμήλων; apud *Hom.* autem ἑκατόμβας αἰγῶν. Quin etiam citatum video in Schol. Graecis ὅταν ἑκατόμβας, quod & apud veterem scriptorem legisse me scio. Ceterum duplex hecatomba: altera centum pecudibus constabat; altera quinque & viginti, ex Schol. *Hom.* in Iliad. A. itaque minores has hecatombas quasi ἑκατὸν βάσεις vocabant; per pedes enim, seu βάσεις numerabant.

Ibid. 18. Διάσια] Jovis sacra. *Dialia*, opinor, recte vertas, itidem ut *flamen Dialis* dicebatur, qui Jovi proprius erat. Emenda Schol. *Aristophanis* ad νεφέλας; ubi enim scriptum est διάσια dicta fuisse διὰ τὸ φυγεῖν τὰς ἄτας, legendum est ἄσας, id est λύσας. unde apud *Hesychium* hodieque legitur ἀσάζειν pro λυτιάζ, & ἄσηθις pro λυτηθείς, & apud Herodotum in Thalia, ἐδίζητο ἐπ' ᾧ ἂν μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀσηθείη διὰ λαμώνης τῆς κιμμερίων.

Pag. 114. 24. Οὕτως ἴσως εἰπεῖν, &c. ὡς δὲ ἀληθῶς λέγῳ] Locus adprime faciens ad proprietatem Graeci sermonis. Vix millesimus quisque haec observat: dicam tamen quod sentio. οὕτως μὲν οὕτω hoc loco est, *si quis minus exacte loqui velit*, &c. quod in versione mea expressi. Itaque οὕτως οὕτω & ἀληθῶς λέγῳ, quodam modo opponuntur.

Ibid. 27. Ἀνησίου περὶ τοὺς φίλους] In Mss. Reg. legitur περὶ τῶν φίλων, non placet; neque adeo injuria.

Pag. 115. 41. Ἄστυ] Admonet me haec vocula loci cujusdam, qui apud *Diodorum* legitur, lib. I. pag. 24. edit. Rhodomannianæ. Ibi enim sunt qui probare conantur, Athenienses Saitarum (in Ægypto sunt Saitæ) colonos esse; hancque afferunt rationem, quod παρ' Ἀθηναίοις μόναις τῶν Ἑλλήνων, πόλις ἄσυ καλεῖται, idque ducta, ut ajunt, appellatione ab urbe seu pago Ægypti, cui nomen Asty (meminit Hermolaus ὁ Βάρβαρος.) Rem ipsam in medio relinquam; sed argumentum illud dico telum esse plane plumbeum, qui sciam passim apud Homerum, Herodotum, & antiquissimos quosque scriptores reperiri ἄσυ pro πόλις: quaecunque illa sit urbs. Quin recentiores quoque Graeci ita usurpant. nam apud Plutarchum est Θεμίστου ἄσυ, in vita Themistoclis. Terentii autem locus, *An in astu venit*, nihilo magis probat. scena enim Athenis esse fingitur. hic quoque Luciani nostri, qui nobis in manibus est, tantumdem efficit. nam scena hujus δράματος in Attica est. Sique Alexandriæ res ageretur aut Epidauri, liceret dicere, *An in astu venit*, pro, *an in urbem venit*, seu illa Epidaurus foret, seu Alexandria. Itaque loci illius auctoritate, qui apud Diodorum est, non est quod tantopere moveamur.

Ibid. 46. Ἡγεμόνα] Lego ἡγεμονεῖ, & πεύσομαι.

CAPUT II.

Lucianus sex septem locis emendatus. in Xenoph. conjectura. Proserpina & Ceres Θεσμοφόροι. Diogenes Laërtius emendatus in V. Bionis. τελεῖν ἐπὶ τύμβοις, recte dici. Lucianus emend. ut & Hesychius in Ἑρμῆς. Lucianus emend. δὴ pro δεῖ. Dionis Chrysostomi locus in Ὀλυμπικῷ emendatur λεξ. παρεκβάσεως. de hac voce ἤδηδον, contra Bud. & Vallam. ἠρχηδον, & alia quaedam.

PAg. 116. 48. Τοσαῦτα μιόταλα ταύρων] Ajunt esse Atticismum, μιόταυρα αἰγῶν; at ego ajo solos barbaros Graece dicere τοσαῦτα μιόταλα. Itaque locus vitio non caret. hoc enim loquendi genus Graecae consuetudinis non est. Haec ad oram libri annotaveram, cum ex Codd. Regg. cognovi locum mutilum esse: nam in iis planissime legitur, τοσαῦτα μηρία ταύρων, &c. *tot femora taurorum*, &c. notum enim femora in sacris praecipue absumpta. Testes qui petat, non Homerum, non Aristophanem, nec poëtam denique ullum legerit. Itaque supersedebo afferendis testimoniis.

Pag. 117. 64. Λίμνης μεγάλης] Puto scripsisse Lucianum λίμνης μεγάλης μεγάλη τῇ &c. Terent. *magno conatu magnas nugas.* alioqui istud λίμνης nullo adjecto nomine non satis efficax videtur.

Ibid. 66. Συνίδῃ πρὸς ἡμᾶς] Etiamsi nullum in Mss. Codd. subsidium esset, nemini tamen, ut opinor, difficile foret persuadere, legendum πρὸς ἡμᾶς. Video sane plerosque omnes in hac esse opinione, Luciani textum, uti vocant, esse perquam emendatissimum; sed qui ita censent, nae illi haud satis attendunt, quid legunt. Nam hoc loco πρὸς ἡμᾶς solοecismus est; & tamen ex tot editoribus nemo animadvertit. ὁ hominum expromptam diligentiam!

Pag. 119. 79. Πρὸν &c. Ἀναξαγόραν] Hinc facile cognoscas, quo tempore vixerit Timon. Legendus Plutarchus in Pericle, Diogenes in Anaxagora.

Ibid. 85. Συνιστῶν τοὺς περὶ τὸν πίτυον] Locus corruptus, etsi primo secus videatur: cum enim scripsisset Lucianus, συνιστῶν παρὰ τῇ πίτυϊ, nescio qui male conciliati tam bonam lectionem παραλλάξαντες, fecerunt τοὺς περὶ τὸν πίτυον, sed longe alius est sensus, si παρὰ τὸν πίτυον legas, alius, si παρὰ τῇ πίτυϊ. Illud enim *juxta petram*, significat, hoc autem *ad petram*. Illud ridiculum, *fulmen juxta petram*, aut *prope petram*, hoc non item, *ad petram*. Hanc emendationem Mss. codicis auctoritas confirmat.

Pag. 120. 3. Καὶ μόνον οὐχὶ δικράνῳ ἐξέβαλόν με ὑπ' αἰτίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ χερῶν διαρριπτοῦντες] Locus corruptus. Qui pote, inquies. Quaeso nonne ἀναπόλιτον sit, si quis dicat, *fere me furca extrudebat, veluti qui ignem ex manibus excutiunt?* Videlicet tota labes ex unius voculae defectu, quae propter similitudinem literarum facile excidit, ᾗ scilicet, ᾗ καθάπερ οἱ &c. quae una efficiet, ut omnia constent, sic, *me veluti fuscina extrudebat, & ut ii facere solent, qui excussa manu carbones ardentes amoliuntur.* Dices, non erat tanti; sane quidem, si sententiae tam exiguae non obfuisset; sed, ut opinor, non est quod me, atque adeo quemquam literaturae politioris studiosum, hujus diligentiae pudeat.

Pag. 122. 24. Ἄλλοτε δὲ τἀναντίον ἀγανάκτεις] Respicit locum qui in Pluto Aristophanis est: quem huc transferre non vacat, ut nec alia μυρία ὅσα. nam ex Aristophanis Pluto haec magnam bonamque partem educta sunt.

Pag. 124. 58. Πάλαι μέν σε αἰτιᾶσθαι] Non potest stare hic locus, nisi legas σε pro σε. Sensus est: *numquid ab omni ratione alienum est, te olim haec queri, nunc autem plane contraria Pluto objicere?* alioqui αἰτιᾶσθαί σε τούτου significabit, *te in his accusare*, vel, *te rerum harum accusare*, quod nihil ad rem, nunc quidem, facit.

Pag. 125. 62. Τῷ τε γὰρ Τίμωνι τὸ ἀνεμόεσσα] Melius scribi judico, τοῦτο γὰρ Τίμωνι τὸ ἀνεμόεσσα.

Ibid. 63. Βάτταλον ἐς ἐμέ] Legerim σύσσιτον ἐς ἐμέ, etsi aliter verterim. Siquis autem existimat ἐς ἐμέ in lingua communi, & ἐς ἐμέ in lingua Attica, idem esse, fallitur: nam ἐς ἐμέ Atticum, semper *ad me*, vel *in domum meam* significat, non *erga me*.

Ibid. 65. Κατάλυσον τὸ θύραθεν] Suspicor legendum θύλακος, *in arca*. forte etiam pro θύραθεν scriptum fuerit θύλαξι, quae vox aliquando cistulam significat, aliquando sacculum. Deinde si hac voce θύραθεν uti voluisset, haud dubie dixisset ἐκτὸς θύραθεν, non ὁ θύραθεν, quemadmodum scripsit supra, παλαιοπλαῦτος ἐκτὸς μοχλοῦ ὁ κλαυσί.

Pag. 126. 71. Ὑπὸ τοσούτοις δείμασι κατασκοπούμενος] Ita *Xenophon* de avaris: οἱ μὲ ἐκτὸς τῶν ἀμαύρων εἶναι τὰ κτήσασθαι, τὰ μὲν αὐτῶν κατορύττειν, τὰ δὲ καλλύνειν. mox sequitur locus mihi suspectus: τὰ δὲ ἀμφιβοῶντες, ᾗ μετροῦντες, ᾗ ἱστάντες, ᾗ ἀλφιψήχοντες. libenter legerim ἀλφιψήχοντες, eos ut designet, qui pecuniam suam fricant, ut aeruginem avertant. Locus est lib. 8. Κύρου παιδείας pag. 211. edition. postremae Leunclavianae.

Ibid. 76. Μάτην] Respicit proverbium notissimum, μάτην ἄρτον.

Ibid. 79. Ὦ Ζεῦ πρὸς τοῦ Διός] Hujusmodi facetia apud Aristophanem est.

Pag. 127. 84. Ἀπάγου μου χυδαιομένου] Cum sequatur mox ἀπάγου τὰς θύρας, non possum concoquere istud ἀπάγου; qua voce significatur puellam a marito foras permolendam duci, quod contra Lucianus, qui μεγάλα μυστήρια domi fieri innuit. Itaque lego non ἀπάγου, sed προάγου, unde προαγωγεύς, verum talis meriti nomen. Deinde in codice *Erasmi* ita legebatur; quod ex ipsius versione facile intelligitur. Sic enim habet, *Vel producat ultro.*

Ibid. 90. Ἐπ' ἀρότῳ παῖδων γονεῖσιν] Tragicum est. Ita in illo maxime inclyto oraculo, quod olim Lajo datum fuit;

Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοχον δυσμόρων βίᾳ.
Heus, liberorum ne sulcum feras Diis
Invitis. ——

Pag. 128. 1. Τῇ Θεσμοφόρῳ] Virg. *Legiferae Cereri.* Causam explicat *Diodor.* lib. 5. nec ipsa tantum Ceres dicta fuit Θεσμοφόρος, sed & Proserpina. Unde apud Plutarchum in vita Dionis legas Θεσμοφόροιν τέμενος, *Cereris & Proserpinae*, &c.

Ibid.

Ibid. 2. *Ταῦτα*] Forte melius τ' *αὐτὰ*, ita ut dicat Lucianus non *haec*, sed *eadem*.

Ibid. 5. *Στιγματίας*] *Notis compunctus*, Cicer. a Luciano autem alibi hujusmodi servus *καλαγράφος* dicitur. a Plauto autem literatus. Inde amarus ille *Aristoph.* in Samios jocus,

Σαμίων ὁ δῆμός ἐστιν ὃς πολυγράμματος.

Apud Plutarchum in vita Periclis, quem adito.

Ibid. 8. *Καλὴν τὴν δίκην*] Ut Galli dicunt in sermone, *Une bonne amende*. Ubi *bona* nihil aliud est quam *magna*, ut apud Horat. *At bona pars hominum*, &c. quae tamen hominum pars minime bona est; nam avaros describit, homines nec sibi nec aliis bonos. Ita Lucian. in *Pseudomanti* dixit, *χρηστὸν δῆγμα*, *morsum bonum*, pro vehementi & acri.

Pag. 129. 19. *Δαναΐδων*] Diog. Laërt. mihi in vita Bionis emendandus est; ubi enim de iis, qui apud inferos aquam vasis pertusis ferebant, loquitur, sic scribit; *ἄλογα τοὺς οὐ πάνυ μᾶλλον ἂν κολάζοιεν ἢ ἀλαλήτους καὶ μὴ τετρυμένους ἀγγείοις ὑδροφόρους.* At pro *τετρυμένους* legendum est *τετρυπημένους*, vel, quod eodem recidit, *τετρυπημένοις*. Nam illud *τετρυμένους*, hoc loco nulli rei est.

Ibid. 21. *Πρὶν ὑπερῶναι χεῖλη ἐκχυθησομένης*] Facile sane; prius paene effundetur, quam infusum fuerit. Tale aliquid apud Aristophanem est, *in* νεφέλ. de servo oblivioso,

Ὅσις σκαλάθρημά τι ἄττα μικρὰ μανθάνει,
Ταῦτ' ἐπιλέλησαι πρὶν μαθεῖν. ——

Ibid. 26. *Καὶ εἰς ἅπαξ*] Forte aliter disponenda verba sunt, ad hunc modum; *ἐκεῖνο εἰ μὴ εἰς τὸ ἅπαξ ἐμφρίζεται τὸ κεχωσὸς*, &c.

Pag. 130. 39. *Ἀμφοτέρους*] *Scilicet* videlicet.

Ibid. 40. *Ὡς μόλις τελῶν ἐπὶ τὸ τέρμα*] Istud *τελῶν ἐπὶ τὸ τέρμα* non pertractate dictum, neque ita frequenter occurrit tale loquendi genus apud scriptores mere Graecos. hinc itaque est quod in Cod. Reg. mutatum fuit *τελῶν* in *ἐλθὼν*: sed eam lectionem cave admittas, quae ab ignoratione exscriptoris profecta sit. Optime enim dicitur *τελῶν ἐπὶ τὸ τέρμα*. Ita in erudito illo Luciani libello *πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν*, legitur: *θᾶττον ἂν ἐπὶ τὸν σκοπὸν τελέσειεν ἄκρα καὶ πρὸς τὸ σκοπόν. Facilius ad usque scopum pervenerit.* Idque Thucyd. imitatione, qui pag. 305. edit. 2. *Stephaniana*, de Brasida loquens dixit: *ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσεν.* Quamobrem hoc quidem loco Mſ. Cod. lectionem rejiciemus, quamvis se facilitate commendet.

Ibid. 43. *Ὀρθίων ἀκόντων*] *Horat.* de Fortuna

—— *si celeres quatit Pennas*

sed quod in Mſ. Cod. legitur, impensius placet, *ὀπίσω* scilicet, quae & alata finguntur.

Ibid. 44. *Ἔπεσε δὲ ὑσπληγξ*] Bene *ἔπεσε*. nam cum parati omnes essent, qui ad currendum convenerant, tunc repagulum illud, quod equis & curribus objectum erat, dejiciebatur. Lucian. in libello *περὶ τῆς μὴ ῥαδίως πιστεύειν τῇ διαβολῇ*. sic habet: *κἀκεῖ γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς δρομεὺς τὴν ὑσπληγγα εὐθὺς καταπετάσας*, &c.

Ibid. 47. *Ἐγὼ δὲ καὶ πολλούς*] Mſ. Cod. *ἐγὼ δὲ τοι*.

Ibid. 49. *Οὐδ' ὁπωστιοῦν ἄξια πρίασθαι βρόχου*] *Ne laqueî pretium*, ait ille.

Pag. 131. 57. *Πλούτων*] Nunc de pecunia legataria seu testamentaria acturus est, quae cum nemini nisi morte alterius obvenire possit, illam a Plutone Manium Deo dari fingit Lucianus.

Pag. 132. 63. *Φορηδὸν*] Verti, *per bajulos domo efferunt*; etsi scio vocem hanc Latine reddi servata proprietate satis commode non posse.

Ibid. 64. *Πρόκεινται*] Signanter dixit. Nam de mortuis proprie dicitur; unde alicubi memini legere *προκείμενον* pro *θανόν*.

Ibid. 67. *Ἐπιλπίσαιτες*] Non temere in hoc significatu vocem hanc reperias. Sane nusquam alibi, quod meminerim, legi. Nam *ἐπιλπίζειν in spem inducere* est: hic autem de iis dicitur, qui ea sperant, quibus alii praeter spem fruuntur.

Ibid. 71. *Λῶον*] Quo utebantur veteres, ut nos hodie serico ad vinciendas epistolas, testamenta, &c.

Pag. 133. 80. *Πυῤῥίᾳ, Δρόμων*] Servorum nomina. *Πυῤῥίας* Latinorum Comicorum Byrria est, eadem mutatione, qua olim apud veteres Latii poëtas scribebatur Bryges pro Phryges, apud Livium Andronicum, & Pacuvium scilicet. Tibius servile quoque nomen est; unde in libello *περὶ τῶν ὀρχήσεως* junxit Davos & Tibios. *εἰς Δάον καὶ Τιβίον* &c. Contra autem Megacles, Megabyzus, Protarchus, nobilium hominum nomina: sed Megabysus Asianum est.

Pag. 136. 85. *Ὁ Θύννος*] *Horat.* in hacce materia:

Plures annabunt thynni, & cetaria crescent.

Ibid. 89. *Παχύδερμος*] Tardus, hebes, stolidus; ex physiognomonia petitum. qui enim cute sunt crassiore, eos fere plerumque tardiores esse videmus. Neque vero obscura causa est. Potest & aliorsum referri hoc loco; si cui videlicet occalluerint manus opere faciundo.

Ibid. 90. *Καὶ εἴ πού τινων ἄλλος μαστιξιός τις*] Error: legendum enim *ἄλλως*, id est *forte*, *temere*, *aliud agendo*.

Ibid. 97. *Ἱστοτροφίας*] *Πίπερ νόσος*, ut ait Comicus, *δίκη φαγεῖν* (id est *δικαστὴν*) *ἐστίν*.

Ibid. 99. *Εὐγενέστερον Κόδρου*] Vide Suidam in *Εὐγενέστερος Κόδρου*. Hujus proverbii meminit & Themistius *in βασιλικῷ*.

Pag. 137. 12. *Ἱππονίκου καὶ Καλλίου*] Eorum meminit saepe Plutarchus, Herodotus etiam alicubi. haud dubie Athenienſium ditissimi fuere.

Pag. 138. 18. *Ἑρμοῦ προσκυνῶν*] Lucrum enim insperatum a Mercurio objici credebant. Ceterum etsi quod dicturus sum, a Luciano nostro alienum est, dicam tamen, hac voce admonente, ut locum Hesychii, qui hactenus corruptus legitur, emendem. Ubi enim est, *Ἑρμῶν ἐπὶ πτώσεως ἰδίας λέγων, καθάπερ ἀγαθοῦ δαίμονος, καὶ Διὸς σωτῆρος*, ibi emendandum est, *Ἑρμῶν ἐπὶ πόσεως ἰδίας* &c. nihil certius. Ultimum enim poculum Mercurii erat. Causam apud *Homer.* habes.

Ὦ πομπαῖε κυνάδιπνον, ὅτε μνηστῆρσι κοίτην.

His addas licet *Jul. Pollucis* testimonium, *Ἑρμῆς*, inquit, *τελευταία πόσις*. Apud Athenaeum legas quo-

que Ἑρμῆς ἰδὼ πόσους φῶτας Στρύμηθι. Itaque certa emendatio est.

Ibid. 24. Δυσιάτητον &c. ἀλιλοιπάς] Hujus ἀλιγοπίας veluti στίφμα in Pluto *Aristophanis*. *Terentius* autem mirabiliter in his versibus sane quam moratis:

Nec illius modi jam magna nobis civium
Penuria est, &c. —— item:
Quam gaudeo, ubi etiam hujus generis reliquias
Restare video! Vah, vivere etiamnum lubet.

His addi & illud potest quod apud *Diogenem Laërtium* est, λείψανα τῆ χρυσοῦ γένος.

Pag. 139. 43. Βαθυπάτια πόντου] In Mss. Cod. βαθυπάτια. Videlicet βαθυπάτης. nihil aliud erit, quam qui βαθὺ πάτῳ habet, id est, *altas cavitates*. Quod etsi verum esse potest, mihi tamen nulla potest ratione probari, qui sciam prioris syllabæ modum in πάτῳ brevem esse; sciam praeterea allusisse Lucianum ad locum illum *Theognidis*, qui omnibus in ore est;

Ἦν (πενίαν scilicet) δὴ χρὴ φεύγοντα θ' ἁλὸς μεγαλήτορα πόντον

Ῥάπτειν θ' ἱστοβόαν, κύμα, κατ' ἠλιβάτου

Videmus secundum versum paene integrum a Luciano sumptum esse. Legendumne igitur censes, inquis, μεγαλήτορα pro βαθυπάτια? Non ausim sane affirmare. Quid ita? Quia apud Stobaeum & alios varietatem lectionis reperi: memini praeterea ita a Plutarcho scriptum esse, ut a Luciano lectum est, βαθυπάτια scilicet. locus est in libello περὶ Στωϊκῶν ἐναντιωμάτων.

Pag. 141. 67. Τί ἂν θ' ἓν αὐτῷ ἄδη] Mss. Τί ἂν ὅτι μὴ ἓν &c. Quod si non melius est, at certe venustius aliquanto.

Ibid. 71. Οὐ δῆ] Mendum est. Nam pro δῆ legendum δὴ, idque ante videram, quam Mss. Cod. lectiones consuluissem. Alioqui quo tandem pacto stare possit haec oratio, ἐ δῆ δὴ ἰκὰς? &c. ridiculum, si quidquam aliud.

Pag. 142. 89. Δυσκάθεικτον] Mss. Cod. δυσκάτοχος. sed eodem recidit.

Ibid. 91. Ὥσπερ ἐγχέλεις] Mss. Cod. ὥσπερ αἱ ἐγχ.

Ibid. 94. Ἐκπιφυκότα] Mss. ἐμπεφυκότα hoc loco male.

Ibid. 97. Ἀλλὰ μεταξὺ ἤδη φλυαροῦν τὰς ἡμᾶς] Disponenda verba sunt, ut & ratio & libri scripti monent; ἀλλὰ μεταξὺ φλυαροῦντας ἡμᾶς πράγματα ἤδη &c.

Pag. 143. 3. Καταλείπων] Mss. καλαλείπων ἀεὶ, ut sibi morem esse hunc perpetuum significet.

Ibid. 10. Ὑπερβόλῳ θ' Κλέωνι] Homines sunt sua μεγαθοφίᾳ nobiles. Plutarch. Aristoph. & scripta in eum Scholia.

Pag. 144. 17. Καὶ ἡ ἀνδρία] Dabunt, uti spero, hanc mihi veniam elegantiores homines, si a Luciano tantisper abeam, dum *Dionis Chrysostomi* locum in Ὀλυμπικῷ emendem. pretium operæ erit. sic habet P. 197. ἐ γὰρ λαμβάνω μαθητὰς; εἰδὼς ὅτι ἑδένα ἔχοιμι διδάσκειν, ἅτε ἐδὲν αὐτὸς ἐπιστάμενος, ὡς ψεύδεσθαι καὶ ἐξαπατᾶν ὑπισχνούμενος, σὺν ἔχω ταύτῃ τὴν ἀνδρίαν. Emenda meo praesidio, σὺν ἔχω ταύτῃ τὴν ἀναίδειαν. Videlicet homo modestissimus Dion fatetur ingenue non esse in se situm illam vim, alios ut erudire possit, quippe qui indoctus ipse sit; vanis autem promissis homines lactare, id esse a moribus suis alienissimum; se enim eo impudentiæ non processisse. locum ipsum legito, & a me haud diversus abibis. Idque clarissimum & diligentissimum virum *Isaac. Casaubon.* non vidisse miror.

Pag. 145. 36. Ἐγχειρίστας] Legendum hoc loco ἐγχειρίσας. Ita passim alibi circa hanc vocem erratum est.

Ibid. 38. Ῥάπτων] Notanda metaphora; quasi qui vestem recentem & integram alteri commodarit, post certum tempus detritam recipiat.

Pag. 146. 43. Ἀπολαίψει] Leg. vel ἀπολαίξῃ, vel ἀπολείψῃ.

Ibid. 49. Ἥμοιῖς δὲ προσίμιον] Mss. ἡμοῖς δὲ τῷ προσίμιον.

Pag. 147. 72. Ἀθηναίων τὰ πρῶτα] Ita Lucret. *Prima virorum*, pro flore vel principibus gentis, ita infra πρῶτοι τῶν πολλῶν.

Ibid. 79. Τόνδι Δὸ] Versus *Hom.*

Pag. 148. 97. Τῶν πολλῶν ἰκιῶν] Duobus locis *vulgaria* vertit *Erasmus*, fallitur. οἱ πολλοὶ quidem, ut nemini ignotum est: *vulgus* significat; at τὰ πολλὰ ἰκεῖα non significat *vulgaria illa*. neque id patitur Graeci sermonis consuetudo.

Pag. 149. 12. Πάντας ἀνθρώπους ἑκόντ' ἐκόντας] Certe hic unus locus per se satis probarit, non semper sumi ἑκόντ' ut sumi debere contendunt viri doctissimi. Quamvis enim ab *Eustathio* vertatur κατ' ἐκόντας, constat tamen eam significationem perquamplurimis locis non posse convenire. Ita apud *Herodot.* lib. 6. ubi scribit Milesios, cum Sybaris a Crotoniatis esset capta, dolorem suum publico luctu esse testatos: Συβάριος γὰρ ἁλόντος ὑπὸ Κροτωνιητέων, Μιλήσιοι πάντες ἑκόντ' ἀπεξύροντο τὰς κεφαλὰς, καὶ πάνυ μάλα προθύμως ἐφάνησαν. Quid? puberes tantum caput raserint, ceteri minime? Cave credas; nam Μιλήσιοι πάντες ἑκόντ', nihil aliud est quam, Μιλήσιοι ἀπαξάπαντες, *omnes omnino Milesii*. Scio *Budaeum*, scio *Vallam*, viros undiquaque doctos aliter censuisse; id tamen scio, neque in hoc Luciani loco, neque porro in illo Herodoti, verti debere ἑκόντ' per, κατ' ἐκόντας, aut κατὰ τάχιστα, sed ἀθρόον, vel πάσας κατ' ἡλικίας, ut *Suidas* ex veteribus glossis vertit. Quin etiam memini me legere in Lexico Herodoteo, quod ex Cod. Mss. Goldasti evulgatum est, ἑκόντ' conversum per ὀρχηδόν, at illud ὀρχηδὸν legitur apud *Herodotum* in 7. ubi nil aliud significare potest quam quod Latini dicunt *viritim*, vel, quod propius ad vocis originem accedit, *una serie*, *uno & perpetuo ordine*. Historia sic se habet. Cum grandis pecunia è reditu metallorum, quae ad Laurium Atticae erant, in aerario esset, cives autem Athenienses viritim ex ea decem drachmas essent accepturi, auctor iis fuit *Themistocles*, ut ducentarum navium classem ex ea pecunia construerent: Graece sic: τὸ δὲ Λαυρεϊκὸν μεταλλάων ἔμελλον λάξεσθαι ὀρχηδὸν ἕκας δραχμὰς &c. Sed ibi iterum Valla *ad puberes* suos reliit; quia fortasse apud *Hesychium* legerat vocem illam ὀρχηδὸν per ἑκόντ' conversam fuisse. Ceterum in hac voce corruptus *Suidas*; at illum, monitus, facile emendes.

Pag. 149. 17. Οὗτοι ἀπόλωνται] Ex *Homeri* versu.

Οὗτοι ἀπόλωντ' ὅτι δὴ θεῶν ἐμενήσαν ἄνακτα.

Pag.

Pag. 150. 28. Προσφίλης] De hoc honore lege quae *ab ill. Casaub.* annotata sunt ad Theophrasti Character. pag. 161.

Ibid. 33. Ὑπέραλλος] Ut qui libidini alienae subjiciunt puelli aut puellae teneritudinem.

Ibid. 35. Ἐπιδιαλύσοί μοι] Legendum arbitror σοι.

Ibid. 39. Ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωθεῖς] Latine, *capite prorusus foras.* Phaedr.

Ibid. 43. Μηθ' ἥκειν] Mſ. μηκέθ' ἥκειν.

CAPUT III.

Lucianus emendatus. Parodia ex Pindaro. lectio in Luciano confirmata. Ἑλὼν βωμος. *Lucianus emendatur. Lucianus iterum emendatur in ἐκατὸν τ' ἄλλων. Pollux & Philostratus emendati; ut & Lucianus.* Ἐραστ. τοὺς δικαίους διδυμωδοῦσι *quomodo intelligendum.* διδάσκω, διδάσκαλος. *discipuli apud Terentium.* ὥσπερ ὑπὸ τῇ δικίλλῃ *quomodo intelligendum.* Ἐπιπηδᾶν. *Lucianus emendatur. Josephus emendatur duobus locis. Callimachi locus apud schol. Pindari emendatus.* ὕβρεως *quid. Lucianus duobus locis correctus.* καρυκη. *Plutarchi locus contra Aristotum explicatur in Alex. Glossema ex Luciano ejectum. Plauti locus adversus Palmerium confirmatus.*

Pag. 151. 61. Εἰρεσίᾳ τ' πτερῶν] Ita Virg. *remigia alarum.* Ita γεωμέτρης poëta Lucret. de avibus dixit;

Remigii oblita pennarum vela remittunt.

Ibid. 64. Σὺ φημι] Ita dicere solebant cum urgebant, vocabant, aut revocabant, cessatores inclamitabant. Aristoph. saepe. Latini dicunt. *Heus, heus, tibi dico.* Terent. & ante ipsum Plaut. Qui aliter intelligunt, ad has res sapiunt minus.

Pag. 152. 67. Ὑμῶν ὑπασχήσομαι] Legendum ἐγὼ δὲ νῦν ἀναχήσομαι. *Nunc vero abibo.* nam jam antea abituriebat. deinde illud ὑμῶν non potest stare. nemo enim ibi praeter unum Timonem erat.

Pag. 153. 74. Ἄνθρωπος εἶμι] Notum proverbium, ἄνθρωπος ὁ θνητός.

Ibid. 78. Ὦ χρυσέ] Versus *Euripidaeus*; quae autem sequuntur, αἰθόμενον γὰρ &c. ea ex Pindaro sunt. Sed quia dixerat ille Thebanus vates, χρυσὸν διαπρέπειν ὡς τὸ πῦρ νυκτί, facetus scriptor sensum invertit, quasi dixerit *Pindarus* aurum noctu lucere (quod aliter est, scripsit enim *aurum fulgere inter homines, ut lucet ignis noctu.*) Itaque addit Lucianus aurum non νύκτως tantum, sed etiam μεθ' ἡμέραν λαμπρύνειν, facetia & ingenii elegantia Syro nostro dignissima.

Pag. 154. 85. Τὰ δὲ Δελφῶν ἀναθήματα] Singillatim *Pausanias.* Quaedam etiam *Herodotus.*

Ibid. 89. Παὶ τούτῳ] Recte τοῦτο; quippe cujus imago ibi, in ἐχατιᾷ scilicet. Nam ἐχατιὰ est χωρίον τοῦ ὁμοίας ἔχον, quibus in locis fere plerumque Panos imago. Neque adeo mirum, pecoris enim Deus Pan. adde quod διφθέρας pingebatur. *Justinus* lib. 43. *In hujus radicibus templum Lycaeo, quem Graeci Pana, Romani Lupercum appellant, constituit: ipsum Dei simulacrum nudum caprina pelle* (διφθέρα est) *amictum est, quo habitu nunc Roma Lupercalibus decurritur.* itaque non abs re est quod διφθέραν suam Pani dedicat. Haec igitur nostra est de hoc loco sententia. Clariss. autem *Menagius*, praeclararum artium παιήγυρις, & elegantiorum, quantum est, hominum amor, aliter censet, legiquę, ut audio, postulat. Πλουτῳ τούτῳ, pro Παὶ τούτῳ. Nam quod alius quidam legendum existimat Πενίᾳ ταύτῃ, fugit illum ratio. Cetera enim ut mittam, non potuisse dicere ταύτῃ. quid ita? quia jam abierat Penia. Sed cum vir ille qui ita scripsit, uti audio, is sit qui personas, λαμπρότητας, judicia denique, atque adeo omnia in Luciano ἄνω κάτω vertat, si rogites cur ita faciat; nil ab eo feras aliud, quam quod apud Comicum est. *Mihi sic verum esse lubet.* ἰὼ, παπαὶ βέμβαξ.

Ibid. 96. Ὑπροψίᾳ] Editi quidam habent ὑποψίᾳ, sed eodem errore quo apud *Philostrat.* in vita Apollon. lib. 3. cap. 9. primulo statim initio, ἔ τι ὑποψίας ἐπελάβετο. lege fidenter ὑπροψίας.

Ibid. 97. Ἑλὼν βωμὸς] Hujus aras meminit quoque alibi Lucian. in Demonacte, ἐν δικαστηρίοις; Philostrat. in vita Pollucis Sophistae, & Pausan. in Atticis. Ceterum huic Deo Ἑλὼν primi omnium aram sacrarunt Athenienses, ut ex illa luculentissima Nicolai oratione apud Diodorum liquet.

Pag. 155. 98. Ἐπικυρῆσαι] In Cod. *Erasmi* legebatur ἐπαρκῆσαι, vertit enim *suppeditare.*

Ibid. 1. Ἐθῶν] Mſ. ἠθῶν.

Ibid. Μονῆρες δίαιτα] Hanc vitam qui vivebant, ii μονῆρες & ἰδιασταὶ dicebantur. Laërt. in Thalete.

Ibid. 16. Εὐωχεῖτο] Legendum εὐωχεῖσθω. nam εὐωχέω significat *aliquem convivio accipere*, εὐωχοῦμαι autem *epulari*, error turpissimus.

Pag. 156. 17. Ἐκατὸν τ' ἄλλων] Hic vero locus est, qui me, si quisquam alius, torsit; neque, ut opinor, injuria. Non enim Graece dici potest ἑκατὸν τινὸς, sed τινὰ; itaque pro ἑκατὸν τ' ἄλλων, mihi vehemens suspicio est legendum ἑκὰς ἂν τ' ἄλλων, *longe ab aliis*, vel, *ab aliis remotus.* Non poëtae tantum, sed & *Thucydides*, & *Herodotus*, ita hac voce utuntur. Si quid habes melius, Lector doce, & favebo.

Ibid. 19. Στέφανω] Mortui enim in Graecia olim coronati testimonia passim. Neque tantum mortuos, sed & sepulchra & cippos coronare mos fuit.

Ibid. 22. Δυσκολία] Emenda *Pollucem* lib. I. cap. 2. περὶ τυράννου. Ubi enim legitur, τύραννος ἀπόστασις, εὔκολος, palam est legi debere δύσκολος. Et miror postremum editorem non vidisse. Emendes quoque licet *Philostrat.* lib. 3. *Apollon.* cap. 8. Nam ubi legitur φιλοθύμους τ' ἀνοήτων τε & εὐκόλων, haud dubie legendum ἀνοήτων τε & δυσκόλων.

Pag. 157. 25. Πίττη & ἐλαίῳ] Quo majus incendium fiat scilicet.

Ibid. 29. Βαττίζοντα] Male in libris scriptis πίττοντα.

Ibid. 31. Τίμων Ἐχεκρατίδης] Mendum est. lege Τίμων Ἐχεκρατίδου, *Timon Echecratidae filius.* quod & supra visum est, & infra occurret. Quis igitur negligentiam priorum interpretum & editorum non miretur?

Pag. 159. 48. Γναθωνίδης] Apud Terentium Gnathonici ex Menandro.

Ibid. Ἕρανον πίπτουσι] Qui *coenam* vertunt, ii mihi

hi dormire videntur. Longe enim aliud ἱμᾶν, aliud δῦναι; neque hic quidquam commune habent. Sed cum ea vox diligentissime fuerit a viro undiquaque doctissimo explicata in eruditis illis in *Theophrast.* commentariis, p. 272. addam tantum ita esse exponendum *Philostrat.* p. 95. & 527. postremae editionis; ita etiam intelligendum esse locum *Dionis Chrysostomi* p. 116. Locos ipsos afferre piget. Ceterum vocem Graecam in interpretatione retinui, idque Plin. junioris judicium secutus, & inopia linguae Latinae coactus.

Ibid. 60. Νεοδιδάκτων διθυράμβων] *Qui nuper evulgati sunt.* διδάσκειν enim ad ἐπιδείξεις theatricas pertinet; inde illa frequenter legas, κωμῳδοδιδάσκαλος, τραγῳδοδιδάσκαλος, διθυραμβοδιδάσκαλος. quin etiam aliquando διδάσκαλος simpliciter pro eo qui drama aliquod edit; ut apud *Aristoph.* in Pluto:

Οὐ γὰρ πρωτῳδὸς ἐστι τῷ διδασκάλῳ.

Inde apud Terentium *discipuli* pro actoribus. *Num immemores discipuli?* id est, num actores tui animo sunt ita omisso, ut &c. Quo loco qui legunt, *Num immemor es discipuli*, ποῦ τὰς φρένας ἔχουσι; inde est etiam quod in comoedia Italica Doctor saepe prodit. Inde etiam διδάσκειν per se solum pro *comoediam* vel *tragoediam* docere, (Latini enim usurpant quoque) apud *Diodor.* lib. 14. Ἀγυδάμας ὁ τραγῳδὸς τότε πρῶτον ἐδίδαξεν. Ita igitur hoc loco διθυράμβοι νεοδίδακτοι. Qui aliter explicant, quasi diceret Gnathonides, se modo illa carmina didicisse, male explicant.

Pag. 160. 62. Ἐλεγεῖα ἄσῃ] Quia elegia ab origine prima luctui dicata erat. Inde est quod & apud *Hesych.* ἐλεγεῖα dicuntur ἐπιτάφια ποιήματα.

Ibid. Ἄσῃ ὑπὸ τῇ διαύλῃ] Ridicule qui vertunt, *ab hoc doctus ligone*; nihil enim in Luciano tale. Sed quod Latine dicitur *canere*, vel *saltare ad tibiam*, *ad citharam*, id Graece est ᾄδειν vel ὀρχεῖσθαι ὑπὸ τοῖς αὐλοῖς, ὑπὸ τῇ κιθάρᾳ; & hinc tota loci hujus venustas pendet. Lucian. lib. περὶ ὀρχήσεως sic loquitur. διδάσκουσα πολλὰ τῶν πάλαι ὑπ' αὐλοῖς ἐν κυμβάλοις. Aliter quoque dixisse puto, nimirum ἐν αὐλῷ; ibidem, πολίται χορὸν συνελθόντες ἐν αὐλῷ ἐν κιθάρᾳ. Sed non memini me alibi legere. Interim vides, Lector, quam exigua res venustissimum sensum perdat.

Ibid. 80. Καὶ πρωτήλιον] *Erasmi* codex habebat, ἢ γὰρ &c. scilicet ἀλλὰ παροιμίαν. &c.

Pag. 161. 87. Κνιφῶσι] Vocem Graecam retinui, veteres secutus. Ceterum priusquam hinc abis, emenda *Pollucem* lib. 1. cap. 7. ἐπιδιετὴς δὲ, ἐὰν σιων ἢ ἐξ ἐφήβων δύο ἔτη, certissime legendum est unica voce, ἐξεφηβῶν δύο ἔτη, id est, qui ex ephebis excessit a duobus annis.

Ibid. 88. Ἐπιπηδῶν] Non significat insultare, sed avidius, cupidius, immodestiusque aliquid appetere. Ita *Themistius* oratione prima: ἀλλ' ἐμοὶ ἐπιπηδῶν ὑπολήψονται ἐπιβατόν, καὶ ἐφαρτάζειν μὴ ἐθελόντων διδόναι.

Pag. 162. 2. Ἔσαι ταῦτα] Ita dicebant pro, ταῦτα ῥᾴστα ἐστὶ καὶ βέβαια τυγχάνει. Latini, *sic erit*, pro, haud dubie, at alias aliud.

Ibid. 14. Ἐριχθηΐδι] Mendum est. legendum enim Αἰγηΐδι; quippe Κολυττὸς erat tribus Ægeidis, teste *Harpocrat.* δῆμός ἐστι τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς Κολυττός. Ceterum tempore *Suidae* nondum hic locus Luciani corruptus erat. Nam ubi ait Colyttum tribus Ægidii fuisse, Timonem Luciani laudat. Miror elapsum hoc fuisse diligentiae clarissimi viri *Joannis Meursii* in libello de populis Atticae, in quem infinitas correctiones congessit, quae ad horum locorum appellationes pertinent.

Ibid. 14. Θεωρικόν] De aere rhetorico diligentissime *Harpocration* ex quo verbum de verbo transtulit *Suidas* quae de hac voce habet. Legendi quoque Demosthenis interpretes.

Ibid. 17. Ὄφιλον] Josephum bis emendo hujus verbi occasione, ἐν τῇ τ' ἀρχαιολογ. γ'. κεφ. β'. Ubi enim in Basiliensi editione, & postrema etiam, omnium, quotquot fuerunt, inquinatissima, legitur, ᾗ τ' ἐπὶ τροφῇ χάριτος, πότε μὴ παρόντος, ὤφλε. Locus est ita corruptus, ut nisi addatur haec vox ὄφλος, a nemine sanae mentis verti possit. Initio quoque pro ᾗ, legendum, ὡς, & totus locus ita concipiendus: ὡς τ' ἐπὶ τροφῇ χάριτος, πότε μὴ παρόντος, ὄφλον ὀφλὼν ὤν. diligens Lector Josephum adibit. Istud autem ὄφλον ὀφλὼν ὤν, verti ea ratione debet, qua δεξιὸν ὤμον, & δέξαν τῇ βυλῇ, id est, κατὰ τὸ δέξαν τῇ βυλῇ. Atque utinam praestantibus ingeniis luberet aliquando tanti scriptoris emendationem suscipere; symbolam certe daremus; quadringentos amplius locos ex ingenio emendatos conferre possemus. Plura facere esset sane perfacile, sed doctioribus, & qui Lutetiae vitam agerent, & codicibus Regiae bibliothecae frui possent; *Nobis non licet esse tam beatis.*

Ibid. 18. Ἑρισμὸν τ' Ἀθηναίων] Magnifice sane. Ita Pindarus olim Athenas vocaverat ἑρισμακ-τ' Ἑλλάδος, cujus loci meminit *Plutarchus*, & Schol. *Aristoph.* Ceterum non possum hic praeterire Josephi locum, in quo gravissimum mendum est, quia verbum ἐρίζω, unde natum ἔρισμα est, corruptum fuit: ita habet: ὅτι μὲ νίκης ἂν ἥμαρτε ἐ μέσῳ τὸ φρονεῖν ἐπερισμένος, nullo aut ridiculo sensu. Nam istud ἐπερισμένος nihil ad rem. Itaque mihi certius certo est legendum, μέσῳ τὸ φρονεῖν ἐρρισμένος, id est, κατὰ τὸ φρονεῖν, vel κατὰ φρόνησιν, *Qui prudentia satis firmus nondum est.*

Pag. 163. 20. Βυλαὶ ἀμφότεραι] Scilicet ἡ ἄνω καὶ ἡ κάτω. Locus est apud Heliodorum, ubi Cnemon casus suos commemorat. est aliquid etiam apud *Liban.* argumento Orat. κατ' Ἀνδροτίωνος, eum adito, si vacat.

Pag. 164. 28. Τελαίῳ ἅρματι] Cum duodecies circa metam currus flectebatur: πωλικῷ vero, cum octies tantum. Scholiastes *Pindari* edit. Rom. in Pyth. φασὶ δέ τινες ὅτι δώδεκα δρόμους ἀνύει τὸ τέλειον ἅρμα· τὸ δὲ πωλικὸν, ὀκτώ. Tum vero affert Callimachi locum, cui ἴσως φάρμακα πάσαις decretum est. sic habet:

Δωδεκάκις περὶ δίφρον ἰσόγαγυν ὄθμαθ' ἁβρὰ.

Sed quid hoc, quaeso, ἰσόγαγυν ὄθμαθα δίφρου περὶ δίφρου? Davus profecto sum, inquies, non Oedipus. Igitur sic existimato, illud δίφρου nulli rei esse; scripserat enim *Callimachus* νόσαν (ita metam vocabant) in illis autem verbis ὄθμαθα δίφρου nil corruptum, sed vox tantum explicanda, quae nullibi, quod sciam, reperitur, ὄθμα scilicet. est quidem apud *Hesychium* ὄθματα, ὄμματα παλαιῶς (emenda & scribe, ὡς Αἰολεῖς; nam ὄθματα Æolice ὄμματα sunt;) sed in hoc *Callimachi* loco ὄθμα nihil est aliud quam *metus*, vel

agi-

agilitas, *celeritas*, *rapiditas*. Nata autem haec vox est, (quam nos primi eruimus) ex ὄθωδαι, quod κινεῖσθαι aliquando significat, ut ex Eustathio discere est. Quemadmodum autem Horatius alicubi dixit, *flaminum celeres lapsus*; ἀντὶ τῦ flamina celeriter labentia, ita Callimachus dixit ὄθρια δίφρα (δίφρα est ἅρματος) ἀντὶ τῦ, ταχύποτον ἅρμα. Itaque Callimachi versum Latine sic vertas licet: *Duodecies circa metam egit celerem currum.* In eodem versu lego, ἐσάλασεν pro ἐσήγαγεν; quod improbaturum scio neminem, qui quidem ad has reculas sapiat.

Ibid. 33. Πρὸς Ἀχαρνέας] Ἀχαρναὶ, ut auctor Thucydides τὸ πρῶτον, erat, χωρίον μέγιστον τῆς Ἀττικῆς τῶν δήμων. distabat ab urbe 60. stad. sed non est quod quis existimet atrocem ibi pugnam pugnatam fuisse. Nam equites tantum certavere τὸ Φρυγίοις (locus est Atticæ) & quidem ἱππομαχίᾳ βραχείᾳ. itaque hinc facile cuivis apparet quam rhetorice loquatur Demea, mendaciolo rem, ex praescripto artis, pingens; cum ibi ingentem stragem editam fuisse significat. Ceterum ἀριστεύειν πρὸς Ἀχαρνέας τὸν ὑὲ τῆς πόλεως, non est, ut puto, quod vulgo volunt; debet enim istuc significare, *fortiter pro patria*, seu *urbe pugnare adversus Acharnenses*, ut πολεμεῖν πρὸς τινάς. Idque si verum est, error hic erit, isque manifestissimus. Acharnenses enim Attici erant, Timon autem Atheniensis; qui tamen laudatur, quod adversus Acharnenses strenue pugnavit. Itaque legendum mihi videtur: περὶ Ἀχαρνάς, quomodo in hac ipsa re loquitur Thucydides; περὶ Ἀχαρνάς, inquam, cum Peloponnesios, qui *circa Acharnas* erant, convellere conati sunt Attici, ut oppidum obsidione solverent.

Ibid. 34. Δύο μοίρας] Mille armatos. Nam τὴν μοῖραν ἀναπληροῦσιν ἄνδρες πεντακόσιοι. Ceterum μοίρας dicas, vel μόρας, perinde est, & Mss. Codd. variant.

P. 165. 42. Ἡλιαίᾳ] Nullum olim Athenis forum majus fuit. Harpocration, Pausanias. Nota autem differre βουλὴν, ἐκκλησίαν (quod per δῆμον intelligo) & ἡλιαίαν; quod diligenter monuit Hesychius.

P. 166. 50. Συγχίνης ἀγχιστεύς] Recte. differentiam enim agnoscunt grammatici inter has voces; Hesychius minime.

P. 168. 53. Ἐγὼ δέ σοι τὴν τ' υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν παρὰ σέ] Error manifestus. Quid enim hoc sit, σοι παρὰ σέ? legendum ἐγὼ δέ τοι τὴν τ' υἱὸν &c.

P. 169. 69. Ὀκιοδόδημον] Ubi aerarium. Aristophanes in extremo Pluti.

P. 170. 86. Αὐτοβορέας] Facete, ficta vox, *Ipsissimus Boreas*, qualis a Zeuxide pictus est.

P. 171. 98. Καρύκης] Erat Λύδιον ἔδεσμα ἐξ αἵματος καὶ ἄλλων ἡδυσμάτων συγκείμενον, Hesychius. sed omnium optime Erotianus: Καρύκη, εἶδός ἐστιν ἐκ στρίμματος ὀπὸ πλειόνων ἀρτυμάτων συντιθέμενον· καρυκεύειν δὲ, τὸ ταράττειν, ἣν καρύκην φασὶν αἱματώδη τὴν χρόαν ἔχουσαν. ἔνιοι δὲ τὴν παρ' ἡμῖν καλουμένην αἱματίαν, καρύκην ὠνόμασαν, ὀκ ὀρθῶς. ὅτι δὲ τρίμματός ἐστιν εἶδος ἐξ ἀρτυμάτων, μαρτυρεῖ ὁ Σάμιος καὶ ἄλλοι. Quod autem ait Erotianus, αἱματίαν non recte vocari καρύκην, bene sane: nam αἱματία, vel, ut apud Pollucem est, αἱματία, est quod vulgo dicimus, *soupe brouillée*, ex sanguine anserino, aut leporino, aromatis praeterea, & injecto aceto, quod jus est nigrum aut certe fuscum.

P. 171. 9. Ἐπὶ τῇ κύλικι] Unde ἀλληλέξις & λόγοι ἐπικυλικιακοὶ· unde etiam λέγειν & ᾄδειν ἐπὶ τῇ κύλικι apud Platonem pag. 332. edit. Laemarianæ. Admonet me hic locus ut Amioti errorem in vita Alexandri aperiam. Neque vero id facerem, nisi Plutarcho interpretis sui error obesset: etsi enim Amioto faveo ut qui maxime, plus tamen Plutarcho favere aequum est. Locus praeterea, quo de agitur, illustris est, & non indiligenter legendus. Rem ipsam, uti se habet, paucis dabo. Harpalus Alexandrum cum fugeret, Athenas se recepit. Populus hominem ex urbe quatere volebat: pro illo stetit Demosthenes pretio corruptus (calice aureo, & talentis 20. scilicet.) Rhetor Atticus, quem muneribus expugnatum fuisse populus olfecerat, sese purgare cum studeret, nemo audire, imo obstrepere omnes, praeter, nescio quem, hominem sane elegantis ingenii, qui è consessu cum surrexisset; quid autem, ait, viri Athenienses, cum, qui calicem habeat, non audietis? (est autem mira quaedam in eo dicto gratia atque facetia) Graece sic pag. 857. ὀκ ἀκούσεσθε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸ τὴν κύλικα ἔχοντος; Si quis veterum morem teneat, quo nonnunquam σκόλια sua canebant, is venustatem hujus dicti facile agnoscet. Talis autem ille mos: sumpto in manum calice, canebant illa cantica, de quibus passim scriptores: quae plerumque erant βιωφελῆ, quandoque etiam amatoria. Calicem qui tenebat, is ab aliis audiebatur, neque interpellebatur a quoquam. Ceterum hic mos ad oram quorumdam codicum notatus fuerat his verbis, ὃν ἦν τοῖς συμποσίοις τὴν κύλικα ἔχοντες ᾄδειν τὰ λεγόμενα σκόλια. Haec etsi vera sunt, tamen Amiotus interpretum Plutarchi, quotquot unquam fuerunt, longe doctissimus, ibi se turpiter dedit: sic enim vertit: *Comment, Seigneurs, refusez vous à ouïr un personnage qui a le langage si bien doré?* Quae autem ad oram libri addita sunt, (ab eo, necne, haud sane scio,) nihilo certe meliora sunt: *Il y a une allusion à ce mot κηλεῖν, qui signifie rejouir par un doux chant, & comme enchanter*; nihilo, inquam, meliora isthaec sunt: nam inter κηλεῖν & κύλιξ nihil quidquam commune est, non certe magis quam inter λόγος & φίλτρα, aut voces quantumvis significatione dissitas; sed tota loci illius venustas ex iis quae sunt a me superius commemorata, pendet. Vertendum autem verbum de verbo fuerat, *Hé quoi, Messieurs, ne voulez vous pas écouter celui qui tient la coupe en main?* Tum vero Graecorum more allato, tota res erat explicanda. Sed quorsum isthaec? inquies. Non temere, ut opinor, id a me animadversum fuit, & elucidatum. Atque utinam hinc prudentiores fierent nostri homines. Nam cum omnium, qui unquam Graecos scriptores interpretandos Gallice sunt aggressi, doctissimus, in re adeo nota erraverit, quid ab iis qui hodie vivunt, expectes? quorum plerique (nam quosdam novi quam doctissimos) nec Graece sciunt, nec Latine quidem. Ex iis certe aliquis scriptorem quemdam Gallice, ut audio, convertit, cujus scriptoris si vel pagellam tantum intelligat, μυρίαι ὀφλισκάνω ἀσυνεσίαι. idque ita verum est, ut, si mentiar, nil mihi vel humani quidquam, vel divini credi velim.

Abhinc autem ſex ſeptem annis memini me rogatu amici cujusdam doctiſſimi viri, conferre verſionem neſcio cujus ex Ciceronis orationibus; Dii boni! Nunquam vidi literas magis illiteratas. Nuper autem, nuper, doctiſſimum poëtam (& quos non? nam nihil iſtis ardelionibus ſacrum eſt) adeo deformatum, adeo perditum vidi, eum ut agnoſcere, quantumvis mihi familiarem, nequiverim. Nihil pudere? acre vero hominis judicium! mulierculis & ſalgamariorum, ac pharmacopolarum pueris talem ſcriptorem committere? Videlicet de Dei providentia dubitare, nihil eſt; quod nunc diſcent propolæ tali interprete. Quidni Virgilium denique poſt tot alios, quidni Ariſtophanem, & Plautum corruptum eunt? Nam Homerum quidem ipſum, ſat ſcio, non attingent. Nuper enim τὸν quidam φωσφόρον exortus eſt, qui pronunciavit, paedagogici ingenii eſſe, verſus Homericos, cum aliquando a veteribus producuntur, Gallice convertere. Ad ea quid dicas, Lector, niſi, δῆς, ὦ παῖ, δῆς ἐμοὶ λευκόλινε, ἱμερτὸν γύης?

P. 172. 21. Πάνσοφον τὸ χρῆμα] Legendum πάνσοφόν τι χρῆμα.

Ibid. 26. Ὥσπερ οἱ Πλοῦτον] Delendum ὥσπερ, & ſcribendum οἱ, jungendumque cum συνδιαμάχεσθαι.

P. 173. 31. Μάζα] Nihil aliud quam ἄλφιτα ἐλαίῳ περιῤῥαινόμενα. Ceterum dignitate pani cedebat: nam ex Solonis inſtituto μάζα pro feſtis diebus in Prytaneo dabatur. panis autem, feſtis. docet Athenaeus. Σόλων δὲ τοῖς οὐ πρυτανεύσι σιτιζομένοις μάζαν παρέχειν κελεύει, ἄρτον δὲ τοῖς ἑορταῖς ὠθιζομένοις.

Ibid. 34. Ἐννάκρουνος] Fons ita dictus Athenis, qui deinde Καλλιρόη vocatus eſt, ut ſcribit Harpocration, & ex eo Suidas. Heſychius autem in hac voce mutilus eſt. legendum enim apud eum eſt, Καλλιρόη πρότερον ἡ Ἀθήνησι.

P. 174. 46. Κυμοτάδης γῆς] Gloſſema; vera autem lectio in Mſ. Cod. Reg. reperitur, κυματώγης ſcilicet; quæ vox ab Euſtathio in Odyſſ. exponitur ἀπὸ τοῦ ὑπὸ δηλαδὴ τὰ κύματα ἄγνυται. monetque eam vocem apud Herodotum reperiri; & vere monet, nam ſexies ſepties apud nobiliſſimum illum ſcriptorem occurrit. Itaque indiligentiam Suidæ mirari ſubit, qui nihil ad manum habuit, cum in hanc vocem ſcriberet, praeter Agathiæ locum. Sed antiquum obtinet Suid. ſolet enim, neglectis veteribus, ad recentiores decurrere.

Ibid. 50. Αὐτῷ] Lege σεαυτῷ.

Ibid. 52. Τάλαντον] Mſ. ἡμιτάλαντον.

Ibid. 58. Αἰγινητικοῖς] Ad ridiculum. nam menſurâ Æginetica ceteris menſuris erat amplior, certe Attica.

P. 175. 62. Κεφαλὴν ἱμαντίοις τανδίλου] Locus eſt apud Plautum in Aulularia.

— *Poſtquam implevisti fuſtibus iſtorum caput,*

Quem fruſtra ſollicitavit ingenioſiſſimus Palmerius legens, *implusiſti in caput*. fruſtra, inquam; id enim Graecorum imitatione dicebat Plautus; qui non in Aulularia tantum, ſed in Caſina quoque ea loquendi ratione uſus eſt.

— *Ego te implebo flagris.*

Et certe tale aliquid videor apud Ariſtophanem legiſſe.

P. 175. 66. Μῶν] In Mſ. eſt Τίμων. ſed dividuum facito, τί; μῶν &c. *quid? num te &c.*